

ΜΕΓΑΛΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΥΠΟ
ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤ. ΡΑΦΑΗΛ ΚΥΝΝΕΡΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝΤΕΛΕΣ ΔΙΔΑΚΕΥΣΘΕΙΣΑ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝΥΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Γ. ΣΤΑΘΑΚΗ,
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Δ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
(ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 56).

—
1879.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ
ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗ

231406

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΑΡΙΛΑΩ

ΑΝΔΡΙ

ΦΙΛΟΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΤΑΤΩ

ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Τὸ εἶδος καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς συγγραφῆς, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἡ πολυχρονιωτάτη καὶ εὐδοκιμωτάτη αὐτοῦ περὶ τὰς γραμματικὰς θεωρίας ἐνασχόλησις, ἡ παρά τῶν λογίων ἀπάντων τῶν ἐθνῶν ἀποδοχὴ τοῦ ἔργου τούτου, ὡς ἀναγκαιοτάτου ἐφοδίου παντὶ μύστη τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ ἡ μὴ ἐμφάνισις ἄχρι τοῦ νῦν ἐτέρου τελειότερου, πάντα ταῦτα ἀπαλλάττουσί με τοῦ μακρηγορῆσαι περὶ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς συγγραφῆς.

Ὅ τι δὲ νομίζω ἀναγκαῖον νὰ ποιήσω γνωστὸν εἶνε, ὅτι ἐκ παντὸς τρόπου ἐσπούδασα ν' ἀποδώσω ἐν τῇ μεταφράσει, ὅσον ἡδυνάμην, πιστοτέρας καὶ σαφεστέρας τὰς ἐννοίας τοῦ συγγραφέως μηδενὸς φεισάμενος πρὸς τοῦτο πόνου. Τὰς γερμανιστὶ μὲν αὐτοῦ ἐρμηνείας Ἑλληνικῶν λέξεων τε καὶ χωρίων ἀκριβῶς μετεγλώττισα, τὰς δὲ Λατινιστὶ αὐτοῦ τε καὶ ἄλλων ποῦ μὲν ἀφῆκα ἀνεπάφους, ποῦ δὲ σὺν τῇ Λατινικῇ καὶ Ἑλληνικῇ παρέθηκα ἐρμηνείαν. Τὴν ἀπειρον πληθὺν τῶν παραπομπῶν ἀπλῶς μετέγραψα, οὐδόλως παραβαλὼν πρὸς τὰ κείμενα ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἔνθα τὸ χωρίον ἐφαίνετό μοι προδήλως ἡμαρτημένον· ὡσαύτως καὶ τὰς ὑποσημειώσεις πιστῶς μετέγραψα, καὶ ἐνὶ λόγῳ οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἀπεμακρύνθην τοῦ πρωτοτύπου. Εἰ δ' ἐπέτυχον ἢ μὴ, οἱ περὶ τὰ γερμανικὰ καὶ ἑλληνικὰ δεινοὶ ἄς κρίνωσιν.

Εἴθε ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος ἔργου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προκοπὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐμποιήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁμοεθνῶν μου μείζονα ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην καὶ ἀκριβῆ ἐξέτασιν καὶ κατανόησιν τῆς φύσεως τῆς

ς'.

τελειοτάτης τῶν γλωσσῶν, τῆς γλώσσης τῶν θεῶν, ἵνα κατὰ τὸν ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ κριτικὸν εἶπω.

Ἔγραφον ἐν Ἀθήναις κατὰ Ἰούνιον ἀρχόμενον τοῦ ἔτους 1879.

Ὁ μεταφραστὴς

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΝ ΤΩ Α΄ ΤΩ ΔΕ ΤΕΥΧΕΙ.

σελ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

	1—30.
1) Γλῶσσα· Ἀντικείμενον γλώσσης.	1—2.
2) Ἀνάπτυξις τῶν μερῶν καὶ τύπων τοῦ λόγου ἐκ τῆς προτάσεως.	2—10.
3) Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ἰδιωμάτων τῆς Ἑλλ. γλώσσης ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν.	10—21.
4) Μετωνυμικὴ χρῆσις τῶν οὐσιαστικῶν.	10—13.
5) Συνεπτυγμένη σημασία τῶν ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν	13
6) Ἰδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἀριθμῶν.	13—21.
7) Ἐνικός.	13—15.
8) Πληθυντικός.	15—20.
9) Δυϊκός.	20—21.
10) Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παραθέσεως.	21—30.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

11) Οὐσιωδέστατα μέρη τῆς ἀπλῆς προτάς. Ὑποκείμεν.	31—33.
12) Παράλειψις τοῦ ὑποκειμένου.	33—37.
13) Κατηγορούμενον.	37—40.
14) Παράλειψις τοῦ ῥήμ. εἶναι.	40—43.
15) Συνδεσμοειδῆ ῥήμ. (ἤτοι συνδέτ. καὶ κατηγ. ῥήμ.)	43—45.
16) Ἰδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὀνομαστικῆς.	45—48.
17) Κλητική.	48—52.
18) Ἀκριβέστεροι προσδιορισμοὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορούμενου.	52—53.
19) Ἐξαιρέσεις. Σύνταξις κατὰ σύνεσιν.	53—59.
20) Ἄρσεν. ἢ θηλυκ. ὑποκείμεν. μετὰ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου κατ' οὐδέτ. ἐνικός.	59—63.
21) Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστ. διαφέρει τοῦ ὑποκειμένου τοῦ κατὰ γένος ἢ ἀριθμόν.	63—64.
22) Τὸ κατηγορικ. ὑπερθετικὸν διάφορον τοῦ ὑποκ. κατὰ γένος.	64—65.
23) Οὐδέτ. πληθυντικ. μετὰ ῥήμ. ἐνικοῦ.	65.
24) Ἐξαιρέσεις τοῦ ῥηθέντος κανόνος.	65—67.
25) Τὸ κατηγορικ. ἐπιθ. κατ' οὐδέτ. πληθ. ἀντὶ ἐνικοῦ.	67—68.

26)	Ἄρσ. ἢ θηλυκ. κατὰ πληθ. ὑποκείμε. συντάσσο. μετὰ ῥήμ. ἐνικού.	68—70.
27)	Ἐποκείμ. δυνικού μετὰ κατηγοροῦμ. πληθ., καὶ ὑποκ. πληθ. μετὰ κατηγορουμένου δυνικού	70—75.
28)	Ἐλκτικοειδῆς (ἢ καὶ ἑλκτικῆ) συμφωνία τῶν τύπ.	75—78.
29)	Συμφωνία τοῦ κατηγοροῦμ. ἐπὶ πολλ. ὑποκείμ.	78—84.
30)	Παρατηρήσεις περὶ τινῶν ἰδιωμάτων ἐν τῇ χρῆσ. τοῦ ἀριθμ. γένους καὶ προσώπου	84—90.
31)	Περὶ τῶν γενῶν ἢ διαθέσεων τοῦ ῥήματος.	90—92.
32)	Παρατ. περὶ τῶν διχθῶσ. τοῦ ῥήμ. Τύπος ἐνεργητικ.	92—102.
33)	Τύπος μέσος.	103—111.
34)	Παρατηρ. περὶ τῆς αὐτοπαθοῦσ. τοῦ μέσ. τύπου σημασίας.	111—115.
35)	Μέσος τύπος μετὰ σημασ. παθητικῆς.	115—121.
36)	Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀποθετικῶν.	121—123.
37)	Τύπος παθητικός.	123—128.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 1. ὄψοσ. στίχ. 4 ψυχῆς, ἀντί γλώσσης. — Σ. 3. στίχ. 1. ἴσως ἀρχικῶσ, ἀντί ἴσως ἐν ἀρχῇ· καὶ σύναπτε μετὰ τοῦ πρότ., τῆς ἐνεργείας. — 20 κατὰ μακρόν, ἀντί κατὰ μικρόν. — Σ. 4. στίχ. 11 ἀρχικῶσ, ἀντί ἐν ἀρχῇ. — Σ. 5. 9. στίχ. 16 δίδεται, ἀντί δίδοται· 17 ἀρχικῶσ, ἀντί ἐν ἀρχῇ. — Σ. 6. 10. στίχ. 22 ἀποδίδεται, ἀντί ἀποδίδοται. — Σ. 10. 17 στίχ. 1 ἀρχικῶσ, ἀντί τὸ πρῶτον. — Σ. 14. στίχ. 23 προσθετόν· περιληπτικά εἶνε ἐν τῇ ποιήσει καὶ τὰ χεῖρ, ὄλἐνη, ποῦσ, ὄφθαλμός, οὐσ κ.λ. διὸ διττὸ μὲν ἀντί τοῦ δυνί. τίθενται, διττὸ δὲ ἀντί τοῦ πληθ. Αἰσχλ. Ἀγ. 1540, Προμ. 399 — Σ. 15. 4. στίχ. 13 ὄκυσ, ἀντί ὠκός. — Σ. 18. στίχ. 2. ἀτιμοτικός, ἀντί ἀτιμωτικός. — Σ. 20. 1. στίχ. 1 ἀρχική, ἀντί πρώτη — 2. 2. τῆς ἀρχικῆς, ἀντί τῆς πρώτης. — 2. 8 ἢ ἀρχική, ἀντί τῆς ἀρχῆθεν. — Σ. 23. στίχ. 4, ὁ νεώτερος, ἀντί ὁ πρεσβύτερος. — 14 ὑπαπαν, ἀντί ὑπατον. — Σ. 28. ἐν τῇ 2 ὄψοσ. πρόσθεσ· ἴδ. A. Lenz de graduum intentione in Ztschr. f. d. Altertum. 1855 σελ. 217—224. — Σ. 97. στίχ. 7. Ἐνεῖλοντο εἶνε τῇ προτάσει· οἱ Ἀθ. Ἀλκ. στρ. εἶλοντο, τὸ κατηγοροῦμ., γράφε. Ἐν τῇ προτάσει· οἱ Ἀθ. Ἀλκ. στρ. εἶλ., τὸ εἶλοντο εἶνε κατηγορούμενον. — Σ. 42. στίχ. 13 κῶμαι, ἀντί κῶμοι. — Σ. 43. Συνδεσμοειδῆ, ἀντί Συνδεσμοειδῆ ἦτοσ συνδετικά καὶ κατηγορικὰ. — 7 τὴν ἀρχικῆν, ἀντί τὴν ἀρχῆθεν. — 8 διὸ ῥήμ., ἀντί διὸ καὶ ῥήμ. — Σ. 47. 5. 1. κανονικῶσ, ἀντί κανονικῶσ. — Σ. 50. 5. στίχ. 10 Τεκμίσσης, ἀντί Τεκμίσσης. — 28 ἀντί εἶσι σοί. — Σ. 53. 1. στίχ. 10 ἀντιλαμβάνετο, ἀντί ὑπελαμβάνετο. — Σ. 59. στίχ. 7. 13. τὸ πρῶγ τοῦ Πλ νόμ. 657 ἀπαλειπτόν. — Σ. 68. στίχ. 12 τόδε, ἀντί τάδε. — Σ. 75. ἑλκτικοειδῆς, ἀντί ἑλκτικοειδῆσ ἦ καὶ ἑλκτικῆ. — Σ. 77. στίχ. 30 ἀντί ἐν, ἀντί ὄν. — Σ. 81. σημ. 2. στίχ. 1. α, ἀντί γ. — Σ. 90. 1. στίχ. 2, γὰ ἐκπερῆθ, ἀντί γὰ ἐξενεχθῆ. — Σ. 92. 1. στίχ. 12. ἄτινα ὄσαν, ἀντί ἄτινα εἶνεσ. — Σ. 104. στίχ. 4. σεμνήνασθαι, ἀντί σεμνύνασθαι. — Σ. 126. στίχ. 10. ἀντιστήχοισ, ἀντί ἀντιστοίχοισ. — 18 ἐσχηματίσθη ὁ ἀόρ., ἀντί ἐσχηματίσθη ὁ παθ. ἀόρ. — 19 ἐν τισὶ δὲ παθ. καί, ἀντί ἐν τισὶ δὲ καὶ ὁ μέλλ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

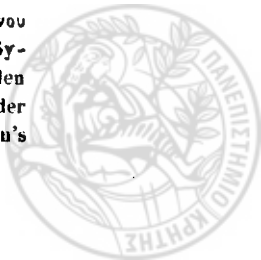
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§. 344. Γλῶσσα. Ἀντικείμενον γλώσσης.

1. Γλῶσσα εἶνε ἡ ἐκφρασις τῶν διανοημάτων. Γίγνεται δὲ τὸ δικνόνημα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ἐννοιῶν τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλας, τὸ δὲ πρὸς τὸν λαλοῦντα, καὶ τῆς εἰς ἐν συνδέσεως αὐτῶν. Ἐμφανίζεται δὲ τὸ δικνόνημα καὶ λαμβάνει οἰονεὶ σῶμα, ἥτοι ἐξαγγέλλεται διὰ τῆς γλώσσης, ὅταν αἱ μὲν ἐννοιαὶ δηλῶνται διὰ λέξεων ἐχουσῶν περιεχόμενον ὑλικόν, αἱ δὲ ἀναφοραὶ τὸ μὲν διὰ τῆς κλίσεως τῶν λέξεων, τὸ δὲ δι' ἰδίων λέξεων, αἵτινες ἐκφράζουσι τοὺς τύπους τοῦ ἡμετέρου ἐποπτικοῦ καὶ τῆς νοήσεως· τοιαῦται δὲ λέξεις εἶνε, αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ ἀριθμητικά, αἱ προθέσεις καὶ οἱ σύνδεσμοι. Αἱ ἐννοιαὶ ἀποτελοῦσι τὴν ὕλην μόνον τοῦ διανοήματος, ἐμφυσᾶται δὲ τῇ ὕλῃ ταύτῃ ζωὴ καὶ ψυχὴ διὰ τῆς εἰς ἐν νοητικῆς τῶν ἐννοιῶν συνδέσεως.

2. Ἐπειδὴ γλῶσσα εἶνε ἡ ἐκφρασις τῶν διανοημάτων, τὰ δὲ διανοήματα ἐκφράζονται διὰ προτάσεων, κατάδηλον γίγνεται, ὅτι Γραμματικὴ εἶνε ἡ διδασκαλία περὶ τῶν προτάσεων. Καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἡ γλῶσσα δὲν ἔλκεν ὑπαρξίν¹), ὡς τὰ λοιπὰ ἀν-

(1) Πρῶτος ὁ K. F. Becker ἐν τῷ βιβλ. αὐτοῦ «Organism der Sprache (εκδ. Π 1841)» ἐπραγματεύθη ἐπιστημονικῶς, ὅτι τὰ διανοήματα, ἡ γλῶσσα εἶνε ὀργανικὸν κῆμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ἐσφάλη ὁμως περιλάβων ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς ψυχῆς; τὸ ἕτερον μόνον αὐτῆς μέρος, τὸ φυσικόν, διότι ὁ αἰσθητὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀργανισμὸς κεῖται ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ πνεύματος, καὶ χρησιμεύει εἰς αὐτὸ ὡς ὄργανον τῆς ἐξουτοῦ ἐξωτερικεύσεως. Καὶ λοιπὸν ἡ οὐσία τῆς γλώσσης κεῖται ἐν τῇ κοινῇ ἐνεργείᾳ τοῦ τε ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τοῦ αἰσθητοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ· ἴδε K. W. L. Heyse's System der Sprachwissenschaft 1856 σ. 58. Herder's Abhandlung über den Ursprung der Sprache. Berlin 1772. W. v. Humboldt's Einleitung zu der Schrift über die Kawi Sprache auf der Insel Java Berl. 1836. C. Michelsen's Philosophie der Grammatik I. B. Berl. 1843.

θρόπινκα δημιουργήματα, δι' ἐξωτερικῆς τεχνικῆς τῶν μερῶν ἐνώσεως εἰς ὅλον τι, ἀλλὰ προέκυψεν ἐξ ἐνιαίας ἐσωτερικῆς ἀρχῆς, προελθοῦσα εἰς φυσικὴν ἀνάπτυξιν μεθ' ὅλων τῶν ἐκυτῆς ποικιλιῶν κατὰ τοὺς τύπους τῶν λέξεων καὶ τοῦ λόγου, ὡς καὶ πᾶν ὀργανικὸν ὄν, καταφάνεται ἐκ τούτων τις ἡ σκοπὸς τῆς Γραμματικῆς. Εἶνε δ' οὗτος, ἵνα ὁρμωμένα ἀπὸ τῆς προτάσεως, τοῦ ἀπλουστάτου καὶ ἀρχαιοτάτου τύπου, διασπαθῆ, πῶς ὁ ἀρχικὸς οὗτος τῆς προτάσεως τύπος κατὰ μικρὸν καὶ φυσικῶς ἀνεπτύχθη εἰς τὴν τελειοτάτην γλωσσικὴν παράστασιν, δηλ. τὴν περίοδον, καὶ πῶς μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς προτάσεως συνανεπτύχθησαν καὶ ἅπαντα τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα ἐν ὅλοις αὐτῶν τοῖς ποικιλωτάτοις τύποις. Ἴνα παρασταθῆ δὲ ἡ ἀφθονὸς αὕτη τῆς Γραμματικῆς ὕλη σαφέστερον, διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐξετάζει τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν καθ' ἑκυστά, τὸ δὲ δεύτερον τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ προτάσει.

§. 345. Ἀνάπτυξις τῶν μερῶν καὶ τύπων τοῦ λόγου ἐκ τῆς προτάσεως.

1. Ἀνγκυαῖότατα συστατικὰ τῆς προτάσεως μέρη εἶνε τὸ ὑποκειμενον, δηλ. τὸ καθ' οὗ κατηγορεῖται τι, καὶ τὸ κατηγορούμενον, ἧτοι ἐκεῖνο, ὅπερ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου κατηγορεῖται τούτων ἐκεῖνο μὲν εἶνε ἔννοια οὐσιαστικοῦ, τοῦτο δὲ ῥήματος· ὅλον ῥόδον θάλλει. Τὸ ὑποκείμενον ὁμῶς δύναται νὰ ἐμπεριέχηται ἐν τῷ κατηγορουμένῳ (ῥήματι), ὡς ἐκφραζόμενον διὰ τῆς πρωτοπικῆς τοῦ ῥήματος καταλήξεως· οἷον *φη-μι*. Οὗτος δ' ὁ ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος συνιστάμενος τύπος τῆς προτάσεως πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ ἀρχαιοτάτος. Ἰδ. *Becker. An. II. σ. 844* «τοῦ ῥήματος προγενεστέρου ὄντος, τῇ φύσει· αἰεὶ γὰρ τὰ πράγματα τῶν οὐσιῶν προγενέστερά εἰσι».

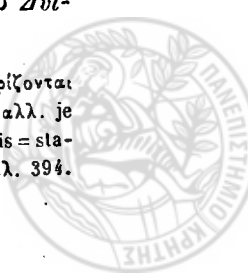
2. Ταχέως δὲ αἱ δηλώσεις ἢ τὰ γνωρίσματα τῶν ὄντων ἐθεωρήθησαν ὡς τι αὐτῶν τῶν ὄντων διάφορον, διότι τὸ αὐτὸ γνώρισμα π. χ. τὸ *θάλλειν* παρετηρήθη οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀντικειμένων· οἷον *θάλλει τὸ δένδρον, δλεῖμων* κτλ· διὸ ἐχωρίσθη ἐν τῷ νῷ ὡς τι τοῦ ὄντος διάφορον. Τὸ γνώρισμα δὲ ἀντικειμένου τινός, τὸ τὰ μάλιστα εἰς τὰς αἰσθήσεις προσπεσόν, καὶ ἰσχυρότατα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου κινήσαν, ἐγένετο ὄνομα τοῦ ὄντος καὶ ἔλαβε τύπον ἴδιον. Ἡ οὕτω μορφωθείσα λέξις καλεῖται *οὐσιαστικόν*· διότι δηλοῖ ὄν αὐτοτελές, δηλ. οὐσίαν.

3. Τὸ γνώρισμα ἀντικειμένου τινός, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ ῥήματος κατηγορεῖται κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιτίθεται αὐτῷ, ἐμφανίζεται ὡς ζῶσα δῆλωσις τῆς ἐνεργείας.

Ἴσως ἀρχικῶς ἴλα τὰ γνωρίσματα ἢ αἱ τῶν ὄντων ιδιότητες ὑπελαμβάνοντο ὡς ἔμψυχοι ἐνέργειαι, καὶ ἐξεφέροντο διὰ ῥημάτων ἐκ δὲ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι τὰ γνωρίσματα τῶν ὄντων δὲν παραμένουσιν ἐν πᾶσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλὰ τινὰ τούτων διατελοῦσι ἐν διηνεκεῖ τρόπον τινὰ ῥῆθι, ἀλλὰ δὲ τούναντίον ἐν ἡρέμῳ καὶ διαρκεῖ καταστάσει, παρήχθη τὸ ἐπιθετον, ὅπερ διαφέρει τοῦ ῥήματος κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφράζει τὴν ιδιότητα μόνον, τὸ δὲ ῥῆμα περιέχει σύνθεμα καὶ τὴν δύναμιν τῆς κατηγορίας, καὶ οὕτω παρουσιάζει τὴν ιδιότητα ὡς ζῶσαν ἐνέργειαν. Ὅταν δὲ ἡ ιδιότης τοῦ ὑποκειμένου πρέπη νὰ κατηγορηθῆ διὰ τοῦ ἐπιθέτου, ἡ γλῶσσα ἐνόησε τὸ ἐπιθετον μετὰ τοῦ ῥήματος εἶμι (= ἐσ-μί, σκρ as-mi λατ. (e) sum), ὅπερ κυρίως δηλοῖ ἀναπτέω (ῶ, ὑπάρχω¹), ἡ δὲ ποιητ. γλῶσσα καὶ μετὰ τοῦ πέλω, πέλομαι, ὅπερ σημαίνει κυρίως κινεῖμαι, ἡ μετὰ τοῦ τελέθω, ὅπερ βλαστάνω κυρίως δηλοῖ, ἢ μετὰ τοῦ ἔφην (σκρ. bhav-āmi = γίγνεσθαι λατ. fu-i), αὐξάνει κυρίως δηλοῦντος· καὶ λοιπὸν ῥόδον καλὸν ἐστὶ, πέλει, πέλεται, τελέθει, ἔφν = ῥόδον ἀναπτέει, ζῆ, ὑπάρχει, κινεῖται, βλαστάνει αὐξάνει ὡς τι ὠραῖον²). Ἔνεκα τῆς συχῆς ὁμως τούτων χρήσεως ἡ κυρία αὐτῶν σημασία ἐξησθένησε κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε συνέβη ἐπὶ τέλους νὰ ἐκφράζωσι τὴν γενικὴν μόνον ἀφρημένην ἔννοιαν τῆς ὑπάρξεως (εἶναι) καὶ τὸν τύπον μόνον τῆς κατηγορίας ἄνευ τῶν ἐν αὐτοῖς περιεχομένων ἰδιαιτέρων κατηγορημάτων. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ συνδέσει ταύτῃ ἐπέχουσι ταῦτα τρόπον τινὰ τὴν θέσιν τῆς ῥηματικῆς κλίσεως, δι' ἧς δηλοῦνται ἡ κατηγορία τῆς προτάσεως (πρβλ. ῥόδον θαλερόν ἐστὶν πρὸς τὸ ῥόδ. θάλλει), κχλοῦνται τὰ ῥήματα ταῦτα ὑπαρκτικὰ καὶ συνδετικὰ, διότι συνδέουσι τὸ κατηγορικὸν ἐπιθετον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου. Ὡς δὲ τὸ ἐπιθετον, οὕτω καὶ τὸ οὐσιαστικὸν δύναται νὰ κατηγορηθῆ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου διὰ τοῦ συνδετικοῦ ῥήματος· ὡς Κύρος βασιλεὺς ἦν· Τόζμυρις βασιλεῖα ἦν (πρβλ. Κύρος ἐβασίλευεν).

4. Ὁ τύπος, ὅφ' ὄν τὸ οὐσιαστικὸν ἐμφανίζεται ὡς ὑποκείμενον, καλεῖται ὀνομαστική. Ἐπειδὴ δὲ ἀντικείμενόν τι ἐμφανίζεται ποτὲ μὲν ὡς ἐν, ποτὲ δὲ ὡς πολλά, προήλθεν ἀμα τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀντικείμενου καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ γλῶσσα ἐφεῦρε διὰ τε τὸ ὑποκείμενον, καὶ διὰ τὸ κατηγορούμενον ἰδιαιτέρους τύπους, ἕτερον τοῦ ἐνικοῦ, ἕτερον τοῦ πληθυντικοῦ, καὶ ἄλλον (ἐντε τῇ Ἑλλην. καὶ ἄλλαις πολλαῖς γλώσσαις) τοῦ Δυϊ-

1) Ἴδε Curtius Et I. σ. 343.— 2) Αἱ ῥωμαϊκαὶ γλῶσαι μεταχειρίζονται ποτὲ μὲν τὸ λατ. esse, ποτὲ δὲ τὸ stare ἰταλ. essere ἰσπ. ser γαλλ. je suis = sum ἰταλ. stare ἰσπ. estar γαλλ. être (ἐκ τοῦ estre), j' étais = slabam, été = status ἰταλ. stato ἴδε Heyse System des Sprachwissenschaf σελ. 394.

κοῦ. Ἀνεπτύχθη συγχρόνως ἐν τῷ ὑποκειμένῳ καὶ ἡ ἀντίθεσις τοῦ προσωπικοῦ γένους πρὸς τὸ ἀπρόσωπον, ἥτις τὸ οὐδέτερον· διότι τὰ ἀντικείμενα ὑπελαμβάνοντο κατὰ τὰς ἐνεργείας των ἢ ὡς οὐσίαι προσωπικαί, ἐμψυχοί, ἢ ὡς ἄψυχα πράγματα καὶ ἐστερημένα πάσης προσωπικότητος, οὕτω δὲ πρὸς δῆλωσιν τούτου ἡ γλῶσσα ἐσημάτισεν ἴδιον τύπον τοῦ προσωπικοῦ, καὶ ἄλλον τοῦ ἀπρόσωπου γένους. Ἡ τῶν γενῶν διάκρισις εἰς ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ οὐδέτερον, φαίνεται ἀνήκουσα εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν· διότι ἡ ἀρχαιοτάτη κλίσις, ἡ Γ', ἔχει ἓνα μόνον τύπον τοῦ προσωπικοῦ, καὶ ἓνα τοῦ ἀπρόσωπου· ἡ τριπλῆ δὲ τῶν γενῶν διάκρισις ἀναφάνεται τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, καὶ τοῖς μετὰ τούτων οὐσιαστικαῖς τῆς Α' καὶ Β' κλίσε. Καὶ τὸ μὲν προσωπικὸν δηλοῦται διὰ τοῦ σ, τὸ δὲ οὐδέτερον ἐν μὲν τῇ Γ' κλίσε, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ εὐφωνικοὶ κανόνες τὸ ἐπιτρέπουσι, διὰ τῆς ἀμεταβλήτου κατὰ τὴν κλίσιν ῥίζης, ἐν δὲ τῇ Β', εἰ καὶ σπκνίως, διὰ τοῦ τ, ὅπερ πάλιν ἀργότερον ἀπεβλήθη, ὡς τὸ (τ), σνσκ. *lad*, αὐτὸ (τ), τοῦτο (τ), ἐκεῖνο (τ)· πρβλ. τὸ λατ. *id*, *illud*, *istud*, συνήθως ὁμοῦ συμπίπτει τὸ οὐδέτερον πρὸς τὴν εἰς γ λήγουσαν αἰτιατικὴν (λατ. *im*)· διότι τὸ ἀπρόσωπον ὑποκειμενον δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀὐθυπόστατόν τι, ἀλλὰ, καθὼς καὶ ἡ αἰτιατική, ὡς ἀντικείμενον ὑποβεβλημένον τρόπον τινὰ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου.

5. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ ὑποκειμενον καὶ ἡ σύνδεσις τούτων πρὸς ἐνότητα διανοήματος δείκνυται διὰ τῆς *συμφωνίας* τῶν τύπων τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τοὺς τοῦ ὑποκειμένου. Ἡ συμφωνία δὲ τῶν τύπων αὕτη ἐν μὲν τῷ ῥήματι δηλοῦται διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων, ἐν δὲ τῷ ἐπιθέτῳ διὰ τοῦ τύπου τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκφράζοντος τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὑποκειμένου. Τὰ ἐπίθετα ἔχουσιν ἢ ἓνα καὶ μόνον τύπον διὰ τὸ προσωπικὸν (ἀρσ. καὶ θηλ.), ἢ ἴδιον τύπον διὰ τὸ προσωπικόν, καὶ ἴδιον διὰ τὸ ἀπρόσωπον, ἢ ἕτερον τύπον τοῦ ἀρσενικοῦ, ἕτερον τοῦ θηλυκοῦ, καὶ ἄλλον τοῦ οὐδετέρου. Τοῦ δὲ ῥήματος ἡ προσωπικὴ κατάληξις περιωρίζετο ἀρχικῶς ἐν μόνῳ τῷ γ' ἐνικ. καὶ πληθυντ. προσώπῳ, διότι πρὸς δῆλωσιν τοῦ α' καὶ β' προσώπου ἤρκουν σχήματα καὶ σημεῖα.

6. Ἡ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου κατηγορουμένη ἐνέργεια νοεῖται διαφόρως, ἢ ὅτι ἐξέρχεται τοῦ ὑποκειμένου, ἢ ὅτι ἐξέρχεται μὲν αὐτοῦ, ἐπιστρέφει δὲ εἰς τὸ αὐτό, ἢ ὅτι ἀνκλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου οὕτως, ὥστε παρίσταται αὐτὸ πάσχον. Ἀργὰ ὕστερον ἠναγκάσθησαν νὰ δηλώσωσι τὰ τρία ταῦτα εἶδη τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας διὰ τριῶν ἰδιαιτέρων τύπων τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέσου καὶ παθητικοῦ· Ἡ γλῶσσα ὁμοῦ τὸ πρῶτον ἤρκειτο εἰς τὸν ἐνεργητικόν, ὁ δὲ παθητικὸς ἀνεπτύχθη ἐν τε τῇ ἑλληνικῇ καὶ ἄλλαις γλώσσαις ὕστερον, καὶ δὴ ἀτελεῶς, ἀτε ἐκφραζό-

μενος ποτέ μὲν διὰ τοῦ μέσου, ποτέ δὲ διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ μετὰ τινων παραλλαγῶν, ὡς τύπτομαι = τύπτω ἐκυτόν, τύπτομαι ὑπ' ἄλλου, ἐ-τύπηρ = ἐ-κτυπήθην' πρβλ. ἐ-στηρ.

7. Αἱ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἄλλιν ἀποδιδόμεναι ἐνέργειαι δὲν μένουσι μόνιμοι, διαρκεῖς καὶ σταθεραί, ἀλλὰ μεταβληταί, ἀκκριαῖαι, ἀσταθεῖς, βέουσαι καὶ ἐν χρόνῳ ὑπάρχουσαι· ἐπειδὴ δὲ ὁ λαλῶν ἀνφέρει ταύτας πρὸς τὸν παρόντα αὐτῷ χρόνον, ἀποτυποῦνται ἐν μὲν τῷ ἑαυτοῦ πνεύματι αἱ ἀναπαρξαστάσεις τοῦ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, ἐν δὲ τῇ γλῶσσῃ οἱ χρονικοὶ τοῦ ῥήματος τύποι (οἱ χρόνοι). Ἡ τελεία τῶν χρόνων ἀνέπτυξις συνέβη κατὰ μικρὸν καὶ ἀφ' ἐκυτῆς· πρβλ. §. 220 καὶ ἐξ. Κατ' ἀρχὰς παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἡ ἀντίθεσις τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρελθόν, διὸ ἐμορφώθη ὁ χρονικός τύπος τοῦ παρόντος, ὁ ἐνεστώς, καὶ ὁ τοῦ παρελθόντος, ὁ παρωχημένος· ὁ ἐνεστώς ἐσήμερις καὶ τὸ μέλλον, ὡς δεικνύουσι τοῦτο ἔτι καὶ νῦν ἐνεστῶτες τινες μελλοντικοί· ὡς βέομαι ἢ βείομαι = θὰ ζῶ· δῆω = θὰ εὐρίσκω· κέω ἢ κέω = θὰ κῆμαι· ἔδομαι = θὰ τρώγω· πί-ομαι = θὰ πίνω· χέω = θὰ χύνω (ἴδ. §§. 227, 5).

8. Ὁ σχηματισμὸς τῶν ἐγκλητικῶν τύπων, τῆς ὀριστικῆς, ὑποτακτικῆς, καὶ προστακτικῆς, δι' ὧν αἱ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόμεναι ἐνέργειαι ἐφέρονται ὑπὸ τοῦ λαλοῦντος ἢ ὡς πραγματικῆς καὶ ἢ ὡς ὑποθετικῆς, ἢ ὡς ἐπιθυμηταί, ἀνεπτύχθη ἀνεμφεβόλως ἐν τῷ ῥήματι βραδύτατα· διότι τοῦτο προὔποσιν καθαρῶς ἀπὸ δικαιοδικῆς ἐνέργειας.

9. Ἡ ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου συνισταμένη πρότασις εὐρίσκεται τὸ ὑποκείμενον διὰ τοῦ κατηγορουμένου τοῦ κεῖται πρὸς ἀντικείμενόν τι ἐν σχέσει τινι αἰτιολογικῇ, πρὸς δήλωσιν τῆς ὁποίας ἢ ἑλλ. γλῶσσα ἐσημάτισε τρεῖς πτωτικούς τύπους τὴν αἰτιατικὴν, γενικὴν καὶ δοτικὴν, αἷς προσετέθη καὶ ἡ κλητικὴ, ἔνθα δηλώσθη τὴν σχέσιν τοῦ προσφωνομένου προσώπου. Ἡ κλητικὴ ἴσως εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη πτῶσις, ὡς ἔκφρασις βουλευτικοῦ διερευνητικοῦ, διὰ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν δηλοῦται διὰ σημείου πτωτικοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπλῆς ἢ κατὰ τοὺς εὐφωνικούς κανόνας τετορευμένης ῥίζης τῆς λέξεως (§. 100, 2). Ἐπειδὴ δ' αὕτη κεῖται ἀνεξάρτητος, ὡς καὶ ἡ ὀνομαστικὴ, τίθεται συνήθως ἀντ' αὐτῆς ἡ ὀνομαστικὴ· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐνεργείας δύναται νὰ γείνη ἀντικείμενον ἑτέρας ῥηματικῆς ἐννοίας, διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσα ἐσημάτισεν ἰδιαιτέρον τινα τύπον τοῦ ἀκλίτου οὐσιαστικοῦ, ὅστις ἀπαρέμφοτον καλεῖται, διότι δίδεται εἰς τὴν ῥηματικὴν ῥίζαν τύπος οὐσιαστικοῦ· ὡς ἀκου-έ-μεναι, ἐπιθυμῶ ἀκου-έμεναι = ἀκούειν. Ὁ οὕτως ἀρχικῶς σχηματισθεὶς ῥηματικός τύπος πρὸς δήλωσιν ἀντικείμενου τινὸς ἐτίθετο ἀργότερον καὶ ὡς ὑποκείμενον, ἐν δὲ τῇ συνδέσει αὐτοῦ μετὰ ῥήματος συνδέτικοῦ, καὶ ὡς κατηγορούμενον. Ἐκτὸς δὲ τῶν

πτωτικῶν τούτων τύπων ἐσχημάτισεν ἡ γλῶσσα καὶ ἴδιον εἶδος λέξεων, δι' ὧν δηλοῦται τὸ εἶδος καὶ ὁ τρόπος, πῶς δηλ. συμβαίνει ἡ ἐνεργεία τοῦ ὑποκειμένου, καλοῦνται δ' αὐταὶ ἐπιρροήματα. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ῥηθέντες τοῦ κατηγορουμένου προσδιορισμοὶ ἀντιτίθενται αὐτῶ, καὶ παρίστανται τρόπον τινὰ ὡς ἀντικείμενον, καλεῖται ἡ ἐξ αὐτοῦ προελθοῦσα σχέσις τῆς προτάσεως ἀντικειμενική.

10. Ἐν τῇ περαιτέρῳ δὲ ἀναπτύξει τῆς γλώσσης συννεπτύχθη καὶ νέα τις σχέσις τῆς προτάσεως ἡ ἐπιθετική, καθ' ἣν συνεχωνεύθη τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου του πρὸς δῆλωσιν μιᾶς ἐννοίας· συνέβη δὲ τοῦτο φυσικᾶ διὰ τῆς παραλείψεως τοῦ συνδετικοῦ τῆς προτάσεως ῥήματος· διό, ὅταν μὲν τὸ κατηγορούμενον ἐκφράζεται διὰ ῥήματος, ἡ γλῶσσα σχηματίζει ἐκ τῆς ῥηματικῆς ρίζης νέον ἐπιθετικὸν τύπον, ὅστις καλεῖται μετοχή· ὡς ἐκ τοῦ ῥόδον θάλλει, ἀνεπτύχθη τὸ ῥόδον θάλλον· ὅταν δὲ τὸ κατηγορούμενον ἐκφράζεται δι' ἐπιθέτου μετὰ τοῦ συνδετικοῦ εἶναι, τότε παραλείπεται τὸ συνδετικόν· ὡς ἐκ τοῦ ῥόδον καλόν ἐστι, προῆλθε τὸ ῥόδον καλόν. Ἐνῶ δὲ ἐν τῇ προτάσει ἡ δῆλωσις τῆς ιδιότητος παρίσταται ὡς ἤδη τὸ πρῶτον συμβαίνουσα, ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θεωρεῖται ὡς συμβᾶσα πλέον. Τὸ ἐπίθετον διαφέρει τῆς μετοχῆς, καθότι τὸ μὲν πρῶτον παριστᾷ τὴν ιδιότητα, ὡς τι προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἡρέμα, τὸ δὲ δεύτερον, δηλ. ἡ μετοχή, ὡς τι κινητόν, διότι παριστᾷ αὐτὴν διὰ διαφορῶν τύπων, ἢτοι ἢ ὡς οὖσαν ἐν ἀναπτύξει, ἢ ὡς συντελεσθεῖσαν, ἢ ὡς ἐνεργοῦσαν, ἢ ὡς πάσχουσαν· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐπίθετον ἢ ἡ μετοχή συγχωνεύονται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου των εἰς μίαν ἔννοιαν, ἡ γλῶσσα δηλοῖ τὴν τοιαύτην ἐσωτερικὴν συνάφειαν προσαρμύζουσα ταῦτα πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατὰ γένος, ἀριθμόν, καὶ πτώσιν· καὶ ἐπειδὴ πάλιν προσόν τι δὲν ἀποδίδεται μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἡ γλῶσσα ἐσχημάτισε, παρὰ τὴν ὀνομαστικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς πτώσεις τοῦ ἐπιθέτου καὶ μετοχῆς· καὶ τὸ κατηγορούμενον δέ, τὸ δι' οὐσιαστικοῦ καὶ συνδετικοῦ ῥήματος ἐκφραζόμενον, ὡς Κῦρος ἦν βασιλεύς, δύναται νὰ γείνη παραλειπομένου τοῦ συνδετικοῦ, ἐπιθετικὸν οὐσιαστικόν· οἷον Κῦρος βασιλεύς, ὅπερ καλεῖται πρόσθεσις. Δύναται δὲ τέλος ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διὰ τῆς γενικῆς· διότι τὸ κατηγορούμενον λαμβάνει τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ· ὡς τὸ πατὴρ φιλία = 1) πατρικὴ ἀγάπη, προκύψαν ἐκ τοῦ ὁ πατὴρ φιλεῖ, καὶ = 2) ἢ πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπη, ἐκ τοῦ φιλῶ πατέρα.

11. Τέλος πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸ γλωσσικὸν φαινόμενον, τὸ ἀνγόμενον εἰς τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον, ἐπιρροήματα. Ἰδιότης δηλ. τις ὑπάρχει ἐν προσώπῳ τινὶ ἢ πράγματι ἢ ἐνεργείᾳ εἰς μείζονα ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ, ἢ εἰς τὸν ὑπατον

βαθμὸν ἐν ἅπασιν τοῖς λοιποῖς. Πρὸς δὴ λῶσιν δὲ τῆς παραθετικῆς ταύτης σχέσεως ἐσχημάτισεν ἡ γλῶσσα δύο ἰδιαιτέρους τύπους τοῦ τε ἐπιθέτου καὶ τοῦ ἐπιρρήματος τὸν *συγκριτικόν* καὶ καὶ τὸν *ὑπερθετικόν*, τὸ ἀντικείμενον δέ, πρὸς ὃ ἡ παραθεσις, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξήνεγκε κατὰ γενικὴν. Τὸ ῥῆμα καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶνε ἐπίδεκτικὸν τοιαύτης παραθέσεως, καὶ ὁμως, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν §. 349, ὑπάρχουσι ῥήματα, ἅτινα ἀπὸ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν παραγόμενα δέχονται τὴν σύνταξιν τούτων.

12. Ἐκ τῶν εἰρημένων βλέπομεν, ὅτι ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς προτάσεως τέσσαρα διάφορα εἶδη λέξεων, τὸ *οὐσιαστικόν*, τὸ *ῥῆμα*, τὸ *ἐπίθετον* καὶ τὸ *ἐπιρρήμα*. Ἄπαντα δὲ ταῦτα προελθόντα ἐκ τῆς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ πνεύματος ἐποπτείας ἔχουσιν ὑλικόν τι περιεχόμενον· διὸ καὶ λέξεις *ὕλης* ἢ *ἐννοιῶν* καλοῦνται (κατ' Ἀριστοτ. ποιητ. 20 *φωναὶ σηματικαί*). Τὸ ἐπισκοποῦν ὁμως πνεῦμα εἰσχωροῦν κατὰ μικρὸν εἰς τὴν σχέσιν τῶν ὄντων, καὶ ἀνευρίσκον σχέσεις τοπικὰς, χρονικὰς, αἰτιολογικὰς καὶ τροπικὰς, μὴ δυνάμενας νὰ ἐκφρασθῶσι διὰ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοῦ λόγου εἰδῶν, σχηματίζει πρὸς δὴ λῶσιν τῶν ἐννοιῶν τούτων νέας λέξεις, αἰσινες, ἐπειδὴ δὲν παριστῶσιν ἀντικείμενα τῆς αἰσθήσεως, ἀλλὰ τύπου μόνον τῆς ἐποπτείας καὶ διανοήσεως, ἥτοι σχέσεις *τυπικὰς*, ὑφ' ἧς ὁ λαλῶν παρκατρεῖ καὶ θεεῖ τὰ ἀντικείμενα, καλοῦνται *λέξεις τύπων* (*φωναὶ ἄσημοι*¹). Τὰ *ἐπιφωρήματα* δὲ δὲν εἶνε λέξεις οὔτε ἐννοιῶν οὔτε τύπων, ἀλλ' ἀπλῶς φθόγγοι ἔνερθροι ψυχικοῦ παθήματος σημαντικοί.

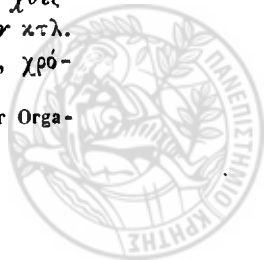
13. Εἰς τὰς λέξεις τῶν τύπων, ἥτοι τὰς ἀσήμους φωνὰς ἀνήκουσιν αἱ ἐξῆς:

a) Αἱ *ἀντωνυμίαι* αὗται δηλοῦσι τὰ ὄντα οὐχὶ κατὰ τὸ ὑλικόν αὐτῶν περιεχόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς τυπικὰς αὐτῶν σχέσεις πρὸς τὸν λαλοῦντα. Τὸ διὰ τῶν ἀντωνυμιῶν δηλ. δηλούμενον ἀντικείμενον ἀναφέρεται ἢ πρὸς τὸν λαλοῦντα, ἢ εἰς τὸ περὶ οὗ λαλεῖ, ἢ πρὸς τρίτον κατέναντι τοῦ λαλοῦντος ἰστάμενον. Αἱ ἀντωνυμίαι διακροῦνται εἰς οὐσιαστικὰς, ἐπιθετικὰς καὶ ἐπιρρηματικὰς· διὸ τίθενται ἐν τῇ προτάσει ὡς ὑποκείμενα, ἀντικείμενα, προσδιορισμοὶ καὶ ὡς κατηγορούμενα μετὰ ῥῆμ. συνδετικοῦ. Τὰ ἀντωνυμικὰ ἐπιρρήματα δηλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σχέσεις *τοπικὰς*· ὡς *ἐνταῦθα*, *ἐκεῖ* κτλ., *σπανιώτερον*, *χρονικὰς*· ὡς *τότε* ἢ τοῦ εἶδους καὶ τρόπου· ὡς οὕτως, ὥδε.

b) Τὰ ἐπιρρήματα τατοῦ *τόπου*, *χρόνου*, *ἐντάσεως* ἥτοι τοῦ *βαθμοῦ*, τῆς *ποσότητος* καὶ τοῦ *τρόπου*· ὡς *ἄνω*, *κάτω*· *νῦν*, *χθές*· *σφόδρα*, *μάλα*· *πολύ*, *πολλάκις*, *δίς*· *οὐ*, *μή*, *ἢ*, *καί*, *μὴν* κτλ.

c) Αἱ *προθέσεις* αὗται δηλοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ τρόπου, χρό-

1) ἴδ. Herling Frankf. Gelehrtenver. 1821. III st. §. 36. Becker Organism. §. 47. Heyse System der Sprachwissenschaft § 39.

νου, αἰτίας, εἶδους καὶ τρόπου, ἐν ἧ ἀντικειμένον τι εὐρίσκεται πρὸς τὸ κατηγορούμενον (ῥήμα) ὡς οἰκεῖ ὑπὸ γῆς· ἐξ ἡμέρας ἐπαρῆθη· ὑπ' ἀγαθρίας ἀπέφυγεν· διὰ σπουδῆς ἐμαχέσαστο. Αἱ προθέσεις τὸ πρῶτον ἦσαν ἐπιρῥήματα τοπικά, ὡς ἔτι καὶ νῦν συχνὰ ὡς τοιαῦτα ἀπαντῶσιν, ἰδίως δὲ εἰς τὰ ὁμηρικ. ἔπη.

d) Οἱ *Σύνδεσμοι*, οἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς σύνδεσιν τῶν προτάσεων ὡς καί, τέ, ὅτε, κτλ.

c) Τὰ ἀριθμητικά, ἅτινα ἐφράζουσι τὴν ἀριθμητικὴν σχέσιν, ἐν ἧ ἀντικειμένον τι εὐρίσκεται πρὸς τὸν λαλοῦντα. Ταῦτα δὲ, ἐξαιρουμένων τῶν τεσσάρων ἢ πέντε πρώτων ἀριθμῶν, ἐσχηματίσθησαν πρὸς πάντα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου βραδύτατα· διότι, ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι τι ἀφηρημένον, ἢ δῆλως τούτου προϋποτίθησι ἀκριβεστέραν τῆς γλώσσης συνείδησιν¹.

f) Τὸ ῥήμα εἶναι, ὅταν δὲν δηλοῖ συγκεκριμένην ῥηματικὴν ἔννοιαν· οἶον εἶναι = ζῆν, ὑπάρχειν, ἀλλὰ χρησιμεύη μόνον ὡς σύνδεσμος τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, τίθεται ἀντὶ τῶν κλιτικῶν τοῦ ῥήματος καταλήξεων (ἴδ. §. §. 345, 3. 350, 2. 353). Τοιαῦτα εἶνε καὶ ἄλλα τινὰ ῥήματα· ὡς τὸ δύνασθαι, γρῆ, δεῖ, ἅτινα ἐφράζουσι τροπολογικὰς σχέσεις τοῦ δυνατοῦ καὶ ἀναγκαίου.

14. Εἶδομεν δὲ μέχρι τοῦδε, ὅτι αἱ εὐμετάβλητοι τῶν λέξεων ἀναφοραὶ (γραμματικαὶ σχέσεις) δηλοῦνται ποτὲ μὲν διὰ τῆς κλίσεως, ποτὲ δὲ διὰ τῶν τυπικῶν λέξεων (φωνῶν ἀσήμων). Πλὴν ἀλλὰ τὸ γλωσσικὸν πνεῦμα φαίνεται ἐνεργῆσαν καὶ ἄλλως, ἐσχημάτισεν δηλ. ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν λέξεων νέας, αἰτίας διαπερῶσιν τῶν ῥιζικῶν τῶν λέξεων κατὰ τε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν τύπον. Ἡ δημιουργικὴ αὕτη γλωσσικὴ ἐργασία κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ ῥηματικὴ λέξις ποτὲ μὲν πάσχει φωνητικὴν τινα μεταβολήν, ποτὲ δὲ λαμβάνει κατάληξιν ἰδίαν· ὡς τρέφ-ω, τροφ-ή, τροφ-έω, τρέφ-ημα, τρέφ-ις, τρέφ-ιμος, τροφ-εὺς, τροφ-εῖον. Ἐν τῇ προδκινούσῃ δὲ ταύτῃ ἀναπτύζει ἡ γλῶσσα χωρεῖ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέφρασε καὶ ὀλοκλήρου τῆς προτάσεως τὴν σχέσιν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως (λέξεως συνθέτου), ὡς τοῦτο εἶδομεν ἐν τῇ §. 338.

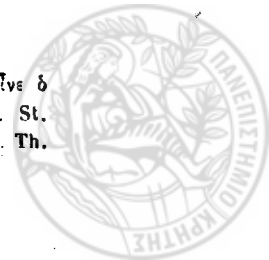
15. Ἡ πρότασις ἢ συνισταμένη ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἀντικειμενικῆς καὶ ἐπιθετικῆς σχέσεως δύναται νὰ εὐρυνθῇ ἐπὶ πολὺ· διότι οἱ ἀντικειμενικοὶ καὶ ἐπιθετικοὶ προσδιοριστικοὶ συνδέονται μετὰ νέων ἀντικειμενικῶν καὶ ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν· οἶον ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῶν Περσῶν λαμπρῶς γενομένη νίκη οὔποτε τῷ χρόνῳ ἐξ ἀνθρώπων μνήμης ἐξαλειφθήσεται. Δύναται προέτι νὰ συνδεθῇ καὶ πρότασις μετ' ἄλλης προτάσεως. Ἐν ὅτῳ δ' ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμίδι τῆς πνευματικῆς

1) ἴδ. Heyse System der Sprachwissenschaft σ. 104

ἀναπτύξεως ἐκφράζει τὰς ιδέας αὐτοῦ δι' ἰδιαίτερων προτάσεων τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ δηλοῖ τὴν ἐσωτερικὴν συνάφειαν καὶ ἀμοιβαίαν σχέσιν τῶν ἐννοιῶν καὶ δι' ἐξωτερικῶν τύπων. Ἐν τῇ προβαίνουσῃ ὁμοῦ καθ' ἐκάστην ἀναπτύξει τοῦ πνευματικοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος κατορθοῖ νὰ διακρίνη, ὅτι αἱ παραλλήλως κείμεναι ἔννοιαι ἴστανται πρὸς ἀλλήλας ἐν ἐσωτερικῇ συναφείᾳ· οὕτω δὲ παρίσταται αὐτῷ ἡ ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην συνάφειαν καὶ ἐξωτερικῶς διὰ τοῦ λόγου· ἐν τεύθειν προέκυψαν οἱ *σύνδεσμοι*, ἤτοι δημιουργημὰ λεκτικόν, ὅπερ δηλοῖ τὴν σύνδεσιν τῶν συγγενῶν κατὰ τὸ περιεχόμενον προτάσεων, καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ δι' αὐτοῦ ἐκφραζομένου διανοήματος· τοιοῦτοι εἶνε οἱ *τέ, καί, δέ, μέν, οὐδέ, οὔτε, γάρ, ἄρα, οὖν* κτλ. Ὁ συνδεσμικὸς ὁμοῦ τῶν προτάσεων τρόπος ἔκειτο τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ, ὅτι τὰς παραλλήλως πρότερον καὶ ἄνευ συνδέσμου κειμένας προτάσεις συνήρει πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν ῥηθέντων συνδέσμων καὶ σφιγκτότερον συνῆπτεν αὐτάς.

16. Ὁ κατὰ μικρὸν δὲ βαθύτερον εἰς τὰς ἐννοίας εἰσχωρῶν νοῦς καὶ σαφῆνειαν ἐπιδιώκων ἀνεκάλυψεν, ὅτι μετὰ τῶν οὕτω πρὸς ἀλλήλας συνειρημένων ἐννοιῶν ὑπάρχει οὐσιώδης τις διαφορὰ, καθόσον αὗται ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας ἢ οὕτως, ὥστε ἡ μία παρακειμένη τῇ ἄλλῃ διατηρεῖ ἀνεξαρτησίαν τινά, ἢ οὕτως ὥστε ἡ μία συμπληροῖ ἢ προσδιορίζει τὴν ἑτέραν, τὸ ἐν δηλ. μέλος παρίσταται ὑποτεταγμένον καὶ ἐξηρητημένον ἀπὸ τοῦ ἄλλου καὶ ὑπ' αὐτοῦ φερόμενον. Ἰνα δηλώσῃ δὲ ἡ γλῶσσα τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἐξηρητημένων ἐννοιῶν σύνδεσιν μετὰ τῶν ἀνεξαρτήτων μετεχειρίσθη πάνυ εὐφυῶς ποτὲ μὲν τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ποτὲ δ' ἐσχημάτισε καὶ ἰδίους συνδέσμους ἐκ τῶν ἀναφορικῶν οἷοι *τά, ὅτι, ὡς, ὅπως, ἴνα, ὅτε* κτλ. Οὕτω λοιπὸν ἀνεπτύχθη ἡ πρότασις ἢ ἐκ κυρίας καὶ δευτεροῦσης *συνισταμένη*. Αἱ δευτερεύουσαι προτάσεις ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῶν σχέσιν ποτὲ μὲν πρὸς τὸ οὐσιαστικόν, ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον, ποτὲ δὲ πρὸς τὸ ἐπίθετον, καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἐπίρρημα ἢ ἐπιρρηματικὴν ἔκφρασιν, καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται προτάσεις *οὐσιαστικαί, ἐπιθετικαὶ καὶ ἐπιρρηματικαί*¹⁾. πρὸβλ. *τά, ἠγγέλη, ὅτι οἱ Ἕλληες ἐτίκησαν*, πρὸς τὸ, ἢ τῶν *Ἑλλήνων νίκη ἠγγέλη*· τὸ, οἱ πρέσβεις ἐπήγγειλαν, ὅτι οἱ Ἕλληες ἐτίκησαν, πρὸς τὸ, οἱ πρέσβεις ἐπήγγειλαν τὴν τῶν Ἑλλήν. νίκη· τὸ, οἱ Ἕλληες ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν, ἣν οἱ πολέμιοι ἠρήκεσαν, πρὸς τὸ,

(1) Ἰδρυτὴς τῆς θεωρίας ταύτης περὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάσεων εἶνε ὁ δόξινος γλωσσολόγος S. H. A. Harling· ἴδε Frankf. Lehrtenver. III. St. 1821, erst. Kurs eines wissenschaftl. Unterrichts in der Deutsch. Spr. I. Th. 1833. 1, ἰδίως II. Th. 1832.

οἱ Ἕλληες ἐπολιορκήσαν τὴν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐαλωκυίας πόλιν, τό, οἱ πολέμοι ἀπέφυγον, ὅτε ἡμέρα ἐγένετο, πρὸς τό, οἱ πολέμοι. ἄμ' ἡμέρα ἀπέφυγον. Τὰ μέρη δὲ τῆς δευτερευούσης προτάσεως δύνανται πάλιν νὰ προσλάβωσι καὶ ἄλλους δευτερεύοντας προσδιορισμούς, οἵτινες δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσιν εἰς δευτερευούσας πάλιν προτάσεις, καὶ οὕτω παράγεται ἡ περίοδος

17. Τὸ ῥῆμα λοιπόν, ἐπειδὴ ἀρχικῶς δι' αὐτοῦ ὑπετυποῦτο ἡ πρότασις ἐν τῷ ἀπλουστάτῳ αὐτῆς τύπῳ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ πάλιν κατὰ μικρὸν ἀνεπτύχθη εἰς τὴν περίοδον, ἥτις τεχνικῶς ἀναπτυχθεῖσα εἶνε τὸ κάλλιστον καὶ τελειότατον δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, θεωρεῖται ὡς ῥίζα, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησεν ὀργανικῶς τὸ γλωσσικὸν δένδρον μεθ' ὄλων τῶν ἀπέριων καὶ θαυμαστῶν αὐτοῦ κλάδων.

§. 346. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ἰδιωμάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν.

α) Μετωνυμικὴ χρῆσις τῶν οὐσιαστικῶν.

1. Πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν σύνταξιν, ὀφείλομεν νὰ προτζῶμεν παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τινῶν ἰδιωμάτων τῆς ἑλλ. γλώσσης ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἐπιρρημάτων καὶ ῥημάτων· τὰ ἰδιώματα δὲ ταῦτα εἶνε μᾶλλον ῥητορικὰ ἢ γραμματικὰ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐννοοῦμεν τὴν μετωνυμικὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν, δεύτερον δὲ τὴν συνεπτυγμένην ἔννοιαν ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν, τρίτον ἰδιώματά τινα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐσιαστικῶν, καὶ τέλος τὴν παράθεσιν τοῦ ἐπιθέτου, ἐπιρρήματος καὶ ῥήματος.

2. Ἡ χρῆσις τῶν οὐσιαστικῶν με σημασίαν ἀφηρημένην ἀντὶ συγκεκριμένης (μετωνυμια) ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ συχνότατα. Τοῦ τρόπου τούτου ἡ χρῆσις κατὰ πρῶτον ἤρξαστο ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς χειρὸς τῶν ποιητῶν. Ἀγαπᾷ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἡ ποιητ. γλώσσα τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ὡς παρέχουσαν τῷ λόγῳ σεμνότητα, γλαφυρότητα καὶ ἔμφασιν· οὕτω παρ' Ὀμήρῳ τὰ γένος, γόνος, ἀντὶ υἱός Ἰλ. Γ, 180 «ἠ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων»· πρβλ. Ἰλ. Ε, 635. Ἰλ. Τ, 124. Ὀδ. α, 216. Ὀδ. β, 274. Οὕτω καὶ τὸ γενεὴ Ἰλ. Φ, 191· «χαίρετε, Δουκῆος γενεὴ» Ἠσ. ἀσπ. 283. Πίνδ. Π. 4, 136· τὸ γενέθλη καὶ παρ' Ὀμ. Ἑμν. Ἀπόλλ. 136 «Διὸς Λητοῦς τε γενέθλη»· καὶ παρὰ τοῖς μτγν. ἐπικ. σύνθεσι¹. Τὸ λόγευμα ἀντὶ παῖς Εὐρ. Φοιν. 803. 1019²· τὸ γέγεσις ἀντὶ γενάρχη, «Ἰωκεα-

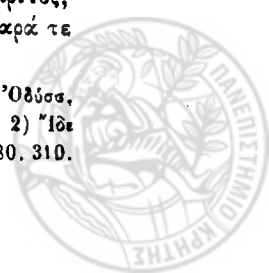
1) Ἰδ. Spitzner Excurs IX. εἰς Ἰλ. 2) Ἰδ. Maeltner εἰς Λουκουγ. §. 100, σ. 253. Σημ.

νόν τε, θεῶν γένεσιν» Ἰλ. Ξ, 201 καὶ 246. Ὀμηλική = συνομηλικες Ὀδ. γ. 49. Κήδευμα = συγγενεῖς Σοφ. Οἰδ. τ. 85 μετὰ σ. Wunder. Εὐρ. Ὀρ. 477, «ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέε τροφή μ. σ. Wunder. καὶ τὰ «μηκάδων ἀνῶν τροφαί» Κύκλ. 189. «ὦ ξυγγένεια πατρός ἐμοῦ» = συγγενεῖς Ὀρ. 1233. ἀκάκ' ἐλέγχεα» = δειλοὶ Ἰλ. Β, 235. «αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ;» = ἀναιδεῖς Ἰλ. Π, 422. ἀφράζω νῦν, μή τοι τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι» = ἄξιος ὀργῆς Ἰλ. Χ, 358. Ὀδ. λ, 73. «κατάπαυμα» = καταπαυστικός, Ρ, 38. «(γυναῖκα) πατρί τε σὺ μέγα πῆμα, δυσμενέσιν μὲν χάριμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῶ», Γ, 50. 51. Ζ, 283¹). Παρὰ τοῖς τραγικ. καὶ ἄλλ. ποιηταῖς ἐπὶ προσώπων, τά, πόνος, στόνος (Αἰσχ. Χο. 1024), ἄτη, πῆμα, νόσος, ἔρις, μῆνις, μῆτις, τιμαί, φλόξ (Εὐρ. Βάκ. 8), ποιμνῆ (Εὐρ. Ἡλ. 725) κτλ.²) Συχνὰ παρὰ τοῖς τραγ. καὶ τὰ, ἀγεμόνευμα = ἡγεμών· νύμφευμα = νύμφη· μίασμα (Αἰσχλ. Χο. 1024), ὕβρισμα, βόσμημα, κώκυμα, ζηλώματα, πρεσβέματα (Εὐρ. Ἰκ. 173). Αἰ σκωπτικαὶ λέξεις παρὰ τοῖς τραγ. καὶ κωμ., ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς πεζογρ., τρίμμα, παιπάλημα, ἄλημα = τετραπερασμένε, πικρόνησε καὶ δόλιε· κρότημα = ἀθυρόγλωσσε, φαφλατά· περίτριμμυ δικάων ἢ ἀγορᾶς = ἄτιμς, στρεφώδικε Ἄρφ. Νεφ. 447. Δημ. 18, 127. «ὦ κάθαριμα» = βρώμα, βρωμερὲ Δημ. 18, 128. φθόρος = διαφθορεὺς Ἄρφ. Ἰππ. 1151. γέλως = περίγλω(ν) τοῦ κόσμου Σοφ. Οἰδ. Κ. 902. «Μηδείαν, τὰν Πελῖαο φόνον» = τὴν φονεύτριαν Πίνδ. Π. 4, 250. Σπανίως ταῦτα τίθενται ἐπὶ κληῖς σημασίας· οἷον τὸ μέλημα = ἀγαπητὸ Πίνδ. Π. 10, 59. Ἄποσκ. 63, 237, Boeck.

3. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἀττικ. πεζογρ. λήρος = φλύαρος Πλ. Θεαίτ. 176, d. μ. σημ. Stallbaum· δλεθρός, ὡς τὸ φθόρος, ἴδε ἀριθ. 2. «ὀλέθρου Μακεδόνας» Δημ. 9, 31. «ὄλεθρος γραμματεὺς», 18, 127. καὶ Ἡρ. 3, 142. Σύνηθες τὸ ὀβίος = τὸ βιό, ἢ περιουσία· τό, ὅ, τι ὄφελός ἐστι = ἄριστος, ὠφέλιμος· Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 6 «παμπληθεὶς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου στρατεύματος»· τὸ ἄνθος παρὰ τε ποιητ. καὶ πεζ. ἀπὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται» = οἱ ἀκμαῖοι, ἐκλεκτοί, μάχιμοι, τὸ ἄνθος Αἰσχ. Περ. 248 καὶ 59. «ὅ, τι ἢ αὐτῶν ἄνθος, ἀπολώλει» Θουκ. 4, 133 μ. τ. σημ. Πόππ. (ἴδε καὶ Ἡρ. 9, 31 «ὅ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατώτατον (= οὐσιωδέστατον) πᾶν ἀπολέξας ἔστησεν ἀντίον Λακεδαιμονίων)· τό, πρᾶγμα³) = πρόσωπον, ἄτομον, «Λάκριστος, μέγα πρᾶγμα, Ἰσοκράτους μαθητῆς» Δημ. 35, 16. Συνήθη παρὰ τε

1) Σημ. μεταγλωττιστοῦ. Χάριν συνομίας παραλείπεται τὸ Ἰλ. καὶ Ὀδύσ. Τὰ μεγάλα τοῦ Ἀλφαθήτου Γράμμ. δηλοῦσιν Ἰλ., τὰ δὲ μικρὰ Ὀδ. 2) Ἰδε Μανθ. Π. §. 429. Bernhardy Σύντ. Ἑλλ. σ. 45. Lobek εἰς Σοφ. Αἴ. 380. 310.

3) Ἰδε Bornem εἰς Ξεν. Κυρ. 6. 1, 36.

τοῖς ἱστοριογρ. καὶ ῥήτορ. τὰ περιληπτικὰ ὀνόματα· οἷον *πρεσβεία* = *πρέσβεις*· *συμμαχία* = *σύμμαχοι*· *ὑπηρεσία* = *ὑπηρεταί*· *ἑταιρία*, *δουλεία* (Θουκ. 5, 23 κτλ.)· *φυγή* = *φυγάδες* (Θουκ. 8, 64. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9 κτλ.)· *φυλακή* = *φύλακες*· *ἡλικία* = *ἡλικες*· *συγγένεια*· *θεραπεία*· *ἀκλουθία*¹⁾· *ρεότης* (Θουκ. 2, 8'), τὸ *βάρβαρον* (Πλ. Μεγξ. 241, d) κτλ. Περιέργη τῆ, «τὴν πόλιν παιδεύουσιν (= διδάσκων) εἶναι τῆς Ἑλλάδος» Θουκ. 2, 41· «κοιμᾶσθαι ἐγγυτάτω τοῦ πόθου» = ποθουμένου ἀντικειμένου Πλ. Φαίδρ. 252, α' «τὴν θυγατέρα, δεινὸν τι κάλλος καὶ μέγεθος» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7. Ἡ προτοφώνησις ὧ *φιλότης* = ὧ φίλτατέ μοι Πλ. Φαίδρ. 228, d' μ. σ. Stallb. Συχνὰ τὸ ἀφρημ. *ψεῦδος* ἀντιτίθεται πρὸς Πλάτ. τῷ ἐπιθέτῳ *ἀληθές*, Ἀπολ. 34, e «εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος» μ. σ. Stallb. Κρητ. 430, α «τὸ μὲν τι αὐτῶν ἀληθές, τὸ δὲ ψεῦδος».

4. Καὶ *συγκεκριμένα ὀνόματα πραγμάτων* τίθενται ἐνίοτε ἀντὶ προσώπων· οἷα τὰ «τὸν γέροντα τυμβον» (= τὸν πλησίον ὄντα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου) Εὐρ. Μῆδ. 1209 μ. σημ. Pflugk. «ἐρᾶν ὠρκίαις σοροῦ» Ἀριστ. ὄρν. 1365· «Φιλημάτιον, τὴν σορὸν» Λουκ. θε. πρᾶσ. 11, 3. Οὕτως ἐνίοτε ὁ τόπος ἀντὶ τῶν περιεχομένων προσώπων ὡς *θέατρον* ἀντὶ θεατῶν Ἡρόδ. 6, 21 «ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον». Πλ. Κριτ. 108, b' «τὴν τοῦ θεάτρον διάνοιαν»· Θουκ. 3, 2 «*Λέσθος* ἀπέστη ἀπ' Ἀθηναίων, βουληθέντες κτλ.» καὶ παρκκ. «*ξυνοικίζουσι τὴν Λέσθορ ἐς τὴν Μιτυληνήν*». 3, 4· «*Λέσθω* πάτη πολεμεῖν» οὕτω *Σιδῶν* = *Σιδωνιοί*· «*Ἀβυδος* = Ἀβυδῆνοί κ.τ.λ. Συχνότερον ὁμοίως, ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. τίθενται οἱ κάτοικοι ἀντὶ τοῦ τοπικοῦ ὀνόματος· ὡς «*Φωκίαν στρατευσάντων ἐς Δωριάς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν*» Θουκ. 1, 107 μ. σημ. Πόππ. «ἐπορεύθησαν εἰς *Ταόχους*» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· «εἰς *Πέρσας*» Κυρ. 8, 5, 20· «αὐτοῖς ἐν *Βοιωτοῖς* περιμείναι» Θουκ. 1, 107, 4, 108.

5. Μετωνομικαὶ δὲ ἐκφράσεις εἶνε καὶ αἱ ἐπόμεναι *μάχη*, συχνὰ ἀντὶ πεδίου μάχης Ξεν. Ἀν. 2, 2, 6· «ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν» = ἐν τῇ θέσει τῇ τιμωμένῃ ἀντὶ δ. ὀβ. Δημ. 18, 28. Ἡ ἐνοια ἐνός τῶν πολλῶν ἀντικειμένου τινός τίθεται περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ τόπου, εἰς ἣν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ὅπωςδῆποτε ἀνήκει· ὡς *κέρραμος* = *φυλακή*, Ε, 387· *θῶκος* = *κάθισμα* 6, 26. ο, 468. Ἡρ. 6, 63· «ἴνα σφ' ἀγορή τε *θέμις* τε» = δικαστήριον Λ, 807· *σίδηρος* = *σιδηρουργεῖον* Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 7· *δειγμα*, κυρίως τὸ *δειγμα* ἐμπορεύματός τινος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος, ἐνθα ἐκτίθενται τὰ *δείγματα* χάριν ἐμπορίου, 5, 1, 21· τὰ *ὄπλα* = *ὀπλίται*· συχν. πρὸς Ξεν. Ἀν. 2, 2, 4 κτλ. *ἀσπίς* = *ἀσπίδοφόρος* κ.τ.λ. ἴδε §. 347, 1. Συχνὰ ἐν τῇ ἀττικῇ γλώσσῃ τὸ ὄνομα τοῦ εἶδους τῶν *τροφίμων* ἀντὶ τοῦ τόπου, ἐνθα ταῦτα πωλοῦνται· ὡς *ἰχθές* =

1) ἴδ. Lubeck. εἰς Ἡρωδιαν. σ. 409.

ιχθυοπωλεῖον Ἄρφ. Σφ. 789· οἶνος=οἰνοπωλεῖον Ἄρφ. παρὰ Πολυδ. 10, 75· μύρον = μυροπωλεῖον, Ἄρφ. Ἰππ. 1375· τὰ λάχανα Ἄρφ. Λυσ. 557· ὄψον Ἄρφ. ἀποσπ. 232. 464· ἔλαιον = ἐλαιοπωλεῖον Μενδρ. ἀποσπ. 339, Meineke· κρόμνον = κρεμυδοπωλεῖον Εὐπλ. π. Πολυδ. 9, 47· σήσαμα = σησαμοπωλεῖον Μοίρ. σ. 351· τυρὸς = τυροπωλεῖον Λυσί. 23. 6, 7. κτλ.¹⁾· Ἡ ποιητ. γλῶσσα εἶνε πλουσιωτάτη μετωνομιῶν τολμηροτάτων, ὡς Σοφ. Οἰδ. Κολ. 97· πτερὸν = οἰωνός = augurium. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὄλον ἀντὶ τοῦ μέρους· ὡς ἡ βοῦς = ἀσπίς, τὸ βότον δέρμα, ἐξ οὗ κατεσκευάζετο ἡ ἀσπίς, ἡ αἰτικτ. βῶν εἶνε τύπ. δωρικὸς Η, 238· βόεσσι, βόας Μ, 105. 137· λέων = λεοντῆ Λουκ. π. δ. ἰστ. συγγ. 10.

b) Συνεπτυγμένη σημασία τῶν ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν.

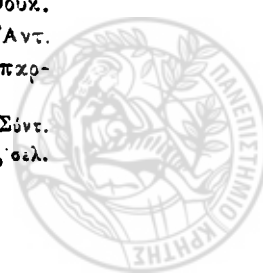
6. Τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικά τῶν ἀρετῶν ἢ κακιῶν τίθενται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν προερχομένου ἀποτελέσματος δυνάμει τῆς συνεπτυγμένης αὐτῶν σημασίας, ὡς Σοφ. Ἄντ. 924· «τῆν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς ἐκτῆσάμην» = τὸ ἐγκλημα τῆς δυσσεβείας· Ἠλ. 968 «εὐσέβειαν φέρεσθαι» = τὸν ἔπαινον τῆς εὐσεβείας· Αἴ. 75 «δειλίαν ἀρῆ» = αἰτίαν τῆς δειλίας crimen ignaviae. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 676 «δειλίαν καὶ κάκην κεκτήσομαι»· Μῆδ. 218 «δυσκλειαν ἐκτῆσατο καὶ ραθυμίαν». 296 «ἦς ἔχουσιν ἀργίας» (= ἀργίαν ἔχειν = ἀργίας αἰτίαν ἔχειν)· Ἐλ. 1097 «κάλλος ἐκτῆσω» = δῶρον τῆς ὠριότητος· Θουκ. 1, 33 «φέρουσα ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν» = δόξαν ἀρετῆς μ. σ. Ποππ. Λυκοῦργ. 49 «τὰ ἄθλα τοῦ πολέμου τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐστὶν ἐλευθερία καὶ ἀρετὴ» = δόξα δι' ἀρετὴν Maetzner²⁾.

c) Ἰδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἀριθμῶν.

§. 347. α) Ἐνικός.

1. Ὁ ἐνικός ἔχει ἐνίοτε σημασίαν περιληπτικὴν, διὸ τίθεται ἀντὶ πληθυντικοῦ. Ἡ χρῆσις αὕτη προήλθεν ἐκ τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐκλαμβάνοντες τὴν πληθὺν ὡς μονάδα ζητοῦσι νὰ ἐξάρωσι τὴν σεμνότητα τῆς ποιητικῆς αὐτῶν γλώσσης· Π, 11 «τέρην κατὰ δάκρυον εἴβεις» ἰδ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1251. Ξ, 16 «ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κέματι κωφῶ» ἰδ. Δ, 422. α, 162. μ, 169. Αἰσχλ. Ἐπτ. 192. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἠρδ. 4, 110. 7, 193. Θουκ. 3. 89. Παρὰ τοῖς τραγικ. καὶ λοιποῖς ποιητ. τὸ ἀκτίς (Σοφ. Ἄντ. 100. χορ.). «Κάδμον τε τὸν σπεύραντα γηγενῆ στάχυν» = Σπαρ-

1) Ἰδ. Πολυδ. 9, 47. Pierson εἰς Μοίρ. σ. 351. Bernhardy Ἐλλ. Σύντ. σ. 57.—2) Ἰδε Bernhardy. Ἐλλ. Σύντ. 56. Πόππ. εἰς Θουκ. 1. 3. τόμ. 1, σελ. 249, Schweidenwin εἰς Σοφ. Ἄντ. 924.

τῶν Εὐρ. Βάκ. 264· «ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε σταγῶν» Αἰσχλ. Ἀγ. 1083. «Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ» Πίνδ. Ο. 7, 19=αἰχμηταῖς· Εὐρ. Φιλ. 78 «πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων» μ. σημ. Klotz. 442 «μυρίων ἄγων λόγῃν». Αἰσχλ. Πρ. 370 «πᾶς ἀνὴρ κώπης (=κωπηλατῶν) ἀναξ». Εὐρ. Κύκ. 86 «κώπης ἀνακτας». Ἐν τῷ πεζῷ Ἡρόδ. 5, 30 «ὀκτακισχιλίη ἀσπίς» καὶ Ξεν. Ἀν. 1, 7, 10· ἡ ἵππος = τὸ ἱππικόν (ἀπὸ Ὀμήρ. Η, 342 σχεδὸν ἀνευ ποικιλ. γραφ., εἰ καὶ ὁ Spitzner τὸ διαμφισβητεῖ), Ἡρόδ. 1, 80 «καταρρόδησας τὴν ἵππον». 5, 63 «χιλίη ἵππος» ἴδε Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2· Ἡρόδ. 1, 80 «τῆ καμήλω (ταῖς καμήλοις) ἔπεσθαι τὸν πεζὸν στρατὸν ἐκέλευε». 8, 140 «ἀδυναμὶς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἢ βροσιλῆος καὶ χεῖρ ὑπερμήκης» = στρατὸς ὑπερμ., μετὰ τῆς δευτερουσούσ. σημασ. τῆς ἰσχύος· ἴδε 7, 20. Θουκ. 3, 96. Προσέτι τὰ κέραμος Θουκ. 3, 74. 4, 48 καὶ μετὰ πληθυντικοῦ «λίθοις τε καὶ κέραιω» 2, 4· πλίνθος 3, 20. 4, 90· (πλίνθοι δμως 4, 68)· ἄμπελος 4, 30. 90. 100· κάχληξ 4, 26· δάς 7, 53· καρπὸς 3, 15· ἐπαλις 2, 13. 7, 28· κάλαμος Ξεν. Ἀν. 1, 5, 11)· (ἐσφακμένως συγκαταλέγεται ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐσθής, διότι τοῦτο, ὡς καὶ τὸ λατ. vestis, δὲν δηλοῖ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλὰ ὀλόκληρον τὸ περιβλημα τοῦ σώματος· ὁ πληθυντ. ἀναφέρεται μόνον εἰς πολλὰ πρόσωπα· διὸ ποιητικῶς καλεῖται καὶ πλινθυντικὸς σεμνοπρεπής, ὡς Εὐρ. Ἐλ. 421.)· παρὰ τὸν πληθυντ. καὶ ὁ ἐνικ. Ε, 495 «νύκτας τε καὶ ἡμάρ». Πίνδ. Π. 4, 256 «ἄμυρ ἢ νύκτες».

2. Ἰδίωμα τοῦ πεζοῦ λόγου, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνικοῦ ἀντὶ τοῦ πληθυντ. εἶνε καὶ τοῦτο, ὅτι διὰ τοῦ ἐνικοῦ δηλοῦται καὶ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, καθότι τὸ ὄλον ἔθνος λαμβάνεται ὡς μονὰς ἐκπροσωπομένη ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος. Αἰτία δὲ τῆς ἐκφράσεως ταύτης ἦτο τὸ δεσποτικὸν πολίτευμα· οὕτω «τὸν Πέρσην» Ἡρόδ. 8, 108. Συχνὰ παρὰ Θουκυδ. ὁ Μῆδος 1, 69· 3, 54. 6, 17. κτλ. τοῦ Ἀραβίου Ἡρόδ. 3, 5. Παρὰ Ξεν. ὁ Ἀρμένιος, ὁ Ἀσσύριος κτλ.· περιέργον εἶνε τὸ παρ' Ἡρόδ. 1, 69 τὸν Ἑλληνα φίλον προσθέσθαι». 8, 2 «ἦν μὴ ὁ Λάκων ἡγεμονεῖη» 8, 136 «σύμμυχον τὸν Ἀθηναίων οἱ ποιήσασθαι». 9, 12 «τὸν Σπαρτιήτην». Θουκ. 6, 84 «ὁ Χαλκιδεὺς». 6, 78 «τὸν μὲν Συρακόσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι πρὸ Ἀθηναίων» (ὅπερ φέγει Διον. ὁ Ἀλικ. εἰς Θουκ. 8 σ. 797²). Σπακιώτερον τίθενται μετὰ σημασ. περιληπτικῆς αἱ ἐκφράσεις πολέμιος (= πλέμιοι λατ. hostis = hostes) Θουκ. 4 10· στρατιώτης (= στριώται λατ. miles = milites) 6, 24. καὶ τὰ ὄμ.

3- Τὸ ἐνικ. οὐδέποτερον τῶν ἐνάρθρ. ἐπιθέτων τίθεται πολλακίς

1) Ἰδ. Fischer ad Weller. III. α. σ. 500 Bernhardy Ἑλλ. Σύν. σ. 58. Popp. εἰς Θουκ. 2, 4.—2) Ἰδε Γρηγ. Κορίνθ. σ. 126. Fischer ad Weller σ. 500. Bernhardy Ἑλλ. Σύντ. σ. 59. Krüger σημ. εἰς Διονυσ. σ. 229 Popp. εἰς Θουκ. τόμ. 1. σ. 91· καὶ εἰς 1, 69. 6, 78.

περιληπτικῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ οὐδέτ. τῶν μετοχῶν¹. Σύνηθες δὲ παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις τὸ οὐδέτ. τῶν εἰς -ικὸς ἐπιθέτων ὡς τὸ πολιτικόν = οἱ πολιτικαὶ Ἡρόδ. 7, 103. τὸ Ἑλληνικόν Θουκ. 1, 1· τὸ Λωρικόν 7, 44· οὕτω καὶ τὰ, τὸ ὀπλητικόν, τὸ ἱππικόν, τὸ ξυμμαχικόν κ.τ.λ. τὸ ἐναντίον Θουκ. 7, 44. τὸ ὑπήκοον· τὸ παροῦργον Σοφ. Ἠλ. 1507· κ.τ.λ. Ἡρόδ. 1, 97 «πλεῦνος αἰεὶ γιγνομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος» = πλεῦνων γιγνομένων τῶν ἐπιφοιτέοντων 7, 209 αἰεὶ τούτους τε καὶ τὸ ὑπομένον ἐν Σπάρτῃ καταστρέψαι;». Θουκ. 8, 66 «ὄρων πολὺ τὸ ζυεστηκός» = τοὺς ζυεστῶτας· Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 43 «τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως».

4. Εἰς τινὰς συντάξεις, ἐν αἷς ἔπρεπε νὰ τεθῆ τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ πληθυντικὸν ἐν τῇ συνήθει χρήσει τῆς γλώσσης, τίθεται καθ' ἐνικόν, ὡς ὁ κατ' αἰτιατ. ἀκριβέστερος προσδιορισμὸς τῶν πληθυντικῶν ἐπιθέτων, ὅπου ὁ διανεμητικὸς ἐνικός ἀναφέρεται εἰς ἐν ἕκαστον ὡς «διάφοροι τὸν τρόπον» Θουκ. 8, 96· «ἠδεῖς τῆρ ὄψιν» Πλ. συμ. 452, b· «ψυχῆν ἄριστοι» Δίσχλ. Πρ. 434· «παρπλήσσαι τὸ εἶδος» Ἀριστοτ. ζώ. ἱστ. 2. 10, 66²). «οἱ ἐπιθέντες τὸν ἑαυτῶν νεκρὸν ὑφῆπτον» Θουκ. 2, 52· «ψιλοὶ δῶδεκα ζὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβχινον» 70 μ. σ. Πκππ. «τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ γάτου ἔφερον» 4, 4· «μετ' ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν» 6, 58· ποιητικῶς τὸ σῶμα τίθεται μετὰ πληθυντ. «σῶμα συμπεπλεγμένους» Εὐρ. Κύκ. 225· «πέπλοις κοσμεῖσθε σῶμα» Η. 703 (ἀντὶ τοῦ πόδας ὀκὸς παρ' Ὀμήρ. ὁ Εὐρ. λέγει Ἠλ. 451 «ταχύπορος πόδα²»). Συνηθέστερος εἶνε ὁ πληθυντικ. ἴδ. §. 348, Α. 3.

§. 348. b) Πληθυντικός.

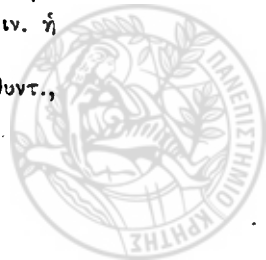
Ὁ Πληθυντικὸς ἀνήκει ἰδίως εἰς τὰ προσηγορικὰ ὀνόματα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ κύρια, τὰ ὕλην σημαίνοντα καὶ τὰ ἀφηρημένα, οὐδὲν δὲν ἤττον τίθενται καὶ ταῦτα κατὰ πληθυντικ., ὅταν σημαίνωσι πολλὰ ὁμοειδῆ.

1. Τὰ κύρια ὄνόμ. τίθενται πληθ. α) πρὸς δῆλωσιν πολλῶν προσώπων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ὡς «δύο Κρατύλοι» Πλ. Κρατ. 432, ι. b) πρὸς δῆλωσιν προσώπων ἐχόντων τὴν οὐσίαν ἢ τὰς ιδιότητας τῶν καταλεγόμενων προσώπων ὡς «οἱ Ἡρακλέες τε καὶ Θησεῖς» Πλ. Θεαίτ. 169, b· «ὄρων αὐ Φαίδρους, Ἀγάθωνας, Ἐρυξιμάχους, Παισανίας, Ἀριστοδήμους τε καὶ Ἀριστοφάνους» συμπ. 218. α. b. «Πέλοπες, Κάδμοι, Αἴγυπτοι, Δαναοὶ» Μενεξ. 245. d. «Χρυσή δων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ» Ἀσχλ. Ἀγ. 1414· ἐν τῇ λατιν. ἢ χρῆσι αὕτη εἶνε συνηθετέρη.

2. Τὰ τῆς ἕλης ὀνόματα τίθενται συχνάκις κατὰ πληθυντ.,

1) ἴδ. Ματθ. II § 442, 5. Bernhardt σ. 326.

2) ἴδ. Lobek εἰς Φρόν. σελ. 364-366.

ὅταν διὰ τούτων δηλώνται, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν., ἢ τὰ καθ' ἑκα-
στον μόρια τὰ τὴν ὕλην ἀποτελοῦντα, ἢ τὸ *γαινόμενον*, ὡς ἐπὶ *πνα-
λαμβαρόμενον*, ἢ τὸ *ἄθροισμα*, ἢ τὰ *διάφορα* τῆς ὕλης εἶδη οὕτω
παρ' Ὀμ. συχνά, *κοιλία*. «κάππεσεν ἐν κοινήσι» M, 23. «φύλλοισιν
ἐοικότες ἢ ψυχάθοισιν» B, 800. «(νῆα ἔρυσσαν) ὕψου ἐπὶ *γαμά-
θους*» A, 486. «ἀνέμους καὶ ὕδατα» Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 15. Οἰκ.
5, 9. Κυρ. 8. 1, 44. «τῶν λυμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὕδάτων» Ἑλλ.
5. 3, 19. «πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπριξ» Ἀνάβ. 4. 5, 26. 6. 4,
6. «οἴνους πολυτελεῖς» Ἀπομ. 2. 1, 30. «οἴνους παλαιούς» Ἀνάβ.
4. 4, 9. τὸ «*σάρκεα*» σύνθηες ἀπὸ Ὀμ. *ξύλα* Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 7.
«πόνων μὲν ἀνδρείων καὶ ἰδρώτων ξηρῶν (δηλ. ὑπὸ γυμνασίων γι-
γνομένων) ἄπειρον» Πλ. Φκίδρ. 239 c. ἴδε Ξεν. Κύρ. 8. 8, 8. «ἐν
γάλαξιν τρεφόμενοι» Πλ. νόμ. 887. d. Παρὰ τοῖς τραγικ. συχν. τὸ
αἵματα ὡς «ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων» Αἰσχλ. Εὐμ. 244. «ἐκ τῶν
πατρῶν αἱμάτων» Χοηφ. 282. κ.τ.λ. Σοφ. Ἀντιγ. 120. Οἰδ. τ.
1279. «φάτνης ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμέναις» Εὐρ. Ἄλκ. 496,
ἔνθα καὶ τὸν Monk συνηθέστατον τὸ *ἄλες* ἀπὸ Ὀμήρ. (ἀλλὰ καὶ
ἄλες 1, 214, τὸ δὲ «οὐδ' ἄλλα δόιης» ρ, 455, δηλοῖ οὐδὲ ἓνα κόκ-
κον ἀλάτι).

3. Γὰ ἀφηρημένα τίθενται κατὰ πληθ., ὅταν δηλώνται τὰ με-
ρικὰ εἶδη, αἱ περιπτώσεις, αἱ καταστάσεις, αἱ ἐνεργεῖαι, τὸ μῆρ
τῆς ἀφηρημ. ἐννοίας, ἢ τὸ *γαινόμενον* τῆς ἀφηρημ. ἐνεργείας, ὡς
ἐπὶ *πναλαμβανόμενον* εἰς διαφόρους τόπους ἢ χρόνους· διὸ τίθεται ὁ
πληθ. καὶ ὅταν ἡ ἀφηρημ. ἔννοια διήκη διὰ πολλῶν.

α) Εἰς τὰ Ὀμηρ. ἐπη ἐκφέρονται συχνά αἱ ἀφηρημ. ἔννοιαι κατὰ
πληθυντ., ὅπερ εἶνε φυσικὸν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν
γλῶσσαν τῆς ποιήσεως ταύτης, ἥτις τὰ μερικὰ εἶδη, περιπτώσεις
κ.τ.λ., ἐξ ὧν προέρχεται ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τῆς ἐνεργείας, δὲν
περιλαμβάνει ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀπλῶς νοηθείσης (ἀφηρημένης) μονά-
δος, ἀλλὰ θεωρεῖ καὶ ἐκτίθησι ταῦτα καὶ ὡς πληθὺν συγκεκριμέ-
νων φαινόμενων. Ὁ ἐνικός ἐν τῇ νεορᾷ γλῶσση δηλοῖ συγκεκριμέ-
νον φαινόμενον· ὡς «κακὸν ποιήσεται μεῖζον τῆδε μεθημοσύνη» (=
διὰ τῆς ἀμελείας, ἥτις νῦν εἰς ὑμᾶς δεικνυται) N, 121. «μάχον-
ται ἡγεμόνος κακότητι (= δειλία ἐνός ἀτόμου) μεθυμοσύνησι τε
λαῶν» (= ἀμελεία πολλῶν) 108. «(Τρῶες) ἀναλκείησι δαμέντες»
Z, 74. Καὶ ἐπὶ ἐνός ὑποκειμένου «ἄλεσα λαὸν ἀτασθαλίησιν ἐμῆ-
σιν» X, 104. «ποδωκείησι πεποισῶς» B, 792. «(Ἡρῆ) δολοφροσύ-
νης ἀπάτησεν» Γ, 97. «ἀγνωρίησιν ἐνήκεα 1, 700. «(γυνὴ) πάντ'
ἐφύλασσε νόου πολυιδρείησιν» 6, 346. «εὐ εἰδῶς τεκτοσυνάων»
ε, 250. οὕτω καὶ τὰ *εὐφροσύνη*, *ὀμοφροσύνη*, *ἀφραδία*, *ἀγνο-
ρία*, κ.τ.λ. *θάνατοι* = εἶδη θανάτου, μ, 341¹). Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα
ἀπαντῶσι περισσότερα ἀφηρημένα ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰ καὶ πολλὰ

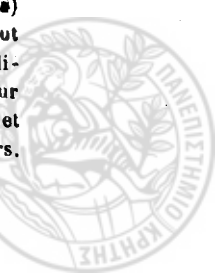
3) Ματθ. Γραμμ. II § 293. σελ. 750.

τούτων, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἐκληπτέα ὡς συγκεκριμένα. Παρ' Ἡσόδῳ ἡ χρῆσις τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ἀφρημ. εἶνε ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὡς «Ζηνὸς φραδομοσύνησιν» Ἡσδ. ἔρ. κ. ἡμ. 245· «ἀφραδῆς ἀλιταίνεται ὀφρανά τέκνα» 330· καὶ ἐπὶ πολλῶν 134.

b) Οἱ *Λυρικοὶ* καὶ *τραγικοὶ* ποιητ. μεταχειρίζονται τὸν πληθυντ. τῶν ἀφρημ. ἰδίως ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων, συναισθημάτων, παθῶν καὶ σκέψεων ὡς «φρενοπληγεῖς μακίαι (με) θάλλουσι» Αἰσχλ. Πρ. 881. Εὐρ. Ἡρκ. 904, ὡς τὸ λατ. *furores*· «ἀ δ' ἀπόφλαυρίζισά νιν (=περιφρονήσασα τὴν ὄργην τοῦ Ἀπόλλωνος) ἀμπλακίαισι φρενῶν» Πινδ. 11. 3, 13, ἐνθα καὶ *Dissen*· «μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται ὑποπτεροῖς ἀγορέαις» = ἐπὶ τολμηρῶν (ἀνδρείων) σκέψεων 8, 91· «πόλιν εὐανοροίαισι τάνδε κλυταῖς δαιδάλλειν» Ο. 5, 20.

c) Ὁ *πεζὸς λόγ.* διακρίνει αὐστηρά τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνικοῦ ἀπὸ τῆς τοῦ πληθ., ἐπειδὴ δι' ἐκείνου μὲν δηλοῦται πάντοτε ἡ πραγματικὴ ἀφρημ. ἔννοια, διὰ τούτου δὲ τὰ εἶδη, αἱ περιπτώσεις κ.τ.λ. τῆς ἀφρη. ἐνεργείας, ἢ ἡ ἀφρη. ἔννοια ἀναφέρεται εἰς πολλὰ, οὕτω καὶ ἐν τῇ λατινικῇ¹⁾. αὐτῶν μεγάλαι ὠφελίαι τε καὶ ἐπικυρέσεις γεγόνασι» = ὠφέλειαι καὶ εὐκαιρίαι Ἡρδ. 7, 158· «ἐμοὶ αἱ σά μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι» 3, 40· *ἔχθεα σάσις φίλια* 82· *ταλαιπωρία* 6, 11· «τὰ Ἀθηναίων φρονήματα» 6, 109· «τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον» Πλ. συμ. 190, b = ὑπερηφάνειν θάρατοι (ὡς τὸ λατ. *moities*) ἀπὸ Ὀμ. παρὰ ποιητ. καὶ πεζ. δηλοῖ ἢ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ θανάτου, ἢ τὸν θάνατον πολλῶν, «τῶν βασιλέων οἱ θάνατοι» Ἡρδ. 6, 58· *ἀράγκαι* = ἡ φυσικοὶ νόμοι Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 11, 15, ἢ = δυστυχίαι Ἀνάβ. 4. 5, 15· *ὑπογίαι* 2. 5, 1· *ἀγνωμοσύνας* 2. 5, 6· *ἀπορίας* = *δυσκολίας* 3. 1, 26· «εἰς πενίαις τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας Πλ. πολ. 618, α'· «ἡ τῶν πολλῶν δύναμις δεσμούς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις» Κριτ. 46. c, ἐνθα καὶ *Stallbaum*· ἴδ καὶ Ξεν. κυν. 12, 13. Ἀντιφ. 1, 28, ἐνθα καὶ *Maetznar*· *αἱ τύχαι* = αἱ δυστυχίαι Θουκ. 2, 87· «τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας» 4, 62· «ψυχῆς ὑπὸ γόθων κατὰπεπληγμένης» Ξεν. Ἰέρ. 6, 5· ἴδ. Ἀνάβ. 4. 1, 23· «(φρόνησις) δεινοῦς ἀν' ἀπρεῖχεν ἔρωτας» Πλ. Φαίδρ. 250, d. (= *amores*, Cic. Fin. 2, 16) «ἐρώτων καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων (τὸ σῶμα) ἐμπίπλοισιν ἡμᾶς» Πλ. Φαίδ. 66, c· «τὰς οἰκτιρότητας βεβαιοῦν» Δημ. 18, 35 = φιλικὰς σχέσεις· «ἄφ' ὧν ἅμα δόξει καὶ τιμῆ καὶ δυνά-

1) Spohn de extr. parte Odys. σελ. 106· In Iliade paucissima (abstracta) reperiuntur atque variis modis temperata. Interdum enim ita temperantur, ut plurali numero, in quo posita sunt, declarent recedere sese philosophica sublimitate et subtilitate et relabi in rem, quae non tam mente ac ratione secernatur quam sensibus percipiatur. Plures enim adesse debent alicujus rei formae et imagines, autequam notio universalis oriatur.· ἴδ. καὶ Nägelsbach XIX Excurs. ε; ἴλ.

μεις συνέβχινον τῇ πόλει» 108· «τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας» 205 = τὰς ὑβριστικὰς καὶ ἀτιμοτικὰς διαπραγματεύσεις· «τὰς ἑκασταχοῦ βραδυτήτας, ὄκνου, ἀγνοίας, φιλονικίας» 246· «ἀπέχθειαι» 9, 64· ἀπίστευσις ἔχειν ἱκανὰς» 18, 23· «εὐνοίας δοῦναι» = δῶρα τιμητικὰ 8, 25· ἔνθα καὶ Bremi· χάριτες = δῶρα 8, 53· «αἱ τοιαῦται πολιτεῖαι» 9, 3· ἐπὶ συγχῆς ἐπανκλήψεως, ἴδ. καὶ Bremi· οὕτω καὶ τὰ «αιτίους γε καὶ ποτοῖς καὶ ὕπνοις ἤδεσθαι ἔοικε τὰ ζῶα» Ξεν. Γέρ. 7, 3· ὡς τὸ quietos παρὰ Σαλλ. Κατ. 15, 4· «ψύχη καὶ θάληπη» = οἱ διάφοροι βαθμοὶ τοῦ ψύχους καὶ τῆς θέσμ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13. 2. 1, 6· Ἄν. 3. 1, 23. Οὐδεὶς ἄλλος συγγραφεὺς εἶνε ἀφθονώτερος τοιούτων παρὰ Δειγ. ἢ ὁ Ἰσοκράτης¹⁾· ὀλοναίσχυνται, ἀλήθειαι, ἀργαίαι, ἀνθάδαιαι, δυναστεῖαι, ἐνδεῖαι, ἐπιμειλῆαι, εὐπορίαι, ἰσηγορίαι, ἰσότητες, καιρότητες, καρτερίαι, μετριότητες, περίαι, πραΰτητες, σεμνότητες, τόλμαι, τύχαι, φιλανθρωπίαι, χαλεπότητες.

ΣΗΜ. 1. Ἀφηρημένον τιῶν ὁ πληθυντικὸς ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἀττικῶν παρέμεινε πρὸς δηλώσειν συγκεκριμένων τιῶν ἐννοιῶν, ἀπῆνε ἀναφίρονται εἰς πληθὸν ἐκ πολλῶν μερῶν συσταμένην· ὡς νύκτες = ὥραι νυκτερινῆ· Ἀντιπ. 2, 4, ἐνθα καὶ Maetzner, Ξεν. Κύρ. 4·5, 13. 5·3, 52. Πλ. συμπ. 217, d. Πρωτ. 310, c, ἐνθα καὶ Stallb.· ταφαί = ὁ ἐνταρσιασμὸς ἐνὸς ἐκάστου Εὐρ. Ἐλ. 1063. Ἄρφ. βιά. 423· καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρόδ. 2, 170. 3, 10. 16. 5, 63, ἐνθα καὶ Bashr. Συγχρότατον τὸ πλοῦτος· ὡς τὸ λατ. divitiiae, ὄχι μόνον ἐπὶ πολλῶν, ὡς Ξεν. Ἱερ. 11, 13. Ἰσοκρ. 4. 151. Πλ. Λυσίδ. 205. c, ἐνθ. 78. Stallb., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μερικῶν, καθὼς καὶ ὅταν δηλωτῆι γενικῶς μέγας πλοῦτος· ὡς «συνακολουθεῖ τοῖς πλοῦτοις καὶ ταῖς δυναστεῖαις ἔνοια» Ἰσοκρ. 7, 4, ἐνθα καὶ Benseler 4, 182· κτλ.

ΣΗΜ. 2. Ἐνεκὰ τῆς αὐτῆς αἰτίας τίθενται συνήθως κατὰ πληθυντικὸν μόνον καὶ πολλὰ συγκεκριμένα ὀνομαστικά· οὕτω π. χ. τὰ ποιητικὰ· «στέμματα, δῶματα, μέγαρα, κλίμακες, λέκτρα «ὠλέχη τε καὶ νυμφί» (δηλ. θάλαμος) ἐμά· Σοφ. Τρ. 920· ἄρματα, περὶ ἐνὸς ἄρματος 8, 42· «ὄξαι (=τόξον καὶ βέλη Η, 140 κ.τ.λ.), πόλαι, θύραι(2)· τὰ τρία τελευταῖα καὶ ἐν τῷ πεζῷ· ἐνίοτε καὶ τὸ ἐπιστολαί, ἐπὶ μιᾶς ἐπιστολῆς· ὡς Θουκ. 1, 132 ἐνθα καὶ Πόπκ. 8, 39· τὰ λέκτρα ἀντιτοῦ λυτρωτικοῦ ἀργυρίου Θουκ. 6, 5. Πλ. πολ. 393, d· τὰ ὀνόματα τῶν ἑορτῶν καὶ ἀγώνων· ὡς τὰ Ὀλύμπια Ἡρόδ. 8, 26· Ἐλευσίαι κ.τ.λ.· πόλειων τιῶν ὀνόματα· ὡς Ἀθηναί, Δελφοί· οὕτω καὶ τὰ ποιητικὰ γάμοι = οὐρτίαι = νύμφη Αἰσχλ. Πρ. 949· Ἄγ. 1127. Σοφ. Οἶδ. Τ. 1405· ὁμοῖον καὶ τὸ «κτινεῖς νυμφαί» τοῦ αὐτοῦ τέκνου (= νύμφην) Σοφ. Ἄντ. 568· οἱ ἤλιοι = ἀκτινεῖς ἡλιακαί, ἕστη ἡλιακῆ Θουκ. 7, 87· «ἤλιοι ὄξαι» Θεόφρ. π. σημ. 1, 22· ποιητικῶς σημαίνει ἡμέραν Εὐρ. Ἠλ. 654. Οἱ ποιηταὶ πολλὰς μεταχειρίζονται τὸν πληθυντ. χάριν μεγαλοπρεπειᾶς (pluralis majestaticus)· οὕτω τὰ ὀνόματα τῶν ὀργάνων εἰς πληθ. ἀντὶ τοῦ ἐνικ. ὡς «Φρίξον μάχαιραι» Πίνδ. Π. 4, 242· σκήπτρα, Αἰσχλ. Ἄγ. 1238· «συγκατακτῆς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτᾶ» Σοφ. Ἄγ. 231· «Ἀερναίαν ὕδραν ἐναίρει χρυσταῖς ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς» Εὐρ. Ἰ. 192· θρόνοι = θρόνος, κάθισμα Σοφ. Ἄντ. 1041· Ἠλ. 267· μῦφ. = ἡγεμονία Οἶδ. Κ. 368. 448· βιάκτρα Εὐρ. Ἡρ. 108. Οὕτω τίθενται καὶ τὰ μέρη

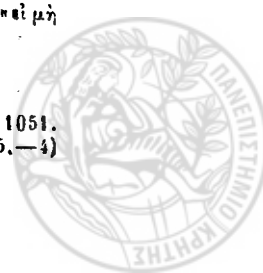
1) ἴδ. Kühner εἰς Κικέρ. Τουσκουλ. 4, 2, 3· καὶ λατιν. Γερμ. § 104, 2, 3.
—2) ἴδ. Lobeck. εἰς Σοφ. Ἄγ. 231.

καὶ μέλη τοῦ σώματος, ἐνῶ δὲ λόγος, περὶ ἑνός· ὡς πρόσωπα, Η, 212 (οὕτω καὶ Ἀχιλλ. Τάτ. σελ. 421 Ἰακώβ., οὐδέποτε ὁμοῦ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ, ἐπειδὴ τὸ τοῦ Ἐν. Ἄν. 2·6, 11 «ἐν τοῖς προσώποις» γραπτέον κάλλ. «ἐν τοῖς ἄλλοις προσώποις» ἴδ. ἐκεῖ σημ. Κυνέρ.)· μέτωπα ζ, 107· κάρηνα (οὕτω παρ' Ὁμ. πάντοτε), στόματα, λαίμοι, στήθη (Γ, 397), στέφρα, μετάρφρα, νῶτα κ.τ.λ., ἔτι δὲ καὶ «λαῖοι βραχίονες» Εὐρ. Φ. 1143. (τ) καὶ τὰ ἄλλως συνήθη «νυμφίῳν ὄτλον ἀλγιστον ἔσχον» (= τοῦ γάμου ἄλγιστον ἄλγος) Σοφ. Τρ. 7· «τὰ μητρός νυμφύματα» = γάμος μητρός Οἰδ. Τ. 980· «Λαβδακίαις (= Λατῶν) ἐπικουρος ἀδελῶν θανάτων (= ἀδελφου φόνου) 495· ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις· «κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας (= τὸν πατέρα) ἦν λόγος» Σοφ. Οἰδ. Τ. 1176· «τοῖς φυτεύουσι» = μητρί 1007· «χάλα (= συγχώρει) τοκεθῖν (= τῇ μητρὶ) εἰκότως θυμουμένους» Εὐρ. Ἐκ. 403· ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. parentes, liberi, filii, ἐπὶ ἑνός· περαιτέρω τὰ, «σὺν τοῖς φιλιτάτοις (= τῇ μητρὶ) ἀγῶισθ' ἑμιλοῦντα» Σοφ. Οἰδ. τ. 366· «ἐὺν οἷς (= ἡ = μητρί), τ' οὐ χρῆν ἑμιλῶν, οὐς (= δὲν = πατέρα) τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν» 1184· «πρὸς τοὺς φίλους (Πολυνίκην) στεφίοντα τῶν ἐχθρῶν (Κρέαντος) κακὰ» Ἄντ. 10· «πρὸς δὲ τοὺς φίλους» = ἐμὲ τὸν φίλον, Οἰδ. Κ. 813· «γοναί (= γένηα) σωμάτων ἔμοι φιλιτάτων (= σώματος ἔμοι φιλιτάτου) Ἠλ. 1232 (2)· ὁμοῖόν τι συμβαίνει οὐχὶ σπανίως παρὰ ποιητῆς ἐπὶ τῶν προσβατικῶν προσδιορισμῶν, καὶ τῶν κατηγορικῶν οὐσιαστικῶν ἢ χρῆσις δ' αὐτῆ, εἰ καὶ σπανιτέρα, συμβαίνει ὁμοῦ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς· ἐπὶ τῶν κατηγορικῶν μόνον οὐσιαστ. (3) Γ, 268 «χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοτοῦ» Θεόγν. 1293· «γάμον, χρυσοῦς Ἀφροδίτης δῶρα» Ἡσδ. ἀσκ. 312· «τρίπος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡρακλείτου» Σοφ. Φ. 36· ἔκπομα φλαυρούχου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός». Εὐρ. Ὀρ. 1053· «καὶ μήμα δέξαιθ' ἐν, κέδρου τεχνάσματα». Ἰκπ. 11· «Ἰκπλότου, ἀγνοῦ Πιτθῆως καὶ ἀδεύματα» ἴδ. καὶ Ὁεῖδ. μετρφ. 15, 163· cognovit ciperum, laevae gestamina nostrae» Κατηγορικῶς Ρ, 255· Πάτροκλον Τρωησιχαρῶν μέληθηρα γενέσθαι· Ἡρδ. 6, 19, ἐν τινι μαντείᾳ, «Μέλιγτε... πολλοῖσι δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ» Ἰσαί. 7, 40 «ὧν μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὁ τρίπους ἐκεῖνος ἔστηκε», ἐνθα καὶ Schoemann. ἴδ. Ἀριστ. ῥητ. 3, 6 «εἰς ὄγκον τῆς λέξεως συμβάλλεται τὸ ἐν πολλά ποιεῖν».

ΣΗΜ. 3. Συνήθως οἱ Ἕλληνας μεταχειρίζονται τὸν πληθυντ. ἀφορημένων τε καὶ συγκεκριμ., ὅταν ταῦτα ἀναφέρωνται εἰς πολλὰ ἀντικείμενα· ὡς «τοὺς κρατίστους τὰ εἶδη» Ἐν. Ἐλλ. 3, 2, 18· «ὁμᾶς ἑώρων καὶ ταῖς γυνώμασι καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους» Κύρ. 1, 3, 10· «(κύνες) σκληραὶ τὰ εἶδη» κυνηγ. 3, 3, 7, 7· «ἀσόμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη» 2, 8 (καὶ ὁμοῦς ἐνικ. τὸ μήκος καὶ τὸ μέγεθος ἴδ. § 7)· «νεανία τὰς ὄψεις» Ἀνσ. 10, 29 καὶ τὰς σημ. Βρεμῖ· «γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦθη» Πλ. πολ. 535. b· «καλοῦς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα» Γοργ. 442, b· «ὀρθοὶ τὰς ψυχὰς» Θεαίτ. 173, c· «ἄριστοι τὰς φύσεις» Τιμ. 18, d (4). «Ὅτι δὲ ἐξαιρέσεις τῆς χρήσεως ταύτης ὑπάρχουσιν, εἶδομὲν §. 347, 4.

ΣΗΜ. 4. Ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων ἐναλλάσσονται ἐνίοτε οἱ ἀριθμοί· ὡς «ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες ἢ ὄψεις τῶν ἀκουσομένων» Θουκ. 1, 73· «οὐ λόγου ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἔστιν ἀλήθεια» 2, 41· «εἰ μὴ

1) ἴδ. Wunder εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 361.—2) ἴδ. Porson εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051. Matθ. II § 431. Bernhard. Σύν. 64.—3) ἴδ. Lobeck εἰς Φρόν. σ. 365.—4) ἴδ. Porson εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051. Matθ. II. §. 431. Beruhardy Σύντ. 64.

λόγοις πείθειν, ἔργω κειράντο τοῦ εἰχούς» 81. 3, 66· «ὅταν λόγῳ θανάῳ ἔργοισι σωθῶ» Σοφ. Ἠλ. 59· «λόγῳ μὲν ἰσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακὰ» Οἰδ. Κ. 782. (1).

ζ. 349. c) Δυϊκός²⁾.

1. Ἡ ἀρχικὴ ὑπαρξίς τοῦ Δυϊκοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ πολλὰς διημφισβητήθη, ἰδίως δὲ ὑπὸ τοῦ Βουτμάννου (Λεξιλόγ. I, σελ. 47, Γραμμ. I. ζ. 33 Σημ. 1. ζ. 87 Σημ. 1), θεωρηθεῖσα ὡς τύπος μεταγενέστερος καὶ ἐκ τοῦ πληθυντ. παραχθείς, δι' οὗ ἠτιολογήθη ἡ γνώμη, ὅτι ὁ δυϊκ. ἐτίθετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλάκις ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. Ἀσθενὴς ὁμοῦς εἶνε ἡ γνώμη αὕτη, διότι καὶ αἱ ἀδελφὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσαι ἔχουσι δυϊκόν, ἡ μὲν Σανσκριτ. δυϊκόν τελειότατον, ἡ δὲ Ζενδική, σπανίως μὲν ἐν τῷ ῥήματι, συχνὰ ὁμοῦς ἐν τῷ ὀνόματι, ἡ Γοτθικὴ ἐπίσης, εἰ καὶ μόνον ἐν τῷ ἀ. καὶ β'. προσώπῳ τοῦ ῥήματος (ἰδ. Grimm Γραμμ. Γερμ. V, σελ. 190), οὕτως καὶ ἡ Λιθουανικὴ καὶ αἱ Σλαβικαὶ γλώσσαι, καθὼς καὶ πολλὰ τῶν ζωῶν γλωσσῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς (ἰδ. Humbold περὶ τοῦ δυϊκ. σελ. 9—13). Ἐντεθεὶν ἔπεται, ὅτι ὁ δυϊκ. ὑπάρχει ἐν τῇ γενέσει τῶν γλωσσῶν. Ἡ ἔννοια τῆς δυϊκῆς ἀνήκει, ὡς ὁ Humbold σελ. 21 λέγει, εἰς τὸν διπλοῦν κῆσμον τοῦ ὄρατος καὶ ἀοράτου, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔννοια αὕτη παρίσταται ζωσα καὶ ἐγερτικὴ τῆς αἰσθητικῆς ἐποπτείας καὶ βῆωτικῆς θεωρίας τῶν ὄντων, διὰ τοῦτο καὶ κανονίζει τοὺς κανόνας τῆς νοήσεως.

2. Δὲν πρέπει ὁμοῦς νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι μετὰ ταῦτα, ὅτε ἡ καθὰ ἔννοια τῆς ἀρχικῆς σημασίας τῶν τύπων ἐσκοτίσθη καὶ ἐξησθένηεν, ὁ δυϊκ. ἐτίθετο πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ πληθυντ. οὕτως ἀνχιγνώσκωμεν Ὁρφ. λιθ. προοίμ. 77 «οἱ δ' ἔκειοι θήρεσσιν, φυγέτην». Ἐκ τοῦ Ὁππιαν. Κυνηγ. ἀναφέρει ὁ Lerhs quaeest. ep. 319, I, 72. 144. 145. 146. 164. II, 165. 260. 494 (νῶν). III, 64 (νῶι). IV, 358. Αὕτη ὁμοῦς εἶνε ἡ φυσικὴ τῆς γλώσσης ὁδός. Ἐνῶ ἡ ἀρχικὴ ζωηρότης αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως σὺν τῇ ἡλικίᾳ τῶν ἐθνῶν ἐξασθενεῖ, καὶ ἡ χρῆσις τότε τοῦ δυϊκ. κατὰ μικρὸν σπανιότερα καθίσταται καὶ τέλος τελειῶς ἐκλείπει. Ἐν μὲν τῇ Ἀλεξανδρινῇ ἐποχῇ διετεθεῖτο τεχνικῶς πως ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν λογίων, μιμουμένων τὴν γλωσσικὴν χρῆσιν τῆς ἐγκρίτου ἀρχαιότητος, ἐν τῇ γλώσσῃ ὁμοῦς τοῦ λαοῦ εἶχεν ἤδη ὁ δυϊκ. ἐκλείπει διὰ τοῦτο οἱ Γραμματικοὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης διδάσκουσιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ τοῦ δυϊκ. ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ ἐν τῇ Ὀμηρ.

1) Ἰδ. Lobeck εἰς Φρόν. 365.

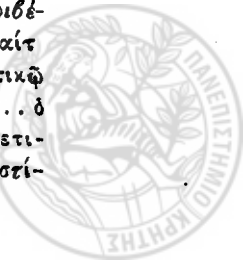
2) Ἰδ. τὴν ἐξαιρετὸν πραγμασίαν τοῦ Humbold «Ueber den Dualis» Berl. 1828. Reimnitz Syst. der Griech. Declin. Potsdam 1831 σελ. 1. Bopp. Vergleich. Gram. § 114. Blackert Comment. de vi usque dualis numeri ap. Graecos, 1837, καὶ 1838. H. Duntzer die Declinal' der indogerman. Sprach. Köln 1839 σελ. 31.

γλώσση (ιδ. Μέρ. 1, §. 98, 1) ἡ καινὴ διαθήκη, καὶ ἡ νεοελληνικὴ γλώσση ἀγνοοῦσι τὸν δαικὸν ἀριθμὸν.

3. Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν δοκίμων οὐδέποτε ὁ δαικὸς τίθεται ἀντὶ τοῦ πληθυντ., τὰ χωρὶα τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἔτινα φέρονται πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἐναντίου, ἀποδεικνύουσι πανταχοῦ τὴν ἔνοιαν τῆς δαικῆς, ὡς τοῦτο θέλομεν ἀποδείξει ἐν §. 368, 2. b' ἐν τῇ Ὀμηρικῇ γλώσσῃ συχνοτάτη εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ δαικ. οὐδόλωσ δ' ὁ ποιητῆς χάριν τοῦ μέτρου συνδέει τὸν δαικ. μετὰ τοῦ πληθυντ. ἐν τοῖς πεζογράφοις ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν δαικὸν συχνότατα, οὐχ ἥττον ἄνωγ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τῶν πεζογράφων ἀπαντᾷ πολλάκις. οἷον τῷ Ἡροδότῳ, τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς, τῷ Ξενοφῶντι κ. ἄλλ. ὅτι δὲ ἐν μὲν τῇ *Λιολικῇ* διχλέκτω ὁ δαικ. πρωϊαίτατα ἐξέλιπεν, ἐν δὲ τῇ *Δωρικῇ* λίαν πρωϊμως, εἶδομεν ἤδη ἐν Μέρει 1, §. 98, 2.

§. 349. b. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παραθέσεως τῶν ἐπιθέτων, ἐπιρρήμάτων καὶ ῥημάτων

1. Ἰδιαιτέρον ἰδίωμα τῶν ἐπιθέτων εἶνε οἱ παραθετικοὶ τύποι αὐτῶν, ὁ συγκριτικὸς δηλ. καὶ ὁ ὑπερθετικὸς (§. 345, 11). Ἡ διὰ τοῦ ἐπιθέτου σημαζομένη ἰδιότης ἀντικειμένου τινος παρίσταται ὑπάρχουσα ἢ εἰς βαθμὸν ἀνώτερον ἄλλου τινός, ἢ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ὑπὲρ πάντα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα. Ὁ ἀνώτερος βαθμὸς παρίσταται διὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθέτου, τὸ δὲ ἀντικείμενον, πρὸς δ' ἡ παρθέσις, ἐκφέρεται ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ διὰ γενικῆς (§. 420, 1), ἐν δὲ τῇ Λατιν. δι' ἀφαιρετικῆς ἢ ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ διὰ τοῦ συνδέσμου ἢ (§. 542), ἐν δὲ τῇ λατιν. διὰ τοῦ *quam* οἷον «ὁ πατήρ συντετώτερός ἐστι τοῦ παιδός», ἢ «συντεώτερος ἢ ὁ παῖς» τὴν γενικὴν ταύτην ἀλοῦσι γενικ. συγκριτικῆν πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων π. χ. τῆς γενικ. διααιρετικῆς. Ὁ ὕψιστος βαθμὸς δηλοῦται διὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ, τὸ δὲ πρὸς δ' παρτίθεται ἐκφέρεται συνήθως διὰ γενικῆς συγκριτικῆς (§. 420, 1) οἷον, «Σωκράτης τῶν Ἀθηναίων σοφώτατος ἦν» «πάντων ἀριστος, πάντων ἀνθρώπων ἀριστος». Ἰσαί. ἀποσ. 4, 1 «πάντων πραγμάτων λυπηρότατον συμβέβηκεν», ἐνθα Schoemann. 6, 36 «πάντων δεινότατον πρᾶγμα κατεσκευάσαν». Λυκοῦρ, 11 «πάντων ἀτοπώτατον ποιοῦσιν», ἐνθα καὶ Maelzner. 82 «ὃ καὶ πάντων ἀν εἶη δεινότατον» οὕτω καὶ ἡ γενικ. ἀνθρώπων. Πλ. Ἰππ. 1. 284, κ, «σὺ δὲ τούτην παραδιδόντι ἄλλω κάλλιστ' ἀνθρώπων ἐπίστασαι» ἰδ. καὶ Stallb. 285, c «ὃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων δικάρειν» ἰδ. καὶ νόμ. 636, c., Θεαίτ 148, 6, κ.τ.λ. εἰς τὴν Γερμαν. γλώσσ. προστίθεται ἐν τῷ ὑπερθετικῷ τὸ ἄρθρον, ἐν τῇ Ἑλληνικ. ὁμοῦς ὄχι (καὶ ὁμοῦς ρ, 415 «οὐ μὲν... ὁ κἀκίστος Ἀχαιῶν... ἀλλ' ὄριστος») πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ὑπερθετικοῦ πολλάκις μὲν ἐν τῇ ποιητικῇ, σπανίως δὲ ἐν τῷ πεζῷ, προστί-

θεται ἡ θετικὴ γενικὴ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου· Αἰσχλ. Ψ. 519 «ἀνάξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρτατε καὶ τελῶν τελώτατον κράτος». Σοφ. Οἰδ. Τ. 334 «ὦ κακῶν κάκιστε». Ἀρφ. Π. 184 «ὦ μιαιφῶν μιαιφώτατε». Ξεν. Κ. 1. 3, 15 «ἀγαθῶν ἰππέων κρᾶτιστος ὢν ἰππεύς». Καὶ δύο δὲ ὑπερθετικά παραλλήλως, Σοφ. Φιλ. 65 «ἔσχατ' ἐσχάτων κακῶν» ὅμοιον Πλ. Κρατ. 427, ε «ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι» ἐν τῇ αὐτῇ δὲ ἐννοίᾳ τίθεται ἐπίστε παρὰ ποιητ. τὸ θετικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 465, χορ. «ἄρρητ' ἀρρήτων». Οἰδ. Κ. 1238 «κακὰ κακῶν». Ἠλ. 849 «δειλαῖα δειλαίων» οὕτω καὶ Η, 97 «ἤ μὲν δὴ λῶβῃ τάδε γ' ἔσεται αἰρόθεν αἰνῶς». 39 καὶ 226 «οἰόθεν, οἶος». Πῶς οἱ Ἕλλ. ἐκφράζουσι τὸν ὅσον οἶόν τε μέγιστον βαθμὸν, θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν συγκριτικῶν προτάσεων §. 582, Α. 4. Τὸ Ἕλλ. ὑπερθετ., ὡς καὶ τὸ λατιν., ἐκφράζει καὶ τὸν ἀπολύτως καὶ ἀσχετῶς ὕψιστον βαθμὸν τῆς ιδιότητος, ὡς ἀνδρείωτατος = πολὺ, εἰς τὸν ὕπατον βαθμ. ἀνδρετος.

2. Τὸ ῥῆμα δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὸν τοιαύτης παραθέσεως, οἱ διάφοροι δὲ βαθμοὶ τῆς ἐπιτάσεως τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας ἐκφράζονται διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιρρημάτων *μᾶλλον* (πλέον, τὸ πλέον) καὶ *μάλιστα* ὡς *μᾶλλον τρέχει, μάλιστα τρέχει*· ὅταν ὁμοῦς θέλωσι νὰ δηλώσωσιν ὄχι μόνον τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιτάσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, προστιθέασιν εἰς τὸ ῥῆμα ἄλλα συγκριτ. ἢ ὑπερθετικ. ἐπιρρήμ. ἐκφράζοντα ιδιότητα ὡς *θᾶσσον τρέχει, τάχιστα τρέχει*. Καὶ ὁμοῦς ὑπάρχουσι ῥήματά τινα, ἅτινα παραγόμενα ἐκ συγκριτικ. καὶ ὑπερθετικῶν ἔχουσι τοῦτου ἕνεκα τὴν τε σημασίαν, καὶ τὴν σύνταξιν τῶν συγκρ. καὶ ὑπερθ. ὡς *τά, ὑπερεῖν, ὑπερέλκειν, πλεονεκεῖν, ἠτᾶσθαι, μειοῦσθαι μετὰ γενικ.* (§. 420), *κρατιστεύειν, καλλιστεύειν, ὑπατεύειν, καὶ τὰ μεταγενέστ. πρωτιστεύειν, μεγιστεύειν*¹⁾ μ. γενικ. ἐπίσης (§. 420)· ἔχει δὲ ἡ Ἕλλ. γλῶσσα, ὡς καὶ νέαι τινὲς γλῶσσαι, ῥήματα ἀπὸ συγκριτικῶν παραγόμενα, ἅτινα δηλοῦσιν ἀπλῶς ἐπίτασιν ἀνευ ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλο ἀντικειμένον ὡς *γεωτερέλκειν, μειοῦν, ἐλαττοῦν* κ.τ.λ.

3. Τὸ συγκριτικὸν δὲν τίθεται μόνον, ὅταν ἐν ἀντικειμένῳ περιέχεται ιδιότης εἰς βαθμὸν μείζονα ἢ ἐν ἄλλῳ, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ὅταν πρὸς ἐν ἀντικείμεν. παρατίθωνται πολλὰ ἄλλα, μάλιστα δὲ πᾶν τὰ ἄλλα τῆς αὐτῆς τάξεως (ὁμοειδῆ), καθότι τότε ἡ μὲν πληθὺς τῶν ἀντικειμένων θεωρεῖται ὡς ἓν ὅλον, καὶ λοιπὸν δὲν συμβαίνει παραθέσεις πρὸς τὰ πολλὰ ταῦτα ἀνὰ ἓν· τὰ οὕτω δὲ περιληφθέντα ἀντικείμενα λαμβάνονται ὅμοια πρὸς ἄλληλα, ὥστε δὲν λαμβάνεται ἐν αὐτοῖς οὐδεμίᾳ διαφορᾷ βαθμοῦ, ἐνῶ εἰς τὸ ὑπερθετικὸν ὑποτίθενται χωριστὰ τὰ μερικὰ ἀντικείμενα, καὶ ὅτι ἐν αὐτοῖς πάλιν

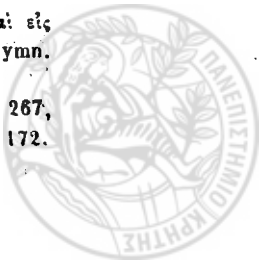
1) Ἰδ. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 435. 436.

τούτοις ὑπάρχει διαφορὰ βαθμοῦ¹⁾. Ζ, 158: ἀεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν Ἀργείων = ἐπειδὴ ἦτο ἀνδρείοτερος παρὰ πάντες οἱ Ἀργεῖοι ἡμῶν φ. 373. η, 156 «Ἐχένος, θεὸς δὲ Φαιάκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν» = ὁ νεώτερος τῶν Φαιάκων, οἵτινες ἦσαν πάντες ἡμῶν νεώτεροι (ἰδ. γ. 362 «οἷος γὰρ μετὰ τοῦτο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι»), Ξεν. Κυρ. 5. 1, 6 «ἡμῶν ὁ γεραίτερος». Θεόκ. 17, 4 «ἢ γὰρ προφερέστερος ἀνδρῶν». Περίεργος εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ συγκριτικοῦ, ὅταν ἀντικειμένῳ τι παρατίθεται ὠρισμένῳ τινι ἀριθμῷ ἀντικειμένων, ὡς Θεόκρ. 15, 139 «Ἐκτῶρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἰκασι παίδων» ἡ γραφή *γεραίτατος* εἶνε βεβαίως διόρθωσ. μεταγενεστέρη.

4. Ὡς ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει τὸ συγκριτικὸν τίθεται φαινομένως ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ, οὕτως εἰς περιπτώσεις τινὰς τίθεται ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ τὸ ὑπερθετικὸν ἐκεῖ, ἔθθα: κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον ἄλλων ἐθνῶν περιεμένοτο τὸ συγκριτικόν. Ἐν τοῖς παραδείγμασι τοῖς ἐκτεθεισῖν ἐν τῷ Ἀριθ. 1, τὸ ὑπερθετικὸν ἐκφράζει, ὅτι ἰδιότης τις, προσώπου ἢ πράγματός εἶνε εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς τάξεως προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐν ᾗ ἢ ἰδιότης αὕτη ἀνήκει: οἷον «Σωκράτης πάντων Ἀθηναίων σοφώτατος ἦν». Τίθεται δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς τρόπους, α) ἢ δεικνύει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδίου προσώπου ἢ πράγματος εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν, καὶ λοιπὸν ἐν συγκρίσει αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ ὡς ἀριστερός αὐτὸς ἑαυτοῦ ἦν ἰδ. Ζ. 543, 6 ἢ b) ἐκφράζει τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς ἰδιότητος ἐν συγκρίσει πρὸς ἐν ἑαστον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα: καθότι τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ περιέχει τὴν ἰδιότητα εἰς τὸν ὑπαταν βαθμὸν ὀλοκλήρου τινὸς τάξεως ἀντικειμένων, περιέχει ταύτην καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει λοιπὸν ταύτῃ τὸ ὑπερθετικὸν συνονοῖ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔνοιαν τοῦ ὑπερθετικοῦ καὶ τὴν τοῦ συγκριτικοῦ²⁾. 3, 483 «σεῖο δ' Ἀχιλεῦ, οὐ τις ἀνήρ προπάροιθε μακάρτατος οὐδ' ἄρ ὀπίσω» = οὐδεὶς τῶν εὐδαιμονεστάτων, περιληπτικῶς, εἶνε, ὅστις ἦτο, ἢ θὰ ἦνε εὐδαιμονεστάτος σου διὸ οὔτε τις, μερικῶς, εὐδαιμονεστερός σου. Εὐρ. Ἄνδρ. 6 ἀνὼν δ' οὐτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήτετ' αἰ ποτε» (οὐχ ἦττον ἢ γραφὴ πάντως διάφορος ἀντὶ οὐτις, γράφ. εἴτις, αἰ δὲ λέξ. ἐμπέφ. ἢ γενήσ. ἀπαλειπτετα κατὰ Walck. εἰς Φρυν. 1589). Διάφορα τούτου εἶνε τὰ ἐξῆς χωρία, ἐν οἷς πρέπει τις νὰ νοήσῃ ἐκ τοῦ ὑπερθετικοῦ τὸ πρὸ τῆς γενεϊκῆς συγκριτικόν. Εὐρ. Ἰφ. Α. 1594 «ταύτην (δηλ. τὴν ἔλαφον) μά-

1) ἰδ. Nitzsch εἰς Ὀδύσ. 6, 350 σελ. 114, καὶ η, 156 σελ. 153 καὶ εἰς Πλ. Ἴων σ. 78, καὶ ἰδίως τὸν Kvižala in der Ztschr. διὰ τὰ Qesterr Gymn. 1858 σελ. 529.

2) ἰδ. Nitzsch. εἰς Ὀδ. XI. 483 B. III σελ. 281, Scheuerlein Σουρ. σ. 267, Hermann εἰς Vig. 718 opusc. III. σ. 168 Popp. εἰς Θουκ. Τόμ. I σελ. 172. Ἄλλην τινὰ ἐξηγήσιν οἶδει ἐν τῇ ἀνωτέρ. πραγμ. ὁ Kvižala σελ. 432.

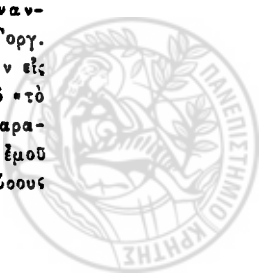
λιστα τῆς κόρης ἀσπάζεταιται». δηλ. ταύτην πάντων τῶν ἄλλων μάλιστα ἀσπάζεταιται καὶ μάλλον, τῆς κόρης· βεβαίως ἢ σύνταξις αὐτῆ εἶνε περιεργωτάτη. Ὀμαλωτέρη εἶνε τὰ χωρία ὡς Θεογ. 173, «ἄνδρ' ἀγαθὸν πενήν πάντων δάμνησι· μάλιστα, καὶ γῆρας πολιού, Κύων, καὶ ἠπιάλου». Ἀριστοτ. π. αἰσθ. κεφ. 4 «λεπτότατον γὰρ πάντων τῶν ὑγρῶν τὸ ὕδωρ ἐστὶ καὶ ταυτοῦ ἠλιού». Πρὸς δὲ καὶ μετὰ τοῦ συγκρ. ἢ Ἡρδ. 2, 35 «πλείστα θωμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρα καὶ ἔργα λόγου μέζω· πρόερχεται πρὸς πᾶσαν χώραν» κατὰ τὰς καλλιτέρας γραφάς, ἀντὶ τοῦ πλέω ἰδ. Bähr. Ἀρρ. ὄρν. 823 «καὶ λῶστον μὲν ἢ τὸ Φλέγρας πεδίου». Φιλῆμ. ἀπος. ἀρν. 109 «θανεῖν ἀριστόν ἐστι ἢ ζῆν ἀθλίως». Ἀπλ. ῥόδ. 3, 91 «πίθοιτό κεν ὕμμι μάλιστα ἢ ἐμοί» ἐνθα καὶ Wellauer. Καὶ ἀνευ γενικῆς ἢ τοῦ ἢ Ἡρδ. 2, 103 «ἐς τούτους δέ μοι δοκεῖ καὶ οὐ προσώτατα ἀπικέσθαι ὁ Αἰγύπτιος στρατός» (δύο κώδ. παραλείπουν τὸ οὐ), ἄπερ εἶνε. βεβασίως σύνταξις· περιεργος. — C) Συχνωτέρη εἶνε ἢ φαινόμενη χρῆσις τοῦ ὑπερθετικῆς ἀντὶ τοῦ συγκριτικῆς, ὅπου τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται μετὰ πλῆθ. γενικῆς, ὥστε ἐν ἑκάστῳ θεωρεῖται, ἐν ἀναφορᾷ μόνον πρὸς τὰ διὰ τοῦ πληθυντικοῦ ὀνομαζόμενα, ὡς ἔχον τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ιδιότητος. Ἡ χρῆσις αὕτη πρόερχεται ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀριστ. 3 μνημονευθείσης ιδιότητος τοῦ ὑπερθετικῆς, ὅτι δηλ. τὰ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένα κατὰ γενικὴν πληθυντ. ἀντικειμένα ὑποτίθενται κεχωρισμένα, καὶ ὅτι μεταξύ αὐτῶν πάλιν συμβαίνει διαφορὰ βαθμοῦ, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νά συμβῆ ἐν τῷ συγκριτικῶ¹⁾ Συχνὴ ἰδίως εἶνε ἢ σύνταξις τοῦ ὑπερθετικῆς μετὰ τῆς γενικῆς τῶν ἄλλων ἢ καὶ ἀπλῶς ἄλλων παρ' Ὀμ. κατὰ τὴν §. 465, 9^B, 673 «Νηρέυς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα» = ὁ Νηρ. ἦτο μετὰ τὸν Πηλεΐδ. ὁ ὄρσιότερος ἐκαστοῦ τῶν ἄλλων Δαναῶν, καὶ λοιπὸν ὄρσιότερος τοῦ Διομήδους, Μενελάου κ.τ.λ. οὗτοι δὲ πάλιν ἦσαν διαφόρων βαθμῶν ὄρσιότητος πρὸς ἀλλήλους, ἀντὶ τῶν μερικῶν συγκριτικῶν γενικῶν κεῖται ἢ περιληπτικῆ ἔννοια τοῦ τῶν ἄλλων Δαναῶν, καθὼς καὶ ἀντὶ τῶν μερικῶν συγκριτικῶν ἢ περιληπτικῆ ἔννοια τοῦ ὑπερθετικῆς ὅσον «καλλίων τῶν ἄλλων Δαναῶν» = ὄρσιότερος παρ' ὅλοι οἱ ἄλλοι Δαναοὶ ἡμοῦ εἰλημμένοι. A, 505^B «ὄκυμοράτατος ἄλλων ἔπλετο». ε, 105 «φρσὶται ἄνδρα παρῆναι εἰζυρώτατον ἄλλων, τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου πέρι Πριάμοιο μάχοντο». Σοφ. Ἀντ. 100 «κάλλιστον τῶν προτέρων φάος». Ἡρδ. 3, 119 «τίνα ἔχουσα γνώμην, τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιπούσα, τὸν ἀδελφεὸν εἶλεν περιεῖναι τοι, ὃς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων καὶ ἔσπον κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι» ἐνθα καὶ Baehg. Θουκ. 1, 1 «Θουκυδίδης... ξυνεγράψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων... ἐλπίτας (= νομί-

1) Ἰδ. ἰδίως τὸν Κνίδαλα ἐν τῇ βῆθ. πραγμ. σελ. 531.

σας) μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων ἔνθ. καὶ Πόππ. = καὶ ἀξιολογώτερος πάντος ἄλλου τῶν προγεγ. πολέμων μερικῶς π. χ. τοῦ Τρωϊκοῦ, Περσικοῦ κτλ., οἵτινες πάλιν διαφόρων βαθμῶν ἦσαν πρὸς ἀλλήλους, 10 «τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν». 50 «ναυμαχία αὕτη Ἑλλῆσι πρὸς Ἑλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται». 6, 31 «παρασκευὴ αὕτη πολυτελεστάτη δὴ... τῶν ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο». Ξεν. συμ. 8, 40 «ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων». Οἰκ. 21, 7 «οἱ ἂν αὐτῶν ἀριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχουσι».

ΣΗΜ. 1. Ὅτι δὲ ἡ μετὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ συντασσομένη γενικὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ διααιρετικὴ, ἀλλὰ συγκριτικὴ, καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ ὑπερθετικοῦ ἔφαρτωμένη. θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῆς γενικῆς (§. 420, 1): φαίνεται δὲ τοῦτο σαφῶς καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα, ἐν οἷς τὴν ὑποτιθεμένην γενικ. διααιρετικὴν θέλοντες τινες νὰ ἐξηγήσωσι λέγουσιν, ὅτι αὕτη δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ' εἰς τὸ ὑποκείμενον, ἡ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερθ. ἐπιρρ. γενικ. ἀναφέρεται καὶ εἰς ἀντικείμενον τι. Ἐπομ. 7, 70 «οἱ ἐκ τῆς Αἰθῦς Αἰθίοπες οὐλότατον τριχῶμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων» = οἱ τῆς Αἰθ. Αἰθ. ἔχουσι τρίχας μελανώτατας συγκριτικῶς πρὸς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, (μελανώτερας ὅμως κατὰ πᾶς τις ἀνθρώπος), 238 «Ξέρξης πάντων δὴ μάλιστα ἀνδρῶν ἔθυμώθη ζῶων καὶ Ἀεωνίδου». Ξεν. Κυρ. 3, 1, 42 «πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιστα καταπλήττει τὰς ψυχὰς» = ὁ φόβος ἐκπλήσσει τὰς ψυχ. ἰσχυρότατα συγκριτ. πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα ἐπικίνδονα πράγματα, ἰσχυρότερον ὅμως κατὰ πᾶν ἄλλο ἐπικίνδ. πραγμ. ἀθ' οὐ ἠθῶνα νὰ τεθῆ = διαφερόντως πάντων τῶν δεινῶν. Ἀπομ. 4, 5, 1 («Σωκράτης») προστρέπετο πάντων μάλιστα τοὺς συνόντας πρὸς ἐγκράτειαν». Πλ. Πρωτ. 342, α «φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαίστα τε καὶ πλείστη τῶν Ἑλληνῶν ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ σοφιστὰί τε πλεῖστοι γῆς ἐκεῖ εἰσιν». Ἡ λατιν. γλῶσσα μεταχειρίζεται πρὸς δήλωσιν τῆς παραθέσεως εἰς μὲν τὸ συγκριτικόν τὴν ἀφαιρετικὴν, εἰς δὲ τὸ ὑπερθετικόν κατὰ ἀσάφρον ἀντίληψιν τὴν γενικὴν ὡς omnium Romanorum fortissimus erat. Κορον. Νέπ. Θεμιστ. 9 «Themistocles veni ad te, qui plurima mala omnium Grajorum in domum tuam intuli».

ΣΗΜ. 2. Ἐνίοτε ἀπαντᾷ παρὰ μὲν τῷ θετικῷ τὸ συγκριτικόν ἢ ὑπερθετικόν, παρὰ δὲ τῷ ὑπερθετικῷ τὸ συγκριτικόν, ἐν οἷς κεῖται μεγάλη τις λεπτότης. Πλ., νόμ. 649, ε «εὐτελεῆ τε καὶ εὐσινεστέρα». Ξεν. Ἀπομ. 2, 7, 10 «κάλλιστα καὶ πεπεωδέστερα» μ. σ. Kühner. Πίνδ. Ο. 1, 104 «πέποιθα δὲ ξένον μὴ τιν' ἀμφοτέρα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον τῶν γενῶν κλυταῖσι δαίδαλωσέμεν ἕμνων πτυγαῖς» = ἦσαν μὲν ἄλλοι εὐγενεῖς βασιλεῖς ἴδριες καλῶν, ἰσχυρότεροι ὅμως τῶν Ἑλλήνων οὐδέεις, ἔνθα Disen. Πλ. Φίληβ. 55, d. «τὸ μὲν ὡς καθαρώτατα νομίζειν, τὰ δ' ὡς ἀκαθαρτότερα». πολ. 564, h «τὸ μὲν (γένος) ἀνδρεϊότατον... τὸ δ' ἀνανδρότερον (ἔλλ. κώδ. ἔχ. ἀνανδρότατον, πλὴν κακῶς ἴδ. Stallba). Γοργ. 490 h «ἀλλ' εἰς ὑποδήματα δῆλον ὅτι δεῖ πλεονεκτεῖν τὸν φρονιμώτερον εἰς ταῦτα καὶ βέλτεστον» ἔνθ. καὶ Stallb. Περύργων εἶνε τὸ τοῦ Δημ. 9, 16 «τὸ δ' εὐσεβές καὶ τὸ δίκαιον, ἂν τ' ἐπὶ μικροῦ τις ἂν τ' ἐπὶ μεγάλου παραβάσῃ, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν» ἔνθ. καὶ Bremi. Λυσ. 9, 19 «μήτε... ἐμοῦ καταψηφίσασθε, μήτε τοὺς βέλτερον καὶ δίκαιως βουλευσαμένους ἀκούσους

καταστήσῃτε». Θουκ. 1, 74 «ἅμα ἰλευθήραν καὶ ἰνδοφοτάτην πόλιν νεμόμεθα». Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 17 «εὐτάκτους δὲ καὶ εὐοπλοτάτους». Λυκούργ. 29 «πολὺ δοκεῖ δεκαίετον καὶ δημοτικὸν εἶναι» ἔνθα καὶ Maetzner.

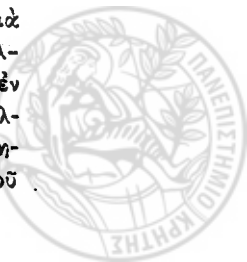
ΣΗΜ. 3. Παρατηρήσαμεν ἤδη §. 157, 1, ὅτι καὶ ἡ Ἑλλην., ὡς καὶ Λατίν., γλώσσα μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς συγκριτικοῦ τύπου, οὐ μόνον εἰς ὅλα τὰ ἐπίθετα, τὰ μὴ σχηματίζοντα τὸν συγκριτικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σχηματίζοντα τοιοῦτον, τὴν σύνταξιν τοῦ θετικοῦ μετὰ τοῦ μάλλον (magis), καὶ μάλιστα (maximo, ἀνθ' οὗ ὁ Θουκ. τὸ πλειστον· ὡς Θουκ. 8, 96 «διάφοροι γὰρ πλειστον ὄνεις τῶν τρόπων»). Συγγραφεῖς μάλιστα τινες, οἳ οἱ τραγικοί, ὁ Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν συχνότατα μεταχειρίζονται τὴν παρρησίαν ταύτην, ἐν ᾧ παρ' ἄλλοις, οἷον τῷ Πινδάρῳ, εἶνε ὅλως ἄγνωστος (1)· ὁ Θουκυδίδης οὐδαμῶς μεταχειρίζεται τὰ κακίων, κάκιστος· δὲν ἀπαντῶσι δὲ οὔτε παρ' αὐτῷ οὔτε παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ τὰ μείων, λψών, λψοτος. Ἀναντιβῆτον δ' εἶνε, ὅτι διὰ τῆς περιφράσεως ἀποβαίνει ἡ ἐπίτασις μεγαλειτέρα ἢ διὰ τοῦ συγκριτικοῦ τύπου. Τίθεται λοιπὸν αὕτη, ὅταν λέξιν τις πρέπη νὰ ἐξαρθῇ μᾶλλον τῶν ἄλλων. Θουκ. 3, 11 «γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἱσχυέστερον καταληπτὰ» διὸ καὶ ἡ λέξις ἡ μᾶλλον μέλλουσα νὰ ἐξαρθῇ τίθεται ἡ πρώτη, ἡ τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πρότασιως. Θουκ. 1, 50 «καὶ τοὶ δίκαιοι γ' ἐστὶ μάλιστα μὲν ἰκποδῶν στήναι ἀμφοτέροις, εἰ δὲ μή, τοῖναντίον ἐπὶ τούτους μεθ' ἡμῶν εἶναι». Ξεν. κυν. 5, 18 «Θωπόμενοι δὲ εἰσι κατὰ δηλοὶ μάλιστα μὲν... κατὰ δηλοὶ δὲ κ.τ.λ.». Ἡ ἐκὼν πρότασις ἀποταλῆται ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων μελῶν, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον περιέχει θετικὸν ἐπίθετον, τὸ δὲ δεύτερον συγκριτικόν ἢ τὸ πρῶτον συγκριτικόν, τὸ δεύτερον ὑπερθετικόν, ἢ τοῖναντίον. Θουκ. 2, 36 «ἔκτεινοι τε ἄξιοι ἐπαύτου καὶ ἔτι μάλλον οἱ πατέρες» δηλ. ἄξιοι ἤτοι ἀριώτεροι· Ψευδοδημ. 61, 42 «ὅλως μὲν γὰρ ἅπαντα φύσει βελτίων γίνεσθαι παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν, πολὺ δὲ μάλιστα ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφροέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ἡμέρη». Ἰσοκρ. 19, 44 «οἶμαι γὰρ ἂν αὐτὸν πάντων γενέσθαι ταύτη χαλεπώτατον δικαστήν, εἴπερ... ἀλλὰ πολὺ ἂν μάλλον, εἰ κτλ.». Ἡ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων. Θουκ. 1, 49 «ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά, τῇ μὲν τέχνῃ οὐχ ὁμοίως, πεζομαχίᾳ δὲ τὸ πλεον προσφερῆς οὖσα». Ἀντιφ. 3, 6, 10 «ἐγὼ τε μᾶλλον μὲν οὐδέν, ὁμοίως δὲ τούτῳ ἀναμάρτητος ὢν». Ἐνίοτε δὲ αἰτία τούτου ὑπῆρξεν καὶ ἡ τάσις μόνον πρὸς ἐναλλαγὴν τῆς ἐκφράσεως· ὡς Ξεν. Ἄν. 7, 6, 15 «εἰ δὲ πρόσθεν ἀντὶ μάλιστα φίλος ὦν νῦν πάντων διαφορώτατός εἰμι»=φιλαίτατος (§. 154, Α. 7.). Ὅταν δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ἐκφράξῃ ἀπλῶς μέγαν τινὰ βαθμὸν ἀπολύτως, τότε δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ θετικὸν μετὰ τοῦ μάλα· ὡς «μάλα ὀλίγοι» Πλ. πολ. 531, d. «μᾶλ' ἀφιλαφής» Φαίδρ. 230, c. ἀνθ' οὗ ποιητικ. συχνὰ τίθεται καὶ τὸ μέγα, σπανίως ὁμῶς ἐν τῷ πεζῷ· ὡς Ἡρόδ. 1, 32 «μέγα πλοῦσιος». Ξεν. Κυ. 5, 1, 28 «μέγα εὐδαίμονας».

5) Ἡ ἐξ ἀρχῆς δ' ἐπ' ἄνωγον τὴν ἔνοιαν τοῦ συγκριτικοῦ ἢ ὑπερθετικοῦ μεταχειρίζεται ἡ Ἑλλ. γλώσσα συχνάκις γλωσσικὸν τῷ σχημα καλούμενον *λιτότης*, καθ' ὃ μεταχειρίζεται τις ἐκφρασίαν φαινομένως ἀσθενεστέραν, ἵνα δηλώσῃ τι μετὰ μείζονος ἐπιτάσεως· μεταχειρίζεται δὲ ἀντὶ τοῦ καταφατικοῦ συγκριτικοῦ ἢ ὑπερθετικοῦ ἀρνητικὸν συγκριτ. ἢ ὑπερθ. μετὰ προτεταγμένου οὐ· οἷον οὐχ ἥτερον = μᾶλλον· οὐχ ἥκιστα = μάλιστα· οὐχ ἐλάχιστος = μέγιστος κ.τ.λ.

1) Ἰδ. A. Lentz in der Zeitschrift für Altertumswiss. 1855 σελ. 28.

Ο, 11 αὐ μιν ἀγαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν», ἐνθα καὶ Spizer: Π, 570 «βλήτο οὗτι κάκιστος ἀνὴρ» δ, 199. Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 39 «ταύτην τὴν στρατηγίαν τῶν Ἰσικράτους οὐχ ἥκιστα ἐπαινῶ», ἐνθα Breitenb. 6, 4, 18 αὐκ ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει». Ἄπομ. 1, 2, 32 «πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτεινον». Ἐνίστε δὲ συνεχρᾶζεται καὶ ἡ ἀντιθεσις, ρ, 415 κοῦ μὲν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἄλλ' ὄριστος». Ἡρδ. 43 αὐχ. ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα». Θουκ. 7, 44 μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν».

6. Δύναται προσέτι ἡ τῶν παραθετικῶν ἔννοια πολλαχῶς ποτὲ μὲν νὰ ἰσχυροποιηθῇ, ποτὲ δὲ νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβέστερον, καὶ δὴ πρῶτον μὲν ἡ τοῦ συγκριτικοῦ α) διὰ τοῦ ἔτι=etiam, ἔτι μείζων, μείζων ἔτι. Πλ. πολιτ. 298. e «ταῦτ' ἔτι χαλεπώτερα». Φίλ. 31, e ἀεμφανέστερον δ' ἔτι.. πειρώμεθα λέγειν». —b) διὰ τῶν, πολλῶ, ἔτι πολλῶ, μακρῶ, ὀλίγῳ, πολὺ, πολλὸν (ἀρχ. καὶ νέον ἰωνικ.), πολλὸν ἔτι, ἔτι πολὺ, πολὺ ἔτι μέγα (ποιητ.), ὀλίγον (περὶ τοῦ ὄσω, ὄσω.. τοσοῦτω, τοσοῦτον, ἴδ. §. 582). Ἡρδ. 1, 134 «ἦν δὲ ἡ οὐτερος ὑποδεέστερος ὀλίγῳ.. ἦν δὲ πολλῶ ἢ οὐτερος ἀγενέστερος». 6, 78 ἀπολλῶ ἔτι πλεῦνες». Θουκ. 1, 136 «πολλῶ ἀσθενέστερον». 2, 49 «πολλῶ ὕστερον». Τίθενται δὲ καὶ κατόπιν μετὰ ἔτι μείζονος ἐμφάσεως. Δημ. 8, 68 ἀνδρειώτερον μέντοι πολλῶ πένυ». 9, 40 ἀκαὶ πλείω καὶ μείζω ἐστὶ τῶν τότε πόλλῶ». Πλ. Φίλ. 66. e ἀμακρῶ βέλτιόν τε καὶ ἀμεινον». Ἡρδ. 1, 103 αὐτος λέγεται πολλὸν ἔτι γενέσθαι ἀλκιμώτερος τῶν προγόνων». Ξεν. Κ. 5, 3, 24 ἀπολὺ πλείους». 1, 6, 17 «ἔτι πολὺ χαλεπώτερον», 7, 5, 14 ἀπολὺ ἔτι μᾶλλον». Πολλάκις χωρίζονται ταῦτα τοῦ συγκριτικοῦ διὰ προθέσεως καὶ ἄλλων λέξεων, δι' οὗ ἡ ἔκφρασις ἐξαιρέται. Θουκ. 1, 35 «παλὸν δ' ἐν πλείονι αἰτίῃ». ἴδ. 6. 86. Ξεν. Κ. 7, 1, 21. Ἑλλ. 6, 2, 29. Ἄν. 1, 5, 2 «πολὺ γὰρ τῶν ἵππων ἔτρεχον θάττον». Ἄπομ. 2, 10, 2 «πολὺ τῶν οἰκιστῶν χρησιμώτερος», ἴδ. σημ. Κύβη. Καὶ ἀπαρὰ πολὺ μᾶλλον» Θουκ. 8, 6. Β, 239 «μέγ' ἀμείνονα φῶτα». Ψ, 315 «μέγ' ἀμείνων». Ξεν. Ἄν. 7. 2, 20 «ὀλίγον ὕστερον». — c) διὰ τοῦ μᾶλλον Ω, 243 «ρήντεροι μᾶλλον». Αἰσχ. Ἐπτ. 655 «τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;». Σοφ. Ἄντ. 1210 «μᾶλλον ἄσπον». Εὐρ. Ἐκ. 377 «θανῶν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος ἢ ζῶν», ἐνθα καὶ Rflugk. Ἰππ. 485 «(ὁ αἰνός) σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν». Ἡρδ. 1, 32 ἀμᾶλλον ὀλβιώτερος». Πλ. νόμ. 781 a «δ καὶ ἄλλως γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων λαθραιώτερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ἔφου, τὸ θῆλυ, διὰ τὸ ἀσθενές», ἐνθα καὶ Stallb. Γόργ. 487 b «αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος». Διακριτέα ὅμως τὰ χωρία ταῦτα τῶν χωρίων, ἐν οἷς προστίθεται καὶ τὸ μᾶλλον μετὰ τὸ συγκριτικὸν καὶ μετὰ πολλὰς παρεμβληθείσας λέξεις, ἵνα ἀνανεώσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ προηγούμενου συγκριτικοῦ, καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην αἰματὰ τοῦ

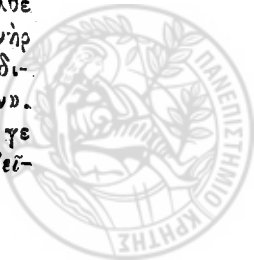

μᾶλλον ἢ προστιθέμεναι λέξεις περιέχουσι συμπλήρωσιν τῆς προηγούμενης ἐννοίας!) ὡς Ἡρόδ. 1, 31 «ἀμεινον εἴη ἂν ἀνθρώπῳ τεθνήσκει *μᾶλλον* ἢ ζῆν» = καλλίτερον ἕως θά ἦτο διὰ τὸν ἀνθρώπον νὰ ἦνε νεκρός, καλλίτερον, λέγω, τοῦτο παρὰ νὰ ζῆ. Ξεν. Κ. 2, 2, 12. ἀπὼς οὐχ οὗτοι ἀστεῖοι ἂν καὶ εὐχάριτες δικαιοτέρων ὀνομάζονται *μᾶλλον* ἢ ἀλαζόνες;», ἐνθα καὶ Born³ 3, 3, 51 «αἰρετώτερον ἐστὶ μαχομένους ἀποθνήσκειν *μᾶλλον* ἢ φεύγοντας σώζεσθαι», Ἰλ. καὶ Ἄγ. 4, 6, 11. συμπ. 1, 4, ἐνθα καὶ Herbst. Πλ. Φαίδ. 79. e. Πρωτ. 317, b. Ἴππ. 1. 285, α, ἐνθ. καὶ Stallb. Ἰσοκ. 6, 89. 10, 53. - d) διὰ τοῦ πάντα. Ξεν. Κ. 5, 5, 34 «πάντα βελτίονας». Σοφ. Τρ. 486 «εἰς ἀπανθ' ἤσων ἔφυ» - e) διὰ τῶν τί καὶ οὐδὲν (*μηδέν*). Θουκ. 2, 11 «Ἀθηναίους δὲ καὶ πλεόν τι τῶν ἄλλων εἰκὸς τοῦτο δρᾶσαι». 8, 84. «ὁ δὲ αὐθαδέστερόν τε τι ἀπεκρίνατο». 2, 43 «ἀτολμοτέρην δὲ *μηδέν*.. δίκνοιν ἔχειν»: 39 «οὐδὲν ἤσων»: f) διὰ τοῦ οὕτως, ἐπὶ ποσοῦ, παρὰ τοῖς μτγν. μόνον ὅσον Λουκ. Τιμ. 18 «οὕτως εὐρύτερον». Φαλακρ. ἐπ. 128 «οὕτω νεώτερον»²⁾.

7. Τὰ ὑπερθετικὸν ἐπιτείνεται ἢ ἀκρῆστερον ὀρᾶται κατὰ τοὺς ἐπομένους τρόπους - α) διὰ τοῦ *καί*, λατιν. *vel* ὅσον «καὶ μάλιστα» Ξεν. Κ. 2, 1, 13. 6, 2, 32, *vel maxime* - b) διὰ τῶν ποσοτικῶν προσδιορισμῶν *πολλῶ*, *μακρῶ*, *πολύ*, *πολλόν* (ἀρχ. καὶ νέον ἰωνικ.), παρὰ *πολύ*, *μέγα* ποιητ. (περὶ τῶν ὄσων, ὄσον... τοσοῦτω τοσοῦτον ἴδ. §. 582) ὅσον *πολλῶ* ἄριστος, *μακρῶ* ἄριστος B, 82 «μέγ' ἄριστος». Θεόκρ. 7, 100 «ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος» τὸ *μακρὸν* τίθεται μετὰ τὸ ὑπερθετικὸν ἐμφαντικώτερον ὡς Ἡρόδ. 6, 61 αὐτῶ τῷ ἀνδρὶ ἐτόγγχανεν εὐσσα γυνὴ καλλίστη *μακρῶ* τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν». Θουκ. 3, 36 «τῷ δῆμῳ παρὰ πολλὸν ἐν τῷ τότε πιθανώτατος». - c) καὶ δι' ἄλλων ἐπίσης ὑπερθετικῶν ὅσον *τά*, *πλείστον* καὶ *μέγιστον* ποιητ., *μάλιστα* ὡς B, 220 «*μάλιστα* ἔχθιστος». Σοφ. Οἰδ. Κ. 743 «*πλείστον* ἀνθρώπων κλιστός», Φιλ. 631 «*πλείστον* ἐχθίστης». Εὐρ. M. 1322 «ὦ *μέγιστον* ἐχθίστη γύναι», ἐνθ. καὶ Pflugk. Ἡρόδ. 1, 171 «ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνῶν ἀπάντων κατὰ τοῦτον ἄμα τὸν χρόνον *μακρῶ* *μάλιστα*», ἐνθα ἐτέθη τὸ *μακρ.* *μάλ.* μετὰ ταῦτα πρὸς μείζονα ἔμφασιν, 2, 76 «*μάλιστα* κη ἐμπεφύεστατα» Θουκ. 5³ 46 «ὡς ἐπὶ *πλείστον* ἄριστον» καὶ «*κάλλιστά* τε εὐτεκνώτατε» Ἐδρ. Ἐκ. 620 (ἐνθ. καὶ Pors. 618): Θουκ. 7⁴ 42 «*μάλιστα* δεινότητος;» - d) διὰ τῶν ὄσων, *ἔξοχα* μετὰ τοῦ ἄριστος ἐπικ. ὅσον, *ὄχ'* ἄριστος, *ἔξοχ'* ἄριστος ι, 432 «ἀρνεῖός γάρ ἐην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων;» - e) διὰ τῶν ἀναφορικῶν ὡς πεζ., ὅπως *μᾶλλον* ποιητ., ὅ,τι καὶ ἢ πεζ., ὄσον ποιητ., ὅιος πεζ. ἰδίᾳ ἀττικ. ὅσον, ὡς *τάχιστα* Ξεν. Κ. 1. 626, καὶ κεχωρισμένα διὰ προθέσεως ὡς Θουκ. 1, 63 «ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον». 3. 46 «ὅ,τι ἐν βραχυτάτῳ», καὶ, ὅ,τι ἐπ' ἐλάχιστον». Ξεν.

1) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. Ἄπομ. 3, 13, 5. 2) Ἰδ. Lobeck εἰς Φρόν. σελ. 424.

Κύρ. 1. 6, 26 «ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ», ἐνθ. καὶ Born. Οἰκ. 18, 8 «ὡς εἰς στενώτατον». Ἰσαί. 3, 21 «ὡς ἀν μετὰ πλείστων», ἐνθ. καὶ Schoemann. Ἰσοκ. 3, 2 «ὡς μετὰ πλείστων ἀγαθῶν». Δημ. 18, 288 «ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ». 19, 257 «ὡς μετὰ πλείστης συγγνώμης». 23, 102 «ὡς διὰ βραχυτάτου λόγου». Ξεν. Κ. 2. 4, 32 εἴ ἄριστον· «ὅπως ἄριστα» Αἰσχλ. Ἄγ. 586. Σοφ. Φ. 627. Ἄρσφ. Πλ. 207 «ὅπως ἀνωτάτῳ». «ὅ,τι τάχιστα» ἀπὸ Ὁμήρ. ε, 112· ἴδ. καὶ Θουκ. 3. 31. Ξεν. Ἄν. 1. 1, 6 «ὅ,τι ἀπαρκαυεύτατον, ὅ,τι πλείστους καὶ βελτίστους» ἴδ. 3. 1, 45. 4. 5, 7. 3, 7· «ὅσον τάχιστα» Σοφ. Ἄντ. 1103. Ἥλ. 1433 (ὄτῳ ὅ,τι τάχος = ὅ,τι τάχιστα. Σοφ. Ἄντ. 1321 ἀπάγαγέ μ' ὅ,τι τάχος». Ἡρόδ. 9, 7 ἀνὺν δὲ ὅ,τι τάχος στρατιήν. . ἐκέλευσαν ἡμέκς ἐκπέμπειεν. Θουκ. 7. 42 «ἐβούλετο ὅ,τι τάχος ἀποχρησθῆαι τῆ. . ἐκπλήξει» ὅσον τάχος ποιητ. Σοφ. Αἰ. 985 «ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο» Ἥλ. 1373. Εὐρ. Ἐκ. 1284. Ἰππολ. 599. Μῆδ. 950· ὡς τάχος = μεθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν μεγάλης ταχύτητος. Πίνδ. Π. 4, 164 «καὶ ὡς τάχος ὑπρύνει με τεύχειν καὶ πομπάν». Αἰσχ. ἐπτ. 657 «φέρ' ὡς τάχος κνημιδάς» ἴδ., Ἄγ. 27. Χοηφ. 876. Σοφ. Αἰ. 578. 593. Ἡρόδ. 5, 106 ἀνὺν ὧν ὡς τάχος με ἄφες. Ἡ τάχος. Πίνδ. Ο. 6, 23 ζευξόν... σθένος ἡμιόνων ἅ τάχος». Θεοκρ. 14, 68). Καὶ διὰ τοῦ, ὡς ὅ,τι, ἐνθ. τὸ ὅ,τι σημαίνει ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν οἷον Πλ. νόμ. 743, d «ὡς ὅ,τι σμικρόταται» συμπ. 218, d «ὡς ὅ,τι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι». Ἀπολ. 23 «πολλοὶ μὲν ἀπέχθειά μοι γεγόνασι καὶ οἶαι χαλεπώταται καὶ βρῦτάται». συμπ. 220 «δντος πάγου οἴου δεινοτάτου» Ξεν. Ἄν. 4. 8, 2 «χωρίον οἶον χαλεπώτατον». 7. 1, 24 «χωρίον οἶον κάλλιστον». Μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας τίθενται καὶ τὰ οἶος, ὅσος μετὰ θετικοῦ. Δημ. 2, 18 «ἀνήρ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οἶος ἐμπειρος». Ἡ καὶ μετὰ τὸ θετικ. Ἡρόδ. 4, 28 «ἐνθ. τούς μὲν ὀκτῶ τῶν μηνῶν ἀγόρητος οἶος γίνε-ται κρυμός», ἐνθ. καὶ Baehr. 194 «οἱ δὲ σφί ἄφθοροι ὅσοι ἐν τοῖς οὖρσι γίνονται». Ἄρσφ. Νεφ. 1 ἀπὸ χρῆμα τῶν ρυκτῶν ὅσον ἀπέ-φαντον», προελθὸν ἐκ τοῦ τοσοῦτον, ὅσον ἀπέφαντον ἐστὶ· ἴδε Her-mann καὶ §. 555, A. 15. (Καὶ ἐν ἀπλῇ μόνον σημασίᾳ Ἄρσφ. Σφ. 970 «ὁ δ' ἕτερος οἶος ἐστὶν οἰκουρὸς μόνον» = ὁ ἄλλος ἕκως οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἀπλοῦς φύλαξ τῆς οἰκίας. Περὶ τῆς αἰτίας, τῆς προκλεσάσης τὴν ἐκφρασιν ταύτην, ἴδ. §. 582; A. 4.) — f) διὰ τῆς προσθήκης τοῦ εἰς· ὡς Αἰσχ. Πλ. 319 εἰς ἀνήρ πλείστον πόνου ἐχθροῖς παρσχών». Σοφ. Φ. 1344 «Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἀρι-στον» ἴδ. Αἰ. 1340· Οἶδ. Τύρ. 1380. Τρ. 460. Ἡρόδ. 6, 127 «ἦλθε Σμινδριδης. . Συβαρίτης, δς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνήρ ἀπίκετο». Θουκ. 8. 68 («Ἀντιφῶν) τούς ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δι-καστηρίῳ καὶ ἐν δῆμῳ πλείστα εἰς ἀνήρ. . δυνάμενος ὠφελεῖν». Ξεν. Κ. 8. 2, 15 «ἐξὸν αὐτῷ θησαυρούς χρυσοῦ πλείστους ἐπὶ γε ἀνδρὶ ἐν τῷ οἴκῳ καταθέσθαι». Ξεν. Ἄν. 1. 9, 22 «δῶρ πλεί-

στα εἰς γε ἀνὴρ ὢν ἐλάμβανεν· ἐνθ. καὶ σημ. Kühner· οὕτω καὶ ἐν τῇ λατινικ. Cic. Tusc. 2: 26, 64 «amplitudinem animi . . unam esse omnium rem pulcherrimam».—g) διὰ τῶν, πάντα, τὰ πάντα. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1458 «τὸν πάντ' ἀριστον». Ξεν. Ἄν. 1, 9, 2 «πάντων πάντα κράτιστος ἐνομίζετο». Ἡρόδ. 1, 134 «νομίζοντες ἑωυτοὺς εἰναι ἀνθρώπων μακρῶ τὰ πάντα ἀριστους». Θεόφρ. 7, 98 «ὃ τὰ πάντα φιλαίματος ἀνέρι τήνῳ».—h) διὰ τοῦ οὕτως, μτγν. ἴδ. Ἀριθ. 6.—i). Ἀππιαν. πόλ. Καρχ. 8: 1, 305 «περὶ οὕτω βρζ-χυτάτου». Αἰθῶπ. μῦθ. 57, 310 «οὕτω κακίστως».—j) ἰδιαίτερος τρόπος ἐπιτάσεως εἶνε ἢ εἰς τὸ ὑπερθετικὸν προσθήκη τοῦ ἐν τοῖς (παρ' Ἡρόδ. καὶ ἰδίως πέραθ' Θουκ. καὶ Πλάτ. καὶ τοῖς μτγν., ὡς Λουκιανῶ). Ἡρόδ. 7, 137 «τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊτάτον φαίνεται γίγνεσθαι». Θουκ. 1. 6 «ἐν τοῖς πρώτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σιδηρον κατέθεντο». 7. 24 «μέγιστον δὲ ἐν τοῖς πρώτον ἐκάκωσε τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων ἢ τοῦ Πλημμυρίου λῆψις», 71 «ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον». Πλ. Σύμπ. 178, c «ὁμολογεῖται ὁ Ἔρωσ ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἰναι». 173. b «Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε». Κρίτ. 52, a «ἐν τοῖς μάλιστα (δηλ. ἐνεχομένοις) Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν». 43, c «ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ . . ἐν τοῖς βαρύτεατ' ἂν ἐν-έγκαμιν» (δηλ. ἐν τοῖς βαρύτεατα φέρουσι). (Τὸ παρά Πλ. Εὐθύδ. 503, e «ἐκ δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον, ὅτι κτλ.» κακῶς τὸ ἐν τοῖς μετὰ τοῦ ὑπερθετικῶ, διότι τὸ ἐν τοῖς ἐνταῦθα κεί-ται ἀντὶ τοῦ ἐν τούτοις· ἴδ. ζ. 459, 1, b, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστερον).

ΣΗΜ. 4. Εἰς τὸ ἐν τοῖς πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου νοούμενον ὑπερθετικὸν ὡς τὸ Ἔρωσ ἐν τοῖς πρεσβύτατος ἐστι = ἐν τοῖς πρεσβύτατοις πρεσβύτατος ἐστι· ἴδ. Πλ. Κρατ. 427, e «ὃ δὲ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι», συμπ. 195, e «ἀπτόμενον . . ἐν μαλακωτάτοις τῶν μαλακωτάτων». Ἡ μετὰ θηλυκοῦ σύνδεσις αὐτοῦ ἀπαντὰ μόνον παρά Θουκυδ., ὡς 3. 17 «ἐν τοῖς κλειστάται δὴ νῆς . . ἐγένοντο», ἐνθα ἴδ. Haacke. 81 «στάσις» ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο». Διὸ εἰς ταῦτα τὸ τοῖς ἐκληπτίον ὡς οὐδέτερον.

ΣΗΜ. 5. Οὕτω πως συντάσσεται τὸ θετικὸν μετὰ τοῦ ἐν ὀλίγοις· οἷον «ἐν-δόκιμος, σοφός ἐν ὀλίγοις» καὶ ἐν τῇ λατιν. Liv. 23, 44 «pugna memorabilis inter paucos» παρὰ τοῖς μτγν. συγγρ. καὶ μετὰ τῶν σοφῶδρα, μᾶλα, πάνυ· οἷον «ἐν τοῖς ἀσφῶδρα σοφός· οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖα τοῖς μετὰ ὑπερθετικῶ. Ἡρόδ. 3, 8 «σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὁμοῖα τοῖς μάλιστα» (δηλ. σεβομένοις). 57 «θησαυρός ἐν Δελφοῖσι ἀνακέσται, ὁμοῖα τοῖς πλουσιωτάτοις» 7, 118 «τῶν ἀταῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῶ μάλιστα» ἴδ. 141. Θουκ. 1, 25 «χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὁμοῖα τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις». 7, 29 «τὸ γίνε· τὸ τῶν Θρακῶν ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστ.» ἴδ. Ψευδοδημ. ἐπ. 2, 24. Κίκ. Fam. 4, 2 «tam sumi amicus rei publicae, quam qui maxime».

ΣΗΜ. 6. Παρὶ τοῦ γένους τοῦ κατηγορικοῦ ὑπερθετικῶ, ἴδ. ζ. 363.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

§. 350. Ουσιωδέστατα μέρη τῆς ἀπλῆς προτάσεως.

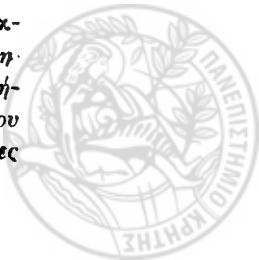
1. *Σύνταξις* εἶνε ἡ διδασκαλία περὶ προτάσεως (§. 244). *Πρότασις* εἶνε ἡ διὰ λέξεων ἔκφρασις τοῦ διανοήματος· οἷον τὸ *ρόδος θάλλει, ὁ ἄνθρωπος θνητός ἐστι*. *Διανόημα* εἶνε ἡ πνευματικὴ ἐνέργεια, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐνώνει πρὸς ἓν ὅλον δύο ἐννοίας, τὴν μίαν ῥηματικὴν, καὶ τὴν ἑτέραν οὐσιαστικοῦ, παραβάλλων ποτὲ μὲν ἀμφοτέρως πρὸς ἀλλήλας, ποτὲ δὲ τὴν ῥηματικὴν ἐννοιαν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἐποπτείαν, καὶ τὸν παρόντα αὐτῷ χρόνον.

2. Διὸ ἡ οὐσία παντός διανοήματος ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν στοιχείων, ἐκ δύο οἰονεὶ ὑλικῶν, τῆς ἐννοίας δηλ. τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τῆς τοῦ ῥήματος, καὶ ἐκ τοῦ τρίτου, τῆς ἐνώσεως ἀμφοτέρων εἰς μίαν ἐνότητα. Τῆν τῶν οὐσιαστικῶν ἐννοιαν δηλοῖ ἡ γλῶσσα δι' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης τινος οὐσιαστικοποιουμένης λέξεως, τὴν ῥηματικὴν διὰ ῥήματος μόνον, ἢ δι' οὐσιαστικοῦ, ἢ ἐπιθέτου μετὰ τῆς τυπικῆς λέξεως (ἀσήμευ φωνῆς) εἶναι (§. 345, 13. f.)· τὴν ἀμοιβαίαν δὲ πρὸς ἀλλήλας σχέσιν ἀμφοτέρων τούτων ἐκφράζει διὰ τῆς προσωπικῆς καταλήξεως τοῦ ῥήματος· τὴν δὲ σχέσιν τέλος τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας πρὸς τὸν λαλοῦντα διὰ τῶν χρόνων καὶ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος.

3. Ἡ *ῥηματικὴ ἐννοία*, ἡ δηλοῦσα τὸ κατὰ τῆς ἐννοίας τοῦ οὐσιαστικοῦ κατηγορηθῆν, καλεῖται *κατηγορούμενον* (ῥῆμα κατηγορικόν)· ἡ ἐννοία δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἡ δηλοῦσα τὸ ἀντικείμενον, καθ' οὗ κατηγορεῖται τι, *ὑποκείμενον* (διότι ὑπόκειται τῷ κατηγορουμένῳ = *id quod praedicato subjectum est*). Τὸ κατηγορούμενον (ῥῆμ. κατηγορ.) ἀποτελεῖ τὴν κυρίως οὐσίαν τῆς προτάσεως, τὸ δὲ ὑποκείμενον ὑπόκειται ἐκείνῳ, καὶ διὰ ταῦτα δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς καταλήξεως τοῦ ῥήματος· ἡ δὲ ἀρχικὴ σχέσις τῆς προτάσεως, ἡ συνισταμένη ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, καλεῖται *κατηγορικὴ*.

§. 351. Α. ὑποκείμενον.

1. Τὸ *ὑποκείμενον* εἶνε πάντοτε ἐννοία οὐσιαστικοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκφέρεται ἢ δι' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης λέξεως οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανομένης, ἤτοι δι' οὐσιαστικοποιηθέντων ἀντωνυμιῶν, ἀριθμητικῶν, ἐπιθέτων ἢ μετοχῶν, δι' ἀπαρεμφάτου, δι' ἐνάρθρου ἐπιρρήματος, οὐσιαστικοποιηθέντος διὰ τοῦ ἀρθρου, καὶ δι' ἐμπροθέτου πτώσεως· οἷον ὁ καὶς γράφει· ἐγὼ γράφω· ἐκεῖνος γράφει· Τρῶες

ἤλθον· ὁ σοφὸς εἰδαίμων ἐστίν· οἱ φθονοῦντες μισοῦνται· φιλοσοφεῖν, τὸ φιλοσ. καλόν ἐστι (§. 472, 1)· οἱ τότε ἀνδρεῖοι ἦσαν· τὰ τῆς τύχης ἀδηλά ἐστι· οἱ ἀμφὶ τὸν Κύρον ἐμαχέσαντο.

2. Δύνανται δὲ νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς οὐδέτερα ὑποκείμενα καὶ πᾶσα λέξις, πᾶν στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, πᾶσα πλοκὴ λέξεων, καὶ ὀλόκληροι μάλιστα δευτερεύουσι προτάσεις· διὸ μετὰ τοῦ ἄρθρου συνήθως τὸ γίνονται καὶ ὑποκείμενα ὡς τὸ τύπτω, τὸ τύπτεις, τὸ Ἑλλάς, τὸ πῖ Πλ. πολ. 327, c «ἐν ἐτι λείπεται, τὸ ἦν κείσωμεν ὑμᾶς, ὡς χρῆ ὑμᾶς ἀφείναι». Ξεν. Ἀγ. 1, 1 «οὐκ ἂν καλῶς ἔχοι, «εἰ, ὅτι τελέως ἀνήρ ἀγαθὸς ἐγένετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μείονων ἂν τυγχάνει ἐπαίνων»».

Σημ. 1. Διατηροῦσιν ἐνίοτε τὰ οὐσιαστικὰ τὸ ἀρμόζον αὐτοῖς ἄρθρον, καὶ ὄταν ὁ λόγος ἀπλῶς περὶ λέξεως ἐξ ἄλλης παραγομένης ὡς Πλ. Κρατ. 398, d «Τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὅθεν γέγονασιν οἱ ἥρωες», ἐνθα τὸ ἥρωες παρήχθη ἐκ τοῦ ἔρωτος.

ΣΗΜ. 2. Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικαὶ ἀναφέρωσι λέξιν τινὰ κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῆς σημασίαν, ἂν συνειθίζουσι νὰ προτίττωσι τὸ οὐδέτ. ἄρθρον, καὶ λοιπὸν ἔχι τὸ ἐγώ, τὸ ἀνά, τὸ καὶ, τὸ τύπτω, κτλ. ἄλλὰ τὸ ἄρθρον κατὰ τὸ γένος τῆς ὑπ' αὐτῶν παραλειπομένης λέξεως, τῆς δηλοῦσιν· τὴν λεκτικὴν κλάσιν, καὶ λοιπὸν ἑλλειπτικῶς ὡς ὁ Θεοδόσ. Γράμματ. σελ. 85 «ἡ ἐγώ, ἡ σύ, ἡ ἴ (δηλ. ἀνεωνυμία)· 78 «ὁ μὲν, ὁ δέ, ὁ καὶ (δηλ. σύνδεσμος)» 155 «ὁ μέλων τόφω, ὁ παρακείμενος τίτυφα (δηλ. χρόνος)».

3. Τὸ ὑποκείμενον τίθεται κατ' ὀνομαστικὴν, ἥτοι κατὰ τὴν πτώσιν, ἣτις ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον, καθ' οὗ κατηγορεῖται τι, καθὼς καὶ τὴν σχέσιν τοῦ ἀντικειμένου τούτου πρὸς τὸ κατηγορούμενον (ῥῆμα κατηγορικόν) οἷον ὁ παῖς γράφει. Ἐπὶ τῶν τὸ περίτου ὀμῶς δηλοῦντων ἀριθμητικῶν προσδιορισμῶν ἐκφέρεται τὸ ὑποκείμενον διὰ τῶν προθέσεων (εἰς, περὶ, κατὰ) μετὰ τῶν πτώσεων τῶν, ἐπὶ δὲ τῶν διατεμητικῶν ἀριθμ. προσδιορισμῶν διὰ τῆς κατὰ μετ' αὐτ. «εἰς ἀνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα ἐνεμειναν τῆ ἐξόδῳ ἐθειλονται» Θουκ. 3, 60· οὕτω καὶ ἕρμη καὶ λατίν. L. 4, 59 «ad duo milia et quingenti viri capiuntur». «Ἐποφυγον εἰς Λακεδαιμόνα περὶ ὀκτακοσίους» Ἑλλ. 6, 5, 10· «Ἀπέθκνον τῶν βρβήρων κατὰ ἑξασιχιλλούς» Ἡρόδ. 6, 117. Καθ' ἕνα = singuli, κατὰ δύο = bini κ.τ.λ., καθ' ἑκάστους = singuli, κατὰ ἔθνη = singulae gentes. Ἀῖται δὲ καὶ αἱ παρόμοιοι ἐκφράσεις εἶνε συνήθεις καὶ ἄλλως ὡς «συνειλεγμένων εἰς τὴν Φυλὴν περὶ ἑπτακοσίους» (γεν. ἀπόλ.) Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 5. Καὶ ὡς ἀντικειμ. «καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν» Πλ. πολ. 436, b. «Καθ' ἕν ἕκαστον τῶν τριῶν. . . κρίνωμεν» Φίληβ. 65, b. μ. σ. Stallb. «Βούλομαι καθ' ἕν ἕκαστον αὐτῶν ἐξετάσχι» Δημ. 18, 17· «τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος ἐπὶ μέγα κατέσειτε» (=μέγ. μέρος) Θουκ. 2, 76. Οὕτω καὶ τὰ ἐπὶ πολὺ 4, 12· κατὰ μικρόν 4, 30· «εἰ κατὰσχερῆ τῶν

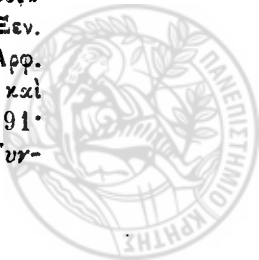
τοιχῶν τῶν μακρῶν ἐπὶ δέκα στάδια ἑκατέρου» Λυσ. 13, 8. Καὶ αὐτὴ ἡ καλούμενη γενικὴ διαιρετικὴ τίθεται ὑποκειμενόν, ὡς π.χ. ἐν τῇ συντάξει τῆς αἰτίας. μητ' ἀπαρεμφ. Ξεν. Ἄν. 3. 5, 16 («ἔφασαν») ὅποτε πρὸς τὸν σατράπην σπείσαιντο, καὶ ἐπιμιγνύοντι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνων πρὸς ἑαυτοὺς» = nonnullos ex suis (ex Persis) cum illis (Carduchis) et nonnullos ex illis cum ipsis commercium habere.

§. 352. Παράλειψις τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ ὑποκειμενόν παραλείπεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς περιπτώσεων

α) Ὅταν ὑποκειμενόν ᾖ ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία καὶ δὲν ἐκφράζεται ἔμφρασις ἢ ἀντιδιαστολή· οἷον γράφω, γράφεις κτλ., ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας· οἷον λατ. γοτθ. κτλ.

δ) Ὅταν ἡ ῥηματικὴ τοῦ κατηγορουμένου ἔννοια ἀρμόζη μόνον εἰς ὠρισμένον τὸ ὑποκειμενόν· διὸ τὸ ὑποκείμεν. ἐμπεριέχεται οἷον εἰς αὐτὴν· ἀπαντᾷ δὲ τοῦτο καὶ παρ' αὐτῶ τῶ Ὅμ. «οἰνοχοεῦσι» δηλ. ὁ οἰνοχόος φ, 142· «τῶ πίνειν δ' ἐθέλαντι παρχσταδόν οἰνοχοεῖται» Θεογν. 473· «θυσιῇ δὲ ἦδε τῶν ὑῶν τῆ Σελήνῃ ποιεῖται» ἐπεὰν θύσῃ (δηλ. ὁ θυτήρ), τὴν οὐρὴν ἐκάλυψε τῆ πιμ.ε.λ.η» Ἡρόδ. 2, 47· «τῶν δὲ (θεῶν) ὡς ἐκάστῳ θύειν (ὁ θυτήρ ἢ ὁ θύων) ἐθέλει» 1, 132 ἔνθα καὶ Baehr· «ἐπεὰν νῶτον ὑὸς δελεῖσι» (δηλ. ὁ δελεάζων) περὶ ἀγκιστρον, μετίει ἐς μέσον τὸν ποταμόν» 2, 70. «Ἐπεὶ ἐγίγνωσκον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες βουλομένους ἀπιένει, ἐκήρυξε (ὁ κήρυξ) τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι» Ξεν. Ἄν. 3. 4, 36. «Κηρυξάτω» Κύρ. 4. 5, 42 Ἐσάλπιγγε (ὁ σάλπιγκτής) 1. 2, 17· «ἐσήμνηνε τοῖς Ἕλλησι τῆ σάλπιγγι» 3. 4, 4· «ὅπότεν σημήνην» 5. 2, 12. «Ἐπειδὴν σημήνην τῶ κέρατι» 2. 2, 4· (λέγει ὄμως καὶ «ἐπειδὴν ὁ σάλπιγκτής σημήνην τὸ πολεμικόν» 4. 3, 29. «σημαίνει ὁ σάλπιγκτής» 30)· «τὸν νόμον ὁμῖν αὐτὸν ἀναγνώσεται (δηλ. ὁ ἀναγνώστης ἢ ὁ γραμματεὺς)» Δημ. 20, 27. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἐν αἷς ὁ Ἕλλην ἔννοεῖ τό, Ζεὺς ἢ Θεός, ἐνίοτε ὄμως καὶ προστίθῃσιν αὐτό· οἷον βροντᾷ Ἄρφ. ἀποσ. 142· καὶ «Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε» μ, 415· ἴδ. καὶ ξ, 305. Θ, 132. Υ, 56. Ἄρφ. ὄρ. 570· «οὐρανοῦ δ' ἀπο ἡστραφεν» Σοφ. ἀποσ. 507· καὶ «Ζεὺς ἀστράπτει» 237· ἴδ. Β, 353. ρ, 595· «ἔει» Ἡρόδ. 4, 50· καὶ «ἔει δ' ἀρχ Ζεὺς» Μ, 25· «τὸν χειμῶνα ἔει σφι ὁ θεός» Ἡρόδ. 3, 117· «ὀμβρόσαντος Ζηνός» Ἡρόδ. ἔργ. 415· «ἐὰν δὲ νίφῃ» Ἄρφ. Σφ. 773· καὶ «ὅταν νίφῃ ὁ θεός» Ξεν. κυν. 8, 1· ἔσειε Θεοκ. 4, 52· συνήθ. ὄμως ἔσειεσεν ὁ θεός Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4· ὁ Ποσειδῶν σείσας Ἄρφ. Ἀχ. 510· ξυννέοφε Ἄρφ. ἀποσ. 142· καὶ «τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας καὶ ξυννεφεῖ;» Ἄρφ. ὄρν. 1502. «Ἡμέρας ἐχέιμαζε τρεῖς» Ἡρόδ. 7, 191· καὶ «ὅταν χειμάζῃ ὁ θεός ἐν τῇ θηλάσῃ» Ξεν. οἰκ. 8, 16. Συγ-

ασκόταζε Θουκ. 1, 51· *συγασκότασε* Ξεν. Κυρ. 4, 5, 5· καὶ *υσοκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ* Πολύβ. 31, 21, 9.

ε) Τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐμπεριέχεται μὲν ἐν τῷ κατηγορικῷ ῥήματι, ἐννοεῖται ὁμῶς εὐκόλως ἐκ τῆς *συναφείας* τοῦ λόγου, συμβαίνει δὲ τοῦτο—α) ἐπὶ τῶν φράσεων *φασί, λέγουσι* κτλ. (δηλ. ἄνθρωποι), ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. *ajunt, dicunt* κτλ.—β) ἐπὶ τῶν δηλώσεων τοῦ χρόνου· ὡς ἦδη ἦν ἀμφὶ ἢ περὶ ἀγορὰν πλήθουσαν δηλ. ἡ ἡμέρα Ξεν. Ἀν. 1, 8, 1. 2, 1, 7. «Ἦδη ἀμφὶ ἡλίου δυσμάς ἦν» δηλ. ἡ ἡμέρα β. 4, 26· ἀλλὰ καὶ «ὡς ἦν ἡλίου ἐπὶ δυσμάς» 7, 3, 34·—γ) ὅταν νοῆται λέξις σημασίας γενικῆς· οἶον *πράγμα, πράγματα* «ἐξ ὧν στάσιες ἐγγίνονται, ἐκ δὲ τῶν στασιῶν φόνος, ἐκ δὲ τοῦ φόνου ἀπέβη (δηλ. τὰ πράγματα) ἐς μοναρχίην» Ἡρόδ. 3, 82· «ὡς αὐτῷ οὐ προὔφρει» Θουκ. 1, 109· ὡς καὶ παρὰ λατ. τὸ *quum ei non procederet* δηλ. *res*·—δ) ἐπὶ τοῦ παρέχει δηλ. ὁ θεός = ὁ θεός τὸ συγχωρεῖ, ἐπιτρέπει, συχὸν παρ' Ἡρόδ. «ἡμῖν παρέξει ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν» 3, 73· ἰδ. 1, 9, 3, 73, 142· (ἐνεκα δὲ τῆς συνήθους χρήσεως τῆς φράσεως ταύτης, ἡ λέξις ἔλαβεν τὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν τοῦ ἔξεστιν, διὸ καὶ ἡ αἰτία. ἀπόλυτος τούτου τὸ *παρέχον* (= *quum liceat, liceret* = ἐξόν = ἐπεὶ ἔξεστιν, ὅταν γένηται ἐξόν κτλ.) «παρέχον (ὑμῖν) τῆς Ἀσίας πάσης ἀρχεῖν» = *opportunitate oblata* = ἀφοῦ ἦτο ὑμῖν συγκεχωρημένον νὰ ἀρχητε τῆς Ἀσ. ὄλ. Ἡρόδ. 5, 49· *εὐ παρασχόν* = εὐκαιρίας καλῆς παρουσιασθείσης Θουκ. 1, 120. «Μεταμέλοντο, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ, καλῶς παρασχόν, οὐ ζυνέθεσαν» 5, 14). Ἐπὶ τοῦ *προσημαίνει* δηλ. ὁ θεός. «Φιλέει *προσημαίνειν*, εὐτ' ἂν μέλλῃ μεγάληα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνη ἔσεσθαι» Ἡρόδ. 6, 27· καὶ μετὰ τοῦ ὑποκειμ. «ταῦτα μὲν σοι σημήσια ὁ θεός *προδείξει*» Ἡρόδ. 6, 28· «Ἐλλῆσι *προδεικνύει* ὁ θεός ἐκλειψίν τῶν πολιῶν» Ἡρόδ. 7, 37·—ε) ἐπὶ τοῦ γ'. προσ. τῆς προστακτικῆς παρκαλείπεται συχὰ τὸ *δοῦλος ἢ παῖς*, ὡς οἰκοθεν ἐννοούμενον· «Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ *χευάντων*» δ, 214. «Ἄλλὰ δίδασκε εἴ τι ἔχεις σοφόν· μόνον τὸν λαμπτήρα ἐγγύς *προσενεγκάτω* Ξεν. συμπ. 5, 2·—ζ) καὶ ὁλόκληρος προηγηθεῖσα πρότασις δύναται νὰ νοηθῇ ὡς ὑποκειμ. «Ἀμάξας ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν, ἴν' ἀντὶ τείχους ἦ» Θουκ. 2, 3, δηλ. τὸ ἀμάξας ἐν ταῖς ὁδοῖς καταστήναι.

δ) Ἐνίοτε πρέπει νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὑποκείμενον ἐκ λέξεώς τινος τῆς προτάσεως· «τὸν ἰσθμὸν ἐτείχεον καὶ σφι ἦν πρὸς τῷ τέλει» δηλ. τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 9, 8· «*τειχίζεται* τε καὶ ἦδη ὕψος λαμβάνει» δηλ. τὸ τεῖχος Θουκ. 1, 91. «Τοῖς *βοηθοῦσιν* ἡ πόλις πκρεχέτω μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν σίτον, ἐπὴν ἔλθῃ (δηλ. ἡ βοήθεια) ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν *βοηθεῖν*» 5, 47· «νόσους τῶν καρπῶν οἱ μὲν κατὰ γῆν κράτιστοι χαλεπῶς φέρουσιν, οἱ δὲ κατὰ θάλατταν βραδίως· οὐ γὰρ *ἄμα πάντα* γῆ νοσεῖ, ὥστε ἐκ τῆς εὐθηνούσης ἀφικνεῖται (δηλ. τὰ ἐπιτήδεια, ἐννοοῦμ. ἐκ τῶν καρπῶν) τοῖς τῆς θαλάττης ἀρχουσιν» Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 6. «*Θεογονίαν* διεξέρχονται,

γενόμενοι τε ὡς πρὸς ἀλλήλους ὠμίλησαν» δηλ. οἱ θεοὶ Πλ. νόμ. 886, c. «οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἠγεῖσθαι, ἐὰν μὴ (δηλ. ὁ ἡγούμενος) φρόνιμος ᾖ» Πλ. Μεν. 97, a. Περιεργότερον εἶνε τό, αὐς δ' ἐν ὀνειρώφῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν» δηλ. ὁ διώκων X, 199. Πολυλάκις τὸ συμπληρωτέον ὑποκείμεν. σημάζεται δι' ἀντωνυμίας τινός. α' Ἦν ὀλιγαρχία, καὶ οὗτοι (δηλ. οἱ ὀλιγάρχαι) Βακχιάδαι καλούμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν» Ἡρόδ. 5, 92. α' Ἐπεὶ δὲ Τροία θ' ἔκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχὴ, πατρώα θ' ἔστια κατεσεκάφη, αὐτὸς δὲ (δηλ. ὁ πατήρ) βωμῶ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ» Εὐρ. Ἐκ. 21. μ. σ. Pflugk. Ἡ συμπλήρωσις αὕτη συχνάκις συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις πτώσει («Θῆβαι) αἱ θ' ἐκατόμυλλοὶ εἰσι, διηκόσιοι δ' ἄν' ἐκάστην (δηλ. πύλιν) ἀνέρες εἰσοιχνεῦσι» 1, 383. «οὐ μὲν γὰρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τε οἱ (βασιλεῖ) δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμητέος αὐτός;» α, 392. «ἔνθα μὲν εἰνάτεες πολεμίζομεν...; τῷ δεκάτῳ δὲ (ἔτει) πόλιν Πριάμου πέσαντες ἔβημεν» ξ, 240. «Καὶ τὰ μὲν ἑπταχα πάντα διεμοιράτο δαίζων· τὴν μὲν ἴαν (δηλ. μοῖραν) Νύμφησι καὶ Ἑρμῆ, Μαιάδος υἱεῖ, θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστῳ» ξ, 434. α' Ἐντυχοῦσαι ἰπποφορβίῳ τοῦτο διήρπασαν καὶ ἐπὶ τούτων (δηλ. τῶν ἵππων) ἰππαζόμενοι ἐλήζοντο τὰ τῶν Σκυθέων» Ἡρόδ. 4, 110. α' Ἐγεφύρουρ... τὴν μὲν (δηλ. γέφυραν)» γ, 34. «Εὐρίσκετο χρῆσμα ἀμυγδάλινον ἐκ τῶν πικρῶν (δηλ. ἀμυγδαλῶν)» Ξεν. Ἄν. 4. 4, 13. «Πολλοὶ πλουτοῦσι... ἀδίκως αὐτὰ (δηλ. τὰ χρήματα ἐν τῷ πλουτοῦσι περιεχόμενον) συλλέγουσι» Ἀρρ. Πλ. 502. «Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με' τοῦτο (δηλ. τὸ ὄνομα, δ' ἐν τῷ καλοῦσι κεῖται) γὰρ πατήρ ἔθετο» Εὐρ. Φ. 12. «παιδιᾶ χρώμενος, οὐδὲν πω τῶν τοιούτων (δηλ. παιδῶν) δικαίων» Πλ. νόμ. 864, d. «πρὶν ἂν ἀφίκηται τὸ πλοῖον... αὐτοῦς (δηλ. τοὺς πλέοντας) Φαίδ. 57, c. ἐνθ. καὶ Stallb. ἰδ. ζ. 359 σημ. 3. Οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀνκφορικῶν ἀντων. Σοφ. Ἄντ. 1138 α' Ἐθβαίαις ἐπισκοποῦντ' ἀγυαίς, τὰρ (δηλ. Θῆβην) ἔκπαγλα τιμᾶς».

Σημ. 1. Οὕτω κείνται πολλάκις τὰ οὐδέτερα τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν (τοῦτο, ταῦτα, αὐτὸ) ἀνευ προηγμένου οὐδετέρου οὐσιαστικοῦ, πρὶν δὲ τότε νὰ θεωρηθῶμεν αὐτὰ ἐντὶ οὐσιαστικοῦ ἐν τινι προηγουμένῳ λέξει καὶ μένῳ. Ἀποκείμενα: Φιδιπέδην, Ἄθηναίον μὲν ἄνδρα, ἄλλως τε ἡμερόδρομον τε καὶ τοῦτο (δηλ. τὸ ἡμερόδρομῆν) μελετώντα» Ἡρόδ. 6, 105. Ὁ δὲ τὴν Ἑλλάδα ἡλευθέρωσαν ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαίωμεν αὐτὸ (δηλ. τὴν ἑλευθερίαν)» Θουκ. 1, 122. «Τοῖς Ἀσianoῖς πυγμῆς καὶ πάλης ἄλλα τίθεται, καὶ διεζωσμένοι τοῦτο (δηλ. τὴν πυγμὴν καὶ πάλην) δρῶσι» 1, 7. «Περὶ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν, ὧν (δηλ. τοῦ κλέπτειν καὶ λωποδυτεῖν) οὐδὲν ἐμοὶ προσὸν ἀπέδειξαν Ἄντιφ. 5, 9 (ἴδ. Maetzner σελ. 200) ἴδ. καὶ Κικέρ. Tusc. 1. 2, 4 «in Graecia musici floruerunt, discebantque id omnes» μ. σ. Kühner.

ε) Συχνότατα νοεῖται τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῆς προηγουμένης προτάσεως, ὅταν τοῦτο ὑπάρχῃ ὡς ἀντικείμενον αὐτῆς· «ἄσον χρόνον προὔστη (Περικλῆς) τῆς πόλεως, ἀσφκλῶς διεφύλαξεν αὐτήν, καὶ ἐγένετο (δηλ. αὕτη) ἀπ' ἐκείνου μεγίστη» Θουκ. 2, 65. «Κῦρος

τάς καθ' ἑμπεπόμενον, ὅπως ὀπλίτας ἀπεθιβάσειεν καὶ^β βιασάμενοι (δηλ. οἱ ὀπλίται) τοὺς πολεμίους παρέλθοιεν, εἰ φυλάττοιεν (δηλ. οἱ πολέμιοι) ἐπὶ ταῖς Συρίαῖς πύλαις». Ξεν. Ἄν. 1. 4, 5· «ταῦτά (Τισσαφέρνης) εἰπὼν ἔδοξε τῷ Κλεάρχῳ ἀληθῆ λέγειν, καὶ εἶπεν (δηλ. Κλεάρχ.) 2. 5, 24¹). Καὶ τούναντίον τὸ ὑποκείμενον τῆς ἡγουμένης προτάσεως ἐνίοτε νοεῖται ἐκ τῆς ἐπομένης, ἐν ᾗ τίθεται, ἵνα ἐξάρῃ ταύτην μετὰ ῥητορικῆς ἐμφάσεως· ὡς μὲν πόλεις ἑώρα παρκιρούμενον αὐτὸν (Φίλιππον) βραβύρους καὶ ἰδίξ, ὑπελάμβανεν ἔλαττον εἶναι ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸ εἰς αὐτὸν πλημμελεῖσθαι» Δημ. 18, 181, ἔνθα καὶ Dissen.

f) Ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον κεῖται ἐν τῷ κατηγορουμένῳ, ἥτοι τὸ κατηγορούμενον εἶνε σύναμα ὑποκείμενον «ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν» Σοφ. Φ. 81, δηλ. τὸ κτῆμα τῆς νίκης λαβ. ἐστὶν ἡδὺ κτῆμα. «Φιλόσογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ» Εὐρ. Φ. 206 = τὸ χρῆμα θηλειῶν (= τὸ γένος θηλειῶν) ἔφυ φιλοσογον χρ. «Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείξ φρενός» Ἀνδρ. 181. «Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ» 727. «Σορόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς λόγουσ ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα» 956· οὕτω καὶ κατ' αἰτιατικ. εἰς τὰ λεκτικὰ καὶ ὅμοια ῥήματα· «Ἡ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα;» Πλ. πολιτ. 567, e = τὸ τυράννου χρῆμα λέγεις μακάριον χρῆμα²).

g) Συχνὰ ἐπὶ τοῦ γ'. ἐνικ. προσ. τῶν ῥημάτων παραλείπεται ἡ ἀβρ. ἀντων. τίς· «οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο» Ν. 287 «μισοῦμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσερέπειν» (= ut nemo nos alloquatur = μηδένα προσεν. ἡμῖν) Εὐρ. Ὀρ. 428. «οὔτε ἀνταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὀτιοῦν πάσῃ ὑπ' αὐτῶν» Πλ. Κρίτ. 49, c. «Ἡ τοῦ οἴσεσθαι εἰδένα (ἀμαθία), ἀ οὐκ οἶδεν» Ἀπολ. 29, 6³). Οὕτως ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν νόμων παραγγελημάτων⁴). «Ὁ νόμος οὐκ ἐξ ἐπιένει, ἐὰν μὴ υἷον καταλλῆ γνήσιον» Ἰσαί. 6, 44· οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Κικ. d. orat. 1, 8, 30· ἐν τῷ ἀπαρ. συχνὰ παραλείπεται τὸ τινά, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἔπεται ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει πτωσίς τις τοῦ αὐτοῦ ἢ ἑαυτοῦ, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὸ παραλειφθὲν τοῦτο ὑποκείμ. «Τὸ ποιεῖν (δηλ. τινά), ἀ δοκεῖ αὐτῷ (δηλ. τῷ τινί)» Πλ. Γο. γ. 469, e «λέγω ἐξείναι (δηλ. τινί), ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ» 469, c· καὶ Stallb. «Ὅταν δὲ παρὰ τῷ ἀπαρεμφ. κῆται μετοχή, τότε ἡ μετοχὴ ἐκληπτέα ὡς ὑποκείμενον «Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα, συμφορὰς» Εὐρ. Μ. 1018·

1) Ἰδ. Stallbaum εἰς Πλ. Πρωταγ. 320, a. b. Φαίδ. 72, b. Kühner εἰς Ξεν. Ἄν. 1. 4. 5. Ἀπομν. 2. 1, 8.—2) Ἰδ. Fritzsche Quaest. Luc. σελ. 76.—3) Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 456. d. Κρίτ. 49, c. Ἀπολλ. 29, b.—4) Schoemann εἰς Ἰσαί. 2, 13.

οὐκ ἔστι φιλοῦντα μὴ ἀντιφιλεῖσθαι ὑπὸ τούτου, ὃν ἂν φιλήῃ» (δηλ. ὁ φιλῶν) Πλ. Λυσίδ. 212, b ἐνθα καὶ Stallb. Ἐπίσης δὲ ἐννοεῖται τὸ τίς εἰς τὰ ἐξῆς χωρία ὡς «τόσσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας» ε, 400 = φωνακλῆς τις. «Τὴν μὲν (τῶν ἐρίδων) κεν ἐπαινήσειε νοήσας» Ἡσδ. ἔργ. 12 = φρόνιμός τις· «ὅταν γὰρ ἠθὺς τοῖς λόγοις, φροτῶν κακῶς πειθῆ τὸ πλῆθος, τῆ πόλει κακὸν μέγα» Εὐρ. Ὀρ. 908 = γλυκὺς μὲν τις ῥήτωρ, κακῶς ὅμως σκεπτόμενος· «ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη, δύναιτ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν» Σοφ. Ἥλ. 697 = ἰσχυρὸς τις· «τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεὺς οὐκ ἂν ἀμάρτοι» Αἴ. 154 μ. σ. Schneidewin.

Σημ. 2. Εἰς τὰ οὐκ ἔστιν, δε (ὄστις), εἰσὶν οἱ, ἔστιν, ὅτι, τὸ ὑποκείμενον καίται ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει· ἴδ. § 554, 4 καὶ Σημ. 9.

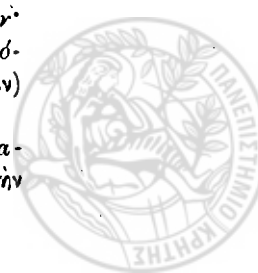
Σημ. 3. Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν ἔχει ἀπρόσωπα ῥήμ., τὰ δὲ φράσεις δεῖ, χρῆ. πρέπει, ἔξεστιν, ἐνδέχεται (=πιθανὸν εἶναι), ἔχει λόγον (=consonantaneum est), καλῶς, κακῶς ἔχει, δηλοῖ, ἐδήλωσε (=δηλὸν ἔστιν, ἐγένετο· ἴδ. καὶ Kühner εἰς Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 32), φαίνεται, δοκεῖ, λέγεται κ.τ.λ., εἰσέρχεται με, εἰσῆγε με, εἰσῆθῆ με=venit mihi in mentem (ἴδ. Kühner εἰς Ξεν. 6. 1, 17, μεταχειρίζεται πάντοτε προσωπικῶς, διότι τὸ μετὰ τούτων συντασσόμενον ἀπαρέμφ. ἢ τὴν δευτερευούσαν πρότασιν ἀποδιδῶσιν εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα, ὡς ὑποκείμενον. ἴδ. §. 351, 2.

Σημ. 4. Τὸ ἀόριστον γερμαν. ὑποκείμ. man (προελθὸν ἐκ τοῦ Mann = ἀνὴρ, ἄνθρωπος.), ὡς καὶ τὸ Γαλλ. on (ἐκ τοῦ homme. ἢ homo) ἐκφράζεται ἐν τῇ Ἑλλ. α) διὰ τοῦ τίς (=εἷς κάποιος), ὡς εἰς τὸ, εἴποι τις ἄν. b) διὰ τοῦ γ'. πληθυντ. ἐνεργ. προσώπ., ὅταν ἐν τῷ τινὶ κῆται ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ γενικῆς τινὸς φήμης, ὀνομασίας κτλ. ὡς ἐπὶ τῶν, φασί, λέγουσιν, ὀνομάζουσι κ.τ.λ. c) διὰ τοῦ γ'. ἐνικ. παθητ. προσώπ. ὡς ἐπὶ τῶν λέγεται, ἀγγέλλεται κτλ. d) διὰ τοῦ δ'. ἐνικ. προσώπ. τῆς εὐκτ. ἢ τῶν στερικ. τῆς ὀριστικ. μετὰ τοῦ ἄν, ὡς φαίης ἄν (φαίης κε Ὀμηρ.). λατ. dicas = δύναιται τις νὰ εἴπῃ ἢ γῆσω ἄν, λατ. putares.

§. 353. B. Κατηγορούμενον.

1. Τὸ κατηγορούμενον εἶνε ἔννοια ῥηματικῆ, διὸ ἐκφράζεται ἢ διὰ ῥήματος μόνον, ἢ δι' ἐπιθέτου, ἢ δι' οὐσιαστικοῦ, ἢ δι' οὐσιαστικοῦ μετ' ἐπιθέτου μετὰ τοῦ ῥήμ. εἶναι, ὅπερ διὰ τοῦτο καλεῖται ὑπαρκτικὸν ἢ καὶ σύνδεσμος, ὡς συνδέον τὸ ἐπίθετον ἢ οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου· ἴδ. §. 345, 3. Τὸ μὲν ῥῆμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμ. κατ' ἀριθμὸν· τὸ δὲ ἐπίθετον κατὰ πτώσιν, ἥτοι τίθεται καὶ τὸ ἐπίθ. κατ' ὀνομαστικὴν, προσέτι δὲ καὶ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν· τὸ δὲ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ ὑποκείμ. συμφωνεῖ κατὰ πτώσιν· ἐὰν δὲ τοῦτο δηλοῖ πρόσωπον, καὶ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν ὡς οἰον Κῦρος ἐβασιλευσε. Κῦρος ἀνδρεῖος ἦρ· Κῦρος βασιλεὺς ἦρ. Τόμυρις βασιλεῖα ἦρ· Σοφ. Αἴ. 79 αὐτοῦ γένος ἠδιστος (δηλ. ἐστὶν) εἰς ἐχθροῦς γελᾶν.

2. Τὸ κατηγορικὸν ῥῆμα (verbum finitum) δηλοῖ καὶ τὸ κατηγορημα (id quod praedicatur) καὶ τὴν κατηγορίαν, ἥτοι τὴν

ἀπαγορὰν τοῦ κατηγορήματος πρὸς τε τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸν λαλοῦντα. Καὶ ἡ μὲν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἀνκφορὰ αὐτοῦ δηλοῦται διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων, ἡ δὲ πρὸς τὸν λαλοῦντα διὰ τῶν χρόνων καὶ ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος. Ὅταν ὅμως τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρηται δι' ἐπιθέτου ἢ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ εἶναι, τότε τὸ μὲν κατηγορήμα δηλοῦται διὰ τοῦ ἐπιθέτου ἢ οὐσιαστικοῦ, ἡ δὲ κατηγορία διὰ τοῦ εἶναι· πρβλ. εὐδαίμων εἰμι καὶ εὐδαιμονέ-ω· εὐδαίμων εἶ καὶ εὐδαιμονέ-εις· εὐδαίμονες ἔσονται καὶ εὐδαιμονήσουσι· βασιλεύς εἰμι καὶ βασιλεύ-ω. Ἡ συνδετικὴ λοιπὸν λέξις, ἐν τῷ κατηγορικῷ ἐπιθέτῳ καὶ οὐσιαστικῷ, κεῖται ἀντὶ τῆς κλίσεως τοῦ ῥήματος.

Σημ. Διακρίτεον δὲ ἀκριβῶς τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως (ῥῆμ. κατηγορικόν), ὅπερ περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὸ κατηγορήμα, καὶ τὴν κατηγορίαν, καὶ ἐπομένως ἔχει ἕνω. ἀν. ῥηματικὴν, ἀπὸ τῆς κατηγορικῆς λέξεως (κατηγορουμένου), ἣτις ἐκφράζει τὸ κατηγορήμα μόνον ἄνω τῆς κατηγορίας. Δύναται δὲ λέξις τις νὰ ᾔη καὶ κατηγορικὴ (κατηγορούμενον) χωρὶς νὰ ᾔη καὶ κατηγορούμενον (ῥῆμ. κατηγ.) τῆς προτάσεως, ὅταν ἡ κατηγ. λέξις δόνηται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ κατηγορούμενον προτάσεως. Ἐν εἴλοντο εἶνε τῆ προτάσει· οἱ Ἀθηναῖοι Ἀλκιβιάδην στρατηγὸν εἴλοντο· τὸ κατηγορούμενον (ῥῆμ. κατηγ.) τῆς προτάσεως, τὸ στρατηγὸν ὁμοῦς εἶνε κατηγορικὸν οὐσιαστικόν, ἐπειδὴ ἐν τῇ προτάσει καίται ἡ ἔννοια· οἱ Ἀθην. ἐξελέξαντο τὸν Ἀλκ. ὥστε ἦτο πλέον στρατηγός·. Ἡ χρῆσις τῶν κατηγορικῶν λέξεων (κατηγορουμένων) ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσ. εἶνε ἐλευθεριωτέρη καὶ γενικωτέρα ἢ ἐν ἄλλαις γλώσσ.· Τοῦτῳ φίλω χρωμαί = οὗτος, ὃ χρωμαί, φίλος ἐστὶ· Ἰδ. §§ 355. 411. 1. Πλ. Πρωτ. 318, b «τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις» = τοῦτο, ὀλίγεις, οὐδὲν θαυμαστὸν ἐστὶ. Π, 440 «ποῖον τὸν μῦθον εἶπες» = ὁ μῦθος, ὃν εἶπες, ποῖός ἐστι· Ἰδε §. 465, σημ. 1.

3. Ἐπὶ τῇ δηλώσει τῶν ποσοτικῶν προσδιορισμῶν, ὅτε οἱ Γερμ. μεταχειρίζονται τὸ *betragen* μετ' αἰτ., οἱ Ἑλλ. μεταχειρίζονται τὸν σύνδεσμον εἶναι· οἷον «τὸ μὲν μῆκος τοῦ ὀρύγματος ἐπτά στάδιοί εἰσι, τὸ δὲ ὕψος καὶ εὖρος ὀκτώ καὶ ἑκκτὸν πόδες» Ἡρδ. 3, 60· «τριηκόσια ἦν τάλαντα φόρος» 3, 90. «Ἦν ὁ πρῶτος φόρος γαθθεῖς τετρακόσια τάλαντα» Θουκ. 1, 96. Ὅμοιαι καὶ τὰ ἀτὸ χωρίον τοῦτὸ ἐστὶ ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας πλόος» Ἡρδ. 2, 29· οὕτω καὶ τὸ φαίνεσθαι (Ἰδ. Ζ. 355)· ὡς Ἡρδ. 7, 60 «τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ τὸ πλῆθος ἐφάνη ἑβδομήκοντα καὶ ἑκκτὸν μυριάδες». Δύναται ὅμως τὸ ποσοτὸν νὰ τεθῆ καὶ κατὰ γενικὴν οἷον τὸ μῆκος (εὖρος, ὕψος) ὀκτὼ ποδῶν ἐστὶ, ὅπερ συχν. παρ' Ἡρδ.· ὡς 2, 138. 4, 123 κτλ.¹⁾ Καὶ «ἦν μέγιστον πρήγμα Δημοκίδης παρὰ βασιλείῃ» (τὸν ἐθεώρει μέγιστον πρ.) 3, 132· «πάντα ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος» 157.

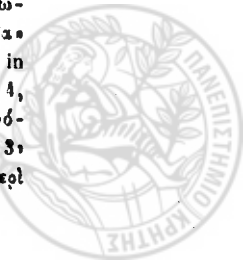
4. Ὅτι τὸ ἀφροημένον ὑπαρκτικὸν εἶναι ἐν ὄρχῃ συγκεκριμένον σημασίαν εἶχεν, εἶδομεν ἐν Ζ. 345, 3· φαίνεται δὲ σαφῶς καὶ ἐκ τούτου, ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς πολλάκις τίθηται ὡς ἀληθι-

1) Ἰδ. Μ. τ. θ. Γραμ. II § 428, 5.

νόν συγκεκριμένον ῥήμα σημαῖνον τά, τυγχάνειν, πάρεστι, ὑπάρχει, ζῆ, διάκειται, διατελεῖ, κεῖται, ἔχει, καὶ διὰ τοῦτο δέχεται προσδιορισμοὺς ἐπιρρηματικούς, ὡς καὶ τὰ συγκεκριμένα ῥήματα· ὡς ἔστι θεός. Κάγώ γάρ ἦν πόν', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι» Εὐρ. 'Εκ. 284. «οὐδέ. Λυκόβοργος δὴν ἦν» = ἔζη ἐπὶ μικρὸν Ζ, 131. «Διαγωνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἑκαστον» = difficile se habebat H, 424. «Κουρήττεσσι κακῶς ἦν» = ἀπέβαινε κακῶς 551. «Ὡς ἔον (= sic eram), εἴποτ' ἔην (= ἔζων) γε μετ' ἀνδράσιν» Λ, 762. «Λειῶς ἔσαν ἐν φυλακῆσι οἱ Βαβυλώνιοι» = ἐπιμελῶς διετέλουν = studiosae versebantur in custodiis Ἡρδ. 3, 152. «Ρυθίως αὐτῶ οὐσῆς τῆς ἀναχωρήσεως» Θουκ. 4, 10; ἔθιζ καὶ Πόππ. καὶ Goeller. «Σωκράτης αἰεὶ ἦν ἐν τῷ φανεῶν» = διετέλει = versabatur Ξεν. Ἀπομ. 1. 1. 10. «Καλῶς, ὦ ἄνδρες, ἔσται, ἐὰν θεὸς θέλῃ» = θὰ ἔχῃ καλῶς Ἄν. 7. 3, 43. οὕτω 4. 3, 4. Κυρ. 8. 1, 12. «ὥστ' ἤδη μάτην εἶναι τὸ μεμνησθαι περὶ τούτων» = frustra esse Ἰσοκρ. 4, 5. (Πλὴν παρ' Εὐρ. Ἰω. 275 «ἄρ' ἀληθές ἢ μάτην λόγος;» δηλ. ἔστι, τὸ δὲ μάτην ἀντὶ μάταιον). Οὕτω καὶ τό, ἄλλως εἶναι Εὐρ. 'Εκ. 626, «ψυχὴ λέγοιτ' ἂν εἶναι διαφερόντως φύσει» Πλ. νόμ. 892, c = in primis pollere procreandi vi, ἔθθ. καὶ Stallb. «Μᾶλλον ἂν ἄρμονίαι εἶη καὶ πλεῶν» Φαίδρ. 93, b = δεικνυταὶ ἐν μειζονί βραθυῶ, ἰδ. καὶ Stallb. καὶ εἰς Φίλιπ. 41, e. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 2 «μᾶλ' εὐημερίας οὐσης» 5. 4, 14 «μᾶλα χειμῶνος ὄρτος».

Σημ. 2. Ἐπιρρήματα δὲ τινα· ὡς τὰ δίχα α, χωρὶς, ἐκάς, ἐγγύς, ἔγγι, ἀγγύς, σχεδόν, ἄλις κ.τ.λ. κεινταὶ ἀντὶ παραλειπομένου ἰσθίου· («ἡγούμεθα») χωρὶς τὴν ψυχὴν εἶναι· Πλ. Φαίδ. 64, c. «ὅς ἂν ἐγγύτατα Σωκράτους ἢ λόγῳ· Λάχ. 187, c. Συχνὰ δὲ τό, δίχα γίνεσθαι καὶ τὰ παρῶ. Ἰδ. ζ. 353, σημ. 1.

Σημ. 3. Ἡ γλῶσσα, ἔνα δῶση μεγαλειτέραν δέξιν εἰς τὸ κατηγορούμενον, ἀναλύει ἐνίοτε τὴν ἀπλὴν ῥηματικὴν αὐτοῦ ἔκφρασιν εἰς τὴν μετοχὴν καὶ τὸν σύνδεσμον εἶναι. Ἡ τοιαύτη ὁμῶς ἔκφρασις ἀπαντᾷ ὡς τὸ πολὺ εἰς τὸν ποιητικὸν λόγον, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ἰδίᾳ δὲ παρ' Ἡροδότῳ. Συχνὴ δὲ εἶνε καὶ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ, ὅταν ἡ ἐνέργεια πρέπη νὰ παρασταθῇ ὡς μόνιμος κατέστασις. «Αἰεὶ τοὶ βίγιστε θεοὶ τετληότες εἰμὲν» E, 873. «ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκῶς;» Αἰσλ. Ἄγ. 1151. «Τίν' αὐδὴν τήνδε γηροῦτε» ἔση· Ἰκέρ. 445. «προδείτας εἰμί» Σοφ. Οἰδ. Τόρ. 90. «οὕτω δ' ἂν θανῶν εἶη» 970. «Ἀντιδούς ἔση» Ἄνε. 1067. «οὐ σιωπήσας ἔση» 1146. «Σταίρων ἂν ἦν» Φιλ. 1219. «Πῶς.. ἦτε πάσχοντες τάδε;» Εὐρ. Κ. 381. «Ἐγγύς τῆς ὕρας βαδίζων εἰμί» Ἄρρ. Βάτρ. 35. «Ἀπαρνευμένός ἔστι» Ἡρδ. 3, 99. «Τοῦ θεοῦ ἢ προνοίᾳ ἔστιν ἐοῦσα σοφῆ» 3, 108. «Ἡ νῆσός ἔστι ἀπὸ τοῦ Ἄσω· ποῦ δέκα σταδίου ἀπέχουσα» 9, 51. «Ἦν γὰρ Περικλείους γνώμη νενικηυία» Θουκ. 2, 12. «Τοξότας τε καὶ στρον καὶ ἄ μεταπεμπόμενοι ἦσαν» = et ea, in quibus arcensendis versabantur 3, 2. Goeller «οἱ ἦσαν ἐξ Ἀίνου βεβοηθηκότες;» 4, 28. «Σύνειληλυθότες ἦσαν αὐτόσε» Ξεν. Ἄν. 4. 7, 2. «Ἦτε, ὅτι ἄνδρα κατακεκάνοτε; ἔεραθε;» Ἄν. 7. 6, 36 (μελλ. περιφρ.). «οἱ ἦσαν ἐκπεποικότες» 2. 3. 10. «Ἦν οὐδὲν πεπονθῶς» 6, 1, 6. «ὁ ἔστιν ὄν ὄντως; Πλ. Φαίδρ. 217, e (περὶ

της ἰδέας). Συχνὸν τοῦτο παρὰ Πλάτ. (18. Stallb. εἰς πολιτ. 602, c) ἐστὶν ἔχων «εἰ δ' ἐστὶ τοῦτο οὕτως ἔχον» Φαιδρ. 245, e. «Ταῦθ' οὕτως ἔχον» ἐστὶν· Δημ. 29, 29. «Πόρρω εἰ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος» Πλ. Αυσ. Αυσ. 204, b. «Τοῦτο οὐκ ἔστι γιγνόμενον παρ' ἡμῖν» Πλ. Φίληβ. 39, c. «Ὅταν ἐν τοῖς ὄπλοις ἑκστρατεύομενοι ὧσι» Λυκούργ. 106. Ma eizner Καὶ ὅταν τὸ ὄν συνάπτηται μετ' ἄλλης μετοχῆς, καὶ τότε δὲν ἀμειψεται ἡ τοιαύτη ἔκφρασις «Διεσκεδασμένων τῶν ἀνθρώπων ὄντων Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 18. 1. 2, 2. «Πολλῶν ὄντων ἐπιμελείας δεομένων» Οἰκ. 12, 2. Οὕτω καὶ τὸ ποιητ. πῆλομαι = εἶμι· ὡς Ψ, 69 «ἔμετο λελασμένος ἔπλευ». Οὕτως ἐνίοτε καὶ τὸ γίγνομαι μετὰ μετοχ. «οὐ οἱ ὄν ἐτι γ' ἐστὶ κεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι» Χ, 219. «μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη» = εἴθε μὴ γείνη· προδότης ἡμῶν Σοφ. Αἴ. 588. «Μὴ ἰμὰ κτείνας γένη» Φιλ. 773. «Αὐτὸς μοι σὺ σημήνας γενοῦ» Οἰδ. Τ. 957. «ἐν τῇ δὲ μὴ μείρη στείχοντες γίνοντο» Ἡρδ. 3, 76. «Μισοῦντες γίνονται τοῦς κακοῦς» Πλ. Νόμ. 908, b. Οὕτω συχνὸν καὶ τὸ ὑπάρχω Δημ. 3, 7 «ὑπῆρχον Ὀλύμπιοι δόναμίν τινα κεκτημένοι».

§. 354. Παράλειψις τοῦ ῥήμ. εἶναι.

Τὸ ῥήμ. εἶναι, ὡς σύνδεσμος, συχνάκις παραλείπεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμοῦς ὁ ἐνεστ. μόνον τῆς ὀριστ., ὅτε εὐκλόως ἐννοεῖται ἡ κατηγορικὴ σχέσις· ἐνίοτε ὁμοῦς παραλείπεται τὸ εἶναι καὶ ὅταν πηρουσιάζεται ὡς ῥήμ. συγκεκριμένον δηλ. κατηγορικὸν (§ 353, 4). Περιπτώσεις δέ, καὶ ἄς συχνότατα ἡ παράλειψις αὐτῆ συμβαίνει, εἶνε αἰ ἐξῆς·

a) Ἐπὶ τῶν κοινῶν τόπων, γνωμικῶν καὶ παροιμιῶν· «ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς» Εὐρ. Ὀρ. 340. «βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν» 981. «στρατιᾶ γὰρ ἡ βραχὴ (ὁδὸς) ταχίστη» Ξεν. Κύρ. 2. 4, 27.

b) Συχνότατα ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθετῶν εἰς τίος, καθὼς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκφράσεων τοῦ ἀγαθαίου δηλ., προσήκοτος καὶ θεμιτοῦ· οἶον ἀνάγκη, χρεῶν, θέμις, θεμιτόν, εἰκός· καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθετικῶς ἐκλαμβάνομένων μετοχῶν ὡς δέον, πρέπον, προσήκον, ἐξόν, ποιητ. δεδογμένα (=δέδοκται) τῶν, ῥάδιον, χαλεπόν, ἀξιον, δῆλον καὶ τῶν ὁμοίων, ἐπὶ τῶν, καιρός, ὥρα κ. τ. ὁμοίων, εἰς τῶν φράσεων οὐδέις φθόγος μετ' ἀπαρ.· «πειρατέον ὀρθῶς λέγειν» Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 34. «Ἡμῖν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον» Δημ. 9, 70. «οὐκ ἰκνητέον μνησθῆναι περὶ αὐτῶν» Ἰσοκ. 4, 74. «Ἀτιμίας ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη» Δημ. 18, 205. «ἀνάγκη φυλάττεσθαι» 9, 6. Εὐρ. Ἑκ. 1275. «σκέψασθαι δέον» Δημ. 3, 1. «οὐδὲν μοι προσήκον κάκονοῦν εἶναι τῷ πλήθει» Αυσ. 25, 7. «αἰδεῖν, ἃ οὐκ ἐξόν αὐτῆ» Ἰσαῖ. 6, 50, ἔνθα καὶ Schoemann. «Ἄξιον δ' αὐτοῦ (Σωκράτους) καὶ ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη μὴ παραλιπεῖν» Ξεν. Ἀπομ. 1. 6, 1. «δῆλον οὖν, ὅτι οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν» 1. 1, 5. 2, 34. «δεδογμέν', ὡς ἔοικε τήνδε καταναεῖν» Σοφ. Ἀντιγ. 576. Οἰδ. κ. 1431. «ὥρα δὲ βουλευέσθαι» Πλ. Φιλ. 62, e. «πρὸς

ταῦτα οὐδεὶς φθόρος (= ἐπιτρέπεται) ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ νόμ. 664, a. « Ἄ μὲν ἦν τυγχάνω ἀκηκῶς, φθόρος οὐδεὶς λέγειν» Φαίδ. 61, d = εὐχαρίστως τὰ λέγω.

c) Συχνάκις ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ἔτοιμος, πρόθυμος, δινατός, οἶος, οἶός τε, δίκαιος, ἀξίος, φροῦδος καὶ τὰ ὅμ. « ἔτοιμος ἀφθόνως δίδουσι χερί» Εὐρ. Μ. 612 δηλ. εἰμί. « Ἡ ψυχὴ δουλεύειν ἑτοίμη» Πλ. Φαίδρ. 252, a « ἐγὼ πάσχειν ὀτιοῦν ἔτοιμος» Δημ. 4, 29. 9, 4. « Περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι» Πλ. πολ. 499, d, δηλ. ἐσμέν· ἀπῶς; εἰδέναι πρόθυμος» Εὐρ. Ἐλ. 1523. « Δίκαιος οὐ ἡγεῖσθαι» Πλ. Πρωταγ. 351, c. « Σοὶ δὲ οὐκ ὀλίγοιτοι πλησιάζουσι, καὶ δικαίως· ἀξίος γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ γεωμέτρίας ἐνεκα» Θεαίτ. 143, d. « Ὁ μὲν ἄτην μεγάλην προσπεσοῦσαν ἐνετείκε ἴδουζώτερος» Ἡρόδ. 2, 31 « ὅτι γε οἶος παρρησιάζεσθαι, αὐτὸς φῆς» Γοργ. 487, d « θανῶν, Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος» Σοφ. Φ. 425· οὕτω τοῦτο συχνὸν παρὰ τοῖς ἀττικ. ποιητ. « ὄρκων δὲ φροῦδη πίσις» Εὐρ. Μ. 492· « φροῦδα τὰ χρέματα, φροῦδη χροιά, φροῦδη ψυχῇ, φροῦδη δ' ἐμβάς» Ἀρφ. Νεφ. 718.

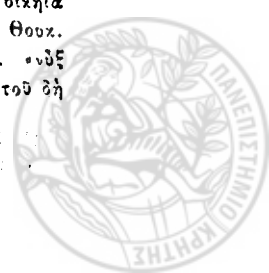
d) Ἐπὶ τῶν ἐλκτικοειδῶν συντάξεων οἶον θαυμαστὸν ὄσον = mirum quantum, ἀμήχανον ὄσον = immane quantum, οὐδεὶς ὄς, ὅστις οὐ = nemo non· ἴδ. ζ' 555. 4 καὶ σημ. 15.

e) Ἐν τῇ ποιήσει παραλείπεται τὸ εἶναι συχνότατα καὶ ἐπὶ ἄλλων, περιπτώσεων, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ ζωηρῶν διηγήσεων. Αἰσχλ. Εὐμ. 68 « ὕπνω πεσοῦσαι δ' αἰ κατὰ πτυστοὶ κόραι» δηλ. εἰσίν. Συχνὰ παραλείπ. καὶ ὁ παρατατικ. ἴδε Σημ. 2. a).

ΣΗΜ. 1. « Ὅτι δὲ ἡ παράλειψις αὐτὴ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάσεων, εἶνε φανερὸν ἀφ' ἑαυτοῦ. « Εἰ δ' ἤδη τεθνῶσι καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν· Χ, 52. Καὶ ὅταν ἦεν ἐν τῇ δευτερευούσῃ μετοχή. Εὐρ. Ἠλ. 538 « οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασιγνήτος μολών. Δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς» δηλ. εἰσίν, 268. Συχνὰ ἐπὶ τῶν εἰδικ. ὅτι, καὶ ὡς· « ἔφη αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος (δηλ. ἔστιν) εὐνοῦς εἶναι» Σεν. Ἀπομ. 1, 2, 52· καὶ ὅταν κῆται ἐν ταύτῃ μετοχῇ Αἰσχλ. Προμ. 186 « οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων (Ζεὺς)· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτιολογικ. ὅτι Πλ. Φαίδ. 100, c « εἰάν τις μοι λέγη, διότι καλὸν ἔστιν ὀτιοῦν ἢ ὅτι χροῖμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα κτλ. » (1)· « εἰ τις ἐπερωτήσῃ, πότερον. κρεττόν» δηλ. ἔστιν Σεν. Ἀπομ. 1, 1, 9. Ἐπὶ τοῦ ἐπει 1, 4, 6· καὶ ἐπὶ μετοχ. Ω. 42. Ἐπὶ τοῦ ὦσσι Πλ. πολ. 519 a « ὦσσι, ὅσα ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσοῦτω πλείω κατὰ ἐργαζόμενον» δηλ. ἔστιν Δημ. 18, 247. 18. Σημ. 2.

ΣΗΜ. 2. Παρὰ τὸν ἔνεστ. τῆς ὄριστικ. παραλείπονται καὶ ἄλλοι χρόνοι καὶ ἐγκλίσεις τοῦ εἶναι, ὅταν ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου εὐκόλως ἐννοωῦνται· a) ὁ παρατ. τῆς ὄριστ., σπανίως· « Ὅς τε κυβερνῆται (δηλ. ἦσαν) καὶ ἔχον οἰκῆτα νηῶν· Τ, 43· « ὅ,τι ἤδη ἦδύ (δηλ. ἦν), τοῦτο καὶ καλὸν κατέστη» Θουκ. 2, 53· « ὄκνος (δηλ. ἦν) εἰπίει» Πλ. πολ. 503; a, ἔνωα Schneider. « οὐδ' ἐν μίσῳ (δηλ. ἦν) καὶ παρμην» Αἰσχιν. 3, 71· ἐπὶ ἐπεξηγήσεων. Κ, 437· τοῦ δὴ

1) ἴδ. E. Wentzel absol. partizipialkonstr. Glogau 1857 σελ. 14.

καλλίστους· ἔκτους· ἔδον ἡδὲ μεγίστους· Λευκότεροι χιόνος· δηλ. ἦσαν· ἴδ. 546. ε, 477· δοιοῦς δ' ἔρ' ὑπέλυθε θάμνους· . . ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἑλαίης· δηλ. ἦν· οὗτω καὶ ἐπὶ μετοχῆς· λ, 605· ὁ δ' ἑραμνῆ νοκτὶ ἔοικώς, γυμνὸν τόξον ἔχων κτλ.· δηλ. ἦν, λισχλ. Ἄγ. 543 «μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι. . . εἰ δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες, ἡματα· μέρος;»· δηλ. ἦμεν καὶ Wellbuer(1)=qua parte diei non eramus gementes, quum illa nobis acciderint. Ἐπίσης καὶ ὅταν οὐσιαστικὸν ῥηματικὸν κατ' ὀνομαστικὴν κῆται ἀντὶ ῥήματος, καὶ λοιπὸν ἡ ἀφρημένη ἔκφρασις ἀντὶ τῆς συγχεριμένης. Θουκ. 1, 23 «οὔτε γὰρ πόλεις τοσαῖδε ληφθεῖσσι ἠρημώθησαν. . . οὔτε φυγαὶ τοσαῖδε ἀνθρώπων καὶ φόνοιο· δι' οὐ ἡ ἔκφρασις ἀποδεικνύει ζωηροτέρα καὶ ἐνεργητικωτέρα τῆς· «οὔτε τοσαῖδε ἀνθρωποὶ ἐφυγον καὶ ἐρονέοντο». Οὕτως ἐπὶ ῥηματικ. ἐπίσης οὐσιαστικῶν παραλείπεται καὶ ὁ ἐνεστώσ ἐστίν, εἰσίν. Πλ. Θεαίτ. 173, d «νόμους. . . οὔτε δρώσιν οὔτε ἀκούουσιν· σπονδαὶ δὲ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχὰς καὶ οὐνοδοὶ καὶ δαίτνα καὶ κώμαι». οὕτω συχνὰ καὶ παρὰ λατίν. ἴδιφ δὲ τῷ Τακίτω(2).—b) Ἡ ὀποτακτικὴ ἐπὶ τοῦ, ὅς· ἀν (ὁς καὶ ἐπικ.) σχεδὸν συχνάκις, σπανίως ὅμως ἐπὶ συνδέσμων· «ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μετέχραμος»· δηλ. ἦ Ξ, 376. Α, 547. «ὅσα ἀν (δηλ. ἦ) κατὰ τὴν ξυμμάχιαν»· Θουκ. 1, 118. «ὣν ἀν αὐτοῖς χρεῖα»· Πλ. πολ. 370, ε. «ἐφ' οἷς ἀν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς βεζάνου»· Ἀντιφ. 5, 32, ἐνθα Maetzner «Ἄφ' ἧς ἀν ἡ γραφή»· Δημ. 21, 47. Ἐπὶ τοῦ, ἐπεὶ, Ὡ, 41. Ἐπὶ τοῦ, εἶ τ' ἀν Ἀτχλ. 411. Ἄγ. Ἐπὶ τοῦ ἔσ τ' ἀν Ἐβρ. Ἰπκ. 659. Τοῦ, ὄφρ' ἀν Θεόγν. 252. Ἐπὶ τοῦ ἔ ἀν Ἀντιφ. 6, 8. Ἀρετλ. ἦθ. Εἰδ. 7, 3. Ἐπὶ τοῦ ἐπεὶ δὲ ἀν Λουκ. καταπλ. 2. Ἐπὶ τοῦ ἔω; ἀν Ἰπκκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. 101. Ἐπὶ τοῦ πρὶν ο, 394 οὐδέ τί σε χρῆ, πρὶν ὥρη (δηλ. ἦ), καταλέχθαι.—c) Ἡ εὐκτ. συχνότερον «Ἄρ' οὐκ ἔν, εἰ μὴ δύναιτο πεῖθειν, ταύτη λυπηρόν;»· Ξεν. Ἀπομ. 1. 7, 3, ἐνθ. καὶ τὸν Κύνερου. «Τίς γὰρ ἔν, ἔφρασαν, σοῦ γε ἱκανώτατος πεῖσαι»· Κύρ. 1. 4, 12. «Ἦν ἡμεῖς νικῶμεν, δῆλον, ὅτι οἱ πολέμιοι ἀν ἡμέτεροι»· δηλ. εἴησαν. 2. 3, 2. «ὦρα ἔν, ἔφη ὁ Μῆδος, μάλα πάλιν σε φιλεῖ»· 28, ἐνθ. καὶ Bornem. «Καὶ εὐπορίας ἀν αὖ»· δηλ. εἴη· Πλ. Πρωτ. 228, a. Φίληδ. 15, c ἐνθ. καὶ Stallb Καὶ ἐπὶ μετοχῆς. Πλ. Φαίδ. 87, b «καὶ εἴ τις ἀπιστῶν (δηλ. εἴη) αὐτῷ ἀνερωτῶη» (ἀντὶ τοῦ καὶ ἄλλως γραφ. ἀπιστοῖ ἴδ. Stallb.).—d) ἡ προστακτικὴ σπανίως, συχνὰ ὅμως εἰς τὴν φράσιν «τοῖς θεοῖς μεγίστη χάρις (δηλ. ἔστω), ὅτι ἔδωσαν ἡμῖν τυχεῖν, ὣν ἐνομιζόμεν ἄξιοι εἶναι»· Ξεν. Κύρ. 7. 5, 72 ἴδ. 8. 7, 3. Ἀπομ. 3. 3, 11. (Ἄλλ' ἐν τῷ παρὰ Σοφ. Οἶδ. Κ. 1480 «ἔλαος, ὦ δαίμων», ἐννοητέον ἡ προστακτ. φέρε ἐκ τοῦ ἐπομένου φέρων, καὶ Ν, 95 «ἰδῶς; Ἄργεῖται· ἐνθ. ἐννοητέον τὸ ἐστίν, καὶ εἶνε ἀναφώνησις.—e) Ἡ μετοχὴ «Ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ (δηλ. εἶνε ὄντα)»=οὐδαμ. ἀρμόζοντά σοι ἔν. Ἀπομ. 2. 3, 15. «ὄρωντι ὄφιν προσδυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρα (δηλ. οὐσεν)»· Πλ. Φαίδρ. 240, d. μ. σ. Stallb. Συχνὴ δὲ εἶνε ἡ περιλείψις τῆς μετοχῆς· συμπληρούσης· ἐνομοῦ ῥηματικῆν· ἴδ. Ζ. 483, συχνότερα δὲ ἡ τῆς ἐπιβήρηματικῆς μετοχ. Ζ. 490, 5.—f) Τὸ ἀπαρέμφατον συχνὰ ἐπὶ τοῦ δοκεῖν. «Βουλευτήτα ἰδόκει»· Θουκ. 7, 60. «ὡς ἀν αὐτῷ δοκῆ ἀσφαλές»· Ξεν. Ἀν. 7. 1, 6· οὐχ ἦστον περὶ πρῆξις διαφορὰ μεταξὺ τοῦ δοκεῖν μετ' ἐπιθέτου καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τοῦ ἐπιθ. ἔνευ τοῦ εἶναι, καὶ δὴ ταιαύτη, οἷα μεταξὺ τοῦ φαίνεσθαι μετ' ἀπαρέμφ. καὶ τοῦ φαίνεσθαι μετὰ μετοχ.(2). Παράλειψιν τοῦ εἶ-

1) Ἰδ. E. Wentzel absol. partizipialconstr. σ. 19.

2) Ἰδ. Kuhnert ad Xen Comment. 1. 1, 5 καὶ ad Anab. 7. 2, 16.

να εἰς τὰ ῥήμ. νομίζεσθαι, ἡγεῖσθαι μετὰ δύο αἰτ. δὲν πρέπει νὰ περρα-
δεχθῶμεν.

§. 355. Συνδεδεσμοειδῆ ῥήματα.

Περὰ τὸ κυρίως συνδεδετικὸν εἶναι εἶνε κχι τινα ἄλλα ῥήμ., ἅ-
τινα λαμβάνουσι τὸν χρακτικῆρα τοῦ συνδέσμου. ἐπειδὴ κχι ταῦτα
συνδέουσι κκτηγορικὸν ἐπίθετ. ἢ οὐσιαστ. μετὰ τοῦ ὑποκειμένου,
ἀφομοιοῦντα τοῦ ἐπίθετ. τούτου κχι οὐσιαστικ. τοὺς τύπους πρὸς
τοὺς τοῦ ὑποκειμένου. Διαφέρουσι δὲ τοῦ συνδέσμου εἶναι, καθ'
ὅτι δὲν κκαταπίπτουσιν εἰς καθαρῶς ἀφηρημ. ἔννοιαν, ἀλλὰ δικ-
τηροῦσι πρὸς τῇ συνδεδετικῇ αὐτῶν σημασίᾳ κχι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν
τὴν συγκεκριμένην, διὸ ῥήμ. κκτηγορικὰ ταῦτα δ' εἶνε τὰ ἐξῆς.—α)
τὰ ποιητ. πέλω, πέλομαι (κυρίως κινουμαι, §. 345, 3), τὸ τελέθω,
ἐπικ. λυρ. κχι ὁ Ἴπποκρ. (ἀναφίνομαι, ἀνίσταμαι), τέτυγμαί, ἐτύ-
χθην ἐπικ. κχι Αἰσχλ. (εἶμαι, ἔγεινα ἔτοιμος, ἐγενήθη) κυρῶ, ἐπὶ λέ-
ξει εἶμαι τυχηρός.—β) ὑπάρχω (κυρ. λαμβάνω ἀρχὴν ὑποκάτω, εἶτα εἶ-
μαι ἀληθῶς), φύομαι (γίγνομαι φυσικᾶ, ἀναφίνομαι), ἔφην, =ἐφύρω-
σα, ἀνεφάνην, ἔγεινα, πέφυκα =εἶμαι ἐκ φύσεως γεγεννημένος, γίγνο-
μαι, αὐξάνομαι (κυρ. αὐξάνω, εἶτα γίγνομαι), αἴρομαι (κυρ. σηκνόμεναι,
εἶτα γίγνομαι)—γ) καθέστηκα, καταστῆναι (ἴδ. κχι τὸν σύνδεσμ.
τῶν ῥωμαϊκ. γλωσσῶν stare, estar, κχι §. 345, 3· ὑπόσημ. 2), μέτω
=εἶμαι ἀδιελπίπτως ἀμετακίνητος.—δ) δύναμαι =valeo=εὐρωστῶ,
ἀξίζω, σημαίνω—ε) τὰ δηλωτικὰ φαίνομαι, κχι δηλοῦμαι =εἶμαι
κκατὰ τὸ φαινόμενον, φαίνομαι, ὁμοιάζω.—ς) τὰ κλητικὰ καλοῦμαι,
ὀνομάζομαι, λέγομαι=εἶμαι κκατὰ τὸ ὄνομα, τὴν κλησ. κτλ. διὸ κχι
τὸ ἀκούω, ποιητ. κλέω =διατελῶ ὑπὸ φήμην, φημίζομαι, ὀνομάζομαι,
ὡς τὸ λατ. audio.—ς) τὰ μεταποιητικὰ κχι προχειριστικὰ· οἷον αἰ-
ροῦμαι, ἀποδείκνυμαι, χειροτονοῦμαι, λαγχάνω =ἐκλέγομαι λάχει
=sorte egeor, κχι τὸ παιδεύομαι.—η) τὰ δοξαστικὰ νομίζομαι, κρί-
νομαι, ὑπολαμβάνομαι.—ι) τὰ σημαίνοντα δίδομαι, ἐκλαμβάνομαι,
ἐγκαταλείπομαι ὡς τι, κχι τὰ ὅμοια. «Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον»
Δ, 158. «Ἦ (μέριμνα) . . κακόφρων τελέθει» Αἰσχλ. Ἀγ. 100· «τα-
μίης πολέμοιο τέτυκται» Δ, 84. «Διὸς ἱμερος οὐκ εὐθῆρατος ἐτύ-
χθη» Αἰσχλ. Ἰκέτ. 81· «κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ» Πρ. 590·
«οἱ πλουσιώτατοι τριηραχοῦντες ἀεὶ τῶν χορηγιῶν ἀτελεῖς ὑπάρ-
χουσιν» Δημ. 20, 19. «Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφω» Εὐρ. Φ.
469· «οὐ γὰρ αἰχμητῆς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος» δηλ. Με-
νέλεως Ὀρ. 753· «ἤρετο τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα» Θουκ. 2, 75.
«Τὸ Κύρου ὄνομα μέγιστον ἠῤῥῆτο» Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3· «τούτοις ὁ
Φίλιππος μέγας ἠῤῥῆθη» Δημ. 2, 5· ἴδ. κχι 9, 21. «Διὰ τούτων
ἤρεθη μέγας» 2, 8· «οὗτος ἀν ἐλλόγιμος ἠῤῥῆθη» Πλ. Πρωτ. 327,
c κχι Stallb. «Ἄγραι τῶν κροκοδείλων πολλὰ κκατεστέχαι» Ἡρδ. 1,
200· «οἱ μὲν ὀφθαλμῶν ἰητροὶ κκατεστέχαι, οἱ δὲ κερφαλῆς» 2, 70
«δοκοῦσιν οἱ Λυκούργου νόμοι ἀκίνητοι δικαμέναι» Ξεν. πολ. Λακ.

14, 1. «Δύνεται τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλεῖ Ἡρδ. 2, 30. «ὁστίς σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἄνθρωπος» Πλ. Πρωτ. 327, c. «Αὐτοὶ νομοθέται κληθήσονται» νόμ. 681, d. «Ἀντὶ φίλων καὶ ξένων νῦν κόλακες καὶ θεοὶ ἐχθροὶ ἀκούουσιν» Δημ. 18, 46. «(Δημοσθένης) οὐτ' ἔλαχε τοιχοποιός, οὐτ' ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου» Αἰσχ. 3, 28. «ὄσοι ἀνδικοφρονῶντες ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι» Πλ. πολ. 569, b.

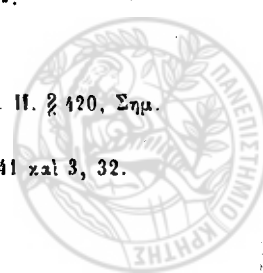
ΣΗΜ. 1. Ὅτι δὲ τὰ ῥήματα γίνεσθαι, φθναί, πεφυκέναι κ.τ.λ., ὅταν δὲν ἦνε ἀντὶ τοῦ συνδετικῶ εἶναι, δύνανται νὰ συνταχθῶσιν, ὡς ῥήματα συγκριμένα μετὰ ἐπιβ., ὡς καὶ τὸ εἶναι, γνωστὸν εἶνε ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς ἡλικίως αὐτοῖς ἢ ἀνάστασις ἐγένετο» Θουκ. 2, 14. Ἰδ. 2, 47. «Ἄμα γενόμενοι» = συνελθόντες 2, 30. «τὰ πράγματα πολλάκις οὐχ οὕτω πέφυκεν» Δημ. 3, 20. Περὶ τῶν, δίχα, χωρὶς, ἐκάς, ἐγγύς Ἰδ. ζ. 353, Α. 2. «τοῖσι Ἀθηναίων στρατηγοῖσι ἐγένοντο δίχα αἰ γυνῶμαι» Ἡρδ. 6, 109. «Δίχα πέφυκε» = ἡ Σικελ. εἶνε διηρημένη ἐκ φύς. εἶς δύο Θουκ. 4, 61.

ΣΗΜ. 2. Ἐνφ ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἐφ' ὧν τῶν ῥηθέντων ῥημάτων ὑπολαμβάνει τὴν σχέσιν τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τὸν τύπον ἀφομοιωτικῆς τινὸς σχέσεως, διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ μετατροπῇ τῶν ῥηθέντων παθητικῶν ῥημ. εἰς ἐνεργητικὰ ἀφομοιοῖ τὸ κατηγορούμενον πρὸς τὸ ἀντικείμενον κατ' αἰτίαι, ἢ Γερμ. γλῶσσα ἐπὶ τῶν κλείστων τούτων ῥημ. ἐκλαμβάνει τὴν σχέσιν ταύτην, ὡς συμπληρωτικήν τινα τοῦ κατηγορουμένου ἔννοιαν, ὡς σχέσιν δηλ. τοῦ πρὸς τι, διὸ καὶ μεταχειρίζεται πρὸς δηλώσιν τούτου διαφόρους προθέσεις(1). Οὐχ ἦτον ὅμως ἐπὶ τινῶν τῶν ῥημάτων τούτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν κλητικῶν, ἡ σχέσις αὕτη δηλοῦται ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ὡς δύναμις τις τοῦ πρὸς τι, προστιθεμένου τοῦ ἀπαρμφ. εἶναι εἰς τὸ κατηγορικὸν ὄνομαστικόν ὡς «τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἰπερόχην τε καὶ Λαοδίχην» Ἡρδ. 4, 33. «Μάντις ὀνομάζουσι τοὺς προσημείοντας εἶναι» Εὐν. Ἀπολ. 13. «Σοφιστὴν ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι» Πλ. Πρωτ. 311, c. «ὄσοι ἐπιστήμας ἔχοντες ὀνομάζονται τινες εἶναι» = ἔχουσι ὄνομα τι πολ. 128, e καὶ Stallb. «πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις» Φιλ. 13, b καὶ Stallb. Ἰσατ. 2, 41 «οὐ εἶναι ὀνομάσθην». (Ἰδ. ἔρὸν Ἰρακλέος, ἐπωνυμίην ἔχοντος; Θεσίου εἶναι» Ἡρδ. 2, 44. «ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι» Πλ. Φαίδ. 102, c. Ἀπολλ. 23, a «ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι» καὶ Stallb.) Ἡρδ. 5, 25. «καταστήσας τὸν ἀδελφεὸν ὑπαρχον εἶναι». Ἰδ. 5, 94 Ἰσατ. 3, 32 Ἡρδ. 5, 26 «ἀπέδειξε δικαστὴν εἶναι» 99 «στρατηγὸς ἄλλους ἀπέδειξε Μιλησίων εἶναι» Ἰδ. 7, 154. 8, 134 «οἱ δὲ σύμμαχόν μιν εἶλοντο εἶναι». Συχνότατα ἐπὶ τοῦ ποιεῖν = κατορθοῦν = officere, ut, Ἡρδ. 7, 129 «ἀνωμότους τοὺς ἄλλους ποιεῖ εἶναι(2)». Θεόκρ. 2, 41 «ὄς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν». Π, 144 «μελίην. πατρὶ φίλῳ πόρε Χεῖρων φόνον ἔμμεναι ἡρώεσιν». Ρ, 15 «Σαρπηδὸν ἄμα ξείνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἄργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι».

1) Ἰδ. K. F. Becker Ausf. D. Gr. II μέρ. ζ. 244.—1) Ματθ. II. ζ. 120, Σημ.

1. Schoemann ad Isae. 2, 41 καὶ 3, 32.

2) Ἰδ. Ματθ. II. ζ. 320 Σημ. 1. Schoemann εἰς Ἰσατ. 2, 41 καὶ 3, 32.

§. 356. Ἰδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὀνομαστικῆς.

1. Ὅταν ἀφηρημένον οὐσιαστικὸν συνδέηται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου διὰ τοῦ εἶναι ἢ γίνεσθαι, τότε ἢ Ἑλλ. γλῶσ. τίθησι καὶ τοῦτο κατ' ὀνομαστικῆν, ὑπολαμβάνουσα τὴν σχέσιν τοῦ κατηγορουμένου ὡς *σχέσιν τῆς ἀφομοιώσεως*, ἐνῶ ἢ Λατιν. ἐκφράζει ταύτην διὰ δοτικῆς, ὡς ἀντικειμ. συμπληρωτικὸν (*id mihi honori est*). «Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι» Π, 498· ἰδ. Η, 38. Ρ, 38. 556. 336· «οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσαι Ἀργείοισιν» = *detrimento eris Achivis* κ, 453· «(Χαιρεφῶν) ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστι» Ξεν. Ἀπομ. 2. 3, 5, «Ἡ τῶν λόγων χάρις, ἂν ἢ μὴ προσήκουσα ἔργω, ζημία γίνεται» Δημ. 4, 38· οὕτω καὶ τὸ «ἐγὼ ὑμῖν ἦκα μέγιστον ἀγαθόν, Δαρεῖφ δὲ μέγιστον κακόν» Ἡρδ. 3, 156.

2. Ἐπειδὴ ἡ ὀνομαστ., ὡς πτώσις ὑποκειμ., δηλοῖ ἀντικειμένον τι ὡς ἀνεξάρτητον, ἢ Ἑλλ. γλῶσσα μεταχειρίζεται ταύτην καὶ πρὸς ἐξήγησιν λέξεώς τιος, ἰδίᾳ δὲ ὀνόματος κυρίου, ἐν συνδέσει συνήθως μετὰ τῶν λέξ. *ὄνομα*, ἐπωνυμία καὶ τῶν ὁμοί., οὕτω δὲ μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσιν *ὄνομά ἐστί μοι*, *ὄνομα ἔχω*, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ κυρίου ὀνομ. καὶ εἰς τὰ ἐνεργητ. κλητικὰ ῥήματα. ἂν καὶ τότε δύναται νὰ προστεθῇ τὸ κύριον ὄνομα κατ' αἰτιατικ. ὡς προσθήκη εἰς τὸ ὄνομα. Ἀρήτη δ' ὄνομα ἐστὶ ἐπώνυμον» η, 54. «Μάντις δ' ἦν... ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἐλενος» Σοφ. Φ. 605. «Τλήμων ἰατρὸς ὄνομ' ἔχουσα» Εὐρ. Τρ. 1233. «Δαρεῖφ ἦν ἵπποκόμος, τῷ οὐνομα ἦν Οἰβάρης» Ἡρδ. 3, 85. 88 Ξεν. Ἀν. 1. 5, 4· «ἐνταῦθα ἦν πόλις μεγάλη, ὄνομα δ' αὐτῇ Κορσωτή». 2. 4, 13 καὶ 25· (ἐν λόγῳ πλαγίῳ κατ' αἰτιατ. «τῇ οὐνομα εἶναι Ἀργεῖην» Ἡρδ. 6, 52. «Καὶ οἱ οὐνομα τεθῆναι Εὐρυσθένεα, τῷ δὲ νεώτερω Προκλέα» Ἡρδ. 6, 52. Πλ. Σοφ. 229 «τούτῳ γε οἶμαι μόνω τῆς ἀγνοίας (= *huic soli ignorationis parti*) ἀμαθίαν τοῦνομα προσρηθῆναι». «Μέλιττα καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην» 1, 199). «Οὐνομα τῷ οὐρεὶ τούτῳ κεῖται Ἀνόπαια» 7, 216. «(Ἡ καταφρόνησις) τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται» Θουκ. 1, 122· «τῷ κράτει σωφροσύνη ὄνομα» δηλ. ἐστὶ Πλ. Φαῖδρ. 237, e, ἀνθ' οὗ ὁ Λατίνος μεταχειρίζεται τὴν γενικ. = *nomen est temperantiae*: «ὥστε ὄνομα τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι» Ἀπολ. 23, a, (ἐνεκα τοῦ εἶναι ἰδ. §. 355, Α. 2)· «ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὀπόταν τις κακὸς γένηται ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἶναι» Ξεν. πολ. Λακ. 9, 4· «ὅπως τοὺς ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ καλὸς τε κάγαθός ἐπισκεψάμην» Οἰκ. 6, 14. «Ἀνὴρ γενόμενος προσεῖληψε τὴν τῶν πονηρῶν κοινήν ἐπωνυμίαν συκοφάντης» Αἰσχ. 2, 99· (ἐπὶ ῥήματ. μεταβ., ὡς *ὄνομα τίθημι (τίθεμαι) τιτι*, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἡ αἰτ. Ἡρδ. 6, 63 «Δημάρητον αὐτῷ οὐνομα ἔθετο». Πλ. πολ. 369, c «ταύτη τῇ ζυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα».

ἴδ. νόμ. 736, α. Πλούτ. Ἄρ. 2 «ἀνὴρ πένης καὶ δημοτικὸς ἐκτί-
σατο τὴν βασιλικωτάτην καὶ θειοτάτην προσηγορίαν, τὸν Δίκαιον».
Ἄπαντᾷ δὲ καὶ ἐπιθετικῇ γενικῇ Πλούτ. Φ. 10 «Φωκίων ἐκτίσατο
τὴν τοῦ Χρηστοῦ προσηγορίαν»)· περίεργος ἢ ἐναλλαγὴ παρὰ Πλ.
συμπ. 205, d «οἱ δὲ κατὰ ἓν τι εἶδος ἰόντες τε καὶ ἐσπουδακότες
τὸ τοῦ ὄλου ὄνομα ἰσχυροῖσιν ἔρωτά τε καὶ ἔραν καὶ ἔρασταί». Δὲν
ἀπαντᾷ δ' οὐδ' αὐτοῦ παρ' Ἑλλ. ἢ παρὰ Λατ. συνήθης σύνταξις *nomen
ei est Tullio* τὸ παρὰ Πλ. Κρζτ. 384, c Ἐρμαγέτει ἀνγκινώ-
σεται νῦν «οὐ φησί σοι Ἐρμαγέτη ὄνομα εἶναι», καὶ Θεαίτ. 150,
α, ἀντὶ προαγωγεία κάλλιον «ἢ δὴ προαγωγεία ὄνομα». Οὕτω πως
τίθεται ἡ ὀνομαστικὴ καὶ ἐπὶ ἐπεξηγήσεων ἀντικειμένων χωρὶς νὰ
λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ προσηγηθεῖσα σύνταξις, ἐπειδὴ ὁ λόγος γίνεται
ἐνταῦθα περὶ ἐκάστης τῶν λέξεων καθ' ἑαυτήν¹⁾. «Ἄλλους δ' ὁ..
Νεῖλος ἔπεμψεν Σουσικάνης, Πηγασταγῶν, Αἰγυπτογενῆς, ὅτε τῆς ἱε-
ρᾶς Μέμφιδος ἄρχων κτλ.» Αἰσχλ. Π. 34· «τίθημι δύο διχῆ ποιητι-
κῆς εἶδη· θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κτλ.» Πλ. Σοφ. 266, d. «τί δῆτα
προταξαίμεθ' ἂν εὐγνωστον.., ὅλον ἀσπαλιευτῆς» 218, e· «τὴν
Θεμιστοκλέους μὲν οἰκίαν.. ὁρᾷ τῶν πολλῶν οὐδὲ σεμνοτέρων οὐ-
σαν, τὰ δὲ τῆς πόλεως οἰκοδομήματα τοιχῦτα, ὥστε μηδενὶ τῶν
ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖσθαι, προπύλαις ταῦτα, νεώσοικοι
στοαί, Πειραιεὺς» Δημ. 23, 207. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων περιπτώ-
σεων· ὡς Σοφ. Ἄντ. 567 Ἰσμ. «τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώ-
σιμον; Κρ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ' οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι» ἔνθα καὶ
Sneiderw. Ἀρισφ. Σφ. 1185 Φιδ. «ἐγῶδα,.. ἐκείνον, ὡς οὕτω
ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. Βδελ. ὦ σκαίε,.. μῦς καὶ γαλῆ μέλλεις
λέγειν ἐν ἀνδράσιον» (κακὴ ἢ γραφ. μῦς καὶ γαλαῆς).

3. Συχνάκις τίθεται ἡ ὀνομαστικὴ ὡς ἀναφώνησις. Ἐν τῇ φρά-
σει δὲ ταύτῃ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν κατηγορικὴν τινὰ πρότα-
σιν, ἥτις διὰ τῆς παρκαλείψεως τοῦ εἶναι ἐκφράζεται μετ' ἐνεργη-
τικωτέρας συντομίας· οἷον «Δημοδόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν
ἀνάτσεις» Α, 231=εἶσαι τρώγων τὰ δημόσια βασιλεὺς· «Σχέτλιος,
ὄβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθητ' αἰσυλα ρέζων» Ε, 403. Οὕτω α, 194
«δύσμορος». Β, 38 «νήπιος» κτλ. Ε, 787 «αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ'
ἐλέγγεα, εἶδος ἀγητοί». Ν, 95. Π, 422 «αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε
φεύγετε. ὦ (κοινῶς γράφ' ὦ) πόλλ' ἐγὼ μοθηθρός, ὦ πικρὸς θεοῖς»
Σοφ. Φ. 254. Συχνότατα παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἴδ. Σοφ. Ἥλ. 1354.
Τρ 1046 κ.τ.λ. «ὦ γενναῖος, εἴθε γράψειεν, ὡς χρὴ πένητι μᾶλ-
λον ἢ πλουσίῳ» δηλ. χριζέσθαι Πλ. Φαίδρ. 227, c, ἔνθα ὁ Stallb.
ὀρθῶς ὦ γράφει, ἀντὶ ὦ = ὦ! πόσον ὁ Λυσίας εἶνε ἀνὴρ εὐγενής! εἴθε
ὁμως νὰ εἶχε γράψῃ κτλ.· οὕτω καὶ εἰς ἀναφώνησιν ἐπέχουσαν τό-

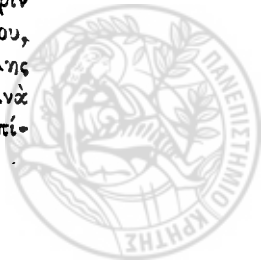
1) ἴδε Bernhandy gr. Synt. 68, ἀναφέρει ὁμοίως καὶ παραδείγμα, ἅτινα ἄλλοις
πως, ἐκληπτέα· ὡς Ἰλ. ζ, 395, περὶ οὗ, ἴδε Ἄριθ 6. Ἰλ. Κ, 437 καὶ Ὀδυσ. δ,
606 ἔνθα ἐννοητέα τὰ εἰσὶ καὶ ἐστὶ· ἴδε Ματθ. ΙΙ §, 311.

πον προσθετικοῦ προσδιορισ. αἰπίας ὁ καλός τε καὶ σοφός, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας» Πλ. ἴππ. μείζ. 281, α. μ. σ. Stallb. Καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων ἀεὶ ἀγορᾶς ἢ πόθεν *Μερέετος* ;» Με- νεξ. 234, μ. σ. Stallb. Καὶ παρὰ λατίν. Ὁράτ- serm. 2, 4, 1 «unde et quo Catius?».

4. Οὕτω καὶ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δεικτικῆς ἀντων. οὗτος πρέπει νὰ θεωρηθῆ, ὡς ἀραφώνησις, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς προσφώνησις (κλη- τική), πολλάκις ὁμοῦ καὶ ὡς προσθετικ. προσδιορισ. ὑπὸ τὸν τύ- πον ἀραφώνησεως ὅσον αὖ οὗτος Αἴας, δεύτερον σὲ προσκαλῶ = ὦ ἰδού, τοῦτος ὁ Αἴας! ἢ, ἐδῶ δὲ ὁ Αἴας! Σοφ. Αἶ. 89 ἰδ. καὶ 71 - 73. «Οὗτος σύ, κλήθρων τῶνδε μὴ ψάυσης χερί, Μενέλαιον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει» = ὦ οὗτος δὲ εἶσαι σύ, ὃν ζητῶ!, ἢ, ὦ ἐδῶ δὲ εἶσαι σύ! Εὐρ. Ὁρ. 1567. Ὡς προσθετ. ἐπίσης προσδι. ὑπὸ τὸν τύπον ἀναφωνήσεως ἐκληπτεᾶ καὶ τὰ ἐξῆς «*Αὐτη*, τί χλωροῖς δα- κρύαις τέγγεις κόρας ;» = ὦ! σὺ δὲ τοιαύτη! Εὐρ. Μῆδ. 922. «οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις ;» Ἄλκ. 773. «οὗτος, τί πά- σχεις ;» Ἄρφ. Σφ. 1. «ὦ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς» = ὦ! σὺ εἶσαι οὗτος ὁ Ἀπολλ. ! Πλ. συμπ. 172, α. μ. σ. Stallb. «οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυός, οὗτος ὁ Κῶναρος ἔτε Κυναίθα, τούτῃ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς ;» Θεόκρ. 5, 102.

5. Ἐν τῇ προσφώνησει κανωνικῶς τίθεται ἡ ὀνομαστικὴ ἐνάρ- θρωσ, ὅταν προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικὸν ἐπιθετικὸς προσδιορί- σμός ὑπὸ τὸν τύπον προσθετικοῦ προσδ., ὅτε ἡ γερμ. γλῶσσ. μετα- χειρ. τὴν κλητικὴν. «Μῆτερ, ἡ Ξέρξου γεραία, χαιρε» Αἰσχλ. Π. 152. «Ἵμεῖς, οἱ ἡγεμόνες, πρὸς ἐμὲ πάντες συμβάλλετε» Ξεν. Κυρ. 6. 2. 41 = ὑμεῖς, οἱ ἡγεμ. ἐστέ. «Σὺ δέ, ὁ ἀρχῶν τῶν ἀν- δρῶν, ὅπισθεν τῶν ἀρμαμαξῶν ἐκτάττου» 6. 3, 33. ἰδ. 4. 5, 17. 22. 6. 2, 36. «Χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες καὶ πάντες δέ, οἱ παρόν- τες καὶ ἀπόντες, χαιρετε» 8. 7, 28. οὕτω τίθεται ἡ ἐναρθρ. ὄνομ. ἀναφορικῶς καὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν τὴν ἐν τῷ ῥήματι ἐμπεριεχομέ- νην. «Πρόθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον, ἡ κατηγορός» Ἄρφ. Ἄχ. 242. «Ἐπιμελεῖσθε τοῦ σιωπῆ πορεύεσθαι, οἱ τε ἀρχοντες καὶ πάντες δέ οἱ σωφροσύντες» Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43. «Παρατηρεῖτ', ἔφη, τοῦτον οἱ πλοῖσιον» Ἀπομ. 3. 14, 3. «Πρόξενε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες Ἑλ- ληνες, οὐκ ἴστε, ὅ,τι ποιεῖτε» Ἀνάβ. 1. 5, 16. «Οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴτις ἄλλος ἐστὶ βέβηλος, πύλας τοῖς ὤσιν ἐπίθεσθε» Πλ. συμπ. 218, b.

6. Ἡ μᾶλλον σημαντικὴ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς προτάσεως λέ- ξεις τίθεται ἐνίοτε ὄχι μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, χάριν ῥητορικῆς ἐμφάσεως, ἀλλ' ἐκφέρεται καὶ κατὰ τὸν τύπον ἐκείνου, ὅπερ παρὶς τῆς λέξιν ταύτην, ὡς τὸ κύριον ὑπακείμενον τῆς ὅλης προτάσεως, ἐνῶ ἡ γραμματικὴ σύνταξις ἀπῆλτε ἐξηρητημένον τινὰ πτωτικὸν τύπον (ῥητορικὴ ἀνγκλοουθία). «οἱ δὲ φίλοι, ἦν τις ἐπί-

στηται αὐτοῖς χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτούς εἶνε ;» Ξεν. οἰκ. 1, 14. Ἱέρ. 4, 6 «οἱ ἀβληταὶ κτλ. ἐνθ' καὶ Breitenb.» 6, 15 «ὡσπερ γε καὶ ἵππος κτλ.» Ἄν. 7. 6, 37 «ὕμεις δὲ κτλ.» «Ὁ δὲ Ἰσίδης, οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀεὶδὲς προσειρησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα Πλούτων' ἀκαλοῦσιν αὐτόν» Πλ. Κρατύλ. 403, μ. σ. Stallb. «Φερρέφραττα δέ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβούνται τὸ ὄνομα» 404, c. «Καὶ μὴν τότε ἀγαθόν, τοῦτο. τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπιχειρῆσαι» 412, c. ἴδε 419, b. Ἐκ τῆς αὐτῆς δ' αἰτίας ἡ ὀνομαστικὴ τίθεται ὑποκειμένον τῆς ἐπομένης δευτερευούσης προτάσεως, ἐνῶ ἀνέμενε τις κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς προτάσεως ἄλλην τινὰ πτώσιν ὅσον «Πρόξενος καὶ Μένων' ἐπεὶπερ εἰσὶν ὑμέτεροι εὐεργέται, πέμψατε αὐτούς δεῦρον» (ἀντὶ Πρόξενον καὶ Μένων', ἐπεὶπερ εἰσὶν., πέμψατε) Ξεν. Ἄν. 2, 5, 41. «Ἡμεῖς μὲν οὖν εἰ μέλλομεν τούτους εἶργειν, σφενδονητῶν τε δεῖ (δηλ. ἡμῶν) καὶ ἱππέων» 3. 3, 16. Ὁμοία καὶ τὰ ἀφ' Ὁμήρ. «Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγκλήτορος Ἡετλωνός, Ἡετλων, ὃς ἐνικεν ὑπὸ Πλάκω» Ζ, 395, ὅπου τὸ Ἡετλων ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὃς. Θ, 177 «ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα ῥήπιοι, οἱ ἄρα δὴ τᾶδε τεῖχεα μηχανώωντο». Ἄλλ' ἐν τῷ Κ, 437 ἐννοητέον τὸ εἰδόν. ἴδε καὶ α, 51.

§. 357. Κλητική.

1. Μετὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τῆς ὀνομαστικῆς, τῆς πτώσεως τοῦ ὑποκειμένου, ἐνοῦμεν τὴν περὶ τῆς κλητικῆς διδασκαλίαν, τῆς πτώσεως τῆς προσφωνήσεως, διότι εἶνε λίαν συγγενῆς ἐκείνῃ, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν τύπον, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γλώσσ. πάντοτε, ἐν δὲ τῇ Ἑλλην. τῷ οὐδετέρῳ, δυϊκῷ μὲν καὶ πληθυντικῷ ἐντελῶς, ἐνικῷ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ κλητικὴ συμπίπτει πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν διὸ εἶνε πτώσις ἀνεξάρτητος, ὡς καὶ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν ἐπίσης δὲν διαφέρει πολλάκις τῆς ὀνομαστικῆς. Συντακτικὴν δὲ βαρύτητα ἡ κλητικὴ δὲν ἔχει, ἐπειδὴ ἐξω πάσης συνδέσεως οὔσα ἡ παρειασάγεται ἐν τῷ λόγῳ, ἢ προτάσσεται τούτου.

2. Ὡς πρὸς τὸν τύπον δὲ τῆς κλητικῆς παρκτηροῦμεν, ὅτι καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἡ γλῶσσα ἐμόρφωσε δι' αὐτὴν ἰδιαιτερον τύπον, μεταχειρίζεται ἢ ποιητ. μὲν γλῶσσ. ἐνίοτε, ἢ δὲ πεζῇ σπανίως, τὸν τύπον τῆς ὀνομαστικῆς ἀντὶ τῆς κλητ.¹⁾ «Ζεῦ πάτερ Ἡέλιος θ', ὃς

1) Ὁ Ἑρμάννος νομίζει ἐν τῷ προλόγ. εἰς Εὐρ. π. Ἄνδρ. σ. XIV, ὅτι πανταχοῦ, ὅπου κείται ἡ ὀνομαστ. ἀντὶ τῆς κλητικῆς, δὲν εἶνε alloquentis et commellantis (προσφωνηματικῆς), sed decelerantis et exclamantis ἴδε τὸν αὐτὸν εἰς Ἑλ. Ἀπόλλ. 14. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν πολλοῖς γωφοῖς ἡ ὀνομαστ. ἐκλιπτέα ὡς ἀναφών ἴδ. §. 356, 3, εἰ; τὰ ἀναφερόμενα ὅμως ὑπ' αὐτοῦ χωρὶα τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω.

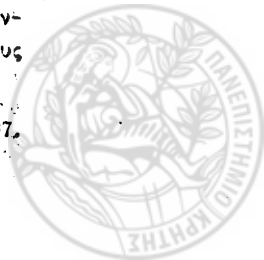
πάντ' ἐφορξί» α, 301. «Δός, φίλος» ρ, 415. Κκι ἐκετ ἐνθα δὲν εἶνε ἀνάγκη τοῦ μέτρου· αἶον «Γαμβρός ἐμός θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἶπω» τ, 406· «Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ που τίς ἀλλά; Αἰσχλ. Πρ. 545· «Αἴκας» Σοφ. Αἴ. 525 ἀντί Αἴαν, χάριν τοῦ μέτρου, ἰδ. Ellend Lat. Sp. 1. σελ. 33· «ὦ κλεινός ἡμῖν πόσις, ἀνγκαιῶς ἔχει» Εὐρ. Ἐλ. 1399. Συνδέονται δὲ πρὸς ἀλλήλας ἐνίοτε ἢ τε κλητικὴ καὶ ἡ ὀνομαστ. «ὦ διος αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί, ποταμῶν τε πηγαὶ ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα πικμητόρ τε γῆ» Αἰσχλ. Πρ. 88. Μάλιστα δὲ καὶ ἡ μίξις ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλλην, «καὶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος, ὦ Μετέλαε» Δ, 189· «ὦ τλάμων πάτερ» Σοφ. Αἴ. 641· «ὦ δύσμορ' Αἴκας» εἰ καὶ τὸ μέτρον ἀπῆται Αἴαν.

3. Ὅταν δὲ προτάσσηται τοῦ λόγου ἡ κλητικὴ, τότε ἡ προσφώνησις περιέχει ἔμφασιν μεγαλειτέραν ἢ ἐὰν παρενετίθετο ἐν τῷ λόγῳ. Ὡς δὲ ἡ κλητικὴ συχνότατα, μάλιστα δὲ μετὰ τοῦ ὦ, δὲν δηλοῖ προσφώνησιν, ἀλλ' ἀναγώρησιν, οὕτω δηλοῦσιν ἀναφώνησιν καὶ αἰ ἐν τῷ λόγῳ παρειαγόμεναι φράσεις ὦ θεοί, ὦ Ζεῦ, ὦ Ἡράκλεις (Ξεν. Ἀπομ. 3, 12 κ.τ.λ.) καὶ αἰ πρόμ. 1).

4. Ἡ κλητικὴ κεῖται ἢ μόνη, ἢ, ὅπερ καὶ συνήθως, μετὰ τοῦ ἐπιφωνήματος (interiectio) ὦ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον συμβαίνει κανονικῶς, ὅταν ἡ προσφώνησις ἐκφέρηται μετὰ τινος πάθους, καὶ λοιπὸν ἐπὶ παραινέσεων, ἀπειλῶν, ἐκφορᾶσεων τῆς ἀγκυκλήσεως κ.τ.λ.¹⁾ τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ ἀπλῆς προσφωνήσεως, καὶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ συνήθους δικλόγου, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγορεύσεων οἷον «ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι». «Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς» Σοφ. Αἴ. 1145· «ὄρα δὴ Πρώτηρχε, τίνα λόγον μέλλεις πικρὰ Φιλῆδου δέχεσθαι» Πλ. Φίλ. 11, α. μ. σ. Stallb. «Σὺ δέ, Νικία, λέγε ἡμῖν πάλιν ἐξ ἀρχῆς» Ἀσχ. 198, α. «Ἡ τί τις ἄν, Θεαίτητε, εἶποι κάλλιον» Σοφ. 220, d. «Πόθεν, ἔφη, Εὐθῆρε, φρίνη; ὑπὸ μὲν τὴν κατὰ λυσιν τοῦ πολέμου, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῆς ἀποδημίας» Ξεν. Ἀπομ. 2. 8, 1, ἐνθα τὸ μὲν πρῶτον ἐκφέρεται θαυμαστικῶς, τὸ δὲ δεύτερον ὡς ἀπλῆ ἀπόκρισις· «ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;», περιφρονητικῶς, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 7. Οὕτω περιφρονητικῶς ὁ Δημοσθ. ὀμιλεῖ πάντοτε εἰς τὸν περὶ Στεφ. λόγ. Αἰσχίρην ἀνευ τοῦ ὦ. ἰδ. μέρ. 1. ζ. 11, 21 κ.τ.λ. Παράδειγμα τῆς κλητ. μετὰ τοῦ ὦ ἀπάντως πανταχοῦ παρκτηρητέον ὁμῶς, ὅτι διχοφορὰ τῶν δύο τούτων ἐκφορᾶσεων δὲν φίνεται πάντοτε ὑπάρχουσιν²⁾· οὕτω π. γ. «ὦ Σώκρατες» Πλ. Γοργ. 452, a. b. c, ἂν καὶ λέγεται μετ' εἰρωνεῖας καὶ θαυμασμοῦ. «Ἀγκυκλήσημα ἄν καὶ εἶποιμ' ἄν· εὐφῆμαι, ὦ ἄνθρωπε» Πρωτ. 330, d. Καὶ τούναντίον κεῖται ἀντὶ τῆς συνήθους

1) Συλλογὴν πολλῶν παραδειγμ. τοιούτων, ἴδε εἰς τὸ λεξ. Passov II. σ. 2597.

2) Ἰδ. Lobcock εἰς Σοφ. Αἴ. 1154. Bornemann εἰς Ξεν. συμμ. 4, 53.

προσφωνήσεως εἰς τὰς δημοσίας ἀγορεύσεις, ὃ ἄνδρ. Ἀθηναῖοι, ὃ ἄνδρ. Λακεδαιμόνιοι, ὃ ἄνδρ. στρατιῶται κ.τ.λ., τίθεται ὅμως ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ἢ κλητικῆ ἀπλῶς π. χ. «ἄνδρες Ἴωνες» Ἡρόδ. 6, 11· «ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 7· «ἄνδρες Ἀθηναῖοι» Δημ. 18, 216. α' Ἄνδρες» Ξεν. Ἄν. 7, 3, 3.

5. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ὦ μετὰ τῆς κλητικῆς· παρρητηρέα τάδε· α) Τὸ ἐπιφώνημα ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τῆς κλητικῆς διὰ τοῦ παρεντιθεμένου ἔφη· «εὐθύς δ' οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθον· ὦ, φάνη, Ἀριστόδημε, εἰς κλόν ἤκεις» Πλ. συμπ. 174, c. οὕτω πῶς παρεντίθεται τὸ ἔφη καὶ ὅταν ἢ κλητικὴ συντάσσεται μετ' ἐπιθέτου ὡς «ὦ ἄνδρες, ἔφη, φίλοι» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 7· «ὦ γαθὲ, ἔφη, Κύρε» 3, 1, 30. α' Ἄνδρες, ἔφη, φίλοι» 7: 5, 20.—β) Ὅταν οὐσιαστικόν τι μετὰ τοῦ ἐπιφωνήματος ὦ συντάσσεται μετ' ἐπιθέτου, τότε τὸ ἐπιφώνημα προτάσσεται τῆς μεγαλειτέρων ἐπίτασιν ἐχούσης λέξεως· ὡς «ὦ φῶς ἀγνόν» Σοφ. Ἡλ. 86, καλεῖται φῶς, ὅχι μόνον διότι εἶνε καθαρὸν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε φῶς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκότος, ἀμφότεραι δὲ αἱ λέξεις αὗται θεωροῦνται οἰονεὶ μίαν ἀποτελοῦσαι λέξιν, ὡς τό, Ζεῦ πατρῶε ἰδ. Ἑρμ. εἰς Viger. ζ. 260 σελ. 794. «ὦ τόξον φίλον» Σοφ. Φ. 1128. «ὦ δαίμον ἀγαθὲ» Ἀρφ. Ἰππ. 108· «ὦ πᾶ φίλε» Πλ. Σοφ. 230, c, τὰ φίλον, φίλε, ἀγαθὲ εἶνε προσθήκη ἀσημαντοῦ· «ὦ πόλις πατρίξ» (μία ἔννοια = ὦ πατρίς) Σοφ. Φ. 1213· «ὦ μεγάλη φάτις» Αἴ. 173· «ὦ φίλ' Αἴξ» 529, ἔνθα τὸ φίλε ὑπὸ τῆς Τεκμέσης λεγόμενον δὲν εἶνε ἀσημαντος προσθήκη· οὐχ ἦττον ἢ ῥηθεῖσθαι διαφορὰ δὲν παρρητηρεῖται παντοῦ ἐν τῇ ποιήσει, καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς λέγει ὁ Ellend Lat. Synt. II. §. 913, set poetis aliquid in eo genere libertatis concedendum esse arbitror. Ἐνίοτε, μάλιστα δ' ἐν τῇ ποιήσει, τὸ ἐπιφώνημα ὦ τίθεται μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ ἢ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου· ὡς «φίλος ὦ Μενέλαε» Δ, 189· α' Ἀγακλέες ὦ Μενέλαε P, 716· «χαῖρε, πάτερ ὦ ζεῖνε» θ, 408. (Τὸ ὦ καὶ πρὸ τοῦ χαῖρε π. χ. Αἰσχλ. Ἀγ. 22 «ὦ χαῖρε λαμπτήρ νυκτός». Ἰκέτ. 597 «ὦ χαῖρε πρέσβυ»). α' Ἐρεβος ὦ φανερότατον» Σοφ. Αἴ. 395. «Μυκηνίδες ὦ φίλικι» Εὐρ. Ὀρ. 1246. α' Ἀγαμέμνωνος ὦ κόρα» Ἡλ. 167. «Φοίνισσα Σιδωνιάς ὦ ταχέια κώπα» Ἑλ. 1451. Ἡ θέσις αὕτη τοῦ ὦ εἶνε ἀγνωστος ἐν τῷ περὶ λόγῳ. Ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τοῦ Bernhardt ἀναφερόμενον χωρίον Πλ. Εὐθύδ. 271, c ἀνέγνωσεν ὁ Stallb. ἐκ καλλιτέρων κωδ. καὶ ὀρθότερον θαυμασία, ὦ Κρίτωρ (δηλ. ἢ σοφία αὐτοῖν ἐστί). ἀντὶ τοῦ συνήθους θαυμάσι' ὦ Κρίτ. Καὶ χάριν μεγαλειτέρως ἐπιτάσεως ἐπαναλαμβάνεται ἐνίοτε τὸ ὦ οἷον «ὦ πέπον ὦ Μενέλαε» Z, 55· «ὦ τέκνον ὦ γεννητόν» δηλ. ὦ τέκν. ὦ γεννητόν τέκνον Σοφ. Φ. 799. Ἀρφ. Νεφ. 816 «ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ». Ἐν δὲ τῇ συντάξει, «εἰπέ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιγτε» Πλ. Ἀπολ. 25, c, τὸ ὦ δὲν ἀνήκει τῇ κλητικῇ, ἀλλὰ μόνον τῷ πρὸς Διὸς, ὡς λέγεται καὶ ἄνευ κλητ. 26, e, ἰδε

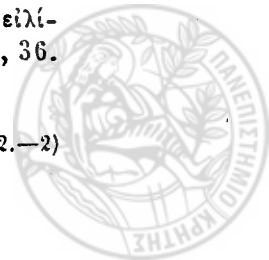
και Σοφ. Αἷ. 371 «ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκει», ἴδε και Passow II. σελ. 2599. Ἡ εἰς τὸ ὦ ἀνήκουσα κλητ. δύναται και νὰ παραλειφθῆ, προστακτικῆς ἐπομένης Ἄρφ. Βάτ. 269 «ὦ παῦε πῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ».

6. Ἐνίστε ἐν τῇ ποιήσ. ἐπίθετον προσδιορίζον τὸ κατηγορούμενον, συμφωνεῖ δυνάμει ἐλλέως ἢ ἀφομοιώσεως πρὸς τὴν κλητικ., ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τεθῆ κατ' ὄνομαστ. οἶον, ὦ Πάν Πάν ἀλίπλαρχτε.. φάνηθι.» Σοφ. Αἷ. 695. «Ἴὼ δύστηνε σύ, δύστηνε δῆτα διὰ πόντων φχνεῖς» Φιλ. 760 (= δες ἐφάνης δύστηνος). Εὐρ. Τρ. 1221 «σύ τ', ὦ ποτ' οὐσα καλλίτικε μυρίων μῆτερ τροπαίων». Θεόαρ. 17, 66 «ὀλιβε κῶρε γένοιο». μ. σ. Kiessling και Wüstemann. Ἡ προσφωνηματικὴ δὲ κλητικὴ δύναται και νὰ παραλειφθῆ: «ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἰμβρασε Παρθενίου» ἀπος. Καλλιμ. εἰς Σχολ. Παρισ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 866=σύ, Ἰμβρασε, ἐκλήθης Ἰμβρασος ἀντὶ νὰ κληθῆς Παρθένιος. Οἱ λατ. ποιηταὶ ἐμιμήθησαν τὴν ἔκφρασιν ταύτην ὡς «Sic venias hodie» Tibul. 1, 7, 53 «Matutine pater seu Jane libentius audis» Hor. serm. 2. 6, 30, ἐνθα και Heindorf.¹⁾

7. Ἐνίστε ὁ λόγος μεταβαίνει ἀπὸ τῆς κλητικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἀντικειμενικὴν, ἐξαρτωμένην ἀπὸ κλητικοῦ τινος ῥήματος, ἢ μετὰ ῥῆμα κλητικὸν τίθεται πρῶτον ἡ κλητικὴ και εἶτα ἡ αἰτιατικὴ²⁾. Αἶσχλ. Πρ. 91 «ὦ δῖος αἰθῆρ και ταχύπτεροι πνοαὶ ποταμῶν τε πηγαί.. και τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ». Σοφ. Αἷ. 856. Οἶδ. Τύρ. 160 «πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα γαιάχοχόν τ' ἀδελφεᾶν Ἄρτεμιν». Δύναται προσέτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον πρῶτον μὲν νὰ προηγηθῆ ὡς ἀντικείμενον ῥήμ., εἶτα δὲ νὰ τεθῆ κατὰ κλητικὴν, Σοφ. Τρ. 96 «Ἄλιον λίτῳ τοῦτο κηρῦσαι.., ὦ λαμπρᾶ στεροπᾶ φλεγέθων, .. εἶπ', ὦ κρατιστέων κατ' ὄμμα». Ἐπειδὴ δὲ ἡ κλητικὴ ἐνίστε ἀντὶ τῆς ὀνομαστικῆς οὐσα (§ 356, 3) ἐκφράζει και ἀναφώνησιν, οὐδόλως παράδοξον, ἐὰν ὁ λόγος μεταβαίνῃ εἰς τρίτον πρόσωπον ὡς Σοφ. Τρ. 1112 «ὦ τλημον Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ ἐξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφλησεται». Ἀνάμοστον θὰ ἦτο ἐὰν ἔλεγε πένθ. οἶον εἰσορῶ σὲ εἰ σφαλήση.

8. Πολλάκις μετὰ τῆς κλητ. συνδέεται ἡ ἐπομένη πρότασις διὰ τινος συνδέσμου, ὅστις κωνονικῶς ἀναφέρεται εἰς συμπληρωτέαν τινὰ ἔννοιαν, τοιοῦτοι δ' εἶνε: α) ὁ δέ, συνήθ. μεταβατικὸς ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν, ἀπὸ διηγήσεως εἰς προσφώνησιν, ἢ ὅταν τις ἐν τῇ προσφωνήσῃ τρέπηται ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς ἄλλο πρόσωπον Α, 282 α' Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεόν μένος». Φ, 448 «Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βοῦς βουκολέεσκες». Ἡσδ. ἔργ. 27. Πίνδ. Ο. 1, 36.

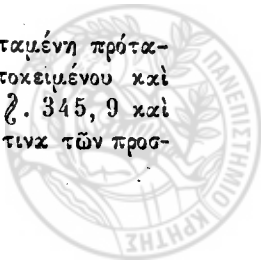
1) G. T. A. Krüger Untersuch. a. d. Geb. d. Lat. Spr. III. §. 32.—2) Μαιθ. II §. 312, 5.

Συχνὸν καὶ παρὰ τοῖς τραγικ. Εὐρ. Ἐκ. 372 «μητὲρ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γένη». 1287 μ. σ. Pflugk. «Ἐκάβη σὺ δ', ὦ τάλαινα διπτύχους νεκροὺς στείχουσα θάπτε». Ὅρ. 622 (614) «Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω» μ. σ. Porson καὶ Schaefer. 1058 «Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεύς». 1675 «Ὅρεστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ». Καὶ ἐν τῷ πεζ. Ἡρδ. 1, 115 «ὦ δέσποτα, ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῦτον ἔποίησα σὺν δίκῃ». Ξεν. Ἄν. 6. 6, 12 «ὦ ἄνδρες στρατιῶται, ἐμοὶ δ' οὐ φαῦλον δοκεῖ εἶναι τὸ πρᾶγμα», ἀναφορικῶς πρὸς τὴν συμπληρωτέαν ἔννοιαν «ὕμῖν μὲν φαῦλ. δοκ. εἶναι τὸ πρᾶγμα» Ἄπομ. 2. 1. 26 «ὦ γύναι, ἔφη, ὄνομα δὲ σοὶ τί ἐστίν». Οὕτω συχνὰ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀναφερομένης εἰς συμπληρωτέαν ἔννοιαν, ἴδε Kühner εἰς Ξεν. Ἄπομ. 1. 3, 13. Πλ. νόμ. 890, e «ὦ προθυμότατε Κλεινία τί δ'; οὐ χαλεπὰ κτλ.» Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ κωμικοῖς. Οὕτω καὶ ὁ σύνδ. ἀτὰρ ἐπικ. Ζ, 429 α' Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἐσοὶ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ ἠδὲ κασιγνήτος, σὺ δέ μοι θάλαρος παρκαοίτης» (τὸ ἀτὰρ ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον ἔχασα ἀπαντας, πατέρα δηλ. μητ. κτλ.) οὕτω καὶ ὁ ἀλλ. εὐχρηστος καὶ πρὸ ἄλλοις ποιητ. οἷον Σοφ. Οἰδ. Κολ. 237.—b) Ὁ γὰρ τίθεται συχνὰ παρὰ τοῖς ἐπικ. μετὰ τὴν κλητικ., ἢ μετὰ ἐρωτηματικὴν λέξιν, ἵνα ἐξάρη ταύτην ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, ἢ ἵνα ἐκφράσῃ βεβαιότητα, ἢ ἵνα ὑποληφθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ὡς ἡ αἰτία ἐπομένης ἐννοίας, ἴδ. §§. 509, 8. 541, 2. κ, 501 «ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ἄδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ». Η, 328 «Ἄτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστοῖς Παναχαιῶν, πολλοὶ γὰρ τεθνασι» (331 ατῶ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἐμ' ἡοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν) ἴδε Ψ, 156. 890. α, 337. ε, 29 κ.τ.λ. Ἄρρ. Ἀχ. 1020 «ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γὰρ εἰσι σοὶ μόνω, μέτρησον κτλ.» Ἡρδ. 1, 8 Ἀγύγη, οὐ γὰρ σε δοκῶ πείθεσθαι μοι. λέγοντι περὶ τοῦ εἶδους τῆς γυναικός, ποίεε, ὅπως ἐκείνην θήησαι γυμνήν». 124. 3, 63 «ὦ ἄνθρωπε, φῆς γὰρ ἦκειν πρὸς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἄγγελος· νῦν ὦν εἴπας τὴν ἀληθινήν ἀπιθὶ χαίρων· κόττερ κτλ.» 83 «ἄνδρες στασιῶται, δηλα γὰρ δὴ, ὅτι δεῖ ἕν γέ τινα ἡμῶν βασιλέα γενέσθαι».—c) ὁ ἐπει α, 231 «ζεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτα μ' ἀνεῖρεσι ἠδὲ μεταλλάξ;» (δηλ. θέλω σοὶ διηγηθῆ) ἴδ. Ν, 68.

§. 358. Ἀκριβέστεροι προσδιορισμοὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου.

Πῶς ἡ ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου συνισταμένη πρότασις δύναται νὰ εὐρυνθῇ διὰ προσδιορισμῶν τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ἀνεπτύξαμεν ἤδη ἐν τῇ εἰσαγωγῇ §. 345, 9 καὶ 10. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀρκεῖ νὰ δώσωμεν περίληψιν τινὰ τῶν προσδιορισμῶν τούτων.

1. Τὸ ὑποκείμενον προσδιορίζεται ἀκριθέστερον ὡς ἀκολούθως·

a) δι' ἐπιθέτου ἢ ἐπιθετικῆς ἀντωνυμίας ἢ δι' ἀριθμητικοῦ (ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου)· ὡς «τὸ καλὸν ῥόδον· ἡμετέρα πόλις· τρεῖς ἄνδρες»·

b) διὰ γενικῆς οὐσιαστικοῦ ἢ οὐσιαστικοποιηθείσης ἀντωνυμ. (γενικῆς ἐπιθετικῆς)· ὡς «ὁ τοῦ βασιλέως θρόνος (= ὁ βασιλεῖος θρόνος), ὁ πατήρ μου» (= ὁ ἐμὸς πατήρ).

c) δι' ἐμπροθέτου πτωτικοῦ οὐσιαστικοῦ· ὡς «ἡ πρὸς τὴν πόλιν ὁδός»·

d) δι' ἐπιρρήματος· ὡς «οἱ νῦν ἄνθρωποι» = οἱ σημερινοὶ ἄνθρ.

e) δι' ἐτέρου οὐσιαστικοῦ τιθεμένου ὁμοιοπτῶτως τῷ ἀκριθέστερον προσδιοριζομένῳ· οἷον Κῦρος ὁ βασιλεύς· ὁ τοιοῦτος προσδ. κελύτται προσθετικός.

2. Τὸ κατηγορούμενον συμπληροῦται ἢ προσδιορίζεται ἀκριθέστερον, ὡς ἐξῆς·

a) διὰ τῶν πτώσεων οὐσιαστικῶν ἢ οὐσιαστικοποιηθ. ἀντωνυμ. ἢ ἀριθμητικ., ἅτινα διὰ τοῦτο καὶ ἀντικείμενα καλοῦνται· οἷον «ἀγαπῶ τὸν φίλον· ἐπιθυμῶ σίτου· χεῖρω τῇ γίγῃ».

b) διὰ τῶν προθέσεων μετὰ τῶν εἰς αὐτὰς ἀνηκουσῶν πτώσεων· ὡς «μαχόμεθα περὶ τῆς πατρίδος».

c) δι' ἀπυρεμῶτος· ὡς «ἀπιέναι ἐπιθυμῶ».

d) διὰ μετοχῆς· ὡς «χεῖρω φιλούμενος».

e) δι' ἐπιρρήματος· ὡς «κκλῶς γράφεις».

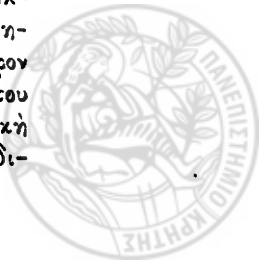
§ 359. Διδασκαλία περὶ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν τύπων.

Γενικὸς κανὼν. Τὸ μὲν ῥῆμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον, τὸ δὲ ἐπίθετον κατὰ γένος, ἀριθμ. καὶ πᾶσιν. Περὶ δὲ τῆς συμφωνίας τοῦ κατηγορικοῦ οὐσιαστικοῦ ἴδε §. 362.

Ἐξαιρέσεις.

I. Σύνταξις κατὰ σήνσεις (ad sententiam).

1. Ὁ τοῦ κατηγορουμένου τύπος συχνάκις δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν γραμματικὸν τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα σύνταξις κατὰ σήνσεις ἢ σχῆμα πρὸς τὸ νοούμενον ἢ σημαϊνόμενον (Beck. An. II. σελ. 874, Γρηγ. Κορ. σελ. 71). Ἡ σύνταξις αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς διαμάχης οἰονεὶ τῆς λογικῆς πρὸς τὴν γραμματικὴν, καθ' ἣν αὕτη ὑποχωρεῖ ἐκείνη. Ἡ χρῆσις δὲ ταύτης ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ εἶνε συχνότερα ἢ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ. Αὕτη δὲ κεῖται βαθέως ἐρριζωμένη ἐν τῇ φύσει τοῦ ζωηρῶς αἰσθανομένου καὶ νοούντος Ἑλλήνος, οὕτινος τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα δὲν πρὸς ἐβλεπεν οὐδὲ ἀντιλαμβάνετο τοῦ νεκροῦ τύπου τῆς λέξεως, ἀλλὰ τῆς ζώσης τοῦ τύπου ἐννοίας. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἐλευθέρα παντὸς κανόνος τῆς περὶ γλώσσης ἐργώδους δι-

δασκαλίας, καταγινομένης αὐστηρῶς περὶ τὴν γραμματικὴν ὀρθότητα, ἐμορφοῦτο καθ' ἑαυτὴν ἐκ τοῦ τελείου καὶ νεκροῦ βίου τοῦ λόγου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίφροιαν τῶν ποιητῶν.

2. Διὸ συχνὰ περιληπτικὰ ἐνικουῦ ἀριθ., ὅταν τίθωνται ἀντὶ προσώπων· οἷα τὰ πλῆθος, ὄμιλος, στρατός, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα πόλεων καὶ χωρῶν, ὅταν ἐνοῶνται οἱ κάτοικοι αὐτῶν, συντάσσονται μετὰ πληθυντικ. μὲν ῥήμ., γένους ὅμως ἐκείνου, ὅπερ ἔχουσι τὰ πρόσωπα τὰ περιεχόμενα ἐν ταῖς ῥηθείαις λέξεσιν οἷον «ὡς φάσαν ἡ πλῆθὺς» Β, 278. Ο, 305. Ψ, 157 «Λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοισι». η, 308 «Δύσζηλοι γὰρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φθλ' ἀνθρώπων». Αἰσχλ. Ἀγ. 565 «Τροίην ἐλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος θεοῖς λάφυρα ταῦτα.. ἐπυσσάλευσхан». Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ προστακτικῇ «ὦ πόλις Ἀργους, κλύεθ', οἷα λέγει» Ἀρφ. ἰππ. 813. «Τὸ πλῆθος ἐπεβοήθησαν» Ἡρδ. 9, 23. «Ἄμυ ἔφω γινομένη καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινον» Θουκ. 4, 32. «Τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρουν» 5, 60. «Ὁ ἄλλος ὄμιλος ἐσκεδάωνντο» 4, 112. «ὁ δῆμος ἀναθαρσήσας ἐπέθετο τοῖς ὀλίγοις» 5, 82. 6, 35. «Πεντὶ τρόπῳ ἀνῆρέτιστο ἡ πόλις καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον» 2, 21. «τοιαῦτα ἀκούσασα ἡ πόλις Ἀγησίλαον εἶλοντο βασιλέα» Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4. Καὶ τούνεκτίον τὸ μὲν ὑποκειμεν. κατὰ πληθυντ. τὸ δὲ κατηγοροῦμ. καθ' ἐνικόν, ὡς εἰς τὸ τὰ παιδικά· οἷον «ἀγαμον, ἀπαιδα, ἀικον παιδικὰ ἐρραστής εὔξαιτ' ἀν γενέσθαι». Πλ. Φαίδρ. 240. α.

3. Ἡ σύνταξις αὕτη συμβαίνει ἐκτός τῆς κατηγορικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς·

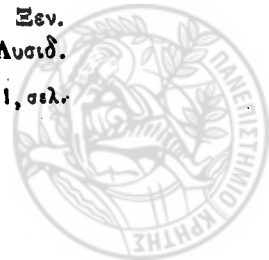
α) Ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου ἢ μετοχῆς, ἐν ἀμείψῳ ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ, εἰ καὶ τοῦτο παρὰ ποιητ. μόνον· ὡς Ἴλ. χ, 84 «φίλε τέκνον» (= Ἐκτωρ). Αἰσχλ. Χο. 880 «φίλτατ' Αἰγίσθου βία». Εὐρ. Βα. 1306 «τῆς σῆς τὸδ' ἔρνος.. νηδύος.. κατθανόνθ' ὀρώ». Τρωάδ. 740 «ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμῆθεις τέκνον». Ἀρφ. Ἀγ. 873 «κολλικοφάγε Βοιωτίδιον».—Συνήθως ὅμως, ὄχι μόνον παρὰ ποιητ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζ., ἐπὶ μετοχῆς, ἐν ἀπωτέρῳ ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ, ἢ καὶ ὅταν αὕτη ἦν ἐν ἀντικείμενον· οἷον Λ, 690 «ἐλθῶν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλειῆη». Π, 281 «ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι κ.τ.λ.» Σ, 604 «περιστάθ' ὄμιλος τερπόμενοι». λ, 15. Ἀνακρ. 3, 16 «βρέφος μὲν ἐσορῶ γέροντα τόξον». Αἰσχλ. Πρ. 616 «ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φαρμάκ». Σοφ. Φ. 356 «καὶ μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκβάνα πᾶς ἡσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα». Ἀντ. 1021 «οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπόροις βλάσκει, ἀνδροφθόρου βεβρωτὸς αἵματος λίπος» (τὸ ὄρνις ἐν ταῦθα περιληπτικ. = ὄρνιθες). Εὐρ. Ἑκ. 39 «κατέσχε' Ἀχιλλεὺς πᾶν στρατεύμ' Ἑλληνικὸν πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην» ἐνθα καὶ Pflugk, Ἡρδ. 1, 87 «ὡς ὦρα πάντα μὲν ἀνδρα σβεννόντα τὸ πῦρ, διγαμένους δὲ οὐκέτι καταλαβεῖν». Θουκ. 3, 2 «Λέσβος ἀπέστη ἀπ' Ἀθηναίων, βουλευθέντες κτλ.» 3, 79 «ἐπὶ

τὴν πόλιν ἐπέπλεον ἐν πολλῇ ταρχῆ καὶ φόβῳ ὄντας». 4, 15 «ἔδοξεν αὐτοῖς τὰ τέλη καταβάττας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλευεῖν πρὸς χρημικ ὀρώντας, ὅ,τι ἀνδοκῆ». Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 21 «ὄχιλος περιεχεῖτο πολλὸς φοβούμενοι, μὴ ἀπρακτοὶ ἦοιεν». 1. 4, 13. Ξεν. Κύρ. 7. 3, 8 «ὡ ἀγχθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οὕχῃ δὴ ἀπαλιπὼν ἡμᾶς». 1. 2, 12 «αὐ μένουσαι φυλαί. διαγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους δικτελοῦσιν». Δημ. 21, 117 «ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μικρὰ καὶ ἀνικδὴς αὕτη κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς κτλ.» Πλ. Φαίδρ. 239, a «οὔτε κρεῖττω οὔτε ἰσοῦμενον ἔρκαστῆς παιδικὰ ἀνέξεται, ἤττω δὲ καὶ ὑποδῆστερον αὐεὶ ἀπεργάζεται».

b) Ἐπὶ τῶν ἀνωκομιῶν ἢ κατὰ σύνεσιν αὕτη σύνταξις εἶνε κλονωστῆτῃ Ἡρόδ. 4, 125 αὐπῆγον ἐπὶ τὴν Νευρίδα, ταρχοσόμενων δὲ καὶ τούτων». 8, 121 «τρεπόμενοι ἐς Κάρυστον καὶ δηιώσαντες αὐτῶν τὴν χώρην». Θουκ. 1, 136 «φεύγει ἐς Κέρκυραν ὡς αὐτῶν (δηλ. Κερκυραίων) εὐεργέτης». 4, 15 «ἐς δὲ τὴν Σπάρτην ὡς ἡγγέλη τὰ γεγεννημένα περὶ Πύλον, ἔδοξεν αὐτοῖς (δηλ. τοῖς Ἀκεδαμονίοις). Ξεν. Κυρ. 3. 3, 14 «συγκαλέσας πᾶν τὸ στρατιωτικὸν ἔλεξε πρὸς αὐτοὺς τοιάδε». Πλ. πολ. 370, e «ἐξ ἄλλης πόλεως., καὶ ἐκεῖνοι (δηλ. οἱ πολῖται) δέονται» ἰδ. καὶ 374, a. Λυσιδ. 204, e «ἀ χρὴ ἔρκαστὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς ἄλλους λέγειν». Συχνὰ μετὰ τὰ τίς, τί, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62 «ἐχόν τις φανερός γέννηται κλέπτων., τούτοις θανάτος ἐστὶν ἡ ζημία» ἰδ. Κύρ. 1. 2, 2. 7. 4, 5. Ἀνάλ. 1. 4, 8. 5, 1. 9, 16. 4. 3, 6. κτλ. Ἀπομν. 2. 3, 2. 8, 6. 3. 10, 1. Δημ. 2, 18 «εἴ τις ἀνὴρ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τούτους μὲν φιλοτιμίᾳ πάντας ἀπώθειν αὐτὸν (τὸν Φίλιππον) ἔφη⁴». Ποιητικῶς δὲ μετ' ἐπίθετον, περιέχον τὴν ἔνοιαν τῆς γενικῆς· οἷον Σοφ. Τρ. 260 «ἔρχεται τὴν πόλιν τὴν Εὐρυτείαν (= Εὐρύτου)· τόνδε γὰρ μετρίτιον.. ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους» ἰδ. e).

c) Καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀνωκομ. συμβαίνει συχνὰ ἢ κατὰ σύνεσιν αὕτη σύνταξις· ἐπὶ προσώπων ὁμοῦ ἢ σύνταξις αὕτη ἀνήκει μᾶλλον τῇ ποιήσ., ἢ τῷ πεζ. ὡς Κ, 278 «Διδὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεῖ.. παρίσταται». Χ, 87 «φίλον θάλος, δὲ τέκον αὕτη». ψ, 121 «ἔρμα πόλῃος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι κούρων ἐν Ἰθάκῃ». Οὕτω παρ' Ὀμήρ. πάντοτε «βίη Ἡρακλείη, ὄσπερ». Πίνδ. Π. 3, 21 «φύλον., ὄστις. παπταίνει». Σοφ. Φ. 715 «ὡ μελέα ψυχά, δε μὴδ' οἰνοχύτου πώματος ἦσθη δεκέτει χρόνω». Εὐρ. Ἀνδρ. 570 «τέκρου τε τοῦδ', δὲ οὐδὲν αἴτιον μέλλουσι.. κτανεῖν». Ἰκέτ. 12 «θανόντων ἐπτά γενναίων τέκων., ὄς ποτ' Ἀργείων ἀναξ Ἄδραστος ἦγαγε». Ἐν τῷ πεζ. συχνὰ ἐν τῇ λέξ. παιδικὰ Ξεν. συμπ. 8, 26 «τῶν παιδικῶν, δε ἀν εἰδῆ κτλ.» (ἰδ. Πλ. Λυσιδ.

⁴Id. Richter de anacol. gr. Spec. II § 25 καὶ 26. Poppe ad Th. 1. 1, σελ. 102 καὶ Tom. III 1, 529. Bremi ad Isocr. Exc. X.

204, ε «ἐπίσταναι, ἃ χρῆ ἐραστὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν λέγειν). Δείνυχ. 1, 40 «τὰ τοικῦτα κινάδη, οὐ πεποιθήκασιν οὐδὲν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως». Καὶ ἐπὶ τῶν περιληπτικῶν ἢ οὐσιαστικῶν, ἔτινα ὡς περιληπτ. πρέπει νὰ ὑποληφθῶσιν, ἢ σύνταξις αὐτῆ δὲν εἶνε σπανία παρὰ τε ποιητ. καὶ πεζ. Π, 368 «λείπει λαδρ Τρωϊκῶν, οὐς ἀέκονταξ ὀρυκτῆ τάφρος ἔρυκε». λ, 502 «τῷ κε τῶ (= τινί) στύζαμι μόνος καὶ χειρῶς ἀάπτους, οὐ κείνον βιώνεται». Ἡρόδ. 8, 128 «περιέδραμε ὄμιλος.., οἱ αὐτίκα τὸ τόξευμα λαβόντες.. ἔφερον ἐπὶ τοὺς στρατηγούς». 7, 8 «πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἱ γε ἐμέ.. ὑπῆρξαν ἄδικα ποιούντες». Θουκ. 6, 80 «Πελοποννησίου.., οἷ». 3, 4 «τὸ τῶν Ἀθηναίων ναυτικόν, οὐ ὥρμουεν ἐν τῇ Μαλέᾳ». Σοφ. Αἴ. 235 «πολιμαρ, ὦρ». Εὐρ. Ὀρ. 1135 «νῦν δ' ὑπὲρ ἀπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην, ὧν πατέρας ἔκτειν' ὧν τ' ἀπώλεσαν τέκνη». Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 31 «θίασος (= θιασῶται), .., οἷ». Πλ. Φαίδρ. 260, α «πλήθει, οἵπερ δικάζουσι «Γραχὺ δὲ πως τὸ τοῦ Θουκ. 2, 45 «αἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χρεῖα ἔσονται, μνησθῆναι», ἀντὶ ἀρετῆς τῶν γυναικῶν. Οὐδόλωξ ὅμως περιέρχον μετ' ἀντωνυμ. κτητικῆν ὡς «τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὅρ μῆτ' ὀκνεῖτε» Σοφ. Οἰδ. Κολ. 731. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15 «καὶ οἰκία γε πολὺ μείζων ἢ ὑμετέρα τῆς ἐμῆς, οὐ γε οἰκία χρῆσθε γῆ τε καὶ οὐρανῶν».

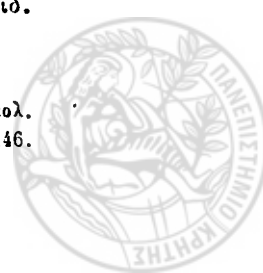
Ἐνταῦθα συγκαταλεκτέξ καὶ αἱ ἐπόμενοι περιπτώσεις:

α) Ἐνῶ τὸ οὐσιαστικόν, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ ἀναφορικόν, τίθεται ἐνικῶς, τὸ ἀναφορικ. τιθ. πληθυντικῶς, ὅταν δὲν ἀναφέρηται εἰς ὠρισμένον τοῦ γένους ἄταμον, ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον τὸ γένος, καὶ οὕτω λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ οἴος. Ἡ χρῆσις ὅμως αὕτη εἶνε συνηθεστέρα παρὰ ταῖς ποιητ., ἢ τοῖς πεζ. μ, 97 «κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστος Ἀμφιτρίτη». Ξ, 410 «χερμαδίω, τὰ βρα πολλά.. παρ' ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο» τ, 40 «ἢ μάλτα τις θεὸς ἔνδον, οὐ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν» ν, 223. Εὐρ. Ὀρ. 920 (908) «αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνι σώζουσι γῆν» μ. σ. Porson καὶ Schaefer. Ἑλ. 440. α' Ἑλλῆρ πεφυκῶς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφί». Ἰκέτ. 868 «φίλοιξ τ' ἀληθῆξ ἦν φίλος, παροῦσά τε καὶ μῆ παροῦσιν' ὧν ἀριθμὸξ οὐ πολὺξ», (Kühner: Σοφ. Ἦρ. 548 λέγει ἡ Δηϊάν. «ὀρῶ γὰρ ἦβην (δηλ. Ἰσθμῆξ) τὴν μὲν ἔρπουσαν πρῶσω (= ἀνθοῦσαν=efflorescentem) τὴν δὲ (δηλ. ἐμαυτῆξ) φθίνουσαν, ὧν (ἐξ οἰωνδήποτε ἀνθούτων κορασιῶν) ἀπρηπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸξ ἀνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα (ἀπ' ὧν ὀνήρ ἀπομακρύνει τὸν πόδα=a quibus vir pedem avertit, ἴδε Schneidew.) Πλ. πολ. 554 α «ἀύχημρὸξ γέ τιξ ὦν καὶ ἀπὸ παντὸξ περιουσίαν ποιούμενοξ θησαυροποῖδξ ἀνήρ, οὐξ δὴ (οἰουσδήποτε ἀνδρῶξ = ejusmodi homines) καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθοξ». μ. σ. Stallb. 373, ε «πολέμου γένεσιν εὐρήκαμεν, ἐξ ὧν μάλιστα ταῖξ πόλεσι κακὰ γίνεταξ». μ. σ. Schneider. Δημ. 8, 310 «ἀνδρὶ καλῶ τε καὶ χθῶ, ἐν οἷξ οὐδ' ἀμῶ σὺ φηνήτη γεγρονῶξ». Ὅμοιον παρὰ

Πλ. Ξενοξ. 237, b ἀξελέξατο (ἡ ἡμετέρα γῆ) τῶν ζῶων καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ συνέσει ὑπερέχει τῶν ἄλλων». Οὕτω τίθεται καὶ τὸ οὐδέτερον. πληθυντ. ἄ, ὅταν ἀναφέρηται εἰς ἀόριστ. ἀντωνυμ. ἢ οὐσιαστικοποιηθὲν ἐπιθετον οὐδετέρου ἐνικοῦ, διότι καὶ δι' ἐκείνης καὶ διὰ τούτου δηλοῦται μόνον ἔννοια γενική· Θουκ. 3, 38 «ἄλλο τι ἢ ἐν οἷς ζῶμεν» Πλ. Ἀλκ. 1. 129, c¹). (Τὸ ἐν Εὐρ. Ἀνθρ. 271. «δεινὸν δ' ἔρπετων μὲν ἀγρίων ἄκη βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαι τινα, ἄ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω (χείρονα=perjora), οὐδείς γυναικὸς φάρμακ' ἐξέυρηκέ πω κακῆς», ἐξηγητέον οὕτω=ἄ δ' ἐστι.. περαιτέρω, γυνὴ κακῆ, ταύτης οὐδείς φάρμακ' ἐξέυρηκέ πω ὁ πληθυντ. ἄ ἔνεκα τοῦ προσηγηθέντος πληθυντ. ἔρπετων ἀγρίων, ὃ δὲ προσθετ. προσδ. γυνὴ κακῆ ἀναφέρεται κατὰ τὰ ἐν §. 556, 4 εἰς τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν).

6) Καὶ τούναντίον τὸ ἐνικὸν ἀναφορικ. ἀναφέρεται εἰς πληθυντικ. οὐσιαστικ., ὅταν τὸ ἀναφ. ἔχη σημασίαν περιληπτικὴν· οἷον ὄστις, ὃς ἄν (ὃς κεν), ὅστις ἄν (κε) μεθ' ὑποτακτικ.=ὄστις ὅποτε = quisquis, quicumque, Λ, 367 «νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι (=persequare, ὅν κε κηχείω». Γ, 260 «ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκεν ὁμόσση». Ο, 731 «Γρῶας.., ὅστις». Π, 621 «ἀνθρώπων.., ὃς κε.. ἔλθη». Ψ, 285 «ἄλλοι.., ὅστις». Εὐρ. Μ. 220 «δικὴ γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν ὄστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκαμθεῖν, στυγεῖ δεδουρκῶς, οὐδὲν ἠδικημένος», μ. σ. Pflugk. Ἐκ. 359 «ἔδεσποτων ὤμων φρένας τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται». Οὕτως μάλιστα τὸ πάντες, ὅστις, ἢ ὃς ἄν μεθ' ὑποτακτ. ὡς Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 14 «οἷς ἄν ἐντύχη, πάντων κρατεῖ». (σπανιώτατον μὲν τὸ πάντες, οὔτινες· σχεδὸν δὲ πάντοτε τὰ πάντες ὄσοι ἢ ὄστις)· Θουκ. 7, 29 «πάντας ἐξῆς, ὅτω ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντας». Ξεν. Ἀν. 2. 5, 32 «ᾧτινι ἐντυγχάνοιεν, πάντας ἔκτεινον». Κύρ. 5. 3, 5. 8. 2, 25. Ἰσχι. 9, 11 «τοὺς ἄλλους, ὅτω ἦδει Ἀστυφίλον χρώμενον» Ψευδοδωσί. 6, 6 «βρασιλέας πολλοὺς κεκολλάκευεν, ᾧ ἄν ζυγγένηται». Πλ. πολ. 556, d «ἀσπάζεται πάντας; ᾧ ἄν περιτυγχάνη¹)». Οὕτω συχνὰ προηγείται τοιαύτη ἀναφορ. ἀντων. καθ' ἐνικόν, ἢ δὲ ἐπομένη λέξις, πρὸς τὴν τὸ ἀναφ. ἀναφέρεται, καὶ ἥτις εἶνε συνθεστάτα ἀντωνυμ. δεικτικῆ, κεῖται κατὰ πληθυντ. οἷον Σοφ. Ἀντ. 707 «ὄστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὔτοι δικαπυθθέντες ὠφθησαν κenoί.» Θουκ. 6, 17 «ὅτι δὲ ἕκαστος ἢ ἐκ τοῦ λέγων πείθειν οἶεται, ἢ στασιάζων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ λαβὼν ἄλλην γῆν, μὴ κατορθώσας, οἰκῆσειν, ταῦτα ἐτοιμάζεται». ἴδ. Ξεν. Κυρ. 1. 6, 11. 8. 3, 46.

1) ἴδ. Richter de anacol. Gr. ling. §. 33, b.—2) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 4, 426. c, εἰς Πρωτ. 315. d Strange Lps. jhrb. 1835 III Suppl. 3. II. S. 446. Kühner εἰς Ξεν. Ἀν. 1. 1, 5.—2) Nitzsch εἰς Ὀδύσσ. μ, 75.

Σημ. 1. "Όταν ὁ πληθυντ., εἰς ὃν ἀποδίδεται τὸ ἀναφορικόν, κῆται ἀντὶ τοῦ ἐνικ., τότε ἐνίοτε παρὰ τοῖς τραγ. τὸ ἀναφ. τίθεται εἰς ἐνικ. Εὐρ. Ἰφ. 986 «οἱ κτρά γὰρ πεπόνθαμεν, ἦ. . κενὴν κατέσχον ἐλπίδα».

Σημ. 2. Ἐπιβήματικῶς ἐκληπτέα τὰ ἐν τοῖς παραδείγ. Ξεν. Ἄν. 1. 2, 22 «εἶλε τὰς σκηνάς, οὐ ἐφύλαττον οἱ Κίλικες» καὶ 3. 2, 14 «οὐπω πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὐ ἐνικάζε». Γὰ οὐ καὶ ἀφ' οὐ λατ. ubi καὶ ἐχθο ἐπιβήματικῶς.

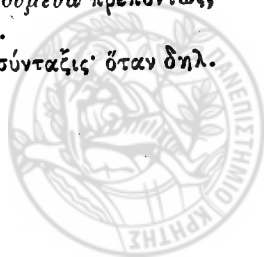
ΣΗΜ. 3. Ἐνίοτε τὸ ἐπιθέτου δὲν συμφωνεῖ οὔτε πρὸς τὸ γραμματικὸν οὔτε πρὸς τὸ φυσικὸν γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸ γένος τοῦ συνωνύμου οὐσιαστικοῦ, ὅπερ ἐν νῶ εἶχεν ὁ συγγραφεὺς, ὅτε ἔλεγε τὰ ἀνωτέρω, ὡς Α, 238 «ἔτραπετ' αἰχμὴ καὶ τόγχε χειρὶ λαδών» ὡσαύτῃ προηγεῖτο ἔγχος, ἐπειδὴ ὁ Ἄγαμέμν. δὲν ἔλαβε τὴν αἰχμὴν, ἀλλὰ τὸ ἔγχος 1). Φ, 167 «τῷ δ' ἐτέρω (δοῦρι) μιν. βέλε.. ἢ (δηλ. αἰχμῇ) δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήριχτο λιλαϊομένη χροὺς ἄσαι», διότι αἱ τελευταῖαι αὐτὰς λέξεις ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς τὸ ὄλον δόρυ, ἀλλ' εἰς τὴν αἰχμὴν. Σοφ. Φιλ. 758 «δεινὸν γε τοῖσιπαισάγμα τοῦ νοσηματος» μετὰ δύο δὲ στίχους «ἦκει γὰρ αὐτῆ (δηλ. ἡ νόσος) διὰ χρόνου» ἐπειδὴ τὸ μὲν νόσημα δηλοῖ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενείας, νόσος δὲ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, ἴδ. καὶ 807. Τρ. 987 «κείμεαι πεπονημένος ἀλλήλοισι δδύνασι; οἴμοι ἐγὼ τλάμων ἢ δ' αὐμιαρὰ (δηλ. νόσος) βρύκει». ἴδ. καὶ 1009. Ἄλλ' ἐν τῷ μ, 75 «νεφέλη δέ μιν ἀμβέδωκεν κυανήν» τὸ μὲν οὐκοῦτ' ἔρωσι» δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν τὸ νεφέλη ἀντὶ νέφος, διότι ἀμφότερα εἶνε ταυτῶσημα, ἀλλ' ὅτι τὸ οὐδέτ. τὸ ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν προηγουμένην ἔνοιαν δηλ. τὸ νεφέλην μιν ἀμβέδωκεναί. Οὕτως ἐκληπτέον καὶ τὸ τῷ Θουκ. 2, 47 «ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον πρότερον πολλὰ ὄσοι ἐγκατασκήψαι», ἥτοι τὸ λεγόμενον ὡς αἷτιατ. ἀπόλ. καὶ οὐχὶ εἰς τὸ νόσος ἀντὶ νόσημα, εἰ καὶ λέγεται καὶ οὕτως ἴδ. §. 352, d. Εὐρ. Τρ. 531 «πάσα δὲ γίγνα Φρυγῶν πρὸς πύλας ὠρμάθη. ἔσετον λόχον Ἀργείων καὶ Δαρδανίας ἄταν θεῶ δώσων» (ὡσαύτῃ προηγεῖτο λαὸς ἢ ὁμοίον τι). Οὕτω Πλ. Φιληβ. σ. 32 Α. «ἀπόντων καὶ διακρινομένων (δηλ. ὑγρῶν)» εἰ καὶ προηγείται ὑγρότης. Τὸ ἀφρημ. ἐνταῦθα μεταπίπτει εἰς συγκεκριμένον.

Σημ. 4. Περὶ τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ πληθυντ. εἰς τὸν ἐνικ. ἴδ. §. 371, 5, b.

4 "Όταν τὸ ὑποκείμενον ἐκφέρεται διὰ τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου τὸ ἢ τὰ μετὰ πληθ. γενικῆς οὐσιαστικοῦ ἢ καὶ μετὰ ἐμπροσθέντος προσδιορισμοῦ, τότε τὸ ῥῆμα τίθεται κανονικῶς εἰς πληθυντικ. ὅταν ὁμῶς τὸ κατηγορούμενον δηλῶται δι' ἐπιθέτου, τότε τίθεται μὲν τοῦτο ἐπίσης εἰς πληθυντ. συμφωνεῖ ὁμῶς πρὸς τὸ γένος τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς. Σοφ. Φ. 497 «τὰ τῶν διακόρων, τοῦμὲν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἠπειγορ στόλον». Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 8 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν (= τοὺς θεοὺς) ἐπισκεπτέον, εἰ συμβουλευούσιν αὐτὸν φίλον ποιῆσθαι». Πλ. πολ. 563, c «τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων. ἐλευθερώτερα ἔστι» (τὸ ἔστιν ἐνικ. ἕνεκα τοῦ πληθυντ. οὐδετέρου ἐλευθερώτερα), νόμ. 657, b «τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὐ θεωροῦντες, διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως, χαίροντες τῇ ἐκείνων παιδιᾷ» ἰδὲ Φιλ. 45, e.

5. Ταύτη δὲ λίαν συγγενῆς εἶνε ἡ ἐπομένη σύνταξις ὅταν δηλ.

1) ἴδ. Richter d. anac. Gr. lin. §. 28.

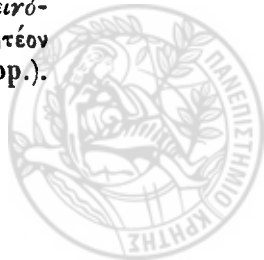
ὑποκείμε. οὐσιαστικ. μετ' ἐπιθετικοῦ κατὰ γενικὴν οὐσιαστικῶς περιγράφῃ ἔννοιαν οὐσιαστικῶς, τότε ἢ εἰς τὸ ὑποκείμε. προστιθεμένη μετοχῇ μετ' ἀπωτέρω ἐπιθετικῆς ἔννοιας συμφωνεῖ κανονικῶς κατὰ πᾶσιν μὲν πρὸς τὸ ὑποκείμε., κατὰ γένος δὲ καὶ ἀριθμ. πρὸς τὸ κατὰ γενικ. οὐσιαστικόν, τὸ ἐκφράζον τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς περιγραφῆς» τ, 90 «ἤλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαιου χρύσειον ἀκῆπτρον ἔχων» π, 476 «μείδησεν δ' ἱερῆ Ἰς Τηλεμάχοιο ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν». Β, 459 «ὄριθων πετηνῶν ἔθρεα πολλά.. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσιν» ἔνθα κακῶς ὁ Ἀρίσταρχ. ἀγαλλόμενα ἀνεγίνωσκε ἰδ. Spitzn. ('Ἄλλα καὶ Β, 88 «ἔθρεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων, πτέρης ἐκ γλαυφύρης αἰεὶ νέον ἔρχομενῶν») Σοφ. Ἄντ. 1002 «ἀγγυτ' ἀκούω θρόγγον ὄριθων κακῶ κλάζοντας οἰστρω». Πλ. νόμ. 657, d «τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν ἐκείνους αὐ θεωροῦντες». ὁ Θουκ. ὁμωσ 1. 110 «τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἐξ ἔτη πολεμήσαντα» ὄχι πολεμήσαντες καὶ κατὰ σύνεσις.

Σημ. 5. Σπανιωτάτῃ εἶνε ἡ τόσον συχὴ ἐν τῇ λατιν. γλώσσ. σύνταξις οὐσιαστικοῦ ἑνικοῦ, μετ' ἐμπροθέτου μετὰ τῆς προθ. μετὰ προσδιορισμοῦ, μετὰ ῥήμ. πληθυντικ. Θουκ. 3, 109 «Δημοσθένης μετὰ τῶν ξυστρατῆγων Ἀκαρνανῶν σπένδονται Μαντινεῦσι». Διοφιλ. παρ' Ἀθην. 7, 292 d «πολυτελῶς Ἀδωνία ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἐτέρων» Ὁμοιον παρὰ Λουκ. διάλ. θε. 12, 1 «ἐκείνη (Ρέα) παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν» (1).

§. 360. II. Ἀρσενικ. ἢ θηλυκ. ὑποκείμε. μετὰ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου κατ' οὐδέτερον ἑνικόν.

Ὅταν τὸ ὑποκείμε. δὲν πρέπη νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὠρισμένον ἀντικείμε., ἀλλ' ὡς ἔννοια γενικῇ (ὡς πρᾶγμα δηλ. ἢ οὐσία), τότε τὸ κατηγορικόν ἐπίθετον χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμ. τοῦ ὑποκειμ. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸ κατ' οὐδέτ. ἑνικόν. Ἡ σύνταξις αὕτη ἔχει τὴν κυρίαν αὐτῆς πηγὴν εἰς τὰ ἀξιώματα, γρωμικά, ἀποθβέγματα, παροιμίας κ.τ.λ. Β, 204 «οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ» εἰς κοίρανος ἔστω». Σοφ. Αἶ. 580 «κάρτα τοι φιλοκίττιστον γυνή». Εὐρ. Ἰππ. 101 «τερπνὸν ἐκ (=μετὰ) κυναγίας τράπεζα πλήρης» Ὁρ. 233 «δυσάρεστον οἱ ροσοῦντες ἀπορίας ὑπο.» 234 «μεταβολὴ πάντων γλυκύ». 772 «δεινὸν οἱ πολλοί, κακούργους ὄταν ἔχωσι προστάτας». Μήδ. 329 «πλήν γὰρ τέκνων ἔμοι γε φίλτατον πόλις» 928 «γυνὴ δὲ θῆλυ κατὰ δακρυοῖς ἔφυ». Ἡρ. Μαιν. 1292 «αἰ μεταβολαὶ λυπηρόν». Ἡρδ. 3, 82 «ἡ μονταρχίη κράτιστον» 7. 10, 7 «διαβολὴ (= calumnia) γὰρ ἐστὶ δεινότατον» (παρὰ Θουκ. ὁμωσ 1, 10 «Μυκῆναι μικρὸν ἦν», ἔννοητέον τὸ μετὰ ταῦτα πάλισμα, διότι δὲν εἶνε ἔννοια γενικῆ μ. σ. Ρορρ.).

1) Ἰδ. Μαθ. II. § 302 σημ.

Πλ. πολ. 354, α «οὐδέποτε *λυσσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης*». 364, α «*καλὸν μὲν ἢ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μὲν τοι καὶ ἐπίπορον*». Ἰππ. μείζ. 284, α «ἐν ταῖς εὐνόμοις πόλεσι *τιμιώτατον ἢ ἀρετῆ*». 288 b. 296, α «*ἢ σοφία πάντων κάλλιστος ἢ δὲ ἀμαθία πάντων αἰσχιστος*». Φαίδρ. 245, d' οὕτως ἐξηγητέα καὶ τὰ ἐν Πλ. Φαίδρ. 262, c «βούλει οὖν ἰδεῖν τι ὧν φημὲν ἀτεχνὸν τε καὶ ἔντεχνον εἶναι» δηλ. ἰδεῖν τι τούτων, ἃ φημὲν ἀτεχνὸν τε καὶ ἔντεχνον εἶναι ἀδίκως δὲ ἐθεωρήθη δύσκολος ἢ συνταξίς αὐτῆ συμπ. 178, α «*ἃ δέ.. ἀξιομνημόνευτον*» (δηλ. εἶναι). Οὕτω καὶ παρὰ λατίν. ποιητ. π. χ. Virg. Aen. 4, 570 «*varium et mutabile semper femina*». Πλ. Ἰππ. μείζ. 288, b «*ἀθήλεια ἔπος καλῆ οὐ καλὸν*» καὶ παρὰ λατ. «*lūra kalḗ ou kalón*» καὶ παρὰ λατ. «*lūtra kalḗ ou kalón*». Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐξῆς χωρία· οἷον Σ, 128 «*καὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον*». Πλ. Περμ. 160, α «*ταῦτα δὲ ἀδύνατα ἐφάνη*», Σοφ. 252, e «*τά γε δύο ἀδύνατα εὐρέθη*». Οὕτω συχνὰ συντάσσεται τὸ ἐρωτημ. *τί μετὰ πληθυντικοῦ, ἐπειδὴ ἐρωτᾶται ὑπὸ ποίαν γενικὴν ἔννοιαν ἐκλήπτειν ἐν ἕκαστον, ἴδε §. 369, 2. Ξεν. Ἄν. 2. 1, 22 «*τί οὖν ταῦτ' ἐστίν*; Ἄπομν. 1. 2, 43. Πλ. Εὐθύφρ. 15, α. Φαίδ. 58, c «*τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα*;» Γοργ. 58, c «*σκεπτέον, τί τὰ συμβαινόντα*» (Τούτωντιόν Φαίδ. 112, α, ἀλλὰ *τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα*;» = ὄχι *quid*, ἀλλὰ *quae* ἢ *qualia* Πλ. Γοργ. 462, d «*τίς τέχνη ὀσοποιία; οὐδεμίαν, ὦ Πῶλε. Ἄλλὰ τί, φάθι. Φημί δ' ἐμπειρία τις*») οὕτω καὶ τὸ *ὅτι ἐν πλ. ἐρωτημ. προτάσει. Ξεν. Ἄπομν. 3. 9, 3 «*φθόνον δὲ σκοπῶν ὅτι εἴη*» = ὑπὸ ποίαν κλάσιν πραγμάτων ὁ φθόνος ὑπακτέος, = *quid sit invidia*, τὸ δὲ ὅστις τούτωντιόν = *τίς ἢ ποῖος* εἶνε ὁ φθόνος *quae* ἢ *qualis sit invidia*, δηλ. ἐρωτᾶ τις ἡδὴ περὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ φθόνου, διότι ἡ κλάσις προϋποτίθεται ὠρισμένη· (Εὐρ. Ἴων 945 *στίζειται ἡδὴ ὀρθῶς οὕτω «*τοῦτ' ἦν ἂ νῦν σοὶ φανερά σημαίνω κακὰ*», καὶ οὐχί, *τοῦτ' ἦν ἂ νῦν* κτλ.). Καὶ εἰς τὰς συνεπτυγμέναις ἐπιθετικ. προτάσεσι· ὡς Ἡρόδ. 3, 103 «*ἢ λέαινα, ἐόν ἰσχυρότατον καὶ θρασύτατον, ἀπαξ ἐν τῷ βίῳ τίκεται ἐν*» = ἥτις ἐστὶν ἰσχ. κ. θρ. ὄν. Πλ. πολ. 420, c «*οἱ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ οἰστροίφ' ἐνακλημιμένοι εἰσίν*». Ἰππ. μείζ. 299, α «*τὰ περὶ τὰ ἀφροδίσια. . ὡς ἡδιστον ὄν*».***

ΣΗΜ. 1. Ὅταν τὸ ὀνομαστικόν ἐκφράξῃ ἰδίον καὶ γενικὴν ἔννοιαν, τότε ἀντιὸν αὐτῆ συνταχθῆ μετ' ἀπλοῦ οὐδετέρου ἐπιθέτου συντάσσεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ *τί* ἢ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν ἰσχυρῶν, πρᾶγμα, κτῆμα· ὡς Ἡρόδ. 3, 53 «*φιλοτιμίη κτήμα σκαίων· ἐνθα καὶ τυραννίς κτήμα σφαλερόν*». Εὐρ. Ὀρ. 70 «*ἄπορον κτήμα δυστυχῶν δόμος*». Ἰφ. Αἰδ. 334 «*νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτήμα καὶ σαφὲς φίλοις*». Ψευδ. Πλ. Θεαγ. σελ. 122, b «*συμβουλή ἱερὸν κτήμα*». Δημ. 2, 12 «*ἅπας μὲν λόγος, ἀν' ἀπὸ τὰ πράγματα μάταιός ἐστι φαινεται καὶ ἐν ὄν. Θεόκρ. 15, 83 «*σοφόν τι κτήμα ἄνθρωπος*» μετὰ τῶν σημ. Walcken. καὶ Kiessling. σελ. 420. ἴδ. §. 363 τὰ τελευταῖα δύο παρὰ γοργ.*

Ὅτω καὶ οἱ λατίν. Ovid. ex Pont. 2. 7, 37 «res timida est omnis miser». Mart. Epigr. 10, 59 «res est imperiosa timor (1)». Δὲν πρέπει δὲ παραπλανηθεῖντες ἐκ τινῶν Γραμματικ. καὶ Ἑρμηνευτῶν τοιοῦτων χωρίων νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι, ὅπου ἂν ἀπαντᾷ τὸ ἀπλοῦν οὐδέτερον, ἐνοητέον καὶ ἡ ἀντων. τί ἢ ἐν τῶν βηθέντων οὐσιαστικ., ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ οὐδέτερω περιέχεται ἡ ἐννοία τοῦ γενικοῦ. Ἐπίσης δὲν ἐννοοῦνται οὔτε τὸ τί οὔτε τὸ οὐδὲν εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις· οἷον Πλ. Φαίδρ. 241, c «τὴν τῆς ψυχῆς παιδείσιν, ἢ· οὔτε ἀνθρώποις οὔτε θεοῖς τιμιώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε ποτ' ἔσται». Δὲν νοοῦνται ταῦτα οὐδ', ὅταν τὸ οὐδέτερον ἦνε ἀντικείμενον· ὡς Θουκ. 4, 30 «ὡς ἐπ' ἀξίῳ χρεῶν τοῦ· Ἀθηναίους σπουδῆν ποιεῖσθαι». = ut ad rem gravioris momenti. 50 «εἰ οὖν βούλονται σφεδὲ λέγειν» ἐνθ. καὶ Πόππ. 6, 21 «εἴπερ βουλόμεθα ἀξίον τῆς διανοίας δρᾶν». Πλ. νόμ. 657, a «θαυμαστοὺν λέγεις»(2).

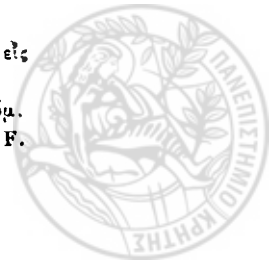
Σημ. 2. Ἐν τῷ χωρίῳ Πλ. Κρατ. 410, c «αἱ ὄραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον» ἐτίθη, τὸ ῥητέον, ἐπειδὴ ὁ Πλάτ. θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ λέξις ὄραι πρέπει νὰ ἀπαγγελῆται κατὰ τὸν ἀρχ. ἀττικ. τρόπον δηλ. ὡς δρᾶι ἴδ. Heindorf. καὶ Stallb. Ἐν δὲ τῷ χωρ. Πλ. πολ. 460, b «τοῖς ἀγαθοῖς τῶν νέων ἐν πολέμῳ γέγρα δοτέον καὶ ἀθλα, ἄλλα τε καὶ ἀφρονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γοναϊκῶν ἡγεμονίας» πρέπει νὰ νοησῶμεν τὸ θηλυκ. δοτέα ἐκ τοῦ πρότερον δοτέον. Τραχυτέρα εἶνε ἡ σύνταξις παρὰ Φιλῆβ. 57, a «ἡ λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ πότερον ὡς μία ἑκατέρα λεκτέον ἢ δύο τιθώμεν», ἐνθα τὸ μὲν θηλ. μία ἑκατέρα ἐνοῦται μετὰ τῶν προηγηθέντων θηλυκῶν, τὸ δὲ λεκτέον μετὰ τοῦ νοουμένου οὐδιτέρου, γένος ἢ ὄνομα. Ὅτω καὶ Σοφιστ. 223, b «ἡ τέχνη· ἡγειωτικῆς· γιγνομένη θῆρα κροσσητέον· σοφιστικῆ». ἐνθα καὶ Stallb.

§. 361. Ἐξακολούθησις.

1. Ἐξαιρέτως συχνὰ οὐδέτερον ἀντων. δεικτικῆς ἀναφέρεται πρὸς οὐσιαστικὸν γένους ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ, ὑποκλιμανομένης τῆς ἐννοίας τοῦ οὐσιαστικοῦ πάντως γενικῶς ἢ ἀπλῶς ὡς πράγματος, ἢ οὐσίας, ἢ καὶ ὡς ὀλοκληρῶν ἐννοίας· οἷον «ἠμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦτο αἰεὶ κρεττεῖν, ὅπου ἂν ἐνῆ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων» Πλ. Πρωτ. 357, c «Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστὶ, πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀνκμνησθῆναι, τί αὐτὸ φησι Γοργίας εἶναι» Μέν. 73, c³). «εἰ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλείστα τοῦτο ποιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείους ἀγείροι» Ξεν. Ἰέρ. 9, 9. «Ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς βεβασιύτητα δὴ φύσεως ἰσχυρὸν δηλώσας καὶ διαφερόντως τε εἰς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἀξίος θαυμάσαι» Θουκ. 1, 138 δηλ. ἐς τὸ φύσεως ἰσχυρὸν δηλώσας. «Τριῶν προκειμένων, δήμου τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ μοναρχου, πολλῶ τοῦτο (δηλ. τὸ μόναρχον εἶναι) προεχειν λέγω»

1) Ἰδ. Walken εἰς Θεόδρ. 8, 4.—2) Stallb. εἰς Πλ. συμπ. 175. Kühner εἰς Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30. Ἀνάβ. 3, 2, 37.

3) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Φιλῆβ. 28, a. Πρωτ. 352. b. Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. I σ. 105. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 5 σ. 129, 1. Bremi εἰς Δημ. κ. Ἀφῶδ. F. test σ. 847, 11,

Ἡρδ. 3, 82. «(Φίλιππος) δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο (δηλ. τὸ δόξαν λαμβάνειν) ἐζήλωκε» Δημ. 2, 15. «ὥστε (Φίλιππον) τῆς Ἑλληνων ἀρχῆς ἐπιθυμησάτω καὶ τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι» Δημ. 18, 68, δηλ. τὸ τῶν Ἑλλ. ἀρχεῖν. Ἀναφέρεται καὶ εἰς πληθυντικ. Θουκ. 1, 80 «τίνι πιστεύσαντας χρῆ ἐπειχθῆναι. . . τοῖς χρήμασιν; ἀλλὰ πολλῶ ἔτι πλείω τούτου ἐλλείπομέν». Περὶ δὲ τῆς ἐλκτικοειδοῦς συντάξεως τῶν, οὗτος ἐστὶν ὁ ἀνὴρ· αὕτη ἐστὶ πηγὴ πάντων τῶν καλῶν, ἴδε §. 369, 1.

ΣΗΜ. 1. Οὕτω ποῦ ἐνίοτε καὶ οὐδέτερον πληθ. ἀντων. δεικτικ. ἀναφέρεται εἰς ἀρσενικ. ἢ θηλυκ. οὐσιαστικὸν ἀριθ. ἐνικ. ἢ πληθ., ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ τὸ ὅλον οἰονεὶ πλάτος ἐννοίας; τινός, Θουκ. 6, 10 «σπονδαὶ ἔσονται» οὕτω ἄρ ἐπραξαν αὐτὰ δηλ. τὰ περὶ τὰς σπονδάς. Πλ. πολιτ. 300, d, νόμοι, καὶ παρακατ. παρὰ ταῦτα, δηλ. παρὰ τὰ περὶ τοὺς νόμους· ἴδ. §. 366, σημ.

ΣΗΜ. 2. Αἱ ἀντωνυμ. οὐδεῖς καὶ μηδεῖς συμφωνοῦσι κωνονικῶς μετὰ τοῦ ὑποκειμένου των, ὅταν ἔχωσι τὴν σημασίαν τῶν οὐτιδανός, μηδαμίνος· ὡς Ἡρδ. 9, 58 «διείδξαν, ὅτι οὐδένας ἄρα ἰόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἴουσι Ἑλλῆσι ἱναπιδεικνύατο». Ἀρρ. ἱπ. 158 «ὡ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὐριον δ' ὑπέμεγας;» Τὰ δὲ οὐδέτ. οὐδὲν καὶ μηδὲν τίθενται, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ δι' αὐτῶν ἡ ἀφηρημένη ἐννοία μηδαμινότῃς, οὐτιδανότῃς, κακότητῃς, ἀναξία· οἷον Πλ. πολιτ. 556, d «ἄνδρες ἡμέτεροί εἰσιν οὐδὲν» 341, c «νῦν γούν, ἔφη, ἐπεχειρήσῃ οὐδὲν ὧν» δηλ. ἐνῶ εἰσαι νοῦλα (μηδὲν) = quum nihil valeas, nullius momenti sis. 562, d «τοῦ; δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηκόους προηλακίζε. ὡς ἰθελοδοῦλους; τε καὶ οὐδὲν ὄν τας» ἐνθ. Stal. Ἀπολ. 41, e «ἐάν δοκῶσι τι εἶναι μηδὲν ὄντες». Καὶ ἐνάρθρως Εὐρ. Ἰ. 819 «ἢ τὸν Ἐκτορα τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε». Καὶ ὁ οὐδὲν Εὐρ. Φ. 578 «πρὸς τὸν οὐδέν». Εὐρ. Τρ. 412 «τὰ σημνά... οὐδὲν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν» (1).

2. Καὶ ἀναφορικῆς ἀντων. τὸ ἐνικ. οὐδέτ. τίθεται, μὴ λαμβανόμενον ἐν ὄψει τοῦ γένους τοῦ οὐσιαστικοῦ τῆς, ὅταν ἡ ἐννοία τοῦ οὐσιαστικ. δὲν πρέπη νὰ ἐκληθῇ ἀτομικῆ, ἀλλὰ γενικῆ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 542, «ἄρ' οὐχὶ μῶρον ἐστὶ τοῦ γχειρήμᾶ σου ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρῶν, δὲ πλήθει χρήμασιν τ' ἀλίσκεται». Εὐρ. Ἐλ. 1687 «καὶ χαίρεθ' Ἑλένης οὐνεκ' εὐγενεστάτης γνῶμη, δὲ πολλαῖς ἐν γυναιξίν οὐκ ἐνι». Πλ. συμπ. 196, a «συμμέτρον ἰδέας μέγα τεκμήριον ἢ εὐσχημοσύνη, δὲ δὴ διαφερόντως ἐκ πάντων Ἔρω; ἔχει = τὸ εὔ, ἔχειν, ὁ. Πολλάκις τὸ οὐδέτερον δ' οὐκ ἀποδοτέον εἰς προηγούμενον ἀρσεν. ἢ θηλ. οὐσιαστ., ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον ἐννοίαν» οἷον Θουκ. 1, 59 «τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ τὸ πρότερον ἐπέμποντο» (ἐνθα τό, ἐφ' ὅπερ εἰς τὸ τρέπονται ἐπὶ τ. Μακεδ. ἀναφέρεται). 6, 47 «πλεῖν ἐπὶ Σελινούντα πάση τῇ στρατιᾷ, ἐφ' ὅπερ μάλιστα ἐπέμφθησαν». Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τίς ἐστὶ φθόνος καὶ τί ἐντι φθ. ἴδε §. 369, 2.

§. 362. III. Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικ. διαφέρει τοῦ ὑποκειμένου του κατὰ γένος ἢ ἀριθμὸν.

Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικ. συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκειμένον του κατὰ πτώσιν, κατὰ γένος δὲ καὶ ἀριθμ. μόνον, ὅταν δηλοῖ πρόσωπον διὸ ἢ ἔχει ἰδίου τύπους διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκ. γένος· ὅσον βασιλεὺς, βασιλεία· ἢ εἶνε γένους κοινοῦ· ὡς ὁ ἢ παῖς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν προσθετικὸν προσδ.· ὅσον Κύρος ἦν βασιλεὺς· Κύρος, ὁ βασιλεὺς· Τόμυρις ἦν βασιλεία· Τόμυρις, ἡ βασιλεία· ὅταν ὁμοῦ τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικ. ἦνε ὄνομα πράγματος σημαντικόν, τότε φυσικὰ διαφέρει συχνὰ τοῦ ὑποκειμένου του κατὰ γένος, ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἀριθμ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ προσθετ. προσδιορ. Π. 498 «σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηγορεῖται καὶ δρειδος ἔσσομαι». Η. 98 «ἂν μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσομαι αἰνότερον αἰνῶς»· ἴδε πλείον. πρδ. Ζ, 356, 1. Ἡρδ. 6, 112 «τέως ἦν τοῖς Ἑλλήσι καὶ τὸ οὖνομα τὸ Μήδων φόβος ἀκοῦσαι». 1, 32 «πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῆ» = ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀνθρ. εἶνε τύχη, ὑποκειμένου εἰς τὴν τύχην· 3, 132 «ἦν δὲ μέγιστον πρῆγμα Δημοκρήδης παρὰ βασιλείῃ» Θουκ. 2, 44 «ἰδίᾳ τῶν οὐκ ὄντων λήθη οἱ ἐπιγιγνώμενοι (δηλ. παῖδες) τισὶν ἔσονται». 4, 26 «αἰτίον δὲ ἦν Λακεδαιμόνιοι προσιπόντες». 9 «αἰτίον δ' ἐγένετο τῆς ἀποστολῆς τῶν νεῶν οἱ μὲν πολλοὶ τῶν Χίων οὐκ εἰδότες τὰ πρᾶσσόμενα κτλ.» Πλ. Μέν. 91, c «οὗτοί γε (οἱ σοφισταί) φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων». Ἐν τῷ προσθετικ. προσδ. Σοφ. Φ. 622 «ἢ κεῖνος, ἢ πᾶσα βλάβη, ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7 «τὴν θυγατέρα, δειρόν τε κάλλος καὶ μέγεθος, ἐξάγων ὧδε εἶπεν». Πολλάκις τὸ ἀφηρημ. οὐσιαστικ. δηλοῖ τέλος ἢ σκοπὸν, ἀποτέλεσμα τοῦ προσηρημένου Α. 47 «ἴρῃσιν εὐοκότες, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων» (ἴδ. Ρ, 548 «τέρας ἔμμεναι»). Εὐρ. Μήδ. 194 «ῥυμούς ἐπὶ μὲν θαλαίαις εὐροντο, βίου τερπνάς ἀχοάς». Ἡρ. Μαιν. 323 «κτείνον με καὶ τὴν δ' ἀθλίαν παιδῶν πάρος, ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀρόσιον θέξν». Ἐκ. 265 «Ἐλένην νιν αἰτεῖν χρῆν, τάφῳ προσφάγματα»¹⁾ ἴδ. καὶ Ζ. 406, 4. Ἡρδ. 1, 205 «γεφύρας ζευγνύων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, διάβαιον τῷ στρατῷ». Παρὰ τοῖς τραγ. συχνὰ τὰ παιδευμα, θρέμμα (= τρῶφιμος alumnus), κήδευμα, τὰ φίλτατα = τέρψις = *deliciae*· ὡς Σοφ. Φ. 434 «Πάτροκλος, ὃς σου πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα», καὶ τό. τὰ πρῶτα· ὡς Εὐρ. Μ. 917 «οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' ἔσσομαι». Καὶ ἐν τῷ πεζ. π. χ. ἐν συνεπιγυμένῃ κατηγορικῇ προτάσει Ἡρδ. 6, 100 «Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα»· ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ προσθετικ. προσδιορισμ. Ἡρδ.

1) ἴδ. Sommer ztschr. v. Zimmernann 1839 σελ. 1010.

9, 77 Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινήτων τὰ πρῶτα» = ὁ ἡγεμὼν τῶν Αἰγινήτων Θεοκρ. 15, 142 «Ἄργεος ἄκρα, Πελασγοί». (=Pelasgi, Argorum praestantissimi viri = Πελασγοί. οἱ ἐξοχώτατοι τῶν Ἀργείων ἄνδρες» προσέτι τό, τὰ πάντα Ἡρδ. 1, 122 «ἦν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνὸν = ἡ Κυν. ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἦτο πάντοτε ὡς περὶδειγμα» (=Cyno ei erat omne in sermone argumentum. Συνήθως ἀνθρώπως ὡς πάντα εἶραί τινι, οὕτω καὶ ἅπαντα = τὸ πᾶν νὰ ἦσαι τινι, ὥστε νὰ σὲ θεωρῇ ὡς τὸ πᾶν = tanti ab aliquo fieri, ut ei omnium instar sis, Ἡρδ. 3, 157 «πάντα δὲ ἦν ἐν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος», 7, 156. Θουκ. 8, 95. Δημ. 18, 43 «πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς»¹⁾).

2. Ὡς ὁ πληθυντ. τῶν ῥηθέντων ἐπιθέτ. τὰ φίλτατα, τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα, τὰ πάντα συντάσσονται μετὰ ἐνικ. οὐσιαστ. οὕτω καὶ οὐσιαστ. πληθυντ. μέγιστα δὲ οὐσιαστικά ἀφηρημένα, συχνότατα παρὰ τῶν ποιητῶν ἐν τοῖς προσθετ. προσδιορισμοῖς συντάσσονται ἐνικῶ οὐκιστικῶ. Ἡ χρῆσις τῆς συντάξ. ταύτης εἶνε καθαρῶς ποιητικὴ ὡς πρὸς εἰς τὴν ἔκφρασιν λαμπρότητα, σοβαρότητα καὶ ἔμφασιν. Οὕτω καὶ ἀπὸ Ὀμήρ., ἰδίως μέγιστα τό, δῶρα οἶον υ, 268 «χρυσὸς γὰρ ἐρύμκε, δῶρα θεοῦ». Θεογν. 1293 «γάμον, χρυτῆς Ἀφροδίτης δῶρα». Ἡσδ. ἀσπ. 312 «μέγας τρίπος. . χροῦσιος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡρίττιοιο». Σοφ. Φ. 36 «ἐκπωμα, φλυαροῦργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός» = κώπτων εἰς τὸν ἐνδεᾶ Εὐρ. Ὀρ. 1053 «καὶ μνήμη δέξιθ' ἐν, κέδρου τεχνάσματα». Ἰππ. 11 «Ἰππόλυτος, ἀγνοῦ Πιθέως παιδευόμενα». Καὶ Virgil Aen. 5, 359 «clipeum, Diddymaonis artes»²⁾).

§ 363. IV. Τὸ κατηγορικὸν ὑπερθετικὸν διάφορον τοῦ ὑποκειμένου κατὰ γένος.

Τὸ ὑπερθετικὸν συντασσόμενον μετὰ γενικῆς, ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτημένης, συμφωνεῖ συνήθως μὲν, ὡς παρὰ Λατί., πρὸς τὸ γένος τοῦ ὑποκειμένου, ἐνίοτε ὅμως, ὡς καὶ παρὰ Γερμαν. πρὸς τὸ γένος τῆς γενικῆς. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ συντάξει, ἥτις θεωρητέα, ὡς ἡ ἀρχικὴ, ἡ γενικὴ ἐκλαμβάνεται, ὡς συγκριτικὴ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ὡς γενικ. διαιρητικὴ. Φ, 253 «(αἰετοῦ) δὸθ' ἄμα κάρτιστος τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν». χ, 139 «κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν». Ἡρδ. 4, 85 «ὁ Πόντος πελαγέων ἀπάντων πέφυκε θωμασιώτατος». 1, 432 «ἀρνεῖς. . , μῆλων δὲ ἄριστος ἀπάντων» καὶ 444. Μένανδρ. σελ. 153 ἐκδ. Mein. «ῥόσων χαλεπώτατος φθόγος». Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 7 «ὁ ἥλιος τὸν πάντα χρόνον πάντων λαμπρότατος

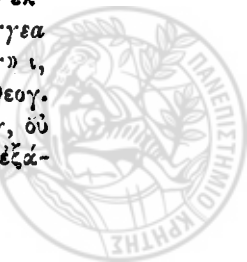
¹⁾ Matθ. II § 437. σημ. 4. Hermann εἰς Viger. § 95 σελ. 727.—²⁾ Id. Matθ. II §. 431. Bernhandy σ. 64. Richter de anac. spec. II § 34.

χωρίας καὶ πληοῦ φανέρτος» Ξεν. Ἄν. 1. 5, 7. Ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῆς ἀναφορικῆς Ἀττωνυμίας «τὴν πόλιν οἰκήσομεν ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων καὶ ταραχῆς, εἰς ἧν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν» Ἰσοκρ. 8, 20. — γ) «Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη (δηλ. ἐστὶ) πόλεμοι τε μάχαι τε» Α, 177. «Γαῖα δ' ἐπι ξυνή (δηλ. ἐστὶ) πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος» Ο, 193. «Μελίης Λάκων ἀφικρεῖται καὶ Ἑρμειώνδας Θηβαῖος» Θουκ. 3, 5. «Φαλίτος ὄχρετο καὶ οἱ σὺν αὐτῷ» Ξεν. Ἄν. 2. 2, 1. Οὕτω καὶ ἐν ἐπιθετικῷ προσδιορισμῷ ἀπρόβατα ὀλίγα καὶ βούς» Ξεν. Ἄν. 6. 3, 22. (Τῶν ἐν μ, 43 «τῷ δ' οὔτε γυνή καὶ νήπια τέκνα. παρίσταται οὐδὲ γάρνυται», τὸ μὲν παρίσταται ἀναφέρεται πρὸς τὰ τέκνα, τὸ δὲ γάρνυται πρὸς ἀμφοτέρω τὰ ὑποκείμενα.).

Σημ. 1. Ἐν τῷ ποιητικῷ λόγῳ δύναιτο τὸ κατὰ πληθ. (δοῦκ.) ῥήμα νὰ τεθῆ καὶ μεταξὺ τῶν καθ' ἑνὶκὸν ὑποκειμένων Γ, 138 «εἰ δὲ κ' Ἄρης ἀρχωσὶ μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι». Ε, 774 «ἦχι βόας Σιμόεις συμβέλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος» κ, 513 «ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε βίουσιν Κωκυτός τε». Οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ κλοῦσι τὴν σύνταξιν ταύτην σχήμα Ἄλκμανικόν, ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἄλκμανος συχρῆς χρήσεως τῆς συντάξεως ταύτης, καὶ ὅμως εἰς τὰ ὀλίγα βεβαίως σωζόμενα ἀποσπάσματα τοῦτου παραδόξως πως ἡ σύνταξις αὕτη δὲν εἰκνύται. Οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν, Πίνδ. Π. 4, 179 «πέμπε δ' Ἑρμῆς. . . διδύμουσ υἱούς. τὸν μὲν Ἐχέφρα κεχλάδοντασ ἤεφ, τόν δ' Ἐρυτονα».

ΣΗΜ. 2. Ὀμοίως ὡς καὶ ἐν τῷ c) ἐπὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδ. «μάχης ἀντιδικῶς Μενέλαο; ἄναξ ἦδ' Ἀγαμέμνων» Αἰσχλ. Ἄγ. 41. Ἐνίοτε δὲ ἐπιθετικὸς προσδ. καίτοι ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ πρῶτον μέλει «ἄνθρωποι μὲν πάνυ ὀλίγοι ἰλήθησαν, βίης δὲ καὶ ὄνοι πολλοὶ καὶ πρόβατα» Ξεν. Ἄν. 4. 7, 14. Δύναται ἐπίσης καὶ ἐπιθετικὴ μετοχὴ νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ, τὸ δὲ κατηγ. ῥήμα νὰ τεθῆ κατόπιν κατὰ πληθ. «Γνοῦς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης. . . ἔπασσαν τὴν μάχην» Θουκ. 4, 37, ἢ καὶ τοῦναντίον οἷον «οὐκ ἔστιν ὁ Ἀγνων οὐδ' ὁ Ἀγνόθεος τοῦ Νικοστράτου συγγενεῖς» Ἰσακ. 4, 24 μετὰ Schoemann. Δύναται διαφερόντως ὁ ξένιος ἐκάστων δαίμων καὶ θεὸς τῷ ξενίῳ ξυνεκόμενοι Διδ. Πλ. νομ. 729, e.

3. Ἐνίοτε τὸ κατηγορούμενον ἂν καὶ ἐπηται μετὰ τὰ διάφορα ὑποκείμενα, συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρῶτον, ὥστε τὰ λοιπὰ θεωροῦνται ὡς δευτερεύοντα «πνοιῆ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετ'» Ψ, 380 «πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παῖδια, κάκιςτ' ἀπολόμην» Ἀρφ. Βάτ. 587. «Βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διώκων εἰσπίπτει» Ξεν. Ἄν. 1. 10, 1 «Βρασίδας καὶ τὸ πλῆθος εὐθύς ἄνω ἐτράπετο βουλόμενος κατ' ἄκρας ἐλεῖν αὐτήν» Θουκ. 4. 112, «σπίλη χειρὲς τε ταύτη καὶ διὰ ταῦτα προσέφυ πάσι» Πλ. Τίμ. 45, a. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ «τάφρω καὶ σχολόπεσσι ἐκπλέξαντες ὄρυκτῆ» Ο, 344 μετ. Spitzn. «ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα, γαυλοὶ τε καὶ σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγερ» ι, 222. «Ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θλασσοσς πάσαν» Ἡσδ. Θεογ. 973. «οἶκον μὲν πρώτιστα γυναικῶν τε βουὴν τ' ἀροτῆρα κτητήν, οὐ γαμετήν ἀεργ. 403, «Ὁ χρυσὸς ἄ τ' εὐτυχία φρενῶν βροτοῦς ἐξά-

γεται δύνασιν ἄδικον ἐφέλω» Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 773. Μάλιστα καὶ τὰ «Ἐρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας ἐπιγελάσαι προθύμως ταῖς ἡμετέροις χαρέετα χορείαις» Ἀρφ. Θεο. 977. «Ἐπτά ὀβολοὺς καὶ ἡμιόβολιον Ἀττικοὺς» Ξεν. Ἄν. 1. 5, 6. «Ἀστύχοις ἐπόθετο τὸν Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπεληλυθότα» Θουκ. 8, 63. «ἀρχὴ καὶ θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἰδρυμένη σώζει πάντα» Πλ. νόμ. 775, e, ὅπερ ὀρθῶς ἐξηγεῖ ὁ Stallb. = ἀρχὴ μετὰ θεοῦ, principium cum deo (adjuvante deo). «μὴ ὑπεριδῆτέ με καὶ τὰς θυγατέρας δι' ἔνδειαν τοῖς ἑμαυτοῦ δούλοις ἐπιχαρτο γέρομενον» Δημ. 45, 85¹). Οὕτως ἐνίοτε, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν. Ν, 623 «λόβης τε καὶ ἀσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἦρ ἐμὲ λωθήσασθε» «θάνατον καὶ Κῆρα μέλαινα, δε δὴ σφι σχεδὸν ἔστι» β. 284. ὁμοίον τι συμβαίνει καὶ ὅταν ἐπίθετον εἰς δύο οὐσιαστικὰ ἀνκρερόμενον προστίθῃται εἰς τὸ δευτέρον μόνον οἷον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 417 «καὶ σ' ἀμφιπλήξ' μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πκτρὸς ἔλξ'». Οἰδ. Κολ. 1399 «οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας» Εὐρ. Ἰκέτ. 22 «τό τ' ἔγχοι τῆν τε δυστυχεστάτην στένων στρατεῖαν» (Ἄλλ' εἰς τὸ Ο, 269 «λαίψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα» τὸ λαίψηρὰ ἐπιρρήματικῶς ἐκλιπτεύον).

4. Σπανίως δὲ κεῖται τὸ κατηγορικὸν ῥῆμα καθ' ἑνικὸν ἐπὶ πολλῶν κατὰ πληθ. ὑποκειμένων. Ἡ σύνταξις αὕτη συμβαίνει μόνον ἐπὶ πραγμάτων (ἀπροσώπων), ἅτινα ἐκλαμβάνονται ἴσως ὡς τὰ πληθυντ. οὐδέτερα. ἰδ. §. 367, 1. Ρ, 386 «κακάτω δὲ καὶ ἰδρῶ. . γούνατά τε κνήμη τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοισιν». Πλ. συμπ. 188, b «πάχαι καὶ χάλασαι καὶ ἐρυσθῆαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγγεται ἐρωτικῶν» (πάντα ὀνόματα ὕλης). Ἄνδοκ. 1, 145 «ἀφ' ὧν ἐμοὶ ξενίαι καὶ φιλότητες πρὸς πολλοὺς καὶ βασιλέας καὶ πόλεις καὶ ἄλλους ἰδίᾳ ξένους γεγένηται».

5) Ὅταν τὰ ὑποκείμενα συνδέωνται διὰ τοῦ ἦ, ἦ τῶν, ἦ-ἦ, οὔτε-οὔτε, τὸ κατηγοροῦν. συμφωνεῖ πρὸς τὸ πλησιέστατον αὐτῶ ὑποκείμενον, ἐὰν ἕκαστον τῶν ὑποκειμ. θεωρῆται μερικῶς καθ' ἑαυτὸ ἀνὰ ἐν Πλ. Γοργ. 475, e «οὔτ' ἂν ἐγώ, οὔτ' ἂν σύ, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων δέξαιτ' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι». Εὐθύδ. 6, e «ὧν ἂν ἦ σὺ ἢ ἄλλος τις πράττη». Τίθεται δὲ τὸ κατηγορούμενον κατὰ πληθυντ. ἐὰν τὰ μὲν ὑποκείμενα θεωρῶνται ὡς πληθύν, τὸ δὲ κατηγορούμενον παρίστανται ὡς ἀνήκον εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων ὁμοίως καὶ συγχρόνως, Εὐρ. Ἄλκ. 360 «καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύνων οὔθ' οὐπὶ κώπη ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχοι» μ. σ. Monk καὶ Wüstemann σελ. 68. Λυκούρ. 5, 5 «εἰ περὶ τούτου ἐμείλλον ἀναλογήσασθαι Λεωχάρης ἢ Δικκιογένης». Δημ. 17, 12 «ἀ μὲν οὖν Δη-

1) ἰδ. Μαθ. §. 441. Maetzner εἰς Λυκούρ. § 79. σελ. 217.

μοφῶν ἢ Θηριππίδης ἔχουσι τῶν ἐμῶν» μ. σ. Bremi σελ. 25. (Οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχ. Δημ. 17, 4 «ἅπαντα ταῦτα ἐνεχείρισεν Ἐφρόβω τε τούτῳ καὶ Δημοφῶντι, τῷ Δημῶνος υἱεῖ, τούτοις μὲν ἀδελφιδοῖν ὄντοι, τῷ μὲν ἐξ ἀδελφοῦ, τῷ δ' ἐξ ἀδελφῆς γεγονότοι»). Λουκ. π. δ. γ. ἀλ. ἰστ. 2, 19 «πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ἰάκινθος ἢ ὁ Νάρκισσος ὁμολογοῦν». Οὕτω καὶ παρὰ Λατίν. Cic. Off. 1, 41, 148 «si quid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemque civilem fecerint locutive sint»¹⁾).

ΣΗΜ. 3. Τὸ εἰς πολλὰ οὐσιαστικὰ κοινὸν ἐπιθετικὸν ἐπιθέτον ἢ μετοχὴ τίθεται κανονικῶς ἅπας μόνον καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὸ πλησιέστατον αὐτῷ οὐσιαστικόν· οἷον «πολλοὶ ἄνδρες, τε καὶ γυναῖκες. Οὔτε καταστάσεις οὐτ' ἔθνη χρώμεθα τοῖς αὐτοῖς», ἢ συμβαίνουσιν αἱ πρότερον βηθεῖσαι συντάξεις. Δύναται δὲ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ νῆ ἐπαναληθῆ παρ' ἐκάστῳ οὐσιαστικῷ χάριν ἐμφάσεως ἢ σαφηνείας· οἷον «πάντες ἄνδρες καὶ πᾶσαι γυναῖκες».

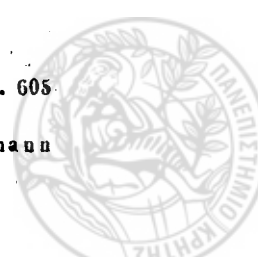
6. Ὅταν πολλὰ ὑποκείμενα διαφόρων προσώπων ἔχῃσι κοινὸν κατηγορούμενον, τότε τὸ α. πρόσωπον εἶνε ἐπικρατέστερον τοῦ β'. καὶ γ'. τοῦ β'. τοῦ γ'.· τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται κατὰ πληθυντικόν· οἷον «ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν» = ego et tu scribimus· «ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος γράφομεν» = ego et ille scribimus· «ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος γράφομεν» = ego et tu et ille scribimus· «σὺ καὶ ἐκεῖνος γράφετε» = tu et ille scribitis· «ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι γράφομεν· σὺ καὶ ἐκεῖνοι γράφετε· ὑμεῖς καὶ ἐκεῖνοι γράφομεν· ὑμεῖς καὶ ἐκεῖνος γράφετε Δημ. 9, 72 «(πρσβεῖς) ἐγὼ καὶ Πολύευκτος καὶ Ἡγήσιππος καὶ Κλειτόμαχος καὶ Λυκοῦργος καὶ οἱ ἄλλοι πρέσβεις περιήλθομεν». 20, 104 «Θηβαῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἡμεῖς οὔτε νόμοις οὔτ' ἔθεσι χρώμεθα τοῖς αὐτοῖς».

ΣΗΜ. 4. Ἐνίοτε ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσώπου τοῦ ῥήμ. συμφωνεῖ μόνον πρὸς τὸν ἀριθμ. τοῦ σημαντικωτέρου κατὰ τὴν ἔννοιαν ὑποκειμένου· ὡς Εὐρ. Μ. 1014 «ταῦτα γὰρ θεοὶ καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμὴν ἀνησάμην».

ΣΗΜ. 5. Καὶ τοῦ ῥήματος, τὸ πρόσωπον συμφωνεῖ ἐνίοτε πρὸς τὸ πλησιέστατον αὐτῷ κείμενον ὑποκείμενον, καὶ μάλιστα ὅταν τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῆ ὡς τὸ σημαντικώτερον. Ξεν. Ἀπομ. 4, 4, 7 «περὶ τοῦ δικαίου πάνου οἴμαι νῦν ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἃ οὐτε σὺ οὔτ' ἂν ἄλλος οὐδέ τις θύναίτ' ἀντιπεῖν». Ἀν. 2, 1, 16 «σὺ τε γὰρ Ἕλληνας ἰ καὶ ἡμεῖς». Πλ. Φαίδ. 77, d «ὁμοῦς δὲ μοι δοκεῖς σὺ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύεσθαι (pertractare) τὸν λόγον». Ἀντιφ. 1, 2 «ὡς καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γράφῃ λέγει» μ. σ. Maetzneg. 1, 20 «ἐὰν ὑμεῖς τε καὶ οἱ θεοὶ θέλωσιν». Περιεργον ὅμως εἶνε τὸ τοῦ Δίωχν. 2, 184 «τὸ δὲ σῶμα τοῦμόν ἤδη παρὰ δίδωσι νῦν καὶ ἐγὼ καὶ ὁ νόμος», ἔτι δὲ περιεργότερον τὸ τοῦ Ἰσακ. 11, 10 «ἡμεῖς δὲ, ἐγὼ καὶ Στρατίος καὶ Στρατοκλῆς, ἐπειδὴ ἐγεγένητο ἐπίδικος ὁ κληρὸς, παρεσκευάζοντο ἅπαντες»(2).

1) Ἰδ. Ματθ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 84 σελ. 14. Strange Lps. Jhrb. 1835. 605 Schaefer Melet. crit. σελ. 24.

2) Ἰδ. Ματθ. II. § 299, σημ. Bernhardy Σύντ. 424. καὶ Schoemann εἰς Ἰσακ. σελ. 462.

ΣΥΜ. 6. Περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δὴκ. τὴν καὶ τὸν, γδ. §. 213, 8, σελ. 512.

§. 371. Παρατηρήσεις περὶ τινῶν ἰδιωμάτων ἐν τῇ
χρῆσει τοῦ ἀριθμοῦ, γένους καὶ προσώπου.

1. Ὅταν πρέπῃ νὰ ἐκφρασθῇ καθόλου ἢ ἔννοια τῆς προσωπικό-
τητος, δύναται τότε νὰ τεθῇ τὸ ἀρσενικὸν ὡς ἐκφρασις γενική, καὶ
τοὶ ἀναφέρεται εἰς προσωπικὸν γέν. θηλυκοῦ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 7, 2
«συνεληλύθησιν ὡς ἐμὲ καταλειμμένα ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφι-
δαὶ καὶ ἀνεψιαὶ τοσαῦται, ὥστ' εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ τεσσαρεσκαίδεκα
τοὺς ἐλευθέρους». Εὐρ. Ἀνδρ. 712 «ἡ στεῖρος οὐσα μόσχος οὐκ
ἀνέξεται τίκτορας ἄλλους, οὐκ ἔχουσι αὐτῇ τέκνα» = δὲν θὰ ὑπο-
φέρῃ, ἵνα ἄλλα πρόσωπα γεννώσι τέκνα.

2. Οὗτος φίνεται νὰ ἦνε ὁ λόγος, δι' ὃν καὶ οἱ τραγικοὶ ἐκφέ-
ρουσι τὸν προστιθέμενον ἐπιθετικ. προσδιορισμὸν, ἐπιθετον δηλ. ἢ συ-
νήθως μετοχὴν, κατ' ἀρσενικ. πληθυντικόν, ὅταν γυνὴ μία ὀμιλῇ
περὶ ἐκυτῆς κατὰ πληθυντικόν, καὶ λοιπὸν ἐν τῷ πρώτῳ μόνον
προσώπῳ. Ἐν τῇ ἀφηρημένῃ ὁμῶς ἐννοίᾳ τῆς πληθῆος ἀπόλλυται
ἡ διχοφασία τοῦ γένους, καὶ οὕτω τίθεται τὸ ἀρσενικόν, ὡς ἡ καθό-
λου δήλωσις τῆς προσωπικότητος, ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ. Σοφ. Ἀντιγ.
926 («Ἀντιγόνη) παθόντες ἀν ζυγγοῦμεν ἡμαρτηκότερος». Τρ. 491
«(Δηϊάνειρ.) κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθ, θεοῖσι δισμαχοῦν-
τες». Αἴ. 272 («Τέκμησσα) ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠὶκὰ ζυνών.»
Εὐρ. Ἀλκ. 383 («Ἀλκαστις) ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέ-
θεν». Μῆδ. 31 («Μῆδεια) ἠδικημένοι σιγησόμεθα, κρείσσωνν νικώ-
μενοι». Ἰφ. Αὐλ. 824 «οὐ θαυμά σ' ἡμᾶς (Κλυταίμνηστρας) ἀγνοεῖν,
οἷς μὴ πάρος προσηκες». Καὶ παρ' Ἀρφ. Ἐκκ. 30 («γυνὴ τις) ὦρα βα-
δίξειν ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσιώντων δεῦτερον κεκόκκυεν».
Καὶ ὁμῶς ἡ ἡγέτις τοῦ χοροῦ ἐκφορᾶται περὶ ἐκυτῆς καθ' ἐνικόν
Εὐρ. Ἰππ. 1105 «ζύνεσιν δὲ τιν' ἐλπίδι κούθωρ λειπόμαι ἐν τε τύ-
χῃς θνητῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσων», ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς δικαιολο-
γῶν τὸν ποιητὴν λέγει, ὅτι ὁ ποιητ. ἐξέφερε τὰς λέξεις ταύτας ἐξ
ἐκυτοῦ Ἰδε Monk. Ἀνδρ. 355 ἐνταῦθα ἡ Ἀνδρομάχῃ ὀμιλοῦσα περὶ
ἐκυτῆς τὸ μὲν πρῶτον μεταχειρίζεται τὸν πληθυντικ., εἶτα τὸν ἐνι-
κόν, καὶ τέλος ἐπανέρχεται εἰς τὸν πληθυντικ. «ἡμεῖς. . ἐκόντες οὐκ
ἀκορτες οὐδὲ βῶμοι πλιντροτες αὐτοὶ τὴν δίκην ὑπέχομεν ἐν σοῖσι
γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάστονχ βλάβην ὀφείλω προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν
ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοῦδε». Ἐν δὲ τῷ Σοφ. Ἀντγ. 547 «μή μοι θάνης
σὺ κοινά. . ἀρκέσω θνήσκουσι ἐγὼ» ὁ ἐνικ. ἦτο ἀναγκαῖος ἕνεκα τῆς
ἀντιθέσεως.

ΣΗΜ. 1. Ἐνταῦθα δὲν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσι τὰ χωρία, ἐν οἷς οἱ ποιηταὶ
κατ' ἀνάγκην τοῦ μέτρου τίθεται τὸ ἀρσενικόν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ, μεταχειρι-
ζόμενοι τοῦτο ὡς γίνου· κληνόν· ὅλον Αἰσχλ. Ἀγ. 548 «λειμωνναί δρόσοι
τιθέεντες κούθηρον τρίχα». Νίκανδ. Θηρ. 329 «καταψυχθέντος ἀκάνθης»
καὶ 129 «φολόαντος ἐχίδνης». Ὀρφ. Ἀργ. 263 «ὕληντι κολώνη» Σοφ.

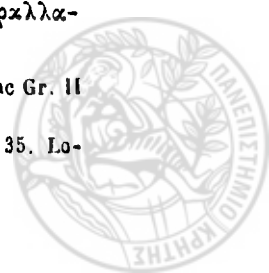
Ἰλ. 614. καὶ Οἰδ. Κολ. 751, ἐνθα καὶ τὸ τηλικούτος ἀντὶ τοῦ θηλυκ. (1) ἴδ. ἀνωτέρω ἐν §. 368, Σημ. 2.

3. Ἐνίοτε μετριοφροσύνης ἕνεκα τίθεται τὸ πρῶτον πληθυντ. πρόσωπον, ἢ ἡ π.λ.θ. προσωπικὴ ἀρτωνυμ. τοῦ πρῶτ. προσώπ. ἀντὶ τοῦ ἐνικού, διότι ὁ λαλῶν παρίσταναι τὴν ἰδέαν ἢ πράξιν αὐτοῦ ὡς κοινὴν καὶ ἄλλων, οἵτινες ὁπωσδήποτε ἀνήκουσιν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ λέγοντος ἢ δρώντος. Ἡ τόσον συχνὴ αὕτη παρὰ λατίν. σύνταξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήνι: γλώσσει σπανίως. «ἦς, ὦ ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι, δῆομεν ἐδρην» π, 44. «ὦ Ἀλκιβιάδη καὶ ἡμεῖς τηλικούτοι δντες δεινοὶ τὰ τοιούτα ἤμεν» Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 46 = καὶ ἐγώ, ὡς καὶ σὺ νῦν, ὅτε ἤμην ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου, ἤμην δεινός, καὶ Kühner σημειώσ. ἐν τῷ χωρίῳ: «ἐνοιχοι ποθ' ἡμῖν (ἐμοὶ) ἐγένετο» Κύρ. 1. 1, 1, 1, 2 καὶ 3. Ἀνέβ. 3. 2, 9 «ἡμῶν λεγόντων». Παρὰ τοῖς ποιητ., ἰδίως δὲ ταῖς τραγικοῖς ἢ χρῆσις αὕτη τοῦ πληθυντικού εἶναι συνηθεστέρα, συχνὰ ὅμως συμβαίνει παρ' αὐτοῖς μετάβασις τις ἀπὸ τοῦ πληθυντ. εἰς τὸν ενικ., καὶ τούτῳ τῶν (2). «ἡμέτερον» ἀντὶ ἐμὸν Ο, 224. Ν. 257 «τό νυ (δηλ. ἕγγος) γὰρ κατεῖξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον» μ. σημ. Spitzner. Ἄλλως παρ' Ὀμήρ. ἄχρηστον Εὐρ. Ἰω. 391 «εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ κωλύμεσθα μὴ μαθεῖν, ἀ βούλομαι». 1250 «διακόμεσθα θνακσίμους ἐπὶ σφραγῆς, Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ' ἐκδοτος δὲ γίγνομαι». Τρ. 904 «ὡς οὐ δικαίως, ἦν θάνα, θανούμεθα». Ἰπκ. 244 «αἰδούμεθα γὰρ τὰ λεγόμενά μοι». Βκκ. 669 «φράσω τὰ καθεῖν ἢ λόγον στειλώμεθα;» Ἀνδρ. 142 «δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ ἡσυχίαν ἀγομεν» μ. Pflugk. Ἰφ. Αὐλ. 985 «οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν' ἢ πρῶτα μὲν σε γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν, κενὴν κατέσχον ἐλπίδ'». Ἡρ. Μαιν. 858 «Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἀ δρᾶν οὐ βούλομαι». 1207 «αἰκετεύομεν, προσπίπτων», Ἄρφ. Βάτ. 213 «φθεγξώμεθ' εὐγερῶν ἐμὰν αἰοιδάν». Θεόκρ. 8, 75 «ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον» μετὰ σημ. Wüstemann. Ἐν τῷ ἄττικῳ περὶ λόγῳ ἢ ἐνλλαγῇ αὕτη τοῦ ἀριθμοῦ συμβαίνει συχνὰ ἐν τῇ φράσει, μοὶ δοκοῦμεν. Θωμ. Μάχιστρ. σελ. 95 «ὡσπερ λέγουσι δοκῶ μοι, οὕτω καὶ μοὶ δοκοῦμεν». Ἰλ. Σοφ. 229, b «καὶ μοὶ δοκοῦμεν τῆδε ἄν πη τάχιστα εὔρεται». Δημ. 1, 2 «ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄντινά μοὶ δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά». Ἄλλ' ἀναφορικῶς καὶ πρὸς πραγματικὴν ἐπικοινωνίαν. Πλ. συμπ. 186, b «ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ προσθεύωμεν (δηλ. τιμῶμεν) τὴν τέχνην», ἐνθα ὁ ἱατρός Ἐρυσίμαχος λαλεῖ, οἶονεὶ ἐν ὀνόματι ὄλων τῶν ἱατρῶν.

4. Ἡ Ἑλληνικ. γλῶσσα ἐπιτρέπει ἰδιωματικὰς τινὰς παρακλα-

1) ἴδ. Boeck explicat ad Pind O. 6, 15 σελ. 155. Richter de anac Gr. II σελ. 13.

2) ἴδ. Μκτθ. §. 293. Bernhardt Synt σελ. 412. Richter l. d. §. 35. Lo-beck ad Sop Aj. 191 σελ. 172.

γὰς ἐπὶ προσφωνήσεως ἀποτειρομένης πρὸς πολλὰ πρόσωπα, οἷαι αὶ ἐξῆς·

α) Ὁ ἐνικός τῆς προστακτικῆς εἰπέ, καθὼς καὶ ἄλλαι τινὲς ἐνικαὶ προστακτικαὶ δηλοῦσαι προτροπὴν καὶ παρακάλειυσιν· οἷαι τὰ, ἄγε, φέρε, ἰδέ, ἀνκφέρονται ἰδίως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς συχνὰ πρὸς κλητικὴν πληθυντικὴν ἢ πολλὰς κλητικάς· ἡ γῆρσις αὕτη φαίνεται ληφθεῖσα ἐκ τοῦ εἰκογενειακοῦ διαλόγου. γ, 475 «παῖδες ἐμοί, ἄγε Ἐηλεμάχῳ καλλιτριχῆς ἵππους ζεύξατε» Ἄρφ. Ἀχ. 318 «εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὧ δημόται» καὶ 328. Εἰρ. 383 «εἰπέ μοι, τί πάσχετ' ἄνδρες». Σφ. 403. Ὀρν. 366. Πλ. Εὐθύδ. 383, β «εἰπέ μοι, ὧ Σώκρατες τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι». Πρωτ. 311, δ. Δημ. 8, 74 «εἰπέ μοι, βουλεύεσθε». 4, 10 «ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιύωντες αὐτῶν πυθάνεσθαι». Σοφ. Ἴρ. 821 «ἰδ', οἶον, ὧ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν»¹).

β) Πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς πεζογρ., τὸ κατηγορούμενον κατὰ πληθυντικὸν συντάσσεται, ἐν προσφωνήσει ἀπευθυνομένη πρὸς πολλὰ πρόσωπα, μετὰ κλητικῆς δηλοῦσης ἐν μόνον τῶν προσφωνουμένων προσώπων, ἕνα οὕτως ἐξάρη τὸ κύριον πρόσωπον μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐταίρων. β, 310 «Ἄντινο', οὕπως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαι». μ, 82 «νῆα ἰθύετε, παῖδιμ' Ὀδυσσεῦ». π, 91 «ὧ φίλη. . ἦ μάλα μευ καταδάπτει' ἀκούοντος φίλον ἦτορ, οἶά φατε μνηστῆρας. . μηχανάσθαι». υ, 97 «Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλορες. . ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην» = ὁ Ὀδυσσ. προσφωνεῖ μὲν τὸν Δία, σκέπτεται ὅμως σύνχαμα καὶ περὶ ἄλλων θεῶν. Ἡσδ. ἀσπ. 350 «Κύνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετορ ὠκέας ἵππους» (ἐνταῦθα προσφωνεῖται ὀνομαστικῶς ὁ εἰς τῶν δῖο, διὰ τοῦτο ὁ δυϊκός). Πίνδ. Ο. 8, 15 «Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνί». Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1102 «ὧ τέκνον, ἦ πάρεστορ;» 1104 «προσέλθεται ὧ παῖ» (ὁ Οἰδίπ. ἔχει μὲν ἐν νῶ τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην, προσφωνεῖ ὅμως τὴν Ἀντιγόνην). Εὐρ. Ἴφ. Αὐλ. 1368 «μητέρα, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων». Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 11 «ἴτ', ἔφη, ὑμεῖς, ὧ Ἡριπίδα, καὶ διδάσκετε αὐτὸν βουλευθῆναι ἄπερ ἡμεῖς· οἱ μὲν δὲ ἀραστάρτες ἐδίδασκον» Ἰταῖ. 3, 70 «ἄλλ' ὧ γὰθὲ τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσασιν' ἀν ὑμᾶς». Ὀμοίαν τινὰ μετάδοσιν ἀπὸ τοῦ πληθυντικ. εἰς τὸν ἐνικόν, ἰδ. παρ' Ἡσδ. 7, 140 ἐν τῷ χρησμῶ «ὧ μέλεοι, τί κάθησθε; λιπῶν φεῦγ' ἔσχατα γαίης»²). μ. Baehr. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς δὲ κατ' ἐξοχὴν συμβαίνει ἡ σύνταξις αὕτη, ὅταν ὁ χορὸς ἢ πρὸς ἄλλους ἀποτείνηται, ἢ ὁμιλῇ αὐτὸς περὶ αὐτοῦ, διότι ὁ ποιητὴς ἔχει ἐν νῶ ὅτε μὲν τὸν ὅλον χορόν, ὅτε δὲ τὸν ἡγεμόνα ἰδίως αὐτοῦ. Σοφ.

1) Ἰδ. Bremi εἰς Δημ. Φιλ. 1. σελ. 43, 10. Μαθ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. σ. 240.

—2) Ἰδ. Rehnard Synt σ. 72. Bichter ἐν τῷ αὐτ. χωρ. §. 37. σ. 25. Heindorf εἰς Πλ. Εὐθύδ. §. 29. Nitzsch εἰς Ἰσδ. γ, 43 σελ. 144.

Οιδ. Κολ. 101 «ξεῖροι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοι πιστεύσας καὶ μετ-
 αναστάς». Αἰσχλ. Εὐμ. 174. 761. 810. Ἰκέτ. 173. 791. Οὕτω
 καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ἐναλλάσσει τοὺς ἀριθμοὺς καίτοι ὁμιλεῖ περὶ
 αὐτοῦ Αἰσχλ. Εὐμ. 235. 340 κ.τ λ.

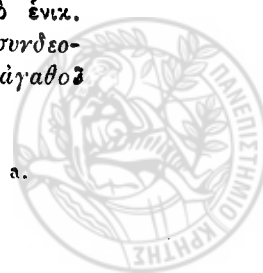
γ) Σπανία εἶνε ἢ ἐν τῷ διαλόγῳ ἐνίοτε ἀπαντῶσα σύνταξις τοῦ
 β'. προσώπου τῆς προστακτικῆς μετὰ τῆς ἀορίστ. ἀντωνυμ. *τις*, ἢ
πᾶς τις, ἢ καὶ μετὰ οὐσιαστικοῦ μετὰ τῆς *τις*· οἶον Ἀρσφ. ὄρν. 1186
 «χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπρέτης· *τόξευε πᾶς τις*». 1190· «ἀλλὰ *φύλατ-
 τε πᾶς ἀέρα*». Πλ. 301. 510. Εὐρ. Ῥ. 685 «πέλας ἴθι· *παῖε
 πᾶς.. ἴσχε πᾶς τις.. ἴσχε πᾶς δόρυ.. ἔρπε πᾶς*»· τούτου ἕνεκὲν
 καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ γ'. εἰς τὸ β'. πρόσωπ. παρ' Εὐρ. Βάκ. 346
 «*στειχέτω τις* ὡς *τάχος*, ἐλθὼν δὲ θάκουσ τούσδ' ἴν' οἰωνοσκοπεῖ,
 μοχλοῖς τριαίνου *κἀνάτρεψον ἔμπαλιν καί.. μέθεο*». 173 «ἴτω *τις,
 εἰσάγγελε*, Τειρεσίας ὅτι ζῆτεῖ νιν». Καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀνχυφι-
 βόλως εἶνε τοῦ δημῶδους διαλόγου. Ὑποτίθεται ἀόριστόν τι ὑπο-
 κείμενον, πλὴν τοιοῦτον, ὅποσον παρακμῆνει ἔτι ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ
 λέγοντος, καὶ διὰ τοῦτο προσφωνεῖται ἐν ζωηρῇ λόγῳ ὡς ὠρισμένον
 πρόσωπον· διότι τὰ πρῶτα ὄρια τῆς προστακτικῆς βεβαίως ἐξετεί-
 νοντο ἐν ἀρχῇ μέχρι τοῦ β'. μόνον προσώπου. Ὅμοιον καὶ παρὰ
 Πλαύτῳ καὶ Τερεντίῳ, ὡς *Aperite aliquis actutum ostium*»
 Terent. Adolph 4. 4, 25¹).

5. Ἡ μετάβασις τοῦ λόγου ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ εἰς τὸν πληθυντικ.
 καὶ τοῦ ἄνωγτον εἶνε ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ ἐκτὸς τῶν ῥηθει-
 σῶν περιπτώσεων συνηθεστάτη· τὸ φαινόμενον τοῦτο οὐδόλως πρέ-
 πει νὰ θεωρηθῇ παράδοξον, ὡς ἀρμόζον ἐντελῶς πρὸς τὴν μεγάλην
 ζωηρότητα τοῦ Ἑλλ. πνεύματος.

α) Ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἐνικ. εἰς τὸν πληθ. (-α) τὸ ἐνικὸν οὐσια-
 στικὸν ἐκλαμβάνεται περιληπτικῶς (ἰδ. §. 359). «ὄταν γε ἀφρο-
 δισιασθῇ κατὰ συμφορὰν τινα γυνή, οὐδὲν ἤττον τούτου ἕνεκεν τι-
 μῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες» Ξεν. Ἰέρ. 3, 4· «οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ
 τύραννος ἐνδεεστέροις γάρ.. αὐτοῖς οἶονται χρῆσθαι» 5, 4. «ἢ
 οὐκ αἰσθάνη, ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία περὶ τὴν τρο-
 φὴν τοῦ γενομένου καὶ ἔτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων (δηλ. τῶν γενο-
 μένων) ὑπεραποθνήσκειν» Πλ. συμπ. 207, b. «βελτιόνι σοι προσή-
 κει γενέσθαι ἐμοὶ πειθόμενῳ ἢ ἐραστῇ· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἀπαρὰ
 τὸ βέλτιστον τά τε λεγόμενα καὶ τὰ πραττόμενα ἐπαινοῦσιν»
 Φαίδρ. 233, a. «Τοῦτο δ' ἐν μάχῃ σοφὸν μάχιστα, δρώντα πολε-
 μίους κακῶς σώζειν τὸ σῶμα μὴ ἐκ τύχης ὀρμισμένους (ne e
 fortuna aptos) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 202 («μετὰ Pflugk¹)· -ε) τὸ ἐνικ.
 οὐσιαστικ. ἐκλαμβάνεται ὡς πληθυσ, ἕνεκα τῶν μετ' αὐτοῦ συνθεο-
 μένων ἀκριβεστέρων προσδιορισμῶν· «τὴν διαφορότητα τοῦ ἀγαθοῦ

1) Ἰδ. Reisig Yorles. über Lat. Spr. σ. 328.

2) Ἰδ. Schoemann εἰς Ἰσατ. σ. 466. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδρ. 231, a.

τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ . . . τολμῶμεν, ἀν πη ἐλεγχόμεναι μηνύοσσι, πόττερον κτλ.» Πλ. Φιλ. 14, b μ. Stallb.· ὡσεὶ ἦτο «τὴν διαφορότητα τὴν τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τὴν τοῦ σοῦ». «ἔλεγον, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὀψέως καὶ δι' ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τούτῳ ἀν εἶεν καλὰί, ὅτι τυγχάνοιεν ἑκατέρω μὲν αὐτῶν πεπονθῦτα, ἀμφοτέρω δὲ μὴ» Ἰππ. μείζ. 302, b, ὡσεὶ ἦτο «ἡ διὰ τῆς ὀψέως ἡδονὴ καὶ ἡ δι' ἀκοῆς». - γ) οὐδὲ ὅπως περιεργα εἶνε τὰ παραδείγμ.· οἷον «τῷ δ' οὔτε γυνὴ καὶ νῆπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυται» μ, 43, ἔνθα ὁ μὲν ἐνικ. παρίστησι τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα ἕως τι ὄλον, ὁ δὲ πληθ. παρίστησιν αὐτὰ ὡς πληθύν. - δ) Συχνὴ εἶνε ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ τὸ πρῶτον περὶ ἐνὸς προσώπου ἐνικῶς, εἶτα ὁμῶς ἔχων ἐν νῶ καὶ τοὺς ἐταίρους ἢ ὀπαδοὺς τοῦ προσώπου ἐκείνου μεταβάλλει εἰς τὸν πληθυντικόν· ἢ ὅταν ὁ λαῶν ὁμιλῇ, τὸ μὲν πρῶτον περὶ ἑαυτοῦ ἐνικ., εἶτα ὁμῶς, ἐπειδὴ σκέπτεται καὶ περὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐταίρων μεταχειρίζεται τὸν πληθυντ.²⁾ Ἡρδ. 4, 43 «ἔλεγε (Σατάσπης) . . . αὐτοὶ δὲ (δηλ. ὁ Σατάσπ. καὶ οἱ περὶ αὐτὸν) ἀδικεῖν οὐδέν» μ. σ. Baehr σ. 385. Θουκ. 4, 36 «προσελθὼν ὁ τῶν Μεσσηνίων στρατηγὸς Κλέωνι καὶ Δημοσθένει ἄλλως (= ματαίως) ἔφη πονεῖν σφᾶς» (δηλ. se cum toto exercitu = αὐτὸς σὺν τῷ ἑαυτοῦ στρατεύματι). 4. 28. 4, 70. 6, 64. Ἀντιφ. 5, 22 «οὔτ' αὐ ἐγὼ φαίνομαι τὸν πλοῦν ποιησάμενος εἰς τὴν Αἴνον, οὔτε κατασχόντες (ἐγὼ καὶ ὁ ὀπαδός μου) εἰς τὸ χωρίον τούτου κτλ.».

b) Ἡ ἀπὸ τοῦ πληθ. εἰς τὸν ἐνικ. μετάβασις εἶνε συχνή, ὅταν τὸ εἰς ἀόριστον καὶ ἀφρημένῃν πληθύν ἀναφερόμενον κατηγορούμενον παρίσταται ὡς ἀποδιδόμενον εἰς ἐν ἑκάστον κατὰ τρόπον αἰσθητὸν καὶ συγκεκριμένον. Ἀπὸ τοῦ Ὀμ. δ, 691 «ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῶν, ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη» Ἡρδ. 1, 195 «ἐσθῆτι δὲ τοιγδε χρέωται (Βαβυλώνιοι), κιθῶνι ποδηγεκί λινέῳ καὶ ἐπὶ ταῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύσει» μ. σ. Baehr. 197· «παραίνεοσι, ἅσα αὐτὸς ποιήσας ἐξέφυγε ὁμοῖον νοῦσον». 2, 38 «δοκιμάζουσιν αὐτοὺς ὧδε· τρίχα ἦν καὶ μίαν ἰθῆται (δηλ. ὁ δοκιμάζων). . . οὐ καθαρὸν εἶναι νομίζει». Θουκ. 1, 120 «ἀγαθῶν (ἀνδρῶν ἐστίν) ἀδικομένους πολεμεῖν καὶ μήτε τῆ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι μήτε τῷ ἡσυχίῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον ἀδικεῖσθαι». Πλ. Πρωτ. 319, e «τούτοις οὐδεὶς τούτου ἐπιπλήττει, ὥσπερ τοῖς πρῶτερον ὅτι οὐδαμῶθεν μαθῶν, οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ, ἐπειτα συμβουλευεῖν ἐπιχειρεῖ» μ. σ. Heindorf καὶ Stallb. 334, c «οἱ ἰατροὶ ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθεροῦσι μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτῳ ἐν τούτοις οἷς

2) Ἰδ. Πόπ. εἰς Θουκ. I Τόμ. I, σ. 96, Θουκ. III Τόμ. III, σελ. 102. Maetzner εἰς Ἀντιφ. σ. 161. Kühner εἰς Ξεν. Ἄν. 1, 2, 27.

μέλλει ἔδεσθαι» = in iis quae odere vult ἀντι volunt. Γοργ. 478, b. c «ἄρ' οὖν τὸ ἰατρῆσθαι ἡδύ ἐστι καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρῶμενοι; μεγάλου γὰρ κακοῦ ἀπαλλάττεται». Εὐρ. Ἐκ. 1189 «ἀνθρώποιον οὐκ ἐχρῆν ποτε τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλεόν, ἀλλ' εἴτε χρῆστ' ἔδρασε, χρῆστ' ἔδει λέγειν, εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροῦς», ἐνθα καὶ Pflugk. Ηρ. Μαιν. 195 «ὄσοι δὲ τόζοις χεῖρ' ἔχουσιν εὖστοχον, ἐν μὲν τὸ λῶστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφείς ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθχνεῖν». Ἀνδρ. 421 «οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ βροτοῖς ἄπασι, κἄν. θυραῖος ὦν κυρῆ»¹⁾).

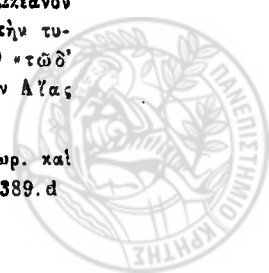
ΣΗΜ. 2. Διάφορα τῶν βηθέντων παραδειγμάτων εἶνε τὰ παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἐνικῶ ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐν μόνον τῶν δύο προσώπων τῶν περιχομένων ἐν τῷ κατηγορικῷ πληθ. βήματ. Αἰσχλ. Εὐμ. 136 «εὐδαί; ἀνίστω κάπολακτίσασ' ὕπνον ἰδώμεθα, εἴ τι τοῦδε φροσίου ματᾶ», ἐνθα ἡ μετοχὴ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ σύ, τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ἰδώμεθα. Φιλ. 645 «χωρῶ μὲν ἐνδοθεν λαδῶν, ὅτου σὶ χροῖα. . . μάλιστ' ἔχει» μ. σ. Schneider. Τρ. 335 (Δηϊάν.) «χωρῶ μὲν ἤδη πάντες; . . .» εἶτα ὁ ἄγγελος «αὐτὸς γε πρῶτον βαῖον ἀμμεῖν ἄσπ (δηλ. χωρήσῃ), ὅπως μίθης». Λουκ. Τύξ. 41 «ὁ μὲν τοι Ἀμιζῶ-λοὺς οὐκ εἶ: ἠνέσχετο βλῆπειν ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμει, ἀλλὰ τυφλώσας; καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀμφοτέροιο καθήντα; . . . δημοσίᾳ τρεφόμενος».

ΣΗΜ. 3. Ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ ὁ γράφων μεταβαίνει ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος συνδεμένου μετὰ γ'. προσώπ., εἰς πρῶτον πρόσωπ., καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ προσηνωμένου προσώπου, εἰς β'. πρόσωπ. Θουκ. 1, 128 «Παυσανίας, ὁ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης, τούσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει. . . καὶ γνώμην ποιοῦμαι. . . θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι». 129 «ὦδε λέγει βασιλεῦς; Ξέρξης; Πυρρινία; καὶ τῶν ἀνδρῶν, οὐ; μοι ἔσσασα; καί-ται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ κτλ.» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 31 «Ἄρ-ταξέρξης νομίζει;» εἶτα ἔπεται «ἐγὼ πολεμήσω».

ΣΗΜ. 4. Συχνάκι προσεῖς ὁ λόγος μεταβαίνει ἀπὸ λέξεως γενικῆν ἔννοϊαν ἔχουσης, ὡς ἄνθρωποι, εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον, διότι ὁ λαλῶν ἀναφέρει τὴν ἔννοϊαν ταύτην πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τοῦναντίον ἀπὸ τοῦ πρῶτου προσώπ. εἰς λέξιν ἔννοϊας γενικῆς. Ξεν. Ἀπομν. 4, 3, 11 «τὸ (τοῦ; θεοῦ;) προσθεῖναι τοῖς ἀνθρώποις αἰσθήσεις ἀρροτοῦσας; πρὸς; ἕκαστα; δι' ὧν ἀπολαύομεν πάντων τῶν ἀγαθῶν», Πλ. Γοργ. 514, e «εἴ μὴ ἠδύρισκομεν δι' ἡμᾶς; μηδένα βελτίω γεγονότα τὸ σῶμα, οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν τῇ ἀληθείᾳ; εἰς; τοσοῦτον ἀνοίας; ἔλθην ἀνθρώπους;» μ. Stallb.

ΣΗΜ. 5. Ἀξία μνείας; εἶνε καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ λαλῶν περὶ ἑαυτοῦ ὠσεῖ περὶ τρίτου, τοῦ λόγου προΐοντος; ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον. Κ, 88 λαλεῖ ὁ Ἀγαμέμνων «γνώσασαι Ἄτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνήκε πόνους; διαμπερές; εἰσοῦν' αὐτῆ ἐν στήθεσσι μῆνη καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη». 6, 40 «ὦ γέρον, οὐχ; ἐκάς; αὐτος; ἀνὴρ (τάχα; δ' εἴσασαι; αὐτὸς); ὅς; λαδὼν ἤγειρα». Αἰσχλ. Πρ. 304 ὁ Προμηθεὺς; λαλεῖ πρὸς τὸν Ὀκεανὸν περὶ αὐτοῦ «δέρκου; θείαμα; τόνδε; τὸν; Διὸς; φίλον; τὸν; συγκαταστήσαντα; τὴν; τυραννίδα; οἷας; δὲ; αὐτοῦ; πημοναταί; κάμπτομαι». Σοφ. Οἰδ. Κ. 1329 «τὸδ' ἀνδρὶ (= ἐμοῖ) τοῦμοῦ πρὸς; κασιγνήτου; τίσιν». Αἴ. 864 «τοῦθ' ὁμν Ἀγας;

1) Ἰδ., Popp. εἰς Θουκ. 1, Τέμ. 1, σ, 96. Maetzner ἐν τῷ βήθ. χωρ. καὶ εἰς; Λυκοβργ. σ. 179. Heindorf εἰς; Πλ. Φαῖδ. 62. Stallb εἰς; Πλ. πολιτ. 389. d

τοῦτος ὑστατὸν θροεῖ· τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἰαίδου τοῖς κάτω μυθῆσομαί. Δημ. 18, 79 «ἐνταῦθ' οὐδαμοῦ Δημοσθένην γέγραφεν οὐδ' αἰτίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ» (1). Ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου εἰς τὸ πρῶτον συμβαίνει, ὅταν ἐκφέρεται ἔννοια ἢ πράξις, ἣς συμμετέχει καὶ ὁ κалών. Θουκ. 3, 39 «τυχόντες μὲν (τοῦ πράγματος κалῶς ἀχθέντος) πόλιν ἐφθαρμένην παραλαβόντες τῆς ἔπειτα προσόδου. . τὸ λοιπὸν στερήσεσθε, σφαλίντες δὲ πολεμίους πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἐξ ὁμοῦ» = ubi rem ingratam per κοίλωσιν emollire studeat orator Πόππ 1, 1, σ. 276. Ψευδοῖσοκρ. 1, 46 «μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀρέγεσθαι τῶν κалῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις, ὅτι καὶ τὰς ἡδονὰς ἐκ τούτων μάλιστα γησῆσις ἔχομεν». 6, 110 «ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν ὁμάς μάλιστα παροξυνθῆνα· πρὸς τὸν πόλεμον, εἰ. . ἴδοιτε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἁμετέρους αὐτῶν. . παρακλειουμένους μὴ καταισχύναι τὸ τῆς Σπάρτης ὄνομα μηδὲ τοὺς νόμους, ἐν οἷς ἐπαίδεύθημεν». 7, 9 «εἰοίκατε γὰρ οὕτω βικαιμένους ἀνθρώποις, οἷτινες. . ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δις ἤδη τεθύκαμεν, βραχυμότερον δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκλησιάζομεν». μ. Benseler ἐν τ. χωρ. τούτ. σ. 129; ὁ Κοραῆς ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι ὁ ῥήτωρ μετεχειρίσθη ἐν τῷ τέλει τῆς περιόδου τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἵνα μὴ «κατακόρως χρῆσθαι κατὰ τῶν πολιτῶν τοῖς ὀνειδείαις».

§. 372. Περὶ τῶν γενῶν (διαθέσεων) τοῦ ῥήματος.

1. Τὸ πρὸς τὸ ὑποκειμένον μὲν ἀνκπερόμενον, διὰ ῥήματος δὲ ἐκφορζόμενον κατηγορούμενον, δύναται νὰ ἐκφερθῆ διαφόρως· ἐντεῦθεν δὲ προέρχονται τὰ διάφορα τοῦ ῥήματος γένη, τὰ ὁποῖα ἢ γλῶσσα ἐκφέρει διὰ τύπων ἰδιαιτέρων ἢ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέσον καὶ παθητικοῦ.

1) Ἡ τὸ ὑποκειμένον παρίσταται ὡς ἐνεργοῦν, (ἐνεργητικὸς τύπος)· οἷον ὁ καὶς γράφει, τὸ ἄρθος θάλλει. Ὁ ἐνεργητικὸς ὁμοῦς τύπος ἔχει σημασίαν διπλῆν·

a) Τὴν ἀμετάβατον, ὅταν δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου ἢ μὲνη περιωρισμένη ἐν τῷ ὑποκειμένῳ· ὡς τὸ ἄρθος θάλλει· ἢ συνδέηται μετ' ἀντικειμένου τινός, ὅπερ συμπληροῦ ἢ ἀκριβέστερον προσδιορίζει αὐτήν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκφέρεται ἢ διὰ πλαγίας πτώσεως, ἢ δι' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ· οἷον ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς. χαίρω τῇ νίκῃ· ἀλγῶ τοὺς πόδας· βαδίξω εἰς τὴν πόλιν· διὸ καλεῖται ἐνεργ. ἀμετάβατον. Ἡ ἀμετάβατος δὲ ῥηματικὴ ἔννοια δὲν ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῶν ζωῶν γλωσσῶν, ὡς ἀπλῆ νεκρὰ κατάστασις, ἀλλ' ὡς ἐνεργείας ἐξωτερικευσίς, ὡς τοῦτο γίνεται κατὰ δῆλον ἔκ τε τῆς ἀρχαίας καὶ σημερινῆς Γερμαν. γλώσ. καθῶς καὶ ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς, αἷτινες συνδέουσι συχνὰ ῥήματα ἀμετάβατα μετὰ τοῦ ῥήμ. thun, do.²⁾

b) Τὴν μεταβατικὴν, ὅταν δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου μεταβαλῆ ἐπὶ ἀντικειμένου τινός οὕτως, ὥστε τὸ ἀντικείμεν. τοῦτο

1) Ἰδ. Schneidevin εἰς Σοφ. Οἶδ. K. 284. Stallbaum εἰς Πλ. Εὐθύφρ. a.

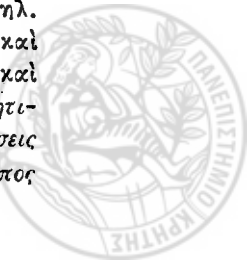
2) Ἰδ. Grimm Γερμ. Γραμμ. IV σ. 94. Herling Synt. d. D. Spr. 1. § 1. σ. 17.

παρίσταται ὡς πάσχον (κατὰ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τῆς λέξεως, ἥτοι ὡς ἐγγιζόμενον καθ' οἰονδήποτε τρόπον προσβαλλόμενον, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἡ ἐνέργεια αὕτη προῆλθεν, ἐπράχθη ἢ παρήχθη, προεκλήθη ἐν ἀγαθῇ ἢ κακῇ διαθέσει) τὸ τοιοῦτον ἀντικείμενον ἐκφέρεται μόνον κατ' αἰτιατικὴν ὡς οἶον ἐπαιρῶ τὸν παῖδα· τύπτω τὸν παῖδα· γράφω ἐπιστολήν· τὸ τοιοῦτον ῥῆμα καλεῖται ἐνεργ. μεταβατικόν.

2) Ἡ τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ὡς τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀπεργάζηται ἐνέργειαν ἀντεπιστρέφουσαν εἰς ἑαυτό. Ἡ ἐκέργεια δὲ αὕτη ἐξέρχεται μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἐπιστρέφει ὅμως εἰς αὐτό. Ἡ ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐξερχομένη αὕτη ἐνέργεια καὶ εἰς αὐτὸ ἐπιστρέφουσα ἢ περιορίζεται ἐν τῷ ὑποκειμένῳ μόνον, ἢ συδέεται μετ' ἀντικειμένῳ ὡς οἶον βουλευόμεναι = ἐρωτῶ ἑμαυτὸν περὶ τινος, σκέπτομαι· τύπτομαι = τύπτω ἑμαυτόν· τύπτομαι τὴν κεφαλὴν μου = τύπτω τὴν κεφαλὴν μου· καταστρέφομαι τὴν γῆν = ὑποτάσσω τὴν γῆν ἑμαυτῷ· ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους = ὑπερασπίζω ἑμαυτόν, ἀποκρούω τοὺς πολεμίους ἀπ' ἑμαυτοῦ· καλοῦνται δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα μέσα αὐτοπαθῆ. Ὅταν δὲ τὸ μέσον δηλοῖ ἐνέργειαν δύο ἢ πολλῶν ὑποκειμένων πρὸς ἄλληλα ἀπευθυνομένην ὡς τύπτονται = τύπτουσιν ἀλλήλους· διαφέρονται = ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακίονται· μάχονται = μάχονται πρὸς ἀλλήλους· συμβουλευόμεναι = συμβουλευόουσιν ἀλλήλους· διακλιόμεναι = διακλιόουσιν ἀλλήλους· διαλέγονται = διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους· διανέμονται τι = διανέμουσί τι πρὸς ἀλλήλους, τότε τὸ ῥῆμα τοῦτο καλεῖται μέσον ἀλληλοπαθές.

3) Ἡ τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ὡς ὑποδεχόμενον, ἀναλαμβάνον δηλ. τὴν ἐνέργειαν ἄλλου, καὶ ἐπομένως ὡς πάσχον, παρίσταται δηλ. ὡς ἐγγιζόμενον, ὅπωςδήποτε προσβαλλόμενον, ἀδιάφορον δ' ἂν ἡ ἐνεργ. αὕτη προῆλθεν, ἐπράχθη, παρήχθη ἢ προεκλήθη ἐν ἀγαθῇ ἢ κακῇ διαθέσει, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐνεργ. μεταβατικῶν ὡς οἶον ὁ παῖς ἐπαινεῖται = ὁ παῖς λαμβάνει ἐπαινον· ὁ παῖς ζημιούται = ὁ π. λαμβ. ζημίαν ἢ ἐπιστολὴ γράφεται = ἡ ἐπιστολὴ δέχεται τὴν γραφὴν. Τὸ ῥῆμα τοῦτο καλεῖται παθητικόν.

2. Ὁ μὲν ἐνεργητικὸς καὶ μέσος τύπος ἀνεπτύχθησαν ἐντελῶς, ὁ δὲ παθητικὸς δανείζεται ὅλους σχεδόν τοὺς χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ μέσου, διότι ἡ παθητικὴ ἔννοια ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἔννοια αὐτοπαθῆς. Διὰ δύο δὲ μόνον χρόνους τὸν μέλλοντα δηλ. καὶ ἀόριστον ἢ Ἑλλ. γλῶσσα ἐσχημάτισεν ἰδίους τύπους, καὶ ὅμως καὶ οὗτοι, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἐν πολλοῖς ῥήμασι τίθενται καὶ πρὸς δήλωσιν τῆς αὐτοπαθοῦς ἢ ἀμεταβάτου ἐννοίας· ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος τύπος πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν αἱ κυρίως διαθέσεις (τὰ ῥήνη) τοῦ ῥήματος, ὁ δὲ παθητικὸς τύπος εἶνε ἀπλοῦς τύπος

τῆς κλίσεως τῶν μεταβατικῶν ῥήμ., ἀντιτιθέμενος τῷ ἐνεργητικῷ¹).

§. 373. Παρατηρήσεις περὶ τῶν διαθέσεων (γενῶν)
τοῦ ῥήματος.

Τύπος ἐνεργητικός.

1. Ὡς ἀρχαιοτάτην τμησίαν τοῦ ῥήματος πρέπει γὰρ παραδεχθῆμεν τὴν ἀμετάβατον, κειμένην μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικ. καὶ πᾶθητικῷ. Ἡ ἐντίθεσις δὲ τῶν μεταβάτ. πρὸς τὰ ἀμετάβ. προήλθε, διότι παρεστηθήθη, ὅτι τινὰ μὲν ῥήματα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν συνδέονται μετὰ πάσχοντος ἀντικειμένου κατ' αἰτιατικὴν (§. 372, 1, b), ἄλλα δὲ τοῦνκντίον δύνανται μὲν ἐκ συνδεθῶσι μετ' ἀντικειμένου πρὸς, οὐχὶ ὁμως ἀντικειμένου πάσχοντος. Δι' ἰδίων τύπων ἢ γλώσσα δὲν διακρίνει τὰ ἀμετάβ. τῶν μεταβατικῶν, ἀλλ' ἐκφράζει ἀμφοτέρω διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου, ὡς *θάλλειν ἀρθεῖν*, (*florere*), *χαίρειν* (*gaudere*), *ἀλγειν* (*dolere*), *καθεύδειν* (*dormire*)· καὶ *τύπτειν*, *καίειν*, *ἐπαινεῖν*, *ψέγειν*, *γράφειν*. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν ῥήμ. ἄτινα ὄσιν ἐπιτήδεια, ἔκ δέχονται παρ' ἑαυτοῖς πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πάσχον τι κατ' αἰτιατικ. ἀντικειμένου, καλοῦνται ἐνεργητικὰ μεταβατικά, ἔχουσι ὁμως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀνευ ἀντικειμένου σημασίαν ἀμετάβ. ὡς *βάλλω*, *γράφω*· διὸ παριστῶσι τὴν ἐνέργειαν ὡς κατάστασιν, ἐν ἣ τὸ ὑποκείμενον διατελεῖ.

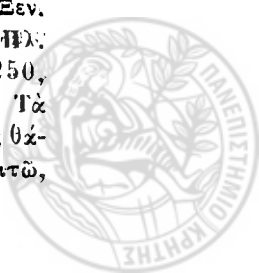
2. Ἡ Ἑλλ. γλώσσα εἶνε πλουσιωτάτη ῥημάτων ἐνεργητικῶν, ἔχοντων μεταβατικὴν ἔκ. τε καὶ ἀμετάβατον σημασίαν, τοιαῦτα μάλιστα εἶνε τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα. Τὴν τοιαύτην τῶν ἐνεργητικ. ῥήμ. χρῆσιν ἢ Ἑλλ. γλώσσα ἔχει κοινὴν καὶ πρὸς ἄλλας νεωτέρας γλώσσ. ὅσον τὴν γερμ. ὡς *die Vögel ziehen*. πρὸς τὴν λατίν. *vertere, mutare*· τὴν γαλλικ. *changer, decliner*· τὴν ἀγγλ. *to move* κτλ. Ἡ Γερμ. ὁμως γλώσσα τὰ τοιαῦτα ἐνεργ. ἑλληνικὰ ἀμετάβ. μεταφράζει πολλάκις δι' αὐτοπαθῶν, ἧτις χρῆσις μετηνήχθη κατὰ κόρον καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἑλληνικῇ γλώσσῃ, μεταφραζομένων τῶν τοιούτων διὰ τοῦ ἐνεργητικ. μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἐνῶ ὁ ἀρχαῖος Ἑλλ. αὐστηρῶς διατηρεῖ τὴν ἀμετάβ. τον σημ. ὅσον ἐπικλίνω = κλίνω ἑμαυτὸν εἰς τι, κάλλιον ὁμως ἀποκλίνω πρὸς τι, ἀκουμβῶ εἰς τι.

α) Παραδείγ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ λόγου²· *ἀγειν*, Ξεν. Ἄν. 4, 2, 15 ἀεγγύς ἦγον οἱ Ἕλληνες· ἐπορεύοντο· ἀνάγειν Κύρ. 1. 4, 24, = πιστρέφειν, καὶ ἐκπλεῖν. Θουκ. 3, 16 μ. σ. Ποππ., (συχρότερον ὁμως

1) ¹Id. Heysse Syst der Sprachwissenschaft σ. 400.

2) Σημ. Μεταγλωττιστοῦ· ὅσα ἐν τοῖς προδγμ. ἀναφερόμενα ἐνεργητ. μεταγλωττίσασα, ἐξέλαβον ὡς ἀμετάβ. παραλείψας τὴν μεταβ. αὐτῶν σημασίαν, διότι καὶ ὁ συγγραφεὺς οὕτω πράττει.

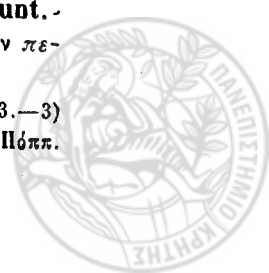
τὸ ἀνάγεισθαι) προάγειν = procedere Πλ. Φαίδρ. 227, c. 228, b Δημ. 18, 181· διάγειν = ζῆν Ξεν. πολ. Λακ. 1, 13· ἐλαύνειν = ἰππεύειν Κύρ. 1. 4, 20, ἀλλὰ καὶ ἐλαύνειν ἰππῶν Ἄν. 1, 8, 14· προσ-ελαύνειν = adequitare Ἡρ. 3, 10· οὕτω καὶ τὰ ἐπελαύνειν, διε-λαύνειν, διεξελαύνειν (Ἡρδ. 3, 86), ἀπελαύνειν κ.τ.λ. τὰ σύν-θετα ἐκ τοῦ βάλλειν· ὡς ἐμ-εἰσ-βάλλειν, = εἰσέρχεσθαι, ἐμβάθινειν κτλ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὀδοτικ. ὡς «στόλῳ μεγάλῳ ἐσέβαλεν ἐς τὴν Ἐλευσίαν» Ἡρδ. 5, 74. (Ἀλλὰ καὶ ἐσέβαλε τὴν στρατιάν 1, 17. 18), σημαίνει δὲ καὶ γύνεται ὡς Ἄγέρων ποταμὸς ἐσέβαλε ἐς τὴν λίμνην» Θουκ. 1, 46· ἐκβάλλειν = ἀναχιδιδόναι· μεταβάλλειν = mu-vari Πλ. πολ. 473, b μ. σ. Stallb.· διαβάλλειν καὶ παραβάλλειν = διζυπεῖν, διασχίναςιν, ἀράζειν Θουκ. 3, 34· περιβάλλειν = περιπλεῖν Ἡρδ. 6, 44· προσβάλλειν τινὶ = ἐπιτίθεσθαι κατὰ τινοσ Θουκ. 3, 22· συμβάλλειν τινὶ = manus conserere Ἡρδ. 3. 11· ἐπιβάλλειν = ἐπιτί-θεσθαι· ὑπερβάλλειν = ὑπερέχειν. Δημ. 8, 16· ὑπερβάλλειν ἀνοίαν Ξεν. Ἰέρ. 11, 2 ὑπερβαλλούση δαπάνη». Δημ. 8, 46· ἀρθωμὶα ὑπερβάλλουσα»· παραβάλλειν = contingere, accidere Πλ. Λυ-σιδ. 203, e, μ. σ. Stallb. Ξεν. Ἄν. 4. 7, 25 «περιέβαλλον ἀλ-λήλους» = ἐνηγκαλίσθησαν· ὀρμᾶν = σπεύδειν, ἀπὸ Ὀμήρ., ποιη-τικὸν καὶ πεζόν· οὕτω καὶ τὸ ἐξορμᾶν, ἐπειδὴ τὰυτοσημῶς τίθεν-ται τὸ ὀρμᾶν καὶ ὀρμᾶσθαι, καὶ διὰ τοῦτο οὐδόλῳ παραδόξον τὸ παρὰ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20 «ὁ Κύρος ὡς εἶδεν ὀρμωμένους ἐξορμᾶν» (κατὰ τοὺς κκλιτ. κώδ. μ. σ. Born)· -κλίνειν καὶ τὰ σύνθετα ἐξ αὐτοῦ ἐπικλίνειν = ἀποκλίνω πρὸς τι Δημ. 3, 8· ἀποκλίω 1, 13· -τρέπειν = vertere καὶ τὰ σύνθ. ἐξ αὐτοῦ ἐπιτρέπειν = se permi-tere συγν. παρ' Ἡρδ. καὶ ἄλλοις· ὡς Ἡρδ. 3, 81 «ὀλιγαρχίᾳ ἐπι-τρέπειν» Δημ. 9 «δεῖ μὴ ἐπιτρέπειν αὐτῷ (τῷ Φιλίπῳ)· + στρέ-φειν καὶ τὰ σύνθ. ἐξ αὐτοῦ Ξεν. Ἄν. 4. 3, 32 «τάνκντιξ στρέφον-τες» = retro conversi καὶ 6. 6, 38 «τοῦμπαλιν ὑποστρέφοντασ» = reversos, Ἑλλ. 3. 4, 12 «τάνκντιά ἀποστρέφασ»· -πταίειν ἐν τῷ πεζ. πάντοτε ἀμετάβ. Δημ. 1, 20 «εἰ δέ τι πταίσει» = offendet· προσπταίειν Ἡρδ. 6, 95 «μεγάλῳσ προσπταίοντες»· ἀπαλλάτειν = ἀναχωρεῖν, σώ-ζομαι. Δημ. 18, 65 «χειρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν» = ἀναχώρησαν, ἐσώθησαν χειρότερον ἢ ἡμεῖς. Ἡρδ. 2, 77 «οὐ μεταλλάσούσιν (mu- tantur) καὶ ὄρξιν»· διδόναι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα τὸ ἀπλοῦν σπανίως ἐν τῷ πεζῷ, Θουκ. 4, 108 «εἰωθότεσ οἱ ἄνθρωποι ἐλπίδι διδόναι» = se dare· ἐκδιδόναι = ἐξέρχομαι, ἐκχύνομαι (ἐπὶ ποταμῶν) Ἡρδ. 3, 9, 6, 76 καὶ τοῖσ μτγν. ἐπιιδόναι = proficere, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9. 3. Οἰκ. 3, 10· ἀταποδιδόναι = respondere Πλ. Φαίδρ. 72, a, b «ἡδονῆσ παρκοῦσ» = indulgens Πλ. Φαίδρ. 250, e μ. σ. Stallb. ἐνδοῦναι = cedere Θουκ. 2, 81. 4, 35. 129. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἰέναι ὡς «ἐξίεναι = ἐκχύνομαι (ἐπὶ ποταμ.) ἐς ὕ-λασσαν» Ἡρδ. 6, 20. Θουκ. 1, 46. 4, 103· ἀνιέναι = παραιτῶ,

ἀφίνω· «ἐφίενζι (= intulgere) ἰσχυρῶ γέλωτι» Πλ. πολ. 388, e. Τιμ. 59, d¹): τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *μίσγειν, μίγνυμαι* ὡς *συμμίσγειν* = *commisceri, manus conserere*, Θουκ. 1, 50, οὕτω καὶ *προσμίγνυμαι*, «ἐπιμίγνόντες ἀδεῶς ἀλλήλοις» Θουκ. 1, 2, ἰδ. c. 13· συχνότερον παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις καὶ ἀντὶ τοῦ *appropinquare* ὡς Ἡρόδ. 6, 95 «προσέμιζαν τῇ Νάζῳ». Θουκ. 3, 22. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *αἰφρεῖν* ὡς Ἡρόδ. 6, 99 «οἱ βάρβαροι, ὡς ἀπῆραν (= ἀπέπλευσαν) ἐκ τῆς Δήλου». Θουκ. 4, 93. 2, 98 «ἄρξ (= σηκωθεὶς) ἐπορεύετο»: «ἀνταίρειν τινὶ» = ἀνθίστασθαι κατὰ τινος, μάχεσθαι τινὶ Πλ. Εὐθύδ. 272, a. Δημ. 6, 5· *συνάπτειν* = ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας = *manus conserere* *συναρμόζειν* = *concruere* Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 24· *ὑποκύπτειν* = *succumbere* Ἡρόδ. 6, 109 «ἦν ὑποκύψωσι τοῖσι Μήδοισι»· *ἔχειν* καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, Θουκ. 1, 10 «ὃ λόγος κατέχειν» = *obtinetur* Ἡρόδ. 3, 82 «εἶπεν ἐς τὸ πλῆθος ἔχοντα» *spectantia*, καὶ μετ' ἐπιρρήμ. οἷον *εὖ, καλῶς, κακῶς*, ὡς τὸ λατ. *bene, male, habere*; ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ω, 245 (ποιητικ. δὲ καὶ μετ' ἐπιθέτων, ὡς «ἔχ' ἤσυχος» Εὐρ. Μ. 550. Ὀρ. 1273, καὶ Ἡρόδ. 8, 65. μ. σ. Baehr), *ἔχειν ἀμφὶ τι* = *in aliqua re occupatum esse* ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ προσορμίζεσθαι ὡς Ἡρόδ. 6, 92 «ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώραν» καὶ Θουκ. 1, 110, 2, 25 καὶ πανταχοῦ συχρόν· *ἔχειν τινός* = *desistere* Θουκ. 1, 112· «ἔχειν κατ' οἴκους = *domi se tenere*, Ἡρόδ. 6, 39· *ἔχειν ἐς (πρός) τι (τινα)* = διήκειν, τείνειν πρὸς τι, ἐκτείνεσθαι ἀτὰς ὁδοὺς τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας» Ἡρόδ. 1, 180. 191. 2, 17. 4, 42. καὶ Ξεν. Ἄν. 7. 8, 21 «κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας» καὶ Ν. 520 «δι' ὧμου.. ἔγχοις ἔσχον». *ἐσέχειν* = διήκειν, ἐκτείνεσθαι συχν. παρ' Ἡρόδ. ὡς 2, 11. 158. 3, 78, σημαίν. δὲ καὶ εἰσδύειν, εἰσχωρεῖν 8, 137 «ἐς τὸν οἶκον ἐπέχων ὁ ἥλιος»· «ἡ ἄκρη ἀνέχειν» (= *eminet*) Θουκ. 1, 46· *ἐξέχειν* = ἀνατέλλειν (ἐπὶ τοῦ ἡλίου)· *προσέχειν* = *attendere*, προσέχειν τὸν νοῦν, ἢ *appellere* = προσορμίζεσθαι ὡς Ἡρόδ. 3, 48. 58 «πρὸς τὴν Σίφνον προσέσχον»· *προέχειν* = *praestare* Ἡρόδ. 3, 142. Δημ. 1, 4. Ἡρόδ. 6, 74 «ὑπεξέσχε (= *successit*) ἐς Θεσσαλίην». τὸ *ἀπέχειν* = μακρὰν κείσθαι, εἶνε συνηθέστατον (παρ' Ὀμήρ. μεταβῆτ. μόνον)· *ἐπέχειν* = *se abstinere* Θουκ. 8, 31, *se sustinere* ἢ *exspectare* ὡς Ἡρόδ. 6, 102 «ἐπισχόντες ὀλίγας ἡμέρας». Δημ. 4, 1, ἀντὶ τοῦ *cunctari* Θουκ. 4, 124, *in mente habere* Ἡρόδ. 6, 96 «ἐπεσχον στρατεύεσθαι»· *κατέχειν* = *se retinere* καὶ προσορμίζεσθαι Ἀντιφ. 5, 21. Θουκ. 4, 32 «ἄσσοι περὶ Πύλον κατέειχον» = ἴσταντο μ. σμ. Πόππ· *παρέχειν* = καταγίγνεσθαι εἰς τι, ὡς π. χ. τῇ μουσικῇ = *musicæ se dare* Πλ. πολ. 411, a²) *ἀντέχειν* = *resistere* πράττειν μετ' ἐπιρροημάτων οἷον *εὖ, κακῶς* ἢ μετὰ τῆς αἰτίας. οὐδετ. ἐπι-

θέτων· οἶον κα. λά, κακὰ=διάκεισθαι καλῶς, κακῶς κτλ. διατρέβειν = versari Δημ. 8, 14. - φέρειν εἰς, ἐπί, πρὸς μετ' αἰτίατ, τοπι- κῶς μὲν=πορεύεσθαι, ἐκτείνεσθαι, προσορμίζεσθαι που, τροπικῶς δὲ= τείνειν εἰς τι, σκοπεῖν πρὸς τι, συντελεῖν εἰς τι κτλ. συχνότατον· συμ- φέρειν=συμφωνεῖν, ὑποχωρεῖν, ὠφελεῖν τινα, ὠφέλιμον, ἐπιτήδειον εἶναι· συνήρεικε=συνέβη= accidit, evenit συχν. παρ' Ἡρδ. ὡς 6, 23. 117. κτλ. ἐπαγαφέρειν=referri=ἀναφέρεσθαι εἰς τι Πλ. Λυσίδ. 219 μ. σ. Stallb. διαφέρειν = εἶναι διάφορον = differre· ὑπερφέρειν· πλούτω Ξεν. πολ. Λακ. 15, 3. Θουκ. 1, 81¹⁾ — Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λαμβάνειν· ἀγαλαμβάνειν = refici, recreari, ἀναλαμβάνω, ἀναρρώννυμι Πλ. πολ. 467. d, μ. σ. Sdallb. Ἡρδ. 6, 27 ἢ νουμα- χίη ὑπολαβοῦσα = ἐπακολουθήσασα, subsecuta· Θουκ. 2, 54 «ἦν ἄλλος πόλεμος καταλάβη» = παρεμπέση· οἰκεῖν = habitari, ad- ministrari· ὡς πόλις οἰκεῖ Πλ. πολ. 462, d μ. σ. Stallb. συχνὸν τοῦτο· ὡς 543 περὶ τὰς ἀρχὰς οὕτως τὸ οἰκεῖν=κατοικεῖν, ἀνευ αντι- κειμ. Ἡρ. 3, 99 «ἀσφαλέστατα οἰκεῖν» = κατοικεῖν, ζῆν ἀσφαλ. Θουκ. 6, 18. Ξεν. Ἀπομ. 2. 3, 2. Ἄν. 1. 1, 9²⁾ — τελευτᾶν=τελειώ- νειν τὸν βίον, ἀποθνήσκειν, συχνόν. - κατορθοῦν=ἐπιτυγχάνειν Δημ. 18, 274· 288. - νικᾶν Ἡρδ. 6, 109 «ἐνίκη ἢ χειρῶν τῶν γνω- μέων³⁾» = vincit sententia· οὕτω καὶ «ἐνίκησε λοιμὸν εἰρησθαι» = ἐπεκράτησε Θουκ. 2, 54· τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λείπειν· ὡς ἐλ- λείπειν = officio suo deesse Δημ. 2, 30. Ἡρδ. 3, 25 «τὰ ὑπο- ζῦγια ἐπέλιπε (=ἐξέλιπον) κατεσθίόμενα». Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 11 «ὁ σῆτος ἐπελελοίπει». ἰδ. Ἄν. 4. 5, 14. Πλ νόμ. 732, b «ἀν- μνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροή φρονήσεως ἀπολείπουσης» = ἀπορρέουσης. Ξεν. συμπ. 8, 14 «ἀπολείποντος δὲ τούτου» (τοῦ ἀνθους τῆς ὤ- ρας). καὶ παρ' Ὀμ. η, 117 «τάων οὔποτε καρπὸς ἀπέλλυται οὐδ' ἀπολείπει». Ἡρδ. 2, 22 «χελιδόνες δι' ἔτεος ἕοντες οὐκ ἀπολεί- πουσι» = δὲν φεύγουσι· ἀπολιπεῖν = μεῖναι λείψανον Ἡρδ. 7, 221 Θουκ. 3, 10. Πλ. Φαίδ. 78, b «ἀπολιπεῖν ἕκ τινος»⁴⁾ = digredi. Ἡρδ. 3, 66 «ἐσφακέλισέ τε (=carie corrosum est) τὸ ὀστέ- ον»· - δηλοῖ=patet, Ἡρδ. 9, 68. Πλ. Γοργ. 483, d· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀττ.⁴⁾ - διέδεξε (ἐκ τοῦ δεικνύναι) = ἐφάνη = apparuit συχ. παρ' Ἡρδ. ὡς 2, 134. 3, 82 κτλ. - Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἀνύ- ειρ, ἀπό Ὀμ. η, 326 «ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσω»⁵⁾ = viam confecerunt, pervenerunt· οὕτω καὶ «ἐξανύουσιν ἐπὶ Σηπιάδα» = viam conficiunt, perveniunt Ἡρδ. 7, 183. 6, 139· καὶ 6, 140 «κx- ταύσας ἐξ Ἐλαιούντος ἐς Ἀθμνον». Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 21· «ποτα- μοὶ συρρήγνυσι ἐς τὸν Ἑρμον» Ἡρδ. 1, 80 = simul irrumpunt. - Περίεργον τὸ παρὰ Θουκ. 2, 67 «ὦ ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον πε-

1) Rflug εἰς Εἰρ. Ἐκ. 268. — 2) Bremis εἰς Δισχ. x. Κτησ. §. 63. — 3) Schoemann εἰς Ἰσατ. 5 §. 12. — 4) Kuhner εἰς Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 32. — 5) Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. I. σ. 185.

ραιώσει» ἀντὶ τοῦ συνήθ. μέσου¹⁾ - ἐξιῶσαι τοῖς Μαντινεῦσι» Θουκ. 5, 71· ἴδ. 6, 87²⁾ - «ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι» = *hæsisset* Θουκ. 2, 49, ἔνθ' καὶ τὸ κατασκήπτειν - παῦε ἀντὶ παύου Πλ. Φαίδρ. 228, e, μ. σ. Stallb. οὕτω καὶ Ἀρφ. Ἑκκλ. 160. Βάτ. 269, ἴδ. καὶ 6) - *λωφᾶν* = ἀναπαύεσθαι ἀπὸ τινος, ἀνακουφίζεσθαι Θουκ. 2, 49· «ἀπὸ νόσου λελωφήκαμεν» = παρημελήσαμεν τὴν μάχην ἔνεκα νόσου Θουκ. 6, 12· «λωφᾶ τῆς ὀδύνης» = ἀνακουφίζεται Πλ. Φαίδρ. 251, d· «μαίνόμενος καὶ ὑποκεκμηγῶς» (= *demens*) Πλ. πολ. 573, c, ὡς συνήθ. τὸ παρακινεῖν³⁾· «τὰς πύλας χαλώσας» = ἠνεωγμένως = *aperitas* Ξεν. Κύρ. 7, 5, 29· - *ρίπτειν* = *se precipitare*, ἐφορμᾶν, ἐπιπίπτειν, σπάν. ἐν τῷ πεζ. Ξεν. Κυνηγ. 9, 20· - *τείρειν* = ἐκτείνεσθαι, ἐπὶ τόπου Ἡρόδ. 2, 8, 4, 38· οὕτω καὶ *παρατείρειν* Θουκ. 4, 8· *καταστήσαντες* = ἵστασθαι ἀκινήτους μετὰ τοῦ πλοίου Ξεν. οἰκ. 16, 7· - *ξηγλήσαντες* = συσπειρωθέντες = *conglobati* Θουκ. 4, 35. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *φαίρειν*· «ἔξρ, ἡμέρα ὑπέφαινε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 19. 4, 1, 41, 5, 1, 21. Κύρ. 4, 5, 14. Ἄν. 3, 2, 1 κτλ. «τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τοῦ προσώπου διαφαίνει» Ξεν. Ἄπομ. 3, 10, 5· - *ἀντέκοπτε* = ἀνθίστατο Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 15· «ἦν δέ τι ἀντικόπτῃ» 31⁴⁾ = *si quid adversi accidat*. Οὕτως ἐξηγητέα καὶ τὰ, ἄγε, ἄγε δὴ, πρόσαγε, γέρε δὴ, ἔχε δὴ.

6) Ἡ ποιητ. γλῶσσ. εἶνε ἐλευθεριωτέρᾳ κατ' ὅσον αὐτὴ ἰδίως μεταχειρίζεται ἀμεταβάτως καὶ πολλὰ ἀπλᾶ, ἐνῶ ἐν τῷ πεζ. ἐν ὀλίγοις μόνον τοῦτο συμβαίνει: «(ἡ κρήνη) ἴησι πρὸς δόμον» = χυνοῦται 4, 130. «(Ποταμὸς) ἐπὶ γαῖαν ἴησι» λ, 239· «ἐνήσομεν εὐρέι πόντῳ» 6, 295 = θά ἀνχθῶμεν εἰς τὸν εὐρ. πόντ. «μεθίεναι μίχης», Μ, 268. 409· καὶ ἀλλαγῶ συνηθέστ. - *βάλλειν* λ, 722 «ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυθίος εἰς ἄλλα βάλλων»· «ἐπιπλήττειν τάφρῳ» = ἐπιπίπτειν Μ, 72· *παῦσαν* ἀέθλων δ, 659, Ἡρόδ. ἀσπ. 449 «παῦε μάχης». Εὐρ. Ἑλ. 1320 «ἔπαυσε πόνων». Ἀρφ. Βάτ. 580. σ, 340 «ἀπόπαυε αἰοιδῆς», Εὐρ. Ἑκ. 918 χορ. «μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν θυσίαν καταπαύσας πόσις ἐν θελάμοις ἔκειτο». Καὶ μετὰ μετοχῆς Ἀρφ. Πλ. 326 «παῦε πκῦ ὄρχούμενος»· «σφάζει σ' Ἀργεῖων κοινὰ συντείρει.. γνώμῃ» ἴδ. τὸ *contedit*) Εὐρ. Ἑκ. 190· - *ἐπέγειν* = σπεύδειν Σοφ. Ἠλ. 1435. Εὐρ. Ἡρκλ. 732· - *φαίρειν* «Ἡέλιος. φαίνει» Ἡρόδ. ἔργ. 528 = λάμπει = *lucet, splendere*. Θεόκρ. 2, 11 μ. σ. Σχολ. Εὐρ. Ἠλ. 1234 «*φαιρουσι* τινες δαίμονες» = φαίνονται ἔνθ. καὶ Seidler· *φύειν* Ζ, 149 «ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἢ μὲν φύει (= γενᾶται, nascitur), ἢ δ' ἀπολήγει». Θεόκρ. 4, 24 «ὄπκ καλὰ πάντ' α φύοντι». Ψ, 376 «ἔκφερον ἵπποι» = ἐφρευγον. Αἰσχλ. Ἑπτ. 570 «*κεκενθῶς* πολεμίας ὑπὸ γθονός». Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 967 «ὁ δὲ θανῶν κεύθει κάτω γῆς». Αἴ. 635 χορ. «*Αἰδχ* κεύθων» (καὶ ὁμοῦς

1) Πόπκ. ἐν τῷ ἴδ. χωρ. — 2) Stallb. καὶ Πλ. Φαίδρ. 249. d — 3) Παραδ. πρὸς μτγν. ἴδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 250.

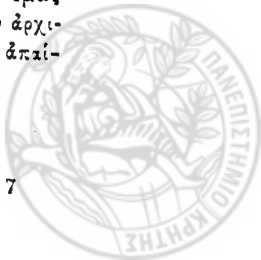
Ψ, 244 «'Αιδι κεύθωμαι».-N, 136 «Τρῶες δὲ προὔτνυαν ἀολέ-
ες» = ἐχώρησαν πρὸς τὰ ἐμπρός· - *chalār* = ὑποχωρεῖν, παραι-
τεῖσθαι Σοφ. Οἶδ. Κολ. 203 «ὄτε νῦν χαλαῖς» = *cedis* Εὐρ. Ἐκ. 403
«χάλα τοκεῦσι» μ. σ. *Pflugk*. Σοφ. ἀποσπ. 678. D· «*νωμᾶ δ' ἐν*
οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερὸν» = *versatur ἐπινωμᾶν* = προσέρχεται,
φοιτᾷ = *accedere* Σοφ. Φ. 168· οὕτω καὶ *προσνωμᾶν* 717·-Ἡοδ.
ἔρ. 245 «*μινύθουσι δὲ οἰκοι*».-Σοφ. Φ. 1331 «ὡς ἂν οὗτος ἥλιος..
αἶρη» = θὰ ἀνκτέλλη, *oriatur* μ. σ. *Buttm.* - Σοφ. Τρ. 130 χορ.
«ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι *κυκλοῦσιν*, οἶον ἄρκτου στροφάδες
κέλευθοι» τὸ ἐπὶ (= κατὰ, *adversus*) ἀνήκει εἰς τὸ πᾶσι (ὁ Ἑρμ.
ἐκ διορθώσ. γράφει *χαράν*)·-*ἔγειρε*=*expergiscere* Εὐρ. Ἴφ. Αὐλ.
624·-*στέλλειν*=*proficisci* Σοφ. Φ. 571·-*ἐναυλιῆεν*=*inhabi-*
tare ἐν τῷ αὐτῷ 42·-«ἠδονῆ δούς»=ἔκδοτος, *indulgens* Εὐρ. Φ.
24·-*ἀνακάλυπτε*=ἀποκαλύπτου Εὐρ. Ὀρ. 294·-«κοῦροι δ ὀρχιστῆ-
ρες *ἐδίνεον*»=περιεφέροντο κυκλικῶς (ἐχώρευον) Σ, 494·-«(θώρηξ)
ἤρμοσεν αὐτῷ» Γ, 333·-*συμφέρειν* τοῖς κρείσσοσι = *se applicare*
Σοφ. Ἡλ. 1465· καὶ Εὐρ. Μ. 13.

ΣΗΜ. 1. Εὐρίσκονται μάλιστα πρὸς. παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἔνθα ἐν προτά-
σει τινὶ ἢ αὐτῇ λέξις ἔχει σημασίαν μεταβατικὴν καὶ ἀμετάβατον· ὡς
Ἡοδ. ἔργ. 5 «ῥέα μὲν γὰρ βριάει (μεταβατικ., ποιῶ τινα ἰσχυρόν), ῥέα δὲ βρι-
άοντα (ἀμεταβ., τὰ ὄντα ἰσχυρά) χαλέπτει». Ἄνακρ. 40 «εἰς τὸ κέντρον ποιεῖ
τὸ τῆς; μελίσης, πόσον δοκεῖς ποιοῦσιν, Ἔρωι, ὄσου; σὺ βάλαις;»(1). Λογο-
παίγιον ὁμως εἶνε τὸ παρὰ Ξεν. Ἄπομν. 1. 6, 8 «εὐ πρᾶττειν» (*felices esse*),
ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «εὐ πρᾶττοντες» = *rem bene gerentes* μ. σ. *Kühner*.

ΣΗΜ. 2. Ἀποβρίπτειά πάντως εἶνε ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ τοιαῦτα ῥήματα πρέπει νὰ
ἐξηγῶνται διὰ τῆς παραλείψεως τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. ἢ οὐσιαστικοῦ τινος· ὁ
ἀναπληρωτικὸς δ' οὗτος τρόπος εἶνε πολλάκις γελοῖος, ἀβάσιμος καὶ οὐδόλως ἀ-
ναγκαῖος πανταχοῦ(2)· εἶνε ἀληθὲς ὁμως, ὅτι πολλὰ μεταβατικὰ ἐγένοντο ἀμετά-
βατα, διότι τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς αὐτὰ ἀνήκον ἀντικείμενον ἕνεκα τῆς συχνῆς χρήσεως
παρελείφθη, ὡς εὐκόλως ἔννοούμενον· τοῦτου δ' ἕνεκα ἀργότερον οἱ συγγραφεῖς οὐ-
δεμίαν συνείδησιν πλέον τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως ἔχοντες μετεχειρίζοντο τὰ τοι-
αῦτα ῥήμα. ἐντελῶς ὡς ἀμετάβατα· ὡς π. χ., τὸ μὲν πρῶτον ἐλέγγοτο ἐσβάλ-
λειν στρατιάν (Ἡρόδ. 1. 17. 18.), ἐλαύνειν ἴππον, ἄρμα, ναῦν, ὑπὸ τὴν
σημασ. τῶν στρατεύειν, ἱκπεύειν, οἴχεσθαι, πλεῖν· ὕστερον δέ, ἕνεκα τῆς πολλῆς
χρήσεως τῆς συντάξεως ταύτης, παρελείφθη τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ὡς καθ' ἑαυτὸ
ἔννοούμενον. Ἐν τέλει μάλιστα τοσοῦτον ἐπελάθοντο τῆς πρώτης καὶ κυρίας ταύ-
της ἐκφράσεως, ὥστε δὲν εἰδίσαζον νὰ λέγωσιν Ἡρόδ. 5, 74 «στὸ λω με γά λω
ἐσέβαλεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα». Ξεν. Ἄν. 1. 8, 1 «ἐλαύνειν ἴππω». Ἐν ἀρχῇ ἔλε-
γον «ὁ στρατηγὸς τοὺς στρατιώτας ἢ τὸν στρατὸν ἄγει», ὕστερον ὁμως
τὸ ῥήμα μεταφέρθη καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, διὸ ἐλαβε τὴν σημασίαν τοῦ πο-
ρεύεσθαι = *proficisci*. Οὕτω καὶ ἀγρεῖν ἄγκυραν ἢ ἀγκύρας, ὕστερον ὁμως
ἐλέγγοτο καὶ ἀπλῶς ἀγρεῖν· καὶ τέλος οὐδόλως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρχι-
κὴν τοῦ ἀπαίρειν σημασίαν μετεχειρίζοντο αὐτὸ οὐ μόνον ἀντι ἀπαί-

1) *Buttmann* II §. 113, Σημ. 2.

2) Ὁ *Lobeck* εἰς Σοφ. Αἴ. 250 εἶνε ἄλλης ἰδέας.

ρην ἐπὶ θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξηρᾶς ἀντὶ τοῦ ἀναζευγόναι, ἐνίοτε μάλιστα συντάσσουσιν αὐτὸ καὶ μετὰ τῶν δοτικῶν «ταῖς ναυσί, τῷ στρατῷ».

3. Ἄξιον περιεργείας ὄντως εἶνε τὸ ἐν τῇ Ἑλλ. γλώτῃ φαίνόμενον, ὅτι ἐν πολλοῖς ῥήμασιν ἐσχηματίσθησαν χρόνοι τινὲς ὑπὸ τύπους διαφορῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν γραμματικῶν διακρίνονται συνήθως εἰς πρώτους καὶ δευτέρους. Τὸν σχηματισμὸν τῶν δευτέρων χρόνων πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν κατ' ἀνάγκην, ὡς τὸν ἀρχαιότατον (ἰδ. §. 221). Ἐκ τῶν δευτέρων δὲ τούτων χρόνων ἐσχηματίσθησαν οἱ νέοι χρόνοι, οἱ καλούμενοι πρώτοι. Ἐν πολλοῖς ὁμοῦς ῥήμασιν ὁ νέος οὗτος τύπος ἀπέβηκε τὸν ἀρχαιότερον, ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν διαμενούσιν μὲν ἀμφοτέροι οἱ χρόνοι, εἰσῆλθεν ὁμοῦς ἐν αὐτοῖς διαφορά σημασίας. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἀρχαιοτέροις τύποις, τοῖς δευτέροις, παρέμεινεν ἡ ἀμετάβ. σημασ., εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, τοὺς πρώτους, ἀπενεμήθη ἡ μεταβατικ., διότι ἐφάνη εὐλογον, ὅτι ἡ μὲν ὡς μᾶλλον πάσχουσα θεωρηθεῖσα ἀμετάβαστος ἐνέργεια, ἵνα δηλωθῇ, ἔχει ἀνάγκην τύπου ἀσθενεστέρου, ἡ δὲ δραστικὴ καὶ ἐπὶ ἀντικειμένου τινὸς ἐνεργοῦσα μεταβατικὴ ἔχει ἀνάγκην τύπου ἰσχυροτέρου.

4. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ παρατηρητέα τὰ ἑξῆς·

α) Ὁ ἐνεργητ. ἀόριστος β'. πολλῶν ῥημάτων ἐνεργ. μεταβατικῶν, σχηματιζόντων καὶ ἀόρ. ἀ., ἔχει σημ. ἀμετάβατον, ἐνῶ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. δικτυρεῖ τὴν μεταβατικὴν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα εἰς πολλοὺς ἀόρ. β'. τῆς συζυγ. τῶν εἰς μι, ἄτινα ἔχουσι καὶ ἀόρ. ἀ. κατὰ τὴν συζυγ. τῶν εἰς ω. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. παρουσιάζεται κατὰ τὴν σημασίαν ἐν τοῖς μέσοις ὡς ἔφην, φύομαι κτλ. Τοιαῦτα δ' εἶνε ἐκ τῆς συνήθους γλώσσης τὰ ἑξῆς·

Ἐνεστ.

Ἄορ. α'.

Ἄορ. β'.

δύω = κκλύπτω, ἐνδύω, βυθίζω· ἔδυσα = ἐκάλυψα, ἐβύθισα· ἔδυν = ἐκρύβην, ἐχώθην.

ἴστημι = σταίνω. ἔστησα = ἔστησα. ἔστην = ἐστάθην.

σθέννυμι = σθένω. ἔσθεσα = ἔσθησα, ἔκαμα νὰ σθήσῃ. ἔσθην = ἐσθέσθην, ἔπυσα νὰ καίω, ἔσθησα.

φύω = κάμνω νὰ φυτρώσῃ, γεννηθῇ· ἔφυσα = ἔκαμα νὰ φυτρώσῃ, πρῆγχαγον· ἔφυν = ἔγεινα, ἐφύτρωσα.

βκίνω = διχθιβάζω τὸν πόδα, βκίνω· ἔβησα = ἔκαμα νὰ κινηθῇ. ἔβην = ἐπορεύθην.

Οὕτω καὶ ἀνέγνωρ = agnovi, ἔμαθον ἀκριβῶς Ἡρδ. 2, 91, καὶ ἀνέγνωσα = κατέπεισα, ἀνέγνωσα (τὸ ἀναγιγνώσκω εἶνε νεοῖων). ἔσκληρ = ἐπάχρωσα, ἐξηράθην, ἔγεινα κατὰξηρος, (σκέλλω), ἔσκηλα ἐπικ. = ἐξήρακα ἔκαμά τι ξηρόν. Ἐκ τῶν ποιητῶν τά, τρέφω, ἔθρεψα, ἐπικ. ἔτραγον = ἠύξισα, ἐδυνάμωσα, ἰδ. §. 343· ἐρείκω, ἠρεικα = ἔσπασα τι, συνέτριψα μεταβ., ἐπικ. ἠρικον = ἔσκασα, ἔσπασα ἀμετάβ.· ἐρείπω, ἠρειψα = ῥίπτω τι, ἔρριψα μεταβ.· ποιητ. καὶ νεοιωρικὸν ἠρικον = ἔπεσα. σιγέω = μισῶ, βδελιττομυι, φοβοῦμαι, ἐπικ. ἔστυγον = ἀπεστράφη, ἐφοβήθην, ἔστυξα

ὄμως λ, 502 = ἐπροξένησα φόβον, φρίκην, μίσος· ὄρνυμι, ὄρσα = ἐξεγείρω, ἐρεθίζω = excitavi, ἐπικ. ὄρορον = ἐξηγέρθη, ἤρεθίσθη, ἐταράχθη. Ἄρω, ἀραρίσκω, ἤρσα = συγκολλῶ, συνάπτω, συνήψα, συνήρμοσα· ποιητ. ἤραρον = ἤρμοσα, ἤρσα. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμεταβάτ. γηράσκω, γηράω, γηράται = γίγνομαι γέρον, ἔγειναι γέρον, καὶ ὄμως παρ' Αἰσχλ. Ἰκ. 871 ἐγήρασαν = ἔκαμην νὰ γείνωσι γέροντες, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν γλώσσ. μὲ ἐγήρασας· (πρβλ. καὶ τὸ μέσον ἀγαθίσκομαι = κάμνω τινὰ νὰ ἔχνηζήσῃ, ἀνασταίνω, οὕτω καὶ τὸ ἀνεβιβάσθην, τὸ δὲ ἀνεβίων = ἀνέζησα· τρέπομαι = στρέφομαι, στρέφω ἐμαυτὸν· ἐτρεψάμην = ἔτρεψά τινα εἰς φυγὴν, ἐνίκησα· ἐτραπόμην = ἐτράπην εἰς φυγὴν, ἔφυγα, ἐνίκηθη). Ἰὰ πρδγ. περὶ ὄλων τῶν ῥημάτων. τούτων ἴδ. Ζ. 343.

ΣΗΜ. 3. Ἐνίοτε ἐσηματίσθη νέος ἐνεστώσ διὰ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην σημασίαν π. χ. δύνω = ἐνδύνω, ἔδυν = ἐχώθη, ἐκρόδη, δύνω = εἰσέρχομαι, χάνομαι, πρβλ. πίνω = πίνω, πιπίσκω = ποτίζω, ἔπιον = ἔπια, ἔπισα = ἐπότισα· πίομαι = θά πίνω· πίσιω = θά ποτίσω· τεύχω = παρο, παρασκευάζω· ἔτευξα = παραινί, ἡτοίμασα· τυγχάνω, ἔτυχον = εἶμαι παρεσκευασμένος, ἔτοιμος = paratum esse.

ΣΗΜ. 4. Ἐνῶ δ' ἀόρ. β'. ἦλων, ἐάλων = ἠχμαλωτίσθη ἐκυριεύθη, ἐκ τοῦ (ἌΛΟ-) ἀλίσκομαι = αἰχμαλωτίζομαι, πίπτω εἰς αἰχμαλωσίαν εἶνε ἐνεργ. τύπος, ἔχει ὄμως σημ. παθητικὴν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ παθητ. ἀορ. β'. (ἐτύπην = ναυιλανί, ἐπλήχθη, ἐμαστιγώθη) ἴδ. Α. 6.

β) Ὁ β'. παρακείμι. πολλῶν μεταβατικῶν ἐνεργητικ. ῥημάτων, ἐχόντων καὶ παρκκ. ἀ., ἔχει σημεῖον. ἀμετάβατον, τοῦ ἀ. δικτηροῦντος τὴν μεταβατ. τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ῥήμ., β'. μόνον παρκκ. ἔχοντα· οἶον

ἄρνυμι = τσακίζω, θραύω, παρκκ. β'. εἶα = εἶμαι τεθραυσμένος· ἀνοίγω = ἀνοίγω, παρκκ. β'. ἀνέωγα = εἶμαι ἀνοικτός (ἀνθ' οὗ οἱ Ἄττ. τὸ ἀνέωγμα), παρκκ. ἀ. ἀνέωγα = ἔχω ἀνοίξῃ·

ἐγείρω = ἐγείρω, σηκῶνω, παρκκ. β'. ἐγήρορα = εἶμαι ἐγηγερμένος, ἔξυπνος, ὁ δὲ παρκκ. ἀ. ἐγήρορα = ἔχω ἐγείρη, ξυπνήσῃ τινά.

ἐλπω = παρέχω ἐλπίδα, ποιητ. παρκκ. β'. ἔολπα = ἔχω ἐλπίδα, ἐλπίζω.

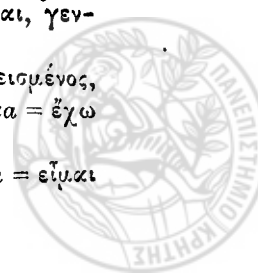
ΜΑΙΝΩ, ἐκαίρω = δαιμονίζω, προξενῶ μανίαν, β'. παρκκ. μέμνηα = εἶμαι μαινόμενος, μαινόμεαι·

ἄλλυμι = perdo, ἀφανίζω, καταστρέφω· ὁ β'. παρκκ. ὄλωλα = perii ἐχάθη, ὁ δὲ ἀ. παρκκ. ὄλώλεκα = ἔχω ἀφανίση τινά, peridi·

ὄρνυμι = σηκῶνω, ἐξεγείρω· παρκκ. β'. ὄρωρα = ἀνίσταμαι, γεννώμαι.

πέιθω = καταπέιθω, παρκκ. β'. πέπειθα = εἶμαι πεπεισμένος, πιστεύω, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην, ὁ δὲ παρκκ. ἀ. πέπεικα = ἔχω καταπέιση.

πήγνυμι = ποιῶ τι στερεόν, ἐμπήγω· παρκκ. β'. πέπηγα = εἶμαι

ἐξησφαλισμένος, στερεός, ἀσφαλής, ὁ δὲ ἄ. παρακ. *πέπληχα* = ἔχω ἀσφαλίση εἶνε μτγν.

πλήσσω = πλήττω, κτυπῶ, παρακ. β'. *πέπληχα* παρὰ μὲν τοῖς γνησίοις ἀττικ. *μεταβατικ.* ἔχω πλήξη, κτυπήση, παρὰ δὲ τοῖς μτγν. *ἀμετάβ.* = ἐπληγῶθην, *varulavi*.

πράσσω = πρίττω, ποιῶ τι, παρακ. β'. *πέπρᾶγα* = διάκειμαι, εὐρίσκομαι, ὁ δὲ παρακ. ἄ. *πέπρᾶχα* = ἔχω πράξη.

Ῥήγνυμι = σπάζω, συντρίβω, παρακ. β'. *ἔρρωγα* = εἶμαι σπασμένος, ὁ δὲ παρακ. ἄ. παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς = ἔχω τι συντρίψη.

Ῥῶ, ἀραρίσκω = προσαρμύζω, συγκολλῶ παρακ. β'. *ἄραρα* = εἶμαι προσηρμοσμένος, ἀρεστός, ἤρμωσα.

Σήπω = κάμνω τι νὰ σαπίση παρακ. β'. *σέσηπα* = εἶμαι σάπιος.

Τήκω = ἀναλύω παρακ. β'. *τέτηκα* = εἶμαι ἀνακλυμένος, λυωμένος.

Φαίρω = δεικνύω, φέγγω παρακ. β'. *πέφηρα* = ἐφάνην, εἶμαι φανερός, ὁ δὲ παρακ. ἄ. παρὰ τοῖς μτγν. *πέφαργα* = ἔχω δεῖξη.

Φθείρω = φθείρω, κταστρέφω, παρακ. β'. παρὰ τοῖς γνησ. ἀττ. *ἔφθορα μεταβατικῶν* = ἔχω φθίρη καὶ εὐχρηστότερον τοῦ ἄ. παρακ. *ἔφθαρχα* ἰδ. §. 348 (παρ' Ὀμήρ. ὅμως, ὡς Ο, 124, τοῖς Ἰ-ῶσι, καὶ τοῖς μτγν. τὸ *ἔφθορα* ἔχει σημ. *ἀμετάβ.*).

Δαίω = καίω τι, *μεταβατ.*, τὸ δὲ *δέδηα* = καίω *ἀμετάβ.* *ἔλπω* = δίδω ἐλπίδας· *ἔωλπα* = ἐλπίω· *κῆδω* = παρέχω φροντίδας, πικραίνω, στενοχωρῶ, τὸ δὲ *κέκηδα* = εἶμαι ἐμφροντις, στενοχωρημένος, *ἀμετάβ.* Ἰὰ προγ. ὄλων τούτων τῶν ῥημάτων ἴδε §. 343.

ΣΗΜ. 5. Τῶν ἐνεργ. μεταβατικῶν ῥημ. τῶν ἐχόντων μόνον παρακ. β'. διατρεῖ ὁ β'. οὗτος παρακ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν μεταβατικ. σημασ. ὡς λέίπω, λέίλοπα· στέργω, ἔστοργα κτλ. Ἐν πολλοῖς ὅμως τούτων ὁ β'. οὐ-τος παρακ. λαμβάνει τὴν ἀμετάβατον σημασ.

ΣΗΜ. 6. Ὁ ἀττ. ἄ. παρακ. ἤλωκα ἢ ἐάλωκα = ἔπεσα εἰς αἰχμαλωσίαν, ἔγεινα, εἶμαι αἰχμαλωτός, ἠττημένος, ἐκ τοῦ ἀλίσκομαι = αἰχμαλωτίζομαι, καταλαμβάνομαι. ἔχει σημασ. παθητικ. ὡς τὸ ἐάλων, ἤλων.

ΣΗΜ. 7. Τῶν ῥημάτων, ὧν ὁ μὲν ἀόρ. ἄ. ἔχει σημασ. μεταβ., ὁ δὲ ἀόρ. β'. ἀμετάβ., ὁ τε παρακ. καὶ ὁ ἀόρ. β'. ἔχουσι σημασ. ἀμετάβ., εἰ καὶ ὁ ἐνεστ. τῶν τοιούτων ῥημ. ἔχει σημασ. μεταβ.· οἶον, φύω, ἔφυν, πέφυκα· ἴστημι, ἔστην, ἔστηκα· δύω, ἔδυν, δέδουκα· ἔσκηλον, ἔσκηλκα· τὰ ποιητ. ἤριπον, ἐρήριπα· ἔτυχον, τέτευχα· ἔτραφον, τέτροφα· ἄραρον, ἄραρα· ὠρορον, ὠρωρα· ἰδ. §. 343.

5. Ἀντὶ τῶν παθητ. ῥημάτων τίθενται ἐνίοτε τὰ ἐνεργ. ἀμετάβατα, συντασσόμενα ἐντελῶς ὡς τὰ παθητικά· τοῦτο ἰδίᾳ συμβαίνει εἰς τὰ ῥήματα, *πάσχειν*, *λίπτειν*, *γέγγειν*, εὖ ἢ κακῶς *ἀκούειν* (ποιητ. *κλύειν*), *ἀποθνήσκειν*, *τελευτᾶν*, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις *ἀμετάβ.* Ἰὰ ἐνεργητικὰ ταῦτα ῥήματα, συντασσόμενα μετ' ἐμπροσθέντος πτώσεως, δι' ἧς δηλοῦται τὸ αἴτιον τῆς πθητικ. κταστάσεως (ἰδ. §. 378, 11), τίθενται συνηθέστατα ἀντὶ τῶν πθητικῶν τύπων, τὸ δὲ *ἀποθνήσκω* (ἰδ. §. 343 ἐν τῷ

κτείρω) ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτ. σχεδὸν πάντοτε, τούτων ἐνεργητ. εἴνε τά, ἀδικεῖν, ῥίπτειν ἢ βάλλειν, διώκειν, κτείνειν, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 48 «αὐτοί γε ἀπέθνησκον ὑπὸ ἰππέων» (θανεῖν πρὸς, ἔκτινος Αἰσχλ. Εὐμ. 597. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 722. 1454). Ἡρδ. 3, 65 «οὗτος ἀνοσίῳ μὲν τετελετύθη ὑπὸ τῶν ἐώντων οἰκηϊωτάτων». 6. 92 «ἐτελεύτησαν ὑπ' Ἀθηναίων» = *interfecti sunt*. 106 «πόλιν δουλοσύνη περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βραβάρων». 7, 18 «μεγάλα πείσονται πρήγματα ὑπὸ ἡσόνων.» Συχνότατον τὸ φεύγειν ὑπὸ τινος = φυγαδεύεσθαι ὑπὸ τινος, *fugari ab aliquo* = ἢ ὑπὸ σημασ. δικαστικῆν, ἐγκαλεῖσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ τινος = *acusatum esse ab aliquo*. Σ, 149 «Ἀχαιοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες». Πλ. Ἀπολ. 19, c «μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελήτου τσαυτάς δικας γύροισι». 35, d «ἀσεβείας φεύγειν ὑπὸ τινος» «ὀφλεῖν ὑπὸ τινος» = εἶμι καταδεδικασμένος, κατεδικάσθην Πλ. Ἀπολ. 39, b. Δημ. 4, 33 «ὁ τούτων κύριος καταστάς ὑφ' ὑμῶν». Θουκ. 2, 89 «πολλὰ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἑλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ». Ἡρδ. 7, 16 «ἐμὲ ἀκούσαντα πρὸς σεῦ κακῶς ἔδρακε λύπη» Σοφ. Ἡλ. 524 «κακῶς δέ σε λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θυμά». Ἰσοκρ. 4, 77 «δεινότερον ἐνόμιζον εἶναι κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν ἢ καλῶς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθνήσκειν» (ποιητ. Θεόκρ. 29. 21 «ἀγαθὸς μὲν ἀκούσαι ἐξ ἀστῶν», παρὰ τοῖς μτγν. δὲ καὶ μετὰ τῆς παρὰ μ. δοτ. «κακῶς ἀκούσαι παρὰ τοῖς ἐκτός» Πλούτ. Κλεομ. 254). Πλ. Γοργ. 519, c «εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῶν» = *beneficiis affecti*. Ἀπολ. 41, e «δικαία πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν». Εὐρ. Φ. 717 «ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα = τιμᾶται πολὺ παρὰ τῶν Ἑλλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 33 «ἔχωρ μὲν ἔπαινον πόλιν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευομένην, ἔχωρ δὲ δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλείαν» = κεκοσμημένος μεγάλῳ ἐπαίνῳ καὶ εὐκλείᾳ. Θουκ. 1, 130 «(Παυσανίας) ὦρ ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων». Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 5 «οἱ Ἀθηναῖοι πράγματα εἶχον ὑπὸ τῶν Ληστών». πολ. Λακ. 6, 2 «παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου». Κυνηγ. 1, 11 «τσαυτῆς ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν». Ἀντιφ. 5, 35 «ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς αὐτῆς βασάνου ἰὼν ὑπ' ἐμοῦ = *eodem modo a me tortus*. Πλ. Ἀπολ. 38, c «δρόμα ἐξέτε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λαιδορεῖν». Θουκ. 6, 46 «πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» = ἐκατηγοροῦντο Ξεν. Ἀν. 7. 6, 11. Ἑλλ. 2. 4, 41 «ἔχοντες καὶ τεῖχος καὶ ὄπλα καὶ χρήματα. ὑπὸ τῶν οὐδὲν τούτων ἐχόντων περιεληλύθατε» = *circumventi estis*. Πλ. Πρωτ. 337, e «συμβουλεύω. . . συμβῆναι ὑμᾶς ὡςπερ ὑπὸ δαιτητῶν ἡμῶν», δηλ. ὑφ' ἡμῶν ὡςπερ δαιτητῶν = *vos a nobis tanquam arbitris conciliari*²⁾) ὁμοίον τι συμβαίνει

1) Alex. Buttman Progr. Potsdam 1855. σ. 14.—2) Kühner εἰς Ξεν. Ἀν. 7. 2, 37.

καὶ εἰς τὰ μέσα ἀμετάβατα Ξεν. π. προσ. 5, 6 «ὕπὸ τῶν νησιωτῶν ἐκόντων προστατάτι τοῦ ναυτικοῦ ἐγενόμεθα». Πλ. Ἀπολ. 30, e «οὐ ῥαδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε. . προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ Ὁσοῦ» = *additum civitati a deo*.

6. Ὡς καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσ. οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑλλην. τίθεται οὐχὶ σπκνίως τὸ *ἐνεργ.* μεταβατικόν, ὅταν αὐτὸ μὲν τοῦτο τὸ ὑποκείμεν. δὲν ἐκτελεῖ τὴν πρᾶξιν ἀλλὰ δι' ἄλλον τιγός· τὸ τοιοῦτον ὁμως δύναται νὰ συμβῇ τότε μόνον, ὅταν ᾔνε γνωστὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐκτελεῖ τὴν πρᾶξιν, Ἡρδ. 3, 39 «*Ἀμκσις ἔφερε καὶ ἤγε πάντας*». Ξεν. Ἀν. 1. 4, 10 «*Κῦρος τὸν παράδεισον ἐξέκοψε καὶ τὰ βρσίλεια κατέκαυσε*»· οὕτω συχνάκις τὰ, ἀποκτείνειν, θάπτειν, οἰκοδομεῖν κ. τὰ ὅμοια, πολλάκις δὲ καὶ τὰ διδάσκειν, παιδεύειν, Πλ. Πρωτ. 319, e «*Περικλῆς τούτους ἂ μὲν διδασκάλων εἴχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν*» ἴδ. ἐκεῖ 324, d. καὶ Μέν. 94, b.

§. 374. Β'. Τύπος Μέσος.

1. Ὁ μέσος τύπος δηλοῖ ἐνέργειαν ἐξερχομένην μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἐπιστρέφουσαν δὲ εἰς τὸ αὐτὸ (αὐτοπαθής). Ἡ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου δὲ ἐξερχομένη καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιστρέφουσα ἐνέργεια, Ἡ περιορίζεται ἀπλῶς ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, ὡς βουλευόμεναι = κάμνω ἐν ἑαυτοῦ σχέδιον, ἢ ἀπόφασιν, μελετῶ τι κατ' ἑαυτόν, σκέπτομαι, Ἡ ἀνσφύραται εἰς ἀντικείμενον τῆς ἑαυτοῦ σφαιρας δηλ. εἰς ἀντικείμενον ἀνήκον εἰς αὐτὸ, ἢ συνδεδεμένον μετ' αὐτοῦ, ἢ εὐρισκόμενον ἐν οἰαδήποτε σχέσει πρὸς αὐτὸ, ἢ ἐλκόμενον ἐν τῇ ἑαυτοῦ σφαιρᾷ ἢ ἀπομακρινόμενον αὐτῆς¹). Τὰ τοιαῦτα ῥήματα μεταφράζομεν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι πολλάκις διὰ ῥήμ. ἐνεργητ. καὶ τῆς αἰτιατικ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἢ τῆς γενικ. τῆς προσωπ. ἢ αὐτοπα. ἀντωνυμ. με σημ. κτητικῆν, ἢ τῆς δοτικ. τῆς προσωπ. ἢ αὐτοπαθ. ἀντων., ἢ καὶ προθέσεων μετὰ τῶν πτώσ. αὐτοπαθοῦς ἢ προσωπικ. ἀντωνυμίας· οἷον *τύπτομαι, ἐτυψάμην, τύψομαι τὴν κεφαλὴν* = τύπτω τὴν κεφαλὴν μου ἢ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν *καταστρέφομαι, κατεστρεψάμην τὴν γῆν* = ὑποτάσσω τὴν γῆν εἰς ἐμέ, ἑαυτοῦ ἀμύνομαι, ἠμυνάμην τοὺς πολεμίους = ἀποκρούω τοὺς ἐχθροὺς ἀπ' ἑαυτοῦ. Ἐν τοῖς ἐπομείνοις παραδείγμασι θὰ ἀνσφύρωμεν πάντοτε μόνον τοὺς μέσ. ἀορ., διότι οὗτοι καὶ μόνοι εἶνε οἱ γρόνοι, οἵτινες σχεδὸν οὐδέποτε δὲν ἔχουσι σημασι. παθητικῆν. Ἐξετάσωμεν ἤδη ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις ταύτας τοῦ μέσου λεπτομερέστερον.

2. Α). Ὁ μέσος τύπος δηλοῖ πρῶτον ἐνέργειαν, ἣν τὸ ὑποκει-

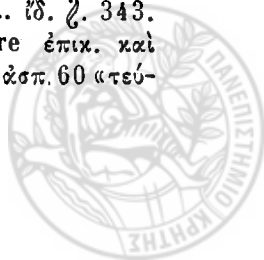
1) Mehlhorn's gründl. Rezension in d. Jhrb v. Seebode x. Jahn I, 1. Lpz. 1831. σ. 29. Heyse Syst. der Sprachwissenschaft σ. 390.

μενον ἐνεργεῖ πρὸς ἑαυτὸ, ἐν ἑαυτῷ ἢ μεθ' ἑαυτοῦ, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δηλ. οὐσίαν. Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ μέσου εἶνε ἡ σπαινωτέρα. Ἐνταῦθα πάλιν πρέπει νὰ δικρινώμεν δύο περιπτώσεις. Πρῶτον. Τὸ μέσον ἔχει τὴν κυρίως αὐτοπαθῆ, τὴν ὑποκειμενικὴν δηλ. ση-μντ., ἅτε ἐκφράζον ἐσωτερικὴν τινὰ τοῦ ὑποκειμ. ἐνέργειαν. Ἡ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδομένη ἐνέργεια εἶνε ἀναγκαία, ὥστε ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον τοπικῶς δὲν εἶνε ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένα, ἀλλὰ συμπίπτουσιν. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκουσι καὶ τινὰ ῥήματα, ἅτινα διὰ τοῦ μέσου τύπου ἐκφράζουσιν ἐσωτε-ρικήν, πνευματικὴν δηλ. ἐνέργειαν· οἷον *φυσλάσθαι* = ἐπροφύλα-ξαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τινος, ἐπρόσεξαι, (*φυσλάττειν τινὰ* = προφυ-λάττω τινὰ)· *ψηφίσασθαι* = ἔδωκα γνώμην διὰ τῆς ψήφου μου, ἐξή-νεγκα γνώμην, ἀπεφάσισα, (*ψηφίζειν* = κάμνω νὰ ψηφίσωσι, ἀποφα-σίσωσί τι, δίδω εἰς τινὰ ψῆφον διὰ νὰ ψηφίσῃ)· *βουλευσασθαι* = ἔλαθον ἀπόφασιν περὶ τινος, ἀπεφάσισά τι (*βουλεύειν τινὶ* = δίδωμί τινι συμβουλήν)· *φράσασθαι* ἐπικ. ποιητ. κυρίως ὠμίλησα πρὸς ἑαυτὸν, ἐσυλλογίσθη, ἐστοχάσθη (*φράζειν* = δηλώνω)· *ἐφέ-σθαι τινός* = παρεδόθη ἐἰς τι, ἐπεθύμησά τι· *ὑφέσθαι* = ὑπεχώ-ρησα, πρητήθη· *ἀφέσθαι* καὶ *μεθέσθαι τινός* = ἐκράτησα ἑμαυτὸν μικρὴν τινος, ἀφῆσά τι, *desistere aliqua re*· ἀντιποιήσασθαι τινος = ἐζήλωσά τι, ἐθήρευσά τι, ἐκαμά τι ζένον ἰδικόν μου, διεφιλονεί-κησά τι (*ἀντιποιεῖν τι* = ἀνταποδίδω τὰ ἴσα)· *γεύσασθαι τινος* = γεύω ἑμαυτὸν μέ τι, λαμβάνω γεῦσιν τινος (*γεύειν* = κάμνω τινὰ νὰ γευθῆ, φιλεύω)· *τιμωρήσασθαι* = ἐκδικουμά τι, λαμβάνω ἀπὸ τινος ἰκανοποίησιν διὰ τῆς βίαις, διὸ *τιμωρῶ*· κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ῥήματος τούτου καὶ τὸ *κολάσασθαι* ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. *κολάζω*· οἷον Ξεν. Κύρ. 1 2, 7 «κολάζονται, ὅν ἂν ἀδίκως ἐγκλοῦνται εὐρί-σκωσι». Πλ. Πρωτ. 324, d «τιμωροῦνται καὶ κολάζονται οἱ ἄνθρω-ποι, οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν». Μενέξ. 240, d «κολασάμενοι τὴν ὑπε-ρηφανίαν». Ἀρφ. Σφ. 406. Ἀριστλ. ἰστ. Ζφ. 6.17,3 «(τοὺς ἐλέφν-τας) κολάζονται καὶ δουλοῦνται». *ἔχεσθαι τινος* = κρατεῖν ἑαυτὸν πρὸς τι, ἐπὶ τινος· *ἀποσχέσθαι τινος* = ἐκράτησα ἑαυτὸν μικρὴν τινος· *ἄψασθαι τινος* = προσεκολλήθη ἐἰς τι, ἠγγισά τι, καταγιγνομαί περὶ τι (*ἄπτειν* = προσκολλᾶν, συνδέειν)· *ἀντιλαθέσθαι τινός* = ἐπιάσθη ἔκ τινος, ἐπεχείρησά τι, ἐξήσκησά τι μετὰ σπουδῆς· *συνθέσθαι* = συνεφώνησα· *ἄρξασθαι ἢ ἀρξασθαι τινος* = ἤρξισα, ἔκαμν ἀρχὴν τινος ἐξ ἑμαυτοῦ καὶ δι' ἑμαυτὸν, ἀναφορικῶς πρὸς αὐτὸ τὸ ὑποκειμε-νον, καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλα, (τὸ δὲ *ἄρχειν* = προπορεύεσθαι, εἶναι πρῶ-τον, δηλοῖ, πρῶτος ποιῶ τὴν ἀρχὴν τινος συγκριτικῶς πρὸς ἄλ-λους)· *ἄρχειν τινός* = εἶναι τὸν αἰτίον τινος)· *ἄρξασθαι τοῦ πολέ-μου* Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· «ἄρξασθαι τοῦ λόγου» Ἀν. 3. 2, 7. (Πλὴν *ἄρχειν* τοῦ πολέμου, τοῦ λόγου = ἀρχίζω τὸν πόλεμον, τὸν λόγον πρῶτος καὶ πρὶν ἢ ἄλλος ἄρξῆται Θουκ. 1, 144 «πολέμου δὲ οὐκ ἄρξομεν (= δὲν θὰ ἤμεθα οἱ πρῶτοι, οἱ αἰτίοι τοῦ πολέ-

μου = *belli auctores non erimus*), ἀρχομένους δὲ ἀμυνοόμεθα» (=θά ἀποκρούσωμεν δὲ τοὺς ποιοῦντας ἀρχήν)· *παίσασθαι* = ἔπαυσα ἐξ ἑμαυτοῦ, παρητήθη, (*παύειν* = κάμνω τι νὰ παύσῃ, τελειώσῃ)· *σεμνήσασθαι* = ἔδειξα ἑαυτὸν σεμνόν, ἐκαυχήθη, ἐδείχθη ὑπερήφανος· *καρπώσασθαι τι* = ὠφέλειαν ἀπέκτησα ἐκ τίνος. Τοιαῦτα τέλος εἶνε καὶ τὰ καλούμενα μέσα ἀποθετικά, ὧν πολλὰ ἐκφράζουσι ἐνέργειαν πνευματικὴν· οἷον *θεάσασθαι* = παρατήρησα μετὰ προσοχῆς· *ὀλοφύρασθαι* = ἔκλαυσα, ἐθρήνησα· *χαρίσασθαι τι* = φέρεσθαι πρὸς τινα φιλικῶς· *ἀκροάσασθαι* = ἀκροᾶσθαι μετὰ προσοχῆς· *αἰσθέσθαι*, = αἰσθανθῆναι· *σκεψάσασθαι* = σκεφθῆναι, κρῖναι· *ἠγήσασθαι* = πρ ὀπορευθῆναι, νομίσαι.

3. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον, ὅτι πολλὰ ἀμετάβ. ῥήματα, ἅτινα οἱ μτγν. ἐκφράζουσι διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου, ἐν ἀρχῇ ὑπελαμβάνοντο ὡς αὐτοπαθῆ, καὶ ἐξεφέροντο διὰ τοῦ μέσου τύπου, εἰ καὶ οὐχὶ πάντοτε, σχεδὸν ὅμως συχνά, ὡς τοῦτο βλέπομεν παρὰ τε τῷ Ὁμήρ. καὶ παρὰ τοῖς καθόλου ποιηταῖς, οἵτινες συνειθίζουσι νὰ διαφυλάττωσι τὴν ἀρχαιοτέραν γλῶσσαν. Ἐνταῦθα ἰδίως ἀνήκουσι τὰ ῥήματα, ἅτινα ἐκφράζουσι πνευματικὴν, ἢ αἰσθητικὴν ἀντίληψιν. Δ, 331 «ἀκούετο λαὸς αὐτῆς». 343 «ἀκούάζεσθον ἐμεῖο». Α, 56 «κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο», τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντικειμενικὸν ὄραν εἶνε συνδεδεμένον μετὰ τίνος ὑποκειμενικοῦ ὄραν, ἥτοι μετὰ ἐσωτερικοῦ τίνος συναισθήματος. Οὕτω Ν, 99 «ὦ πόποι, ἦ μέγα θυμὰ τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι». Ο, 600 «νῆος κειομένης τέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι»· ἰδ. δ, 226. Ε, 725 «θυμὰ ἰδέσθαι», οὐχ ἤττον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ὄραν Κ, 47, οὕτω τίθεται παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ μέσ. ὄρασθαι τὸ δὲ ἰδέσθαι σχεδὸν συχνά. Οἱ ἀττικοὶ πεζοὶ μεταχειρίζονται συχνά ἐν τοῖς συνθέτοις τὸν μέσον τύπ. τοῦ ῥήματος τούτου, πλὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πνευματικοῦ μόνον ὄραν. Θουκ. 1, 17 «τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι»¹). 4, 64 «προειδόμενοι». Δημ. 12, 43. 281· παρὰ Ξεν. ὅμως Κύρ. 4. 3, 21 «ὁ μὲν δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωράτο καὶ δυοῖν ὅτοι ἤκουεν» (ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «τοῖς ὀφθαλμοῖς προοράντα, τοῖς ὡςὶ προακούοντα»)· ὑγοράσθαι (καὶ ὑγοράν) = *suspiciari*, ὑποπτεῦσθαι, ἰδ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 7, 12. Δημ. 18, 43· *κλαίεσθαι* = *lamentari*, κλαίεσθαι, ὀδύρεσθαι παρὰ τοῖς τραγικ. Αἰσχλ. Ἑπτ. 903 «κλαιομένης μου», Ἀγαμ. 1067. Σοφ. Τρ. 153 «πάθη. ἐκλυσάμην». Αἰσχλ. Χο. 450 «κεκλαυμένα» = εἶνε δεδακρυμένη, ὡς 720· καὶ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1490· *χαίρομαι* Ἀρφ. Π. 291., *κεχάρησαι* Ἀρφ. Σφ. 389· *κεχαρήσομαι* ψ, 260 κτλ. ἰδ. ζ. 343. Σοφ. Τρ. 103 «ποθυμένῃ φρενί»· ἔρασθαι = *amare* ἐπικ. καὶ ποιητ. ζ. 343. *λάμπεσθαι* συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. ἀσπ. 60 «τεύ-

1) Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. I, σ. 188.

χρει λαμπομένους» Ὑμν. Ὅμ. Ἑρμ. 113 «λάμπετο δὲ φλόξ». Εὐρ. Μ. 1194 «ἐλάμπετο». Ἡρόδ. 1, 80. 8, 74 «ἐλλάμψεσθαι». αὐθάσθαι παρὰ τοῖς τραγ. Αἰσχλ. Πρ. 768 «οὐ γὰρ ῥητόν αὐθάσθαι τάδε» Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 946. γοᾶσθαι παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9 (παρ' Ὅμ. ὅμως μόνον γοᾶν). Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται τὸ περιέργον φαινόμενον, ὅτι πολλὰ ἐνεργητ. ῥήματα σχηματίζουσι μέσον μέλλοτα ὡς ἀκούω ἀκούσομαι (ἰδ. Ζ. 323), καὶ δὴ πάντα σχεδὸν τὰ ῥήματα ταῦτα ἐκφράζουσιν ἐνέργειαν αἰσθητικὴν καὶ πνευματικὴν. Τὸ μέλλον μάλιστα κυρίως εἶνε μόνον ὑποκειμενικόν τι, ἐν τῷ ἀναπαρκατικῷ μόνον ὑπάρχον. Περικιτέρω δὲ παρ' Ὅμηρ. τὸ πεφυγμένον εἶναι = εἶνε ἀπηλλαγμένος, ἔχει διαφυγεῖ, π. χ. α, 18 «οὐδ' ἔνθ' ἐπεφυγμένος ἦεν ἀέθλων».

4. Δεύτερον. τὸ μέσον δὲν ἔχει τὴν κυρίως αὐτοπαθῆ σημασίαν, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν ἐπαναφορὰν μεταβατικῆς τινος τοῦ ὑποκειμένου ἐνεργείας ἐφ' ἑαυτὸ, ὥστε τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ὡς ἐνεργοῦν ἅμα τε καὶ πάσχον. Ἡ ἐνέργεια δὲ ἐπαναφέρεται πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατὰ τύχην μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἀνάγκην, ἐπειδὴ τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἀπὸ τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν ὑποκειμένου δύναται νὰ νοηθῆ ὡς τοπικῶς κεχωρισμένον. Τὰ τοιαῦτα μέσα ἀναλύονται ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι εἰς τὸν ἐνεργητικὸν τύπον καὶ τὴν αἰτιατ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἢ κ.τ.λ. (ἰδ. ἀριθ. 2). Ταῦτα δὲ δηλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνέργειαν ἐξωτερικὴν εἰς ταῦτα δ' ἀνήκουσιν ἰδίως τὰ ἐξῆς ῥήματα· τύπτομαι = τύπτω ἐμαυτὸν = κτυπῶμαι· τύψομαι = τύψω ἐμαυτόν, θὰ κτυπηθῶ· ἐτυψάμην = ἔτυψα ἐμαυτόν, ἐκτυπήθην· κόψασθαι = ἐκοψα ἐμαυτόν· κύψασθαι = ἔσκυψα· σκήψασθαι = ἀκούμθησα· μτφρ. δὲ καὶ ἐπροφασίθην κ.τ.λ.· τρέψασθαι = ἔτρεψα ἐμαυτόν, τὴν προσοχὴν μου εἰς τι, ἐπικ. π. χ. εἰς ὄρχηστὸν α, 422. σ, 305· ἀττικ. ὅμως τραπέσθαι π. χ. «ἄσμενοι πρὸς τοὺς Ἀργεῖους ἐτράποντο» Θουκ. 5, 29· «ἐς φυγὴν ἐτράποντο» 73· «ἐπὶ ῥαθυμίαν ἐτράπετο» Ξεν. Ἄν. 2. 6, 5 (περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀττικ. τρέψασθαι ἰδ. ἀριθ. 5)· παρασχέσθαι = ἔδωκά τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐξ οἰκείας θελήσεως· ἀπάγξασθαι = ἐπνίχθηκα, ἐκρεμάσθην· οἰκήσασθαι = κατώκισα ἐμαυτόν εἰς ἀποικίαν, ἀπώκησα· παρασκευάσασθαι = se parare, παρεσκευάσα ἐμαυτόν, παρεσκευάσθην· τάξασθαι = ἔταξα ἐμαυτόν ἐπὶ τι, πρὸς τι ἐν τῇ φάλαγγι τοῦ στρατοῦ, παρετάχθην, ὡς (οὕτω Κερκυραῖοι ἐτάξαντο) Θουκ. 1, 48 (τὸ δὲ τάξασθαι τι = ἐπιφορτίσαι τι ἐμαυτῷ, προσδιορίσαι τι δι' ἐμαυτόν). Τὸ ἴστασθαι δὲ = στέκειν, ἴσταμαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα ἔχουσιν ἐν τῇ ἐπαναφορικῇ ταύτῃ σημασίᾳ = ἰστάναι ἐμαυτόν, ἀόρ. β'. ἔστην καὶ παρκαίμ. ἔστηκα (τὸ δὲ στήσασθαι τι σημαίνει = sibi ponere, στήσαι τι ἐμαυτῷ)· ὀρμίσασθαι καὶ καθορμίσασθαι = ἔφερα ἐμαυτόν μετὰ τοῦ πλοίου ἐν τῷ λιμένι, διδ ἄρχξ, ὡς Θουκ. 4, 45· (λέγεται ὅμως καὶ ὀρμίειν ταῦν)· ἐγγυήσασθαι = γενέσθαι ἐγγυητὴν, διδ ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιοτήτος, ἢ τὸ δὲ ἐγγυᾶν τινα = τίθημι τινα ἐγγυητὴν, διδωμι ἐνέ-

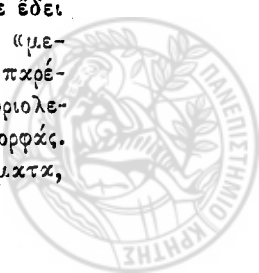
χυρον, διὸ ἐγγυᾶν θυγατέρα τινὶ=ἀρραβωνίζω τὴν κόρην μετὰ τινος)· δεῖξασθαι=δειξάι ἐκυτόν, ἐδείχθη· ἰδίως μάλιστα τοιαῦτα εἶνε τὰ ῥήματα, ἅτινα δηλοῦσι πρᾶξιν ἐνσκουμένην ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐπὶ τοῦ ἐκυτοῦ σώματος, οἷχ τὰ· λούσασθαι, νίψασθαι, καθήρασθαι (Πλ. Φκίδ. 114, c), κείρασθαι, ἀλείψασθαι, χρίσασθαι, ζώσασθαι, γυμνάσασθαι, καλύψασθαι («καλυψάμενος ἦτε ἐκ τοῦ θεήτρου» Ἠρδ. 6, 67), κοσμήσασθαι, ἀμφίσασθαι, ἐνδύσασθαι, ἐκδύσασθαι, κείρασθαι, ἀπομόρξασθαι = se abstergere, σφουγγίσαι ἐκυτόν, ἀπομύξασθαι = se emungere, ἀποψήσασθαι = σφουγγίσαι ἐκυτόν, στεφανώσασθαι, στείλασθαι = παρσκευάσθη, ἐνεδύθη.

ΣΗΜ. 1. Ἡ κυρίως ὁμω; αὐτοπαθῆ; σημασ. (ἴδ. Ἄριθ. 2) ἐκφέρεται ἐν πολλῶν μεγαλειτέρῳ ἀριθμῶ ῥημάτων διὰ μέσων μετ' ἄορ. παθητικῶν· οἷον φοβεῖν = tergere, φοβίζεῖν· φοβήσομαι = θὰ φοβηθῶ· φοβηθῆναι = ἐφοβήθη· λυπεῖν = λυπῶ τινά, λυπήσομαι = θὰ λυπηθῶ, λυπηθῆναι = ἐλυπήθη· πλάζω = κάμνω τινά νὰ πλανᾶται, πλαγχθήναι = περιεπλανήθη, πλάξομαι· οὕτω καὶ τὸ πλανᾶν = ἀποπλανᾶν τινα· πείθειν τινά = καταπειθεῖν τινά, πεισθῆναι ἴ τινι = ὑπακοῦσάι τινι (ποιητ. ἐπικ. πιθῆσθαι §. 343), πείσομαι = θὰ ὑπακοῦσάι τινι, (ἀλλὰ πεισθήσομαι = mihi persuasit debitor, credam, πλὴν ὑπὸ τὴν σημ. τούτην καὶ σχεδὸν πολλαίς τίθεται τὸ ἐαυτὸν πείθειν, ἴδ. λιβ. Passov III, σ. 783, a)· πορεύειν τινά = κάμνω τινά νὰ πορευθῆ, πορευθῆναι = ἐπορεύθη proficisci, πορεύσομαι· ἀπαλλάττειν τινά = ἀπολύειν τινά, ἀπαλλάγηναι = ἀπηλλάγη, ἐσῶθῃ = abire, ἀπαλλάξομαι· ἐπείγειν τινά = πιέζειν τινά, ἐπειθήναι = ἐπέσπευσα, ἐσπευσε, ἐπέξομαι· εὐωχεῖν τινά = φιλεῖν τινά, εὐωχηθῆναι = ἐγεύθη καλῶς, εὐωχῆσομαι· κοιμᾶν = ἀποκοιμίζειν τινά, κοιμηθῆναι = ἀποκοιμήθη, κοιμήσομαι· ὀρέγειν = ἀπλώνειν, ἐκτείνειν, δρεχθήναι τινὸς = δρῆσαι πρὸς τι, ἐπιτυχεῖν τινὸς, (σπανιώτερον τὸ δρέξασθαι Ξεν. Ἄπομ. 1. 2, 15), δρέξομαι. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἄγειν· ὡ; ἀναχθῆναι (καὶ ἀναγαγέσθαι)=ἐξέλθειν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἐκπεῦσαι in mare provehi· καταχθῆναι (καὶ καταγαγέσθαι)=προσώρμισα, εἰσῆλθον εἰς λιμένα· ἐγείρειν, ἀγειρεῖν, ἀγνύναι, ἀνιᾶν, ἀΐρειν («μάλιστα ἐπῆρθησαν (ἐσηκώθησαν, προηλθον) ἐς τὸ νεωτερίζειν» Θουκ. 4, 108)· ἀλλάττειν, (ξυναλλαγῆναι = συνεφιλιώθησαν Θουκ. 4, 117)· ἀρμόζειν, ἀσχολεῖν, αὐξάνειν, διαίτᾶν, ἐστῆν, ἰδρῦειν (ἰδρυθῆναι = ἀποκατεστάθησαν, ἐγκατέκησαν Θουκ. 4, 42, τὸ δὲ ἰδρῦσασθαι τί = θεμελίωσάν τι ὑπὲρ ἑαυτῶν)· κινεῖν, κλίνειν, κομίζειν, (κομισθῆναι = ἐταξείδευσα, παρακομισθῆναι = παρεγενομένην που Θουκ. 4, 25, ἀποκομισθῆναι = redire, ἐπανελθεῖν, 4, 96, τὸ δὲ κομίσασθαι = sibi recuperare ἀποκταντὶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ)· κρίνειν (διεκρίθησαν = discesserunt Θουκ. 4, 14. 25)· κυλινδεῖν· τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λέγειν = συναθορίζειν· λείπειν (λειφθῆναι = ἀπέμεινε, ποιητ. λιπέσθαι §. 343)· λύειν («διαλυθέντων τῶν ξυμμάχων κατὰ πόλεις» Θουκ. 4, 74)· μεθύσκειν, μιγνύναι, μιμνήσκειν, ὀρᾶν, ὀχεῖν, πλέκειν, πολιτεύειν (καὶ πολιτεύσασθαι), ῥηγνύναι, ῥωννύναι (ἐρρώσθησαν = ἔλαβον θάρρος; Θουκ. 4, 72), σείειν, σχεδαννύναι, σπᾶν, σπείρειν, σώζειν (τὸ δὲ σώσασθαι = ἔσωσά τι ἑμαυτῶ), ταράττειν, τέρπειν, τρέπειν (τραπήναι = ἔφυγα), τρέφειν, φέρειν, (ἐνεχθῆναι, οἴσεισθαι, διενεχθῆναι = ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4, 19)· χεῖν· τέλος πάντα τὰ ἀπὸ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων παραγόμενα καὶ εἰς αἰνεῖν καὶ ὕνειν λήγοντα

ρήματα, ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ εἰς οὖν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν εἰς ἴζειν· οἶον εὐφραίνεῖν, εὐφρανθῆναι, εὐφρανοῦμαι· μαλακύνειν· ἐλαττοῦθ' ὀργίζεῖν. Τινὰ τῶν μέσων τῆς τάξεως ταύτης ἔχουσιν οὐ μόνον ἄορ. παθητ., ἀλλὰ καὶ παθητικ. μέλλ.· οἶον στέλλειν = κάμνει τι ἐτοιμοῦν, πέμπω, σταλῆναι = ἐπορεύθην, proficisci, σταλήσομαι (=οἱ πρόσθεσις ἀποτάλσαν» = ἀπῆλθον, abierunt Θουκ. 4, 16)· σώζειν = σώζω τινά, σωθῆναι = ἐσώθην (Θουκ. 4, 34), σωθήσομαι (Πλ. πολ. 467, e)· φαίνειν = δεικνύειν, φανῆναι = ἐφάνη (περὶ τοῦ φανθῆναι ἀντὶ τοῦ φανῆναι ἴδ. §. 343), φανήσομαι· πηγύναι, = ποιῶ τι στερεόν, παγῆναι = ἐπάγωσα, παγήσομαι· αἰσχύνειν = ἄσχημον ποιῶ τι, καταισχύνω τινά, αἰσχυνθῆναι = ἐνατράπην, ἐπαισχυνοθήσομαι (συχνότερον ὁμως τὸ αἰσχυνοῦμαι)· ἐκπλήσσειν = percello, ἐκπλήττω τινά, ἐκπλαγῆναι, ἐκπλαγήσομαι· μάλινω = ποιῶ τινα μανικῶν, μανῆναι = ἐτρελλάθην, μανήσομαι· σῆπειν = ποιῶ τι σάπιον, σαπῆναι, σαπήσομαι· στρέφειν = κάμνω τι τινα νὰ ἀλλάξῃ στάσις, στραφῆναι (ἔυστραφέντες = συσπειρωθέντες Θουκ. 4, 68), στραφήσομαι (ἴων. καὶ ποιητ. φθεροῦμαι)· ψεύδειν, ψευσθῆναι, ψευθήσομαι (ἀλλὰ καὶ ψεύσασθαι, ψεύσεσθαι = ψευδολογεῖν, λέγειν ψεύματα). Ἐνταῦθα τέλος ἀνήκουσι καὶ τὰ παθητικὰ ἀποθετικὰ (§. 324), οἶον δύναιμαι, δυναθῆναι, δυνήσομαι.

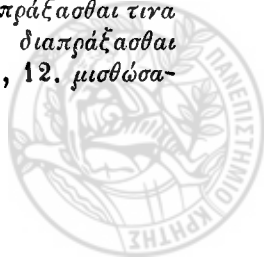
ΣΗΜ. 2. Ἡ μὴ κυρία (τροπικὴ) αὐτοπαθῆς σημασις. (ἴδ. ἀριθ. 3) ἐν πολλῷ μείζονι ἀριθμῷ ῥημάτων ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου μετὰ τῆς αἰτιατικ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. οἶον ἐπαινεῖν, φιλεῖν, ἀγαπᾶν, ἀναρτᾶν, ἀποκρύπτειν, ἐθίζειν, παρέχειν, διδόναι, ἐπιτρέπειν, ἀπολύειν, ἀποκτείνειν, σφάττειν, ἀπο-ἐπισφάττειν, βλάπτειν ἑαυτὸν κτλ., ὅθεν ὁ μέσος τύπος τούτων ἔχει σημασι. παθητικὴν· ὡς ἐπαινοῦμαι = laudor, καὶ διὰ τοῦτο σχηματίζουσιν ἄοριστ. καὶ μέλλοντα μὲ τύπ. παθητικ.· ὡς ἐπηνέθην = ἐπηνέθην, laudatus sum, ἐπαινέθησομαι = laudabor, θὰ ἐπαινέσω. Ἐνίοτε τίθεται ὁ ἐνεργ. τύπος μετὰ τῆς αὐτοπ. ἀντωνυμ. καὶ ἐπὶ ῥημάτων ἐχόντων τὸν μέσον.

5. Β. Ὁ μέσος τύπος δηλοῦ δευτέρον ἐνέργειαν, ἣν τὸ ὑποκείμενον ἐκτελεῖ ἐπὶ ἀντικειμένου τῆς ἑαυτοῦ σφαίρας, ἴδ. ἀριθ. 1· οἶον λούομαι, λούσομαι, ἐλουσάμην τοὺς πόδας = λούω τοὺς ἐμυτοῦ πόδας κτλ. (τὸ δὲ λούω τοὺς πόδας = λούω τοὺς πόδας ἐτέρου), περιρρήξασθαι χιτῶνα (= τὸν ἐχυτοῦ χιτῶνα)· «ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι», α, 262 (χρίσασθαι)· «Δημοχάρης οὐκ ἀποκέρυπται τὴν οὐσίαν» Δημ. 28, 36 = δὲν ἔχει ἀποκρύψῃ τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν (ἀποκρύψασθαι). «Τὴν ῥαθυμίαν ἀποθέσθαι» 8, 46· «ἐκπηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξίφη» Ξεν. Ἄν. 7. 4, 16 (σπάσασθαι)· «ἐγκαλύψασθαι τὴν κεφαλὴν». Παρασχέσθαι τι = παρασχέειν τι ἐκ τῶν ἐχυτοῦ, ἐξ ἐχυτοῦ. Ἡρδ. 7, 21 «οἱ μὲν νέας παρείχοντο» (καὶ τοῦναντίον ἐκεῖ «προσετέτακτο ἐς τὰς γεφύρας μακρὰς νέας παρέχειν» ἕνεκα τοῦ προσετέτακτο Θουκ. 1, 96 «ἔταξεν, ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα καὶ ἅς ναῦς). Δημ. 18, 16 «μεγάλας χρεῖας παράσχηται τῷ δήμῳ». Ἡρδ. 6, 119 «ὄδμὴν παρέχουσι» ἔνθα καὶ «τὸ φρέαρ παρέχεται τριφυκίας ιδέας» κυριολεκτικ. = τὸ φρέαρ παρέχει (δεικνύει) ἐξ ἐχυτοῦ τριπλᾶς μορφάς. «Παρέχουσι εὖνοιον» (καὶ τοῦναντίον «παρέχειν τινὲ πρᾶγματι,

φρόνον, πόνον, ἀθυμίαν» = προξενεῖν τινι πράγ. φρόβ. κτλ.) ἀποδεί-
 ξασθαι τι = δεικνύειν τι ἐξ ἑαυτοῦ ὡς ἔργον, μέγιστα ἔργα, γνώ-
 μην, δύναμιν Ἡρδ. 3, 134. 155. 160. 6, 15. 41. 7, 24. Ξεν.
 Ἄν. 5, 2, 9 «οἱ μάντιες ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι μάχη ἔσται».
 Ἰσοκρ. 7, 37 «τοῖς πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐρ-
 δεδειγμένοις». Δημ. 18, 10 «ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὖνοιαν
 ἐνδεδείχθε». Οὕτω καὶ «ἀπορήσασθαι γνώμην» Δημ. 4, 1. ἐπ-
 ἀγγελλασθαι τι = ὑποσχεθῆναι τι Δημ. 4, 15¹⁾ οὕτω παρὰ τοῖς ἀπτ.
 ποιηταῖς ἀγγελλασθαι, ἐξαγγελλασθαι τι = ἀγγεῖλαι τι ἐξ ἑαυτοῦ
 Σοφ. Αἴ. 1376. Οἰδ. Τύρ. 148. Εὐρ. Ἡρκκ. 532. Ἴω. 1605¹⁾ λι-
 πῆσθαι τι = ἐγκαταλεῖψαι τι ἐξ ἑαυτοῦ, μνημόσυνα Ἡρδ. 7, 24¹⁾
 «οἶους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο» Πλ. συμπ. 209, d. νόμ. 721,
 c (περίεργον εἶνε τὸ παρὰ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1021 «παῖδά μ' ὠνομά-
 ζετο» = δηλ. ὠνόμαζέ με τὸν αὐτοῦ παῖδα). λύσασθαι τι (τινὰ) =
 λυτρώσκει τι ἢ τινὰ ἑμαυτῷ, δι' ἑαυτόν, (τὸ δὲ λύειν = ἀπολύω) ἰδ.
 Α. 13. T, 29. Δημ. 18, 268 «εἶ τινας ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσά-
 μην», οὕτω καὶ κατα-, ἐκ-, ἀπο-, ἐπιλύσασθαι τι (τινα) = καταλύ-
 σαι, λυτρώσαι, ἀπολύσαι, κτλ. τι ἢ τινα, ἀνήκοντα εἰς τὸν κύκλον
 τοῦ ὑποκειμένου, «πόλεμον καταλ.» Θουκ. 6, 36¹⁾ «ἀπολύσασθαι
 αἰτίαν» = ἀπῆλλαξ ἑμαυτὴν τῆς κατηγορίας Θουκ. 5, 75. ποιή-
 σασθαι τι = ποιῶ τι ἑμαυτῷ, κατορθῶν, ἢ καὶ ποιῶ τι μόνος μου.
 Θουκ. 2, 34 «οἱ Ἀθηναῖοι ταφὰς ἐποίησαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πο-
 λέμῳ ἀποθανόντων» (τὸ δὲ ποιεῖν ταφὰς λέγεται περὶ ἐκείνων, οἵ-
 τινες διὰ τῆς ἑαυτῶν συμβουλῆς κατορθῶνουσι νὰ γείνη ταφὴ
 Stallb. = de iis, qui consilio suo efficiunt, ut sepultura insti-
 tuatur. Πλ. Λυσ. 234, b). εἰρήνην, συμμαχίαν, σκορδάς, πόλε-
 μον ποιήσασθαι = ἀγαγεῖν πόλεμον, πολεμῆσαι (τὸ δὲ ποιεῖν εἰρή-
 νην, συμμαχ. κτλ. = κατορθῶν νὰ γείνη εἰρήνη, συμμ. κτλ. ἰδ.
 Δημ. 18, 285¹⁾ «νκυμαχίαν ποιῆσαι» = de ducibus, qui auctores
 sunt, ut pugna fiat Popp. Θουκ. 2, 86¹⁾ ὁ μέσος τύπος εἰς τὰς
 ἐκφράσεις ταύτας δύναται νὰ ἔχη καὶ ἀντανακλαστικὴν σημασίαν
 π. χ. συμμαχίαν ποιήσασθαι κτλ. παρασκευάσασθαι τι = παρα-
 σκευάσαι τι ἑμαυτῷ, sibi comparare. Ἡρδ. 3, 136 «παρασκευα-
 σμένοι πάντα ἔπλεον ἐς τὴν Ἑλλάδα». Δημ. 19, 28 «αὐτὸς μάρ-
 τυρας ψευδεῖς παρασκευάσται περὶ τούτων». πορίσασθαι τι = πο-
 ρίσαι τι ἑαυτῷ, sibi comparare. αἰτήσασθαι τι = αἰτῆσαι τι ἑ-
 αυτῷ, παρακαλέσαι (τὸ δὲ αἰτῶ τι = ζητῶ, ἐπαίτῶ τι). ἀγαγέ-
 σθαι γυναῖκα = ἀγαγεῖν ἑαυτῷ γυναῖκα = νυμφευθῆναι. ἐλέσθαι
 τι = sibi sumere, λαβεῖν τι ἑμαυτῷ, διὸ ἐκλέξει. πράξασθαι τινα
 χρήματα = sibi ab aliquo pecuniam exigere· διαπράξασθαι
 = ἀποκτησάι, κατορθῶσαι τι ἑαυτῷ, Ξεν. Κύρ. 7, 2, 12. μισθῶσα-

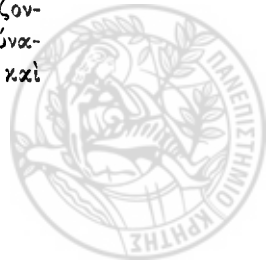
1) Fritzsche εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1161.

σθαι = μισθῶσαι τι ἑμαυτῷ, ἐνοικιάσαι τι δι' ἑκυτόν, *conducere* (τὸ δὲ *μισθοῦν* = *locare*, ἐκτίθημί τι εἰς μίσθωσιν, μισθῶνω, ἐνοικιάζω τι). *σώσασθαι* = *sibi servare*, σῶσαι τι ἑκυτῷ. Θουκ. 5, 16 «διασ. τὴν εὐτυχίαν». *μεταπέμψασθαι* = μετακαλέσαι τινὰ παρ' ἑκυτῷ. *καταστρέψασθαι*, *καταδουλώσασθαι* γῆν = ὑποβαλεῖν ἑκυτῷ τὴν γῆν, ὑπόδουλον ἑαυτῷ ποιῆσαι τὴν γῆν, Δημ. 4, 6 «πάντα κατέστραπται» Εὐρ. Ἐλ. 1269 «οὐ Μενελεύς με καταδεδούλωται». Πλ. Μενέζ. 24Q, a. *κομίσασθαι* = παραλαβεῖν τι. μισθ' ἑκυτοῦ, Θουκ. 2, 78 «Πλαταιεῖς παίδας καὶ γυναῖκας ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας». Ξεν. Ἄν. 4, 7, 1 «ἐν οἷς (χωρίοις) τὰ ἐπιτήδεια εἶχον ἀνκεκομισμένοι». *θέσθαι*, *γράψασθαι* νόμους = *sibi leges constituere*, διὸ περὶ τοῦ λαοῦ, ὅστις κάμνει νόμους καὶ ὑπέκει εἰς αὐτούς, Ἰδ. Ξεν. Ἄπομ. 2, 1, 14. 4, 3, 12. 4, 13 (τοῦναντίον *τιθέναι*, *γράφειν* νόμους σημαίνει, ὅτε μὲν ἐκείνους, αἵτινες δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν τιθεμένους νόμους· ὡς Ξεν. Ἄπομ. 1, 2, 45 «ὅσα ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες *γράφουσι*», ὅτε δὲ γενικῶς πάντας τοὺς νομοθέτας ὑπακούοντας αὐτοῖς ἢ μὴ. Ξεν. πολ. Λακ. 1, 1 «Λυκοῦργον τὸν θέντα αὐτοῖς τοὺς νόμους» Ἰδ. Πλ. Ἰππ. μείζ. 284 d, ἔνθα κατ' ἀρχὰς μὲν κεῖται ὁ μέσος τύπος, εἶτα δὲ ὁ ἐνεργητικός. Ξεν. Οἰκ. 9, 14¹). *τιμωρήσασθαι* τινὰ = ἐξεδικήθη τινὰ, ἔλαβον τὸ δίκαιόν μου μόνος μου κατὰ τινος, διὸ *τιμωρῶ* τινὰ (*τιμωρεῖν* τινι = ἔρχομαι, ἵνα ἱκνοποιήσω τινὰ, διὸ βοηθῶ τινά). *τρέψασθαι* τοὺς πολεμίους = ἔτρεψα τοὺς πολεμίους εἰς φυγὴν (κυρίως ἔτρεψα ἀπ' ἑμαντοῦ τοὺς πολεμίους, ἀπέκρουσα τοὺς πολεμ.), *ἀποτρέψασθαι* τι = *a se avertere*, ἀπομακρῶναι τι μακρὰν ἑκυτοῦ. *ἀπώσασθαι* τι = ἀπωθήσασθαι τι, ἀποκρούσαι μακρὰν ἑαυτοῦ «ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ» Ν, 514¹. *ἀμύνασθαι* τοὺς πολεμίους = *a se propulsare*, ἀπωθήσαι τοὺς πολεμίους μακρὰν ἑκυτοῦ, διὸ ὑπερασπίσαι ἑκυτόν κατὰ τινος (*ἀμύνειν τί τινι* = ἀποδιώκειν τι μακρὰν τινος). *ἀποπέμψασθαι* τινὰ = *a se dimittere*, ἀποπέμψαι τινὰ μακρὰν ἑκυτοῦ. Ἡρόδ. 3, 52 «ἐξ ὀφθαλμῶν ἀποπέμψ.» = *e suo conspectu*, μακρὰν τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν ἀπέπεμψε. Ο, 407 «οὐδ' ἐδύναντο παυροτέρους περ ὄντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν». 503 «ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν». *ἀποσεισασθαι* τι = *a se depellere*, ἀποτινάξαι τι μακρὰν ἑκυτοῦ. *παρέσθαι* τι = παραιτήσασθαι τι μακρὰν ἑκυτοῦ. *παραιτήσασθαι* = *deprecari*, ἀποφυγεῖν τι διὰ δεήσεων, παρκαλήσεων, ἐξικετεύω τι. *ἀποδόσθαι* = δίδωμι τι μακρὰν ἑμαυτοῦ, διὸ πωλῶ.

6. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ πάντες οἱ μέσοι τύποι οἱ ἐκφράζοντες ἐνέργειαν, ἥτις τούτου μόνον ἔνεκεν ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου δύναται νὰ ἐκτελεσθῆ, διότι ἕτερόν τι πρόσωπον, ἀνθιστάμενον καὶ

1) Kühner εἰς Ξεν. Ἄπομν. 4, 4, 19.

ἀντενεργοῦν τῷ ὑποκειμένῳ, παρίσταται ὡς ἀντικείμενον ἀνήκον εἰς τὴν σφαιραν αὐτοῦ. Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς τὰ ἐριστικά καὶ ἀνταγωνιστικά ῥήματα· οἷον μαχέσασθαι (ἀποθ.), ἀγωνίσασθαι (ἀποθ.), διατοξεύσασθαι = διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τοξεύειν (τὸ δὲ διατοξεύειν τι εἶνε μτγν. καὶ δηλοῖ ῥίπτω τι ὡς τοξόν) διαριστεύεσθαι (ἀποθ.)· διαδικάζεσθαι τινι = δικάζομαι μετὰ τινος ἐνώπιον δικαστηρίου, (τὸ δὲ διαδικάζειν τι = δικάζειν, ἀποφασίζειν τι ὡς δικαστῆς) κτλ.· εἰς τὰ ῥήματα διαλέγεσθαι, προσπύσσεσθαι, ἀσπάζεσθαι, γιλείσθαι, ἀπωθεῖσθαι· οἷον κοινολογήσασθαι ἀποθ., ἀγκάλισσασθαι ἀποθ., ἀσπάσασθαι ἀποθ., κύσασθαι. ποτίσασθαι ἀποθ.· καὶ ἐν τοιούτοις προσέτι ῥήμασιν, ἐν οἷς τὸ ἀντενεργοῦν πρῶτον δὲν ἀντεπιφέρει μὲν τὴν αὐτὴν τῷ ὑποκειμένῳ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τοιαύτην, ἣτις προκαλεῖται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑποκειμένου, ὡς εἰς τὰ ῥήματα ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι· οἷον πυθέσθαι, ἐρέσθαι, ἀποκρίνασθαι, ἀπαμειψασθαι, καὶ ἐν ἄλλοις· οἷον ὁμολογήσασθαι, ἀνακοινώσασθαι, συμβουλευσασθαι, κτλ.¹⁾ Ἡ ἔνοικ ὄλων τῶν ῥημάτων τούτων δὲν δύναται νὰ νοηθῆ χωρὶς νὰ συνυπονοηθῆ ἐν τῇ σφαιρᾷ τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἄλλο τι πρόσωπον ὡς ἀντίπαλος, συναγωνιστῆς κτλ. ἐκείνου. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης καὶ τινα ῥήματα ἐνεργητικῶν τύπων ἔχοντα, ἅτινα ἐκφράζουσιν ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν· οἷον παλαίειν, πολεμεῖν, πυκτεύειν τινι. Τινὰ δὲ τῶν μέσων τούτων τῶν ἐχόντων τὴν ῥηθεῖσαν σημασίαν ἔχουσι μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ ἀορ. παθ. ὡς διαλεχθῆναι τινι = συνομιλῆσαι μετὰ τινος· λοιδορηθῆναι = ὑβρισθῆναι πρὸς ἀλλήλους, ἰδ. Ἄρρ. Βάτ. 857, μεταχειρίζονται ὁμῶς τοῦτο, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαία λοιδορία, ὡς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 9 «ὁ θεὸς αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο».

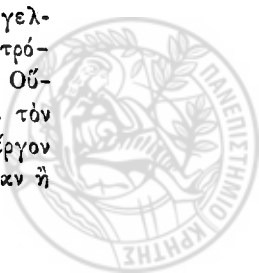
7. Ὡς τίθεται ὁ ἐνεργητικ. τύπος (§. 373, 6), οὕτω δύναται νὰ τεθῆ καὶ ὁ μέσος, ὅταν αὐτὸ μὲν τοῦτο τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐκτελῆ τὴν πράξιν, ἀλλὰ δι' ἄλλου τινός, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ πάντοτε ἡ ἐνέργεια ὅπωςδὴποτε ἐπαναφέρεται πρὸς τὸ ὑποκείμενον· «ὁ πατήρ τοὺς παῖδας ἐδιδάξατο (ἐπαιδεύσατο)», ὅπερ δηλοῖ ἢ ὅτι «ὁ πατήρ ἐδίδαξε τοὺς ἐκ τοῦ πατρὸς παῖδας» (Πλ. Μενέξ. 238, b), ἢ ὅτι «ἐδίδαξε τοὺς παῖδας δι' ἄλλου», ὅταν τοῦτο δηλὸν γίγνηται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου· οἷον Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2. Πλ. Πρ. 325, b. Μεν. 93, d «Θεμιστοκλῆς Κλεόφραντον τὸν υἱὸν ἰπέα ἐδιδάξατο ἀγαθόν». (τοῦναντίον δὲ τὰ διδάσκειν, παιδεύειν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπαναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμ., §. 373, 6). «Ἀργεῖοι σφέων εἰκόνας ποιησάμενοι ἀνέθεσαν ἐς Δελφούς» Ἡρδ. 1, 31· ἰδ. 3, 88. «(Κῦρος) ὅπλα ἐνδύς. . . ἀ δ πάππος ἐπεποίητο» Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18. «Πυρτανίης τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο» = ἔστρωνεν ἑαυτῷ τράπεζαν, ἔκαμε νὰ τῷ στρών. τράπ.

1) *18. Mehlhorn ἐν τῷ ῥηθ. χωρ. σ. 30.

Θουκ. 1, 130. «οἱ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες τοὺς νεκροὺς *διεχομίσαντο*» = διεκόμισαν ἐκυτοῖς 4, 38. «*κείρασθαι τὴν κεφαλὴν*» = ἔκειρα τὴν ἐμαυτοῦ κεφαλὴν, ἢ ἠνέχθην νὰ μοῦ κείρωσι τὴν κεφαλὴν· *γράψασθαι τινα* = κατηγορῆσαι τινος, ἐγκαλέσαι τινα ἐνώπιον δικαστηρίου δι' ἔγκλημά τι, (κυρίως, ἔκμον ὥστε νὰ μοὶ γραφθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου). Ἡρόδ. 7, 101 «*παρέπλεε ἀπογραφόμενος*» δηλ. νέεε, κάμων νὰ τῷ καταγραφθῶσιν αἰ νῆεε (τοῦνυντίον 100 «ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί»), Θουκ. 4, 50 «οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἐπιστολάς *μεταγραφάμενοι* ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν». *κατασιωπᾶν* μὲ σημασ. = κάμνω τινά νὰ σιωπήσῃ, τὸν φέρω εἰς σιωπὴν ὡς Ξεν. Ἑλλ. 5, 47 «τὴν δὲ γυναῖκα φοβήσαντες *κατεσιώπησαν*» μ. σ. Breinterb. τίθεται ὁμως ἐν 2. 4, 20 *κατασιωπησόμενος* μὲ σημασ. διατᾶξας νὰ σιωπήσῃ, *tacere jubens* (sc. *conscionem*).

§. 375. Παρατηρήσεις περὶ τῆς αὐτοπαθοῦς τῶν μέσων τύπων σημασίας.

1. Ἡ αὐτοπαθὴς πρὸς τὸ ὑποκειμ. ἀναφορὰ τῶν μέσων εἶνε πολλάκις τόσον ἀσθενής, ὥστε καθίσταται κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον τῶν νεωτέρων ἐθνῶν σχεδὸν ἀφανής. Διὸ περιέχει αὕτη ἐνίοτε σιωπηλὴν τινα δῆλωσιν, ὅτι ἡ ἐνέργεια ἐκτελεῖται πρὸς *ὠφέλειαν* ἢ *βλάβην* τοῦ ὑποκειμένου· ὡς Ο, 409 «οὔτε Τρωᾶς Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας *ρήξάμενοι* (= *in suum commodum*) κλισῆσαι μιγήμεναι». Σοφ. Ἴρ. 681 «ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος. . *προῦδιδάξατο, παρήκα θεσμῶν οὐδέν*» = ἐδίδαξε διὰ τὸν ἐκυτοῦ σκοπόν. Ἡ ἡ ἐνέργεια παρίσταται ὡς *ὑποκειμενική*, ἐσωτερικὴ δηλ. τοῦ ὑποκειμένου κίνησις· ὡς X, 235 «*νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι*», ἔνθα τὸ *φρεσὶ* συνδετέον μετὰ τοῦ *τιμῆσ.*, ὡς καὶ τ, 280 «οἱ δὴ μιν περὶ *κῆρι.* *τιμήσαντο*» (ἦττον ὁμως ἐκφραστικὸν εἶνε τὸ ἐνε, 36 «οἱ κέν μιν περὶ *κῆρι.* *τιμήσουσι*). Ἡ ἡ τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργεια ἀπευθύνεται μὲν πρὸς ἄλλο πρόσωπον, δείκνυται ὁμως καὶ τοιαύτη, ὥστε συμμετέχει ταύτης καὶ τὸ ὑποκείμενον· δ, 10 «*υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην*», ἔνθα ὁ Μενέλαος συμμετέσχε τούτου ὡς πατήρ. Ὅμοιον πάντως καὶ ἐν, 394 «Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα *γαμέσεται* αὐτόε», ἔνθα ἡ προσοχὴ στρέφεται εἰς τὴν αὐτόε. Ξεν. Κύρ. 4, 5, 41 «*φόβον ἐπιτίθεσθε τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλόμενα*» = ἐμπνέετε τὸ γ' ἐφ' ὑμῖν διὰ τοῦ ὑμετέρου τρόπου φόβον (ὅπερ κακῶς ὁ Schneider διορθᾷ εἰς *ἐπιτίθετε*). Οὕτως ἐνίοτε ἡ ποιηταί, μάλιστα δ' ὁ Ὅμηρ., μεταχειρίζονται τὸν μέσον τύπον ἐπὶ ἔργου ἀρμόζοντος εἰς πρόσωπόν τι, ἂν καὶ τὸ ἔργον ἐκτελεῖται κατὰ διαταγὴν, συνκίνεσιν ἄλλου, ἢ πρὸς ὠφέλειαν ἢ

καὶ βλάβην ἄλλου. Οὕτω πχ. ὁ Τηλέμαχος ἐρωτᾷ τὰς θεραπαίνας
 υ, 129 «τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐπὶ οἴκῳ, εὐνῇ καὶ σίτῳ;» = ὅσον τὸ
 ἐφ' ὑμῖν ἐτιμήσατέ μοι τὸν φίλ.;¹⁾ ρ, 332 («δαιτρὸς κρέα πολ-
 λά δαιόμενος μνηστῆρσι» = ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον του κτλ. Εὐρ. Ἐκ
 469 «ζεύζομαι ἄρα πώλους» = ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ θὰ ζεύξω πωλ.
 Σοφ. Τρ. 1255 ὁ Ἡρακλῆς ὀμιλεῖ πρὸς τὸν Ὑλλον καὶ τοὺς ὀ-
 παδοὺς αὐτοῦ «ἄγ' ἐγκονεῖτε, αἵρεσθε», δηλ. ἐμὲ εἰς πυράν, ὡς ἀρ-
 μόζει εἰς ὑμᾶς, ὡς εἶνε τὸ καθήκόν σας.

2. Τοῦναντίον δ' εὐρίσκειται ἐνίοτε καὶ ἡ ἀντίθετος περίπτωσις,
 τίθεται δηλ. ὁ ἐνεργητ. τύπος ἀντὶ τοῦ μέσου· συχὸν εἶνε οὕτω
 τὸ φέρειν μὲ τὴν σημασ. φέρω τι δι' ἐμυτόν, λαμβάνω τι, ἀποκτῶ
 τι διὰ κόπου καὶ μόχθου, κερδίζω τι' ὡς Πινδ. Ὀλ. 8, 64 «ἐξ
 ἱερῶν ἀέθλων. δόξαν φέρειν» = ἀποκτᾷ δόξαν Πλ. Λυσ. 208, α.
 Σοφ. Ἀντ. 462 «κέρδος φέρει» Αἴ. 436, καὶ πανταχοῦ συ-
 χνόν, Φιλ. 1109 «οὐ φορβάν ἔτι προσφέρων» = πορίζων μοι· ὄ-
 ψον φέρειν καὶ φέρεσθαι Ξεν. Ἀπομ. 3, 14, 1. δαρεϊκὸν φέρειν
 Ξεν. Ἀν. Ἀν. 7, 6, 7· «μισθὸν φέρειν» = λαμβάνειν μισθὸν
 1. 3, 21· καὶ φέρεσθαι Οἰκ. 1, 4. τἀριστεῖα φέρειν Πλ.
 πολ. 468, c. «χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε» Β, 875. Πινδ. Ὀλ.
 13, 59. Πύθ. 4, 106. «αἴρειν δειλίαν» Σοφ. Αἴ., ὄγκον 129 μ.
 σ. Lobeck. Ἡσδ. ἔργ. 611 «πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς».
 Πινδ. Ὀλ. 1, 13 «δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετῶν ἀπο πασῶν» μ. σ.
 Boeckk. «ὄτω δοκεῖ ταῦτα, ἀράτω (ἀς σηκώσῃ) τὴν χεῖρα (ἐαυ-
 τοῦ) ἀρέτειναι ἀπαντες» Ξεν. Ἀν. 5. 6, 33. «τὰς ἐν τῇ ἡπίε-
 ρῳ πόλεις δουλοῦν» Θουκ. 1, 16²⁾. «δηλοῦν τὴν γνώμην» (= δη-
 λοῦν τὴν ἐαυτοῦ γνώμην) 3, 37. «προθυμίαν εἰδείξαμεν» 2, 9.
 «τὴν ἀμαρτίαν καταλύσαι» = *Suum peccatum eluere* 3, 46·
μεταπέμπειν = *argessere*, συχ. παρὰ Θουκ.· *παρέχειν* πεζόν, χρή-
 ματα, κνυτικόν, κνῦς Θουκ. 2, 9. 1, 30 «τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις πό-
 λεσι καθίστασαν 1, 18 (συνήθ. καθίστασθαι, καταστήσασθαι' ὡς
 8. 23. 95)³⁾. - *χρήματα ἐξέλεξαν* = *exegerunt* Θουκ. 8, 44 =
 εἰσέπρεξαν ἐαυτοῖς χρήμ. μ. σ. Bloomfield. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 22
 Αἰσχ. Π. 195 «πέπλους ῥήγγουσιν ἀμφὶ σώματι» = ξεσχίζει τοὺς
 περὶ τὸ ἐαυτοῦ σώματι πέπλ. 460. 987 «πέπλονδ' ἐπέβρηξ' ἐπὶ συμ-
 φορᾷ κκοῦ». 1017 «πέπλον δ' ἔρεικε» Εὐρ. Μ. 787 «κόσμον ἀμφιθῆ
 χροῖ» ἔνθα καὶ 769 σ. Elmsl. ἰδ. 980. Βα. 177 *στεφανοῦν* = ἀντὶ
 στεφανοῦσθαι. Ἡρδ. 5, 40 «ἄλλην ἐσάγαγε γυναικα» (ἀλλὰ καὶ
 ἐσαγαγέσθαι γυναικα» 5, 39. 6, 63). Ἐνίοτε δὲ τίθεται ὁ ἐνεργ-

1) Schmalzfeld Synt. des Griech. verbs σ. 64 καὶ 66, ὅστις ἀναχωρῶν ἀπὸ
 τοῦ παθητικ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ μέσου ἐξηγεῖ τὸ χωρίον οὕτω «παρσκευάσατε
 ταῦτα, ὥστε.. εἶνε τιμημένους;» ὅπερ ὁ Κύννερος ἀποδοκιμάζει.

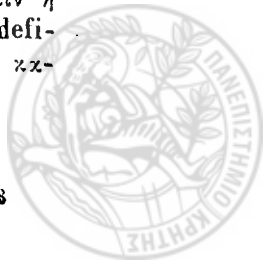
2) Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακ. 817. Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. 1, σ. 155.—3)
 Πόππ. Θουκ. Τόμ. 1, σ. 187.

γητ. τύπ. μετ' αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. ἀντὶ τοῦ μέσου, ὅταν ἐν τῇ αὐτοπ. ἀντων. κῆττι μεγκλειτέρη τις ἔμφασις, 1, 160 «ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶψ». Πλ. Φαίδρ. 228, e «τὸν ἐρώμενον ὡς ἤδιστον ἐαυτῷ παρασκευάζειν». Δημ. 2, 15 «ἀσφκλεστέραν (δύναμιν) κατεσκευάκεν ἐαυτῷ». Πλ. Φαίδρ. 257, d «καταλείπειν συγγράμματα ἐαυτῶν».

3. Ἴνα ἐξκρηθῇ δ' ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ γενικῶς μόνον καὶ ἀορίστως κειμένη αὐτοπαθῆς ἀναφορὰ προστίθεται πολλακις εἰς τὸ μέσον ῥήμα καὶ ἢ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ., εἰς τὰς ἀντιθετικὰς μάλιστα προτάσεις καθίσταται καὶ ἀναγκαστικὴ ἢ προσθήκη αὐτῆ. Σοφ. Ἄντ. 188 «οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ». Οἰδ. Τύρ. 1143 «ὡς ἐμαυτῷ θρέμειν θρηψάλμην ἐγώ». Θουκ. 1, 33 «ἢ κακῶσσι ἡμᾶς ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι». 4, 28 «Ἀκκεδακιμονίους σφίσι χειρώσασθαι». Ξεν. Ἄν. 5, 6, 17 «Ξενοφῶν βουλεύεται ἐαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι». 8, 14 «προϊέμενον ἐαυτὸν τοῖς πολεμίοις». 1. 8, 29 «ἐκυτὸν ἐπισηφάζασθαι». Πλ. Ἄλκ. 1. 135, b «οὐκ ἄρα τυραννίδι χρὴ παρασκευάζεσθαι οὐθ' ἐαυτῷ οὔτε τῇ πόλει, εἰ μέλλετε εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετήν». Ἰσοκρ. 4, 85 «ἐπεδείξαντο τὰς αὐτῶν ἀρετάς». 108 «ῥέθυμον αὐτοῖς κατεστήσαντο τὸν βίον». 5, 145 «ἅπαντες φιλοῦσιν οὐ τοὺς σφίσι αὐτοῖς μεγίστην δυναστεῖαν κτησαμένους». Λυκούρ. 42 «κύτῳ μεταπέψασθαι» μ. σ. Maetzner σελ. 158. 141 «τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἐμελλον πορίζεσθαι». Δημ. 18, 216 «σώφρονας παρέσχεσθε ἡμᾶς αὐτοὺς» (ἄμέσως ὅμως μετὰ τοῦτο «ἡμᾶς αὐτοὺς θαυμαστοὺς ἐδείξατε τῷ κόσμῳ»), ὅπερ εἶνε μᾶλλον ἐξωτερικόν).

4. Ἐν πολλοῖς ῥήμασι, ἅτινα ἔχουσιν ἐνεργητικ. ἕκαστε καὶ μέσον τύπον, εὐρίσκειται ὑπάρχουσα οὐσιώδης διαφορὰ σημασίας μεταξὺ των, διότι ὁ μὲν ἐνεργητ. τύπος ἐκφράζει ἐνεργεῖν ἀπλῶς καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς δευτερευούσης ἀναφορᾶς (ἀντικειμενικῶς), ὁ δὲ μέσος τὸν ἀντικτὸν ἐκφράζει ταύτην μετ' ἀναφορᾶς πρὸς ὑποκειμενικὴν αὐτενέργειαν¹). Διὰ τοῦτο λοιπὸν τίθεται ὁ μέσος, καὶ ὅταν ἡ κυρία σημασία μεταπίπτῃ εἰς μεταφορικὴν οὕτω π. γ. τὸ σταθμᾶν δηλοῦ, μετρεῖν, τιμᾶν, κκταμετρεῖν, τὸ δὲ σταθμῆσασθαι = λογαριάζομαι, ζυγίσαι νοερῶς, εἰκάσαι, ἐκτιμῆσαι, κρίνειν κτλ. Ἡρόδ. 2, 2 «τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι» = κρίναντες. Πλ. Γοργ. 465, d ἀτὸ σῶμα ἔκρινε σταθμώμενον ταῖς χάρισι τῆς πρὸς αὐτὸ» = ponderans voluptatibus ad ipsum redundantibus. Stallb., σπανίως δὲ μόνον συμβαίνει τοῦτο ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐκτιμῆσεως· ὡς Πλ. νόμ. 643, c «τέκνονα (χρῆ) μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι». Ὀρίζειν = ὀρίζω, προσδιορίζω· ὀρίσασθαι = definire. Πλ. Γοργ. 475, d «ἠδονῆ τε καὶ ἀγχιθῶ ὀρίζόμενος τὸ κκ-

1) Mehlhorn εἰς τὸ ἄν. ῥηθ. χωρ. σ. 37.

λόν» Σοφ. 222 c «τὴν ληστικὴν βίαιον θήραν ὀρισάμενοι». *Συμβάλλειν* = ῥίπτειν τι εἰς τὸ αὐτό· *συμβάλλεσθαι* = εἰσενεγκεῖν τι ἐκ τῶν ἐκυτοῦ, ἐνοῆσαι, παρὰβλεῖν, διὸ *conjicere*, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, Ἡρδ. 5, 1 «συνεβάλλοντο τὸ χρηστήριον τοῦτο εἶναι»· σπανιωτέρως εἶνε ἢ χρῆσις τοῦ ἐνεργητ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ· ὡς *προβάλλειν* = ῥίπτειν τι ἐμπρός, ἀπορρίπτειν· *προβάλλεσθαι* = προτείνει, δοῦναι γνώμην, Ξεν. Ἄν. 6, 1, 25. 2, 6. Σπανιώτατα τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, ὡς Ἰσακ. 5, 32 ἐνθ. καὶ *Schoemann*. *Προτείνειν* = σωματικῶς τεντώνω, ἐκτείνω τι ἐνώπιόν τινος, προσφέρω, δίδωμι, *προτείνεσθαι* = νοσεῶς προτείνει τι, προσενεγκεῖν, ποιῆσαι τινα πρότασιν, Ἡρδ. 9, 34 «οὕτω δὴ ὑποστάντες, τὰ ὁ Μελάμπους προτείνετο, ἦσαν δώσοντες οἱ ταῦτα»¹). *Πλάττειν* = πλάσσειν, σχηματίζειν τι σωματικῶς, *πλάττεσθαι* = σχηματίζειν, δημιουργεῖν τι νοσεῶς, διὸ *μηχανᾶσθαι*, ἐφευρίσκειν, Δημ. 18, 10 «ἅπαντ' ἐπλάττετο», σπανίως ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ τίθεται τὸ ἐνεργητικ.²). *Τίθεται* = τίθημι, θέτω· *θέσθαι* μετ' αἰτιατ. ὀνόμ. ἀφηρημένου, ὅπερ συχόν ἐν τῇ ποιήσει· ὡς *σπουδήν, πρόνοιαν* κτλ. τίθεσθαι = σπουδάζω περὶ τι, προνοῶ κτλ. ἴδ. τὰ λεξικ. *Προτρέπειν* = τρέπω τινα πρὸς τὰ ἐμπρός, παρκαίνω τινα, συμβουλεύω, παρκαλλῶ ἐπὶ τι· *προτρέφασθαι*, τίθεται μὲν τὴν αὐτὴν σημασί. ἀποβλέπει ὅμως σὺν αμα καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ὑποκειμένου ἐνεργειν³). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ῥήματα, *ροεῖν καὶ ροῆσασθαι*· *σκοπεῖν καὶ σκέψασθαι* (τὸ *σκοπήσασθαι* μτγν.)· *θύειν* = *sacra facere, instituere*, ἀπλῶς κέκμη θυσίαν, θυσιάζω· ὡς Ξεν. Ἄν. 4, 6, 27 περὶ τῶν στρατιωτῶν «θύσαντες κκ-έβησαν εἰς τὸ πεδίον»· *θύσασθαι* δέ, ὅταν ὁ θύων ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν ὠρισμένον τινα σκοπόν· ὡς Ξεν. Ἄν. 2, 2, 3 «ἐμοὶ θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά». 4, 6, 23, 6, 1, 22· *θηρᾶν* = κυνηγῶ, μετὰ αἰτιατ.· ὡς *λαγῶς*· *θηρᾶσθαι* = κατακίνομαι εἰς τὸ κυνήγι, διὸ οἱ *θηρώμενοι* Ξεν. κυν. 11, 2 = οἱ κυνηγοί, ἢ καὶ τροπικ.· ὡς Ξεν. κυν. 13, 9 = οἱ σοφισταὶ πλουσίους καὶ νέους *θηρῶνται*». Σφαιρότερον κατακρίνεται ἡ ῥηθεῖσα διαφορὰ ἐπὶ τῶν παρκαγομένων ῥημάτων τῶν εἰς εὐω ληγόντ. ὣν ὁ μὲν ἐνεργητ. τύπ. δηλοῖ ἀπλῶς, ὅτι τὸ ὑποκείμενον εὐρίσκεται ἐν οὐκ-δήποτε τι καταστάσει, ὁ δὲ μέσος, ὅτι τὸ ὑποκείμενον προσποιεῖται τὸ ὑπὸ τῆς ἀρχικῆς τοῦ ῥήματος ῥίλις σημαζόμενον, γαίνεται ὡς τοιοῦτον, ἔχει τὴν ἐφεσιν καὶ συνήθειαν τὰ ἐνεργῆ ὡς τοιοῦτον· οἷον *βλακεύω* = εἶμι βλάξ, *βλακεύομαι* = δεικνυμι, φέρομαι ὡς βλάξ· *πονηρεύω* = εἶμι πονηρός, *πονηρεύομαι* = φέρομαι ὡς πονηρός· *πολιτεύω* = εἶμι πολίτης, *πολιτεύομαι* = ζῶ καὶ ἐνεργῶ ὡς πολίτης· *ταμיעύω* = εἶμι ταμίης, *ταμיעύομαι* = ἐκποιθήμι εἰς τὸ ταμείον, διοικῶ, οἰκονομῶ, ἰδίως μάλιστα ἐν μεταφορικῇ σημασ., ὡς Λυσ. 30, 3

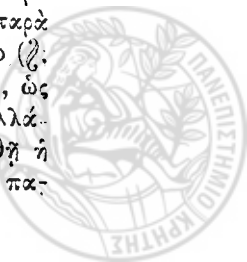
1) Περὶ τοῦ προτείνεσθαι ἴδ. Baehr εἰς Ἡρδ. 7, 160.

2) Kuhner εἰς Ξεν. Ἄπομ. 2, 6, 37.—3) ἴδ. Kuhner. Ξεν. Ἄπομ. 1, 2, 64.

«τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους». Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοιοῦτου εἶδους ῥήματα συνειθίζει κανονικῶς νὰ προεξέρχῃ ἡ ἔννοια τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας, διὰ τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις τούτων ὁ ἐνεργ. τύπ. εἶνε σπανιώτερος ἢ ὁ μέσος, τὰ περισσότερα μάλιστα τούτων τίθενται παρὰ τοῖς ἀττικ. μόνον κατὰ μέσ. τύπον. ὡς εὐτραπελεύεσθαι, φιλιθρῶπεύεσθαι, μειρακιεύεσθαι, γεαριεύεσθαι, ἀρθρωπέυεσθαι, ἀσωτερεύεσθαι, ἀκρατεύεσθαι κτλ. ἄλλα δὲ πάλιν τούνκντιον, ἐκφράζοντα ἀπλῶς κατὰστασιν ἄνευ πνευματικῆς αὐτενεργείας, τίθενται μόνον κατὰ ἐνεργ. τύπ. ὡς πρωτεύειν, ἀριστεύειν, κρατιστεύειν καλλιστεύειν· οὗτω καὶ πάντα τὰ ἀπὸ οὐσιαστικῶν εἰς ἐνὸς προαγόμενα· οἷον βασιλεύειν, δουλεύειν κτλ. Πρὸς ἐκεῖνα τὰ εἰς εὐνομαὶ ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὴν σημασ. τὰ εἰς ἴζομαι λήγοντα προχάγωγα ῥήματα· ὡς ἀστείζομαι = φέρομαι ὡς ἀστεῖος, μειρακίζομαι, χαριεντίζομαι κτλ. Τὰ δὲ ἀπὸ ὀνομάτων κυρίων, χωρῶν, καὶ ἔθνῶν παραγόμενα καὶ εἰς ἴω λήγοντα ῥήματα παραδόξως πως ἀποφεύγουσι τὸν μέσ. τύπ. ὡς Φιλιππίζω = φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, εἶμι μὲ τὸ κόμμα τοῦ Φ. ἀττικίζω = φρονῶ τὰ τῶν Ἀττικ. μιμουμι τοὺς Ἀττικ. λακωνίζω = φέρομαι κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἤθη, ἐνδυμασίαν κτλ. ὡς Λάκων, εἶμι μὲ τὸ κόμμα τῶν Λ. Μηδίζω, δωρίζω κτλ. Ῥήματα δὲ τινὰ τοσοῦτον ταλαντεύονται ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσου τύπου, ὥστε οὐδεμία διαφορὰ σημασίας φαίνεται μετὰξὺ τῶν τύπ. τούτων ὑπάρχουσα· ὡς στρατεύω καὶ στρατεύομαι, ὣν ἐκεῖνο μὲν ὄφειλε νὰ δηλοῖ, κάμνω ἔξοδον, ἐκστρατεύω, τοῦτο δὲ, ἐκτελῶ ἐργασίαν πολεμικήν, τὰ πολεμικὰ ἔργα· στρατοπεδεύω καὶ -ομαι· καλλιερῶ καὶ -έομαι· εὐδοκίμῶ καὶ -έομαι· σιδηροφορέω καὶ -έομαι (Θουκ. 1, 5 καὶ 6)· ἀπορέω καὶ -έομαι· ἀριθμέω καὶ -έομαι (Θουκ. 3, 20).

§. 376. Μέσος τύπ. μετὰ σημασίας παθητικῆς.

1. Ἐκ τῆς αὐτοπαθοῦς τοῦ μέσου τύπου σημασίας ἀνεπτύχθη καὶ ἡ παθητικὴ (ἀναληπτικὴ) αὐτοῦ σημασία, καθ' ἣν τὸ ὑποκείμενον τῆρ παρ' ἄλλου τινὸς πρὸς αὐτὸ ἀπειθυρομένην ἐνέργειαν ἀναλαμβάνει ἐαυτῷ, παραδέχεται, ἀφίνει νὰ γείνη αὐτῷ καὶ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε παρίσταται ὡς πάσχον ἀντικείμενον· οἷον μαστιγοῦμαι, ζημιοῦμαι (ὑπὸ τινος) = λαμβάνω ὑπὸ τινος μαστιγώσεις, ζημίαις, ἀφίνω νὰ μὲ μαστιγοῦ, ζημιῶ τις = μαστιγώνομαι, ζημιώνομαι· βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι = ὑφίσταμαι βλάβην, ἀδικίαν, Ἡρδ. ἔργ. 347 «εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος» = δέχου παρὰ γείτ. νὰ μετρηθῆαι μὲ μέτρον σωστόν, ὀρθόν, ἀφινε νὰ μετρηθῆαι παρὰ γείτ. ὀρθῶς, δανείζου ἀκριβῶς, σωστά. Εἶδομεν δ' ἤδη ἀνωτέρω (§. 374, 7), ὅτι ὁ μέσος τύπ. δὲν τίθεται μόνον, ὅταν τὸ ὑποκείμενον, ὡς ἄμεσος αἰτία, ἐκτελεῖ τὴν ἐνέργειαν ἐφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ πολλάκις, καὶ ὅταν, ὡς ἀπλή ἔμμεσος αἰτία, ἐπιτρέπη νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐνέργεια ἐφ' ἑαυτοῦ· ὡς διδάσκομαι = ἐπιτρέπω νὰ διδχθῶ, πα-

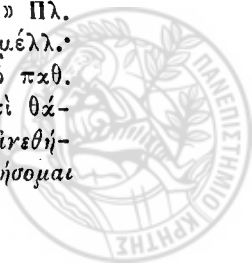
ραδέχομαι τὴν διδασκαλίαν, διὸ διδάσκομαι ὑπὸ τινος· πείθομαι = πείθω ἐμκυτόν, ἢ ἀφίνω νὰ πεισθῶ ὑπὸ τινος = πείθομαι.

2. Καὶ ὁμῶς δύο μόνον χρόνων, τοῦ μέλλοντος δηλ. καὶ ἀορίστου ὑπάρχουσιν ἐσχηματισμένοι τύποι ἰδιαίτεροι πρὸς ἔκφρασιν τῆς παθητικῆς ἐννοίας, καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἀλιν, ὡς εἶδομεν §. 374, Α. 1, τίθενται ἀντὶ τῶν μέσ. τύπ. ἐν πολλοῖς αὐτοπαθεσι καὶ ἀμεταβάτοις ῥήμασιν· πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ παθ. ἐκφέρονται διὰ τοῦ μέσ. τύπου.

3. Ὁ μέσος ὁμῶς μέλλων ἔχει ἐνίοτε καὶ σημασ. παθητικῆν. Αἰτίαι δὲ τούτου κατὰ τὸ πλεῖστον ἴσως εἶνε ἡ φωνητικὴ τῶν ῥημάτων σχέσις· συχνότατα δηλ. συμβαίνει ἡ παθητικὴ αὕτη τοῦ μέλλ. χρῆσις ἐν τοῖς καθαρολήτοις τῶν ῥημάτων, σπανιώτερον δ' ἐν τοῖς ἀφωρολήτοις, καὶ σπανιώτατα ἐν τοῖς ὑγρολήτοις· ἴσως ὁμῶς συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ὁμοιότης τῶν καταληξέων θή-σομαι καὶ -σομαι. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ παθητικοῦ μέλλ. ἀνήκει ἐν μεταγενεστέρᾳ τῆς γλώσσης περιόδῳ, ἐπειδὴ, ὡς εἶδομεν §. 229, 2, μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμήρ. ἀπαντᾷ τὸ μιγήσεσθαι, καὶ τοῦτο μὲ σημασ. ἀμετάβητον, ἢ δὲ σημασ. τοῦ παθητικοῦ μέλλ. δηλοῦται πάντοτε διὰ τοῦ μέσου μέλλοντος.

4. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις δύσκολον εἶνε νὰ διακρίνωμεν, ἂν ὁ μέλλων ἔχη αὐτοπαθῆ σημασ. ἢ παθητικῆν, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ἐκ τῶν μεθ' Ὀμηρον συγγραφέων τοιαῦτα μόνον παραδείγμα., ἐν οἷς καταφαίνεται καθαρῶς ἡ παθητικ. σημασ. ἢ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας ἢ ἐκ τῆς συντάξεως. Ἐν πρώτοις ἀνήκουσιν ἐνταῦθα ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ἅτινα ἢ οὐδέποτε δὲν ἔχουσι παθητ. μέλλ. ἢ σπανιώτατα π. χ. ἀρξομαι, ἐκ τοῦ ἀρχω imbero, Πλ. πολ. 412, b «ἀρξουσί τε καὶ ἀρξονται» (ἀρχθήσομαι μτγν.) ἰδ. §. 343· οἴσομαι (ἐνεχθήσομαι καὶ οἰσθήσομαι μτγν. ἰδ. §. 343)· ὕσομαι Ἡρδ. 2, 14. Περιέψομαι = tractabor Ἡρδ. 2, 115. «στερήσεσθαι (στερηθήσομαι μτγν.) ἰδ. §. 343. Θουκ. 2, 2 «στερήσεσθαι αὐτοὺς Λέσβου» ἰδ. Ξεν. Κύρ. 4, 2, 32· τὰ δὲ ἀποστερήσομαι καὶ -ηθήσομαι, ἀμφοτέρω τῆς ἐγκρ. ἀρχαιοῦ., τὸ πρῶτον ὁμῶς συχνότερον. φιλήσομαι (φιληθήσομαι μτγν § 343). ἐξογκώσεται δηλ. ἢ τάλμα Εὐρ. Ἰππ. 938. ἀδικήσομαι τῶν ἐγκρίτων (ἀδικηθήσομαι μτγν). ἀγροήσομαι ἐκ τοῦ ἀγροέω § 343. λησόμενος, ἐκ τοῦ ληθάνω Σοφ. Ἠλ. 1249. ταράξομαι (ταραχθήσομαι Ἀπομν. 1. 288 καὶ ἔτι μτγν.)· ὄνειδιόμαι Σοφ. Οἰδ. Τ. 1500, οὐδαμοῦ δὲ μέλλ. παθ. Δημ. 21, 8 «ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα», πλὴν μέλλ. παθ. παρὰ μτγν. οἰκήσομαι, οὐδαμοῦ μέλλ. παθ. ἔξομαι (σχεθήσομαι μτγν. § 343). «Ἐὰν πένης ὦν τις δι' ἔνδειαν ἀμάρτη, τοῖς ἐσχάτοις ἐπιτιμίοις ἐρέξεται» Δημ. 51, 11. «Μαστιγώσεται στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται τῶφθαλμῷ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀναισινδυλευθήσεται» Πλ. πολ. 361, e· πλὴν μαστιγωθήσομαι ἐν τῇ πκλ. γρφ., στρεβλωθήσομαι δὲ οὐδαμοῦ· «οὐδὲ

μελετῆσαι (αὐτὸ) *ἐασόμενοι*» Θουκ. 1, 142, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. «εἴ ποτε *πολεμήσονται*» 1, 68, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ μέλλ. παθ. *ἐπιβουλευόμεθα* Ξεν. Κυρ. 5. 4, 34. 6. 1, 10, παρὰ μτγν. δὲ ὁ παθ. μέλλ. *εἰρξόμεθα* = *excludemur* 6. 6, 16, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. «ἡ γῆ εὖ *φυλάσσεται* ὑπὸ τῶν φρουρούντων» Ξεν. Οἰκ. 4, 9. Σοφ. Φ. 48. *φυλαχθίσομαι* μτγν § 343. «οὐκ ἀγνοοῦντες ὅτι *ἐνεδρεύουσιν*το ὑπὸ τῶν πολεμίων» Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 17, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. *θρέψομαι* (ὁ παθ. μέλλ. *τρεφθήσομαι* δὲν ἀπαντᾷ, τὸ δὲ *τραφήσομαι* παρὰ μτγν. § 343). «*θρέψονται* ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον;» Πλ. πολ. 376, c. *τρέψομαι* (ὁ παθ. μέλλ. α. οὐδαμοῦ, ὁ δὲ παθ. μέλλ. β. *τριθήσομαι* εἶνε μτγν. ἰδ. § 343). «Τοῖς φυλάρχοις *προαγορεύεται* ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου» Ξεν. Ἴππ. 2, 7, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ παθ. μέλλ. «ὑπ' ἐμοῦ *παιδαγωγῆσει*» Πλ. Ἄлк. 1. 135, d, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ παθ. μέλλ. *θεραπεύσομαι* τῆς ἐγκρίτου ἀρχαι., μέλλ. ὅμως παθ. μτγν. §. 343. «ἀμφισθητήσεται μᾶλλον δὲ ὑπὸ γ' ἐκείνου ὁμολογήσεται», Θεαίτ. 171, b, ὁ παθ. μέλλ. τοῦ ἀμφ- μὲν οὐδέποτε, τοῦ ὁμ- δὲ παρ' Ἰπποκρ. 6. 6 θεσ. *Διδάξομαι* Εὐρ. Ἄνδρ. 739 (τὸ *διδαχθίσομαι* ἀχρηστον). Πάντοτε ἀλώσομαι = *capiar* θὰ συλληφθῶ, κυριευθῶ, ἰδ. Σημ. 1. Περικιτέρω τὰ «τῆ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται» Θουκ. 1, 142 (*κωλυθήσομαι* μτγν. Λουκ. ἰστ. ἀλ. 2, 25) «Ἦν τις βουληθῆ κακὸς γενέσθαι, *κολασθήσεται* τῆ πρεπούσῃ ζημίᾳ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ *τιμῆσονται* τοῖς προσήκουσιν ἀθλοῖς τῆς ἀρετῆς» Θουκ. 2, 87. ἰδ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15. Σοφ. Ἄντ. 210. «Πλέον *προτιμήσεσθαι* ὑπὸ Κύρου» Ξεν. Ἄν. 1. 4, 14. (καὶ ὅμως Θουκ. 6, 80 «τῶ δ' αὐτῶν ὀνόματι *τιμηθήσονται*»)· «ὑπὸ τῶν ἰππέων οὐ *βλάψονται* ἄξις λόγου» Θουκ. 6, 64. (τῶν ἐγκρίτων ὅμως καὶ τὸ *βλαβήσομαι* §. 343)· «(πόλιν) *πολιορκία παρατενεῖσθαι*» *cruciatum iri* = θὰ βεβασανισθῆ, αἰκισθῆ, καὶ ὅμως *παρταθήσομαι* Πλ. νόμ. 204, c. Εὐρ. ἰκ. 520 «εἰ *πιταξόμεσθα*» (καὶ ὅμως Θουκ. 1, 140 «ἄλλο τι *μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε*· *ἐξκαπαθήσεται* Ξεν. Ἄν. 7. 3, 3. Πλ. Φαίδ. 262, a, ἀλλὰ παθ. μέλλ. Πλ. Γοργ. 499, c. Κρατ. 436, b. Αἰσχ. 3, 168 «ἐμοὶ *μαρτυρήσεται* ὑπὸ νε τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, ὅτι *ἡδίκησται* οὐδένα» Ξεν. Ἀπολ. 26. Ἀπομ. 4. 8, 10 (*μαρτυρήσεται* ὅμως Δημ. 19, 40). «Ἐκεῖνοι *πολιορκήσουσιν*το ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων» Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 18, 6. 4, 6. Κύρ. 6. 1, 15 σύνθηες· ἰδ. καὶ Θουκ. 3, 109 (παθητ. ὅμως μέλ. παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5). «Ἴσως *γελοῖα* ἂν φάνοιτο πολλὰ, εἰ *πράξεται*, ἢ *λέγεται*» Πλ. πολ. 452, a, μ. σ. Schneider, συχνότερον δὲ ὁ παθ. μέλλ. *καταφρονήσεσθαι* Ἴππ. μεῖζ. 281, c, συχνότερος ὅμως ὁ παθ. μέλλ.· «εἶχεν ἐλπίδας *μετήσεσθαι* (*se dimissum iri*) ἐπὶ θάλασσαν» Ἠρδ. 5, 35 (καὶ ὅμως τῶν ἐγκρίτ. καὶ τῶν ἀνεθήσομαι, ἀφεθήσομαι). *Λέξομαι* παρὰ τοῦς τραγ. ἀντι.λε.γθῆσομαι

ιδ. §. 343. Ὀλίγα εἶνε τὰ παραδείγμ. μελλόντων, ἐχόντων ἄλλως τὴν ἐν τῇ §. 374, 5 ῥηθεῖσαν αὐτοπαθῆ σημασίαν¹⁾, π. χ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1460 «ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἄιδην» = θὰ μὲ συμπαρασύρῃ μεθ' ἐκυτῆς, παρ' Αἰσχλ. Ἀγ. ὄμως 1615 ἄξῃ = θέλεις ὀδηγήσῃ, *duxeris*, Πλ. πολ. 458, d «ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν» = *ducentur*. Θουκ. 4, 115 «μηχανῆς πρὸς τὴν ἀλλήλων αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐναντίων» = *quum futurum esset, ut adduceretur*. Σπανιώτατα ἐπίσης τίθεται ὁ μέσος μελλώντων ῥημάτων ἐνεργητικ. μὲ σημ. παθητικ. Θουκ. 6, 69 «ἔπειτα δὲ ἐν παρέργῳ καί, εἴ τι ἄλλο ζυγκταστρεφόμενοι ῥῶον αὐτοῖς ὑπακούσεται» = ἔπειτα δὲ παρέργως πως ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν ἐξῆς σκέψιν, ἂν αὐτοὶ (οἱ ὑπήκοοι σύμμαχοι) θὰ ὑπακούσωσιν εὐκολώτερον εἰς τούτους (τοὺς Ἀθηναίους) καθυποτάξαντες κοινή μετὰ τῶν Ἀθηναίων ξένην χώραν. Ὁρθὴ οὐχ ἤττον φαίνεται τῷ Κυνέρῳ καὶ ἡ ἰδέα τῶν ἐκλαμβανόντων, ὡς ὑποκείμ. τοῦ ὑπακούσεται τὸ προηγηθέν, τὸ ὑπήκοον, τὸ δὲ εἶχον εἰς εἶχεν διορθούντων, ιδ. Πόππ. (τὸ δὲ ἀκούσομαι = *dicar*, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, διότι τὸ ἀκούω ἔχει καὶ σημασ. παθητ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 988 «ἀκούσομαι κακός» καὶ Φιλ. 1774). Ξεν. Ἀν. 7, 2, 14 «ἐξαγγέλλει τις τῷ Ξενοφῶντι, ὅτι, εἰ εἴσεσι *συλληψεται*» κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδικ. ἀντὶ *συλληθησεται*. (Ἐνταῦθα δὲν ἀνήκει τὸ ἀγροῦσθαι, ἐπειδὴ ὁ ἐκ τοῦ ἀγροῦσθαι σχηματιζ. μέλλ. εἶνε ἀγροῦσθαι, ιδ. § 343) οὔτε τὸ παρὰ Σοφ. Ἠλ. 1249 «λησόμενον κακόν», ἐπειδὴ τοῦτο ἀναφερτέον εἰς τὸ ῥῆμ. *ληθάνω* = κάμω νὰ λησμονήσῃ). Αἰσχλ. Χοη. 303 «θῆλια γὰρ φρήν. εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται = *scietur*, θὰ γνωσθῇ ιδ. *Wellauer*. (Πλὴν Εὐρ. Φιλ. 253 «ἂν (μάχην) «Ἄρης τάχ' εἴσεται» = *quam pugnam Mars cito experietur*, Janson σημ. σελ. 5' ἢ *sciet, quomodo excitet, i. e. excitabit*, κατὰ *Pflugk*. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 970 «τάχ' εἴσεται σίδηρος» *cognoscet ferrum* = θὰ μάθῃ ὁ σίδηρος δηλ. ὁ πολεμιστῆς, μαχητῆς, ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀρμόζουσα πρᾶξις μεταφέρεται ἐπὶ τὸ πρᾶγμα).

ΣΗΜ. 1. Ἡ ῥηθεῖσα παθητ. σημασ. τοῦ μ. μέλλ. δὲν ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν ὑγραλήκτων, ἴδα τὰ ἐν τῇ σημείωσ. ταύτῃ πρὸγ. ἰσπανιώτατα δὲ ἐν τοῖς εἰς ἰουδαίαι μελλούσιν. Εἴ καὶ ἐκ τῶν ἀναγραφέντων παραδειγμάτων, ὧν τῶν ἀριθμὸν ἡδυνάμεθα πολὺ νὰ ἀυξήσωμεν, προκύπτει ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ Ἑλλ. γλώσσ. μεταχειρίζετο ἐκτός τοῦ παθ. μέλλ. καὶ τὸν μ. μ. μετὰ σημ. παθ., πρέπει νὰ προφυλακτώμεθα ὄμως πολὺ ἀπὸ τοῦ σφάλματος πολλῶν γραμματικῶν καὶ μεταφραστῶν νομιζόντων, ὅτι παντοῦ ὅπου οἱ γεομ. καὶ λατινοὶ μεταφράζουσι τὸν μ. μέλλ. διὰ παθ. μέλλ. ἐκεῖ καὶ οἱ Ἑλλην. ἐξελάμβανον τὸν μ. μέλλ. ὡς παθ., ἐνῷ τοῦναντίον ἐν ὀλιγίσταις περιπτώσεσι πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅταν μάλιστα σκεφθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ἡ παθητικὴ σημασ.

1) G. J. Janson de medii generis futuris passivi usurpatis. Thoruni 1848. p. 14.

προήλθεν τὸ πρῶτον ἐκ τῆς μέσης. Διὸ ὁ Ἑλλην ἐν ἀναρ-θμητοῖς χωρίοις ὑπολαμβάνει τὴν βηματικὴν ἔνοιαν ὡς αὐτοπαθῆ, ἐνφ' ἄλλα ἔθνη ἐκλαμβάνουσι ταύτην ὡς παθητικ., π. χ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 27 «ταύτης (τῆς κακίας) ἀποκαθαροῦνται πάλιν» = θά καθάρωσιν ἐαυτοὺς· πάλιν ταύτης. 1. 6, 9 «καταλύσεται σου εὐθὺς ἡ ἀρχή» = ἡ ἀρχή σου θά καταλυθῆ ἐξ ἐμυτῆς (καταλυθήσεται = dissolvetur). 2. 1, 23 «εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταστήσεσθαι» = θά εἰσελθῶσι, θά καταλάβωσι. Ἄν. 1. 3, 8 «ἔλεγε θαρβείν ὡς καταστησομένων τούτων εἰς τὸ δέον» = ὅτι ἀφοῦ ταῦτα θά τακτοποιηθῶσι πρεπόντως. Φθεροῦμαι = θά φθαρέω ἐξ ἐμαυτοῦ, περιβο, ὡς Θουκ. 7, 48. Ἡρόδ. 8, 108 «ἡ στρατιὴ διεφθάρθει» οὕτω καὶ ὀλοῦμαι. Ἡρόδ. 8, 113 «οὗτος οὐκ ἐφη λείψεισθαι τοῦ βασιλέως» = ἐν θά ἐγκαταλείψῃ, δὲν θά ἀπομακρυνθῆ τοῦ βασ. Ξεν. Ἄν. 5. 6, 12 «εἰ δὲ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεισθαι, οἱ δὲ πλεύσεσθαι» = θά μείνωμεν ὀπίσω. 2. 3, 23 «τούτου οὐχ ἡττησόμεθα εὐ ποιοῦντες» = δὲν θά μείνωμεν ὑποδεέστεροι τούτου. Σοφ. Ἀγ. 1155 «ἴσθι πημανούμενος» = ὅτι θά παρτακεύσῃς σεαυτῷ κακὸν κτλ. Ἀλίσκομαι, κυρίως δηλοῖ περιπίπτω εἰς αἰχμαλωσίαν· ὑπό τινος = κυριεύομαι, αἰχμαλωτίζομαι ὑπό τινος = capior ab aliquo, διὸ καὶ ἀλώσομαι· ἐάλων, ὡς τὸ ἔστην· ἐάλωκα, ὡς τὸ ἔστηκα.

ΣΗΜ. Πολλὰ βήματα ἔχουσι καὶ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἄνευ οὐσιώδους διαφορᾶς σημασίαις. Ἐκεῖνος μὲν, ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος παραγόμενος φαίνεται μᾶλλον ἔχων τὴν πράξιν διαρκῆ, οὗτος δὲ μᾶλλον παροδικήν, ἅτε ἐκ τοῦ ἀορ. παραγόμενος· ὡς ὠφελήσομαι· Ξεν. Ἄπομ. 1. 6, 14. 3. 7, 9 κτλ., ὠφελήσομαι 2. 7, 8. 3. 3, 15 κτλ. Ἀναγκαῖος εἶνε ὁ π. μέλλ. ἐν τῇ ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐνεργητικ., ὡς Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20 «εἰ μέλλοις μικρὰ ὠφελῶν Χαλδαίους· πολλὸ πλεῖον ὠφελήσεσθαι» ἐν Medic. καὶ ἄλλ. ἐκδόσ. 2, 13 αἰρεθήσονται. Ζημιώσομαι καὶ ζημιωθήσομαι ἀμφ. τῆς ἐγκρίτοτ. ἀρχ. Πείσομαι καὶ πεισθήσομαι· καταλείφομαι καὶ καταλείφθησομαι κτλ. Ἰδ. §. 343.

5. Οἱ μέσοι ἀορίστοι, ὅ τε αὐ καὶ ὁ β'. οἷτινες κατὰ τὸν σχηματισμὸν εἶνε πάντως διάφοροι τῶν παθητ. ἀορ. διχαφυλάττουσι πάντοτε τὴν αὐτοπαθῆ αὐτῶν σημασι. ἐξαιρέσει ὀλίγων μόνον συγκεκομμένων καλουμένων ἀορίστων, καὶ τοῦ ἀορ. β'. ἐσχόμην, ὅστις, εἰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτοπ. σημασι. ἔχει, ἐν τισιν ὅμως χωρίοις κεῖται ἀντὶ τοῦ παθ. ἀορ. ὁ δὲ τύπος ἐσχέθην εἶνε μεταγενέστερος· α) μ. ἀορ. β'. Η, 247 «ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ στέτο (δηλ. χαλκός)» = ἔμεινεν ἐμπτηγμένος. λ, 334 «κηληθμῶ δ' ἐσχοντο» = ἦσαν καταγοητευμένοι. γ, 284 «κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο» = ἐστάθη. Ρ, 696. Ἡρόδ. 7, 128 «ἐν θωύματι μεγάλῳ ἐπέσχετο» = ἔμεινεν ἐκθιχμῶς, ἐταρχῆθη, 1, 31 «(Κλέοβις καὶ Βίτων) οὐκέτι ἀνέστησαν, ἀλλ' ἐν τέλει τούτῳ ἐσχοντο» = ἔμειναν ἐν τούτῳ τῷ τέλει τοῦ βίου, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ, ἀπέθνον οὕτω, Πίνδ. Π. 1, 10 «ταῖς ῥιπαῖσι κατασχόμενος» = μείνας ἐκθιχμῶς ἐκ τῶν δονήσεων τῶν φωνῶν σου. Εὐρ. ἱππ. 27 «ἰδοῦσα (τὸν Ἰπόλυτον) Φαίδρα καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῶ» = περιέδεσε τὴν ἐαυτῆς καρδίαν μὲ ἔρ. δειν. δεινῶς ἐρωτεύθη, Πλ. Φαίδρ. 244, ε «τῷ ὀρθῶς μανέντι καὶ

1) Stallb. s:ς Πλ. Παρμ. 141.

κατασχομένῳ» = τῷ ἐνθουσιασμένῳ, ο, 384 «κατάλεξον, ἡ δὲ διεπράβετο πτόλις» = ἐκυριεύθη. Θουκ. 5, 29 «(οἱ Μκντινής) ἄσμενοι πρὸς τοὺς Ἀργεῖους ἐτράποντο» = ἔτρεψαν ἐαυτούς, ἐστράφησαν, Ζ, 64 «ὁ δ' ἀνετράπετο» = ἔτρεψεν ἐαυτόν, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω ἰδ. Ξ, 447. Θεόκρ. 8, 89 «ἀνετράπετο φρένα λύπα» = κυρίως, κατέστρεψε τὴν ἑαυτοῦ φρένα ἕνεκα λύπης. Πλ. Κρητ. 395, d «ἡ πατρίς αὐτοῦ ὅλη ἀνετράπετο» = εἰς τὸνναντίον καθέστηκε, κατέπεσε (συνήθ. ἀνατραπήναι). Κ, 200 «ὅθεν αὐτίς ἀνετράπετο» ὄβριμος Ἔκτωρ» = ἀπεμακρύνθη, ἀπεχώρησε. Μ, 329. Πλ. Εὐθύφρ. 14, c. Α, 693 «τῶν οἶος λιπόμην» = ὑπελείφθη, δ, 710 «ἴνα μὴ δ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται». Ε, 154. γ, 196. Ἡρόδ. 4, 84 «οὗτοι ἀποσφραγέντες αὐτοῦ τχύτη ἐλίποτο». — Μέσοι συγκακωμένοι ἄορ. Ἡσδ. ἀσπ. 173 «ἀπουράμενοι ψυχᾶς» = ἀφαιρέσαντες ἀλλήλους τὴν ζωὴν, Ξ, 27 «Νέστορι δὲ ξύμβλητο Διοτρεφῆς βρασιλῆες» = συνεφώνησαν. ἰδ. καὶ 39. ἐπλητο ἐπικ. = ἐπλητρίασεν, ἐπλητο. ἐπτάμην = ἔφουγα, ἐπτεράμισα. ἐπριάμην = ἠγόρασα. φθάμενος ἐπικ. = προφθάσας. ἐφθιτο = ἐχάθη perit Σ, 100. φθίμενος = χαθείς. εἰρύμην (ἐρύμην) ἐπικ. = ἔσωσα ἑμαυτόν, ἐσώθην. «λύτο δὲ γυία» = παρέλυσαν Η, 16. «λύτο δ' ἀγών» Ω, 1. ἐσύμην ἐπικ. = ἔσπευσα. «Βριστής. . ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκόκυε» = eum complexa T, 284. «ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα» = ἐχύθησαν δάκρυα Ψ, 385. «χύτο θέσφατος ἀήρ» η, 143. «ἐμὲ κείνοι. . δακρυσέντες ἔχυντο» = ἐχύθησαν, ὤρμησαν πρὸς ἐμὲ κ, 415. ἄμπνυτο ἐπικ. = ἀνέπνευσε. ἐδέγμην ἐπικ. = ἀνεδέχθη. ἐλέγμην ἐπικ. = ἐξέλεξα ἑμαυτόν, ἐδιάλεξα, ἐκ τοῦ ῥήμ. ΛΕΧω = πλαγιάζω, τίθημι ἑμαυτόν ἐπὶ τῆς κλίνης. ἐπαλτο ἐπικ. = ἐκινήθη ταχέως καὶ ζωηρῶς Ο, 645. ἔμικτο = ἐπικ. ἔμιξεν ἐαυτόν, ἀνεκατώθη. Τὰς λεπτομερείας περὶ τῶν ῥημ. τούτων ἴδε ζ. 343. Μετὰ παθητ. δὲ μόνον σημασίας ἀπαντῶσιν οἱ ἐξῆς· ἐβλήμην, ἐκτάμην, οὐτάμενος ἰδ. ζ. 343. — b) ὁ μ. ἄορ. α. οὐδκου οὔτε ἐν τῷ πεζῷ, οὔτε ἐν τῇ ποιήσ. ἔχει σημασ. παθ., διὸ καὶ οὐδέποτε τίθεται ἀντὶ τοῦ παθ. ἄορ. θ, 35 «κούρω δὲ δύο καὶ πενήκοντα κρινάσθων κατὰ δῆμον» = ἄς ἐκλέξωσιν αὐτοὶ ἐαυτούς (ἐν δὲ τῷ 48 «κούρω δὲ κρινθίγτε δύο καὶ πεντ.» = ἐκλεχθέντες). Πινδ. Ὀ. 7, 15 «εὐθυμάχων ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμερον αἰνέσω» = ἐπειδὴ ἔκκαμε νὰ ἐπιτεθῆ αὐτῷ ὁ στέφανος, coronam sibi peperit. 7, 81, 12. 17. Ν. 6, 19. Π. 4, 243 «ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεινόν γε πράξασθαι πόνον» = sibi effecturum esse. Πλ. πολ. 416, e «τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὄσων δέονται ἄνδρες ἀθλητικὴν πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξαιένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν φυλακῆς» = aput se constituentes res ad vitam necessarias a reliquis civibus tanquam custodiae mercedem accipere ἰδ. καὶ Πόππ. Θουκ. 1, 101. Θεόκρ. 3, 29 «οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμερον πλατάγησεν» = οὐδὲ τὸ τηλ. κτυπηθὲν ἐπὶ τῶν

κονδύλων τῶν δύο πρώτων δακτύλων τῆς χειρὸς τῆ παλάμη τῆς ἑτέρας, 7, 110 «εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροιά πάντ' οὐχέσσι δακνόμενος κνάσαιο» = ἴσως θὰ ἔκκμεις νὰ ξεσχισθῆς. Ἀνθολ. 11, 33 «τοίχων ὀρθὰ τιταξαμένων», ὅπερ ὀρθῶς ἐξηγεῖ ὁ Jacob οὗτο «*dum parietes illum terrae tremorem et concussionem ita in se recipiebant, ut recti starent*». Τὸ παρ' Εὐφορ. ἀποστ. σ. 133 «οὐνεκα δὴ μιν Ἰφι βηισαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θεσεῖ», γραπτέον κατὰ Ἑρμαννον βηισαμένην, , ὅπερ βεβαιούται καὶ ἐκ τοῦ Gram. Ἀναλ. II, 450.

§ 377. Παρατηρήσεις περὶ τῶν Ἀποθετικῶν.

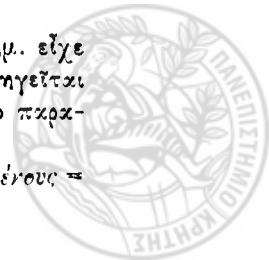
1. Τὰ ἀποθετικά καλούμενα ῥήμ. ἀποθέμενα τὸν ἐνεργ. τύπον ἔχουσι μόνον μέσον μὲ σημασ. αὐτοπαθῆ. Σχηματίζοντα δὲ ταῦτα τοὺς ἐκυτῶν ἀορίστους ὅτε μὲν μὲ τύπον μέσον, ὅτε δὲ μὲ παθητικὸν διαιροῦνται εἰς ἀποθετικά μέσα, καὶ ἀποθετικά παθητικά (ἰδ. § 324)· ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν πρώτων εἶνε μεγαλύτερος τοῦ τῶν δευτέρων διὸ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ τῇ τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν, ἐν μέρει δὲ καὶ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα ποιητ. σχηματίζουσι πολλὰ ἀποθετικά τοὺς ἐκυτῶν ἀορίστους μὲ μέσον τύπον, ἐνῶ ὁ μετὰ ταῦτα πεζὸς λόγος ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸν παθ. ἀορίστον· ὡς τὰ ἡρασάμην, ἠδεσάμην, ἐδυρησάμην, ἐξημυλλησάμην, ἠρησάμην, ἐδηρισάμην, διελεξάμην, ἠρασάμην, ἰμειράμην, ὠνοσάμην, ἰδ. §. 343. Περὶ τῆς αἰτίας τοῦ φαινομένου, ὅτι ἀποθετικά τινα ῥήμ., εἰ καὶ ἔχουσι σημ. αὐτοπαθῆ, σχηματίζουσι ὅμως τοὺς ἀορίστους αὐτῶν μὲ τύπον παθητικ., ἰδ. §. 374, Σημ. 1.

2. Τὰ ἀποθετικά, ὡς καὶ τὰ μέσα, ἀπαντῶσιν ἢ ἀνευ ἀντικειμένου· ὡς ὀρχήσασθαι, βουληθῆναι ἢ μετ' ἀντικειμένου· ὡς λογισασθαι τι, δέξασθαι τι. Ἡ αὐτοπαθῆς σημασία ἀποθετικῶν τινῶν εἶνε τόσον ἀσθενής, ὥστε φρίνονται εἰς πολλὰ τῶν νεωτέρων ἔθνῶν ὡς καθαρὰ μεταβατικά ῥήματα· ὡς δέχομαι = λαμβάνω τι (ἐμ-αυτῷ), οὕτω καὶ ἐργάζομαι τι, βιάζομαι τινα κτλ.

3. Πολλῶν ἀποθετικ. ἐν ἀρχῇ ὑπῆρξεν ἴσως καὶ ἐνεργητικ. τύπος μὲ σημασ. μεταβατικὴν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν μέσον τύπ., τινῶν μάλιστα περιεσώθη οὗτος ἐν σκοραδικοῖς τισὶ πεδγ. ὡς βιάζω, (τοῦτο οὕτω καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι), δωρέω, μηχανάω, ὠγέω ἰδ. §. 343. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἔννοια τῶν ῥημάτων τούτων ἦτο φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ συνδέηται εὐκόλως μετὰ ταύτης καὶ αὐτοπαθῆς ἀναφορά, ἀπεβλήθη ἐντελῶς ἐν τοῖς πλείστοις τούτων ὁ ἐνεργητ. τύπος.

4. Τὸ μὲν ἐκ τούτου, τὸ δὲ καὶ διότι ἡ αὐτοπαθῆς σημ. εἶχε πολλὰκις στενωτάτην συγγένειαν πρὸς τὴν μεταβατικὴν, ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον, ὅτι πολλὰ ἀποθετικά, ἰδίως μάλιστα ἐν τῷ παρ-κειμ., ἔχουσι σημ. παθητικὴν.

a) Παρακείμε. καὶ ὑπερσυντ. Ξεν. Ἰέρ. 2, 12 βεβιασμένους =

ὑποδεδουλευμένους. Ἡρδ. 5, 90 «τὰ ἐκ τῶν Ἀλκμαιωνιδέων ἐς τὴν Πυθίην μεμηχαρημένα». Λυσ. 3, 26 «πάντα αὐτῷ μεμηχαρηται». Ἰσοκρ. 4, 40 «τάς πρὸς ἡδονὴν μεμηχαρημένας (τέχνες)». Δημ. 29, 10 «λόγων πρὸς τὸ παρὸν μεμηχαρημένων». Λυσ. 32, 21 «ἑωρημένον ἀρνίον». Ἰσαϊ. 11, 42 «οἰκίαν ἑωρημένην». Δημ. 19, 209. Ἄρφ Π. 1182 «τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἑώρητο». Εὐρ. Μήδ. 1130 «ἔστειαν ἡμισμένην». Πλ. πολ. 611, d «λελωθῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων». 607, b «ταῦτα ἀπολελογήσθω ἡμῖν = ἄς ἦνε εἰρημένα. ἐργασμένα Ἡρδ. 7, 53. 1, 123 «τάδε δι' κατέρραστο», ἀμέσ. δὲ μετὰ ταῦτα «κατεργασμένου δὲ οἱ τούτου», καὶ πάλιν «κατεργασμένων τῶν πρηγμάτων» ἰδ. 4, 66. Ξεν. Κύρ. 8, 8, 27 «ἀπειργάσθαι». Ἰσοκρ. 4, 92 «πολλῶν καὶ καλῶν αὐτοῖς προεργασμένων». Πλ. νόμ. 710, d «πάντα ἀπειργασταὶ τῷ θεῷ» Ἡρδ. 1, 207 «χωρὶς τοῦ ἀπηρημένου» = *praeter id, quod expositum est.* 9, 26. 2, 78 καὶ 86 «μεμμημένους» = *ad imitationem expressus.* Τοῦ οἰκείσθαι, ὁ παρκκ. παρ' Ἡρδ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρ' ἄλλοις, δηλοῖ οἰκεῖν, κατοικεῖν, ἐνοικεῖν (ἰδ. Ἡρδ. 1, 27 μ. σ. Baehr. 1. 28, 96. 3. 91. 96. 97. Θουκ. 5, 83. Εὐρ. Ἰφ. Αὐ. 706 κατ' ἐνεστ., μετ' αἰτιατ. Ἡρδ. 1, 27), καὶ ὅμως Ἡρδ. 7, 22 «ὁ Ἄθως ἐστὶ ὄρος μέγχα οἰκημένον (= *situm esse*) ὑπὸ ἀνθρώπων» (ὀλίγ. δὲ πρότ. «οἱ περὶ τὸν Ἄθων κατοικημένοι»), 1. 193. Ἰσοκρ. 15, 10 «περὶ φιλοσοφίας πεπαρῥησιασμένα» = οἱ μετὰ παρῥησίας περὶ φιλοσ. λόγοι 4, 74 «τὰ μέγιστ' αὐτῶν ἤδη κατακερῆσθαι» = *oratione trita esse* Θουκ. 7, 70 «κεκτημένος». 3, 61 «ἤτισταμένος». Πλ. Γοργ. 453, d «ἀπεκέρριτο» Κρατ. 404, a «εὐ' ἐντεθυμημένον» = καλῶς ἐσκεμμένον. Φαίδρ. 279, c «ἐμοὶ μὲν γὰρ μετρίως ἠῶκται». Ξεν. Οἰκ. 9, 2 «τὰ οἰκήματα πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα» μ. σ. Breitenbach. Ἑλλ. 3. 3, 8. Δημ. 21, 191 «ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω» (ὀλίγ. ὅμως μ. ταῦτα «ἐγὼ δ' ἐσέφθαι μὲν (*deliberasse*) φημι καὶ οὐκ ἀρνηθεῖην καὶ μεμελετηκέναι» καὶ ζ. 20 «οὐχ ὁ ἐσκεμμένος οὐδ' ὁ μεριμνήσας» καὶ «Μειδίαν μέντοι μηδὲν ἐσκέφθαι»). Ἀντιφ. 1, 31 «ἐμοὶ διήγηται» = *res a me enarrata est.* Ἡρδ. 9, 26 «πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίδαται». Εὐρ. ἰκ. 465 «τῶν μὲν ἠγωνισμένων».

b) Ἀόριστος. Ἡρδ. 9, 108 «κατεργασθῆναι». Σοφ. Αἶ. 217 «ἀπελωθήθη». Φ. 330 «ἐξελωθήθη». Ἐν τοῖς ἀποθετικαῖς, τοῖς ἔχουσι τύπους ἀόριστου μέσου καὶ παθητικ., ὁ παθητικ. τοῦ ἀορ. τύπος ἔχει κανονικῶς καὶ σημασ. παθητικὴν Ἡρ 7, 144 «(νῆες) οὐκ ἐχρήσθησαν» = *adhibitae sunt*, τῶν νηῶν χρῆσις δὲν ἐγένετο ὑπὸ Θουκ. 6, 53 «αἰτιαθέντα». 4, 19 βιασθεῖς = *coactus* Ξεν. π. προσδ. 5, 7. Ἀπομν. 1. 2, 10. Ἑλλ. 6. 1, 7. 7. 3, 9. Ἡρδ. 8, 85 «χώρη οἱ ἑδωρήθη πολλή». Σοφ. Αἶ. 1029. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12 «ἑωρήθη» οἰκ. 4, 19 καὶ 20. Πλ. νόμ. 758, d «ὄπως ἀν' ἰαθῆ τὸ γενόμενον» συμπ. 189, d «ὦν ἰαθέντων». Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 19

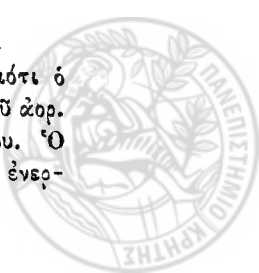
«ὀπλῆται ἐλογίσθησαν» = numerati sunt. Θουκ. 6, 78 «τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθεῖς». 3, 38 «τὸ θεαθῆν» = τὸ ὄραθῆν 1, 123 «ἂ ἐκτῆθη». 2, 36 «ἔργα, οἷς ἕκαστα ἐκτῆθη» οὕτω καὶ τὸ ἠγθῆναι, δεχθῆναι, μιμηθῆναι, ἀγωνισθῆναι, αἰκισθῆναι αἰνιχθῆναι, ἀκεσθῆναι, ἀποκριθῆναι (= χωρισθῆναι), (τὸ ἀποκρίνασθαι = ἀπαντῆσαι, ἀπεκριθῆ), προφασισθῆναι. Τινὰ δὲ τῶν ἀποθ. σχηματίζουσι καὶ τοὺς δύο τύπους τῶν ἀορ. μὲ σημ. μέσσην. Τότε ὁμοῦς ὡς τὸ πολὺ ὁ μὲν εἰς ἀνήκει εἰς τὴν ποίησιν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν πεζὸν λόγον· ἐνταῦθα συγκαταλεκτέα καὶ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 1. ἀναγεγραμμένα· οὕτω καὶ τὰ Εὐρ. Ἡρακ. 757 «αἰκέτας ὑποδεχθεῖς» ἀντὶ ὑποδεξάμενος. μεμφθῆναι ἀντὶ μέμψασθαι ἰδ. §. 343· σπανίως δὲ ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο τύπ. ἐν τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ· ὡς μεμφθῆναι. Ἡρδ. 1, 77 «μεμφθεῖς» μ. σ. Baehr. 3, 13. 4, 180. 7, 146., ἀλλὰ καὶ μεμφάμενον 2, 24· μέμψασθαι 8, 106. Θουκ. 4, 85 «μηδεὶς μεμφθῆ» ἐνῶ συνήθ. μέμψασθαι. ἀπελογῆθη Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 13· ἐνῶ ἄλλως ἀπολογίσασθαι· ὡς Ἀνάξ. 5, 6, 3 «ἀπελογίσατο».

С) Ἐρεστ. παρατ. καὶ μέλλ. σπανιώτατοι Λ, 576 βιαζόμενον βελέεσσιν». 589 «βελέεσσι βιάζεται». Ο, 727. Π, 102 «βιάζετο γὰρ βελέεσσιν». Θουκ. 1, 2 «βιαζόμενοι ὑπὸ τινων» ἰδ. 77. 7, 84. Ξεν. συμπ. 2, 26. Θουκ. 5, 3 «ὡς ἐβιάζοντο». (Πλὴν τὸ ἐν 4, 20 «παρὰ ἂ προσεδέχετο» πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν διὰ τοῦ ὁ νικηθεῖς ἐκ τοῦ προηγουμ. νικήσας, ἂν καὶ παρὰ τοῖς μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ἰδεχόμενον, ἐσεδεχόμενον καὶ μὲ σημ. παθ. ἰδ. Ποππ.) Πλ. Φαίδ. 69, b «ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα» μ. σ. Stallb. Κεν. περ. ἰππ. 8, 2 «ἔωρεῖτο» ἰδ. ἀριθ. 3. Δημ. 24, 28 «ὁ νῦν ἀγωνισόμενος νόμος». Σοφ. Τρ. 1218 «εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται Φ. 527 «κοῦκ ἀπαρρηθήσεται» = recusabitur. Ἡλ. 1249 «λησόμενον κκῶν» ἐκ τοῦ λανθάρομαι = λησμονῶ· Μετ. ὀλ. μέλλ. Πλ. πολ. 392, c «ἤμῖν, ἂ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον, παντελῶς ἐσκέψεται» = a nobis exploratum erit. Ἀντιφ. 5, 63 «περὶ αὐτοῦ δεδεμένου καὶ λυμαινομένου». Λυσ. 28, 14 «ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν λυμᾶίνεσθε». Ξεν. Κύρ. 8, 2, 22 «ἂ οὔτε κατασῆπεται οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμᾶίνεται».

ΣΗΜ. Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτε τὸ ὄρθον αἶσθημα περὶ τοῦ γνησίου ἑλληνισμοῦ ἐπὶ μᾶλλον ἐμαραίνεται, καὶ ἀπέβλεπέ τις μᾶλλον εἰς τὸν ἔσωτερικὸν τύπον ἢ εἰς τὴν ἔσωτερικὴν οὐσίαν τῆς λέξεως, ἤρχισαν ὑπερισχύουσα ἐπὶ μᾶλλον ἢ χρῆσις τοῦ μέσ. τύπ. ὑπὸ σημ. παθητικῆν.

§. 378. С. Παθητικὸς τύπος.

1. Ἡ Ἑλλ. Γλῶσσα δὲν ἔχει ἴδιον παθητικὸν τύπον, διότι ὁ παθητικὸς δανεῖζεται, ὡς εἶδομεν ἐν §. 372, 2, ἐξαιρέσει τοῦ ἀορ. καὶ μέλλ. πάντας τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ χρόνους ἐκ τοῦ μέσου. Ὁ ἀορ. δὲ καὶ μέλλ. ἀνεπτύχθησαν μετὰ ταῦτα τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἐνεσ-

γητ. τὸ δὲ ἐκ τοῦ μέσ. τύπου. Ὁ παθ. δηλ. ἀόρ. β'. οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἐν ἀρχῇ ἢ ἐνεργ. ἀόρ. β'. σχηματισθεὶς κατὰ τὴν τῶν εἰς μὲ συζυγίαν, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἐνεργ. ἀόρ. β'. μὲ σημ. ἀμετάβατον, καὶ ἐνεργ. ἀόρ. α. μὲ σημ. μεταβατικὴν· ὡς ἐξέπληξα=ἐτρόμαξά τινα· ἐξέπληγην=ἐτρόμαξα· ἀνέτρεψα=ἀνέτρεψά τι, ἀνετράπην=ἀνέτρεψα ἑμαυτόν· ἐφθνα=ἔδειξα, ἐφάνην=ἐφάνην· ἔθρεψα=ἔθρεψά τι, ἐτράφην=ἠύξισα· ἐφθειρα=perdidi, ἐφθάρην=ἀπόλωλα, perii· ἔκαυσα (ἐπικ. ἔκηα)=ἔκαυσά τι, ἐκάην=ἐκάην· ἔφρυσσα=ἐγέννησα, ἔφρυ=ἐφύτρωσα, ἐγενόμην· ἔδυσσα=ἔχωσά τι, ἔδυν=ἐχώθην· οὕτω καὶ ἐδάην=ἔμαθον, ἐρρύθην=ἐξεχύθην· ὡς ἔστησα=ἔστησά τι, ἔστην=ἔστάθην. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν πολλοῖς ῥήμασιν, ἅτινα ἔχουσι α. καὶ β'. παρκα. ὧν ὁ μὲν α. ἔχει σημ. μεταβατικὴν, ὁ δὲ β'. ἀμετάβατον· ὡς δολώλεκα=ἔχω ἀπολέσει τινά, perdidi, δλώλα=ἔχω χαθῆ, ἀπολέσει ἑμαυτόν, perii. Ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται τὸ ἐν §. 263, 1 ῥηθὲν γλωσσ. φαινόμενον, ὅτι οὐδὲν ῥῆμα ἔχει κανονικῶς ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἄμα τε καὶ παθ. ἀόρ. β'. Ἡ ἀμετάβ. σημασ. ἔχει στενὴν συγγένειαν πρὸς τὴν παθητικὴν, διὸ καὶ εὐκόλως μεταπίπτει αὕτη εἰς τὴν παθητ. καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἑλλ. γλῶσσα μεταχειρίζετο πολλάκις ἐν τύπ. παθητικῷ ἀμετάβ. ῥῆμ. ἀντὶ μεταβατικῶν ἰδ. § 375, 5. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀμετάβ.τον δηλοῖ κυρίως κατάστασιν μόνον συμβαίνουσαν μετὰ συντελεσθεῖσαν ἐνεργεῖαν καὶ οὐχὶ τὸ κυρίως συντετελεσμένον τῆς ἐνεργείας, διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσα ἐσχημάτισε διὰ τῆς εἰς τὸν ἀόρ. β'. παρενθέσεως ἐνός θ ἴδιον τύπον πρὸς δῆλωσιν τῆς παθητικῆς ἐννοίας, οὕτω δὲ προήλθον ἐκ τοῦ ἐξέπληγην=ἐτρόμαξα, τὸ ἐξέπληγθην=μὲ ἐξέπληξέ τις· ἐκ τοῦ ἀνετράπην, τὸ ἀνετέφθην=ἀνετράπην ὑπ' ἄλλου· ἐκ τοῦ ἔστην (=ἔστάην), τὸ ἐστάθην=ἔστήθην ὑπ' ἄλλου.

2. Ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων τῶν ἀορίστων πρέκυψαν ἕτεροι δύο τύποι ἀντίστοιχοι τούτοις οἱ τοῦ παθητ. δηλ. μέλλ., τύποι μετὰ καταλήξεως μέσου· ὡς μιγήσομαι καὶ μιχθήσομαι· πρβλ. §. 222, ἔνθα ἐρρήθη καὶ περὶ τοῦ παρεντεθειμένου θ. Ὅτι δὲ ὁ σχηματισμὸς τοῦ πάθ. μέλλ. ἀνήκει εἰς ἐποχὴν μτγν. καταμανθάνομεν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀρχαιοτέρα γλῶσσα μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν μ. μέλλ., ἐξαιρέσει τοῦ μιγήσομαι, ὅπερ ἀπαξ μόνον (K, 365) ἀπκντᾶ, καὶ τότε πάλιν με σημασ. μέσσην, ἰδ. §. 229. Ἡ δωρικὴ διάλεκτος ἐσχημάτιζεν, ὡς ἐν §. 229, A. 2 παρετηρήσαμεν, τοὺς παθητ. μέλλ., τοὺς ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. μὲ ἐνεργητικὴν κλίσιν παραγομένους, μὲ κλίσιν ἐπίσης ἐνεργητ. ὡς φανῆσειν ἀντὶ φανῆσεσθαι· ἐπιμεληθῆσει ἀντὶ ἐπιμεληθήσεται· δειχθησοῦντι ἀντὶ δειχθήσονται.

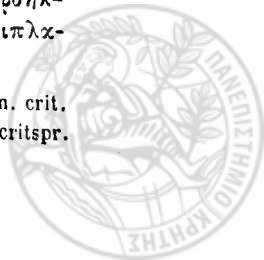
3. Ἀπορίπτέα πάντως εἶνε ἡ ἰδέα ἢ παρὰ τοῖς Ἑλλ. Γραμματικοῖς ἐπικρατήσασα, ὅτι δηλ. τὸ Ἑλλ. ῥῆμα ἀποτελεῖται ἐκ τελείου παθητικοῦ, τὸ δὲ μέσον ἔχει μόνον ἀόρ. καὶ μέλλ. μὲ τύπους ἰδίους, τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους δανεῖζεται ἐκ τοῦ παθητικ. διὰ τοῦτο συνείθιζον τὸ μὲν ἐν τῷ τυπικῷ τῆς Γραμματικῆς νὰ κα-

ταγράφωσιν ἀμέσως μετὰ τὸν ἐνεργητικὸν τύπον τὸν παθητικὸν μὲ πλήρη συζυγίαν, τοὺς δὲ ῥηθέντας δύο τοῦ μέσου τύπους νὰ θέτωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ παθ. ὡσεὶ παράρτημα, τὸ δὲ καὶ ἐν τῇ συντάξει πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ προέλθωσιν μόνον ἐκ τοῦ μέσου ὑπὸ σημασ. αὐτοπαθῆ, διαστρέφουσι πῶς διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ παθητικοῦ.

4. Ἐν πρώτοις παρατηρητέον, ὅτι γενικῶς ἡ παθ. ἔννοια εἶνε συγγενῆς πολὺ τῆς αὐτοπαθοῦς, οὕτω δὲ ὑπὸ τῆς γλώσσης ἐν ἀρχῇ ὄντως καὶ ὑπολαμβάνεται καὶ ἐκφράζεται, ἐπειδὴ ἡ αὐτοπαθῆς διακρίνεται τῆς παθητικῆς κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι παρ' ἐκείνη μὲν τὸ ὑποκειμενὸν ὑποτίθεται ὡς ἐξωτερικεῦον τὴν ἐνέργειαν, ἅμα τε καὶ δεχόμενον πάλιν ταύτην ἐν ἑαυτῷ, παρὰ ταύτην δέ, ὡς ὑφιστάμενον τὴν ἐξωθεν προερχομένην ἐνέργειαν, καὶ ἐν ἑαυτῷ ταύτην δεχόμενον. Οὕτω δ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι γλώσσαι, ὡς π. χ. αἱ σλαβικαί¹⁾, αἵτινες στερούμεναι πάντως τύπου παθ. μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτοῦ τὸ αὐτοπαθῆς ῥῆμα μετὰ τῆς καταλήξεως *ssa* (γερμ. *sich*) ἐφ' ὄλῳα τῶν προσώπων· καὶ αἱ ἀρχαῖαι ἀρκτῶναι γλώσσαι μεταχειρίζονται ἐπίσης ῥήματα αὐτοπαθῆ μὲ σημ. παθ.²⁾ Καὶ παρ' αὐταῖς προσέτι ταῖς γλώσσαις, αἵτινες ἔχουσι παθ. τύπον, ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὁ αὐτοπαθῆς τύπος. Καὶ ἡ γερμανικὴ αὕτη, καθὼς καὶ ἄλλαι νεώτεροι γλώσσαι, αἵτινες δὲν ἔχουσι παθ. τύπον, ἀλλὰ περιφράζουσι τοῦτον διὰ βοηθητικοῦ τινὸς ῥήμ., μεταχειρίζονται οὐχὶ σπανίως τὰ αὐτοπαθῆ ῥήμ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς παθητικ. ἐννοίας. Καὶ ἡ σανσκριτικὴ αὕτη ἔχει κυρίως δύο μόνον τύπους, τὸν ἐνεργητικὸν (*Parasmaipadam*), καὶ τὸν αὐτοπαθῆ (*Atmanépadum*), ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐλληνικὸν μέσον. Τὸ παθητικὸν λαμβάνει παρὰ τῆς σνοκρ. τὰς καταλήξεις τοῦ *Atmanépadum*, καὶ διαφέρει τούτου εἰς τινὰς τύπους μόνον κατὰ τὴν συλλαβὴν *ja*, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς ῥίζης³⁾. Οἱ Λατῖνοι ὅμως ἐσημημάτισαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐντελῶς τὸν παθ. τύπον, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἀναπληροῖ καὶ τὸ μέσον· ὡς *aer movetur* = ὁ ἀήρ κινεῖται· *pares cum paribus facillime congregantur, laetor, reminiscor*. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ παθ. μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τῆς λατιν. Γραμματικῆς, ἐπόμενον ἦτο, ἵνα ἡ ὅλη περὶ τοῦ ῥήμ. διδασκαλία ὑποστῇ ποικίλας συγχύσεις ἐν τε τῷ τυπικῷ, καὶ ἐν τῇ συντάξει.

5. Ὅτι ὁ μ. μέλλ. καὶ οἱ δύο μ. ἀόρ. κυρίως αὐτοπαθῆ μόνον σημασίαν ἔχουσιν, ἀμφοτέρω δ' οἱ ἀόρ. μάλιστα ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, ἐρρήθη ἀνωτέρω (§. 376, 5), καὶ ὅτι αὐτοὶ πάλιν προήλθον ἐκ τῶν ἐνεργ. τύπων δι' ἀπλῆς αὐξήσεως ἢ κυρίως διὰ διπλ-

1) Becker org. d. Spr. §. 26.—2) Grimm IV. σ. 45.—3) Bopp gramm. crit. ling. Sanscritae σ. 140· καὶ τὸν ἴδιον Konjugations system. der Sanscritspr. σ. 36.

σικσμοῦ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων, γίνεται δὴλον ἐξ ἑαυτοῦ (ἴδε καὶ §. 211, Προσημείω). Ἐπόμενον λοιπὸν εἶνε, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ μέσου, οὓς συγκαταλέγουσιν ἐν τοῖς παθ. οἴοι, ὁ ἐνεστώσ, παρατ. παρακ. ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλ. μέλλ., καὶ οἵτινες ἀνεπτύχθησαν ἐπίσης ἐκ τῶν ἐνεργητ. τύπων, εἶνε ἀνάλογοι τῶν χρόνων ἐκείνων κατὰ τε τὸν σχηματισμὸν καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Τοῦ μέλλοντος ὁμῶς καὶ ἀορίστου ἐσχημάτισεν ἡ γλῶσσα πρὸς τοῖς μ. τύποις καὶ ἰδίους πρὸς δῆλωσιν τῆς παθ. σημασίας, καὶ τούτου ἕνεκα ὁ μ. μέλλ. καὶ μ. ἀόρ. ἔχουσι σημασ. αὐτοπαθῆ, οἱ λοιποὶ ὁμῶς χρόνοι, ἐπειδὴ δὲν ἀντιτίθενται ἄλλοις ἀντιστίχοις παθ. τύποις, περιέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς πρὸς τῇ αὐτοπ. σημασίᾳ καὶ τὴν παθητικὴν.

6. Πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα δὲν ἤθελον προέλθῃ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἐὰν ὑπῆρχεν, ὡς ἐν ἄλλαις γλώσσ. πρᾶγματικὸν παθητικ. Τὰ φαινόμενα ὁμῶς τοῦτα ἐξηγοῦνται ἀπλῶς καὶ φυσικῶς, ἐὰν ὑπολάβωμεν τὸ νομιζόμενον παθητ. ὡς μέσον. Ἐνταῦθα π. χ. ἀνήκει τὸ ἐν §. 374, A. 1 μνημονευθὲν φαινόμενον, ὅτι δηλ. ἐν πολὺ μὲν μεγάλῳ ἀριθμῷ ῥημάτων ἐσχημάτισθη ὁ ἀόριστος πρὸς ἔκφρασιν τῆς αὐτοπ. ἢ ἀμεταβ. ἐνεργείας, ἐν τισι δὲ παθ. καὶ ὁ μέλλ. μετὶ τὸν παθ. ὡς ἐξ. ἐπ. λάγην = ἐτρόμαξα· ἀπ. ἡλλάγην = ἐσώθην, ἐβουλήθην = ἠθέλησα· ἐδυνήθην = ἠδυνήθην ἤσθην = εὐχάριστήθην ἤσθησμαι = θὰ εὐχάριστήθω· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ μετ' αἰτιατ. σύνταξις τύπων μέσων, ὡς ὀψόμεθα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῆς πτώσεως ταύτης· ὡς τύπτομαι π. ληγάς = δέχομαι π. ληγάς· ἡμφιέσθην ἐσθῆτα = ἐνεδύθην φόρεμα = induisse sibi vestem. Ἐὰν δὲ τὰ φαινόμενα ταῦτα παρουσιάζωνται καὶ ἐν τῇ λατιν. γλώσσῃ· ὡς «hedera cinctus tempora» Ὁδ. Am. 3.9,61, καὶ «Virgines longam induitae vestem» L. 27, 37, θεωρητέα πάντοτε ὅτι εἶνε ἰδιώματα μόνον τῶν ποιητῶν καὶ μ. γν. πεζογράφων μιμουμένων τοῦ Ἑλληνας· ἐν τῇ κοινῇ δὲ τοῦ λαοῦ γλώσσῃ οὐδέποτε βεβιαίως ταῦτα εἰσήχθησαν. Εἶτα τέλος ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ἐπομένη ἰδίως ἐξήγησις.

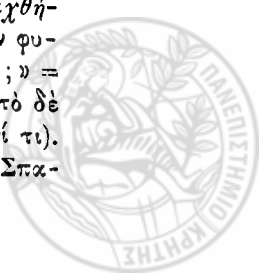
7. Ἐν τῇ μετατροπῇ τοῦ μετ' ἀντικειμ. ἐνεργητ. ῥήμ. εἰς παθητικὸν ὄχι μόνον τὸ ἀντικείμενον τοῦ μεταβατικ. ῥήμ., ὡς ἐν ἄλλαις γλώσσαις, γίγνεται ὑποκείμενον, τὸ δὲ πρότερον ὑποκείμενον τοῦ ἐνεργητ. ἐκφέρεται συνήθως κατὰ γενικὴν μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσ. ὡς Ἐκτωρ ὑπ' Ἀχιλλέως ἐφορευθή, (ἐκ τοῦ Ἀχιλλεὺς ἐφόρευσε Ἐκτορα), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἀμεταβάτου ῥήμ. γίγνεται ὑποκείμενον, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἐκλαμβάνει τὴν παθητικὴν ῥηματικὴν ἔννοιαν, ὡς αὐτοπαθῆ· οὕτω π. χ. ὁ μὲν Ἕλληνας λέγει φθοροῦμαι, ἐφθορήθην, φθορήσομαι ὑπὸ τινος (ἐκ τοῦ φθορεῖν τινι = invidere alicui) = λαμβάνω, ἔλαβον, θὰ λάβω φθόνον ἀπὸ τινος· ὁ δὲ Λατίνος τὸν κεντρίον invidetur mihi ab aliquo = συμβαίνει μοι φθόνος· ἐκ τινος· πιστεύομαι καὶ ἀπιστοῦμαι ὑπὸ τινος (ἐκ τοῦ πιστεύειν καὶ ἀπιστεῖν τινι) = λαμβάνω πίστιν,

ἀπιστίαν ἀπό τινος Ἡρόδ. 7, 144 «αἱ νῆες οὐκ ἐχρήσθησαν» (χρησθαί τινι). Θουκ. 1, 82 «ἡμεῖς ὑπ' Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα» (ἐπιβουλεύειν τινί). 142 «ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἐφορμεισθαι» καὶ 8, 20 «νῆες ἐφορμούμεναι ὑπὸ Ἀθηναίων» (ἐφορμειν τινι = πολιορκῶ τινα). Πλ. πολ. 417, b «καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διὰ ζῶσι πάντα τὸν βίον». Ξεν. Κύρ. 5, 4, 34 «αὐτοὶ ἐπιβουλεύσμεθα»· συμπ. 4, 31 «οὐκέτι ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις». Πλ. Λυσιδ. 208, c «ἡ δεινὸν ἐλεύθερον ὄντα ὑπὸ δούλου ἄρχεσθαι» (ἄρχειν τινός). Θουκ. 1, 37 «αὐτοὶ πολεμοῦνται» (πολεμειν τινι). 3, 61 «ἡγεμονεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν (ἡγεμονεῖν τινός). Πλ. πολ. 551, a «ἀσκειται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμωζόμενον». Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 33 «Πλακμάδην πάντες ὑμνοῦσιν, ὡς διὰ σοφίαν φθορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀπώλετο». Ἰέρ. 11, 6 «νικῶν μὲν οὐκ ἂν θαυμαζοίτο, ἀλλὰ φθοροῖο, νικώμενος δ' ἂν καταγελῶ» (καταγελᾶν τινος). 11 «οὐ μόνον φιλοῖτο ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐρῶ ὑπ' ἀνθρώπων» (ἐρᾶν τινός). Κύρ. 6, 1, 41 «τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται» (ἐπιχειρεῖν τινι). Ἀπομ. 2, 6, 11 «τοὺς ἐπασθέντας» (ἐπάθειν τινί)· οὕτω καὶ καταψήφίζομαι θανάτου (ἐκ τοῦ καταψήφίζομαι τινος θάνατον), ἰδ. Πλ. πολ. 558, a· πολιτ. 299, a κρατηθῆναι, καταφρονηθῆναι ὑπὸ τινος κτλ. (ἐκ τοῦ κρατεῖν, καταφρονεῖν τινος).

ΣΗΜ. Ἐάν δ' ἐνίοτε ἡ σύνταξις αὐτῆ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Λατίνοις· ὡς persuasor, parcor, plaudor, invidor, δὲν εἶνε τοῦτο ἴδιον τῆς φύσεως τῆς γλώσσης ταύτης, ἀλλ' εἶνε ἀπλῆ τεχνικὴ μίμησις τῆς Ἑλλ. συντάξ. (ἴδ. ἀρθ. 6). Διὸ ἀρμολόγως πάνω λέγει ὁ Σχολ. Cruq. ad Hor. A. P. 56 invidor «mire, dum de fingendis verbis loquitur, Graeco more loquitur, φθονοῦμαι i. c. invidiam patior; invidor enim videtur non satis latine dici posse».

ΣΗΜ. 2. Σπανία εἶνε ἡ ἀπὸ πρόσωπος σύνταξις, ὡς Θουκ. 5, 49 «Λακεδαιμόνιοι ἀντέλεγον μὴ δικαίως· σφῶν καταδεδικασθαι». Τὸ δὲ παρὰ Ξεν. π. προσ. 1, 1 «νομίζων, εἰ τοῦτο γένοιτο, ἅμα τῇ τε πενίᾳ αὐτῶν ἐπιπεκουρησθαι καὶ τῷ ὑπόπτους τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι» δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφερθῆ προσωπικῶς ἄνευ τραχύτητός τινος, ἔνεκα τοῦ κατόπιν λόγου.

8. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνυχολογίαν καὶ ἐν ῥήμασί τισιν, ἄτινα ἐνεργητικὰ ὄντα συντάσσονται μετὰ δοτικ. τοῦ προσώπου καὶ αἰτιατ. τοῦ πρᾶγματος· ἡ μὲν δοτικ. γίνεται ὀνομαστικὴ, ἡ δὲ αἰτ. φυλάττεται, ὅταν ταῦτα μετατραπῶσιν εἰς παθητικὰ· ὡς τὰ ἐπιτρέπω, ἐπιτάττω, ἐπιστέλλω, πιστεύω τινί τι κτλ., ἐπειδὴ ὁ Ἕλληνας ὑπολαμβάνει τὸ παθητικὸν ὡς αὐτοπαθὲς Θουκ. 1, 126 «οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν». 5, 37 «οἱ Κορίνθιοι ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀνεχώρουν», 1, 140 «ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε». Πολύβ. 8, 17, 1 «τοὺς Κρήτας πεπιστεύσθαι τι τῶν φυλακτῶν». Εὐρ. Ῥῆ. 538 «τίς ἐκνήρυχθη πρώτην φυλακὴν;» = τίς διὰ κήρυκος ἐπετάχθη τὴν πρ. φυλ.; Πλ. Τιμ. 60, c «τὸ δὲ ὑπὸ πυρός τάχους τὸ ροτερόν ἐξαρπασθῆν» (ἐξαρπάζειν τινί τι). Σοφ. Ἄντ. 408· «πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπιπελημένοι». Σπα-

νώτερον μένει ἢ δοτική, Ἡρόδ. 7, 10 «τοῖσι ἐπιείτραπτο ἡ φυλακή», 3, 142· (πλὴν παρὰ Πλ. νόμ. 636, d «ἐπειδὴ παρὰ Διὸς αὐτοῖς οἱ νόμοι πεπιστευμένοι ἦσαν γεγονέναι», ἢ δοτ. ἔμεινεν ἔνεκα τῆς προσθήκης τοῦ γεγονέναι, καὶ πολιτ. 282, e «τὴν δὲ ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς εἶναι τέχνην κροκονητικὴν φῶμεν», ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ ἄλλως, ἰδ. καὶ Θουκ. 1. 141, 1). Συνηθεστέρα φαίνεται ἡ δοτικ., ὅταν ἔπηται ἀπαρέμφκτον, ὡς εἰς τὸ τάττεται μοι ποιεῖν τι. Θουκ. 3, 22 «οἷς ἐτέτακτο παρβουθεῖν» ἰδ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6. 6. 3, 3· π. ἰππικ. 5, 2. Ἡρόδ. 4, 131 «ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη οἱ ἐλεστάλθαι ἄλλο ἢ δόντα τὴν ταχίστην ἀπαλάσσεσθαι».

9. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων τῶν ἐχόντων τὸ μέσον ἐπιδέχονται καὶ τὸ παθητικόν. *Φυλάττω μετ' αἰτ.* = φυλάττω τινά, *φυλάξασθαι* = ἐπρόσεξκ, *φυλάττομαι* = φυλάττ. ὑπὸ τινος «αἱ γυναικες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων» = *custodiuntur* Πλ. Ἄλλ. 1, 121, b· *βουλεύω μ. δοτ.* = δίδωμι τινι συμβουλήν, *βουλεύσασθαι* = ἀπεφάνισα, *ἐβουλεύθην* = με ἐλάβε τις σύμβουλον, ἐσκέφθη τι ὑπ' ἐμοῦ, «πλέω, ἀ καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι ἐς τοῦνκντίον αἰσχυρῶς περιέστη» Θουκ. 1, 120. *Ψηφίζω τι* = ὀρίζω τι, *ψηφίσασθαι* = ἐξενεγεῖν γνώμην, ἀποφασίζω, *ψηφισθῆναι* = ἀποφασισθῆναι «γρῆ τοῖς στρατηγοῖς, εἴ του προσδέοιντο, (δηλ. τοῦτο) ἐς τὸν ἔκπλου» = *decerni* Θουκ. 6, 8. «Ἡμῖν φιλονηκτέον ἐστὶν ὑπὲρ τῶν ἐνθάδε ψηφισθησομένων». *Αἰρέω* = λαμβάνω τι δι' ἐμυτόν, ἐκλέγω, *ἠρέθησαν ἡγεμόνες* = ἐξελέχθησαν Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34· «*λιμῶ οἱ Ἕλληνας αἰρεθήσονται*» Ἡρόδ. 2, 13. «Ἐκ περιττοῦ ἠρήσεται» = θὰ ἔχη ἐκλεχθῆ ὡς ἐκ περισσοῦ Πλ. Πρωτ. 338, b. *Ἄρχω μ. γεν.* πρῶτος ποιῶ ἀρχήν τινος, *ἄρξασθαι* = ἔκαμα ἀρχήν ἠρχισά τι, «(ἐν) ὄργῃ εἶχον οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἀρχθῶσι φοβούμενοι» Θουκ. 2, 8. *Κόπτω* = κτυπῶ, *κόψασθαι* = ἔτυψκ ἐμυτόν, καὶ (αἰ νῆες) ἀπολειφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν» Θουκ. 8ρ 13. *Γράφω* = γράφω, *γράφασθαι* = γράψκ τι ἑαυτῶ, κατηγορῶ τινος, καὶ «διὰ τοιαύτην δὲ φιλονεικίαν ὑπὸ νέου ἔτι ὄντος ἐμοῦ ἐγγράφη, καὶ τις αὐτὸ ἔκλεψε γραφέν» Πλ. Παρμ. 128, d κτλ. Καὶ ἐκεῖνα ἐπίσης τὰ ἐνεργ. ῥήμ. ἐπιδέχονται πολλάκις παθητικόν, ὧν ὁ ὀρ. παθ. ἔχει σημ. μέσσην (ἰδ. ζ 374, A. 1)· ὡς *κινῶ* = κινῶ, *κινήσομαι* = θὰ κινήτω ἐμυτόν, *κινήθηναι* = ἐκίνησα ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ ἐκινήθην ὑπὸ τινος Πλ. πολ. 545, d «ἀδύνατον κινήθηναι» δηλ. τὴν πολιτείαν καὶ ὀλίγον μετὰ τοῦτο «ἡ πόλις ἡμῖν κινήσεται» (= θὰ συνταρχθῆ *concutietur*)· τὸ δὲ *κινήσεται* = θὰ κινήσῃ ἑαυτήν, κινήθῃ. *Σώζω* = σώζω, σωθῆναι, ἔσωσα ἑαυτόν, *σωθήσομαι* = θὰ σώσω ἑμαυτόν «ἡ τῶν σωμάτων ἕξις ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σώζεται» Πλ. Θεαίτ. 253, 6 κτλ.

10 Κκι ἐξ ἀμεταβάτων ῥημάτων. σχηματίζονται ἐνίοτε ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ παθητικά. Εὐρ. Ἰρ. τ. 367 «αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον» = πληροῦται αὐλήσεως, ἐκ τοῦ ἐνεργ. αὐλεῖν = *tibia canere* πλίζειν τὸν αὐλόν. Θουκ. 2, 35 «μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετῆς κινδυνεύεσθαι», ἰδ. 5, 91. Δημ. 18, 278. Ψευδ. Λυσ. 2, 54 «τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα ὑφ' ἐνὸς ῥηθῆναι». Δημ. 30, 10 «εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου τὴν οὕτω κινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν». Ἀντιφ. 5, 75 «ὅμως δ' οὖν κεκινδυνεύεται» = ἀλλ' ὅμως θὰ ἔχη τολμηθῆ. Ξεν. ἀν. 5, 8, 20 «κκι τὰ μικρὰ ἀμαρτηθέντα» = *vel parva peccata*, ἰδ. π. προσὸδ, 4, 37. Θουκ. 2, 65 μ. σ. Popp. Ἀντιφ. 5, 77 «ὅ, τι ὕστερον αὐτῶ ἡμάρτηται». Θουκ. 7, 77 «ἰκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτόχηται». Δημ. 18, 212 «ἀτυχηθέντων» = *rerum infeliciter gestarum* μ. σημ. Schaefer. Ξεν. Κύρ 4. 6, 10 «ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀληθευομένους δίδωμί σοι τὴν ἐμὴν δεξιάν» = ἐκν ταῦτα ἀληθῶς λέγωνται = *ea conditione, ut haec vere dicantur*. Παρ' Ὀμ. δὲ ζ, 131 καὶ, ὑόμενος κκι ἀήμερος. Ξεν. ἑλλ. 2. 4, 3 «νιφόμενοι» = χιονιζόμενοι.

11. Τὸ αἴτιον τοῦ πάθους ἐκφέρεται - a) συχνότατα καὶ γενικώτατα διὰ τῆς ὑπὸ (ὑποκάτω) μετὰ γενικῆς, τοῦ αἰτίου ὑποτιθεμένου προσώπου, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ παθητικὴ κατάστασις - b) ἀντὶ τῆς ὑπὸ μετὰ γενικῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφέρεται πολλάκις διὰ τῆς ὑπὸ μετὰ δοτικῆς, δι' οὗ ἡ πράξις παρίσταται τοπικωτέρᾳ, διὸ μᾶλλον αἰσθητῆ, καὶ ἐνκρυπτετέρᾳ, ὡς τὸ παρ' Ὀμ. συχνὸν δαμῆναι ὑπό τιτι, «αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέροντο» Α, 121' ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ ἡ σύνταξις αὕτη περιωρίσθη ἐπὶ τῶν πικιδευτικῶν μόνον ῥημάτων. Πλ. πολ. 391, c «Ἀχιλλεύς ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθρημμένος» μ. σημ. Stallb. = ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν κκι διδασκαλίαν. ἰδ. 558, d. 572, c. Λάχ. 184, e «ὑπὸ πικιδοτρίβῃ ἀγχθῶ πεπικιδευμένος» - c) Διὰ τῆς ἐκ (ἐξ) μετὰ γενικῆς ἡ σύνταξις αὕτη εἶνε σχεδὸν μόνον τοῦ νεοῖωνικοῦ πεζοῦ κκι τῆς ποιήσεως, καὶ παρίστησι τὸ αἴτιον, ὡς τὴν πηγὴν τρόπον τινά, ἐξ ἧς προκύπτει ἡ παθητικὴ κατάστασις. Β, 70 «Γρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός». 669 «ἐφίληθεν ἐκ Διός». Σοφ. Ἀντ. 63 «ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσωνων». 1073 «ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε». ἰδ. Ἀντιγ. 210. Ἡρόδ. 3, 12 «τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ μάγου» ἔνθα κκι, «προδοδῶσθαι ἐκ Πηγήσπερος». ἰδ. 1, 114. 2, 151. 3, 14. 71. 7, 175. 8, 114. Ξεν. ἑλλ. 3. 1, 6 «ἐκείνῳ αὕτη ἡ χώρα ἐκ βασιλείας, ἐδόθη». - d) Διὰ τῆς πρὸς μετὰ γεν. (κυρίως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῶ λέγει τις) ἡ σύνταξις δ' αὕτη εἶνε εὐχρηστος, ὅταν ἡ παθητικὴ κατάστασις πρέπη νὰ παρυσταθῆ ὡς προερχομένη ἀμέσως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῶ λέγει τις, Α, 831 «ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθη», ἰδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 357. Ἀντ. 725. Αἴ.

651 «έθελόνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός», Φιλ. 383 «τῶν ἐμῶν τητῶμενος πρὸς τοῦ κακίστου κακ κακῶν Ὀδυσσέως». 1023 «γελῶμενος πρὸς σοῦ». 1070 «πρὸς ὑμῶν ᾧδ' ἔρημος, ᾧ ξένοι, λειφθήσομαι». Ἡρδ. 1, 61 «ἀτιμᾶζέσθαι πρὸς Πεισιστράτου». 2, 75 «τὴν Ἴβιν. . τετιμηθῆαι λέγουσι Ἀράβιοι μεγάλως πρὸς Αἰγυπτίων». Ἰδ. 2, 152. 3, 65 κ.τ.λ. Ξεν. οἰκ. 4, 2 «αἱ βναυσικαὶ (τέχναι) εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων». - ε) Διὰ τῆς παρὰ μ. γεν. (κυρίως ἐκ τοῦ πλησίον τινός) ἢ σύνταξη αὕτη συμβαίνει, ὅταν τὸ αἷτιον πρέπη νὰ παρασταθῆ ὡς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ ὁποίου, τῶν περὶ ἑαυτὸν τοῦ ὁποίου, τῶν ἐσωτερικῶν δηλ. ἢ ἐξωτερικῶν μέσων τοῦ ὁποίου προέρχεται ἢ παθητικὴ κατάστασις· διὸ καὶ τίθεται ἰδίχ ἐπὶ τῶν πέμπεσθαι, δίδοσθαι, ὠφελείσθαι, συλλέγεσθαι, λέγεσθαι, ὁμολογεῖσθαι, σημαίνεσθαι, ἐπιδεικνύσθαι καὶ τῶν ὁμοί. ῥημ. Ἡρδ. 7, 106 «τὰ δῶρα πέμπεται παρὰ τοῦ βασιλεύοντος». Ξεν. ἀν. 2. 1, 17 «πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως». Σοφ. Αἰ. 1029 «ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη παρὰ ζωστήρι». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30 «κἀμηλοὶ πολλοὶ παρὰ τῶν φίλων συνειλεγμένοι». 42 «τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα». ἀν. 1. 9, 1 «παρὰ πάντων ὁμολογεῖται». Κύρ. 1. 6, 2 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα». 5. 5, 20 «τοῦτ' αὖ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω». κυνηγ. 13, 4 «κρᾶτιστόν ἐστι παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεισθαι». Πλ. συμπ. 175, ε «οἶμαι γάρ με παρὰ σοῦ σοφίας πληρωθήσεσθαι». Σοφ. Οἰδ. κολ. 1500 «τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡγεῖται κτύπος;» = ἐκφέρεται, *aditug.* - f) διὰ τῆς διὰ μ. γεν. (σπανίως), ὅταν τὸ αἷτιον πρέπη νὰ δηλωθῆ ὡς τὸ μέσον, τὸ δι' οὗ. Δημ. 3, 31 «διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται». - g) Διὰ τῆς ἀπὸ μ. γενικ. (οὐχὶ συχνόν, σχεδὸν ὀμως συχν.) παρὰ Θεουκ.) τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ἢ παθητικὴ κατάστασις πρέπη νὰ δηλωθῆ, ὅτι προέρχεται ἀπὸ μέρους τινός. Θεουκ. 1, 10 «ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι». 8, 77. 1, 17 «ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον». μ. σημ. Popp. 4, 73 «οὐδὲν ἀφ' ἑκατέρων ἐπεχειρεῖτο». 6, 32 «ἐλέχθησαν τοιοῖδε λόγοι ἀπὸ ἄλλων». 6, 28 «μηνύεται ὑμῖν εὐτυχεῖν» - h) τὸ ἐλλ. 7. 1, 5 «ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν» - h) τὸ αἷτιον δύναται νὰ ἐκφερθῆ καὶ δι' ἀπλῆς δοτικῆς κανονικῶς δὲ συμβαίνει τοῦτο ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθέτων, συχνὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, σπανιώτερον ὅμως ἐπὶ ἄλλων χρόνων. Ἡ δοτικὴ δηλοῖ τὸ πρόσωπον, ὅπερ συμμετέχει τῆς παθητικῆς καταστάσεως, ἢ διὰ τὸ ὁποῖον αὕτη ὑπάρχει· Ἐνῶ δ' ἢ ὑπὸ μ. γεν. δηλοῖ ἀπλῶς τὸ αἷτιον τῆς παθητικ. καταστάσεως, ἢ δοτικὴ ἐκφράζει σύνταμ, ὅτι ἢ παθητ. κατάστασις εὐρίσκεται καὶ εἰς σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ αἷτιον· «τὸ στράτευμα εὐεπίθετον ἦν τοῖς πολεμίοις» Ξεν. ἀν. 3. 4, 29 = τὸ στράτ. ἡδύνατο νὰ προσβληθῆ ὑπὸ τῶν πολεμίων εὐκόλως, ἦτο εὐπρόσβλητον. «Ἀσκητέα ἐστὶν ἡμῖν ἢ ἀρετὴ» = ἢ

ἀρε. πρέπει νὰ ἀσκηθῆ ὑφ' ἡμῶν· «ὡς μοι πρότερον δεδήλωται» Ἡρόδ. 6, 123 = ὡς τὸ πρᾶγμα ἔχει ὑπ' ἐμοῦ πρότερον δηλωθῆ, καὶ δι' ἐμὲ πλέον ὑπάρχει δεδηλωμένον, ἴδ. §. 423, 25, c). Ὅταν ὁμως ἡ παθητικὴ κατὰστασις δὲν ἐκφέρηται διὰ προσώπων, ἀλλὰ διὰ πραγμάτων, τότε τίθεται ἐπὶ ἴσης ἡ δοτικὴ, ἥτις ὁμως ἀντιστοιχοῦσα τῇ λατιν. ἀφαιρετικῇ ἐκκληπτέα ὡς δοτικὴ τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου· οἶον «ἡ πόλις πολλαῖς συμφοραῖς ἐπιέζετο».

§. 379. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων καὶ ἐγκλίσεων.

Διακρίνομεν ἐν τῷ ῥήματι γένη ἢ εἶδη,

a) τοὺς χρόνους δηλ. (tempora), δι' ὧν ἐκφράζεται ἡ χρονικὴ σχέσις τοῦ κατηγορουμένου·

b) τὰς ἐγκλίσεις (Modi), δι' ὧν ἐκφράζεται ἡ κατηγορικὴ ἢ ἐγκλητικὴ σχέσις τοῦ κατηγορουμένου.

A. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων (Temporibus) τοῦ ῥήματος.

§. 380. Προσημείωσις.

1. Ἐν τῷ τυπικῷ (§§. 220 καὶ ἐξ.) ἀφηγήθημεν τὴν βαθμικαὴν ἀνάπτυξιν τῶν χρόνων, καὶ ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δύο μόνον ἐν ἀρχῇ χρονικοὺς τύπους ἔσχε, τὸν τοῦ ἐνεστώτος καὶ τὸν τοῦ παρωχημένου, ἴδ. §. 221, 1, καὶ §. 225· διότι τὸν ἐνεστώτα μετεχειρίζετο καὶ πρὸς ἐνδείξιν τοῦ μέλλοντος. Εἰ καὶ ἐν τῇ ὁμηρικ. γλώσσῃ ὅλοι οἱ χρόνοι εἶνε ἐντελῶς σχεδὸν ἀνεπτυγμένοι, οὐδὲν ἦττον περιέχει καὶ πολλοὺς μέλλοντας μηδὲ τῶν ἐνεστώτων διαφέροντας· Ἐνεστώτες μάλιστα τινες παρέμειναν, ὡς τοιοῦτοι, καὶ μέχρις ἐσχάτων ἴδ. §. 227, 5. Αἰ σημιτικαὶ δὲ γλῶσσαι οὐδέποτε, ὡς εἶδομεν §. 225, ἐξῆλθον τούτου· διότι ὁ μὲν ἐνεστώς αὐτῶν εἶνε σύναμα καὶ μέλλον, ὁ δὲ παρωχημένος περιέχει τὸν Ἑλλ. ἀόριστον, παρατατικὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον. Καὶ αἱ γερμανικαὶ προσέτι γλῶσσαι δύο μόνον ἀπλοῦς χρόνους ἔχουσι, πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς ἐκφράζουσι περιφραστικῶς διὰ τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων.

2. Καὶ αὕτῃ ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν ἐγένετο βεβχίως ἐπιτηδεῖα, ἵνα σχηματίσῃ ἐντελῶς αὐτοτελεῖς ἀπλοῦς χρόνους, ἀλλὰ κατέφυγεν εἰς τὸ εἶναι πρὸς σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος, τοῦ νεωτέρου ἀορίστου (ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. ἀ.), καὶ τοῦ ὑπερσυντέλικου. Ὑπερτερεῖ ὁμως τῶν γλωσσῶν ἐκεῖνων κατὰ τρία· πρῶτον, διότι ἐσχημάτισεν οὐχὶ δύο μόνον, ἀλλὰ τέσσαρας αὐτοτελεῖς ἀπλοῦς χρόνους (τὸν ἐνεστ., ἀρχαιότερον ἀορ., τὸν παρατ., καὶ παρακ., ἐν τισι μάλιστα παραδείγμασι καὶ τὸν ὑπερσυντ.)· δεύτερον, διότι καὶ αὐτοὺς τοὺς συνθέτους χρόνους ἐσχημάτισε διὰ τῆς ἐνδομύχου συγχωνεύσεως τῆς ῥηματικῆς ῥίζης μετὰ τῶν εἶναι

τύπων τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ οὗτοι πάντως τὸν τύπον χρόνων ἀπλῶν, ἐνῶ αἱ γλώσσαι ἐκεῖναι μεταχειρίζονται τὰς διὰ τῶν βοηθ. ῥημάτων περιφράσεις, αἵτινες εἶνε τραχεῖαι, πολλάκις δὲ ἑχληραί, καὶ εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῦ λόγου ἐπιδραβεῖς· καὶ τρίτον, διότι ἐσχημάτισεν ἰδιὸν τινα τύπον τοῦ παρελθόντος, τὸν ἀόριστον, καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ, ὡς ἐν ταῖς ῥωμανικαῖς γλώσσαις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τῇ ἀπαρεμφάτῳ αὐτῇ καὶ τῇ μετοχῇ, δι' ὧν προήλθε τῇ γλώσσῃ, ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, μεγάλη ὠφέλεια, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀντιθέσεως, ἣν ὁ ἀόριστος ἀποτελεῖ ἐν τε τῇ ὀριστικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι πρὸς τοὺς παρ.τ., ὑπερσ. καὶ παρ.κ. τῆς ὀριστικῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, δύνανται νὰ ἐκφραστῶσι καὶ αἱ λεπτόταται τοῦ πνεύματος σκιαγραφίαι. Ἐν τῇ τελείᾳ δὲ ἀναπτύξει καὶ διαμορφώσει τῶν ῥηματικῶν τύπων πρὸς δήλωσιν τῶν χρονικῶν καὶ ἐγκλιτικῶν σχέσεων δεικνυσὶν ἡ εὐφυῆς τῆς Ἑλλ. γλώσσης κάλλιστα τὴν δημιουργικὴν αὐτῆς δύναμιν· ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἢ ἐν τῇ ἑλληνικῇ αἱ σχέσεις ἐκεῖναι δύνανται νὰ ἐξενεχθῶσι μετὰ τοσαύτης θαυμαστῆς σαφηνείας, ὀξυνοείας καὶ λεπτότητος.

§. 381. Συνοπτικῶς πῶς περὶ τῶν χρόνων.

1. Ἡ χρονικὴ σχέσηις τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ἀναφορὰ τούτου πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος. Τὸ πρῶτον ἐξήρχουν τῇ γλώσσῃ, ὡς ἐν §. 380, 1 εἰδόμεν, δύο χρόνοι ὁ ἐνεστώς, καὶ ὁ παρωχημένος (ἀόριστος), τοῦ ἐνεστώτος δηλοῦντος οὐ μόνον πᾶν τὸ ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος πῆπτον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ κείμενον. Μετὰ δὲ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχημένου (ἀορίστου) περιῆλθεν ἡ γλώσσα ἀμέσως εἰς ἀνάγκην ἐπαισθητὴν νὰ παραστήσῃ σαφέστερον καὶ ἀκριβέστερον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι ἔτι κειμένου πρὸς τὸ παρὸν ἢ παρελθὸν τοῦ λέγοντος. Πρὸς δήλωσιν τούτου ἡ Ἑλλ. γλώσσα φαίνεται, ὅτι τὸ πρῶτον μετεχειρίζετο τὴν ὑποτακτικὴν (§. 325), μετὰ ταῦτα δὲ ἐσχημάτισεν ἰδιὸν τύπον πρὸς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος, ὡς τοῦτο δῆλον γίνεταί ἐκ τοῦ ῥήμ. εἶναι, ὅπερ εἶνε ἡ βῆσις ὄλων τῶν ἄλλων ῥημάτων· τὸ εἶμι δηλ. δηλοῖ τὸ παρὸν, τὸ ἦν τὸ παρελθόν, καὶ τὸ ἔσομαι τὸ μέλλον. Ἐν τῇ περικοιτέρῳ δὲ ἀναπτύξει τοῦ πνεύματος διεγνώσθη, ὅτι ἡ πράξις, ἢ πίπτουσα ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ἢ τῷ παρελθόντι ἢ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ, ἢ δύνάτο νὰ ἦνε ἀτέλεστος (διατελοῦσα ἔτι ἐν τῇ ἐκυτῆς ἀναπτύξει), ἢ τετελεσμένη (ἀναπτυχθεῖσα ἤδη)· διὸ ἐσχηματίσθη νέκ τῶν χρόνων σιερὰ, ὁ παρ.τ. δηλ. πρὸς τῷ ἀορίστῳ ὁ παρ.κ., ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλίγον μέλλ. πρὸς τῷ μέλλοντι.

2. Ὁ ἀόριστος τῆς ὀριστ. εἶνε ὁ μόνος χρόνος, ὅστις ἐκφράζει ἀπλῶς τὸ χρονικὸν διάστημα (χρονικὴν σφαιρῆν), ἤτοι τὸ παρελθόν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης δευτερευούσης ἐνοίης· οὐδὲν δ' ἄλλο οὗτος ἐκφράζει ἢ τὴν πρᾶξιν παρελθοῦσαν ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος. Πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι τῆς ὀριστ. δηλοῦσι τὸ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα (ἤτοι τὸ παρόν, παρελθόν καὶ μέλλον), τὸ δὲ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως, ἐμφαινόντες δηλ. ἂν ἡ πρᾶξις ἦνε ἀτέλεστος (ἐν τῇ ἐκυτῆ; δηλ. ἔτι ἀνκπτύζει), ἢ τετελεσμένη (ἀνκπτυχθεῖσα ἤδη).

3. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν οἱ χρόνοι δικιροῦνται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τάξεις,

1) Χρόνους τοῦ παρόντος·

a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, ἐνεστώ;· οἷον γράφω,

b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, παρακείμε·· οἷον γέγραφα.

2) Χρόνους τοῦ παρελθόντος·

a) ἡ πρᾶξις παρελθοῦσα (ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης δευτερευούσης ἀνκφορᾶς)· ἀόριστος, οἷον ἔγραψα,

b) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, παρατατ., οἷον ἔγραφον·

c) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, ὑπερσεντ·· οἷον ἐγεγράψην,

3) Χρόνους τοῦ μέλλοντος·

a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, μέλλον·· οἷον γράψω,

b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, μετ' ὀ.λ. μέλλον·· οἷον γεγράψομαι.

4) Οἱ χρόνοι δικιροῦνται δεύτερον ὡς ἑξῆς·

a) Εἰς ἀρκτικούς· ὁ ἐνεστώ; παρακείμε. καὶ οἱ μέλλοντες, οἷτινες ἐν τε τῇ ὀριστικῇ καὶ τῇ ὑποτακτικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρόν ἢ μέλλον,

b) Εἰς δευτερεύοντας ἢ ιστορικούς· ὁ παρατ. ὑπερσεντ. καὶ οἱ ἀόριστοι, οἷτινες ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρελθόν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ ὅτε μὲν τὸ παρελθόν, ὅτε δὲ τὸ παρόν ἢ μέλλον.

ΣΗΜ. Περὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς, εὐκτικῆς, πρόστακτικῆς, ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς, ἴδ. §. 389.

Χρήσις τῶν χρόνων.

§. 382. a) Ἐνεστώ;.

1) Ὁ ἐνεστώ; (τῆς ὀριστ.) δηλοῖ πρᾶξιν παροῦσαν, ἤτοι πρᾶξιν πίπτοσαν καὶ ἀκπτυσσομένην ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος. Ἡ χρῆσις τοῦ ἑλλ. ἐνεστώτος συμφωνεῖ ὡς τὸ πολὺ πρὸς τὴν ἐν ἄλλαις γλώσσαις χρῆσιν αὐτοῦ. Ἡ δὲ τοῦ ἐνεστώτος δηλουμένη πρᾶξις ἢ συμβαίνει μόνον ἐν τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ λαλῶν ἐκτελεῖ τὴν πρᾶξιν τοῦ λόγου, ἢ περιλαμβάνει χρονικὸν διάστημα, ἀπροσδιορίστου μὲν μήκους, δέον ὅμως νὰ πίπτῃ ἐν αὐτῷ ἢ στιγμῇ ἐκείνῃ. Ὁ ἐνεστώ; καθ' ἐκυτὸν δὲν ἐκφράζει οὔτε τὴν

διάρκειαν, οὔτε τὴν ἐπανάληψιν πράξεως ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ μόνον ἐκτίθησι τὴν πράξιν ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει διατελοῦσάν· διὸ μεταχειρίζεται τοῦτον τόσῳ ἢ Ἑλλην. ὅσῳ καὶ αἱ ἄλλαι γλῶσσαι· ἐπὶ τῶν καθολικῶν π. χ. ἐθνῶν, τῶν γινωσκῶν, παραβολῶν, ἐπὶ τῶν δηλώσεων τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων· οἷον, ὁ ἥλιος λάμπει, ὁ ἀνθρωπος θνητός ἐστι.

2. Πολλάκις τίθεται ὁ ἐνεστώσ καὶ ἐπὶ τῶν διηγήσεων παρελθόντων συμβάντων, ἰδίχ μὲν ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσιν, οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ ἐν ταῖς δευτερευούσαις, τοῦ παρελθόντος θεωρουμένου ἐν τῇ ζῳηρᾷ ἐκθέσει ὡς παρόντος· διὸ καὶ ἱστορικὸς ἐνεστώσ τότε καλεῖται (*praesens historicum*). Κοινὴ εἶνε καὶ ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις ἡ τοιαύτη τοῦ ἐνεστώτους σημασία, ἰδίχ ὅμως συνήθης τῇ Ἑλληνικῇ, ἐπιτολάζουσα μάλιστα καταπληκτικῶς εἶνε παρὰ ποιηταῖς· οὐ μόνον ἐν ταῖς διηγήσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ζῳηραῖς ἐρωτήσεσιν, καὶ ἀλλαγθῆ συνήθ. Τὸ ἤρεμον ὅμως τῆς ἐπικῆς ποιήσεως ὕφος ἀποκρούει τὸν τοιοῦτον ἐνεστώτα, ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς μάλιστα ἔπεισι μόλις ἀπαντῶσιν ἔχνη τοῦ τοιοῦτου (η, 104), ὁμοίον τι συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς *Nibelais*. Θουκ. 1, 59 «αἱ δὲ τριάκοντα νῆες τῶν Ἀθηναίων ἀπικνοῦνται εἰς τὰ ἐπὶ Θράκης καὶ καταλαμβάνουσι Ποτίδαιαν». 60. 61, ὁλόκλ. τὸ κεφάλ. 136, καὶ 137. Ξεν. ἀνάβ. 1. 7. 16 «ταύτην δὲ τὴν τάφρον βασιλεὺς μέγας ποιεῖ ἀντὶ ἐρύματος, ἐπειδὴ πνθάνεται Κῦρον προσελύοντα». Σοφ. Οἰδ. τ. 113 ἐρωτᾷ ὁ Οἰδ. τὸν Κρέοντα, ἀναγγείλαντα τὸν φόνον τοῦ Λαίου, «πότῃ δ' ἐν οἴκοις ἢ ἐν ἀγροῖς ὁ Λαῖος ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνος;» ἔνθα ὁ ἐνεστώσ ἐπὶ πραγμάτων παρελθόντων ἤδη διηγουμένων, *Schneidew.* Καὶ 716 ἡ Ἰοκάστη μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. ἐν τῇ διηγήσει περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαίου, «καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ζένοι ποτε λησταὶ φορεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοϊς», εἰ καὶ τὸ πρότερον καὶ μετὰ ταῦτα ἀορίστους μεταχειρίζεται. (Δὲν ἀνήκει δ' ἐνταῦθα τὸ τοῦ Σοφ. Ἄντ. 1174, ἔνθα ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ ἀγγέλου, ὅτι οἱ τῶν βασιλέων οἶκοι κατεστράφησαν, *(τεθῆσιν* δηλ. οἱ βασιλεῖς), λέγει, καὶ τίς φορεύει; δηλ. τίς εἶνε ὁ φονεύς; διότι τὸ φορεύειρ δὲν δηλοῖ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ εἰμὶ φονεύς, ὡς καὶ τὸ βασιλεύειρ = *regnare, regem esse* βασιλεύειν, καὶ βασιλέα εἶναι, ἰδ. ἀριθ. 4¹) Σοφ. Ἥλ. 679 ἡ Κλυτεμνήστρα ἐρωτᾷ τὸν παιδαγωγὸν, ὅστις ἀνήγγειλε τὸν φόνον τοῦ Ὀρέστου: Τῷ τρόπῳ διόλλυται; Εὐρ. ἰκ. 640 «Καπα νέως γὰρ ἦν λάτρις, δν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταβαλοῖ». Μήδ. 955 «εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἐν, ἀλλὰ μυρία, ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου κεκτημένη τε κόσμον, δν ποθ' Ἥλιος πατρός πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. «Ἐκ 1134 «ἦν τις

1) Schmalefeld Synt. des Griech. Verbs σ. 96 καὶ 97. Σημ.

Πριαμιδῶν νεώτατος Πολύδωρος, Ἐκθήης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ πατὴρ δίδωσι Πρίχμος ἐν δόμοις τρέφειν.» 963 «*τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρηκήης ὄροις ἀπῶν, ὅτ' ἤλθεσ δεῦρο*». Σοφ. Οἰδ. τ. 1025· 1040 ἐν 1030 λέγει ὁ ἄγγελος τῷ Οἰδίπ., ἤμην τότε σωτήρ σου, ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτᾷ ὁ Οἰδίπ. 1031 «*Τί δ' ἄλλος ἴσχοις ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;*» = ἐλάμβανές με; προχωρεῖ δ' ὁ ἄγγελος λέγων 1034 «*λόω σ' ἔχοντα δικτόρους ποδοῖν ἀκμάς*» = ἔλυόν σε. Οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται τὸν ἴστορ. ἐνεστῶτα πολλὰκις πικραδόξως πῶς· Σοφ. Ἥλ. 99 «*ἐμὸν θρηνῶ πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βράβραρον αἶαν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν, μήτηρ δ' ἡμῆ χῶ κοινολεχῆς Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὕλοτόμοι, σκίλλουσι κάρκ φονίῳ πελέκει*» μ. σ. Schneidew 425 «*τοιχαυτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἠλίῳ δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.*»

Σημ. 1. Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ ἱστορικοῦ ἐνεστ. τῷ παρατ. καὶ ἀορ. ἐπὶ τῶν διηγήσεων ἴδ. §. 386, 6, περὶ δὲ τοῦ ἐνε σ τ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ἴδ. §. 389, 4.

3. Ὡς πικροῦσα πράξις θεωρεῖται πολλάκις ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ ἡ τοιαύτη, ἥτις ἀρῆκει μὲν ἐν τῷ παρελθόντι, φθάνει ὅμως καὶ ἐν τῷ παρόντι, ἢ κατὰ τὰ ἐαυτῆς ἀποτελέσματα παρατείνεται ἔτι καὶ ἐν τῷ παρόντι. Διὰ τοῦτο δ' ἐνεστῶς συντάσσεται πολλάκις μετὰ ἐπιβήρημάτων τοῦ παρελθόντος· οἷον τῶν πάλαι, πάρος ἐπ., ποτὲ, ἀρτι, ἀρτίως. Καὶ ὅμως ἡ τοιαύτη τοῦ ἐνεστ. χρῆσις δὲν περιορίζεται ἐν τῇ ὀριστικῇ μόνον, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων· η, 201 «*αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν, εὖτ' ἔρωμεν ἀγακλειτὰς ἐκαστόμβας*» = ὡς πρότερον ἐφκίνοντο ἡμ. ἐναργ., οὕτω ἔτι καὶ νῦν φαίνονται ἐναργ. ὁσάκις θυσιάζ. M, 347 «*ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας*» = ὡς τὸ πρὶν οὕτω καὶ νῦν. Καὶ ἀρνητικῶς μετὰ τινος ἀντιθέσεως. Σ, 386 «*τίπτε . . . ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ; . . . πάρος γε μὲν οὔτι θαμίεις*» = διὰ τί τῶρα ἔρχεσαι εἰς τὰ ἡμ. δῶμ. καὶ ἐπισκέπτεσάι με, ἐνῶ πρὶν δὲν με ἐπεσκέπτεσο 1, 447 «*κριε πέπον τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν*» = διὰ τί τῶρα μοῦ ἔρχεσαι μετὰ τὰ πρόβρατα, ἐνῶ πρότερον ἐπροπορεύεσο αὐτῶν. Εὐρ. Ῥῆ. 322 «*ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν (τῶν φίλων) δεόμεθ', οἵτινες πάλαι μὴ ζυμπονοῦσιν, ἡνίχ' . . . Ἄρης ἔθραυε λαίρη τῆσδε γῆς.*» Ἥλ. 416 «*ἡσθήσεται ζῶντ' εἰσακούσας πατῖδ', ὃν ἐσώζει ποτὲ.*» Ξεν. Ἀγ. 1, 36 («*Ἀγρησίλαος*) ἐλπίζων καταλύσειν τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύουσαν πρότερον ἀρχήν» = ἀρχήν, ἥτις, ἐνῶ πρότερον πολλάκις ἐπήνεγκε πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔτι καὶ νῦν ἐπιφάνεται ἐχθρὰ τοῖς Ἑλλησι. = imperium, quod postquam pluries Graeciae bellum intulit, etiam nunc infestum Graecis se ostendit· Braitenb. Δημ. 20, 141 «*μεγίστας δίδοτε ἐκ παντός*

τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοῖς γυμνικοῦς νικῶσιν ἀγῶνας» = καὶ πάντοτε ἐδίδοτε μεγίστ. δωρ., ἔτι δὲ καὶ νῦν δίδοτε. Οὕτω δὲ τίθεται ὁ ἐνεστώσ και ἐπὶ πραγμάτων πασιγνώστων. Ξεν. ἀπομ. 4. 2, 33 «τοῦτον (τὸν Παλαμῆδην) πάντες ὑμνοῦσιν, ὡς διὰ σοφίην φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀπόλλυται». Καί : Θουκ. 2, 2 «τοῖς μὲν ἐπαγομένοις οὐκ ἐπέειθοντο» = εἰς ἐκείνους μὲν, οὓς προσεκάλεσαν, καὶ οἵτινες νῦν εἶνε παρόντες, δὲν ἐπέειθοντο = eis, quos advocaverant, ἰδ. Popp. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 61 «βελτίους γὰρ ποιῶν τοὺς συγγιγνομένους ἀπέπεμπεν». ἔλλ. 2. 4, 25 «προνομάς δὲ ποιούμενοι καὶ λαμβάνοντες ζύλα καὶ ὀπώρχν ἐκχέουδον πάλιν ἐν Πειραιεῖ».

4) Οὕτω δὲ τίθενται συχνὰ τὰ ἐξῆς ἰδίχ ῥήματα,

a) Τὰ αἰσθητικά καὶ λεκτικά ὄλον ἀκούω (ποιητ. κλύω), πυνθάνομαι, αἰσθάνομαι, γινώσκω, μαρθάνω, λέγω καὶ τὰ ὅμ. ὡς καὶ τὰ λατιν. audio, video κτλ. καὶ τὰ ἐν τῇ γερμ. höre, Sehe, erfahre ο, 403 «νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις». Ω, 543. Σοφ. Τρ. 68 «καὶ τοῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός», Φιλ. 261. γ, 187 «ἴσσα. . πεύθομαι, ἡ θέμις ἐστί, δαήσεαι». Ἡρόδ. 1, 69 «πάντα πυνθανόμενος ὁ Κροῖτος ἔπεμπε ἐς Σπάρτην ἀγγέλους». Δημ. 18, 167. Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 26 «τί δέ; σὺ ἐκεῖνο ἀκήκοας, ὅτι Μυσοὶ ἐν τῇ βασιλείῳ χώρῃ κατέχοντες ἐρυμνὰ πάνυ χωρὶς δύνανται ζῆν ἐλεύθεροι. Καὶ τοῦτο γ', ἔφη, ἀκούω», (τὸ μὲν πρῶτον ἀκήκοας ἔχεις ἀκούσης; εἶτα ἀκούω = ἤκουσα καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔχω αὐτοῦ γνώσιν). Πλ. Γοργ. 503, «τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα καὶ Περικλέα τούτον τὸν νεωστὶ τετελευτηκότα, οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας;» = δὲν ἀκούεις; δὲν εἰξεύρεις; τὸ δὲ ἀκήκοας = τὸν ὁποῖον καὶ σὺ δὲν ἔχεις ἀκούση νὰ ὀμιλή; Πλ. συμπ. 216, c «οὐδεὶς ὑμῶν τοῦτον (Σωκράτη) γιγνώσκει» = ἐγνώρισε καὶ γινώσκει ἔτι αὐτόν. Σοφ. Ἡλ. 346 «ἦτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς, εἰ λάθοις σθένος, τὸ τούτων μῖτος ἐκδειξείας ἄν». Ξεν. ἄν. 3° 2, 8 «τὴν μὲν τῶν βαρβάρων ἐπιπορρίχιν τε καὶ ἀπιστίχιν λέγει μὲν Κλεάνωρ, ἐπίστασθε δὲ καὶ ὑμεῖς» = εἶπε καὶ αὐτὸς λέξεις αὐτοῦ μένουσιν ἔτι εἰς σέ. Πλ. Φαίδρ. 273, d «πάλαί ἡμεῖς, πρὶν καὶ σέ πκρελθεῖν, τυγχάνομεν λέγοντες, ὡς κ.τ.λ.». Οὕτω λέγομεν ἐν Φιλῆβ. 11, c μ. σ. Stallb.

b) Τὰ ῥήματα φεύγω (ἔφυγον καὶ εἶμαι ἡδὴ φυγῆς, διδ καὶ ζῶ ἐν τῇ ἐξορίχ)· νικῶ καὶ κρατῶ (εἶμαι νικητής)· ἠτῶμαι (εἶμαι ἡττων, κατώτερος)· ἀδικῶ (εἶμαι ἐν τῷ ἀδίχῳ, ἀδικίχ)· προδίδωμι (= εἶμαι προδότης)· γίγνομαι (= εἶμαι γεγονώς, κατέγομαι) κ.τ.λ. Ξεν. ἄν. 5. 7, 29 «εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμῶς, οἴχετχι ἀποπλέων· εἰ δὲ μὴ ἀδικεῖ, φεύγει ἐκ τοῦ στρατεύματος». ἔλλ. 1. 7, 20 «ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῆ» καὶ «καὶ ἐάν καταγνοσθῆ ἀδικεῖν». Πλ. Μενέξ. 242, b «τοὺς ἀδίχους

ἢ δῆλον, ὅτι ἐκ Λακεδαιμόνος, οἵπερ καὶ πλειστάκις ἀφίξαι ; » τὸ ἀφικνεῖ δηλοῖ ἤλθεσ καὶ ἔρχεσσαι· υ, 228 « γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ τοι πιτυτὴ φρένας ἔκει » = ἡ σύνεσις ἤλθεν εἰς τοὺς φρένας σου καὶ μένει ἔτι ἐν σοί. Σ, 385 « τίπτε. . ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ ; » ἰδ. ν, 328. Ε, 472 « πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχουσας », ἰδ. Ο, 223. Α, 408 « οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποχόρονται πολέμοιο » = εἶνε μακρὰν τοῦ πολέμου. Τ, 342. Ἡρδ. 9, 58 « (Μαρδόνιος) ἐπέθετο τοὺς Ἕλληνας ἀποχομένους ». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3 « οἶδα, ὅτι, ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τὰ μὰ παντελῶς » = εἶνε ἐντελῶς χαμένα. Συχνὸν τοῦτο παρὰ τοῖς τραγικ. οἷον Σοφ. Ἡλ. 925 « τέθνηκεν, ὃ τέλαινα' τὰ κείνου δέ σοι σωτήρι' ἔρρει ». Δημ. 18, 156 « δὸς δὴ μοι τὴν ἐπιστολήν, ἣν, ὡς οὐχ ὑπήκουον οἱ Θηβαῖοι, πέμπει πρὸς τοὺς συμμάχους ; ὁ Φίλιππος ». χ, 436 « ἦ γάρ κέ σοι μάλα κῦδος ἔησθα ζῶδες ἐών' νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηράνει » = ὄντως θά ἦσο μέγ. στολ. . ἦδη ὅμως κατέλαβέ σε ὁ θάνατος καὶ σὲ κατέχει.

d) Ἐν τῇ ποιήσει τὰ τίκτω, γεννῶ, φύω = εἶμαι πατήρ, μήτηρ· θνήσκω = εἶμαι νεκρὸς ἢ πεφονευμένος, ἄλλομαι = εἶμαι κατεστραμμένος. Σοφ. Ἡλ. 770 « δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν » (= τὸ μητέρα εἶναι). Εὐρ. Βά. 2 « Διόνυσος, ὃν τίκτει ποθ' ἢ Κάδμου κόρη ». Ἴων 1560. Σοφ. Οἰδ. τ. 437 « τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν ; » = τίς ἐστίν ὁ πατήρ μου· 118 ὅτε ὁ Οἰδίπ. ἐρωτᾷ τὸν Κρέ. δὲν ὑπελείφθη οὐδεὶς οὔτε ἄγγελος, οὔτε ὀπαδὸς τοῦ Λαίου ; ὁ Κρέων ἀπαντᾷ « θνήσκουσι » = εἶνε πεφονευμένοι, νεκροί· Εὐρ. Ἐκ. 695 « ὃ τέκνον. . , τίνι μόρφ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κείται ; » Καὶ ἐν τῷ πεζῷ συχνότερον, ὁ ἀποθνήσκων. Ἡρδ. 4, 190 « θάπτουσι τοὺς ἀποθνήσκοιτας οἱ νομάδες κατὰ περ οἱ Ἕλληνες », Ἰσακ. 4, 21 μ. σ. Schoemann' οὕτω ἐν νόμῳ τινι παρὰ Δημ. 48, 57 « τοὺς ἀπογιγομένους θάπτειν ». Σοφ. Οἰδ. τ. 799 « ἰκνούμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ἄλλυσθαί λέγεις ».

e) Ὁ παθητικ. ἐνεστώσ. τῶν κλητικῶν καὶ λεκτικῶν ῥημάτων, ἰδίχ μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ καλοῦμαι = κέκλημαι καὶ καλούμαι ἔτι· ὁ καλούμενος = ὁ ὀνομασμένος καὶ καλούμενος· Ἀντιφ. 3, 4 « οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται » μ. σ. Maetzn. 4, δ, 3 « τὰ τῶν κατηγορουμένων », ἰδ. Λυκούργ. 150 μ. σ. Maetzn. Πλ. Φίληθ. 12, a « ταῦθ' οὕτως ὀμολογούμενά φατε » μ. σ. Stallb. ἰδ. Γοργ. 476, d., οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1, 23 « εἰσὶ δὲ αἱ καὶ οἰκήτορας μετέβχλον ἀλισκόμεναι ».

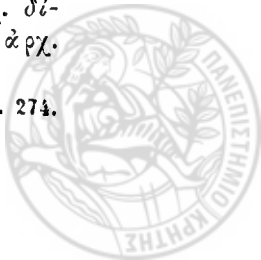
5. Ἄλλὰ καὶ μέλλουσα πράξις ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῆς γλώσσης πολλάκις ὡς παρούσα. Εἶδομεν δὲ ἐν §. 380, 1, ὅτι ὁ μέλλων τὸ πρῶτον ἐν πάσαις τῆς γλώσσαις ἀνεπληροῦτο διὰ τοῦ ἐνεστώτος, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι μάλιστα γλώσσαις ἔτι καὶ νῦν, αἵτινες στεροῦνται πάντως τοῦ τύπου τοῦ μέλλοντος. Ἄλλὰ καὶ

ἐν ταῖς γλώσσαις, ταῖς ἐχούσαις τύπον τοῦ μέλλ. ἴδιον, δηλοῦνται ἐνίοτε διὰ τοῦ *ἐνεστ.* πράξεις καθαρῶς μέλλουσαι, ὡς παροῦσαι, ὅταν ὁ λαλῶν τὸ ἐν τῷ μέλλαντι ἔτι κείμενον θεωρῆ ὡς παρὸν ἐν τῇ ζωνῆ ἀντιλήψει ἢ τῇ βεβαίᾳ πεποιοῦσθαι περὶ τῆς τούτου τελέσεως τοιούτους ἐνεστ. ἔχει καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα πολλούς. Α, 365 «ἢ θῆν' σ' ἐξάρνω γε (= βεβαίως σε φρονεύω, *perfecto te conficio*), καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, εἴ ποῦ τις καὶ ἔμοι γε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι». Διὸ ἐν χρησιμοῖς· οἶον Ἡρόδ. 7, 140 «οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον οὔτε τὸ σῶμα. οὔτε τι μέσσης (δηλ. πόλις) λείπεται, ἀλλ' ἄζηλα πέλει· κατὰ γὰρ μιν (δηλ. πόλιν) εἰρείπει πῦρ», μετὰ ταῦτα ἔπονται οἱ μέλλοντες, ἀπολεῖ, δώσει. ἰδ. σ. Baehr., καὶ 141 διδοῖ· 8, 77 μετὰ πολλούς δὲ μέλλοντας περὶ τὸ τέλος λέγει «τότε ἐλεύθερον Ἑλλάδος ἤμαρ εὐρύσκη Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια Νίκη» (οὕτω καὶ ἐν ἀπαρεμφάτῳ Σοφ. Τρ. 170 «τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελετᾶσθαι πόνων», ἰδ. §. 389, Α. 7.). Θουκ. 4, 95 «ἐν μιᾷ μάχῃ τήνδε τὴν χώραν προσκτᾶσθε καὶ ἐκείνην μάλλον ἐλευθεροῦτε». β. 91 «εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία». Ὁ τοιοῦτος ἐνεστῶς ἀπαντᾷ ἐνίοτε συνδεόμενος μετὰ μέλλοντος. Εὐρ. Ἄνδρ. 381 «ἦν θάνης σύ, παῖς δ' ἐκφεύγει μόρον, σοῦ δ' οὐ θελοῦσης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ». Ἄρφ. ἐκκλ. 462 «ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει, σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς» Θουκ. 4, 10 «τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, θ μενόντων ἡμῶν ζύμιαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασιν δὲ καίπερ χαλεπὸν ὄν εὐπορον ἔσται». Ξεν. ἀν. 4. 7, 3 «τῇ στρατιᾷ οὐκ ἔστι τὰ ἐπιτήδεια, εἰ μὴ ληψόμεθα τὸ χωρίον». Ἄντιφ. 3, γ, 11 «καταλαθόντες καθαροὶ τῶν ἐγκλημάτων ἔσθε, ἀπολύσαντες δὲ, ὑπαίτιοι καθίστασθε¹⁾».

Σημ. 2. Περὶ τοῦ ἀντι μέλλοντος ἐνεστῶτος τῆς ἀπαρεμφάτου ἰδ. §. 389 Σημ. 7.

β. Διὰ τοῦ ἐνεστῶτος ἐπὶ ἴσης ἔν τε τῇ ἐλληνικῇ, καὶ τῇ λατινικῇ ἐκφέρεται οὐχὶ σπανίως, ὡς παροῦσα, καὶ πράξεις, ἥτις δὲν ἐτελέσθη μὲν εἰσέτι, ἤρξατο ὅμως ἤδη ὄντως, ἢ ἐν τῷ πῶ ἀπεγασίσθη. Τοὺς τοιούτους ἐνεστῶτας ἐκφέρει τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐνίοτε περιφραστικῶς διὰ τοῦ θέλω, ἢ ἀρχίω, ἢ προσπαθῶ καὶ ἀνακλυμι. ἀπαρεμφ., ἢ διὰ ῥήμ. βουλευτικοῦ κατὰ τρόπον γερμ. ἢ τοιαύτη ὅμως περιφρασις δηλοῖ τὸ ἀποτελεσμα τῆς πράξεως, ἐνῶ ὁ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήν. ἐνεστῶς δηλοῖ ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτατον αὐτὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκοπούμενης πράξεως π. χ. δίδομι = προσφέρω, τὸ ἀποτελεσμα δηλ. τῆς δόσεως, ἐνῶ ὁ ἀρχ.

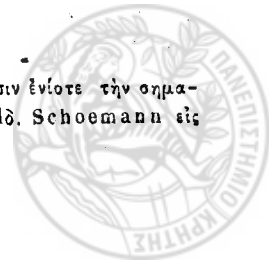
1) Maetzner εἰς Ἄντιφ. σ. 157. Ποπ. εἰς Θουκ. Τ. Ι. Τόμ. 1 σελ. 274. Τ. ΙΙΙ. Τόμ. 2 σ. 228.

ἜΛΛ. ἐκφέρει ἐμφαντικῶς αὐτὴν τὴν δόσιν¹). Ἡ χρῆσις δ' αὕτη δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ἐνεστῶτας ὅλων τῶν ἐγγλίτσων, ἀλλ' ἐπὶ παρελθούσης πράξεως καὶ εἰς τὸν παρεκτακτὸν, ὅστις δηλοῖ ἐπὶ ἕτης πράξιν ἀρξαμένην μὲν, ἐν τῷ παρελθόντι ὅμως κειμένην. Ἄλλ' ὅμως δὲν δύναται, ὡς εἰκόσ, νὰ συμβῆ τὸ τοιοῦτον ἐν ἅπασιν τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνοις μόνον, ἅτινα δηλοῦσι τὴν τε πραγματικὴν, καὶ τὴν σκοπούμενην ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως· διὸ ἀνάρμοστος εἶνε ἡ ὀνομασίκα τούτων, ἐνεστῶσ καὶ παρατακτικὸς πειραστικὸς (ἀποπειρώμενος conatus), διότι ἡ σημασίκα αὕτη δὲν εἶνε ἰδίκα τῶν δύο τούτων τύπων, ἀλλὰ τούναντίον τῶν ἐννοιῶν τῶν οὕτω μεταχειριζομένων ῥημάτων. Οὕτω π. γ. κτείνω, ἢ ὄντως φονεύω τινά, ἢ σκοπεύω νὰ φονεύσω τινά. - α. Ἐνεστῶσ π, 432 «τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδει; μνάκα δὲ γυναῖκα παιδά τ' ἀποκτείνεις». 1, 261 «σοὶ δὲ Ἄγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14 «ἔπειτα τά τε νῦν ὄντα ἐν τῷ παρεκτακτῷ θηρία δίδωμί σοι καὶ ἄλλα παντοδαπά συλλέξω». Δημ. 18, 103 «πῶσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἴσθε μοι δίδουσι²). Ἴσοκρ. 6, 12 «ταύτην (τὴν δόξαν) πειθουσι ἡμᾶς ἀποβλεπίν» = προσπαθοῦσι νὰ πείθωσι, persuadere student. Δημ. 6; 15 τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ἀναιρεῖ, οὓς δ' ἀπώλεσεν αὐτὸς πρότερον Φωκέας, νῦν σώζει». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 14 «ὅπλα κτῶνται, οἳ ἀμύρονται τοὺς ἀδικούντας» = δι' ὧν προσπαθοῦσι ν' ἀποκρούωσι, quibus repellere conantur. Θουκ. 2, 8» προσιπόντων (τῶν Λακεδαιμονίων), ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦσιν». β) Παρατακτικὸς λ. 324 «Ἀριάδην . . Θησεὺς ἐκ Κρήτης . . ἤγισ μὲν οὐδ' ἀπόνειτο· πάρος δὲ μιν Ἄρτεμις ἔκτα». Εὐρ. Ἴφ. τ. 26 «ἐκαιρὺμην ξίφει, ἀλλ' ἐξέκλεψεν . . Ἄρτεμις». Ἡρδ. 1, 68 «ἐμισθοῦτο», ἐπεθύμει μισθοῦσθαι = conducere supiebat, Baelx. 69 «χρυσὸν ὠρέοντο» = ἐπεθύμουν νὰ ἀγοράσωσιν, emere volebant. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 29 «(Σωκράτης) Κριτικὸν αἰσθανόμενος ἐρῶντα Εὐθυδήμου, ἀπέτρεπε» = avertere studebat, ἀποτρέπειν ἐπεχειρεῖ. Ξεν. ἀναβ. 6. 1, 19 «ἐκαστός τις ἐπειθεῖ Ἐνορῶντα ὑποστῆναι τὴν ἀρχὴν», πείθειν ἐπειρᾶτο, persuadere studebat Σοφ. Οἶδ. τ. 1454 «ἔκ με νάσιεν ὄρεσιν . . , ἐν' ἐξ' ἐκείνων, οἳ μ' ἀπολλύτην, θάνω». Εὐρ. Ἡρ. μιν. 538 «καὶ τᾶμ' ἔθρησκα τέκνα, ἀπολλύμην δ' ἐγώ» = liberi mei morituri erant ego autem peritura id. Ξεν. ἀν. 5. 8, 2. Ἄντιφ. 2.3, 5. 133 μ. σ. Maetzner.

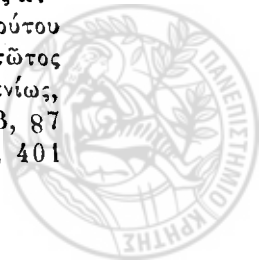
1) Schmalfeld ἐν τῷ ῥῆθ. χωρ. σ. 92 καὶ 108.

2) Τὸ δίδουσι ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ χρόνοι ἔχουσιν ἐνίοτε τὴν σημασίαν τοῦ παρέχεσθαι, ὑπόσχεσθαι, ὁμολογεῖν. Ἰδ. Schoemann εἰς Ἰσατ. 8, 43. σ. 402.

Δημ. 18, 105 «οὐκ ἔσθ' ὅ,τι οὐκ ἐδίδουσαν». Περίεργον πολὺ εἶνε τὸ ἐξῆς χωρίον τοῦ Ἡρδ. 6, 108 «καὶ γὰρ καὶ ἐδεδώκεσαν σφέας αὐτοὺς τοῖσι Ἀθηναίοισι οἱ Πλατταῖες (= οἱ Πλατ. εἶχον παρὰ δώση ἑαυτοὺς εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ ἦσαν πλεόν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ἰδ. §. 385) . . . ἔδουσαν δὲ ὧδε (= παρῆδουσαν δὲ ἑαυτοὺς οὕτω πως, ἀπλῶς διηγηματικῶς, ἰδ. §. 386) πιεζόμενοι ὑπὸ Θηβαίων οἱ Πλατταῖες ἐδίδουσαν πρῶτα παρρυχοῦσι . . . Λακεδαιμονίοισι σφέας αὐτοὺς (ἤθελον νὰ παραδώσ. ἑαυτοὺς), οἱ δὲ οὐ δεκόμενοι ἔλεγόν σφι κτλ». Θουκ. 3, 24 «κῆρυκα ἐκπέμψαντες, ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, ἐσπένδοντο ἀνδρείσιν τοῖς νεκροῖς, μαθόντες δὲ τὸ ἀληθές ἐπαύσαντο». - Πλειστάκις δὲ τίθεται οὕτω ὁ ἐνεστώσ τῆς μετοχῆς. Εὐρ. Φοίν. 81 «ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ' ὑπόσπονδον μολεῖν ἔπεισα παιδί παιῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός» μ. σ. **Shaefer.** Ἰδ. Εὐρ. Ἡλ. 1024. Ξεν. Κύρ. 5. 1, 21 «τῷ νῦν διδόντι ὑμῖν Γωδρύχ τείχη» = μέλλοντι παραδώσειν, **tradituro.** Δημ. 29, 17 «οὐδ' ἐμοῦ παραδιδόντος (τὸν παιῖδα), παρκαλαθεῖν ἠθέλησεν» = οὐδὲ ἐάν θὰ ἤθελον ἐγὼ νὰ παραδώσ. τὸν παιῖδα, **quam traditurus essem** συχνὰ οὕτως ἐν τῷ λόγῳ τοῦτω. Ἡρδ. 3. «τὰ (= &) μὲν Ὀτάνης εἶπε τυραννίδι παῖων». Θουκ. 3, 18 «Μιτυληναῖοι ἐπὶ Μήθυμνῳ ὡς προδιδομένην ἐστράτευσαν» = νομίζοντες ὅτι ἦτο ἐτοίμη ἢ παρὰδοσις, **putantes parari proditorem.** Ἰδ. Ξεν. ἑλλ. 4. 5, 3. Ἀγ. 2, 11 «ὡς ἐνδιδομένης τῆς πόλεως» = νομίζοντες ὅτι ἡ πόλις ἤθελε νὰ παραδοθῆ. Ἰδίχ δὲ τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς μετὰ τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα μετοχῆς. Εὐρ. Ἰκάτ. 120 «τούτους θανόντας ἤλυθον ἐξαιτῶν πόλιν», Ξεν. ἑλλ. 2. 1, 29 «ἡ Πάριλος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπλευσεν ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα». Θουκ. 7, 25 «ἐπεμφαν εἰς τὰς πόλεις πρέσβεις ἀγγέλλοντας τὴν τοῦ Πλημμυρίου λῆψιν».

7. Οἱ Ἕλλ. φιλοῦσι νὰ μεταχειρίζονται οὕτω τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων ὡς ἐρχομαι, πορεύομαι, νέομαι ἐπικ. καὶ ποιητ., διότι μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ πορεύεσθαι εἶνε στενῶς συνδεδεμένη καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐφάσεως, τάσεως πρὸς τι, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσ. ὡς ἐν τῇ γερμ. Σ, 136 «ἠῶθεν γὰρ νεύμαι», 101. 6, 238. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 20 «καὶ ὁ Κύρος, εἶπεν Ἀλλ' ἐπὶ γε τούτους ἐγὼ αὐτὸς παρέρχομαι» = ἐγὼ αὐτὸς θέλω νὰ πορευθῶ. Ἰδίχ δὲ παρέρμεινεν ἢ μετὰ τοιαύτης σημασίας χρῆσις τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστ. τοῦ ῥήμ. εἶμι ἐν τῷ ἰωνικῷ πιεζῶ λόγῳ, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικοῖς, ἰδ. Θωμ. Μάιστ. παρὰ γρ. 190. Ὁ ἐνεστώσ τοῦ ῥήμ. τούτου ἔν τε τῇ ἀπαρ. καὶ τῇ μετ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ τε ἐνεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος, (ἐν τῇ ὀμηρικῇ δὲ γλώσσῃ, εἰ καὶ σπανίως, καὶ ὁ τῆς ὀριστ. ἐνεστ. ἔχει τὰς σημασίας ταύτας ὡς, Β, 87 «ἠύτε ἔθνεα εἶσι μελισσῶν». Α, 415. Φ, 573 κ.τ.λ. δ, 401

«τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλως εἶσι γέρων. ., ἐκ δ' ἑλλῶν κοιμᾶται» Αἰσχλ. ἐπτ. 355 «καὶ μὴν ἄναξ ὄδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἶσ» μ. σ. Wel-lauer· Εὐμεν. 233 «πρόσειμι δῶμα» = adeo· Θεόκρ. 25, 90 «(νέ-φρη), ἄσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν» = θά ἐξαπλώνωνται, eunf. Σπανίως τοῦτο ἐν τῷ πεζῷ ὅλον Θουκ. 4, 61 «τοῖς ἔθνεσιν. . ἔχθει ἐπλάσι» = ἐπιτίθενται, καὶ θά ἐπέρχωνται, *aggređiuntur*. Πλ. Φαίδ. 100, b «ἔρχομαι. . καὶ εἶμι. . καὶ ἄρχομαι». συμπ. 174, b ἐπὶ παροι-μίας ὅμως, «ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί»). Α. 426 «καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ». Αἰσχλ. Προμ. 325 «εἶμι καὶ πειράσομαι». Εὐρ. Ἐκ 1054 «ἄπειμι κάπο-στήσομαι». 1196 «πρὸς τόνδε δ' εἶμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι». Μῆδ. 275 «οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἕξω βάλω¹⁾». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «ἵνα σαφέστερον δηλωθῆ ἅσσα ἢ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι» = *paucis repetam*, θά ἐπαναλάβω ἐν ὀλίγοις. 3. 3, 30 «οἱ μὲν ἡμέτε-ροὶ μᾶλλον θαρρήσαντες ἀπλάσιν, οἱ πολέμιοι δὲ τὴν τόλμην ἰδόντες μᾶλλον φοβηθήσονται καὶ αὐριον ἐξίασιν». ἰδ. 7. 3, 34. 6. 1, 5 «ἄπειμι. . στρατηγήσω». ἄν. 1. 3, 11 («σκεπτέον), ὅπως ὡς ἀσφαλέστατα ἄπιμεν καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἐξομεν». Πλ. ἀπολ. 29, e «οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν οὐδ' ἄπειμι, ἀλλ' ἐ-ρήσομαι αὐτὸν καὶ ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω». Ὁ ἐνεστ. τῆς ἀπα-ρεμφ. καὶ μετοχ. αὐτοῦ. Θουκ. 5, 7 «ἐνόμιζεν ἀπιέναι, ὅταν βούληται» = *se abiturum esse*, ὅτι θά ἀπέλθῃ. Πλ. Φαίδ. 103. d «καὶ τὸ πῦρ γε αὐ, προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπε-ξίεναι (= *recessurum esse*, θά ὑπεξέλθῃ) ἢ ἀπολείσθαι». συμπ. 193, a «διασχισθησόμεθα καὶ περιῖμεν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 13 «ἐπεὶ ἡ Μανδάνη παρεσκευάζετο ὡς ἀπιούσα πάλιν πρὸς τὸν ἄνδρα, ἐδεῖτο αὐτῆς ὁ Ἀστυάγης καταλιπεῖν τὸν Κύρον». ἰδ. 5. 4, 29. Θουκ. 5, 62. ὁ ἐνεστῶς τῆς μετοχ. μετὰ σημ. ἐ-νεστ. Ἄντιφ. 5, 78. 6, 45.

§. 383. b) Παρατατικός.

1. Ὁ παρατατικός (τῆς δριστικῆς) εἶνε διὰ τὸ παρελθόν, ὅ, τι ὁ ἐνεστῶς διὰ τὸ παρόν. Ἀμφότεροι οἱ χρόνοι δηλοῦσι πρᾶξιν ἀτέλεστον, ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει ἔτι διατελοῦσαν, καὶ ὁ μὲν ἐνεστῶς τὴν ἐν τῷ παρόντι, ὁ δὲ παρατ. τὴν ἐν τῷ παρελθόντι. Ἀμφότεροι ἐπὶ ἴσης ἐκφράζωσι πρᾶξιν ἀκαριαίαν ἢ διαρκῆ, ὑπο-λαμβανόμενων τοῦ τε ἀκαριαίου, καὶ τοῦ διαρκοῦς ὡς ὄντων ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀναπτύξει. Οὕτω π. χ. ὁ παρατ. ἦστραπιεν δη-λοῖ καὶ τὴν ἀκαριαίαν ἀστραπήν, καὶ τὴν διαρκῆ, ἦτοι ἦστρα-

1) ἰδ. Baumlein Untersuch. über d. Griech. Modi. σελ. 36.

πτεν, ὅτε τῆς οἰκείας ἐξηρχόμεν, καὶ ἤστραπτεν ἀδιαλείπτως καὶ ἄνευ διακοπῆς. Ἡ κυρίως διάρκεια πράξεως παρελθούσης δὲν λαμβάνεται πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν τῇ χρήσει τοῦ παρατ., ὡς δὲν λαμβάνεται καὶ ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἐνεστ. Β, 785 «μᾶλ' αὖ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίον». Θουκ. 3, 19 «αὐτίκα μετεπέμπετο» 8, 115 «ἐπορεύετο κατὰ τάχος». Θουκ. 4, 44 «ἀνεχώρουν κατὰ τάχος»¹⁾. Δὲν δύναται ἐπὶ ἴσης νὰ ἐκφράζη ὁ παρατ. καθ' ἑαυτὸν πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαραλαμβανομένην, τὸ εἰωθὸς δηλ. δηλοῦσαν, ἴδ. §. 386, Σημ. 3. Προσοχὴ δὲ δίδεται μόνον, ἐάν ἡ παρελθούσα πρᾶξις πρέπη νὰ παρασχηθῇ ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει, εὐθὺς δ' ὡς τοῦτο ἦνε, πᾶσα παρελθούσα πρᾶξις, ἔστω καὶ βραχυτάτης διαρκείας, πρέπει νὰ ἐξενεχθῇ διὰ τοῦ παρατατικού.

2. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ παρατατικὸς ἐκφράζει πρᾶξιν ἀναπτυσσομένην ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει ταύτῃ διαρκῶσαι τότε ἔει, ἔπεται, ὅτι μεταχειρίζονται αὐτὸν ἐπὶ τῶν περιγραφῶν καὶ διηγήσεων συμβάντων ἐν τῷ παρελθόντι ἀλλεπαλλήλων, ἐπὶ ἐκθέσεως τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καθὼς καὶ ἐπὶ μνείας πράξεων παρελθουσῶν, αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς ἐπεξηγήσιν, διασάφισιν, καὶ ἐπιβεβαίωσιν ἄλλης πράξεως, καὶ αἵτινες ἐκφράζουσι παρεπομένας δευτερευούσας περιστάσεις τῆς πράξεως ἐκείνης (παρασυμβήματα). Γ, 15 «οἱ δ' ὅτε δὲ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, Ἰωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοσιδής. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω. . . κάλλων Ἀργείων προκαλέετο πάντας ἀρίστους». Η, 472 γ, 497. α, 107 «οἱ μὲν ἔπειτα πεσοῦσι προπύροιθε θυρῶν θυμὸν ἕτερπον· κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι. . . τραπέζας ρίζον καὶ πρόπιθε, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεύντο». Ἰδὲ τὴν ὠραίην διήγησιν παρὰ Δημ. 18, 169. Ξεν. ἀν. 1. 9, 2 «(Κύρος) ἔτι παῖς ὢν, ὅτε ἐπαιδεύετο καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις παισὶ, πάντων πάντα κρᾶτιστος ἐνομιζέτο». Ἰδ. 6. 1, 1. Ἀγ. 2, 12 «συμβιχλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον». Κύρ. 7. 1, 38 «εὐθὺς ἀνεβόησάν τε πάντες καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, ἔπαιον, ἐπάλοντο». ἀν. 4. 8, 28. 2. 6, 21-27 τὴν χαρακτηριστικὴν διήγησιν τοῦ Μένωνος.

ΣΗΜ. 1. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ παρατατ. ἀπὸ τοῦ ἀορ. ἴδ. §. 386, 3.

3. Πολλάκις τίθεται ὁ παρατατικὸς ἐπὶ πράξεως τελεσεθείσης ἤδη, καὶ μὴ ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει διατελούσης, διὸ ὁ παρατ. φαίνεται κείμενος ἀντὶ τοῦ ἀορίστου. Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ παρατ. συχνῆ εἶνε πρὸ πάντων ἐν τῇ Ὀμηρ. γλώσσῃ ἐπὶ τῶν ῥημάτων.

1) Πλείων. πρὸγ. ἴδ. Η Schmidt doctr. temp 12 σ. 19.

οἷα τὰ αἰρεῖν, βαίνειν, βάλλειν διδόναι, ἰεῖναι, ἰστώναι, καλεῖν, λείπειν, πέμπειν, πίπτειν, τιθέναι, κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐπὶ τῶν λεκτικῶν, προτροπικῶν καὶ τῶν ὀμ. ῥημάτων, τῶν πέμπειν, καὶ πορεύεσθαι ὅλον πέμπειν, ἀποστέλλειν, πλεῖν, ἀγάγεσθαι κτλ. λέγειν, ἀγγέλλειν, ἄρχεσθαι, καὶ ἄρχεσθαι λόγου, ἐρωτᾶν, κελεύειν, παρακελεύεσθαι κτλ.¹⁾ Ἀνάρμοστον πάντως εἶνε νὰ παρκαλεσθῶμεν τοῦτο ὡς ἐναλλαγὴν τῶν χρόνων. Ὁ ποιητὴς μεταχειριζόμενος τὸν παρατ. τῶν ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ῥηθέντων ῥημάτων θέλει νὰ παρκαστήσῃ πρὸ ἡμῶν τὸ ἐνεργεῖον ὑποκείμενον ἐν τῇ τότε αὐτοῦ θέσει καὶ καταστασῆσαι ὁ, 304 «ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει», E, 364 «ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε καὶ ἠνία λάετο χερσίν». ἐνῶ πρότερον εἶθηκε τὸ δῶκε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ μάλιστα κ.τ.λ., χ, 82 «βάλλε στῆθος παρὰ μάζον, ἐν δὲ οἱ ἦπται πῆξε θοδὸν βέλος». P, 596 «νίκη δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς». κ, 231 «θύρξ ὄϊζε. καὶ κάλει». E, 370 «ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάετο θυγατέρη ἦν χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν». Ἐν τισιν ὅμως χωρίοις φαίνεται καθορὰ, ὅτι ἐπέδρασε τὸ μέτρον ὅλον π, 118 «μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἶὸν εἵκτεν, μοῦνον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν». Ὁ δὲ παρατ. τῶν ἐν τοῖς τελευταίοις τῶν ῥηθέντων ῥημάτων ἐξηγεῖται φυσικώτατα ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ λέγειν, προτρέπειν κτλ. ἐθεωρήθη ἀπλῶς ὡς τι δευτερεῖον. Θουκ. 1, 72 πρὸ τῆς δημηγορίας μὲν «οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιαῦτα», μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς δημηγορίας 79 «τοιαῦτα δὲ οἱ Ἀθ. εἶπον». Τὸ ἐκέλευε 3, 112. 7, 31. 65, τὸ παρακελεύετο 2, 90. Ξεν. ἀν. 4, 8, 14 «Ξενοφῶν δὲ ἀπιὼν ἔλεγε τοῖς στρατιώταις. Ἄνδρες κλ.» Κύρ. 3, 3, 13 «σὺν τούτοις οὖν ὁ Κύρος εἰσελθὼν πρὸς τὸν Κυαξάρην ἤρχετο λόγου τοιοῦδε». καὶ τὸ ἤρχετο μόνον ἀν. 3, 2, 9. Θουκ. 7, 29 «ἀπέπεμπον». 1, 46 ἐπλεον.

4. Ὅταν ἡ διὰ τοῦ παρατατικού ἐκφραζομένη πρᾶξις συνδέηται μετ' ἄλλης ἐν τῷ παρελθόντι ἐπὶ ἴσης κειμένης, τότε ὁ παρατ. ἐκφράζει πρᾶξιν, ἥτις εἶνε ἡ σύγχρονος τῆς ἄλλης ἐκείνης, ἢ προγενεστέρα ἢ μεταγενεστέρα αὐτῆς²⁾. Ἐκ τῆς σειρᾶς δὲ μόνον τοῦ λόγου φαίνεται, εἰς ποῖον τῶν τριῶν χρονικῶν τοῦ παρελθόντος σημείων εὐρίσκεται ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην ἢ διὰ τοῦ παρατ. ἐκφερομένη πρᾶξις: πανταχοῦ ὅμως ὁ παρατατικός δηλοῖ τὴν πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι ἀναπτύσσομένην,

1) Ἰδ. Nägelsbach X. Excurs. εἰς Ἰλιάδ. δὲν λέγει ὅμως οὕτω: ὁρθῶς λέγονται περὶ τῶν τοιούτων παρατ. ὅτι ἴσως εἶχον διαρκῆ ἀποτελέσματα, ὅπερ δὲν φηναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ παρατ. ἴδ. Popp. εἰς Θουκ. 1, 119 §. 570 ἐκδ. μεγ., ἐν δὲ τῇ ἐκδ. ἐν Goth. 1, 26.

2) Maetzner εἰς Aox. §. 18. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1, 7, 13.

διότι ὁ λαλῶν χωρὶς νὰ ἀποβλέψῃ ποσῶς εἰς τὴν χρονικὴν σχέσιν θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει. a) Ξεν. ἀν. 1. 1, 1 «ἐπεὶ δὲ ἡσθένει Δαρεῖος καὶ ὑπώπτει τελευτῆν τοῦ βίου, ἐβούλετο τῷ παιδὶ ἀμφοτέρω παρεῖναι». - b) 6, 398 «οὐ δ' ἄρ' ἔτι δὴν εἶχε, ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν», ἔνθα ὁ παρκατ. φέρει τὴν πρᾶξιν ἐνώπιον ἡμῶν, ἰδ. ἀριθ. 3. π, 50 «τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας πκρέθηκε συβώτης ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες». Θουκ. 2, 23 «ἀπέστειλαν τὰς ναῦς, ἄσπερ παρεσκευάζοντο». Ξεν. ἀν. 1. 1, 6 «ἦσαν αἱ Ἰωνικαὶ Τισσαφέρνους τὸ ἀρχαῖον ἐκ βασιλέως δεδομέναι, τότε δ' ἀφροστήκεσαν» = ὁ Τισ. κατεῖχε πλέον τὰς πόλεις, ὅτε εἶχον ἐπαναστατήσῃ, διὸ ἦσαν, erant καὶ οὐχὶ ὑπερσυν. fuerant ἰδ. σημ. Kühner. 1. 2, 22 «(Κῦρος) εἶδε τὰς σκηνάς, οὗ οἱ Κίλικες ἐφύλαττον» = οἱ Κίλικ. ἐφύλαττον, πρὶν ἢ ὁ Κύρος ἰδῆ τὰς σκηνάς αὐτῶν, ubi Cilices excubabant. 1. 10, 1 «οἱ μετὰ Ἀριαίου φεύγουσιν εἰς τὸν σταθμὸν ἔνθεν ὠρμῶντο», ἔνθα ὁ Ξενοφ. μεταχειρίζεται τὸν παρατατ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ὅτε οὗτοι φεύγουσιν, καὶ ὅστις χρόνος προῤῥηθεὶς ἤδη προϋποτίθεται γνωστός, ἰδ. σημ. Kühner ἐν τῷ χωρίῳ 1. 4, 2 «ἐπολιόρκει» 3. 4, 7 «ἐνταῦθα πόλις ἦν ἐρήμη· ὄκουν δ' αὐτὴν τὸ παλαιὸν Μῆδοι» = κατοικίην εἶχον αὐτὴν οἱ Μ. τὸ πάλαι· 3. 4, 10. Ἀντιφ. 5, 29 «τὸ πλοῦτον ἦκεν, ἐν ᾧ ἐπλέομεν», = ὅτε ἐποιοῦμεν τὸν πλοῦτον, μ. σημ. Maetzneg. - c) Πλ. Κρίτ. 44, d «εἰ γὰρ ὄφελον οἴοι τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἴοι τε ἦσαν αὖ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα» δηλ. ἐξεργάζεσθαι.

5. Ὁ παρατατικὸς φαίνεται κείμενος ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐρεσιώτους, διαρκούσης ἔτι καὶ ἐν τῷ παρόντι τῆς δι' αὐτοῦ ἐκφερομένης πράξεως· οὕτω πολλῶν καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι. Ὁ λαλῶν ὅμως τότε δὲν λαμβάνει πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν καὶ ἐν τῷ παρόντι διάρκειαν τῆς πράξεως, ἀλλὰ μετατίθησιν ἑαυτὸν ἐν τῷ παρελθόντι, ὅτε ταύτην ἐγνώριζεν, ἢ ὅτε ὁ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς. II, 29 «σὺ δ' ἀμήχανος ἐπλεν», ὁ Πάτροκλος ὀργισθεὶς ἐπιπλήττει τὸν Ἀχιλλεὺς διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ μεγάλης λύπῃ, λέγει, κατέλαβε τοὺς Ἀχαιοὺς, οἱ ἀριστοὶ τούτων εἶνε πληγωμένοι, σὺ ὅμως μέγεις ἀκαμπτος, ἀνθ' οὗ λέγει, σὺ δὲ ἐν τοιαύτῃ λυπηρᾷ τῶν Ἀχαιῶν καταστάσει ἐδείκνυστο ἀκαμπτος· ἐγνώρισά δὲ σε ἀκαμπτον ἐν κχιρῷ τοῦ δυστυχήματος τούτου· γ, 292 «ἔνθα . . τὰς μὲν (νῆας) Κρήτην ἐπέλασσαν, ἦχι Κύδωνες ἔναιον». ἔνθ. K. κατοικοῦσι Πλ. Κρίτ. 47, d «διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίνετο, τῷ δὲ ἀδικῷ ἀπώλλυτο» ἀντὶ τοῦ «ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βελτ. γίνεσθαι, τῷ δὲ ἀδ. ἀπόλλυσθαι ἐλέγετο ἐκείνῳτε ὑφ' ἡμῶν περὶ τῶν τοιούτων διαλεγόμενον· μ. σ. Stallb πολ. 406, e «ἄρ', ἦν

δ' ἐγώ, ὅτι ἦν τι αὐτῷ ἔργον» ὅπερ ὁ Stallb ἐρμηνεύει «ὅτι ἐστὶν αὐτῷ, ὡς ἄρτι ἐλέγομεν, ἔργον τι». 436, c «εἰσόμεθα, ὅτι οὐ ταυτὸν ἦν, ἀλλὰ πλείω» δηλ. ὅτι οὐ ταυτὸν ἐστὶν, ὡς περ ὀμθεα. 609 d. Φαίδρ. 230, a «ἀτάρ, ὧ ἑταῖρε, μεταξὺ τῶν λόγων, ἄρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμᾶς;» μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀν. 1. 4, 9 «ἰχθύων, οὓς οἱ Σύροι θεοῦς ἐνόμιζον» μ. σ. Kühner 4. 8, 1 «ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν ποταμόν, ὃς ὄριζε τήν τε τῶν Μακρῶνων χώραν καὶ τήν τῶν Σκυθινῶν». 2. 4, 12 «ἀφίκοντο πρὸς τὸ Μηδείας καλούμενον τεῖχος» ἀπεῖχε δὲ Βαβυλῶνος οὐ πολὺ». Οὕτω συχνότερον τὸ, ἦν ἄρα, ὅταν διανοίξῃ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ σφικτεράς τινος ιδέας, καὶ καταλήξῃ εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι πρᾶγμα τι ἄλλως πῶς εἶχε πρότερον, ἢ ὅτι τὸ εἶχε νομίση· ὡς π., 420 «Ἄντινο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δὲ σέ φασιν ἐν δῆμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμίληκας ἔμμεν' ἄριστον βουλή καὶ μῦθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησα»=λέγουσι μὲν, ὅτι ἦσαι ἄριστος, ἤδη ὅμως βλέπω ἐκ τῆς πείρας, ἦν ἔκαμα, ὅτι δὲν εἶσαι, ἦτοι δὲν ἦσο τοιοῦτος (διὸ οὐδὲ ἀκόμη καὶ τώρα εἶσαι). Ἰδ. ν, 209. λ, 553 «οὐκ ἄρ' ἔμελλες . . λήσσειαι . . ;» Σοφ. Φιλ. 978 «οἴμοι· πέπραμαι κάπλωλ' ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβῶν με» = ὁ Ὀδυσσεὺς λοιπὸν ἦτο (καὶ εἶνε ἔτι καὶ νῦν) ὁ ξυλλ., τώρα ἐννοῶ τοῦτο Εὐρ. Μῆδ. 703 «ξυγγνωστὰ μέντ' ἄρα ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι». Πλ. Γοργ. 516, d. «οὐκ ἄρ' ἀγαθὸς τὰ πολιτικὰ Περικλῆς ἦν ἐκ τούτου τοῦ λόγου»=οὐκ ἄρ' ἀγαθός ἐστιν ὡς ἐφαίνετο¹).

Σημ. 2. Ἐπὶ τῶν ἐξαγγελμάτων τῶν ἀγγέλων τίθεται ὁ παρατατικὸς ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος, διότι ὁ ἄγγελος λαμβάνει πρὸ ὀμμάτων τὸν χρόνον, ὅτε ἔλαβε τὴν παραγγελίαν. Ἄρφ. Ἄχαρ. 1073 «ἔναι σ' ἐκ ἐλευον οἱ στρατηγοὶ σήμερον ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους». Ὅμοιον τι τοῦτο τῷ παρὰ λατίν. παρατατ. ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ²).

Σημ. 3. Περὶ μὲν τοῦ παρατατ. τῶν βημάτων νικᾶν, κρατεῖν, ἡττασθαι κ.τ.λ. Ἰδ. §. 382, 4. b)· περὶ δὲ τοῦ παρατ. πράξεω; σκοποῦ μείνης Ἰδ. § 382, 6· περὶ δὲ τοῦ παρατ. ἔδει, ἔχρησεν κ.τ.λ. Ἰδ. §. 392b. 4.

§. 384. c) Παρακείμενος.

1. Ὁ παρακείμενος (τῆς ὀριστ.) πρῆσθησιν ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος πρᾶξιν περελθοῦσαν, δηλοῖ δηλ. πρᾶξιν, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος ὡς τετελεσμένη, ἦτοι ἀρεπυγμένη. Καὶ ἡ μὲν ἐννοία τοῦ τετελεσμένου ἐκφράζεται ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ἡ δὲ τοῦ παρόντος διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τοῦ ἐνεστώτος. Καὶ λοιπὸν διὰ τοῦ

1) Stallb εἰς Πλ. Φαίδ. 68, h. πολ. 490-a 603. 2) Matthia II, §. 505, 3.

παρακειμ. ἀναφέρεται παρελθόν τι εἰς τὸ παρόν τοῦ λέγοντος, καὶ οὕτω συνδέεται τὸ παρελθόν μετὰ τοῦ παρόντος, ἀδιάφορον ὅμως εἶνε, ἂν ἢ πρῆξις ἐτελείωσεν ἐν τῇ στιγμή τῷ λόγῳ ἢ πολὺ πρότερον, καὶ ἂν, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, διαρκῆ ἔτι ἐν τῷ παρόντι.

2. Ὁ ἔλληγ. παρακείμενος διακρῆρι τοῦ τῶν ἄλλων γλωσσῶν, καθ' ὅ,τι δὲν ἐκφράζει μόνον πρῆξιν τινα ὡς πρὸς τὸ παρόν τελεσθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ὡς ἔτι καὶ νῦν διαρκῶσαν κατὰ τὰς ἐαυτῆς ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματα. Ὅπου τοῦτο δὲν ὑπάρχει μεταχειρίζονται οἱ Ἑλλ. τὸν ἀόρ.¹⁾ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18 «τέλος εἶπεν' ἀκηκόατε πάντα» = ἔχετε ἀκοῦση καὶ ἤδη γνωρίζετε αὐτά. Πλ. Θεολίτ. 144, b «ἀκήκοα μὲν τοῦνομα, μνημονεύω δὲ οὐ, (δύναται μὲν τις νὰ ἔχη ἀκοῦση καὶ εἰξεύρη ὄνομά τι, δὲν τὸ ἐνθυμεῖται ὅμως πάντοτε) Ξεν. ἀν. 1: 2, 5 «Κῦρος δὲ ἔχων, οὐς εἶρηκα, ὠρυᾶτο ἀπὸ Σάρδεων» = οὐς ἔχω εἶπῃ, καὶ οἵτινες μοὶ εἶνε ἔτι γνωστοί. 3. 1, 38 «ἡ ἀταξίη πολλοὺς ἤδη ἀπολώλεκεν», 5. 7, 29 «οἷκ ἡμῖν διαπεπράχασιν οἱ ἀυθαίρετοι οὗτοι στρατηγοί, σκέψασθε». Ἡ πόλις ἐκτισται = εἶνε ἐκτισμένη καὶ σώζεται ἔτι καὶ νῦν, ἐνῶ τὸ ἐκτίσθη σημαίνει ἀπλῶς, ὅτι ἐκτίσθη ποτέ, χωρὶς νὰ δηλοῖ ὅτι σώζεται ἔτι καὶ νῦν. Φ, 81 «ἡὼς δὲ μοι ἐστὶν ἡδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα» ὅτι ἔχω ἐλθῆ καὶ ἡδη ἔτι εἶμι. Ἡρόδ. 7, 130 «οὔρεσι περιστεφάνωται πᾶσα Θεσσαλίη». Ξεν. ἀν. 1. 4, 8 «ἀπολελοῖπασιν ὑμᾶς Ξενίης καὶ Πισίων' ἀλλ' εὖ γε μὲν τοι ἐπιστάσθωσιν, ὅτι οὔτε ἀποδεδράκασιν' οἶδα γὰρ, ὅπη οἴχονται' οὔτε ἀποπεφύγασιν' ἔγω γὰρ τρίτῃρις, ὥστε ἐλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῦτον.» 3. 2, 2 «ἡ ἀμφὶ Ἀριαίων οἱ πρόσθεν σύμμαχοι ὄντες, προδεδάκασιν ἡμᾶς». 10 «ἡμεῖς μὲν ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὄρκους, οἱ δὲ πολέμοιο ἐπιορκήκασι τε καὶ τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὄρκους λελόκασιν». Κύρ. 1, 3, 18 «οὗτος (δηλ. Ἀστυάγης) τῶν ἐν Μήδοις πάντων δεσπότην ἐαυτὸν πεποίηκεν» = ἔχει κἀμὴ ἐαυτὸν δεσπ. καὶ εἶνε ἔτι δεσπ. 4. 2, 26 «οὐδὲν ἐστὶ κερδαλέωτερον τοῦ νικᾶν' ὁ γὰρ κρατῶν ἀμα πάντα συνήπαρκε, καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας» = ἔχει ἀρπάση (ὁ κρατῶν) πάντα καὶ κατέχει ἔτι καὶ νῦν. Δημ. 27, 64 «οἱ (δηλ. ἐπίτροποι) καὶ τὴν δικηκίην ἡγαρίκασι καὶ τὰς μὲν σφετέρως αὐτῶν οὐσίας ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν διωκήκασι καὶ τάρχαϊα τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῶ μείζω πεποιήκασι, τῆς δ' ἐμῆς οὐσίας . . ὅλον τὸ κεφάλαιον ἀηγήκασι». 2, 15 «ὁ μὲν (Φίλιππος) δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο εἰήλωκε καὶ προήρηται». Ἰσ. 8, 19 «ὁ πόλεμος ἀπάντων ἡμᾶς ἀπεστέρηκεν' καὶ γὰρ πενε-

1) Fuist ingn ἐν τῷ πρότ. χωρ. σελ. 44.

στέρους πεποίηκε καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασε καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαβέβληκε καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς» (= ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ὑποστῶμεν πολλ. κινδ. παρήλθε, διὸ ἠνάγκασεν· αἱ λοιπαὶ ὅμως πράξεις μετὰ τὴν ἑαυτῶν τέλεσιν διακροῦσιν ἔτι ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῶν ἀποτελέσματα. Ὡς ὁ ἐνεστῶς (§. 382, 3), οὕτω καὶ ὁ παρὰκ. συντάσσεται μετ' ἐπιρρήμάτων τοῦ παρελθόντος. Σοφ. Τρ. 1130 «τέθνηκεν ἀρτίως» (ἀπέθανεν αὐτὴ πλέον καὶ εἶνε νεκρά). Ἄντ. 1282).¹

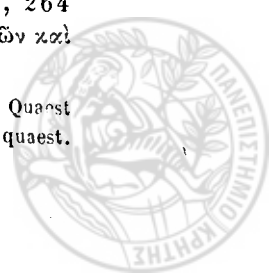
Σημ. 1, Περὶ τοῦ παρακειμ. τῆς ὑποτακτ., προστ. καὶ ἀπαρεμφ. ἰδ. §. 389, 7. a. c. d.

3. Ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος συνάπτει τὸ παρελθὸν μετὰ τοῦ παρόντος, συνέβη παρ' Ἑλλησι νὰ μὴ λαμβάνηται πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν πολλοῖς παρακειμένοις ἢ κυρίως πράξεις τῆς τελέσεως, ὅσῳ τὸ ἐκ τῆς τελέσεως προερχόμενον ἐν τῷ παρόντι ἀποτελεσμα, διὸ μετεχειρίζοντο τούτους, καὶ ἵνα παραστήσωσι τὴν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας προελθοῦσαν κατάστασιν. Οἱ τοιοῦτοι παρὰκ. (καὶ ὑπερσυντ.) μεταφράζονται εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα κατὰ τρόπον γερμανικὸν καὶ ἀρχ. ἑλλ. καὶ δι' ἐνεστῶτων (παρὰτατικῶν) ἄλλων ῥημάτων ἐκφραζόντων κατάστασιν προκύπτουσαν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας, ἢ περιφραστικῶς ἢ ὡς τὸ πολὺ ἀπλῶς καὶ δι' ἀορίστων, ὡς ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς πολὺ ἀρχαιοτ. ἡμῶν· οἷον τέθνηκα = διατελῶ, εἶμαι πλέον νεκρός. Σιμωνίδ. εἰς Ἄνθολ. 7, 251 «οὐδὲ τεθνασι θανόντες» = οἱ ἐν Θερμοπύλαις θανόντες δὲν εἶνε, κεῖνται νεκροί. Εὐρ. Ἄλκ. 541 «τεθνασιν οἱ θανόντες» = νεκροὶ κεῖνται οἱ θανόντες· κέκτημαι (= ἔχω ἀποκτήσῃ, ἀπέκτησα ἑμαυτῷ) = κατέχω· οἶδα = εἰξεύρω (ἔχω μάθη, ἔμαθον), εἰξεύρω νῦν· ἐγγώκα = γιγνώσκω (ἔχω γνωρίσῃ, ἐγνώρισα)· μέμνημαι = ἐνθυμοῦμαι, εἶμαι μνήμων (ἔχω ἐν τῇ ἐμῇ μνήμῃ *memor sum*)· κέκλημαι = ὀνομάζομαι (ἔχω κληθῆ, ἐκλήθην)· τεθαύμακα (ἔχω θαυμάσῃ, ἐθαύμασα ἐν ἑμαυτῷ) = διατελῶ ἐν θαύμασμῷ. Ξεν. ἀπομ. 1. 4, 2 «εἰπέ μοι. Ἔστιν οὔστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίῃ;»· ἐνδεδυκα π. χ. χιτῶνα (ἐνέδυσσα ἑμαυτὸν χιτῶνα) = φορῶ χιτῶνα, ἐνδύομαι· ἰδ. Ἡρδ. 2, 81 βεβούλευμαι (ἐσκέφθην, ἀπεφάσισα) = εἶμαι τῆς ιδέας, σκέπτομαι π. χ. τὸ παρ' Ἡρδ. 3, 134 στρατεύεσθαι· ἐβρώμαι (ἐδυνάμωσα ἑμαυτὸν, ἔχω δυνάμωσῃ) = εἶμαι δυνατός, ὑγιής, valeo ὑγιάνω· ἔστηκα (ἔχω στήσῃ, ἔστησα ἑμαυτόν) = ἵσταμαι· πέφουκα = εἶμαι γεγεννημένος, *natus sum*, εἶμι· ὡς τὸ γέγονα = εἶμι· ἐγγήγορα (ἤγειρά ἑμαυτόν, εἶμαι ἔξυπνος) = φυλάττω, δὲν κοιμῶμαι· βέβηκα, βάλνω, βελίζω. Α, 37 «κλυθι μεῦ, Ἀργυρότοξ', δε χρύ-

1) Kvižala Beitr. z. Krit. u. Erkl des Soph. II σελ. 88.

στην ἀμφιπέδησιν Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις» = ὁ ὅποιος ἔχεις περιέληται καὶ περιφέρεισαι ἔτι καὶ νῦν περὶ τὴν Χρ. πρὸς ὑπεράσπισιν = ὅστις τὴν προκασπίζεις· πέποιθα (κατέπεισα ἑμαυτὸν) = πιστεύω· πέρηνα (ἔδειξα ἑμαυτὸν) = φαίνομαι. Πολλῶν δὲ ῥημάτων ὁ ἐνεστώσ διαφέρει τοῦ παρακειμ. κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ὁ μὲν ἐνεστ. δηλοῖ τὴν ἀρχήν, ἐναρξίν τῆς ἐνεργείας, ἢ ἀπλῶς τὴν ἐνεργεῖαν, ὁ δὲ παρακ. τὴν κατάστασιν, τὴν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας προελθοῦσαν. Οὕτω τέθηλα (εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ) = ἀκμάζω, ἐκ τοῦ θάλλω = ἀκμάζω· πεφύθημαι, δέδοικα = περιῆλθον εἰς φόβον, εἶμαι ἐν φόβῳ· ἐκ τῶν φοβοῦμαι, δεῖδω = φοβοῦμαι· μέμηλε ἐπικ. = κεῖται ἐν ἐμοὶ φροντίς, ἐκ τοῦ μέλει = φροντίς ἐστὶ· κέκηθα = εἶμαι ἔμφροντις, διατελῶ ἐν φροντίδι, ἐκ τοῦ κήδομαι = φροντίζω· κεράρηκα, -ημαι, γέγηθα = εἶμαι ἐν χαρᾷ, εὐφροσύνῃ, εὐχαρίᾳ, ἐκ τοῦ χαίρω, γηθέω = χαίρομαι, εὐφραίνομαι· τεθάρρηκα = εἶμαι θαρρόαλεος, ἐκ τοῦ θάρρῳ = θάρρῳ, λαμβάνω θάρρος· δῶδα = εἶμαι μυροῦδατος, ὡς κατὰστασις, τὸ δὲ δῶ = ἀνακίδω ὁσμὴν, ὡς παρερχομένη ἐνεργεῖα· οὕτω δέδορκα (δέρομαι) = βλέπω, εἶμαι ἀνοικτομυκτηρῆς· κέχαρδα (χαράδα) = περιέχω, χωράω· ἤγημαι = εἶμαι τῆς ιδέας, ἔχω τὴν ιδέα (ἠγέομαι = νομίζω)· οὕτω νερόμικα, Ἡρόδ. 2, 25 «οὕτω τὸν ἥλιον νερόμικα τούτων αἴτιον εἶναι». Ἡρόδ. ἐργ. 277 «τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνεῦσιν ἐν αὐτῇ». Θουκ. 1, 143 «μᾶλλον πεφύθημαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἀμαρτίας ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας». Πλ. Φαίδρ. 227, d «ἐπιτεθύμηκα ἀκούσι» = εἶμαι περίεργος (ἀκούσι). 236, b «ἐσπούδακας» = εἶσαι ζωλητής, ἐξηρητισμένος¹). Προστέ τὰ ποιητ. βέβρυθα, κέκευθα, κεκοτηώς κ.τ.λ. Οὕτως ἰδίχ οἱ παρακ. τῶν ῥημάτων τῶν ἐχόντων τὴν ἔννοιαν ἤχου καὶ φθόγγου, ὧν οἱ ἐνεστώτες δὲν εἶνε πολὺ εὐχρηστοὶ ὡς κέκραγα, λέλαχα, κέκλαγα, (κέκληγα), τέτριγα, βέβρυχα (βρυχάομαι), μέμικα (μυκτάομαι), μέμηκα (μηκτάομαι) = κυρίως κατήνηθησα εἰς κρυγήν, μυκηθμόν, φωνήν, φθόγγον κ.τ.λ., διὸ φωνῶ πλέον, φθέγγομαι, κράζω, κρυγαίω κτλ. Παρακειμένων μάλιστα τινῶν οἱ ἐνεστώτες ἢ ἀπωλέσθησαν ἐντελῶς ἢ παρέμειναν ἐν τῷ ποιητικῷ λόγῳ καὶ ἰδίχ τῷ ἐπικῷ, ἢ ἀνέκυψαν πάλιν παρὰ τοῖς μετρ., τοιοῦτοι δ' εἶνε, τὰ οἶδα, εἶοικα, εἶωθα, δέδοικα, δέδια, σέσηρα, τέθηπα, μέμαμεν, μέμονα = εἶμαι τῆς ιδέας· γέγωνα = φωνῶ· ἀνωγα = κελεύω· κέχηνα = χάσκω (χαίρω παρὰ μετρ. μόνον) ἔρρηγα ἐπικ. καὶ ποιητ. = φοβοῦμαι, τρέμω (ὁ ἐνεστ. αὐτοῦ μόνον παρὰ Πινδ. Ν, 5, 50)· κεκαρηώς Ε, 698²) Ρ, 264 «ὡς δ' ὄτ' . . βέβρυχερ μέγα κῦμα». Δήμ. 18, 199 «βοῶν καὶ

1) Περὶ τῆς συχῆς χρήσ. τοῦ παρακ. ἐσπούδακας Ἡρόδ. Lehrs Quaest κτλ. σ. 288. 2) Buttman n II §. 113. Σημ. 13—14. Lehrs quaest. pe. 289.

κεκραγώς». Ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι παρακείμ. ἔλαβον τὴν φύσιν πάντως τῶν ἐνεστώτων, τίθενται πάντως καὶ ἀντὶ ἐνεστώτων, ἐνεστ. ὅμως ἱστορικῶν ὄλον, Ξεν. ἑλλ. 7, 1, 41 «Ἐπαμινώνδης . . ἔγνωκε στρατευτέον εἶναι ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. Πεισίαν οὖν πείθει προκαταλαβεῖν τὸ Ὀνειον», ὕπερ κακῶς μετέβλεον εἰς ἔγνω ἐκστρ.

Σημ. 2. Περὶ τῆς σχέσεως τοῦ παρακ. πρὸς τὸν ἀόρ. ἴδ. §. 386, 3. Παρὰ τῶν πολὺ μτγν. συγγραφέων οὐχὶ σπανίως ὁ παρακείμενος τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀορίστου!).

4. Ὁ παρακείμ., καὶ δὴ ὅλων τῶν ἐγκλίσεων, τίθεται μετὰ μεγάλης ἐπιτάσεως καὶ ἐπὶ πράξεων μελλουσῶν, τοῦ συμβησομένου ἐκφερομένου μετὰ τοιαύτης βεβαιότητος καὶ πεποιθήσεως, ὥσει ἦτο πλέον μετελεσμένον²⁾). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις, ὡς τῆ γερμ. καὶ λατιν. ὄλον perii, occidi actum est de me, ἐν δὲ τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι κεῖται ἐνίοτε ὁ ἀόρ., ὡς ἐγράθηκα, ἀπέθανα, συνήθως ὅμως ὁ παρακ. περιφραστ. ὅλον μὴ ὀμιλῆς, διότι εἶσαι τελειωμένος. Καὶ ὁ ἀόριστ., ὡς ἀψόμεθα (§. 386, 11), τίθεται ἐπὶ πράξεων μελλουσῶν, πλὴν οὗτος μὲν παρίστησι τὴν μέλλουσαν πράξιν ὡς συμβῆσαν, ὁ δὲ παρακ. ὡς διαρκούσαν ἔτι κατὰ τὸ ἐαυτῆς ἀποτελέσμα. Πότε δ' ὁ παρακ. τίθεται ἐπὶ μελλουσῶν πράξεων, ἐξάγεται ἐκ τῆς συντάξεως τῆς προτάσεως, ἢ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας. Ο, 128 «μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας» = ἐχάθης καὶ εἶσαι πλέον χαμένος = actum est de te. Σοφ. Φιλ. 75 «εἴ με τόξων ἐγκρατῆς αἰσθήσεται, ὄλωλα» = ἐχάθην καὶ εἶμαι χαμένος, ὡς τὰ perii, interii Αἴ. 896 «οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι». Εὐρ. Ὀρ. 941 «εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με, ὁ νόμος ἀρεῖται. Ἥλ. 687 «εἰ . . πτώμα θανάσιμον πεσῆ, τέθηγα κάγω». Θουκ. 8, 74 «ἵνα ἦν μὴ ὑπακούσῃσι, τεθνήκωσι» 4, 23 «εἴρητο, ἐὰν καὶ ὅτιοῦν παραβῆθῃ, λελύσθαι τὰς σπονδάς» 4, 45. 2, 8 «ἐν τούτῳ τε κεκωλύσθαι ἐδόκει, ἐκάστω τὰ πράγματα, ὃ μὴ τις αὐτὸς παρέσται» = ἕκαστος ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεσῶθήθη, θὰ ἀποσῶθήθῃ καὶ εἶνε πλέον ἀποκεκρουσμένος ὁ κίνδυνος ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἦνε παρών, μ. σ. Πόμπ. Ξεν. ἀν. 1. 8, 12 «κὰν τοῦτο (τὸ στράτευμα) νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποιήται». ἀπομν. 1. 2, 21 «ὅταν τῶν νοθετικῶν λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται καὶ ὧν ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπεθύμει». Πλ. Φαίδ. 80, d «(ἡ ψυχὴ) ἢ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκίτ, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, εὐθὺς διαπερῶσθαι καὶ ἀπόλωλεν» οὕτω ἐν τῇ συντάξει τοῦ, τὸ ἐπ' ἐμοί ἴδ. §. 391, 3.

§. 385. d) Ὑπερσυντέλικος.

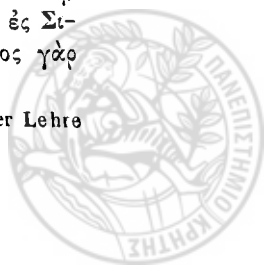
1. Ὁ ὑπερσυντέλικος (τῆς ὀριστικῆς) δηλοῖ πράξιν ἐν τῷ πα-

1) Lahrs 274. 2) Fristing ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. σ. 48.

παρελθόντι τετελεσμένην, διὸ εἶνε διὰ τὸ παρελθόν, ὅ,τι εἶνε ὁ παρακ. διὰ τὸ παρόν. Ἀμφότεροι οἱ χρόνοι οὗτοι δηλοῦσι πρᾶξιν τετελεσμένην, ἀλλ' ὁ μὲν παρακ. ἐν τῷ παρόντι, ὁ δὲ ὑπερσ. ἐν τῷ παρελθόντι. Ἡ ἔννοια τῆς τελέσεως ἐκφέρεται ἐν ἀμφοτέροις διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὁ δὲ χρόνος τοῦ μὲν παρόντος ἐν τῷ παρακ. διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τοῦ ἐνεστώτος, τοῦ δὲ παρελθόντος ἐν τῷ ὑπερσυντ. διὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τῶν ἱστορικῶν χρόνων.

2. Ὁ Ἑλλ. ὑπερσυντέλικος διαφέρει τοῦ ὑπερσ. ἄλλων γλωσσῶν, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς λατιν. κυρίως καθ' ὅ,τι ἐκεῖνος μὲν δηλοῖ πάντοτε πρᾶξιν διαρκοῦσαν ἐτι ἐν τῷ παρελθόντι ὡς πρὸς τὰ ἐκυτῆς ἀποτελέσματα (πρᾶξιν δηλ. τετελεσμένην ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματα αὐτῆς), οὗτος δὲ ὁ τῶν ἄλλων ὑπερσ. δηλοῖ πρᾶξιν μόνον, ἥτις εἶνε τετελεσμένη πρὸ ἄλλης παρελθούσης!). Ὅταν δ' οἱ Ἑλλ. θέλωσι νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἔννοιαν ταύτην τοῦ ὑπερσυντ. τῶν ἄλλων γλωσσῶν μεταχειρίζονται τὸν ἀόριστον, ἐκλαμβάνοντες τὴν ἔννοιαν ταύτην ὡς ἀπλοῦν παρελθόν, ὥπερ κατὰ κόρον χρῆται τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα οἶον Ξεν. ἀν. β. 3, 21 «ἐπεὶ δὲ εἰδείπνησαν τάχιστα, παρηγγέλη τὰ πυρὴ κατασθενύναι πάντα» = ἄμα δὲ ἐτελείωσαν (εἶχον δηλ. τελειώση) τὸ δεῖπνον. Εἶδομεν δὲ ἐν §. 383, 4, πῶς δύναται νὰ τεθῆ ὁ παρακ. ἀντὶ τοῦ ὑπερσυντ. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἑλλ. ὑπερσ. δὲν ἐκφράζει, ὡς ἐν ἄλλαις γλώσσαις καὶ τῇ λατινικῇ αὐτῇ, τὸ παρελθόν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὴν πρᾶξιν διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἐκυτῆς ἀποτελέσματα, οἱ Ἑλλ. μεταχειρίζονται αὐτὸν καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερσ. παρκτατικόν, ὥστε π. χ. τὸ ἤδη προαφίκτο σημειώνει, ἦτο πλέον φερόμενος, ἦτο δηλ. πλέον πρότ. ἐκεῖ. Διό, ὅταν ἡ διὰ τοῦ ὑπερσυντελικου ἐκφερομένη πρᾶξις συνδεῖται μετ' ἄλλης παρελθούσης, τότε ὁ ὑπερσ., ὡς καὶ ὁ παρκτατικ. (§. 383, 4), ἐκφράζει πρᾶξιν, ἥτις εἶνε ἡ σύγχρονος τῆς ἄλλης ἐκείνης, ἢ προγενεστέρῃ ἢ μεταγενεστέρῃ, ἐκ τῆς τοῦ λόγου δὲ μόνον συναφείας νοεῖται, εἰς ποῖον τῶν τριῶν τοῦ παρελθόντος χρονικ. σημείων ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην εὐρίσκεται ἢ διὰ τοῦ ὑπερσ. ἐκφερομένη πρᾶξις. Ἐν πάσαις δὲ ταῖς τρισὶ ταύταις περιπτώσεσιν ὁ ὑπερσ. δείκνυσι τὴν πρᾶξιν διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἐαυτῆς ἀποτελέσματα. - a) Ξεν. οἰκ. 1, 5 «οἶκος τί δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; ἄρα ὅπερ οἰκίχ ἢ καὶ ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο, πάντα τοῦ οἴκου ταυτά ἐστιν;» = εἶχε· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐστιν ἡ δύνατο νὰ εἴπη ὁ Ξεν. καὶ ἦν, ἰδ. Breitenb. - b) Θουκ. 4, 2 » Ἀθηναῖοι ἐς Σικελίαν ἀπέστειλαν Εὐρυμέδοντα καὶ Σοφοκλέα. Πυθόδωρος γάρ

1) Fuisting ἐν τῷ ἀνωτ. συγγρ. σελ. 50 καὶ 53. Aken Grundz. der Lehre v. Temp. u. Modi 2. 7.

δ τρίτος ἤδη προαφίκοτο ἐς Σικελίαν» = ἦτο, εὐρίσκειτο ἤδη πρότ. ἐς Σικελ., καὶ ὀλίγ. παρκακτ. «καὶ Πελοποννησίων αὐτόσε νῆες ἐξήκοντα παρεπεπλεύκεσαν» = εὐρίσκοντο ἐκεῖ Ὑπερσ. ὁμοῦ καὶ ἄβρ. Ἡρόδ. 7, 176 «ἐδέδμητο δὲ τεῖχος (= ἴστατο τότε ἐκτισμένον)... ἔδειμαν δὲ Φωκέες τὸ τεῖχος» = ἔκτισαν δὲ ποτε **condiderant** 1, 77 «ἐποίησατο (= ἔκαμῃ ποτε **fecerat**) γὰρ καὶ πρὸς Ἀμασιν. συμμυχίην πρότερον ἤπερ πρὸς Λακεδαιμονίους, μετκπεμψάμενος δὲ καὶ Βαβυλωνίους (καὶ γὰρ πρὸς τούτους αὐτῷ ἐπεποίητο **συμμαχίη**) = ὑπῆρχε τότε ὑφισταμένη) - c) ἰδ. τὰ ἐν ἀριθ. 4. πρῶγ. Δὲν δηλοῦται ὅμως καὶ διὰ τοῦ τετελεσμένη ὡς πρὸς ἄλλην πράξιν **συγχρότως** ἢ πολὺ πρότερον. Ἡρόδ. 1, 84 «τότε δὲ δὴ ὁ αὐτός τε ἀναβέβηκε καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι Περσῶν ἀνέβαινον» = αὐτὸς ἀνέβη καὶ ἦτο τότε ἐκεῖ, οἱ δὲ ἄλλοι ἀκολουθοῦντες τῷ παραδείγ. αὐτοῦ ἀνέβαινον (κατεγίνοντο εἰς τὴν ἀνάβ.). ἐκεῖ «Σάρδιες δὲ ἤλωσαν ὧδε» = ἐκυριεύθησαν, μετὰ δὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀλώσεως λέγει «οὕτω δὴ Σάρδιες τε ἠλώκεσαν (= εἶχον ἀλωθῆ, καὶ ἦσαν πλέον κυριευμέναι) καὶ πᾶν τὸ ἄστυ ἐπορθέετο» (μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐπηκολούθει ἡ καταστροφή). Θουκ. 5, 1 «τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους αἱ ἐνιαύσιοι σπονδαὶ διελέλυτο μέχρι Πυθίων» = εἶχον πλέον τότε διαλυθῆ καὶ ἐθεωροῦντο διαλελυμένα· 4, 13 «ταύτην τὴν ἡμέραν προσβολὰς ποιησάμενοι ἐπέπαντο» ἰδ. ἐν ἀρχῇ τοῦ 4, 47· 1, 128 «ἔπεμψεν ἐπιστολὴν τὸν Γόγγυλον φέροντα αὐτῷ ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε» = ἦσαν καὶ ἔμενον γεγραμμένα. Ξεν. ἀν. 5· 6, 18 «οὓς παρὰ Κύρου ἔλαβε δαρεικοὺς, διεσεσάκει» = τοὺς εἶχε, τοὺς διετήρει τότε· 5. 2, 3 «ἐν δ' ἦν χωρίον μητρόπολις αὐτῶν· εἰς τοῦτο πάντες ξυνεβύθησαν» = εἰς τοῦτο πάντες εἶχον συββύση καὶ ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ.

3. Ἐπειδὴ ὁ Ἑλλ. ὑπερσυντέλ. δὲν σημαίνει, ὡς ὁ τῆς γερμ. καὶ λατίν. τὸ παρελθόν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι πράξιν διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσμ., ἀρμόζον ἦτο νὰ τίθηται, ὡς καὶ ὁ παρατατ., ἐπὶ τῶν περιγραφῶν καὶ διηγήσεων, ὅτε πολλάκις καὶ συνυπάρχουσιν ἀμφοτέροι, πλὴν ὁ μὲν παρατ. παρίσθησι τὴν πράξιν τοῦ παρελθόντος διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτυξιν, ὁ δὲ ὑπερσυντ. διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα. K, 150 «τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτός ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὐδον ὑπὸ κρασίν δ' ἔχον ἀσπίδας, ἔγχεα δὲ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλλήλατο, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμπε» = τὰ ἔγχ. ἴσταντο τότε ὄρθια. Ὅτι δὲ τῶν ῥημ. τῶν ἐχόντων παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. οἱ ὑπερσυντέλικοι τίθενται πάντως ἀντὶ παρατατ., εἶνε γνωστὸν ἀφ' ἑαυτοῦ.

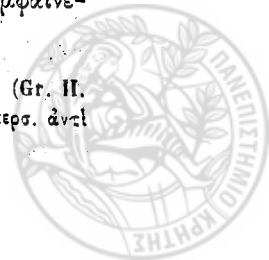
4. Ἐνίοτε ὁ ὑπερσυντέλικος συνδεδεμένος μετὰ πράξεως πρὸ αὐτοῦ γενομένης τίθεται μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως, ὥστε πα-

ριστᾶ τὴν δι' αὐτοῦ δηλουμένην πρᾶξιν ὡς διαρκοῦσαν πλέον ἐν τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα. Ε, 65 «τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμχρπτε διώκων, βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιὸν» = τὸν εἶχε κτυπήσῃ καὶ ἦτο πλέον βεβλημένος, ὅτε τὸν συνελάμβανε· 696 «τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυντ' ἀχλύς». Ἡρόδ. 1, 79 «Κῦρος βουλευόμενος εὔρισκε πρῆγμικ οἱ εἶναι (= e re sua esse εἶνε ἴδιον αὐτοῦ) ἐλαύνειν ὡς δύναται τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις, πρὶν ἢ τὸ δεύτερον ἀλισθῆναι· ὡς δὲ οἱ ταῦτα ἔδοξε, καὶ ἐποίησε κατὰ τάχος· ἐλάτας (= ἐπειδὴ ἦλασε) γὰρ τὸν στρατὸν εἰς τὴν Λυδίην αὐτὸς ἄγγελος Κροίσφ *ἐληλύθει*» = διότι ἀφοῦ ἦλασε τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Λυδίαν, εἶχε φθάσῃ πλέον τότε καὶ γίνεταί αὐτὸς οὗτος ἄγγελος πᾶ Κροίσφ. Θουκ. 4, 47 «ὡς δ' ἐλήφθησαν ἐλέλυτό τε αἱ σπονδαί, καὶ τοῖς Κερκυραίοις παρέδέδοντο οἱ πάντες». Ξεν. ἀπομ. 2· 9, 5 «νομίσας δὲ ὁ Ἀρχέδημος ἀποστροφῆν οἱ τὸν Κρίτωνος οἶκον μάλα περιεῖπεν αὐτόν· καὶ εὐθύς τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα ἀνευρήκει πολλὰ ἀδικήματα» μ. σ. Kühner· ἐλλ. 7. 2, 9 «ἐπεὶ δ' ἀπαξ ἤρξατο ὑπέκειν, ταχὺ δὴ πᾶσα ἡ ἀκρόπολις ἔρημος τῶν πολεμίων ἐγεγένητο». Κύρ. 1. 4, 5 «ὡς δ' οὐκ ἀπεδίδρασκεν (δηλ. Κῦρος) ἐκ τοῦ ἡσασθαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, θῆσάφω, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρασθαι αὐτῆς βέλτιον ποιεῖν, ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἰππικῇ τοῖς ἤλιξι, ταχὺ δὲ παρήει, ταχὺ δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει»¹⁾ = ταχ. δὲ τὰ ἐφόνευσε καὶ ἦσαν πλέον πεφονευμένα, ἔκειντο νέκρά. Δύναται δὲ νὰ τεθῆ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ ὁ ἀόριστος, ὡς ἐν τῷ πρῶγ. τούτῳ κεῖται τὸ ἀφίκετο· δηλοῖ ὅμως ὁ ἀόριστος τὴν πρᾶξιν ὡς ἀπλῶς παρελθοῦσαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα.

§. 386. e) Ἀόριστος.

1. Ὁ ἀόριστος (τῆς ὀριστικῆς) δηλοῖ ἀπλῶς τὸ παρελθόν, ἅτε ἐμφαινῶν μόνον, ὅτι ἡ πρᾶξις ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐνῶ τις λέγει, εἶνε παρελθοῦσα, ἐνῶ ὅλοι οἱ λοιποὶ χρόνοι δύο τινα δηλοῦσι, τὸ χρονικὸν δηλ. διάστημα (παρὸν, παρελθόν, μέλλον) καὶ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως (ἀτέλεστον καὶ τετελεσμένον). Ὅταν π. χ. λέγω *ἔγραψα* τὸ γαλλ. *j' écrivis*, δηλῶ, ὅτι ἡ γραφὴ συνέβη πάλαι ποτὲ ἐν τῷ παρελθόντι· ἀν ὅμως ἡ πρᾶξις τῆς ἐν τῷ παρελθόντι γραφῆς πρέπη νὰ θεωρηθῆ ἀτέλεστος ἢ τετελεσμένη οὐδόλως δηλοῦται διὰ τοῦ ἀορίστου. Δὲν ἐμφαίνε-

¹⁾ Fuisting ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 52. Οὐχὶ δ' ὀρθῶς ὁ Μαιθίας (Gr. II. §. 505 IV), λέγει, ὅτι ἐν τοῖς τοιοῦτοις χωρίοις δύναται νὰ τεθῆ ὁ ὑπερσ. ἀντὶ τοῦ παρατ. καὶ ἀορίστου.

ται δ' ἐπὶ ἴσης διὰ τοῦ ἀορίστου, ἐν δευτερευούσῃ προτάσει ὄν-
τος καὶ μετὰ παρωχημένου ἐν τῇ κυρίῃ προτάσει συνδεδεμέ-
νου, ἢ σχέσις, ἐν ἣ ὑπάρχει ἢ διὰ τοῦ ἀορίστου ἐκφερομένη πρᾶ-
ξις, {πρὸς τὴν ἐν τῇ κυρίῃ προτάσει πρᾶξιν· ἢ πρᾶξις δ' αὕτη
δύναται νὰ ᾔη σύγχρονος ἢ προγενεσττέρα ἢ μεταγενεσττέρα
τῆς ἐν τῇ κυρίῃ προτάσει· τοῦτο δὲ ἐκ τῆς τοῦ λόγου μόνου συ-
ναφείας διαγιγνώσκεται¹⁾. β, 172 «ὡς οἱ ἐμυθεύον, ὅτε Ἕλιον
εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς».
Θουκ. 1, 102 «οἱ Ἀθηναῖοι εὐθύς, ἐπεὶ ἀνεχώρησαν, σύμμαχοι
ἐγένοντο». Ξεν. ἑλλ. 1. 1, 3 «ἐμάχοντο, μέχρις οἱ Ἀθηναῖοι
ἀνέπλευσαν». Ὅταν δ' ὁ ἀορ. κῆται ἐν τῇ κυρίῃ προτάσει, τότε
ἐκ τῆς σειρᾶς ἐπὶ ἴσης τοῦ λόγου δυνάμεθα νὰ διδῶμεν, ἂν ἢ
δὲ αὐτοῦ δηλουμένη πρᾶξις ᾔηαι προγενεσττέρα ἢ οὐ τῆς ἄλλης
ἐκείνης παρωχημένης πρᾶξεως. Ξεν. ἄν. 3. 1, 4 «οὐ στρατιώ-
της ὦν συνηκολούθει (Ξενοφῶν), ἀλλὰ Πρόξενος αὐτὸν μεταπέμ-
ψατο» ὅπερ σημαίνει ἢ εἶχε κάμη νὰ ἔλθῃ ἢ ἔλαμε νὰ ἔρχηται.

2. Ὁ ἀόριστος εἶνε χρόνος ἱστορικός, ὅπερ φαίνεται ἐκ τε τῆς
αὐξήσεως καὶ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων. Ὅτι αἱ ἀόριστον
ἔχουσαι γλῶσσαι διὰ τὸ παρελθὸν μόνον ἐσχημάτισαν αὐτὸν αἰ-
τιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι πρᾶξις πίπτουσα ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέ-
γοντος ἐθεωρήθη ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἀνάγκην ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς πα-
ρέλευσιν· πᾶν ὅτι ἰσχύει περὶ τοῦ παρόντος, ἰσχύει ἐπὶ ἴσης καὶ
περὶ τοῦ μέλλοντος. Πρᾶξις ὅμως ἐν τῷ παρελθόντι κειμένη δύνα-
ται νὰ νοηθῇ διττῶς· α) ὡς κεχωρισμένη μόνου τοῦ χρόνου τοῦ λέ-
γοντος, καὶ λοιπόν, ὡς ἀπλῶς παρελθοῦσα (ἀόριστος), β) ὡς λέ-
γων μεταφέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ παρελθὸν θεωρεῖ ταύτην ἀπὸ τοῦ
χρόνου ἐκείνου ὡς ἀτέλεστον ἢ τετελεσμένην (παρατ. ἢ ὑπερσυν-
τέλ.).

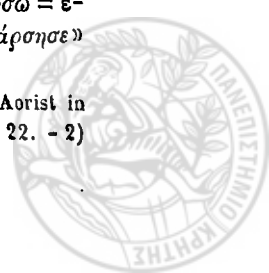
3. Ὁ ἀόριστος λοιπὸν ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ποτὲ μὲν πρὸς τοὺς
παρωχημένους χρόνους, τὸν παρατατικὸν καὶ ὑπερσυντέλικον, ποτὲ
δὲ πρὸς τὸν παρακειμενον, ἀναφέροντα πρᾶξιν ὡς πρὸς τὸν χρό-
νον τοῦ λέγοντος παρελθοῦσαν. Ἐνῶ ὁ μὲν παρατατικὸς δηλοῖ
πρᾶξιν, ἥτις ἐν τῷ παρελθόντι εὐρίσκετο ἐν ἀναπτύξει, ὁ δὲ
ὑπερσυντέλικος πρᾶξιν, ἥτις ἐν τῷ παρελθόντι ἦτο τετελεσμένη
καὶ διετηρεῖτο ἐτι κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, ὁ δὲ παρα-
κειμενος πρᾶξιν, ἥτις ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος παρί-
σταται τετελεσμένη καὶ ὑπάρχουσα μετὰ τὴν ἑαυτῆς τέλε-
σιν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ὁ ἀόριστος δηλοῖ ἀπλῶς
τὸ παρελθόν, καὶ παρίστησι τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς ὡς παρελθοῦσαν
ἢ συμβῶσαν. Ἐγγραφον ἐπιστολῆν = κατεγινόμενῃ μετὰ τὴν γραφὴν
τῆς ἐπιστολῆς· ἐγεγράφειν ἐπιστολῆν = εἶχον τὴν ἐπιστολὴν γε-
γραμμένην καὶ ἢ ἐπιστολὴ ἐσώζετο τότε· γέγραφα ἐπιστολῆν =
ἔχω τὴν ἐπιστολὴν γεγραμμένην καὶ σώζεται ἐτι· ἔγραψα ἐπι-
στολῆν σημαίνει μόνον, ὅτι ἢ γραφὴ τῆς ἐπιστολῆς συμβῶσα πα-
ρέ-
τελ.

ἐν τῷ παρελθόντι, οὐδὲν ὅμως ὑποδηλοῦται, ἂν ἡ πράξις τῆς γρῆφης αὐτῶ ἐτελέσθη ἢ ἐτελέσθη.

4. Ὡς ὁ παρατατικός δὲν δηλοῖ καθ' ἑαυτὸν τὴν κυρίως διάρκειαν πράξεώς τινος ἐν τῷ παρελθόντι κειμένης, ἀλλὰ παρίστησιν αὐτὴν μόνον ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτυξιν, προσέχει δὲ τὸν νοῦν μόνον, ἂν ἡ παρελθοῦσα πράξις πρέπη νὰ ἐξενεχθῆ περιγραφικῶς, ἥτοι ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει, καὶ ἐπομένως τότε πᾶσα πράξις καὶ τῆς ἐλαχίστης διαρκείας δύναται νὰ ἐξενεχθῆ διὰ τοῦ παρατατικοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δὲν δηλοῖ καθ' ἑαυτὸν τὴν ἀκαριαίαν πρᾶξιν, διότι πᾶσα περελθοῦσα πράξις ἔστω καὶ τῆς μεγίστης διαρκείας ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀορίστου, ἀρκεῖ αὕτη νὰ ἐκφέρηται διηγηματικῶς, ἥτοι ὡς ἀπλῶς συμβᾶσι¹). Ἡρδ. 2, 133 «ἐβίωσαν χρόνον ἐπὶ πολλόν» 157 «ἡ Ἀζωτος ἀπασέων πολίων ἐπὶ πλεῖστον χρόνον πολιορκουμένη ἀντίσχε». Θουκ. 1, 18 «ἡ Λακεδαίμων ἐκ παλαιτάτου καὶ εἰρομῆθη καὶ αἰεὶ ἀτυράννευτος ἦν». 2, 65 «ἔσον χρόνον (Περικλῆς) προῦστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο καὶ ἀσφκλῶς διεφύλαξε» ἐνταῦθα ὁ παρακτ. ἐξηγεῖτο ἐπέξηγεῖ τὸ διεφύλαξεν (= μετρίως ἐξηγούμενος διεφύλαξε.). Πλ. Φαίδρ. 227, a «συχὸν ἐκεῖ διέτριψα χρόνον». Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ μόνον δύναται νὰ ῥηθῆ, ὅτι ὁ ἀόριστος δηλοῖ τὸ ἀκαριαῖον, ἐφ' ὅσον συνείρει τὰ μερικὰ ἀκαριαῖα πράξεώς τινος εἰς μίαν τῶν τρόπων τινὰ καὶ μόνον σιγμῆν²), ἐνῶ ὁ παρακτ. περιγράφει τὴν πρᾶξιν καὶ παρίστησιν αὐτὴν οἰοεὶ πρὸ ἡμῶν ἀναπτυσσομένην.

5. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἀόριστος ἐκφράζει τὸ ἀπλῶς συμβᾶν πράξεώς τινος ἐν τῷ παρελθόντι κειμένης, δηλοῖ ἐπὶ ἕτης συχνότατα καὶ τὸ γενόμενον πράξεώς τινος (μεταβολὴν δηλ. καταστάσεως), καὶ μάλιστα οὐ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀπᾶσαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν. Οὕτω λοιπὸν δύναται νὰ τεθῆ ὁ ἀόριστος παντὸς ῥήματος, καταφανῆς ὅμως φαίνεται ἡ ὑπὸ τοιαύτην σημασίᾳ χρῆσις τοῦ ἀορίστου ἐν τοῖς ῥήμασιν, ὧν ὁ ἐνεστώς δηλοῖ κατάστασιν· οἷον βασιλεύω = εἰμι βασιλεύς· ἐβασίλευσα = ἐγενόμην βασιλεύς· βασιλεύσας = βασιλεύς γενόμενος. Ἡρδ. 2, 2· βασιλεύσαι = regem factum esse ἢ fieri = βασιλέα γενέσθαι 2, 137 «μετὰ δὲ τούτου βασιλεύσαι (regem factum esse = καταστήναι βασιλέα), ἄνδρα τυφλόν. ., ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος ἐλάσαι ἐπ' Αἴγυπτον τὸν Αἰθιοπῶν βασιλέα» (τὸ δὲ ἐν 2, 127 «βασιλεύσαι δὲ τὸν Χέοπα Αἰγύπτιοι ἔλεγον πεντήκοντα ἔτα» = βασιλέα γιγόνεσθαι regem fuisse)· θαρσῶ = ἔχω θάρρος, εἶμι θάρραλέος, Ἰλ. α, 92 «καὶ τότε δὴ θάρσησε»

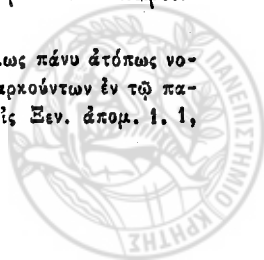
1) H. Schmidt doctri temp. P. 4. σελ. 13. Delff der Griech. Ἄοριστ in seinem Verhältniß zu den ubrigen ztf. des Verbs σελ. 11. 21 καὶ 22. - 2) Ἰδ. H Schidt der Griech. Aor. 1845 . . .

= ἔσχε θάρρος, ἐγένετο θάρραλέος· πλουτῶ = εἶμι πλούσιος, πλουτήσας = κατέστην, ἐγενόμην πλούσιος = *dives factus* Πλ. πολ. 421, d' ἡσυχάζω = εἶμι ἡσυχος, ἡσυχάσας = ἐγενόμην ἡσυχος Θουκ. 1, 12· σπουδάζω = εἶμι σπουδαῖος, σοβαρός, σπουδάσας = ἀπέβην, ἐγενόμην σπουδαῖος Πλ. συμ. 216, e' φεύγω = εἶμι ἐν φυγῇ, φυγάς, ἔφυγον = ἐγενόμην, κατέστην φυγάς, Ξεν. ἑλλ. 5· 4, 44 κ. 48· βουλεύω = εἶμι βουλευτής, Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 35. βουλευσας = γενόμενος, καταστάς βουλευτής = *senator factus* 1. 1, 18· ἀρχω = εἶμι ἀρχων 2. 2, 13· ἀρξας = ἀρχων αἰρεθεὶς *magistratus factus*, 2. 6, 25. σοῦ στρατηγήσατος = σοῦ στρατηγοῦ γενομένου (καταστάντος) *te duce facto* 3· 5, 1· ἰσχύω = εἶμι ἰσχυρός, ἰσχύσας = ἰσχυρός γενόμενος, καταστάς = *potens factus* Θουκ. 1, 3 καὶ 9· ἀσθεῶ = εἶμι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀσθενῆσαι = ἀσθενῆ γενέσθαι, Ξεν. Κυρ. 1. 4, 2· «Κῦρος ἠγάσθη αὐτὸν» = Κύρ. καταλήφθη ἀπὸ θυμιασμοῦ πρὸς αὐτὸν, *Cyrus ejus admiratione captus est* ἄν. 1. 1, 9· ὀργίζομαι = εἶμι ἐν ὀργῇ, ὀργίλος, θυμῶν, ὀργισθῆναι = περιπεσεῖν ἐν ὀργῇ, ὀργίλος γενέσθαι, Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 35. Πλ. Φαίδρ. 231, d «ὁμολογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν (σώφρονας εἶναι) καὶ εἰδέναι, ὅτι κκκῶς φρονοῦσιν (ἄφρονές εἰσιν), ὥστε πῶς ἂν εὖ φρονήσαντες (= σώφρονες γενόμενοι, καταστάντες) ταῦτα καλῶς ἔχειν ἠγήσαιντο; (θὰ νομίσωσιν). Οὕτω καὶ τὰ διανοοῦμαι = ἔχω ἐν νῷ, διανοηθῆναι = ἀπεφάσισα, ἔλαβον ἀπόφασιν· δυνηθῆναι = γενέσθαι δυνατός· ἔχω = ἔχω, ἔσχον = ἔλαβον, ἀπέκτησα· δουλεύω = εἶμι δοῦλος, δουλεύσαι = δοῦλον γενέσθαι· ροσῶ = εἶμι ἀσθενής, ροσῆσαι = περιπεσεῖν εἰς νόσον *in morbum incidere*. Σοφ. Αἶ. 207 «Αἶξ; θολερῶ κεῖται χειμῶνι. ροσήσας». Β, 7 «καὶ μιν φωνήσας ἔπεκ πτερόεντα προηύδα» = ἀφοῦ ἐγένετο ἐν φωνῇ, ὑψωσε τὴν φωνήν. α, 336 «δακρύσασα προσηύδα». Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι, δύναται νὰ διαρκῆ ἔτι καὶ ἐν τῷ παρόντι, δὲν ἐκφράζεται ὁμῶς τοῦτο διὰ τοῦ ἀορίστου, ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐν τῇ τοῦ λόγου συναφείᾳ· οἷον Υ, 306 «ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων» = συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ ἔχθους, τὸ νὰ ἐξακολουθῆ δὲ τὸ ἔχθος κατὰ τῆς γενεᾶς τοῦ Πρ. καὶ ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος κεῖται πάντως ἐν τῇ συναφείᾳ τῶν ἐννοιῶν.¹⁾

6. Ἐπειδὴ ὁ ἀοριστος περίστησιν ἀπλῶς πράξιν παρελθοῦσαν ὡς συμβᾶσαν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας δευτερευούσης ἐννοίας, διὰ τοῦτο ἀρμοδιώτατος εἶνε ἰδίχ πρὸς διήγησιν συμβάντων παρελ-

1) Ἰδ. Sheuerlein Synt. der Gr. Spr. σ. 317, ὅστις ὁμῶς πᾶν ἀτόπως νομίζει, ὅτι ὁ ἀορ. πολλάκις τίθεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων διαρκούντων ἐν τῷ παρόντι, καὶ ὅτι εἶνε ὁμοίος τῷ ἐνεστώτι· Ἰδ. καὶ Kühner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 1, 18 καὶ τοῦ; ἐκεῖ μνημονευθέντα; λογίους.

θόντων. Ἡ διήγησις ὁμῶς εἶνε διπλῆς φύσεως, ἢ δηλ. ἀ-
 παριθμεῖ ἀπλῶς καὶ ἐπαραλαμβάνει τὰ πράγματα, καὶ τότε τί-
 θεται ὁ ἀόριστος, ὅστις ἐκ τούτου καλεῖται διηγηματικὸς (**tem-
 pus narrativum**): ἢ διηγείται ἱστορικῶς, περιγράφει δηλ. καὶ ζω-
 γραφίζει αὐτά, διότι ὁ ἀφηγούμενος μεταφέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
 παρελθὸν θεωρεῖ καὶ περιγράφει τὸ ἐν τῷ παρελθόντι συμβῆν
 ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτουζιν καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο
 τότε μεταχειρίζεται τὸν παρατατικόν, ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖ-
 ται χρόνος διηγηματικὸς, περιγραφικὸς, γραφικὸς (**tempus des-
 criptivum**). ἴδ. §. 383, 2. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἑλλ. ὑπερουντέλικος
 δηλοῖ πρᾶξιν παρελθοῦσαν οὐ μόνον τετελεσμένην, ἀλλὰ καὶ
 διαρκουσάν ποτε ὡς πρὸς τὰ ἐκυτῆς ἀποτελέσματα, διὰ τοῦτο
 δύναται καὶ οὗτος νὰ λάβῃ χαρακτῆρα περιγραφικόν. ἴδ. §.
 385, 3. Σὺν τούτοις δὲ καταλέγεται καὶ ὁ ἱστορικὸς ἐνεστώς
 (**praesens historicum**), δι' οὗ παρελθόντα συμβῆντα παρίσταν-
 ται ἐν τῷ παρόντι ἡμῶν, καὶ φαίνονται πρὸ ἡμῶν (§. 382, 2).
 Διὰ τῆς ἐνκλιλαγῆς ταύτης τῶν χρόνων παρέχεται εἰς τὴν ἱστο-
 ρικὴν ἀφήγησιν ἡ μεγίστη ζωηρότης τῆς ἐκθέσεως καὶ ὁ λεπτό-
 τατος τῆς ἐκφράσεως χρωματισμός: διὰ τῆς τοῦ ἀορ. δηλ. ἀφηγή-
 σεως κυρίων συμβάντων καὶ πραγμάτων, τῆς τῶν λοιπῶν δὲ χρό-
 νων διαφόρου δηλώσεως πράξεων δευτερευουσῶν καὶ παρασυμ-
 θαμάτων ἐπιφαίνεται ἐν τῇ ἱστορικῇ εἰκόνι φῶς καὶ σκιά. Β,
 86 «οἱ δ' ἐπαρέστησαν πείθον τότε ποιμένοι λαῶν σκηπτου-
 χοι βασιλῆες· ἐπεσεύοντο δὲ λαοί. Ἦύτε ἔθνεα εἶσι μελισσῶν.,
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλά. . ἐστιχῶντο. . , μετὰ δὲ σφίσιν Ὅσσα
 δεδήει δτρύνουσι' ἰεναί. . , οἱ δὲ ἀγέροντο' τετρήχει δ' ἀγορή,
 ὑπὸ δὲ στεναχίετο γαῖχ λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἔνεα δὲ
 σφεα κήρυκες βοδῶντες ἐρήτυον. . , σπουδῆ δ' ἔζετο λαός, ἐρή-
 τυθεν δὲ καθ' ἑδρας πκυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀ-
 γαμέμων ἔστη. . , τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα».
 Ψ, 228 «ἦμος δ' Ἐωσφόρος εἶσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, τῆμος
 πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ». Α, 430. α, 106 - 112.
 Ἰδ. τὴν ὀρχιοτάτην περιγραφὴν τοῦ λοιμοῦ παρὰ Θουκ. 2, 49,
 ἔνθα τὰ μὲν καθέκαστα καὶ κύρια αὐτοῦ ἐκφέρονται διὰ τοῦ ἀορ.,
 τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τοῦ παρατατικοῦ. Θουκ. 4, 57 «προσπλέοντων
 τῶν Ἀθηναίων οἱ Αἰγινήται τὸ τεῖχος ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν ἄνω
 πόλιν, ἐν ᾗ ὄκουν, ἀπεχώρισαν· καὶ αὐτοῖς τῶν Λακεδαιμονίων
 φρουρὰ μία, ἥπερ καὶ ξυτετείχιζε, ξυελθεῖν μὲν εἰς τὸ τεῖχος οὐκ
 ἠθέλησαν, ἀλλ' αὐτοῖς κίνδυνος ἐφαίνεται ἐς τὸ τεῖχος κατακλή-
 σθαι· ἀναχωρήσαντες δὲ ἐπὶ τὰ μετέωρα ἡσύχαζον· ἐν τούτῳ δὲ
 οἱ Ἀθηναῖοι χωρήσαντες εὐθὺς πᾶσιν τῇ στρατιᾷ αἰρούσι τὴν Θυ-
 ρέαν καὶ τὴν τε πόλιν κατέκκυσαν καὶ τὰ ἐνόητα ἐξέπύρθησαν».
 κ.τ.λ. 5, 10 «ξυνέθη τε ἐξκπίνης ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀθηναίους θο-
 ρυβηθῆναι, καὶ τὸ μὲν εὐάνθυμον κέρως αὐτῶν, ὅπερ δὴ καὶ προκεχω-

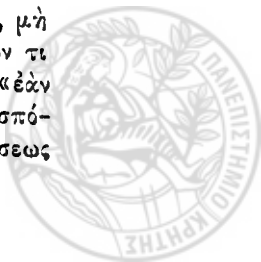
ρήκει, εὐθύς ἀπορῶαγέν ἔφυγε, καὶ ὁ Βρασίδης ἐπιπαριῶν τῷ δεξιῷ τιτρώσεται, καὶ πεσόντα αὐτὸν ἄρχαντες ἀπήνεγκαν· τὸ δὲ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ἔμενε μᾶλλον· καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τὸ πρῶτον οὐ διανοεῖτο μένειν, εὐθύς φεύγων καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθνήσκει κτλ.» Ξεν, Κύρ. 7. 5, 26 «ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐρήθη, ἐπορεύοντο· τῶν δὲ ἀπαντῶντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δ' ἔφρευγον, οἱ δ' ἐβόων. Οἱ δ' ἄμφι τὸν Γωδρύαν συνεβόων αὐτοῖς καὶ-όντες, ἦ ἐδύνατο, ὡς τάχιστα ἐπὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. Καὶ οἱ μὲν κεκλεισμένας εὐρίσκουσι τὰς πύλας τοῦ βασιλείου, οἱ δ' ἐπὶ τοὺς φύλακας ταχθέντες ἐπεισιπτοῦσιν αὐτοῖς καὶ εὐθύς ὡς πολεμίοις ἐχρῶντο. Ὡς δὲ κραυγὴ ἐγένετο, αἰσθόμενοι οἱ ἔνδον τοῦ θορύβου ἐκθέουσι κτλ.» Ξεν. ἀναβ. 7. 5, 9. Ἀγ. 1, 32.

Σημ. 1. Ὅταν διὰ τοῦ ἀορ. ἐκφέρονται ἐν ζωῆᾳ ἐκθέσει παρασυμβάματα ἐν ταῖς μερικαῖς αὐτῶν στιγμαῖς καὶ ἀπόφεισι καὶ ἐν ταχεῖα διαδοχῇ, ἡ ὅλη πράξις παρίσταται πρὸ ἡμῶν βεβαίως ὡς εἰκὸν τις· πλὴν ἀλλὰ τὸ γραφικὸν τοῦτο δὲν προέρχεται τότε ἐκ τοῦ ἀορίστου, ἀλλὰ κεῖται πάντως ἐν τῇ ζωῆᾳ ἀναλήψει ἢ ἀντιλήψει τῆς διηγήσεως, οὕτω π. χ. Α, 458 «αὐτὰρ ἐπεὶ εὐζῶντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο, αὐέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν μηροῦς· τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν θίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν· ἴδ. καὶ τὴν διήγησιν τοῦ παιδαγωγοῦ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρέστου ἐν Σοφ. Ἰλλ. 681. Ὁ παρατατικὸς τοῦναντίον μεταφέρει ἡμᾶς ἐν τῇ πράξει, καὶ ποιεῖ, ἵνα αὕτη ἐκτυλιχθῇ τρόπον τινὰ πρὸ ἡμῶν 1).

7. Ἀλήθειαι καὶ κρίσεις καθολικαὶ ἐπὶ πείρας στηριζόμεναι κηθῶς καὶ φαινόμενα πολλὰκις ἐν τῷ παρελθόντι γνωσθέντα ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος πολλὰκις διὰ τοῦ διηγηματικοῦ ἀορίστου ὡς τι ἀπλῶς συμβάν, ὡς τι, ὅπερ ἐν τῷ παρελθόντι συνέβη, τοῦ ἑλλ. ἐν ἀντικειμενικῇ αἰσθήσει ἀντικλμβανομένου μιᾶς ἐκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἥς συμμετεῖχον αἱ γενικαὶ ἐκείναι ἐννοιαὶ καὶ τὰ φαινόμενα. Ὁ τοιοῦτος ἀόριστος καλεῖται γνωμολογικός, οὐδὲλως ὅμως διαφέρει τοῦ διηγηματικοῦ²⁾. Ἡ Γερμανικὴ καὶ ἄλλαι γλῶσσαι μεταχειρίζονται ἀντὶ τούτου τὸν ἐνεστώτα, ὃν οὐχ ἤττον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται καὶ μάλιστα πάντοτε, ὅταν ἐκφέρηται κρίσις ἀπόλυτον κύρος ἔχουσα καθ' ἅπκντας τοὺς αἰῶνας, στηριζομένη ἐπὶ λογικῶν ἀρχῶν ἢ ἐκ τῆς συχνῆς πείρας κατασταῖσα ἀλήθεια καθολικὴ,

1) Schimid d. Gr. Aor. σ. 10. Delff. ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 23. Schmalff. ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 106. 2) Ὁ Κύνερρος δὲν παραδέχεται τὴν γνώμην τοῦ E. Mollers (Philologus 1853 σελ. 113) ἀρνούμενου μὲν τὴν χρονικὴν σημασίαν ἐν τῷ γνωμολογικῷ ἀορίστῳ, παραδεχομένου ὅμως τὴν τροπικὴν, ἤτοι τὴν τοῦ ἀκαρ. αἰου. Περὶ οὗ πρὸλ. K. W. H. Schwalbe ἐν τῷ Magdeb Progr. 1838. σελ. 14. Stallbaum εἰς Plat. Phaed. 84, d. πολ. 462, d.

ἢ ὅταν ἐκφέρωνται ἤθη καὶ ἔθιμα διαρκοῦντα ἔτι ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος· οἷον αὐτὸ ἀνθρώπος θνητός ἐστι» Ἡρόδ. 2, 36 «οἱ Αἰγύπτιοι ἀνιέσιν τὰς τρίχας αὐξάνεσθαι»· Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐμπειρικῶν προσέτι γνωμῶν, μὴ ἐχουσῶν κύρος ἀπόλυτον, τίθεται δ' ἐνεστ. συχνότατα, ὡς καὶ παρὰ γερμ.· οἷον θ, 329 «κίχαι τις βραδύς ὠκύν». Συχνότατα δ' ἐναλλάσσει ὁ ἀόρ. τῷ ἐνεστ., τῆς μὲν μιᾶς πράξεως δηλουμένης ὡς ἀπλοῦν γεγονός, τῆς δὲ ἐτέρας ὡς διρκούσης ἔτι ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος. Ν, 300 «τῷ δὲ (Ἀργί) Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής, ἔσπετο, ὅστ' ἐρόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν». Ρ, 177 «αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο, ὥστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηϊδίως». 1, 320 «ἐν δὲ ἰστὶ τιμῆ ἡμῶν κακός ἦδὲ καὶ ἐπλόος· κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργός ἀνὴρ ὅτε πολλὰ ἐοργῶς». Ν, 245. 300. Πίνδ. Ὀλ. 7, 31 «αἰ δὲ φρενῶν ταρχαὶ παρέπλαργξαν καὶ σοφόν»· 12, 10 «πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμων ἐπεσεν», Εὐρ. Μή. 130 «τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' (= *πίμια* ὑπερβολικὰ) οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς· μείζους δ' ἄτας, ὅταν ἐργισθῆ δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν». Πλ. Μενέξ. 234, C «πολλαχῆ κινδυνεύει (= φαίνεται *videtur*) καλὸν εἶναι τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν· καὶ γὰρ ταφῆς καλῆς τυγχάνει καὶ ἐάν πένης τις ὦν τελευτήσῃ, καὶ ἐπαίνου αὐτὸν ἔτυχε, καὶ ἐάν φαῦλος ᾖ»· συμπ. 181, a «ἢ πίνειν ἢ ἄδειν ἢ διαλέγεσθαι οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδέν, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἀνπραχθῆ, τοιοῦτον ἀπέβη» (= *tale evenit*)· 188, b «ὁ μετὰ τῆς ὕβρεως Ἔρωσ διέφθειρέ τι πολλὰ καὶ ἠδίκησεν». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. τίθεται παρακείμενος· οἷον Hor. Epist. 1. 2, 48 «Non domus et fundus, non aeris acervus et auri aegroto domini de d u x i t corpore febres non animo curas». Καὶ ἐν συντάξει δὲ μετὰ καθ' ὑποτακτικῆν δευτερευουσῶν προτάσεων, ἀναφερομένων μόνον εἰς τὸ μέλλον ἢ παρὸν, τίθεται ἐπὶ ἴσης ὁ ἀόριστος, τοῦ ἐκ τῆς δευτερευούσης προτάσε. προερχομένου ὡς ἡδη συμβάντος προκταλακμύζνομένου. Ρ, 99 «ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ὃν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη»· ο, 411 «ἀλλ' ὅτε γηράσχωσι πόλιν κατὰ φύλ' ἀνθρώπων, ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ζῶν . . κατέπεφνε»· 1, 509 «ὃς μὲν τ' αἰδέσεται (= αἰδέσθεται) κούρης Διὸς ἄσσον ἰούσας, τὸν δὲ μέγ' ὠνησαν καὶ τ' ἐκλυον (ὡς ἀόρ.) εὐχομένοιο». Εὐρ. Μ. 245 «ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ζυγῶν, ἔξω μολῶν ἔπανσε καρδίαν ἄσης». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2 «αἰ πλεῖσται πόλεις προστάττουσι τοῖς πολίταις μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάζειν καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα ὡσαύτως· ἦν δὲ τις τούτων τι παραβαίνῃ, ζημίαις αὐτοῖς ἐπέθεσαν». Πλ. Γοργ. 484, a «ἐάν φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ. . , ἐπαναστάς ἀνεγάνῃ δεσπότης ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως

δίκαιον». Ξεν. Οίκ. 10, 8. Δημ. 2, 9 αὐταν ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὡσπερ οὗτος (Φίλιππος), ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πατήριμα ἅπαντα ἀνεγαίτισε καὶ διέλυσε». ἐκεῖ 21 αὐτῶ καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἕξω πολεμῶσι, ἀφρητὴ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστίν, ἐπειδὴν δὲ ὁμορος πόλεμος συμπλακῆ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα». Καὶ ἐπὶ διηγήσεως πραγμάτων μὴ ἐκ τῆς πείρας εἰλημμένων, ἀλλ' ἐκ τῆς φαντασίας, ὁ Ἕλληνα μεταχειρίζεται τὸν ἀόριστον, ἵνα ταῦτα καταστήσῃ αἰσθητὰ καὶ κατὰδηλα. Οὕτω π. χ. ὁ Πλάτων ἐν τῷ μύθῳ περὶ ἰδεῶν Φαίδρ. 247, e («ἢ τῶν θεῶν ψυχῇ) τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη καὶ ἐστιαθεῖτα, δῶσα πάλιν εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρανοῦ, οἶκαδε ἦλθεν' ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ὁ ἥνιοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἵππους στήσας παρέβαλεν ἀμβροσίην τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε». ἰδ. 248, a, καὶ τὴν ὠραίην περιγραφὴν τοῦ Ἑρωτος ἐν §. 250. Ὅταν μετὰ τοιοῦτον ἀόριστον ἔπηται παράτατικός, τότε χρησιμεύει οὗτος καὶ εἰς τὸ νὰ προσδιορίσῃ ὁπωσδήποτε ἀκριβέστερον τὸ διὰ τοῦ ἀορίστου ἐξηγητημένον γεγονός. Δημ. 27, 65 «ὕμεῖς (δηλ. οἱ δικασταὶ) οὐδὲ τῶν εἰς ὑμᾶς ἀμαρτανόντων, ὅταν τινὸς καταψηφίσσηθε, οὐ πάντα τὰ ὄντα ἀφείλεσθε, ἀλλ' ἢ γυναικὸς ἢ παιδὶ' αὐτῶν ἐλεήσαντες μέρος τι κακείνοις ὑπελείπετε».

8. Διὸ τίθηται ὁ ἀόριστος ἐν τῇ ποιήσῃ πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν παραβολῶν, ἐφ' ὧν ἄλλαι γλώσσ. τίθησιν τὸν ἔνεστ. Ἐπειδὴ δ' αἱ παραβολαὶ σκοποῦσιν, ἵνα συμβῶν τι αἰσθητὸν, παραστήσωσι καὶ κατὰδηλον αὐτὸ καταστήσωσι, πρέπει νὰ περιέχῃσι πράγματα γνωστὰ καὶ ἐπὶ συχρῆς πείρας στηριζόμενα. Γ, 33-6 «ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορρος ἀπέστη οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, ἄψ τ' ἀνεχώρησεν ὠχρὸς τέ μιν εἶλεν παρειαίς' ὡς αὐτίς καθ' ὄμιλον ἔδου Τρώων ἀγερώχων (δηλ. ὁ Πάρις)». Π, 482 «ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὸς ἦριπεν». Π, 4, O, 271. Π, 487: 489. Θεόκρ. 13, 61 «ὡς δ' ἐπὶ κ' ἠϋγένειος. . . λιῖ; ἐσκαούσας νεβρῶ φηγεῖαμῆνας. . . ἐξ εὐνάς ἐσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. Ἡρακλῆς τοιοῦτος. . . κατ' ἄα ποθῶν δεδόνατο». Ἀόριστος σὺν ἔνεστ. Α, 558-562. ἢ Ἐνεστῶς σὺν ἀορίστῳ Α, 62. Ν, 298.

Σημ. 2. Ὁ παρατατικός (καὶ ὑπερστυ.) δὲν ἀπαντᾷ ἐν ταῖς παραβολαῖς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχη τὴν σημασίαν τοῦ ἀορίστου ἅμα τε καὶ παρατ. οἷον τὸ ἦν O, 274' ἔχραε, ε. 396' ἐπέγραον Π, 352. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς ὑπ' Ἀριστάρχου ἀνεγνώσθη ἐν λ, 549. O, 272 ἑσσεύαντο, ἀντὶ ἑσσεύοντο. Τὸ ἐν Δ, 483 πεφύκη, ἀντὶ πεφύκει, κατ' Hermann opusc. 2, σ. 43' οὕτω καὶ ἐν Ρ, 435 ἐστέχη, ἀντὶ ἐστέχει' τὸ δὲ ἐν Π, 633 ἢ κατὰ Vind. ἀναγνώστέον ὄρωρη, ἢ μετὰ Bekker ὄρωρη, ἀντὶ ὄρωρει, ἐνθα ὁ ὑπερο. = παρατ. οὕτω καὶ ἐν Μ, 156 κατὰ Bekker ἀναγνώστ. «νιφάδες δι' ὧς πηττον» ἀντὶ ὧς. Καὶ ὁ μέλλων δὲν εἶνε εὐχρηστος ἐπὶ τῶν παραβολῶν, ἐπειδὴ αὐταὶ χρησιμεύουσι πρὸς ἐπιεγήρησιν, καὶ δύνανται διὰ τοῦτο νὰ ἀνανεχθῶσιν εἰς πράγματα πα-

ρόντα μόνον και παρελθόντα· διὸ γραπτὸν τὸ ἐν B, 395 κινήσει, κινήσει καθ' Ἑρμ., και τὸ ἐν K, 183 δυσωρήσονται, δυσωρήσασσι (Ἰδ. Spitzn.), και τὸ ἐν ε, 583 τινάζει, τινάζημετὰ Bekk.1). Πίνδ. 7, 3 δωρήσεται, ἀντι τοῦ δωρήσεται. Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐν ταῖς παραβολαῖς Ἰδ. §. 399, 5.

Σημ. 3. Ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ ἀοριστος ἐκφράζει ἐν ταῖς καταλεγθεῖσαις, ἐν ταῖς ἀριθ. 7 και 8, περιπτώσεσιν τὸ θαμὰ ἢ ἐπανάληψιν, τὸ εἰωθὸς και τὴν διάρκειαν, ἢ ἰδέα αὐτῆ ἀντιφάσκει πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ χρόνου τούτου· Ἡ ἔννοια αὕτη δὲν δένεται καθ' ἑαυτὴν νὰ δηλωθῇ δι' οὐδενὸς χρόνου, πολλῶν δὲ μάλλον διὰ τοῦ ἀοριστου, ἐκφέρεται ὅμως δι' ἰδίων λέξεων· οἷον τοῦ φιλεῖν, ἐθέλειν, εἰωθέναι, τῶν ἐπιρρημάτων πολλάκις. αἰεὶ, ἢ δύναιτο νὰ κηται· και ἐν τῇ ὄλῃ τοῦ λόγου συναφεία. Ἡρδ. 3, 82 ἔθα ἐναλλάσσει τὸ φιλεῖν πρὸς τὸν ἐνεστώτα και ἀοριστόν· Ἐν ὀλιγορχίῃ. ἔχθεα ἴδια ισχυρὰ φιλεῖσι ἐγγίγνεσθαι· αὐτὸς γάρ ἐκαστος· βουλόμενος· κοροφασι· εἶναι. . . ἐχθεα μεγάλα ἀλλήλοισι ἐπικνέοντα· ἐξ ὧν στάσεις· ἐγγίνονται, ἐκ δὲ τῶν στασιῶν φόνος, ἐκ δὲ τοῦ φόνου ἀπέθη ἐ; μουραρχίην· και ἐν τούτῳ διέδεξε (= apparuit ἐφάνη), ὅτε ἐστὶ τοῦτο ἄριστον. Ὅταν δὲ ἡ διὰ τοῦ ἀοριστου ἐξενεχθεῖσα πράξις πρέψη νὰ δηλωθῇ ὡς ἢ παναληφθεῖσα ἢ διαρκη, πρέπει νὰ προστεθῶσιν αὐτῶ λέξεις· ἔχονται τὴν σημασίαν ταύτην, ἐὰν δὲν γίνηται τοῦτο δῆλον ἐκ τῆς ὄλης τοῦ λόγου συναφείας· οἷον Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 7 «πολλάκις, ἀπὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξήργασκε, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους· ἐξήργασεν» Ἰδ. και τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 4 πρῶγ· ἢ, ὅπερ τοῦλάχιστον ἐν τῷ ἀρχαίᾳ μόνον και νεᾶ ἰωνικῇ διαλέκτῳ συμβαίνει, λαμβάνει ὁ ἀοριστος τὴν καλουμένην ἐπαναληπτικὴν κατάληξιν σκον, σκόμην (Ἰδ. §. 215), ὁμοίῳ τι συμβαίνει και ἐν τῷ παρατακτικῶ· οὐ μὴν ἀλλὰ και σὺν τῇ προσλήψει τῶν καταλήξεων τούτων ἀμφοτέροι· οἱ χρόνοι οὗτοι διατηροῦσι τὸν πρῶτον ἀδ- τῶν χαρακτήρα, τοῦ μὲν ἐπαναληπτικοῦ ἀορ. δηλοῦντος συμβῶν ἐπανα- ληφθὲν, τοῦ δὲ ἐπαναληπτικοῦ παρατ. πρᾶξιν ἐπαναληφθεῖσαν· ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτωξιν, και ἀποτέλεσμα· B, 198 «ὄν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοδόντά τ' ἐπιύροι, τὸν σκήπτρω ἐλάσσασκε ὁμοκλή- σασκέ τε μύθω» 271 «ὡδέ τις ἐΐπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον» τ, 76 «οἶκον . . . ἐναιον ὄλιγον ἀφνειὸν και πολλάκι δόσκον ἀλήτη» 1, 331 «τάων ἐκ πασῶν (πολίων) κειμήλια πολλά και ἐσθλά ἐξιλόμην και πάντα φέρων Ἀ- γαμέμνονι δόσκον. . . ὁ δὲ . . . δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκειτο, πολλά ἔχεσκεν» Γ, 388 «μέλιστα δὲ μιν φιλέσκεν» μ, 355 «οὐ γάρ τῆλε νεδ· . . βοσκέσκονθ' ἔλικε; καιλαί βίσις» Ἡρδ. 3, 119 «ἢ γυνὴ του· Ἰταφέρ- νεος φοιτέουσα ἐπὶ τὰς θύρας· τοῦ βασιλῆος· κλαίσκε και ὀδυρόσκετο· ποιέουσα δὲ αἰεὶ ταῦτό τοῦτο τὸν Δαρειον ἐπεισε οἰκτερεῖαι μιν» 117 «ἐκ δὲ οὐ- ρεος τούτου βίει ποταμὸς μέγας· οὗτος πρότερον μὲν ἄρδσκε τῆς χώρας» = εἴωθε ἀρδεύειν τὴν χώραν, ἠδύναντο ὅμως νὰ ὤσι και ἔτη, καθ' ἢ μὴ ἔχων ὕδωρ δὲν ἐπότιζε τὴν χώραν.

Σημ. 4. Ἐτι δὲ μάλλον ὀρθῆ δὲν εἶνε ἡ γνώμη τῶν ἀποδιδόντων εἰς τὸν ἀοριστον τὴν σημασίαν τοῦ δύνασθαι. Δημ. 4, 44 «ποι οὖν προσορμούμεθα; εἴρετό τις»· ἐνταῦθα ὄντως ἠδύνατο νὰ τεθῇ, ἔροιστο ἂν τις, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ ἐκφέρει· ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου του τὴν δυνατὴν ἐτι ἐρώτησιν ὡς ἢ ὁ συμβῶ- σαν. Θεόκρ. 2, 137 «οὖν δὲ κακαί; μανίαις και παρθένον ἐκ θαλάμοιο και

1) Hermann ad Uig. p. 911.

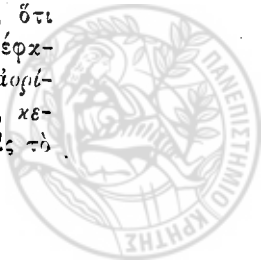

νόμφαν ἐφόβησ'» (δηλ. ὁ Ἔρωσι δὲν σημαίνει δύναται νὰ ἐκφοβίξῃ, ἀλλ' ἐξεφόβησε, ἐκφοβίζει, οὐχὶ exagitare potest, ἀλλ' exagitavit ἢ exagitat, ὁ ποιητὴς ἐν ζωοῦ ἀντιλήψει φαντάζεται ὡς συμβᾶν ἤδη τὸ δυνάμενον νὰ συμβῆι!).

9. Ὡραίαι τις χρῆσις τοῦ ἀορίστου ἐν τῇ ποιήσει συμβαίνουσα, συχνοτάτη μὲν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, σπανίη δὲ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἶνε ἡ ἐπομένη²⁾). Διακρίνομεν δηλ. τρεῖς περιπτώσεις, καὶ ἐν ἀπάσῃσι ταύταις ὑπάρχει ἕμφρασις τις, ἥτις ὅμως δὲν κείται ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀορίστου, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι γνώμη εἰς τὸ παρὸν ἀναφερομένη ἐκφέρεται ὡς ἤδη συμβᾶσα ἢ γενομένη· α) ἐν τῷ διελόγῳ τῷ μεταξὺ δύο προσώπων, ἰδίχ δὲ ἐν τῇ ταχείᾳ τοῦ λόγου ἐναλλαγῇ, ἐπὶ τῇ ἐκφράσει τοῦ ἐνὸς προσώπου περὶ τοῦ ἐτέρου, ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἀορίστου γνώμη εἰς τὸ παρὸν ἀναφερομένη ὡς ἤδη ἐσχηματισμένη, τετελεσμένη πλέον. Ἐνῶ τὸ ἐν πρόσωπον ἐξέφερε τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τινος, τὸ ἕτερον εἶχε πλέον μορφώση ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν περὶ τούτου κρίσιν του. Ἡ τοιαύτη ἐκφρασις συμβαίνει ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν σοφῶν ψυχικῶν ὁρμῶν. Ἡ γερμ. γλῶσσικα μεταφράζει τὸν τοιοῦτον ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ἐνεστ., ἀτελῶς πως, ποτὲ δὲ περιφραστικῶς, τὸ δὲ ἡμέτερον ἰδίωμα διεφύλαξεν ἔτι τὸν τοιοῦτον ἀορίστον, ἐνίοτε ὅμως τίθησι καὶ τὸν ἐνεστ. Ρ, 173 ἔμπλεως πάθους ἀποκρίνεται ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν Γλαῦκον, σὲ ὑπελάμβανον ὡς τὸν συνετώτατον τῶν Λυκίων «νῦν δὲ σευ ὠροσάμην πάγχυ φρένας» = τώρα ἀφοῦ σὲ ἤκουσα κατηγορῶ σου πολὺ τὰς φρένας. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἐκτορ. εἶχε πλέον σχηματισθῆ, ὅτε ὁ Γλαῦκος ἀκόμη ὠμίλει, καὶ ὡς τοιαύτη ἤδη ὑπ' αὐτοῦ ἐκφέρεται. Αἰσχλ. Κοηφ. 874 ἡ Κλυταιμνήστρα ἀποκρινομένη εἰς τὰς λέξεις τοῦ ὑπέρτου «τὸν ζῶντα κίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω» λέγει ὑπὸ φόβου καταληφθεῖσα «οἱ ἐγὼ ξυνήκα τοῦπος ἐξ αἰνιγματῶν» = ἄχ! ἐνόησα τὴν σημησίην τῆς λέξεως (δηλ. ἄμα τὴν λέξιν ἤκουσα καὶ ἀμέσως πλέον ἐνόησα τὴν σημησίην τῆς). Οὕτω Σοφ. Ἡλ. 1479 «οἴμοι ξυνήκα τοῦπος». Εὐρ. Ἡλ. 644. Σοφ. Φιλ. 1289 ὁ Νεοπτ. ἀποκρίνεται εἰς τὰς λέξεις τοῦ Φιλοκτήτου, «πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;», δηχθεὶς ἐσωτερικῶς, «ἀπάμωσ' ἄγνων Ζηνὸς ὑψίστου σέβας» = πρὸς Διὸς δὲν ἔκαμα τοιοῦτον δόλον, εὐθύς δηλ. ὡς ἤκουσεν ὁ Νεοπτ. τὰς λέξεις ἐκείνας τοῦ Φιλ. καὶ ἀμέσως συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ παραβῆ τὸν ὄρκον του. Εὐρ. Ὀρ. 1517 «κατώμοσα». Συχνότατα τίθενται οὕτω τὰ ἦνευσα, ἐπήνευσα (= ἐπαινῶ) Σοφ. Ἡλ. 1322 ὁ Ὅρεστ. λέγει τῇ Ἥλέκ. «σιγᾶν ἐπήνευσα» = ἐπειδὴ ὁ Ὀρ. ἤκουσεν, ὅτι

1) Delff ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 15. 2) Hermann ad Vig 162 σ. 746. E. Moller Ztschr. f. Alterthmmswiss. 1846 σ. 1065, πρὸς ὃν κατὰ τοῦτο μόνον δὲν συμφωνῶ, καθότι παραδέχεται ὡς γενικὴν ἀρχήν, ὅτι πάντες οἱ χρονοτικοὶ προσδιορισμοὶ ἔχουσι καταγωγὴν τροπικὴν.

ἐξήρχετό τις τῆς οἰκίας, ὅτε ἡ Ἥλ. ὠμίλει· διὸ ἡ πρὸς σιγὴν παρρηκλέουσι· ἐκφέρειται ὡς συμβῆτα πλέον. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1023 ὁ Ὀρ. τῇ Ἰφιγ. «ἄρ' ἂν τύραννον διολέσῃ δυνάμιθ' ἂν; Ἰφ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφρονεῖ» ἐπήλυθας. Ὀρ. ἀλλ' εἰ σέ σώσει κάμει, κινδυνευτέον. Ἰφ. οὐκ ἂν δυνάμιθην, τὸ δὲ πρόθυμον ἦρεσα» = τὴν προθυμίαν σου ὅμως εὐθύς, ὡς τὰ τελευταῖα ταῦτα ἤκουσα, ἐπήνεσας, ἐπαινῶ. Εὐρ. Μήδ. 707. Ἰω. 1614. Ἰφ. ἀλλ. 655. Ἄλκ. 1095. - Συχνάκις ἐν τῷ διχλόγῳ τίθεται ὁ ἀορίστος, ὅταν ὁ ἀλκῶν παρὰδέχεται τὰς ιδέας τοῦ ἄλλου ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προβῆ εἰς ἄλλο τι σημαντικώτερον. Σοφ. Αἴ. 536 ὁ Αἴ. ἀποκρίνεται εἰς τὴν Τεκμητισκῶ θέλουσαν νὰ σώσῃ τὴν ζῶν τῷ Εὐρυσκῆκου, φοβούμενος μὴ αὕτη τὸν στερήσῃ τοῦ υἱοῦ του «ἐπήνεσα ἔργον καὶ πρόνοιον, ἦν ἔθου» = ἔχει κελῶς, τὸ ἔργ. καὶ τὴν πρόν. σου ἐπήνεσα, καὶ ἐπαινῶ πλέον. Εὐρ. Ἰφ. ἀλλ. 440. Τρ. 53. Ἥλ. 622 «προσηκάμην τὸ ῥηθὲν» = ἔχει κελῶς, μοὶ ἤρесе πλέον τὸ ῥηθὲν· 668 «ἐδεξάμην τὸ ῥηθὲν» = ἔχει κελῶς παρὰδέχθη ἵπην πλέον τὸν ῥηθὲν καὶ τὸ παρὰδέχομαι Ἥλ. 330 «λόγους ἐδεξάμην». - b) Ἐκφέρειται προσέτι πολλάκις διὰ τοῦ ἀορίστου ἐν τῷ διχλόγῳ, ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ ἐνὸς προσώπου περὶ τοῦ ἑτέρου, ἢ διεγερθεῖται ἐκ τούτου ἐν τῷ δευτ. τούτ. προσ. ψυχικῆ ὁρμῇ. Ὁ ἀορίστος δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ πολλάκις (ἀριθ. 5.) συμβῆσαι ψυχ. ὁρμῆν, ἢ ὁρμῆ ὅμως αὕτη διεγερθῆ ἐκ τῶν ῥηθῆσις ὡν λέξεων, διὸ καὶ συντέθη ὁ τοιοῦτος ἀορ. μεταφράζεται ἐπὶ ἴσης ὑπὸ τῶν γερμαν. δι' ἐνεστ., ἐλλειπτικῶς πως, ὑφ' ἡμῶν δὲ δι' ἀορίστου ἢ ἐνεστ. Σοφ. Φιλ. 1314 ὁ Νεοπτ. λέγει τῷ Φιλοκτ. ἐπαινέσαντι τὸν πατέρα αὐτοῦ «ἦσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε» = ὑφ' ἡδονῆς κατελήφθη, καὶ χάρω ἀκούων, ὅτι σὺ ἐπαίν. τὸν πατέρα μου, *laetitia captus sum*. Ἐπὶ ἴσης Ἄρρ. νεφ. 174· ἱππ. 69b «ἦσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίικις, ἀπεπυδάρισα μύθωνα, περιεκόκκασα». Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, Λουκ. θε. διὰλ. 16, 2 «ἐγέλασα ὧ λητοῖ» = ἐκ τῶν λόγων σου ἐγέλασα καὶ γελῶ. Εὐρ. ἰκέτ. 1161 «ἐκλαυσα τόδ' ἐκλῶν ἔπος στυγνότατον» ἔθιγέ μου φρενῶν». Ἐκ. 1276, Πολυμ. «καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖτα Κασάνδρον θανεῖν. Ἐκ. ἀπέπτυσα» = ἀποστροφὴ κατέλαβέ με καὶ με κατέχει ἐκ τῶν λέξεων σου τούτων. Ἰφ. ἀλλ. 874. Ἰφ. Τ. 1161. Ἰφ. ἀλλ. 469 «κἀγὼ κατώπτειν, ὡς γυναικα δεῖ. καταστένειν» = κατέλαβέ με καὶ με κατέχει οἶκτος. Ἥλ. 248 «ὦμωξ' ἀδελφὸν σόν». (Καὶ ἐν τῇ διηγήσει, Εὐρ. Μήδ. 791 «ὦμωξα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἔργαστέον. τέκνα γὰρ κατακτενῶ» = κατέλαβέ με οἰμωγῇ, καὶ οἰμῶζω σκεπτομένη, ὅτι θὰ φονεύσω τὰ τέκνα μου). Ἐλ. 673 «κατεδάκρυσα καὶ βλέφρον ὑγρῆινω δάκρυσιν' ἃ Διὸς μ' ἄλοχος ὤλεσεν». - c) Δι' ἀορίστου τέλος δύνανται νὰ ἐξενεχθῶσι καὶ τινὰ τῶν λεκτικῶν, κελουσικῶν, παραινετικῶν καὶ ὁμοικιῶν ῥημάτων, καίπερ εἰς τὸ

παρὸν ἀναφερομένων, ὅταν ἡ γνώμη πρέπη γὰ δηλωθῆ ὡς ἀμετάβλητος· διότι τὸ εἰς τὸ παρελθὸν ἀνήκον οὐδόπως μεταβάλλεται· ἢ γερμ. γλῶσσα μεταφράζει τὸν τοιοῦτον ἀόρ. διὰ τοῦ παρακ., ἢ ἀρχαία ὅμως Ἑλληνικὴ δὲν μεταχειρίζεται ἐνταῦθα τὸν παρακ. διότι οὗτος δηλοῖ τὴν πράξιν καὶ ὡς διαμένουσαν ἔτι ὡς πρὸ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα· ὅσον Εὐρ. Μ. 356 ὁ Κρέων περὶ τὸ τέλος τῶν ἀπειλῶν αὐτοῦ ἀρμολζόντως πάνυ λέγει «λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε». Ὁ ἀόρ. ὅμως ἐκφέρει τὸ πρᾶγμα πολὺ ἐνεργητικώτερον, ἐπειδὴ ἔχεται αὐτῆς τῆς πράξεως. Σοφ. Φιλ. 1434 ἀφοῦ δ' Ἡρακλῆς εὐμενεῖς συμβουλάς ἀπέτεινε εἰς τὸν Φιλοκτῆτην λέγει Φιλ. τῷ Νεοποτόλέμῳ «καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον, παρήγεσα» = καὶ εἰς σέ τὰς αὐτάς παραινέσεις ἐνόησα γὰ κάμω, ἔκαμα καὶ κάμνω. Εὐρ. Μ. 272 «σέ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην, Μῆδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἕξω περᾶν φυγάδα» = εἶπον, ἔχω εἰπῆ καὶ προστάτω· ἰκέτ. 1171 «ὑπεῖπον». Κύκλ. 266 «ἀπώμοσα». Ὅτι ὁ ἀόρ. τῶν ῥηθέντων ῥημάτων συνηθέστατα ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, χωρὶς πάντως γὰ ληφθῆ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ παρὸν, εἶνε κατάδηλον ἀφ' ἑαυτοῦ. Αἰσχλ. Πρ. 1072 «κούκ ἔστι νόσος, τῆσδ' ἦν τιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον» = δὲν εἶνε νόσος τὴν ὁποίαν γὰ μὴ ἀπεστράφην ποτὲ περισσότερον ταύτης. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἴρ. αὐλ. 509. Μῆδ. 223 καὶ Ἡρ. μαιν. 222 ἤνεσα. Ἄνδρ. 1234 «παρήγεσα».

10. Ἐπὶ ἀναγκαίων παρακαλεύσεων, αἰτινες ἐκφέρονται ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως, διὰ τῶν τί οὖν οὐ ἢ τί οὐ εἰσηγουμένης, τίθεται ὁ ἀόρ. πολλᾶκις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἰδίᾳ μάλιστα ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος, διατηρεῖ ὅμως καὶ ἐνταῦθα τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν· ὁ λέγων δηλ. ἐπιθυμεῖ τρόπον τινὰ γὰ ἴδῃ τὴν ἐπιθυμητὴν αὐτῷ πράξιν, ὡς ἤδη συμβᾶσαν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 4 «τί οὖν ἔφη ὁ Κύρος, οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξας μοι;» = *quin igitur tu mihi. . recenses?* διὰ τί δὲν μοὶ λέγεις καὶ τὴν δύναμιν, ὅπερ νυχόμην γὰ εἶχε γείνη; ἔλα δὲ εἰπέ τὴν γρήγορα· «*Haec interrogatio alacritatem quamdam animi et aviditatem sciendi exprimit.*» Weiske ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. ἴδ. καὶ Bornem. 5. 4, 37 «τί οὖν, ἔφη, ὦ Γαδάτα, οὐχὶ τὰ μὲν τείχη φυλακῆ ἔχυρά ἐποίησας;» 8. 3, 46 «τί οὖν, ἔφη, πρὸς τῶν θεῶν, ὁ Φεραύλας, οὐχὶ σύγε αὐτίκα μάλα εὐδαίμων ἐγένου καὶ ἐμὲ εὐδαίμονα ἐποίησας; λαβῶν γάρ, ἔφη, ταῦτα πάντα κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς». Ἴερ. 1, 3 «τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ ὑπέμνησάς με;» Πλ. Φαίδ. 86, d «εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπωρότερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκράτατο;» Γοργ. 503, b «εἰ τινα ἔχεις τῶν ῥητόρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τί οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸν ἔφρασας, τίς ἔστιν;» συμπ. 173, b «τί οὖν, ἔφη, οὐ διηγήσω μοι;» μ. σ. Stallb. Μενέξ. 236, c «τί οὖν οὐ διηλθες» = διὰ τί

δὲν μοὶ τὰ διηγῆθαι ἀκόμη ; μ. σ. Stallb. Ἄρφ. Λυσ. 182 «τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα . . ξυρωμόσμεν ;» Καὶ κατὰ ἄ. ἔτι πρόσωπον. Σοφ. Οἰδ. τ. 1002 «τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ, .. ἐξελευσάμεν ;» = διὰ τί ὄντως δὲν σὲ ἠλευθέρωσα, ἀναξ, τοῦ φόβ. τοῦδε ; πράττω τοῦτο τάχιστα ;. Δύναται δὲ νὰ τεθῆ καὶ ὁ ἐνεστῶς, πλὴν τότε τὸ μὲν ὕφος εἶνε ἠπιώτερον, ἢ δὲ ἔκφρασις ἰσχυροτέρα ἢ ἂν ἐτίθετο προσταστικὴ ἢ παρακελευσματικὴ ὑποτακτικὴ. Ξεν. ἀπομ. 3. 1, 10 «τί οὖν οὐ σκοποῦμεν ;» ἰσχυρότερον μὲν τοῦ σκοποῦμεν οὖν, ἀσθενέστερον ὅμως τοῦ τί οὖν οὐκ ἐσκεψάμεθα ; μ. σημ. Kühner. ἑλλ. 4. 1, 11 «τί οὖν, ἔφη, οὐ πυρθάρη» ἰσχυρότερον τοῦ πυρθάρου, ἀσθενέστερον δὲ τοῦ τί οὖν οὐκ ἐπύθου ; Πλ. Λυσίδ. 211, d «τί οὖν οὐκ ἐρωτᾷς ;» Πρωταγ. 311, a «ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν ;» μ. σ. Stallb. Ἄρφ. Λυσ. 1103 «τί οὖν οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην ;».

11. Ὁ ἀόριστος τίθεται ἐνίοτε ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτατον, ὅταν ὁ λαλῶν παριστᾷ συμβησόμενόν τι ὡς ἤδη γεγονός. Ὁ ἀόρ. λοιπὸν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δηλοῖ κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν συμβᾶν τι. Δ, 160 «εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, ἔμ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτιον σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι» = θὰ τὸ πληρώσωσι καὶ μάλιστα τὸ ἐπλήρωσαν πλέον. 1, 413 κ. 415 ὤλετο. Εὐρ. Μῆδ. 78 «ἀπαλώμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῶ». Τὴν αὐτὴν περίπτωσιν εἶδομεν καὶ ἐν τῷ παρακειμένῳ. §. 384, 4, πλὴν ὁ ῥήτωρ τότε θεωρεῖ τὸ μέλλον ὡς τετελεσμένον ἤδη καὶ διαρκοῦν ἔτι κατὰ τὰ ἔκτου ἀποτελέσματα. ○

12. Οὕτω πῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῆ ὁ ἀόριστος καὶ εἰς τὰ χωρία, ἐν οἷς πρέπει νὰ ἐξενεχθῆ τὸ λεγόμενον ἀπίπειρα τοῦ πρακτείου ἀνευ ἀποτελέσματος = conatus rei faciendae sine effectu. Ἄφρου ἀπερβίψαμεν τὴν σημασίαν τῆς ἀποπειρας (conatus) ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ πρακτατικοῦ, ὡς μὴ ἐνυπάρχουσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους καθ' ἑκτούς, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ πράξωμεν τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀορίστου, εἰς τὴν φύσιν τοῦ ὁποίου ἢ ἔννοια αὕτη παντελῶς ἀντίκειται, ἅτε δηλοῦντος ἀπλῶς καὶ μόνον πρᾶξιν παρελθούσαν. Εὐρ. Ἴων 1291 ὁ Κρέων λέγει τῷ Ἴων. «ἐκτεῖνά σ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς» ὁ φόνος βεβαίως δὲν ἐξτετέλεσθη εἰσέτι, σκοπεῖται ὅμως μετὰ χειρὶ ζεταί δ' ὁ Κρέων τὴν ὑπερβολικὴν ἔκφρασιν σὲ ἐφόρευσα, ἐκπράξων τὴν ἤδη ἐν τῷ νῶ αὐτοῦ συλληφθεῖσαν τοῦ φόνου ἰδέαν ὡς ἤδη συμβᾶσαν. 1500 λέγει ἡ Κρέουσα «ἐν φόβῳ καταδευθεῖσα σὰν ψυχὴν ἀπέβαλον, τέκνον' ἐκτεῖνά σ' ἄκουσα», ἐπὶ τούτοις δὲ λέγει ὁ Ἴων «ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι (ἀναξίως non merito, immerito) ἔθρησκας» ἢ μὲν μήτηρ Κρέουσα παριστᾷ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ ὡς ὄντως ἐκτελεσθέντα· διότι εἶχε κάμη, ὥστε νὰ δοθῆ ὄντως τὸ δηλητήριο ἐν τῷ

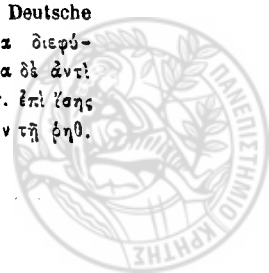
Ἰωνι· διὸ ὁ φόρος ἐν τῷ νῷ τῆς Κρεούσης εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῆ, ἢ πρᾶξις ὅμως ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, διότι ὁ Ἰων δὲν ἔπιδε τὸ δηλητηρίον· ὁ δὲ Ἰων μετεχειρίσθη τὸν παρκατα. ἔθνησες, διότι ἐσκέπτετο μὲν νὰ φονεύσῃ τὴν Κρέουσιν, δὲν τὸ ἐπρᾶξεν ὅμως. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μετοχῇ. Σοφ. Αἴ. 1126 Τεῦκρ. «ζῶν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν». Μενέλ. «δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;» Τεῦκρ. «κτείναντα; δεινόν· γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών». Μενέλ. «θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι». Ὁ Μενέλαος μεταχειρίζεται τὴν ὑπερβολικὴν ἔκφρασιν κτείναντά με, ἵνα ἐξάρῃ ἔτι μᾶλλον τὴν κακοῦργον πρᾶξιν τοῦ Αἴκντος, παριστῶν αὐτὸν ὡς ὄντως ἐκτελέσαντα τὸν φόνον. Ὁ Τεῦκρος ἐπανακλμβάνει τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν ἐρωτηματικῶς, προστίθισιν ὅμως εἰρωνικῶς τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ περὶ τῆς σπανίας ιδέας τοῦ Μενέλκου διὰ τοῦ εἰ καὶ ζῆς θανών, εἰς ταῦτα ἀποκρινόμενος ὁ Μενέλαος λέγει, ὅτι ἐσώθη τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν, ὑπὸ τοῦ Αἴκντος ὅμως ὄντως ἐφονεύθη (τῷδε δ' οἴχομαι), ἐπειδὴ οὗτος φονεύων τὸ ποίμνιον ἐνόμιζεν, ὅτι φονεύει τοὺς Ἑλληνας ἥρωας· ἴδ. ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. Heim. Εὐρ. Ἄνδρ. 810 «τρέμουσα (= φοβουμένη timens), μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων ἐκ τῶνδε ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῆ (= ἐκδιωχθῆ expellatur) ἢ κατᾶν κτείναντα τοὺς οὐ χρῆν κτανεῖν». Ἡ Ἑρμιόνη ἐμποδίσθη μὲν τοῦ φόνου, ἐξετέλεσεν ὅμως αὐτὸν ἐν νῷ. Φιλ. 1398 «ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνεΐκου βίᾳ διῆκε λόγχην. . . ἀπο δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ» ὁ Πολυνεΐκος δὲν ἐπληγώθη θανασίμως, τῆς αἰγμῆς τῆς λόγχης τοῦ ἀντιπάλου διαθραυσθείσης· ἴδ. ἐν τῷ χωρ. Klotz. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἰσαί. 1, 1 «ἐκεῖνος ζῶν μὲν ἡμῖν κατέλιπε τὴν οὐσίαν, ἀποθανὼν δὲ κινδυνεύειν περὶ αὐτῆς πεποίηκε» = r e l i q u i t, quantum quidem in ipso fuit, quanquam res effectu caruit· Schoemann· 4 «διαθήκαις, ἃς ἐκεῖνος διέθετο μὲν, ἔλιπε δὲ πρὸ τοῦ θανάτου» = κατήργησε δὲ τὰς διαθήκ. πρὸ τοῦ θανάτ., δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ πρὸ τοῦ θαν., ἐν νῷ ὅμως τὰς κατήργησε. Πλ. Μενέξ. 245, b «βασίλευς ἐξήτει τοὺς Ἑλληνας τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ, οὐσπερ πρότερον Λακεδαιμόνιοι αὐτῷ ἐξέδοσαν, εἰ μέλλει συμμαχήσειν ἡμῖν».

13. Ὡς ὁ ἀόρ. ἀντίθεσιν ποιεῖ πρὸς τὸν παρατ. καὶ ὑπερσυντ. δηλῶν ἀπλῶς πρᾶξιν παρελθοῦσαν, ἐνῷ ὁ μὲν παρατ. παριστᾷ τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν διαρκοῦσαν κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτυξιν, ὁ δὲ ὑπερσυντ. ὡς τετελεσμένην καὶ διαρκοῦσαν κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, οὕτως ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸν παρακείμε. ὅστις φέρει τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν εἰς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος, καὶ τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ἐκφράζει ὡς διαρκοῦσαν κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα (§. 384, 2). Ὁ ἀόρ. χωρίζει τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος, ὁ δὲ παρακ.

συνδέει τούτην μετὰ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος· διὸ ἐκεῖνος μὲν εἶνε χρόνος τῆς διηγήσεως, οὗτος δὲ χρόνος τῆς κρίσεως ἤτοι τοῦ θεωρητικοῦ¹⁾· ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν γερμ. μεταξὺ τοῦ διηγηματ. παρατ. καὶ τοῦ κριτικ. παρακ. Ὅταν λέγω, ὅτι ἡ πόλις ἐκτίσθη, ἀναφέρω ἀπλῶς τοῦτο, ὡς ἱστορικόν τι συμβάν, ὅταν δὲ, ὅτι ἡ πόλ. ἐκτισται, ἐκφέρω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ κτισθεῖσα πόλις καὶ διατηρεῖται ἔτι. Ἐν τῇ τάσει δὲ τῶν Ἑλλήν. πρὸς ἀντικειμενικὴν ἔκφρασιν συμβαίνει πλειστάκις, ἵνα οὗτοι ἀποβλέπωσιν εἰς τὴν πρᾶξιν μόνον· διὸ καὶ τὸν ἀόρ. μεταχειρίζονται, ἐνῶ οἱ γερμ. καὶ ἄλλοι ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὑποκειμενικὴν τοῦ λαλοῦντος πρὸς τὴν πρᾶξιν κατὰστάσιν μεταχειρίζονται τὸν παρακ.

14. Συχνότατα ἐξαρτᾶται πάντως ἀπὸ τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς ὑποκειμενικῆς τοῦ λέγοντος ἰδέας νὰ μεταχειρισθῇ τὸν παρκτ. ὑπερσυντ. παρακ. ἢ ἀόριστον, τοῦ μὲν ἀορίστου τὸ παρελθὸν γενικῶς δηλοῦντος, τῶν δὲ ἄλλων χρόνων ἀκριβέστερον τοῦτο προσδιορίζωνται διὰ τῆς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος ἀναφορᾶς αὐτῶν. Παρατηρητέον προσέτι, ὅτι οἱ Ἕλληνες συχνότατα μεταχειρίζονται τὸν ἀόριστον, καὶ ὅπου ἄλλαι γλώσσαι κατὰ διάφορον τρόπον ἀντιλήψεως μεταχειρίζονται τὸν ἐνεστώτα²⁾ (ἀριθ. 7· 8· 9), ἢ μέλλοντα (ἀριθ. 11), ἢ παρακ. ἢ παρατ. ἢ ὑπερσ.³⁾ π. χ. B, 114 «(Ζεὺς, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο. . Ἴλιον ἐκπέρσαντ' . . ἀπονέεσθαι νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσασο καὶ με κελεύει. . Ἄργος ἐκέσθαι)» = ἐσκέφθη πλέον νῦν, ἔχει δηλ. σκεφθῆ κακ. ἀπάτ. καὶ μὲ κελεύ. . , ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἀναφορὰ δὲν δηλοῦται διὰ τοῦ ἀορίστου, ὡς γίνεται διὰ τοῦ παρακ. ἀλλὰ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιρρ. νῦν. B, 274 «ἔοργεν. . νῦν δὲ. . ἐρέξεν». Φ, 82 «ἡὼς δὲ μοί ἐστιν ἤδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθαι. . , νῦν αὖ με τῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν μοῖρ' ὀλοή». α, 182 «εὐχομαι. . ἀνάσσω· νῦν δὲ. . κατήλυθον». Ἡρδ. 7· 8, 1 «διὸ ὑμᾶς νῦν ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα, τὸ νοεῶ πρήσειν, ὑπερθέωμαι ὑμῖν»· ἴδ. τὰ ἐν §. 553, 2 πρὸγ.⁴⁾ Θουκ. 1, 21 «καὶ οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασιν περὶ αὐτῶν οὔτε ὡς λογογράφοι ξυθέσαν», ὁ μὲν παρακ. δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ νῦν σῶζονται τὰ ποιήματα, ὁ δὲ ἀόρ., ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπλῶς συνέβη ποτέ. Ἡρδ. 7· 8, 2 «ὁ μὲν τετελείηκε καὶ οὐκ ἐξεγένετο (CON-

1) Delff. ἐν τῷ ῥηθ. συγγ. σ. 29 καὶ 31—2) K. F. Becker Deutsche Gram. Th. 2. § 220 σ. 34. 3) Σημ. μεταφρ. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διεφύλαξεν ὡς γνωστὸν καὶ δὴ κατακόρως τὴν τοῦ ἀορ. χρῆσιν, μάλιστα δὲ ἀντὶ τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἄνευ διαφορᾶς σημασίας, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. ἐπὶ ἴσης καὶ μέλλ. 4) Delff. ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. 12 καὶ 31 καὶ Fuisting ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 34.

tigt, συνέβη) οἱ τιμωρήσασθαι». Ξεν. ἀπομν. 1^ο 6, 14 «τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, διέρχομαι» = κατέλιπον, ὡς ἱστορικὸν γεγονός, ἐνῶ τὸ καταλελοιπασιν = ἔχουσιν ἀφήσει, ὥστε τὰ γραφέντα βιβλία σώζονται ἔτι καὶ νῦν, ὡς κρίσις. ἑλλ. 2^ο 4, 40 «ὁ μὲν δῆμος πεινέστερος ὑμῶν ὢν οὐδὲν πώποτε ἕνεκα χρημάτων ἡμᾶς ἠδίκησεν (διηγηματικ.), ὑμεῖς δὲ πλουσιώτεροι πάντων ὄντες πολλὰ καὶ αἰσχρὰ ἕνεκα κερδῶν πεποιθήκατε» (ἔχετε πράξῃ καὶ νῦν ἔτι πράττετε), ἀτόπως δὲ Dind. μετέβαλεν εἰς ἠδίκησεν. Δημ. 18, 198 «ἀρτέκρουσέ τι καὶ γέγραπεν, οἶον οὐκ ἔδει, πάρεστιν Αἰσχύνης» = συνέβη ἀτύχημά τι, καὶ ἔχει προέληθη κατὰστασις τις (ἥτις ἔτι καὶ νῦν ὑπάρχει), καὶ ἀμέσως τότε πάρεστιν Αἰσχ. Ἄντιφ. 4, 8 «ὁ μὲν ἀκουσίως πάντα δράσας καὶ παθῶν ἀλλοτρίῃ τύχῃ κέχρηται, ὁ δὲ ἐκουσίως πάντα πράξας, ἐκ τῶν αὐτοῦ ἔργων τὴν τύχην προαγόμενος, τῇ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ ἡμαρτεν». Λυσ. 25, 12 «ἐτριμράρχησα πεντάκις καὶ τετράκις νεναυμάχηκα καὶ εἰσφοράς ἐν τῷ πολέμῳ πολλὰς εἰσενήνοχα κτλ.». ὁ Λυσ. ἀρχεται ἐνταῦθα διηγηματικῶς, εἶτα μεταβαίνει ἐπὶ τὰ κριτικά, ἢ τοῦ Schiebe's μεταβολὴ εἰς τετριμράρχηκα δὲν εἶνε ἀναγκαίαι.

15. Συχνότατα οἱ Ἕλληνας μετχειρίζονται τὸν ἀοριστον, ὅπου οἱ γερμ. τὸν ὑπερσυντέλ. Διὸ οἱ Ἕλλ. συνδέουσι τοὺς χρονικοὺς καὶ αἰτιολογικοὺς συνδέσμους ἐπει, ἐπειδὴ (= ἀφοῦ καὶ ἐπειδὴ postquam καὶ quoniam), ὅτε, ὅποτε (= ὅτε καὶ ὀπότε), ὡς (= ὅτι, διότι quum), ἠρίκα, ἐξ οὗ, ὅτι (= διότι), ὡς καὶ τοὺς ἀναφορικοὺς συνδ. συνήθως μὲν μετὰ τοῦ ἀορίστου, σπανιώτατα δὲ μετὰ τοῦ ὑπερσυντέλ. τοὺς δὲ συνδέσμους ἕως, ἔστε, μέχρι, ἢ, ἄχρι οὗ, μέχρι, πρὶν, πάντοτε μετὰ τοῦ ἀορίστου¹). Ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε ἀπλή, διότι ὁ Ἕλληρ. ὑπερσυντέλικος οὐδέποτε δηλοῖ, ὡς ὁ γερμ. ὑπερσυντ. ἀπλοῦν παρελθόν, ἀλλὰ πάντοτε πράξιν ἐν τῷ παρελθόντι τελεσθεῖσθαι καὶ παρατεινομένην εἶναι τότε κατὰ τὰ αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ὅπου λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς παρατάσεως, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὁ ὑπερσυντ. Ἡ ἀμοιβαία δὲ τῶν προτάσεων σχέσις δὲν δηλοῦται διὰ τοῦ ἀορίστου, ὡς αὕτη δηλοῦται διὰ τοῦ γερμ. ὑπερσυντ. ἀλλ' ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου ἢ ἀκροατοῦ. Θουκ. 1, 102 «οἱ Ἀθηναῖοι εὐθύς, ἐπεὶ ἀνεχώρησαν, σύμμαχοι ἐγένοντο». Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 3 «ἐμάχοντο μέχρι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέπλευσαν». Τούονκντίον, Ἡρόδ. 1, 116 «ἐπεὶ ὑπελέλειπτο ὁ βουκόλος μοῦνος, μουνωθέντα τάδε αὐτὸν εἶρετο ὁ Ἀστυάγης». 4, 83 «ἐπειδὴ οἱ τὰ πάντα παρεσκευάστο (= εἶχεν ἤδη οὗτος τ. π. πρᾶσκευάση), ἐξήλαυσε τὸν στρατὸν ἐκ Σούσων» ἀορ. καὶ

1) Schmidt doctr. temp. IV. σ. 29. Delff ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 32.

ὕπεροντ. ἀναμίζ 7, 193 «οἱ βάρβαροι, ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο, ἔπλεον παρὰ τὴν ἥπειρον» = εὐθύς ὡς ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ τὸ κύμ. εἶχε στρώσει· 3, 10 «Ὁ Ἄμασις ἐτάφη ἐν τῆσι ταφῆσι, τὰς αὐτὸς οἰκοδομήσατο». Ξεν. ἀπομν. 1· 2, 47 «(Κριτίας καὶ Ἀλκιβιάδης) τὰ τῆς πόλεως ἔπραττον, ὧν περ ἔνεκεν καὶ Σωκράτει προσήλθοιτο». Θουκ. 1, 30 «οἱ Κερκυραῖοι Κυλλήνην ἐνέπρησαν, ὅτι ναῦς καὶ χρήματα παρέσχον Κορινθίοις». Συχνάκις ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσιν· οἶον Θουκ. 1, 62 «στρατηγὸν οἱ ζυμμάχοι ἤρηντο Περδίκων· ἀπέστη γὰρ (defecerat) εὐθύς πάλιν Ἀθηναίων». Ξεν. Κύρ. 1, 1, 3 «ὁ ἀνὴρ αὐτῆς οὐκ ἔτυγεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὧν, ἀλλὰ πρὸς τὸν τῶν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβευῶν ὄψετο· ἔπεμψε (miserat) δὲ αὐτὸν δ' Ἀσσύριος περὶ ζυμμαχίας».

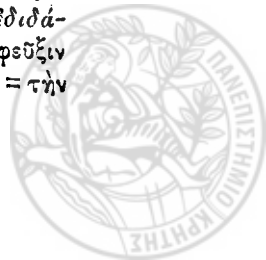
Σημ. 5. Περὶ τοῦ ἀόριστου ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσει, τῇ ἀπαρσιμῶν καὶ μετοχῇ ἴδ. §. 389, 6. 7.

§. 387. f) ΜΕΛΛΩΝ.

1. Ὁ μέλλων (τῆς ὀριστικῆς) δηλοῖ πράξιν μέλλουσαν, ἥτοι πρᾶξιν ἀναπτυσσομένην ἐν τῷ μέλλοντι, θεωρουμένην τοιοῦτῳ ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος. Ἡ πράξις ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ μέλλοντος κειμένη θεωρεῖται ὡς πρὸς τὴν ἐαυτῆς ποιότητα ἀτέλεστος, ἥτοι ἐν τῇ ἐαυτῆς ἐτι ἀναπτύσσει νοουμένη π. χ. γράψω=θὰ γράψω, ψω. Ἡ μέλλουσα αὕτη πράξις συνδεομένη μετ' ἄλλης ἐπὶ ἴσης ἐν τῷ μέλλοντι κειμένης, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ σύγχρονος τῆς δευτέρας ταύτης, ἢ προγενεστέρα, ἢ μεταγενεστέρα¹⁾. Ἡ σχέσις αὕτη τῶν πράξεων πρὸς ἀλλήλας δὲν δύναται νὰ ἐξενεχθῇ διὰ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ διαγιγνώσκεται ἐκ τῆς συναφείας τῶν ἐννοιῶν. Ἐν ᾧ σὺ παιεῖ, ἐγὼ γράψω· κ, 292 «οὐ γὰρ ἔλασει φάρμακον ἐσθλόν, ὃ τοι δώσω», τὸ φάρμ. ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἐν πρώτοις. Ξεν. ἀνάβ. 4, 7, 20 «λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς εἰς χωρίον, ὅθεν ὄψονται θάλατταν».

2. Ὡς δ' ἐνεστῶς, ὁ ἀντὶ ἐνεστῶτος παρακείμενος, καὶ ὁ γνωμολογικὸς καλούμενος ἀόριστος (§. 386, 7) τίθενται ἐπὶ δηλώσεως ἐννοίας καθολικῆς, γνωμικῆς, οὕτως ἐνίοτε τίθεται καὶ ὁ μέλλων, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν πρέπη νὰ ἐκφρασθῇ καὶ ὑπόδειξις τις τοῦ μέλλοντος. Καὶ οἱ τέσσαρες χρόνοι κενῶνται παραλλήλως ἐν τῷ χωρίῳ Σοφ. Ἀτιγ. 348 «κρατεῖ (δηλ. περιφραδῆς ἀνὴρ) μηχαναῖς ἀγραύλου θηρὸς δρεσιθῆτα λασιαύχενά θ' ἵππον ὀχμάζεται (διώρθ. τοῦ H, Schöne ἴδ. Schneidewin) ἀμφίλοπον ζυγὸν οὐρεῖόν τ' ἀμμητὰ ταῦρον καὶ . . ἀστυνόμους ὄργας ἐδιδάξατο . . , ἀπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον. Ἄϊδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται· νόσων δ' ἀμμηγάνων φυγὰς ζυμπέφρασαι» = τὴν

1) Fuisting ἐν τῇ ῥήθ. συγγρ. σελ. 30.

ἀποφυγὴν τοῦ ξδου δὲν θὰ κακορθώσῃ, διὰ τῆς αὐτοῦ δηλ. συνέσεως· διὸ καὶ ἐπὶ καθολικῶν ἐγνοιῶν δικτηρεῖ ὁ μέλλ. τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημεσίαν. Πίνδ. Π. 12, 30 «τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίτιχ βελῶν ἔμπαλιν γνώμης τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω». Πλ. πολ. 387, d «φραμέν δὲ δὴ, ὅτι ὁ ἐπιεικῆς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ, οὔπερ καὶ ἐταῖρός ἐστι, τὸ τεθνάκει οὐ δεινὸν ἠγήσεται». Δημ. 18, 205 «ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων τὸν θάνατον περιμένει, ὃ δὲ καὶ τῇ πατρίδι ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιθεῖν δουλεύουσαν ἀποθνήσκειν ἐβελήσει καὶ φοβερωτέρας ἠγήσεται τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίαις, ἅς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη, τοῦ θανάτου» = «*perimere indesinenter praestolatur, sed ebellesei καὶ ἠγήσεται, quando pericula in patriam ingruerint*» Schaefer, ἴδ. Dissen ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

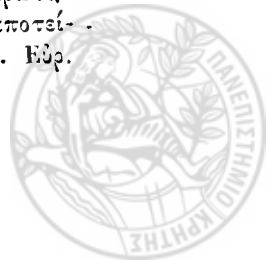
3. Συχνάκις τίθεται ὁ μέλλων ὡς λεπτοτέρη τις καὶ κοσμιωτέρη ἔκφρασις τοῦ παρόντος, μὴ ὑποτιθεμένου ὡς ὄντως ὑπάρχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ παρόντι δυνατοῦ ὑπὸ τινος περιπτώσεως· οὕτω συχνὸν τὸ βουλήσομαι = θέλω δηλ. εἰ ἐξόν ἐστι, *si licet*. Σοφ. Οἰδ. τ. 1077 «τοῦμόν δ' ἐγώ, καὶ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι». Οἰδ. κ. 1289. Εὐρ. Μ. 259 «τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι, ἂν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν». Πλ. Φαίδρ. 270, d. Ἀντιφ. 6, 8 «ἐγὼ ἀξίῳ πρῶτον μὲν . . ἔπειτα περὶ τῶν ἄλλων . . ἐὰν ὑμῖν ἠδομένοις ἦ, βουλήσομαι ἀπολογήσασθαι». Οὕτω καὶ τὸ ἐβελήσω. Πίνδ. Ο. 7, 20. Ἡρδ. 1. 32, 109 Πλ. πολ. 338, c «φημι ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον τὸ τοῦ κρείττονος ζυμφερόν· ἀλλὰ τί οὐκ ἐπαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐβελήσεις». Ἀλκ. 2. 146, d. «λυσιτελεῖ ἄρα τοῖς πολλοῖς μὴτ' εἰδέναι μηδὲν μὴτ' εἰσθαι εἰδέναι, εἴπερ γε μᾶλλον προθυμῆσονται πράττειν ταῦτα, ἅττ' ἂν εἰδῶσιν ἢ οἰηθῶσιν εἰδέναι». Θουκ. 5, 26 «καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δεικνύσει». Συχνὰ καὶ τὸ εὐρήσομεν, εὐρήσετε, ἐὰν δηλ. θέλωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα ἀκριβέστερον. Ἰσοκρ. 8, 106 «εὐρήσετε τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων περὶ τὰς αἰρέσεις τῶν πραγμάτων ἀμαρτάνοντας». 9, 3. 13. 70. ὀλοσχερὲς ἐν 15, 308 «εὐρήσετε, ἣν ἐξετάζετε τοῦτων ἕκαστον». Συχνάκις τὰ αἰτήσομαι, ἐξετήσομαι, δεήσομαι. Εὐρ. Ἀλκ. 164. Ἡρακλ. 475. Ἀνδοκ 1, 1. Λυσ. 19, 2. Δημ. 19, 1. Σοφ. Φ. 1394 «τί δὴτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν *δυνησόμεσθα* μηδὲν ὦν λέγω». Ἀντιφ. 6, 4 «ἂν τις κτείνῃ τινά, . . τὸ θεῖον δεδιώς ἀγνεύει τε ἑαυτὸν καὶ ἀφέξεται, ὦν εἰρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξει» ὡς πρὸς τὸ ἐλπίζω¹). Ἡρδ. 1, 173 «καλέουσι

1) Maetzner εἰς Λυκοῦργ. 51, σελ. 170. εἰς Ἀντιφ. 3, 4 σελ. 178. 5, 4 σελ. 202.

ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωυτοῦς καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων' εἰρομέ-
νου δὲ ἑτέρου τὸν πλησίον, τίς εἶη, καταλέξει ἑωυτὸν μητρόθεν
καὶ τῆς μητρὸς ἀναγεμέεται τὰς μητέρας». Πλ. πολ. 376, c
«φιλόσοφος δὴ ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλων καλὸς κἀγαθὸς ἔ-
σεσθαι φύλαξ πόλεως» = erit, si rem accuratius perpendemus.
Φαίδ. 78, a «ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ἔφη, ὑπάρξει haec igitur
sic erunt λεπτότερον τοῦ sunt. Διὸ ὁ μέλλων τίθεται καὶ ἀντὶ
τῆς προστακτικῆς. ἰδ. ἀριθ. 5.

4. Ἐπειδὴ μέλλουσά τις πράξις ἐν τῇ διανοίᾳ (ἀνατυπώσει)
μόνον ὑπάρχει, τίθεται ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ὁ μέλλων καὶ a) ἐπὶ
πράξεως, ἣν θέλει, βούλεται τις νὰ ἐκτελέσῃ ἐξ ἰδίας γνώμης, ἢ b)
ἣν, μέλλει, ὀφείλει, χρεὶ νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὴν γνώμην ἄλλου
τινός, ἢ c) ἣν πρέπει τις (δεῖ) νὰ ἐκτελέσῃ ἕνεκα τῶν σχέ-
σεων, ἢ d) ἣν δύναται ἢ ἐξέσται νὰ ἐκτελέσῃ τις ἐκ τῶν πε-
ριστάσεων. Οὕτω δὲ ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς ἐφάπτεται πολ-
λάκις τῶν ἐγκλίσεων ἥτοι κεῖται ἀντ' αὐτῶν¹⁾. Ὁμοίαν σημα-
σίαν ἔχει καὶ τὸ μέλλω μ. ἀπαρ. ἰδ. σημ. 2. - a) Σοφ. Ἄντ.
234 «καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, γράσω δ' ὅμως» = θέλω νὰ τὸ εἶπω
ὅμως. Οὕτω τίθεται εἰς τὰς δευτερευούσας προτάσεις, καὶ
μετὰ ἱστορικὸν ἔτι χρόνον. Θουκ. 3, 16 «ναυτικὸν παρεσκευά-
ζον, ὅ,τι πέμφουσιν ἐς τὴν Λέσβον» = ὅπερ διενουοῦντο νὰ πέμ-
ψωσι. Λυκούργ. 133 «κακοὶ εἰσι, οἱ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῶν τῆς
πόλεως μεθέξουσιν, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις οὐδὲ βοηθείας ἀξιώσουσι»
= θέλουσι νὰ λάβωσι μέρος κ.τ.λ. Κατὰ ἐναρθρον μετοχὴν. Πλ.
Γοργ. 491, e «δεῖ τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἑαυ-
τοῦ ἔαν κ.τ.λ.» Ἰσαῖ. 8, 11 «οὗτος δ' ὁ νῦν ὑμᾶς ἀξιώσων τοῖς
αὐτοῦ μάρτυσι πιστεύειν ἔφυγε τὴν βράσανον». Ἐνταῦθα ἀνήκει
καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἰδίχ συνήθης φράσις, τί λέξεις; = τί βουλό-
μενος λέγεις ταῦτα; τί περισσότερα τούτου θέλεις νὰ εἴπῃς;
ὅταν ὁ λέγων εἶνε ὑπόχρεως νὰ ἀκούῃ ἔτι χείρονα τῶν ῥηθέντων.
Εὐρ. Μ. 1310 «οἴμοι τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι!»¹⁾ ἰδίχ
πρβλ. Σοφ. Φ. 1233. οὕτω καὶ Εὐρ. Ἄνδρ. 1076 «ἄ ἄ τί δρά-
σεις;» = τί θέλεις ἀκόμη νὰ κήμῃς; Ἄλκ. 262 «τί πράξεις;»
Σοφ. Φ. 786 «ὦ πύς, οἶα μ' ἐργάση κακὰ;» = ὅποια θέλεις ἀκό-
μη νὰ μοὶ κήμῃς κακὰ; -b) Πλ. Πρωτ. 333, c «πότερον οὖν πρὸς
ἐκείνους τὸν λόγον ποιήσομαι ἢ πρὸς σέ; = πρὸς ἐκείνους ἢ πρὸς σέ
δέον, ὀφείλω νὰ ὀμιλῶ; Κρίτ. 50, b «ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν;» Διὸ
συνδέεται καὶ μετὰ τῆς παραινετικῆς ὑποτακτικῆς. Εὐρ. Ἰ. 758
«εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;» «Καὶ ἐπὶ πλαγίῳ ἐρωτη-
ματ. προτάσεων, ἰδ. §. 394. Ἐπὶ προτροπῶν, ὡς ὁ λαλῶν ἀποτεί-
νει πρὸς ἑαυτὸν, τίθεται πολλάκις ὁ μέλλων μετὰ τοῦ οὔ. Εὐρ.

1) Fuisting ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σελ. 27.

Μ. 878 «οὐκ ἀπαλλάγησονται θυμοῦ;» Ἄνδρ. 1209 «οὐ σπαράξομαι κόμπην, οὐκ ἐπιθήσομαι κέρχ κτύπημα χειρὸς ὀλοβόν;» Περὶ τοῦ ἐρεστ. τῆς ὀριστικ. ἑδ. §. 391, 2. Ἐν δευτερευούσαις προτάσσει, καὶ μετὰ ἱστορικὸν ἔτι χρόνον· ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Ὀμήρ. ξ, 333 «ὠμοσε . . ἐπαρτέας ἔμμεν ἐταίρους, οἱ δὴ μὲν πέμψουσιν φίλην ἐς πετρίδα γαῖαν». Ξεν. ἀν. 3. 1, 41 «ἦν δέ τις αὐτῶν στρέψη τὰς γνώμας, ὡς μὴ τοῦτα μόνον ἐνοῶνται, τί πείσονται, ἀλλὰ καὶ τί ποιήσουσι, πολὺ εὐθυμότεροι ἔσονται» = ἀλλὰ καὶ τί μέλλουσιν, ὀφείλουσι νὰ κάμωσι. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52 «νόμους ὑπάρχει δεῖ τοιούτους, δι' ὧν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλεύθερος ὁ βίος παρασκευασθήσεται, τοῖς δὲ κκοῖς ταπεινὸς τε καὶ ἀλγεῖνός καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπαρκεῖσεται». ἑλλ. 2. 3, 2 «ἔδοξε τῷ δῆμῳ τριάκοντα ἄνδρας ἐλέτῃαι, οἱ τοὺς πατέριους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι». Πλ. Μενέξ. 234, b «ἡ βουλή μέλλει αἰρεῖσθαι, ὅστις εἶρη ἐπὶ τοῖς ἀποθνοῦσι». πολιτ. 375, α «καὶ μὴν ἀνδρεῖόν γε (δεῖ εἶναι), εἴπερ εὖ μαχεῖται¹⁾». Φίλ. 62, c «ἀναγκάτων φάινεται ἔμοι γε, εἴπερ γε ἡμῶν ὁ βίος ἔσται καὶ ὀπωσοῦν ποτὲ βίος». τυμπ. 216, c «οὐκ ἔχω, ἄτι χρῆσονται αὐτοὶ ἑαυτοῖς;» = τί ὀφείλουσι νὰ πράξωσιν αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς, πῶς μέλλουσι νὰ φερῶσι πρὸς ἑαυτούς, ἀντὶ τοῦ συνηθούς χρῆσονται. Οὕτω καὶ ὁ μέλλων τῆς μετοχῆς. Πλ. Μενέξ. 236, b «αἰρεῖσθαι τὸν ἐρώντα». - c) Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 17 «οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην πεκιδευόμενοι τί διαφέρουσι τῶν ἐξ ἀνάγκης κκοποκθούτων, εἴ γε πειρήσουσι καὶ διψήσουσι καὶ ῥεγῶσουσι καὶ ἀγρυπνήσουσι» = ἐὰν πρέπη, τοῖς ἦνε χρῆδν νὰ πεινάσωσι κ.τ.λ. Πλ. πολ. 372, c. d «Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς εἰοκάς, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἐστιωμένους. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· ἐπελαθόμην, ὅτι καὶ ὄψον ἐξουσι κτλ.». = ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι. - d) Ξεν. ἀν. 2. 4, 5 «ἀγορὰν οὐδεὶς παρῆξει ἡμῖν, οὐδὲ ὄθεν ἐπισησιούμεθα» = ὁπόθεν θὰ δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὰ μέσα τοῦ ζῆν. 4. 7, 20 «λέγει, ὅτι ἄξει αὐτὸς εἰς χωρίον, ὅθεν ὄφονται θάλατταν.» 27 «κώμην δὲ δεῖξας αὐτοῖς, οὐ σκηρήσουσι, καὶ τὴν ὁδὸν ἦν πορεύονται εἰς Μάκρωνας, ὧχετο τῆς νυκτὸς ἀπιών». 6. 3, 16 «οὔτε πλοῖχ ἔστιν, οἷς ἀποπλευσοῦμεθα». Οὕτω πολλάκις καὶ ἡ ἑναρθρος μετοχῆ²⁾. Αἰσχλ. Προμ. 27 «ὁ λαφῆσων γὰρ οὐ πέφυκε πω» ἐκεῖνος, ὅστις θὰ δυνήθῃ νὰ με ἐλευθερώσῃ, δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη πουθενά, qui liberare possit. Σοφ. Ἄντ. 260 «οὐδ' ὁ κωλύσων περῆν». Ξεν. ἀπομν. 3. 8, 2 «ἐάν τι ἐνοχλῆ ἡμῶς, δεόμεθα τοῦ

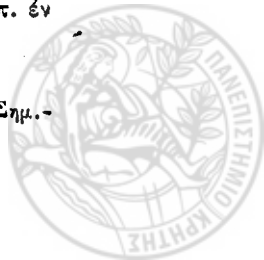
1) Elmsley εἰς Εὐρ. Μ. 1277 καὶ Pflugk εἰς Εὐρ. Ἐκ. 55, ὄφινες παρῆλλουσι πρὸς τὰ Ἐλ. 780 Ἐκ. 511. 712. 1124. Φίλ. 1280. Ἰπκ. 353. Ἰ. 1132. - 2) Stallbaum Πλ. Μενέξ. 235, d. Maetznor εἰς Δουκοῦργ. §. 4, σ. 81. §. 35. σ. 143.

παύσοντος «μ. σ. Kühner. Πλ. Αέχ. 129, d «ἔτι τοῦ διακρι-
νοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἤμῃν ἢ βουλή».

5. Ὁ μέλλων τέλος τῆς ὀριστ. τίθεται καὶ ἐν τινι προσταγῇ,
ἐπειδὴ πᾶν ὅ, τι προστάζει τις νὰ γείνη καίτα ἐν τῷ μέλλοντι. Ὁ
λαλῶν παραδέχεται ἢ προσδοκᾷ μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ
προσφωνούμενος θὰ πράξῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ αἰτηθέν. Διὸ ὁ μέ-
λων εἶνε μετριωτέρα τις ἔκφρασις τῆς προστακτικῆς. Ἐρηνισιν δὲ
δέχεται τὸ οὐ, ἐπειδὴ ἐκφέρεται γνώμη, σπανιώτατα δὲ τὸ μή,
ἵνα ἐκφράσῃ σὺνάμα καὶ ἔννοιαν προστακτικὴν¹⁾. Κ, 88 «ὦ Νέ-
στωρ . . , γνώσασαι Ἀτρείδην». 235 «Γυδείδῃ· τὸν μὲν δὴ ἔταρῶν
γ' αἰρήσασαι . . , μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος φρεσὶ τὸν μὲν ἐρείω καλλεί-
πειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσασαι αἰδοῦ εἰκων». 6, 270 «Τηλέμαχ' οὐδ'
ἔπιθεν κακὸς ἔσσαι οὐδ' ἀνοήμων». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 35. ἔλλ. 2,
3, 34 «ὕμεῖς οὖν, ἐὰν σωφρονῆτε, οὐ τούτου, ἀλλ' ὑμῶν φείσε-
σθε». Πλ. πολ. 432, c «ὄρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐὰν πως
πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ μοι γράσεις» μ. σ. Stallb Πρωτ. 338, a
«ὣς οὖν ποιήσετε καὶ πείθεσθέ μοι». Λυκούργ. 67 «κολαστέον ἐ-
στὶ τοῦτον, εἰ μέλλετε τοὺς ἄλλους πολίτας βελτίους ποιήσειν,
καὶ οὐ τοῦτο λογιείσθε, εἰ εἷς ἐστὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' εἷς τὸ
πράγμῃ» μ. σ. Maetzner. Καὶ κατὰ γ'. πρόσωπον μετὰ προη-
γηθεῖσαν προστακτικὴν. ὅσον α, 277. 6, 196· Μετὰ τοῦ μή. Λυσ.
29, 13 «φανερὸν . . ποιήσετε, ὅτι . . , καὶ μηδεμίαν αὐτοῖς ἀδειαν
δώσετε». Δημ. 23, 117 «φυλάξετε τὴν πίστιν . . καὶ μὴ βου-
λήσεσθε» (Περὶ δὲ τοῦ πρὸς Σοφ. Αἴ. 573 ἰδ. §. 513, 1). Μετὰ
τῆς τοιαύτης χρήσεως τοῦ μέλλοντος ἐνοῦται καὶ ἡ παρ' Ἡρο-
δότῃ ἰδιωματικὴ χρῆσις τοῦ μέλλ. ἐπὶ τῶν ὀδοιπορικῶν δηλώ-
σεων, ἀπευθυνομένῳ διὰ τοῦ β'. προσ. τοῦ μέλλοντος πρὸς τὸν ὀ-
δοιπόρον²⁾. 2, 29 «τὴν (δηλ. λίμνην) διεκπλώσας ἐς τοῦ Νεῖλου
τὸ ῥέεθρον ἤξει. . καὶ ἔπειτα ἀποβάς παρὰ τὸν ποταμὸν ὀδοιπορίην
ποιήσασαι ἡμερῶν τεσσαράκοντα». 30 «ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς πό-
λιως πλέων ἐν ἴσῳ χρόνῳ ἄλλῃ ἤξει ἐς τοὺς Αὐτομόλους, ἐν ὅ-
σῳ περ ἐξ Ἐλαφντινῆς· ἤλθες ἐς τὴν μητρόπολιν τὴν Αἰθιοπίων».

6. Ἀντίκειται δὲ τῇ μετρίᾳ ταύτῃ προσταγῇ ὁ προστακτικὸς
τρόπος, ὁ ἐκφερόμενος δι' ἀρνήσεως καὶ τοῦ μέλλ. τῆς ὀριστικῆς
ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως, δι' οὗ τὸ ποθοῦμενον ἐκφέρεται μετὰ
ὑφους αὐστηροῦ καὶ ἀπειλητικοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τινος εἰρω-
νικῆς πικρίας· ὅσον οὐ παύσῃ λέγων; = δὲν θὰ παύσης νὰ λέγῃς;
ἀντί, παύσον νὰ λέγῃς non desines dicere? desine dicere.
Εὐρ. Ἀνδρ. 1067 «οὐχ ὅσον τάχος χωρήσεται τις Πυθικὴν πρὸς
ἐστίναν καὶ τάνθηδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις;» Πλ. συμπ. ἐν

1) ἰδ. Aken Grundzüge der Lehre v. Temp. u. Mod. §. 43, Σημ.-
2) Krüger II. 53, 7, 2.

ἀρχ. «οὐ περιμενεῖς;» = δὲν θὰ περιμένῃς; περιμένε μ. σ. Stallb. Γοργ. 466, ε «οὐκ οὐκ ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας;» Δημ. 6, 25 «οὐ φυλάξῃς», ἔφην, ὅπως μὴ δεσπότην εὗρητε» μ. σ. Bremi. Ὅταν ὅμως ἀντιτίθεται τῇ καταφατικῇ προσταγῇ ἀποφατικῇ, τότε ἐκείνη μὲν ἐκφέρεται διὰ τοῦ καταφατικοῦ ἐρωτηματικοῦ οὐ, αὕτη δὲ διὰ τοῦ ἀποφατικοῦ ἐρωτ. μὴ (=οὐ μέντοι, βέβαιον ὄχι, μὴ, μὴ πλέον), μάλιστα δὲ διὰ τοῦ καὶ μὴ ἢ μὴδέ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 637 «οὐκ εἰ σὺ τ' οἴκους. . καὶ μὴ τὸ μὴδὲν ἄλλως εἰς μέγ' οἴσται;» = δὲν πηγαίνεις, πήγαίνε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὴ κάμεις πλέον ἐκεῖ τὸ ἀσήμικτον πρᾶγμα μέγα καὶ ὀδυνηρόν. Εὐρ. Ἴππ. 498 «οὐχὶ συγκλήσεις στόμα καὶ μὴ μεθήσεις αὐθις αἰσχίστους λόγους». Ἐλ. 437. Ἄρρ. ἐκκ. 1144. Σοφ. Αἴ. 75 «οὐ σῖγ' ἀρέξῃ μὴδὲ δειλίην ἀρεῖς;» = δὲν θὰ ἡσυχάσῃς καὶ δὲν θὰ ἦσι πλέον δειλός; ἡσύχασον καὶ μὴ ἔσο πλέον δειλός. Τρ. 1183 «ὡ θάσσον οἴσεις μὴδ' ἀπισθήσεις ἐμοί;» Πλ. συμπ. 175, α «οὐκ οὐκ καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις;» Ἄντι τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ μέλει μέλλοντος κεῖται τὸ οὐ μετ' ἐπιρῶντος Αἰσχλ. ἐπτ. 232 «οὐ σῖγα; μὴδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν;» ἀντι, οὐ σιγήσῃ;

Σημ. 1. Περὶ τῆς ἀπαγορευτικῆς φράσεως οὐ μὴ ποιήσεις ἄνευ ἐρωτήσεως = μὴ θέλει πάντως; νὰ πράξῃς; noli facere, καὶ περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς φράσεως τοῦ ὅπως μετὰ μέλλ. β'. προσ. ἀντι προστακτικῆς, ἰδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν οὐσιαστικῶν προτάσεων §. 552, Α. Σπανιώτατα δ' ἀπανιᾶ ἐπὶ ἀπαγορευσεως τὸ μὴ μετὰ β'. προσώπ. μέλλ. ἄνευ ἐρωτήσεως. Δημ. 23, 117 «ταύτην ἂν ἐμοί χρησθε συμβούλῳ, φυλάξετε τὴν πίστιν πρὸς τοῦτον τὸν Θραῦκα καὶ μὴ βουλεύσεσθε εἰδέναι, τίνα ἂν πρὸς ὑμᾶς σχοιῇ γνώμην». (Περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Αἴ. 573 ἴδ. §. 513, 2) ἐνίοτε δὲ ἀντι τοῦ μέλλοντος μετ' οὐ, τίθεται ὁ ἕνεστώς μετὰ τοῦ οὐ πρὸς ἔκφρασιν προσταγῆς, καὶ μάλιστα ἐμφαντικώτερον ἢ διὰ τοῦ μέλλ. Πλ. Λυσ. 203, h «δεῦρο δέ, ἦδ' ὅς, εἰθὺ ἡμῶν. Οὐ παραβάλλεις; = δὲν παραβάλλεις; παραβάλλε, προσέρχου ποῖ accedis? accede, Ἄρρ. σφ. 457 οὐχὶ σοῦσθ', οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε;» ὄρν. 1212 «οὐ λέγεις; σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαγῶν;».

Σημ. 2. Διακριτέος ὅμως ὁ μέλλων ἀπὸ τοῦ ῥήμ. μέλλω μετ' ἀπαρεμφάτου (μέλλω γράψαι, γράφειν, γράψαι). Ὁ μέλλων χρόν. ἐκφράζει τὸ μέλλον διὰ τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἐν ᾧ τὸ ῥήμα μέλλω δηλοῖ αὐτὸ διὰ τῆς αὐτοῦ σημασίας, ὡς τὸ βούλομαι καὶ ἄλλα ῥήματα. Διὸ τὸ ῥήμα μέλλω, ὡς καὶ ἄλλα ῥήματα, σχηματίζει παρὰ τὸν ἕνεστώτα καὶ ἄλλους χρόνους, ὅτινες, ὡς καὶ ὁ ἕνεστώς, δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ἀπαρεμφάτω ὡς ἔμελλον, ἐμέλλησα, μελλήσω γράψαι, (γράφειν, γράψαι). Δηλοῖ δὲ τοῦτο κυρίως σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, ὅπερ σημαίνει ἐλπίζω, μέλλω, θέλω νὰ κάμω τι, ἢ διανοοῦμαι νὰ κάμω τι· διὸ βραδύνω, ὀκνῶ, διστάζω, μέλλω. Δύνανται λοιπὸν νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιῶμα κατὰ τρόπον γεμ. ἀναλόγως τῶν ἐνοιῶν τοῦ θέλειν, ἐλπίζειν, μελετᾶν, ζιανοεσθαι κτλ. ἦτοι ὅταν ἡ ἐννοία ἦν α) ἀνεξάρτητος ἐκ τῆς ἰδίας δηλ. τοῦ ὑποκειμένου βουλήσεως ἔξαρτωμένη, ἢ β) δεδομένη ἐκ τῆς θελήσεως ἄλλου, ἢ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ἢ γ) ἐπιτροπομένη ἐκ τῶν περιστάσεων, ἢ δ) ἐκ λόγων ἠθικῶν προερχομένη, ἢ ε) γνώμη, στήριζομένη ἐπὶ ἀπλη; πιθανότητος, τότε μεταφράζεται

διὰ τῶν α) διανοοῦμαι, θέλω, μελετῶ νὰ πράξω τι, ὡς τὸ cogito facere, β) δεῖ, χρὴ, μέλλω, πρέπει νὰ πράξω τι, ἔστι μοι χρεόν, πεπρωμένον, νὰ κάμω τι, συγν. παρ' Ὁμ., γ) δύνάμαι, εἶμαι εἴς κατ' ἅστασιν νὰ κάμω τι, δ) ἔξεστέ μοι προσήκει ποιεῖν τι, δεῖλω, ε) ἴσως θά, πιθανόν εἶνε νά: - α) Πλ. ἀπολ. 21, β «μέλλω ὑμᾶς διδάξαινα. - β) Πλ. Φιλ. 324, ε «πότερόν ἔστί τι ἐν ἡ οὐκ ἔστιν, οὐ ἀναγκαῖον πάντας τοὺς πόλεις μετῆξιν, εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι: = ἐὰν πρέπη τοῦλάχιστον νὰ ἦνε πόλις, siquidem civitas futura sit. πολ. 567, β «ὕπεξαιρετν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἄρξειν» = ἐὰν πρέπη ν' ἄρξη (ἀμέσως μετὰ τοῦτο. c «εἴπερ ἄρξει» κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 4) Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17 «δεῖ γὰρ δῆπου στρατιάν, εἰ μέλλει πράξειν τὰ δεόντα, μηδέποτε πάσθαι ἢ τοῖς πολεμίοις κακὰ πορσόνουσαν ἢ ἑαυτῇ ἀγαθὰ». Ε, 686, «ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε νοστήσαι, οἶκόν δε. . . εὐφρανέειν ἀλοχόν τε φίλην καὶ νῆπιον υἱόν». - c) Ξεν. ἀν. 7. 7, 1 «οἱ Ἑλληγες ἐσκήνησαν εἰς κόμας ὅθεν ἔμελλον πλείστα ἐπισητάμενοι ἐπὶ θάλατταν ἦξειν» = ὁπόθεν ἠδύναντο νὰ ἔλθωσι, unde venturi essent. - d) 1, 475 «Κόκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες (= δὲν σοὶ ἦτο προσήκον), ἀνάγκηδός ἀνδρός ἑταίρους ἔδεμναι. . . καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε (= ἔδει, ἔπρεπε) κίχθησθαι κακὰ ἔργα κτλ.». - e) ω, 46 «μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ἐλέσσειν» = ἴσως, πιθανόν εἶνε νὰ χάσῃ πού τις καὶ ἄλλον φίλτερον.

§. 388. g) Μέλλων τετελεσμένος (μετ' ὀλίγον μέλλων).

1. Ὁ Ἑλλ. τετελεσμένος μέλλων (τῆς δριστικῆς) δηλοῖ πράξιν, ἣτις ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις λέγη, θά ἦνε πλέον τετελεσμένη καὶ θά διαρκῆ κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, διὸ ὁ μέλλων οὗτος εἶνε ὁ παρκαίμενος τοῦ μέλλοντος. Τὸ τετελεσμένον (τελειώσις) δηλοῦται, ὡς ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ., διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, τὸ δὲ μέλλον διὰ τῆς καταλήξεως τοῦ μέλλοντος - σομαι. Ἡ ἔλλ. γλώσσα ἐσχμάτισεν τύπον αὐτοτελῆ τοῦ μέσου μόνον μέλλοντος, ὃν μεταχειρίζεται καὶ ὡς παθητικόν, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ μέλλοντος (ἐξαιρέσει τῶν ὀλίγων μετ' ὀλίγ. μελλόντων ἐχόντων τύπον ἐνεργητικὸν §. 229) μεταχειρίζεται τὴν περίφρασιν διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικ. παρκαίμενου καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ εἰμι ἔσομαι, ἢ περίφρασις δ' αὕτη δὲν εἶνε συχνή, πκρ' Ὁμήρῳ μάλιστα καὶ οὐδόλως ἀπαντᾷ. Ἀπαντᾷ δ' ἐνίοτε καὶ ἡ περίφρασις ἢ διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ μέσου (παθητικού) παρκαίμενου καὶ τὸ ἔσομαι γιγνομένη, καὶ ἐτίθετο μάλιστα αὕτη πάντοτε ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν μὴ δυνάμενων νὰ σχηματίσωσι μέλλοντα τετελεσμένον (§. 190, Α. 2). Φ, 322 «αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται» = θά ἦνε τετελειωμένον καὶ θά μένη. Ω, 742 «ἐμοί. . . λελείψεται ἄλγεα λυγρὰ». Ἡσδ. ἔργ. 177 «καὶ τοῖτι μεμῖζεται ἐσθλὰ κκοῖσι» = θά ἦνε μεμιγμένα καὶ θά μένωσι. Σοφ. Φ. 1276 «μᾶττην γάρ, ἀν εἴπης γε, πάντ' εἰρήσεται». Αἴ. 577 «τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται»: ὀφείλουσι, μέλλουσι, πρέπει νὰ ἦνε τεθαμμένα καὶ μένωσι: περι

τοῦ *χρή*, μέλλει, πρέπει ἰδ. S. 387, 4. Αἴ. 1141 ὁ Τεῦκρος ἀποκρίνεται τῷ Μενελάῳ εἰπόντι «τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θηκπέτρω» οὕτω, «Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται = ὅτι θά ἦνε τεθαμμένος καὶ θά μένη. Εὐρ. Ὀρ. 271 «βελήσεται τις θεῶν βροτησίχ χειρί, εἰ μὴ ἔξαιμίφει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν» = θά ἦνε βεβλημένος καὶ θά μένη. Βακχ. 1313 ἀνὼν δ' ἐκ δόμων ἄτμος ἐκβεβλήσομαι» = θά ἦμαι καὶ μένω ἐκβεβλημένος. Ἄρφ. Ἰππ. 1370 «ὀπλίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ οὐδεὶς. . μετεγγραφήσεται, ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράφεται». γερ. 1436 «ἦν δὲ μὴ γένηται, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγυῶν τεθνήξεις» = μάτην ἐγὼ μὲν θά ἔχω κλάυση, σὺ δὲ θά ἔχῃς ἀποθάνη. Θουκ. 2, 24 «ἦς (δυναμῶς) ἐς ἀίδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις μνήμη καταλειπέται». Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13 «ἦν (τὴν πόλιν) δικρπάσης, καὶ αἱ τέχναι σοι, ἄς πηγὰς φασὶ τῶν καλῶν εἶναι, διεφθαρμένοι ἔσονται. ἀν. 3. 2, 31 «οἱ πολέμοι πλεῖστον ἐψευσμένοι ἔσονται». Πλ. πολ. 6, 506, α «ἡ πολιτεία τελῶς κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ ὁ τούτων ἐπιστήμων». 465, α «προσβυτέρῳ νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάθει». Πρωτ. 338, b «ὁ ὁμοῖος ἡμῖν ὄμοικ καὶ ποιήσει, ὥστε ἐκ περὶ τοῦ ἡρήσεται» = ὥστε μάτην θά ἦνε καὶ μένη ἐκλελεγμένος. Δημ. 4, 50 «τὰ δέοντα ἐσόμεθα ἐγνωκότες καὶ λόγων μακτίων ἀπηλλαγμένοι». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγγλίσει, Θουκ. 5, 71 «νομίζων τῷ θ' ἐκυτῶν δεξιῶ ἔτι περιουσίαν ἔσσεσθαι, καὶ τὸ κατὰ τοὺς Μαντινέας βεβαιώτερον τετάξεσθαι» = ὅτι θά ἦνε καὶ μένη τεταγμένος. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 18 «ἐνθυμούμενος, ὅτι εἰ καταλείψοι ἐρήμους, οἷς ἦλθε σύμμαχος, ἐκεῖνοι πολιορκήσονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων αὐτὸς δὲ λελυμασμένος τῇ ἐκυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο». Ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλων τῶν ῥημάτων, ὧν ὁ παρκαείμενος ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος (S. 384, 3), ἔχει σημασίαν ἀπλοῦ μέλλοντος· οἷον μέμνημαι = ἔχω τι ἐμυτῶ ἐν τῇ μνήμῃ, καὶ λοιπὸν ἐνθυμοῦμαι· κέκτημαι = ἔχω τι ἀποκτήσῃ ἐμυτῶ, καὶ λοιπὸν ἔχω· μεμνήσομαι = θά ἔχω τι ἐν τῇ ἐμυτοῦ μνήμῃ, διὸ θά ἐνθυμῶμαι· κεκτήσομαι = θά ἔχω τι ἐμυτῶ ἀποκτήσῃ, καὶ λοιπὸν θά ἔχω· κεκλήσομαι = θά ὀνομάζωμαι· ἐστήξω = stabo θά σταθῶ, ἴσταμαι κ.τ.λ.

2. Ὡς ὁ παρκαίμ. S. 384, 4), οὕτω καὶ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων τίθεται ἐμφαντικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μέλλοντος· τὸ ἀποτέλεσμα τότε τῆς μελλούσης πράξεως δηλοῦται, ὡς ὄντως γιγνόμενον (ἀρχόμενον). Θ, 286 «σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερῶ, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται», B, 257. Ψ, 410. Ἄρφ. Πλ. 1027 «φράξῃ, καὶ πεπράξεται». Ἀντιφ. 5, 75 «τάχ' ἀν σφαλείην, ἃ ἐκεῖνος ὀρθῶς ἔργῳ ἔπραξεν, ταῦτ' ἐγὼ λόγῳ μὴ ὀρθῶς εἰπὼν» ὅμως δ' οὖν κενυδυνεύσεται» «F. ex. bene convenit in hominem jam, omni dubitatione exuta, rem aggredientem» Maetznar σελ. 235.

Ξεν. ἄν. 7. 6, 36 «ἦν ποιήσητε, ἃ λέγετε, ἕστε, ὅτι ἄνδρα κατακεκαυότες ἔσεσθε πολλά πρὸ ὑμῶν κινδυνεύσαντα». Πλ. Γοργ. 469, d (περὶ τυράννου τινός) «ἐάν ἐμοὶ δόξη τινὰ τουτωνῶν τῶν ἀνθρώπων, ὧν σὺ ὄρξῃς αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνᾶναι, τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξη· κἄν τινα δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγένει δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα, κἄν θοιμάχιον διεσχίσθῃ, διεσχισμένον ἔσται». Ἡ τυχέως γιγνομένη (ἀρχομένη) πράξις ἐκφράζεται ἐνταῦθα διὰ τοῦ αὐτίκα· ἡ ἔννοια ὁμῶς αὕτη δὲν κεῖται καθ' ἑαυτὴν ἐν τῷ μετ. ὀλίγον μέλλοντι. Οὕτω καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσι. Ξεν. ἄν. 1. 5, 16 «εἴ τινα ἀλλήλοις μάχην συνάψετε, νομίζετε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ κατακεκώφεσθαι». ἔλλ. 7. 2, 20 «τοῦτο χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι, ἐάν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετειχικῶς ἔσῃ (= *locum contra hostes munitum habetis* Br.), φίλικν δὲ πόλιν διασεσωκῶς, εὐκλεέστατος δὲ ἔσῃ».

Σημ. 1. Πολλῶν ῥημάτων ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἐν τῇ ἀτιτικῇ διαλέκτῳ κανονικῶς τίθεται, ὅπου κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τῶν νεωτέρων ἔθνῶν τρόπον ἀνμένετο ὁ ἀπλῶς μέλλων (1), οὕτω τὰ πεπράσσομαι, πεπαύσομαι, δεδῆσομαι, κεκόψομαι (πρωθῆσομαι παρὰ τοῖς μιγν.)· τὰ παυθῆσομαι καὶ δεδῆσομαι σπάνια παρὰ τοῖς ἀτικ., τὸ κοπήσομαι παρὰ τοῖς μιγν. μόνον, παρὰ δὲ τοῖς ἀτικ. τὰ σύνθετα μόνον αὐτοῦ, εἰ καὶ σπανίως, ἴδ. §. 343. Αἰτία τοῦ τοιούτου ἀναμφιβόλως εἶνε, ὅτι οἱ Ἕλληες; ἐξελάμβανον τὸν παρακείμε. τῶν τοιούτων ῥημάτων ὡς δηλοῦντα πρᾶξιν οὐχὶ ἀπλῶς τετελεσμένην, ἀλλὰ καὶ διαρκούσαν ἔτι κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, διὸ ὡς πρᾶξιν τρόπον τινὰ παρούσαν· οἷον πέπραμαι = εἶμαι πουλημένος; καὶ εὐρίσκομαι εἰς χεῖρας ἄλλου Ξεν. ἔλλ. 6. 2, 15 «ἐκήρυσεν ὁ Μνάσιππος πεπραύσθαι, ὅστις αὐτομολοῖ»· πέπαυμαι = εἶμαι εἰς τὸ τέρμα· δέδεμαι = εἶμαι ἐν πέδις (Πλ. νόμ. 909, b = δεδέσθαι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ)· κέκομαι· διὸ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐκληπτικός; ὡς ἀπλοῦς μέλλων. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 18 «τὸν ἐναντίον ἀντρέψω τῆ τοῦ ἵππου ῥώμῃ, ἀλλ' οὐ συμπεφυκὼς δεδῆσομαι, ὡς περ οἱ ἵπποκένταυροι», ἔνθα τὸ δεδῆσομαι θᾶ ἦτο πάντως ἀνίρμοςτον, Πλ. πολ. 361, e «μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδῆσεται ἐκκαυθήσεται τῷ φθαλμῷ» = θᾶ ἦνε ἐν πέδις. Ἄρρ. σφ. 179· «πεπράσει τῆμερον» = θᾶ πουλήσεται, θᾶ ἦσαι εἰς ξένου χεῖρας, Ξεν. ἄν. 7. 1, 36 «ἐκήρυσαν, ὅ; ἂν ἀλφ, ὅτι πεπράσεται». Ἄρρ. νεφ. 1125 «ἦν' ἂν γὰρ αἴ τ' ἔλαξι βλαστάνωσ' αἴ τ' ἄμπελοι, ἀποκεκόψοντα» = θᾶ ἀποκόπωνται. θᾶ ἦνε ἀποκειομένη. Σοφ. Ἄντ. 91 «οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι» = θᾶ παύω, θᾶ ἦμαι ἡσυχος.

Σημ. 2. Τὸ ἀπλῶς τετελεσμένον ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τῆς δευτερευούσης ἔννοιας; τῆς παρατάσεως; κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, ὅπερ ἐν τῇ λατινικῇ ἐκφέρεται ἀπὸ τοῦ τετελεσμένου μέλλ., ἡ ἑλλην. γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἐκφέρῃ δι' αὐτοῦ· ὅταν λοιπὸν πρέπη νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ἀπλῶς τετελεσμένον ἐν τῷ μέλλοντι ὡς «Ἕλληγν μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο συχνότατα

1) Mehlhorn Ztschr. für d. Alterthumsw. 1837. σελ. 1210. Schmalefeld ἐν τῷ ἐρηθ. συγγ. σελ. 123.

τὰς δευτερευούσας ὑποθετικὰς προτάσεις, τὰς εἰσηγομένους διὰ τῶν ὑποθετ. συνδέσμων ἢ ἀναφ. ἀντωνυμ. καὶ τοῦ ἄν' οἷον ἔάν, ἱπάν, ἱπειδάν, ὅταν, πρὶν ἄν, ἔστ' ἄν, ὅς ἄν, κ.τ.λ., καὶ τὸν ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς· οἷον ἔάν τούτο μέξης, ἀμαρτήση = ἔάν θά ἐπης τοῦτο si hoc dixeris. Ἡ ἑλληνικὴ αὕτη διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτικῆς ἔκφρασις στερεῖται τῆς ἀκριβείας, τῆς διὰ τοῦ τετελεσμ. λατινικοῦ μέλλοντος ἐκφερομένης, διότι οὐδὲν ἕτερον ἢ φράσις αὕτη δηλοῖ, ἢ «ἔάν τούτο λέγῃς». Ἐπὶ τῆς ἀτέλεια τῆς ἑλλ. γλώσσης εἶνε ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἀορίστου τῆς ὀριστικῆς ἐν κυρίαις προτάσεσιν, ἐνθα ὁ λατινός μεταχειρίζεται τὸν ἑαυτοῦ τετελεσμ. μέλλοντα· οἷον, κ, 327 «οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτηλ, ὅς κε πῆψ'» λατ. tolleaverit, ἐπειδὴ ἡ ἑλληνικὴ ἔκφρασις μόνον τὸ ἠνέχθη δηλοῖ. Πρὸς τὸν λατινικ. τετελεσμ. μέλλοντα ἀντιστοιχεῖ ὡς τὸ πολὺ ἡ ἑλλ. περίφρασις, ἥτις ἄλλως καὶ σπανίως ἀπαντᾷ, ἢ διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ μέλλ. ἔσομαι ἐκφερομένη· οἷον ποιήσας ἔσομαι = fecero, ἄν καὶ ἡ ἑλλ. αὕτη ἔκφρασις κατὰστασιν μᾶλλον δηλοῖ. Σοφ. Ἄντ. 1067 «κἀτίσιθι μὴ πολλοῦς ἔτι τροχούς· ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγγων ἔνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοῦς ἔσει» (= reddideris). Οὐ τὸ δεῦτερον διαφυγῶν ἔσομαι καθ' Ἡρδ. 7, 194 «τότε δὲ ἐς τοὺς Ἕλληνας καταπλώσας ἐμέλλεν οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν ἔσεσθαί».

§. 389. Οἱ χρόνοι τῆς Ὑποτακτικῆς, Εὐκτικῆς Προσ- τακτικῆς, Ἀπαρεμφάτου καὶ Μετοχῆς.

1. Ἄχρι τοῦδε ἐξητήσαμεν τοὺς χρόνους μόνον τῆς ὀριστικῆς, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ καταδηλωτάτη φαίνεται ἡ χρονικὴ σχέσις. Εἰδομεν δηλ. ὅτι ὁ ἀόριστος μόνος τῶν λοιπῶν χρόνων τῆς ὀριστικῆς εἶνε ὁ δηλῶν τὴν χρονικὴν μόνον περίοδον ἥτοι τὸ παρελθόν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ χρόνοι αὐτῆς δηλοῦσιν ἅμα τε καὶ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως (τὸ ἀτέλεστον ἢ τετελεσμένον) ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων, τοῦ παρόντος δηλ. παρελθόντος, καὶ μέλλοντος. Ἐλθωμεν ἤδη ἐπὶ τοὺς χρόνους τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων.

2. Ἀπαντες οὗτοι δηλοῦσι μὲν καὶ ἐν αὐταῖς τὴν αὐτὴν ποιότητα, οἷαν καὶ ἐν τῇ ὀριστ., οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον. Διότι ἅπαντες οἱ χρόνοι τῆς ἑλλ. ὑποτακτικῆς δηλοῦσι πάντοτε τὸ ἀνατυπωθὲν (τὸ σκοπούμενον) ὡς τι μέλλον· οἱ δὲ τῆς εὐκτικῆς (ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς) ποτὲ μὲν καθά τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν δηλοῦσιν αὐτὸ ὡς τι παρελθόν, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν παρηγημένην ὡς τι παρὸν ἢ μέλλον· οἱ τῆς προστακτικῆς, ὡς ἐγκλίσεως τῆς προσταγῆς, ἐκφράζουσι πάντοτε αὐτὸ ὡς τι παρὸν ἢ μέλλον· ἴδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐγκλίσεων.

3. Ἡ ἀπαρέμφατος καὶ μετοχὴ, αἵτινες οὐδέποτε ἀποτελοῦσι πρότασιν ἀνεξήρητον, ἀλλ' εἶνε ἐξηρημένα μόνον μέρη προτάσεως, δὲν δηλοῦσι τὴν χρονικὴν περίοδον, ἀλλὰ τὴν ποιότητα μόνον τῆς δι' αὐτῶν ἐκφερομένης ῥηματικῆς ἐννοίας, ἐμφαίνου-

σκι ἂν ἡ ῥήμακτ. αὕτη ἔννοια, ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων κειμένη, ἦν ἔτι ἀτέλεστος, ἢ τετελεσμένη, ἢ νῦν τὸ πρῶτον ἐπικειμένη, ἢ χρονικὴ ὅμως περίοδος, ἐν ἣ αὐτὰ πίπτουσι, ἐκφέρεται διὰ τῶν χρόνων τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος τῆς προτάσεως, ἥς αὐτὰ εἶνε μέλη· διὸ πᾶν ἀπαρέμφατον καὶ πᾶσα μετοχὴ δύναται νὰ συναφθῇ μετὰ παντὸς χρόνου τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος· οἷον βούλομαι λέγειν, ἠβουλόμην λέγειν, βουλήσομαι λέγειν· γελῶν λέγει, γελῶν ἔλεγε, γελῶν λέξει· λέγει γεγραφέναι (γράψαι), ἔλεξε γεγραφέναι (γράψαι), λέξει γεγραφέναι (γράψαι)· γεγραφὼς (γράψας) λέγει, γεγραφὼς (γράψας) ἔλεξε, γεγραφὼς (γράψας) λέξει· ἐλπίζει εὖ πράξειν, ἠελπίσει εὖ πράξειν, ἐλπίζει εὖ πράξειν· παρασκευάζεται ὡς λέγων, παρεσκευάετο ὡς λέγων, παρασκευάσεται ὡς λέγων. Ὁ μέλλον τῆς ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς δεικνύει μὲν τὸ μέλλον, δὲν ἐκφράζει ὅμως αὐτὸς τὴν χρονικὴν περίοδον αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων ἐπικείμενον, ἥτοι ἐκφράζει τι, ὅπερ ἔχει τὴν ιδιότητα τοιούτην, ὥστε θὰ ἀναπτυχθῇ ἐξ ἑαυτοῦ, διὰ τοῦτο ἡ λατιν. γλῶσσαι δὲν ἐσημάτισεν ἀμέσως ἐκ τοῦ τύπου τῆς ὀριστικῆς τὸν μέλλοντα τῆς ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς, ἀλλὰ μεταχειρίζεται πρὸς δήλωσιν τούτου τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον εἰς *urus* λήγον· οἷον *scripturus esse* (γράψειν), *scripturus* (γράψων).

4. Ἄν καὶ λοιπὸν ὡς κινὸν ἀδυναμέσθαι νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ διὰ τῆς ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ συντακτικοῦ ῥήματος, ὑπάρχουσι ὅμως καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον. Οὕτω π. χ. ἐν τῷ πλησίω λόγῳ μετὰ ἀρτικῶν τῆς ὀριστικῆς χρόνον τῶν ῥημάτων λέγειν, ἠγείσθαι, καὶ αἰσθάνεσθαι, συχνότατα τίθεται ὁ ἐνεστώς τῆς ἀπαρεμφάτου ἐπὶ πράξεως ἐν τῇ ἀναπτύξει μὲν διατελοῦσης, παρελθούσης ὅμως, ἔνθα ἐν κυρίῳ προτάσει ἤθελε τεθῆ ὁ παρατατικός¹⁾. Ὁ χρονικὸς λοιπὸν προσδιορισμὸς δὲν ἐξαρτᾶται ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ συντακτικοῦ ῥήματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος. Συχνάκις δὲ ἐναλλάσσει ὁ ἐνεστώς τῆς ἀπαρεμφάτου πρὸς τὸν ἀόριστον αὐτῆς, ὡς ὁ παρατατικός τῆς ὀριστ. πρὸς τὸν ἀόριστον τῆς ἰδίης ἐν ταῖς διηγηματικαῖς κυρίαις προτάσεσιν (§ 386, 6). Ἡρδ. 6, 137 «Ἀθηναῖοι λέγουσι δικαίως ἐξελάσαι· κκοινημένους γὰρ τοὺς Πελασγούς· ὑπὸ τῷ Ἰμνησῶ ἐνθεῦτεν ὀρμεωμένους, ἀδικεῖν τῆδε· φοιτᾶν γὰρ αἰεὶ τὰς σφετέρους θυγατέρας τε καὶ τοὺς πατέρας ἐπ' ὕδωρ· οὐ γὰρ εἶναι τοῦτον τὸν χρόνον σφίσι κω οἰκέτας· ὅκως δὲ ἔλθοιεν αὐτὰι τοὺς Πελασγούς ὑπὸ ὕβριος βιάσθαι σφέας κ.λ.»

1) K. F. H. Schwalbe Magdeb. Progr 1838 σελ. 22.

ἐν ὄρθῳ λόγῳ θὰ ἦτο ἐξηλάσαμεν, ἠδίκουν, ἦσαν, ἐβιάωτο. Ξεν. ἀπομ. 2. 6, 31 «πέπυσμαι καὶ ἀπὸ τῆς Σκύλλης διὰ τοῦτο φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰς χεῖρας αὐτοῖς προσέφερε· τὰς δὲ γε Σειρῆνας, ὅτι τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερον, ἀλλὰ πᾶσι πόρρωθεν ἐπῆδον, πάντας φασὶν ἰπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι». Κύρ. 4. 2, 45 «οἶμαι καὶ οἴκοι ἡμᾶς τούτου ἔνεκεν ἀσχεῖν, καὶ γαστρός κρείσσους εἶναι καὶ κερδέων ἀκαίρων, ἴν', εἴ ποτε δέοι, δυναίμεθα αὐτοῖς συμφόρως χρῆσθαι». ἀν. 6. 6, 27. Πλ. πολ. 359, c «εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία τοιαύδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς γένοιτο, οἶκν ποτέ φασὶ δύναιμι τῷ Γύγῃ γενέσθαι· εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ Λυδίας ἄρχοντι· ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ ῥαγῆναι τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον, ἧ ἔνεμεν· ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι . . , τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδέν». Ἐν ἅπασιν τοῖς παρὰδείγμασι τούτοις ἡ σχέσις τῆς ἀπαρεμφ., τῆς ὑπὸ σημασίαν τοῦ παρόντος, δύναται νὰ γνωσθῇ ἐκ τῆς συναφείας μόνον τοῦ λόγου. Πολλῶς ὅμως καταφαίνεται αὕτη καὶ ἐκ προστιθεμένου προσθετικοῦ προσδιορισμοῦ. Σοφ. Τρ. 70 «τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον . . . Λυδῆ γυνικὴ φασὶ νιν λάτριν ποιεῖν». Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ἐνταῦθα τὰ χωρὶς, ἐν οἷς ἡ ἀπαρέμφατος ἐξαρτᾶται ἀπὸ χρόνου παρωχημένου, διότι διὰ μὲν τοῦ παρωχ. δηλοῦται ἡ χρονικὴ περίοδος τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ ὑπὸ σημασ. τοῦ παρόντος ἀπαρέμφ. ἐκφράζει τὴν ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ πρᾶξιν, ὡς ἐν ἀναπτύξει ἐτι διατελοῦσαν, καθὼς ἡ ὑπὸ σημασίαν τοῦ ἀορίστου ἀπαρέμφ. δηλοῖ τὴν πρᾶξιν, ὡς ἀπλῶς συμβᾶσα. Ἡ λατιν. γλώσσα καὶ αἱ νεώτεροι διαφέρουσι βεβαίως ὡς πρὸς τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς, ἅτε μεταχειριζόμενοι τὸν παρωχημένον τῆς ἀπαρεμφ. Πλ. συμπ. 175, c «μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν δειπνεῖν (coenasse)· τὸν δὲ Σωκράτη οὐκ εἰσιέναι (introisse)», ἐν λόγῳ ὄρθῳ = ἐδείπνου, εἰσηεῖ 176, a «ἔφη σπονδᾶς τε σφᾶς ποιησασθαι καὶ ἄσαντας τὸν θεὸν τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον», ἐν λ. ὄρθ. = ἐποιήσατο καὶ ἐτρέποτο· ἔνθα «τὸν οὖν Πausανίην ἔφη λόγου τοιούτου τινὸς κατάρχειν, ἐν λ. ὄρθ. = κατῆρχεν· ἰδ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4. 4. 2, 27. ἀνάβ. 1. 4, 12. 6, 5. 5. 7, 18.

5. Καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁ προσδιορισμὸς τῆς χρονικῆς περιόδου δὲν ἐξαρτᾶται πάντοτε ἐκ τοῦ συντακτικοῦ ῥήματος, ἀλλ' ἐκ τῆς σχέσεως πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος. Ἡρόδ. 7, 17 «οὔτε ἐς τὸ παρούστικα νῦν καταπρόϊξεναι ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι», ἔνθα τὸ ἀποτρέπων δὲν δηλοῖ πρᾶξιν ἀναπτυσσομένην ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ κειμένην ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος. Σοφ. Αἰ. 338 «ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι πικρῶν», δηλ. νοσήμασιν, ἃ πάλαι ξυνοῦσι.

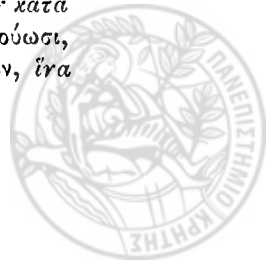
6. Ὡς δὲ ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς, οὕτω καὶ ὁ τῶν λοιπῶν ἐγ-

κλίσεων ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν τινὰ πρὸς τοὺς λοιποὺς χρόν. τῶν λοιπ. ἐγγλ. Ὁ ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς δηλοῖ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, οὐδόλως λαμβάνων πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ποιότητα αὐτῆς, ὡς ἱστορικὸς δὲ χρόνος ἐκ τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ δεικνύμενος τίθησι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ παρελθόντος. Ἐπειδὴ δ' οὗτος ἐκφράζει αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, εἶνε ἀρμόδιος εἰς τὰς διηγήσεις, πρὸ πάντων μάλιστα, ἵνα ἀναφέρῃ τὰ κύρια συμβάντα, ἐνῶ δὲ παρατακτικὸς καὶ ὑπερσυντέλικος δηλοῦσι παρασυμβόματα (συμβάντα δευτερεύοντα) §. 386, β. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἀόριστος τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων ἀποβάλλει τὴν χρονικὴν περίοδον, ἐκφράζει διὰ τοῦτο τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἄνευ τῆς δευτερευούσης ἐννοίας τῆς ἀναπτύξεως, τοῦ προϊόντος ἢ τῆς τελέσεως, τοῦ ἀνεπτυγμένου δηλ. εἶναι¹⁾, δηλοῖ δηλ. τὴν πρᾶξιν γενικώτατα, ὡς συμβᾶσαι, ἀρξαμένην, ἢ ὡς συμβαλῶσαι, ἀρχομένην. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων πᾶσα ἡ βεβήθησι κεῖται ἐν αὐτῇ τῇ πράξει, ἐκποδῶν δὲ γίνονται οἱ δευτερεύοντες λόγοι, ἡ πρᾶξις διὰ τοῦτο ἐξάιρεται.

7. Ἐνῶ λοιπὸν οἱ μὲν ἐνεστῶς καὶ παρατακτικὸς πκριστῶσι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει, ἀναπτυσσομένην ἔτι, οἱ δὲ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος, ὡς ἀναπτυχθεῖσαι, παρατεινομένην ἔτι μετὰ τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτυξιν, τετελεσμένην, ὁ ἀόριστος ἐκφράζει αὐτὴν ὡς ἀπλῶς συμβᾶσαι, ἀρξαμένην ἢ ὡς ἀπλῶς συμβαλῶσαι, ἀρχομένην· ἐντεῦθεν γίνεταί τι δῆλον, διὰ τί ὁ ἀόριστος, καίτοι χρόνος ἱστορικὸς, δὲν ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ εὐκτικῇ (= τοῖς ἱστορικ. δηλ. χρόνοις τῆς ὑποτακτικῆς), ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ὑποτακτικῇ καὶ προστακτικῇ, διότι ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὸν πκρατ. καὶ ὑπερσ., ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἐνεστ. καὶ παρακ. διὸ ἀντιτίθενται οἱ χρ. οὔτοι πρὸς ἀλλήλους οὕτω,

α) Ὁ ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς ἀντιτίθεται - α) πρὸς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὑποτ. φύγωμεν καὶ φεύγωμεν = ἄς φύγωμεν, καὶ ἄς φεύγωμεν· ἐπὶ μὲν τοῦ φύγωμεν λαμβάνεταί πρὸ ὀφθαλμῶν ἡ πρᾶξις μόνον τῆς φυγῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ φεύγωμεν καὶ ἡ ἐπέτελλεσις καὶ προχωρησις (τὸ προϊὸν) αὐτῆς· λέγω τοῦτο, ἵνα μάθῃς καὶ μανθάνῃς = ἵνα ἀποκτήσῃς μάθησιν, μάθῃς· καὶ ἵνα ἐκτελῆς καὶ προχωρῆς εἰς τὴν μάθησιν δηλ. ἵνα μανθάνῃς. Δημ. 4, 18 «ἔν' ἢ διὰ τὸν φόβον ἡσυχίαν ἔχη (ὁ Φίλιππος) ἢ περικτῶν ταῦτα ἀφύλακτος ληρθῆ» - β) πρὸς τὸν παρακείμενον τῆς ὑποτ. Ὁ ἀόριστος τῆς ὑποτακτ. δηλοῖ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, καὶ δὴ ὡς συμβᾶσαι ἢ ἀρξαμένην, ὁ δὲ παρακ. αὐτῆς, ὡς τετελεσμένην καὶ διαρκούσαν κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα. Θεουκ. 8, 74 «ἵνα, ἦν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήκωσι» = ἵνα ὡς νεκροί, ἔχωσι φονευθῆ· ἐάν δὲ ἔλεγεν, ἵνα

1) Schmidt d. Gr. Aor. σελ. 18.

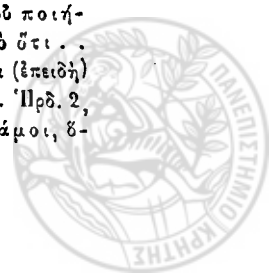
ἀποθάνωσι = ἵνα μὴ γένωνται νεκροί, λάβωσι τὸν θάνατον, φονευθῶσι. Πλ. πολ. 376, α «ὅν ἂν γνώριμον (κύων ἰδίη), ἀσπάζεται, καὶ μὴδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθη» = ἂν καὶ οὐδὲν ποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν θὰ ἔχη πάθη *etiamsi nunquam beneficium ab eo acceptum habebit*. Ἰσοκρ. 3, 49 «ἀπέχεσθε τῶν ἀλλοτρίων, ἵν' ἀσφαλέστερον τοὺς οἴκους τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν κεκτήσθε» = διὰ νὰ κατοικῆτε, ἔχητε τοὺς οἴκ. ἀσφαλ. (§. 384, 3). Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2 «ἄνθρωποι ἐπ' οὐδένας μᾶλλον συνίστανται ἢ ἐπὶ τούτους, οὓς ἂν αἰσθῶνται ἄρχειν αὐτῶν ἐπιχειροῦντας». Εὐρ. Μήδ. 276 «οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἂν σε γαίης τερμῶνων ἔξω βάλλω» = πρὸ τοῦ νὰ σε ἐκβάλω κ.τ.λ., *exterminavero*.

b) Ὁ ἀόριστος τῆς εὐκτικῆς ἀντιτίθεται - α) τῷ παρατατικῷ τῆς εὐκτικ. Ἐν μὲν τῷ ἀορίστῳ τῆς εὐκτικῆς ἡ βαρύτερη πίπτει ἐπ' αὐτῆς τῆς πράξεως, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως, τοῦ προϊόντος τῆς πράξεως. Ξεν. ἑλλ. 1. 7, 5 «οἱ στρατηγοὶ βραχέα ἕκαστος ἀπελογίσαστο . . , ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐπὶ τοὺς πολεμίους πλείουεν» (= κτεγίγνοντο εἰς τὸν πλοῦν κατὰ τῶν πολεμ., ἐνησχολοῦντο ἐν τῷ πλῶ) ἰδ. σημ. Breitenb. 5. 2, 2 «συστρατεύοιεν» ἰδ. A. 1 περὶ τὸ τέλος. Ἔλεγον ταῦτα, ἵνα μάθοις καὶ ἵνα μαρθάρῃς = διὰ νὰ δυνηθῆς νὰ μάθῃς καὶ μαρθάνῃς, *ut disceres*. A, 189 «μερμήριζεν, ἢ ὄγε φάσχανον ὄξυ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀναστήσαιεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι, ἢ ἐ χόλον παΐσαιεν ἐρητύσειέ τε θυμόν» II, 713 «διῖζε γὰρ, ἢ ἐ μάχοιτο . . , ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὀμοκλήσαιεν ἀλῆναι». *Εἶθε τοῦτο γένοιτο καὶ γίγνοιτο* = εἶθε τοῦτο νὰ γείνη καὶ γίγνηται, α, 386 «μὴ σέγ' ἐν ἀμφίλω Ἰθάκῃ βασιλεῖα Κρονίων ποιήσαιεν». Ἠδέως ἂν ἀκούσαιμι καὶ ἀκοίωμι. = ἦδ. ἴσως θὰ ἀκούσω κ. ἀκούω - β) τῷ ὑπερσυντελικῷ τῆς εὐκτικῆς. Ἐνταῦθα ὑπάρχει πάντως ἡ αὐτὴ σχέση, οἷα ἐν τῷ ἀορίστῳ τῆς εὐκτικῆς καὶ τῷ παρατατικῷ τῆς ἰδίως μετὰ μόνης τῆς μεταξὺ τοῦ παραττ. καὶ ὑπερσυντ. διαφορᾶς. Οἱ στρατιῶται ἐπήγγειλαν, ὅτι Κύρος ἀποθάνοι = ἴσως ἐφρονεῦθη, καὶ τεθναίῃ = ἴσως ἦτο τότε νεκρός, εἶχε φονευθῆ. Ξεν. ἀν. 1. 9, 20 «φίλους ὄσους ποιήσαιτο καὶ εὖνους γροῖη ὄντας, ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θεραπέυειν». Κύρ. 2. 4, 6 «οἱ Ἰνδοὶ ἔλεγον, ὅτι πέμψαιε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς» = ὅτι τάχα ἔπεμψεν αὐτούς. ἀν. 5. 7. 26 «ἔδεισαν, μὴ λύττα τις ὡσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπετώκοι». ἑλλ. 5. 2, 3 «Ἀγησίλαος ἐδεήθη τῆς πόλεως ἀφεῖναι αὐτὸν ταύτης τῆς στρατηγίας, λέγων, ὅτι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῶν Μαντινέων πόλις πολλὰ ὑπηρετήκοι ἐν τοῖς πρὸς Μεσσήνην πολέμοις».

Σημ. 1. Ὁ ἀόριστος καὶ παρατατικὸς (ὑπερσυντελικὸς) τῆς εὐκτικῆς τίθενται ἐπὶ παρελθόντος ἐν δευτερευούσαις μόνον προ-

τάσειν, αἴτινες ἀνήκουσιν εἰς πρότασιν κυρία ν, ἥ; τὸ κατηγορούμενον (ῥήμα) δηλοῖ παρελθόν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐπομένων περιπτώσεων· ἐν ταῖς οὐσιαστικαῖς προτάσει μετὰ τῶν ὅτι, ὡς (ὅτι)· ἐν ταῖς ἐπιβήματικαῖς προτάσει. μετὰ τῶν ὅτι (= ἐπειδὴ, ἢ ἐπεξηγηματικῶς = quod dicitur)· ἐν ταῖς πλαγαίαις ἔρωτηματικαῖς προτάσει, αἴτινες ἐν ὀρθῶ λόγῳ ἤθελον ἐξενεχθῆ διὰ τῆς ὀριστικῆς· καὶ τέλος ἐν ταῖς ἐπιβήματικαῖς ἅμα τε καὶ ἐπιθετικαῖς προτάσει ταῖς δηλοῦσαις ἀόριστόν τι θαμὰ, συχνὴν δηλ. ἐπανάληψιν πράξεώς· τινος ἐν τῷ παρελθόντι (§. 399, 4) 1). Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ μὲν ἀόριστος τῆς εὐκτικῆς ὡς πρὸς τὴν χρονικὴν σχέσιν ἀντιστοιχεῖ πάντοτε πρὸς τὸν ἐν τῷ ὀρθῶ λόγῳ ἀόριστον τῆς ὀριστικῆς, ὁ δὲ παρατατικὸς καὶ ὑπερσυνέλικος τῆς εὐκτικῆς ἀντιστοιχοῦσιν ἐν τῇ τελευταίᾳ μόνον περιπτώσει, ἐπὶ ἀόριστου οὐ δηλ. ἐπαναλήψεως, πρὸς τὸν παρατ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὀριστικῆς, καὶ διαφέρουσιν ἀπὸ τοῦ ἀόριστου τῆς εὐκτικῆς μόνον, καθότι ἐκείνοι μὲν ἐκφράζουσι τὴν πράξιν τῆς δευτερευούσης προτάσεως· ὡς σύγχρονον τῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁ δὲ ἀόρ. τῆς εὐκτ. ἐκφράζει τούτην ὡς προγενεστέραν τῆς ἐν τῇ κυρ. προτάσει· ἐν ταῖς πρώταις ὅμοις τρισὶ περιπτώσεσιν ὁ παρατατικ. ἢ ὑπερσ. τῆς εὐκτικῆς κεῖται κανονικῶς μὲν ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρακειμένου τῆς ὀριστικῆς, ἐπὶ λόγου ἀπὸ παρωχημένου χρόνου ἐξαρωτημένου, σπανίως δὲ ἀντὶ τοῦ παρατατ. ἢ ὑπερσυντ. τῆς ὀριστικῆς, ἐπὶ λόγου ἀνεξαρτήτου, διότι συνήθως τότε τίθεται ἐνταῦθα ὁ παρατ. ἢ ὑπερσυντ. τῆς ὀριστικῆς ἀντὶ τῶν τῆς εὐκτικῆς. - α) Ἀόριστος τῆς εὐκτικῆς. Θουκ. 4, 108 «ἰδύλου, ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἑλλάδα ἐκ πεμφθείῃ» ἐν ὀρθ. λόγῳ ἐξ ἐπέμφοθ ν = ἰδύλου, ὅτι τάχα ἀπεστάλη νὰ ἐλευθ. τὴν Ἑλλ. Ξεν. ἑλλ. 7. 2, 34 «εἶχε γὰρ λέγειν (Πελοπίδας) . . ὡς Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολεμήσειαν αὐτοῖς ὅτι (ἐπειδὴ) οὐκ ἐθέλησαν μετ' Ἀγισιλίου ἐλθεῖν ἐπ' αὐτόν, οὐδὲ θῆσαι ἐσάσειν αὐτόν» ἐν λ. ὀρθῶ Λακ. οὐκ ἠθέλησαν. . οὐδὲ ἔασαν(2). ἀνάβ. 6. 3, 25 «ἐπυθάνοντο οἱ Ἀρκάδες τῶν περὶ Ξενοφῶντα, τί τὰ πυρὰ καταβέσειαν» ἐν ὀρθ. λ. τί . . κατεσθήσατε; Κύρ. 1. 4, 23 «ὅποτε ἐγγύτατα γένοιτο, ἐν λόγ. ὀρθ. λακ. οὐκ ἠθέλησαν . . οὐδὲ ἔασαν 29, ἀνάβ. 6, 3, 25 «ἐπυθάνοντο οἱ Ἀρκάδες τῶν περὶ Ξενοφῶντα. τί τὰ πυρὰ καταβέσειαν» λ. ὀρθ. τί . . κατεσθήσατε. Κώμ. 1. 4, 23 «ὅποτε ἐγγύτατα γένοιτο, προσήλαυνον ἀλλήλους» = ὁσάκις ἤρχοντο ἀλλ. πλησιέστατα. Θουκ. 7, 29 «πάντας ἐξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν . . ἔκτεινον. - β) Παρατατικὸς ἢ ὑπερσυντέλικος τῆς εὐκτικῆς. Ξεν. Ἀγ. 11, 2 «ὅποτε εὐτυχοίη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερφερόναι» = ὁσάκις ἦτο εὐτυχῆς. Κύρ. 1. 4, 3 «ὅσα αὐτὸς ὄπ' ἄλλων ἔρω-

1) *Id. τοῦ Madvig παρατηρήσεις über einige Punkte der Griech. Wortfüg. σ. 7. «Ἐν τισι χωρίοις οἱ κώδικ. φέρουσιν τὸν ἀόριστ. τῆς εὐκτ. μετὰ τῶν ὅτι ὡς ἐπὶ πράξεως μελλούσης, ὅπερ φανερόν, ὅτι προήλθεν ἐξ ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως, διότι εὐκόλως τὸ τοιοῦτο συμβαίνει ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν καταλήξεων τῶν ἐγκλίσι. σαιμι καὶ σοιμι· σαιίμην καὶ σοίμην, π. χ. Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 23 «ἀποκριναμένους δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν ταῦτα» = ἴσως· δὲν τὰ ἔκαμον, ὅπερ διορθοῦσι νῦν ὀρθῶς εἰς τὸ ὅτι . . ποιήσειεν = ὅτι ἴσως· ἢ τὰ κάμωσι. — 2) *Id. 3. 5, 25 ἐνθα τὸ ὅτι (ἐπειδὴ) πρῶτον μὲν μετὰ παρατατικῶν τῆς εὐκτικ. εἶτα δὲ τῆς ὀριστ. τίθεται. Ἰπρδ. 2, 121, 5 μετὰ Madvig ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σελ. 16, ἐνθα τὸ ὅτε ἀποτάμοι, ἔτι . . ἀναγνωστέον.

τῷ το, ταχὺ ἀπεκρίνατο = ὁσάκις ἤρωτάτο. Θουκ. 1, 67 «κατεβῶν ἐλθόντες τῶν Ἀθηναίων, ὅτι σπονδάς τε λευκότες εἶεν καὶ ἀδικοτεν τὴν Πελοπόννησον» ἐν ὄρθ. λόγῳ λευκότες ἐστὲ καὶ ἀδικεῖτε. Ξεν. ἀν. 1, 8, 12 «τῷ Κλεάρχῳ ἐξῶς ἄγειν τὸ στράτευμα κατὰ μέσον τὸ τῶν πολεμίων, ὅτι (ἐπειδὴ) ἐκεῖ βασιλεὺς εἶη» ἐν λόγῳ. ὄρθῳ ἄ γε . . , ὅτι ἐκεῖ βασις ἐστι. Κύρ. 8, 1, 45 «ἐαυτῷ δὲ ὅτι (ἐπειδὴ) μὲν οὐχ ὑπὸ τῶν καταστραφέντων κίνδυνος εἶη παθεῖν τι, ἰσχυρῶς ἐθάβρει» ἐν λόγῳ. ὄρθ. ἰσχυ. θαβῶμαι, ὅτι ἐμαυτῷ οὐδ . . κίνδυνός ἐστι (ὁ μέλλ.). τῆς εὐκτ. ἐπὶ πράξεω; μελλούσης ὡς πρὸς τὸ παρελθόν Κύρ. 8, 1, 48 «ὁ δ' αὖ ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπιτροπον ἔξοι» λόγῳ. ὄρθ. νομίζω . . , ὅτι . . ἔξω.). ἔλλ. 6, 1, 13 «εἰπὼν, ὅτι μᾶλλον ἐκτέον μου εἶη, ὅτι τοιοῦτος εἶην, ἀφῆκέ μοι . . λέγειν τῆλθῆ». ἐν ἐν λόγῳ. ὄρθῳ μᾶλλ. ἐκτέον σοῦ ἐστιν, ὅτι τοιοῦτος; εἶ' 3, 4, 5 «Τισσαφέρνης πέμψα; ἤρετο αὐτόν, - τίνος δεόμενος ἦ κοι» ἐν ὄρθ. λόγῳ = τίνος δεόμε. ἦκει; ἀν. 2, 1, 15 «Κλεάρχος ἠρώτησεν, εἰ ἤδη ἀποκεκριμένοι εἶεν», ἐν λόγῳ. ὄρθ. ἄρ' ἤδη ἀποκεκρι. ἐστέ;» 'Επὶ τοῦ παρελθόντος; Ξεν. ἀν. 4, 3, 11 «καὶ τότε ἔλεγον, ὅτι τυγχάνοιεν φρύγανα συλλέγοντες. . . κάπειτα κατιδοῖεν . . γέροντα» ἐν ὄρθ. λόγῳ τυγχάνοιεν καὶ . . κατείδομεν' 4, 9 «ἔλεγον, ὅτι κατιδοῖεν στράτευμα καὶ νύκτωρ πολλὰ πυρὰ φαίνοιτο» λόγῳ. ὄρθ. κατείδομεν . . κατ' . . ἐφαίνετο. ἴδ. ἔλλ. 1, 7, 5, 5, 2, 2. ἀν. 7, 4, 23 «λέγοιεν, ἀπομ. 2, 6, 13 ἐπίσταίτο, ὅπερ συγὰ ἐπὶ τῶν ὅτι, ὡς, ἴδ. §. 550, Α. - (1)

Σημ. 2. Ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσιν ὁ παρατατ. καὶ ἄρ. τῆς εὐκτικῆς ἐκφράζουσι παρόν τι ἢ μέλλον (§. §. 395 κ. 396), καθὼς ἐπὶ ἴσης καὶ ἐν πάσαις ταῖς δευτερευούσαις προτάσ., ἐν αἷ; ἀντιστοιχοῦσιν οἱ τῆς εὐκτ. οὔτοι χρόν. πρὸς τὸν ἐνεστώτα καὶ ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς, ἐκφράζουσιν οἱ τῆς εὐκτ. οὔτ. γρ. μέλλον τι, ὡς καὶ οὔτοι τῆς ὑποτ., μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι οἱ μὲν τῆς ὑποτακτικῆς ἀναφέρονται εἰς τὸ παρόν, οἱ δὲ τῆς εὐκτικῆς εἰς τὸ παρελθόν. Λέγω, ὅτι, ἐάν τι ἔχῃς, δώσεις = ἐάν θά ἔχῃς τι si habes' ἔλεγον, ὅτι, εἴ τι ἔχῃς, δώσεις = ἐάν θά εἶχες τι si haberes' λέγω, ὅτι, ἐάν τοῦτο ποιήσῃς, ἀμαρτήσῃς = ἐάν τοῦτο θά κάμῃς' ἔλεγον ὅτι, εἰ τοῦτο ποιήσῃς, ἀμαρτήσοις = ἐάν τοῦτο θά ἔκαμες si fecisses.

ς) Ὁ ἀόριστος τῆς προστακτικῆς ἀντιτίθεται - α) τῷ ἐνεστώτι τῆς προστακτικῆς. Ἐν ἐκείνῳ μὲν ὁ λαλῶν ἐξάγει αὐτὴν τὴν πράξιν, ἐν τούτῳ δὲ τὴν ἀνάπτειν αὐτῆς. Φύγε καὶ φεύγε = κάμμε τὴν φυγὴν, καὶ ἐξακολούθει νὰ φεύγῃς. Δός καὶ δίδου μοι τὸ βιβλίον. Πλ. ἀπολ. 30, c «μὴ θορυβεῖτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐμμείνατέ μοι, οἷς ἐδεθήθη ὑμῶν, μὴ θορυβεῖν ἐρ' οἷς ἀν λέγω», κυρίᾳ πρότασις ἐνταῦθα εἶνε ἐμμείνατε, τὸ δὲ θορυβεῖτε ἀκριβέστερος προσδιορισμὸς (= θορυβοῦντες)· ἀλλ' ἐν τῷ 20, e «καὶ μοι, ὧ ἄνδρες Ἀθ., μὴ θορυβήσητε, μηδὲ ἀν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν» κεῖται τὸ θορυβήσητε μόνον, καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ μόνη ἐννοια, εἰς ἣν τὸ ὅλον προσήκει. Κριτ. 44, b «ἀλλ' ὧ Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πείθου καὶ σώθητι» (= πειθόμενος σώθητι). Δημ. 4, 14 «ἐπειδὴν ἀπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, μὴ πρό-

1) Klemens Progr. Berlin 1865 σελ. 15 κ.τ.λ.

ερεστώς, ἀνχωρικῶς πρὸς τὴν δευτερεύουσαν πρότασιν. Δημ. 8, 19 «*χρῆ οὐχ ἦν Διοπίθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν παρασκευάειν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύσαι πειρᾶσθαι, ἀλλ' ἐτέρων αὐτοὺς προσπαρασκευάειν*». Ὅταν λοιπὸν πρέπη νά ληφθῆ πρὸ ὀμμάτων ἢ ἔνοιαι μόνον τοῦ ῥήματος, ἐκφέρεται τοῦτο διὰ τοῦ ἄορ. τῆς ἀπαρεμφάτου ὅσον *φυγεῖν, λαθεῖν*, - β) τῷ παρακειμένῳ τῆς ἀπαρεμφ., τὸ ἀποθαρεῖν = γενέσθαι νεκρὸν, τῷ τεθνηκέαι = εἶναι νεκρὸν. Λυσ. 10, 9 «*εἴ τίς σε εἴποι ῥίψαι τὴν ἀσπίδα, ἐν δὲ τῷ νόμῳ εἴρητο, εἰάν τις φάσκη ἀποβεβληκέαι ὑπόδικον εἶναι, οὐκ ἂν ἐδικάζου αὐτῷ, ἀλλ' ἐξήρει ἂν σοι ἐρριμέναι τὴν ἀσπίδα λέγοντι*» «*οὐδέν μοι μέλει· οὐδὲ γὰρ τὸ αὐτὸ ἐστὶ ῥίψαι καὶ ἀποβεβληκέαι*», τὸ ῥίψαι δηλοῖ ἀπλῶς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀποβολῆς *abieicisse*, τὸ δὲ ἀποβεβληκέαι, ὅτι τὴν ἔχω ἀποβλήκῃ, ἀπολέσῃ, μετὰ τῆς δευτερευούσης ἔνοιαις, ὅτι δὲν τὴν ἔχω πλέον. Σοφ. Ἄντ. 442 Κρέ. «*φῆς ἢ κατακρηῆ μὴ δεδρακέαι τάδε*; Ἄντιγ. καὶ φημί δρᾶσαι κού καταρνοῦμαι τὸ μῆ», ὁ παρκακ. = τὰ ἔχεις πρᾶξῃ; εἶσαι ἢ δρᾶσῃ; ὁ δὲ ἄορ. = ναι, τὰ ἔπραξα. Ξεν. ἑλλ. 5. 4, 7 «*ἐξιόντες εἶπον τὴν θύραν κεκλεισθαι*» = νά ἦνε καὶ μένη κεκλεισμένη. Ἐρεστ. παρακ. καὶ ἄορ. τῆς ἀπαρ. ἀναμιζῶ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27 «*λέγεται, ὅτε Κύρος ἀπήξει, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ· ἄνδρα δὲ τινα τῶν Μήδων ἐκπεπλήθῃαι ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ Κύρου· ἠνίκα δὲ ἑώρα τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας αὐτὸν, ὑπολειφθῆναι· ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον, προσεθεῖν τῷ Κύρῳ καὶ εἰπεῖν κτλ.*».

Σημ. 3. Ὁ ἄοριστος τῆς ἀπαρεμφάτου ἐκφράζει τὴν πρᾶξιν ὡς συμβᾶσαν, γενομένην ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων, πλὴν μόνον - α) μετὰ τὰ λεκτικὰ καὶ δοξαστικὰ ῥήματα(1). λέγω, ἔλεξα, λέξω, ἔλθειν, dico, dixi, dicam me venisse· Ξεν. ἄν. 1. 2, 8 «*ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν καὶ τὸ δέσμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ*» = *cultem detraxisse, suspendisse*, ὅτι ἐγδαρε . . καὶ . . ἐκρέμασε. 12 «*ἐλέγετο (Ἐπύρξα) Κύρῳ δοῦναι χρήματα πολλὰ*» = ὅτι ἔδωκε (*dedisse*). Σπανιώτατα τίθεται ὁ ἄορ. τῆς ἀπαρεμφ. μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ἐπὶ μέλλόντων ἴδ. σημ. 8. Περὶ δὲ τοῦ ἄορ. τῆς ἀπαρεμφ. μετὰ ῥήματα, ὧν τὸ ἀντικείμενον κεῖται ἐν τῷ μέλλοντι ὅσον μέλλω γράψαι, ἴδ. σημ. 8. Ἐάν δὲ τὰ λεκτικὰ ῥήματα ἐκφράξωσι προσταγὴν, ὁ ἄορ. τῆς ἀπαρ. δηλοῖ τι ἐπικείμενον (μέλλον). Θουκ. 7, 29 «*εἰπόντες τοὺς πολεμίους βλάψαι*», ἴδ. §. 473, 2, - b) ἐν τῇ μετ' αἰτιατικῆς ἐνάρθρῳ ἀπαρεμφάτῳ. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 1 «*θαυμαστὸν φαίνεται μοι τὸ πεισθῆναι τινας, ὡς Σωκράτης*

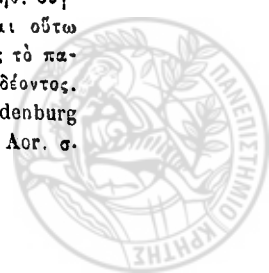
1) ἴδ. Madvig Bemerkungen über einige Punkte der Griech. Wortfüg. σ. 29. Μετὰ τοῦτου δὲν συμφωνεῖ ὁ Κύννερος κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ Μάδδ. νομίζει, ὅτι οὐδέποτε ὁ ἄορ. τῆς ἀπαρ. δηλοῖ τι μέλλον μετὰ τὰ λεκτικὰ καὶ δοξαστικὰ ῥήμ. ὁ ποὺ δὲ τοιαῦτα χωρὶα ἀπαντῶσιν ἐλληγνεία ὡς ἐφαρμένα καὶ ἢ τὸ ἂν προσθεῖτον ἢ τὸν ἄορ. τύπ. εἰς μέλλ. μεταβλητέον.

τοὺς νέους διέφθειρεν = ὅτι ἐπίσθησάν τινες persuasum esse quibusdam. Πλ. Λάχ. 190 e «αἷτιος (δηλ. εἰμι) τὸ σὲ ἀποκρίνασθαι μὴ τοῦτο = διὰ τί νὰ μὴ ἀπεκρίθης; τώρα. Δημ. 19, 61 «τὸ μηδεμίαν τῶν πόλεων ἀλώσαι πο-
λιορχία μέγιστόν ἐστι σημεῖον τοῦ διὰ τούτου; πεισθέντας τοὺς Φωκέας ταῦτα παθεῖν». ("Ὅταν ὁμως διὰ τῆς μετ' αἰτίας. ἐνάρορ. ἀπαρ. ἐκφράζονται σκοπέεις τις, τότε ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. δηλοῖ βεβαίως ἐπικείμενον τι, ἐν τῷ μέλλοντι; δηλ. κείμενον. Ξεν. ἀπομ. 4. 2, 4 «ἐπεμείληθην τοῦ διδά-
σκαλόν μοι τινα γενέσθαι». Πλ. Γοργ. 457 e «τοῦ καταφανές γενέ-
σθαι» (= ut manifestum fiat, ἵνα γένηται καταφανές). - c) μετὰ τὸ πρὶν περὶ
τε τοῦ παρόντος καὶ παρελθόντος. Σοφ. Τρ. 4 «ἐγὼ δὲ τὸν ἕμὸν (δηλ.
αἰῶνα), καὶ πρὶν εἰς Ἄιδου μολεῖν, ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ» = καὶ πρὶν ἀπο-
θάνω. Ἄντ. 280 «πασαί, πρὶν ὀργῆς καὶ μεμισταῶσαι λέγων» = παῦσαι
πρὶν μεθυμώσης (ὅπλατ. μετ' ὀλίγ. μέλλ. ira impleveris). Εὐρ. Ῥ. «ἦξω πρὸς
οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα» Μήδ. 288. Ἄνδρο. 1069. Ἄντιφ. 1, 29. Ξεν.
ἀν. 1. 10, 19 «πρὶν κταλῦσαι τὸ στράτευμα πρὸς ἄριστον, βασιλεὺς ἐφάνη».
Κύρ. 2. 2, 4 ἔλλ. 5. 1, 33 κτλ. 1) - d) συχρὴ μετὰ τὸ μετ' ἀπαρεμφά-
του αἷτιός εἰμι. Ἀουσ. 19, 51 «αἷτιοι οὖν εἰσι καὶ ὑμῖν πολλῶν ἡδὴ ψευ-
σθηναὶ καὶ δὴ ἀδίκως γέ τινας ἀπολέσθαι». Ξεν. ἔλλ. 7. 4, 19 «ὅσπερ αἷ-
τιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην». Ἐν τῷ μετ' ἀοοῖστος τῆς ἀπαρ. αἷτιος
ἔγεν ὀμην, ὁ ἀόρ. οὗτος; τῆς ἀπαρ. δηλοῖ κανονικῶς σύγχρονόν τι τοῦ χρό-
νου τῆς κυρίας προτάσ. 2). Ἐν πάσαις δὲ ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσιν ὁ ἀόρ.
τῆς ἀπαρ. δηλοῖ τι συμβαίνον, ἢ (ἴδ. Α. 8) ἐπικείμενον ἔτι, ἐν τῷ
μέλλοντι; δηλ. κείμενον. Ὅταν ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ἐκφράζῃ ἀποτελε-
σμα, τότε δηλοῖ τι συμβαίνον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι; ἔτι κείμενον, ἢ τι συμ-
βά, ἀναλόγως τῆς ἐννοίας τῆς προηγουμένης προτάσεως: οἷον Ξεν. ἀπομ.
3. 13, 3 «τὸ ὕδωρ ψυχρόν, ὥστε λούσασθαι, ἐστὶν» = εἶνε τὸσον ψυχρόν,
ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ λουσθῆ. ἔλλ. 6. 1, 10 «καὶ Ἄθηναῖοι δὲ πάντα
ποιήσασιν ἄν, ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι» Κύρ. 1. 2, 1 «φῦνα ὁ
Κύρος λέγεται φιλοτιμύτατος, ὥστε πάντα πόνον ἀνατλήναι τοῦ ἐπαινεῖ-
σθαι ἕνεκα» = ὥστε ἡδύνατο νὰ ὑπομένη π. πόν. διὰ νὰ ἐπαινῆται. Οὕτω καὶ
ἄνευ τοῦ ὥστε. Ἡρόδ. 7, 103 «αὐτῶ φεύγοντι Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τε-
θρίππω συνέθη» = ὥστε ἐνίκησε. Πλ. πολ. 435, a «τάχ' ἂν ὤσπερ ἐκ πυρείου
ἐκλάμψαι ποιήσασιν τὴν δικαιοσύνην» = efficere possimus, ut eluceat, θὰ
κατορθώσωμεν ἴσως; νὰ ἐκλάμψῃ: ἔαν δὲ ἦτο ἐποιήσαμεν ἐκλάμψαι =
κατωρθώσωμεν, ὥστε ἐξέλαμψεν ἢ δικ. effecimus, ut eluceret.

e) Ὁ ἀόριστος τῆς μετοχῆς ἀντιτίθεται - α) τῷ ἐνεστώτι τῆς
μετοχ. Καὶ οὗτος μὲν παρίστησι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ ἐαυτῆς ἀνα-
πτύξει, ἐκεῖνος δὲ ἀπλῶς τὴν πρᾶξιν οἰονεῖ ὡς κατὰ συμβεβηκός,
τὰ περιτιρος³⁾. Ἀμρότεροι ἐκφράζουσι δευτερεύουσάν τινα πρᾶ-

1) ἴδ. Baumlein A. W. 1850. σελ. 550. - 2) Ὁ Madvig ἐν τῇ ῥῆθ. συγ-
γρ. σελ. 33 ἐξηγεῖ τὸν ἀόρ. τῆς ἀπαρ. μετὰ τὸν ἔνεστ. αἷτιός εἰμι οὕτω
= τὸ αἷτιός ἐστιν ἐξεληθῆν τρόπον τινὰ ὡς παρελθόν, τῆς κρίσεως εἰς τὸ πα-
ρελθὸν ἀνερχομένης ἴσως ὁμως ἢ ἐξήγησις αὕτη εἶνε τεχνικωτέρα τοῦ δέοντος.

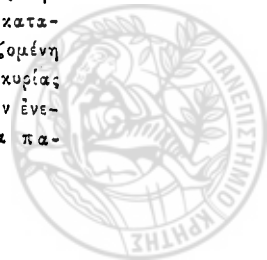
3) ἴδ. Riechher Progr. Heilbronn 1853 σ. 1. Funk Progr. Neubrandenburg
1853. σ. 5. Troska Progr. Leobschütz 1842. σ. 5. H. Schmidt, Gr. Aor. σ.
21. Aken. Grundzüge §. 9.

ξιν ὡς συμπίπτουσιν πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν, τὴν διὰ τοῦ παρεμφορτικοῦ ῥήματος δηλουμένην, ἀδιάφορον δ' ἂν ἡ κυρία πράξις συμβαίνει ἐν τῷ παρόντι ἢ παρελθόντι ἢ μέλλοντι· οἷον *δακρύσας ἢ δακρύων λέγω, ἔλεξα, λέξω* πῆμα παθῶν ἢ πάσχω· *ἀλγῶ, ἤλγησα, ἀλγήσω* (ἰδ. μ., 27). Διὰ μὲν τοῦ ἀορίστου ἐξίχεται μᾶλλον ἡ δευτερεύουσα πράξις, διὰ δὲ τοῦ ἐνεστ. δηλοῦται ἡ δευτέρ. πράξ. ὡς τοιαύτη, ἥτοι ὡς παρσύνθετα. Α, 349 Ἄχιλλεὺς *δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθεῖς. . ὀρώων ἐπ' ἀπείρονα πόντον· πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἤρῃσαστο γέτραις ὄρεγνίς*. 357 «ὡς φάτο *δακρυγέων*», τὸ μὲν *δακρύσας* ἐξῆρεν τὴν δευτερεύουσαν πράξιν, τὸ δὲ ὀρώων περιγράφει, περικοσμεῖ αὐτὴν, τὸ *δακρυγέων* ὅμως ἐν τῇ ἐπαναλήψει παραμελεῖ τῆς δευτ. πράξεως· Κ, 377 «ὃ δὲ *δακρύσας* ἔπος ἠΐδεν». Ξ, 453 «*Πουλυδάμας* δ' ἔκπαυλον ἐπεύξατο μακρὴν αὔσας· ἰδ. Ζ, 66. Εὐρ. Φ. 1508 «(Οἰδίππους) μέλος ἔγνω Σφιγγὸς αἰδοῦ σῶμα. *φορεύσας*». Ἄρρ. Πλ. 1199 «ὄσ' ἡμῶς τὰγαθὰ δέδρακας εἰρήνην ποιήσας». ἐκκλ. 1046 «*κεχάρισά γέ μοι. . τὴν γρῦν ἀπαλλάξασά μου*». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13 «*καλῶς ἐποίησας προειπῶν*. Πλ. Φαίδ. 60, c «εἷ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με». Ἡρόδ. 3, 36 «εἷ τῷ πατρὶ ἐμῷ συνεβούλευσας *κελεύων αὐτὸν ἰέναι ἐπὶ Μασσαγέτας*». Θουκ. 1. 101 «Θάσιοι ὠμολόγησεν Ἀθηναίοις *τείχος τε καθελόντες καὶ ναῦς παραδόντες*», ἡ τοῦ τείχους καθάρσεις καὶ ἡ τῶν πλοίων παράδοσις δηλοῦνται ὡς συμπίπτουσαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἐν ταύταις κείμεναι· οὕτω καὶ 108. 115. 117. Λυσ. 12, 68 «ὕπέσχετο εἰρήνην ποιῆσειν μήτε τὰ *τείχη καθελὼν* μήτε τὰς *ναῦς παραδούς*». Μ, 189 «βῆλε δουρὶ *κατὰ ζωστήρα τυρήσας*». Α, 350 «βῆλεν . . τιτυσκόμενος *κεφαλήσιν*». Ζ, 475 «εἶπεν *εὐξάμενος* καὶ Κ, 461 «*εὐχόμενος* ἔπος ἠΐδεν», β, 422 «*Τηλέμαχος* δ' ἐτάροισιν *ἐποτρύνσας ἐκέλευσεν*· η, 462 «*καὶ τότε δὴ μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι*». Η, 225 «ἀπειλήσας δὲ *προσηύδεν*». Ἡρόδ. 1, 128 «ἔφη *ἀπειλιῶν τῷ Κύρῳ*». Θουκ. 1, 85 «*μὴ ἐπειχθέντες βουλευσώμεν*». Ξ, 519 «*ψυχὴ . . ἔσσυτ' ἐπειγομένη*». α, 102 «βῆ δὲ *κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα*». Κ, 369 «*δουρὶ δ' ἐπαύσων προσέφη*». Θουκ. 2, 92 «*ἐμβόησαντες ὤρμησαν*». Πλ. πολ. 358, d «*κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν*». 504, d «*πᾶν ποιεῖν συντεινομένους*». Γοργ. 491, c «*εἰπὼν ἀπαλλάχθη*» = *tandem dic*, εἰπέ τέλος πάντων. Θουκ. 1, 65 «*ἔκπλουν ποιεῖται λαθῶν τὴν φυλακὴν*». 3, 51 «ὅπως μὴ ποιῶνται *ἔκπλους αὐτόθεν λαθάνοντες*». Ξεν. ἄν. 7. 3, 43 «*τοὺς ἀνθρώπους λήσομεν ἐπιπεσόντες*». Πλ. Γοργ. 487, d «*πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι λήσετε διαφθαρέντες*». πολ. 344, b «*ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ*». Πλούτ. ἀποφθ. Πυθυχ. *λάθε βιώσας* = ζῆθι ἀπρακτῆρτος, μακρὰν τῶν ἐπιδείξεων, Ἡρόδ. 1, 44 «*φονέα ἐλάν-*

θανε βόσκων». Θουκ. 2, 52 «φθάσαντες τοὺς νήσαντας οἱ μὲν τὸν ἐκυτῶν νεκρὸν ὑψήπτον». Ξεν. Κύρ. 3, 3, 18 «φθάνοντες ἤδη δροῦμεν τὴν γῆν». Θουκ. 2, 91 «φθάνουσιν αὐτοὺς προκαταφυγοῦσαι». καὶ Ὀμ. 1, 507 «φθάνει δέ τε (δηλ. ἡ Ἄτη) . . βλάπτουσ' ἀνθρώπους». Πλ. πολ. 492, a «ἐὰν μὴ τις βοηρουθήσας τύχη». Θουκ. 4, 115 «ἔτυχον καθείδοντες». Ἡρόδ. 3, 49 «οἱ Κερκυραῖοι ἤρξαν ἐς αὐτὸν πρῆγμα ἀπίστον ποιήσαντες». 4, 119 «ἦν ἀρξὴ ἀδικέων». Οὕτω καὶ περὶ πράξ. μέλλ. Εὐρ. Ἑλλ. 1450 «μῖκν δ' ἐμοὶ χάριν δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε» - β) τῷ παρακειμ. τῆς μετοχ., ὅστις δηλοῖ πράξιν τετελεσμένην καὶ παρατεινόμενην κατὰ τὰ ἐαιτήρ ἀποτελέσματα, ἐνῶ δ' αὖρ. τῆς μετοχ. παριστᾷ τὴν πράξιν ἀπλῶς συμβᾶσαι, ἢ γενομένην. Καὶ ἐνταῦθα ἀδιάφορον εἶνε, ἂν ἡ διὰ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήμ. δηλουμένη πράξις κηται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ παρόντος ἢ παρελθόντος ἢ μέλλοντος· ὁ ἀνθρώπος ἀποθανῶν ἢ τεθνηκῶς θάπτεται, ἐτάφη, ταφίσεται = ἐκ ἀπέθανεν ἢ κείται νεκρός. Πλ. συμ. 217, e «τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχειω πάθος καμὲ ἔχει» (τινός, ὅστις ἐδήχθη), 218, a «ἐγὼ οὖν δεδηγμένος ὑπὸ ἀλγεινότερου» (δηλ. ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων δαγκασμένος καὶ αἰσθανόμενος ἔτι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δήγματος). Δημ. 21, 191 «ὁ τὰ ἔργα παρεσχηκῶς, περὶ ὧν εἰσιν οἱ λόγοι, δικαιοτάτ' ἂν ταύτην ἔχοι τὴν αἰτίαν, οὐχ ὁ ἐσκεμμένος οὐδ' ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν νῦν» = non is, qui res perpensas habet, neque is, qui curavit nunc justa dicere. Πλούτ. Αἰμ. Π. 36 «Περσεὺς μὲν ἔχει καὶ νεκικημένος τοὺς πκῖδας, Αἰμίλιος δὲ τοὺς αὐτοῦ (πκῖδας) νεκῖδας ἀπέβαλεν» = ὁ μὲν Περσ. ἔχει, ἂν καὶ ἠττημένος (ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἠττ.) τὰ τέκνα του, ὁ δὲ Αἰμίλι., ἂν καὶ ἐνίκησε (γεγονός ἱστορικόν), ἔχασε τὰ τέκνα του· ὁ ἀόριστος τῆς μετοχ. ἀπαντᾷ φυσικῶς συχνότερον ἢ ὁ παρακ., διότι ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώσεσιν ἀρκεῖ νὰ δειχθῆ ἀπλῶς ἢ πράξις ὡς συμβᾶσα, ὡς π. χ. Θουκ. 5, 83 «τὰ δὲ τεῖχη εἰλόντες καὶ καταβαλόντες καὶ Ὑσιᾶς χωρίον τῆς Ἀργείας λαβόντες καὶ τοὺς ἐλευθέρους ἀποκτείναντες ἀνεχώρησεν». Ἡρόδ. 2, 29 «τὴν (λίμνην) διεκπλώσας ἐς τοῦ Νείλου τὸ ῥέεθρον ἤξει. . . καὶ ἔπειτα ἀποβάς παρὰ τὸν ποταμὸν ὀδοποιήσας ποιήσας ἡμερέων τεσσαράκοντα» κτλ.

Σημ. 4. Ὁ ἀόριστος τῆς μετοχ. δηλοῖ καθ' ἑαυτὸν τὴν πράξιν ἀπλῶς ὡς συμβαίνουσαν ἢ γιγνομένην· ὅτι ὁμοίως κανονικῶς τίθεται οὗτος ἐπὶ πράξει, ἥτις συνέβη πρὸ τῆς διὰ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος δηλουμένης· οἷον ταῦτ' εἰπὼν ἀπέβη = haec quum dixisset, abiit, καταφαίνεται ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας, διότι ἡ διὰ τῆς μετοχῆς ἐκφραζομένη δευτερεύουσα πράξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε τοιαύτη, ὅα ἐγένετο πρὸ τῆς κυρίας πράξεως. Οὕτω καὶ ὅταν ὁ ἀόρ. τῆς μετοχ. ἀποτελῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐνεστώτα τῆς μετοχ., ὡς Δημ. 21, 191 «καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος ἦν, εἰ τοιαῦτα πα-

θῶν καὶ πάσχωιν ἡμέλων ὧν περὶ τούτων ἔρειν ἔμελλον πρὸς ἡμᾶς» = παθῶν καὶ πάσχωιν νῦν ἔτι τοιαῦτα.

Σημ. 5. Ἐνίοτε φαίνεται κείμενος ὁ ἔνεστώσ της μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἀορίστου αὐτῆς, πανταχοῦ ὁμοῦς ἐκείνος μὲν ἐκφράζει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πράξεως, οὗτος δὲ τὴν πρᾶξιν συμβᾶσαν ἢ γενομένην ν. γδ. τὰ πρῶγ. §. 382, 3. Οὕτω πχ. ἐπὶ τῶν βημάτων τῶν καταλεχθέντων ἐν §. 382, 4, e). Ἦρδ. 1, 11 «ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε, ἐκάλεε τὸν Γύγαα· ὁ δὲ ἦλθε καλεόμενος» = venit, quum vocaretur, ἦλθεν, ἐπειδὴ ἐκαλεῖτο (ἀν ἦτο κληθεῖς = vocatus, quum vocatus esset, ἐπειδὴ ἐκλήθη)· οὕτω καὶ οἱ παρ' Ὀμήρ. Ἰδίᾳ ἔνεστ. τῆς μετοχ. ἄγων, φέρων κ.τ.λ., ὅστινες χρησιμεύουσι πρὸς πλαστικὴν παράστασιν τῆς πράξεως. Γ, 425 «δίφρον ἔλοῦσα. . κατέθηκε φέρουσα».

Σημ. 6. Ἐπὶ τῶν βημάτων τῶν ἐχόντων ἔνεστῶτα μόνον τῆς μετοχ. καὶ οὐχὶ ἀορ. ἀναπληροῖ ὁ ἔνεστ. τὸν ἀορ., οὕτω πχ. τὰ ἰών, κιών, ἐξόμενος, παθεζόμενος, ἄτων, κλύων, αἰνύμενος, ὀπιύων (νυμφεόμενος ἢ νυμφυθεῖς ζ, 63), ὀπυιομένη. Ζ, 490 «εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε». Κ, 148 «κλισιῶδε κιών. . ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο». Θουκ. 2, 19 «παθεζόμενοι ἔτεμον Ἐλευσίνα». Ἠσδ. ἔργ. 9 «κλυθὶ ἰδὼν ἀίων τει» Πίσχλ. Ἁγ. 666 «τοσαῦτ' ἀκούσας Ἰσθι τέληθη κλύων». ι, 232 «ἐνθα δὲ πύρ κήαντες ἰθύσαμεν καὶ αὐτοὶ τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν». Θ, 304 «τὸν β' ἔξ Αἰσούμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ» 1).

Σημ. 7. Ἡ προτίμησις τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν χρόνων τούτων ἐξαρτᾶται πάντως ἐν ἀπείροις περιπτώσεσιν ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἰδέας τοῦ λέγοντος, ἀν θέλῃ νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ἀπλῶς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν ἢ νὰ δηλώσῃ καὶ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως. Ἰσατ. 3, 14 «ἀναγίγνωσκε πάλιν τὴν μαρτυρίαν». 15 «ἀναγνώθι δὴ καὶ τὰς. . μαρτυρίας» μ. σ. Schoemann. Δημ. 28, 10 «λαβὲ δὴ τὰς μαρτυρίας καὶ ἀνάγνωθι»· εἶτα, λέγει, ὕστερον «λαβὲ δὴ τὰς μαρτυρίας καὶ ἀναγίγνωσκε», ἔπειτα «λαβὲ ἑτέραν καὶ ἀνάγνωθι. ., λέγ' ἑτέραν». 20, 87 «σκοπεῖτε δὴ καὶ λογίσασθε» (= σκοποῦντες λογισάσθε). Παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐπικρατεῖ πολλάκις μεγάλη αὐθαιρεσία, πολλάκις ὁμοῦς τοῦτο γίνεσθαι καὶ χάριν τοῦ μέτρου. Β, 273 «πόλις» ἀλοῦσα τε περθουμένη τε». Εἰρ. Ἰππ. 473 «λήγε μὲν κακῶν φρενῶν, λήξον δ' ὄδριζουσα».

Σημ. 8. Τὰ βουλευτικὰ, διστακτικὰ, ἀναβολῆς, παρακλητικὰ, καταπειστικὰ, κελουστικὰ, ἀπαγορευτικὰ, κωλυτικὰ, τοῦ δύνασθαι καὶ μὴ δύνασθαι, τὰ δοξαστικὰ, ἐλπιστικὰ καὶ προσδοχίας (προσδοκῶ, ἐπίδοξός εἰμι, εἰκόσ ἐστι), τὰ λεκτικὰ, ὑποσχετικὰ, ὁμοτικὰ βήματα, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῶν βημάτων τούτων ᾖ ἐν μέλλωνι, συντάσσονται ποτὲ μὲν μετὰ μέλλοντος τῆς ἀπαρ., ποτὲ δὲ μετ' ἔνεστώτος (καὶ παρακειμ. ἔχοντος σημασίαν ἔνεστ. οἷον μεμνησθαί), καὶ ἄλλοτε μετ' ἀορίστου(2). Τὸ μὲν πρῶτον συμβαίνει, ὅταν πρέπη νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐν-

1) Ἰδ. Biechher ἐν τῷ μνησθ. συγγ. σ. 16. 2) Ἰδ. Lob. Parerg. 745. Stalb. εἰς Πλ. πολ. 369, a. Κριτ. 52, b. Heindorf. εἰς Φαίδ. 67, b. Wunderlich Observatt crit. ad Aeschyl. σ. 175. Hermann. εἰς Σοφ. Αἴ. 1061. Opusc. 1. σελ. 281. Bremi εἰς Ἀυσ. exc. 8 καὶ εἰς Δημ. Ὀλυνοθ. in Schaeferi appar. σελ. 204 καὶ Schaefer σελ. 205. Passow καὶ Σακελλαρίου λεξικὸν ἑλλ. ἐν τῷ μέλλων. Poppo εἰς Θουκ. 1, vol. 1. σελ. 275. Nilzsch εἰς Ὀδύσ. 2, 198. Grashof Z. f. Altertumsw. 1834. σελ. 253. Madwig Bemerkungen über einige Punkte der Gr. Wortfügungsl. σελ. 29.

νοια ἰδίως τοῦ ἐπιχειρμένου· τὸ δὲ δεύτερον, ἐν ᾧ ἡ ἔκνοια τοῦ μέλλοντος ὑποδηλουμένη διὰ τοῦ συντακτικοῦ ῥήματος ἀποσιωπᾶται ὡς καθ' ἑαυτὴν νοουμένη, συμβαίνει, ὅταν ἡ διὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἐκφρασθεῖσα πράξις θεωρηται ἀπλῶς ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει, ἢ ὡς τοιαύτη, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας καταγιγνεται τις νοερώ; ἢ προσδοκᾷ τὴν παραυτίκα ἢ βεβαίαν γένεσιν τῆς πράξεως· τὸ δὲ τρίτον τέλος, ὅταν πρέπη νὰ ἐξαρθῇ αὐτὴ ἡ πράξις. Μέλλω νὰ γράψω, γράφειν, γράψαι = ἔχω ἐν νῷ, διανοοῦμαι νὰ γράψω, γράφω, νὰ κάμω γράμμα. Β, 36 «θῆσειν. . ἔμελλεν». τ, 95 «ἐμελλον. . εἴρησθαι». Ψ, 773 «ἐμελλον ἐπατίξασθαι» Μ, 198 «μέμασαν δὲ μάλιστα τευχός τε ῥήξιν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας». Πλ. πολ. 347, α «μέλλω ἐθελῆσειν». Ἠρδ. 3, 72 «οἱ μὲν γε ψεύδονται τότε, ἐπειὴ τι μέλλωσι κερδήσεσθαι». Τὸ μέλλω ὅμως τὸ σημαίνον ὀκνῶ, δισταῖω cunctor, συνήθως συντάσσ. ἐνεστ. ἀπαρεμφ., σπανίως ἀορίστω, καὶ οὐδέποτε μέλλοντι, ἴδ. Hermann opusc. III. σελ. 242. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 12 «πολιορκήσειν παρασκευαζομένω». Θουκ. 6, 6 «ἐφιέμενοι. . ἄρξιν, βοηθῆν δέ. . βούλομενοι». Ἰσοκρ. 13, 2 «ἐνδείξασθαι βούλομενος». Δημ. 29, 19 «βούλομαι διεξελεθῆναι». 21 «ἤθελον παραδοῦναι». 22 «βούλομαι εἰπεῖν». 25 «βούλομαι ἐξελέγξαι». Ξεν. Ἱέρ. 1, 1 «ἄρ' ἄν μοι ἐθελήσαις διηγῆσασθαι». Αἰσχρ. 3, 152 ἐπιχειρήσειν ἐθελήσεις». Θουκ. 4, 115 «ἐνήσειν διενσοῦντο». 8, 55 «διενσοῦντο βοηθήσειν». 4, 52 «(Μυτιληναῖοι διανοήθησαν) τὰς ἄλλας πόλεις ἐλευθεροῦν (ὁ κύριος σκοπός) καὶ πάντων μάλιστα τὴν Ἄντανδρον, καὶ κρατυνάμενοι αὐτὴν βραδίως τὴν τε Λέσον κακώσειν (ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου μέλους τῆς προτ.) καὶ τὰ ἐν τῇ ἡπειρῷ Αἰολικὰ πολιόμενα χειρώσασθαι» (ἀπλῶς τὴν πράξιν, ἀντιθέτως τῷ κακώσειν). Ἠρδ. 6, 86, 2 «ταῦτα ἔμην ἀναβάλλομαι κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα». 88 «Ἄθηναῖοι οὐκ εἴτε ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανίσασθαι ἐπὶ Αἰγινήτῃσι». Δημ. 3, 9 «ἀναβάλλεται ποιήσειν τὰ δέοντα». Θουκ. 7, 56 «οἱ Κορίνθιοι ἐδεήθησαν τῶν Μεγαρίων ναυαῖ σφᾶ; ξυμπροπέμψειν». οὕτω καί! 27. Ἠρδ. 6, 61 «ἐλίσσετο τὴν θεὸν ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφῆς; τὸ παιδίον». 6, 5 «ἔπεισε Δεσβίου; δοῦναί οἱ νέας». Θουκ. 3, 28 «ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες» μ. σημ. Popp. Ξεν. οἰκ. 12, 12 «ἀδύνατοὶ εἰσιν ἐπιμελεῖ; ἔσεσθαι». 12, 15 «ἀδύνατοὶ εἰσι παιδεύεσθαι». 12, 13 «ἀδύνατοὶ ἡμῖν ἔσονται ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν διδαχθῆναι». Σοφ. Φ. 1394 «περίσιν δυνησόμεσθα». Θουκ. 2, 29 «περίσιν. . πέμψειν». Ξεν. ἀν. 7, 7, 24 «δύνανται ἀνύσεσθαι» κατὰ τὴν ὀρθὴν διόρθωσιν Walckenaers, ἴδ. καὶ σημ. ἐκεῖ Kühners, Εἰρ. Ἰφ. ἀνθ. 462 «οἶμαι γάρ νιν ἔχετεῦσαι τάδε», Λυσ. 28, 4 «οἶμαι πάντας ὑμᾶ; δμολογήσαι» = ὅτι πάντες ὑμεῖ; θᾶ συμφωνήσητε. Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 10 «οἶμαι τοῦ; νομίζοντα; ἱκανοῦ; ἔσεσθαι τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοῦ; πολίτας ἥμισυ γίγνεσθαι βιαιού;». Θουκ. 2, 3 «οἱ Πλαταιῆ; ἐν ὀμίσει ἐπιθέμενοι βραδίως κρᾶτησαι» (= θᾶ γείνωσι νικηται, se victores fore), ἴδ. 3, 24 «ὑποτοπήσαι». 8, 5 «τοῦ; φόρους ἐν ὀμίσει κομιεῖσθαι καὶ ἅμα βασιλεῖ ξυμμάχους Λακεδαιμονίους ποιῆσειν καὶ Ἀμύργην ἠζῶντα ἄξιν ἢ ἀποκτείνειν». 6, 24 «νομίζω τοῦ; Ἄθηναίους ἢ ἀποτρέψειν, ἢ, εἰ ἀναγκάζοιτο στρατεύεσθαι, μάλιστα οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι». Λυσ. 12, 26 «οὐκ οἶμαι ἐμοὶ δοῦναί; δίκην;» (= te daturum esse, ὅτι θᾶ μοὶ δώση; δίκην;) 13, 32 «οὐκ οἶμαί σε ἔξανρον γενέσθαι, ἀναντίον Ἀθηναίων ἀπάντων ἐποίησας;» (= te necatu-

rum esse, ὅτι θὰ ἀρνηθῆς). 28, 4 «οἶμαι πάντας ὑμᾶς ὁμολογήσασαι». Ἰσαϊ. 2, 25 «οἶμαι τοῦτον. οὐκ ἄλλ' οὐδὲν εἰπεῖν» μ. σημ. Schoemann. Τὸ δοκεῖν = νομίζειν, πολὺ σπανίως συντάσσεται ἀορίστ. τῆς ἀπαρ. ἐπὶ πράξ. μελλούσης. Εἰρ. Ἰερ. 1527 «μῶρος, εἰ δοκεῖς με τληῖαι σὴν καθαιμάξαι δέρον». Ἰερ. 9, 107 «πᾶν μᾶλλον δοκέων αὐτὴν αἰτήσασαι, ἀνθ' οὗ ὁ Madwig ἐν τῷ βιβλ. συγγρ. γράφει πᾶν ἀνμᾶλλ. δοκ. Ἰερ. ὄρν. 177 «ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλήσασαι μοι δοκῶ» (ὁ Dobrec γράφ. κᾶν φιλ.). Πλ. συμπ. 220, a «τοῦτου μοι δοκεῖ καὶ αὐτίκα ὁ ἔλεγχος ἔσσεσθαι». Πλ. πολ. 604. a «πότερον αὐτὸν οἶεῖ τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνεῖν». Κρίτ. 52, b «ὡμολόγησθε καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι». γ, 320 ἔλποντο. ἔλθέμεν». 6, 280 «ἐλπὼρ ἡ τοῖς ἐπειτα τελευτήσασαι τάδε ἔργα». Πλ. συμπ. 193, d «ἐλπὶς ἀσπαρέχεται ἡμᾶς εὐδαίμονας ποιήσασαι». Λυσ. 19, 8 «ἐλπὶς ἦν ὑπὸ τοῦ πάπου ἐκτραφῆναι». Ξεν. Κύρ. 2. 4, 15 «ἐλπὶς ὡς ἐκείνων ἐλθεῖν». 23 «ἐλπὶς ὑμᾶς μὴ ὀφθῆναι». Θουκ. 4, 13 «ἐλπίζοντες τὸ τελεῖν». 3, 3 «ἐλπὶς εἶναι. ἐπιπεσεῖν ἄφρων». Ξεν. ἀν. 2. 1, 19 «ἐλπιδωνμία τις ὅμιν ἐστι σωθῆναι». Δημ. 29, 54 «ἐλπίζει ἐξιδίως ὑμᾶς; ἐξάπατησειν». Θουκ. 1, 81 «εἰκὸς (δηλ. ἐστὶν) Ἀθηναίους φρονήματι μήτε τῇ γῆ δουλεύσασαι μήτε καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ» (= servitutis esse, ὅτι μήτε θὰ γείνωσι δούλοι, ἐργάται τῆς γῆς, μήτε θὰ τρομάξωσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον), οὕτω καὶ 121. 2, 11 κτλ. Ἄνδοκ. 3, 27 «Κόρινθον ἐλεῖν προσδοκῶσι, κρατήσαντες δὲ τούτων, ὑφ' ὧν αἰ κρατοῦνται, καὶ τοὺς συννικῶντας ἐλπίζουσι παραστήσεσθαι». Ἰσαϊ. 11, 22 «ταῦτα μηχανῶνται προσδοκῶν ἐξιδίως ὑμᾶς; ἐξάπατησασαι». Ν, 667 «εἰπε. φθίσασαι. ἡ δαμῆναι = ἡ ὅτι: θὰ χαθῆ. ἡ ὅτι: θὰ δαμασθῆ eum peritutum esse aut domitum iri» 6, 171 «κείνω φημί τελευτήσῃναι ἅπαντα, ὡς οἱ ἐμυθεύομεν» = omnia perfectum iri, ὅτι ἅπαντα θὰ τελεσθῶσι. Ἰερ. 6, 12 «πολλοὶ ἐπίδοξοι τωτὸ τοῦτο πεῖσεσθαι». Ξεν. ἄλλ. 1. 6, 14 «κελευόντων τῶν ξυμμάχων ἀποδοῦσθαι καὶ τοὺς Μηθυμναίους, οὐκ ἔφη ἐξυποσθε ἄρχοντος οὐδένα Ἑλλήνων ἀνδραποδίσθῆναι» = ὅτι οὐδεὶς θέλει πωληθῆναι ὡς δούλος; ἀν. 4. 5, 15 «οὐκ ἔφασαν πορεύεσθαι». 1. 3, 7. 5. 2, 31. Λυσ. 13, 15 «οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψασαι ταῦτα γενέσθαι». = se permissuros esse, οὕτω καὶ §. 47. Ἰερ. 1, 53 «τῶν δὲ μαντηῶν ἀμφοτέρων ἐς τωτὸ αἰ γνῶμαι συνέδρομον, προλέγουσασαι Κροίσῳ, ἣν στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας, μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσασαι» = destructurum esse. Πλ. Φιλόδ. 235, d «καί σοι ἐγὼ. ὕπισχνοῦμαι χρυσὴν εἰκόνα. ἀναθήσειν». Ἰδ. πολ. 427, d. Ξεν. ἀν. 7. 6, 38 «πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε καὶ αἰεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνησθῆσθαι: ὕπισχνασθε». ἀπομν. 1. 2, 3 «οὐδὲ πώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι». Ἰερ. 9, 106 «πίστι τε καταλαβόντες καὶ ὀρκίσοι ἐμμένειν τε καὶ μὴ ἀποστήσεσθαι». Ξεν. ἀν. 2. 3, 27 «ὁμῶσαι ἡ μὴν πορεύεσθαι» μ. σημ. Kühner. ἔλλ. 2. 4, 30 «ὁμῶσαντες ὄρκους ἡ μὴν μεμησιακῆσειν» Ἰδ. ἀν. 2. 2, 8. Κύρ. 6. 2, 39 «ἐμοὶ προσάγων ἔγγυητάς ἡ μὴν πορεύεσθαι». Δημ. 23, 170 «ἀναγκάζει τὸν Κερσοβλέπτην ὁμῶσαι εἶναι μὲν τὴν ἀρχὴν κοινήν. ., πάντας δ' ὅμιν ἀποδοῦναι τὴν χώραν». Σοφ. Οἶδ. τύρ. 270, ἐνθα μετὰ τὸ εὐχομαι ἔπεται τὸ μὲν πρῶτον ἔνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. εἶτα δὲ μέλλ. αὐτῆς.

Σημ. 9. Ἐπὶ τῶν βουλητικῶν καὶ τοῦ δύνασθαι ῥημάτων ὁ μέλλ. τῆς ἀπαρ. εἶνε σπανιώτερος, ἢ ὁ ἔνεστ. καὶ ἄορ. αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ τῶν λε-

πτικῶν, ὑποσχέσεως, ὁμοτικῶν καὶ δοξαστικῶν ἀπαντᾷ μὲν ἡ τριπλή σύνταξις, ὁ ἄ ὀ ρ. ὄλω; τῆ; ἴπαρ. εἶνε συχνότερο; μὲν ἐπὶ πράξεω; συμ-βάσεω;, σπανιώτερο; δὲ ἐπὶ μελλούσεω;, ὡ; ἐν τοῖ; ἀνωτέρω βῆθαισι παραδείγμασιν, ἄτινα τοιούτου; μόνον ἀορίστου; ἔχουσιν, ὅτινε; οὐσιωδῶ; διαφέρουσι τῶν μελλόντων, οὐχὶ ὄλω; καὶ ἐν τοῖ; πρῶγ., ἄτινα ἔχουσι τύπου; ἀορίστων, ὅτινε; σχεδὸν πάντω; συμπίπτουσι πρὸ; τοῦ; τοῦ μελλ., καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλω; ἠδύναντο παρὰ τῶν ἀντιγραφῶν νὰ ἀνθυπαλλαχθῶσιν, ὡ; τὸ δέξα-σθαι καὶ δέξεσθαι. Παρ' Ὁμήρ. ὁ ἰ ὀ ρ. τῆ; ἴπαρ. τίθεται μετὰ τὰ βῆθαισιν ἀντιγραφῶν ὡ; ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πράξεω; συμβάσεω;, ἴδε Grasshof ἐν τῇ βῆθ. συγγρ.

Διδασκαλία περὶ τῶν ἐγκλίσεων ἤτοι τῶν κατηγο-
ρικῶν τοῦ ῥήματος τύπων.

§. 390. Σημασία τῶν ἐγκλίσεων.

1. Οἱ ἐγκλιτικοὶ τύποι (ἐγκλίσεις) ἤτοι τύποι κατηγορικοὶ ἐκ-φράζουσι τὴν κατηγορικὴν σχέσιν τοῦ κατηγορουμένου πρὸ; τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες τὴν σχέσιν, ἐν ἣ εὐρίσκειται ἐκφρασθεῖσα τις ἐννοια πρὸ; τὴν πνευματικὴν ἀντίληψιν τοῦ λαλοῦντος. Διὸ ὀρθῶ; πάντω; οἱ ἀρχατοὶ γραμματικοὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ ἐγκλίσεις δηλοῦσι τὰς διαθέσεις τῆ; ψυχῆ;ς, ἴδ. πχ. Χοιροβοσκ. εἰς Βεκκ. ἀνέκ. III. σελ. 1275.

2. Ἡ ἑλλ. γλώσσα, ὡ; καὶ ἡ γερμανικὴ, λατινικὴ καὶ ἄλ-λαι ἀνεπτυγμέναι γλώσσαι, ἔχουσι τρεῖ; ἐγκλιτικὸ; τύπου; τὴν ὀριστικὴν, ὑποτακτικὴν καὶ προστακτικὴν. Ἡ ὀριστικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τῆ; ἀληθινῆ; ὑπάρξεω;, τοῦ πραγματικοῦ (τῆ; ἐντελεχείαι), ἤτοι ἐγκλισις τούτου, οὗ τινος ὁ λαλῶν ἀντιλαμβάνεται ὡ; πραγματικοῦ (ὡ; ἐποπτικοῦ ἢ αἰσθητοῦ φαινομένου), ἢ τοῦλάχιστον ὡ; τοιούτου θέλει νὰ ἀντιληφθῇ αὐτοῦ. Ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τοῦ ἀνατυπωτικοῦ (δόξε;ς), ἤτοι ἡ ἐγκλισις τούτου, ὅπερ ὁ λαλῶν ὡ; τι ἀντυπωθῆν (δοξαστὸν) ὑπολαμβάνει, ἢ τοῦλάχιστον ὡ; τοιούτου νὰ τὸ ὑπολάβῃ θέλει. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι τῆ; ὑποτακτικῆ; κελοῦνται ἐν τῇ ἑλλ. γραμματικῇ εὐκτικῇ (ἐγκλ. τῆ; εὐχῆ;ς) κατὰ τὸ παρὰδειγμα τῶν ἑλλ. γραμματικῶν ὀνομασάντων τούτου; ἐγκλισιν εὐκτικὴν, ὅπερ ὁμοῦ; οὐδόλω; εἶνε ἀκριβέ;. ἴδ. §. 492. Προστακτικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τῆ; ἀμέσου δηλώσεω; τῆ; βουλήσεω; τοῦ λέγοντος, ἀπεθνομένη; ὡ; διαταγῆ; πρὸ; πρόσωπον παρὸν ἢ ὡ; παρὸν ὑποτιθέμενον.

3. Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τούτου τῶν ἐγκλίσεων γίνεται δῆλον, ὅτι αὐταὶ ἔχουσι πάντω; χαρκατῆρα ὑποκειμενικόν. Διὸ οὐδέποτε δηλοῦσιν ἀντικειμενικόν τι, ἤτοι οὐδέποτε δεικνύουσιν, ὅποι; εἶνε ἡ ἐνέργει; ἐν τῇ ἀληθεί; (τῇ ἐντελεχεί;). Ἡ ὀριστικὴ κατ' ἐαυτὴν δὲν ἐκφράζει τι πραγματικόν, οὔτε ἡ ὑποτακτικὴ τι ἐν τῷ νῷ (ἀνατυπώσε;) ὑπάρχον, οὐδὲ ἡ προστακτικὴ ἀναγκατόν τι, ἴδ. τὴν Σημ. Αἱ ἐγκλίσεις δηλοῦσιν ὡ; τὸ πολὺ σχέσεις ὑποκειμενικὰ;ς, σχέσεις

δηλ. πρὸς τὴν πνευματικὴν τοῦ λέγοντος ἀντίληψιν (ἐκδοχὴν), δηλοῦσαι πῶς ὁ λαλῶν ὑπολαμβάνει ἢ τοῦλάχιστον θέλει νὰ ἀντιληφθῇ ἐνεργείας τινός. Ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ἀντίληψις (ἐκδοχὴ) παρίσταται ἢ ὡς πράξις τοῦ παρατηρητικοῦ, ἢ ὡς πράξις τοῦ ἀνατυπωτικοῦ, ἢ ὡς πράξις τοῦ ὄρεκτικοῦ. Ἡ ὀριστικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τοῦ παρατηρητικοῦ, δηλοῖ δηλ. τι, οὗ τινος ὁ λαλῶν ἀντιλαμβάνεται ὡς παρατηρητικοῦ, ὡς αἰσθητοῦ τινος ἢ φαινομένου, διὸ ὡς πραγματικοῦ, καὶ ὅπερ ὡς τοιοῦτον ἐκτίθησιν, ἀδιάφορον δ' ἂν τοῦτο ἦνε ἀντικειμενικῶς πραγματικόν ἢ ἀπλῶς δοξαστόν· καὶ τὸ μέλλον ἐπὶ ἴσης, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ εἶνε τι προὔπάρχον ἐν τῇ δόξῃ (ἀνατυπώσει), δύναται ὑπὸ τοῦ λέγοντος νὰ ὑποληφθῇ ὡς φαινόμενόν τι, ὡς πραγματικόν τι, διὸ καὶ διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἐκφέρεται. Ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τῆς ἀνατυπώσεως (δόξης), δηλοῖ δηλ. τι, ὅπερ ὁ λαλῶν ὑπολαμβάνει καὶ παρίστησιν, ὡς δοξασίαν, ἀδιάφορον δ' ἂν τοῦτο ἦνε τι ἐν τῇ ἀληθείᾳ πραγματικόν (ἀντικειμενικόν), ἐν τῇ δόξῃ ἀπλῶς ὑπάρχον ἢ τῇ ἐντελεχείᾳ (ἀληθείᾳ). Ἡ προστακτικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τῆς ὀρέξεως (ἐφέσεως), δηλοῖ δηλ. τι, ὅπερ ὁ λαλῶν ὑπολαμβάνει καὶ ἐκτίθησιν, ὡς τι ἐπιθυμητόν, ἀδιάφορον δ' ἂν τοῦτο ἦνε τι ὄντως ὄν (ἀντικειμενικόν) ἢ οὐ.

Σημ. Ἐπειδὴ ἡ πρότασις δηλοῖ κρίσιν τινά, διὰ τοῦτο λογικῶς θεωρούμενη δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἢ πραγματικόν τι (ἀληθειάν τινε), ἢ δυνατὸν, ἢ ἀναγκαῖον· ἢ κρίσις δηλ. δύναται νὰ δεიχθῇ ὡς τι, ὅπερ ἐγνωρίσαμεν ὡς πραγματικόν (ἀληθειαν); ἢ ὡς τι, ὅπερ κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν εἶνε δυνατόν, ἢ ὡς τι, ὅπερ τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶνε ἀναγκαῖον· οἷον τὸ δένδρον ἀνθεῖ (πραγματικόν, ἀληθεια)· τὸ δένδρον ἀνοῖ ἢ ἀνθοῖ = δύναται, ἢ δυνατό ἀνθεῖν (δυνατόν), τὸ δένδρον ἀνθείτω (ἀναγκαῖον). Αἱ τρεῖς αὗται κατηγορίαι ἐτέθησαν πολλάκις ὡς βάσις πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἐγκλίσεων, καὶ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ ἐτέθη ἡ δὴλωσις τοῦ πραγματικοῦ, ἐν δὲ τῇ ὑποτακτικῇ ἡ τοῦ δυνατοῦ, καὶ ἐν τῇ προστακτικῇ ἡ τοῦ ἀναγκαῖου, ἀτόπως ὅμως πάνυ. Πρῶτον μὲν, διότι ἡ ἐξήγησις αὕτη ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς γλώσσης, ἥτις ἀναχωρεῖ ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀναπτύξει ἐξ αἰσθητικοῦ ἐποπτικοῦ καὶ οὐχὶ ἀπὸ φιλοσοφικῶν ἀφηρημένων ἔννοιῶν, καὶ δευτέρον, διότι καταλείπει πλείστας ἀμφιβολίας τῶν μὴ θέλοντι νὰ καταφύγῃ εἰς σοφιστικὰ τεχνήματα. Αἱ ἐγκλίσεις οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας ἐκείνας, ἀλλ' ἐκφράζονται, ὡς ἐν τῷ ἀριθ. 3 εἶδομεν, ὡς τὸ πολὺ ἀναφορὰς πρὸς τὴν πνευματικὴν τοῦ λέγοντος ἀντίληψιν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ὀριστικὴ πολλάκις ἐκφράζει τι ἀντικειμενικῶς πραγματικόν, καθὼς καὶ ἡ ὑποτακτικὴ δυνατόν, διότι τὸ δυνατόν πάντοτε ἐν τῇ δόξῃ (ἀνατυπωτικῇ) μόνον ὑπάρχει. Ἡ προστακτικὴ ὅμως οὐδόλως περιέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀναγκαῖου, διότι τὸ ἀναγκαῖον εἶνε τι γνωστόν ἐκ λόγων τοῦ λογικοῦ ἢ τῆς πείρας· οἷον πάντας τοὺς ἀνθρώπους δεῖ θνήσκειν. Εἶνε ἀληθές· ἐπὶ ἴσης, ὅτι καὶ αἱ τρεῖς ῥηθεῖσαι κατηγορίαι δύναται νὰ δηλωθῶσιν ἐν τῇ γλώσσῃ, δὲν ἐκφράζονται ὅμως διὰ τῶν ἐγκλίσεων, ἀλλὰ δι' ἰδιαιτέρων ἐκφράσεων· οἷον τῶν, δύνασθαι, δυνατόν εἶναι, μέλλειν, ἔξεστιν, ἔνεστιν, ἐνδέχεται, χρῆ, δεῖ, ἀνάγκη εἶναι, ἢ καὶ διὰ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθέτων εἰς τὸς καὶ τέος ληγόντων, ἢ διὰ τροπι-

κῶν ἐπιβήματων· οἶον ἀληθῶς, ἴσως, δὴ, μὴν, ἂν κ.τ.λ. Αἱ φράσεις δ' αὐταὶ δύνανται νὰ συναφῶσι μετὰ τῆς ὀριστ. ὑποτακτ. εὐκτ. καὶ προστ. οἶον τοῦτο ποιεῖν ἀναγκαῖόν ἐστίν· ἀναγκαῖόν ἂν εἴη· ἀναγκαῖον ἔστω· δύνωμαι, δυνάμην ἂν ποιεῖν· ἔάν δύνωμαι ποιεῖν κ.τ.λ. Ἡ ὀριστικὴ δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὸ πραγματικόν (ἀληθές), τὸ βῶδον ἀνθετ., καὶ τὸ δυνατόν - τὸ βῶδον ἀνθήσει -, καὶ τὸ ἀναγκαῖον - εἰ τοῦτο λέγεις, ἄμαρτάνεις· ὡς ἐπὶ ἴσης καὶ ἡ ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. πολλὰκις δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τι, ὅπερ εἶνε πραγματικόν, ὡς λέγοιμ' ἂν, ἐκφρασις μετριοφροσύνης ἀντὶ τοῦ λέγω.

Χρῆσις τῶν ἐκλίσεων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ.

§. 391. a. Ἡ ὀριστικὴ.

1. Ἡ χρῆσις τῆς ὀριστικῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ συμφωνεῖ πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς γλώσσαις· ἐπειδὴ δ' αὕτη εἶνε ἔγκλισις τούτου, ὅπερ ὁ λαλῶν ὑπολαμβάνει ἢ τοῦλάχιστον θέλει νὰ ὑπολάβῃ ὡς πραγματικόν, ἐποπτικόν ἢ φαινόμενον, τίθεται βεβῶδως αὕτη καὶ ἐπ' ἐκείνου, ὅπερ ὁ λαλῶν θέλει νὰ δέξῃ ὡς βέβαιον ἢ πραγματικόν, εἴτε ὄντως ἀντικειμενικόν εἴνε τοῦτο, εἴτε ὑπὸ τοῦ λέγοντος οὕτως ἐκλαμβάνεται· οἶον τὸ βῶδον ἀνθεῖ· εἰ τοῦτο λέγεις, ἄμαρτάνεις. Οὕτω συχνάκις καὶ ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσι ταῖς παραδοχῆν, ἀποδοχῆν δηλοῦσαι, πολλὰκις μετὰ τοῦ - καὶ δὴ (=ἔστω, δεδῶσθω), ἐνίοτε δὲ προτάσσεται τούτου καὶ τὸ εἶεν. Αἰσχλ. Εὐμ. 854 «καὶ δὴ δέδεγμαί· τίς δέ μοι τιμὴ μῆναι;» = ἔστω, παρὰδέχομαι· ποῖα δὲ τιμὴ μὲ ἀναμένει; **fac me accipere; quis mihi honos conceditur**· (σποράδην κεῖται καὶ ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἀν. Αἰσχλ. χοηρ. 558 «καὶ δὴ θυρωρῶν οὐ τις ἀν φαιδρᾶ φρενὶ δέξεται»). Εὐρ. M. 386 «εἶεν· καὶ δὴ τεθυᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;» Ἄνδρ. 334 «τέθρηκα τῆ σῆ θυγατρὶ καὶ μ' ἀπώλεσε· μικροφρόνον μὲν οὐκ ἔπ' ἂν φύγοι μύσος;» = **fac me interfectum esse a tua filia**, ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνω ὑπὸ τῆς θυγατρὸς σου. Ὅρ. 646 «ἀδικῶ· λαβεῖν χρὴ μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ ἀδικόν τι παρὰ σοῦ». Ἡρδ. 7. 10, 2 «καὶ δὴ καὶ συνήρεικε ἢ τοι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν ἐσωθῆναι» = ἔστω καὶ ἂν συνέβῃ νὰ· Ξεν. ἀν. 5. 7, 9 «ποιῶ (ὑποθεθεῖσθω, ὅτι) δ' ὕμῃς ἐξαπατηθέντες ὑπ' ἐμοῦ ἦκειν εἰ; Φάσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίρομεν εἰ; τὴν χώραν» = ἔστω καὶ ἂν κατὰβρίνωμεν εἰ; τὴν χώραν· **fac etiam nos descendere**, ἰδ. σημ. Kühners. (Οὕτω τό, καὶ δὴ καὶ μετὰ μετοχῆς. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 5.). Εὐρ. Ἴφ. αὐλ. 1186 «εἶεν· οὐσίαι δὲ τὴν παιδ'· ἔθλξ τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;» περισσώτερα πρδγ. §. 518, 8. Περὶ τῆς οὕτω τιθεμένης εὐκτικῆς ἰδ. §. 395, 3, τῆς δὲ προστακτ. §. 397· οὕτω πως συχνότερον ἐν τῇ λατινικῇ¹⁾.

1) Ἰδ. Hermann εἰς Vig. σ. 839, 331. Pflugk εἰς Εὐρ. Mήδ. 386. Bre-

2. Ἐν τισι περιπτώσεσι διαφέρει ἡ χρῆσις τῆς ὀριστικῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γερμανικῇ· οὕτως εἶδομεν ἐν §. 387, 4, ὅτι πολλάκις ὁ ἑλλ. *μέλλων* τῆς ὀριστικ. τίθεται ἐν ἐρωτήσεσιν ἰδίᾳ περὶ ἐκείνου, ὅπερ βούλεται τις νὰ πράξῃ ἢ πράττῃ, ἢ χρῆ, μέλλει, ἢ δεῖ, ἀνάγκη ἐστίν, ἢ δύναται. Ἐπὶ ἴσης ὁ Ἑλλ. μεταχειρίζεται πολλάκις ἀπλῶς τὴν ὀριστικὴν ἐν ἐρωτήσεσιν (ἰδίᾳ δὲ τοῦ θαυμασμοῦ ἢ τοῦ πάθους καθόλου), αἵτινες ἐκφράζουσιν ἀντίθεσιν τινα, περιχουσῶν τῶν μὲν μετὰ τοῦ οὐ πρωτ. ἔνοιαν καταφατικὴν, τῶν δὲ ἄνευ τοῦ οὐ ἀποφατικὴν, ἔνθα ἄλλαι γλῶσσαι, ὡς ἡ γερμ., μεταχειρίζονται τὰ βοηθητικὰ ῥήματα *μέλλειν*, *χρῆν*, *οφείλειν*, ἢ *δύνασθαι* = *sollen* ἢ *können*, ἐνῶ ὁ Ἑλλ. διὰ τῆς ὀριστικῆς ἐξάγει τὴν ἐρώτησιν ἐπὶ τὸ ἐνεργητικώτερον· οὕτω καὶ τὸ κατ' ἡμᾶς ἰδίωμα τὴν ὀριστ. μεταχειρίζεται, ἐνίοτε ὅμως κατὰ τρόπον γερμ. μεταχειρίζεται καὶ τὴν ἔνοιαν τῶν ῥηθέν. βοηθ. ῥημάτων. Δ, 26 «πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον;» πῶς εἶνε πρέπον, μέλλεις νὰ θέλῃς. . . ; πῶς θέλεις νὰ . . . ; Α, 123 «πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;» Ἠρδ. 1, 75 «κῶς γὰρ ὀπίσω πορευόμενοι διέβησαν αὐτὸν (τὸν ποταμόν); = διότι πῶς ἠδύναντο, ἔμελλον ὀπ. πορ. νὰ διαδώσιν τ. ποτ. ; *quo enim modo revertentes flumen transire potuissent?* ἰδ. Baehr. Πλ. Φιλ. 50, c Σωκρ. «μυνησόμενοι οὖν, ὅτι θρήνου πέρι πάντα ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διαπερανθέντα; Πρωτ. πῶς γὰρ οὐ μαρτάρομεν; = καὶ πῶς δὲν τὰ εἰξεύρομεν; τὰ εἰξεύρομεν καὶ πῶς εἶνε δυνατόν, ἐμέλλομεν νὰ μὴ τὰ εἰξεύρωμεν; Γοργ. 480, b «ἢ πῶς λέγομεν, εἴπερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα;» μ. σημ. Stallb. συμπ. 214, α «πῶς οὖν . . ποιῶμεν;» πολ. 377, e. 530, d. Θεαίτ. 155, e «(Σωκρ) χάριν οὖν μοι εἴσει, ἐάν σοι ἀνδρὸς τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνήσωμαι; Θεαίτ. πῶς γὰρ οὐκ εἴσομαι, καὶ πάνυ γε πολλήν;» Ξεν. ἀπομ. 1. 1, 5 «πιστεύων δὲ θεοῦ; πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν;» 1. 2, 23 «πῶς οὖν οὐκ ἐνδέχεται τωφρονήσαντα πρόσθεν αὔθις μὴ σωφρονεῖν;» Καὶ ὅμως προστίθεται καὶ τὸ *μέλλειν*, ὡς Πλ. Φαίδ. 78, b «πῶς γὰρ οὐ μέλλει;» = καὶ πῶς τοῦτο δὲν μέλλει, δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον; ἰδ. σημ. Stallb.

3. Οἱ Ἀττικοὶ καλῶς πῶς συνάπτουσι τὸν *παρακειμ.* ἢ τὸν *ἀντὶ παρακειμ.* ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῶν ἐπιρρήματικῶν φράσεων τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοί = τὸ κατ' ἐμέ, κατὰ σέ, δι' οὐ δηλοῦται, ὅτι ὄντως ἠθέλε γείνη τι, ὅσον ἐξηρᾶτο ἀπὸ ἐμέ

mi eis Δημ. κατ. Ἀφῶδ. ψευδ. μαρτ. σελ. 856, 40. C. Fr. Hermann a index Schol. Cotting. April. 1850. Disput. de protasi paratact. Heindorf a; Horat. Sat. 1, 45. σ. 13. Runken ad Terent. Andr. 1. 5, 3. Kühner ad Cic. Tusc. II. 12, 28.

κτλ. (ἴδ. §. 384, 4). Ξεν. ἀν. 6. 6, 23 «αὐτοὶ τε τὸ ἐπὶ τοῦ-
τω ἀπολώλαμεν» = ὅσον ἐζηρτάτο ἀπὸ τούτου θὰ ἤμεθα πλέον
χαμένοι, ἴδ. σημ. Kühners. Κύρ. 5. 4, 11 «νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ
οἴχομαι (= ἀπὸβλαχ), τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι». Ἄλλὰ καὶ ἀντὶ
τοῦ πρην. τῆς ὀριστ. ἀπκντῆ ἱστορικ. χρ. ὀριστ. μετὰ τοῦ ἀν,
οἶον Ἰσοκρ. 4, 142 «ὥστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνω πολλὰκις ἀν διε-
λύθησαν, διὰ δὲ τὸν ἀρρεστῶτα κίνδυνον. ἐνίκησαν».

Σημ. Περὶ τοῦ μέλλοντ. τῆς ὀριστ. ἀντὶ τῆς προστακτ. ἴδ. §. 387,
5. Περὶ τῶν ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστ. ἐν εὐχετικαῖς προτ., ἴδ. §. 395,
6. Α. Περὶ τῆς ὀριστ. μετὰ τῶν μὴ, μὴ οὐ §. 394, Α. 5. Περὶ τῶν ἔδει,
ἰχρῆν, ἐξῆν, καλῶς εἶχε κ.τ.λ. §. 392 b, 4. Περὶ τῆς ὀριστ. ἐν ταῖς δευ-
τερευούταις προτάσ., ἴδε τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν δευτερ. προτάσεων.

§. 392a Ὀριστική καὶ Προστακτική μετὰ τοῦ τροπι-
κοῦ ἐπιρρ. ἀν (κὲ, κέν, κἀ)¹).

Προσημείωσις. Μετὰ τῆς περὶ τῶν ἐγκλίσεων διδασκαλίας
συνδέεται στενὰ καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ τροπικοῦ ἐπιρρῆ. ἀν, ὡς
καὶ τοῦ ὁμηρικοῦ ἐγκλιτικοῦ τροπικοῦ ἐπιρρ. κὲ ἢ κέν (δωρ.
κἀ). Ὁ γνήσιος ὁρισμὸς μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ ἀν τὸ κἀ, τὸ
δὲ ἀν ἀπκντῆ εἰς μεταγενεστέρους δωρικ. ἐπιγραφάς. Τὰ παρ'
Ἀριστοφάνει ἐν Λυσιστρ. καὶ Ἀχαρν. ἀπκντῶντα πρὸς ἀλλήλους
κἀ καὶ ἀν, τὸ ἀν βεβίως μετηνέχθη ἐκ τῆς ἀττικῆς διαλέ-
κτου, τὸ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ κέ(ν) φαίνεται παραληφθὲν ἐκ τῆς
Ὀμηρικ. γλώσσης, ἴδ. Ahrens dial. II σ. 381. Ὡς πρὸς τὴν
σημασίαν δὲ καὶ χρῆσιν καθόλου συμφωνοῦσι τὰ ἀν, κὲ (κέν)
καὶ κἀ, ὡς τοῦτο ἀπέδειξαν ὁ Matthias II. §. 604 καὶ ὁ Bā-
umlein ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 63. Ὅτι ὁμοῦς κατὰ τὴν σημα-
σίαν ὑπάρχει διαφορὰ τις ἐν αὐτοῖς, φαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν μιᾷ
καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει ἀπκντῶσιν ἐνίοτε ἀμφοτέρω τὰ τροπικά
ἐπιρρῆματα κέν, καὶ ἀν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἵνα ἐξέρωσι τὴν
ἐννοιαν, ὡς περίπου τὰ, ἢ μὴν, αὐθις κάλιον, αὐθις αὐ, ἴδ. §.
398, Α. 8. Τὸ πᾶντοτε τομιζόμενον ἀν ἔχει ἀνκμφιλέκτως ση-
μασίαν ἐμπρακτικωτέραν τῆς τοῦ ἐγκλιτικοῦ κέ(ν). Πόσον ὁμοῦς ἀ-
σήμαντος εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας αὐτῶν, νοεῖ τις ἐκ τῶν χω-

1) Ἐπισημώτατοι συγγραφεῖ περὶ τῶν τροπικῶν τούτ. ἐπιρρῆμάτων εἶμ' αἱ
ἐξῆς, Hermann de particula. ἀν libri 4. Reisig de vi et usu ἀν particulae.
Poppo de usu part. ἀν in den Miscell. crit. v. Seebode 1, 1. Hartung
Griech. Part. II, 10 Abschn. R. Klotz ad Devar. T. I. σ. 99. Baumlein
Unters. über d. Gr. Modi u. die Part. κέν κ ἀν, οὐτινος ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ
ἀν πανταχοῦ δηλοῖ ὑπόθεσιν καὶ μάλιστα μετὰ μὲν ἱστορικ. χρόνων
ὀριστικ. ὑπόθεσιν πραγματικῆν, μετὰ ὑποτακτικῆς δὲ ὑπόθεσιν
ὄντως γιγνομένην, καὶ μετὰ εὐκτ. ὑπόθεσιν ὑποκειμενικῶς πραγ-
ματικῆν, εἶνε σφαλερά, καὶ ὅσον γνωρίζω ὑπ' αὐθενδὸς ἐγένοντο ἀποδεκτῆ.

ρίων, ἔνθα ἐν ὁμοίαις ἐννοίαις, ἀμφοτέρω ἐνκλιτύσσουσιν, ὡς π.χ. Θ, 21. Ἀκριβεστέρω δὲ ἔρευνα τῆς σημασιολογίας καὶ χρήσεως τῶν τροπ. τούτων ἐπιβῶ. θέλει γείνη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων· ἐπειδὴ ὅμως ταῦτα τίθενται ἐφ' ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν προτάσεων, πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῇ ἡ σημασία αὐτῶν. Δηλοῦσι δὲ ταῦτα τὴν σχέσιν ὑποτιθεμένης κατηγορίας (τοῦ ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἀποδόσεως) πρὸς τὴν ὑποτιθεῖσαν, (ὑπόθεσιν, πρότασιν), ἐξηγοῦντα, ὅτι τὸ μετ' αὐτῶν συνημμένον κατηγορούμενον τῆς προτάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τινος περιστάσεως, καὶ δι' αὐτῆς ὑποτιθεταί (ἐν αὐτῇ ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτοῦ). Πανταχοῦ δὲ, ὅπου τοῦτο ὑπάρχει, ὑποδεικνύει ἐννοίαν ὑποτιθεῖσαν, δηλ. ὑπόθεσιν (ἢ ὄντως ἐκφραζομένην ἢ νοουμένην). Ἡ ἐπκλήθευσι δ' ἐννοίας τινὸς καθίσταται διὰ τοῦ ἄν (κὲ κ.τ.λ.) ἐξαρτημένη ἀπ' ἄλλης ἐννοίας.

1. Ὁ μέλλον τῆς ὀριστ. μετὰ τοῦ ἄν (κὲν) δηλοῖ, ὅτι πρῶξις τις θὰ συμβῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ τινος περιστάσεως. Παρ' Ὀμήρ. ἡ μετὰ τοῦ κί(ν) σύνταξις τοῦ μέλλ. τῆς ὀριστ. εἶνε συγχῆ, σπανιωτέρω ὅμως ἢ μετὰ τοῦ ἄν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ γίγνεσθαι μελλούσης πράξεως ἐξαρτᾶται καθ' ἑαυτὸ ἐκ περιστάσεων, ἡ σύνταξις αὕτη ἐν ἐποχῇ μεταγενεστέρω πηρημελήθη σχεδὸν ἐντελῶς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπαντᾷ αὕτη ἐτι παρὰ τοῖς ἀττικαῖς, συγκριτικῶς ὅμως πρὸς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη εἶνε σπανιωτάτη. Α, 139 «ὁ δὲ κερ κεχελώσεται». 523 «ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω». Δ, 176 «καὶ κὲ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων» = καὶ περιστάσεως δοθείσης οὕτω θὰ εἰπωσί τινες τῶν Τρώων (οὕτω καὶ Πίνδ. Ν. 7, 68 «μαθῶν δὲ τις ἄν ἐρεῖ»). Ξ, 267 «ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δὲ κὲ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτερῶν δώσω ὀπιέμεναι» = θὰ δώσω, ἐὰν θὰ σοι ἦνε ἀρεστόν, dabo, si tibi lubuerit. 239. Χ, 66 «αὐτὸν δ' ἄν πύματόν με κύνας πρώτησι θύρησιν ὤμισταί ἐρέουσιν», 1, 61. 167. Χ, 50. γ, 80. μ, 346. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49 «κἂν μὲν δοκῶμεν ὠφελεῖν . . . οὕτω προθυμίας οὐδὲν ἄν ἐλλείφομεν». 7. 5, 21 «ὅταν δὲ καὶ αἰσθωνται ἡμᾶς ἐνδον ὄντας, πολὺ ἄν ἐτι μᾶλλον ἢ νῦν ἀχρεῖτοι ἔσονται ὑπὸ τοῦ ἐκπεπληθῆθαι» (σχεδ. ἄνευ ποικίλ. γρ. Πλ. Φαίδ. 61, c «σχεδὸν οὖν ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι, οὐδ' ὀπωστιοῦν ἄν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται» (τινὲς τῶν κωδίκ. παραλείπ. τὸ ἄν). πολ. 615, d «οὐχ ἦκει, φάναξ οὐδ' ἄν ἦξει δεῦρο» (ὀλίγιστ. τῶν κωδίκ. παραλείπουσι τὸ ἄν) ἰδ. σ. Stallb. = δὲν ἔρχεται καὶ καθάπερ εἶδομεν δύσκολον εἶνε, ὅτι καὶ θὰ ἔλθῃ. Αἰσχ. 2, 11 «οὕτω γὰρ ἄν μάλιστα μεμηήσομαι καὶ εἰπεῖν δυνήσομαι, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε» (= οὕτω, δηλ. εἰ ταῦτα οὕτω ποιῶ ἢ ποιήσω). Δείναρχ. 1, 109 «μὴ οὖν ἀχθεσθε αὐτοῦ κλαίοντος· πολὺ γὰρ ἄν δικιότερον ἐλεήσετε τὴν χῶρον, ἢν οὗτος καθίτησιν εἰς τοὺς κινδύνους» (οὕτως οἱ κώδ., ὁ δὲ Βέκκ. ἔχει ἐλεήσατε). Οὕτω καὶ ἐν δευτερευούσαις προτάσεσιν· ἐν οὐσιαστι-

καῖς προτάσ. μετὰ ὅτι, ὡς = ὅτι. Θουκ. 2, 80 «λέγοντες, ὅτι, ἦν ναυσὶν ἔλθωσιν, ἀδυνάτων ὄντων ξυμβοηθεῖν τῶν ἀπὸ θαλάσσης Ἀκαρνάνων, ῥηδίως ἄν Ἀκαρνάνων σχόντες καὶ τῆς Ζηκύνθου κρατήσουσιν». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 45 «ὑβριστὴν οὖν νομίζων αὐτὸν εὖ οἶδ', ὅτι ἄσμενος ἂν πρὸς ἄνδρα, οἷος σὺ εἶ, ἀπαλλαγῆσεται (οὕτως ἔχει Guelph. Par. A. B. Vat., ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ vulg. ἀπαλλαγείη). Πλ. ἀπολ. 29, c «λέγων πρὸς ὑμᾶς, ὡς, εἰ διαφευξοίμην, ἤδη ἄν ὑμῶν οἱ υἱεῖς; . . διαφθρήσονται» (κατὰ τοὺς πλείστ. κώδ. ἴδ. Stallb.)—ἐν ἐπιθετικαῖς προτάσ. παρ' Ὀμήρ. ὅς κεν, ὅς ἄν, ἴδ. §. 558, 8.—ἐν ταῖς χρονικαῖς ἐπιρρήματικ. προτάσ. παρ' Ὀμήρ. ὅτε κεν, κ.τ.λ. ἴδ. §. 567, Α. 2.—ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσ. μετὰ τοῦ ὥστε ἄν σπανιώτ. ἴδ. §. 586, Α. 1.—ἐν ταῖς ἐπιποθετικ. ἐπιρρήμ. προτάσ. παρ' Ὀμήρ. εἴ (αἶ) κεν, ἴδ. §. 577, 1.—συχνότερον ἐν ἐξερτημέναις ἐρωτημ. προτάσ. ο, 524 «Ζεὺς οἶδεν . . , εἴ κε (ἂν θά, μήπως) τελευτήσῃ». ἴδ. π, 238· 260. σ, 265. Ρ, 144 «φρᾶξέο νῦν, ὅπως κε. . σωώσεις». Σπανίως παρὰ τοῖς ἄττικ. Ξεν. ἄν. 2. 5, 13 «Αἰγυπτίους οὐχ ὀρῶ ποίη δυνάμει χρυσάμενοι μᾶλλον ἄν κολάσασθε» (ἄνευ ποιητ. γραφ., ἴδ. σημ. Kühners). Ἐν οὐχὶ ὅμως ὀλίγοις χωρίοις τῶν ἄττικ. συγγρ. διὰ πικνοῦτων μεταβολῶν ἐξήτησαν ν' ἀποφύγωσι τὴν τοιαύτην σύνταξιν.

1. Ἡ σύνταξις τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικ. μετὰ τοῦ ἄν (κέν) εἶνε σπανιωτάτη, καὶ ὅπου ἀπαντᾷ προέρχεται ἐκ ψευδοῦς ἀναγνωσεως, ἢ ἐκ ψευδοῦς βεβαίως ἀντιγραφῆς, ἢ ἐκ ψευδῶν ἐρμηνειῶν, ἢ τέλος ἐξ ἀνακωλύθου συντάξεως. Ὅτι, ὁ λαλῶν θεωρῆ, ἐν ᾧ λαλεῖ χρόνῳ, ὡς ὄντως ὑπάρχον τὸ ἐκφράζει καὶ ὡς τοιοῦτον διὰ τοῦ ἐνεστ. ἀπλῶς τῆς ὀριστικ. τὸ ὑποτιθέμενον ὅμως ὡς παρὸν, ἐκ περιστάσεων δηλ. ἐξερτώμενον, ἐκφράζεται διὰ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν. Τὸ ἐν β, 86 «ἐθέλει δὲ κε μῶμον ἀνάψαι» πρέπει νὰ γραφῆ, ὡς ὁ κώδιξ. Harlej, ἐθέλει, ἴδ. ἐκεῖ Nitzsch. Τὸ δὲ ἐν Ξ, 484 «τῷ καὶ κέ τις εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίῃρα λιπέσθαι», εὔχεται ἀντὶ εὔχεται ἐνεστ. ὑποκατ. μετὰ σημκσ. μέλλοντος, παρ' Ὀμήρ. = διὰ τοῦτο θὰ εὔχωνται τινες, οὕτω καὶ μ, 82 «ἦ περ ἄν . . εἰθύνετε». ω, 88 «ὅτε κεν. . ζωννῦνται. . καὶ ἐπετῆνῶνται» ἀντι-ῶνται, ἐγράφη δ' οὕτω, διότι τὸ ζωννῦνται ὑπελήφθη ὀριστικ. ἴδ. §. 281, Α. 3. ξ, 163 ἀντὶ τοῦ «ὅς κεν. . ἀτιμάζει» ἄλλοι κώδ. ἔχουσιν, ὅστις. α, 316 ὁ μὲν Bekk. ὅτι κε . . ἀνώγει, ὁ δὲ Nitzsch ὅτι τε ἀνώγει. γ, 255 «ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς οἶσαι», τὸ κ' εἶνε ἀντὶ τοῦ καὶ. ἐξ ἐκθλίψεως, ἴδ. Nitzsch. Πλ. Φαίδ. 102, α «σὺ δ', εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἴμαι ἄν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς» τὸ ἄν ἐνοῦται μετὰ τοῦ ποιοῖς. Τίμ. 26, β «οὐκ ἄν οἶδ' εἰ δυναίμην» = εἰ δυναίμην ἄν, ἴδ. Stallb. Ἀλκιβ. 2. 142, c ἀναγινώσκειται ἤδη ἐν τοῖς ἀρίστοις κώδ. κινδυνεύει

ροῦν, ἀντι κινδυνεῖει γ' ἄν. Ἄπολ. 41, b «τίς ἄν αὐτῶν σοφός ἐστι» τὸ ἄν προήλθεν ἐκ τῆς ἐπομέν. συλλαβῆς, ὡς καὶ Ξεν. κυνηγ. 13, 1 «οὔτε γὰρ ἄν ἄνδρα που ἐωράκαμεν». Ἄνδοκ. 1, 117 «τάχα γὰρ ἄν αὐτὸ βούλεσθε πυθέσθαι». ἐν 3, 24 ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ Ἑρμάνν., καὶ περὶ ὧν αὐ. . προσκαλοῦνται, ἀντι τοῦ, καὶ περὶ ὧν ἄν. Πλ. πολ. 352, e μετὰ Stallb. δικαίως ἄν. . φαίμεν, ἀντι τοῦ, γκαμέν, καὶ 610, α κατὰ δύο κωδ. «ὀρθότχτ' ἄν, ἔφη, λέγοις» ἀντι λέγεις. Εὐρ. Μῆδ. 930 «οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι» ἀντι, οὐκ οἶδ', εἰ πείσαιμι ἄν. Ξεν. ἔλλ. 6. 1, 4 «οἶμαι ἄν. . οὐκ εἶναι ἔθρος κ.τ.λ.» ἀμέσως δέ μετ' ὀλίγον «οὐκ ἄν μοι δοκῶ. . φιλίχην ποιήσασθαι· νομίζω γὰρ ἔτι ῥῆον — παραλαβεῖν ἄν» (εἰς ὅλα τὰ χωρὶκ ταῦτα τὸ ἄν ἀνήκει εἰς τὴν ἀπαρέμφ.). Ἄρρ. Ἄχ. 873 ἀναγινώσκεται ἡδη ὀρθῶς κατὰ τοὺς κωδ., ὅς' ἐστίν, ἀντι τοῦ ὅς' ἐστ' ἄν, οὕτω καὶ ἱππ. 1131 «χοῦτω μὲν ἄν εὖ ποιῶις» ἀντι τοῦ, ποιεῖς. Θουκ. 4, 63 «φίλοι μὲν ἄν τοῖς ἐχθίστοις, διάφοροι δέ, οἷς οὐ χρῆ, γιγνόμεθα», ἐκ τοῦ γιγνόμεθα πρέπει νὰ νοησωμεν εἰς τὸ πρῶτον μέλος γιγνοίμεθα. Ξεν. συμπ. 4, 37 «ἐγὼ δέ οὕτω μὲν πολλὰ ἔχω, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἐγὼ ἄν αὐτὸς εὐρίσκω» ἐναυθὰ συγχωνεύονται δύο συντάξεις τῆς, ὡς μόλις αὐτὰ εὐρίσκω, καὶ τῆς, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἐγὼ ἄν αὐτὸς εὐρίσκοιμι = ἔχω τόσον πολλὰ (εἰρωνικῶς ἀντι ὀλίγα), ὥστε μέ δυσκόλιαν τὰ εὐρίσκω· καὶ, ὥστε δυσκόλως θὰ τὰ εὐρίσκω, καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐγὼ αὐτὸς ἤθελον τὰ ζητεῖ. Πλ. νόμ. 712, e «ἐγὼ δέ οὕτω νῦν ἐξείφνης ἄν. . οὐκ ἔχω», ὅπερ εἶνε ἀνακολουθία ἰδ. Stallb.

3. Ἐτι δέ μᾶλλον ἀνάρμοστον εἶνε τὸ ἄν εἰς τὴν φύσιν τῆς προστακτικῆς, τῆς ἀμέσου ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως τοῦ λέγοντος. Ὅπου λοιπὸν τὸ ἄν ἀπαντᾷ μετὰ τῆς ἐγγλίς. ταύτης θεωρητέον ὡς ψευδῆς ἀνάγνωσις, ἢ ἀποδοτέον εἰς ἄλλην ῥηματικὴν ἔννοιαν. Οὕτω πχ. Ξεν. ἀνάβ. 1. 4. 8 ἀντι τοῦ, ἰόντων ἄν (οἱ κάλλ. κωδ. ἔχουσιν ἰέτωσαν), γραπτέον ἴτωσαν· περὶ τοῦ πῶς προήλθεν ἢ ψευδῆς ἀνάγνωσις, ἰόντων ἄν, ἰδ. σημ. ἐν τῇ ἐκδόσ. Κυνέρου. Ξεν. Ἄρρ. Ἄχ. 1200 ἀναγινώσκεται ἡδη μετὰ τῶν κωδ. ὀρθότερον, φιλήσατόν με. μαρδαλωτόν, ἀντι τοῦ μαρδαλ. ἄν. Τὸ τοῦ Εὐρ. P. 685 εἶνε ἐφαρμόμενον, ὁ Bergk ἀνέγνω, πέλας ἴθι· παῖε πᾶς, ἀντι τοῦ, παῖε, παῖε πᾶς τις ἄν, διότι τὰ, τις ἄν, ἐλλείπουσιν εἰς πολλοὺς κωδ. Σοφ. Οἶδ. τ. 1438 «ἔδρας' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν» δηλ. ἔδρας' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι, ἔδρας' ἄν. Ἥλ. 1482 «ἀλλὰ μοι πάρες κἄν σμικρὸν εἶπεῖν» δηλ. κἄν σμικρὸν ἦ. Θεόκρ. 23, 35 «ἀλλὰ τῦ, παῖ, κἄν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον» δηλ. κἄν τοῦτο πανύστ. ἦ, ἦ, ῥέξης, ἰδ. σημ. Wüstemann. 41 «κἄν νεκρῶ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα» δηλ. κἄν νεκρῶ ἦ. Ἰσαῖ. 8, 20 «μὴ οἶ-

εσθ' ἄν. . εἰσενεγκεῖν» τὸ ἄν ἀνήκει εἰς τὴν ἀπαρ., ἴδ. Schoemann. Ἀγθολ. 5, 92 ἀντί τοῦ, κἀν ὑμεῖς πείσατε, ἀναγνωστέον, πείσατε.

4. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὀριστικῆς, ἀόριστος, παρατατικὸς καὶ ὑπερσυντέλικος, τίθενται μετὰ τοῦ ἄν (κέρ) ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν περιπτώσεων· πρῶτον, ἵνα ἐκφράτῳσιν, ὅτι πράξις παρελθοῦσα *συνέβαιεν* ὑπὸ τινος περιστάσεως καὶ *σχέσεις*· τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐπόμενον ταῖς νεωτέραις γλώσσαις, ἰδίχ δὲ τῆ γερμανικῆ μεταχειριζομένη τὸ βοθητικὸν *δύνασθαι*, μεταχειρίζεται τὰ, *ἠδύνατο*, *ἠθέλει* ἢ *θὰ* συνέβαινε, συνέβη, ὑπολαμβάνον τὴν σχέσιν τῆς προτάσεως ὡς *δυνατὴν*, ἐνῶ ἢ ἀρχαία. ἔλλ. ὑπολαμβάνει ταύτην πραγματικὴν, διὰ δὲ τοῦ ἄν ὑποδηλοῖ μόνον, ὅτι *συνέβαινέ* τι οὐχὶ ἀπλῶς, ἀλλὰ ὑπὸ τινος περιστάσεως. Κανονικῶς ἐνταῦθα τίθεται ὁ ἀόριστος, σπανιώτερον δὲ καὶ ὁ παρατατικὸς, πλὴν ἀλλὰ μὲ τὴν ἐν τῇ §. 386, 3 ῥηθεῖσαν διαφορὰν σημασίως. Δ, 421 «δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι ἀνακτος ὀρυμμένου· ὑπὸ κερ ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν» ἠδύνατο ὁ ποιητὴς καὶ νὰ παραλίπη τὸ κέρ, πλὴν τότε = φόβος κατέλαβε τὸν ταλαίπυρον· ἔθετο ὁμως τὸ κέρ, ἵνα δείξῃ καὶ τὰς προηγουμένας ἐννοίας, ὅτι δηλ. ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις (ἐὰν τὸ δόρυ προσέβαλε πολὺ τὰ στήθη ἀνακτ. ὀρν.) κατέλαβε τὸν ταλαίπ. φόβος δεινός = ἐὰν τὸ δόρυ προσέβ. πολ. τ. στ., ἠδύνατο ἢ θὰ ἠδύν. νὰ καταλάβῃ τὸν ταλαίπ. φόβ. δειν.· δ, 546 «ἢ γὰρ μιν ζῶν γε κιχῆσαι, ἢ κερ Ὀρέστῃς κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δὲ κερ τάφου ἀντιβολήσῃς» = διότι ἢ θὰ τὸν εὐφρης ζῶντα καὶ τότε ἔχει καλῶς, ἢ ὁ Ὀρ. προφθάσας θὰ τὸν ἐφόνευσεν, σὺ δὲ ἔως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν ταφήν· σ, 264 «οὐ γὰρ δῖω. . Ἀχαιοὺς ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι· καὶ γὰρ Τρωῆάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας, . . οἳ κε τάχιστα ἐκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο» = οἵτινες (τοιοῦτοι ὄντες) τάχιστα προσῆκον, ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ τελειώσωσιν ὁμοίον τινα μέγαν ἐν τῷ μέλλοντι πόλεμον (προληπτικῶς), ἴδ. §. 386, 11. Σοφ. Φ. 572 «πρὸς ποῖον ἄν τόνδ' αὐτὸς Οὐδυσσεὺς ἐπλει;» = τί ὠφελεῖ τὸν ἄνδρα, καθ' οὗ ὁ Ὀδ. αὐτὸς θὰ συνέβαινε νὰ πλεύσῃ; Οἰδ. τ. 523 «ἀλλ' ἠλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἄν ὀργῆ βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμη φρενῶν» = ἴσως βεβαίως ἠδύνατο, ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἔλθῃ τοῦτο. . Εὐρ. Ἰφ. τ. 385 «οὐκ εσθ', ὅπως ἔτεκεν ἄν ἡ Διὸς δάμαρ, Λητώ, τοςαύτην ἀμαθίαν» = ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ ἢ σὺζ. τ. Διδ. ἠδύνατο (ἠθέλε) νὰ γεννήσῃ τος. ἀμ. = *nullo modo parere potuit Jovis uxor, L., tantam insaniam*. Ἀρφ. βῆτρ. 1022 «τοὺς ἐπ' ἐπὶ Θήβας· δ (δηλ. δρᾶμα) θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάκιος εἶναι» = πᾶς ὁ τοῦτο ἰδὼν, (ἔπρεπεν, ὤφειλεν, ἠδύνατο), ἠθέλε καταληφθῆ ὄντως ὑπὸ πολεμικοῦ πνεύματος. Νεφ. 1402 «ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἱππικῆ τὸν νοῦν προσεῖχον, οὐδ' ἄν τρί' εἰ-

πειν ῥήμαθ' οἴος τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν». Θουκ. 6, 2 «Σικελοὶ δὲ ἐξ Ἰταλίας δαέθησαν ἐς Σικελίαν. ἐπὶ σχεδίων. . . τάχα ἄρ δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες (δηλ. διέβησαν)» = ἴσως δὲ καὶ ἄλλ. π. εἰσπλεύσαντες ἠδυνήθησαν νὰ διαβῶσιν. Ξεν. ἑλλ. 3. 4, 18 «εἰπερβόσθη δ' ἄρ τις κἀκεῖνο ἐδῶν» = ἤθελεν ἴσως λάβῃ θάρρος, ἐάν τις καὶ ἐκ. ἔβλεπε 4. 4, 12 «οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἠπόρουν, τίνα ἀποκτείνουεν· ἔδωκε γὰρ τότε γε ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, οἷον οὐδ' εἴχατό ποτ' ἄρ» = οἷον οὐδὲ ἠθελόν (ἠδύναντο) ποτε εὐχηθῆ. Ἀντιφ. 5, 26 «οὔτε γὰρ κύτου κρτεῖν ἴσως ἄρ εἰδύρατο, οὔτε τῷ ἀπάγοντι νύκτωρ μακρὰν ὁδὸν ἢ πρόφρασις, ἄρ εἰκότως ἐγίγγετο» = διότι ἴσως, καὶ τῶν περιστάσεων δοθεισῶν, οὐδὲ τότε θὰ ἠδύρατο νὰ κρατῆ ἑκτουῦ, οὔτε εἰς τὸν θέλοντα νὰ ἀπάγῃ αὐτὸν ἐν κειρῷ νυκτὸς εἰς μακρυνὴν ὁδὸν θὰ ἠδύρατο εὐλόγως νὰ προφασίζηται (θὰ ἐπροφασίζετο). 6, 14 «ὥσπερ ἄρ ἠδίστα καὶ ἐπιτηδειότατα ἀμφοτέροις ἐγίγγετο, ἐγὼ μὲν ἐκέλευον καὶ ἠγοῦμην, οἱ δ' ἐχόντες καὶ βουλόμενοι ἔπεμπον» = ὡς θὰ συνέβαινε νὰ γίνγηται (κατὰ τὰς περιστάσεις) ἠδίστα καὶ ἐπιτ. εἰς ἀμφοτέρους. Δημ. 9, 13 «οἴεσθ' αὐτὸν, οἱ ἐποίησαν οὐδὲν ἄρ κακόν, τούτους ἐξαπατᾶν αἰρεῖσθαι μᾶλλον ἢ προλεγοντα βιάζεσθαι» = οἷτινες οὐδὲν κακὸν θὰ ἠδύναντο, θὰ συνέβηκε (τῆς περιστάσεως δοθείσης) νὰ τῷ κάμωσι. Πλ. Φαίδρ. 265, b. c «οὐκ οἶδ', ὅπη. . . ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινος ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἄρ καὶ ἄλλοστε παρκαφερόμενον. . . μυθικὸν τινα ὑμῶν ἀροσεπαλοσμεν». ἀπολ. 18, c «ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ. . . ἐν ἣ ἄρ μάλιστα ἐπιστεύσατε» = ὅτε τὰ μέγιστα ἠθέλατε (ἠδύνασθε) πιστεύσῃ. Νόμ. 747, c «εἴτε τις νομοθέτης αὐτοῖς φῦλος ἄρ γενόμενος ἐξεργάσατο τὰ τοιαῦτα, εἴτε κτλ.» = εἴτε νομοθέτ. τις φῦλος γενόμε. ἠθελε κάμῃ εἰς αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα, εἴτε κτλ.¹⁾ Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἰδίχ. αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις: ὠόμμη ἄρ, ὡετό τις ἄρ, ἔγκω τις ἄρ, ἦσθετό τις ἄρ, εἶδες ἄρ, ἠρήσω ἄρ καὶ τὰ ὅμ., ὡς ἐν τῇ λατινικῇ τὰ, putares, crederes, diceres, cerne res = ἠθελέ τις (ἠδύνατο) νομίσῃ, πιστεύσῃ, εἶπῃ κτλ. Οὕτω καὶ πρρ' Ὀμηρ. Π, 638 «οὐδ' ἄρ ἔτι φράδμων περ ἀνήρ Σαρπηδόνα διον ἔργω». ω, 61 «ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνοήσας», 90. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1582 «θαῦμα δ' ἦν αἰρήνης ὄρῳ» πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ἦσθετ' ἄρ σαφῶς» = διότι πᾶς τις ἠδύρατο νὰ αἰσθανθῆ σαφ. κτλ. Ξεν. ἀν. 1. 5, 8 «θᾶπτον, ἢ ὡς τις ἄρ ὤετο, μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἀμάξιας». Κύρ. 3. 3, 70 «ἔνθα δὴ ἔργω τις ἄρ τοὺς ὁμοτίμους πεπαιδευμένους, ὡς

1) Ἄδίκως ὁ Stallbaum ἀποβρίπτει τὴν γνώμην τοῦ Ματθίου (2. 599, c), νομίζων, ὅτι τὸ ἄν δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐξεργάσαστο, ἀλλ' εἰς τὴν μετοχὴν γενόμενος.

δεῖν». 7. 1, 38. 8. 1, 33 «ιδὼν ἄν αὐτοὺς ἠγήσω τῶ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν» ἰδ. Ἄγ. 1, 26. ἔλλ. 6. 4, 16 «ὀλίγους ἄν εἶδες». Ἄγ. 8, 1 («Ἀγρησιλίου) τὸ μὲν μεγάλαιον οὐκ ἄν εἶδέ τις, τὸ δὲ φιλόστοργον καὶ μὴ ζητῶν κατενόησεν ἄν». Δημ. 18, 225 «ἅ μήτε προῆδει μηδεὶς μήτ' ἄν ὠήθη τήμερον ῥηθῆναι». Ὁ-
ταν δ' ὁ λόγος ἦνε περὶ τοῦ παρόντος, τίθεται ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν, ἰδ. §. 396 ὅσον γροίης ἄν, ἰδοὺς ἄν, ἠγήσαιο ἄν κ.τ.λ.

5. Συχνότατα τίθενται οἱ ἱστορικ. χρόνοι τῆς ὀριστικ. ἐπὶ πράξεως, ἥτις ὑπὸ τινος περιστάσεως ἤθελεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἐπα-
ρέλλη ἢ ἐπαναληφθῆ. Ἢ ἔνοια ὅμως τῆς ἐπαναλήψεως δὲν κεῖ-
ται ἐν τῶ χρόνῳ, ἐκτὸς ἂν ἔχη τὴν ἐπαναληπτικὴν κατάληξιν
-σκορ, οὔτε ἐν τῶ ἄν, ἀλλὰ πάντως ἐν τῇ συναφείᾳ τῶν ἐν-
νοιῶν. Ἐὰν προστίθεται δευτερεύουσα προτάσις δηλοῦσα τὰς
περιστάσεις, ὑπ' ἧς ἡ πράξις ἐπαναλαμβάνεται, τότε οἱ ταύ-
την εἰσηγούμενοι σύνδεσμοι εἰ, ὅτε ὁπότε κ.τ.λ., συντάσ-
σονται κανονικῶς εὐκτικῇ, οὔτινος τὸν λόγον ἐψόμεθα ἐν §.
399, 4. Οἱ σύνδεσμοι οὔτοι τῆς δευτερ. πρότασεως μετα-
φράζονται εἰς τὸ καθ' ἑμῶς ἰδιῶμα διὰ τοῦ ὁσάκις. 6, 104 «ἐν-
θα κεῖ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰστόν, νύκτας δ' ἀλ-
λύεσκεν, ἐπεὶ δαΐδας παρθεῖτο». Εὐρ. Φ. 401 Ἰοκ. «πῶθεν δ'
ἐβδόσκου, πρὶν γάμοις εὐρεῖν βίον; Πολυν. ποτὲ μὲν ἐπ' ἡμαρ
εἶχον, εἶτα οὐκ εἶχον ἄν» = ἔπειτα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἴσως
καὶ δὲν εἶχον τίποτε. Σοφ. Φ. 292 «πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλαι
νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἄν τάλας εἰδυόμην. . πρὸς τοῦτ'
ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν καὶ. . ζύλον τι θραῦσαι, ταῦτ'
ἄν ἐξέρπων τάλας ἐμηγαρώμην· εἶτα πῦρ ἄν οὐ παρῆν». 443.
Ἄρρ. Πλ. 1179 «καὶ τοι τότε, ὅτ' εἶχον οὐδὲν (ἐνθα κεῖται ἡ
ὀριστικ. ὡς ἀπλή τοῦ τότε ἐπεζήγησις), ὁ μὲν ἄν ἦκων ἔμπο-
ρος ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεις, ὁ δὲ τις ἄν δίκην ἀποφυγῶν. ὁ δ'
ἄν ἐκαλλιερειτό τις κάμει γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα». Ἡρόδ. 3, 119
«ἡ γυνὴ τοῦ Ἰνταφέρνεος φοιτέουσα ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέως
κλαίεσκε ἄν καὶ ὀδυρέσκετο». ἰδ. 3, 51. Θουκ. 7, 71 «εἰ μὲν
τινες ἰδοιέν πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάροσαν τε
ἄν (= καὶ ἤθελον λάβη θάρρος, ἰδ. §. 386, 5) καὶ πρὸς ἀνάκλη-
σιν θεῶν. . ἐτρέποντο». Πλ. ἀπολ. 22, b «ἀναλαμβάνων οὖν τὰ
ποιήματα διηρώτων ἄν αὐτούς, τί λέγοιεν». Ξεν. ἀπομν. 4. 6,
13 «εἰ δὲ τις αὐτῶ περὶ τοῦ ἀντιλέγοι, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπα-
ρηγεῖν ἄν πάντα τὸν λόγον». 1. 3, 4 «εἴ τι δόξειεν Σωκράτει
σημαίνεσθαι παρὰ τῶν θεῶν, ἦττον ἄν ἐπεισθῆ παρὰ τὰ σημα-
νόμενα ποιῆσαι, ἢ εἴ τις αὐτὸν ἔπειθεν ὁδοῦ λαβεῖν ἠγεμόνα
τυφλὸν ἀντὶ βλέποντος». ἀνάβ. 2. 3, 11 εἴ τις αὐτῶ δοκοίη
τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλακεύειν, ἔπαιεν ἄν». ἰδ. 1. 9,
19. 4. 4, 12. 4. 7, 16. Κύρ. 7. 1, 10. 11. 14. 8. 1, 17.
20. Δημ. 18. 219 «οὐδεὶς τούτων (τῶν ῥητόρων) διὰ παντὸς

ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς οὐδὲν τῆ πόλει, ἀλλ' ὁ μὲν γράφων οὐκ ἂν ἐπρέσβευσε, ὁ δὲ πρεσβέων οὐκ ἂν ἐγραψεν» (= ὅτε γράφοι, ὅτε πρεσβέοι). Σπανίως τοῦτο εἰ δευτερευούση προτάσει. Ξεν. Ἄγ. 2, 24 «ὅπου μὲν ἐν πικνῆτι πλεῖτον ἂν εἶχον οἱ πολέμοιοι, οὐκ ἐξέχων ἐνταῦθα» = ὁσάκις οἱ πολ. θά ὑπερτέρουν. Δημ. 19, 29. Εὐρ. Ἴν. ἀποσπ. 13 «εἴπερ ἂν τροφή δόμοις παρήη». ἴδ. Aken Grundz. σελ. 171.

6. Δεύτερον τίθενται οἱ ιστορικ. χρόνοι τῆς ὀριστικῆς μετὰ τοῦ κερ, ἢ ἂν, ἵνα ἐκφράσωσιν δυνατὸν τι ἀρητιτικῶς, δηλοῦντες, ὅτι ἡδύνατο νὰ συμβῆ, περιστάσεως δοθείσης, δὲν συνέβη ὅμως, διότι δὲν ἐξετελέσθη ἡ ὑπόθεσις. Γ, 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδῆμονες· ἢ τέ κερ ἤδη λάκνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ', ὅσσο ἔοργας» = πιθκὸν νὰ ἦσο λιθοβολημένος (δὲν συνέβη ὅμως τοῦτο, διότι οἱ Τρῶες εἶνε τόσον δειλοί). Ἰσοκρ. 13, 11 «ἐγὼ δὲ πρὸ πολλῶν μὲν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην τηλικούτον δύνασθαι τὴν φιλοσοφίαν, ἔσον οὗτοι λέγουσιν· ἴσως γὰρ οὐκ ἂν ἡμεῖς πλεῖστον ἀπελείφθημεν οὐδ' ἂν ἐλάχιστον μέρος ἀπελαύσαμεν αὐτῆς· ἐπειδὴ δ' οὐχ οὕτως ἔχει, βουλομένη ἂν παύσασθαι τοὺς φλυαροῦντας». Οὕτω συχνότατα τὸ, ἐβουλόμην ἂν = vellem θὰ ἤθελον, ἡδυνάμην νὰ θελήσω, αἱ περιστάσεις ὅμως δέν μοι ἐπέτρεψαν τοῦτο. ἴδ. §. 392b, Α. 2. Ὅταν προστίθεται ἐν δευτερευούση προτ. ἡ ὑπόθεσις, τότε τίθεται τὸ εἰ μετὰ ιστορ. χρόνου τῆς ὀριστικῆς. Ἡ τοιαύτη τῶν προτ. σύνταξις ἀρρεῖται τὸ πρᾶγματικὸν τῆς τε ὑποθέσεως καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου (τοῦ ἐκ τῆς ὑποθέσεως, τῆς κοινῶς ἀποδόσεως καλουμένης). Ἡ ἀρρησις ὅμως αὕτη τοῦ πραγματικοῦ (ἀληθοῦς) δὲν κεῖται οὔτε ἐν τοῖς ιστορικ. χρόν. τῆς ὀριστικῆς, οὔτε ἐν τῷ μορίῳ ἂν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς πείρας ἢ τῆς συναφείας τοῦ λόγου προσερχομένου συμπεράσματος, γιγνομένου περὶ τοῦ παρόντος ἐκ τοῦ παρελθόντος, καὶ τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι πραγματικοῦ ἀντιτιθεμένου τῷ μὴ ἐν τῷ παρόντι πραγματικῷ. Ἦν ἐν τῇ ὑποθετικῇ προτάσει ἐκφερομένη ἐν τῷ παρελθόντι δόξῃ ἀντιτίθεται ἄλλη ἐν τῷ παρόντι δόξα, ἢ ὄντως ἐκφραζομένη ἢ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξχγομένη, ὅπερ περιέχει πάντως τὸ ἐναρτίον τῆς παρελθούσης ἐκείρης δόξης. π. χ. εἰ τι εἶχες, εἰδίδου ἂν, ὅπερ δηλοῖ 1) ἂν εἶχες τι βεβαίως· θὰ τὸ εἰδίδες, ἴδ. Ἀριθ. 4, κκι 2) ἂν εἶχες (ἔσχες) τι, ἤθελες τὸ δῶσθ' ἢ δευτέρω δ' αὕτη σημασία προήλθεν ἐκ τοῦ συμπεράσματος, ὅτι «ἐὰν εἶχες τι, βεβαίως θὰ τὸ εἰδίδες, γνωρίζω ὅμως, ὅτι οὐδὲν εἶχες (ἔσχες), ἀρα καὶ δέν ἡδύνασο νὰ δῶσθς» ἢ καὶ «γνωρίζω ὅτι δέν ἔδωκας τι, ἐκ τούτου δὲ εἰκίζω ὅτι καὶ οὐδὲν ἔσχες». Οὐχ ἦττον ἢ παρελθοῦσα πρᾶξις δύναται νὰ ἐφάπτηται καὶ τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ τις λαλεῖ, διήκουσα (φθίνουσα) εἰς τὸ παρὸν καὶ τούτου ἐνεκα παρατεινομένη· Διδ τὸ, εἰ τι εἶχες, εἰδίδου ἂν, δηλοῖ, ἂν ἔχης τι ἀποκτήσῃ, δύνασαι νὰ τὸ δῶσθς

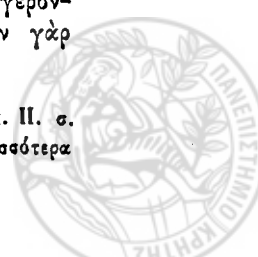
ἢ, ἂν εἶχες τι, καὶ ἐν τῷ παρόντι νῦν ἔχης, θὰ τὸ ἔδιδες, καὶ ἐν τῷ παρόντι νῦν δύνασαι νὰ τὸ δίδης. Ἡ ὅλη τοῦ λόγου σειρὰ ὀδηγεῖ, ποίχ τῶν περιπτώσεων τούτων εἶνε. Ἡ ἀκριβέστερα ὁμῶς τῶν προτάσεων τούτων ἀνάπτυξις ἀνήκει εἰς τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ἴδ. §§. 571, 2. καὶ §. 574, α.

§. 392b. Παρατηρήσεις περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ μορίου
 ἀν ἐπὶ τῶν ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστικῆς.

1. Ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν τίθεται ἱστορικ. χρόν. ὀριστικῆς μετὰ τοῦ ἀν (κέν), ἵνα ἐκφράσῃ, ὅτι ἡδύνατό τι νὰ συμβῇ ὑπὸ τινος περιπτώσεως, δὲν συνέβη ὁμῶς, διότι αἱ περιπτώσεις ἐκεῖναι δὲν ἐξεπληρώθησαν (§. 392a, 6), παραλείπεται τὸ ἀν (κέν) ἐν τισι περιπτώσεσι¹). Δύο γενικὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ διακρίνωμεν ἐνταῦθα· πρῶτον παραλείπεται τὸ ἀν ἕνεκα λόγου ῥητορικοῦ, τοῦ λαλοῦντος μὴ ἀποβλέποντος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐκθέσει εἰς τὰ ἐμπόδια, ὧν ἕνεκα ἢ ἐν τῷ πρερηθόντι κειμένη πρᾶξις δὲν ἡδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλὰ παριστῶντος τὴν πρᾶξιν ἐμφαντικῶς ὡς ἀληθῶς συμβᾶν γεγονός· δευτέρον ἢ παράλειψις τοῦ ἀν εἶνε πάντως φυσικῆ, λογικῶς ἠτιολογημένη, καὶ ἐκ τῆς παραβολῆς μόνον πρὸς ἄλλας γλώσσας· οἷον τὴν γερμανικὴν, κατακληπτῆ.

2. Παρὰδείγματα ῥητορικῆς τοῦ ἀν παραλείψεως. Εὐρ. Ἐκ. 1113 «εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἤσμεν Ἑλλήνων δορὶ, φόβῳ παρέσχεν οὐ μέσως ὁδε κτύπος». ἴδ. Gic. Fam. 12. 10, 3 «praeclare viceramus, nisi. . . Lepidus recepisset Antonium». ἴδ. Kühners L. Gr. §. 154, 4. Ξεν. ἀν. 7. 6, 21 «ἠσχυρόμηρ μέντοι (= ὄντως profecto), εἰ ὑπὸ πολεμίου γε ὄντος ἐζηπατήθη». Κύρ. 5. 5, 34 «εὐ ἴσθ', ὅτι, εἴ τι ἐμοῦ ἐκῆδου, οὐδενὸς οὕτω με ἀποστρεφῆν ἐβουλάττου, ὡς ἀζιώματός καὶ τιμῆς» κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδ. Ἀντιφ. 3, 6, 4 «εἰ. . . ἔτρωσεν αὐτὸν, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεύς εἶναι» μ. σημ. Maetzneg. Λυκοῦργ. 23 «εἰ μὲν οὖν ζῶν ἐτύγχανεν ὁ Ἀμύντας, ἐκεῖνον αὐτὸν παρειχόμεν' νῦν δ' ὑμῖν καλῶ τοὺς συνειδότες» ἴδ. Maetzneg. Λυσ. 12, 38. 13, 90²). Ἄνευ τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάσεως. Σοφ. Ἡλ. 914 «οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν = οὔτ' ἐλάνθανεν, εἰ ἔδρα neque, si id fecisset, latusset. Εὐρ. ἱκέτ. 697 «καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνη διεσθάρη, ἀλλ' ἴετ' εὐθύς λάμπρ' ἀνρπάσας ὄπλα». Βακ. 1312 «τὸν γέροντα δὲ οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰστροῶν τὸ σὸν κάρα· δίκην γάρ

1) ἴδ. Hermann de partic. ἀν σελ. 75 κατ. Hartung Partik. II. σ. 240. Baumlein Untersuch. über d. Griech. Modi. σ. 136. 2) Περισσότερα πρὸγ. ἐκ τοῦ Λυσίου, ἴδ. Bremi Excurs. IV. εἰς Λυσ.

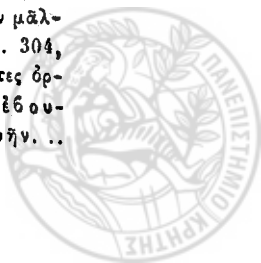
ἀζίζαν ἐλάμβανεν». Τρ. 397. 399. Ἐλ. 1658. Θουκ. 8, 86 «ὠρημένων τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς, ἐν ᾧ σαφέστατα Ἰωνίαν. εὐθὺς εἶχον οἱ πολέμιοι». Πλ. συμπ. 190, c «κί τιμὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πικρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο» = θὰ ἠρκαζόντο *evanuisent* ἴδ. Stallb. Καὶ ἐν πλησίον λόγῳ δύναται νὰ πικραίνῃ τὸ μετὰ τῆς ἀπικρατοῦ. ἄν. Ἀπολ. Ρόδ. 1, 197 «τῷ δ' οὐ τιν' ὑπέρτερον δέω. . ἐπελάθμεν, εἰ κ' ἔτι μόνον ἀθι μένων λυαζόντκ μετετρέφῃ Αἰτωλοῖσιν» = eo neminem alium fortiozem credo accessurum fuisse, si unum jam annum apud Aetolos, remansisset (ἴδ. Wellauer). ἴδ. 3, 584. ἴδ. Tac. Agr. 4 «se in prima juventute studium philosophiae acrius hausisset, ni prudentia matris incensum animum coercuisset' ἀντὶ hausturum fuisse.

3. Ἡ πικραίνουσα τοῦ ἄν εἶνε ἀρμολιωτάτη πρὸς εἰρωεῖαν, διὰ τοῦτο καὶ ῥητορικῇ. Ἀρρ. νερ. 1338 «ἐδωξαδάμην μένοι σε νῆ Δί', ᾧ μέλε, τοῖσιν δικαίους ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε μέλλεις ἀναπέσειν, ὡς δίκαιον καὶ κελὸν τὸν πατέρα τυπτεσθ' ἔστιν ὑπὸ τῶν υἱῶν» = σὲ ἔπειλα βέβαια εἰς τὸ Σχολεῖον νὰ κτλ. (ἔνευ εἰρωεῖας = ἦθελον σὲ στείλῃ εἰς τὸ Σχολ. νά.). Ἐκκ. 772 «Α. τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν πικραίνουσιν τοῖς χρηματικῇ εἰσίν; Β. ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμεν» = καὶ, βέβαια, εἰς οὐρα εἰπίστευσκ, ἐὰν τὸ ἔβλεπον, (ἔνευ εἰρωεῖας = ἂν θὰ τὸ ἔβλεπον ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω, δὲν θὰ τὸ ἴδω ὅμως). Σορ. Οἰδ. Τ. 1375 «ἀλλ' ἢ τέκνων δ' ἦτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος. . οὐ δ' ἦτκ τοῖς; γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε» = ἀλλὰ τὸ νὰ ἴδω τὰ τέκνα μου βέβαια, τὸ λέγεις, θὰ μοι ἦτο ἐπιθυμητόν. . . βεβασίως ὅμως ὄχι, τοῦλάχιστον μὲ τοῦς ὀφθαλμοῖς μου, οὐδέ ποτε θὰ τὰ ἴδω. Ξεν. ἄν. 7.6, 16 «οὐκοῦν δ' ἦλον τοῦτό γέ ἐστιν, εἴπερ ἐμοὶ ἐτέλει Σούθης, οὐκ οὕτως ἐτέλει δ' ἦπου, ὡς ὦν τε ἐμοὶ δοίῃ στεροῖτο καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀποτίθειεν; Ἄλλ', οἴμαι, εἰ ἐδίδου, ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐδίδου, ὅπως ἐμοὶ δούς μεῖον μὴ ἀποδοίῃ ὑμῖν τὸ πλεόν»· εἰρωεῖα εἶνε ἐνταῦθα ἢ ἔνευ τοῦ ἄν πρότασις = ἐὰν μοι ἐπέστρεψε χρημ. ὁ Σούθ. δὲν μοι τὰ ἐπέστρεψε βέβαια οὕτως, ὥστε, si mihi pendebat S., non ita pendebat, ut cett. ἢ δευτέρω ὅμως δὲν εἶνε εἰρωεῖα = ἐὰν μοι ἐδίδου, θὰ μοι τὰ ἐδίδου ἐπὶ σκοπῷ, ὅπως. . . si dedisset, ea e conditione dedisset, ut, minore pecunia mihi data, ne majorem vobis persoleveret. Αἰσχ. 1, 181 «ταῦθ' ὁ γέρων. . παρήνεσε τοῖς ἐκυτοῦ πολιτικῇ· τυχὸν γὰρ Τίμωρον ἢ τὸν κίνικον Δημοσθένην εἶασε πολιτεύεσθαι» (ἔνευ εἰρω. θὰ ἦτο, οὐκ ἄν εἶασε). Δεῖν. 2, 91 τοιγάρτοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ἀζίζως ἐκινδύνευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον» (ἔνευ εἰρ., ἐκινδύνευσαν ἄν).

4. Αἰσχυρῶς ὀρθῇ, διὸ καὶ κυρίως ἀναγκαῖα, εἶνε ἡ τοῦ ἄν πικραίνουσα ἐπὶ τῶν ἐκπράξεων τῶν ἐχουστῶν τῆν ἔννοιαν, τοῦ

ἀναγκαῖον, προσήκοντος, δέοντος, εἰκότος, δυνατοῦ, δικαίου, ἐλευθερίας, εἰσολας· οἷον χρῆν, ἔδει, ὄφειλον· ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθ. εἰς τέος· καὶ ἐπὶ τῶν, προσῆκε, καιρὸς ἦν, εἰκὸς ἦν, καλὸν, δίκαιον, αἰσχροὺν ἦν, καλῶς εἶχε, εἶ ἦν, ἐν ἦν, ἦν, ὑπῆρχε, ἔμελλον, ἐβουλόμην, ἤθελον, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνας, ὡς καὶ οἱ Λατῖνοι, ἐκφράζουσι πολὺ ἑρῶς τὸ ἀναγκαῖον, προσῆκον, δέον, εἰκὸς κ.τ.λ. ὡς τι ἀρτικειμενικῶς ἀληθές, ἐνῶ ἡ γερμανικὴ γλῶσσα ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τούτων συνειθίζει νὰ μεταχειρίζηται τὴν ὑποτακτικὴν, ἀν καὶ οὐχὶ αἱ ἐκφράσεις αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῶν μόνον ἐξαρκάμενον δηλοῖ τι, ὅπερ ὄντως δὲν ἐγένετο. Αἱ ῥηθεῖσαι ἐκφράσεις τίθενται συνήθως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἐνίοτε ὁμως ἀναφέρονται ἄμα τε καὶ εἰς τὸ παρὸν κατὰ τὰ §. 574, a. Σοφ. Οἰδ. τ. 256 αὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκλόχρον ὕμῃς εἰκὸς ἦν οὕτως ἔξν» = decebat, πρέπον ἦτο Α, 353 «ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνηθιδίον περ ἐόντα, τιμὴν πέρ μοι. ὄφειλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι» = decebat, ὄφειλεν ὁ Ὀλ. τοῦλάχισ. τιμὴν νὰ μοὶ παράσχη. Ἡρδ. 2, 43 «εἰ γὰρ πρὸς Ἑλλήνων ἔλαβον (οἱ Αἰγύπτιοι) οὐνομά τευ δαίμονος, τούτων. . . μάλιστα ἔμελλον μνήμην ἔξειν» = horum memoriam maxime conservaturi erant. Θουκ. 1, 37 «εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, . . εἶ ἦν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεικνύουσαι». 38 «καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν τοῖσδε μὲν εἶξαι τῇ ἡμετέρῃ ὀργῇ. Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 10 «εἰ μὲν τοίνυν αἰσχροὺν τι ἔμελλον ἐργάσασθαι, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν· νῦν δ' ἂ μὲν δοκεῖ κάλλιστα καὶ πρεπωδέστατα γυναιξὶν εἶναι ἐπίστανται, ὡς εἶοικε κ.τ.λ. = ἔδει νὰ προτιμηθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ θάνατος, mors praeferenda erat. Λυσ. 12, 32 «χρῆν δέ σε, εἴπερ ἦσθα χρηστός, . . μνηστὴν γενέσθαι. . . νῦν δὲ κτλ.» Δημ. 9, 6 «εἰ μὲν οὖν ἀπαντες ὁμολογοῦμεν, Φίλιππον τῇ πόλει πολεμεῖν, οὐδὲν ἄλλο ἔδει (oportebat) τὸν παρόντα (oratore) λέγειν καὶ συμβουλεύειν, ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα αὐτὸν ἀμυνόμεθα». 18, 199 «οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἡ δόξης ἢ προγόνων. . . εἶχε λόγον». Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μεταχῆς. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 3 «οὔτε θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον ἢ ταῖς σμικραῖς ἔχειρον». Πλ. Κρίτ. 44, b «πολλοῖς δόξω. ὡς οἶός τ' ὦν σε σώξω, εἰ ἤθελον ἀναλίσκεν χρήματτα, ἀμελήσασιν».

Σημ. 1. Συχνότατα καὶ ἄνευ τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάσεως. Ξεν. ἀν. 7, 7, 40 «αἰσχροὺν ἦν τὰ μὲν ἐμὰ διαπεπράχθαι» = turpe erat. ἔλλ. 2, 3, 41 «ἔξ ἦν ταῦτα ποιεῖν» = licebat. Πλ. πολ. 343, a «οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν μάλλον ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾶν»; 450, d «καλῶς εἶχε ἡ παραμυθία». Εὐθδ. 304, d «καὶ μὴν, ἔφη, ἄξιόν γ' ἦν ἀκούσαι». Χαρμίδ. 171, e «ὅτι πράττοντες ὀρθῶς ἔμελλον πράξειν» = facturi erant. Ἄντιφ. 1, 4 «ἐχρῆν». 5, 1 «ἐβουλόμην μὲν. . . νῦν δὲ κτλ.» 28 «εἰκότος γ' ἦν. . . νῦν δὲ κτλ. 47 «ἐχρῆν. . .

νῦν δὲ κλ. Ἰσατ. 10, 1 «ἐβουλόμην μὲν. ἴσως νῦν δὲ κλ.» μ. σημ. Schoemann. Αἰσχ. 3, 2 «ἐβουλόμην μὲν. ἴσως νῦν δὲ κλ. Δημ. 28, 10 «τὴν μὲν διαθήκην ἠφανίζατε, εἰς ἣν (licet) εἰδέναι περὶ πάντων τὴν ἀλήθειαν». 20, 63 «ἔδει σε. τοῦ; ἐχθροῦ; εἰ δύνασαι, πείσαι».

Σημ. 2. Ὡς ἐν τῇ γερμανικῇ ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τούτων τίθεται ἐνίοτε, ἐκτός τῆς συνήθους· παρ' αὐτῇ ὑποτακτικῆς, καὶ ἡ ὀριστικῆ, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ καὶ λατινικῇ συμβαίνει, πλὴν τοῦναντίον, ἐνῶ δὲ ἄλλ. συνήθως τίθεται ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τούτων ἡ ὀριστικῆ, τίθεται, εἰ καὶ σπανίως, ἐν μὲν τῇ ἑλληνικῇ ἡ ὀριστικῆ μετὰ τοῦ ἄν, ἐν δὲ τῇ λατινικῇ ἡ ὑποτακτικῆ, διὰ τῆς τελευταίας· λοιπὸν τῷ τῆς συντάξεως· ὅτε «Ἕλληνας καὶ ὁ Λατίνους ἀκολουθοῦσι τὸν αὐτὸν τῶν γερμ. ἀντιληπτικῶν τρόπων, ἤττον ὁμοῦ; λογικῶς ὁρθῶν, ἐνῶ ἐν τῇ γερμ. εἶνε ὁ συνήθης. Διαφορὰ δὲ σημάσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐκφραστικῶν τρόπων ὑπάρχει μόνον, καθόσον ὁ παρωχημένος; τῆς ὀριστικῆς ἄνευ τοῦ ἄν δηλοῖ τὴν γνώμην ὀριστικωτέραν καὶ εὐκρινεστέραν, ἢ μετὰ τοῦ ἄν. Γ, 41 «καὶ κε τὸ βουλοῦμαι, καὶ κε ν πολλὸν κέρδιον ἦεν, ἢ οὕτω λῶδην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόφιον ἄλλων». ι, 228. Θουκ. 1, 74 «εἰ προσεχωρήσαμεν. τῶ Μήδου. . οὐδὲν ἄν ἔτι ἔδει ὑμᾶς. ναυμαχεῖν». Πλ. πολ. 328, c. Γοργ. 514, a. Φειδ. 108, a. Λυσ. 12, 48 «εἴπερ ἦν ἀνὴρ ἀγαθός, ἐχρὴ ἄν. μὴ παρανόμως ἄρχειν». Ἄνδοκ. 1, 21 «ὄπου ἄν ἔμελλεν αὐτὸς σωθῆσθαι». Πλ. πολ. 582, e. εἰ. . ἐκρίνομαι. . ἀνάγκη ἄν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι». Χαρμ. 155, a «οὐδὲ γὰρ ἄν που, εἰ ἐτύγχανε νεώτερος ὢν, αἰσχροῦν ἄν ἦν αὐτῷ διαλέγεσθαι ἡμῖν». Δημ. 4, 1 «εἰ ἐκ τοῦ προεληλυθότος χρόνου τὰ δέοντα οὗτοι συνεβούλευσαν, οὐδὲν ἄν ὑμᾶς νῦν ἔδει βουλεύεσθαι». 271 «εἰ ἐβούλετο Ἄφροδος; τὰ δίκαια ποιεῖν, οὐδὲν ἄν ἔδει δικῶν οὐδὲ πραγμάτων ἀπέχρη γὰρ ἄν τοῖς ὑπ' ἐκείνων γνωσθεῖσιν ἐμμένειν». Φυσικὴ πάντως εἶνε ἡ προσθήκη τοῦ ἄν, ὅταν ἡ ἀντίθεσις, ἢ ἐν τῇ ἀποδοσὶ ἐκφραζομένη, ἔτι μάλλον ἐξαιρείται, διὸ κατὰ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ὅπ' ἄλλα; περιστασιεῖς θὰ ἦτο (ἐγένετο) ἀναγκαῖον, δυνατὸν κ.τ.λ., ἢ ὅτι ὁμοῦ; δὲν εἶνε ἀναγκαῖον, δυνατὸν κ.τ.λ. οἶον· ἔδει ἄν· νῦν δὲ οὐ δεῖ, εἰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συχνάκις παραλείπεται τὸ ἄν, γδ. πρῶγ. εἰς τὸν ἀριθ. 4. Πλ. πολ. 328, c «ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίξις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρὴν μόντοι· εἰ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ βαδῖως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἄν σε ἔδει εἶναι, ἀλλ' ἡμῖς ἄν παρὰ σέ ἤμεν· νῦν δὲ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο εἶναι» μ. σημ. Stallb. Ξεν. ἀν. 5, 1, 10 «εἰ ἠπιστάμεθα σαφῶς, ὅτι ἦξει Χαιρίσοφος, οὐδὲν ἄν ἔδει ὡς μέλλω λέγειν· νῦν δὲ, ἐπεὶ τοῦτ' ἄδηλον, δοκεῖ μοι πειρᾶσθαι πλοῖτα παρασκευάζειν». Κύρ. 3, 3, 17 «εἰ μὲν μείζων κίνδυνος ἐμμελλεν ἡμῖν εἶναι, ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέςτατον ἦν ἄν αἰρετέον· νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκείνοι ἔσσονται κτλ.» Ἰσοκρ. 6, 4 «εἰ μὲν γὰρ ἦν δεδειγμένον. . καλῶς ἄν εἶχεν ἀπειργεῖν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν· ἐπειδὴ δὲ. . πῶς; οὐκ ἀμφοτέρων χρὴ τῶν ἡλικιωτέρων λαμβάνειν» Δημ. 19, 58 «εἰ μὲν μὴ καὶ παρὰ τοῖς αὐτοῦ φίλοις καὶ παρὰ τῷ δικαιοτάτῃ προγεγνωσμένοις ἰδικεῖν τούτους; ἐποιεῖτο τοῦς λόγους, ἤττον ἄν ἦν ἄξιον θαυμάζειν· νῦν δὲ κτλ. 21, 35 «εἰ τοῖσιν ἀπέχρη τοῦς τοῖς Διονυσίοις τι ποιοῦντας κατὰ τούτους; τοῦς νόμους; δίκην δίδοναι, οὐδὲν ἄν προσέδει τοῦδε τοῦ νόμου· ἀλλ' οὐκ ἀπέχρη». Συχνὸν τὸ, ἐβουλόμην ἄν. ἴσως νῦν δὲ, = vellem, sc. si liceret θὰ ἤθελον, τῶρα ὁμοῦ; δ. ὅτλ., ἐκφρασις μετριοφροσύνης μεγαλειότης, ἐβουλόμην. ἴσως νῦν δὲ = ἤθελον, τῶρα ὁμοῦ; ὅχι, γδ. ἀριθ. 4. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 16 «ἐβουλόμην δ' ἄν οὕτως ἔχειν· νῦν δὲ πάντα τάναντία εὐθὺς εἰς ἀρχῆς πράττων προσηνέχθη τῷ Ἀπόλλωνι». γδ. Λυκούργ.

3. μ. σ. Maetzer. Ἴσοκρ. 8, 36. 15, 114. Λυσ. 12, 22. Δημ. 4, 51. Λυσ. 3, 21 «ἐβουλόμην δ' ἄν. . . ἐπειδὴ δὲ κτλ.».

5. Πάντως φυσική, μάλιστα δ' ἀναγκαστική, εἶνε ἡ τοῦ ἀν πρ-
 ράλειψις, ὅταν κῆται ἱστορικ. χρόν. ὀριστικῆς τοῦ ῥήμ. *κινδου-
 νεύειν*, εἶναι δηλ. *φαίνεσθαι ἐν κινδύνῳ*, διότι ἡ ἔννοια τοῦ
 ῥήμ. τούτου ἀρνεῖται ἢ αἰρεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τὴν ἀλήθειαν
 τῆς ῥημτικῆς ἐννοίας, τῆς διὰ τοῦ παρ' αὐτῷ κειμένου ἀπαρεμ-
 φάτου ἐκφραζομένης, τὸ εἶναι ὅμως ἐν κινδύνῳ, τὸ φαίνεσθαι, ἦτοι
κινδυνεύειν, συνέβχινεν ὄντως. Θουκ. 3, 74 «ἡ πόλις *ἐκινδύνευσεν*
πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπιφορος ἐς αὐ-
 τήν». Αἰσχ. 3, 123 «εἰ μὴ δρῶμα μόλις ἐξεφύγομεν εἰς Δελ-
 φούς, *ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολείσθαι*». (οὐχ ἦττον προστίθεται σύ-
 χνάκις καὶ τὸ *ἀν*. Ξεν. ἀν. 4. 1, 11 «εἰ πλείους συνελέγησαν,
ἐκινδύνευσεν ἄν διαφθαρῆναι πολὺ τοῦ στρατεύματος»· ἴδ. ἑλλ.
 4. 3, 23. 5. 2, 41. 6. 2, 23). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ
 λατιν. *coepisse*. Tac. Agr. 37 «*Britanni circumire terga
 vincentium coeperant, ni Agricolla quattuor militum
 alas . . venientibus opposuisset*»¹⁾. Οὕτω καὶ ὅταν προστίθων-
 ται εἰς τοὺς ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστικῆς τὰ, *ὀλλγου, μικροῦ, τά-
 χα* (= περίπου, σχεδόν), ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. τὰ, *prope, paene*,
 μετὰ πρρακειμ. τῆς ὀριστικ., ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἀναπλη-
 ροῦσιν οἰονεῖ τὸ *ἀν*, δηλοῦσαι, ὅτι ἡ ἐνέργεια ὄντως μὲν δὲν συ-
 νέβη, πλησίον ὅμως ἦτο τῆς ἀληθείας (τοῦ πρραμτικοῦ). Θουκ.
 2, 77 «(τὸ πῦρ) μέγα τε ἦν καὶ τοὺς Πλαταιέας. . *ἐλαχίστου ἐδέ-
 ησε διαφθεῖραι*» = ὀλίγον ἔλλειψε νὰ καταστρέψῃ, *prope ἢ paene
 perdidit*. 8, 35 «προσέκλόντες τῇ πόλει. . *ὀλλγου εἰλον*». Πλ. συμπ.
 198, c «ἔγωγε ἐνθυμούμενος, ὅτι αὐτὸς οὐχ οἶός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγ-
 γὺς τούτων οὐδὲν κκλὸν εἶπεῖν, ὑπ' αἰσχύνης *ὀλλγου* ἀποδράς *ὡχό-
 μνη*, εἴ πη εἶχον». ἀπολ. 17, a «ὅ, τι μὲν ὑμεῖς πεπόνθατε ὑπὸ τῶν
 ἐμῶν κατηγόρων, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ' οὖν κκὶ αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν *ὀλλ-
 γου* ἐμαυτοῦ *ἐπελαθόμην*· οὕτω πιθανῶς ἔλεγον» = σχεδὸν ἐλη-
 σμόνησα ἐμαυτὸν, *prope ἢ paene oblitus sum*. Μενέξ. 236, b
 μ. σημ. Stallb. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8 «καὶ πως διαπηδῶν αὐτῷ ὁ
 ἵππος πίπτει εἰς γόνατα καὶ μικροῦ κάκεινον *ἐξετραχίλισεν*».
 Βίων. 5, 8 «ἦν *τάχα* μοχθήσωντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ *δέχεσθαι*».

b. Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ.

§. 393. Σημασία τῆς Ὑποτακτικῆς καὶ Εὐκτικῆς.

1. Ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἡ ἐγκλισις τῆς δόξης, ἀνατυπώσεως. Ἡ ἑλλ.
 γλῶσσα ἔχει ὅλους τοὺς χρόνους τῆς ὀριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς,
 πλὴν τοῦ μέλλοντος τῆς ὑποτακτ. Ἡ ὑποτακτικὴ προήλθεν ἐκ τῆς

1) ἴδ. G. T. A. Krüger Unters. aus d. Gebiete der Lat. Spr. II. σ. 364.
 ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 14

δριστικῆς ἐκτείνεσθα μὲν τὸ ἐγκλιτικὸν φωνῆεν τῆς δριστικῆς, διατηρήσεσθα ὅμως τὰς προσωπικὰς αὐτῆς καταλήξεις (§§. 207, 4. 5. 236). Ἀντιστοιχοῦσι λοιπὸν ἀλλήλαις οὕτω,

δ ἐνεστ. ὀριστ. γράφ-ω, -εις, -ει κτλ., πρὸς τὴν ὑποτακτ. γράφ-ω, ἡς, -ῆ κτλ.

δ παρατ. ὀριστ. ἔ-γραφ-ον, -ες, -ε(ν) κτλ., πρὸς τὴν ὑποτακτ. γράφ-οιμι, ἢ γράφ-οιν, -οις, -οι κτλ.

δ παρακ. ὀριστ. γέ-γραφα, -ας, -ε(ν) κτλ., πρ. τὴν ὑποτ. γε-γράφ-ω, ἡς, ἦ κτλ.

δ ὑπερσ. ὀριστ. ἐ-γε-γράφ-ειν, εις, -ει κτλ., πρ. τὴν ὑποτ. γε-γράφ-οιμι, οἰς, -οι κτλ.

2. Ὁ Ἀόριστος, εἰ καὶ εἶνε χρόνος ἱστορικός, δὲν ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ ἱστορικῇ ὑποτακτικῇ (=εὐκτικῇ), ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρκτικαῖς χρόνοις τῆς ὑποτ. (= τῇ ὑποτακτικῇ), τῇ προστακτικῇ αὐτῇ, τῇ ἀπαρεμμάτῳ καὶ μετοχῇ, διότι, ὡς εἶδομεν §. 389, ἀποτελεῖ ἐν ὅλκῳ αὐτοῦ ταῖς ἐγκλίσεις ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ῥηθέντας χρόνους τῆς τε ὀριστικῆς καὶ τῶν λοιπ. ἐγκλίς., ἦτοι ὁ τῆς ὀριστικῆς ἀορ. ἀντιτίθεται ποτέ μὲν πρὸς τοὺς ἱστορικ. χρόν. αὐτῆς, τὸν παρατατικὸν δηλ. καὶ ὑπερσεντέλικον. οἷον τὸ ἔγραφα πρὸς τὸ ἔγραφον καὶ ἔγραφε, ποτέ δὲ πρὸς τὸν παρακείμεν. τῆς αὐτῆς, ὡς ἔγραφα πρὸς τὸ γέγραφα ὁ τῆς ὑποτακτικῆς δὲ πρὸς τοὺς ἀρκτικοὺς χρόνους αὐτῆς, τὸν ἐνεστώτα δηλ. καὶ παρακείμενον ὡς γράψω, -ης, -ῆ κτλ. πρὸς τοὺς γράψω -ης, -ῆ κτλ. καὶ γεγράψω, -ης, -ῆ κτλ. τῆς ἱστορικῆς ὑποτακτικῆς δὲ ἀορ. (ἀορ. τῆς εὐκτικ.) πρὸς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους τῆς ὑποτακτικῆς, τὸν παράτατικόν, δηλ. καὶ ὑπερσεντέλικον, ἦτοι τὸ γράψ-αιμι πρὸς τὸ γράφ-οιμι καὶ γέ-γράψ-οιμι* ὁ τῆς προστακτικῆς πρὸς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρακείμενον τῆς ἰδίως ὡς τὸ γράψον πρὸς τὰ γράψε καὶ γέγραφε ὁ τῆς ἀπαρεμμάτου πρὸς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρακείμενον αὐτῆς ὡς τὸ γράψαι πρὸς τὰ γράφειν καὶ γεγραφέναι καὶ τέλος ὁ τῆς μετοχῆς ἀορ. πρὸς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρακείμεν. τῆς ἰδίως, ὡς γράψας πρὸς τὰ γράφων καὶ γεγραφώς ἰδ. §. 389.

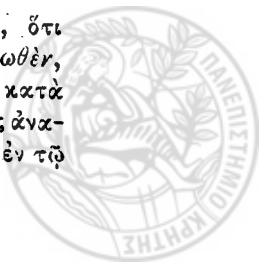
3. Ὁ ἑλληνικὸς μέλλων, καὶ τοι χρόνος ἀρκτικὸς, δὲν ὑπάρχει ὅμως εἰς τοὺς ἀρκτικοὺς χρόνους τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς δὲν ὑπάρχει ἐν τε τῇ γερμανικῇ καὶ τῇ λατινικῇ ὡς τὸ gaudet, quod pater venturus sit, διότι ἡ ἑλληνικὴ ὑποτακτικὴ καθ' ἑαυτὴν ἐκφράζει τι μέλλων, ὡς ὀφόμεθα ἐν §. 394 ὑπάρχει ὅμως ὁ ἑλλ. μέλλων εἰς τὴν ἱστορικὴν ὑποτακτικὴν, ἐπειδὴ ἐν ἐξηρητημέναις προτάσεσι πολ- λάκις παρίσταται ἡ ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ πράξις, ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν μέλλουσα, καὶ λοιπὸν μετὰ χρόνον ἱστορικόν, ὡς τι ἀναυπαθὲν δοξαστὸν (σκοποῦμενον) ὁ μέλλων λοιπὸν τῆς ἱστορικῆς ὑποτακτικῆς ἐν ἐξηρητημένῳ λόγῳ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς ἐν λόγῳ ὀρθῷ· πρβλ. τὰ, οἱ πολέμοι νικῆσουσι, πρὸς τὸ

ἐπήγγειλεν, ὅτι οἱ πολέμοι νικήσειεν=ὅτι οἱ πολέμοι πιθανὸν ἦτο, ὅτι θὰ νικήσωσι. Ξεν. ἀν. 7. 1, 33 «ἔλεγεν, ὅτι ἔτοιμος εἶη ἡγεῖσθαι αὐτοῖς· εἰς τὸ Δέλτα κκλούμενον, ἔνθα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήψοιτο». Κύρ. 3. 1, 3 «εἰ δέ τις φεύγοντα λήψοιτο προηγόρευεν, ὅτι ὡς πολεμῶ χρήσοιτο». 8. 1, 43 «ἐπεμελεῖτο, ὅπως μήτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιτο». ἀν. 4. 1, 23 «ἔφη εἶναι ἄκρον, ὃ εἰ μή τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσθαι παρλθεῖν».

4. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ λατινικῇ ὑποτακτικῇ, μετὰ τῆς διαφοράς ὅτι, πλὴν τοῦ ῥήματος *sum*, ἢ ἐκ τῆς ὀριστικ. ἀνάπτυξης τοῦ λατ. παρκατα. τῆς ὑποτακτικῆς ἐσκοτίσθη, ὥστε ὁ μὲν παρκατ. τῆς ὀριστικῆς ἐσηματίσθη διὰ τινος συνθέσεως μετὰ τῆς ῥίζης *fu* (ἰδ. φῦ-ναι, *fu-isse*), ὁ δὲ τῆς ὑποτακτικῆς διὰ συνθέσεως μετὰ τῆς ῥίζης *es* (*es-se*)· ὁ δὲ μέλλοντος τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφράζεται περιφραστικῶς διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς μεταχῆς καὶ τοῦ *sim*. Καὶ λοιπὸν *sum* καὶ *sim*, *eram* (δηλ. *esam*) καὶ *essem*, *fui* καὶ *fu-erim*, *fu-eram* (δηλ. *fu-esam*) καὶ *fuissem*, *ero* καὶ *futurus sim*, *scribo* καὶ *scribam*, *scribebam* καὶ *scriberem*, *scripsi* καὶ *scripserim*, *scripseram* (δηλ. *scripsesam*) καὶ *scripsissem*, *scribam* καὶ *scripturus sim*. Ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ φαίνεται ἐπὶ τὸ ἐμφανεστάτον ἐν τῇ ἰσχυρᾷ καλούμενῃ ὑποτακτικῇ ἢ ἐκ τῆς ὀριστικῆς ἀνάπτυξης τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς *gebe* καὶ *gebe*, *gab* καὶ *g'be*, *sehe* καὶ *sehe*, *sah* καὶ *sähe* κτλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται περιφραστικῶς, ὡς *ich habe gesehen* καὶ *ich habe gesehen*, *ich hatte ges*· καὶ *ich hätte ges*· κ.τ.λ.

5. Ὅταν λοιπὸν βλέπωμεν, ὅτι ἡ ἱστορικὴ ὑποτακτικὴ ἐν τῇ ἑλληνικῇ, τῇ λατινικῇ, γερμαν. καὶ πάσαις ταῖς λοιπαῖς γλώσσαις, ταῖς τοιαύτην ἐχούσαις, προῆλθεν ἐκ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὀριστικῆς, ἀνάγκη νὰ παρδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ καλουμένη εὐκτικὴ δὲν εἶνε πρὸς τῇ ὑποτακτικῇ ἰδίᾳ ἐγκλισίᾳ τῶν ἀρκτινων χρόνων, ἀλλ' εἶνε ἡ ἱστορικὴ ὑποτακτικὴ τῶν ἄλλων γλωσσῶν. Ἐὰν τὸ γλωσσικὸν πνεῦμα ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ ἐδημιούργησε δύο τύπους, οὕτως ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦντας ἀλλήλοις, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους τῆς ὀριστικῆς καὶ τὴν εὐκτικὴν, δὲν δύνανται διὰ τοῦτο οἱ τύποι οὗτοι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποχωρισθέντες ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς κατὰ τε τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν.

6. Ὡς πρὸς τὴν σημασίαν λοιπὸν τῆς εὐκτικῆς λέγομεν, ὅτι συμφωνεῖ αὕτη πρὸς τὴν τῆς ὑποτακτικῆς, ἀμφοτέρων ἀνατυπωθῆν, δοξαστὸν τι σημαίνοντων, διαφέρει δὲ τῆς ὑποτακτ. μόνον κατὰ τὴν χρονικὴν διαφοράν. Ἐν μὲν τῇ ὑποτακτικῇ ἢ πρῆξις τῆς ἀνατυπώσεως (δόξης) κεῖται ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ δὲ τῆς εὐκτικῆς ἐν τῷ

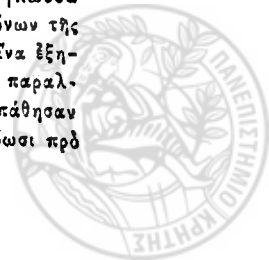

παρελθόντι· ὅθεν ἡ εὐκτική ἐδήλου ἐν ἀρχῇ ἀναμφιβόλως ἀνατύπωσιν (δόξαν) εἰς τὸ παρελθὸν ἀνήκουσαν, ἤτοι ἐτίθετο αὕτη τὸ πρῶτον ἐν δευτερευούσῃς μόνον προτάσεσιν, ἐξαρτωμέναις ἀπὸ χρόνου παρελθόντος· ὅσον ἐπήγγειλεν ὅτι οἱ πολέμιοι φύγοιεν.

7. Ἡ ἰδέα ὅτι δόξα τις δύναται γὰ ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ἀληθῆς ἢ γὰ μὴ ἀξιοῖ εἶναι τοιαύτην, προϋποτίθησι μεγίστην διχονοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεγάλην κριτικὴν δύναμιν· καὶ ὄντως δικαίως πρέπει νὰ πρὸςδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀνάγκη πρὸς γλωσσικὴν ἔκφρασιν τῆς ἀντιθέσεως ταύτης διηγήθη τότε, ὅτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπεχείρησε νὰ ἀναπτύξῃ τὴν λεπτοτάτην καὶ πνευματωδεστάτην ἀπκασῶν τῶν συνδεσμικῶν προτάσεων δηλ. τὴν ὑποθετικὴν· διότι ἡ ὑπόθεσις, ἥτις καθ' ἑαυτὴν εἶνε πάντοτε δόξα (ἀνατύπωσις), δύναται νὰ νοηθῇ ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἢ ὡς τι πραγματικὸν φαινόμενον ἤτοι ὡς βέβαιόν τι, ἢ ὡς τοιοῦτον, οὗ τινος ἡ ἐπκλήθεισις, πραγματικοποίησις ὑπολαμβάνεται, ἢ τέλος ὡς τι πάντως ἀμφίβολον, ἀβέβαιον, ὡς ψιλή δηλ. ἀποδοχὴ ἢ ὑπόθεσις, οὐδόλως λαμβανομένης πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς ἐπαληθεύσεως, πραγματικοποιήσεως. Πρὸς δὴλωσιν τῆς πρώτης περιπτώσεως ἡ ὀριστικὴ προσέφερε τὸν ἀρμόδιον τύπον· πρὸς δὴλωσιν δὲ τῆς δευτέρας προσεφέρθη ἡ ὑποτακτικὴ, ἥτις, ὡς ἐν τῇ §. 394 θέλομεν ἰδῆ, ἐκφράζει πανταχοῦ δοξαστόν τι μετὰ τῆς δευτερευούσης ἐννοίας τῆς ἐπαληθεύσεως· πρὸς δὴλωσιν δὲ τῆς τρίτης περιπτώσεως κκτέφυγεν ἡ γλῶσσα εἰς τὴν εὐκτικὴν, ἥτις ἐκφράζει ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐργασίᾳ δόξαν (ἀνατύπωσιν) κεχωρισμένην τοῦ χρόνου, ἐνῶ τις λαλεῖ, ὡς εἰς τὸν καταλληλότατον τύπον, ἵνα παραστήσῃ ὑπόθεσιν τινα, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς προκύπτον ἀποτέλεσμα, ὡς καθαρὰν, ψιλὴν ὑπόθεσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναφορᾶς πρὸς ἐπαλήθευσιν· ὅσον, εἴ τι ἔχουσι, δοίης ἄν=εἰάν θὰ εἶχες τι, ἴσως θὰ τὸ εἶδιδες· Ἡ εὐκτικὴ ἐκτὸς τῆς ὑποθετικῆς τῆς προτάσεως συντάξεως (τοῦ ὑποθ. λόγου) τίθεται καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος, πλὴν ἐν τοιαύταις μόνον κυρίαις προτάσεσιν, αἵτινες προήλθον ἐκ τῆς ὑποθετικῆς ἐκείνης συντάξεως· ὅσον ἁμαρτάνουσι ἄν=ἴσως σφάλλῃς ἢ θὰ σφάλλῃς, εἰάν δηλ. θὰ κάμνης, λέγῃς, ἢ θὰ εἴπῃς τοῦτο. Αἱ εὐχαιτικαὶ προτάσεις τούτου ἕνεκα δεικνύνται, ὅτι εἶνε τὸ ἡγούμενον μέλος ὑποθετικῆς προτάσεως, διότι ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προεισαγωγικόν τινα ὑποθετικὸν σύνδεσμον (εἴθε, εἰ γάρ). Σπκνίως δὲ πολὺ εἰσάγεται ἡ εὐχαιτικὴ πρότασις διὰ τοῦ ὡς, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ λατίν *utinam*· ὅσον ὡς ἀπόλοιτο = εἴθε νὰ χαθῇ (τότε θὰ χαίρω). Ἐν ὅλαις ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσιν, εἰς ὅλα δηλ. τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν δευτερευουσῶν προτάσεων ἡ εὐκτικὴ δηλοῖ δόξαν, ἀνατύπωσιν τινα εἰς τὸ παρελθὸν ἀναφερομένην.

Σημ. Ἡ ὀπ' ἐμοῦ ἐν ἔτει 1834 τὸ πρῶτον προταθεσα ἰδέα, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ εὐκτικὴ οὐδὲν εἶνε ἢ ἡ ἱστορικὴ ὑποτακτικὴ ἄλλων γλωσσῶν, διημφι-

οδηγήθη ὑπὸ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὑπὸ Γοθ. Ἐρμάννου καὶ Ἰδίφ ὑπὸ τοῦ Μελ-
χόρνου (Mehlhorn) ἐν τῇ κρίσει τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς γραμματικῆς ταύτης
(ἀμφοτέρων αἱ κρίσεις εἶνε ἐν τῇ Ztschr. f. Altertumw. 1836), οὐδόπως ὁ-
μως ἀναιρεῖται ἡ ἰδέα μου διὰ τῶν ἀναφερομένων ἐκεῖ λόγων. Καὶ πρῶ-
τον μὲν λέγουσιν «εὐρίσκομεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ ἀκατάληπτον τὸν
μέλλοντα εὐκτικῆς; καὶ τὸν ἀρίστον ὑποτακτικῆς». Μήπως ἡ λατινικὴ καὶ
γερμανικὴ γλῶσσα δὲν ἔχωσι καὶ ἱστορικὴν τοῦ μέλλοντος; ὑποτακτι-
κὴν; Non dubitabam quin venturus es = ich zweifelte nicht, dass
du Kommen würdest δὲν ἀμφέβαλλον, ὅτι δὲν θὰ ἐμελλες νὰ ἔλθης. Ἡ
διαφορὰ εἶνε, ὅτι ἡ μὲν ἑλλ. γλῶσσα ἔχει τύπον τινὰ συγκεχωνευμέ-
νον ἐκ τῆς ῥηματικῆς ῥίζης καὶ τῆς εὐκτικῆς ἔσοι (ἀντί ἔσοι το), ἀμφοτέ-
ραι ὅμως; αἱ ἄλλαι ἐκεῖναι γλῶσσαι μεταχειρίζονται περιγραφὴν. Πῶς δὲ ἡ
γλῶσσα ἐφθασεν εἰς ἱστορικῆς ὑποτακτικῆς (τῆς εὐκτικῆς) τὸν μέλλοντα, ἀνε-
πύχθη ἐν τῷ ἀριθ. 3. Πῶς ὅμως; ὁ ἀρίστος, εἰ καὶ εἶνε χρόνος ἱστορικός,
ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ οὐ μόνον εἰς τὴν εὐκτικὴν, ἀλλὰ καὶ ὑποτακτικὴν, μάλι-
στα δὲ καὶ προστακτικὴν ἀπαρέμφατον καὶ μετοχὴν, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπο-
λείπεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 2, μάλιστα δὲ τὰ ἐν §. 389 εἰρημμένα. Κατὰ
τούτων ἀντιτάττουσιν ἐκεῖνοι «μένει ἀκατάληπτον πῶς ἡ εὐκτικὴ κατήντησεν
εἰς τὴν κατάληξιν μι, ἥτις ὄντως ἀρμόζει εἰς τοῦ ἀρκτικοῦ μόνον χρόνου;». Ταῦτα
ἀναιροῦνται διὰ τῶν ἐξῆς: α) ἡ κατάληξις αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ
συσύγχα τῶν εἰς ω, οὐχί δὲ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ, τῇ τῶν εἰς μι: β) ἡ κατά-
ληξις εἰς ν, ὡς τρέφοι-ν, ἀμάρτοι-ν, λάδοι-ν, ἀπαντᾷ, ἐν πολλοῖς χωρίοις (ἴδ.
§. 210, 1' γ) πάντες οἱ λοιποὶ τύποι τῆς εὐκτικῆς ἀντιστοιχοῦσι καὶ ἐν αὐτῇ
τῇ συζύγχα τῶν εἰς ω πρὸς τοὺς ἱστορικ. χρόνους τῆς ὀριστικῆς: δ) ἡ γένεσις
τοῦ τύπου εἰς μι ἀνήκει εἰς τὴν μεταγενεστέραν συζύγιαν, καὶ λοιπὸν ἐν
μεταγενεστέρᾳ γλωσσικῇ περιόδῳ, καὶ τοῦντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί ἡ εὐκτικὴ οὐ
μόνον ἐτίθετο ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐργασίᾳ ἐπὶ δοξῶν (ἐκτυπώσεων) ἀναφερο-
μένων εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐν κυρίαις προτάσεσιν ἐπὶ παρόντων ἢ μελ-
λόντων, ὥστε εὐκόλως καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀ. προσώπῳ ἐπεχείρησαν νὰ δώσωσιν
εἰς τὴν εὐκτικὴν τὴν τῶν ἀρκτικῶν χρόνων κατάληξιν μι. Καὶ ἡ διαφορὰ προσ-
έτι τῆς σημασίας τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς εἶνε πολλῶν οὐσιωδεστέρα,
ἢ ὅτι αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τῆς πρώτης τῶν χρόνων διαφορᾶς. Τὴν τελευταίαν
ταύτην ἰδέαν ἀρκούντως ἀνεπτύξαμεν ἐν τῷ ἀριθ. 5. Ἀβάσιμος δὲ πάντως
εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Bäumlein (ἐν τῇ ἐρευνᾷ αὐτοῦ περὶ τῶν ἑλλ. ἐγκλίσεων)
γενομένη ἀντιλογία, ὅστις ᾄσκει τὴν συμβαίνουσαν τῶν τύπων ὁμοιότητα
μεταξὺ τῶν ἀρκτικῶν χρόνων τῆς ὀριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς, καὶ μεταξὺ τῶν
ἱστορικ. χρ. τῆς ὀριστικῆς καὶ εὐκτικῆς, ὡς τι πάντως ἀσήμαντον, ὅτι δηλ. ἡ
λατιν. γλῶσσα ἐν τῇ χρήσει τῆς ἱστορικῆς ὑποτακτικῆς πρὸς ἔκφρασιν τῆς ὑπο-
θέσεως καὶ εὐχῆς δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, π.χ. εἰ τοῦτο λέγοις,
si hoc dicas (καὶ ὅχι diceres), εἴθε τοῦτο γένοιτο, utinam hoc fiat (καὶ
ὅχι fieret). Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀμφοτέροι αἱ γλῶσσαι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ
διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων: τὸ νὰ ληφθῇ ὅμως τοῦτο ὡς ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου
τῆς ἐμῆς; περὶ τοῦτου διδασκαλίας εἶνε πάντως σφαλερόν: ἐπειδὴ δὲ πάσα γλῶσσα
ἔχει τοὺς ἑαυτῆς ἰδιωτισμοὺς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ χοῆσις τῶν ἀρκτικῶν χρόνων τῆς
λατ. ὑποτακτικῆς εἶνε διαφορωτάτη τῆς χοῆσεως τῶν τῆς ἑλληνικῆς: ἔνα ἐξη-
γήσωσι δὲ οἱ νεῶτ. γραμματικοὶ χρόνον τινὰ ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἐγκλίσεσι παραλ-
λήλως ὄντα (ἐνεστ. παρακ. καὶ ὀρ. τῆς ὑποτακτ. καὶ εὐκτικῆς) προσπαθήσαν
νὰ ἐξηγήσωσι κατὰ τρόπον πάντως ἐκ τῶν προτέρων, καὶ χωρὶς νὰ λάβωσι πρὸ

ὀφθαλμῶν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τοὺς τύπους, προσεπάθησαν, λέγω, νὰ ἐξηγήσωσι τὴν διαφορὰν τῶν σημασιῶν ἀμφοτέρων τῶν ἐγκλίσεων διὰ παντοίας σοφιστικῆς μεθόδου, ἐνῶ τοῦναντίον τὸ πρῶτον ἔργον παντὸς γλωσσοδίου πρέπει νὰ ᾔηε ἢ ἐξετάσει τῶν τύπων, καὶ ἐὰν εὕρῃ μεταξὺ τῶν τύπων μεγάλην ὁμοιότητα νὰ ἀναζητήσῃ, ἐν τίνι εἴηε ἡ ὁμοιότης αὕτη, τότε δ' οὗτος θέλει ἰδῆ ὅτι τὸ δημιουργικὸν τῶν τύπων γλωσσικὸν πνεῦμα ἐδημιούργησε τὴν ὁμοιότητα τῶν τύπων ταύτην οὐχὶ ἄνευ λόγου. Διὸ δρεῖλει τις νὰ θαυμάσῃ, πῶς ἄνθρωποι συνέλαβον τὴν ἰδέαν, στηριζομένην ἐπὶ πάντως ἀβασίμου, καθαρῶς τεχνικῆς θεωρίας. ὅτι δὴθεν οἱ Ἕλληνες ἔσχον δύο διαφόρους ἐγκλίσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου πρὸς ἐκφρασιν τῆς δόξης (ἀνατυπώσεως), πῶς μέχρι σήμερον ἐτι ἀνέχονται τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ἐξαιροῦσι τὴν τοιαύτην τῶν τύπων πληθύν, ὡς προτέρημα τῆς ἐλλ. γλώσσης, καὶ πῶς τέλος καὶ αὐτὸς ὁ Κούρτιος, γλωσσοδότης δεινός, δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς τοιαύτης ἰδέας, ὅστις ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ πολλάκις ἐμφαντικώτατα ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἐκ τῶν προτέρων μεθόδου.

§. 394. Χρήσις τῆς Ὑποτακτικῆς.

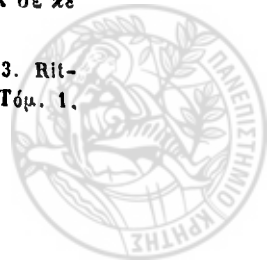
1. Οἱ ἀρκτικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς, ὁ ἐνεστώς δηλ. *παράκειμενος*, ὡς καὶ ὁ ὄριστος κατὰ τὰ ἐν §. 389, 7, a, δηλοῦσι πάντοτε ἐν τῇ ἐλληνικῇ τὸ *δοξαστὸν* ὡς τι *μέλλον*, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν οὐσιωδῶς οἱ χρόνοι οὗτοι ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν χρόνων τῆς λατινικ. καὶ γερμ. ὑποτακτικῆς, ὡς δυναμένων τούτων νὰ ἐκφράσωσι καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν· οἷον *laudat puernm quod diligens sit ἢ fuerit*· *er behauptet, der Kuabe sei fleissig oder sei fleissig gewesen*, ἐπαινεῖ τὸν παῖδα, διότι πιθανὸν νὰ ᾔηε ἢ οὐπῆρξεν ἐπιμελής. Ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσι φαίνεται ἡ ἐλλ. ὑποτακτικὴ δηλοῦσα ἐνίοτε καὶ παρὸν τι, ὡς Ξεν. οἰκ. 13, 8 «ὅταν μὲν πείθηται, λαμβάνει τὶ ὧν δεῖται, ὅταν δὲ ἀμελή, κολάζεται». Πλ. συμπ. 215, d «ὅταν μὲν τοῦ ἄλλου ἀκούωμεν λέγοντος, οὐδὲν μέλει οὐδενί· ἐπειδὰν δὲ σοῦ τις ἀκούη, ἐκπεπληγμένοι εἰσίν», ἰδ. Ἀντιφ. 5. 7· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις καὶ ἐν ἅπασιν τοῖς τούτοις ὁμοίοις διαφέρει ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποτακτικῆς ἀπὸ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστικ. οὐσιωδῶς κατὰ τοῦτο, ὅτι οὗτος μὲν δηλοῖ τι ὄντως παρὸν, ἐκεῖνος δὲ ἐκφράζει, ὅτι ἤδη τὸ πρῶτον ἐκλαμβάνεται τι ὡς παρὸν· διὸ, *ὅταν πείθηται*, δηλοῖ, ἐὰν συμβῇ ὥστε νὰ πείθηται. Ἡ ὑποτακτικὴ ὅμως διαφέρει τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκείνη μὲν δηλοῖ τὴν ἐπικλήθεισιν τῆς μελλούσης πράξεως ἀπλῶς ὡς *προσδοκώμενόν* τι, οὗτος δὲ προὑποτίθησι ταύτην ὡς *φαιρόμενόν* τι, ὡς τι *πραγματικῶς γιγνόμενον*, ἢ παρὰδέχεται καὶ τὴν ἐν τῇ §. 387, 4 μνημονευθεῖσαν σημασίαν.

2. Ἡ ἐλλ. γλώσσα εἶχε τὴν ὑποτακτικὴν πρὸς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος πολὺ πρὸ τοῦ μέλλοντος χρόν. τῆς ὀριστ., ὕστερον παρελθόντος ἐκ συνθέσεως (§. 227). Ἐν τοῖς ὀμηρικ. ἔπεσιν ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται συχνότατα μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν τῷ μέλλ. τῆς ὀριστικῆς σημασίαις, ὡς καὶ ἐν τῇ γοθτικῇ ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστ.

καὶ ὁ τῆς ὑποτακτ. ἐπὶ ἴσης δηλοῦσιν τὸ μέλλον¹⁾. Καταφατικῶς μὲν μόνον ἐν Ζ, 459 «καὶ ποτέ τις εἴπῃσι» = καὶ ποτέ τις ἐρεῖ, λέξει (ἐν στίχ. 462 ἔπεται ὁ μέλλον τῆς ὀρ. μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς σχέσεως τοῦ λόγου· οἷον «ὡς ποτέ τις ἐρεῖ»). Ἰδ. Η, 87 καὶ 91. ζ, 275 «καὶ νῦν τις εἴπῃσι» (ἐν Δ ὅμως 176 καὶ 182 τίθεται ὁ μέλλον καὶ πρό, καὶ μετὰ τὴν τοῦ λόγου μεταβολὴν «καὶ κέ τις ᾧδ' ἐρεῖ» καὶ «ὡς ποτέ τις ἐρεῖ»). μ, 383 «δύσομαι (ἀντὶ -ωμι) εἰς Ἀἶδο καὶ ἐν νεκύεσσι φασίω» = ἐὰν δὲ δὲν ἀνταμειφῶ ὑπὸ σοῦ διὰ τοὺς ταύρους, θὰ συμβῆ νὰ καταβῶ εἰς τὸν ἄδην καὶ νὰ λάμπω ἐν τοῖς νεκροῖς. Ἀρρητικῶς δ' ἄλλως πάντοτε. Η, 197 «οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δῖηται». Α, 262 «οὐ γὰρ πῶ τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἰδῶμαι». ζ, 201 «οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτὸς οὐδὲ γένηται». Καὶ ἐν δευτερευούσῃ προτάσει Α, 559 «τῆ σ' ὄϊω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς (ὄτι) Ἀχιλλῆα τιμῆς, ὀλέσῃς δὲ πολέας. . Ἀχαιῶν» Ἰδ. §. 559, 2. Καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος συνδέεται ἡ ὑποτακτ. ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι δὲν εἶνε ταυτόσημοι ἀμρότεροι αἱ ἐκφράσεις· Ω, 551 «οὐδὲ μιν ἀροτήσεις πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθαι» = οὐδὲ θὰ τὸν ἀναστήσης χωρὶς νὰ ἐλπίσης ὅτι δὲν θὰ σοὶ συμβῆ καὶ ἄλλο κακόν· Ο, 349 κτλ. «ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν. . νοήσω, αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε γνωτοί. . πυρὸς μελάχρῳσι θανάοντα, ἀλλὰ κύνες ἐρέουσι» = θὰ παρασκευάσω αὐτῶ τὸν θάνατον ἀμέσως καὶ οὐδὲ πρέπει τις νὰ σκεφθῆ, ὅτι θὰ ἀποδώσωσιν αὐτῶ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς τὰς ὑστάτας τιμὰς, ἀλλὰ θὰ καταφάγωσιν αὐτὸν οἱ κύνες· π, 437 «οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται = οὐδὲ πρέπει τις νὰ σκεφθῆ, ὅτι θὰ γεννηθῆ τις. Ἐν πολὺ δὲ μετχγενεστέρῃ ἐποχῇ ἀναφίνεται πάλιν ἡ τοικύτη τῆς ὑποτακτικῆς χοῆσις²⁾. Ἄγνωστον δὲ παντελῶς εἶνε τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ ἀττικῇ γλώσσῃ. τὰ δὲ ὀλίγα χωρὶς, ἔνθα τὸ τοιοῦτον ἀπκντᾶ, ἢ εἶνε παρεφθαρμένα, ἢ ἄλλως πως πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι³⁾. Ἡ σύνταξις οὐ μὴ τοῦτο γένηται δὲν ἀνήκει ἐντχῦθα, ἐπειδὴ τὸ μὴ γένηται ἐξαρτᾶται ἀπὸ συμπληρωτέας τινὸς ἐκφράσ. φέβον δηλούσης, Ἰδ. §. 516, 9.

3. Ὅτι ἐν τῇ ὑποτακτικῇ προστίθεται παρ' Ὀμήρ. πολλάκις τὸ κέ ἢ ἄν, οὐδόλως πκράδοξον, ἐπειδὴ πκρ' αὐτῶ καὶ ὁ μέλλον τῆς ὀριστικ. πολλάκις μετὰ τούτου συνάπτεται· ὅτι δὲ τὸ τροπικὸν τοῦτο ἐπίρρημα ὑποδείκνυσι καὶ ἐνταῦθα τὰς περιστάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ πρσδοκία τοῦ γιγνομένου τῆς μελλούσης πράξεως εἶνε κατάδηλον· ἢ σύνταξις δ' αὕτη συμβαίνει ἔν τε καταφατικαῖς καὶ ἀρρητικαῖς προτάσεσι. Α, 137 «εἰ δὲ κε

1) Ἰδ. Grimm Th. IV. σελ. 177.—2) Ἰδ. Lobeck Parerg. σελ. 723. Ritschl praef. ad Thom. M. σελ. LXXXVI.—3) Ἰδ. Porpo εἰς Θεοκ. Τόμ. 1. σελ. 138. καὶ σημ. εἰς 1, 33. Maetznar εἰς Αὐκοῦργ. 63 σελ. 192.

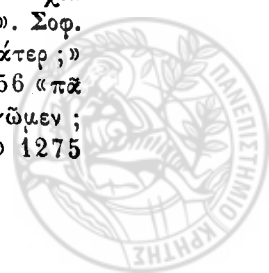
μη δώωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι» = ἐάν δὲν θὰ μοι δώωσι περιμένετε (ἐστὲ βέβαιοι), ἐγὼ αὐτὸς θὰ τὸ λάβω. 205 «ἤς ὑπεροπλήσει τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσση» = ἐν τῇ αὐθαδείᾳ του κείται νὰ περιμένη, ὅτι ταχέως θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν. Γ, 54 «οὐκ ἄρτοι χραίσμη κίθαρις». Ἰδ. Α, 387 «εἰ . . πειρηθείης, οὐκ ἄρτοι χραίσμησι βίος». Ξ, 235 «πέιθευ· ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα». Ἰδ. Π, 129 «δύσει τεύχεα θάσσον· ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω. Α, 184 «τὴν μὲν ἐγώ . . πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βριστήδα». Γ, 417. Α, 433 «ἢ κεν . . ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης». Β, 488 «πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (ἀντί - σωμαί) οὐδ' ὀνομήνω». Συνδέεται ἡ τοιαύτη ὑποτ. καὶ μετ' εὐκτικῆς μετὰ κέρ' ὡς Σ, 308 «οὐ μιν ἔγωγε φεύξομαι . . , ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι, ἢ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἢ κε φεροίμην» = νὰ προσδοκᾷ τις ἢ ὅτι θὰ νικήσῃ αὐτὸς, ἢ ὅτι ἐγὼ ἴσως θὰ τὸν νικήσω· ἐν τῇ μετὰ τοῦ κέ εὐκτικῇ κείται μετριοφροσύνη τις· δ, 692 ἄλλος τις βασιλεύς, λέγει ἡ Πηνελόπη «ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη· κείνος (Ὀδυσσεύς) δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει», = δυνατὸν ἄλλος τις βας. κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλον νὰ μισήσῃ, ἄλλον ἴσως καὶ ν' ἀγαπήσῃ· δ' Ὀδυσσ. ὅμως οὐδέποτε καὶ πρὸς οὐδένα ἄνθρωπον ἐφέρετο μετ' ἀδικίας· καὶ ἐνταῦθα τὸ φιλεῖν τῶν βασιλέων εἶνε μετριοφροσύνη πρὸς τὸ ἐχθαίρειν αὐτῶν, ἵνα ἐξάρῃ τὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ τοῦ Ὀδυσ. ἀντίθεσιν.

4. Τὸ ἄ. πρὸς. τῆς ὑποτακτικῆς τίθεται πρὸς ἔκφρασιν παρακελεύσεως, προτροπῆς (conjunctivus adhortativus, ὑποτακτικὴ παρακελευσματικὴ), ὅτε τίθεται τὸ ἀρνητικὸν μὴ ἴωμεν = *eamus*, ἄς πορευώμεθα· μὴ ἴωμεν = *ne eamus*, ἄς μὴ πορ. Β, 236 «οὐκαδέ περ . . τεώμεθα»· χ, 77 «ἐλλώμεν δ' ἀνά ἄστνυ». Μ, 216 «μὴ ἴωμεν» (= ἴωμεν). Εὐρ. Ἡρακλ. 559 «σαφῶς κελεύεις μὴ τρέσης μιάσματος τοῦμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλεύθερος θάγω». Ξεν. Κύρ. 8: 1, 5 «παρῶμέν τε . . , ἀσκῶμέν τε . . , παρέχωμέν τε». Συχνάκις δὲ καὶ μετὰ τῶν ἄγε, φέρε, ἔα (ὡς καὶ μετὰ τῶν δεῦρο, δεῦτε, εἰ καὶ σπανιώτερον) ἴωμεν· οὕτω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ μεθωμηρικῇ γλώσσῃ, ἰδίχ δὲ ἐν τῷ ἄ. ἐνικ. προσώπῳ, ὡς τοῦτο καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρ. οἶον, 1, 60 «ἀλλ' ἄγ' ἐγών . . ἐξείπω»· 26 «ἀλλ' ἄγετε . . πειθώμεθα πάντες». Σοφ. Φιλ. 1452 «φέρε νῦν στείχων χώρην καλέσω» = *invocem*. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 529 «φέρ' ἐκπύθωμαι». Βα. 341 «δεῦρό που στέγω κἄρα». Ἡρόδ. 7, 103 «φέρε, ἴδω». Πλ. Φαίδ. 63, b «φέρε δῆ, ἦδ' ὅς, πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσομαι». Πλ. σοφ. 239, b «ἔα σκεψώμεθα». Ἡ ὑποτακτ. αὕτη συνδέεται ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλων προστακτικῶν· οἶον Ζ, 340 «ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δῶ». Χ, 450 «δεῦτε, δῶ μοι ἐπεισθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται». Ψ, 71 «θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀίδαο περὶ

σω». X, 416, Εὐρ. Ἴππ. 567 «ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω». 1354. Ἡράκλ. 559. Ἥλ. 962. Σοφ. Φίλ. 359. Πλ. πολιτ. 457, c «λέγε δὴ, ἴδω». Δύναται δὲ νὰ ἔπηται τῇ τοιαύτ. ὑποτ. καὶ μέλλ. τῆς ὀριστικ., ὅστις ἐκφράζει τὴν τέλεισιν τοῦ προηγηθέντος· 1, 61 «ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν . . ἐξέλω καὶ πάντα διέξομαι» = ἀλλ' ἔλα ἄς εἴπω ἐγώ. ., καὶ θὰ διηγηθῶ πάντα λεπτομερῶς Ξ, 129. 131. Μετὰ τοῦ μῆ. A, 26 «μῆ σε, γέρον, . . κίχαιω» = νὰ μῆ σὲ ἐπιτύχω γέρον. X, 123 «μῆ . . ἴκωμαι». Θουκ. 3, 9 «μηδέ τῳ χεῖρους δόξωμεν εἶναι». Ξεν. ἀν. 7. 1, 29 «μῆ μαινώμεθα» Πλ. Φαίδρ. 271, c «μῆ πειθώμεθα». Φίλ. 20, a, «μῆ οἰώμεθα». Σοφ. Οἰδ. κ. 174 «μῆ δῆτ' ἀδικηθῶ» = ἄς μῆ βέβαια ἀδικηθῶ. Τρ. 802 «ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον . ., μηδ' αὐτοῦ θάρω» = μηδ' ἄς ἀποθάνω αὐτοῦ.

Σημ. 1. Περὶ τῆς κατὰ γ'. πρόσωπ. προτροπῆς ἴδ. §. 395, 7. Περὶ τῆς μετὰ τοῦ μῆ ἀπαγορευτικῆς ὑποτακτικῆς (conjunctivus prohibitivus) κατὰ β'. πρόσωπ. οἷον μῆ γράψης, ἴδ. §. 397. Περὶ τοῦ φέρε μάθης, ἴδ. §. 395, 7. Τὸ τροπικὸν ἐπιββ. ἄν (κέν) δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ παρακλεισματικῇ ὑποτακτικῇ.

5. Τῆς ὑποτακτικῆς τὸ α'. πρόσωπ. τίθεται ἐπὶ ἀμφίβολου ἐρωτήσεως (conjunctivus deliberativus, ὑποτακτικῆ συμβουλευτικῆ), τοῦ λαλοῦντος καθ' ἑαυτὸν σκεπτομένου, τί τὸ πρακτέον ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων ἀρνητικὸν μόρ. καὶ ἐνταῦθα εἶνε τὸ μῆ. Ἡ ὑποτακτικῆ αὕτη ἀναφέρεται κυρίως καὶ μόνον εἰς τὸ α'. πρόσωπ., διότι μόνον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην δύναται τις νὰ ὑποβάλῃ εἰς ἐρώτησιν διὰ τὸ γ'. ταύτης πρόσωπ. τότε μόνον δύναται νὰ τεθῆ, ὅταν ὁ ἐρωτῶν ὀμιλῇ, ὡσεὶ ὀμίλει τρίτος τις, μεταχειρίζεται δὲ τότε τὴν ἄντων. τίς, ἥτις κεῖται ἀντὶ τοῦ α'. τρόπον τινὰ προσώπου. Ἡ συμβουλευτικῆ ὑποτακτικῆ οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἡ παρακλεισματικῆ ὑπὸ ἀμφίβολου ἐρωτήσιν τιθεμένη· οἷον, φύγω = ἄς φύγω· φύγω; = πρέπει νὰ φύγω; Αὐτὸς ὁ λαλῶν δὲν θέλει νὰ ποιήσῃ τὴν δικάγνωσιν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν περὶ τούτου γνώμην ἄλλου τινός· ο, 509 «πῆ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω, τεῦ δώμαθ' ἰκάνω;». π, 138 «ἦ . . ἄγγελος ἔλθω;» A, 404 «ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω; = φεῦ εἰς ἐμὲ τί ἄρχε θὰ πάθω; ε, 465 «ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μῆκιστα γένηται;» = τί τέλος πάντων ἄρχε γε θὰ μοῦ συμβῆ ἀκόμη; = τί ἐγὼ μῆκ. γένωμαι; ὡς παρ' Αἰσχλ. ἐπτ. 279 «τί γένωμαι;» 1049 «τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μῆσωμαι;» Ἡρόδ. 4, 118 «τί γὰρ πάθωμεν μῆ βουλομένων ὑμέων τιμωρέειν;» Αἰσχλ. Εὐμ. 757 «στενάξω; τί ρέξω; γένωμαι; (ἀντὶ τί γέν.).» Σοφ. Οἰδ. κολ. 310 «ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;» Aἴ. 404 «ποῖ τις οὖν φύγη; (= ποῖ φύγω;). Εὐρ. Ἐκ. 1056 «πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω;» Ἴων 758 «εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; Μῆδ. 1271 «οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χεράς;» 1275

«παρέλθω δόμους;» Σοφ. Οιδ. κ. 170 «ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;» = *qui consilii cariamus?* ποῖζν γνώμην νά λάβω; Πλ. Φιλ. 15, c «πόθεν οὖν τις ἀρξήσεται;» = πόθεν ἀρξώμεθα; ἴδ. Stallbaum. Δημ. 18, 124 «πότερόν σε τις, Αἰσχίνη, τῆς πόλεως ἐχθρόν ἢ ἐμόν εἶναι φῆ;» = πότερον φῶ; Δημ. 22, 64 «εἶτα ταῦθ' οὗτοι πεισθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν σε ποιεῖν καὶ τὰ τῆς σῆς ἀνακισθησίαις καὶ πονηρίαις ἔργα ἐφ' αὐτοὺς ἀναδέξωνται;» ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα ὁμιλεῖ, ὥσει οἱ ἄλλοι οὗτοι ὠμίλου, ἀντὶ νά εἴπῃ, πότερον πεισθῶμεν. . ἀναδέξώμεθα; 29, 37 «τί σοι ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες;» ἴδ. 19, 138. Πλ. νόμ. 719, e μ. Stallb. Σπανιώτατα τίθεται ἐπὶ πρῆγματων. Δημ. 20, 117 «εἰ μὴδ' ἀν εἰς τοῦτ' ἔχοι δεῦξαι γεγονός, τίνος ἔνεκ' ἐφ' ἡμῶν πρῶτον καταδειχθῆ τοιοῦτον ἔργον;» οὕτω γράφει ὁ Βέκκερος κατὰ Σ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ vulg. καταδειχθῆ, ὅπερ ἴσως εἶνε ὀρθότερον. Καὶ τὸ β'. πρόσ. τίθεται, πλὴν ἐν ἐρωτήσῃ πλαγίῃ. Ἀρρ. ὄρν. 164. «Ἐπ. τί σοι πιθώμεσθ'; Πει. ὅ, τι πίθησθε;» ὥσει ὠμίλει ὁ Ἐποψ, ἐν ὀρθῇ ἐρωτήσῃ ἤθελεν εἴπῃ, τί πιθώμεθα; δηλ. ἐρωτᾷς εἰς τὸ πρόπει νά ὑπακούητε; (Εὐρ. Ἡρ. μιν. 1417 «πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς;» ὁ μὲν Ἐρμαν. εἰς τὸ περὶ τοῦ μορ. ἀν II, 4 ἀναγιγνώσκει ἐνίπτει, ὁ δὲ Δινδῶρ. θέλει, πῶς οὖν ἀν εἴποις;) Πολλάκις τίθεται ἢ τοιαύτ. ὑποτ. καὶ μετὰ τὰ, βούλει ἢ βούλεσθε (ἀλλὰ καὶ θέλεις Σοφ. Οιδ. τ. 651. Ἡλ. 80), δὲν ἐξαρτᾷται ὁμῶς αὐτῇ ἐξ αὐτῶν. Σοφ. Φιλ. 761 «βούλει, λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;» Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 1 «βούλει, σκοπῶμεν;» 3. 5, 1. 4. 2, 13. 16. Ἀρρ. ἱππ. 36 «βούλει. . φράσω;» Πλ. Γοργ. 454, c «βούλει οὖν, δύο εἶδη θῶμεν πειθοῦς;» Εὐρ. Ἐκ. 1042 «βούλεσθ', ἐπεισπέσωμεν;» Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἢ οὖν βούλεσθε, ὑμῖν διαλέγωμαι;» Καὶ μετὰ τοῦ μῆ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 45 «πότερον βίβν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι;» Πλ. πολ. 335, c «μὴ φῶμεν; πᾶν μὲν οὖν.» 337, b «πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι;» Ὅπου ὁμῶς κεῖται τὸ οὐ, ἀναφέρεται τοῦτο οὐχὶ εἰς τὴν ὑποτακτ., ἀλλ' εἰς ἄλλην λέξιν' οἷον Πλ. Γοργ. 514, c «φῶμεν ταῦτα ὀρθῶς λέγεσθαι ἢ οὐ» = ἢ οὐκ ὀρθῶς λέγεσθαι; Τίθεται δὲ ἢ ὑποτακτ. αὐτῇ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων τῆς ἀγαρακτικῆσεως, τοῦ θαυμασμοῦ ἢ τῆς εἰρωνείας, καὶ δὴ οὕτως, ὥστε ἐπαναλαμβάνεται τὸ κελευστικὸν ἢ συνώνυμον τούτου ῥήμ. Ἀρρ. Λυσ. 530 Λυσ. σιώπα. Πρ. σοί γ', ὦ κατάρκτη, σιωπῶ γώ;» βῆτρ. 1135 «Διόν. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν. . Αἰσχλ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδε;» Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 36 «μὴδὲ σὺ διαλέγου νεώτεροις τριάκοντα ἐτῶν. Μηδέ; ἀν τι ὠνῶμι, ἔφη, ἦν πωλῆ νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, ἔρωμαι, ὀπόσου πωλεῖ;» Οὕτω ἐν πλαγίαις ἐρωτημ. προτάσει καὶ κατὰ β'. ἔτι καὶ γ'. πρόσ. πλὴν τότε μόνον, ὅταν ταῦτα ἀποδίδωνται εἰς ἀ. ἐν τῇ ὀρθῇ ἐρωτ. προδῶπον. Η, 436 «διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε. . ἢ μιν

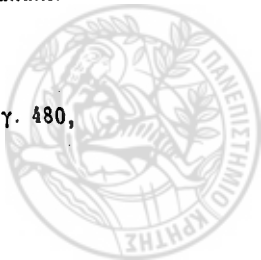
ζῶν ἐόντα . . θεῖω . . ἐν πίνι δῆμῳ ἢ ἡδη . . δαμάσω». Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16 «τὰ ἐκπώματτα οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάκτα δῶ». Πρόσ. β'. Ξεν. ἀπομ. 2. 1, 23 «ὄρω σέ, ὦ Ἡράκλειε, ἀποροῦντα, ποῖαν ὁδὸν ἐπι τὸν βίον τράπη» ἐν ὄρθ. ἐρωτήσῃ = ποῖαν ὁδὸν τράπωμαι; Πρόσ. γ'. Ξεν. ἀπομ. 2. 1, 21 «φησὶ Ἡρακλέα καθῆσθαι ἀποροῦντα, ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται». Πλ. Φαίδ. 115, d «ἐρωτᾷ δὴ, πῶς μὲ θάπητη» ὄρθ. ἐρ. = πῶς σέ θάπτω; Θουκ. 4, 13 «ἀπορήσαντες, ὅπη καθορμίσονται, ἐς Πρωτὴν τὴν νῆσον ἔπλευσαν» ἐν ὄρθ. ἐρ. = πῆ καθορμισώμεθα; ἴδ. 28. 6, 25 «ἔφη χρῆσαι λέγειν, ἦντινα αὐτῷ παρρασκευὴν Ἀθηναῖοι ψηφίσονται». ὄρθ. = τίνα παρρασκ. ἡμεῖς Ἀθ. ψηφισώμεθα; Συχνότατα τὰ, ἔχω, οὐκ ἔχω, ὅ,τι λέγω, ποιῶ. Ξεν. οἰκ. 7, 20 ἀνάβ. 1. 7, 7 «οὐκ ἔχω, ὅ,τι δῶ», 2. 4, 20. Θουκ. 2, 52 «οἱ ἀνθρώποι οὐκ ἔχοντες, ὅ,τι γένωνται, ἐς ὀλιγορίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ δαίμων». Πλ. πολ. 368, b «οὔτε γάρ, ὅπως βοηθῶ, ἔχω, οὔτ' αὖ, ὅπως μὴ βοηθῶ, ἔχω».

Σημ. 2. Συνήθης ἄλλως εἶνε ἢ μετὰ τοῦ βούλει, βούλεσθε σύνταξις τῆς ὑποτακτ. Πλ. πολ. 372, e «εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκαλύσει». (Τὰ δὲ παρὰ Φαίδ. 95, e, προσθῆς καὶ ἀφέλῃς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦ ἔνα). Περί τῆς ὑποτακτ. ἐν πλαγ. ἐρωτ. προτάσει μετὰ χρόνον ἱστορικόν, ἴδ. §. 595.

Σημ. 3. Ὅτι δὲ μεθ' ὁμοίας σχεδὸν σημασίας τίθεται καὶ ὁ μέλλων τῆς ὀριστικ., εἶδομεν ἐν §. 387, 4, ἀρνήσις ὁμοῦς εἶνε τότε τὸ οὐ' διὸ συνδέεται ἐνίοτε τὸ οὐ μεθ' ὑποτακτικ. Αἰσγλ. ἰκέτ 758 «τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν;» Σοφ. Τρ. 973 «τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;» Εὐρ. Ἰ. 758 «εἰπόμεν ἢ σιγῶμεν ἢ τί δράσομεν;» Πλ. συμπ. 213, a «ἀλλὰ μοι λέγετε. . . εἰσῶ ἢ μή; συμπέσθε ἢ οὐ;» Διὸ λέγεται μὲν συνήθως οὐκ ἔχω, ὅ,τι χρήσωμαί τινα (Πλ. Γοργ. 466, a. Εὐθύδ. 287, c. πολ. 368, b), ἐνίοτα ὁμοῦς καὶ, ὅ,τι χρήσομαι· οἶον Πλ. Γοργ. 521, b «οὐχ ἔξει, ὅτι χρήσεται αὐτοῖς(1)». Ὁ μὲν μέλλων τῆς ὀριστικ. δηλοῖ ἀπλῶς τὸ μέλλειν, ὀφείλειν, χρῆσαι ἄνευ συμβουλῆς, ἢ δὲ ὑποτακτ. σύνμα καὶ τὴν συμβουλήν, τὴν ἀπορίαν (ἀμφιβολίαν) τοῦ ἐρωτῶντος. Διὸ διαφέρουσ. πρὸς ἄλληλα καὶ τὰ, πῶς λέγομεν; καὶ πῶς λέγωμεν; = πῶς λέγομεν; καὶ πῶς πρέπει λέγωμεν; (2) Πολλῶς ἐν πλαγ. ἐρωτήσῃ τίθεται τὸ χρῆ ἀντὶ τῆς ὑποτακτ. ἢ τοῦ μέλλ. τῆς ὀριστικ. Αἰσγ. Προμ. 663 «θεοπρόπους Ἰαλλεν, ὡς μάθοι, τί γρή. . πράσσειν». Εὐρ. Ὀρ. 289 «ἔξιστόρου νιν, μητέρ' εἰ κτεναί με γρή». Ἀρφ. Πλ. 36. Θουκ. 1, 91 «οὐκ εἶχον, ὅπως γρή ἀπιστήσαι» μ. σ. Πόππ., ἴδ. 7, 44. Ξεν. ἑλλ. 2. 2, 10. Ἀγ. 2, 13. Κύρ. 1. 4, 24. 4. 5, 19. Πλ. συμπ. 190, c, μ. σ. Stallb.

Σημ. 4. Εἰς τὴν συμβουλευτικὴν ὑποτακτ. ἐν ὄρθῃ ἐρωτήσῃ δὲν προστίθεται τὸ τροπικ. ἐπίρρ. ἀν (κέν)· ἐν τοῖς ὀλίγοις δὲ χωρίοις ἔνθα ἢ σύνταξις αὕτη ἀπῆντα ἐν ταῖς ἀρχαιοτέροις ἐκδόσεσι, νῦν κατὰ καλλίτ. χειρόγρ. ἢ ἀπαλεί-

1) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 465, c. - 2) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 480, b. Schneider εἰς Πλ. 373, d.

φται τὸ ἄν. ἢ ἐξηγείται ἄλλως· οἷον Πλ. νόμ. 655, c(1). 'Ἐν πλαγαίαις δ' ἔρωτης. ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρ. μὲν πολλάκις μετὰ τῶν, εἴ κεν, αἴ κεν, ἤ κεν, ὡς καὶ, ὅ τι κεν, ὅπως κεν, παρ' ἀττικοῖς· δ' ἐνίοτε μετὰ τῶν, ἔάν, ὅπως ἄν μεθ' ὑποτακτ. Αἱ πλάγαι ὁμοῦς αὐταὶ ἐρωτήσεις πρέπη νὰ διακριθῶσι τῶν ἀνωτέρω ἄνευ τοῦ ἀνμνημονευθεῖσάν ὑποτακτ., ἐναῖς ἢ ὑποτακτ. δηλοτινέργεταν βουλητικῆν, τοῦ λαλοῦντος καθ' ἑαυτὸν σκοπεμένου τί πρέπει, χρῆ πρᾶττειν' διὸ αἰ πλάγ. ἐρωτήσ. μετὰ τῶν, εἴ κεν κτλ., ἔάν, καὶ ὑποτ., τίθενται ἰδίᾳ μετὰ τὰ σκέψεως σημαντικὰ βήμ.· οἷον φράζεισθαι παρ' Ὀμ., σκοπεῖν, σκέψασθαι, ἀμφοσθητεῖν, κ.τ.λ.(2), ἔάν πρέπη νὰ ἐξενεχθῆ, ὅτι σκέπτεται τις ἄν (=εἰ), ἢ πῶς (=ὅπως), κατὰ τὰς περιστάσεις (κέν, ἄν) πρέπη τις νὰ πρᾶττη. I, 619 «φρασσόμεθ', ἢ κε νεώμεθα. . . ἢ κε μένωμεν». 701. α, 205 «φράσσεται, ὡς κε νέηται». 6, 168. 368. α, 295 «φράζεσθαι. . . ὅπως κε μνηστήρας. . . κτείνης». 6, 332 «τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὶ· τῆλε φίλων ἀπύληται, ἀλώμενος ὡσπερ Ὀδυσσεύς;» N, 742 «ἔνθεν δ' ἄν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἢ κέν ἐνὶ νῆεσσι. . . πέσωμεν, αἴ κ' ἐθίλησι θεοῖ; βόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα παρ' νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες». Δ, 71 «πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες. . . ἄρξωσι» κτλ., ἴδ. 6, 316. X, 130 «εἶδομεν, ὅποτέρω κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ». δ, 545 «ἀλλὰ τάχιστα πείρα, ὅπως κεν δῆσῃν πατρίδα γαίαν ἴκηαι». ψ, 140 «φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἔγγυαλίξῃ». Πολλάκις νοητέον ἔξωθεν βῆμα ἀποπέρας ἢ σκέψεως σημ. Σ, 307 «ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι, ἢ κε φέρῃσι μέγα κλέος ἢ κε φεροίμην». Θ, 532 «εἶσομαι, εἴ κε μ' ὁ Τυδείδης. . . ἀπώσεται (=ἦται), ἢ κέν ἐγὼ. . . φέρωμαι». X, 244. Πλ. Πρωταγ. 319. b «σοὶ δὲ λέγοντι οὐκ ἔχω ὅπως ἄν ἀπιστῶ». Ἐκ τοῦ εἰ ἄν προηλθεν τὸ ἔάν. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 12 «σέψαι, ἔάν τὸδε σοὶ μάλλον ἀρέσκη». Πλ. Μέν. 89, d «σέψαι, ἔάν σοι δοκῶσι εἰκότως ἀπιστεῖν». Γοργ. 452, c «σκόπει, ἔάν σοι πλοῦτου φανῆ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν». Κρατ. 397, e. 400, a. Ξεν. ἑλλ. 1. 6, 9 «δεῖ ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις συμμάχοις, ὅπως ἄν τάχιστα βλάπτωμεν τοὺς πολέμους». Οὕτω καὶ τὸ, πό τερα ἄν. . ἢ ἄν. Δημ. 19, 415 «πό τερ' ἄν μηδὲν ἀδικῶν φαίνεται τὴν πόλιν ἢ κἂν ἀδικῶν, σκοπεῖτε».

6. Ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ μὲν τοῦ μὴ δηλοῖ τὸν φόβον ὅτι ἴσως θὰ συμβῆ τι, μετὰ δὲ τοῦ μὴ οὐ, ὅτι ἴσως δὲν θὰ συμβῆ. Τὸ μὴ τοῦτο, ὡς ὀψόμεθα ἐν §. 516, 7, πρέπει νὰ ὑποληφθῆ, ὡς λέξις ἐβωτηματικὴ = ἴσως θὰ, μήπως θὰ, τὸ λατ. *pum*, καὶ νὰ ἀναφερθῆ εἰς ἔκφρασιν φόβου, ὅστις παρίσταται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λέγοντος. A, 195 «μῆ τι χολωσάμενος βέξῃ κκχὸν υἱας Ἀχαιῶν» = φοβοῦμαι μήπως ὀργισθεῖς πρᾶξῃ κκχὸν τι εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, φοβοῦμαι, ὅτι ὀργισθ. θὰ πρᾶξῃ ἴσως κ. τι εἰς τ. Ἀχ., θὰ πρᾶξῃ ἴσως κκχ. τι, ὅπερ δὲν θέλω. B, 195. Π, 128. Δ, 37 «ἔρξον ὅπως ἐθέλεις μὴ τοῦτό γε νεῖκος δπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται» = ἢ ἔρις

1) ¹Id. Hermann de partic. ἄν σ. 93 κτλ. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 655, c. εἰς Φιλ. d. Φαίδρ. 231, d. Σοφ. Τρ. 946 ἔχουσι μὲν οἱ κώδ., πό τερ' ἄν πρότερ', ἠδὲνατο ὁμοῦς τὸ μεταξὺ τοῦ ΠΟΤΕΡΑΠΡΟΤ. ἄν νὰ θεωρηθῆ εὐκόλως ὡς γραφικ. λάθος, διὸ ὁ Ἑρμαννος καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐκδόται ὀρθῶς ποιῶσιν ἀπαλείφοντες τὸ ἄν.—2) ²Id. Kuhnast Repräsentat. im Gbr. des sog. apoteles. Konjunctivs σελ. 57.

αὕτη ἴσως θὰ ἀποβῆ εἰς ἀμφ. ἡμᾶς μέγας ἀγὼν ἐρίδος, ο, 12, «μὴ τοι κατὰ πάντα γάρωσιν» = οὔτοι (οἱ μνηστῆρες) ἴσως θὰ σοῦ καταφάγωσι πάντα· ε, 356. 467. χ, 213 «Μέντορ, μὴ σ' ἐπέεσσι παραπεπίθηναι Ὀδυσσεύς». Πλ. Γοργ. 462, ε «μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν» = ἴσως θὰ ἦνε ἀγροικότερον τοῦ δέοντος νὰ εἶπω τὴν ἀλήθ. Θεαίτ. 188; d «μὴ ἀπλοῦν ἦ, ὅτι ὁ τὰ μὴ ὄντα περὶ ὄτουσῶν δοξάζων οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ ψευδῆ δοξάζσει». Παρμ. 130, d. A, 28 «μὴ νύ τοι οὐ χραίστην σκῆπτρον» = (μήπως δὲν) ἴσως δὲν θὰ ὠφελήσῃ σε τὸ σκ. (Παρὰ Πλ. πολ. 393, ε ἐν πλαγίῳ λόγῳ τίθενται ταῦτα καὶ μετ' εὐκτικῆς μετὰ χρόνον ἱστορικὸν κατὰ τὰ ἐν §. 393, b «ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαιεν ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἔλθεῖν, μὴ αὐτῶ τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι), ἰδ. A, 566. O, 163. Ω, 569. Ἡρδ. 5, 79 «ἀλλὰ μᾶλλον μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρηστήριον». Πλ. συμπ. 194, c «εὖ οἶδα, ὅτι, εἴ τισιν ἐντύχοις, οὓς ἠγοῦο σοφοῦς, μᾶλλον ἂν αὐτῶν φροντίζοις ἢ τῶν πολλῶν· ἀλλὰ μὴ οὐχ οὔτοι ἡμεῖς ὄμεν» = ἀλλ' ἴσως δὲν θὰ εἴμεθα ἡμ. οὔτ. 214, c «καλῶς μὲν λέγεις, μεθύοντα δὲ ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ἦ» = τὸ νὰ παραβάλλῃ τις ἄνδ. μεθυσμένον· πρὸς τοὺς λόγ. τῶν νηστικῶν ἴσως δὲν θὰ ἦνε δίκαιον. Κρατ. 436, b «ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἐχῆ, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἦ εἰδότα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα»· ἰδ. 432, a. b' 438, c. 440, c. ἀπολ. 39, a «ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ἦ χαλεπόν, ὧ ἄνδρες θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον πονηρίκην», ἰδ. Κριτ. 48, c. Παρμ. 136, d. Μεν. 94, e. Φαίδ. 69, a. Οὕτω καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετὰ τὰ φροντίδος, πύστεως καὶ τὰ τούτοις ὄμ. ῥήματα. Δημ. 1, 18 «ὄκνῶ, μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται»· ἰδ. §. 516, 7, 8· περὶ δὲ τοῦ οὐ μὴ ἐν §. 516, 9.

Σημ. 5. Ἴνα δὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος ἀκριβέστερον πάρασταθῆ, τὰ μὴ, μὴ οὐ συντάσσονται ὀριστικῆ, εἰ καὶ τοῦτο σπανίως συμβαίνει(1). Πλ. Γοργ. 512, d «ὄρα, μὴ ἄλλο τι τὸ γενναῖον καὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ τοῦ σώζειν τε καὶ σώζεσθαι· μὴ γὰρ τοῦτο μὲν, τὸ ζῆν ὅποσονδὲ χρόνον, τὸν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον· ἐστὶ καὶ οὐ φιλοψυχτέον» = διότι· τὸ νὰ ζῆ ὅσον οἶόν τε μακρότερον ὁ ἀληθῆς ἄνθρωπος πρέπει ὅντως νὰ τὸ περιφρονῆ καὶ νὰ μὴ φιλοψυχῆ· ὅπερ ἠδύνατο νὰ ῥηθῆ καὶ οὕτως· «ὄρα, μὴ (πρόσεχε, μήπως, ἴσως)·· ἐατέον ἐστὶ καὶ οὐ φιλοψ. Πρωτ. 312, a «ἀλλ' ἄρα·· μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἐσεσθαι, ἀλλ' ὅσα περ ἢ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κηρυκτοῦ καὶ παιδοτρίβου» = νομίζεις βεβαίως, ὅτι ἢ παρὰ Πρωτ. μάθησίς σου δὲν θὰ ἦνε ἴσως τοιαύτη, ἀλλὰ μᾶλλον τοιαύτη· ἀντὶ τοῦ· ὄρα, μὴ οὐ·· ὑπολαμβάνεις = πρόσεχε, ἴσως (μήπως) ὑπολαμβάνεις, ὅτι ἢ παρὰ Πρωτ. μᾶθ. σου δὲν θὰ ἦνε ὅποια ἢ παρὰ τοῦ γραμμ. κτλ. Μεν. 89, c. «Σ. ἴσως νῆ Δία (δηλ. ἀναγκαῖόν ἐστιν)· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ

(1) 13. Aken Grundzüge der Lehre v. Temp. u. Mod. §. 326.

λιν» = ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσ. Κ. τ. πόλιν. Ξεν. ἀνάβ. 1. 10, 5 «ὁ Κλέαρχος ἐβουλεύετο, εἰ πέμποιεν τινὰς ἢ πάντας ἴοιεν» = ἂν ἔπρεπε ν. πέμπ. τ. ἢ πάντ. νὰ πορ. 17. 7. 4, 10 «ἐπήρετο ὁ Σεύθης τὸν παῖδα, εἰ παῖσειεν αὐτὸν» = ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν φωνεῖση. ἀπομν. 4. 2, 10 «δισσιώπησεν ὁ Εὐθύδημος σκοπῶν, ὅ,τι ἀποκρίναιτο». ἐλλ. 1. 3, 21. 4, 15. 7, 7. 2. 1, 2 κτλ.

Σημ. 1. Περί τῆς εὐκτ. ἐν τοιαύταις ἐρωτήσεσι μετὰ χρ. ἀρκτικῶν ἐν τῇ κυρίῳ προτάσει, ἴδ. σημ. 5.

2. Δεύτερον τίθεται ἡ εὐκτ. ἐν κυρίκις προτάσ. κατὰ τὰ ἐν §. 393, 7 καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἡ πρᾶξις τῆς ἀνατυπώσεως (δόξης) κεῖται ἐν τῷ παρόντι. Ἐὰν μὲν ἐνεστῶσα δόξα ἐκφράζεται διὰ τῆς ὑποτακτ. ὅλον ἴωμεν = *eamus*· τί εἰλωμεν; *quid dicamus?*, τότε ἡ ἐπαλήθευσις τῆς δόξης ταύτης ὑπολαμβάνεται ἢ προσδοκᾶται ἐκ τοῦ πικρόντος χρόνου· ἐὰν δὲ δόξα ἐνεστῶσα ἐκφέρηται διὰ τῆς εὐκτ. (ἱστορικ. χρ. ὑποτακτ.), τότε ὁ λαλῶν παρίστησι τὴν δόξαν *κεχωρισμένην τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ λαλεῖ*. Διὸ ἡ οὕτως ἐκπεφρασμένη ἐνεστῶσα δόξα συνδέεται πολὺ φυσικῶς μετὰ τῆς δευτερευούσης ἐννοίης τῆς ἀβεβαιότητος.

3. Διὸ τίθεται ἡ εὐκτικὴ ἐν κυρίκις προτάσεσι· - α) πρὸς ἐκφρασιν ὑποθέσεως, ἀμφιβόλου δηλ. πιθανότητος, ἀποδοχῆς, ἐνδόσεως, ὑποχωρήσεως, ὁμολογίας¹). Ἀμφιβόλον λοιπὸν ἀφίσταται ἂν τὸ ῥηθὲν ἦνε ἢ δὲν ἦνε πιθανόν· ὁ πεζὸς λόγος προστίθησιν ἐν ταύτῃ περιπτώσει εἰς τὴν εὐκτ. τὸ *ἄν*, ἴδ. §. 396. Τὴν εὐκτ. ταύτην μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ *ἄν* συνειθίζουσι νὰ κκλῶσι *δευνητικὴν εὐκτικὴν* = *optativus potentialis*· ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ δὲν τίθεται ὁ μέλλων τῆς εὐκτικῆς, ἴδ. §. 396, Α. 2. Ἀρνητικὸν μόριον κεῖται τὸ οὐ (περὶ δὲ τοῦ μὴ ἐν Πλ. Φαίδ. 106, d, ἴδ. §. 513, 2). Τ, 321 «οὐ μὲν γὰρ τι κκκώτερον ἄλλο πάθοιμι, οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην» = δὲν ἤθελον ἴσως πάθη ἄλλο τι χειρ. κακόν. γ, 231 «ῥεῖξ θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι» = ἐξὸν ἦν, ἡδύνατο νὰ σώσῃ. α, 265 «τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίχτο πικρόγαμοί τε» = ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὁ Ὀδ. ἤθελε συγκρουσθῆ πρὸς τοὺς μνηστ.· διὸ, ἂν ἴσως (= εἰ ὁμιλήσειεν). ξ, 193 «εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῆ ἡδὲ μέθυ. ., ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἐποιεν, ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄπαντα οὔτι δικηρῆζαίμιν λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ» δηλ. *sit sane nobis satis cibi aliisque in opere occupati sint; ego tamen haud facile omnia perficiam*. π, 386 «βρίστον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν. . οἰκίαν δ' αὐτε κείνου μητέρι δοίμεν ἔχειν» = τὴν δὲ οἴκ. (οὐδεὶς φθόνος) πιθανὸν νὰ ἐδίδομεν εἰς τὴν μητ.

1) Περί τῆς εὐκτ. ἄνευ τοῦ ἂν ὑπὸ τὴν σημασίαν τῆς εὐκτ. μετὰ ἂν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἴδ. *Kvicala Beitr. z. Krit. u. Ercl. des Soph.* 1 σελ. 50.

Ἦσδ. θεογ. 725 «γάλλεος ἄκμων ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτη ἐς Τάρταρ' ἴκοιτο» = ἴσως ἤθελεν ἔλθῃ. Πίνδ. Ὀλ. 3, 45 «οὐ μιν διώξω· κεινὸς εἴη» = θὰ ἤμην ἴσως μωρὸς (ἂν ἔπραττον τοῦτο), ἴδ. 9, 80. 10, 21 «τὸ γὰρ ἐμφυῆς οὐτ' αἴθων ἀλώπηξ οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιτο ἦθος» = θὰ ἤλλασσον. Αἰσχλ. ἰκέτ. 708 «ἴσως γὰρ ἢ κῆρύξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι». Σοφ. Αἴ. 921 «ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι» = οὐδέποτε ὁ Τεῦκρ. ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ἐν τῷσφ καταλλήλῳ κειρῶ, ἂν θὰ ἤρχετο. Εὐρ. Ἴφ. αὐλ. 1210 «τὸ γὰρ τοι τέκνα συσσωζέειν καλόν, . . οὐδεὶς πρὸς τὰδ' ἀρτεῖλοι βροτῶν» (εἶνε δὲ καὶ ἡ ψευδ. γραφ. ἀρτεῖλη) Ἴφ. τυρ. 1055 «ἔχει τοι δύναιμι εἰς οἶκτον γυνή· τὰ δ' ἄλλα ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς» (ᾗ Marcel. γράφ., ἄρ πάντα). Φιλ. 1201 «εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχῆς εἴη ἐγὼ» = ἴσως θὰ ἤμην εὐτ. Πλ. Φαίδ. 87, e «ἀπολομένης τῆς ψυχῆς τότε ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενεῖας ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο» = *animo extincto tum sane corpus imbecillitatem suam ostendat et intercidat.* πολ. 362, d «οὐκοῦν ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρῆη» = *frater adesto viro*, Stallb. Λυσ. 214, d «ὅ αὐτὸ αὐτῶ ἀνόμοιον εἴη καὶ διάφορον, σχολῆ γέ πού τῳ ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φίλον γένοιτο» = ἠδύνατο νὰ γείνη, ἔξδν γενέσθαι, ἴδ. Stallb. πολ. 516, e «εἰ ὁ τοιοῦτος εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο, ἄρ' οὐ σκότους ἀνάπλευς σχολῆ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔξαιφνης ἤκων ἐκ τοῦ ἡλίου;» (ἢ τοιαύτη τῆς εὐκτ. χρῆσις ἄνευ τοῦ ἄρ παρὰ Ξενοφῶντι θὰ ἦτο ἴσως ἀμφίβολος, ἴδ. σημ. Κυνέρ. εἰς Ξεν. ἀν. 2. 4, 5). Διὸ τίθεται καὶ τὸ ἐνδοτικὸν εἶεν (ἴδ. §. 289, 5), = *sit sane ἄς ἦνε (ἀνθ' οὐ τίθεται καὶ τὸ ἔστω = esto, ἴδ. §. 397)*. Ἰσαϊ. 10, 18 «ἴσως οὖν τις. . . θαυμάσειε» (ὡς Αἰσχλ. ἰκέτ. 708 «ἴσως γὰρ ἢ κῆρύξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι»). Ἰσαϊ. 10, 23 «δεινότερα γὰρ πάντων γένοιτο, εἰ . . ἔξουσιν». 11, 38 «ἐγὼ γὰρ πάντων ὁμολογήσασμαι εἶναι κάκιστος, εἰ . . φαίνομαι». Ἀντιφ. 1, 25 «δικαιότερον. . . γίγνοιτο», ἐνθα καὶ Maetzner, ἴδ. 3. 6, 6. 4. δ, 3. 5, 64. 2. 6, 4 »εἰ . . φανεῖται, καθάρως δοκοῖη εἶναι». 4. δ, 3. Ἰσοκρ. 15, 79 «εἰ δὲ τοῖς λόγοις πείθοισθε τοῖς ἐμοῖς, ὄλην τὴν Ἑλλάδα καλῶς διοικοῖτε»· ὅτι ἡ εὐκτικ. ἄνευ τοῦ ἄρ καὶ πολλοῦσφ ἠδύνατο νὰ τεθῆ ἐν δευτερευούσαις προτάσ. ἐπὶ ἀμφιβόλου πιθανότητος θὰ δειχθῆ ἐν §. 399.

4. b) Ἐνίοτε τίθεται ἡ εὐκτικ. ἐν κυρίαις προτάσ. ὡς λεπτοτέρῃ καὶ κοσμιωτέρῃ ἔκφρασις τῆς βουλήσεως. θ, 342 «αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ» = ἀλλὰ πόσον ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἐκοιμώμην π. τ. χρ. Ἀφρ., εἴθε νὰ ἐκοιμώμην κτλ., (πρότερον ἐρωτᾷ ὁ Ἀπόλλων τὸν Ἑρμῆν «ἢ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις. . . εὐδεν. . . παρὰ χρυσεῇ Ἀφρ. ;») Ο, 45 «αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην. . . τῇ ἔμην» = *velim illi persuadere.* Ψ, 151 «νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίην, Πα-

τρόκλω ἤρωι κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.» = πολὺ ἐπεθύμουν (εἴθε) νὰ ἐδίδον. Πλ. Εὐθύδ. 299, a «πολὺ μὲν τοι δικαιοτέρον τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτουμι» = πολλὴν περισσ. ἐπιθυμίαν εἶχον νὰ ἐκτύπουν τὸν πατ. σου. Θεόκρ. 8, 20 «αὐτὸν (σύριγγα) κατθέλην (= πολὺ ἐπεθύμουν νὰ κατθέσω αὐτήν)· τὰ δὲ τῷ πατρὶς οὐ καταθήσω».

5. c) Ἐν ὀρθαῖς ἐρωτήσεσιν ἡ εὐκτ. ἀπαντᾷ πολὺ σπικνίως καὶ - a) παρ' Ὀμήρ. ἡ ἐρωτηματ. πρότασις ἀποτελεῖ τὸ ἡγούμενον τρόπον τινὰ μέρος ὑποθετικῆς προτάσεως. Δ, 93 «ἡ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δάκτρον; Τ.λαίης κεν Μενελάω ἐπιπροσέμεν ταχὺν ἴον, πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο (τὸ πρὸς ἄλλ. λεγόμε. «εἴ τί μοι πίθοιο, τ.λαίης κεν κ.τ.λ.). Η, 43 «ἡ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμί· ἄλλους μὲν κᾶθιτον κ.τ.λ.» Ἐὰν δὲ ἡ ἐρώτησις εἴνε διμελής, τὸ πρῶτον μέλος τότε, τὸ διὰ τῆς εὐκτ. ἀνευ τοῦ ἄν. ἐκφερόμενον, περιέχει τὴν ὑπόθεσιν, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ διὰ τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν., περιέχει τὸ ὑποτιθέμενον ἥτοι τὸ ἐκ τῆς ὑποθέσεως (τὴν ἀπόδοσιν). Πλ. ζ, 191 «ἡ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω, ἠέ κεν ἀρηήσαιο κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ;» Οὕτω πρὸς Ὀμ.¹⁾ - b) Περὶ τοῖς ἀττικ. δὲ, ὡς τὸ πολὺ ὅμως τοῖς ποιητ., τίθεται ἡ εὐκτ. ἐν ὀρθαῖς ἐρωτ. καὶ δὴ α) ὅταν ἡ ἐρώτησις δηλοῖ ἀπλῶς παρὰδοχὴν²⁾. Αἰσχλ. Χοηρ. 587 «ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; = περὶ τίνος ἤθελες περὶδεχθῆ, ὅτι ἡδύνατο τὸ. νὰ περιγρῶψῃ; Σοφ. Ἀντιγ. 605 «τεῶν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασίη κατάσχοι;» = περὶ τίνος ἀνθρώπων ἡδύνατο νὰ γείνη σκέψις, ὅτι κ.τ.λ. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 523 «πῶς ὑπολάβοιμεν λόγον;» Πλ. Γοργ. 492, e «τί τῆ ἀληθείῃ αἴσχιον καὶ κάλλιον εἴη σωφροσύνης;» πολ. 437, b «ἄρ' οὖν τὰ τοικυῖτα θείης;» Ἰσχλ. 7, 36 «τίς ἀμφισβητήσειε μὴ οὐκ ἀνδρὸς εὐφρονοῦντος εἶναι ταῦτην τὴν πόλιν;» 4, 19 «πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη, ὅς κτλ.;» Δημ. 34, 48 «ἃ δ' ἐψεύσατο τὸ ὕστερον, ἐπειδὴ διαφάρη, πιστότερα ταῦθ' ὑπολάβοιτε εἶναι; haec vos veriora existimaturus quis potest? β) τίθεται ἐνόητος καὶ ὡς ἔκφρασις ἀμφιβόλου ἐρωτήσεως ἀπὸ τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος, ἴδ. Ἀριθ. 1. Σοφ. Φιλ. 895 «τί δὴ τὰ δρῶμι' ἐγὼ τοῦν ἔνδε γε;» Οἰδ. κολ. 1418 ὁ Πολυκ. λέγει πρὸς τὴν Ἀντιγ. εἰποῦσαν ἡ περὶ κλησί; σου δὲν δύναται νὰ ἐκπληρωθῆ, «πῶς γὰρ αὐθις αὐτὸ πάλιν στρατεύμ' ἄγοιμι εὐτακτον, εἰς ἀπαξ τρέσας;» = πῶς δύναμαι νὰ δὴ γῆσω πάλιν κτλ. Ἀρφ. Πλ. 438 «ἄνελξ' Ἀπολλων καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγοι;» Πλ. νόμ. 894, c «τῶν δὲ δέκα κινή-

1) Ἰδ. Thiersch Gr. Gram. §. 352, 5.—2) Hermann de part. ἀν σ. 158. Stallb. εἰ; Π). Λάχ. 190, b. Maetzn. εἰς Ἀντιφ. 1, 4 σ. 130

σεων τίνα προκρίναιμεν ; » ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. Δημ. 21, 35 « εἴ τις τοῖς νόμοις ἔστ' ἔνοχος, ὁ τοιοῦτος πότερά μὴ δῶ διὰ τοῦτο δίκην ἢ μείζω δολή δικαίως ; » = δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ; κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας νόμους· καὶ λοιπὸν μετὰ προσδοκίης τῆς ἐπαληθεύσεως· ἢ δὲν ὄφειλε μᾶλλον νὰ ὑποστῇ μείζονα ποινήν ; Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε ἀπλή τοῦ ῥήτορος ἰδέα, καὶ διὰ τοῦτο διὰ τῆς εὐκτικῆς ἐν ἤττονι μοίρᾳ λογίζεται.

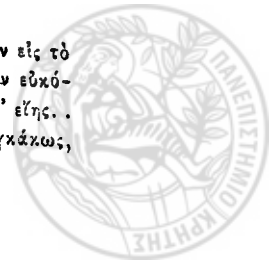
Σημ. 2. Ἡ χρῆσις τῆς εὐκτικῆς αὕτη, ἢ ἐν ταῖς ὑπὸ τὸν ἀριθ. 5 καὶ τὸν ἀριθ. 1 ἐρωτήσεσ', μετηνέχθη ἐνίοτε καὶ εἰς τὰς πλαγίαια ἐρωτημ. προτάσ. μετὰ χρόν. ἀρκειτὸν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ἢ μετ' ἄλλον ἰσοδύναμον αὐτῶ ῥηματικὸν τύπον 1) Α. 344 « οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι. . ὅπως αἰ παρὰ νηυσὶ σοὶ μαχεῖσιντο Ἀχαιοί ». Εὐρ. Ἄλλ. 52 « ἔστ' οὖν, ὅπως Ἄλκηστις ἐ; γῆρας μὸλοι; ». Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20 « οὗτοι ἀν εἰδεῖεν (cognoscent), εἰ οἱ κυκλοῦμενοι κυκλωθεῖεν » = possintne, qui cingunt, cingi Πλ. Φαῖδ 107, α « οὐκ οἶδα, εἰς ὄντινά τις ἄλλο, κειρὸν ἐντρέλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρόντα ». Ἄλλ. 1, 132, β « πειρῶ ἐξηγεῖσθαι, ὄντινα τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ὁμῶν αὐτῶν » (δ Βέκκ. ἐκ διορθ. γράφ., ὄντιν' ἀν τρ.) Κρίτ. 45, β « οὐκ ἀν ἔχοις ἐξεθῶν, ὅ,τι χρῶσ σαυτῶ » κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ καλλιτ. κώδ., ἀντὶ τοῦ, χρῶ. Ἰππ. 1. 298, α « ὄρα, εἰ, ὁ ἀν χιρῖεν ἡμᾶς ποιῇ, . . τοῦτο φαῖμεν εἶναι καλόν ». Εὐθύδ. 296, ε « οὐκ ἔχω, ὁμν πῶς ἀμφισβητοίην ». Γοργ. 448, ε « οὐδέεις ἐρωτᾶ, ποία τις εἴη ἡ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς, καὶ ὄντινα δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν ». 486, β « οἶσθ', ὅτι οὐκ ἀν ἔχοις, ὅ,τι χρήσαιο σαυτῶ ». Λυσ. 5, 5 « οὐκέτι σκέψονται, ὅ,τι ἀγαθὸν εἰργασμένοι τοὺς δεσπότης ἐλεύθεροι γένοιντο ». Αἰσχ. 1, 6 « προσήκειν δὲ ἔγωγε νομίζω. . τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας. . νόμους. . θησοίμεθα » (εἰς μόν. κώδ. ἔχ. θησοίμεθα) Οὐδὲν ἤττον ἢ εὐκτ. μετὰ εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἀν δύναται πολλάκις νὰ ἐξηγηθῇ καὶ κατὰ τὰ ἐν §. 399, 6, b).

6. d) Ὡς ἔκφρασις τῆς εὐχῆς, εἶθε δηλ. νὰ συνέβαινέ τι (ἀρνητ. μόριον εἶνε τὸ μὴ). Ζ, 164 « τεθραῖης, ὦ Προτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην » = εἶθε νὰ ἦσο νεκρός ! Σ, 98 « αὐτίκα τεθραῖη ». α, 265 « τοῦς ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· πάντες κ' ὠκύμοροί τε γένοιτο πικρόγαμοί τε » (τὸ κ' εἶνε κέν· διὸ εἰ τοῦτο γένοιτο ἤθελον γένην πάντες κτλ.). α. 386 « μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν ». Χ, 304 « μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην ». Σοφ. Αἴ. 550 « ὦ παῖ, γένοιτο πατρός εὐτυχεστέρος, τὰ δ' ἄλλα ὅμοιος· καὶ γένοι' ἀν οὐ κακός » (ἀν, ἤτοι καὶ, εἰ τοῦτο γένοιτο, ἴσως δὲν θέλοις γένην κακός). Σοφ. Ἀντιγ. 928 μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ ». Ξεν. Κυρ. 6. 3, 11 « ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι γένοιτο αὐτὸν, ὡς ἐγὼ βρύλομαι ». Ἐν δευτερευούσῃ προτάσει. Ξεν. ἀν. 5. 6, 4 « εἰ μὲν ξυμβουλεύοιμι, ἔ βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι, πολλὰ μοι καὶ ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ μὴ, τάναντί ». Καὶ ἐν προτάσει ἐπιθετικῇ. (« Ἄ-

1) Ἰδ. Kuhnast Bepraes. im Gbr. des apotel. Konj. σ. 39. Aken Grundzüge §. 295.

τρεῖδαί καὶ Ὀδυσσεύς) οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖεν ποτ'.. ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν». Σοφ. Φ. 316. ἰδ. §. 561, 2, d. Ἡ ἔκφρασις τῆς εὐχῆς λαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν τύπον τοῦ ἡγουμ. μέλους ὑποθετικῆς προτ., ἅτε εἰσηγουμένη διὰ τῶν ὑποθετικῶν συνδέσμων εἰ, συνήθως εἶθε, εἰ γὰρ (εἶθε γὰρ, Αἰσχλ. ἐπτ. 548) γ, 205 «εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν». Ω, 74 εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν». Κ, 111. Εὐρ. Ἐκ. 836 «εἴ μοι γένοιτο φθόγγος». Ξεν. ἑλλ. 4. 1, 38 «εἴ', ὦ λῶστε, σὺ τοιοῦτος ὢν ἡμῖν γένοιο». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἐκφράσεσι τῆς εὐχῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ, τχι, διὰ τῶν, οὕτως, ὡς, εἰσηγουμέναις· οἶον, Η, 157 «εἴθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη' τῷ κε τὰχ' ἀντήσσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ». Ν, 825 «εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κελὸν φέρει Ἄργείοισι πᾶσι μάλα». ἰδ. §. 581, 7. καὶ ἄνευ τοῦ οὕτως. Ἄρφ. Ἰππ. 833 «καὶ σ' ἐπιδείξω. ., ἢ μὴ ζῶην, δωροδοκήσαντα». Ἀχ. 324 «ἐξολοίμην, ἦν ἀκούσω». Σοφ. Οἰδ. τύρ. 644 «μὴ νυν ὀναίμην (ne felix sim). ., εἴ σέ τι δέδρακα». Ἠρδ. 7, 11 «μὴ γὰρ εἴην ἐκ Δαρειοῦ γεγονώς, μὴ τιμωρησάμενος Ἀθηναίους». 9, 79. Ἐν τῇ εὐχῇ δύναται νὰ περιέχηται καὶ ὁμολογία· α, 402 «κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασι σοῖσιν ἀνάσσοις· μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα. . κτήματ' ἀποβῆίσει. . ἄλλ' ἐθέλω σε. . ἐρέσθαι». Ἡ εὐχὴ δύναται νὰ ἐκφερθῇ καὶ ὡσεὶ ἐκ μέρους ἄλλου τινός· οἶον λ, 613 «μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο, δς κεῖνον τελαμῶνα ἐγ' ἐγκάθθετο τέχνη» = ὅστις ἔκαμεν ἀντικείμενον τῆς τέχνης του τὸν τελαμῶνα ἐκεῖνον, εἶθε, ἐκτελέσας αὐτόν, νὰ μὴ ἤθελε κάμη καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον ἔργον. Περὶ τῶν μῆ. . μῆδὲ, ἰδ. §. 516, 1' (δ ὅμως, 684 «μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες ὕστατα καὶ πύμακτα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν», τὸ μὴ καὶ μῆδὲ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ δειπνήσειαν, ἀλλ' εἰς τὸ ὀμιλήσαντες, ἐπειδὴ ἡ εὐχὴ δύναται βραχυλογικῶς νὰ μετενεχθῇ καὶ εἰς τὴν μεστοχίην, ὥστε τὸ μῆ. . ὀμιλήσαντες κεῖται ἀντὶ, μὴ ὀμιλήσειαν = εἶθε οὗτοι μῆδὲ ποτε μνηστεύσαντες συνελέγοντο μῆδὲ ἐδείπνον ἐνταῦθα νῦν τὸν ἔσχατον καὶ ὀλεθριώτατον αὐτῶν δεῖπνον! Ὁ Nitzsch τὸ ἐκλαμβάνει ἄλλως σελ. 299). Ἐν τῆς ῥηθείτης συντάξεως τῶν οὕτως καὶ ὡς μετ' εὐκτ. φαίνεται ἀναπτυχθεῖτα ἡ ποιητικὴ χρῆσις τοῦ ὡς μετ' εὐκτ. ἄνευ προηγουμένης προτάσ. μετὰ τοῦ οὕτως καὶ εὐκτ. Σ, 107 «ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο». α, 47 «ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὃ τις τοιαυτὰ γε βέξοι». ἰδ. Σοφ. Ἡλ. 126.

Σημ. 3. Εὐχὴ δι' εὐκτικ. ἐκφερομένη ἀναφέρεται κυρίως καὶ μόνον εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, σπανίως δὲ εἰς τὸ παρελθόν, καὶ δὴ τότε μόνον, ὅταν εὐκόλως δύναται νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας. σ, 79 «νῦν μὲν μῆτ' εἴης. . μῆτε γένοιο» = neve sis. . neve fueris. Εὐρ. Ἰππ. 406 «ὡς ὄλοιτο παγκάκως,

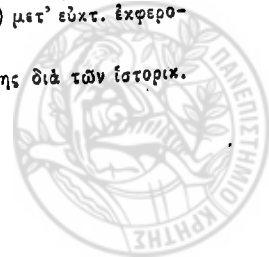

ἦτις πρὸς ἄνδρα ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη» = utinam perierit, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ ἤρξατο. Ἐλ. 1215 «ὄπου κακῶς ὄλοι το, Μενέλω, δὲ μὴ» = ubi utinam perierit, ὡς τοῦτο κατάδηλον γίνεταί ἐκ τοῦ προηγουμένου 1).

Σημ. 4. Ὅταν ἡ εὐχὴ ἐκφέρεται κατ' εὐκτ. οὐδόπως λαμβάνεται πρὸ ὀφθαλ. ἂν αὕτη ἦνε ἣ δὲν ἦνε πραγματοποιήσιμος. Ὅταν ὁμοῦ ἐκφέρεται εὐχὴ περὶ τῆς μὴ πραγματοποίησης τῆς ὁποίας ὁ λαλῶν ἀπεράσιμος πλέον, τότε τίθενται οἱ ἱστορ. κ. χρόν. τῆς ὁριστικῆς ἢ τοιαύτης τῆς εὐχῆς πρότασις προηλθεν ἐκ τῆς ἐν §. 392, 6 μνημονευθείσης ὑποθετικῆς συντάξεως, καὶ εἰσηγείται διὰ τῶν εἴθε (αἴθε), εἰ γάρ, ὡς ὄφελον (= debebam) μετ' ἀπαρεμφ. (παρ' Ὀμήρ. μόνον διὰ τοῦ αἴθ' ἢ ὡς ὄφελον) Γ, 40 «αἴθ' ὄφελε; ἄγονός τ' ἔμειναι ἄγχαμός τ' ἀπολέσθαι» = utinam natus non esses etc. Ω, 254 «αἴθ' ἄμα πάντες. ὄφελ' εἴτ' ἐπὶ νηυσὶ παρῶσθαι». Γ, 173 «ὡς ὄφελον θινάτοός μοι ἄδειν κακός, ὅπποτε δευρο υἱεῖ σφ' ἐπόμην». Χ, 481 «ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι». Σοφ. Ἠλ. 1021 «εἴθ' ὄφελε; τοιάδε τὴν γνώμην πατρός θνήσκοντος εἶναι πάντα γ' ἂν κατεργάσω». Πλ. Κρίτ. 44, d «εἰ γὰρ ὄφελον οἰοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἰοί τε ἦσαν αὐ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε». Εὐρ. Ἰφιγ. ἀλ. 70 «ἡ δ' εἴθεθ', ὡς γε μὴ ποτ' ὄφελον λαβεῖν, Μενέλαον». Ξεν. Κύρ. 4. 6. 3 «ὡς μὴ ποτ' ὄφελον». Καὶ μὴ ὄφελον. Ι, 698 «μὴ ὄφελε; λίσσασθαι Πηλείωνα;» Σοφ. Φ. 969 «μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν τὴν Σκύρον». (Σπανίως ὄφελον. Εὐρ. Ἐκ. 395). Καὶ ἐν ἐπιθετικαῖς προτάσ., Γ, 686 «ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γενέσθαι». δ, 97. Δημ. 18, 288 καὶ 320 «ἐπειδὴ δέ, ἂ μήποτ' ὄφελε, συνέθη».- Σοφ. Οἶδ. τ. 1218 «εἴθε σε μήποτ' εἰδόμαν». Ξεν. ἄπομν. 1. 2, 46 «εἴθε τότε συνεγενόμην, ὅτε δαινότατος στυτοῦ ταῦτα ἦσθαι». Δύναται δὲ ἡ περὶ τοῦ παρελθόντος εὐχὴ νὰ παρατείνηται καὶ ἐν τῷ παρόντι, καὶ ὡς τοιοῦτος κεῖται ὡς τὸ πολὺ ὁ παρατατ. Ἰδ. §. 574, a' (ὡς εὐχετικὸς τύπος ἐθεωρήθη παρὰ πολλῶν λογίων καὶ ἡ δημοτικὴ φράσις «εἴ ποτ' ἔην (γε)» = εἴθε δὲ ἦτο προσέτι Ἰδ. Nagelsbach εἰς Ἰλ. 111, 180, σ, 379 ἔκδ. γ'. εἰς τὴν τοιαύτην ὁμοῦ παραδοχὴν ἐναντιοῦται τὸ ἐπιβρ. ποτε ἢ φυσικωτάτη καὶ ἀπλουστάτη ἐξηγήσις τούτου εἶνε = εἴθε ἦτό ποτε εἶνε δὲ τοῦτο ἔκφρασις λύπης, ὅτι δηλ. δυστυχῶς δὲν εἶνε πλέον, ὅ,τι ποτὲ ἦτο. Ἠ ἀντίθεσις αὕτη σαφέστατα φαίνεται ἐν τῷ ο, 268 «πατὴρ δὲ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς, εἴ ποτ' ἔην» νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῶ ὀλέθρῳ» = πατὴρ μου εἶνε ὁ Ὀδυσ. πλὴν δὲν ὄφελον νὰ εἴπω εἶνε, ὄχι, ἦτό ποτε, νῦν ὁμοῦ; κτλ. Γ, 180 «δαήρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε». Α, 762. Ω, 426. τ, 315. ω, 289). Εὐρ. Ἠλ. 1061 «εἴθ' εἴχεε, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας». Ἄλκ. 1072 «εἰ γὰρ τρῶσάτην δύναμιν εἴχον, ὥστε σὴν εἰς φῶς πορεύσαι νερτέρων ἐκ δωματίων γυναικῶν». Ἡράκλ. 731 «εἴθ' ἦτοα δυνατός δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ». Οὕτω τίθεται καὶ τὸ ὄφελον μετ' ἐνεστ. ἀπαρεμφ. π. χ. Α, 415 «αἴθ' ὄφελε; παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος. ἦσθαι». Θεόκρ. 27, 61 «αἴθ' αὐτὰν δύναμιν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν». Καὶ ἄνευ τοῦ εἴθε Σοφ. Οἶδ. κολ. 1713 «μὴ γὰ; ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες ἀλλ' ἔρημος ἔθανε; ὡδέ μοι» = utinam ne . . mori cupisses, sed . . mortuus esses. Τὸ μόριον ἂν (κέν) δὲν συντάσσεται εὐχετικῆ εὐκτ. Περὶ τοῦ εὐχετικῶ τύπου τοῦ διὰ τοῦ πῶς ἂν (ὡς κεν παρ' Ὀμήρ.) μετ' εὐκτ. ἐκφερομένου, Ἰδ. §. 396, 6.

Σημ. 5. Καὶ ἡ γερμ. γλῶσσα ἐκφέρει τὴν εὐχὴν ἐπὶ ἴσῃ διὰ τῶν ἱστορικ.

1) Ἰδ. Aken Gruntzüge §. 61.

χρόνων τῆς ὑποτακτ. οἶον, oh! wäre ich doch so glücklich! Καὶ τὴν εὐχὴν δὲ ὑπὲρ τῆς μὴ πραγματοποιήσεως, ἐπαληθεύθῃ τῆς ὁποίας ὁ λαλῶν εἶνε πεπεισμένος, ἐκφέρει ὁ γερμ. ὑπερσ τῆς ὑποτακτ. οἶον, hätte ich ihn doch nie gesehen! Τὸν ἐνεστ. δὲ τῆς ὑποτακτ. μεταχειρίζεται ἡ γερμ. ὅταν ὁ λαλῶν ἐπιμένῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐχῆς· οἶον. Gott gebe, dass du glücklich zurückgehest! Ἡ λατινικὴ ὁμοίως γλῶσσαι διαφέρει, διότι τὴν μὲν ἀμφίβολον εὐχὴν διὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. ἐκφέρει, τὴν δὲ ὡς μὴ πραγματοποιήσιμον δηλουμένην εὐχὴν διὰ τοῦ παρατ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὑποτακτ. οἶον utinam hoc fiat! Utinam ego tertius vobis a describerer! Κικ. Tusc. 5. 22, 63 Utinam omnes M. Lepidus servare potuisset! C. Ph. 5. 14, 39 (1).

Σημ. 6. Οἱ μεταγενέστε. συγγραφεῖς, μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ ὄφελον ὡς σὺνδῆσμον. Καλίμ. ep. 18 «ὄφελε μῆδ' ἐγένοντο θαλί νεές· Ἀρβίαν. διατρ. 2, 18 «ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη»(2).

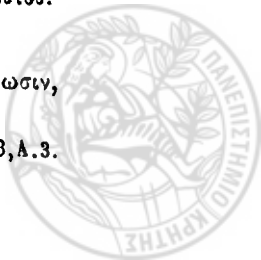
7. Ὁ εὐχετικὸς τύπος ἐτίθετο καὶ ἀντὶ μετρίας κελευστικῆς ἐκφράσεως (ἄρνησις εἶνε τὸ μὴ). ο, 24 «ἀλλὰ σὺ γ' ἐλθὼν αὐτοῦ ἐπιτρέψῃς ἐκστῆ δμῶάων, ἣτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι». ξ, 408 «τῆχιστά μοι ἔνδον ἐταῖροι εἶεν». Ω, 149 «κῆρύξ τίς οἱ ἐποιτο γερζίτερος». Ἀρφ. σφ. 1431 «ἔρδοι τις, ἣν ἐκστὸς εἰδείη τέχνην. Ξεν. ἀν. 6. 6, 18 «τούτου ἔνεκα μῆτε πολεμεῖτε Λακεδαιμονίοις σώλοισθέ τε ἀσφαλῶς, ὅποι θέλει ἐκστὸς», τὸ μὲν πρῶτον ἢ προστακτ. ὡς ἀπαγόρευσις, εἶτα δὲ ἡ εὐκτ. καὶ ὡς εὐχὴ σύναμα, μ. σ. Κυνέρου. Σπανία εἶνε ἡ χρῆσις τῆς εὐκτ. ἐπὶ τῶν κυρίως παραγγελημάτων ἀντὶ τοῦ γ'. προσ. τῆς προστ. Ξεν. τ. ἱππ. 1, 8 «ἀπό γε μὴν τοῦ στέρνου ὁ μὲν αὐχὴν αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) μὴ ὥσπερ κάπρου προπετῆς περὶκοι, ἀλλ' ὥσπερ ἀλεκτρυόνος ἑρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἦκοι, λαγκρὸς δὲ εἶη τὰ κατὰ τὴν συγκαμπτήν, ἡ δὲ κεφαλὴ ὀστώδης οὔσα μικρὰν σταγόναν ἔχει». Ἡ κατὰ ἀ. προσ. τῆς ὑποτακτ. ἐκφραζομένη προτροπὴ (§. 394, 4) λαμβάνει ἐπὶ τοῦ β'. καὶ γ'. προσ. τὸν τύπον τῆς εὐχῆς· Υ, 119 «ἀλλ' ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτροπῶμεν ὀπίσω αὐτόθεν, ἣτις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλλῆϊ παρσταίη, δολὴ δὲ κρῆτος μέγα». χ, 77 «ἔλθωμεν δ' ἀνά ἄστυ, βοή δ' ὤκιστα γένοιτο». Σποραδικῆ εἶνε ἡ παρουσιαζομένη περίπτωσις τοῦ β'. καὶ γ'. προσώπ. τῆς ὑποτακτ., ἀντὶ τῆς εὐκτ. καὶ προστακτ., ἴδ. περὶ τούτου §. 397 σημ. 1 καὶ 4.

Σημ. 7. Τὸ διὰ τῆς εὐκτικ. δὲ μετὰ τοῦ ἂν ἐκφραζόμενον ἐπίταγμα δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῇ εὐχὴ, ἀλλὰ γνώμη, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀρνητικ. οὐ ἴδ. §. 396. 4. Ἐν μόναις δὲ ταῖς ἐν τῇ §. ταύτῃ μνημονευθεῖσις περιπτώσεσιν εἶνε ἡ τῆς εὐχῆς εὐκτ. ἄνευ τοῦ τροπικοῦ ἐπιβ. ἂν (κε)· ἐν πάσαις δὲ ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσιν ἡ μὲν προσθήκη τοῦ ἂν εἶνε κανὼν, ἐξαιρέσις δὲ ἡ παράλειψις αὐτοῦ.

§. 396. Εὐκτικὴ σύν ἂν (κέν).

1. Ἐνῶ ἡ εὐκτικ. ἄνευ τοῦ ἂν ἐκφράζει δόξαν (ἀνατύπωσιν,

1) ἴδ. Kühners Lat. Gramm. §. 108, 6. B. 6. 2) ἴδ. Μαρθ. II §. 513, A. 3.

ὑποκειμενικὴν δηλ. κρίσιν) καθ' ἑαυτήν, χωρὶς παρελθῶς γὰρ λάβῃ ἐπ' ὄψει τὰς σχέσεις καὶ περιστάσεις, αἵτινες ἠδύνατο γὰρ ἐμποδώσει τὴν πραγματοποιήσιν, ἢ μετὰ τοῦ ἄρ εὐκτ. δηλοῦ τὴν δόξαν, λαμβάνοντα σύναμα πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς σχέσεις καὶ περιπτώσεις ταύτας π. χ. «εἴποι τις ταῦτα = *dixerit quispiam* πιθανόν, ἴσως ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ταῦτα· τὸ δὲ εἴποι ἄρ τις ταῦτα = πιθανόν νὰ, ἴσως θὰ ἠδύνατό τις, δοθείσης περιστάσεως, νὰ εἴπῃ ταῦτα. Ὅτι δ' ἡ χρῆσις τῆς εὐκτικ. ἄνευ τοῦ ἄρ ἐν τῇ ποιήσει εἶνε συγνοτέρα ἢ ἐν τῷ πεζῷ, ὅστις παρκαίπει τὸ ἄρ σπανιώτατα, εἶνε πάντῃ φυσικόν· Ὁ ἐλευθεριώτερος ἐποπτικὸς τοῦ ποιητοῦ τρόπος ἐκφράζει τὴν ὑποκειμενικὴν κρίσιν καθ' ἑαυτήν, ἀδιαφορῶν πρὸς τὴν ἀληθινήν τῶν ὄντων σχέσιν· ὁ δὲ πεζὸς τὸν νκντίον, λαμβάνων πρὸ ὀμμάτων μᾶλλον τὴν ἀληθινήν τῶν ὄντων κατὰστασιν, δίδωσιν εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκφρασιν τύπον ἀνάλογον ἐκείνην.

2. Διὸ ἢ μετὰ τοῦ ἄρ εὐκτικῇ (εὐκτ. δυνητικῇ *optativus potentialis* §. 395, 3) τίθεται, ἵνα παρκατήσῃ ἀπλῆν τινα παραδοχὴν, ἀμφίβολον δηλ. πιθανότητα, ὡς ἐξαρτωμένην ἐκ περιστάσεων καὶ σχέσεων, ἥτοι ἐξ ὑποθέσεως· ἄρνησις ἐνταῦθα εἶνε τὸ οὐ. Σαφέστατα δὲ καταφάνεται ἡ σημασία τῆς ἐγκλιτικῆς ταύτης σχέσεως ἐν τῇ ὑποθετικῇ συντάξει π. χ. εἴ τι ἔχου, δοίης ἄρ = ἂν θὰ εἶχες τι, θὰ τὸ ἐδίδες (δίδης, δώσης) βεβίως, ἢ ἴσως θὰ τὸ ἐδίδες (δίδης, δώσης), οὕτω καὶ ἡ γερμ. *wenn du Etwas hättest, so gäbest du es (wol) oder so würdest du es geben*· ἡ λατίν. ὅμως γλῶσσα διαφέρει τῆς ἑλλ. καὶ γερμ. ὡς *si quid habes, des*. Ἀμφοτέραι αἱ προτάσεις αὗται ἐκφράζουσιν ἀπλῶς ἀποδοχὴν, ὑπόθεσιν τινα· καὶ τὸ ἔχειν καὶ τὸ δίδοναι ὑποτίθενται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ λόγοντος, τὸ δίδοναι ὅμως καθίσταται ἐξαρτωμένον ἐκ τοῦ ἔχειν = ἂν ἴσως εἶχες τι, ἴσως τότε (ἂν) θὰ ἐδίδες· ἂν ὅμως εἶχες, καὶ ἂν ἐδίδες (δίδης, δώσης) μένουσι πάντως ἀμφίβολα. Ἡ συνθήκη ἢ ὑπόθεσις, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ παραδοχὴ, πρέπει πολλὰκις νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας, ἢ ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀκούοντος ἢ ἀναγινώσκοντος. Ἐν ἀπείροις ὅμως περιπτώσεσιν ἢ σχέσις τῆς ἐξαρτήσεως πιθανόν νὰ παρίστατο τῷ ἑλληνι ὡς καὶ τῷ γερμ. ὡς σκοτεινὴ μόνον παρὰστασις καὶ νὰ ἔκειτο ἐν τῇ αἰσθησει μᾶλλον ἢ τῇ καθαρᾷ συνειδήσει· οἷον ἴσως, πιθανόν νὰ ἦπατασο, πιθανόν νὰ ἐνόμιζον = *du dürftest irren, ich möchte behaupten* κτλ. Ἡ διὰ τῆς εὐκτικ. μετὰ τοῦ ἄρ ἐκφερομένη εἰκασία (κρίσις ὑποκειμενικῆ, δόξα) ἀναφέρεται ὡς τὸ πολὺ εἰς τὸ ἐνεστώδες ἢ μέλλον, ἐνίοτε ὅμως, τοῦ λαλοῦντος προσέλκοντος ἐν τῷ ἑαυτοῦ χρόνῳ τὸ εἰς τὸ παρελθὸν ἀνήκον καὶ ἐκτέροντος τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν αὐτοῦ ὡσεὶ περὶ παρόντος, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ παρελθόν, καὶ μάλιστα α) ἢ ἐπὶ τοῦ πιθανοῦ πράξεως παρελθούσης μὲν, μελλούσης ὅμως ἔτι ἐν τῷ παρελθόντι, ὅπερ εἶνε σχεδὸν συχρὸν

παρ' Ὀμήρ., σπάνιον ὁμως παρ' ἄττικ. ἢ b) *περὶ τοῦ πιθανοῦ πράξεως παρελθούσης*, οὕτω πολλάκις μὲν παρ' Ἡρόδ., σπανίως ὁμως παρ' ἄττικοῦς¹⁾. A, 271 «κείνοισι δ' ἂν οὔτις τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο». B, 12 «νῦν γὰρ *κεν ἔλοι πόλιν*» = ὡς τὰ πράγματα νῦν ἔχουσιν ἴσως, δύνεται νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν· 373 «τῷ *κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο*». Γ, 52 «οὐκ ἂν δὴ *μείνειας ἀρηίφιλον Μενέλαον; γροίης χ'*, οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παρκόλιτιν». X, 253 «νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνήκεν στήμεναι ἀντίχ σέτο, *ἔλοιμι κεν ἢ κεν ἀλοίην* = πιθανὸν νὰ νικήσω ἢ νικηθῶ. Σοφ. Φ. 118. «N. *μκθῶν γὰρ οὐκ ἂν ἀρροίμην τὸ δρᾶν*. Ὀδ. σοφὸς τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς *κεκλή' ἄμα*». Ἡρόδ. 5, 9 «γέροιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ *μακρῷ χρόνῳ*» = κατὰ τὰς περιστάσεις, συνθήκας ἠδύναντο νὰ συμβῶσι τὰ πάντα. Συχνότατα τὰ μὲν *γροίης ἄρ, γροίη τις ἄρ, ἴδοι τις ἄρ* κ.τ.λ. περὶ τοῦ παρόντος, τὰ λατ. *cognoscens, videas*, τὰ δὲ *ἔγνωσ ἄρ, εἶδες ἄρ* κτλ. περὶ τοῦ παρελθόντος, ἴδ. §. 392a, 4. Συχνὸν τὸ *βουλοίμην ἄρ* = *vellem* (τὸ δὲ *ἐβουλόμην ἄρ* = *vellem* θὰ ἤθελον, δὲν εἶνε ὁμως ἤδη δυνατόν). Ξεν. Κύρ, 1. 6, 21 «*γροίης δ' ἄρ, ὅτι τοῦτ' οὔτως ἔχει*». Δημ. 18, 252 «*πανταχόθεν ἂν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ*. Παραδείγμ. περὶ τοῦ *παραλθόντος* ἀντι τοῦ συνήθως ἱστορικ. τῆς ὀριστ. μετὰ τοῦ *ἄρ* (ἴδ. §. 392a, 4). - a) E, 85 «ὡς οἳ μὲν πονέοντο. . Τυδείδην δ' οὐκ ἄρ *γροίης*, ποτέρουσι μετεῖη» = *cognosceres* δὲν θὰ ἦνε δυνατόν νὰ γνωρίσης, μάθης. Δ. 223 «*ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα*» = *videres*, 429 «οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν» οὐδὲ *κε γαίης* τόσον λαθὼν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν» = *diceres*, οὕτω κλι O, 697. Εὐρ. ἰκέτ. 764 «*φραίηι ἄρ, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς*». P, 366. E, 315 «*καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο* (= θὰ ἤθελε χαθῆ) ἀναξ ἀνδρῶν Αἰνείης, εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε. . Ἀφροδίτη». E, 388, 539. M, 58. N, 343 «*μάλα κεν θρακυκάρδιος εἶη*», ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο» ὁ ἄττικ. «*ἦν ἂν, ὅς ἐγήθησεν*» κτλ. P, 70. ν, 86. Πλ. Μενέξ. 240, d «*ἐν τούτῳ (τῷ χρόνῳ) ἄρ τις γενόμενος γροίη, οἳ ἀρα ἐτύγχωνον ὄντες τὴν ἀρετὴν οἳ Μαρχθῶνι δεξάμενοι τὴν τῶν βροχάρων δύναμιν*». Λυσ. 3, 46 «*ἔλοιμι δ' ἄρ καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπεῖν περὶ τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρ' ὑμῖν οὐ νόμιμόν ἐστιν ἐξῶ τοῦ πράγματος λέγειν, ἐκεῖνα ἐνουμείσθε*» ἔνθα ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι κυρίως δὲν ἠδυνάμην νὰ εἴπω (= εἶχον ἂν, ὅπερ ὁμως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. - b) Ἡρόδ. 9, 71 «*ταῦτα*

1) ἴδ. Ἑρμανν. de partic. ἀν 167, σφάλλεται ὁμως οὗτος ἀποδιδοῦς εἰς τοὺς χρόνους τῆς εὐκτικής τὴν δὴλωσιν τῆς χρονικῆς περιόδου, ἐνῶ αὕτη ὑπάρχει μόνον ἐν τοῖς χρόν. τῆς ὀριστικής, ἴδ. §. 389, 2.

μὲν καὶ φθόνῳ ἄν εἴποιεν» = ἐνδέχεται νὰ εἶπεν καὶ ἐκ φθόνου. 1, 70 «τάχα δὲ ἄν. . λέγοιεν . . , ὡς ἀπικρεθείησαν ὑπὸ Σαμίων», 1, 2 «εἶσαι δ' ἄν οὔτοι Κρήτ.» = ἴσως οὔτ. θὰ ἦσαν Κρ. 2, 98. 7. 180 «τῷ δὲ σφραγισθέντι τούτῳ οὖνομα ἦν Λέων· τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαίροιο» = ἴσως θὰ εἶχε (ἔσχε) χάριν τινὰ καὶ εἰς τὸ ὄνομά του. 214 «εἰδείη ἄν ταύτην τὴν ἀτραπὸν Ὀνήτης, ἐν τῇ χώρῃ πολλὰ ὠμίληκώς εἶη» = ἐνδεχόμενον, ἴσως θὰ τὴν εἶχε γνωρίσῃ. Θεουκ. 1, 9 «(Ἀγαμέμνων) οὐκ ἄν νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων (αὗται δὲ οὐκ ἄν πολ- λαὶ εἶσαι) ἠπειρώτης ἰὼν ἐκράτει, εἰ μὴ τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν» (= ἴσως αὗται δὲν θὰ ἦσαν πολλαί). Ὁ τρόπος δ' οὗτος τῆς ἐκ- φράσεως ἤρμολογεῖν ἰδίχ εἰς τὸ λεπτόν καὶ ἀστυκὸν τῶν ἀττικῶν ὕφος, θελόντων νὰ δώσωσιν εἰς τὴν διήγησιν κρίτους ἀκριβῶς ἠτι- ολογημένης καὶ ὠρισμένης ἢ καὶ εἰς τὴν διήγ. ἀληθινῶν γεγονότων τὴν χροιάν τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀβεβαιότητος. Ξεν. Κῦρ. 1, 2, 11 «καὶ θηρῶντες μὲν οὐκ ἄν ἀριστήσαιεν». 13 «ἐπειδὴν τὰ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη διατελέσωσιν, εἶσαι μὲν ἄν οὔτοι πλεῖτόν τι γεγονό- τες ἢ πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς». Πλ. Γοργ. 502, d «δημη- γορίχ ἄρξ τίς ἐστίν ἢ ποιητικὴ. Κκλλ. Φαίνεται. Σωκρ. Οὐκοῦν ἢ ῥητορικὴ δημηγορίχ ἄν εἶη». Οὕτω συχνὰ εἰς τὰς συμπερασμα- τικὰς προτάσεις.

4. Διὸ ἢ μετὰ τοῦ ἄν εὐκτ. ἀποβαίνει ἐπιεικῆ τις καὶ ἠλία ἐκφρασις προσταγῆς ἢ παρακλήσεως, τοῦ ποθομένου παρισταμένου ὡς ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ προσφωνου- μένου προσώπου· ἀρνησις καὶ ἐνταῦθα φυσικὰ εἶνε τὸ οἶ. υ, 135 «οὐκ ἄν μὲν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω». Σοφ. Φ. 674 «χω- ροῖς ἄν εἴτω». Ἡλ. 637 «κλύοις ἄν ἤδη, Φοῖβε». Ἄντ. 444 «σὺ μὲν κομίζοις ἄν σεαυτόν, ἢ θέλεις». Ἄρρ. σφ. 726 «πρὶν ἄν ἀμοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἄν δικάσαις». Πλ. Περμ. 126, a «πάρειμι γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο δεησόμενος ὑμῶν. Λέγοις ἄν, ἔρη, τὴν δέησιν» = ἢ ἡδύναστο νὰ λέγῃς (λέγε παρακλήσῃ), d cas δηλ. si tibi placuerit. Πλ. πολ. 614 a, Φιλίδρ. 227, c. Φιλ. 23, c. πολιτικ. 267, d. πολ. 608, d «ἀκούοις ἄν» ἔνθ' καὶ Siallb. Φιλίδρ. 229, b «προάγοις ἄν» = procedas. B, 250 δ Ὀδυσσ. ἑμιλεῖ πρὸς τὸν Θεοσίτ. μετὰ τινος εἰρωνείας «Θεοσίτ'. . ἴσχεο. . οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χε- ρειώτερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι. . . τῷ οὐκ ἄν βασιλῆος ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις καὶ σπιν ὀνειδέα τε προφέρεις νόστον τε φιλίσσ- σοις»· ἀντί, μὴ ἀγόρευε κ.τ.λ. Οὕτω ἐν Σοφ. Ἡλ. 1491 λέγει δ Ὀρέστ. πρὸς τὸν Αἰγισθ. «χωραῖς ἄν εἴτω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστίν ἀγών, ἀλλὰ ψυχῆς πέρι»¹⁾. Μετὰ τοῦ οὔ ὑπὸ τὸν τύ-

1) *16. Ἐρμ. de partic. ἀν σ. 166. Klotz ad Devar. σ. 147. Baumlein ἐν τῷ μνηθ. συγγρ. σ. 296.

πον ἐρωτήσεως. Γ, 52 «οὐκ ἄν δὴ *μεινείας* Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;» μετ' εἰρωνείας, δὲν θὰ ὑπομείνης; ἀντὶ ὑπόμεινον δὴ. Ε, 456 «οὐκ ἄν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών;» ἐν ὕφει δριμυτέρω καὶ ἐπιτακτικωτέρω ὡς ἀναφώρησις· οἶον Ω, 263 «οὐκ ἄν δὴ μοι ἄμαξεν ἐροπλίσσαιτε τάχιστα ταυτὰ τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῦ;»

5. Ἡ μετὰ τοῦ ἄν εὐκτ. ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσ. ἐκφράζει τὴν αὐτὴν σχέσιν, οἷαν καὶ ἄνευ ἐρωτήσ., διὸ καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμα κανονικῶς κατὰ τρόπ. γερμ. ἐνίοτε καὶ ἀρχ. διὰ τοῦ ῥήμ. *δίνασθαι*. ἢ θὰ δύν'. Ἡ κυρία τούτου σημασία κατὰ δὴλος γίγνεται, ὅταν συνεκφράζηται καὶ τὸ ἠγούμενον τῆς ὑποθετ. προτάσεως· Ἰλ. Ω, 367 «εἴ τις σε ἴδοιτο . . , τίς ἄν δὴ τοι νόος εἴη; Τ, 90 «ἀλλὰ τί κερ βέξαιμι;» = τί θὰ ἠδυνάμην νὰ πράξω; Σοφ. Φ. 1393 «τί δῆτ' ἄν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ. . . πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;» Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10 «ἐρωτᾶς, ἔφη, ὦ παῖ, ποῦ ἂν ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο;» ἔθνα Born. εἰς ἔκδ. Goth. Ξεν. Ἰέρ. 1, 1 «ἄρ' ἄν μοι ἐβελήσαις διηγῆσασθαι, ἃ εἰκὸς εἰδέναι σε βέλτιον ἐμοῦ;» ἀπομν. 2. 3, 19. Πλ. Φαίδ. 68, b «εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, . . οὐ πολλὴ ἄν ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος;» Δημ. 4, 10 «λέγεται τι καινόν; γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν; ἴδ. ἀριθ. 6· Οὕτω πῶς ἐν *πλαγαῖς* ἐρωτ. προτάσ. Α, 792 «τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίγαις παρεπιών;» μ, 113. ξ, 120. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 5 «οὐκ οἶδ', εἴ τις οὕτως ἄν ὀλίγα ἐργάζοιτο, ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα» μ. σ. Kühner ἴδ. 4. 2, 30. Κύρ. 1. 6, 41 «εἰ τοιαῦτα ἐβελήσαις καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις μηχανᾶσθαι, οὐκ οἶδ' ἔγωγε, εἴ τινας λίποις ἄν τῶν πολεμίων» ἀνάβ. 1. 7, 2 «συνεβουλευέτο, πῶς ἄν τὴν μάχην ποιοίτο». 4. 8, 7 «ἠρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοίεν ἄν τούτων τὰ πιεστά» δηλ. εἰ αἰτήσειαν ἴδ. 3. 2, 27. Δημ. 50, 53.

6. Καὶ ἡ εὐχή δύναται νὰ παρασταθῇ ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως διὰ τῆς μετὰ τοῦ ἄν εὐκτ. ἐκφραζομένης, διότι δὲν ἐκφράζεται ἀπλῶς ἡ εὐχή, ἀλλ' ἐρωτᾶται πῶς αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ὀμήρ. Ο, 195 «Νεστορίδη, πῶς κέρ μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν;» Κ, 303 «τίς κέν μοι τελέσειεν» (ἄπαξ καὶ, ὡς κερ Ζ, 281 «ὡς κέ οἱ αἴθρη γὰρ χάροι;» ἀντὶ τοῦ κώλου τῶν ἐκδόσεων πρέπει νὰ τεθῇ τὸ ἐρωτημ. σημεῖον· ἀντὶ δὲ τοῦ ὡς, οἱ ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὸ πῶς, ὅπερ ἐνταῦθα εἶνε ἐναντίον τοῦ μέτρου) συχνὸν ὅμως παρ' ἄττικ. Εὐχρηστότατον παρ' αὐτοῖς εἶνε τὸ ἐρωτημ. πῶς, σπάνιον ὅμως τὸ τίς. Σοφ. Αἴ. 389 «ὦ Ζεῦ, . . πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον . . ὀλέσσης τέλος θάνοιμι καὶ τός;» Φιλ. 531 «πῶς ἄν ὑμῖν ἐμφανῆς . . γενόμην». 794 «πῶς ἄν

ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;» 1214. Οἰδ. τ. 765 μ. σ. Schneidewin. Οἰδ. κ. 1457. Εὐρ. Μ. 97 «ἰὼ μοί μοι, πῶς ἄν ὀλοίμαι;» Ἄλκ. 864 «πῶς ἄν ὀλοίμην;» Πλ. πολ. 430, δ «πῶς οὖν ἄν τὴν δικαιοσύνην εὔροίμεν;» Εὐθύδ. 275, ε «τὰ μετὰ τχῦτχ πῶς ἄν κκλῶ; σοι διηγησάμην; μ. σημ. Stallb. Ἰδ. Plaut Trin.. 923 «qui (= πῶς) istum di per dant! Αἰσχλ. Ἀγ. 1423 «φεῦ τίς ἄν ἐν τῷ χεῖ μόλοι; Σοφ. Οἰδ. κ. 1100 «τίς ἄν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἴδεν δούμ»;

Σημ. 1. Ἐπειδὴ ἡ μετὰ τοῦ ἀν εὐκτ. πολλάκις δηλοῖ μέλλον τι, ἐναλλάσσει ἐνίοτε τῷ μέλλ. τῆς ὀριστικῆς, ἐκείνης μὲν δηλοῦσης τὸ μέλλον ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων πιθανόν, τούτου δὲ ὡς ὄντος γιγνομένου. Β. 159 «Ἀργεῖοι φεῦξονται. . . κἀδ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργεῖην Ἐλένην». 1, 416. Ἠρδ. 4, 97 «ἔφομαί τοι καὶ οὐκ ἂν λειψθῆιεν». Θουκ. 2, 64 «ταῦτα ὁ μὲν ἀπράγμων μέμψαι τ' ἄν, ὁ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος ζηλώσει· εἰ δὲ τις μὴ κέκτηται, φθονήσεται» 3, 13 «οὔτε γὰρ ἀποστήσεται ἄλλος, τὰ τε ἡμέτερα προσγενήσεται πάθοιμὲν τ' ἄν δαινότερα ἢ οἱ πρὶν δουλεύοντες. Δημ. 19, 40 «οὐ τοῖνον μόνον ἐκ τούτων ἂν γνοίητε, ὅτι δαινὸν οὐδ' ὀτιον πέπονθε, ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶγμα αὐτὸ εἰ σκέψεσθε», μ. σ. Bremi.

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ὁ παρατατ. (ὑπερσυντ.) ἢ ἀόριστ. τῆς μετὰ τοῦ ἀν εὐκτ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς δύνανται νὰ δηλώσῃ τι μέλλον, διὰ τοῦτο οἱ Ἑλληνες δὲν φαίνονται μεταχειριζόμενοι τὸν μέλλοντα τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν. Εἶνε ἀλλοῦς, ὅτι ἀπαντῶσι χωρὶς, ἐν οἷς τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὴν σύνταξ. ταύτην, σπανίως ὅμως ἄνευ διαφορᾶς γραφῆς, ἢ ἐν οἷς ὁ μέλλ. τῆς εὐκτ. εὐκλῶς ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ ἀοριστ. τύπου τῆς εὐκτ. ἔνεκα παροράματος ἢ ἀγνοίας τῶν ἀντιγραφῶν»(1). Οὕτω π. χ. εἰς ρ, 547 «οὐδὲ κέ τις θάνατον, ἀλύξοι» μετὰ τῆς ποικίλ. γραφῆς ἀλύξαι, ἀλύξει τινὲς δὲ παραλείπουσι καὶ τὸν στίχον ὀλόκληρον, ὡς μετανηνεγμένον ἐκ τοῦ τ, 558, ἐνθα ὅμως ἀναγιγνώσκεται ἀλύξει, Ἰδ. Bekker. ἐν Ἀρρ. σφ. 1097 ἀναγιγνώσκεται ἡδὴ ὀρθῶς «ὅστις ἐρέτης ἔσοιτ' ἄριστος» ἀντὶ τοῦ «ὅς ἂν κατὰ τὸν κῶδ. Rav. καὶ Ven., ὅστις ἔχει, ὅστις ἄν. Λυκοῦρ. 14 «ὁ, τὶ ἂν βουλεύσοισθε» 4 κῶδ. ἔχουσι βουλεύσησθε, ὅπερ ἡδὴ προτιμᾶται. 15 «δόξοιτ' ἄν» ἀνθ' οὗ ὁ Ἑρμᾶν ὀρθῶς πάνυ διορθοῖ εἰς δόξαιτ' ἄν. 76 «δικαίως ἂν αὐτόν. τιμωρήσοισθε» ὁ κῶδ. Α. ἔχει τιμωρήσθε, ἐκδ. ἀρχαῖαι ὅμοιαι τιμωρήσθε, ὁ δὲ Bekker. ὀρθῶς γράφ. τιμωρήσασθε. Θουκ. 5, 94 «οὐκ ἂν δέξοισθε» μετὰ τὴν ποικίλ. γραφὴν δέξησθε, ὁ Bekker ὀρθῶς διορθοῖ εἰς δέξασθε. Ξεν. Κυρ. 7, 3, 10 «τί ἂν ποιήσας χαρῖσοιτο» οὕτω οἱ κῶδ., ὁ Ald ὅμως ὀρθῶς ἔχει χαρίσαστο. Πλ. νόμ. 719, ε «αὐτὸν ἂν ἐπαινήσοι», ἀνθ' οὗ ὁ Bekker ὀρθῶς γράσει ἐπαινέσαι. Οὕτω καὶ ἐν ἔπιστ. Ἰσοκρ. 2, 22 ἀντὶ «δικαίως δ' ἂν μοι πιστεῦσοις» γραπτέον πιστεύσοις. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἐκείνους ἐν τοῖς ἐξηρητημένοις λόγοις, ὅπου ὁ μέλλ. τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μετὰ τοῦ ἀν μέλλ. τῆς ὀριστ. ὅσον Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 6 «περὶ δὲ τῶν ἀδήλων, ὅπως ἂν ἀποθήσοιτο, μαν-

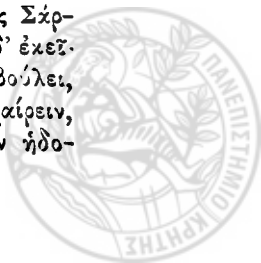
1) Ἰδ. Ἑρμ. de part. ἀν σ. 166. Klotz ad Devar. σ. 117. Bäumlein ἐν τῷ 3ῳ συγγρ. σ. 296.

τευσομένους ἔπεμπεν, εἰ ποιητέα = quomodo, si ea peracturus esses, eventura essent μ. σ. Kühner· ἴδ. ἑλλ. 4. 2, 10. Luc. 1, 22 «εἰδώς, ὅτι οὐδὲν ἂν καταλήψοιτο· ἐν ὁρθῷ λόγῳ· οὐδὲν ἂν καταλήψεται». Ἰσακ. 1, 32 «προσηπίλησεν, ὅτι δηλώσοι ποτ' ἂν τούτῳ, ὡς διάκειται πρὸς αὐτόν» (οἱ κώδ. A. B. δηλώσει).

§. 397. c. Προστακτική.

1. Ἡ χρῆσις τῆς Ἑλλ. προστακτικῆς (§. 390, 2. 3) ἐν τῷ β'. προσώπ. συμφωνεῖ πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις. Προστακτικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τῆς ἀμέσου δηλώσεως τῆς θελήσεως τοῦ λαλοῦντος, ἣτις ἀπευθύνεται ὡς προσταγὴ πρὸς πρόσωπον παρὸν ἢ ὡς παρὸν νοούμενον. Ἐπὶ προσταγὴν δὲν πρέπει νὰ νοηταὶ πάντοτε ἀπότομός τις προσταγῆς, διότι συχνότατα ἐκφράζονται διὰ προστακτικῆς καὶ παρακλήσεως, παραίτησις, συμβολή, γῶμαι, προτροπή. Προηγούνται δὲ τῶν προτρεπτικῶν προστακτικῶν συχνότατα αἱ προστακτικαὶ ἄγε, φέρε, ἴθι (ὡς τὸ πολὺ μετὰ τοῦ δὴ), αἵτινες ἐπὶ ἕσσης ἐκφράζουσι προτροπήν. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 4 «ἄγε δὴ . . δότε». Πλ. Κρατ. 385. b «φέρε δὴ μοι τόδε εἶπέ». Φαίδρ. 262, d «ἴθι δὴ μοι ἀνέγνωθι». Γοργ. 489, e «ἀλλ' ἴθι εἶπέ». ἴδ. §. 394, 4. Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως γλώσσα, ὡς καὶ ἡ λατιν. ἔχει καὶ τύπον τινὰ τοῦ γ'. προσώπ. ὅσον γραψάτω, γραφέτω, scribito = ἄς γράψῃ, γράφῃ. Ἐν γ'. δὲ τοῦτο πρόσωπ. δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἐν ἐρωτήσεσι. Πλ. νόμ. 800, b «κείσθω δὲ νῦν ἡμῖν ταῦτα τῷ λόγῳ ; = ἄς (νὰ) τεθῶσι καὶ ταῦτα ; πρέπει δὲ νὰ τεθῶσι ταῦτα ; 801, d «τί οὖν ; ὁ πολλὰκις ἐρωτῶ, κείσθω νόμος ἡμῖν ; » 820, e «οὐκοῦν κείσθω ταῦτα ; ἴδ. Θεαίτ. 170, d. πολιτ. 295, e «τῷ δὲ . . νομοθετήσαντι . . μὴ ἐξέστω δὴ . . προσταττεῖν ; » Καὶ ἐν ἐξηρητημέναις ἐπὶ ἕσσης ἐρωτήσ. Πλ. νόμ. 800, e «ἐπακρωτῶ . . , εἰ . . κείσθω» μ. σ. Stallb. ἴδ. σημ. 5. Πάντες δὲ οἱ ἐνεστ., ἀόριστ. καὶ παρακείμε. τῆς προστακτικ. ἀναφέρονται εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, διαφέρουσι δὲ μόνον κατὰ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως· ὅσον, γράψον καὶ γράφε = scribe, μέμνησθε = ἔχε ἐν τῇ μνήμῃ, εἰρήσθω = ἔστω καὶ μενέτω εἰρημένον, ἴδ. §. 389, 7, c. Ἄρνησις ἐν τῇ προστ. εἶνε τὸ μὴ ἴδ. ἀριθ. 3.

2. Ἡ προστακτικὴ, ἰδίχ δ' ἐν τῷ γ'. προσώπ., τίθεται συχνὰ πρὸς ἔκφρασιν ἀποδοχῆς ἢ ὁμολογίας (-α) β'. πρόσ. Δ, 29 «ἐμδ' ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι» = τὸ ἐπ' ἐμοὶ πράττε per me facias live. Σοφ. Ἄντ. 77 «σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμᾶσασ' ἔχε». 1037 «κερδαίνει, ἐμπολάτε τὸν προς Σάρδεων ἡλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν' τάρφω δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε». 1168 «εὖ πλουτεῖ τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα καὶ (τῇ) τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῆ τούτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιάς οὐκ ἂν πριάμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδο-

νήν». Εὐρ. Ἡρ. μιν. 238 «σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγους, ἐγὼ δὲ δρᾶσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κκκῶς». Ἱφ. αὐλ. 844 «σὺ πάλιν αὖ λόγους ἐμούς θαύμαί· ἐμοὶ γὰρ θκυμάτ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ. -b) γ'. πρόσωπ. Θ, 429 «οὐκέτ' ἔγωγε νῶϊ ἐῷ. . πτολεμίζειν' τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω». Σοφ. Αἴ. 961 «οἱ δ' οὖν (=ἔστω, οὐδεὶς φθόνος) γελώντων κάπιχαιρότων κακοῖς τοῖς τοῦδ' ἴσως τοι. . θκνόντ' ἀν οἰμῶξείων ἐν χρεῖχ δορός· ἴδ. 971. Θουκ. 2, 48 «λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐλάχιστος γινώσκει»· ἴδ. Ξεν. ἀνάβ. 5. 7, 10. Πλ. συμπ. 201, c «οὕτως ἐχέτω ὡς σὺ λέγεις». Φκίδρ. 246, a «εἰοικέτω». Φιλ. 14, a «πολλάκι ἤδονκι γ:γνέσθον» μ. σ. Stallb. Συγγὼν ἰδίχ εἶνε τὸ ἔστω = esto, sit sane καὶ πζρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρ. Η, 34 «ᾧδ' ἔστω. Ἡ προστακτικὴ, ὡς ἐν τῇ γερμ. καὶ λκτιν., τίθεται πολλακίς ἐμφρντικώτερον πως ἀντὶ τοῦ ἡγουμένου μέλουσ ὑποθετικῆς προτάσ. ἤτοι τῆς ὑποθέσ., τὸ δεύτερον τότε αὐτῆς μέλος δηλ. ἢ ἀπόδοσις συνάπτεται διὰ τοῦ καὶ. Πλ. Θεζίτ. 154, c «σμικρὸν λαβὲ παράδειγμα καὶ πάντα εἶσει, ἃ βούλομαι». Δημ. 18 «δειξάτω, κάρῳ στέρωξω καὶ σιωπήσομαι»· ἴδ. Ἄρρ. νερ. 1490. Cic. Tusc.. 4. 24, 53 «tracta definitiones fortitudinis ; intelliges eam stomacho non egere»¹⁾).

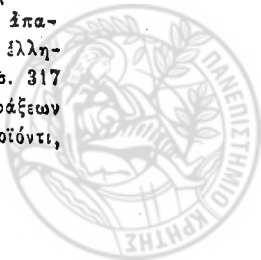
Σημ. 1. Σπανίως κείται ἡ ὑποτακτικὴ ἐν καταφατικαῖς προτάσ. ἀντὶ τῆς προστακτ., ἢ κατὰ τὰ ἐν §. 395, 7 ἀντὶ τῆς εὐκτικ. Σοφ. Φιλ. 300 «φέρ', ᾧ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νῆσου μάθη· ἀντὶ μάθε, κατὰ τὴν ἔνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλως συνήθους φέρ' εἴπω ἴδ. Schneidewin. Πλ. νόμ. 761, c «τά τε πηγαία ὕδατα. ἄφθονα ποιῶσιν ὑδρεῖαις τε. . κοσμῶσι» μ. σημ. Stallb. Συχνὰ ὅμως ἢ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ μὴ ἴδ. σημ. 4 Ἡ προσταγὴ εὐκόλως δύναται νὰ λάβῃ τὸν τύπον εὐχῆς· διὸ ὁ λόγος μεταπίπτει ἐνίοτε ἀπὸ τῆς προστακτ. εἰς τὴν εὐκτικ. 6, 230 «μὴ τις ἐτι πρόφρων ἀγαθὸς καὶ ἥπιος ; ἔστω. . , ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς εἴη καὶ ἀστυλα βέζοι».

3. Ἐν τῷ ἀρνητικῷ ἢ ἀπαγορευτικῷ λόγῳ μετὰ τοῦ μὴ (= ne), καὶ τῶν συνθέτων αὐτοῦ, οἱ Ἕλληγ. μετὰχειρίζονται ἐπὶ τοῦ β'. πρόσωπ. κανονικῶς τὸν ἐνεστ. μόνον τῆς προστακτικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἀόριστον αὐτῆς, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως τιθέασι τὸν ἀόριστ. τῆς ὑποτακτικ.²⁾ - a) β'. πρόστ. οἶον μὴ γράφει ἢ μὴ γράψῃς (= ne scripseris), οὐχὶ ὅμως καὶ μὴ γράφῃς ἢ μὴ γράψῃσ' ἐν τῷ γ'. ὅμως πρόσωπ. λέγεται μὴ γραφέτω, καὶ μὴ γραψάτω. Α, 363 «ἐξαΐδα, μὴ κείθε νόω». π, 168. ο, 263 «εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα, μὴδ' ἐπικεύσῃς». Δ, 234 «Ἄργεῖοι μὴπω τι με-

1) Ἰδ. Dissen εἰς Πινδ. Νέμ. 4, 37 σ. 400. C. F. Hermann in indic. scholar. Gotting April. 1850 de protasi paratact. Kuhner ad Cic. Tusc. 2. 12, 28.—2) Hermann ad Vig. §. 268 σελ. 809. Matthiae II § 511, 3. Bremi Excurs. XII ad Lysiae Orati σελ. 452. Interpr. ad Greg Corinth σ. 15. Frange Comment. de part. neg. l. d.

θίετε θούριδος ἀλλῆς». Αἰσχλ. εὐμ. 687 «ὕμεῖς δὲ τῇ γῇ τῆδε μὴ βραῦν κότον σκλήρῃσθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκχερεῖν τεύξετε». Σοφ. Οἰδ. κολ. 731 «ὄν μῆτ' ὀκνεῖτε μῆτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν». Θουκ. 7, 77 «μὴ καταπέπληγθε ἄγαν». Ξεν. Κύρ. 8. 6, 12 «μῆτε αὐτοὶ ποτε ἄνευ πότου σῖτον παραβῆσθε, μῆτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε». Πλ. ἀπολ. 21, a «μὴ θορυβεῖτε»· πλὴν 20, e «μὴ θορυβήσητε» ἰδ. §. 389, 7, c). Δημ. 18, 10 «μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε». 20, 123 «μὴ τοῖνον διὰ μὲν τοῦ τῶνδε κατηγορεῖν ὡς φκύλων ἐκείνους ἀφαιροῦ, δι' ἃ δ' αὖ καταλείπειν ἐκείνοις, φήσεις, τοῦσδε, ὃ μόνον λαβόντες ἔχουσι, τοῦτ' ἀφέλη». 21 211 «μὴ κατὰ τοὺς νόμους δικάσητε, ὦ ἄνδρες δικασταί· μὴ βοηθήσητε τῷ πεπονθότι δεινά· μὴ εὐορκεῖτε· ἡμῖν δότε τὴν χάριν ταύτην»·-b) γ'. πρόσωπ. Πλ. νόμ. 882, b «ὃ κεκτημένος. . δεδεμένος αὐτὸν μὴ λύση». Δημ. 18, 199 «καί μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάση, ἀλλὰ μετ' εὐνοίας ὃ λέγω θεωρησάτω», π, 301 «μὴ τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος». Αἰσχλ. ἐπτ. 1027 «μὴ δοκησάτω τινί». Πρ. 332 «μηδὲ σοι μελησάτω». Σοφ. Αἶ. 1181 «μηδέ σε κινήσάτω τις». 1334 »τὸν ἄνδρα τόνδε. . μὴ τλῆς ἄθαπτον. . βλαεῖν, μηδ' ἡ βίξ σε μηδ' αὖτως ριησάτω». Οἰδ. κ. 1149 «ἐμοῦ δὲ μὴ ποτ' ἀξιώθῃτω τόδε». Ξεν. Κύρ. 7. 5, 73 «καὶ μηδεὶς γε ὑμῶν ἔχων τρυφὰ νομισάτω ἀλλότρια ἔχειν». 8. 7, 26 «μηδεὶς ἰδέτω». Πλ. ἀπολ. 17, c «μηδεὶς προσδοκησάτω» Αἰσχλ. 3, 60 «μῆτ' ἀπογνώτω μηδὲν μῆτε καταγνώτω». Σοφ. Οἰδ. τ. 231 «εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν. . τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω»; Οἰδ. κολ. 1208. Θουκ. 1, 86 «καὶ ὡς ἡμῶς πρέπει βουλεύεσθαι ἀδικουμένους, μηδεὶς διδασκείτω». 3, 39 «κολασησάτωσαν δὲ καὶ νῦν ἀξίως τῆς ἀδικίας, καὶ μὴ τοῖς μὲν ὀλίγοις ἡ αἰτίαι προστεθῆ, τὸν δὲ δῆμον ἀπολύσητε».

Σημ. 2. Αἰτία τοῦ σπανίου τούτου φαινομένου ἵσως εἶνε ἡ ἐξῆς· ὃ ἐνεστώσ της προστακτ. τίθεται ὅταν ὃ κελεύων ἀποβλέπῃ εἰς τὸ προῖόν, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, διὸ καὶ ὅταν τὸ κελευσθὲν πρέπῃ νὰ διαρκῇ, ὡς ἐπὶ τῶν περὶ τοῦ πῶς φέρεσθαι παραινέσεων. ἰδ. §. 389, 7, c). ἐνθ' ὃ ἀόρ. τῆς προστατ. τίθεται, ὅταν αὐτὴ ἡ πράξις λαμβάνηται πρὸ ὀφθαλμῶν. Καὶ ἐν τῇ ἀπαγορεύσει κείναι ἡ αὐτὴ σχέσηις, οἷα καὶ ἐν ταῖς περὶ τοῦ πῶς φέρεσθαι παραινέσεσι, διότι καὶ ἐν τῇ ἀπαγορεύσει δὲν λαμβάνεται πρὸ ὀφθαλμῶν ἀπλῶς αὐτὴ ἡ ἀπαγορευομένη πράξις, ἀλλὰ, καὶ μάλιστα εἰς μεγαλύτερον βαθμόν, ἡ ἐκτέλεσις ἢ ἡ διάρκεια αὐτῆς· διὸ τίθεται τὸ μὴ μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς προστακτικῆς. Ὅταν ὁμως ἡ ἀπαγορευσις μετριωτερόν πως ἀπευθύνεται τινὶ διὰ τῆς ὑποτακτικῆς, οἴωνε ὡς παράκλησις, τότε λαμβάνεται ὅπ' ὄψει ἀπλῶς αὐτὴ ἡ πράξις, τοῦ ἀπαγορευόντος καταλείποντος τῇ βουλήσει τοῦ κωλυομένου ἂν θέλῃ νὰ πράξῃ τὴν ἀπαγορευομένην ἢ οὐ. Αἱ σλαβικαὶ γλώσσαι συμπενοθοῦσι κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἐντελῶς· Ἰδ. Kivcala in d. Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1863. σ. 317 f. Ἐν τῇ βοημακῇ π. χ. ὑπάρχει πάντοτε καθαρὰ διαφορὰ μεταξὺ πράξεων ἐπαναλαμβανομένων ἢ τοιοούτων, αἵτινες θεωροῦνται ἐν τῷ αὐτῶν προϊόντι,

καὶ τοιοῦτων, ἐν αἷς μνεία μόνον γίνεταί περὶ αὐτῆς τῆς πράξεως χωρὶς νὰ λη-
φθῆ ὑπ' ὄψει οὐδ' ὅλων τὸ προτὸν, ἢ ἀνάπτυξις αὐτῆς· οἷον házej = βάλλα, hod' =
βαλέ, zprí'vej = ᾤδε, zazprí'vej = ᾤσον, ne drázdi mne = μὴ μ' ἐρέθιζε, A, 32 = μὴ
μὲ ἐρέθιζε, ὡς τοῦτο ἐπράξαο, nerozdrázdi mne = μὴ μ' ἐρέθισες = μὴ μὲ ἐρε-
θίσης, ἴδ. A, 210 «ἀλλ' ἄγε, λήγ' ἐρίδος μηδὲ εἴφος ἔλασο χειρὶ» (= nedoby'-
vej mece), ὁ Ἀχιλλεύς κατεγίνετο εἰς τὴν ξυφούλκην, ὅτε ἐφθασεν ἡ Ἀ-
θηνᾶ (193 x. ἐξῆς).

Σημ. 3. Δύναται οὐχ ἦτον τὸ μὴ νὰ συνταχθῆ καὶ μετὰ β'. προσώπ. δο-
ρίστ. τῆς προστακτ., ὅταν ὁ ἀπαγορευθὼν λαμβάνη πρὸ ὁμαίων αὐτὴν τὴν
πρᾶξιν, καὶ θέλῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπαγορεύσειν ἰσχυροτέραν ἢ ὅτι ἐκφράζεται
διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ., ἢ περίπτωσις ὅμως αὐτῆ συμβαίνει σπανιώτατα
Δ, 410 «τῷ μὴ μοι πτέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο θυμῷ», Σ, 134 «ἀλλὰ σὺ μὲν
μήπω καταδύσοιο μῶλον Ἄρηος· ω, 248 «σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ».
Ἄρφ. θεσμ. 870 «μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος» ἐν παρωδου-
μίνῳ τινὶ χωρίῳ τοῦ Σοφοκλέους εἰς Πηλέα «μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, μὴ μ' ἔλῃς
ἄνευ δορός» ἴδ. Fritzsche σ. 336· ὁ κωμικὸς Θουγενίδης παρὰ Φωτ καὶ Σουφδ.
μὴ νόμισον. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 17 «μὴ πρότερον ἔμβαλε» κατὰ τοῦ καλλι-
στους κώδ., ἴδ. Bornem, ἐν τῇ ἐκδ. λεψ. Αἰσχ. 1, 161 «μὴ.. νομίσαθ'
ὄραν». 193 «μὴ οὖν εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς ἓνα ἀποσκήψατε».

Σημ. 4. Ὁ ἔνεστ. τῆς ὑποτακτ. ἀπαντᾷ σποραδικώτατα μόνον καὶ ἐπι-
σφαλῆς τὸ πλεῖστον κριτικῶς. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1143 «μὴ κ' ἀμνηξ λέγων (ὁ Pors
ad. Eur. Hec. 1166 προτείνει τὴν γραφὴν κάμνηξ). Ἄρφ. ὄρν. 1533 «μὴ
σπένδῃθε» (ὁ Πόρος. ἐν τῷ χωρ. γράφ. σπένδῃθε). (Δὲν ἀνή-
κει ὅμως ἐνταῦθα τὸ χωρίον τοῦ Πλ. Γοργ. 500, e, ἐνθα μετὰ Stallb. ἀντί «ἢ
σύμφαθι ἢ μὴ σύμφης» σικτικέον ἢ σύμφαθι ἢ μὴ· σύμφης» οὔτε καὶ τὸ ἐν
Εὐρ. Μῆδ. 215 «ἐξήλθον δόμων, μὴ μοί τι μέμφησθε» = ἐξήλθον τῆς οἰκίας
(ἐμφροντίς), μήπως θὰ μὲ μὲμφητε κατὰ τι, ἴδ. §. 589, 2). Συχνότερον ὅμως
τὸ γ'. τοῦ ἔνεστ. τ. ὑποτ. προσ. Πλ. νόμ. 861, e «μὴ τοῖνον τι.. οἴηται».
Θουκ. 3, 13 «νομίση τε μηδείας». 4. 85 «μηδείας μεμφθῆ». 6, 84 «ὀπο-
λάβῃ δὲ μηδείας» 89 «μῆδ' οὕτως ἡγήσεται». Ἰσοκρ. 4, 129 «καὶ μηδείας
ὀπαλάβῃ». 18, 1 «καὶ μηδαίς ὁμῶν θαυμάση». Δημ. 5, 15, 9, 16.

Σημ. 5. Ἰδιωτικὸς τῆς ἑλλ. γλώσσης εἶνε νὰ μεταχειρίζεται τὴν προσ-
τακτικὴν καὶ ἐν δευτερευούσαις προτάσ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγιᾶ-
ται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἕλληνες κολλάκις συνδέουσι λογικὴν τινα κυρίαν πρό-
τασιν, ὑπὸ τὸν τύπον γραμματικῆς δευτερευούσης προτάσ., μετὰ
γραμματικῆς κυρίας προτάσεως(1). Ἐνταῦθα συμβαίνει ἢ τόσον εὐκόλος παρ'
Ἕλλησι μετάδοσις τοῦ πηλαίου (ἐξηρητημένου) λόγου εἰς τὸν τύπον τοῦ ὀρθοῦ
ἢ σύμφηξις τις ἀμφοτέρων-α) ἐπὶ τοῦ ὅτι = ὅτι, ὅπερ κολλάκις κείταί ἀντί τοῦ
ἐν τῇ γερμανικῇ πρὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου κώλου. Πλ. Κρίτ. 50, c «ἴσως ἀν εἴ-
ποιεν, ὅτι, ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα». Θουκ. 4, 92 «(ῥή)
ἡμᾶς δεῖξαι, ὅτι, ὦν μὲν ἐφίενται, πρὸς τοὺς μὴ ἀμυνομένους ἐπιόντες κτᾶσθω-
σαν (προστακτικὴ ἐνδοτικὴ imperat. concessivus) οἱ δὲ γενναῖοι τὴν αὐτῶν ἀεὶ
ἐλευθεροῦν μάχη, ἀνταγωνίστοισι ἐπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασιν = δεῖξαι τοῦτο κτᾶ-
σθωσαν.. ἀπίασιν-b) ἐπὶ τῶν ἀναφορικ. ἀντωνυμ., ἴδ. §. 561, 2, d. Σοφ.
Οἶδ. x. 473 «κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχείρος τέχνη (opus), ὦν κρατ' ἔρεψον»
= καὶ τούτων κτλ. 731 «ὄρω.. ὁμᾶς.. εἰληφότες φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισο-

1) Ἰδ. Schmalefeld Synt. des Gr. v. σελ. 145. 277. 318.

«οἶσθ'», ὡς μετεύξη καὶ σοφωτέρα φανῆ;· 'Ικέτ. 932 «ἀλλ' οἶσθ'», ὁ δρᾶσαι βούλομαι;· Ἄρφ. Ἄχ. 1064 «οἶσθ'», ὡς ποιεῖτε τοῦτο;· μ. σ. A. Müller.

Σημ. 7. Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ β'. προσ. τῆς προστ. μετὰ τῶν τῖς, πᾶς τις καὶ περὶ τῆς μεταδίσεως ἀπὸ τοῦ γ'. προσώπ. τῆς προστακτ. εἰς τὸ β'. Ἰδ. §. 371, 4, γ)· περὶ τῆς χορήσεως τοῦ β'. προσώπ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀριστ. ἀντὶ τῆς προστακτ. Ἰδ. §. 387, 5· περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἄν εὐκτ. ἀντὶ τῆς προστακτ. §. 396, 4· περὶ τοῦ, τί οὖν οὖ; μετὰ τοῦ β'. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀριστ. ἀντὶ τῆς προστ. §. 386, 10. Περὶ τῆς ἀπαρεμφ. ἀντὶ τῆς προστακτ. §. 474. Περὶ τοῦ ὅπως, καὶ ὅπως μὴ μετὰ τοῦ β'. προσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀριστ. ἀντὶ τῆς προστακτ. §. 552 περὶ τὸ τέλος τῆς σημ.

§. 398. Παρατηρήσεις περὶ τῶν τροπικῶν ἐπιρρ.

ἄ ν καὶ κ έ ν.

1. Εἰς τὰ ἀπὸ ἐν §§. 392 α ἕως §. 396 ῥηθέντα περὶ τῶν τροπικ. ἐπιρρήματων ἄν καὶ κέν πρέπει νὰ προστεθῶσιν ἔτι παρατηρήσεις τινές. Ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας σημασίαν αὐτῶν, οὐδεμίαν ἄχρι τοῦδε ἰδέα ἐπροτάθη τοιαύτη, ἣν νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ὀρθὴν π. χ. ἡ παραγωγή τοῦ ἄν ἐκ τῆς ἀνὰ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ secundum = ἀναλόγως, κατὰ τι' οἷον ἀνὰ κράτος· ἢ ὅτι τὸ ἄν εἶνε τὸ αὐτὸ τῷ ἐρωτημ. λατιν. an, ὅπερ εἶνε τὸ αὐτὸ τῷ ἄν ἐν τῷ ἀνευ, καὶ τῇ ἀχωρίστῳ ἀρνήσει ἄν- (Ἰδ. Hartung Gr. Partik. II. σ. 225)· ἢ ἡ παραγωγή τοῦ κέ(ν), καὶ ἐκ τοῦ και=auch=προσέτι· ἢ ἡ παραβολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸ λατιν. διακρευκτικὸν quam (ἦ), τὸ Ἰνδικὸν yana, τὸ γοθικ. hum, τὸ ἄνω γερμ. gen, gend (ὡς εἰς τὸ ir-gend). Πιθανωτάτη ἴσως θὰ ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ Lange's (Ztschr. f. d. Oesterr. Gumn. IX. σ. 51), ὅστις παραβιβάζει τοῦτο πρὸς τὴν ῥίζαν τῆς ἀορίστου ἀντων. ἐν τῇ συγκρ. Ka, ki, τὸ ἐν τῇ ἑλλ. κο, τι (ἐν τῷ ὀκότερος, ὅκος κ.τ.λ., τίς), καὶ ἐπίστησι τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν συνοχὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐν τῇ λατιν. cunque (quicunque = ὅς κεν), ὥστε τὸ κέν δηλοῦ, τι, ἐν τινι περιπτώσει¹).

2. Ἐν ταῖς δευτερευούσαις περιτάσει ταῖς εἰσηγουμέναις, α) δι' ἀναφορικ. ἀντωνιμίας· οἷον ὅς, ὅστις, ὁποῖος, ὡς (=ὡς) ὅπως (= πῶς) κ.τ.λ., β) διὰ συνδέσμου χρονικοῦ· οἷον, ὅτε, ὅποτε, ἐπειδὴ κ.τ.λ., γ) διὰ τοῦ ἰποθετικοῦ συνδέσμου, εἰ (αἰ), ἐνοῦται τὸ τροπ. ἐπιρρ. ἄν (κέν) μετὰ τῶν ἀναφορικῶν τούτων ἀντωνυμ. καὶ συνδέσμων, ἵνα δείξῃ, ὅτι ἡ προσδοκωμένη πρακτικοποίησις (ἐπαλήθευσις) πράξεως μελλούσης ἐξαρτᾶται ἐκ περιτάσεων (συνθηκῶν) ἢ σχέσεων. Καὶ μάλιστα συνδέεται τότε τὸ τροπ. ἄν (κέν) μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ ἢ τοῦ συνδέσμου τῆς δευτέρ. προτάσ. στενὰ ἢ συναλείφεται μετὰ τῶν συνδέσμων εἰς μίαν λέξιν, ὥστε,

1) Ἰδ. Kivala (Beitr. z. Krit. u. Erkl. des Sophokl. 1864. σ. 55), ὅστις λαμβάνει τοῦτο καὶ ὡς κυρίαν σημασίαν τοῦ ἄν.

εἰ καὶ τοῦτο ἀνήκει κυρίως εἰς τὴν ἔγκλισιν, ἐπιδεικνύεται ὅμως τοιαύτην ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ συνδέσμου, ὥστε κοινήν ταῦτα ποιοῦσι τὴν καθ' ἑαυτὰ ἰδίαν αὐτῶν σημασίαν· καὶ λοιπὸν ὅς ἄν, ὅστις ἄν, οἷος ἄν, ὁποῖος ἄν, ὅσος ἄν κ.τ.λ.· οὗ ἄν, ὅπου ἄν, οἷ ἄν, ὅποι ἄν, ὅθεν ἄν, ὁπόθεν ἄν, ἦ ἄν, ὅπη ἄν, ὡς ἄν κ.τ.λ. -ἐπάν, ὅταν, ὁπόταν, εὐτ' ἄν, ἕως ἄν, πρὶν ἄν-ἔάν, ἐπικ. εἴ κε.

Σημ. 1. Ἐν τῷ μετὰ ταῦτα ἑλληνισμῷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς καὶ Σχολιασταῖς, ἰδίᾳ δὲ τοῖς Ο'. καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς νῦν ἰδιώματι, οἱ μνησθέντες σύνδεσμοι μετὰ τοῦ ἄν συντάσσονται καὶ ὀριστικῆ. Καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς ἔγκριτ. ἀρχαιότητος ἀπαντῶσι σποραδικῶς χωρῖα τοιαῦτα, πλὴν ἀριδήλων ταῦτα εἶνε παρεθαρμένα· οἷον Ἡρδ. 3, 69 «ἦν γὰρ δὴ μὴ ἔστι» ὁ κῶδ. ὅμως Sancerotfi. ἔχει εἰ. Λυκούργ. 107 «ὅταν. . εἶσι» ὕπερ εὐκόλως προήλθεν ἐκ τοῦ ὄσι (ΕΙΣΙ, ΩΣΙ), ἴδ. Maetzner. Ἡρ. 2, 13 ἀναγιγνώσκεται μὲν ἄνευ ποικιλίας γραφῆς «ἦν. . ἐπιδοδοῖ. . καί. . ἀποδοδοῖ» ὀρθῶς· ὅμως διορθοῦται ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς ἐπιδοιδῶ καὶ ἀποδοιδῶ, ἴδ. Baehr. 1, 206, 2 παρῖν. κῶδ. ἔχουσι εἰ. . προθυμέεαι, ἀντι ἦν· ἐν δὲ 3, 69, 3 κῶδ. ἔχουσιν «εἰ γὰρ δὴ μὴ τυγχάνει. . ἔσται» ἀντι ἦν. Λυσ. 14, 2 «εἰαν. καταψήφισθε» ἄνευ ποικιλ. γραφ. (ὁ Scheibe γράφ. «εἰαν. καταψήφισθε»)· Οὐχὶ ὀρθῶς ἐνταῦθα ἀναφέρεται τὸ Λυσ. 25, 4 «εἰαν ἀποφανῶ», ὅπερ εἶνε ἀόρ. β'. παθ. τῆς ὑποτακτικῆς.

Σημ. 2. Τὸ ἄν (κέν) παραλείπεται συχνότατα μὲν 2) ἐν τῇ ὀμρ. γλώσσῃ, ἐνίστατο ὅμως καὶ παρὰ τοῖς ἀττικ. ποιηταῖς, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συμβαίνει τοσοῦτον σπανίως καὶ μόνον ἐν ὀρισμέναις συντάξεσι, καὶ δὴ παρ' Ἡρδ. μὲν συνθέσταιρον ἢ τοῖς ἀττικ. πεζογράφοις, παρὰ τοῖς τελευταίοις μάλιστα κριτικῶς εἶνε οὐχὶ σπανίως καὶ ἀμφίβολον. Ἡ παράλειψις τοῦ τροπ. ἄν οὐδόλως ἄλλοιοι τὴν ἔνοιαν, διότι καὶ ἡ ὑποτακτικ. μόνη ἐκφράζει καὶ ἐξυτὴν τὴν ἐκ συνθηκῶν ἐξάρτησιν, ἐπειδὴ πᾶν, οὐτινο· ἢ πραγματοποίησις προσδοκᾶται ἐν τῷ μέλλοντι, ἐξαρτᾶται ἐκ περιστάσεων (συνθηκῶν). Διὸ ἡ διαφορά κείται ἐν τούτῳ, ὅτι διὰ μὲν τῆς προσθήκης τοῦ ἄν (κέν) ἡ σχέσις δηλοῦται σαφέστερον καὶ ἀκριβέστερον, διὰ τοῦτο ὁ πεζὸς λόγος σαφηνεῖται καὶ ἀκριβεῖται ἐπιδοκῶν σπανίως παραλείπει τὸ ἄν'-α) Γ, 287 «τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦν τιν' εἶκεν ἦ τε καὶ ἔσομενοι μετ' ἀνθρώποισι πέληται» συχνότατον ἄλλως, ἰδ' ἄρ δὲ ἐν ταῖς παραβολαῖς ἴδ. Ε, 138. Ν, 63. 134. 179. Ο, 579 κτλ. Οὔτω τὰ ἄσσα Α, 554· ὄσσα μ, 191· οἷος σ, 136· ὁπότερος Γ, 71. 92. Αἰσχλ. ἐπτ. 239 «ὦν ἀλφ πόλις». Εὐμ. 202 «ἦτις ἀνδρα νοσφίση». 631 «οἷσι μὴ βλάψῃ θεός». Σοφ. Φ. 1360 «οἷς. . γένηται». Αἴ. 761 «ὄστις. . φρονῆ», 1160. Οἶδ. τ. 1231 «αἴ φανῶσ' αὐθαίρετοι». Οἶδ. κ. 395 «ὄς νέος πέση». Τρ. 251 «Ζεῦ· ὁ του πράκτωρ φανῆ». Ἡλ. 771 «ὦν τέκη». Εὐρ. ἴφ. τ.

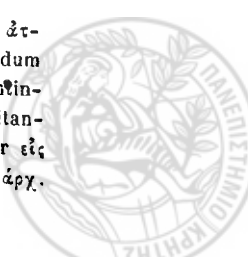
1) ἴδ. Porpo εἰς Θουκ. Ρ. ΙΙΙ. Τόμ. 1. σ. 313 ἴδ. Hermann de part. ἄν σ. 45, καὶ ὅμως οὗτος οὐχὶ ὀρθῶς δὲν θέλει νὰ ἀποβρίψῃ ἐντελῶς τὴν χρῆσιν ταύτην καὶ παρὰ τοῖς ἔγκριτ. τῶν συγγραφ.—2) ἴδ. Hermann de part. ἄν σ. 82 καὶ 113, ἢ διαφορά ὅμως, ἦν οὗτος νομίζει· ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ ὄς, καὶ ὄς ἄν μεθ' ὑποτακτ., ὅτι δηλ. τὸ ἄν προστίθεται ἐπὶ τῶν καθόλου, παραλείπεται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους, καὶ ἦ ἐν σ. 95 μεταξὺ τοῦ εἰ καὶ ἔάν (εἴ κε) μεθ' ὑποτακτ. ὅπ' αὐτοῦ προτεθεῖσα διαφορά δὲν φαίνεται ἀσφαλῆς.

1064 «ὄτω πιστῇ παρῆ». Μ. 516 «ὄς κίβδηλος ἦ». Ἄλλ. 76. Ὅρ. 805 «ὄστις τρόποισι συντακῆ, Ἰπρδ. 4, 46 «τοῖσι (=οἷς) μήτε ἄτακα μήτε τείχεα ἦ ἐκτισμένα, ἀλλά... ἔωσι ἱπποτοξόται». 66 «τοῖσι ἔωσι». μ. σ. Baehr. Θουκ. 4, 18 «οἴτινες... νομίσωσι» μ. σ. Porp. Ξεν. οἰκ. 1, 12 «ὄς μὴ ἐπίστηται». Πλ. πολ. 737, b «οἷς... ἦ... καὶ ὄσοις... μετῆ». 848, a «ὄσα ζῶα... ἦ». Ἄλλ. 1. 134, e «ὦ γάρ... ἦ» (ὁ Stallb. γράφει ἐκ τοῦ Flor. κώδ. ὦ γάρ ἄν). Ἰσαί, 2, 8 «ὄ, τι πεισθῆ» μ. σ. Schuemann. 3, 60 «ὄσοι μὲν καταλίπωσι... ὄσοι δέ... εἰσποιοῦνται». (Δὲν ἀνήκουσι ὅμως ἐνταῦθα τὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ἄν πρέπει νὰ νοηθῆ ἐκ τοῦ προηγούμενου συνδέσμου· οἶον, ὅταν, ἐὰν κ.τ.λ., ἢ ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ ἄν ἀναφορικοῦ. Πλ. πολ. 508, d «ὄταν... ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς ὀρώσι». νόμ. 873, e «ἐάν... στερρήσῃ... ὄσα... κτεινῆ» 1). Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 13 «ὄστις δέ... φίλον ποιῆται» ὡς συνέχεια τοῦ προηγηθέντος λόγου «ἐάν δέ τις... ποιῆται» Ἰδ. σ. ἐκεί Kühner) · b) Ὅθι Ν, 229. ὀπηθ, 45. ο, 452· ὀππόσε ξ, 139· ὀππως (= πῶς) Ψ, 324 κτλ. ὥστε, ἐπὶ παραβολῶν Α, 68. Μ, 278. (Οὐδέποτε τοῦτο βεβαίως παρ' ἀπικτοῖς, τὸ δὲ ἐν Εὐρ. Ἐκ. 1026 ἀναγνωστόν μετὰ Πflugk ὡς... ἐκπεσεῖ). Εὐρ. Ἠλ. 972 «ὄπου... ἦ» Θουκ. 4, 17 «οὐδ (= ubi) μὲν βραχεῖς (λόγοι) ἀρκῶσι, μὴ πολλοὶς χρῆσθαι, πλείοσι δέ, ἐν ᾧ ἄν καιρὸς ἦ... τὸ δέον πράσσειν» ἐνθα ἐν μὲν τῷ πρώτῳ παραλείπεται τὸ ἄν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τίθεται · c) Φ, 199 «δαινῆν τε βροντῆν (δηλ. δαίδοικεν), ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσῃ». Δ, 259 καὶ ἀλλαχοῦ συχρὸν Α, 163 «ὀππότ'... ἐκπέρωσσι» καὶ πολλαχοῦ. Β, 782 «ὄτε... ἐμάσση» Ἰδ. Ο, 207. Φ, 199. Ω, 369. Οὕτως ἡμῶς (= ὄτε) δ, 400· πρὶν Σ, 190. κ, 174 καὶ πολλαχοῦ· ἐπεὶ υ, 85· ἐπειδὴ Α, 478 μ. σ. Spitzn. ὄφρα = quamdiu Δ, 346 κτλ. συχρὸν ἐπὶ τῶν παραβολικῶν, ὡς, ἄτε, ὀπό τε. Αἰσχλ. ἐπτ. 320 «εὐτε (= ὄτε) πτόλις θαμασθῆ». Ἰπρδ. 3, 31 «οἱ βασιλῆῖοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονταί Περσέων, ἐς οὐ ἀποθάνωσι, ἤσφι παρευρεθῆτι ἀδικον, μέχρι τούτου». 4, 119 «μέχρι... ἴδωμεν». 8, 108 «ἐς ὃ ἔλθῃ». 4, 157 «πρὶν δὴ ἀπίκωνται». 6, 82 «πρὶν γε... χρῆσθαι καὶ μάθη». Οὕτω τὸ πρὶν ἦ 1, 19. 7. 8, 2. 7, 197. 9, 93· πρότερον ἢ 7, 51. 9, 87. 4, 119 «μέχρι... ἴδωμεν». 8, 22 «ἐπεὶ τε ἀνενειχθῆ καὶ διαβλήθῃ (δηλ. τὰ γράμματα)» μ. σ. Baehr. Σοφ. Οἶδ. κ. 1225 «ἐπεὶ φανῆ». Ἄντ. 1025 «ἐπεὶ δ' ἀμάρτη. Φιλ. 764 «ἔως ἀνῆ». Αἴ. 555 «ἔως... μάθη». 1183 «ἔστ' ἐγὼ μὲν ὄλω». Τὸ πρὶν μετ' ὀποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν πάντοτε παρ' Ὀμήρ., οὐδέποτε δὲ πρὶν ἄν, πρὶν κεν. Σοφ. Αἴ. 965 «πρὶν τις ἐμβάλη» Τρ. 946· «πρὶν εὐπάθη». Εὐρ. Ὅρ. 1357 «πρὶν ἴδω». Ἄλλ. 849 «πρὶν... μεθῆ». Ἀρφ. βιάτ. 1281 «πρὶν γ' ἀκούσης». Ἐκ. 752 «πρὶν ἐκπύθωμαι». Θουκ. 6, 10 «πρὶν... βεβαιωσώμεθα». 29 «πρὶν διαγνώσι». 38 «πρὶν... ὤμεν» 8, 9 «πρὶν... διορτάσωσι» ἐνθα καὶ «πρὶν τι... λάθωσι». 1. 437 «μέχρι πλοῦς γέννηται». 3, 28 «μέχρι οὐ... δόξῃ», 4, 16. 45. Ξεν. ἑλλ. 1. 3, 11 «μέχρις ἔλθῃ», κωνηγ. 3, 6 «πρὶν ἴδωσιν». οἰκον. 12, 1 «πρὶν... λυθῆ» Πλ. Τιμ. 57, b «πρὶν ἦ... ἐκφύγη». ἦ... μείνη», Φαίδ. 62, c «πρὶν... ἐπιπέμψῃ» μ. σ. Stallb. νόμ. 873, a. Θεαίτ. 169, b. Ἄντιφ. 1, 29 «πρὶν... ὦσι». 2, 2 «οὐ πρότερον ἐπιχειροῦσιν, ἦ... ποιήσονται». Αἰσχλ. 3, 60 «πρὶν ἀκούσῃ» · d) Ε, 258 «εἴ γ' οὖν ἑτερός γ' φύγησιν». Α, 81 «εἴπερ... καταπέψῃ», οὕτω καὶ Δ, 261. Κ, 225. Α, 116. Μ, 223. 245. Φ, 576. Χ, 86. 191. Α, 340 «εἴ ποτε... γέννηται». ε, 221. 471. μ, 96. 348. ξ, 373

κ. τ. λ. Θέογ. 121 «εί. . λεληθῆ. . ἔχῃ». Πίνδ. Ο. 6, 11 «εἴ τι ποναοῦ». Π. 4, 265 «εἴ ποτε. . ἔξικηται». 274 «εἴ μή. . γένηται», οὕτω πάντοτε. Αἰσχλ. ἱκέτ. 86 «εἴ κρανοῦ ἢ πράγμα». 395 «εἴ που. . τύχη». Εὐμ. 225 «εἴ προδῶ». Πρ. 777 «εἴ. . ἦ». Σοφ. Οἶδ. τ. 198 «(χαρ) εἴ τι νῦξ ἀφῆ». 874. χορ. «εἴ. . ὑπερπλησοῦ». Οἶδ. κ. 509 «εἴ πονή τις». 1443 «εἴ σου στερηθῶ». Ἄντ. 710 «καί τις ἢ σοφός», Εὐρ. Ἴρ. αὐλ. 1240 «εἴ. . πεισοθήσῃ». Ἦρδ. 2, 13 «εἴ μή. . ἀναβῆ» (2 κώδ. ἔχουσιν ἦν). 8, 49 «εἴ νικηθέωσι» ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ. 118 «εἴ μή. . γένηται» (1 κώδ. ἔχει ἦν). Παρὰ τοῖς πεζοῖς ἀττικ. σπανιώτατον εἶνε τὸ εἰ ἀντί ἐάν ἢ ἦν(1), ἐν μέρει δὲ καὶ λίαν ὑποπτον(2). Θουκ. 6, 21 «εἴ ἔυστώσιν» μετὰ τῆς ποικ. γραφ. ἦν (5, 79 ἐν δωρικῇ συνήκῃ «αἰ. . ἢ ἀμφίλογα», ἐν δὲ τῷ 5, 77 ὀρθότερον πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆ αἰ. . ἔχοντι, ἴδ. Porp.). Πλ. νόμ. 761, c «εἴ τί που ἄλλος ἢ τέμενος περὶ ταῦτα ἀνεμένον ἢ» κατὰ τὸν Stallb. εἰς 958, d «si qui lucus vel ager ibi consecratus sit» significat aliquod, quod per se et natura sua fieri potest nec vero ex aliarum rerum nexu exterosaque conditione pendet». 958, d «εἴ τε. . ἦ». πολ. 579, d «εἴ μή τω δοκῆ». Ξεν. ἀνάβ. 3. 2, 22 «εἴ. . ὦσι» ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ. ἀντί τοῦ ἦν. ἀπομν. 2. 1, 12 «εἴ. . ἀξιώσῃς. . Οεραπέυσης» ἀνευ ποικ. γραφ. Κύρ. 3, 3, 50. Ἄνδοκ. 1, 141 «εἴ. . γένηται». Δημ. 19, 221 «εἴ. . ἀπόλωμαι». Ψευδ. Δημ. 46, 11 «εἴ. . βουληθῆ». Παρὰ δὲ τοῖς μτγν. πεζοῖς, οἷον Διονυσ. Ἄλικ. Διοδώρ. Λουκ. Πλουτ. συχνάκις συντάσσεται τὸ εἰ μεθ' ὑποτακτικῆς 3).

3. Συντάσσεται δὲ τὸ ἀν(κέρ) μετ' ἀπαρέμφ. καὶ μετοχῆς, ὅταν τὸ παρεμφρτικὸν ῥῆμα τιθέμενον ἀντί τῆς ἀπαρ. καὶ μετοχ., ὤφειλε νὰ συνταχθῆ μετὰ τοῦ ἀν(κέρ). Ἄς ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις τὴν ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ἀν. Κεῖται δὲ ἡ τοιοῦτη ἀπαρ. μετὰ τὰ δοξαστικὰ καὶ λεκτικὰ ῥῆμ., καὶ μάλιστα ἢ ἀντί τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἀν, ἢ ἀντί τῶν ἰστωρ. χρ. τῆς ὀριστ. μετὰ τοῦ ἀν ἐν λόγ. ὀρθῶ. Ὅμοια τις ἀνάλυσις συμβαίνει, καὶ ὅταν ἡ ἀπαρέμφ. κῆται ὡς οὐσιαστικόν. Ἄν δὲ ἡ μετὰ τοῦ ἀν ἀπαρέμφ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐνεστώς, ἢ μέλλον, ἢ παρελθόν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἢ ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ὅλου εἶδους τῆς προτάσεως. Ὁ μέλλον τῆς ἀπαρέμφ. μετὰ τοῦ ἀν(κέρ) ἀντιτοικῶν ἐν τῷ ὀρθῷ λόγ. πρὸς τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικ. μετὰ τοῦ ἀν(κέρ) (§. 392a, 1) ἀπκντᾶ σπανιώτατα, ἀντί δὲ τούτου συνήθως τίθεται ὁ ἀόριστος ἢ καὶ ὁ ἐνεστ. τῆς ἀπαρέμφ. μετὰ τοῦ ἀν «εἴ τι ἔχοι, ἔφη δοῦναι ἀν» (ἐν ὀρθ. λόγ. «εἴ τι ἔχοιμι δοίην ἄν» = dixit se, si quid haberet, daturum esse). Εἴ τι εἰ-

1) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 958, d. οὗτος νομίζει, ὅτι τότε μόνον οἱ ἀττικ. πεζογρ. μεταχειρίζονται τὸ εἰ μεθ' ὑποτακτικ. «si quid significandum esset, quod, quum per se re vera fieri posset, non item ex causarum contingentium nexu penderet neque pro rerum aliarum conditione evenire cogitandum esset». ἴδ. καὶ Schneider εἰς Πλ. πολ. 579, d.—2) ἴδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 12. εἰς ἀνάβ. 3. 3, 36.—3) ἴδ. Baehr εἰς Πλουτάρχ. Ἀρταξ. σ. 24. Jacob εἰς Λουκ. Τύξ. σ. 53.

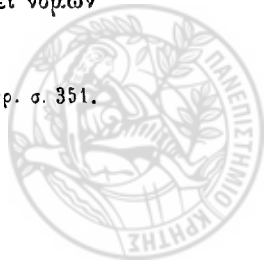

χεν, ἔφη, δούραι ἄν» (ἐν ὄρθ. λόγ. «εἴ τι εἶχον, ἔδωκα ἄν» = *dixit se, si quid habuisset, daturum fuisse*). «Εἴ τι ἔξει, ἔφη, δώσειν ἄν» (ἐν ὄρθ. λόγ. «εἴ τι ἔξω, δώσω ἄν» = *dixit se, si quid habiturus esset, daturum esse*).-a) 1, 684 «καὶ δ' ἄν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι» (ἐν ὄρ. λ. = καὶ δ' ἄν παραμυθησάμεν). Χ, 110, δ' Ὀμηρ. μεταχειρίζεται ὡς τὸ πολὺ ἀντὶ τούτου τὸν μέλλοντα τῆς ἀπαρεμφ. ἄνευ ἄν (κέν). Θουκ. 5, 32 «Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι ἔρχονται εἰς Τεγέαν, εἰ σφίσι προσγένουτο, νομίζοντες ἄπασαν ἄν ἔχειν Πελοπόννησον» (ἐν ὄρ. λ. ἄπασ. ἄν ἔχοιεν). Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10 «εἴ τις γε ἀσκητῆς πολλὰ πονήσας . . ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐδ' ἄν οὗτός μοι δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀπρὸς σούνης». 6, 39 «εἰ δὲ σύ γε μηδὲν ἄλλο ἢ μετερέγκοις ἐπ' ἀνθρώπους τὰς μηχανάς. . , οὐκ οἶε ἄν, ἔφη, πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας», 1, 2, 7 «(οἱ Πέρσαι) οἴονται τοὺς ἀχαρίστους καὶ περὶ θεοῦ ἄν μάλιστα ἀμελῶς ἔχειν» (ἐν ὄρθ. λ. = οἱ ἀχάριστοι κ. περ. θ. ἄν ἔχοιεν). 5. 5, 9 «ἐγὼ δοκῶ δεκάκις ἄν κατὰ τῆς γῆς καταδύνασθαι ἥδιον ἢ ὀφθῆναι οὕτω ταπεινός» (λ. ὄρθ. = δεκάκις ἄν ἀποθάνομι ἢ ὀφθῆναι) ἀπομν. 1. 1, 15 «τοῖς μὲν (δοκεῖ) αἰεὶ κινεῖσθαι πάντα, τοῖς δ' οὐδὲν ἄν ποτε κινηθῆναι, καὶ τοῖς μὲν πάντα γίνεσθαι τε καὶ ἀπόλλυσθαι, τοῖς δὲ οὐτ' ἄν γενέσθαι ποτὲ οὐδὲν οὐτ' ἀπολεῖσθαι» (ὄρ. λ. = οὐδὲν ἄν κινηθῆναι, οὐτ' ἄν γένοιτο). 16 «τοὺς μὲν εἰδότες (ταῦτα) ἠγείτο καλοὺς κἀγαθοὺς εἶναι, τοὺς δ' ἀγνοοῦντας ἀνδραποδώδεις ἄν δικαίως κεκλήσθαι». Λυσ. 27, 8 «ἠγοῦμι. . , εἰ μὴ . . τιμήσαίτε, οὐκ ἄν ἀκρίτους αὐτοὺς ἀπολωλέναι, ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν δίκην δεδωκέναι»-b) Θουκ. 3, 89 «ἄνευ δὲ σεισμῶ (δηλ. εἰ μὴ σεισμὸς ἐγένετο) οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι» (λ. ὄρθ. = οὐκ ἄν ξυνέβη γενέσθαι). 4, 40 «ἀπεκρίνατο αὐτῷ πολλοῦ ἄν ἄξιον εἶναι τὸν ἀτρεχτον, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίνωσκε» (λ. ὄρθ. = πολλοῦ ἄν ἄξιος ἦν). Ξεν. ἀνάβ. 7. 7, 40 «ὄμνουμι δὲ σοι μὴδ' ἀποδιδόντος (δηλ. σοῦ) δέξασθαι ἄν, εἰ μὴ καὶ οἱ στρατιῶται ἔμελλον τὰ ἑαυτῶν συναπολαμβάνειν» (ὄρ. λόγ. = οὐκ ἄν ἐδεξάμεν, εἰ. . ἔμελλον). ἀπομν. 1. 4, 16 «οἶε δ' ἄν τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις δόξαν ἐμυῖσαι, ὡς ἱκανοὶ εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, εἰ μὴ δυνατοὶ ἦσαν (δηλ. εὖ κ. κακῶς ποιεῖν), καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐξαπατωμένους τὸν πάντα χρόνον οὐδέποτ' ἄν αἰσθῆσθαι» (λ. ὄρθ. = οἱ θεοὶ οὐκ ἄν ἐνεφύσαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄν ἦσθοντο). Πλ. ἀπολ. 32, e «ἄρ' οὖν ἄν μὲ οἶσθε τοσάδε ἔτη διαγερέσθαι, εἰ ἔπραττον τὰ δημόσια» (ὄρ. λ. = οὐκ ἄν διεγενόμην) c) ἐπὶ τοῦ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ἀπαρεμφ. Θουκ. 6, 18 «ἀνάγκη (δηλ. ἐστὶ) τοῖς μὲν ἐπιβουλεύειν τοὺς δὲ μὴ ἀνιέναι, διὰ τὸ ἀρχθῆναι ἄν ὑφ' ἐτέρων . . κίνδυνον εἶναι» = ὅτι κίνδυνος ἄν εἴη. 7, 62 «(ὄχλω) νυμαρχίην ποιοῦμενοι οὐκ ἄν

ἐχρώμεθα διὰ τὸ βλάπτειν ἂν τῇ βεβήθητι τῶν νεῶν» = ὅτι (ὁ ὄχλος) ἐβλάπτειν ἂν. Πλ. συμ. 174, d «πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι ἀκλήτος ἐπὶ δεῖπνον ;» τὸ παρ' ἄλλ. «πῶς ἔχεις πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐθέλεις ἂν ἰέναι κτλ.» -d) ὁ μέλλων τῆς ἀπαρρηφ. μετὰ τοῦ ἂν δὲν ἀπαντᾷ συχνάκις, ἐπειδὴ ὁ ἐνεστ. καὶ ἄορ. μετὰ τοῦ ἂν τίθενται καὶ ἐπὶ μελλούσης πράξεως¹⁾. Πίνδ. Ο. 1, 109 «εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι, ἔτι γλυκυτέρην κερ εἴπομαι . . κλειτῆριν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1077 χορ. «προμνάτκι τί μοι γνώμα τάχ' ἂν δώσειν», τὸ χωρίον ὅμως θεωρεῖται ἐφθαρμένον, ἰδ. Schneidew. Εὐρ. Ἑλ. 448 «πικρούς ἂν οἰμάκι γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους». Θουκ. 2, 80 «νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην λάβοιεν, ῥαδίως ἂν σφίσι τᾶλλα προσχωρήσειν» ἔνθα καὶ Popp. 5, 82 «νομίζων μέγιστον ἂν σφᾶς ὠφελήσειν». 6, 66 «ἐν ᾧ (χωρίῳ) ἔμελλον οἱ ἱππῆς τῶν Συρρακοσίων ἦμιστ' ἂν αὐτοὺς λυπήσειν», 8, 25 «νομίζοντες, εἰ προσαγάγοιντο Μίλητον, ῥαδίως ἂν σφίσι καὶ τᾶλλα προσχωρήσειν». 71 «νομίζων τὴν πόλιν οὐχ ἡσυχάζειν, οὐδὲ εὐθύς οὕτω τὸν δῆμον τὴν παλαιὰν ἐλευθερίην παραδώσειν, εἴτε στρατιὰν πολλὴν ἴδοι σφῶν, οὐκ ἂν ἡσυχάσειν». Ξεν. Κύρ. 1. 5, 2 «ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσεις, πάντων γε ἂν τῶν περὶ ῥαδίως ἄρξειν» ἰδ. ἀνάβ. 2. 3, 18. πολ. Λακ. 8, 3. Ἀντιφ. 6, 4 «ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν» μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 147. 20, 35 «πρὸς πολλοῖς, οἷς ἂν ὁ νόμος βλάψειν ὑμᾶς φαίνεται». 24, 115 «πολλοὶ γὰρ ἂν αὐτῷ ἐδόκουν οὕτω γ' οἱ κλέπται ἔσεσθαι, εἰ μέλλοιεν λαθόντες ἔξειν».

4. Ἡ αὐτὴ ἀνάλυσις συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς μετὰ τοῦ ἂν μετοχαῖς. Ἡ σύνταξις ὅμως αὐτῇ οὕτω ἀπαντᾷ παρ' Ὀμηρῳ. Ὁ μέλλων τῆς μετὰ τοῦ ἂν μετοχῆς δὲν εἶνε συχνός, ἀντιστοιχεῖ ὅμως τῷ ἐπὶ ἴσης σπανίως ἀπαντῶντι μέλλοντι τῆς μετὰ τοῦ ἂν ὀριστικῆς τοῦ ὀρθοῦ λόγου (§. 392a, 1). Σοφ. Οἰδ. τ. 965 «θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον τάχ' ἂν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι» δηλ. θεοῖς, οἱ τάχ' ἂν τι μηνίοιεν», Ἡρόδ. 7, 15 «εὐρίστω δὲ ὧδε ἂν γινόμενα ταῦτα, εἰ λάβοις τὴν ἐμὴν σκευὴν» = reperio sic haec futura esse, si sumas vestem meam. Θουκ. 6, 38' οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν» δηλ. ἢ οὔτε ἔστιν οὔτ' ἂν γένοιοτο ἰδ. 4, 10. 5, 15. 6, 20. Ξεν. ἀνάβ. 6. 4, 7 «εἰς τὸ πόλισμα ἂν γενόμενον οὐκ ἐβούλοντο στρατοπεδεύεσθαι» δηλ. εἰς τὸ χωρίον, ὃ πόλισμα ἂν ἐγένετο. Ἰσοκρ. 6, 62 «ἐπίσταμμι τοὺς Ἀθηναίους ὑπὲρ γε τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ὅτιοῦν ἂν ποιήσοιεν». Πλ. νόμ. 781, a «πολὺ ἄμεινον ἂν ἔχοντα, εἰ νόμων

1) Ἰδ. Ἑρμανν. de partic. ἂν σ. 180. Bäumlein ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 351. F. Frank quaest. Aeschineae Fuld. 1841 σ. 10.

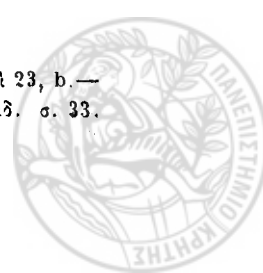

ἔτους « = ἄ πολὺ ἄμ. ἂν εἶχεν. Κριτ. 48, c (altquis) « τῶν ῥα-
 δίως ἀποκτιρνύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἄν, εἰ οἳοί τε ἦσαν ». Φιλ. 30, c « σοφία λεγομένη δικαιοῦται' ἂν » = ἡ σοφία λέγουσι' ἂν' ἴδ. Stallb. πολ. 562, a « δημοκρατικὸς ἐρῶς ἂν προσαγο-
 ρεούμενος » Φαίδρ. 260, a « ἀκήκοα οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μελλ-
 λοντι ῥήτορι ἔσεσθαι τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ δό-
 ξατα ἂν πλήθει ». πολ. 414, c « οὐ γεγονὸς οὐδ' οἶδα εἰ γεγό-
 μενον ἂν » ἔνθα τὰ οἶδ' εἰ παρεισῆχθησαν παρενηνεκτικῶς ἴδ. §. 548, 3. Εὐρ. Ἰππ. 519 « πάντ' ἂν φοβηθεῖσ', ἴσθι » μ. σ. Mat-
 thiae. Δημ. 29, 49 « οὗτος οὐκ ἔχω ἂν εἰπεῖν ὅπου τι τούτων ἀπέδωκεν » ὅπερ ὁ Schaefer συμπληροῦ οὕτω « εἰ καὶ πάντα ποι-
 οῖη, οὐκ ἂν ἔχοι ». 9, 25. 70 « πάλοι τις ἠδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσῃ κα-
 κήηται » δηλ. κάθηται τις, ὅς ἠδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσῃ. Ἰσοκρ. 8, 81
 « τὰ μὲν πικρότατα καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοιτα παραλεί-
 ψω ». 23, 107 (Φίλιππος) ἐλὼν (δηλ. Ποτίδαιον) καὶ δυνήθεις ἂν αὐτὸς ἔχειν, εἴ περ ἐβουλήθη, παροέδωκεν » = εἰ καὶ ἐδυνήθη. Καὶ μετὰ τοῦ ὡς. Ξεν. ἀνάβ. 1. 1, 10 « Ἀρίστιππος αἰτεῖ τὸν Κύ-
 ρον εἰς δισχιλίους ξένους, ὡς οὕτω περιγεόμενος ἂν τῶν ἀντι-
 στασιωτῶν » = λέγων, ὅτι περιγένοιτο ἂν, ἴδ. 7. 7, 30. Κύρ. 1. 4, 23, ἀπομν. 2. 2, 3 « αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, ὡς οὐκ ἂν μείζονος κακοῦ φόβῳ τὴν ἀδικίαν παύσοιτες ». ἀνάβ. 5. 2, 8 « ἐσκοπεῖτο, πότερον εἴη κρεῖτ-
 τον ἀπῆγειν καὶ τοὺς διαβεβηκότας ἢ καὶ τοὺς ὀπλίτας διαβι-
 ῆζέειν, ὡς ἰλιότος ἂν τοῦ χωρίου » = νομίζων, ὅτι τὸ χωρίον ἄλοιήν ἂν. Πλ. ἀπολ. 30, B « ἢ ἀφίετε (ἐμὲ) ἢ μὴ ἀφίετε, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοιτος ἄλλα, οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι ».
 Σημ. 3. Ἐὰν ὁμως ἡ μετοχὴ κείται ἀντὶ συντετημένης ὑπόθεσ. προτάσ., καὶ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ εἰ καὶ τὸ παρεμφατικὸν ῥήμα, τὸ προστεθειμέ-
 νον ἂν δὲν ἀνῆκει εἰς τὴν μετοχ., ἀλλ' εἰς τὸ παρεμφατ. ῥήμα· διότι ἡ μετο-
 χὴ καθ' ἑαυτὴν, ὡς εἰς τὸ περὶ μετοχ. κεφάλ. ὀφόμεθα, ἐμφράζει συνθεστάτα ὑπόθεσιν. Ἡ ἰδέα τῶν συνθεστων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἂν μετὰ τῆς μετοχ. εἶνε ἀποβήπιτά· ὅτι ὁμως τὸ ἂν πολλάκις συνδέεται ἀμέσως μετὰ τῆς μετοχ. ὅα εἰπωμεν τὸν λόγον ἐν τῷ ἀριθ. 6. Σοφ. Οἰδ. τ. 339 « τίς γὰρ τοιαυτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων » = τίς, εἰ κλύοι, οὐκ ἂν ὀργί-
 ζοιτο*, περὶ τοῦ διπλοῦ ἂν ἴδ. ἀρ. 7. 446 « σοθεῖς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον ». δηλ. εἰ σοθεῖς, οὐκ ἂν ἀλγύναις. Ἠρδ. 7, 139 « ὀρωῖντες ἂν ἐχρήσαντο ἂν ». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 « ττὰς ἂν... ἔπειτα λέγοιμ' ἂν ». Θουκ. 1, 11 « πολι-
 ορκία δ' ἂν προσκαθεζόμενοι... ἀπὸνώτερον τὴν Τροίαν εἶλον » = εἰ προσκα-
 θέσαντο, εἶλον ἂν. 2, 18 ἰδούκουσιν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν... πάντα καταλαβεῖν ». 5, 9 « τὰ κλέμματα (= στρατηγήματα) ταῦτα καλλίστην δό-
 ξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἂν τις ἀπατήσας τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠ-
 φελήσειεν » = ἂ εἴ τις μάλ. ἀπατήσῃ τ. φ' μάλ. ἂν ὠφελήσῃ. Ξεν. ἀνάβ. 4. 7, 16 « ἀποιέμνοντες ἂν τὰς κεφαλὰς ἔχοντες ἐπορεύοντο » = εἰ ἢ ὅτε ἀποιέ-
 μνοιν, ἐπορεύ. ἂν, ἴδ. §. 399, 4. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μετ' ἀπαρμφ. συντάξει τῆς μετοχ. Θουκ. 6, 18 « νομίσατε νεότητα μὲν καὶ γῆρας ἄνευ ἀλλήλων μηδὲν δύ-
 νασθαι, ὁμοῦ δὲ τότε φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβές ἂν εὐχρα-

ὅν μάλιστα ἂν ἰσχύειν = εἰ ἐνυκραθείη, μάλ. ἂν ἰσχύειν. 3, 11 «ὁ παρα-
δαίνων τι βουλόμενος τῷ μὴ προέχων ἂν ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται» = ἀποτρέπεται
(δηλ. τοῦ παραδαινέειν) τῷ μὴ ἐπελθεῖν ἄν, εἰ μὴ προέχῃ = διὰ τοῦτο ἀποτρέ-
πεται τούτου, διότι, ἂν δὲν προεῖχε κατὰ τὴν δύναμιν, δὲν ἦθελεν ἐπιτεθεῖ.

Σημ. 4. Τὸ ἂν ἄνευ ἐγκλίσεως. Τὸ ἂν εὐρίσκειται ἐνίοτε ἄνευ τῆς ἀνη-
κούσης αὐτῷ ἐγκλίσεως. (ὀποτακτ. εὐκτικ. ὄριστ.), ὅταν εὐκόλως αὐτὴ δύναται νὰ
συμπληρωθῇ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, κανονικῶς ὁμοίως ἐκ τῶν προειρημένων.
Εὐρ. Μ. 1153 «φίλους νομίζουσ», ὅσπερ ἂν (δηλ. νομίζῃ) πόσις σέθεν». Ξεν.
ἀνάβ. 1. 3, 6 «ὡς ἐμοῦ οὐν ἴοντος. ὅπῃ ἂν καὶ ὄμεις (δηλ. ἴητε), οὕτω τὴν
γνώμην ἔχετε». Θουκ. 6, 57 «προσπεσόντες καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι' ὄργης (δηλ.
προσπέσειεν), ἔτυπτον». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8 «τὸν Κύρον ἐπερέσθαι προπετώς, ὡς ἂν
παῖς μηδέπω ὑποπητήσω» δηλ. ἐπέροτο. 5. 4, 29 «παρῆν ὁ Γαδάτας δῶρα
πολλὰ φέρων, ὡς ἂν ἐξ οἴκου μεγάλου» δηλ. φέροι τις, μ, σ. Βοηρ. ἴδ. ἀπομ.
3. 6, 4. 8, 1. Πλ. πολ. 368, d «ἄκοι μοι τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐ-
τοῦ, ὅταν περ ἂν (δηλ. ἐποιητάμεθα), εἰ προσεταξέ τις γράμματα σμικρὰ κόρ-
ρωθεν ἀναγνώωναι μὴ πάνυ δεῦν βλέπουσιν». Οὕτως ἰδίᾳ ἐν τῇ παρὰ Πλάτωνι
φράσει, πῶς γὰρ ἂν; Σοφιστ. 237, c. Εὐθύδ. 284, a. κ.τ.λ. καὶ πῶς ἂν
πολ. 353, c. κτλ. πῶς δ' οὐκ ἂν; Σοφ. Οἰδ. τύρ. 937 ὡς ἂν, καὶ μάλι-
στα ἰδίᾳ ὅσπερ ἂν εἶ = ὡς ἔάν, ὡς ἂν νὰ, ἐν τῇ φράσει τὸ ἂν ἀνήκει εἰς
τὴν ἀπόδοσιν. Ἡ συνήθῃ δὲ χρήσις τῆς φράσεως ταύτης ἔκαμεν, ὥστε ἡ
φράσις αὕτη παραμειθεῖσθαι πολλάκις τῆς κυρίας αὐτῆς σημασίας ἔλαβεν τὴν
ἐπιβρ. = ὡσεὶ quasi, οἰονεῖ. Πλ. Γοργ. 479, a = φοβούμενος ὡσπερ ἂν εἰ παῖς»,
δηλ. ὡσπερ ἂν φοβότο, εἰ παῖς εἴη). Δημ. 29, 30 «ἐγὼ γὰρ τὴν δίκην ἔλα-
χον τούτῳ τῆς ἐπιτροπῆς, οὐχ ἐν τίμημα συνθεῖς, ὡσπερ ἂν (δηλ. συνθεῖσθαι) εἴ-
τις συκοφαντεῖν ἐπιχειρῶν (τὴν δίκην λάχοι)». ἴδ. Ἰσοκρ. 4, 69. 86. 148.
Δημ. 18, 194. 197. 214 «ὡς περ ἂν εἰ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι τῶν πραγμά-
των ἡγούμενοι». Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ κ' ἂν εἰ, ἐνθα τὸ ἂν ἀνήκει ἐπὶ
ἴσης εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἕνεκα δὲ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς φράσεως ταύ-
της ἔλαβε τὸ κ' ἂν τὴν ἐπιβρῆμα. σημ. = καὶ δὴ, καὶ μάλιστα, ὡς νὰ, ὥστε ἐπι-
θετο καὶ ἐνθα ἡ σύνταξις τῆς ἀποδόσεως δὲν ἀπαιτεῖ τὸ ἂν. Πλ. Φαίδ. 71, b
«οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι καὶ
πάντα οὕτω, κ' ἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς δνόμασιν ἑνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν παν-
ταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον» (δηλ. εἶναι) = καί, εἰ μὴ χρωμί. . . ἀλλ' ἔργῳ
γοῦν . . ἀναγκαῖον ἂν εἶναι. Σοφιστ. 224, d «τρίτον δὲ γ' οἶμαί σε, κ' ἂν εἴ-
τις . . ἐκ τούτου τὸ ζῆν προβάξωτο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλην ὅπερ νῦν δὴ»
δηλ. καί, εἴ τις. . . καλεῖν ἄν. Ἐν Μενεξ. ὁμοως 72. c «κ' ἂν εἰ πολλοὶ καὶ
παντοδαπαεῖ εἰσιν, ἐν γέ τι εἶδος ταυτῶν ἄπασαι ἔχουσι, δι' ὅεσιν ἀρεταὶ χωρὶς
νὰ ληφθῆναι πρὸ ὁμμάτων ἢ σύνταξις ἀντὶ «καὶ εἰ. . . εἰσίν, . . ἔχοιεν ἄν»
ἢ κ' ἂν εἰ. . . εἰσί, . . ἔχοιεν». Σοφιστ. 267, d. e «ὅμως δέ, κ' ἂν εἰ τολμηρότερον
εἰρησθαι, διαγνωσέως ἕνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομμητικὴν προσ-
εἰπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν τινα μίμησιν» ἀντὶ κ' ἂν εἰ. . . προσ-
εἰπομεν»?). πολ. 408, b «κ' ἂν εἰ τύχοιεν πίνοντες» 473, a «κ' ἂν εἰ μὴ τῷ δο-
εἰσι» ἐνθα καὶ Schneider. 477, a «εἰκνῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, κ' ἂν εἰ πλεοναχῆ

1) ἴδ. τὰς ὁρθὰς παρατηρ. τοῦ Stallb. εἰς Πλ' ἀπολ. 17. καὶ 23, b.—
2) ἴδ. Heindorf εἰς Πλ. σοφ. 247, e. Bullm. εἰς Δημ. Μιδ. σ. 33.
Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs. §. 99 *

σκοπούμεν». 579, d «ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἂν εἰ μή τῃ δοκῇ» (ἀντί τοῦ συνήθως κἂν ἐὰν μὴ, ἴσως ἕνεκα τοῦ προηγουμένου κἂν). Δύναται ἐνίοτε τὸ ἂν νὰ συνταχθῇ καὶ ἐπιθέτω, ὅταν δύνηται νὰ νοηθῇ ἐν αὐτῷ ἡ μετοχὴ τοῦ εἶναι. Εὐρ. Ἄλκ. 182 «σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτῆσεται σώφρων μὲν οὐκ ἂν μάλλον, εὐτρωχῆς δ' ἴσως» ἀντί «σώφρων οὐκ ἂν μάλλον οὔσα». δηλ. ἡ οὐκ ἂν μάλλον σώφρων εἴη. Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 38 «εἴ σοι πείσασαι τὴν πόλιν, ὡς ἂν στρατηγικῶς, ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι» δηλ. εἰ πείσασαι τὴν πόλ. σοὶ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι, ὡς ἂν τις αὐτὴν πείσειεν, εἰ οὐ εἴης στρατηγικός. Ἰδ. ἐκεῖ Kühner. Πλ. πολ. 577, b «βούλει οὖν προσποιησάμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν θυνάτων ἂν κρῖναι» δηλ. γενομένων, ἦτοι ἐκείνων, οἱ δυνατοὶ ἂν γένοιτο. Δημ. 18, 27 «οὐχ ὡς ἂν εὐνοῦς καὶ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην». Δύναται νὰ παραλειφθῇ καὶ ἡ ἀπαρέμφ. Ἰσαί. 9, 31 «ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν οἶμαι» δηλ. ταῦτα ποιῆσαι· αὐτόν, Ἰδ. Schoemann. Ἐνίοτε δ' ἀπαντᾷ καὶ τὸ κἂν (δηλ. καὶ ἐὰν), σποραδικῶς δὲ καὶ τὸ, καὶ εἰ, ἄνευ ἐγκλίσεως συντάσσεται μετ' ἐπιθέτου ἡ μετοχῆς ἢ ἄλλης τινος λέξεως· ἡ σύνταξις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ ἰλλειψιῶς τινος. Σοφ. Πλ. 1483 «ἀλλὰ μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἶπειν» (προελθὼν ἐκ τοῦ «καὶ ἐὰν σμικρὸν εἶπειν παρῆς»). Αἴ. 1077 «ἀλλ' ἄνδρα χρῆ. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ» (προελθὼν «καὶ ἐὰν χρῆ δοκεῖν πεσεῖν ἂν ἀπὸ σμικ. κακ.»). Ἄρρ. Πλ. 126 «οἶε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα, . . . ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;» Δημ. 2, 14 «καὶ ὅποι τις ἂν προσῆ κἂν μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ» (ἐκ τοῦ «καὶ ὠφελεῖ, ἐὰν μικρ. δύν. προσῆ»). Ξεν. ἀπομν. 4. 1, 1 «οὕτω δὲ ὁ Σωκράτης ἦν . . . πάντα τρῶπον ὠφέλιμος, ὥστε τῷ σκοπομένῳ οὕτω, καὶ εἰ μετρίως σκοπομένῳ, φανερόν εἶναι, ὅτι κτλ.» οὕτω πάντες σχεδὸν οἱ κωδ. μ. σ. ἐκεῖ Kühner.

5. Ἡ θέσις τοῦ ἂν (κέρ). Ὅταν τὸ ἂν εὐρίσκηται συνδεδεμένον μετὰ συνδέσμου ἢ ἀναφορ. ἄντων. καὶ τῆς ὑποτακτικῆς (§. 398, 2), τότε ἡ συναλείφεται μετὰ τοῦ συνδέσμου ἐν ἐνὶ τύπῳ (λέξει)· οἷον ὅτ' ἂν, εἰς ὅταν, ἐπὶ ἂν, ἐπειδᾷ· ἢ τίθηται ἀμέσως μετὰ τὸν σύνδεσμ.· οἷον, ὅς ἂν, πρὶν ἂν. Ἐν τῇ δευτέρῃ ὅμως περιπτ. παρεντίθενται ἐνίοτε λεξειδίκα τινα· οἷον τά, δέ, τέ, μέρ, γάρ. Γ, 281 «εἰ μὲν λε». Ἡσδ. ἔργ. 280 «εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλη». 357 «ὃς μὲν γάρ κεν». Ξεν. ἀνάβ. 1. 4, 8 «ἕως μὲν ἂν». Περιέργον εἶνε τὸ παρ' Ἀντιφ. 5, 38 «καθ' ὧν μηνύη ἂν τις» (εἰς μόνον κωδ. ἔχει ἂν μηνύη).

6. Ἐπειδὴ τὸ ἂν προσδιορίζει τὴν ἐγκλισιν ἀκριβέστερον ἔπρεπε νὰ κῆται κυρίως ἀμέσως μετὰ ταύτην· οἷον, λέγοιμ' ἂν, ἔλεγον ἂν, συνειθίζει ὅμως κανονικῶς νὰ τίθηται ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσεως ἐκείνης, ἥτις πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἐντονώτερον· οἷον, Ἠρδ. 3, 119 «πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς οὐκέτι μεῦ ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρῶπῳ γένοιτο». Πλ. Κρίτ. 53, c «καὶ οὐκ οἶε ἀσχημον ἂν φανείσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα;» Δημ. 29, 23 «οὐδὲ ταύτην ἂν τις ἐπενέγκοι δικαίως τὴν αἰτίαν». Διδ συνδέεται κανονικῶς καὶ μετὰ τοιούτων λέξεων, δι' ὧν ἡ σχέσις τῆς ἀπερίττου κατηγορίας (τοῦ λόγου) τῆς προτάσεως μεταβάλλεται ἢ ἀκριβέστερον προσδιορίζεται, ἦτοι μετὰ ἀρηγητικοῦ ἐπιρρήμ. καὶ λέ-

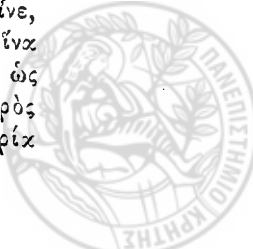
Ξεως ἐρωτηματικῆς· οἶον, οὐκ ἄν, οὐδ' ἄν, οὔποτ' ἄν, οὐδέποτε' ἄν κ.τ.λ.—τίς ἄν, τί ἄν, τί δ' ἄν, τί θῆτ' ἄν, πῶς ἄν, πῶς γάρ ἄν, ὅπως ἄν, ποῖος ἄν, ὁποῖος ἄν, ἄρ' ἄν κ.τ.λ.—μετὰ τῶν τοιαύτων, χροικῶν, τροπικῶν καὶ ἄλλ. ἐπιρρήμάτων, δι' ὧν ἐπὶ ἔσσης ἡ κατηγορικῆ σχέσις τροποποιεῖται καὶ ἀκριβέστερον προσδιορίζεται· οἶον, ἐνταῦθα ἄν, τότε ἄν, εἰκότως ἄν, ἢ γάρ ἄν, ἢ τοι ἄν (ἢ τὰν), ἴσως ἄν, τάχ' ἄν, μᾶλλον καὶ μᾶλιστ' ἄν, ἤκιστ' ἄν, μάλιστα ἄν, σχολῆ ἄν, ῥαδίως ἄν, ζῆσθ' ἄν, τάχιστ' ἄν, σφοδρ' ἄν, ἠδέως ἄν, κἄν (ἀντί καὶ ἄν = *eliam, vil*), οὕτως ἄν, ὡς ἄν κ.τ.λ.

Σημ. 5. Ἐκφράσεις· οἶαι αἰ, οἶμαι, ἔφη καὶ ὄμ. Ἐπαύωσι νὰ τίθωνται μετὰ τοῦ ἄν καὶ τοῦ εἰς ὃ τὸ ἄν ἀνήκει· ῥήματος· οἶον, Πλ. πολ. 333, α «πρὸς γε ὑποδήμάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτῆσιν» μ. σ. Stallb. 438. α «ἴσω; γὰρ ἄν, ἔφη, δοκοῖτε λέγειν». συμπ. 202, d «τί οὖν ἄν, ἔφη, εἴη ὁ Ἔρωις;»

Σημ. 6. Ἐν τισι δὲ συντάξεσι τὸ μετ' εὐκτικ. ἢ ἱστορικ. χρόνου τῆς ὀριστ. ἄν ἐκ τῆς ἐξηρητημένης δευτερευούσης προτάσεως μετατίθεται ἐνούμενον μετὰ τῆς συντακτικῆς γυρίας προτάσεως, τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐν τῇ συντάξει π. χ. τοῦ οὐκ οἶδ' ἄν εἰ. Εὐρ. Μήδ. 941 «οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσασθαι» ἀντί, εἰ πείσασθαι ἄν. Ἄλκ. 48. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 41. 5. 4. 12 «οὐκ. οἶδ' ἄν εἰ ἐκτισάμεν παῖδά ποτε τοιοῦτον». Πλ. Τίμ. 26, c «ἐγὼ γάρ, ἃ μὲν γῆσι; ἤκουσα οὐκ ἄν οἶδα εἰ δυνάμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν» Δημ. 19, 312 «οὐκ ἄν εἶς· εὐ οἶδ' ὅτι φήσεις»· ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐπιθετικῇ προτάσει. Δημ. 45, 7 «ἐγὼ γάρ αὐτὸς οὐκ ἄν οἶδ' ὅτι ἄλλο εἶχον ψηφίσασθαι» ἀντί οὐκ οἶδ', ὅτι εἶχον ἄν ψηφ. Οὕτω καὶ τὸ κἄν εἰ, ἀντί, καί, εἰ. . ., ἄν. Δημ. 21, 51 «νῦν δέ μοι δοκεῖ, κἄν ἀσθένειν εἰ καταγιγνώσκωι, τὰ προσήκοντα ποιεῖν», ἀντί «καί, εἰ ἀσθῆ. καταγιγνώσκωι, τὰ προσήκ. ποιεῖν ἄν».

Σημ. 7. Ἄν καὶ τὸ ἄν καὶ κέν, ὡς ἀπλῆ τροπικὰ ἐπιρρήμ. ἐν ἡδύναντο νὰ λάθωσι τὴν πρώτην θέσιν, παρουσιάζονται ὁμοως καὶ τινες παρενθετικά περαιοφρήσεις, ἐν αἷς; τὸ μετ' εὐκτ. συνδεδεμένον ἄν τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσεως, ὡς π. χ. ἄν τις εἴποι, φαίη. Ἡ ἔγκλεισις τοιαύτης παρενθετ. παραιοφρήσ. μετὰ δύο κομμάτων εἶνε ὀχληρά· οἱ ἀρχαῖοι ἀναντιρρήτως ἐθεώρουσαν ταύτην στενωῶς συνδεδεμένην μετὰ τοῦ λοιποῦ λόγου, διὸ καὶ οὐδεμίαν δυσκολίαν εἶχον νὰ προτάττωσι τούτου τὸ ἄν. Πλ. Ἰππ. 1, 299, α «ταῦτα ἡμῶν λεγόντων, ὦ Ἰππία, μαθάνω(,) ἄν ἴσως φαίη(,) καὶ ἐγὼ, ὅτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς λόγαις καλὰς εἶναι» ἀντί. ἴσως; ἄν φ. Φαῖδ. 87, α «τί οὖν ἄν φαίη ὁ λόγος; εἰ ἀπιστεῖς;» Κρίτ. 52, d «ἄλλοτε οὖν(,) ἄν φαίην μ. σ. Stallb. Δημ. 1, 19 «τί οὖν ἄν τις εἴποι οὐ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά;» καὶ μετὰ τὴν κλητικὴν Ἄρφ. Π. 137 «ἄλλ' ὦ μέλ(,) ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει».

7. Ἐπανάληψις τοῦ ἄν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει. Συχνότατα ἀπαντᾷ τὸ μετ' εὐκτικ. ἢ τῶν ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστ. ἄν (οὐχὶ ὁμοως καὶ τὸ μεθ' ὑποτακτ. ἄν, ἰδ. σημ. 8) ἐπανκλαμβανόμενον ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει, συνηθέστατα τοῦτο παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, περὶ δὲ τῆς παρ' Ὀμηρ. ἐπανκλ. ἰδ. ἀριθ. 8. Διπλοῦς εἶνε ὁ λόγος τῆς τοιαύτης ἐπανκλήψεως· καὶ πρῶτος εἶνε, ὅτι τίθεται τὸ πρῶτον ἄν ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἵνα δείξῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν σχέσιν τοῦ λόγου (τῆς κατηγορίας) ὡς ὑποθετικὴν, τὸ δὲ δεύτερον ἄν τίθεται μετὰ τὸ ῥήμα ἢ τὴν πρὸς ἕξαρσιν λέξιν, ἰδ. ἀριθ. 8. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίως, ὅταν ἡ κυρίως

πρότασις χωρίζεται διὰ παρεμπιπτουσῶν δευτερευουσῶν προτάσεων, ἢ προηγῶνται τοῦ ὑποθετικοῦ ῥήματος (τῆς ἀποδόσεως) πλείονες λέξεις¹⁾. Σοφ. Ἄντιγ. 466 «ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθραπτον ἐσχόμην νέκυν κείνοισ ἄν ἤλγουν». Ἡλ. 533 «ὥστ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν, οἳ' αὐτοῖς φρονῶ». Θουκ. 2, 94 «ὅπερ ἄν, εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνήσαι, ῥαδίως ἄν ἐγένετο». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «στὰς ἄν . . ἔπειτα λέγοιμ' ἄν». 2. 1, 9· ἀνάβ. 4. 6, 13 «δοκοῦμεν δ' ἄν μοι . . ἐρημοτέρω ἄν τῷ ὄρει χρῆσθαι». Ἰδ. 5. 6, 32. Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ τὸ τόσῳ συχνὰ ἀπαντῶν ὡσπερ ἄν εἰ μετ' εὐκτ. ἢ ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστικ., ὅτε καὶ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει τῇ εὐκτ. δηλ. ἢ ἱστορ. χρ. τῆς ὀριστ. ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄν, ἔνθα ἀμφοτέρω τὰ ἄν ἀναφέρονται εἰς τὴν εὐκτ. ἢ ὀριστ. τῆς δευτερευούσ. προτάσε. Πλ. Γοργ. 447, d «ὡσπερ ἄν εἰ ἐτύγγανεν ὧν ὑποδημάτων δημιουργός, ἀπεκρίνατο ἄν δῆπου σοι». ἀπολ. 17, d μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 194 «ὡσπερ ἄν εἴ τις ναύκληρος . . τῆς ναυαγίης αἰτιῶτο, . . φῆσαιεν ἄν.» Οὕτως ἐπὶ ἴσης καὶ ἐν τῇ φράσει κῆν εἰ . . ἄν, δηλ. καὶ ἄν, εἰ . . Ἄρρ. βῆτ. 585 «κῆν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἄν ἀντίποιμί σοι». Πλ. Μενέξ. 236, d «ὥστε κἄν ὀλίγου, εἴ με κελεύοις ὀρχήσασθαι, χαρισάμην ἄν», μ. σ. Stallb. Ἰδ. Γοργ. 465, c. Πρωτ. 318, b «ἐπεὶ κἄν σύ . . , εἴ τίς σε διδάξειεν, ὃ μὴ τυγχάνοις ἐπιστάμενος, βελτίων ἄν γένοιο».

8. Ὁ δεύτερος δὲ λόγος τῆς τοῦ ἄν ἐπαναλήψ. εἶνε ῥητορικὸς ὡς ὁ Ἕλλην συνειθίζει γενικῶς νὰ τίθηται ἀσθενεστέρως καὶ ἀσημκντικωτέρως λέξεις μετὰ τὰς ῥητορικῶς ἐμφαντικῶς, ἵνα ἐξάρη ἐκεῖνας, οὕτω μεταχειρίζεται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τὸ τροπικὸν ἄν, τιθέμενος αὐτὸ μετὰ τὴν λέξιν, ἣτις ἐν τῷ λόγῳ πρέπει κἄπως νὰ ἐξαρθῇ. Ἐκν δὲ ἡ ῥητορικὴ ἐμφασις στρέφεται ἐπὶ πλείονων λόγων μιᾶς προτάσεως, δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ τοῦτο ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν. Πλὴν ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ μετὰ τὸ ὑποθετικὸν ῥήμα (τὴν ἀπόδοσιν), εἰς ὃ ἰδίῳ ἀνήκει, εἰ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀναγκαστικόν, διότι διὰ τοῦ προηγουμένου ἄν ἢ σχέσις τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου ἐξηνέχθη πλέον· οὐδὲν ἦττον ὁμως ἡ γλῶσσα δὲν μεταχειρίζεται ἐν μιᾷ προτάσει πλείονα τῶν τριῶν ἄν. Ἡρδ. 3, 35 «δέσποτα οὐδ' ἄν αὐτὸν ἔγωγε δοκέω τὸν θεὸν οὕτω ἄν καλῶς βαλέειν». Θουκ. 1, 76 «ἀλλοιὺς γ' ἄν οὖν οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα λαβόντας δεῖξαι ἄν μάλιστα». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 16 «νομίζων τοὺς παρόντας οἶκ ἄν ἐθέλειν οὔτε κακὸν οὔτε αἰσχρὸν οὐδὲν ἄν πράττειν». Πλ. ἀπολ. 31, a «ὕμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἄν ἀχθόμενοι, ὡσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι κρούσαντες ἄν με πειθόμενοι Ἄνύτῳ, ῥαδίως ἄν ἀποκτείναιτε,

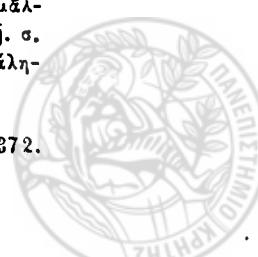
1) Ἰδ. Hermann ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. IV. σ. 188.

εἶτα τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῦτ' ἄν». 35, d «σαφῶς γὰρ ἄν, εἰ πείθοιμι ὑμᾶς. . ., θεοὺς ἄν διδάσχοιμι μὴ ἡγεῖσθαι ὑμᾶς εἰναι»· ἰδ. Φαίδ. 232, c. 257, c. Δημ. 29, 15 «ὄν οὐκ ἄν δῆπου, ψευδῆ μαρτυρίαν εἰ παρεσκευαζόμεν, ἐρέγραφα ἄν». 26 («τὴν μητέρα») μηδεὶς νομιζέτω καθ' ὑμῶν ποτ' ἄν ὀμνύναι ταῦτ' ἄν ἐθέλειν, εἰ μὴ σαφῶς ἤδει τὰ εὖορκα ὀμουμενῆν». Συχνότατα ἐπὶ τῶν οὔτε. . . οὔτε. Ξεν. Ἰέρ. 5, 3 «ἄνευ γὰρ τῆς πόλεως οὔτ' ἄν σώζεσθαι δύναίτο, οὔτ' ἄν εὐδαμονεῖν». Πλ. ἀπολ. 31, d «πάλαι ἄν ἀπολώλῃ καὶ οὔτ' ἄν ὑμᾶς ὠφελήκη οὐδὲν οὔτ' ἄν ἐμαυτὸν» ἔνθ. κ. Stallb. συμπ. 196, e. Εὐρ. M. 616. Ξεν. ἀνάβ. 1. 3, 6 «ὑμῶν δ' ἔρημος ὢν οὐκ ἄν ἐκινῶς οἶμαι οὔτ' ἄν φίλον ὠφελῆσαι οὔτ' ἄν ἐχθρὸν ἀλεξήσασθαι» μ. σ. Kühner. 7. 7, 38. Ἐκ τῆς ποιήσεως π. χ. Σοφ. Οἰδ. τύρ. 339. 862. 1053. Εὐρ. Ἰππ. 961 «τίνες λόγοι τῆσδ' ἄν γέροντ' ἄν;» Μῆδ. 250 «τρὶς ἄν παρ' ἀσπίδα στήναι θέλοιμ' ἄν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἄπαζ» (ἀντίθεσις). Τρ. 1244 «ἀφανεῖς ἄν ὄντες οὐκ ἄν ὑμνηθεῖμεν ἄν». Ἄνδρ. 935 «οὐκ ἄν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις βλέπονσ' ἄν αὐγὰς τᾶμ' ἐκαρποῦτ' ἄν λέχη». Ἐκ. 359. Περτέρερον εἶνε τὸ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 1438 «ἔδρασ' ἄν, εἰ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ. . . ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί προκτέον» δηλ. ἔδρασ' ἄν εὔ τοῦτ' ἴσθι, ἔδρασ' ἄν, ἔνθα τὸ τοῦτ' ἴσθι, ὡς καὶ τὸ, εὔ οἶδ' ὅτι, δηλ. ὅτι, ἐκκληπτέον παρενθετικῆ παρείσφρησις, καὶ κεῖται ἀντὶ ἐπιρρήμ. δηλ. σαφῶς ἄν ἔδρασ' ἄν, εἰ μὴ κ.τ.λ. Ἐν τοῖς ὀμηρ. ἔπεσιν οὕτω ἀπαντᾷ ἢ ἐπανάληψις τοῦ ἄν, ἢ δὲ τοῦ κέν μόνον ἐν δ, 733 «τῶ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῦ, ἢ κέ με. . . ἔλειπεν».

Σημ. 8. Ἴνα ἐξάρη δ' ὁ Ὅμ. ἐτι μᾶλλον τὴν σχέσιν τῆς ὑποθέσεως (ἀποδό. αὐτῆς) προστίθῃσι τὸ ἄν εἰς τὸ ἀσθενέστερον κέν, διὸ ἄν κεν, ἰδ. §. 392 a, ἐν τῇ προσημείωσ., ὡς συνήθως ἀπαντῶσι συνδεόμενα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει καὶ ἄλλα συνώνυμα τροπικὰ ἢ καὶ ἄλλα ἐπιββ. οἷον, ἢ μὴν, μὲν τοι, τὰ χα, ἴσως, αὐθις αὐ, πάλιν αὐ, κ.τ.λ. ἰδ. §. 392 a, προσημ. N, 127 «ἔσαντο φάλαγγες. . . ἄς οὔτ' ἄν κεν Ἄρη; ὀνόσαιτο μετελθῶν, οὔτε κ' Ἀθηναίη». 1, 334 «οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κεν καὶ ἤθελον αὐτοὺς ἐλέσθαι» (ἐν δὲ τῷ Ω, 437 «σοὶ δ' ἄν ἐγὼ πομπὴς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην» εἶνε δύο παρατακτικαὶ προτάσεις, τὸ δὲ ἄν συμπληρωτέον διὰ τοῦ εἴη ν). Ἦττον περιέρερον εἶνε τὸ ὄφρ' ἄν μὲν κεν μεθ' ὄποτακτ. A, 187. e, 361. ζ, 259, ἐπειδὴ τὰ ὄφρ' ἄν εἶνε οἷον: συγχενωμένα ἐν μιᾷ λέξει, ἰδ. ἀριθ. 5. Παρὰ τοῖς μεθόμτρον συγγραφεῦσιν ἢ ἐπανάληψις τοῦ ἄν ἐν τῇ μεθ' ὄποτακτ. συντάξει φαίνεται ἀχρηστος, ἐπειδὴ τὸ ἄν ἐνταῦθα συνδέεται μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ ἢ τοῦ συνδέσμου, ἐν τῇ μετ' εὐκτικ. ὅμως ἢ τῶν ἱστορικ. χρ. τῆς ὀριστικ. συντάξεως τὸ ἄν δὲν ἔχει ὀρισμένην θέσιν, διὸ δύνανται νὰ συνδεθῇ καὶ μετ' ἄλλων λέξεων!). Διὰ τοῦτο ὁ Bergk γράφει καθ' Ἐρμαννον Ἄρρ. ἰππ. 1108 «ὀπότερος ἄν σφῶν νῦν με μάλον εὔ ποιῆ» ἀντὶ ὀπότε. ἄν σφῶν εὔ με μάλλον ἄν ποιῆ; » ὁ Reisch Conj. σ. 188 προτείνει αὐ ἀντὶ τοῦ ἄν. Τὸ δὲ ἐν Θουκ. 7, 7 «πρὸς βεῖς. . . ἀπεστάλη-

1) ἰδ. Hermann de dart. ἀν σ. 190. Baumlein ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 372.

σαν, ὅπως στρατιὰ ἔτι περαιωθῆ τρόπῳ, ᾧ ἂν ἐν ὀλκάσιν ἢ πλοίοις ἢ ἄλλως, ὅπως ἂν προχωρῆ· δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, διότι ἐνταῦθα εἶνε κυρίως δύο προτάσεις, 1) «τρόπῳ, ᾧ ἂν ἐν ὀλκ. ἢ πλ. προχωρῆ» καὶ 2) «ἢ ἄλλως» δηλ. ἄλλῳ τρόπῳ, ὅπως ἂν προχωρῆ»

9. *Παράλειψις τοῦ ἄν (κέρ)*. Ἐὰν δύο ἢ πλείονες προτάσεις συνδέωνται πρὸς ἀλλήλας διὰ συνδέσμων παρατακτικῶν ὄϊον, καὶ, τέ, δέ, μέν . . δέ, ἦ, ἦ . . ἦ, οὔτε . . οὔτε, οὐδέ, τὸ ἄν (κέρ) ἀπαξ ὡς τὸ πολὺ τίθεται καὶ κανονικῶς ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει. πάντοτε ἡμῶς παραλείπεται, ἐὰν δύο ῥήματ᾽ ἀπαρτίζονται πρὸς ἀλλήλας. Ἡ παράλειψις δ' αὕτη τοῦ ἄν οὐδόλως εἶνε περιεργος, διότι καὶ ἡ εὐκτικ. ἄνευ τοῦ ἄν πολλὰκις τίθεται, ὡς εἶδομεν ἐν §. 395, 3, ἄνευ οὐσιώδους δικφορᾶς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μετὰ τοῦ ἄν εὐκτικ., ὡς συχνὰ ἀπαντῶσι καὶ τὰ ἀναφορ. καὶ οἱ σύνδεσμοι μεθ' ὑποτακτικ. ἄνευ τοῦ ἄν (κέρ) (§. 398, Α. 2). Αἰσχλ. Ἀγ. 1019 «πεῖθοι' ἄν, εἰ πεῖθοι' ἀπειθοίης δ' ἴσως» ἀντὶ «ἀπειθοίης δ' ἄν». ἰδ. Blomfield. Σοφ. Οἰδ. τ. 937 «τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ, τάχα ἦδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως» ἀντὶ «ἦδοιο ἄν, ἀσχάλλοις δ' ἄν». Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 15 «ῥετο οὐδὲν ἄν ἤττον ἀρκούντως ἤδεσθαι . . , λυπεῖσθαι δὲ πολὺ ἔλαττον» μ. σ. Kühner. 2. 1, 18 «ὁ μὲν ἐκὼν πεινῶν φάγοι ἄν, ὁπότε βούλοιο, καὶ ὁ ἐκὼν διψῶν πίοι»· ἀνάβ. 1. 6, 2 «τοὺς ἱππέας ἢ κατακάνοι ἄν . . ἦ . . ἔλοι καὶ κωλύσειε . . καὶ ποιήσειεν». 2. 5, 14 «εἰ μὲν βούλοιο τῷ φίλος εἶναι, ὡς μέγιστος ἄν εἴης, εἰ δέ τις σὲ λυποίει, ὡς δεσπότης ἀναστρέφοιο». Πλ. Γοργ. 471, a «εἰ ἐβούλετο τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐδοῦλευεν ἄν . . καὶ ἦν εὐδαίμων». Ἐνίοτε δὲ παραλείπεται καὶ ἔνθα αἱ προτάσεις συνδέονται ἀλλήλαις ἤττον στενωῶς ὄϊον Ἡρδ. 3, 127 «τίς ἄν μοι τοῦτο ὑμῶν ὑποστάς ἐπιτελέσειε σοφίῃ καὶ μὴ βίῃ τε καὶ δμίλῳ; ἔνθα γὰρ σοφίης δέει, βίης ἔργον οὐδέν· ὑμῶν δὲ ὧν τίς μοι Ὀροίτεα ἢ ζῶντα ἀγάγοι ἢ ἀποκτείνει;» ἀντὶ «τίς ἄν μοι Ὀρ. κτλ.», ὡς οἱ νεώτεροι ἐκδότης γράφουσιν, ἰδ. Bähr. Η. Ἱερ. 11, 12 καὶ 13 «ὀρώης ἄν» μετὰ πολλὰς δὲ παρενθετικὰς προτάσεις ἔρχεται ἔγχοις, ἰδ. Frotscher. Καὶ ἐν τῷ διὰ τοῦ γὰρ πλαγίῳ λόγῳ, Ξεν. ἀνάβ. 4. 6, 13 «δοκοῦμεν δ' ἄν μοι . . ἐρημοτέρῳ ἄν τῷ ὄρει χρῆσθαι· μέροισιν γὰρ αὐτοῦ μᾶλλον ἀθροοὶ οἱ πολέμοιοι». Δημ. 21, 9 «τί ἐποίησεν ἄν; ἢ δῆλον, ὅτι ὤμοσεν», ἔνθα ὁ Schaeff. ἄνευ λόγου ἐπιθυμεῖ τὸ ἄν. Πλ. Λουσ. 208, b «κἄν . . ἐῶν ἄν. Πόθεν, ἢ δ' ὅς, ἐῶν;» Σπικνωτέρων δὲ πολὺ παραλείπεται τὸ ἄν ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει. Ξεν. ἐλλ. 2. 3, 14 «οὐ; ἐνόμιζον . . ἀνέχεσθαι, ἀντιπράττειν δέ τι ἐπιχειροῦντας πλείστους ἄν τοὺς συνεθέλοντας λαμβάνειν», 27 «πολέμιος μὲν ἦν, οὐ μέντοι πονηρὸς γ' ἄν δικαίως ἐνομιζέτο».

§. 399. Χρῆσις τῶν ἐγκλίσι. ἐν δευτερευούσαις προτάσεσι.

1. Ὅτι αἱ ἐγκλίσεις διατηροῦσιν ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσει.

τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, ἐννοεῖται ἀφ' ἐαυτοῦ, δὲν δύναται ὁμῶς ἐν πάσῃ δευτερ. προτάσ. νά·οκῆται καὶ πᾶσα ἐγκλισίς. Οὕτω π. χ. αἱ μὲν διὰ τῶν ὅτι, ὡς (= ὅτι), ὥστε εἰσηγούμεναι δευτερεύ. προτάσ. ἀποστρέφονται τοὺς ἀρκτικούς χρόνους τῆς ὑποτακτικῆς (τὴν ὑποτακτ.), αἱ δὲ διὰ τῶν ἵνα, καὶ ὡς τελικαὶ τοὺς ἀρκτικούς τῆς ὀριστικῆς. Διὸ θέλομεν ἀναπτύξῃ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάσ., ἐν ἐκάστῳ εἶδει αὐτῶν, τὴν ἰδιάζουσαν ἐνὶ ἐκάστῳ αὐτῶν χρῆσιν τῶν ἐγκλίσεων, ἵνα πᾶς τις ἐνὶ βλέμματι δύνηται πάντοτε νά·καθορᾷ, τίνες ἐγκλίσεις τίθενται ἐν ἐκάστῳ εἶδει τῆς προτάσεως, καὶ πῶς μεταχειρίζεται αὐτάς ἢ γλῶσσα ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν. Ἐνταῦθα ὁμῶς θέλομεν συνοψίσει ἐκεῖνα μόνον τὰ φαινόμενα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐγκλίσεων, ἅτινα εἶνε κοινὰ εἰς πλείονα εἶδη τῶν δευτερεύ. προτάσ.

2. Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν πλείστων ὑποτακτικῶν δευτερευουσῶν προτάσεων εἶνε ὁ ἐξῆς γενικὸς κανὼν· οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτ. δευτερευουσ. προτάσ. ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τοὺς χρόνους τῆς κυρίας προτάσ., ἥτοι μετὰ μὲν ἀρκτικὸν χρόνον, ἐνεστώτα δηλ. παρακ. καὶ μέλλ. ἐν τῇ κυρία προτάσει, τίθεται ἐν τῇ δευτερευοῦσῃ ἐγκλισίς ὑποτακτικῆ. μετὰ δὲ ἱστορικόν, παραπατ. δηλ. ὑπερσυντ. καὶ ἀόρ. ἐν τῇ κυρία προτάσ. ἐγκλ. εὐκτική, ἥτοι οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς (§. 393). Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα πρὸς τὴν ἑλληνικὴν. Διὸ ἀντιτίθενται ἀλλήλαις αἱ προτάσεις οὕτω·

Ἵποτακτικὴ

Τοῦτο λέγω, τοῦτο μοι λέλεκται, τοῦτο λέξω, ἵνα γινώσκῃς (γινῶς) = hoc dico, dixi (παρκαίμεν. τοῦ παρόντος), dicam, ut cognoscas.

Οἱ πολέμιοι πάντας, ὅτῳ ἂν ἐντύχωσι, κτείνουσιν.

Ὅποτε οἱ στρατιῶται στρατοπεδεύονται, τάφρον περιβάλλονται.

Οὐκ ἔχω, ὅποι τρέπωμαι (τρέπωμαι), non habeo, quo me vertam.

Παραδείγματα ἐκ τῶν συγγραφέων θά προσεγγίξωμεν κατόπιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν δευτερευουσῶν προτάσεων.

3. Παρατηρητέον οὐχ ἦτον, ὅτι ἡ ἑλλ. γλῶσσα δὲν ὑπέκειν εἰς τὸν γενικὸν ἐκεῖνον κανόνα τόσῳ δουλικῶς, ὅσῳ ἡ λατινικὴ, ἀλλ' εἶνε πολὺ ἐλευθεριωτέρα. Συγχρότῳτα δηλ. ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδίχ δ' ἐν ζωνηαῖς διηγῆσεν τὸ ῥήμ. τῆς δευτερευουσ. προ-

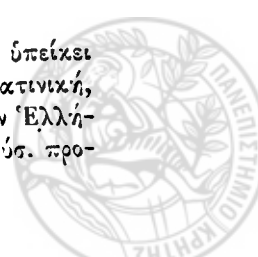
Εὐκτική.

Τοῦτο ἔλεγον, τοῦτό μοι ἐλέλεκτο, τοῦτο ἔλεξ, ἵνα γινώσκῃς (γινῶς) = hoc dicebam, dixeram, dixi (παρκα. ἱστορικός). ut cognosceres.

Οἱ πολέμιοι πάντας, ὅτῳ ἐντύχοιεν, ἔκτεινον.

Ὅποτε οἱ στρατιῶται στρατοπεδεύοιντο, τάφρον περιβάλλοιντο.

Οὐκ εἶχον, ὅποι τρεποίμην (τραποίμην) = non habebam, quo me verterem.

τάς., μηδὲως λαμβανομένης πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς χρονικῆς σφαιρας τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ῥήματος, ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς τὸν χρόνον, ἐνῶ τις λέγει, καὶ λοιπὸν μετὰ ἱστορικούς χρόνους ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τίθεται ἡ ὀριστικὴ ἢ ὑποτακτικὴ. Διὸ ὁ ἐξηρημένος λόγος λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνεξαρτήτου ἢ ὀρθοῦ λόγου (ἀντικειμενικῶς), τοῦ λαλοῦντος ἐν ζωηρᾷ ἀντιλήψει παρελκοντος τὸ παρελθὸν ἐν τῇ ἐκυτοῦ ἐποπτείᾳ, καὶ οὕτω τὸ παρελθὸν παρίσταται αὐτῷ ὡς παρόν. Τοὺς λοιποὺς τούτου λόγους θέλομεν ἐκθέσει ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάς. Ξεν. ἀνάβ. 2. 1, 3 «οὔτοι ἔλεγον, ὅτι Κύρος τέθνηκεν». Κύρ. 1. 2, 3 «ἐπεμέλετο δὲ Κύρος, ὅποτε συσκηνοῖεν, ὅπως εὐχαριστότατοι λόγοι ἐμβληθῶσιν». Θουκ. 3, 36 «ἐδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτείνειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μυτιληναίους, ὅσοι ἠβῶσι». Ἡρόδ. 1, 29 «Σύλων ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα, ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθῆ ἴσται τῶν ἔθετο». Πλείονα παραδείγματα τούτων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τοῦ ὅτι, ὡς (= ὅτι). Ἰδ. §. 550· περὶ τοῦ ὅπως, ὡς, §. 552· περὶ τῶν ἵνα, ὡς, ὅπως, §. 553, καὶ περὶ τούτων τῶ πλαγιῶ λόγῳ §. 595.

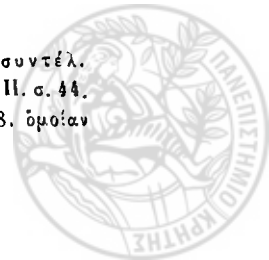
4. Ὅταν ἐν δευτερευούσ. προτάς. πρέπη νὰ δηλωθῆ γνώμη καθολικὴ, ἀόριστος, τὸ γένος (περικτικῶς) προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, περιπτώσεων, ἀόριστον θαυμὰ ἢ συγχῆ ἐπανάληψις πράξεώς τινος, ὁ ἔλλην μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν καὶ εὐκτικὴν, καὶ δὴ κατὰ τὸν ἀριθ. 2 τὴν ὑποτακτικὴν μὲν πρὸς ἀρκτικὸν χρόνον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, εὐκτικὴν δὲ πρὸς χρόν. ἱστορικόν. Ἡ σχέσις δ' αὕτη ὑπολαμβάνεται ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὡς τι ἀνατυπώθην (δόξα), ροπήν, παράγεται δ' ἡ ἔννοια τοῦ ἀορίστου θαυμά, τοῦ κατὰ διαφόρους καιροὺς συμβαίνοντος ἢ ἐπαναλαμβανομένου, διότι ἐν τῷ ἀνατυπωτικῷ τῆς ψυχῆς λαμβάνονται ὁμοῦ αἱ μερικαί, αἱ πολλάκις ἐπαναλαμβάνόμεναι περιπτώσεις πράξεώς τινος· διὸ ἡ ἔννοια αὕτη ὑπολαμβάνεται ὡς ἔννοια γένους (περικτικῆ). Ἡ ὑποτακτ. δὲ καὶ εὐκτ. καθ' ἐκυτὰς ἐκφράζουσι μόνον νοητόν τι (ἀνατυπώσιν), ἡ δὲ ἔννοια, τοῦ συχνοῦ ἀορίστου ἤτοι τῆς συγχῆς ἐπαναλήψεως δὲν δηλοῦνται οὔτε διὰ χρόνου, οὔτε δι' ἐγκλίσεως, Ἰδ. §. 386, Α. 3. Ὁ ἐκφραστικὸς οὗτος τρόπος ἅπαντ' ἐν ταῖς ἐπιθετικαῖς προτάσεσι καὶ ταῖς ἐπιρρηματικαῖς τῶν τοπικῶν καὶ χρονικῶν προσδιορισμῶν, ταῖς ὑποθετικαῖς, ταῖς προτάς. τοῦ εἶδους καὶ τρόπου· διὸ ἀρνητικὸν εἶνε τὸ μή. τ., 515 «αὐτὰρ ἐπὶν νύξ ἔλθη ἔλθσι τε κοιτος ἅπαντας, κείμαι ἐν λέκτρῳ» = δσάκις νύξ ἔλθη καὶ καταλάβῃ κτλ. Κ, 14, «αὐτὰρ ὄτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελόμενος ἔλετο χαιτας» = δσάκις θὰ εἶδε. Β, 391 «ὄν δὲ κ' ἐγὼν ἀπένευθε μάχης ἐθέλοντα ροήσω μιμνάζειν παρὰ ναυσὶν κορωνίσιν, οὗ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς» = δσάκις θὰ παρατηρήσω κτλ. Β, 188 «ἔντινα μὲν βασι-

λῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κεχείη, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι ἐρητύσα-
σκε παραστάς». Πλείονα πρὸ γ. ἴδ. §§. 559. 565. 567. 575. 576.

Σημ. 1. Οὐδὲν ἦτον ὑπολαμβάνεται οὐχὶ σπανίως ἢ σχίσαις τοῦ συχνοῦ ἀο-
ρίστου καὶ ὡς τι πραγματικόν, διὸ ἐκφέρεται καὶ διὰ τῆς ὀριστικ., ἄρνησις
καὶ τότε εἶνε τὸ μὴ, διότι καὶ αἱ προτάσεις αὐταὶ ἀνάγονται εἰς ὑποθετικὰς!).
Θουκ. 4, 57 «τοὺς τε Αἰγινήτας, ὅσοι μὴ ἐν χεραὶ διεψάθησαν, ἄγον-
τες ἀφίκοντο». 61, «ὅσοι δὲ γινώσκοντες αὐτὰ μὴ ὀρθῶς προσκοποῦμεν...
ἁμαρτάνομεν». 5, 111 «οἵτινες τοῖς μὲν ἴσοις μὴ ἤκουσαι... πλείστ' ἂν ὀρ-
θοῖντο». Πλ. Τίμ. 22, ε «ἐν πᾶσι τοῖς τόποις, ὅπου μὴ χειμῶν ἑξαισίοις ἢ
καῦμα ἀπέργει... ἀεὶ γένος ἐστὶν ἀνθρώπων». Ἐπὶ τῶν ἐπιφρηματικῶν χρο-
νικῶν προτάσ. ἢ ὀριστ. εἶνε σπανία ἴδ. §. 567.

5. Ἐπὶ παραβολῶν τίθεται, ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ ἀορίστου²)
(§. 386, 8) τῆς ὀριστικῆς, ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσει ἔν τε τοῖς ἐπιθε-
τικοῖς καὶ ἐπιφρημ. προτάσεσι καὶ ὁ ἐνεστὼς τῆς ὑποτακτικῆς ἢ,
ὄπερ καὶ συχνότερον, ὁ ἀόριστος αὐτῆς (καὶ δὴ ἄνευ τοῦ ἄν, συχνά-
κις ὅμως, ὡς δ' ὅτ' ἄν Ο, 80, χ, 468), ἐὰν ἢ παραβολῇ πρέπη νὰ
δηλωθῇ οὐχὶ ὡς πραγματικὴ περίπτωση (σύμβαμα), ἀλλ' ὡς ἀπλῆ
ἀνατύπωσις (ψιλὴ νόησις), ὡς ἀπλῆ δηλ. ὑπόθεσις. Κεῖται δ' ἐν
αὐτῶ ἢ ἐξῆς ἔννοια «ὡς ἐὰν, ὡς ὅταν θὰ συμβῇ νὰ γείνη τοῦτο ἢ
ἐκεῖνο». Ἀδιάφορον δ' ἐνταῦθα ἂν ἐν τῇ κυρίῃ προτάσει ἦνε
χρόνος ἀρκτικὸς ἢ ἱστορικὸς, ἐπειδὴ ἢ παραβολῇ δὲν ἀναφέρε-
ται εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν, ἀλλ' εἰς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος,
εἰς τὴν παροῦσαν δηλ. πρᾶξιν τῆς ἐαυτοῦ ἀνατυπώσεως (νοή-
σεως) (ἐπὶ τῶν ὡς, ὅτε ἢ ὁπότε κεῖται ἢ ὀριστικῇ ἢ ὑποτακτικῇ,
ἐπειδὴ ἐν τῇ συντάξει ὡς ἄν, ὅταν κτλ. ἢ παραβολῇ λαμβά-
νεται ἐκ τῆς πείρας ἢ συμβαίνει ὑπόθεσις τις). Ν. 179 «ὁ
δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὡς, ἧτ' ὄρεος κερυφῇ χαλκῶ ταμνομένη
τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση» = ὡς ἐὰν συμβῇ ἢ μελίη τά. .
νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν γῆν. 63, Ρ, 110 «αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω
ἀνεχάζετο, . ἐντροπαλιζόμενος, ὥστε λίς ἠυγένειος, ὄν ῥα κύνες
τε καὶ ἄνδρες. διώρται». Ρ, 110. 134. Ο, 579. 382 «ὥστε μέγα
κῦμα. . ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται» (= βήσεται), ὀππὸτ' ἐπέιγῃ ἴς
ἀνέμου». Συχνὸν ἰδίχ τὸ ὡς ὅτε. Π, 386 «ὡς δ' ὑπὸ καίλαπι
πᾶσα κελκίνη βέβριθε χθῶν ἤματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει
ὑδῶρ Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεςσι κοτεσσόμενος χαλεπήνη, οἱ βίη
εἰν ἀγορῇ σχολιάς κρίνωσι θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι...
πολλὰς δὲ κλιτύς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδρα. . ὡς ἵπποι Τρωαὶ
μεγάλα στενάχοντο θέουσαι» ἔνθα ὠραιοτάτη εἶνε ἢ ἐναλλαγῇ
τῆς ὀριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς. Ξ, 16 «ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέ-

1) ἴδ. Αken Grundzüge §. 218.—2) Ὁ παρατακτ. ἢ ὑπερσυντέλ.
τῆς ὀριστικῆς εἶνε ἄχρηστος ἐν ταῖς παραβολαῖς, ἴδ. Hermann opusc. II. σ. 44.
διὰ τοῦτο πολλὸ ὀρθῶς προτείνει ἐσθήκη, ἀντὶ ἐσθήκει εἰς χ, 468. ὁμοίαν
παρὰφθορὰν τοῦ κειμένου εἰς χ, 469, ἴδ. Spitzner εἰς Ἰλ. 2, 483.

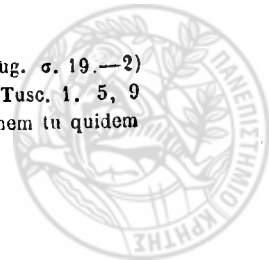
λαγος. . . ὡς ὁ γέρον ὤρμικινε». Ο, 624 «ἐν δ' ἔπεισ', ὡς ὅτε κῆμα
 θοῆ ἐν νηὶ πέσησιν». Δ, 144. Θ, 338. Ο, 263. 606. Π, 297.
 Ρ, 61. Φ, 522. Χ, 189· τ, 519. Οὕτω μεθ' ὑποτακτ. καὶ τὸ
 ὡς ὁπότε Λ, 305. δ, 335· «ὡς δ' ὅτ' ἄρ' . . στρέφεται» (-ηται).
 Μ, 41. Ε, 161 «ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ ἀυχένα ἀξή
 πόρτιος ἡὲ βοός. . . ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἔππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε». Κ, 183. Μ, 167· «οἱ δ', ὥστε σφῆκες. . . ἡὲ μέλισσαι
 οἰκίαι ποιήσονται. . . οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον. . . ὡς οἶγ'
 οὐκ ἐθέλουσι πυλάων. . . χέσσεσθαι». Β, 474. Π, 428. Ἐνίοτε
 μεταπίπτει ἡ σύνταξις ἐκ τοῦ ἐνεστ. ἢ ἁορίστ. τῆς ὑποτακτι-
 κῆς εἰς ἐνεστ. ἢ ἁορ. τῆς ὀριστικῆς· οἷον Ε, 506. Ζ, 506. Α,
 155. μ. σημ. Spitzner. Π, 297. Χ, 93.

Σημ. 2. Σπανίως ἀπαντᾷ ἡ εὐκτικὴ, καὶ δὴ πάντοτε ἐν τῇ συντάξει μετὰ
 τῶν ὡς εἰ=ὡς ἄν, ὅταν ἡ παραβολὴ ὀφείλῃ νὰ παρασταθῇ ὡς ἀπλὴ παραδοχὴ,
 εἰκασία χωρὶς νὰ ληφθῇ πρὸ ὀφθαλμῶν οὐδὲ δόλωσ· ἢ προσδοκία τοῦ
 πραγματικῶς γιγνομένου (συμβαίνοντος). Β, 780 «οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεὶ τῆ
 πυρὶ χθῶν πάντα νέμοιτο». Α, 389. Χ, 410. ι, 314. κ, 416. 420. ρ, 366,
 ἀπαξ μόνον τὸ ὡς ὅτε μετ' εὐκτικῆς ι, 384 «δίνεον, ὡς ὅτε τις τρυπῶ
 δόρυ νῆον» = ὡς ἄν τις νὰ ἐτρέπα· ἴδ. Nitzsch. Ἐν τοῖς ὀλίγοις χωρίοις ἐνθα
 καίτοι ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς, διορθοῦται νῦν ὀρθῶς εἰς ὑποτακτικὴν· ἴδ.
 Spitzner εἰς Β, 147. 395· καὶ ἴδιὰ εἰς Κ, 183.

6. Συχνότατα συμβαίνει ἐπελξίς ἢ ἀφομοίωσις τῶν ἐγκλί-
 σεων, τῆς δευτερευούσης προτάσ., τῆς στενᾶ μετὰ τῆς κυρίως
 συνδεδεμένης, λαμβανούσης τὴν ἔγκλισιν τῆς κυρίας, ἢ τῆς
 δευτερευούσ. προτάσεως, τῆς ἀποτελούσης διέκμεσον μέλος ἐτέ-
 ρας, λαμβανούσης τὴν ἔγκλισιν τῆς ἐτέρας ταύτης προτάσ.,
 ἥτοι τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς¹⁾. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐν τοῖς ἐξῆς·

α) Ἐν τοῖς ἱστορικ. χρόνοις τῆς ὀριστ. ἐκείνων τῶν δευτε-
 ρευουσ. προτάσ., αἵτινες εἶνε ἐμβόλιμα μέλη ὑποθετικῆς συντά-
 ξεως, ἐχούσης ἐν μὲν τῇ κυρίῃ προτάσει τὸν εἰ μετὰ ἱστορικῶν
 χρόνων τῆς ὀριστικ., ἐν δὲ τῇ δευτερευούσῃ ἱστορικ. χρόν. τῆς
 ὀριστικῆς μετὰ τοῦ ἄρ (§. 574) - α) μετὰ τὰ ὅς, ὅστις, ὅσος.
 Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 14 («ἄνθρωπος») οὔτε βοός ἄν ἔχων σῶμα, ἀν-
 θρώπου δὲ γνώμην, ἐδύνατ' ἄρ πράττειν, ἢ εἰθούλετο» (ὡς καὶ
 ἐν τῇ λατιν. *efficere posset, quae velle t.*²⁾ 3. 5, 8 «ὦν. .
 εἶχον». Πλ. Χαρμ. 171, d. e «ὄσοι. . ἤρχοντο» καὶ «ἂ μὴ ἠπι-
 στάμεθα, ὡν ἤρχομεν, ὅ, τι ἐμελλον πράξειν» μ. σ. Stallh. Μέν.
 89, b «οἱ ἐγγνώσκον». Ἀντιφ. 5, 15 «ὅς. . κατεμαρτύρησεν».
 Οὕτω καὶ μετὰ τὰ ἀναφορικὰ ἐπιρρήμ. Θουκ. 1, 74 «καθ' ἡσυ-

1) ἴδ. Madvig Bmrgk. über einige Punkte der Gr. Satzflug. σ. 19.—2)
 ἴδ. Kühner Lat. Schulgram. §. 140a, σημ. 10, καὶ εἰς Kix. Tusc. 1. 5, 9
 «si solos eos diceret miseris, quibus moriendum esset, neminem tu quidem
 eorum, qui viverent, exciperes».

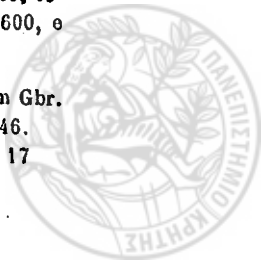

χίον αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματτα, ἣ ἐβούλετο». Πλ. πολ. 600, e «ὄπη ἦσαν». Γοργ. 514, e «ὅπως ἐτύχομεν»-b) σπανίως ἐν οὐσιαστικαῖς προτάσ. Ἀντιφ. 5, 69 «εἰ μὴ φοβηθείς, ὡς ἀρεθόησεν, . . ὄχρητο φεύγων, ἀλλ' ἐτόλμισε μεῖναι ἀπώλωντ' ἂν οἱ ἔνδον ὄντες ἄπκντες» = ὅτι οὗτος (ὁ κύριος) ἤθελεν ἀναβοήσῃ. Ψευδ. Λυσ. 2, 34 «δ (δηλ. τὸ νκυτικὸν τὸ βερβόρων) τίς οὐκ ἂν ἰδὼν ἐφοβήθη, ὡς μέγας. . κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἠγωνίσθη» = ὅτι ἤθελεν ἀγωνισθῆ μέγ. ἀγών'-c) ἐν ἐπιπόρῃ. χρονικαῖς προτάσ. μετὰ τὸ πρὶν γ' ὅτε παρ' Ὀμήρ. δ, 180 μετὰ τὸ πρὶν Ἴσοκρ. 4, 19 «ἐχρῆν (τοὺς ῥήτορας) μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλευεῖν, πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμῶς ἐδίδαξαν» (oportebat. . priusquam. docuissent). Πλ. Θεσίτ. 165, e. Μενέξ. 86, d. μετ' ἀπαρέμγατορ μετὰ τοῦ ἀν ἐκεῖ 84, c' μετὰ τὸ ὁπότε Πλ. Φιδ. 106, a. Πρωτ. 356, e' μετὰ τὸ ἠρίκα Πλ. Θεσίτ. 165, d' μετὰ τὸ ἕως Ξεν. ἔλλ. 2. 3, 42. Πλ. Γοργ. 506, b. Δημ. 4, 1. Ἐξ τούτου ἐξηγοῦνται καὶ οἱ ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσεσιν ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὀριστικ. ἰδ. §. 553, 6.-d) μετὰ τὸν αἰτιολογικὸν ὅτι Δημ. 50, 67 «εἰ τοίνυν ἂν ἐμοὶ τότε ὠργίζεσθε, ὅτι οὐκ ἐπετριάρχησα».-e) μετὰ εὐχετικῆν μετὰ τοῦ ὄφελον ἢ ὡς ὄφελον πρότασ., (§. 395, A. 4). Ζ, 348 «ὡς μ' ὄφελ'. . οἴχεσθαι προφέρουσα κκκὴ ἀνέμοιο θύελλα. . , ἔνθα με κῆμα ἀπόρροσε» = ubi me unda abstulisset. ἰδ. 351. Καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ γάρ. Σοφ. Ἦλ. 1022 «εἰθ' ὄφραες τοιχάδε τὴν γνώμην πατρὸς θήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω» = omnia enim perfecisses.

ΣΥΜ. 3. Ὅταν ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει προστίθεται τὸ ἂν, τότε αὕτη ἐκκληπτεὰ λογικῶς ὡς κυρία πρότασις! Δημ. 4, 41 «εἰ (Φίλιππος) ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελε καὶ μηδὲν ἐπραττεν ἔτι, ἀποχρῆν ἐνίοις ὅμων ἂν μοι δοκεῖ (= ἀπέχρη ἂν), ἔξ ὧν αἰσχύνην ὠφληκότες ἂν ἤμεν» = καὶ ἐκ τούτων κτλ. Σπανίως δὲ μόνον προστίθεται τὸ ἂν, καὶ δὴ οὐ μόνον, ὅταν ἡ δευτερεύουσα πρότασις πρέπη νὰ ἐκκληπθῆ ὡς κυρία, ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ὅταν διατηρῆ τὴν τῆς δευτερευούσης μόνον προτάσ. ἔννοιαν· οἷον Δημ. 19, 153 «εἰ γὰρ ἦσαν (erant), ὡς ἦσαν τότε, Φωκεῖς σῶ καὶ Πύλας εἶχον (habebant), ἐκείνοις μὲν οὐδὲν ἂν ὑμῖν εἶχεν ἀνατεῖνασθαι φοβερόν, δι' ὃ τῶν δικαίων ἂν τι παρείδατε».

Σημ. 4. Ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἀντὶ τῶν ἱστορικ. χρόνων τῆς ὀριστικῆς, ἢ ὀποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς. Ἡ ὀποτακτικὴ ἰδίᾳ τίθεται μετὰ τὰς μετὰ τοῦ μὴ (= μήπως) ἔρωτημ. προτάσεις, τὰς ἀπὸ φόβου ἢ ὑπονοίας κτλ. σημαντικῶ ῥήματος ἑξαρωτῶμενας (§. 589). Πλ. συμπ. 193, e «πάνυ ἂν ἐφοδούμη, μὴ ἀπορήσωσι λόγων». Οὕτω καὶ Θεσίτ. 143, e. Δημ. 29, 1 «θαυμασίως ἂν ὡς εὐλαβοῦμη, μὴ καὶ νῦν οὐ δυνηθῶ κτλ.» 21, 128· Εὐκτικῆ, Ἦρδ. 8, 53 «οὔτ' ἂν ἤλπισε, μὴ κοτὲ τις. . ἀναβαίη». Πλ. Εὐθύφρ. 15, d «τοὺς θεοὺς ἂν ἔδεισας παρακινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσοις». πολ. 600, e

1) ἰδ. Scheuerlein Synt. σ. 446.—2) ἰδ. Kühnast Repräs. im Gbr. des sog. apotel. Konj. σ. 144. Scheuerlein ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 446.

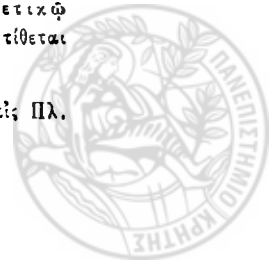
«εἰ μὴ ἔπειθον, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδιγώγουν, ὅπῃ ἦσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβουσι» (πρότερον ὁμως ἦσαν). Χαρμ. 171, θ «οὕτω δὴ ὑπὸ σωφροσύνης οἰκία τε καλῶς ἔμελλεν οἰκείσθαι. . . καὶ ἄλλο πᾶν, οὐ σωφροσύνη ἄρχοι». Κρατ. 394. d «ἄρ' οὐχ, ὡσπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, . . οὐ τοῦ τεκόντος δῆπου ἔδει τὴν ἐπινομίαν ἔχειν, ἀλλὰ τοῦ γένους, οὐ ἔφη;» (Πλὴν Πλ. Μεν. 89, b «οὐδ' ἡμεῖς ἂν ἐφουλάττομεν. . . ἔνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίγνοντο» ἔνθα συμβαίνει ἀφομοίωσις πρὸς τὸ πρότερον ἀφίκοντο. Τὸ Ἰσαί. 4, 11 «ἔχρη, ὅστις . . ἦ τῆ-θεῖη, μὴ. . . ζημιουσθαι» ἀνήκει εἰς τὸν ἀριθ. 4' οὕτω καὶ Σοφ. Φ 289. Ἄρρ. νεφ. 854. Πλ. Φαίδ. 106. a καίτοι «ὁπότε . . ἐπαγάγοι» ἕνεκα τοῦ ἐξηρημένου λόγου). Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσεσιν, ἴδ. §. 553, 6, σημ.

b) Ἐν τῇ εὐκτικῇ ἐκείνων τῶν δευτερευούσ. προτάσ., αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς κυρίαν ἢ δευτερεύουσα. πρότ. ἐκφράζουσιν εὐχὴν. Καὶ ἐνταῦθα ἡ δευτερεύουσα πρότ. λαμβάνει τὸν χαρακτηρὰ τῆς κυρίως προτ., ἀμφοτέρων ἐκφράζουσῶν ψιλὴν τινα νόησιν (ἀνατύπωσιν) τῆς πιθανότητος, ἀμφίβολον δ' ἢ πιθανότητα ἄνευ οὐδεμιᾶς σκέψεως περὶ πραγματοποιήσεως. (Πᾶσαι δ' αἱ τοιαῦται προτάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐνεστώδες ἢ μέλλον. Ἐὰν ὁμως ἡ δευτερεύουσα πρότ. ἐκφράζει πρᾶξιν παρελθούσας, μένει δ' ἱστορικὸς τῆς ὀριστικ. γρῶν. χάριν σαφηνείας, ὡς ἐν τῷ ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ ὅσον Πλ. Εὐθὺδ. 272, d «οὐκ ἂν ἔχοιμί γε εἰπεῖν, ὅτι οὐ προσείχον τὸν νοῦν αὐτοῖν» διότι ἂν ἦτο «ὅτι οὐ προσείχοιμι» θὰ ἀναφέρετο εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον). Ρ, 640 εἴη δ', ὅστις ἑταῖρος ἀπαργείλει τάχιστα Πηλείδην». Ξ, 107. Σ, 464 «αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσσηχέος ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι». Ἰδ. Φ, 428. Ν, 322. 118. 344, θ, 240. Γ, 299. Ζ, 58. 521. Μ, 228. α, 229. 6, 31. δ, 222. θ, 240. ο, 360. μ, 106. σ, 142. Σοφ. Φ. 325 «θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρωσάκι ποτε, ἔν' αἶ Μυκῆναι γνοίεν. . . ὅτι χῆ Σαῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μῆτηρ ἔφου». Αἶ. 921. 1218. Τρ. 953. Ἄρρ. σφ. 1431 «ἔρδοι τις, ἢν ἕκαστος εἰδέη τέχνην». βῆτ. 97 «γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὔροις ἔτι ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάχοι». Πλ. Μεν. 92, c «πῶς οὖν ἂν εἰδέης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντῶσιν ἄπειρος εἴης; » Μετὰ τοῦ ὅποι Σοφ. Φ. 529' Μετὰ τοῦ ὅσον Πλ. Φαίδρ. 279, c. Ξεν. συμ. 8, 17 «τίς μισεῖν δύναται' ἂν, ὅφ' οὐ εἰδέη καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς νομιζόμενος; » ἀπομ. 1. 5, 4. 4. 6, 7. Κύρ. 2. 4, 23. Ἄγ. 2, 8. Πλ. Αυσ. 215, β. Φαίδ. 72, c «εἰ ἀποθνήσκει μὲν πάντα, ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένει ἐν τούτῳ τῷ σῆματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκειτο, ἄρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα θεθάναι καὶ μὴδὲν ζῆν; » Ἄρρ. Πλ. 1072 «ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσασθαι βακίζων» ἰππ. 694. Σοφ. Τρ. 658 «μὴ σταίη πολυκωπον ἔχημα κῶδς αὐτῷ, πρὶν τάνδε ποτὶ πόλιν ἀνύσειε». Φιλ. 961 «ὄλοι

μήπω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσσεις: Οἶδ. τ. 505 «οὐ ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμρομένων ἄν καταφαίην». Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρὶν παρὰ Θεόγν. 126. Θουκ. 3, 22 («ὅπως) μὴ βοηθοίεν. . . πρὶν σφῶν οἱ ἄνδρες οἱ ἐξιόντες διαφύγοιεν καὶ τοῦ ἀρχαλοῦς ἀντιλάβοιτο»· μετὰ τοῦ ὅστε Πλ. νόμ. 752, c. Ξεν. οἰκον. 1, 13 «εἰ τις χρῆτο τῷ ἀργύριω, ὥστε κήκιον τὸ σῶμα ἔχοι, πῶς ἂν ἔτι τὸ ἀργύριον αὐτῷ ὠφέλιμον εἴη;»· μετὰ τοῦ ἕως Ξεν. Κύρ. 5. 5, 30. Μετὰ τῶν εἶτε. . . εἶτε. . . Ξεν. Ἰππάρχ. 2, 5· μετὰ τοῦ ἐπέπερ Ξεν. ἀπομ. 1. 4, 19· μετὰ τοῦ ὁπότε Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10. 2. 4, 11. ἀπομ. 2. 1, 18 «ὁ μὲν ἐκὼν πεινῶν φάγοι ἄν, ὁπότε βούλοιτο»· (ἡμέσω; ὁμῶς μετὰ τοῦτο «τῷ δ' ἐξ ἀνάγκης τὰυτὰ πύσχοντι οὐκ ἔξιστιν, ὁπότεν βούληται, πύσθησι). 4. 2, 20. 3. 14, 6 «ὅτε μὴ παρήη πολλά»· μετὰ τοῦ ἴνα Πλ. πολ. 501, c μ. σημ. Stallb. Εὐρ. Τρ. 703 «καὶ παῖδα τόνδε παιδὸς ἐκθρέψαις ἄν, . . ἴν' οἱ ποτε ἐκ σοῦ γενόμενοι παῖδες ὑστερον πάλιν κατοικήσῃαν (δηλ. Τροίαν) καὶ πόλις γένοιτ' ἔτι». Ξεν. Ἄγ. 9, 3 «ὅπως. . . καταθάροιο, οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα προχρηματεύονται» εἰ καὶ ἡ μετὰ τοῦ ὅπως πρότ. ἐξαρτᾷται ἀπὸ τοῦ πραγματεύονται· ἀνάδ. 2. 4, 3 «οὐκ ἐπιστάμεθα, ὅτι βρασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσκει περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιο, ἴνα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι φόβος εἴη ἐπὶ βρασιλέα μέγαν στρατεύειν;» (κατὰ τοὺς καλλίστους κώδ.) ἴδ. 3. 1, 18. Κύρ. 2. 4, 17 «εἰ δὴ πείσαις ἐπαινεῖν σε πολλοὺς, ὅπως δόξαν λάβοις, ἄρτι ἐξηπατηκῶς εἴης ἄν». 2. 4, 17. οἰκ. 7, 39. Ἐνίοτε καὶ μετὰ συνδέσμων ἢ ἀναφορικῶν μετὰ τοῦ ἄν (ἐπικ. κέ). ἡνωμένων· Ω, 226 «κῦτίκα γὰρ με κατακτείνειςεν Ἀχιλλεὺς ἀγκᾶς ἐλόνητ' ἐμὸν υἴον, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἴην», δ, 222. π, 392 «ἡ δὲ κ' ἔπειτα γήμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μύροσιμος εἴθιοι». Ἄρ. ὄρν. 1338 «γενόμην ἀετός. . . ὡς ἄν ποταθεῖην». ἱππ. 1056 «καὶ κε γυνὴ γέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη». Αἰτγλ. Ηρ. 443 «πέμπει τοῦσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν φηχρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐσωζοῖατο κτείνουεν. . . Ἕλλήνων στρατόν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «ὁπότεν ἦκοι ἐπὶ τὸ δεῖπνον, λέγοιμ' ἄν, ὅτι λούσεται· ἐπειδὴν δὲ πᾶν σπουδάσει φηγεῖν, εἴποιμ' ἄν, ὅτι παρὰ τῆς γυναικῆς ἔστιν» μ. σ. Born. 1. 6, 22 c «ὅπου ἄν. . . δόικς, . . ἄν. . . φαίνοιο» ἴδ. §. 594, A. 4.

Σημ. 5. Ἐκρέεται οὐκ ἤττον ἐνίοτε ἡ δευτερεύουσα πρότασις μὴ λαμβανομένης πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς κυρίας προτάσι. Πλ. ἀπολ. 25, b «πολλὴ ἂν τις εὐδακμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἷς μὲν μόνος αὐτοῦ διαφθείρει, οἱ δ' ἄλλοι ὠφελοῦσαιν. Ἐπειδὴ δ' ἡ εὐχετική εὐκατική καὶ ἡ ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ εὐκατική ἔχουσι σημασίαν τοῦ παρόντος (§. 395, 2 καὶ ἐξ.), τίθεται

1) ἴδ. Schauerlein εἰς τὴν ῥήθ. συγγρ. σ. 420. 425. - Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. 25, b. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 14. ἀνάδ. 1. 3, 17.

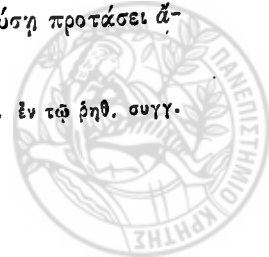

πολλὰς καὶ ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοὺς τελικοὺς συνδέσμους καὶ μετὰ τὸ μὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσι, λαμβανομένων πρὸ ὀρμάτων τοῦ ἀποτελέσματος, τοῦ σκοποῦ κ.τ.λ. Ω, 75 «εἴ τις καλέσειε... ὄφρα τί οἱ εἴπω». δ, 738 «ἀλλά τις... καλέσειε γέροντα... ὄφρα... καταλέξη». σ. 20 «αἴθε μοι ὦ; μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἀγνή,.. ἴνα... φθινύσω». Μετὰ εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἄν Ω, 264. Ξεν. ἀν. 3. 1, 38 «οἴομαι ἂν ὑμᾶς μέγα ὄνησαι τὸ στρατεύμα, εἰ ἐπιμεληθείητε, ὅπως ἀντί τῶν ἀποκόλλοιτων ὡς τάχιστα στρατηγῶν ἀντικατασταθῶσιν». ἡύρ. ἀν. 3. 2, 28 «ὅπως ἔχω». Πλ. ἀπολ. 28, d «αὐτίκα τεθναίην, ἵνα μὴ ἐνθάδε μένω καταγέλαστος». Οὕτω καὶ μετὰ ἴνα Λυσ. 7, 12. Δημ. 25, 33. Ξεν. ἀν. 1. 3, 17 «ὀκνοίην μὲν ἄν, μὴ ἡμᾶς καταδύσῃ φοβοίμην δ' ἄν, μὴ ἡμᾶς ἀγάγῃ» (κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἴδ. σ. Kühner). Ἱερ. 11, 11. Κύρ. 3. 2, 28. Οὕτω καὶ τὰ ἄν, πρὶν ἄν, ὅς ἂν μεθ' ὑποτακτ. Δ, 98 «τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα πᾶρ' ἀγλατὰ δῶρα φέροιο, αἴ κεν ἴδῃ Μενέλκων... δηθηέντα». Σοφ. Τρ. 2 «οὐκ ἄν αἰὼν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἄν θάνῃ τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἴ τω κακός». Ξεν. οἰκ. 12, 1. Ν, 234 «μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν... ἀλλ' αὖθις κυνῶν μέληθηρα γένοιτο, ὅστις... μεθήσῃ μάχεσθαι» = ἦν... μεθήσῃ. Πλ. Φαίδ. 104, d «ἐπὶ τὸ τοιοῦτον δὴ ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ, ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται, οὐδέποτ' ἄν ἔλθοι».

Σημ. 6. Ἐν οὐσιαστικαῖς δὲ προτάσ. μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς (= ὅτι) καὶ ἐν ἐξηρητημέναις ἔρωτημ. προτ. μένουσι κανονικῶς οἱ ἀρκτικοὶ χρόνοι τῆς ὀριστ. καὶ ὁ ἀόρ. αὐτῆς μετὰ ἱστορικοὺς χρόνους τῆς ὀριστ. ἐν τῇ ὑποθέσει ἢ ἀποδόσει τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου, ἢ μετὰ κυρίαν πρότασιν εὐχὴν δηλοῦσαν), ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἢ ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὑποθετ. λόγου ἐκφράζει τι, ὁπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ πρῶτον τοῦ λέγοντος· ὅσον εἰ τοῦτο ἔλεγες = ἂν ἔλεγες τοῦτο, εἰξέωρ ὅμως ὅτι δὲν τὸ λέγεις = εἰ λέγεις = si dicas. Ξεν. ἀν. 5. 1, 10 «εἰ μὲν ἠπιστάμεθα σαφῶς, ὅτι ἤξει Χειρίσοφος, οὐδὲν ἂν ἔδει, ὦν μέλλω λέγειν» (ἴδ. ἐκεῖ σ. Kühner). Δημ. 19, 40 «ἔγραφον ἂν διαβρήθην, ἢ λίγα ὑμᾶς εὐποιήσω, εἰ εὐῆθην καὶ τὴν συμμαχίαν μοι γενησομένην». Δημ. 16, 4 «οὐδ' ἂν εἰς ἀντίποι, ὡς οὐ συμφέροι τῇ πόλει, καὶ Λακεδαιμονίου; ἀσθενεῖς εἶναι καὶ Θηβαίους». Ξεν. οἰκ. 8, 14 «καὶ ἀπὼν ἂν εἴποι, ὅπου ἕκαστα κεῖται καὶ ὁπόσα ἔστιν». ἀν. 3. 2, 36 «εἰ νῦν ἀποδειχθείη, τίνα χρὴ ἡγεσθαι τοῦ πλαισίου, οὐκ ἂν βουλεύεσθαι ἡμᾶς δεοί». Σποραδικῆ εἶνε ἐνταῦθα ἡ εὐκτικὴ· οἷον Ἡρόδ. 8, 93 «εἰ μὲν νυνὲ μαθον, ὅτι ἐν ταύτῃ πλεοὶ ἢ Ἄρτεμισίῃ, οὐκ ἂν ἐπαύσατο» (κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἀντί τοῦ πλώει). Δημ. 16, 5 «οὐ γὰρ ἐκείνῳ γ' ἂν εἴποιμεν, ὡς ἀναλλάξασθαι βουλοίμεθ' ἀντιπάλους κτλ. ἄνευ ποικίλ. γραφ., ἀθ' οὐ ὁ Μαδβίγγ. ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. προτιμᾷ τὸ βουλόμεθα, κάλλιον ὅμως ἴσως «βουλοίμεθ' ἂν ἀντιπάλους». Ἡ εὐκτικὴ ἀπαντᾷ καὶ μετὰ παρατακτικὸν ὀριστ. μετὰ τοῦ ἄν, ἐπανάληψιν δηλοῦντα (§. 392a, 5.) Πλ. ἀπολ. 22, b «διηρώτων ἂν αὐτοῦς, τί λέγοισιν» οὕτω καὶ μετὰ τὸ ἔγνω ἄν τις = cognosceres §. 392a, 4. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38 «ἐνθα δὴ ἔγνω ἄντις, ὅσου ἄξιον εἴη τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα».

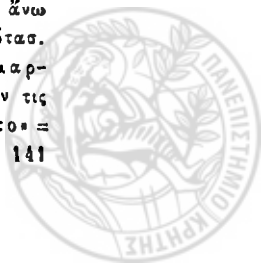
7. Ἐνίοτε τίθεται ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει ἄ-

1) ἴδ. Madwig ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 20 καὶ Kühnast ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 40.

νευ τοῦ ἀνμετὰ χρόνον ἀρχικῶς ἐν τῇ κυρίῳ πρὸς ἔκφρασιν ἀβεβαίας πιθανότητος, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ κυρίῳ προτάσ. (§. 395, 3), ἔνθα προσεδόξα τις τὴν εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἀν¹). Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως προτιμᾶται πολλῶν, ὅταν ὁ λέγων θέλῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκυτοῦ ἰδέαν μετὰ τινος μετριοφροσύνης, ἀποβλέπων πάντως εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νοηθέντος, ὅπερ ἤθελε δηλωθῆ διὰ τῆς ὑποτακτικῆς. Η, 309 «ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν (ὑποτακτ.) εὔ ἀραρυίς, ὄφρα δι' αὐτῶν, ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη (= ἵνα δυνηθῆ νὰ ἦνε). Ο, 475 «μάρραθ τε Τρώεσσι καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, μή. . ἔλοιεν νῆας» = μήπως δυνηθῶσι νὰ κυριεύσωσι. Ψ, 486 «ἵστορα. . θείομεν. . ἵνα γνῶις». ρ, 250 «ἄξω. . ἵνα. . ἄλφιοι». Σοφ. Οἰδ. κ. 11 «στῆσόν με καὶ ἰδρυσον, ὡς πυθοίμεθα, ὅπου ποτ' ἔσμεν». Οἰδ. τ. 979 «εἰκῆ (temere) κρᾶτιστον (ἐστὶ) ζῆν, ὅπως δύναίτο τίς». Οἰδ. κ. 1172 «καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμι τι;» = ὃν θὰ δυνηθῶ ἐγὼ νὰ ψέξω κατὰ τι». Εὐρ. Ἄλκ. 52 «ἔστ' οὖν, ὅπως Ἄλκῆστις ἐς γῆρας μόλοι;» = *estne igitur, ut . . pervenire prossit?* Ἰρ. αὐλ. 418 «μήτηρ δ' ὀμαρτεῖ. . καὶ παῖς Ὀρέστῆς, ὥστε τερφθείης ἰδῶν». Ἡρδ. 2, 93 «ἀντέχονται (τῆς γῆς) . . ἵνα δὴ μὴ ἀμαρτιοῦν τῆς ὁδοῦ διὰ τὸν ῥόνον» = ἵνα μὴ συμβῆ καὶ χάσῃσι τὴν ὁδ. . Ξεν. ἀν. 2. 4, 4 «ἴσως δέ που ἢ ἀποσκάπτει ἢ ἀποτεργίζει, ὡς ἄπορος εἴη ἡ ὁδὸς» (κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ καλλ. κώδ.) 3. 2, 36 «ἀσφαλεστέρον (δηλ. ἐστίν) ἡμῖν πορεύεσθαι πλάσιον ποιησαμένους τῶν ὄπλων (= ὀπλιτῶν), ἵνα. . ὁ πολὺς ὄχλος ἐν ἀσφαλεστέρῳ εἴη» (κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ.) Κύρ. 1. 4, 14 «ἄφες τοὺς κατ' ἐμὲ πάντας διαγωνίζεσθαι, ὅπως ἕκαστος κρᾶτιστα δύναίτο», 1. 6, 34 «οὐ διαλεγόμεθα. . ἵνα μή. . χρῶντο» Ἰδ. 3. 1, 11. 4. 1, 12 «συνέπεσθε. . ὡς εἰδείη» κατὰ Guelph. Par. A. B. 8. 3, 20 «εἰσαγγέλλετε. . ἵνα. . διαπράττοιμεν». ἀπομ. 4. 3, 8 «ἐνταῦθα τοῦ οὐρχνοῦ (τὸν ἥλιον) ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα ὦν μέλιστα ἡμᾶς ὠρελοίη» μ. σ. Kühner. Πλ. Εὐθύδ. 296, e «οὐκ ἔχω, ὑμῖν πῶς ἀμφισθητοίην». Ἀνδ. 3, 1 «οἱ ῥήτορες τῷ μὲν ὀνόματι τῆς εἰρήνης συγχωροῦσι, τοῖς δ' ἔργοις, ἀφ' ὧν ἡ εἰρήνη γένοιτο, ἐναντιοῦνται». Ἰσοκρ. 5, 154 «λοιπὸν οὖν ἐστὶ τὰ προειρημένα συν-

1) Ἰδ. Kühnast Repraesent. im Gbr. des apotel. Konj. σ. 39, οὐ. τος ὅμως ὑπάγει ἐνταῦθα καὶ χωρία, ἐν οἷς προήλθεν ἡ εὐκτικὴ ἐκ τῆς ἄνω μνημονουθεσίας. ἐφίλξεως τῶν ἐγκλίσεων, ἢ τοιαῦτα, ἐν οἷς ἡ ἀναφ. πρότασ. ἀναλύεται εἰς εἰ μετ' εὐκτικ. κατὰ τὴν φράσιν, εἰ τοῦτο λέγοις, ἀμαρτάνεις· οἷον Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10, ἔνθα τὸ μὲν πρῶτον κεῖται· οὐ; ἄν τις βούληται· = ἐάν τις αὐτοῦς βούληται· ὕστερον ὅμως· οὐ; δὲ βούλοίτο· = εἴτις αὐτοῦς βούλοίτο. Ταῦτό εἶνε καὶ εἰς τὰ παρ' αὐτῶ ἐν σελ. 110 κτλ. 141 κτλ. χωρία. Ἰδ. Bäumlein ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 273 κτλ.

αγαγεῖν, ἴν' ὧς ἐν ἐλαχίστοις κατίδοις τὸ κεφάλαιον τῶν συμβεβουλευμένων» ἴδ. Ψευδ. Αυτ. 20, 21. Οὐδόλως περίεργος ἡ αὐτὴ σύνταξις μετὰ χρόνον ἱστορικόν. Εὐρ. Ἄλκ. 590 «οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις... τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ» = ὅστις νὰ δυνηθῆ νὰ στείλῃ ἴδ. Σοφ. Φιλ. 695.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

§. 400. Περὶ τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

Ἡ ἐπιθετικὴ τῶν προτάσεων σχέσις χρησιμεύει πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν ἐννοίας οὐσιαστικοῦ ὅσον, τὸ καλὸν ῥόδον, ὁ μέγας παῖς. Περὶστάνεται δ' αὕτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τύπους,

a) ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιθέτου ὅσον τὸ καλὸν ῥόδον.

b) ὑπὸ τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικὴν ὅσον οἱ τοῦ δένδρου καρποὶ (§. 414).

c) ὑπὸ τὸν τύπον ἐμπροθέτου οὐσιαστικοῦ ὅσον ἡ πρὸς τὴν πόλιν ὁδὸς (§. 461, 6).

d) ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιρρήματος ὅσον οἱ γυν ἄνθρωποι (§. 461, 6).

e) ὑπὸ τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ, ὡς προσθετικὸς προσδιορισμὸς ὅσον Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς.

Οἱ διὰ τῶν τύπων τούτων δηλούμενοι ἀκριβέστεροι προσδιορισμοὶ καλοῦνται ἐπιθέτα (κατηγορήματα), οἱ δὲ τύποι ἐπιθετικοὶ (κατηγορικοί).

Παρατηρήσεις.

§. 401. Γένεσις τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

1. Ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς προῆλθεν ἐκ τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ ὑποκειμένου ἢ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ κατηγορουμένου. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ἐὰν τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται διὰ ῥήματος ἢ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ εἶναι, ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς παρίσταται ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου, οὕτω π. χ. ἐκ τοῦ «τὸ ῥόδον θάλλει» καὶ «τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ» προῆλθε, τὸ θάλλον ῥόδον, καὶ, τὸ καλὸν ῥόδον. Ἐν δὲ τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται διὰ κατηγορικοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ εἶναι, παρίσταται ὑπὸ τὸν τύπον προσθετικοῦ προσδ. ὅσον ἐκ τοῦ Κροῖσος βασιλεὺς ἐστὶ τὸ «Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς». Ἐν τῇ δευτέρῃ περιπτώσει, ἐν ἣ τὸ κατηγορούμενον συντάσσεται μετ' ἀντικειμένου ὅσον «τὸ δένδρον φέρει καρπούς», τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ὡς ἐπιθετικὸς προσδ. τοῦ ἀντικειμένου ὑπὸ τὸν τύπον τῆς γενικῆς, τὸ δὲ συνδέον τὸ ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον ῥήμα

φέρει παραλείπεται· οἶον «οἱ τοῦ δένδρου καρποί». Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τὸ μετὰ προθέσ. οὐσιαστικὸν ἢ τὸ ἐπιρρημα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορ., τὸ δὲ ῥήμα καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται· οὕτω π. χ. ἐκ τοῦ «ἡ ὁδὸς φέρει πρὸς τὴν πόλιν» καὶ «ὁ τόπος μεταξὺ κεῖται» προήλθον τὰ «ἡ πρὸς τὴν πόλιν ὁδὸς» καὶ «ὁ μεταξὺ τόπος».

Σημ. Ἐπίστε οὖμος προστίθεται καὶ ἡ μεσολαβοῦσα ῥηματ. ἔννοια· οἶον Ἰερὸν. 1, 23 «οἱ τότε ἐόντες (ἄνθρωποι)». Εὐρ. Ἰων. 1319 «εἰς τὸν ὄντα νῦν χρόνον». Ξεν. ἑλλ. 2, 4, 11 «κατὰ τὴν εἰς τὸν Παιρῶνα ἀμαξιτὸν ἀναφέρουσαν». Ἀντιφ. 2, 3 «τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὔσαν μ. σ. Maetzner. 2, 6 «ἡ ὑποψία εἰς ἐμὲ οὔσα» (τοῦναντίον Θουκ. 4, 27 «τὴν εἰς αὐτὸν ὑποψίαν»).

2. Ὡς ἡ κατηγορικὴ σχέσις τῆς προτάσεως συνίσταται ἐκ δύο μελῶν, ὧν τὸ μὲν ἐν (τὸ ὑποκείμενον) ὑποτάσσεται τῷ ἑτέρῳ (τῷ κατηγορουμένῳ), οὕτω καὶ ἡ ἐπιθετικὴ, τοῦ μὲν ἐπιθετικοῦ προσδ. τὴν κυρίαν ἔννοιαν ἐκφράζοντος, τοῦ δὲ εἰς τοῦτον ἀνήκοντος οὐσιαστικοῦ τὴν ὑποτεταγμένην ἔννοιαν. Καὶ ὡς ἀμφοτέρω τὰ μέλη τῆς κατηγορικῆς σχέσεως ἀποτελοῦσι ἐνότητα (ἐν ὄλον) ἐννοίαις τινος, οὕτω καὶ ἀμφοτέρω τὰ μέλη τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως ἐνότητα ἐννοίαις καὶ μάλιστα οὐσιαστικῆς· ἐν τῇ κατηγορικῇ σχέσει παρίσταται ἡ πρᾶξις τῆς νοήσεως (cogitatio), ἡ συνένωσις δηλ. ἀμφοτέρων τῶν ἐνοιῶν εἰς ἐν, ὡς συμβαίρουσα, ἐν δὲ τῇ ἐπιθετικῇ ὡς ἡδη συμβῆσα, ὡς ἀποτέλεσμα δηλ. τῆς πράξεως ἐκείνης· διὸ δὲν δύνανται νὰ ἐξενεχθῶσιν ἐν τῇ ἐπιθετικῇ σχέσει καὶ οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ χρόνου, τῆς συνδέσεως (κατηγορικῆς), καὶ οἱ τοῦ προσώπου, οἵτινες ἐν τῇ κατηγορικῇ σχέσει δηλοῦνται διὰ τοῦ ῥήματος.

§. 402. Ἐναλλαγὴ τῶν ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν.

Εἰ καὶ ὑπάρχει διαφορὰ σημασίαις μεταξὺ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου, τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς καὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδιορισμοῦ, τοῦ μὲν ἐπιθέτου ἐκφράζοντος ποιότητα ἡρέμα προσκεκολλημένην εἰς ἀντικείμενον τι, τῆς δὲ γενικῆς περιπτώσεως τὴν ἑαυτῆς σχέσιν πρὸς τὸ μετ' αὐτῆς συνδεδεμένον ἀντικείμενον ὡς τι ἐνεργόν, ζωηρόν, δυναμικόν, τοῦ δὲ προσθετικοῦ τέλος προσδ. δηλοῦντος τὸ ἀκριβέστερον ὀριστέον οὐσιαστικὸν ὡς τὸ αὐτὸ τῷ προσθετικῷ, συμφωνοῦτιν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς· οὗτοι τύποι ἐν τούτῳ, ὅτι δηλοῦσι τὸ κατηγορημα (ἐπίθετον) ἐννοίαις οὐσιαστικῶν. Διὸ συμβαίνει, ὥστε νὰ ἐναλλάσσωσιν οὗτοι ἐν τῇ γλώσσει πρὸς ἀλλήλους, πολλαχῶς· καὶ λοιπὸν πολλάκις τίθεται,

a) τὸ ἐπίθετον ἀντὶ τῆς γενικῆς, ἰδίχ ἐν τῇ ποιήσει, ἥτις φιλεῖ οὕτω νὰ συγχωνεύη δύο στενωῶς ἠνωμέναις πρὸς ἀλλήλας ἐννοίαις οἰοεῖ ἐν μιᾷ¹⁾. Β, 54 «Νεστορὴ πρὸς νῆϊ Πυληγενέος βα-

1) Ἰδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 7. G. R. Schmidt de epitheti in periph. substantivorum traiectione, Progr. Torg. 1819 σ. 8.

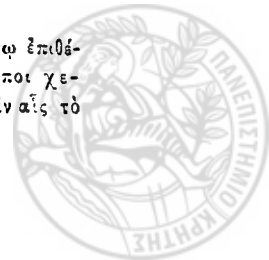
σιλῆος». Ε, 741 «Γοργεῖη κεφαλή δεινοῦ πελώρου». Β, 658 καὶ τὸ σύνθηες «βίη Ἡρακλειαίη». γ, 190 «Φιλοκτῆτην, Ποιάντιον ἀγλάδων υἱὸν» ἀντὶ Ποίαντος. Ζ, 529 «κρητῆρα ἐλεύθερον» ἀντὶ ἐλευθερίας. Π, 831 «ἐλεύθερον ἡμῶν» = ἐλευθερίας ἡμ. Ζ, 463 «δοῦλιον ἡμῶν». Χ, 490 «ἡμῶν ὀργαστικόν» = τῆς ὀργάνης. Π, 836 «ἡμῶν ἀναγκαῖον» = τῆς ἀνάγκης. Ρ, 511 «κῶν δὲ ζωῶσι ἀμύνετε ἡμεῖς ἡμῶν» = τοῦ θανάτου. α, 9 «νόστιμον ἡμῶν» = τῆς ἐπανόδου. Αἰσχλ. Πρ. 8 «νόστῳ τῷ βασιλείῳ». Εὐρ. Ἴφ. τ. 1112 «νόστον βάρβαρον ἤλθον» ἀντὶ νόστ. βραβέρων δηλ. εἰς βραβέρους (δ Nauck διορθοῖ ἀνευ λόγου εἰς γάσσον). Σοφ. Οἰδ. τ. 267 «τῷ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδώρου τε». Αἴ. 884 «Ὀλυμπιάδες θεαὶ ἡ ποταμῶν». Εὐρ. Μ. 404 «τοῖς Σιουφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις». Ἴφ. τ. 5 «τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς». Θεόκρ. 15, 110 «ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ» μ. σ. Wüstemann, 26, 36 «ἀδελφεαὶ αὐτᾶς (Σερμέλης) Κιαμείαι» filiae Cadmi et sorores μ. σ. Wüst Πίνδ. Ο. 2, 43 «νέοις ἐν ἀέθλοις, ὡς τὸ certamina juvenalia ἀντὶ juvenum. 3, 37 «ῥιμοφαρμάτου διφρηλασίχης». Πλήρεις ἰδίχ τοιούτων συντάξεων εἶνε οἱ τραγικαί. Αἰσχλ. Ἄγ. 253 «εὐαγγέλοιον ἐλπίσιν» = ἀγχιθῆς ἐλπίδος. Πρ. 148 ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις = adamantinorum vinculorum ignominia. Σοφ. Αἴ. 935 «ἀριστόχειρ ἀγῶν» = ἀρίστων ἀνδρῶν. Ἥλ. 861 «χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις» = ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς ταχύτητος, τῶν ταχέων ἵππων. Τρ. 824 «τελεόμηνος δωδέκατος ἄροτος» = ἄροτος (annus) δώδεκα τελείων μηνῶν. Εὐρ. Ἥλ. 126 «ἀναγε πολύδακρυον ἡδονάν» = πολλῶν δακρύων. Ἡρ. μιν. 384 «χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι» = χαρμ. βορᾶς ἀνδρῶν. Σοφ. Ἄντ. 826 «πετραία βλάσττα» = βλ. πέτρας, ἦτοι βράχων. Οἰδ. τ. 184 «ἀκτὰν παρὰ βῶμιον» = παρὰ τὰς βραθυμίδας τοῦ βωμοῦ. Ἄντ. 1019 «θυστάδας λιτὰς» = εὐχὰς θυμῶν preces sacrorum. Αἰσχλ. Ἄγ. 10 «ἐλώσιμόν τε βᾶξιν» = captivorum. Σοφ. Ἄντ. 1022 «ἀνδρόφθορον αἶμα» = αἶμ. ἀνδρὸς φθαρέντος Οἰδ. κ. 407 «ἐμφύλιον αἶμα» = αἶμ. συγγενῶν, ὡς παρ' Εὐρ. ἰκ. 148 «αἶμα συγγενές». Ὀρ. 833 «αἶμα μητροκτόνον» αἶμ. φόνου μητρὸς. Αἰσχλ. ἐπτ. 44 «ταύρειος φόνος» Εὐρ. Ἴφ. τ. 72 «Ἑλλήν φόνος». Σοφ. Αἴ. 55 «πολύκερως φόνος» = φόνος πολλῶν κερασφόρων. Εὐρ. Ἰ. 987 «γηγενῆς μάχη». Ἡρ. μιν. 1273 «τετρασεκλῆς κενταυροπληθῆς πόλεμος». Ἰδ. Hor carm. 1. 3, 36 «Herculeis labor» ἀντὶ Herculis. 3. 16, 11 «ictus fulmineus» = κεραυνοῦ. Ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγ. Ἡρδ. 7, 190 «ἄχαρις συμφορὴ παιδοφόνος» = ἡ λυπηρὰ συμφορὰ συζύγου φονεύοντος τὰ ἑαυτοῦ τέκνα. 7, 105 «τοῖς Μασκαμείοισι ἐγρόνοισι» = τοῖς ἐγγ. τοῦ Μασκάμου. 9, 76 «αἰχμηκλώτου δουλοσύνης» = τῶν αἰχμηκλώτων. Ξεν. ἀν. 4. 6, 4 «ποταμόν εὖρος πλεθριαῖον». Πλ. Φαίδρ. 227, b «οἰκίχ τῆ Μορυχίχ» = τοῦ Μορύχου.

Σημ. 1. Ἡ λυρική καὶ δραματική γλῶσσα φιλοῦσιν ἰδίᾳ τὴν σύνταξιν συνθέτου ἐπιθέτου σὺν οὐσιαστικῷ ἀντὶ σὺν τῇ ἀπλῇ γενικῇ τοῦ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ περιεχομένου οὐσιαστικοῦ, καὶ χρησιμεύει ἐπὶ τῆς ἢ τοιαύτης σύνταξ. εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ ποιητικὴν τινα πλησμονὴν καὶ σεμνότητα ἐκφράσεως· οἷον Αἰσχλ. Ἄγ. 1510 «ξίφοδὴ λήτω θανάτω» = θαν. προσθρόντι ξίφει. Σοφ. Οἰδ. τ. 26 «ἀγέλαι βουνόμοι» ἀντὶ βοῶν. Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 395 «καρπὸν μηλοφόρον» ἀντὶ μῆλων. Ἴφ. τ. 441 «φιλόπλουτον ἀμιλλαν» ἀντὶ πλούτου.

Σημ. 2. Συχνότατα δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ ἰδίᾳ τοῖς λυρικοῖς καὶ τραγικοῖς συμβαίνει, ὥστε, ἐὰν εἰς οὐσιαστικὸν ἐπιθετικὴν γενικὴν συντεταγμένον προστεθῇ ἐπιθετικὸν ἐπέθετον, ὅπερ λογικῶς ἀνήκει εἰς τὴν γενικὴν, ν' ἀναφέρῃται τοῦτο οὐχὶ εἰς τὴν γενικὴν, ἀλλὰ εἰς τὸ συντακτικὸν οὐσιαστικὸν ὡς εἰς τὸ σημαντικώτερον μέλος, ἀμφοτέρων τοῦ τε οὐσιαστ. καὶ ἐπιθετικ. ἐπιθ. θεωρουμένων ὡς ἐν μιᾷ λέξει συγκελευομένων!). Καὶ παρ' αὐτῶ τῷ Ὀμήρ. εὐρύσκομεν τὴν τοιαύτην τοῦ ἐπιθέτου μετατροπὴν, ἴδ. τὰ πρῶτα πρῶγ. ὑπὸ τὸ α) πρὸς δὲ Ξ, 197 «ἐμὰ κῆδεα θυμοῦ» = ἐμοῦ κῆδεα θυμοῦ. Πίνδ. Ο. 8, 42 «τέεαις χερὸς ἐργασίαις» = τεᾶς χερ. ἴδ. Dissen. Σοφ. Οἰδ. τ. 1400 «τοῦμόν αἶμα πατρός». Πύθ. 4, 255 «ὕμετέρας ἀκίτινος ὄλβου» = ὕμετέρου ὄλβ. ἀκτ. Εὐρ. Ἄνδρ. 584 «οὐδμὸς παῖς παιδὸς» = ὁ ἐμοῦ παιδὸς παῖς. Φιλ. 30 «τὸν ἐμὸν ὠδῖων πόνον». Μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντων. καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐνίοτε. Θουκ. 2, 61 «ἐν τῷ ὕμετέρῳ ἄσθενη τῆς γνώμης». Πίνδ. Ὀλ. 3, 3 «Θήρωνος Ὀλυμπιονίκων ὕμνον». 11, 5 «ψευδῶν ἐνὶπὰν ἀλιτόξενον» = ἐνὶπὰν ψευδῶν ἀλιτόξενων, τὸ ψευδέων ἐνὶπῆ ἀποτελεῖ οἰονεὶ μίαν ἔννοιαν, ἴδ. Dissen σ. 128 ἐκδ. Goth. Πύθ. 6, 5 «Πυθόνικος ὕμνον θησαυρός». Αἰσχλ. Κορηφ. 1066 «ἀνδρὸς βασίλεια πάθη». ἐπτ. 706 «περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα». Ἄγ. 53 «δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων» = τῶν φυλαττόντων τὴν φωλεάν νεοσσῶν. 490 «δεκάτῳ φέγει ἔτους» = δεκάτῳ φέγ. ἔτους = ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει. Πρ. 112 «τοιάσδε πινῶδες ἀμπλακημάτων τίνω» (= τοιῶνδε ἀμπλ.) μ. σ. Wellauer. Σοφ. Ἄντ. 793 «νεῖκος ἀνδρῶν ξύνκιμον» = ἔρις συγγενική. Εὐρ. Ὀρ. 225 «ὦ βοστρύχων πινῶδες κᾶρα» = βοστρ. πινῶδεων κ. = κατεββυπωμένων βοστρ. κεφαλή. Εὐρ. Τρ. 563 «καράτομος ἐρημία νεανίδων» ἐπὶ λέξει = ἐρημία νεανίδων τετμημένων τὰς κεφαλὰς, ἤτοι ἐρημία θανάτου. Οἰδ. τ. 1376 «τέκνων ὄψις βλαστοῦσα» = ὄψις τέκ. βλαστόντων. Αἴ. 8 «κυνὸς Λακαίης εὐρινος βίαις» = 6. εὐρίνου κ. Α. Φιλ. 952 «σχημα πέτρας δίφυλον». 1123 «πολιᾶς πόντου θινὸς μ. σ. Schneidew. Οὔτω καὶ παρὰ τοῖς λατ. ποιηταῖς Virg. Aen. 8, 526 «Tyrrhenus tubae clangor. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως φαίνεται ὅτι εἶνε γνήσιος ποιητικὸς τὸ μὲν ἐξ εὐφροῦς τινὸς παραστάσεως τῆς ἐσωτερικῆς συνδέσεως τοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, τὸ δὲ καὶ ἐκ τινος τόλμης καὶ τυχυτέρας βύμης τῆς ἐκφράσεως, διὸ ὡς τοιαύτη εἶνε σχεδὸν ἐντελῶς ἀλλοτρία οὐ μόνον εἰς τὸ πεζὸν ὕφος (ἢ πεζῇ γλῶσσῃ τοῦ Ἠρδ., ἔχουσα γενικῶς ποιητικὴν τινα χροιάν, πλησιάζει καὶ κατὰ τοῦτο πολλάκις εἰς τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν), ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κωμικῶν.

Σημ. 3. Ἐνίοτε προστίθεται ἐν ποιητικῷ πλεονασμῷ τὸ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ περιεχόμενον ἤδη οὐσιαστικόν· οἷον Εὐρ. Φ. 1351 «λευκοπήγεις κτύποι χερσῶν» = λευκῶν πηγῶν. Τολμηρότεραι χρήσεις τούτου εἶνε τοιαῦται, ἐν αἷς τὸ

1) Ἰδ. Lobeck καὶ Schmidt ἐν τοῖς ἀνωτέρ. συγγρ.

μὲν ἐν μέρος· τοῦ συνθέτου ἐπιθέτου ἀναφέρεται εἰς τὸ προσδιοριστέον οὐσιαστικόν, τὸ δὲ ἕτερον καίται ἀντὶ τοῦ κατὰ γενικὴν οὐσιαστικοῦ· οἶον Αἰσχ. χοηφ. 21 «ὄξ ἤ χειρ κτύπος» = ὄξυ· χειρῶν κτύπος, ἢ τοιαῦται, ἐν αἷς τὸ προσδιοριστέον οὐσιαστικὸν συντάσσεται ἐκτὸς· οὖν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ καὶ ἐτέρῳ τινὶ ἔτι, ὅπερ ἀποδοτέον εἰς μέρος· τι τοῦ συνθέτου ἐπιθέτου· οἶον Σοφ. Ἰλ. 858 «ἐλπίδες κοινότοχοι εὐπατρίδαι» = ἐλπίδες κοινου τόχου (τοῦ κοινῆ ἔμοι· ταχθέντος· ἀδελφοῦ) εὐπατρίδου· οὕτως· Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 1381 «ἡμᾶς ἔχεις παιδοκτόνου· τοῦς» = οἱ τοῦς σοῦς· παῖδας· ἐκτειναι).

b) Τὸ ἐπιθέτον ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ προσθετικῇ προσδ. οὐσιαστικοῦ (τὸ γερμ. Richard Löwenherz καὶ der löwenherzige Richard, καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμαξ ἔχει πολλὰ τοιαῦτα Γιαννούλαξ, ἢ βαργιόμωρη)· οἶον Πίνδ. Νέμ. 1, 61 «ὀρθόμαρτιν Τειρεσίαν» = Τειρ., ὀρθὸν μάντιν. Αἰσχλ. Πρ. 301 «σιδήρομήτωρ αἶξ» = αἶξ, σιδήρου μήτηρ. Σοφ. Φιλ. 1338 «Ἐλενος ἀριστόμαντις»²⁾.

c) Ἡ γενικὴ ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου³⁾ προσεκτέον ὅμως· ἐν τούτῳ ὅτι, ἐνῶ τὸ ἐπιθέτον ἐκφράζει τὴν ποιότητα μόνον τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἡ γενικὴ δηλοῖ ἐμφαντικῶς τὴν οὐσίαν μᾶλλον αὐτοῦ. Συχνότατα ἐν τε τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ ἡ γενικὴ τίθεται ἀντὶ μετουσιαστικοῦ ἐπιθέτου· οἶον ἔκπωμα ξύλου, τράπεζα ἀργυρίου· οἱ ποιηταὶ δὲ μεταχειρίζονται ἐπὶ μᾶλλον τὴν τοιαύτην ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου γενικῆν. Σοφ. Ἰλ. 19 «μέλαινα τ' ἀστρων ἐλέλειπεν εὐφρόνη» ἀντὶ ἀστερῶσσεσ. 757 «καὶ νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς ἐν βροχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν ἄνδρες» ἀντὶ ἐσποδαμένον. Ἀντ. 114 «λευκῆς χιῶνος πτέρυγι στεγανός» ἀντὶ χιονέη. Αἶ. 159 «πύργου ῥῦμα» = πυργοστήριγμα, στηρίζον πύργος, ἰδ. Schneidewin. 1003 «ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλιμη πικρᾶς» ἀντὶ πικρότολιμον (ἄλλως τὸ ἐκλαμβάνει ὁ Schneidewin.) Εὐρ. Ὀρ. 225 «ὦ βοστρέγων πινῶδες ἄθλιον κάρα» = βοστρυγώδης κεφαλή. Φιλ. 1491 «στολὴς τρυφᾶς» ἀντὶ τρυφερᾶ. Βάκ. 388 «ὁ τᾶς ἡσυχίης βίωτος» ἀντὶ ἡσυχοῦ βί. ἰδ. τὸ λατ. vir summi ingenii κτλ. ἐν τῷ πεζῷ Πλ. Γοργ. 526, d «Ὀδυσσεὺς δ' Ὀμήρου» = δ ὀμηρικὸς Ὀδ.

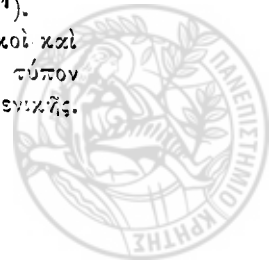
d) Ἡ γενικὴ ἀντὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδ.⁴⁾ (γενικὴ προσθετικὴ genitivus appositivus), τοῦ ἐνὸς τῶν δύο ταῦτοσημάντων οὐσιαστικῶν κατὰ γενικὴν τιθεμένου. Β. 133 «Ἰλίου πτολίεθρον», α, 2 «Τροίης πτόλις» μ. σ. Nitzsch. Ε. 642 «Ἰλίου πόλιν» ὡς καὶ παρὰ λατίν. urbs Romae. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἐλ.

1) Ἰδ. Matthiæ Gr. II §. 446, 11 Σημ. ἴδ. Rern hardy Gr. Synt. σ. 426. Lobeck εἰς Σοφ. Αἶ. 7 καὶ 324. Lübcker gramm. Studien I. σ. 21. C. G. Jacob Quaest. epic. σ. 112. — 2) Matthiæ ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. 3 b) — 3) Ἰδ. Hermann ad Viger. σ. 890. Matthiæ II §. 316. Rumpel Kasuslehre. σ. 208. — 4) Matthiæ II §. 316. Bernhardy σ. 143 καὶ 52. Lobeck Paralip. 482. Rumpel ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 220. Madvig Bmrkg. über einige Punkte der Gr. Wortfüg. σ. 68.

1560. Δ, 103 «ἐς ἄστῳ Ζελείης». θ, 301 «πρὶν Ἀήμιου γαῖαν ἰκέσθαι». Τὸ παρ' Ὀμήρ. ἔρκος ὀδόντων δὲν δηλοῖ περίφραγμα τῶν ὀδόντων, ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας αὐτοὺς, ὡς ἔρκος. Γ, 309 «θανάτοιο τέλος» οὐχὶ τέλος τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὸν θάνατον, ἦτοι τὸ τέλος τοῦ βίου. Ἡσδ. ἀσπ. 357 «θανάτοιο τελευτήν». Σοφ. Οἶδ. κ. 324 «ὦ δισὰ πατρός καὶ κασιγνήτης ἔμοι ἥδιστα προσφωνήματα» = ὦ πάτερ καὶ κασιγνήτη, ἥδ. ἔμ. προσφ. Σοφ. Ἡλ. 1241 «περισσὸν ἄχθος γυναικῶν» = γυναικες, περισσ. ἄχθ. Οἶδ. τ. «1474 «ἐπεμφέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιον ἔμοϊν» = ἐγγόνους, τὰ φίλτ. (τοὺς φιλιτάτους). Εὐρ. Ἰκέτ. 715 «ὄπλισμα δειρῆς κορίνθης» = ὄπλ., δειρὴν κορίνθην. Ἐλ. 205 «Κάστορος τε συγγένου τε διδυματογενές ἄγαλμα» = Κάστωρ τε σύγγονός τε, διδυμ. ἄγαλμα. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐκφράσεις ἐς Ἡρακλῆος, βία Τυδέος, σὸς χρῆμα μέγα = μέγα κομμάτι χοίρινον, ἴδ. §. 405, 5, d. Ἐν τῷ πεζῷ ἡ χρῆσις αὕτη περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν ὡς γενικὴν ἀπαρέμφατον (= τῷ λατ. Genit. Gerund.) ἄλλως τε καὶ σπακίχ. Ἡσδ. 7, 156 «Καμκρίνης τὸ ἄστῳ κατέσκαψε». 1, 139 «τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Αἰθίοπος ὧδε ἔλεγον γενέσθαι» = τέλος, τὴν ἀπαλλαγὴν (ἀπελευθέρωσιν), ἀμφοτέρω κατὰ μίμησιν ὁμηρικῆν. 7, 42 «Κάρης ἕρος». Θουκ. 4, 46 «ἐν τῷ ὄρει τῆς Ἰστώνης». Πλ. Κρατ. 402 c «πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἔστι» = ὄν. πηγῆ, ὡς τὸ λατ. nomen fontis, ὀλίγω πρότερον κεῖται «τὸ τῆς Τηθύος ὄνομα» (ἐν d ὅμως «ἐκ δὲ τούτων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθύς τὸ ὄνομα ζύγκεται». 383, b «αὐτῷ Κρατύλος ὄνομα» καὶ «σοί γε ὄνομα Ἐρμογένης»). Θουκ. 7, 42 «τοῖς Συρακοσίοις κατὰπληξίς ἐγένετο, εἰ πέρας μηδὲν ἔσται τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου» οὐχὶ πέρας τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀλλὰ πέρας, τὸ ἀπαλλαγῆναι. 1, 87 «ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας τοῦ τὰς σπονδὰς λελύσθαι» = ἡ διάγν., τό... λελύσθαι. Πλ. Φαίδ. 97, a «ἡ ζύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι» μ. σ. Stallb. νόμ. 657, b «ἡ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις, τοῦ καινῆς ζητεῖν ἀεὶ μουσικῆς χρῆσθαι». Δημ. 5, 22 «τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρίσιν εἰληφέναι» = τὴν δόξ. τοῦ π., τὸ δοκεῖν. Ἡ καὶ μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ἄρθρου» Πλ. Γοργ. 521, a «τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως. τὴν τοῦ διαμάχεσθαι Ἀθηναίοις κτλ. ἴδ. 526, a. Διάφορα τούτων εἶνε τὰ πρῶγ., ἐν οἷς συμβαίνει συγχάνευσις ἦτοι συναλοιφή, ἴδ. §. 600, 3· β). Οὕτω πως τίθεται ἡ γενικὴ καὶ ἐν τῇ λατ.¹⁾

e) Ὁ προσθετικὸς προσδ. ἀντὶ τῆς γενικῆς. Οἱ ἀριθμητικοὶ καὶ μετρικοὶ προσδιορισμοὶ προστίθενται πολλάκις ὑπὸ τὸν τύπον προσθετικ. προσδ. εἰς οὐσιαστικὸν ἀντὶ τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς.

1) 13. Kühner Lat. Schulgr. 3. 111, Ann. 11 u. 121, Ann. 11.

Ἡρδ. 1, 14 «ἐστᾶσι δὲ οὗτοι ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ σταθμῶν ἔχοντες τριήκοντα τάλαντα». 3, 89 «τοῖσι . . εἶρητο Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντων ἀπχινέειν». 8, 4 «ἐπὶ μισθῷ τριήκοντα τάλαντοισι». Ξεν. π. πόρ. 3, 9 «δέκα μναὶ εἰσφορά». 4, 23 «πρόσδοξ ἐξήκοντα τάλαντα» (τοῦναντίον δὲ 3, 10 «δοῦν μναῖν πρόσδοξ»). Ψευδ. Λυσ. 2, 21 «πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν».

§. 403. Παράλειψις τοῦ δι' ἐπιθετικοῦ προσδ. ἀκριβέστερον προσδιοριστέου οὐσιαστικοῦ.

Ὅταν τὸ δι' ἐπιθετικοῦ προσδ. ἀκριβέστερον προσδιοριστέον οὐσιαστικὸν ἐκφράζη ἔννοιαν γενικὴν, ἢ τοιαύτην, ἥτις εὐκόλως συμπληροῦται ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας, ἢ τέλος τοιαύτην, ἥτις πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς γνωστὴ ἕνεκα τῆς συχνῆς χρήσεως ἐν ὠρισμένην τινὶ συντάξει· οἷον ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, ἀνὴρ (= ἀνὴρ, σύζυγος), ἄνδρες, γυνή (= γυνή, σύζυγος), γυναῖκες, πατήρ, μήτηρ, υἱός, παῖς, θυγάτηρ, ἀδελφός, πρᾶγμα, πράγματα, χρήμα, χρήματα, ἔργον, ἔργα, χρόνος, ἡμέρα, χώρα, γῆ, ὁδός, οἰκία, οἶκος, μοῖρα, γράμη, χεῖρ, χορδὴ (= μουσικὴ χορδὴ) κ.τ.λ., ὅταν, λέγω, ἐκφράζη τοιοῦτόν τι, παραλείπεται πολλὰκις τὸ οὐσιαστικὸν ὡς ὑποτεταγμένον μέλος τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως, ὃ δὲ παρακολουθῶν καὶ κανονικῶς ἔνερθρος ἐπιθετικὸς προσδ. καθίσταται οὐσιαστικόν. Διὸ τίθενται ἀντὶ οὐσιαστ. τὰ ἐξῆς,

α) Τὸ ἐπιθετικὸν ἐπίθετον, ἢ ἐπιθετικὴ ἀντωνυμία. καὶ ἡ μετοχή. Αἱ μετοχαί, αἵτινες ἄλλως ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῷ ῥήματι σύνταξιν, λαμβάνουσι ἐνταῦθα ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἄρθρου συνδέσει οὐχὶ σπανίως τόσῳ ἐντελῶς τὸν τύπον τῆς ἐννοίας τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὥστε συντάσσονται τῷ προστεθειμένῳ οὐσιαστικῷ οὐχὶ κατὰ πτώσιν, μεθ' ἧς τὸ ῥῆμα συντάσσεται, ἀλλὰ κατὰ γενικὴν, καὶ αὐτῇ ἔτι τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ.

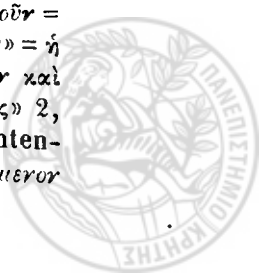
α) Ὅνόματα προσωπικά· οἱ θνητοὶ *mortales*, οἱ σοφοί. Ἡρδ. 1, 120 «οἱ γειράμενοι» (= οἱ γονεῖς). Θουκ. 5, 32 «οἱ ἠβῶντες (= οἱ ἔφηβοι). Ξεν. ἀπολ. 20 οἱ φυλάσσορες = οἱ φύλακες. Δημ. 29, 44 οἱ δικάζοντες = οἱ δικασταί. 4. 44 οἱ λέγοντες = οἱ ῥήτορες κ.τ.λ. οἱ προσήκοιές τινος. Ἀντιφ. 5, 18 «τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν». Ξεν. ἐλλ. 5. 2. 33 «τοῖς ὑμετέροις δυσμενεσί». ἀπολ. 27 «ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὖνοις λυπητέον». ἀπομν. 1. 1, 1 «οἱ γραψάμενοι. Σωκράτην» = *accusatores Socratis*, Θουκ. 3, 4 «οἱ διαβάλλοντες» = *delatores*. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 45 «οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες», συνήθως ὁμῶς οἱ ἔχοντες = *divites*· οἷον Ἴσοκρ. 7, 55 μ. σημ. *Benseler*. Πλ. Θεαίτ. 147, c «ἐμοὶ τε καὶ τῷ σῷ ὁμωνύμῳ, τούτῳ Σωκράτει». Ποιητικῶς συχνότατα τὰ, ὃ τεκῶν, ἢ τεκοῦσα καὶ μετὰ γενικῆς ἢ ἀνωτ. κτητικῆς. Εὐρ.

Ἠλ. 335 «ὄτ' ἐκείνου τεκῶν». Ἄλκ. 167 «αὐτῶν ἡ τεκοῦσα». Ὅρ. 510 «ὁ κείνου γερόμερος». Σοφ. Φιλ. 3 «ὃ κρατίστου πατρὸς. τρυφείσ» μ. σ. Schneidew. 1284 «ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γερός». Ὅταν ἡ ἔννοια ὑπολαμβάνηται πάντως γενικῆ, τὸ ἄρθρον παραλείπεται ὡς ὅσον σοφοί, οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν πλ. Αὐσ. 221, b «ὄσον τε οὖν ἔστιν ἐπιθυμούντα καὶ ἐρῶντα τούτου, οὐ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ, μὴ φιλεῖν;» Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς ἐπομέναις τάξεσι.

β. Προσηγορικῶς οὐδέτερα ὡς τὰ ἡμέτερα (χρήματα) = res nostrae, τὰ ἐμὰ = res meae πάντα τὰ κατ' ἐμέ· ἡ ὑστεραία (ἡμέρα), ἡ ἐπιούσα, ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα κ.τ.λ. (ἡμέρα)· ἡ πολεμία (χώρα) = χώρα πολεμίων. ἡ φιλία = ἡ χώρα φίλων, ἡ οἰκουμένη (γῆ) = ἡ κατωκνημένη γῆ· ἡ ἀνδρος (γῆ)· ἡ εὐθεία (ὁδός)· τὴν ταχίστην = quam celerrime (συνηθέστατον), Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 10 «τὴν πρώτην» κυρίως τὴν πρώτην ὁδόν, ἤτοι τὸ κατ' ἀρχάς· ἡ περωμένη (μοῖρα) = ἡ τύχη ἀπὸ τῆς ἴσης = ex aequo Θουκ. 1, 15 μ. σ. Popp. οὕτως, ἐπ' ἴση, τὴν ἴσην ἀποδοῦναι. Θουκ. 1, 27 «ἐπὶ τῇ ἴση καὶ ὁμοίᾳ». 5, 105 «τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχειν»· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσου (μέρους) 1, 99· ἐκ τοῦ ἐναντίου Ξεν. ἑλλ. 4. 5, 15 ἢ «ἐξ ἐναντίας (μερίδος) Θουκ. 4, 33. 35. Τὸ γνώμη ἐν ταῖς συνδέσεσι· κατὰ γε τὴν ἐμὴν πλ. Φιλ. 41, b μ. σ. Stallb., ἡ νικῶσα καὶ, ἡ ἐμὴ νικᾷ πλ.· ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ (χείρ)· ἡ ὑπάτη (χορδή) κ.τ.λ.

Σημ. 1. Ἐνίοτε παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς πεζοῖς αἱ ἐκφράσεις τὰ μ.σ. τὸ ἐμὸν κ.τ.λ. ἀποτελοῦσι περίφρασιν τοῦ ἐγὼ κ.τ.λ., ὅταν δηλ. πρέπει νὰ νοηθῇ οὐ μόνον τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ, ἢ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κύκλον οἰονεῖ αὐτοῦ ὡς πλ. Θεαιτ. 161, e «τὸ ἐμὸν ἀντι ἐμέ· πολ. 7, 533, a «τόγ' ἐμὸν οὐδὲν ἄν προθυμίας ἀπολείποι» μ. σ. Stallb. νόμ. 643, a «τὰ ἐμέτερα ἀκούειν» μ. σ. Stallb. Οὕτω Ἠρδ. 8. 140, 1 «ἢν μὴ τὸ ἐμέτερον ἀντίον γένηται» = nisi quid a vestra parte mihi obstitierit.

γ) Τὰ ἀφηρημένα ὡς τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν ἢ τὰγαθόν = ἡ ὠραϊότης, τὸ ἀγαθόν, συχνὰ παρὰ Πλάτωνι καὶ τὰ, τὸ ταῦτόν = ἡ ταυτότης, τὸ ἕτερον, καὶ μετὰ τοῦ δρ, τὸ ἀνόμοιον δρ, πάντα παρὰ πλ. τὸ εὐτυχές = ἡ εὐτυχία· τὸ ἀναισθητόν = ἡ ἀναισθησία, τὸ κοινόν = ἡ κοινότης π. χ. τῶν Σκρίων Ἠρδ. 6, 14. 113 «τὸ τετραμμένον τῶν βροχίων φεύγειν». Ἀντιφ. 2, 3 «τὸ θυμούμερον τῆς γνώμης» μ. σ. Maetzner. Ὁ Θουκυδίδης ἰδίχ εἶνε πλήρης τοιούτων οὐσιαστικῶν μετοχῶν ὡς τὸ δεδιός αὐτοῦ = ὁ αὐτοῦ φόβος 1, 36· τὸ θαρσοῦν μὴ δεξιόμενον, ἐκεῖ τὸ λυποῦν = ἡ λύπη 2, 61· «τῆς γνώμης τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθέν» = ἡ μὴ διὰ τῆς ἀνδρίας νικηθεῖσα γνώμη 87· «τὸ βουλόμερον καὶ ὑποπτον τῆς γνώμης» 1, 90· «τὸ ὀργιζόμερον τῆς γνώμης» 2, 59· «ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης» = in discrimine sententiae, 3, 16· «ἐν τῷ ἀντειμένῳ τῆς γνώμης» 5, 9· τὸ τιμώμερον

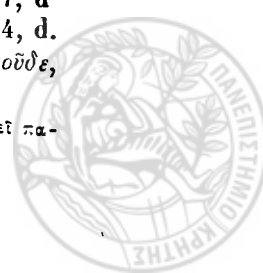
τῆς πόλεως = οἱ εὐγενεῖς πολ. 2, 63. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 43 «τὸ κρᾶτοῦν τῆς πόλεως». 2, 6, 23 «τὸ μεταμελησόμενον (ἀντὶ ἡ μεταμέλεικ, μετὰ τῆς προσθήκης ὅμως τοῦ χρονικοῦ προσδιορισμοῦ). Δημ. 18, 138 «τὸ τῆς πόλεως συμφέρον». 139 «τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον» (ἐκεῖ ὅμως καὶ «περὶ τῶν συμφερόντων τῆ πόλει»). Αἰσχ. 3, 80 «τοῦ ὑμετέρου συμφέροντος». Σοφ. Πλ. 675 τὸ νοσοῦν (= νόσος). Ἦρ. 196 τὸ ποθοῦν (= 5 πόθος). Τὸ μέσον ἀνάρθρωτος = ἡ μεσότης, ἡ μέση, καὶ οὐ μόνον παρ' Ὀμήρῳ π. γ. Ζ, 120 «ἐς μέσον ἀμφοτέρων κτλ.» ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. ἀνάλβ. 1, 7, 8 «τὰ ἐν μέσῳ τούτων». 8, 13 «μέσον τῶν ἐκτουτοῦ». 4, 4, 1 «ἀμφὶ μέσον ἡμέρας». Κύρ. 4, 4, 1 «ἔξω μέσον ἡμέρας». Θουκ. 3, 80 μέχρι μέσου ἡμέρας· καὶ ἀνάρθρωτος ὅμως, τὸ μέσον π. γ. Ξεν. ἀνάλβ. 3, 4, 20. Συχνότατα τὸ ἐνικὸν οὐδέτερον κεῖται οὐσιαστικῶς ἀνευ ἄρθρου, ἔνθα οἱ γεροντοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι αὐτοῖς ἐπόμενοι σενεθίζομεν καὶ προσθέτωμεν τὸ τί, ὅπερ οὐδόλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν ἦτο ἐπιτετραμμένον καὶ ὑπονοῆται. Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 1 «θαυμαστόν ποιεῖς». Πλ. συμ. 175, a «ἄτοπόν γ', ἔρη, λέγεις». Ἰδ. σ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30.

Σημ. Τὸ μὲν ἐνικὸν οὐδέτερον ἐπίθετον ἐκφράζει ἔννοιαν ἀφρημένην, τὸ δὲ οὐδέτ. πληθυντικὸν συγκριμένην ἦτοι τὸ διάφορα μέρη, εἶθι ἡ καταστάσεις, ἅτινα εἶνε ἡνωμένα ἐν τῷ ἀφρημένῳ ὅσον τὸ καλὸν = ἡ ωραιότης in abstracto, τὰ καλὰ = τὰ ὠρατὰ πράγματα, res pulchrae· τὸ κακὸν = ἡ κακία in abstracto, τὰ κακὰ = τὰ κακὰ πράγματα. Θουκ. 3, 11 «τὰ κράτιστα ἐπὶ τοῖς ὑποδεεστέροις ξυνηπῆγον» = τοῖς κρατίστοις.

δ) Τὰ περιληπτικά· ὅσον τὸ ὑπήκοον = οἱ ὑπήκοοι, Θουκ. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἰδίᾳ τὰ εἰς· ἰκὸν λήγοντα ἐπίθετα. Ἦρδ. 7, 103 τὸ πολιτικὸν = οἱ πολῖται, τὸ ὀλιτικόν, τὸ οἰκετικόν (τὸ περὶ τὸν δὲν εἶνε ἀττικόν), τὸ Ἑλληρικόν = οἱ Ἕλληγες Θουκ. 1, 1 τὸ ληστικὸν = οἱ λησται 1, 4· τὸ ἐπικουρικόν 7, 44· τὸ ἐταιρικόν 8, 48· τὸ ἱπικόν Ξεν. ἀνάλβ. 6, 5, 29· τὸ βαρβαρικόν 1, 5, 6· τὸ Ἀρκαδικόν 4, 8, 18. Ὁ πληθυντικὸς τῶν τοιούτων εἰς ἰκὸν ληγόντων ἐπιθέτων τίθεται πολλάκις πρὸς δῆλωσιν ἀριθμοῦ, μέτρου ἢ κεφαλαίου τῶν μερικῶν πράξεων ὅσον Τρωϊκὰ Θουκ. 1, 3 = ἡ περίοδος, τὸ κεφάλαιον τῶν τρωϊκῶν πράξεων· τὰ Εὐβοϊκὰ = ὁ Εὐβοϊκὸς πόλεμος, Θουκ. 1, 88 «τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν (= bella Persica) Ἑλληρικὰ» = ἡ ἱστορικῶν ἐλλήνων, ἡ ἐλληνικὴ ἱστορία 1, 97· τὰ ναυτικὰ = οἱ ναυτικοὶ πόλεμοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ναυτικὰ πράγματα. Δημ. 2, 13 τὰ συμμαχικά. Τὰ Ὀλυμπια, Διογόνια, τὰ ἐπινίκια κτλ. = οἱ ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες κ.τ.λ. Καὶ οὐδέτερον πληθυντικῶν μετοχῶν μετὰ ἐπιθετικῆς γενικῆς π. γ. Θουκ. 2, 19 «μετὰ τὰ ἐν Πλαταίᾳ τῶν ἐσελευθέρτων Θηβαίων γενόμενα».

b. Ἡ ἐπιθετικὴ γενικὴ ὅσον Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (υἱός).

Ἡρδ. 3, 88 «Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπεος». 1, 7 «Ἄγρων ὁ Νίκου, τοῦ Βήλου, τοῦ Ἄλκαίου» δηλ. υἱὸς τοῦ Νίκου, ἔκγονος τοῦ Βήλου, δισέκγονος τοῦ Ἄλκ. 7, 204 «Λεωνίδης, ὁ Ἀναξανδρίδew, τοῦ Λέοντος, τοῦ Εὐρυκρατίδew κ.τ.λ. 6, 195 «μητέρα, ἣν ἐς πατρὸς (δηλ. οἶκον) ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι». Η, 330 «ψυχαὶ δ' Αἰδόσδε κατῆλλον» = εἰς ἄδου (οἶκον) ἔλθεῖν· ἐν ἄδου (οἴκῳ) εἶναι· «πέμπειν εἰς διδασκάλων» Ξεν. πολ. Λακ. 2, 1. Πλ. Πρωτ. 326, c «εἰς διδασκάλων φοιτᾶν. . . ἐπειδὴν δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν» μ. σ. H. Sauppe. Ἄρφ. Πλ. 84 «ἐκ Πιτροκλέους ἔρχομαι». Λυσ. 701 «τῆν ἑταίραν ἐκάλεισ' ἐκ τῶν γειτόνων». Πλ. Θεαίτ. 206, a «ἐν κισσοῦ τοῦ μεμνημένον». Ἰσαῖ. 5, 4, «ἐν Πυθίου (δηλ. ἱερῶ)» μ. σ. Schoemann. δ, 581 «εἰς Αἰγύπτου, διππετέος ποταμοῦ, (δηλ. ὕδωρ) στήσα νέας» ἰδ. Lobeck εἰς Φρόνιχ. σ. 100. Οὕτως ἀπαρραλλάκτως καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι· οἶον πηγινῶν ὅσ τοῦ Παύλου (δηλ. οἶκον), ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ Παύλου (τὸν οἶκον) κτλ., καὶ ἐν ἄλλαις ἐπίσης νέαις γλώσσ. ἰδ. Grimm IV σ. 260· καὶ μετὰ γενικῆς προσωπικ. ἀντων. Ἡρδ. 1, 108 «φέρων ἐς σεωτοῦ ἀπόκτεινον». 4, 5 «κομίσαι ἐς ἐσωτοῦ» κ.τ.λ. Ἄρφ. Λυσ. 1070 «(χωρεῖν) εἰς ἑαυτῶν». 1211 «ἔτω εἰς ἐμοῦ». Πλ. Ἰππ. μείζ. 304, d «ἐπειδὴν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ» ἀπαντᾷ δὲ καὶ εἰς καὶ ἐν ἡμετέρου, ἐπειδὴ τὸ ἡμέτερον δηλοῖ τὸ ὅτι μὴ μας οἰκογένειάν μας· οἶον Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 370 «ἦλθεν ἐς ἡμετέρου». Ἡρδ. 1, 35 «μένει ἐν ἡμετέρου» μ. σ. Baehr. 7, 8 «τὰ τιμώτατα νομίζεται ἐν ἡμετέρου»· Τὰ τῆς τύχης = πάντα τὰ ἐν τῇ τύχῃ, τὰ τυχηρά· τὰ τῆς πόλεως = τὰ πολιτικά, τὰ τοῦ πολέμου = ὁ πόλεμος ἐν πάτῃ τῇ αὐτοῦ περιόδῳ. Ξεν. ἀν. 3, 1, 20 «τὰ τῶν στρατιωτῶν» = ἡ κατὰστασις τῶν στρατιωτῶν. Εὐρ. Φ. 382 «ἀεὶ φέρειν τὰ τῶν θεῶν» = ea quae a diis proficiscuntur. Πλ. Γοργ. 458, b «τὸ τῶν παρόντων» = τὸ συμφέρον τῶν παρόντων. Δημ. 4, 28 «τὸ τῶν χρημάτων» = τὸ περὶ χρημάτων κεφάλαιον. 32 «τὸ τῶν πνευμάτων» = οἰονεὶ ἢ οὐσία τῶν ἀνέμων, οἱ ἄνεμοι, τὰ κατὰ τοὺς ἀνέμους. 9, 45 «τὰ τῶν Ἑλλήνων ἦν τῷ βραβύρω φοβερά» μ. σ. Bremi = complectitur omnem Graecorum conditionem. Οὕτω καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις, τὰ τῆνος· οἶον τὰ Ἀθηναίων γρκεῖν = ab alicujus parte stare. Πρὸς δὲ, τὰ τῆς ὀργῆς Θουκ. 2, 60· τὰ τῆς ἐμπειρίας, ἐκεῖ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν Πλ. (ἢ οὐσίχ τοῦ θυμοῦ, ὁ θυμὸς κ.τ.λ.) Οὕτω τὸ, τὸ τῆνος = συνήθειαι, ἔργον, γνώμη προσώπου τινός· οἶον τὸ τῶν παιδῶν Πλ. Φαίδ. 77, d· τὸ τῶν ἀλιέων Ξεν. οἰκ. 16, 7· τὸ τοῦ Ὀμήρου Πλ. ἀπολ. 34, d. τὸ τοῦ Ἀραξαγόρου Φαίδ. 72, c. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς· τὰ τοῦδε, τὸ τῶνδε, φαινομένως ἀντὶ τῶν, ὕδε, οἶδε· ἴδ. Σημ. 1. Σημ. 3. Ἐν τοῖς πρῶγ., οἷα τὰ, Ἡρακλείου· Ὑβη, δὲν ἐγχορεῖ παράλειψις· ἴδ. ξ. 414, 2.

c. Τὸ ἐπιθετικὸν ἐπιρῶρημα ὄλον οἱ νῦν, οἱ τότε, οἱ πάλαι (ἄνθρωποι), τὰ οἴκοι (πράγματα) = *res domesticae*, ἡ ἐξῆς (ἡμέρα) = ἡ ἐπομένη ἡμέρα κ.τ.λ. Θουκ. 4, 115 ἡ ἄπαθεν.

d. Τὸ μετὰ προθέσεως ἐπιθετικὸν οὐσιαστικὸν ἢ ἡ οὐσιαστικὴ ἀντωνυμία οὕτως αἱ φράσεις, οἱ ἀμφὶ ἢ περὶ τινα = πρόσωπόν τι μετὰ τῶν περὶ ἐαυτοῦ ὀπαδῶν, ἐταίρων, μαθητῶν. Περ' Ὀμήρω βλέπει τις πῶς κατὰ μικρὸν ἀνεπτύχθη ἢ ἔκφραξις αὐτῆ' ἴδ. a) Ζ, 435 «οἱ ἄριστοι ἀμφ' Αἴχντε δῶ κ.τ.λ. = οἱ περὶ ταὺς δ. Αἴ. ἄριστοι» 1, 80. Ο, 301. b) οὕτω μετὰ ταῦτα καὶ ἐν τῷ πεζῷ, πλὴν ἐλευθεριώτερον πῶς τὴν θέσιν γ, 162 «οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας. ἀμφ' Ὀδυσῆα» = αὐτοί, ὁ Ὀδυσ. δηλ. καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Γ. 146 «οἱ δ' ἀμφὶ Πρίχμον καὶ Πάνθοον.», ὕστερον ὁμοῦς «Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἀμφω, εἶχτο δημογέροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσι» = ὁ Πρίχμ. ὁ Πάνθ. κ.τ.λ. μετὰ τῶν ἐκυτῶν ἐταίρων ὁ δὲ Οὐκαλ. καὶ Ἀντήν. ἀναφέρονται μόνοι ἄνευ τῶν ἐκυτῶν ἐταίρων. χ, 281 «τοὶ δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα. μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα» ἢ Ὀδυσσ. καὶ οἱ ἐταῖροί αὐτοῦ περίεργοι τὸ ω, 497 «οἱ δ' ὄρουντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆα» οὐχὶ ὁ Ὀδυσ. μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ἐταίρων, ἀλλ' ὁ Ὀδυσ. μετὰ τῶν τριῶν ἦτοι Γηλεμάχου, βουκόλου καὶ συδότου. (Δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ 1, 81 «ἐκ δὲ φυλακτῆρες. ἐσσεύοντο ἀμφὶ τε Νεστορίδην. ἢ δ' ἀμφ' Ἀσκάλαρον κ.τ.λ.» οἱ φύλακες ἐσπευδον μετὰ τὸν Νεστ. κτλ. Μ, 137 «οἱ δ' ἰθὺς. ἔκιον. Ἀσίω ἀμφὶ ἀνακτα» κτλ. Ἡσδ. ἀσπ. 179 «ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθῶων. Καινέα τ' ἀμφὶ ἀνακτα Δρύαντα κτλ.» = ἐγένετο μάχη τῶν Λαπ. πρὸς τὸν Καιν. κ. τοὺς περὶ τ. ἄν. Δρύ. Goettling.) Ἡρδ. 1, 62 «οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον» ὁ Πεισ. μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ. 3, 76 «οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Δαρεῖον» δηλ. ὁ Ὀτ. καὶ Δαρ. καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ τὰ συνομόταται. 9, 69 «οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους» καὶ «οἱ δὲ ἀμφὶ Μεγαρέας τε καὶ Φλιασίους» δηλ. οἱ οἱ Κορ. Μεγ. καὶ Φιλ. μετὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀμέσως ὁμοῦς μετὰ ταῦτα «ἐπεὶ τε δὲ ἀγγοῦ τῶν πολεμίων ἐγένοντο οἱ Φλιασίοι» δὲν ἦτο ἀνάγκη καὶ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς συμμάχους, διότι ἐγένετο πλέσι λόγος περὶ αὐτῶν ὀλίγον πρὸτ. Ξεν. ἐλλ. 3. 4, 20 «οἱ περὶ Λύσανδρον τριάκοντα» ἐνταῦθα εἶνε ὁ Λύσ. ἐν τοῖς 30 τυράνοις συμπεριληφθεῖς, ἴδ. ἀνωτ. ἐν ω, 497. «οἱ ἀμφὶ Θεαλῆν» ὁ Θεαλῆς καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ αὐτοῦ εἰδούς φιλόσοφοι Πλ. Ἰππ. μεῖζ. 281, c μ. σ. Stallb. Θουκ. 4, 33 «οἱ περὶ τὸν Ἐπιτάξαν» = *Epit. cum suis*. Ξεν. ἐλλ. 6. 4, 18. ἀπομν. 3. 5, 10 οἱ περὶ Κέρρωπα» ὁ Κέρρωψ καὶ τὸ δικαστήριον, οὗ προέστατο, ἴδ. σ. Kühn. Πλ. Κρητ. 399, e «οἱ ἀμφὶ Εὐθύφωνα» Μεν. 99, b «οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα». Φίληθ. 44, c «οἱ περὶ Φίληθον» = *Phil. et qui ejus sententiam sequuntur* Οὕτω καὶ Θουκ. 1, 126 «οἱ μετὰ

τοῦ Κίλλωρος πολιορκούμενοι φλύκῳ εἶχον» δ Κίλ. καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ· συνήθως ὁμοῦς τὸ, οἱ μετὰ τιος δηλοῖ τοὺς ὀπαδοὺς μόνον τινός. Παρὰ τοῖς Ἑλλησι γρῆματικοῖς δηλοῖ κατὰ πρῶτον τὸ, οἱ περὶ τινα, πρόσωπὸν τι μόνον· οἷον οἱ περὶ Ἀπίωνα = δ Ἀπίων). Ἐν δὲ τοῖς ἔρωτικοῖς συγγραφεῦσι τὸ, οἱ περὶ, μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ ὀνόματος· τοῦ ἐρχστοῦ ἢ ἐρωμένου δηλοῖ ἀμφοτέρους· οἷον οἱ περὶ τὸν Θεαγένην, δ Θεαγ. δηλ. καὶ ἡ Χαρίκλεια Ἡλιόδ. 5, 216. Πηλαίφ. 14 «οἱ περὶ Ἀταλάντην» ἢ Ἀταλ. καὶ δ Μελανίων. Ἀθῆν. 602, c «οἱ ἀμφὶ Χαρίτων» δ Χαρίτ. καὶ ὁ ἐρώμενος αὐτοῦ Μελάχιμος. Παρὰ τοῖς γρῆματικοῖς πολλάκις δηλοῦνται διὰ τῆς φράσεως ταύτης δύο πρόσωπα συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα διὰ κοινῆς ἐργασίας· οἷον οἱ περὶ Ὀδυσσεά, δ Ὀδ. καὶ δ Διομήδης, οὔτινες ἐξῆλθον πρὸς κατασκοπὴν, παρὰ Πορφυρ. εἰς Κ, 274²). Περαιτέρω τὰ, οἱ καθ' ἡμᾶς = οἱ σύγχρονοι ἡμῶν· οἱ ἐπὶ τιος = ὁμήλικες aequales. Ξεν. ἀν. 1. 9, 12 «οἱ ἐφ' ἡμῶν». ἔλλ. 3. 4, 16· οἱ σὺν τιρι, οἱ ὑπὸ τιρι = οἱ ὑπήκοοι τινος· οἱ ἀπὸ τιος = isseclae· οἱ ἐν ἄστει· οἱ περὶ φιλοσοφίαν· οἱ περὶ τὴν θήραν· οἱ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. Τὰ κατὰ τινα = ἡ θέσις, κατὰστασις, σχέσις· τινός· τὰ κατὰ τιος = res alicujus· τὸ κατὰ τοῦτον = quod ad hunc attinet. Δημ. 18, 247 «ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμὲ» = quantum per me stat. Θουκ. 1, 138 «τὰ μὲν κατὰ Παισωνίαν τὸν Λακεδαιμόνιον καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἐτελεύτησεν». Τὰ παρὰ τιος = αἱ διαχαχί, παρακελεύσεις κτλ. τινός Κεν. Κύρ. 2. 2, 9· ἀνάβ. 2. 3, 4. Τὰ πρὸ τούτων = temporibus prioribus, Δημ. 18, 188. Τὰ ἀπὸ τῆς τύχης Θουκ. 2, 87· τὰ περὶ τινα = ἡ θέσις, κατὰστασις τινος· τὸ ἐπ' ἐμὲ, τοῦτ' ἐμὲ τοῦπι σὲ = quantum in me, te est· οἷον τὸ ἐπ' ἐμοί· οὕτω καὶ τὸ, τὸ πρὸ τούδε = πρότερον, τὸ ἐπὶ τούτῳ (τῷδε) = μετὰ τοῦτα. Καὶ μετὰ προηγουμένην πρόθεσιν. Θουκ. 3, 112 «μετὰ τὰ ἐκ τῆς Αἰτωλίας». 5, 14 «μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ».

§. 404. Ἐπιθετικὸν ἐπίθετον.

1. Τὸ ἐπιθετικὸν ἐπίθετον (μετοχή, ἐπιθετικὴ ἀντωνυμία καὶ ἀριθμητικὸν) δηλοῖ ποιότητα ἐπιτεθειμένην ἐπὶ ἀντικειμένου τινός. Περὶ τῆς ἀρμοιότητος (συμφωνίας) αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκριβέστερον προσδιοριζομένην λέξιν ἴ). §§. 359, 3, a), 368, A. 2.

Σημ. Αἱ μετοχαὶ λεγόμεναι καὶ καλούμεναι τίθενται, ὅπου οἱ μὲν λατνοὶ τίθεται τὰ qui dicitur, vocatur, quem dicunt, vocant κ.τ.λ., οἱ δὲ γερμανοὶ τὸ so genannt, ἡμεῖς δὲ ὅστις λέγεται, καλεῖται· Ἡρδ. 6, 61 «ἐν τῇ Θεράπην καλουμένη» ἦτοι in urbe, quae Therapne vocatur. Θουκ. 1, 112 «τὸν ἱερὸν καλούμενον πόλεμον». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν

1) ἴδ. Lehrs Quaest. epic. σ. 28.—2) ἴδ. Lehrs σ. 29. καὶ Ztschr. f. Alterthumsw. 1835 ἀριθ. 56 σ. σ. 154.

σοφιστῶν κόσμος· Ἱέρ. 1, 31. Πλ. πολ. 493, d «ἡ Διομηδεΐα λεγομένη ἀνάγκη = Diomedea quae dicitur necessitas.

§. 405. Παρατηρήσεις.

a) Οὐσιαστικὸν ἀντὶ ἐπιθέτου ἐν ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ.

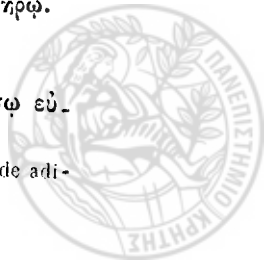
1. Ἡ ἑλλ. γλῶσσα πολλὰ προσωπικὰ ὀνόματα, δηλοῦντα ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα ἢ ἡλικίαν, θεωρεῖ ὡς ἐπίθετα, ἅτινα καὶ τὸ πρῶτον ὄντως τοιούτῃ ἦσαν, προτιθέσθαι μὲν εἰς ἀπὸ τὸ ἀνὴρ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλῃ νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὸ ἐκτουτο ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα ἢ ἡλικίαν, παραλείπει δὲ τὸ ἀνὴρ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος θεωρηθῇ ὡς ἐν τῇ πράξει τοῦ ἀξιωματος ἢ ἐπαγγέλματος· διὸ τὸ ἀνὴρ μάντις (Θουκ. 3, 20) δηλοῖ ἄνθρωπον, ὅστις κατὰ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ εἶνε μάντις, τὸ δὲ μάντις δηλοῖ μόνον ἄνθρωπον, ὅστις πρῶσιζέσκει ὡς μάντις, ἐκτελεῖ πράττει τὴν μαντικὴν. Ἐν τῇ ποιήσει ὅμως προστίθεται τὸ ἀνὴρ καὶ ἀνευ τῆς ῥηθείτης διαφορᾶς. Ἀνὴρ βασιλεὺς ποιητ. 1, 477 «λαθὼν φύλακος τ' ἀνδρᾶς δμῳᾶς τε γυναίκας». γ, 403 «ἄλοχος δέσποινα» = γυνὴ σύζυγος. η, 347 «γυνὴ δέσποινα» = οἰκοδέσποινα. 2, 390 «γυνὴ ταμίη» = ἡ οἰκονόμος Ἀρφ. Ἐκκλ. 345· «γραῦς γυνή» = γραίχ. Ἡσδ. Θεογ. 514 «γυνὴ παρθένος». Ἐσν. Κύρ. 4. 6, 9 «θυγάτηρ παρθένος». Ἱέρ. 8, 5 «ἀνὴρ ἄρχων». 11, 1 «ἀνὴρ τύρβανος». Πλ. Ἰων 540, d «ἀνὴρ στρατηγός». Δημ. 18, 282 «ἀνὴρ ῥήτωρ». Ἐσν. Κύρ, 2. 2, 6 «ἀνὴρ νεανίης». Πλ. Λυσ. 223, b «γέρον ἀνήρ», κτλ. Οὕτως ἐν ταῖς προσφωνήσεσι παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ῥήτορσι καὶ ἱστοριογράφοις τὰ ἄνδρες δικασταί, ἄνδρες στρατιῶται. Μετὰ τινος δὲ περιφρονήσεως προστίθεται τὸ ἄνθρωπος· οἷον ἄνθρωπος γεωργός, Λυσ. 30, 28 «ἀνθρώπους ὑπογραμματοτάς». Πλ. Γοργ. 513. c «δικαστῶν μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς ἀνθρώπους», περιφρόνησιν ἐπ' ἴσης δηλοῖ ἂν καὶ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνὴρ· οἷον Ἐσν. Κύρ. 8. 7, 14 «πολιταὶ ἄνθρωποι». Πλ. Ἰππ. ἐλάσσ. 375, a «ἀνθρωπος τοξότης». Φαίδ. 87, b «ἀνθρωπος ὑφάντης»· οὕτω πάντοτε παρ' Ὀμ., οἷον Π, 263 «ἀνθρωπος ἐδίτης» μ. σ. Spitzn. Προστίθεται δὲ τὸ ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ὀνομ. καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῇ προσφωνήσει· οἷον ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ τὰ ὅμ., ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ συχνότατα, ἐν τε τῷ ἐθνικῷ καὶ τῷ πληθυντικῷ· οἷον ἀνὴρ Ἀθηναῖος, Ἀδδηρίτης· (ὅταν ὅμως τὸ ἀνὴρ, ἐπικ. δὲ καὶ τὸ φῶς, μετὰ τοῦ κυρίου ὀνομ. τοῦ ἀνθρ. ἐνοῦται, τότε τὸ κύριον τοῦτο ὄνομα ἐκληπτέον ὡς προσθετικὸς προσδ. Α, 92 «ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα» = ἤχμκλώτ. ἄνδρα, ὅστις ἐκαλεῖτο Βιήνωρ· ἴδ. 738. 9, 26 «φῶθ' Ἡρακλήα». Σοφ. Αἴ. 817 «δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος». Ἠλ. 45 «παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως» μ. σ. Schneidew). Ἄλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσιν ἔχουσι τὰ ἐθνικὰ ὀνόμ. πολλάκις ση-

μοσίων ἐπιθετικῶν, εἰ καὶ ἐν τῇ ποιήσ. μόνον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἰδίχ δὲ τὸ Ἑλλήν ἀρσενικ., ὡς τὸ πολὺ ποιητικ., σπινιώτατα δ' ἐν τῷ καθαρῷ πεζῷ λόγῳ, ποιητ. δὲ καὶ θηλυκ., ὡς καὶ τὸ Ἑλλὰς (θηλ.) ὅσον Σοφ. Φ. 223 «Ἑλλάς στολή» ὅπερ συγνὸν παρ' Ἡρόδ. ὅσον 4, 78 «Ἑλλάδα γλώσσαν». 6, 98. 9, 16. 7, 22 «Σάνη, πόλις Ἑλλάς». Θουκ. 6, 62 «Ἑλλάς πόλις». Εὐρ. Ἰφ. Ο. 342 «Ἑλληνοσ γῆς». Ἡρακλ. 130 «στολήν Ἑλληνα». Ἐν τῷ πεζῷ, Θουκ. 2, 36 «ἑχέρβαρον ἢ Ἑλληνα πόλεμον» μ. σ. Popp. (τὸ Ἑλλάς ἀρσενικ., μόνον ὡς οὐσιαστ, καὶ πάλιν σπινιώτατον. Εὐρ. Φ. 1509 «τίς Ἑλλάς ἢ βέρβαρος» μ. σ. Bekk. ἀνέκδ. 97, 4 «Ἑλλάς, ὁ ἀνὴρ, Σοφοκλῆς Λοκρῶν» ἐν δὲ τῷ Σοφ. Τρ. 1060 προσνοητέον τὸ Ἑλλάς ἐκ τοῦ ἐπομένου γαῖα, ἰδ. Schneidew.) Θουκ. 7, 131 «Κολωνὰς τὰς Τρωάδας» μ. σ. Popp, 4, 61 «τῆ Ἰάδι ξυγγενείχ», 1, 138 «τῆς Ἡερσίδος γλώσσης». Παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἰδίχ τοῖς τραγικοῖς τίθενται ἐπιθετικῶς καὶ ἐν ἄλλαις συνδέσεσι τὰ ῥηθέντα οὐσιαστ. καὶ ἄλλα ὡς τοιαῦτ. λαμβανόμεν. ὅσον Α, 358 «πατρὶ γέροντι». χ, 184 «σάκος γέρον.» Εὐρ. Ὀρ. 529 «γέροντ' ὀφθαλμόν». Θεόκρ. 7, 17 μ. σ. Wüstem, 21, 12. Εὐρ. Φ. 837 «παρθένῳ χερὶ». Αἰσχλ. Π. 605 «παρθένου πηγῆς». Εὐρ. Ἀλκ. 679 «γαριάς λόγους ῥίπτων». Ἡρ. μιν. 1095 «γαριάσ θώρακα καὶ βραχίονα». Αἰσχλ. Ἀγ. 650 «τύχη σωτήρ (ὡς θηλ. ἀντὶ σώτεια), ἰδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 81. Εὐρ. Ἡλ. 993. Μήδ. 360 χορ. Ἴων 1373 «εἶχον οἰκέτην βίον» = *servilem vitam*. Ἡσδ. ἔργ. 191 «κακῶν βελτῆρα καὶ ἕβριτ ἀνέρα τιμήσουσι» ἔνθα τὸ ἕβριτ εἰς τὸ ἀνέρα ἀποδίδεται ἰδ. Lob. παρκλ. σ. 41 σημ. 42). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ σκωπτικαὶ λέξεις, ἐν αἷς καὶ ἀφρημένα ἔπι ὄνομ. ἀποδίδονται εἰς πρόσωπα ὅσον ἀνὴρ φθόρος, ὁ ὀλεθρος ἐκεῖνος, ἰδ. §. 346, 2. 3. 4. Ἐν δὲ τῇ ποιήσει ἀναφέρεται ἐνίοτε εἰς προηγούμενον θηλυκὸν ἀρσενικὸν ἀφρημ. μετὰ ἀρθρου θηλυκοῦ. Πίνδ. Π. 4, 250 «Μήδειαν . . . τὰν Ἥελίκα γόνον» = τὰν Ἥελ. φόνον οὔσαν. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 794 «διὰ σὲ, τὰν κύνου δολιχόχυχενος γόνον» = τὰν κύ. δολ. γόνον οὔσαν. Ἄρρ. θεσμ. 535 «τύττην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν»¹⁾. Φυσικὴ πάντως εἶνε ἡ τοιαύτη σύνταξις οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων τὸ πρῶτον ὄντων π.χ. φύλαξ, ὃ τὸ πρῶτον ἦτο φυλάττων, ὕστερον δὲ = *custos* διὸ Ξεν. ἀν. β. 5, 9 «λόχοι φύλακες» οὕτως καὶ ὀπισθοφύλακες ὀπλῆται 4. 1, 6' γυμνήτες ταξίχοροι §. 28' λοχαγοὶ πελτασταὶ §. 26 καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀνωτέρω ῥηθέντων διὸ συνήθης πάντως εἶνε ἡ τοιαύτη χρῆσις παρ' Ὀμήρω.

d) Τὸ ἐπιθετορ ἀντὶ ἐπιρῥηματικῆς ἐκφράσεως²⁾.

2. Ἡ ἑλλ. γλώσσα (ὡς καὶ ἡ λατινική, εἰ καὶ οὐχὶ τόσῳ εὐ-

1) Ἰδ. Hermann ad Vig. s. 932.—2) Ἰδ. Mehlhorn Comment. de adi-

ρέως, ἴδ. Lat. Schulgr. §. 106, 5) μεταχειρίζεται πολλάκις τὸ εἰς οὐσιαστικὸν ἀποδιδόμενον ἐπιθέτον οὕτως, ὥστε δὲν ἐκφράζει ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου ἢ ἀντικειμένου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἀναφορικῶς πρὸς τὸ κατηγορούμενον. Διὸ καὶ δι' ἐπιθέτων δύνανται νὰ δηλωθῶσιν οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς ἀκολουθίας, τοῦ χρόνου, τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ποσοῦ, τοῦ βαθμοῦ, τῆς αἰτίας, τῆς ὑποθέσεως, τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου, καὶ ἀποδίδονται τὰ ἐπίθ. ταῦτα εἰς οὐσιαστικὸν ὁμοιογενῶς, ὁμοιοπτώτως καὶ ὁμοιαρίθμως. Τὸ ἐπιθέτον προσερίθεται μὲν ἐν ταῦθα εἰς τὸ οὐσιαστικὸν οὐχὶ ὅμως ἐπιθετικῶς, ἀλλὰ κληρονομικῶς. Ἄλλαι μὲν γλῶσσ. οἷον ἡ γερμ. ὑπολαμβάνει τὰς τοιαύτας ἐκφράσεις ἐπιρρήματικῶς καὶ ἐκφράζει αὐτὰς δι' ἐπιρρήματων ἢ ἐπιρρ. ἐκφράσεων (προθέσ. μετὰ πτώσεων), ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς ὅτε δι' ἐπιθέτων, ὅτε δι' ἐπιρρ. καὶ ἄλλοτε προθετοπτώτως. Ἡ ἀρχαία ὅμως ἑλλ. ἔκφρασις εἶνε ζωηροτέρα ἐνεργητικωτέρα καὶ σαφεστέρα, τῆς ἀκριβεστέρας περιστάσεως πράξεώς τινος ἀναφερομένης σὺναμξ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ λέγοντος· οἷον ἐσπέριος ἦλθεν = ἦλθεν ἐσπερινὸς *vesperinus venit*, οἷονεὶ περιβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἐσπέρας. Φυσικὸν δὲ πάντως εἶνε, ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ἐπιθέτων αὕτη εἶνε συγχοτέρα ἐν τῇ ποιήσει, τειρούση πρὸς αἰσθητικωτέραν παράστασιν, ἢ ἐν τῷ πεζῷ.

a) Ἐπιθέτα τοῦ τόπου καὶ τῆς ἀκολουθίας. Ρ, 361 «τοὶ δ' ἀρχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ» = ὁ εἰς παρὰ τῷ ἄλλῳ. λ, 233 «αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν» = ἐν σειρᾷ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. φ, 146 «ἄϊξε μυχαλατος» = εἰς τὰ ἐνδότατα, η, 248 «ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων». Πίνδ. Π. 9, 65 «τάς δ' ἐπιγουνίδιον καθήκμεν βρέφος αὐταῖς». Αἰσχλ. Ἀγ. 51 «ὑπατοὶ λεχέων στροφοδινοῦνται» = *super lectos circumvolitant*. Σοφ. Οἰδ. τ. 32 ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι, 1340 «ἀπάγετε ἐκτόπιον». Οἰδ. κ. 118 «ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς». 232 ἐκτοπος. Οἰδ. τ. 1411 «θαλάσσιον ἐκρύψατε» = ἐν θαλάσῃ. Ἄντ. 785 «φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος». Φ. 34 «κούδεν ἐσθ' ὑπόστεγον» = ὑπὸ στέγῃ. Εὐρ. Ἴκ. 105 «ὄρω .. μητέρξ βωμῶν ἐφημένην». Θουκ. 1, 134 «ἴνα μὴ ὑπαίθριος (sub dio) ταλαιπωροῖη». Ξεν. ἀν. 5, 5, 21. 7. 5, 23 «ἐκαθεζόμενη ἐνδίφριος = ἐν δίφρῳ. Ἐλλ. 2. 1, 17 «ἀνήγοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς Χίου πελάγιοι» = *in altum mare*. Προσέτι τὰ, πρῶτος, πρότερος (ἐκ δύο), ὑστατος, ὑστερος (ἐκ δύο), μέσος, πλάγιος, μετέωρος, ἀντίος, ἄκρος, ἀγορρός, ἐπιπόλαιος, πρυμνός, θυραῖος, παράθυρος κ.τ.λ. Πολλὰ τούτων, ἐν οἷς τὰ πρῶτος, πρότερος, ὑστατος μεταφέρονται καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου· οἷον θύσιος, ὄρθριος, ἐσθιρινός, ἡέριος, ἡώς, ὑπνησιος, ἐσπέριος, χύ-

χιος, μεσονύκτιος, ὑερινός, χθιζός, ἑαρινός, χειμερινός κ.τ.λ. ἰδίχ δὲ τὰ εἰς -αῖος λήγοντα ὡς δευτεραίος, τριταῖος κ.τ.λ. (ἐν τῇ δευτέρῃ, τρίτῃ ἡμέρῃ), ποσταῖος, σκοτιαῖος, κρεφαῖος, μπριαῖος, ὠριαῖος, ἡμερήσιος, δυχήμερος, δίμηρος, ἐνιαύσιος, ἐνδιος (ἐν τῇ μεσημβρίῃ), μεταδόςπιος (μετὰ τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον), πανημέριος, παννύχιος, ἐννύχιος, ἡμάτιος, χρόνιος, (μετὰ χρόνον μακρὸν), καιρίος, μακρός, δηρὸς (ἐπὶ μακρὸν) κ.τ.λ. Α, 497 «ἡερίη δ' ἀνέβη» ἀντὶ ἡρι, ἀγερινή, πρωϊνὴ 323 «Ζεὺς χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα» = ἀντὶ χθές. Θ, 530 ὑπηοῖοι θωρηχθέντες» ἀντὶ ὑπ' ἡώ. 336 «ἐσπέριος δ' ἤλθε» ὡς τὸ λατ. *vesperinus pete tectum* καὶ τὰ τοῦ καθ' ἡμ. ἰδιώμ. ἑσπερινός, βραδινός Η. ἐπ. 1. 6, 20, Β, 2 «εὐδὸν πικνύχιοι» = ὄλονυχτῆς *per totam noctem*. Σοφ. Οἰδ. κ. 441 «ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον. Εὐρ. Ἐκ. «μεσονύκτιος ὠλλύμην». ξ, 257 «πεμπτηῖοι δ' Ἀἴγυπτον. . ἰκόμεσθα» = τὴν πέμπτην ἡμέρ. Θουκ. 2, 49 «διεσφείρατο οἱ πλείους ἐννατὰιοι καὶ ἑβδομηκῖοι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος» τὴν ἐνάτη. καὶ ἑβδ. ἡμ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 28 «ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην;» ποῖαν ἡμ.; *quoto die?* ἀν. 4. 1, 10 «κατέβανον εἰς τὰς κόμας ἤδη σκοταῖοι» = ἐν τῷ σκότει, σκοτεινοί.

ς) Ἐπίθετα τοῦ ἀριθμοῦ, ποσοῦ, βαθμοῦ, τῆς ὑποθέσεως κ.τ.λ., ἰδίχ μάλιστα τὰ τοῦ εἶδους καὶ τρόπου ὡς πολὺς, συχρός, ἀθρόος, πυκνός, μέγας, ἀφθορος, σπάνιος, μόρος, πᾶς, ἅπας (πάντως), ὀξύς, ταχύς, θοός, αἰγνίδιος, βραδύς, ἡσυχος, ἐκώγ, ἄκων, ἐκούσιος, ἐθελοῦσιος, ἐθειλοτήης, ἄκνος, δρομαῖος, ὑπόσπονδος, ἀσπονδος, ὄρκιος Αἴσχλ. ἐπτ. 80 «ῤεῖ πολὺς ὄδε λεώς». Θουκ. 4, 22 «Κλέων πολὺς ἐνέκειτο λέγων» ὡς Σελ. Jug. 84 «*multus instare*» ἴδ. Popp. 34 «ὁ κονιορτὸς ἐχώρει πολὺς ἄνω», 2, 5 «ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐρῶν μέγας». Ξεν. ἀν. 4. 8, 20. Ν, 133 «πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν». Ξεν. ἀν. 6. 4, 4 «ἀφθορος ῤέουσα». Εὐρ. Ἰων. 427 «ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος» = πάντως, ἐν πάσῃ περιπτώσει. Ἡρόδ. 6, 103 «κατήλθεν ἐπὶ τὰ ἑωυτοῦ ὑπόσπονδος». Θουκ. 1, 63 «τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδωσαν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1637 «κατήνεσεν τὰ δ' ὄρκιος δρᾶσιν ξένω». Τρ. 927 «δρομητὶ βῆσα» = ἐν σπουδῇ. Φιλ. 808 «ἠδε (δηλ. ἡ νόσος) μοι ὀξεία φοιτᾷ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται». Ἡσδ. ἔργ. 107 «νοῦσοι δ' ἀνθρώποισι. . αὐτόμαρται φοιτῶσι» ἴδ. 118. Σοφ. Ἠλ. 841 «πύμψυχος ἀνάσσει» = *integra mente* μ. σ. Schneidew. 164 «ἄτεκρος, τάλαιν', ἀνύμφυτος αἰὲν οἰχυνῶ» = ἀνευ τέκνων κ.τ.λ. Ξεν. Κύρ. 5. 3. 55 «ἡσυχος κατεθεᾶτο».

Σημ. 1. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ τόσον συχὴ χρῆσις τῆς ἀντων. ἄλλος ἐν ἐπιρρ. σημασίᾳ a) ἄλλος, ἕξ ἄλλου μέρους, ἀφ' ἑτέρου, b) ἐκτὸς τούτου, ἄλλως τε καὶ, c) ἐν γένει, ὅπως, ἐν συνόλῳ 1). a) α, 132 «παρ' δ' αὐτὸς κλισιὸν

ὅτε ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων» = ἐκτός τῶν εἰς τὸ ἄλλο μέρος εὐρισκομένων μνηστήρων». Θ., 367 «αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τέρπετο. ἠδὲ καὶ ἄλλοι Φαίηκες». Θουκ. 7, 61 «ἄνδρες στρατιώται Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων» οἱ Ἀθηγ. ἀφ' ἐνός· καὶ οἱ σύμμαχοι ἀφ' ἑτέρου. Πλ. Γοργ. 473, c «εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων». b) Ξεν. ἀν. 1. 5, 5 «οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον» = ἄλλως τε καὶ οὐδὲ δένδρον. Πλ. συμπ. 191, b «ἄπεθνησκον ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας» = ἐκτός τούτου καὶ ὑπ' ἀργ. ἴδ. σ. Stallb. c) Πλ. Φαίδρ. 292, e «τῶν ἐρώτων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν, ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων ἔμπειροι ἐγένοντο» πρὶν μάθωσι τὸν χαρακτήρα καὶ τῶν ἐν γένει (καθόλου) ἰδιότητων γένοιοντο ἔμπ., πολ. 520, b «ὑμῖν τε αὐτοῖς τῆ τε ἄλλῃ πόλει ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν».

Σημ. 2. Ὅταν ὁμοῦς ὁ προσδιορισμὸς δὲν δύναται νὰ ἀνανεθῆ καὶ εἰς τὸ ὑποκείμεν. ἢ ἀντικείμεν. ὡς ποιότης, ἀλλ' ἀνήκει ἰδίᾳ καὶ μόνον εἰς τὸ κατηγορούμενον, τότε κατ' ἀνάγκην τίθεται τὸ ἐπίβλημα· οἷον καλῶς ἄδειξ.

Σημ. 3. Ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν ἐπιθέτων· πρῶτον, πρότερος, ὑστατος, ὕστερος, μόνος, καὶ τῶν ἐπιβλημάτων, πρῶτον, πρότερον, ὑστατον ἢ ὑστατα, ὕστερον, μόνον εἶνε, οἷα καὶ ἐν τῇ λατιν. (ἴδ. Kuhn Lat. Schulgram. §. 109, A. 91)· οἷον πρῶτος (μόνος) τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα = ἦμην ὁ πρῶτος (ὁ μόνος), ὅστις ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν, λατ. primus scripsi. Ξεν. π. πόρ. 4, 12· «δοκεῖ δέ μοι καὶ ἡ πόλις προτέρα ἐμοῦ ταῦτα ἐγνωκέναι». Πρῶτην (μόνην) τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα = ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ἡ πρώτη (ἡ μόνη), ἣν ἔγραψα. Τὰ δὲ, «ὁ παῖς πρῶτον μὲν τὴν ἐπ. ἔγραψεν, ἔπειτα δὲ ἀπῆει» ἢ «πρῶτον, ὑστατον κτλ.» δηλοῦσι κατὰ πρῶτον τὸ τελευταῖον ἔργ., μόνον ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν, ἦτοι ἔγραψα μόνον τὴν ἐπιστ. (δὲν τὴν ἔστειλα ὁμοῦς)· οὐδὲν ἦτιον δὲν παρατηρεῖται ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢ διαφορά αὕτη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς νεωτέροις. Θουκ. 1, 83 «πορισώμεθα οὖν πρῶτον (ἀντὶ πρῶτοι) αὐτήν». 3, 101 «καὶ αὐτοὶ πρῶτον (κατὰ πρῶτον) δόντες ὁμήρου». Λυκ. 116 «τοὺς λόγους μόνον βοηθήσαντας»· καὶ ὁμοῦς 122 καὶ 123 «λόγους μόνους προδιδόναι προδιδόντας» 1).

c) Προληπτικὴ χρῆσις τῶν ἐπιθέτων²⁾.

3. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἰδίᾳ τῇ δραματικῇ σπικνῶς δὲ τῷ πεζῷ τίθεται πολλάκις τὸ ἐπίθετον ἐν σημασίᾳ προληπτικῇ, ἅτε ἐκφράζον κατηγορηματικῶς, ὅπερ οὕτω μὲν εἶνε προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, προκαλεῖται ὁμοῦς ὡς τοιοῦτον διὰ τοῦ ῥήματος τῆς προτάς. ἢ διὰ μέλους τινὸς αὐτῆς. Τὸ ἐπίθετον ἔχει καὶ ἐνταῦθα σημασίαν κατηγορητικὴν. Ξ, 6 «εἰσόκε θερμὰ λοστρά θερμῆνη». β, 257 «λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρηρ» = ἔλυσεν (ἐξεῖνος) τὴν ἀγορὴν, ὥστε νὰ φεύγῃ αὕτη ταχέως, ἴδ. σ. Nitzsch. Δ, 124 «κυ-

1) ἴδ. Popp. ad Thuc. Vol 2. P. 4. σ. 14. Vol. 3. P. 4. σ. 12. Bremi ad Lys. excurs. XI. Schoemann ad Isai. 6, 13. Maetzner ad Lycurg. σ. 275. Stallb. ad Pl. Phaedr. ἐν τῷ αὐτῷ χωρ.—2) ἴδ. Hermann ad Vig. 897. Lobeck ad Soph. Aj. 517. Fritsche Quaest. Luc. σ. 39. Lubcker gramm. Stud. σ. 33. Jacob Quaest. ep. 136.

κλοτερές μέγα τόξον ἔτεινε». θ, 38 «θοῖη ἀλεγύνετε δαίτα». Πίνδ. Ο. 1, 68 «πρὸς εὐάρθεμον δ' ὅτε φυὰν λάχλαι νιν μέλαρ γένειοι ἔφερον» = *ut nigresceret*, ἰδ. Dissen. Αἰσχλ. Ἄγ. 1220 «εὐφημιον, ὃ τάλαινα κοίμησον στόμα» = ὥστε εὐφημιον εἶναι. Σοφ. Οἰδ. τ. 57 «ὡς οὐδέν ἐστιν, οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω» μ. σ. Schneidew. Φιλ. 31 «ὄρῳ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα». Ἄντ. 1080 «ἐγθραὶ δὲ πᾶσαι συνταρξάσσονται πόλεις». Οἰδ. κ. 1112 «ἐρείσαιτ', ὃ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιοι» = ὥστε μοι ἀμφιδέξιοι γενέσθαι τὸ πλευρόν. Τρ. 240 «ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χῶρην». 106 «εὐνάλειρ ἀδάκρυτων βλεφάρων πόθον» μ. σ. Schneidew. Ἄντ. 877 «τὸν ἐμόν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει». Αἴ. 69 «ὀμμάτων ἀποστρόφου αὐλάς ἀπειρίζω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν». Οἰδ. κ. 1200 «τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος». Εὐρ. Ἡρ. μιν. 641 «βλεφάρων σκοτεινὸν φῶς ἐπικαλύψαν», 1070 «ἀπόκρυπον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω». Ἄλκ. 385 «σκοτεινὸν ὄμμα μου βκρύνεται». Οὕτω καὶ πικρὰ τοῖς λατ. ποιηταῖς· οἶον Virg. Aen. 3, 508 «sol ruit interea et montes umbrantur opaci». Πλ. Φαίδρ. 245, a «ἀτελής ἠφκνίσθη» = ὥστε ἀτελής εἶναι. Ξεν. ἀν. 1, 5, 8 «μετεώρους ἐξεκόμισεν τὰς ἀμάξας». Κύρ. 4, 2, 3 «ἀπὸ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ἠΰζητο». Ἄνδοκ. 3, 7 «ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὑψηλὸν ἦρε». Πλ. πολ. 560, d «ὠθοῦσιν ἔξω φυγάδα» μ. σ. Stallb. Εὐρ. Φιλ. 74 «φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονόε». Πλείονα πρὸς γ. ἐν §§. 355 καὶ 411, 1.

d) Παράταξις καὶ παρένταξις τῶν ἐπιθετικῶν ἐπιθέτων.

4. Ὅταν δύο ἢ πλείονα ἐπιθετικά ἐπίθετα συνάπτωνται ἐν οὐσιαστικῶ, συμβαίνει διπλῆ σχέσις. Κεῖνται δηλ. πρὸς ἄλληλα· α) ἐν τῇ σχέσει τῆς παρατάξεως, ἐκάστου τούτων χρησιμεύοντος ἐπὶ ἴσης πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ τότε κανονικῶς συνδέονται ταῦτα πρὸς ἄλληλα διὰ τινος συνδέσμου (*καί, τέ. . καί*)· ἐπὶ πλείονων δ' ἐπιθέτων τὸ ἔσχατον μόνον συνδέεται μετὰ τοῦ προηγουμένου διὰ τινος τῶν συνδέσμων (ἐν τῇ ποιήσει, ἐνίοτε δὲ καὶ τῷ πεζῷ β. 546, 3 ὁ σύνδεσμος δύναται καὶ νὰ παρκαλειφθῇ)· οἶον Σωκράτης ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἦν· β) ἐν τῇ σχέσει τῆς παρεντάξεως ἢ παρενθέσεως, ὅταν δηλ. οὐσιαστικὸν μεθ' ἑνὸς ἢ πλείονων ἐπιθέτων ἐκφράξῃ οἰονεὶ ἔννοικιν μίαν καὶ προσδιορίζηται ἀκριβέστερον δι' ἄλλου τινὸς ἐπιθέτου, οὐδεὶς τίθηται σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ τοιούτου οὐσιαστ. καὶ τοῦ ἐπιθέτου ἐπιθέτου. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίχ, ὅταν ἀντωνυμίαι, ἀριθμητικά, ἐπίθετα τοῦ τόπου, χρόνου καὶ τῆς ἕλης (μετουσιαστικά) συνδέωνται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων· οἶον πολλοὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες· ἢ πολλοὶ ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες· πολλὰ καλὰ ἔργα· ὁ

ἐμὸς φίλος· οὗτος δ' ἀνὴρ ἀγαθός· τρεῖς ἄνδρες στρατιῶται· τὸ πρῶτον καλὸν πρᾶγμα. ι, 322 «ἴστος νηὸς εἰκοσόροιο μελαίρης». Ξεν. ἀν. 1. 5, 4 «πόλις ἐρήμη μεγάλη» = μεγάλη ἐρημωθεῖσα πόλις, οὐχ ὅμως μεγάλ. καὶ ἐρημωμ. πόλ. Κύρ. 1. 4, 21 «κύων γενναῖος ἄπειρος» = κύων εὐγενεὺς καταγωγῆς (οἰοεὶ εὐγενόσκυλο) ἀτίθαστος ἴδ. Born. Δημ. 4, 46 «ὅταν ὁ στρατηγὸς ἡγήται ἀθλίων ἀπομίσθων ξένων». Τὸ ἀριθμητικὸν πολλοὶ τίθεται συνήθως ἐν τῇ ἑλλην., ὡς καὶ τῇ λατ. τὸ *multi*, ἐν τῇ παρατακτικῇ σχέσει, καὶ διὰ τοῦτο ἐξαίρεται μετ' ἐμφάσεως ἢ ἔννοια τῆς πληθούς, ἔνθα ἢ γερμ. γλῶσσ. μεταχειρίζεται τὴν παρεντακτικὴν σχέσιν· οἷον πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα = *multa et praeclara facinora* = viele herrliche thaten.

ε) Ἀρτιστροφὴ τῶν μελῶν τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

5. Συχνότατα ἢ ἑλλ. γλῶσσα ἀνυψοῦ τὸ ἐν ἐπιθετικῇ σχέσει μετ' οὐσιαστικῶν συνδεδεμ. ἐπίθετον εἰς οὐσιαστικόν, προστιθεῖσα εἰς αὐτὸ τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ γενικὴν ὡς ἐπιθετικὸν προσδ.¹⁾ Διακρίνομεν ἐνταῦθα τὰς ἐξῆς περιπτώσεις·

α) Τὸ οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου κεῖνται ἀμφοῖ. κατὰ πληθυντικόν, τὸ ἐπίθετον ὅμως διατηρεῖ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικῶ (συχνότατα τοῦτο ἔν τε τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιήσει)· οἷον οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἰσοκρ. 2, 50 «μηδὲ τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων μηδὲ τοὺς εὖ γρονοῦντας τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἡδοναῖς κρίνειν (δεῖ)». Δημ. 4, 16 «τοῖς ἡμίσεισι τῶν ἱππέων πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω».

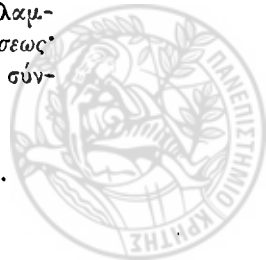
β) Τὸ εἰς οὐσιαστικὸν ἀνυψωθὲν ἐπίθετον τίθεται κατ' οὐδέτερον ἐνικῶ, ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντικῶ. Ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Ὀμ. ε, 277 «ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός». Σοφ. Ἄντ. 1265 «ἐμῶν ἀρολθα βουλευμάτων». Οἶδ. κ. 1692 «ὃ διδύμα τέκνων ἄριστα». Ἄντ. 1209 «ἀθλίας ἄσημα βοῆς». Εὐρ. Φιλ. 1486 «ἀβρὰ παρηίδος» = ἀβρὰν παρηίδα. Ἄλκ. 602 «ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἔνεστιν σοφίας» = πᾶσα σοφία. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 41 «τῶν βοῶν κατακρημνισμένα»· ὡς καὶ παρὰ τοῖς λατ. ποιηταῖς π. χ. *amara curarum, ficta rerum, vilia rerum*. κ.τ.λ. Καὶ ἐν ἀνθρώποις ἐν τῷ πεζῷ οὐχὶ σπανίως· οἷον Ἡρόδ. 1, 185 «τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ». Ξεν. Ἄγης. 1, 28 «τὰ κράτιστα τῆς χώρας». Ἡρόδ. 8, 100 «τὸ πολλὸν τῆς στρατιῆς». 6, 113 «τὸ τετραμμένον τῶν βαρβάρων». 5, 58 «τὰ πολλὰ τῆς χώρας». Θουκ. 2, 94 «τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ». Συχνὰ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς τὰ, ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ μέγα μετὰ γενικ. Θουκ. 1, 1 «ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων». Ξεν. πολ. Λακ. 4, 2 «ἐπὶ πλεῖστον ἀφικνεῖσθαι ἀνδραγαθίας». Θουκ. 1, 118 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνά-

1) ¹⁸ Matthiae II. §. 442. Bernhardt σ. 155. Strange Lpz. Jbrb. 1836 σ. 340.

μεως». Τὸ οὐδὲν Πλ. συμ.π. 210, a «προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω» μ. σ. Stallb. Οὕτω καὶ ἡ ἀορ. καὶ ἐρωτημ. τί = *aliquid*, καὶ τί *quid*? Θουκ, 4, 130 «ἦν τι καὶ στασιασμοῦ ἐν τῇ πόλει». 7, 69 «λαμπρότητός τι» (ἴδ. Σοφ. Ἄντ. 1229 «ἐν τῷ ξυμφοῦς διεφθάρης»; μ. σ. Schneidew. Αἰ. 314 «κάνηρετ', ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε». Ἠλ. 169). Θουκ. 7, 70 «τῆς γνώμης τὰ βέβαια». Ξεν. ἀν. 1. 1, 8 «καὶ ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας» οὕτω τὰ, ἡνίκα ἦν ἐν μέσῳ *τυκτῶν* ἔξω μέσου ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 5. 3, 52. 4, 4, 1. ἀν. 1. 8, 4 «τὰ δεξιά τοῦ κέρατος». 1. 9, 26 «ἄρτον ἡμίσεια». Πλ. νόμ. 806, c «ἡμισυ βίου» (καλονικῶς ὅμως τὸ ἡμισυ λαμβάνει τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ) ἀπολ. 41 c «ἀμήχανον ἀν εἶη εὐδαιμονίας» = πᾶμπολύ τι χρῆμα εὐδ., θαυμαστὴ εὐδ. μ. σ. Stallb. πολ. 405, b «τὸ πολὺ τοῦ βίου». Μενέξ. 243, b «δεινὸν τοῦ πολέμου». Οὕτω καὶ πολλὰ ἄλλα φράσεις μετὰ τοῦ *pār* ὅλον «εἰς *pār* κακοῦ ἀφικνεῖσθαι» = *in omne genus calamitatis*. Ἡρόδ. 7, 118. Θουκ. 7, 55 «ἐν παντὶ ἀθυμίας». Πλ. πολ. 579, b «ἐν παντὶ κκοῦ εἶναι». Δημ. 3, 3 «εἰς πᾶν προελήλυθε μοθηρίας». Συχνότατα δὲ καὶ ἰδίχ ἐν τῷ πεζῷ οὕτω γενιχῆ συντάσσεται τὸ οὐδέτ. ἀνωθυμίας. Ἡρόδ. 1, 84 «τοῦτο τῆς ἀχροπόλιος». 7, 38 «ἐς τὸδε ἡλικίας» Θουκ, 1, 49 «ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης». 7, 2 «κατὰ τοῦτο τοῦ καιροῦ, 2, 17 «ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν». 7, 69 «ἐν τῷ τοιούτῳ τοῦ καιροῦ». 7, 36 «ὥπερ τῆς τέχνης». Ξεν. π. ἱππ. 4. 1 «ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας» = ἐν τοιαύτῃ οἰκίχ ἀνάβ. 1. 7, 5 «ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου». Λυσ. 5, 3 «εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἀφίχται». Ἄντιφ. 2, 1 «ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες» μ. σ. Maetzner. Συνήθως παραλείπεται τὸ ἄρθρον, Ἰσοκρ. 7, 9 «εἰς τοῦτο ἀναίσθησίς ἦκειν» μ. σ. Benseler. 8. 31 «εἰς τοῦτο γάρ τινες ἀνοίας ἐληλύθασιν». Πλ. Γοργ. 493, a «τῆς ψυχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ αἰ ἐπιθυμίας εἰσί». Δημ. 4, 37 «εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν», 7, 47 «εἰς τοῦθ' ἦκει τὰ πράγματα αἰσχύνης». 2, 8 «καιροῦ. . . πρὸς τοῦτο πάρεστι Φιλίππῳ τὰ πράγματα» = *res Philippi ea conditione sunt* ἐς τὸδ' ἡμέρας, παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ μτρν.¹) ὅλον Πλουτ. Διον. Κασσ. κτλ. = μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας (κυρίως μέχρι τοῦ σημείου ταύτης τῆς ἡμ.) Σοφ. Οἶδ. κ. 1138. Εὐρ. Ἄλλ. 9. Φιλ. 425· κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, ἢ τοῦ καιροῦ· ἐς ἐκεῖνο καιροῦ· ἐς τὸδε χρόνου.

c) Τὸ μετ' ἐπιθέτου οὐσιαστικὸν τίθεται ἐνικῶς, καὶ μάλιστα οὕτως, ὥστε τὸ ἐπίθετον ἀντὶ νὰ τεθῆ καθ' οὐδέτ. γένος λαμβάνει τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ δυνάμει ἐφέλξεως ἢ ἀφομοιώσεως ὅλον ἢ πολλὴ τῆς Πελοποννήσου ἀντὶ τὸ πολὺ τῆς Πελ. Ἡ σύν-

1) ἴδ. Lobeck ad Phryn. σ. 279. Krüger Gr. II. §. 47, 10, A. 3.

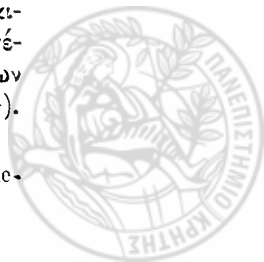

ταξίς αὕτη εἶνε γνησίᾳ ἀττικῇ, ἐν τῷ πεζῷ ὅμως συχνότερα ἢ ἐν τῇ ποιήσει. Συχνότατα τίθεται οὕτω τὸ ἥμισυ, πολλάκις δὲ καὶ τὰ πολλός, πλείων, πλείστος, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλα ὑπερθετικά· οἷον ὁ ἥμισυ τοῦ χρόνου. Αἰσχλ. Εὐμ. 406 «ἡμισυς λόγου». Θουκ. 5, 31 «ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς». Ξεν. Κύρ. 4. 5, 1 «πέμπετε ἡμῖν τοῦ πεπονημένου σίτου τὸν ἥμισον». 4. 5, 4 «τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις». Ἡρόδ. 1, 24 «τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβειν». 3, 105 «τὸν π.λέω τοῦ χρυσοῦ». Θουκ. 1, 30 «τοῦ χρόνου τὸν πλείστον». 2, 56 «ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν». 7, 3 «τὴν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρέταξε». Ξεν. Κύρ. 3. 2, 2 «πολλὴ τῆς χώρας». Ἰσχι. 2, 19 «περὶ ἧς οὕτως τὸν πλείστον τοῦ λόγου πεποιήται». Δημ. 42, 6 «ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ὁ μὲν πεπραμένος εἶναι τοῦ σίτου, ὁ δ' ἔνδον ἀποκείμενος» = μέρος τοῦ σίτου. Ἰσοκρ. 9, 41, «τὸν πλείστον τοῦ χρόνου». Θουκ. 1, 2 «τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν». Θουκ. 7, 25 «χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταχυώσεως ἡ κρούσιος». Ξεν. πολ. Λακ. 1. 5 «τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου» μ. σ. Haase. Πλ. συμπ. 209, a «μεγίστη καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως» μ. σ. Stallb. πολ. 416, b «τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας». νόμ. 689, d «ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ξυμφωνιῶν μεγίστη δικαιοτάτ' ἀν λέγοιτο σοφία». Ἰσοκρ. 4. 148 «τὴν ἀοίκητον τῆς χώρας». Καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν ἔτι ἀντων. Πλ. πολ. 595, a «τὸ μηδαμῆ παρδέχεσθαι αὐτῆς (τῆς ποιήσεως) ὅση μιμητικὴ» δηλ. ἐστίν, ἀντὶ ὅσον = μόνον, ἐφ' ὅσον αὕτη ἢ ποιήσ. εἶνε μιμ. Ξεν. οἰκ. 4, 8 «ὀπόσην τῆς χώρας».

d) Ἰδίχ δὲ ἡ ποιησις φιλεῖ νὰ ἀνυφοῖ εἰς οὐσιαστικά ἐπίθετα μεγάλης σημασίας, τὸ δὲ οὐσιαστικὸν νὰ προστιθῆ κατὰ γενικὴν ὡς ἐπίθετ. προσδ. Ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐλλ'ηπτέχ πολλάκις ὡς ἐμφαντικὴ περίφρασις ἀπλοῦ κυρίου ὀνόμ. Ἐν τῷ ἔπει τίθενται οὕτω τὰ ἐξῆς ἰδίχ οὐσιαστικά· βία, ἴη, μένος, σθένος, κῆρ ἀντὶ τῶν ἐπιθ. βίσιος, ἰσχυρός, κτλ.· οἷον *Αἰρείαιο βίη* (οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τραγικ.· οἷον *Κάστορος βία, Τυδέος βία, Πολυτελείου βία, Οἰρομάου βία* Πίνδ. Ο. 1, 88), «ἕς Τηλεμάχιο» (Nitzsch εἰς 6, 409), ἕς ἀρέμου (ἔτι δὲ καὶ «ἕς ἐδάμασσε βίης Ἡρακλείης» Ἡρόδ. θεογ. 332)· μένος Ἀλκινόοιο, Ἄρηος, ἡέλιου· σθένος Ἡετίωνος (οὕτω παρὰ Πινδ. σθένος ἀνδρῶν Ν. 11, 38· ἡμιόνων Ο. 6, 22· εἰρωνικῶς ὁ Πλάτ. περὶ τοῦ ἐκ Χαλκηδόνος ῥήτορος Θρασυμάχου «τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος» Φαίδρ. 267, c). Β, 851 «Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαίμενος, λάσιον κῆρ.» Οὕτω Ἡσδ. ἀσπ. 144 «ἐν μέσφ δὲ δράκοντος ἔην φόβος» = ὁ φόβος δράκων. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ λυρικοῖς ἰδίχ τὸ δέμας πρὸς δῆλωσιν ἐξόχου καὶ ἡγεμονικοῦ προσώπου. Εὐρ. Ἐκ. 724 «ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότην δέμας Ἀγαμέμνονος» προσέτι τὰ κἄρα, ὄμμα πρὸς δῆλωσιν ἀγαπητοῦ, προσφιλοῦς ἀντικειμέ-

νου, τὸ σέβας ἀντὶ σεβάσμιος, σεβαστός· ὄιον Σοφ. Οἰδ. τ. 1235 «τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κέρα» (οὕτω καὶ παρ' Ὀμ. 1, 407 «ἴππων ξανθὰ κέρηνα». Α, 500 «ἀνδρῶν πίπτε κέρηνα»). Σοφ. Τρ. 527 «τὸ δ' ἀμυρνεύκητον ὄμμα νέμγας». Αἰσχλ. Εὐμ. 845 «εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας». Σοφ. Οἰδ. τ. 830 «θεῶν ἀγνὸν σέβας». Οὕτω τὸ ὄρομα παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Εὐρ. Ὀρ. 1082 «ὦ ποθεινὸν ὄρομ' ὀμιλίας ἐμῆς, χαῖρε». Περαιτέρω τὰ, Πινδ. Π. 1, 72 «ὦ Τυρσάνων τ' ἀλαλατὸς νκυσίστογον ὕβριν ἰδὼν» = οἱ Τυρσανοὶ ἀλκλάζοντες. ἰδόντες». Ἄρρ. Πλ. 268 «ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν» = ἔπη χρυσᾶ. (Δὲν ἀνήκει ὁμῶς ἐνταῦθα τὸ παρ' Εὐρ. Βέκ. 389 «ὁ τῆς ἡσυχίης βίος» = ὁ ἐν ἡσυχίᾳ βίος). Ἐπιπικῶς, ὀλέθρου πείρατα Ζ, 143 = ὁ ἔσχατος ὄλεθρος. Δραματικῶς, Εὐρ. Ὀρ. 1217 «σὺ μὲν ἄνῳν . . παρθένου δέχου πόδα» = παρθένου ἀνελεθοῦσαν, μ. σ. Schaefer. Ἰππ. 661 «θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολῶν ποδὶ» = cum patre reverso reversus μ. σ. Walcken. Ἄρρ. θεσμ. 47 «θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὕλοδρόμων μὴ λυέσθων» = bestiae circumcursantes. Σοφ. Ἄντ. 43 «εἰ τὸν νεκρὸν ζῶν τῆδε κουφιεῖς χερσὶ» = κοινῶς μετ' ἐμοῦ, ἐπειδὴ ἐν τῇ λήψει πρέπει νὰ ἐνεργήσωσι αἱ χεῖρες Sehneidew. Ἐν τε τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιήσει ἡ λέξις χρῆμα τίθεται πρὸς ἔκφρασιν τμήματος μεγάλου, μεγάλης σημασίας· ὄιον Ἡρδ. 1, 36 «σοὺς χρῆμα μέγα» = ἐπίσημον, μέγα κομμάτι γοῖρου (Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34 «ἔλαφος, καλὸν τι χρῆμα»). Ἄρρ. σφ. 933 «κλέπτον τὸ χρῆμα τάνδρῶς» = ὁ ἄνθρωπος ὅλος σύγκειται πάντως ἐκ ληστειῶν. Θεόδωρ. 18, 4 «μέγα χρῆμα Λακκαίνων» = μέγα καλὸν αἰ Λάκκ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5 «σφενδονητῶν πᾶμπολύ τι χρῆμα». Εὐρ. Φ. 198 «φιλόψυχον γὰρ χρῆμα θηλυῶν ἔφυ» = ὄλον τὸ θῆλυ γέν. Ἄρρ. Ἀχ. 150 «ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέργεται». Θεσμ. 281. βέτ. 1278 κ.τ.λ., ἔξοχόν τι, εἰρωνικῶς Πλ. πολ. 567, e «μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα». Τὸ φύσις τινὸς τίθεται πολλὰκις περὶ πράγματος ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα, Πλ. συμπ. 186, b «ἡ φύσις τῶν σωματῶν τὸν διπλοῦν ἔρωτα τοῦτον ἔχει» = τὰ σώματα ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἰδιότητα. Φίλ. 30, b «ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμψανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν» = τὰ φύσει κάλλιστα. Φαίδρ. 251, b «ἦ (qua ratione) ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις ἄρδεται». Περαιτέρω τὰ, νῆες Ἀχαιῶν, κοῦροι Ἀχαιῶν Ὀμ. Πινδ. Ἰσ. 3, 54 «παίδεσσι Ἑλλάνων», ὅσοι Τρῶανδ' ἔδον». Ἀνδῶν παῖδες Ἡρδ. 1, 27· ἰδ. 5, 49. 7, 130 ὡς ἔκφρασις τῆς ὀλότητος ἔθνους τινός· οὕτω καὶ ἐπὶ τεχνητῶν καὶ πεπαιδευμένων, οἵτινες τὴν ἀπὸ τῶν γονέων αὐτῶν κληρονομηθεῖσαν τέχνην ἢ ἐπιστήμην ἐπαγγέλλονται, Πλ. νόμ. 769, b «οἱ ζωγράφων παῖδες». πολ. 407, e «οἱ παῖδες κῦτοῦ (Ἀσκληπιοῦ)» = οἱ ἱατροὶ¹⁾.

1) Ἰδ. Matthia II. 22. 430, 5 καὶ 430, b. Bernhardy σ. 51. Walcke-

§. 406. Προσθήκη ἢ προσθετ. προσδιορισμός.

1. Προσθήκη ἢ προσθ. προσδιορισμός καλεῖται οὐσιαστικόν, ὅπερ προστίθεται εἰς ἄλλο οὐσιαστικόν ἢ οὐσιαστικὴν προσωπ. ἀνωθυμίαν, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἐν τῷ ῥήματι κειμένην προσωπ. ἀνωθυμίαν, ὁμοιοπύτως, ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμός· ὅταν ὅμως τοῦτο ἦνε ὄνομα προσωπικόν, προστίθεται καὶ ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιάρθμως· ἴδ. §. 362, 1· ὁ εἰς δύο ἢ πλείονα οὐσιαστικὰ ἀναφερόμενος προσθ. προσδιορισμός τίθεται κατὰ πλήθυντικόν, ἐὰν οὗτος εἶνε ὄνομα περιεκτικόν· περὶ τῆς συντάξεως προσθετ. κατὰ πληθυντικὸν προσδιορισμοῦ σὺν οὐσιαστικῶ καθ' ἐνικὸν ἴδ. §. 362, 2. Ὁ προσθ. προσδ. ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ ὡς τὴν αὐτὴν τῷ ἀκριβέστερον προσδιοριστέῳ, καὶ παρίσταται ὡς τὸ ἐπὶ μέρος (εἰδικόν) πρὸς τὸ καθόλου (γενικόν). Κύρος, ὁ βασιλεύς· Τόμυρις, ἡ βασιλεία. Ἐγώ, ὁ βασιλεύς. Κύρος καὶ Κροῖσος, οἱ βασιλεῖς. Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7 «τὴν θυγατέρα, δεινὸν τε κάλλος καὶ μέγεθος ἐξέχων ὧδε εἶπεν». Θουκ. 1, 137 «Θεμιστοκλῆς ἦκω παρὰ σέ». Σοφ. Τρ. 1105 «ἄν . . τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρημαι τάλας, ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομακτένος, ὁ τοῦ . . Ζηνὸς αὐδήθεις γόνος». Εὐρ. Ἰππ. 1066 «ποτ' δ' ἦθ' ὁ τλήμων τρέφομαι;» Ἄνδρ. 1071 «οἷς ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἦκω τύχας». Λουκ. δικάλ. θε. 24, 2 «ὁ δὲ Μάϊος τῆς Ἀτλαντος διακοροῦμαι αὐτοῖς» (δηλ. ἐγώ, ὁ Μάϊος δηλ. υἱός). Ὅταν ἡ ταυτότης τοῦ προσθετ. προσδ. στηρίζεται ἀπλῶς ἐπὶ ὁμοιότητος, προστίθεται αὐτῷ τὸ ὡς· Α, 72 «οἱ δὲ λύκοι ὧς θῦνον». Ἡ χρῆσις τοῦ προσθ. προσδ. εἶνε παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ὀφόμεθα, ποικιλωτέρη ἢ ἐν ἄλλαις γλώσσαις.

Σημ. 1. Ἐὰν προσθ. προσδ. ἦνε ἔναρθρον ἀπαρέμφατον, ὁ Θουκυδίδης μεταχειρίζεται ἐν τισι χωρίοις τὴν αἰτιατικὴν τὸ, χωρὶς νὰ λαμβάνη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πτώσιν τῆς λέξεως, εἰς ἣν ὁ προσθ. προσδ. ἀνήκει· 7. 36 «τῆ τε πρότερον ἀμαθία τῶν κυβερνητῶν δοκούση εἶναι, τὸ ἀντίπρωρον ξυγκραῦσαι, μάλιστα' ἂν αὐτοὶ χρῆσασθαι». 67 «τῆς δοκίσεως προσγενημένης αὐτῶ, τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατίστους ἐνίκησαμεν» μ. σ. Ρορρ. 8, 87 «διαβοῆς ἕνεκα τῆς ἐξ Ἀλακεδαίμονα, τὸ λέγεσθαι, ὡς οὐκ ἀδικεῖ» οὕτως ἔχουσιν οἱ πλείστοι κώδ., ὀλίγοι μόνον τοῦ1).

Σημ. 2. Περὶ τῆς παραλείψεως τῶν λέξ. υἱός, παῖς, θυγάτηρ κ.τ.λ. ἐν τῷ προσθ. προσδ. ἴδ. §. 403, d' περὶ τοῦ προσθ. προσδ. ἀντὶ τῆς ἐπιθετικ. γενικῆς §. 402, e' περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ προσθ. προσδ. ἴδε τὴν περὶ ἄρθρου διδασκαλίαν.

naer ad Eur. Ph. 206. Passow καὶ Σακελλαρ. ἑλλ. λεξ. ἐν τῷ χρῆμ. α' περὶ τοῦ φύσις Stallb. ad Pl. Sympos 191, a καὶ Passow· περὶ τοῦ πατὸς ζωγράφων Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 720, b καὶ Φιλ. 36, d.—1) 18. Poppo εἰς Θουκ. 1. 1. σ. 114. Madvig Bemerkung. über einige Punkte der Gr. Wortflug. σ. 66.

2. Ὁ προσθ. προσδιор. τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τὴν προσδιοριστέαν λέξιν, δύναται ὅμως νὰ χωρισθῇ ταύτης καὶ δι' ἄλλης λέξεως, Ξεν. ἀν. 1. 6, 11 «εἰς τὴν Ἀρταπάτα σκηνην εἰσήθη, τοῦ πιστοτάτου τοῦ Κύρου σκηπτούχων». Τίθεται δὲ οὕτως πρὸ τῆς προσδιοριστέας λέξεως, ὅταν ᾖ σημαντικώτερος ταύτης. Ξεν. ἀν. 6. 5, 2 «ὄρθ' ἀετὸν αἰσιον ὁ μάντις Ἀρηξίω Παβρόξιοις» ἔνθα τὸ κύρ. ὄνομα εἶνέ τι δευτερευόν. Πλ. συμπ. 185, d «τὸν ἱκτρὸν Ἐρυξίμαχον» Δημ. 18, 38 «βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ., ἰδ. σημ. Kühners εἰς Κικ. Tusc. 5. 3, 90 «Scythes Anacharsis». Ἐνίοτε χωρίζεται ὁ προσθ. προσδ. τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ διὰ πολλῶν ἔτι λέξεων. Θουκ. 2, 12 «Μελήσιππον πρῶτον ἀποστέλλει ἐς τὰς Ἀθήνας, τὸν Διακρίτου, ἀνδρα Σπαρτιάτην». Ξεν. ἀν. 3. 4, 37 «καταλαμβάνουσι χωρίον ὑπερδέξιον οἱ βάρβαροι, ἧ ἔμελλον Ἑλληνες παριέναι, ἀκρορυχίαν ὄρους».

Σημ. 3. Ἐν τῇ ποιήσει, ἰδίᾳ δὲ παρ' Ὀμήρ., ὁ προσθετ. προσδ. κεῖται ἐνίοτε ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ προσθ. προσδ. ἐξηγητέα λέξις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τινοσ προσθήκη: 1). Β, 672 «Νηρέυς . . ἄγε τρεῖς νῆας εἰσας, Νηρεύς, Ἄγλατης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος, Νηρεύς ὄξ» 837. 850 «ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος, Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὑδωρ ἐπικίδναται αἶαν». (Περὶ τῆς ἐν τούτῳ ἀπαντώσεως ἐφείλεως ἰδ. §. 555, 3). Ὅμοιον τι συμβαίνει καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 121. 9, 73.

3. Ὅταν ἐν τῇ κτητικῇ ἀντωνυμ. προστίθεται προσθ. προσδ., κεῖται οὗτος κατὰ γενικήν, ἐπειδὴ ἡ ἀντωνυμ. αὕτη κεῖται ἀντὶ τῆς γενικῆς τῆς προσωπ. ἀντων., ὡς τοῦτο συμβαίνει παρὰ τε τῇ λατιν. ἐν τῷ ipse, καὶ τῇ γερμ. ἐν τῷ selbst, παρ' ἡμῶν δὲ ποτὲ μὲν διὰ γενικ. τῆς προσωπ. ἐκφέρεται καὶ ἄλλοτε καὶ διὰ τῆς κτητικῆς ἔτι, Grimm IV. σ. 358. Becker ausfür. Gr. 1. §. 168). Γ, 180 «δαήρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος» = «δικός μου (ἐμένα) τῆς σκύλλας. Ζ, 490 «τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε». ζ, 185 «τὰ σ' αὐτοῦ κῆδε' ἐνίσπες». ο, 262 «λίστομαι . . ὑπὲρ σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων». α, 7 «αὐτῶν γὰρ σφετέρησι ἀτασθαλίησιν ὄλοντο». Ρ, 226 «ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω». Σοφ. Οἶδ. κ. 344 «τὰμὰ δυστήνου κακά». Ἄρφ. Πλ. 33 «τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τὸν ταλαιπώρον βίον». Ἡρόδ. 6. 97 «ἄπιτε ἐπὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν» Πλ. συμπ. 194, b «τὴν σῆν ἀνδρείην ἀναβαίνορος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα καὶ βλέφαντος ἐναντίᾳ τοσοῦτ' θεάτρῳ». Δημ. 4, 7 «τὰ ὑμέτερο' αὐτῶν κομιεῖσθε» = recuperabitis. Οὕτω πως ἐξηγητέα καὶ ἡ γενικ. τοῦ προσθ. προσδ. παρ' ἐπιθέτοις κειμένους ἀντὶ τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς (§. 402, a). Εἶνε δὲ ταῦτα ἐπιθέτα παραγόμενα ἀπὸ προσωπικῶν κυρίων ὀνομάτων ἢ ἄλλων προσώπων. Β, 54 «Νεστορέη παρὰ νῆϊ Πυλιηγεῆος βασιλῆος». Ε, 741

1) Ἰδ. Kruger II. §. 57. 9. A. 1.

«ἐν δέ τε Γοργείῃ κεφαλῇ δειροῦτο πελώρου». Πλ. Λάχ. 179, a «παππῶρον ὄνομ. ἔχει τοῦμοῦ πατρὸς» = τοῦ πάππου ὄνομ' ἔχει, ὅστις ἦτο ἐμὸς πατήρ' ἀπολ. 29, b «Ἀθηναῖος ὢν πόλεως τῆς μεγίστης». Πλεοναστικῶς Ἡρδ. 9, 92 Δημόφρονος ἀνδρὸς Ἀπολλωνήτῳ, Ἀπολλωνήτης τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ». Περιέργον τὸ Ξεν. ἀν. 4. 7, 22 «γέβρα δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια».

4. Πολλάκις ὁ προσθ. προσδ. χρησιμεύει πρὸς ἐξήγησιν καὶ ἀκριβεστέρον προσδ. ἐννοίας γενικωτέρας. Θουκ. 3, 104 «τὴν περταετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια». Πλ. Γοργ. 524, b «ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτων δίσχυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος». Πολλάκις οὕτως ὁ προσθ. προσδ. ἀντωνυμίας τινός. Πλ. ἀπολ. 37, a «τούτου τιμῶμι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως» ἴδ. §. 469, 3. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ προσθ. προσδ. παρὰ τῇ λέξ. ὄνομα ἴδ. §. 356, 2· οὕτως ὁ προσθ. προσδ. καὶ ἐπὶ τῶν ποσοτικῶν προσδιορισμῶν ἴδ. §. 402, e. Περὶ τοῦ προσθ. προσδ. μετὰ ἀναφ. ἀντωνυμιῶν, ἴδ. §. 556, A. 2· περὶ τῆς ἀπαρεμφάτου ἢ ὀλοκλήρου προτάσεως ὡς προσθ. προσδιορισμός, ἴδ. §. 472, 1, c), καὶ μετ' ἀναφορικὸν τέλος ἴδ. §. 562, 2.

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ ἐπιξηγηματικοῦ προσθ. προσδ., ὅταν οὗτος πρέπη νὰ ἐαρθῇ ἐμφαντικώτερον, τίθεται ἐνίοτε τὸ λέγω, καὶ μάλιστα ἢ μετ' αἰτίας τιχῆς, ἢ δὲ ἐφέλεξ ὡς τινός μετ' ἐπαναλήψεως τῆς προηγουμένης πτώσεως. Δημ. 24, 6 «προσέκρουσ' ἀνθρώπῳ πονηρῷ. . . ᾧ τελευτώσα ὅλη προσέκρουσεν ἡ πόλις, Ἄνδρῶσι γὰρ λέγω». 8, 24 «πάντες. . . καὶ παρὰ Χίων καὶ παρὰ Ἐρυθραίων καὶ παρ' ὧν ἀνεκαστοὶ δύνωνται, τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντων λέγω, χρήματα λαμβάνουσι», 57, 24 1). ("Ὅμοιον παρὰ Πλ. Γοργ. 478, b «τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν ὧν λέγεις; Πῶλ. Τίμων λέγεις; Σωκρ. Χρηματιστικῆς, ἱατρικῆς; δίκης). Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ. 2) Cic. Ph. 8. 7, 20 «hesternns dies nobis, consularibus dico, turpis illuxit. Οὕτω πως παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐφαίρεται τὸ κύριον ὄνομα. Αἰσχλ. Ἄγ. 1005 «εἶσω κομίζου καὶ σύ, Κκσσάνδραν λέγω» Σοφ. Φιλ. 1261 «οὐ δ' ᾧ Ποιάντος πατ, Φιλοκτῆτην λέγω». Αἴ. 569 «Τελαμῶνι δεῖξει μητρὶ τ', Ἐριβοῖα λέγω». μ. σ. Lobeck. Ἄντ. 198 «τὸν δ' αὖ ξύναμον τοῦδε, Πολυνεῖκη λέγω». Τρ. 9 «μνηστῆρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω». Εὐρ. Βάκ. 913 «σε τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἀ μὴ χρεῶν ὄραν. . . Πενθέα λέγω».

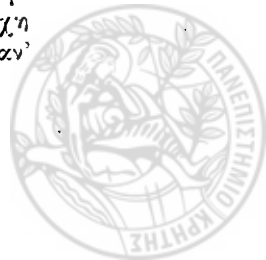
Τὸ οὐσιαστικόν, τὸ εἰς ἄλλο οὐσιαστικόν ὡς προσθετικ. προσδιορισμός προστιθέμενον, δηλοῖ πολλάκις τὴν αἰτίαν ἢ ἀποτέλεσμα, προσερχόμεν. ἐκ τῆς ἐν τῇ προτάσει ἐκφραζομένης πράξεως³⁾ (ἴδ. ἀριθ. 6 καὶ §. 411, 1). Δ, 155 «θάνατον νύ τοι ὄρμι' ἔτχμνον» = ἔκαμα σπονδάς πρὸς θάνατον, ἦτοι πρὸς τὴν σὴν ἀπώλειαν. Σοφ. Οἰδ. κ. 984 «αὐτῆς ὄνειδος πατῆδας ἐξέφυσέ μοι» =

1) ἴδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 569.—2) ἴδ. Kühner Lat. Schulgr. §. 109, Σημ. 11. καὶ εἰς Κικ. Tusc. 5, 36, 105.—3) ἴδ. Matthia II. §. 428, 1. §. 433, A. 3. Pflugk ad Eur. Hel. 77. Monk ad Eur. Alc. 7.

πρὸς ὄνειδος αὐτῆς. Ἦλ. 130 «ἤκετ' ἐμῶν κυμάτων παραμύθιον» ὡς παρχμυθία, πρὸς παρχμ. Εὐρ. Ὀρ. 814 «ὁπότε χρυσείας ἕρις ἀρνὸς ἤλυθε Τξανταλίδαις, οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφάγια γενναίων τοκέων». Φοίν. 1352 «οἶον τέρμον», Ἰοκάζστη, βίου γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοῦς ἔτλης» = ὥστε τοιοῦτον τέρμονα βίου γάμων τε τῶν σῶν εἶναι, Σφ. αἰνιγ. ἔτλης. Ἐκ. 1075. Μ. 194. 597. 1322. Ἡρδ. 2, 155 «τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς ἄλλος ἐπικέσεται λίθος» = ὡς ἐπιστέγ., ἵνα χρησιμεύῃ δηλ. ὡς ἐπιστέγ. Πλ. νόμ. 903, b «ἐπωδῶν προσδεύσθαί μοι δοκεῖ μύθων ἔτι τινῶν» = ὡς ἱατρικῶν, ἵνα ὦσιν ἱατρικῶν. Πρωτ. 316, e «τῆς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήτο». Καὶ μετὰ τοῦ ὡς, παρὰβολικῶς, Πλ. Πρωτ. 316, b «οἰκλήματι ὡς ταμειῶ ἐχρήτο». Οὕτω λέγεται, τοῦτω χρῶμαι πιστῶ φίλῳ = ὄντως ἔχω τοῦτον πιστὸν φίλον· τὸ δὲ, τοῦτω χρῶμαι ὡς πιστῶ φίλῳ = νομίζω, ὅτι ἔχω τοῦτον πιστὸν φίλον⁴). Καὶ ὅμως τὸ ὡς δύναται νὰ παρλειφθῇ καὶ ἐπὶ τῆς πραγματικῆς παραβολῆς, Δημ. 43, 83 «νομίζετε δὴ τὸν παῖδα τοῦτον ἰκετηρίαν ὑμῖν προκεῖσθαι ὑπὲρ τῶν τετελευτηκότων».

6. Ἐνίοτε ἐν ὀλοκλήρῳ προτάσει ἢ ἐν πλείοσι λόγοις τῆς προτάσεως οὐσιαστικὸν κατ' ὀνομαστικὴν ἢ αἰτιατικὴν ἀποβαίνει προσθ. προσδ., καὶ μάλιστα κατ' ὀνομαστ. μὲν ἢ αἰτιατ. ἀν ὀνομαστ. ἢ αἰτιατ. προηγῆται, ὅταν ὁ προσθ. προσδ. ἐκφράξῃ κρίσιν, γνώμη· κατ' αἰτιατικὴν δέ, μὴ ἐξεταζομένης τῆς προηγουμένης πτώσεως, ὅταν ὁ προσθ. προσδ. δηλοῖ τὸ ἐκ τίνος προερχόμενον, ἢ τοι τὸ ἀποτελεσμα, τὸ σκοποῦμενον ἢ σκοπὸν (ἴδ. ἀριθ. 5 καὶ §. 410, Α. 7)-a) Εὐρ. Ἡράκλ. 71 «βιζζόμεθα καὶ στέφη μίχινεται, πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία». Ὀρ. 499 «ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον πληγῆς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς (= caesus a filia mea) ὑπὲρ χάρα, αἰσχιστοῦ ἔργον». Ἡρ. μαιν. 323 «ὡς μὴ τέκνα εἰσίδωμεν, ἀνόσιοι θεῶν, ψυχορῆχοῦντα». Ὀρ. 727. Ἰππ. 815. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Πλ. Γοργ. 507, e «ἀνήνυτον κακόν.-b) Ω, 735 «ἢ τις Ἀχαιῶν ῥίψει (δηλ. αὐτὸν) χεῖρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον» = ὥστε λυγ. ὄλ. εἶναι, Λ, 28 «ἄς τε Κρονίων ἐν νεφεῖ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων» (P, 548 «Ἴριν.. τέρας ἔμμεσαι»). Αἰσχλ. Ἀγ. 217 «ἔτλη θυτῆρ γενέσθαι θυγατρὸς, ποταμῶν ἀρωγὰν (= ὥστε εἶναι ἀρωγὰν). 1394 «οὐ τοῦτον ἐκ γῆς λέμων ἀρωγὰν» (= ὥστε εἶναι ἀρωγὰν). Πίνδ. Ο. 11, τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν, μισμμάτων ἀποιτα». Πίνδ. Ο. 11, 78 μ. σ. Disson. Εὐρ. Ὀρ. 1105 «Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν». 843, 962. Ἰφ. τ. 225 «αἰμορῶντων δυσφῶρμιγα ξείνων αἰμάσσοις ἄταρ βωμοῦς» δηλ. αἰμάσ. βωμοῦς, δυσφ. αἰμορ. ξείν. ἄταν = πληροῦσα τοὺς βωμοῦς αἵματος, λυπηρὰ τύχη τῶν καθημαγμένων ξένων. Ἦλ. 1261 «Ἀλιρρόθιον ὄτ' ἔκταν»

4) ἴδ. Kühner εἰς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 12.

τε. Αάχ. 191, b «καὶ οὐ, τὸ τῶν Σκυθῶν, ἰσπείων πέρι λέγεις» = id quod Scytharum moris est. Πλ. πολ. 462, d «καὶ, τοῦτο δ' ἔρωτες, τοῦ τοιούτου ἔγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ» μ. σ. Stallb. Θεαίτ. 172, d τοῦτο δ' οὐ εἶπεις.

Σημ. 9. Ὅταν αἱ ἐκφράσεις, τὸ δὲ μέγιστον, τὸ δὲ ἔσχατον κ.τ.λ. πρέπει νὰ ἐξαρθῶσιν ἐμφραντικώτερον, τότε ἢ ἀνυψοῦνται εἰς κυρίαν πρότασιν, ἐν ᾗ προσηνοτέον τὸ ἐστίν, ἢ μεταβάλλονται εἰς ἐπιθετικὴν πρότασιν, ἢ δὲ κυρία πρότασις ἀποβαίνει δευτερεύουσα (οὐσιαστικὴ ἢ ἐπιβόηματικὴ πρότ.), ἢ αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμφ. ἢ προστίθεται αὕτη μετὰ τοῦ γάρ καὶ ὡς γραμματικῶς κυρία πρότ. α) Πλ. Φαίδ. 66, d «τὸ δὲ ἔσχατον πάντων» (δηλ. ἐστίν), ὅτι θόρυβον παρέχει», Λυσ. 27, 12 «τὸ δὲ πάντων ὑπερφυστάτων. ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἰδίους οἱ ἀδικούμενοι θακρούσαι, ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις κτλ.» - β) Πλ. πολ. 491, b «ὁ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι. . ἐπηγέσαμεν» δηλ. τοῦτο ἐστίν, ὅτι, Stallb. Εὐθύδ. 304, c «ὁ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα προσήκει ἀκοῦσαι, ὅτι οὐδὲ τὸ χρηματίζεσθαι φατὸν διακωλύειν οὐδέν». Λυσιδ. 204, d μ. σ. Stallh. Ἴσοκρ. 4, 176 «ὁ δὲ πάντων καταγελαστότατον, ὅτι τῶν γεγραμμένων. . τὰ χεῖριστα τυγχάνομεν διαφυλάττοντες». 6, 56 «ὁ δὲ πάντων σχετιώτατον, εἰ. . ἑαθυμότεροι τῶν ἄλλων βουλευσόμεθα περὶ τούτων». Λυσ. 19, 33 «ὁ δὲ πάντων δεινότερον, τὴν ἀδελφὴν ὑποδείξασθαι παιδία ἔχουσαν πολλὰ κτλ.» - γ) Ψευδο. Ἴσοκρ. 17, 14 «ὁ δὲ πάντων δεινότερον κατεγγυῶντος γάρ Μενεξένου. . τὸν παῖδα, Πασίων αὐτὸν ἐπτά ταλάντων διηγγυήσατο» ἴδ. Λυσ. 3, 39.

Σημ. 10. Οὕτω προτάσσονται προτάσεις ἢ μέλους προτάς. καὶ αἱ ἐκφράσεις, οὐοῖν θάτερον = ἐν τῶν δύο, ἀμφοτέρω, ἀμφοτέρα οὐδέτερον πᾶν τοῦναντίον ταῦτόν τοῦτο καὶ τὰ ὅμ. ὡς προσθ. προσδιορισμῶ. Γ, 179 «Ἀγαμέμνων, ἀμφοτέρω, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής», παρ' Ὀμήρῳ ἀποβαίνει ἐπιβόημα καὶ πρό τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. Ν, 166 «χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφοτέρω, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέειξεν». Δ, 60 «πρεσβυτάτην. . ἀμφοτέρω, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκλιτις κέκλημαι». Πλ. Θεαίτ. 187, b «ἐὰν οὕτω δρώμεν, οὐοῖν θάτερα, ἢ εὐρήσομεν, ἐφ' ὃ ἐρχόμεθα, ἢ ἤτιον οἰησόμεθα εἰδέειν, ὃ μηδαμῇ ἴσμεν». Ἀνδοκ. 2, 7. Δημ. 18, 171 «τοὺς ἀμφοτέρω τῶντα, καὶ εὔνοους τῇ πόλει καὶ πλουσίους».

7. Εἰς τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ἐκφράζον πλειονότητα προστίθεται πολ- λάκις μία ἢ καὶ πλείους οὐσιαστικαὶ ἀντωνυμίαι, δηλοῦνται τὰ μέρη τῆς πλειονότητος ἐκείνης, ὡς προσθετικὸς προσθ. καὶ ὁμοιαπτότως ἐκείνη (appositio partitiva ἢ distributiva, μεριστικὸς ἢ διανεμητικὸς προσθ. προσδιορισμῶς). Ἐν τῇ οὐα δ' ἰδίῳ ἀνήκουσιν αἱ λέξεις ἕκαστος, ἑκάτερος, πᾶς, ὁ μὲν. . ὁ δέ, οἱ μὲν. . οἱ δέ (παρ' Ὀμήρ. ὁ δὴνικὸς μόνον καὶ ὁ πληθ., οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐνικ. ὁ μὲν, ὁ δέ), ἄλλος ἄλλος = alius alium εἰς τοῦτον, ἄλλος ἐκείνον, εἰς τὸν ἄλλον, ἢ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐναλλάξ· ἄλλος ἄλλοθεν = alius aliunde, εἰς ἐκ τούτων, ἄλλος ἐξ ἐκείνων ἢ ἐξ ἄλλου μέρους. Τὸ ὑποκείμενον, τὸ τὸ ὅλον δηλοῦν, δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κατηγορουμένῳ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, αὐτοί). Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ἐξαιρεται τὸ ὅλον ἐμφραντικώτερον, ὅταν ὅμως τὸ ὅλον κῆται κατὰ γενικὴν, ἐξαίροντι τὰ μέρη ἔτι μᾶλλον. Η, 175 «οἱ δὲ κληρὸν ἐσημῆναντο ἕκαστος». 1, 311 «ὡς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος». Α, 571 «τὰ δὲ δοῦρα. . ἄλλα μὲν. . πολλὰ δὲ

κτλ.» α, 424 «δὴ τότε κακείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος» = *suam quisque domum se contulerunt*. Ἡσδ. ἔργ. 161 «τοὺς μὲν πόλεμος.. τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ.. ὤλεσε.., τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσιν.. ἐς Τροίην ἀγαγών», Ἡρδ. 3, 158 «ἔμενον ἐν τῇ ἑωυτοῦ τάξει ἕκαστος» = *in suo quisque ordine manserunt*. (Ἡρδ. 6, 111 «τὸ στρατόπεδον ἐξισούμενον τῷ Μηδικῷ στρατοπέδῳ τὸ μὲν αὐτοῦ μέσον ἐγένετο ἐπὶ τῆς ὀλίγας.. τὸ δὲ κέρας ἐκάτερον ἔρρωτο πλήθει» τὸ αὐτοῦ προσετέθη ἐξ ἀμελείας). Θουκ. 1, 89 «οἰκίαι αἱ μὲν πολλὰ ἐλεπτώκεσαν, ἀλλὰ δὲ περιῆσαν». 2, 47 «Πελοποννήσιοι καὶ οἱ σύμμαχοι τὰ δύο μέρη ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικὴν». 51 «ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπειὰς ἀναπιμπλάμενοι (συμμετέχοντες τῆς νόσου) ἔθνησκον». Διπλῆ διαίρεσις. 7, 13 «οἱ ξένοι οἱ μὲν.. ἀποχωροῦσιν, οἱ δὲ ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τὸ πρῶτον ἐπαρθέντες.. οἱ μὲν ἀπέρχονται, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι δύνανται.., εἰσὶ δ' οἱ.. ἀφῆρηνται». Ξεν. πολ. Λακ. 6, 1 «ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος καὶ παίδων καὶ οἰκετῶν καὶ χρημάτων ἄρχουσι» = *suis quisque liberis imperant*. ἀπομν. 2. 7, 1 «ἀὰς ἀπορίας τῶν φίλων τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο (Σωκράτης) γνώμῃ ἀκείσθαι, τὰς δὲ δι' ἔνδειαν διδασκῶν κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν». Πλ. Φαίδ. 255, c «πηγὴ.. ἡ μὲν ἐς αὐτὸν ἔδω, ἡ δὲ.. ἀπόρρεῖ». Δημ. 18. 182 «Ἐλληνίδας πόλεις ἄς μὲν (= τὰς μὲν) ἐμφορούροις ποιεῖ.., τινὰς δὲ.. κατασκάπτει». Χαρμ. ἐν ἀρχ. «καὶ με ὡς εἶδον εἰσιόντα ἐξ ἀπροσδοκῆτος, εὐθύς ἡσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν». Οὐχ ἦττον ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει τὸ κατηγορούμενον δὲν συμφωνεῖ ἐνίοτε πρὸς τὸ κυρίως ὑποκείμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ προστεθειμένον ἕκαστος, πᾶς κ.τ.λ.» Π, 264 «οἱ δὲ (σφῆκες) ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες πρόσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι». Εὐρ. Ἡρ. μιν. 197 «ὄσοι δὲ τόξοι χεῖρ' ἔχουσιν εὐστοχον.. ἀρεῖς.. ἀμύνεται». Ξεν. ἀν. 1. 8, 9 «πάντες οὗτοι κατὰ ἔθνη ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκαστον ἔθνος ἐπορεύετο». 2. 1, 15 «οὔτοι μὲν.. ἄλλος ἄλλα λέγει». ἐλλ. 1. 7, 5 «οἱ στρατηγοὶ βραχέα ἕκαστος ἀπελογήσατο». Πλ. πολ. 346, d «καὶ ἄλλαι πάσαι (τέχναι) τὸ αὐτῆς ἐκάστη ἔργον ἐργάζεται». Γοργ. 503, e μ. σ. Stallb. Ὁ διαιρετικὸς προσθ. προσδ. ἔχει πολλάκις παρ' ἑαυτῷ μετοχήν. 1, 656 «οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας.. σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν». Θουκ. 6, 62 «οἱ λοιποὶ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοί.. δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ στρατεύματος καὶ λαγῶν ἐκάτερος ἔπλεον» 7, 70 «ἦρχον δὲ Σικανὸς μὲν καὶ Ἀγλάθαρχος κέρας ἐκάτερος τοῦ παντὸς ἔχων». Πλ. πολ. 488, b. Ξεν. ἀν. 3. 1, 25 «ἐνιοὶ φοβούμενοι, μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσιν, ὑπὸ τοῦ φόβου προαποθνήσκουσιν, οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτούς, οἱ δὲ ἀπαρχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι». Κύρ. 3. 1, 3. Ἡρδ. 3, 82 «αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι.., ἐς ἔρθεα μεγάλα ἀλλή-

λοισι ἀπικνέονται». Μετὰ προσθήκης καὶ τῆς δικαιρετικῆς γενικῆς, Ξεν. Κύρ. 4, 5, 37 «καὶνὰ γὰρ ἡμῖν ὄντα τὰ παρόντα πολλὰ αὐτῶν ἐστὶν ἀσύντακτα».

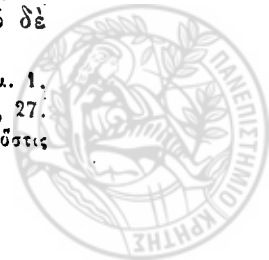
8. Ἐνταῦθα ἀντίκλιτον καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς ἔπεται μετὰ τὸ κύριον ὑποκείμενον καὶ ἕτερον κατ' ὀνομαστικὴν ὑποκειμ. ἐκπεφρασμένον δι' ἰδίου οὐσιαστικοῦ, ὅπερ ὅμως ἀποτελεῖ μέρος μόνον ἐκείνου, προστίθεται δὲ τῷ ἐνὶ ἡ ἑτέρ. τῶν ὑποκειμ. μετοχῇ¹⁾. Γ, 211 «ἀμφὼ δ' ἐχομένω γεραιώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς». Κ, 224 «σύν τε δὴ ἐρχομένο καὶ τε πρὸ δ τοῦ ἐνόησεν». ω, 483 «ἔρκια πιστὰ ταμύρες δ μὲν βκτιλευέτω αἰεί.» ι, 462 «ἐλλθόντες (δηλ. ἡμεῖς) δ' ἠβκιδν ἀπὸ σπειούς τε καὶ αὐλῆς πρῶτος (δηλ. ἐγὼ) ὑπ' ἀρνείου λυβμην, ὑπέλυσα δ' ἑτέρους». Θουκ. 4, 118 «ἐκκλησίαν δὲ ποιήσαντας τοὺς στρατηγούς.. βουλευσασθαι Ἀθηναίους». 4, 73 «οἱ Μεγαρῆς.. ἡσύχζον λογιζόμενοι καὶ οἱ ἐκείνων στρατηγοί». Ξεν. ἀν. 2, 2, 8 «ἐν τᾶξει (οἱ Ἑλληνες) θέμενοι τὰ ὅπλα συνήλθον οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων πρὸς Ἀριαίον». ἑλλ. 2, 3, 54 «ἐκεῖνοι (οἱ τριάκοντα) εἰσελθόντες.. εἶπε μὲν ὁ Κριτίας».

Σημ. 11. Ἐπὶ τῆς κείται ἐνίοτε δικαιρετικὸς προσθ. προσδ., ἐνθα μετὰ προηγούμενον ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον ἔπεται οὐσιαστικὸν μετὰ μετοχῆς, ὅπερ ἐμπεριέχεται (ἢ μέρος ἐκείνου 2). Ἡρδ. 2, 133 «ταῦτα ἐμχανάτο θέλων τὸ μαντήιον ψευδόμενον ἀποδέξαι, ἵνα οἱ δοῦδκα ἔστα ἀντ' ἐξέτιον γένηται, αἱ νύκτες ἡμέραι ποιεύμεναι» αἱ νύκτες ἡμέραι λογιζόμεναι. 2, 41 «τοὺς ἔρσνας (βοῦς) κατορύσσοσι, τὸ κέρας τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφοτέρα ὑπερέχοντα» καὶ 48, 4, 71 «ἀναλαμβάνουσι τὸν νεκρὸν, κατακεκρωμένον μὲν τὸ σῶμα, τὴν δὲ νηδὺν ἀνασχοισθεῖσαν κτλ.» Θουκ. 5, 3 «τὸ δὲ ἄλλο ἐκομίσθη ὑπ' Ὀλυνθίων, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς», οἱ λοιποὶ αἰχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ὀλ., ὥστε ἀντηλλάγησαν ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 12 «μετὰ δὲ τοῦτο ἄλλο τρίτον ἄρμα ἐξήγετο, φοινικίαι καταπιπταμένοι οἱ Ἴπποι» ἴδ. σημ. 13.

9. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντως θεωρίας στηρίζεται τὸ ἐν τῇ ποιήσει, ἰδίχ δὲ τῇ ἐπικῇ, σπκνίως ὅμως ἐν τῷ περὶ ἄπαντῶν σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος καλούμενον, καθ' ὃ ἐνὶ ῥήματι παράκεινται ἀλλήλοις ὁμοιοπτώτως δύο ἀντικείμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον παρίστησι τὸ ὅλον ἀντικείμενον, τὸ δὲ ἕτερον τὸ μέρος αὐτοῦ, πρὸς δὲ μέρος ἀμέσως ἀπευθύνεται ἢ ἐνέργειαι τοῦ ῥήματος. Ἐν τῷ ὅλῳ δηλοῖ πλειονότητα, δύναται νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὸ καὶ διαρευητικὸς προσθ. προσδιορισμός. Α, 240 «τὸν δ' ἄορι πληζ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖχ». 250 «κρτερὸν ῥα ἐ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κκσιγνήτοιο πεσόντος». Ν, 615 «ὁ δὲ προσίοντα μέτωπον (ἤλασεν)». Π, 465 «τὸν βάλει ρείλαιρα κατὰ γαστέρα». 467 «ὁ δὲ

1) ἴδ. Richter de anacol. Gr. I. σ. 8. Porpo εἰς Θουκ. Π. I. Τόμ. 1. σ. 107. καὶ Π. III. Τόμ. 3. σ. 231. Kühner εἰς Ξεν. ἀνάβ. 1. 8, 27.

2) ἴδ. Wentzel absolute Partizipialkonstr. Glogau 1857 σ. 27, ὅστις οὐχὶ ὀρθῶς ὑπολαμβάνει τὴν τοιαύτην σύνταξιν ὡς ἀπόλυτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

§. 407. Περί τῆς ἀντικειμενικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

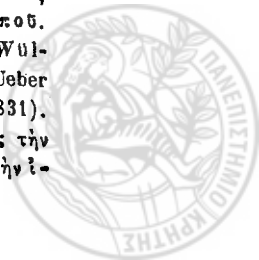
Ὡς ἡ ἐπιθετικὴ τῆς προτάσεως σχέσις χρησιμεύει πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου ἢ ἐν γένει ἐννοίας οὐσιαστικοῦ, οὕτω καὶ ἡ ἀντικειμενικὴ τῆς προτάσεως σχέσις χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν ἢ ἀκριβέστερον προσδ. τοῦ κατηγορουμένου. Ὑπὸ τὴν λέξιν ἀντικείμενον νοοῦμεν ἐνταῦθα ἐν εὐρυτέρῳ σημασίᾳ πᾶν ὅ,τι οἶον ἐν ἀντικείμενῳ τῷ κατηγορουμένῳ (= *objectum est*), ἢτοι ἀναφέρεται πρὸς τὸ κατηγορούμενον καὶ συμπληροῦ αὐτό, ἢ ἀπλῶς ἀκριβέστερον τὸ προσδιορῶν. Αἱ ἀντικειμενικαὶ ἀναφοραὶ, καθ' ἃς τὸ ἀντικείμενον παρίσταται πρὸς τὸ κατηγορούμενον, εἶνε αἰτιολογικαί, ἢ τοπικαί, ἢ χρονικαί ἢ τοῦ εἶδους καὶ τρόπου (τροπικαί). Δηλοῦ δὲ ταύτας ἡ γλῶσσα α) διὰ πτώσεων, β) δι' ἐμπροθέτων πτώσεων, γ) δι' ἀπαρεμφάτου, δ) διὰ μετοχῶν καὶ ε) δι' ἐπιρρήματων. Τὸ ἀντικείμενον συμπληροῦ τὴν ἔννοιαν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπαιτοῦντος κατ' ἀνάγκην ἀντικείμενον πρὸς συμπλήρωσιν ἐκτουτοῦ ὅσον γράφω ἐπιστολήν, ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς, δμυλῶ τιτι, ἐμπειρός εἰμι τῆς τέχνης, ἐπιθυμῶ γράφειν. Τὸ ἀντικείμενον προσδιορίζει τὸ κατηγορούμενον ἀκριβέστερον, ὅταν τοῦτο δὲν ἀπαιτῆ πρὸς συμπλήρωσιν ἐκτουτοῦ τὸ ἀντικείμενον κατ' ἀνάγκην· γίνεταί δὲ τοῦτο διὰ τῶν προσδιορισμῶν τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, βαθμοῦ, μέσου, εἶδους καὶ τρόπου ὅσον βαδίζω εἰς τὴν πόλιν· τοῦ ἔαρος θάλλει τὰ ἄρθα· καλῶς γράφει· φθῶ ἀπῆλθον· γελῶν εἶπε τὰ ληθές.

I. Διδασκαλία περὶ τῶν πτώσεων¹⁾.

§. 408. Σημασία τῶν πτώσεων.

1. Ἡ ἑλλ. γλῶσσα ἔχει τρεῖς πτώσεις, δι' ὧν ἐκφέρονται ἀντικειμενικαὶ ἀναφοραὶ (ἢ λέξεις ἀντικείμενον ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν

1) Γνωμαὶ πολὺ διάφοροι ἐξηγήθησαν παρὰ τῶν γραμματικῶν περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν πτώσεων. Ἐν τῇ νεωτέρῃ ἐποχῇ ἐπεκράτησεν ἰδίᾳ ἡ ἰδέα, ὅτι αἱ πτώσεις δηλοῦσι τὰς τοπικὰς ἀναφορὰς τοῦ πόθεν, εἰς ποῖον μέρος (πόσε, ποῖ) καὶ τοῦ ποῦ, ἢτοι ἡ μὲν γενικὴ τὴν ἀναφορ. τοῦ πόθεν, ἡ δὲ αἰτιατικὴ τοῦ εἰς ποῖον μέρος (ποῖ), καὶ ἡ δοτικὴ τὴν τοῦ ποῦ. Ἐπισημότεροι ζηλωταὶ καὶ προστάται τῆς διδασκαλίας ταύτης εἶνε ὁ Wullner (Bedeutung des sprachl. Kasus, Münster 1827), καὶ ὁ Hartung (Ueber die Bildung u. Bedeutung der Kasus in der Gr. u. Lat. Sp. Erlangen 1831). Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τῆς Γραμμ. ταύτης ἀπέκλινα πρὸς τὴν δέαν αὐτῶν, ὕστερον ὅμως ἀνεγνώρισα τὸ ἐσφαλμένον αὐτῆς, λαβὼν τὴν ἐ-

μένης ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ἢ ἐξ ὑποκειμένου, κατηγορουμένου καὶ ἀντικειμένου, διὰ τῆς εἰς ἓν ἐνώσεως τοῦ τε συντάσσοντος καὶ τοῦ συντάσσομένου οὐσιαστικοῦ, καὶ μεταχειρισθῆ οὕτω αὐτὴν πρὸς ἔκφρασιν ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσ. (§. 400, b)· οἷον τὸ τοῦ ῥόδου ἄνθος· ἢ τοῦ πατρὸς φιλία (ἢ ἀγάπ. τοῦ πατρὸς ἢ ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀγ.), ἄτινα προῆλθον ἐκ τῶν, τὸ ῥόδον ἀνθεῖ· καὶ ὁ πατὴρ φιλεῖ, ἢ φιλῶ τὸν πατέρα. Διὸ πρὸς δῆλωσιν τῆς σχέσεως ταύτης ἐσχηματίσθη ἴδιος πτωτικὸς τύπος.

Σημ. 1. Ἡ ὀνομαστικὴ, ἡ πτώσις τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἡ πρὸς ταύτην πολλὰχῶς συμφωνοῦσα κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν κλητικὴ δὲν ἐκφράζουσι ἀντικειμενικὴν ἀναφοράν, διὸ καὶ ἀνεπιτόχθησαν ἐν τῇ περὶ τοῦ ὑποκειμένου διδασκαλίᾳ (§. 351--357).

Σημ. 2. Λόγος δέ, διὰ τί ἡ χρῆσις τῶν πτώσεων νὰ ἦνε πολλὰχῶς διάφορος ἐν ταῖς διαφόροις γλώσσαις, εἶνε, ὅτι τὰ διάφορα ἔθνη κατὰ διάφορον εἶδος καὶ τρόπονον νοοῦσι καὶ ἀντιλαμβάνονται τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεως τῶν ἐνοιῶν. Οὕτως οἱ μὲν Ἕλληνες πολλὰ ῥήματα ὑπολαμβάνοντες μεταβατικὰ συντάσσον αἰτιατικῆ, ἄλλα δὲ ἔθνη ὑπολαμβάνοντα τὰ αὐτὰ ὡς ἀμετάβατα συντάσσουσι δοτικῆ ἢ μετὰ πτώσ. ἐμπροθέτ. "Ὅταν π. γρὸ μὲν Ἕλληνα λέγει βλάπτω σε, ὁ δὲ Ῥωμαῖος nocere tibi καὶ ὁ Γερμ. ich schade dir, ἐκφράζεται μὲν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς συντάξ. τὸ αὐτὸ περιεχόμενον κατὰ διάφορον ὅμως τρόπον· ὁ μὲν Ἕλληνα ὑπολαμβάνει τὸ ῥῆμα μεταβατικόν, ὁ δὲ Λατίνος καὶ Γερμανὸς ἀμετάβατον· ἡ αἰτιατικὴ ἐκφράζει ἀπλῶς τὸ συμπληροῦν ἀντικείμενον, διὰ τῆς δοτικῆς ὅμως παρίσταται ἡ σχέσις τοῦ ὑποκειμένου πρὸς τὸ ἀντικείμενον ὡς τι ἀμοιβαῖον καὶ ζωηρότερον. Ἡ γερμανικὴ ἰδίᾳ γλῶσσα διαφέρει τῆς ἑλληνικῆς πολὺ, διότι ἐν ᾧ αὕτη ἐν πλείοταίς περιπτώσεσιν ἀρκεῖται εἰς τὰς ἀπλᾶς πτώσεις, ἐκείνη μεταχειρίζεται αὐτὰς ἐμπροθέτως, ἐπειδὴ ἴδιον ταύτης εἶνε (τῆς. γερμ.) ὡς γλώσσης κριτικῆς, νὰ δηλοῖ ἐν τῇ συνδέσει τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ τὴν λογικὴν σχέσιν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς. Οὕτως οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες μεταφράζομεν τὰ, χαίρω τῇ νίκῃ, ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς, χαίρω διὰ τὴν νίκην, ἐπιθυμῶ τὴν ἀρετὴν ἢ σπεῦδι πρὸς τὴν ἀρετὴν, δηλοῦντες τὴν μὲν νίκην ὡς ἀτίαν τῆς χαρᾶς, τὴν δὲ ἀρετὴν ὡς σκοπὸν τῆς ἐφέσεως, ἐπιθυμίας.

A. Αἰτιατικὴ (§. 408, 2).

§. 409. a) Αἰτιατικὴ μετὰ ῥημάτων μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβ. ὡς μεταβατ. λαμβανομένων.

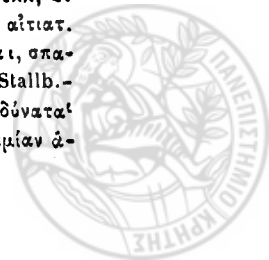
1. Ἡ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς ὡς ἀντικείμενον μεταβατικοῦ ῥήμ. παρ' Ἑλλήσι συμφωνεῖ πρὸς τὴν παρ' ἄλλοις ἔθνεσι, διαφέρει δὲ μόνον καθ' ὅτι ἡ ἑλλ. γλῶσσ. πολλὰς ῥηματικ. ἐνοιῶς ὑπολαμβάνει μεταβατικὰς, ἐνῶ παρ' ἄλλαις γλώσσ. αὐταὶ εἶνε ἀμετάβατοι καὶ συντάσσονται δοτικῆ ἢ ἐμπροθέτως. Πολλὰ ῥήματα ὑπολαμβάνονται ὅτε μὲν μεταβατικὰ καὶ ἄλλοτε ἀμετάβατα· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ῥήματα, ἄτινα ἐν τῇ ἑλληνικῇ κανονικῶς ἀμετάβατα ὄντα ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐνίοτε μεταβατικὰ καὶ συντάσσονται αἰτιατικῆ.

1) Τὰ ῥήματα ὠφελεῖν· ὀνιράναι· ἀρέσκειν (συνήθως ἔμως δοτικῇ ἰδ. Σημ. 1)· προσίεται μέ τι=μοῦ ἔρχεται, μοῦ πηγαίνει τι, διό μοι ἀρέσκει *capit me aliquid*· ἀραρίσκειν ποιητ. κυρίως = συνδέειν, εἶτα προσελκύειν, τέρπειν, (ἐπαρκεῖν = βοηθεῖν σπανιώτατα αἰτιατ. Εὐρ. Ὀρ. 803, ἄλλως συνήθ. δοτικῇ· λείειν ποιητ. ἀντι τοῦ λυσιτελεῖν Σοφ. Ἥλ. 1005 «λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ» ἴσως ἔνεκα τοῦ ἐπωφελεῖν αἰτιατ., ἐνῶ ἄλλως δοτικ.)· βλάπτειν· ἀδικεῖν· ἰβρίκειν· λυμαίνεσθαι· λωβάσθαι· βιάζεσθαι· οἰνεσθαι· λουδορεῖν (τὸ ἐνοχλεῖν = λυπεῖν, συγνότερον ἀμετάβ. = εἶνε ὀχληρὸς, διὸ σὺν δοτ.) - ἀσεβεῖν σπάν. (ἀλιταίνεσθαι ἐπικ.) - ἐνεδρεῖν· λοχᾶν = *insidiari* (ἐπιβουλεύειν = *insidiari* Κτησ. Περσ. κερ. 53 καὶ μτγν., ἰδ. Popp. εἰς Θουκ. Π. 3, τὸμ. 1 σ. 180, ἄλλως συνήθ. δοτικ.) - τιμωρεῖσθαι (τιμωρεῖν σπαν. Σοφ. Οἰδ. τ. 107. 140) - θεραπεύειν (οὕτω καὶ τὸ λατρεύειν σπάν. ποιητ. ἰδ. §. 423, Α. 12, ἄλλως δοτ. συντάσσ.)· ἐπιτροπέειν=ἐπίτροπ. εἶναι, ὀδηγεῖν, ἐπιβλέπειν, διευθύνειν· κολακεῖν· θωπεῖν· θώπτειν· προσκυνεῖν· πείθειν· ἀμειβεσθαι = *remunerari* (ποιητ. = *respondere*)· ἀμύνεσθαι· φιλάσσεσθαι· εὐλαβεῖσθαι· μιμείσθαι· ζηλοῦν (ζηλεύειν, ζηλοτυπεῖν).-Α, 395 «ῶνησας κραδίην Διός». Ἡρδ. 1, 48 «τὸν μὲν οὐδὲν προσίετό μιν». Ἀρφ. ἱπτ. 359 «ἐν δ' οὐ προσίεται με» σφ. 742 «τοῦτο οὐ δύναται με προσέσθαι». ε, 95 «ἤρᾳε θυμὸν ἐδωδῆ». Σοφ. Ἥλ. 147 «ἐμέ γ' ἄστονέσσω ἄρᾳρεν φρένας. . ὄρως» (ἐν δὲ τῷ δ, 777 ἀμεταβ. σὺν δοτικ.=ἀρέσκειν). Ἀλιτέσθαι θεοὺς, ἐφετμάς Διός, παρ' Ὀμ. . Ξεν. ἀπομν. 1.2, 24 («(Σωκράτης) φανερός ἦν θεραπέων τοὺς ἀθανάτους»). Ἰσοκρ. 4, 53. Αἰσχλ. Πρ. 939 «θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί». Αἰσχλ. 3, 226 «τὸν δῆμον θωπεῦσαι». Πλ. πολ. 451, a «προσκυνῶ Ἀδράστειαν». νόμ. 941, a «Διὸς ἀγγελίας καὶ ἐπιτάξεις παρὰ νόμον ἀσθησάντων» μ. σ. Stallb. Πλουτ. ἡθ. 519. 1829. Παθητικῶς παρὰ Ψευδ. Λυσ. 2, 7 «τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσεβεῖσθαι». ἰδ. σημ. 1. Εὐρ. Ὀρ. 908 «ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς πείθη τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα». Ἡρδ. 3, 36 «χρηστῶς τὴν σεωτοῦ πατρίδα ἐπετρόπευσας». Θουκ. 1, 132· πρδγ. ἐκ τοῦ Πλάτ. ἰδ. Stallb. εἰς πολ. 516, b. Ἡρδ. 6, 138 «ἐλόγησαν τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας». Ξεν. ἔλλ. 5. 1, 17 «τί γὰρ ἥδιον ἢ μηδένα ἀνθρώπων κολακεῖν, μήτε Ἑλληνα μήτε βάρβαρον, εἴνεκα μισθοῦ;» Κύρ. 8. 4, 32 «τὸ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελούντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν». Πλ. πολ. 334, b «ὠφελεῖν μὲν τοὺς φίλους (δοκεῖ) ἢ δικαιοσύνη, βλάπτειν δὲ τοὺς ἐχθρούς». Ξεν. ἀπομν. 3. 8, 3 «ἐάν τι ἐνοχλήῃ ἡμᾶς, δεόμεθα τοῦ παύσοντος». πολ. λακ. 12, 5 «(οἱ Ἀλακεδαμόνιοι) μεταστρατοπεδεύονται πυκνὰ καὶ τοῦ οἰνεσθαι τοὺς πολέμους ἔνεκα καὶ τοῦ ὠφελεῖν τοὺς φίλους». Κύρ. 1. 4, 8 «οἱ φύ-

λακες ἐλοιδόρουν αὐτὸν» (τὸ δὲ ἀποθετ. *λοιδοροῦμαι* δοτικ.=λοιδ. ποιοῦμαι τι). Πλ. νόμ. 768, α «τὴν πόλιν ἀδικεῖν». Ἰσοκρ. 8, 99 «*ἔβριζον δὲ τὰς νήσους. . ἐλυμναινοντο δὲ τὴν Πελοπόννησον*». Πλ. πολ. 372, c «*εὐλαβούμεροι πενίαν ἢ πόνεμον*». νόμ. 846, b «*τιμωρεῖσθω τὸν ἀδικοῦντα*». Ἀμειβεσθαι τινα μύθοις, λόγοις = respondere ποιητ. καὶ παρ' Ἡρδ. (οὕτω καὶ δόροις, ω, 285, *φιλότητι* Εὐρ. Ὀρ. 1047), ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἀμειβεσθαι τινα συχν. παρ' Ὀμ. Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 16 «*δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας οὐδ' ἂν εἷς ποτε ἀνθρώπων ἀξίαις χάρισιν ἀμειβεσθαι*». Δημ. 20, 6 «*οἱ τοὺς ἀγαθὸν τι ποιοῦντας ἑαυτοὺς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι κακίας (δόξαν ἔχοιεν ἂν)*». Σπανίως οὕτω τὸ ἀμύνεσθαι Θουκ. 1, 42 «*τοῖς ὁμοίοις ἡμῶς ἀμύνεσθαι*» (= ἀμειβεσθαι). Ἀταμειβεσθαι τινα κακοῖς (ποιητ.) Αἰσχλ. χομφ. 121, σημαίνει δὲ καὶ respondere Σοφ. Οἰδ. κ. 1273.

Σημ. 1. Τινὰ τῶν βῆθίντων βῆμάτων συντάσσονται καὶ δοτικῆ ἢ πτώσ. ἐμ-προθέτω· - α) τὸ ὠφελεῖν σπανίως συντάσσεται παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ποιητ. δοτικῆ. Εὐρ. Ὀρ. 665 «*τοὺς φίλους ἐν τοῖς κακοῖς χρῆ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν*» σαρηνεῖαι· Ξενκν. 681 «*τοῖς θεομένοισιν ὠφελεῖν*». Αἰσχλ. Πρ. 828 «*τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελει*». Πρ. 342 «*οὐδὲν ὠφελῶν ἔμοι*». Σοφ. Ἄντ. 560. Ἄρφ. ὄρν. 420. Ἄντιφ. 6, 38· οὕτω καὶ τὸ προσωφελεῖν, Εὐρ. ἰκέτ. 326. Ἄλκ. 41. Ἡρακλ. 354. Ἡρδ. 9, 103·-6) τὸ ἀρέσκειν τι=ἀρέσκειν εἰς τινα, ἀρεστὸν εἶναι τι, τὸ δὲ ἀρέσκει με τι=μέ εὐχαριστεῖ τι Σοφ. Ἀγ. 684. Εὐρ. Ἰππ. 106. 181. Ἄρφ. σφ. 776 «*τούτῃ μ' ἀρέσκει*» παρὰ Θουκ. μόνον ἐν 1, 128 «*εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει*», παρὰ Πλάτ. σχεδὸν συχρόν· οἷον Θεαίτ. 172, d. Κρατ. 433, e. πολ. 557, b καὶ d. νόμ. 702, c· οὕτω καὶ ἀρέσκειν τινα τι, Εὐρ. Ἄντ. 510 «*οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρεμμένω*» διὸ καὶ τὸ πάθητικ. Σοφ. Ὀρ. 200 «*ἀρεσθείη=πιθανὸν νὰ μοὶ προξενηθῆ εὐχαρίστησις. μ. σ. Schneidew.* (μετὰ δοτικ. προσώπ. Ἡρδ. 1, 8), οὕτω συχν. τὸ ἀρέσκεισθαί τι=εὐχαρίσσεισθαί με τι γδ. Ἡρδ. 3, 34. 4, 78. 9, 66. Θουκ. 1, 129. 2, 68. 8, 84· οὕτω καὶ ἀπαρέσκει με, Πλ. Θεαίτ. 202, d (Σοφ. Ἄντ. 211 «*σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει*» τὸν τῆδε δύνουον καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει· ὅπερ ὁ Schneidew. ἐξηγεῖ ὡς σύνταξιν κατὰ σύνεσιν = σὺ ταῦτα δρᾶσαι νοεῖς τὸν δύνουον· ὁ δὲ Dind: ἀνέγνω· «*κῆς: ἐς τὸν δύνουον καὶ ἐς τὸν εὐμ.*»)· περὶ τοῦ ἀνδάνειν μετ' αἰτ. γδ. §. 425, A. 22.—γ) βλάπτειν τινὶ παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 631.—δ) ἀδικεῖν εἰς, πρὸς, καὶ περὶ τινα.—ε) ἀσεβεῖν ἢ εὐσεβεῖν, εἶς, περὶ, πρὸς τινα. Ἄντιφ. 4, 2. 5, 93, γδ. Maetzner εἰς Λυκοῦργ' σ. 212. Κατὰ τὸν Waitk. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1331 ὁ τραγικὸς δὲν λέγει εὐσεβεῖν τινα, ἀλλὰ εὐσεβεῖν τινά, λέγει: ὁμως εὐσεβεῖν εἰς τινα, ὡς Σοφ. Ἄντ. 731 «*εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοῦς*». Ἐν τῷ πεζ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ εὐσεβεῖν τινα (περὶ δὲ τοῦ εὐσεβεῖν τὰ πρὸς ἢ περὶ τοὺς θεοὺς γδ. §. 410, A. 5), καὶ ὁμως τὸ παθητ. Ἄντιφ. 3, 11 «*εὐσεβοῖτ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους*».—ζ) λυμαίνεσθαι συχνὰ μετὰ δοτικ.· οἷον Ἡρδ. 1, 214. 8, 15. 3^ο 79. Ξεν. ἔλλ. 2, 3, 26. 7. 5, 18. Ἰππ. 4, 3. Ἄρφ. νεφ. 928. Ἡρδ. 3, 16 μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. «*ὦ λυμαίνόμενοι Πέρσαι ἐδόκεον Ἄματιν λυμαίνεσθαι*».—η) λωβᾶσθαι, σπανίως μετὰ δοτικ. Ἄρφ. Ἰππ. 1408. Πλ. Κρίτ. 47, e, καὶ μτγν. μ. σ. Stallb.—θ) ἀλίττεσθαί τι, δ, 807 «*οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμένος ἔστιν, δύναται ὁμως τὸ ἀλιτῆ. νὰ ἐλληφθῆ ἔνταῦθα καὶ ὡς οὐσιαστικόν, ἔπειδὴ οὐδεμίαν ἀ-*

μαρτίαν ἔπραξαν εἰς τοὺς θεοὺς (κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν), ἴδ. Rost Vollst Lex. —ι) ὁ βρίζειν εἰς τινὰ (πρὸς τινὰ Πλούτ.) Πλ. συμπ. 174, b «ὄβριζαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν». Λυσ. 1, 16 Ἰσοκρ. 4, 111. Δημ. 27, 65 «τοιαῦτ' εἰς ἡμᾶς ὄβριζασι». —λ) ἐπιτροπέειν τινός, σχεδ. συγνόν (ἴδ. §. 420, 2). —λ) προσκυνεῖν τινι παρὰ μγν., ἴδ. Lob. ad Herodian. α. 463.

Σημ. 2. Τὸ δωρεῖσθαι ἔχει διπλὴν σύνταξιν, ὡς καὶ τὸ λατ. donare. οἶον τινί τι, ὡς Ἠρδ. 1, 126, 5, 37. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 24. κ.τ.λ. ἢ τινά τινι Ἠρδ. 3, 130 «δωρέεται δὲ μιν ὁ Δαρεῖος πεδῶν γρουσῶν δύο ζεύγεσι». 7, 31 καὶ πολλαχοῦ. Αἰσχλ. Πρ, 780 «δοῦν λόγῳι σε θατέρω δωρησῶμαι». Εὐρ. Ὀρ. 117. Ἐν τῷ γνησίῳ ἀττικῷ πεζῷ δὲν ἀπαντᾷ ἡ δευτέρα σύνταξις, καὶ ὅμως παρὰ Ψευδ. Πλ. Ἀλκ. 2. 149, c «ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεοὺς». Οὕτω παρ' Ὀμ, τὰ καλύπτειν, ἀμφικαλύπτειν τινί τι, Φ, 321 «τόσσην οἱ ἄσιν . . καλύψω». Ε, 315. Θ, 331 μ. σ. Spitz. 313. ν, 359, καὶ τοῦναντίον περικαλύπτειν τί τινι Πλ. Τίμ. 31, b. 36, e.

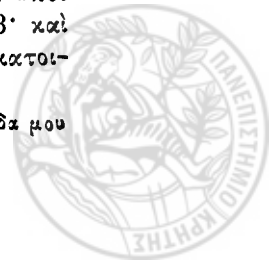
2. Τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ποιεῖν τινι καλὸν ἢ κακὸν ἔργῳ ἢ λόγῳ· οἶον εὐεργετεῖν, κακουργεῖν, κακοποιεῖν· εὐλογεῖν, κακολογεῖν, κακηγορεῖν· εὖ, καλῶς, κακῶς ποιεῖν, δρᾶν (οὐχὶ ὅμως πρᾶττειν, ἐργάζεσθαι), λέγειν, εἰπεῖν, ἀπαγορεύειν. Σοφ. 1154 «ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς», Αἰσχλ. Ἀγ. 566 «εὐλογεῖν πόλιν» Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29 «κακουργεῖν τοὺς φίλους» εὐεργετεῖν τὴν πατρίδα. Εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους. Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 8 «πῶς δ' ἂν ἐγὼ ἀνεπιστήμων εἶην ἀδελφῷ χρῆσθαι, ἐπιστάμενός γε καὶ εὖ λέγειν τὸν εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιεῖν τὸν εὖ ποιοῦντα; τὸν μέντοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώμενον ἐμὲ ἀνίσχον ἄν δυνάμιχην οὗτ' εὖ λέγειν οὗτ' εὖ ποιεῖν». Εὖ εἰπεῖν τινὰ = λέγειν κατὰ περί τιος, α, 302. Οὕτω καὶ Ζ, 480 «καὶ ποτέ τις εἰπήσει «πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων» ἐκ πολέμου ἀνιόντα» ἐνθα ἡ ἔννοια τοῦ εὖ κεῖται ἐν ταῖς πατρὸς. . ἀμείνων. Ἐν τῷ πεζῷ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ τοιοῦτόν τι· διὰ τοῦτο ὁ Μαιτθίαιος §. 416 τὸ πρὸς Πλ. Φαίδ. 94, d «οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσεά. Στῆθος δὲ πλῆξας κροαδίην ἠρίπατε μύθῳ» ἐκκλημβάνει ὡς ἀνακολουθεῖν ἀντὶ τοῦ, πλῆξαντα ἐρίπατε, τῷ Κυνέρῳ ὅμως φαίνεται τὸ ἠρίπατε σημεῖνον ἃς λέγητε, λέγετε· οὕτω πῶς λέγει τις καὶ, καλῶς, κακῶς ποιεῖν, λέγειν τινά, ἴδ. §. 411.

Σημ. 3. Καὶ τὰ ῥήματα τῆς προσφωνήσεως παρὰ τοῖς ποιηταῖς συντάσσονται ἐνίοτε αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς δοτικῆς, Μ. 60 «δὴ τότε Πουλυδάμας θρασοῦν ἔκτορα εἶπε παραστάς». Ρ, 237 «καὶ τότε ἄρ' Αἴας· εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον». Οὕτω καὶ τὸ «ἀντίον αὐδ' ἂν τινά» Γ, 203. κ.τ.λ. Σοφ. ΑΓ. 764 «ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει». Οὕτω καὶ τὸ φωνεῖν = προσφωνεῖν, προσαγορεύειν Σοφ. ΑΓ. 73 «Ἄλγαντα φωνῶ» = προσφωνῶ. Φιλ. 229. Οὕτω δύναται νὰ παρᾶχθαι καὶ ἡ αἰτιατι. ἀνωταυμ. οὐδετέρου γέν. Εὐρ. Ἠρ. μαιν, 964 «πατὴρ δὲ νιν ὀγῶν κραταιὰς χειρὸς ἐνέπει τὰ δὲ».

3) Τὰ ῥήματα τῆς ὑπομοχῆς, διαμοχῆς, ἐπιμοχῆς, καρτερίας, καὶ τὰ ἐναντίῳ τούτοις· οἶον μένειν (ὡς τὸ manere), μίμνειν ἐπικ. καὶ ποιητ., περιμένειν, θαρσύνειν, καρτερεῖν, ἐγκ-, ἐπίστασθαι, καὶ ὑποστῆναι (=sustinere, δηλοῦ ὅμως καὶ sus-

cipere) - *φεύγειν*, *ἀποφεύγειν*, *ἀποδιδράσκειν*, *ἀλύσκειν* ἐπικ., *δραπετεύειν*, σπλν. τὰ ἐξίστασθαι, ἐκστῆναι (*reformidare*), *ὑπέξ-*, *ἀφίστασθαι*, *ἐκτρέπεσθαι*, *ὑπεξέρχεσθαι*, *ἀποστρέφεσθαι*, *ὑποχω-*
ρεῖν, *ἐξαναχ-*, *ἀποχ-*, *ὑπείκειν*, *ὑπέρχεσθαι*, *ἐκβαίνειν*, *ἐγκλι-*
νειν συνηθ. μετὰ γενικ. ι, 455 «Οὔτις, δν οὖτω φημί πεφυγμένον
εἶναι ὄλεθρον». α, 11 «ὄσοι γύγον αἰπὺν ὄλεθρον, οἴκοι ἔσαν, πό-
λεμόν τε πεφυγότες ἠδὲ θάλασσαν». θ, 197 «θάρσει τόνδε γ' ἄε-
θλον» = *fidenti animo suscipe ἀναδέχου* τόνδ. ἄεθ. μετὰ θάρρ.
Εὐρ. Μ. 561 «πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος». Ξεν. Κύρ. 5.
5, 42 «εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀνασπάξου καὶ εὐώχει αὐτούς, ἵνα σε
καὶ θαρρήσωσιν» = *ut fiducia te complectantur*. ἀνάβ. 3. 2,
20 «τὰς μάχας θαρρήετε» = μετὰ θάρρ. ὑπομένετε τ. μάχ. Κύρ.
1. 4, 13 «ἦν τις ἀποδρᾶ τῶν ἰκστῶν σε». Πλ. Φαίδ. 88, b «οὐ-
δενὶ προσήκει θάνατον θαρρῶντι μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρρῆειν» μ. σ.
Stallb. συμπ. 216, b «δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω». Δημ. 4,
37 «οἱ δὲ τῶν πραγμάτων καιροὶ οὐ μένουσι τὴν ἡμετέραν βρα-
δυτήτα» = δὲν περιμένουσι. 3, 7 «οὔτε Φίλιππος θάρρει, τούτους
οὔθ' οὔτοι Φίλιππον» (= *securum esse de aliquo*, τὸ κοινῶς
παρ' ἡμῖν παραθαρρῆεῦω τινά) μ. σ. Reisc. 8, 14 «περιμείρας
τοὺς ἐτήσιος». Σοφ. Αἴ. 650 «τὰ δειν' ἐκαρτέρου». Ξεν. ἀπομν.
1. 6, 7 «ἐμὲ δὲ ἄρα οἷε τῷ σώματι αἰεὶ τὰ συντυγχάνοντα με-
λετῶντα καρτερεῖν πάντα ῥῆον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος» = μετὰ
καρτερ. ὑπομένειν. Θουκ. 2, 61 «ἐγκαρτερεῖν & ἔγνωτε». Ξεν.
Ἰππαρχ. 8, 23. Θουκ. 4, 59 «οἱ δὲ κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφί-
στασθαι». 1, 144 «οἱ πατέρες ἡμῶν ὑποστάντες Μήδους». 4, 28.
127. Σοφ. Αἴ. 82 «φρονούντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω» μ.
σ. Lobeck. Δημ. 20, 10. 22, 76 «οὐδένα πώποτε κίνδυνον
ὑπὲρ δόξης ἐξέστη», Πλ. Φίληβ. 43, a «ὑπεκστῆναι τὸν λόγον».
Ξεν. κυνηγ. 3, 3 «αἱ ἄψυχοι ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς»
= *solem vitantes sub umbras se conferunt*. Δημ. 19, 225 «οὐ-
τος ἐκτρέπεται με». Θουκ. 3, 34 «ὑπεξελθόντες τούτους». Ἄρφ.
Π. 684 «ἀποστρέφεται τὸν δῆμον». Θουκ. 2. 88 «μηδένα ὄχλον
ὑποχωρεῖν», 4, 28 «ἐξαναχώρει τὰ εἰρημένα». Ξεν. κυνηγ. 5.
18 «ὅταν τοὺς λίθους.. ἀποχωρῶσι». Ο, 227 «νεμωσθηθεὶς ὑπό-
ειξεν χεῖρας ἐμάς». Πλ. συμπ. 183, b «ἐκβαίνει τὸν ὄρκον» κατὰ
τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ, τῶν ὄρκων ἰδ. Stallb.
πολιτικ. 295, d «ἐκβαίνει τὰ ἀρχαῖά ποτε τούτους» (= ἔφυγον),
Ξεν. Κύρ. 3. 3, 65 «οἱ δ' ἐρέκλιναρ καὶ τούτους» (= ἔφυγον),
οὕτω σχεδ. ἐν πᾶσι τοῖς κώδ. Οὔτω καὶ ἐν Εὐρ. Ἐκ. 812 «ποῦ
μ' ὑπεξάγεις πῶδα;» = φεύγεις, ἰδ. Pflugk. ἰδ. §. 411, 3' καὶ
αὐτὸ τό, «τὸ δ' ἐκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς» Θεοκρ. 15, 8 = κατοικεῖ-
κεῖς πολὺ μακρὰν μου.

Σημ. 4a. Τὸ θαρρῆειν τινι δηλοῖ ἀρῆμαι εἰς τι, ἔχω τὴν ἐλπίδα μου
εἰς τι π. χ. Ἠρδ. 3, 76 «τεθαρηκότες τοῖσι ὄρνεσι».

Σημ. 4b. Ἡ σύνταξις τῶν ῥημάτων μεταφέρεται ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ ῥηματικὰ ἐπίθετα. Σοφ. Ἄντ. 787 «καὶ οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδαίς (δηλ. ἔστιν) οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων». (Τὸ παρ' Εὐρ. ὅμως ἴππ. 1029 «φυγὰς ἀλητεύων χθόνα» τὸ χθόνα ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀλ.)· Εὐρ. Ἰφ. ἀδλ. 1255 «τὰ τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μῆ». Μήδ. 686 «σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβον τὰ τοιάδε». Ῥησ. 626. Αἰσχλ. Χοηφ. 23 «ἐκ δόμων ἔβην χοῦς προπομπός» = προπέπουσα. ἔπτ. 346 «ὀμωίδες. . τλήμονες εὐχὰν αἰχμάλωτον». Ἀγ. 1061 «πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακί». 103 «τὴν θυμοδόρον φρένα λύπην». Ψευδ. Πλ. Ἄλκ. 2. 141, δ·οῖμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρῶτζα γεγεννημένα». Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9 «ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα». Πλ. ἀπολ. 18, b «σοφὸς ἀνὴρ, τὰ τε μετέωρα φροντιστῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἀνεζητηκός». Συνηθεστάτη εἶνε ἡ σύνταξις τοῦ, ἔξαρνος μετὰ τοῦ εἰμί π. χ. Πλ. Χαρμ. 158, c «ἔξαρνός εἰμι τὰ ἐρωτώμενα». Καὶ οὐσιαστικὸν προσέτι μετὰ ἔστιν, Εὐρ. Ἡράκλ. 65 «μάντις ἦσθ' ἄρ' οὐ καλός τάδε»¹⁾).

4. Τὰ ῥήματα *λανθάνειν*, *φθάνειν* (*antevertere*)· *λείπειν*, *ἐπιλείπειν* (*deficere*), τὰ ὁμοτικά. Πίνδ. Ο. 1, 64 «εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπεται τι λαθέμεν ἔρδων, ἀμυρτάνει». Πλ. πολ. 365, d «θεοὺς οὔτε *λανθάνειν* οὔτε βιάσασθαι δυνατόν». Θουκ. 3, 82 «δ *φθάσας* τὸν μέλλοντα κκόν τι δρῶν ἐπαινέεται». Ξεν. ἀνάβ. 1. 5, 6 «τὸ στράτευμα ὁ σῆτος ἐπέλειπε». Δημ. 18, 296 *ἐπιλείψει* με λέγοντα ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα». Ἡρόδ. 4, 172 «ὀμνύουσι τοὺς παρὰ σοῖσι ἄνδρας δικαιοτάτους». 6, 74 «ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ». Ξεν. ἀνάβ. 5. 9, 31 «ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς πάντας καὶ πάσας». Προσέτι δὲ καὶ = *jure jurando sancire aliquid*· ὅλον T, 187 «ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι». Ξεν. ἔλλ. 7. 4, 10 «συμμαχίην ὀμνύναι». Δημ. 18, 32 «ὤμοσε τὴν εἰρήνην». Εὐρ. Ὀρ. 1517 «τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἦν ἂν ἐορκοῖμ' ἐγὼ», Ξεν. ἀνάβ. 4. 8, 7 «θεοὺς δ' ἐπεμαρτύρατο ἀμφοτέροι». Διὸ μετ' αἰτιατ. τὰ, *μά, οὐ μά, ραί μά, ρή*· ὅλον *Δία*, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6. 6. 6. ἀπομν. 1. 2, 9· οὕτω καὶ τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ οὐ *μά*. Σοφ. Οἰδ. τ. 660 «οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον, Ἄλιον» ἴδ. 1088. Ἄντ. 758. Ἡλ. 1062.

Σημ. 5. Ξεν. Ἱέρ. 2, 5 «τὸ πλῆθος περὶ τοῦτου λεληθῆναι» ἀντὶ τοῦτο, ἔνεκα τῆς προηγηθείσης αἰτιατ. γδ. Breitenb. Τὸ ἐπιλείπειν ἐνίοτε καὶ δοτικῶ, Ἄντιφ. 5, 17 «οὗτος (ὁ νόμος) κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὧν ἐμοὶ μόνω ἐπέλιπε» μ. σ. Maetzn., ὅπερ σὺνήθες παρὰ τοῖς μτγν. π. χ. Πλούτ. Κάτ. πρεσβ. 13 κ.τ.λ. Τὸ ἀπρόσωπον δεῖ ἐν τῇ σημασίᾳ χρεῖα ἔσθι, opus est συντάσσεται παρὰ μὲν τοῖς ἀττικ. ποιηταῖς ἐνίοτε, συχνὰ δὲ τῷ Εὐριπίδ. αἰτιατικῇ τοῦ προσώπου καὶ γενικῇ τοῦ πράγματος, οὗ τινος ἀνάγκη τις ἔχει 2). Αἰσχλ. Πρ. 86 «αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθεῖος». Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1170 «ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, ἧ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς

1) Ἰδ. Matthiä II. §. 422.—2) Ἰδ. Porson Adversar. σ. 239 (σ. 110 ἐκδ. Lips.) καὶ εἰς Εὐρ. Ὀρ. 659.

ἢ συμμίχων». Ἰκέτ. 789 «τί γάρ μ' ἔδει παιδῶν;» Ἐκ. 1021 «πάντα πράξας, ὦν σε δεῖ». Ἰππόλ. 23 «οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ». Εὐρ. Ἰφ. 1130 «οὐδὲν κελευσαμὸς δεῖ με». Ῥή. 837 «μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου». Φ. 470 «καὶ ποικίλων δεῖ τᾶνδιχ' ἑρμηνευμάτων, ἔνθα τὸ, τᾶνδιχα, εἶνε καὶ αἰτιατική, ἴδ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ Klotz. Ποιητῆς τις παρ' Αἰλ. Ἡρωδ. σ. 450 Piers. «εὐρυχωρείας σε δεῖ». Συνήθως ὁμοῦ δεῖ μοί τινος, Πλ. Μέν. 79, c «δεῖ σοι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως». σοφιστ. 253, a «τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δρᾶν ἱκανῶς αὐτά». Ἰσοκρ. 4, 78 «τοῖς καλοῖς κάγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δεήσει πολλῶν γραμμάτων» (δηλ. νόμων). Ἐπὶ ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου δύναται νὰ τεθῆ καὶ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς γενικ. 1). ἴδ. §. 410, Σημ. 5. Ἄρρ. ἔκκλ. 297 «ὄπισ' ἀν δέη τὰς ἡμετέρας φίλας». βᾶτρ. 1368 «εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με». Εὐρ. Ἰκέτ. 594 «ἔν δεῖ μόνον μοι». (Πλὴν ἐν Ἰφ. τ. 1052 «ἐνός μόνου δεῖ»). Ἀντιφ. 6, 12 «εἴ τι δέοι τῷ χορῷ» μ. σ. Maetzner. Καὶ ὁμοῦ παρὰ Ἐν. ἀπορν. 4. 2, 10 «γνωμονικοῦ ἀνδρός καὶ τοῦτο δεῖ» = πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, ἴδ. σ. Kühners καὶ §. 410, Α. 6. Ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ τοῦ δεῖ = ἀνάγκη ἐστίν, ἔξεστιν = necesse est, oportet, opus est καὶ τῷ μετ' ἀπαρεμφ. συντάξει αὐτοῦ ἢ αἰτιατ. μὲν τοῦ προσώπου εἶνε συνήθης οἷον δεῖ σε πράττειν ταῦτα, σπανιωτέρα δὲ ἢ δοτικῆ Σοφ. Οἰδ. κ. 721 «νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνεῖν ἔπη» (ὁ Schneidew. γράφ., νῦν σόν. . δὴ φαίν.). Ἐν. ἀπορν. 3. 3. 10 «εἴ σοι δέοι διδάσκειν». μ. σ. Kühner. οἰκον. 7. 20. 8, 9. Πλ. Φιλ. 33, b. πολ. 608, c. Πρῶτον τίθεται ἡ δοτικ. καὶ εἶτα ἡ αἰτιατ. Ἐν. ἀνάβ. 3. 4, 15 «δεῖ ἐπιστάξει τὸν ἵππον Πέραση ἀνδρὶ καὶ χαλινῶσαι δεῖ καὶ θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον». Σπανίως ἀπαντᾷ δεῖταιί με ἢ μοι μετ' ἀπαρεμφ. (Becker ἀνεκδ. I, 88 «δεῖταιί ἀντὶ τοῦ δεῖ ἀπελθεῖν με δεῖταιί»). Ἐν. Κύρ. 1. 6, 36 «πάντας ἀποχωρεῖν δεῖσθαι» μ. σ. Born. Σοφ. Οἰδ. κ. 570 «ὥστε βραχέ' ἔμοι δεῖσθαι φράσαι». Ἡ δὲ παρὰ τῷ χρῆ ἔπιχ. αἰτιατ. πάντως ἄλλως πως ἐκληπτέα, ἐπειδὴ τὸ χρῆ δὲν εἶνε ῥῆμα, ἀλλ' οὐσιαστικόν, ὡς τὸ ἔπιχ. χρεῶ καὶ τὸ ἀτιτικὸν χρεῖα = χρεῖα, ἀνάγκη ἴδ. §. 298, 6. Η, 109 «οὐδὲ τί σε χρῆ ταύτης ἀφροσύνης» (= χρῆ ἔχει, ὡς ε, 189 «ἐμὲ χρεῖῷ τόσον ἔχει» ἢ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 646 «ὄτου σε χρεῖα. . ἔχει). γ, 14 «οὐ μὲν σε χρῆ ἔτ' αἰδοῦς». φ, 110 «τί με χρῆ μητέρας αἰῶνος;» 1, 75 «μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιοὺς ἰσθλῆς (βουλή)» δηλ. ἔχει. Α, 606 «τί δὲ σε χρεῶ ἔμετο;» Τὸ δὲ ἐν δ, 634 «ἐμὲ δὲ χρεῶ γίγνεται αὐτῆς» εἶνε σύνταξις κατὰ σύνεσιν χρεῶ γίγνεται = χρεῶ ἔχει οὕτω καὶ ἐν Φ, 324 «οὐδὲ τί μιν χρεῶ ἔσται τυμβοχοῆσ'». Ὅταν δ' ἐπιηται τούτῳ ἢ ἀπαρεμφ., πρέπει τις νὰ συμπληροῦ αὐτὸ διὰ τοῦ ἐστίν οἷον χρῆ σὲ γράφειν δηλ. χρῆ ἐστι σε γράφ. Σπανιώτατα τὸ χρῆ συντάσσ. δοτικῆ, ἔνθα πάλιν ὑπονοητέον τὸ ἐστίν. Αἰσχλ. Εὐμ. 680 «ὀρθοῦσθαι δὲ χρῆ καὶ ψήφον αἶρειν καὶ διαγώνωναι δίχην αἰδομένους τὸν ὄρκον» (ὁ Ἐρμανν. ἄνευ λόγου γράφ. ἐκ διορθ. Canteri αἰδομένουσ). Σοφ. Ἄντ. 736 «ἄλλω γὰρ ἢ μοι χρῆ γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;» ἔνθα ἄνευ λόγου ὁ Dobrec διορθοῦ τὸ γέ εἰς μέ, καὶ ὁ Θωμ. Μάϊ. σ. 395 εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀπέβλεπε. Εὐρ. Ἰφ. 1316 «τοῖσι δ' ἐνδίκους ἱερὰ καθίζειν. . ἐχρῆν». (Τὴν παρὰ Λυσ. ὁμοῦ 28, 10 «τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδείξεται πότερον χρῆ δικαίους εἶναι ἢ κ.τ.λ.» δοτικ. δικαίους ὁ Κρόγερσ Η. §. 48. 7, Α. 6 ἐξήγητ ὡς ἐφελξεν ἐκ τοῦ προηγουμ. τοῖς ἄρχουσι).

1) Ἰδ. Heindorf καὶ Stallb. ad plat. Gorg. 491, d.

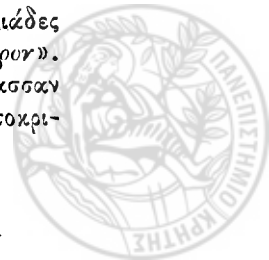

5) Πολλά σύναισθητικά και πάθους σημειωτικά ῥήματα ὅον φοβεῖσθαι, δεῖσαι, αἰσχύνησθαι, αἰδεῖσθαι, ἀλγεῖν, ἀχθεσθαι, ἀχνυσθαι ποιητ. δυσχεραίνειν, χαίρειν, ἠδεσθαι και γηθεῖν ποιητ., πτήσσειν, τρεῖν, θαμβεῖν, ταρβείν ποιητ., ἐκπλήττεσθαι, καταπλήττεσθαι, οἰκτεῖρειν, ἐλεεῖν, ὀλοφύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, οἰμῶζειν, πενθεῖν, σακρῶζειν (= θρηνεῖν τινά), κλαίειν (= σέ κλαίω), θρηνεῖν, στένειν ποιητ. = ἀναστενάζειν κ.τ.λ. κ, 130 «δεισαντες ὄλεθρον». ι, 269 «αἰδεῖο. . θεούς». Ν, 353 «ἤχθετο. . σαμναμένους». Ε, 361 «λίην ἀχθομαι ἔλκος» = πολύ βραρεῖν αἰσθάνομαι τήν πληγήν, κ, 113 «τήν δέ γυναῖκα εὔρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν». Ρ, 175 «οὔτοι ἔγων ἔργονα μέχην οὐδέ κτύπον ἵππων». 203 «ἀνδρὸς ἀριστήος, τόν τε τρομέουσι και ἔλλοι». Δ, 431 «σιγῇ δευιδότες σημάντορας». Οὔτω και τὰ, ταρβῆσαι, ὑποταρβῆσαι, ὑποτρεσαι τινά. Ζ, 469. Α, 405. Ρ, 533. 587 «πτώσσειν τινά» Υ, 427. «φρίσσειν τινά» Α, 383. Ω, 775. ἀνάβ. 1. 9, 6 «ἄρκτον ἐπιφερομένην οὐκ ἔτρεσεν», Κύρ. 3. 3, 18 «πτήσσομεν αὐτούς». 1. 6, 8 «τοιούτους αὐτούς ὄντας ὑποπτήξαι», ἰδ. Αἰσχ. 2, 105. Αἰσχλ. Πρ. 29. 962. ἐπτ. 314 «βραρεῖς τοι τύχας προταρβῶ». Θ, 378 «νῶϊ γηθήσει», Φ, 347 «χαίρει δέ μιν (δηλ. ἀλώη)». Σοφ. Φιλ. 1314 «ἠσθηρ πατέρα τόν ἀμόν εὐλογοῦντά σε αὐτόν τε μ'». Οἰδ. τ. 936 «τὸ δ' ἔπος. . τάχα ἠδοιο». Αἰ. 791 «πρᾶξιν, ἦν ἠλγησ' ἐγώ». 136 «σέ μὲν εὔ πράσσουντ' ἐπιχαίρω». Εὐρ. Ἴππ. 1339 «τούς γάρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι». φ, 323 «αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν». Εὐρ. Ἰ. 1074 «αἰσχύνομαι τόν πολυῦμον θεόν». Ἴππ. 1339 «τούς γάρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι». Ὅρ. 550 «νῦν δέ σὴν ταρβῶ τρίχα». 890 «πατέρα μὲν σὸν ἐπαγαλούμενος». Ἡρόδ. 5, 4 «τόν μὲν γινόμενον περιζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπεῖτε ἐγένετο, ἀναπλήται κακά». Θουκ. 2, 51 «ἐκκάμνει τὰς ὀλοφύσεις» μ. σ. Popp. = ἀπέκκαμα ἀπὸ τούς θρήνους, ὀλοφυρ., οὔτω Ξεν. ἔλλ. 7. 5, 19 «πόνον μηδένα ἀποκάμνειν». Θουκ. 3, 30 «ἀποκνεῖν κίνδυνον». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28 «μᾶλλον τούς αἰδομένους αἰδοῦνται τῶν ἀκιδῶν οἱ ἀνθρωποι». πολ. Λακ. 2, 11 «αἰδεῖσθαι τούς ἄρχοντας». Δημ. 18, 185 «καταπλαγῆραι τόν Φίλιππον». (Παρά Θουκ. ὅμως 4, 10 «τῷ πλήθει καταπλαγέντες» παθητ. perterrefacti ἰδ. Popp., 1, 81. 3, 113 κ.τ.λ.). Και αὐτὸ τὸ τεθνᾶναι τῷ φόβῳ (δέει) τι ἢ τινά = ποιεῖν τι ἢ τινά εἶναι νεκρὸν ἐκ τοῦ φόβου ἦτοι aliquid (aliquam) mortifere extimescere, hyperbol = vehementissime extimesc. Δημ. 4, 45 «οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δέ σύμμαχοι τεθνασι τῷ δέει τούς τοιούτους ἀποστόλους». 19, 81 «δουλεύειν και τεθνάσκει τῷ φόβῳ Θεβαχίους». Κύρ. 1. 3, 5 «και σέ μυστατιόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὄρω». Πλ. συμπ.

173; ε «τοὺς ἐταίρους ἔλεω» (διὸ καὶ παθητ. Δημ. 27, 57 «ἴν' ἤττον ἐλεθῶ παρ' ὑμῖν.) Πλ. νόμ. 908, b «δυσχεραίνειν τὴν ἀδικίαν». Δημ. 4, 65 «ἠλέησαν τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν». Β, 215 «ὄδυρομένη φίλα τέκνα». Θουκ. 2, 44 «τοὺς τῶνδε τοκέας οὐκ ὀλυφύρομαι». Σοφ. Αἴ. 963 «θανόντ' ἄν οἰμώξειαν». Ξεν. ἑλλ. 2, 2, 3 «τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες». Σοφ. Φιλ. 360 «ἐπεὶ ἴδακρυσσα κείνων». Πλ. νόμ. 959, ε «δακρύνειν τὸν τετελευτηκότα». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 32 «πολλοὺς μὲν αὐτῶν εὐρήσομεν ἔτι κλαλοῦντας τοὺς ἀποθανόντας ὑφ' ἡμῶν». Πλ. Φαίδ. 85, a «θρηνοῦντας τὸν θάνατον». (διὸ καὶ παθητ. Σοφ. Αἴ. 852 «ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην»). Οὕτως ἐπὶ ἴσης συντάσσ. καὶ τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα τὰ σωματικά τῆς λύπης σχήματα· οἷον κόπτεσθαι, τίλλεσθαι, .. τύπτεσθαι τινα. Ω, 711 «πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τίλλεσθην». Εὐρ. Τρ. 627 «κόπτεσθαι νεκρόν». Ἡρδ. 2, 132 τύπτεσθαι τὸν θεόν.

Σημ. 6. Καὶ αἰτιατικῇ ἀντωνυμ. οὐδεὶς γέν. οἷον χαιρῶ, ἀγανακτῶ κ.τ.λ. τι, τοῦτο, οὐδὲν κ.τ.λ. ἴδ. §. 410, Α. 5. Πολλὰ τῶν ἐν τῷ 5) καταλεχθέντων ῥήμ. ἐν τῷ περὶ ἀμετάβατα ἐκλαμβάνόμενα συντάσσονται δοτικῇ ἢ ἐμπροθ. πτώσει· οἷον χαιρῶ, γηθέω, ἡδομαι, ἀγέω, δυσχεραίνω (καὶ δυσχεραίνειν περὶ τι ἀναφ. πρὸς τὸ ἐν Πλ. πολ. 475, c) ἀχθομαί τινα, ἐπὶ τινὶ συχνόν καὶ τὸ, αἰσχύνοσθαί τινα, ἐπὶ τινὶ. Τὸ δέισσας ὑπὸ τὴν σημασ. τοῦ κηδόμενος γενικῇ συντάσσ. Σοφ. Οἰδ. τ. 234.

6) Ἀμετάβητά τινα ῥήματα κίνησιν δηλοῦντα μεταβατικά θεωρούμενα ἐν τῇ ποιήσει, σπκνίως δὲ ἐν τῷ περὶ, δέχονται παρ' ἑαυτοῖς τὸ δι' αὐτῶν εἰς κίνησιν τιθέμενον ἀντικείμενον κατ' αἰτιατικῇ. π. χ. αἰτσεῖν, περᾶν, πλεῖν, σπεύδειν = accelerare. Σοφ. Αἴ. 40 «πρὸς τί. . ἤξειν χέρα;» μ. σ. Schneidew. Εὐρ. Ὀρ. 1427 «αὔραν ἄσσειν» = ποιεῖν ἄνεμον, ἀνεμίζειν. Ἐκ. 1071 «πόδ' ἐπάξας» (διὸ καὶ παθητ. Σοφ. Οἰδ. κ. 1261 «κόμη δι' αὔρας ἄσσειται»). 53 «περᾶ. . πόδα». Ἱρ. τ. 409 «κώπαις ἐπλευσαν ἐπὶ πόντις κύματα νάϊον ὄχημα». Ἡρδ. 1, 206 «παύσαι σπεύδων, τὰ σπεύδεις». Θουκ. 6, 39 «κακὰ σπεύδειν». Οὕτω πως αἰτιατικῇ συντάσσονται ἐνίοτε καὶ τὰ ἤχον δηλοῦντα ῥήμ. ὑπὸ σημασ. συνεπτυγμένην ἥτοι τιθέναί τι εἰς κίνησιν καὶ ποιεῖν αὐτὸ ἤξειν. Α, 160 «ἴπποι κείν' ὄχρα κροτάλιον ἀνά πτολέμοιο γερφύρας». Ο, 453 «κείν' ὄχρα κροτέοντες». Ἡρδ. 6, 58 «λέβητα κροτέουσι». Θεόκρ. 2, 36 «τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄρει» = ictu impelle aes. Οὕτως ἐν συνεπτυγμένην σημασίᾳ λέγονται παρὰ ποιητῶν, θεῶν χορεύειν, ἐλλίσσειν = deum choreis, saltando celebrare. Πί. δ. Ἰσ. 1, 8 «Φοῖβον χορεύων» μ. σ. Dis-sen. Σοφ. Ἄντ. 1151. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 687. 690 «Δηλιάδες ὕμνοῦσι. . τὸν Λατοῦς εὐπκίδα γόνον ἐλλίσσουσαι καλλιχορον». Ἱρ. αὐλ. 1480 «ἐλλίσσειτ' ἀμφὶ νάϊον, ἀμφὶ βωμῶν τὰν ἀνασσαὶν Ἄρτεμιν». Τὸ εἰσιέναι, ὅταν σημασίᾳ προσέρχῃσθαι τοὺς ὑποκρι-

τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐκλαμβάνεται μετῶ. καὶ συντάσσ. αἰτιατ. Δημ. 19, 247 «ἐξαιρέτόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τοῖς τετραγωνισταῖς τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι» = τὸ νὰ ὑποκριθῶσι τὸ πρόσωπον τῶν τυράννων· οὕτως αἰτιατ. ἐπ' ἴσης συντάσσ. καὶ τὰ ἀπρόσωπα καλούμενα ῥήμ.· οἷον ὕει, ρίφει, μεταβατ. ἐκλαμβάνομενα Ἡρόδ. 4, 151 «οὐκ ὕε (δηλ. ὁ θεός) τὴν Θράκην». Ἀρρ. Ἀχ. 138 «εἰ μὴ κατένυψε χιόνι τὴν Θράκην». Διὸ καὶ τὸ προσωπίκον παθητ. Ἡρόδ. 2, 13 «ἕεται πᾶσα ἡ χώρα». 14. 22. 3, 10. 4, 50. 1981 4, 31 «τὰ κατύπερθε αἰεὶ ρίφεται». Ξεν. ἐλλ. 2. 4, 3 «οἱ δὲ ριφόμενοι ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ».

7. Τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήμ. καὶ περᾶ μεταβάτῃ δέχονται πολ- λάκις παρ' ἑαυτοῖς ὡς μεταβατ. τὸν τόπον ἢ τὴν ὁδόν, ἐφ' ᾧν ἐκτελεῖται ἡ κίνησις κατ' αἰτιατικὴν· οἷον βαλνείν, περᾶν, ἔρπειν, πορεύεσθαι ὁδόν = *itque reditque viam*, οὕτω καὶ τὸ κηθ' ἡμᾶς ἰδιώμα πηγαίνω τὸν δρόμον μου. γ, 71 «ἀπόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;» Ἐν τῷ πεζῷ συνηθέστατα τό, πλεῖν θάλατταν π. γ. 8, 20. Δημ. 4, 34. Ζ, 292· ατὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀρήγαγεν εὐπατέρεικον». α, 330 «κλίμακx δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο». ψ, 85 «κατέβαιν' ὑπερώϊx» = κxτέβαινον ἀπὸ τὸ ὑπερ. ξ, 350 «ξεστὸν ἐφόλκαιον κατὰ βῆναι» = κxταβιβάζειν τὸ πηδάλιον, πλοίαριον Ἡρόδ. 7, 218 «οἱ δὲ κατέβαινον τὸ οὖρον». 1, 261 «οἴκxδε ἰέμενοι ἄλλην ὁδόν, ἄλλx κέλευθα ἤλθομεν». Αἰσχλ. ἐπτ. 428 «κλίμακx προσαμ- θάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον» Εὐρ. 76 «τὴν πλανοστιβῆ γλῆν βεδῶς». Πρ. 710 «στείχ' ἀνιρότους γύαx». Π. 722 «μολεῖν γέφυραν». Σοφ. Αἶ. 30 «πηδᾶν πεδία» μ. σ. Lobeck. Οἰδ. κ. 1686 «πόντιον κλυδῶν ἀλώμεναι». Θεόκρ. 13, 66 «ἀλώμενος οὖρεx καὶ δρυμούςx». Εὐρ. Μ. 1067 «ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν». Ἐλ. 598 «πᾶσαν πλαρηθεῖς τήνδε βάρβαρον χθόνα». Οὕτω καὶ ἐμβατεύειν νῆσον. Εὐρ. Ἡράκλ. 845 «ἐμβῆσαι δίφρον». Ἡρόδ. 6, 119 «τρέπεται τριφακίx ὁδοῦx». 6. 134 «καταθρόσκοπα τὴν αἰμασίην». Θουκ. 6, 30 «τὸν Ἴόνιον διαβαλοῦσιν». 34 «περαιωθῆναι τὸν Ἴόνιον». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43 «ἀγειν (στρατιάν) ἢ στενάx ἢ πλατεῖx ὁδοῦx». 2. 4, 27 «τὰ δύσβατα πορεύεσθαι». ἀνάβ. 4. 4, 1. ἐλλ. 5. 1, 13 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐπλεον τὴν θάλατταν». Οὕτω καὶ ἐπιθετικῶx Ξεν. ἱππ. τέχ. 8, 1 «τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ ὄρθια καὶ πλάγια» ἰδ. §. 6. Ἱππαρχ. 8, 3 «τὰ κxτάντη τxχὺ ἐλαύνεσθαι». κυνηγ. 5, 17 «θέειν τὰ κατάντη».

Σημ. 7. Ὅτι δὲ ἡ αἰτιατ. αὕτη εἶνε αἰτιατ. ῥημάτ. μεταβατ. καταφαίνε- ται καὶ ἐκ τῆς παθητ. συντάξεως τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημ. ἐν τε τῇ γερμ. καὶ αὐτῷ τῷ ἡμετέρῳ ἰδιώματι· οἷον ἡ θάλασσα διαβαίνεται οἱ κάμποι δὲν περηνόυνται, ἱπατήη, ἐπηδήη κτλ. Ἰδ. Quintil inst. or. 1. 4, 28 «Est etiam quidam tertius modus, ut urbs habitatur, unde et compus curritur, mare navigatur. Περί τῆς γενικῆς ἐπὶ τῶν κινήσ. σημαντ. ῥημάτων (ὅστιν πεδίοιο, ἔρχεσθαι πεδίοιο) ἰδ. §. 418, 8.

Σημ. 8, Ἐκ τῆς χρήσεως τῆς αἰτιατ. τούτης προήλθον διάφοροι ἐπιρῆμ. ἐκφράσεις· οἷον τὴν ταχίστην (δδόν) = celerrime (Ξεν. ἑλλ. 2, 1, 18)· τὴν πρῶτην = primum (Ἡρόδ. 3, 134) Ξεν. οἴκ. 11, 1. Δημ. 3, 2 μ. σ. Bremi. 6, 32 «οὐδ' ἔνα τὴν ἄλλως ἀδολεσχωῶ». 3, 21 «τὴν ἄλλως προφήρημαι λέγειν» = οὐ μάνην non frustra statui dicere· τὴν εὐθεταν = recta· μακρὰν = μακρὰ· ἄλλην καὶ ἄλλην = ὅτε μὲν εἰς τὰ ἔδω καὶ ἄλλοτε εἰς τὰ ἐκεῖ, πότε ἔδω καὶ πότε ἐκεῖ· ἀντην ἀντιτίη, ἀντίον, πλησίον, αὐτόδιον κυρίως=τὸν αὐτὸν δρόμον, διὸ illico=παραχρῆμα, γρήγορα· θ, 449 «αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθε· ἄνωγεν». Ψ, 116 «πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, παράπαντά τε δόχματά τ' ἤλθον»· ἵεναι, πορεύεσθαι, ἐπεσθαι τὸ πρόσω (ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ πρόσω) Ἡρόδ. 3, 123. 7, 30. 9, 57. 1).

Σημ. 9. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίστε ἀπαντᾶ ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντικ. ῥημ. περὶ τοῦ καταληφθέντος χώρου· οἷον στήναι, κεῖσθαι, ἵσθαι, θάσσειν, καθίζειν κ.τ.λ. Αἰσχλ. Ἀγ. 176 «δαμιόνων σίλμα σεμνὸν ἡμένων». 808 «ἴδς καρδίαν προσήμενος». Σοφ. Φιλ. 145 «(τόπον) ὄντινα κείται» (locum, quem jacens occupatum tenet) μ. σ. Wunder. Εὐρ. ἰκέτ. 987 «τί ποτ' αἰθερίαν ἔστηκε πέτραν;» Ὅρ. 1251 «στηθ' αἰ μὲν ὁμῶν τόνδ' ἀμαξήρη τρίβον (=stantes occupate), αἰ δ' ἄλλον οἶμον». 956. «ὁ Πάθιος τρίποδα καθίζων Φοῖβος». Ἡρ. μαιν. 48 μ. σ. Pflugk. Ἰ. 366. 1317. Ἰρ. ἀλλ. 141 «ἐλσώθεις ἔζου κρήνας». Ἐλ. 1573 «τοίχους δεξιούδ; ἔζοντο». Σοφ. Αἴ. 249. Οἶδ. τ. 2· «τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θάσσετε;» ἰ61 «θρόνον θάσσει» μ. σ. Wund. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1214. Ἰ. 91. Ἰρ. τ. 277 «θάσσειν φάραγγα». Ἀνδρ. 117. Σοφ. Οἶδ. κ. 1166 «προσθκῶν ἔδραν». Ἐν τῷ πεζῷ κείται συνήθως ἡ ὁριστικὴ μετὰ τῆς ἐν.

Σημ. 10. Πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς ἀναφορᾶς τῆς κινήσεως ἡ ἐκτάσεως ἐπὶ χώρου τινὸς προστίθενται εἰς τὴν αἰτιατικὴν αἰ ἐπόμενοι προθέσεις ἡ ἀνά ἐκ τοῦ κάτω πρὸς τὰ ἄνω· οἷον ἀνά ποταμὸν πλεῖν· ἡ κατὰ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· οἷον κατὰ ποταμὸν πλεῖν· ἡ ἀμφί, καὶ περι=πέριξ· οἷον βαίνειν ἀμφί (ἢ περι) τὴν πόλιν· ἡ ὑπὸ εἰς τὰ ὑποκάτω· οἷον ὑφ' ἡλίον· ἡ ὑπὲρ πρὸς τὰ ὑπεράνω· ἡ παρὰ εἰς τὰ πλησίον, ἐν κινήσει καὶ στάσει· οἷον παρὰ τὸν ποταμὸν πορεύεσθαι· ἡ ἐπὶ εἰς τὰ ἐπάνω· οἷον ἐπὶ νῶτα θαλάσσης πλεῖν· ἡ διὰ εἰς τὰ διαμέσου· οἷον διὰ δώματα βαίνειν· ἰδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσεων.

8) Πλεῖστ. ἀμετάβ. καὶ αὐτοπαθῆ ῥήματα γίνονται, ὡς καὶ ἐν τῇ λατίν. καὶ γερμ. γλώσσῃ, μετὰ προθέσεως συντιθέμενα μεταβατικὰ καὶ συντάσσονται αἰτιατικῇ. Πλεῖστα τούτων εἰσὶν ἤδη κατελεγμένα· οἷον ὑγίσισθαι, ἐξίστασθαι, ἐκτρέπεσθαι, ἀποστρέφασθαι, ὑπεξέρχεσθαι, ὑπο-ἀποχωρεῖν κ.τ.λ. ἰδ. ἀριθ. 3). Προσέτι δὲ τὰ ὑποδέσθαι π.χ. κίνδυνον (subire periculum), μετέρχεσθαι, ὑπερβαίνειν, διαβαίνειν, περιττασθαι ἐπιστρατεύειν κ.τ.λ. Ο, 691 «ἔθνος ἐφορμᾶται=προσβάλλειν. Υ, 461. Η, 240 «ἐπατῆαι μόνον» = προσβάλλειν. Μ, 308. Ἡρόδ. 5, 104 «ἐξελθόντα τὸ ἄστυ». 7, 29 «ἐξῆλθον τὴν χῶ-

1) ἰδ. Hartung über die Kasus σ. 40. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 197.

ραν» = διέβησαν τὴν χ. 5, 103 «ἐκπλώσσαντες ἔξω τὸν Ἑλλησποντον» μ. σ. Baehr. 7. 16, 3 «σὲ δὲ ἐπιγοιτῆσει» = θὰ σὲ ἐπισκεφθῆ (πλὴν §. 2 μετὰ δοτικ.). Πλ. πολ. 537, d «ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐβαλινωσιν» = ὑπερβῶσι τὰ τριά. ἔ. Ξεν. ἑλλ. 6. 5, 34 «τὸν βάρβρον κοινῆ ἀπεμαχέσατο» = propulsarunt. Πλ. ἰππ. μείξ. 286, d «ἀναμαχοῦμενος τὸν λόγον» = ἐκ νέου θὰ ὑπερασπισθῶ τὸν λόγ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5 «ὁ Κύρος περιόσεται τὸν λόφον τῷ παρόντι στρατεύματι» = περικυκλῶνεται. Θουκ. 4. 92 «τὸν ἡσυχάζοντα ἐπιστρατεύειν», 4, 60 μ. σ. Popp., συχνότερον παρὰ τοῖς τραγικ. ὅσον Σοφ. Ἴρ. 75 «ἐπιστρ. πόλιν». 362 πατρίδα. Σοφ. Οἶδ. κ. 942 «οὐδεὶς ποτ' αὐτοῦς. ἂν ἐμπέσοι» = invadat. Εὐρ. Ἴφ. αὐλ. 808. Ἦρ. μαιν. 34 «νοσοῦσαν τήνδε ἐπεισπεσῶν πόλιν» = κυριεύων. Πλ. Φαίδ. 58, e «οὔτε με ἀνδρὸς ἔλεος εἰσήει». Θουκ. 1, 29 «προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι» ὡς τό, accolere locum. 26 «προσκαθεζόμενοι τὴν πόλιν» = assidentes urbem ἐπιέναι σχεδὸν πάντοτε μετ' αἰτιατ. παρ' Ὀμήρ. ἐν τῷ N ὅμως 482 μετὰ δοτικ., ὅπερ ἐγένετο ἢ συνήθης σύνταξις παρὰ τοῖς μτγν. εἰσέρχεται με μένος, πόθος, καὶ τὰ ὅμ. ποιητ. καὶ πεζ. ἴδ. Passow. καὶ Σακελλ. λεξ. Οὕτω ὑπέρχεται με τρόμος, φόβος, θαῦμα, οἶκτος ποιητ. καὶ σπανίως πεζ. ὅσον Ἦρδ. 6, 134 «φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης». Πλ. Φαίδρ, 251, a «καὶ τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων». Ἐπέρχεται με μετ' ἀπαρεμφ. = ἔρχεται μοι ἐν νῶ. Πλ. Φαίδ. 88, c ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπέρχεται μοι. Προσπιπτεῖν τινα = γονυπετῆς παρκαλεῖν τινα παρὰ τοῖς τραγικ., σπανιώτ. μετὰ δοτικ. Σοφ. Οἶδ. κ. 1754, ἴδ. Passow. καὶ Σακελλαρ. λεξ. Φιλ. 244 «τίνι στόλω προσέσχεες τήνδε γῆν;» ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐς τήνδε γῆν. Προσγελᾶν τινα ἢ τι πάντοτε ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαιότητι, σπαν. τιτὶ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μτγν., ἴδ. Passow. κ. Σακελλαρίου λεξ. Η, 421 «Ἥλιος. . προσέβαλλεν ἀρούρας» = προσέβ. με τὰς ἀκτινάς του Ἄρρ. Πλ. 180 «πόθεν βροτοῦ με προσέβαλε;» ὁ Σχολ. «αἰσθησις ἀνθρώπου εἰσελήλυθεν ἢ ὁσμὴ ἢ φωνή. Ε, 879 «αὐτήν δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλει οὔτε τι ἔργω» = προσβάλλεις. (Παρὰ Ξεν. ὅμως ἀνάβ. 1. 6, 6 «αὐτὸν προσπολεμῶν ἐποίησα, ὥστε κτλ.», τὸ αὐτὸν ἐξκρᾶτται ἐκ τοῦ ἐποίη. ἴδ. σημ. Kühners). Πολλὰ ῥήμ. σύνθετα μετὰ τῆς κατὰ ὅσον Ἄνδοκ. 3, 5 «καταμαχεῖν βασιλέα» 15 «καταπολεμεῖν Λακεδαιμονίους». ἴδ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 13. Ἰσοκρ. 4, 83. Δημ. 8, 52 «καταπολιτευέσθαι τινε» πολιτευομαί τινα μέχρις ἐδάφους μ. σ. Schaefer καὶ Bremi. Ἄρρ. ἰππ. 286 «καταβοήσομαι βοῶν σε». 287 «κατακεκράζομαι σε κρᾶζων». Ἡ γερμανικ. γλῶσσα ἔχει καταλληλότατόν τι μέσον νὰ κάμη τὰ ἀμετάβ. ῥήμ. μεταβατ. προστιθεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν τούτων τὴν συλλ. be ὡς weinen, beweinen ἢ δὲ ἀρχαί. γερμ. πολλὰ ἀμετάβ. ῥήμ. ὅσον weinen, klagen ἐκλαμβάνει με-

ταβ. και συντάσσει αίτιαιτικῆ· οἶον *weinōta then bruoder*¹⁾).

Σημ. 11. Ἐν τῇ ποιήσει ἐνίοτε ἀμετάβατα μετὰ οὐσιαστικοῦ συναπτόμενα γίνονται μεταβατικά. Εὐρ. Φ. 1549 «ἄλοχος· παραβάκτριος ἂ πόδα τὸν σφάλλοντα πόδα σὸν τυφλόπουον θεραπέμασιν αἰὲν ἐμόχθει= ἦ τις μετὰ κόπου ὠδήγει τὸν σφάλλοντα πόδα σου διὰ τῆς ὑπερεσίας τῆς τῆ βακτρία τελουμένης. Ἄνδρ. 1199 «θάνοντα δεσπότην γόοις. . κατάρξω» = θά θρηνησω. Πολλὰ τοιαῦτα πρὸγμ. ὁφόμεθα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ διπλῆς· αίτιατικῆς· §. 411.

9) Ἰδιωτισμὸς τῆς ἑλλην. γλώσσης εἶνε νὰ σχηματίζῃ ῥήμα σύνθετον μετὰ οὐσιαστικοῦ, ὅταν ῥήμα μετὰβ. σὺν τῷ ἀντικειμένῳ αὐτοῦ πρέπη νὰ ἐκφράσῃ οὐχὶ μόνον ἀπλῶς πρᾶξιν τινα, ἀλλὰ καὶ πρᾶξιν κατασταῶσαν συνήθειαν (§. 342, 1. b)· οἶον *δόρου φέρω* = φέρ. δόρ., *δορυφορῶ* ὅμως = εἶμαι δορυφόρος, σωματοφύλαξ, καὶ τοῦτο αίτιατ. συντάσσεται· οἶον *δορυφορῶ τινά* = φυλάττω τινά ὡς σωματοφύλ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ῥηματικ. ἔννοια μετὰ τοῦ ἀμέσου αὐτῆς ἀντικειμένου συγχωνεύονται εἰς ἐνότητα ἐννοίας μιᾶς. Ἐν τῇ τοικυτῇ λεκτικῇ ἐνώσει κεῖται ἐνίοτε πλουσία, ποιητικὴ καὶ γραφικὴ ἀφθονία καὶ πλησμονὴ τῆς ἐκφράσεως. Ἡ γερμ. γλῶσσα ἔχει ἐλάχιστα τοιαῦτα σύνθετα μετ' αίτιατ. συντασσόμε. ῥήμ., ἀντίστοιχα τῇ ἑλληνικῇ *Einen hofmeistern* κτλ.²⁾ Καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἔχει πλεῖστα τοιαῦτα· οἶον *ζυλοφορτώνω τινά*· μετ' κκκολογάζει, *τυροκομάω* κτλ. Ἡρδ. 3, 127 «τὸν χίλιοι· Περσέων ἐδορυφόρεον». 128. Ξεν. Ἱέρ. 3, 12 «οἱ πολῖται *δορυφοροῦσιν* ἀλλήλους· ἄνευ μισθοῦ». Διὸ καὶ πκθητ. Ἰσ. 10, 37 «τῇ τῶν πολιτῶν ἐννοίᾳ *δορυφοροῦμενός*». (ὅμως καὶ ἀμεταβάτ. μετὰ *δοτικ.* Κύρ. 7.5, 84). Σοφ. Αἴ. 745 «*διερρηλατεῖν* τὸν οὐρανόν» = διέρχεται τὸν οὐρ. δίρω. Αἰσχλ. Ἄγ. 655 «*ἐβουκολοῦμεν* φροντίσιν νέον πάθος» = ἐβόσκομεν, κατεπραῦνομεν. Σοφ. Αἴ. 549 «ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ *πωλοδαμνεῖν*» ὁ Σχολ. ὡς πῶλον γυμνάζειν. Εὐρ. Βάκ. 557 «*θυροσφορεῖς* θιάσοις, ὦ Διόνυσε», = τὸν θύρσον φορῶν χορεύεις. Ἄρφ. Πλ. 747 «*κάδενδροτόμησε* τὸ νῶτον» = κατέκοψε τὸ νῶτον ὡς κορμὸν (πρέμνον). Ἰππ. 289 «*κυροκοπήσω* σου τὸ νῶτον» = θά σοῦ κτυπήσω τὸ νῶτον ὡς τὸν κύννα. Βάτ. 1369 «*ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλήσῃ τεχνῆν*» = πωλήσῃ τεχ. ποιητ. ὡς τυρόν. Ἔον. 995 «*γεωμετρήσῃ* βυλόμοι τὸν ἀέρα» = νὰ μετρήσω τὸν ἀέρ. ὡς γῆν· καὶ ἐν τῷ πεζ., Ξεν. συμπ. 6, 8. Δημ. 18, 115 «*μισθοδοτῆσαι* τοὺς δπλίτας» μ. σ. Schaefer. (Πλὴν καὶ ἀμετὰβ. μετὰ *δοτικ.* Ξεν. ἀνάβ. 7. 1, 13). Ἰσοκρ. 4, 132 «τοὺς νησιώτας *δασμολογεῖν*» = συλλέγειν δασμόν. Θουκ. 8. 3 «τὰ τῶν συμμάχων ἡργυρολόγησεν ἐς τὸ νκυτικόν». Δημ. 24, 142· «*ρομοθετεῖν* τὰ αὐτοῖς συμφέροντα» = δρίζειν διὰ νόμου· Θουκ. 5, 111 «μὴ τὰ χεῖρω *φιλο-*

1) Ἰδ. Grimm IV. σ. 612.--2) Ἰδ. Rumpel ἐν τῷ ῥῆθ. συγγρ. σ. 142.

ρεικῆσαι». Πλ. νόμ. 755, c «χειροτονεῖν στρατηγούς» = ἐκλέγειν στρατ. δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν' συχνότερον μετὰ διπλ. αἰτιατ. Ξεν. ἑλλ. 6. 2. 11 «Τιμόθεον δ' αὐτῶν στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν». Πλ. πολ. 395, e «κωμωδεῖν ἀλλήλους» = σκώπτειν ἄλλ. Ἄρφ. Ἄχ. 655 «κωμωδῆσαι τὰ δίκαια» = πρᾶγματεῦσθαι τὸ δίκαιον ἐν τῇ κωμῳδ. Πλ. Κρατ. 414, c «τραγωδεῖν τὰ ὀνόματα». πολ. 598. b «ὁ ζωγράφος ζωγραφίσει ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς». (Παθητ. Πλ. Φιλ. 40, a «τὰ φαντάσματα ἐζωγραφημένα» καὶ b. Ἄντι τοῦ ζωγραφεῖν τι λέγει ὁ Ἡρόδ. 4, 88 «ζῶα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου» μ. σ. Baehr.). Ξεν. ἀνάβ. 7. 6, 4 «ἡ δημιουργεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας;» = μὴ νὰ ζητῇ ὁ ἀν. νὰ κερδήσῃ τοὺς ἀν. διὰ δημιουργίας; Πλ. Εὐθύδ. 284, e «ρουθεῖω σ' ὡς ἑταῖρον». Δημ. 23, 60 «συκοφαντοῦμεν τὸ πρᾶγμα». Πλ. Μενέξ. 248, d «τοὺς δὲ (πατέρας) γηροτροφοῦντες ἀξίως», (παθητικ. 13, 45 «ὑπὸ τῶν σφετέρων αὐτοῦ παίδων γηροτροφηθέντες»). Πλ. Λυσ. 209, d «τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οἰκορομεῖν». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13 «ἔνιοι καὶ ἐν ὧδαῖς αὐτοῦ οἰκίαν οἰκορομεῖν». Ἄλκιφρ. 3, 70 «ὁ λιμὸς θυροκοπεῖ τὴν γαστέρα» = κρούει τὴν γαστ. ὡς εἰς θύραν. Πολλάκις ἀμελεῖται ἐν τοῖς συνθέτοις ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικοῦ. γ. 472 «οἶνον οἰνοχοεῦντες». Δ, 3 «Ἡβὴ νέκταρ ἐφοροχοεῖ». Υ, 221 «ἵπποι οἰνοχοεῦντες». Ἡρόδ. 1, 27 «ναυπηγέεσθαι νέας». 6, 46. Συχνότατα οἰκορομεῖν οἰκοδόμημα, τεῖχος, πυραμίδα κ.τ.λ. ἴδ. τὰ λεξικά. ὡς aedificare navem, urbem κ.τ.λ.

§. 410. b) Αἰτιατικὴ μετ' ἀμεταβάτων καὶ παθητικῶν ῥημάτων τε καὶ ἐπιθέτων¹⁾.

1. Ἡ μετ' ἀμεταβ. παθητικ. ῥήμ. τε καὶ ἐπιθέτων αἰτιατικῇ διαφέρει τῆς μετὰ μεταβατικ. ῥήμ. αἰτιατικῆς μόνον, καθ' ὅτι αὕτη μὲν δηλοῖ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος, ἐκείνη δὲ ἀκριβέστερον μόνον προσδιορισμὸν τῆς ἀμεταβ. ἢ παθητ. ἐννοίας, ἐπεὶ τὸ ἀμεταβ. παθητικ. ῥήμα καὶ ἐπίθ. ἐκφράζουσι καθ' ἑαυτὰ ἐννοίαν τελείαν. Ἡ μεγάλη χρῆσις τῆς αἰτιατ. ταύτης ἐν τῇ ἑλλην. δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς χαρακτηριστικὸς ἰδιωτισμὸς τῆς γλώσσ. ταύτης. Αἱ λοιπὴν γλώσσαί μὴδ' αὐτοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματος ἐνίοτε ἐξαιρουμένου μεταχειρίζονται ἀντὶ ταύτης ὡς τὸ πολὺ τὰς ἐμπροθέτους πῶς, δι' ὧν ἐκφέρεται ἡ λογικὴ τοῦ ῥήμ. σχέσις πρὸς τὸ αὐτοῦ ἀντικείμενον ἀκριβέστερον καὶ σαφέστερον, ἐνῶ ἡ ἀρχ.

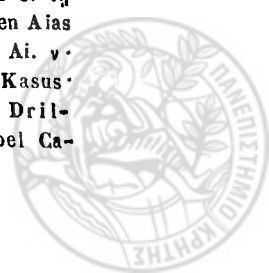
1) Ἰδ. Ruppel ἐν τῷ ῥήθ. συγγ. σ. 157, ὅστις ἐπιτυχῶς πάνυ καλεῖ τὴν αἰτιατ. ταύτην παρατακτικὴν.

ἔλλ. ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ συντόσῃ τὸ ῥήμα ἀπλῶς αἰτιατικῇ, παραλείπουσα τὴν ἀκριβέστεραν δῆλωσιν τῆς λογικῆς σχέσεως· ἔθεν λέγει, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, καλὸς ἐστὶ τὰ ὄμματα, κρίσις οὐρανὸν ἔκει κ.τ.λ. Ἡ ἔλλ. αὕτη ἔκφρασις στηρίζεται ἐπὶ ἀπλοῦ πάντως καὶ νεανικοῦ ἐποπτικοῦ, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ γλώσσαι, καὶ ἰδίᾳ ἡ γερμ., στηρίζονται ἐπὶ τῆς μετὰ λόγου ἀντιλήψεως τῆς πραγματικῆς τῶν ὄντων σχέσεως. Ἐν τῇ ποιήσει φυσικὰ ἢ χρῆσις τῆς αἰτιατικ. ταύτης εἶνε εὐρυτέρη ἢ ἐν τῷ πεζῷ, ἐπειδὴ ἐκεῖνη μὲν κινεῖται ἐλευθεριώτερον καὶ ἤττον φροντίζει περὶ τῆς πρὸς ἄλληλα ἀληθινῆς τῶν ὄντων σχέσεως, αὕτη δὲ τείνει πρὸς μείζονα ἀκριβείαν καὶ καθορισμὸν τῆς ἐκφράσεως.

2. Τὸ ἀπλούστατον φαινόμενον ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς αἰτιατ. ταύτης εἶνε, ὅτι ἡ ἐν πάσῃ ῥηματικῇ ἐννοίᾳ (παντὶ ῥήμ.) περιεχομένη οὐσία χωρίζεται εἰς ἴδιον οὐσιαστικόν, καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ ῥήμ. ὡς ἀντικείμενον· οἶον μάχην μάχεσθαι = *pugnare pugnare*. Ἐν τῇ ἐκφράσει ταύτῃ κεῖται ἐπίτασις τις τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας, ἣτις τούτου ἐνεκεν προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, διότι προστίθεται εἰς τὴν αἰτιατικὴν ἐπιθετικὸν ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμίᾳ ἢ ἐπιθετικῇ πρότασις ἀνήκουσα εἰς τὴν αἰτιατικὴν· οἶον *ροσῶ νόσον χαλεπὴν*, ὅπερ ἡ γερμ. γλώσσ. ἤττον ἐμφαντικῶς φιλεῖ νὰ ἐκφράξῃ δι' ἀπλοῦ ἐπιβόη. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης οὐσιαστικοῦ (τοῦ δμωνύμου) καὶ ἕτερον οὐσιαστικὸν *συνώνυμον*· οἶον *ζῆν καλὸν βίον, ἀσθεεῖν χαλεπὴν νόσον*, ἢ καὶ οὐσιαστικὸν ἐκφράζον κατηγορημα τῆς τριαυτῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐννοίας· οἶον *νίκᾶν μάχην*, = οἶονε *νικᾶν νίκην μάχης* (=νικομάχην). Τὸ ῥήμα δὲ δύναται νὰ ἦνε καὶ μεταβατικόν, ἐπειδὴ ἐν παντὶ μεταβατικῷ ὡς καὶ ἐν ἀμεταβάτῳ ῥήμ. κεῖται οὐσία τις· οἶον *πράττω πρᾶξιν*. Ἀδιάφορον δ' εἶνε, ἂν τὸ ἀμετάβ. συντάσσεται γενικῇ ἢ δοτικῇ· οἶον *ἔρωτα ἐρᾶν, ἀπειλεῖν ἀπειλάς*· ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἢ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς ταύτης εἶνε μείζων καὶ τόσῳ εὐφυῶς ἀνεπτυγμένη, ὅσῳ ἐν τῇ ἑλληνικῇ¹⁾.

a) Ῥήματα μετ' οὐσιαστικοῦ τῆς αὐτῆς ῥίζης (ὁμωνύμου οὐσιαστ.). 1, 74 «ἀρίστην βουλὴν βουλευεῖν». ι, 303 «ἀπωλόμειθ' αἰπὺν ἄλεθρον». Ν, 219 «ἀπειλάς, τὰς Ἑρῶσιν ἀπειλεῖσιν υἱας Ἀχαιῶν». Η, 201. Ἠρδ. 6, 32. Ἄνδοκ. 1, 31 «ἀρασάμενοι

1) Ἐτενέστατα πραγματεύεται τὴν αἰτιατικὴν ταύτην ὁ Wunder ἐν τῇ πραγματείᾳ, Ueber Chr. Aug. Lobeck's neue Ausg. des Sophokleischen Aias Epz. 1837. σ. 10 καὶ 36. Παράβ. ὁμῶς καὶ τὸν Lobeck ad Soph. Ai. v. -40 σ. 86· v, 42, σ. 98. Paralip. σ. 501 Hartung über die Kasus. Erlang. 1831 σ. 50. Schoeman index scholar. Gryphisvald. 1831. Driller Comment. de consensu notionum etc Misenac 1842 σ. 28. Rumpel Casuslehre 1845, σ. 172. Forberg Progr. Koburg 1850.

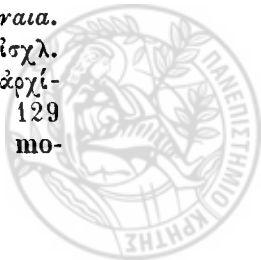

τάς μεγίστας ἀράς ὑμῖν» Εὐρ. Μ. 607. Ἥλ. 686 «πῶμα θανάσιμον πεσῆ», Βάκ. 925 «τὴν Ἴνους στάσιν ἐστάναι» = λαβεῖν τὴν στάσιν. Ἴν. 1041 «τί προσηλάτε τὸν πανύστατον γέλωρ;» Ἴππ. 319 «Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἁμαρτίαν;» Ἡρδ. 3, 88 γάμους δὲ τοὺς πρώτους (matrimonia nobilissima) ἐγάμει δ Δαρεῖος». Εὐρ. Μ. 587. μ. σ. Pflugk. Ἄρρ. σφ. 375 «τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν». Ἡρδ. 3, 147 «Ὅτάνης ἰδὼν πάθος μέγα Πέρσας πεπονηότας ἐντολάς τε, τὰς Δαρεῖος οἱ ἐνετέλλετο». 154 «λῶβην λωβᾶσθαι». Διὸ 119 «ἔδθησε τὴν (δηλ. δέου) ἐπὶ θανάτῳ». Πλ. νόμ. 868, b «χρωμένους τῷ κτειναντι χρεῖαν, ἦν ἂν ἐθέλωσιν» = μεταχειρίζομαι. τὸν φονέα κατ' ἀρέσκειαν. Φαίδρ. 238, c «δοκῶ τι σοι θεῖον πάθος πεπονηθῆναι;» 240, d «πᾶσαν αἰσθησιν αισθανομένη». Κρίτ. 46, d «τῶν δοξῶν, ἅς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι». πολ. 3. 405, c «εἰκάνος πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πᾶσας δὲ διεξέδουσι διεξελθὼν ἀποστραφεῖναι λογιζόμενος». 409, a «πάντα ἀδικήματα ἀδικεῖν». 452, c «τὴν ὀρμήν, ἣν περ τὸ πρῶτον ὀρμήσαμεν». Πρωτ. 325, c «ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν». συμπ. 181, b «οὗτός ἐστιν (ὁ ἔρω), ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρώσιν». ἀπολ. 19, c «πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα». Δημ. 28, 3 «χορηγεῖ καὶ τριηραρχεῖ καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας λειτουργεῖ». 18, 238 «κενάς γε χαρῆν χάριτας τουτοισί». 29, 4 «δέομαι δ' ὑμῶν δικαίαν δέησιν». 15 «ταύτην τὴν μαρτυρίαν ἐμαρτύρησεν ἀδελφός». 4, 51 «ἐπιστέλλειν Εὐβοεῦσιν τοιαύτας ἐπιστολάς». Ξεν. ἀνάβ. 1. 3, 15 «στρατηγήσοιτα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν». 6. 1, 6 «εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα», ἔλλ. 7. 1, 5 «μεγίστους ἀγῶνας ἠγωνισμένοι». Θουκ. 3, 13 «ἐνομιζομεν ἀποστήσασθαι διπλὴν ἀπόστασιν». Οὕτω καὶ τὰς καλάς πράξεις πράττειν, ἐργάζεσθαι ἔργον καλόν· ἀρχεῖν δικαίαν ἀρχήν· αἰσχροῦν δουλείαν δουλεύειν· μέγαν πόλεμον πολεμεῖν· χαλεπὴν νόσον νοσεῖν· πολλὰς μερίμνας μεριμνᾶν· μεγάλας ἡδονὰς ἡδύεσθαι· μέγα κινδύνευμα κινδυνεύειν· ἔλλειπτικ. Σοφ. Τρ. 1062 «θῆλυς οὐσα κοῦκ ἀνδρὸς φέσιν» δηλ. γῆσα· ἰδ. Schneidew.

b) ῥήματα μετ' οὐσιαστικοῦ συνωνύμου (σημασ. συγγενοῦς). Α, 241 «κοιμήσατο χάλκεον ἕπρον Ξεν. Ἰέρ. 6, 7 «ποῖον δέ τινα ἕπρον ἐκοιμῶ». Θεόκρ. 3, 49 «ὁ τὸν ἄτροπον ἕπρον ἰαύων Ἐνδυμίων». Γ, 417 «κακὸν οἶτον ὀλῆαι». α, 166 «ἀπόλωλε κακὸν μόρον». Θουκ. 1, 112 «Λακεδαιμόνιοι τὸν ἱερὸν καλούμενον πόλεμον ἐστράτευσαν»· οὕτω καὶ τὰ, ὄρκους ὀμνῆναι, ἀσθελεῖν νόσον. Ε, 361 «ἔλκος, ὃ με βροτός οὐτασεν ἀνὴρ» (ἔλκος ἔλκειν οὐδέποτε ἐλέγετο, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ἔλκος οὐτᾶν, βύλλειν, τύπτειν). Σοφ. Ἥλ. 599 «ῥῶ βίον μοχθηρόν». Αἰσχλ. Πρ. 297 «πήδημα κοῦφον ἐκ νεῶς ἀφήλατο». Σοφ. Αἶ. 42 «τί δῆτα πόιμναις τήνδ' ἐπεμπτεῖ βάσιον;». Θουκ. 5, 105 «τῆς δόξης, ἣν πιστεύετε» = ἔχετε ἰδέξιν βεβίχιν. Πλ. πολ. 410, b «αὐτὰ τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πό-

ρους ποιήσει». Ξεν. ἑλλ. 1. 2. 11 «ἐξῆλθον δέ τινας καὶ ἄλλας ἐξόδους ἐς τὴν ἠπειρον» = ἐποίησαν ἐξόδ. Ἡρόδ. 8, 74 «περὶ τοῦ παντὸς ἦδη δρόμον θεόντες». Σοφ. Ἄντ. 1309 «ἀνταίαν (δηλ. πλληγήν), ἔπαισεν». Ἡλ. 1412. Ξεν. ἄν. 5. 8, 12. Σοφ. Αἴ. 760 «ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν» = βλάστην βλαστῶν. Θουκ. 3, 112 *προλοχιζειν ἐνέδρας*.

ς) Ῥήματα μετ' οὐσιαστικοῦ, ἐκφράζοντος κατηγορήματα τοῦ ἐν τῷ ῥήματι ἐμπεριεχομένου οὐσιαστικοῦ. Κατὰ τὸ *νικᾶν νίκην*. Λουσ. 19, 28 «τὴν ναυμαχίαν νικῆσαι» = νικῆσαι νίκην ναυμαχίας. Θουκ. 1, 126 «Ὀλύμπια νικᾶν», ὡς *olympia vincere* Enn. παρὰ Κικ. Κάτ. 5. Πλ. ἴ. 530, b «τὰ Παναθηναία νικήσομεν» μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 193 «κρατῆσαι τὴν μάχην» = κερδίζειν τὴν μάχην. Συχνὰ παρὰ τῆς ἀττικ. τὰ, *νικᾶν γνάμην* = *sententiam vincere*, *νικᾶν δίκην* = ποιεῖ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἐπικρατεστέρην. Εὐρ. Ἄνδρ. 336 «σὺ τόνδ' ἀγωνιεῖ γόνον» = θά ὑποστῆς ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ γόν. τούτ. Ἰκέτ. 1205 «ἦ δ' ἄν. . τρώσης γόνον» = *si mortiferum vulnus inflixeris*. Πλ. νόμ. 964, c «πᾶσαν ἀρετήν νικᾶν». Σοφ. Αἴ. 435 «τὸ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ» κατὰ τὰ, ἀριστεύειν ἀριστεία, τὰ κάλλιστα ἀριστ. ἀριστεύειν = τὸ ἄριστον ἐκ τούτων βραβεῖον λαμβάνειν. Οὕτω καὶ κατὰ τὸ, *θῆμα θύειν*· θύειν τὰ ἐπιρίκια (Πλ. συμπ. 173, a)· *εὐαγγέλια* (Ξεν. ἑλλ. 1. 6, 37)· *διαβατήρια* (3. 4, 3)· *γενέθλια* (Εὐρ. ἴ. 653. Πλ. Ἄλκ. 1, 121, c)· τὰ *Λύκεια* (Ξεν. ἄν. 1. 2, 10). Ξεν. ἑλλ. 4. 3, 14 «ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια» κ.τ.λ.· οὕτως ἡ *αἰτιατι*. παρὰ τῷ τέμνειν ὑπὸ τὴν ἀμετάβ. σημ. ἀντὶ τοῦ θύειν· διότι κυρ. δηλοῖ ἀποτέμνω τὸν λάρυγγα τοῦ θυσιαζομ. ζώου· οἷον «φιλόττητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμείν» Γ, 73. 94 = προσφέρειν θυσίαν ὑπὲρ φίλικς καὶ συμμαχίας· οἱ μ.τγν. ἔλεγον, *συνθεσίας, φίλια τέμνειν* ὡς τὸ λατ. *foetus ferire*. «*δαιρύναι γάμον*» Τ, 299· *δαίρ. ὑμεναίους* Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 123· *εἰσιᾶν γάμους* Εὐρ. Ἡρ. μιν. 483 = δίδω τράπεζαν γάμου, κάμω τράπεζαν χάριν τοῦ γάμου· *εἰσιᾶν νικητήρια* Ξεν. Κύρ. 8. 4, 1. *δαιρύναι τάγον* = κάμω παρηγοριά, δίδω τράπεζαν διὰ θάνατόν τινος. Σοφ. Ἄντ. 675 («ἡ ἀναρχία) *δορὸς τροπὰς καταβήγγυσι*» = προκαλεῖ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν μαχητῶν φυγὴν, τροπὴν εἰς φυγὴν ἰδ. Schneidew. Κατὰ τὸ, *κτυπεῖν κτύπον* Θ, 170 «κτύπε. . Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην». Κατὰ τὸ *εἰσπλοῦν εἰσπλεῖν*. Σοφ. Οἰδ. τ. 423 «τὸν ὑμέναιον, ὄν. . εἰσέπλευσας». Κατὰ τὸ *πέμπειν πομπήν* = ποιεῖν πομπήν· τὰ, *πέμπειν ἑορτήν, Παναθήναια*. Προσέτι δὲ τὰ, Δημ. 21, 64 «χορηγεῖν Διονύσια». Αἰσχλ. Ἄγ. 35 «αὐτὸς δ' ἔγωγε φορτίμοι χορεύσομαι» = θὰ ἀρχίσω τὴν ἑορτήν ἐγὼ αὐτὸς μὲ πολὺν χορόν». Ἡρόδ. 6, 129 «ὄρχησατο Λακωνικὰ σχηματικὰ» = *saltavit Laconicos mo-*

dulos. Ξεν. άν.6. 1, 10· *συγκεράσασθαι* (ἀνακερ-) *φιλλαν* = φι-
 λιας κέρασμα ἐκεράσαμεν ἀλλήλους Ἡρδ. 7, 151. «*ταράττειν*
πόλεμον» Πλ. πολ. 567, α, ὡς τὸ λατ. *miscere bellum*. Σοφ.
 Ἄντ. 794 «νεῖκος ταράττειν» Ἐποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτώμενον (Πλ.
 Κρίτ. 48, ε) = ἀποκρίσιν διδόναι εἰς τὸ ἐρωτώμ. (ἐπὶ οὐσιαστι-
 κοῦ συνήθως τίθεται ἢ πρὸς μετ' αἰτ. = ἀπόκρισις πρὸς τι) κ.τ.λ.
 Ἡρδ. 7, 50 «κινδύνους ἀναρρίπτειν» = ῥίπτειν, ποιεῖν ἐπικίνδυνον
 ῥίψιμον (= *periculorum aleam subire* ἐκτίθεσθαι εἰς ἀνόητον κίν-
 δυνον· εἰλημένον τοῦτο ἐκ τῆς φράσεως *ἀναρρίπτειν τὸν κύβον*).
 Θουκ. 4, 85 «κίνδυνον τοσόνδε ἀνερρίψαμεν» καὶ 95. Κατὰ τὸ *βοη-
 θεῖν βοήθειαν*. Ξεν. ἀπομν. 2.6, 25 «τοῖς φίλοις τὰ δίκκια βοηθεῖν»
 = συμπράττειν τοῖς φίλ. πρὸς ἀπόκτησιν τῶν δικαίων, διὰ τὰ
 δίκκια, Δημ. 27, 3. 68. Κατὰ τὸ *βαίνειν βάσις* συχνότατα
 παρ' Εὐριπ. τὰ, *βαίνειν*, *προβ-*, *ἐκβ-*, *ἐμβ-*, *μεταβ-* πόδα = βῆμα
 ποδὸς βαδίζειν, κάμνειν βῆμα. Σοφ. Αἴ. 700 «ὄρχηματ' αὐτοδαῆ·
ιάπτειν» = *saltationis jactationes jactare* αὐτοδιδάκτους χο-
 ροῦ κινήσεις κινεῖν, χορεύειν χορούς αὐτοδιδάκτους. Εὐρ. Ἐλ.
 948 «δακρῦσαι βλέφαρα» = δακρῦσαι δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθ. Σοφ.
 Αἴ. 1096 «*τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη*» = *τοιαῦτα σφάλ-*
ματα τῶν ἐπῶν σφάλλουσι (ποιοῦσι) ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν. Ω,
 235· καὶ φ, 20 «ἐξεσίην ἐλθεῖν» = *ποιεῖν ἀποστολῆς, πρεσβείας*
ταξειδίου, ταξειδεύειν ὡς πρεσβευτής. (Πλὴν ἐν τῷ *ἀγγελίην ἐλ-*
θεῖν Α, 140 τὸ *ἀγγελίην* πρέπει νὰ ἐκληθῆῖ αἰτιατικ. τοῦ *ἀγγε-*
λλης = *ἄγγελος* κατὰ τὸν Wunder ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σελ. 45,
 ὡς τοῦτο καταφάσκειται καὶ ἐκ τῶν Γ, 206. Δ, 384, Ε, 92.
 π, 355. ω. 353), Θουκ. 1, 15 «ἐκδήμους *στρατείας* οὐκ ἐξήσαν
 οἱ Ἕλληνες», ὡς τὸ *ἐξελεῖν στρατείαν τινὰ* Δημ. 59, 27. Αἰσχ.
 2, 168· ὅμοιον τὸ παρὰ Σοφ. Τρ. 505 «*τίνας πάμπληκτα παγ-*
κόνιτ' ἐξήλθον ἀεθλ' ἀγῶνων;» = *ἐξελεῖν ἕξοδον δυσχερῶν*
μαχῶν, ἐξελεῖν εἰς δυσχερεῖς μάχας, ἔνθα ἄνευ λόγου ὁ Wunder
παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Wakefields ἐξήγορ. Δημ. 19,
 163 «ὅτε τὴν προτέραν *ἀπήραμεν* (= ἀπήλθομεν), *πρεσβείαν* τὴν
περὶ τῆς εἰρήνης». Ἰσοκρ. 4, 177 «τῶν *πρεσβευσάντων* ταύτην
τὴν εἰρήνην» (καὶ *πρεσβεύειν πρεσβείαν*) = *εἰρήνην ποιεῖν ὡς πρε-*
σβευτής. Ξεν. Κύρ. 8. 6, 20 «ἄρμα ταύτην τὴν *στρατείαν*».
 Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1456 «*δεινούς ἀγῶνας δραμεῖν*». Ἡρδ. 8, 102
 «πολλούς πολλάκις ἀγῶνας *δραμεῖν*» περὶ σφέων αὐτῶν οἱ Ἕλ-
 ληνες». Σοφ. Τρ. 620 «εἰ περ Ἐρμοῦ *τῆνδε πομπεῦα τέχνην*
βέβαιον». Πίνδ. Π. 9, 121 «*φυγε λαψηρὸν δρόμον*». Εὐρ. Ἰππ.
 829 «*πήδημ' ἐς Αἴδου κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι*». Ἰ. 1238 «*τίνα*
φυγὰν πτεροέσσαρ. . *πορευθῶ;*» Πίνδ. Ν. 8, 29 «*ἀνόμοια*. . *ἐλ-*
κεα ῥῆξαν» = *ἔρῃξαν ῥῆγμα πληγῆς, κατὰ τὸ ῥῆγμα ῥηγνύται*.
 Σοφ. Αἴ. 55 «*ἐνθ' εἰσπεσῶν ἔκειρε πολυκέρων φόνον*» = *ἐθέρισε*
σπύρον θανάτου. 304 «*ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσατο*», κατὰ

3. Ἄξιαι μνείαι εἶνε καὶ αἱ ἐπόμεναι ὡς τὸ πολὺ ποιητικαὶ μόνον συντάξεις, ἐν αἷς κεῖται κατ' αἰτιτικτὴν καὶ τὸ κατηγορημα ἐπ' ἴσης ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμου ἢ συνωνύμου οὐσιαστικοῦ.

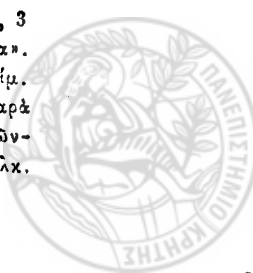
α) Ἐπὶ τῶν ἀμεταβάτων ῥημάτων τῶν σημαίν. *λάμπειν, κατεῖν, ῥέειν, χέειν. θάλλειν. βλαστάνειν.* Ὀμηρ. ὕμν. Ἀπόλλ. 380 «προρέειν καλλιρροῦ ὕδωρ», *ρεῖν, γάλα, μέλι* Θεόκρ. 5, 124. 126 (τὸ *ρεῖν* ὅμως συντάσσ. συχνότερον *δοτικῆ* ἴδ. Α. 4. X, 149 «ἢ μὲν (πηγῆ) . . ὕδατι λιαρῶ *ῥέει*». Δ, 451. Εὐρ. Βάκ. 142 κ.τ.λ.). Αἰσχλ. Πρ. 356 «ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν *σέλας*». 370 «τοιόνδε τυφῶς *ἐξαγαλέσει* χόλον». (Παρ' Εὐρ. δὲ Κύκ. 392 «λέβητ' ἐπέλεσε πυρὶ» τὸ ἐπέλ. θεωρεῖται μεταβατ.) Αἰσχλ. Πρ. 608 «θαλλούσης βίον». Πίνδ. Ο. 3, 23 «οὐ καλὰ δένδρ' *ἐθαλλεν* χῶρος». Σοφ. Αἴ. 376 «ἐρμυδὸν αἶμ' *ἔδουσα*». Τρ. 848 «τέγγειν δακρύων *ἄχνα*». Οὕτω τὰ, *δευεῖν, στάζειν* δάκρυα, αἶμα παρὰ τοῖς τραχικ. Πίνδ. Ο. 7, 50 «πολὺν ὕσε χρυσόν». Ἡρόδ. 4, 28 «οὐκ ὕει λόγου ἄξιον οὐδέν». Εὐρ. Ὀρ. 480 «(δράκων) *στίλβει* νοσῶδεις ἀστραπῆς». Ἀρφ. νεφ. 965 «καὶ κριμνώδη κατανίφοι». (Πλὴν, χρυσῶ *ρίγοντα* Πίνδ. Ἰ. 6, 5. Ἀρφ. Ἀχ. 138 «εἰμὴ κατένιψε (δηλ. Ζεὺς) χιόνι τὴν Θράκη» μεταβατικ. Μεταγέν. παρ' Ἀθην. 269, e «*ριφέτω* μὲν ἀλφίτοις ψακαλέτω δ' ἄρτοισιν, *ύετω* δ' ἔτνει». Ἡρόδ. 1, 87 ὕσαι ὕδατι λαβροτάτω», καὶ παθητικ. 193 «ἢ γῆ τῶν Ἀσσυρίων *ύεται* ὀλίγω» οὕτω καὶ 4, 50. Ξεν. ἐλλ. 1. 1, 16 «*ύοτος* πολλῶ»). Εὐρ. Δην. ἀποσπ. 10 «γῆ τ' ἠρινὸν *θάλλουσα*». Θεόκρ. 25, 16. Σοφ. Φιλ. 226 «ὦ *λάμπουσα* πέτρα πυρὸς δικόρουφον *σέλας*». Ὀρ. 1519 «ἄπεχε φάσγανον' πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον».

β) Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν σημαίν. *ἠχεῖν, καλεῖν, θρηγεῖν, γελᾶν, φουᾶν, ἀραπνεῖν*, ὅτε κεῖται συχρὰ ἀπλοῦν ἐπιθετον ἢ καὶ ἀντωνυμικῶ ἀντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Αἰσχλ. Πρ. 33 «πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς *φθέρξει*». Β, 270 «ἠδὺ *γελᾶν*». Εὐρ. Φοίν. 334 «*στενάζων* ἀρὰς τέκνοις». δ, 446 «ἠδὺ *πνεῖν*», Ω, 364 «*μένεα* πνεύοντα; Ἀχαιοῦς». «*Ἄρα* πνεῖν = Martem spirare. Πίνδ. Π. 4. 225 «φλόγα πνεῖν ἀπὸ γνάθων». Ο. 7, 71. 13, 87 «πῦρ πνεῖν», «ὄζειν ἠδὺ». Π. 8, 53 «*ἐφθέρξατο* τοιαῦτα». Σοφ. Ἀντ. 1146 «πῦρ πνεύοντων ἀστρων». Τρ. 866 «ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κακωτὸν εἶω». Πλ. Φιλίδρ. 230, c «θερινόν τε καὶ λιγυρὸν *ὑπηγεῖ* (ὁ τόπος) τῶ τῶν τεττίγων χορῶ» ὡς ὁ Τίβουλος 1. 3, 60 «dulce sonant tenui gutture carmen aves». Σοφ. Αἴ. 630 «ὄξυτόνους μὲν ὦδάς *θρηγήσει*». Θεόκρ. 20, 14 «καὶ τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' *ἐγέλαξεν*». Πλ. πολ. 337, a «ἀνεκάργασε μύλα σαρδόνιον».

γ) Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τοῦ ὀραῖν καὶ βλέπειν. τ, 446 «οὐς πῦρ ὀφθαλμοῖσι *δεδορκῶς*» οὕτως αἱ ποιητικαὶ φράσεις *βλέπειν* Ἄρηνην, *δέρκεσθαι* Ἄρηνην, ὀραῖν ἀλήνην, ὁμηρικὰ καὶ λυρικά εἶνε τὰ,

δερκόμενος δεινόν, σμερδαλίον, τακερά. Β, 269 «ἀχρεῖτον ἰδὼν» = ἀγρίως ἰδὼν. Αἰσχλ. Π. 81 «κυζέον δ' ὄμμασι λευσῶν φονίου δέργμα δράκοντος». Εὐρ. Ἄλκ. 773 «τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;» Αἰσχλ. ἐπτ. 480 «φόβον βλέπων». Εὐρ. Ἰ. 1282 «δράκοντ' ἀναβλέποντα φονίν φλόγα». Μῆδ. 187 «(Μῆδεικ) τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσίν». Οὐτω τὰ, φθονερά βλέπειν, ἐλεεινὸν ὄρα. Παρ' Ἀριστοφ. τά, βλέπειν κάρδαμα = βλέπειν πικρῶς σφ. 455. Π. 1184 ὄρον, οὕτω καὶ, ραπὸ ἵππ. 631. θυμβρογάγον Ἀχ. 254 ὄρίγατον βάτ. 602. ναύφρακτον = ἀποβλέπειν εἰς ναυμαχίαν Ἀχ. 95 μ. σ. Α. Müller. Πλ. 424 «μαρτικὸν τι καὶ τραγωδικόν». ἐκκλ. 293 ἰπότριμμα = σκαιῶς βλέπειν. ὄρον. 1169 πυρρίχην = πολεμικῶς βλέπ. σφ. 643 «σκύτη = περιδεῶς, εὐλαβῶς βλέπ.» 900 «κλέπτον βλέπει (βλέμμα)» = κλεπτικῶς βλέπ., καὶ μετ' ἀπαρσμφ. 847 «τιμῶν βλέπω. Θεόκρ. 20, 13 λοξά βλέποισα = limis oculis στραβοκουττάζουσα.

Σημ. 5. Ἐκ τῆς τοιαύτης χρήσεως τῆς αἰτιατικ. προήλθον πολλὰ ἑκφράσεις, (ἀ; οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς ἔτι οἱ νεώτεροι Ἑλλ. μεταφράζομεν δι' ἐπιβήρηά τιον), τῆς αἰτιατ. μετὰ τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτῆ ἐπιθέτου ἀντικαθισταμένων ἢ δι' ἀπλῆς ἀντωνυμίας (τοῦτο, τόδε, ταῦτα, τάδε, τί, τί, οὐδέν, μηδέν, ὃ, ἄ κ.τ.λ.), ἢ δι' ἐπιθέτου οὐδετ. γέν. οἶον Γ, 399 «ταῦτα (οἶονεὶ τὰ ἠεροπεύματα) λιλαίεαι ἠεροπεύειν». Ε, 185 «τάδε (δηλ. ταύτην τὴν μανίαν) μαίνεται» οἶον Ἠρδ. 3, 33 «ταῦτα μὲν εἰς τοὺς οἰκήτους ὁ Καμβόσης ἔξεμάνη». Ε, 298 «τόδ' (δηλ. ταύτην τὴν ἔξιν) ἰκάνεις». α, 62 «τί νύ οἱ τόσον ὠδύσασα». Α, 414 «τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα» = αὐτωσῶς τεκοῦσα. (πρὸς δυστυχίαν τεκ.). χ, 447 αἴν' ὀλοφουρόμεναι. Γ, 76 «ἐχάρη μέγα» Α, 42 «δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν». 1, 450 «μακρὰ (δηλ. μακρὰν βίβιν) βιδάς». Οὕτω τὰ παρ' Ὀμήρ. μακρὸν κλίσειν, αὔειν. Σοφ. Οἰδ. τ. 264 «τάδε ὑπερμαχοῦμαι» μ. σ. Wunder. Αἴ. 1316 «οὐ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἔμοι;» Οἰδ. τ. 1300 «τίς ὁ πηδήσας μεζζονα» (δηλ. πηδήματα). Ἠλ. 961 «ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε». Οἰδ. κ. 319 «φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προστείχουσα». Εὐρ. Μ. 157 «κείνῳ τόδε μὴ χαράττου». Ἑλ. 291 «θυγάτρ' ἀνάνδρος πολεῖα παρθενεύεται». Ἰ. 1371 «κρυφατὰ νυμφευθεῖσα». Θουκ. 4, 12 «τοιαῦτα ἐπέσπερχε». Ξεν. ἀν. β. 1, 5 «ἤλλοντο ὀψηλά». Αυσ. 13, 39 «ὑστατα ἀσπασάμενοι». Οὕτω τὰ, πάντα εὐδαιμονεῖν, ὠφελεῖν, βλάπτειν ἢ ζησπασάμενοι. Οὕτω τὰ, μικρὰ εὐεργετεῖν τὰ μέγιστα κ.τ.λ. Πλ. πολ. 404, α «μεγάλαι καὶ σφόδρα νοσοῦσι». συμπ. 19?, c «θαυμαστά ἐκπλήττονται». Θουκ. 1, 19 «τὰ κράτιστα ἠνθῆσαν». Δημ. 18, 292 «ταῦτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταῦτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς». Ἰδ. Σημ. 6. Οὕτω καὶ ἡ αἰτιατ. τὰ μετὰ προθέσ. Ἰσοκρ. 1, 13 «εὐσεβεί τὰ πρὸς τοῦ θεοῦ». 3, 2 «τὰ περὶ τοῦ θεοῦ εὐσεβοῦμεν. παρὰ τοῖς μὲν. τὸ τὸ μετ' ἐπιθ. οὐδετ. γέν. Θεόκρ. 1, 41 «κάμονται τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἰσικῶς» = καρτερώς, μ. σ. Wüstemann. 3, 3 «ἔμιν τὸ καλὸν περιλαμένε» μ. σ. Wüstem. 18 «ὦ τὸ καλὸν παρορεῦσα». Ἄνθολ. 7, 219 «ἢ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθρώσασα». Καλλίμ. ἐπ. 56 «τὸν τὸ καλὸν μελανεύοντα» (Δὲν ἀνῆκε ὄμοι; ἐνταῦθα τὸ παρὰ Σοφ. Οἰδ. κ. 1640 «τλάσας χερὶ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε» = subeuntes id, quod generosum est animo, Ἰδ. Herm. πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ.

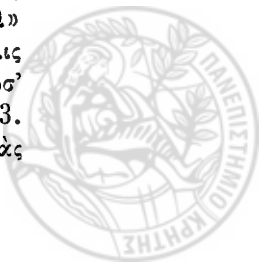
624). Οὕτω πως ἐξηγεῖται ἐκ τῆς χρήσεως τῆς αἰτιατ. ταύτης τὸ φαινόμενον, ὅτι ῥήματα ἔχοντα τὸ ὡς οὐσιαστικὸν ἀντικείμεν. κατ' ἄλλην πτώσιν ἢ αἰτιατ. δύνανται νὰ συνταχῶσιν αἰτιατικῆ ἀντωνομίας ἢ ἐπιθέτου. οὕτω π.χ. λέγεται πάντοτε ἀγανακτεῖν τινα ἐπὶ τινα, ὑπὲρ τινος, παρὰ Δημ. ὁμῶς 8, 55, «ἀγανακτῶ αὐτὸ τοῦτο» κατὰ τὸ ἀγαν. ἀγανακτήσιν. Ξεν. ἀν. 1, 3, 4 «εἴ τι δέοιτο» (ἄλλὰ καὶ δέομαι λόγου)· περὶ τοῦ, δεῖ μέ τι, Ἰδ. §. 409. Α. 5. Πλ. Γοργ. 501, ε «ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν» (λέγ. ὁμῶς καὶ φρονεῖ. τῆς ψυχῆς) κ.τ.λ.

Σημ. 6. Ἐκ τῆς χρήσεως τῆς αἰτιατ. ταύτης οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς ἐτι εἶ νεώτ. Ἑλλ. μεταφράσωμεν τὰς αἰτιατικ. τοῦτο, τὸ, ταῦτα, ὃ διὰ τοῦ, δι' αὐτὸ, τοῦτο, ταῦτα, ὅποτον, τοῦτου ἕνεκα κτλ.· τὸ δὲ τί καὶ ὅτι, διὰ τοῦ, διὰ τί. Ὅταν π.χ. λέγω, ταύτην τὴν χαρὰν χαίρω, κεῖται ἐν τῷ δεικτικῷ, τῷ εἰς τι προηγούμενον ἀνεφερομένῳ, ἢ αἰτία προστίθεται τῆς χαρᾶς, ἥτοι τοῦτο εἶνε διὰ τὸ ὅποτον χαίρομαι, διὰ τοῦτο χαίρομαι· ἀντὶ δὲ τοῦ, ταύτην τὴν χαρὰν, δύνανται νὰ τεθῆ καὶ ἀπλῶς τὸ κατηγόρημα· διὸ, τοῦτο χαίρω. Ἀρρ. νεφ. 318 «ταῦτ' ἄρ'· ἡ ψυχὴ μου πεπότηται» Π. 617 «ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν» = τοῦτο τὸ πρόσωπον εὐπρόσ. ἦν = αὕτη ἦτο ὥραία. Ἀχ. 90 «ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες» = τούτους τοὺς φανακισμοὺς ἔφεν. = διὰ τοῦτο ἠπάτας ἡμᾶς διὰ ψεύδεων. Εὐρ. Ἐκ. 13 «νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καὶ με γῆρας ὑπεξέπεμψεν» = διὰ τὸ ὅποτον καὶ ἀπεμάκρυνέ με. Σοφ. Οἶδ. κ. 332 «τέκνον, τί δ' ἤλθεις;» = τίνα ἔξιν (ἔλευσιν παρὰ μτην.) ἤλθεις; = quid venisti? = cur ven.?, Ἰδ. 1291. Οἶδ. τ. 1005 «τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως·· εὐ πράξαιμ' εἰ». Θουκ. 1, 90 «ὅποτε τις αὐτὸν ἔροιτο··, ὅτι οὐκ ἐπέχεται ἐπὶ τὸ κοινόν, ἔφη κτλ.» Ξεν. ἀν. 4, 1, 21 «ταῦτ' ἐγὼ ἐπαιδων» = διὰ τοῦτο ἐγ. ἔσπ. Πλ. Πρωτ. 310, ε «ἄλλ' αὐτὰ ταῦτα νῦν ἦκω παρὰ σε» = ἴοια ἴοια δι' αὐτὸ, τοῦτο· συμπ. 204, α «αὐτὸ τοῦτο ἔστι χαλεπὸν ἀμαθία». 174, α «ταῦτα δ' ἐκαλλοπισάμην, ἕνα καλῶς παρὰ καλὸν ἔω». Δημ. 1, 14 «τί οὖν Schottmann ἐν τῇ ῥήθι· πραγμ. Ὅπως ἐξηγητὰ καὶ τὰ, χρῆσθαί τινα τι (προεληθὸν ἐκ τοῦ χρῆσθαί τινα χρεῖαν, Ἰδ. ἀριθ. 2. α) Πλ. νόμ. 868, β) = μεταχειρίζομαι τι ἢ τινα πρὸς τι· κείθειν τί τινα (ἐκ τοῦ κείθειν κείθειν τινά)· ἐπαίρειν, ἐποτρύνειν, προκαλεσθαι, ἀναγκάζειν τί τινα καὶ τὰ παρόμ. Θουκ. 2, 15 «τῆ κρήνη τὰ πλεῖστα ἄξια ἐχρῶντο» = ad maximum momenti res. Ξεν. ἀν. 1, 3, 18 «τί βούλεται ἡμῖν χρῆσθαί;» 3, 1, 40 «οὐκ οἶδα, ὅτι ἂν τις χρῆσαιτο αὐτοῖς». Ψευδ. Πλάτ. Μίν. 320, ε «νομοφύλακι αὐτῷ ἐχρήτο κατὰ τὸ ἄστυ, τὰ δὲ κατὰ τὴν ἄλλην Κρήτην τῷ Τάληφ», οὕτω καὶ τὸ χρῆσιμός τι οὐδὲν, Ἰδ. Stallb. ad, Pl. Lys. 220, ε Ἡρδ. 1, 31 «ὡς δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον» = ἀφοῦ ὁ Σόλ. κατέστησε προσεκτικὸν τὸν Κρ. εἰς τὰ συμβάντα τοῦ Τέλλ. 163 «τοῦτο οὐκ ἐπειθε τοῦ Φωκαίαις;». 8, 81 «οἱ πλευνες τῶν στρατηγῶν οὐκ ἐπειθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα». Θουκ. 2, 72 «ἄπερ καὶ πρότερον ἤδη προδικαλεσάμεθα». 74 «προκαλεσάμενοι πολλὰ καὶ εἰκότα». 4, 12 «ὃ μὲν τοὺς ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε» (= impellebat). Πλ. πολ. 473, α «τοῦτο μὴ ἀνάγκασέ με». Εὐθύφρ. 5, α «αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι». Φαίδρ. 242, α «ἀπέρχομαι, πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι». 254, α. Σοφ. Αἴ. 1143 «ναύτας ἐφορμήσαντα·· τὸ πλεῖν». Ἐπὶ οὐσιαστικῶν ὁμῶς κανονικῶς προστίθεται μᾶλλον τῶν προθέσεων. εἰς, πρὸς, ἐπὶ, δι' ὧν δηλοῦται ἡ λογικὴ σχέσις τοῦ σκοποῦ, σπα-

νίως δὲ τίθεται ἡ αἰτία. μόνον· οἶον Θουκ. 2, 21 «πεισθῆναι τὴν ἀναχώ-
ρησιν». Εὐρ. Ὀρ. 286 «ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσίωτον». Ἄρφ. Ἄχ.
652 «ὕμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται». Ἰππ. 796 «τὰς κρε-
σθείας τ' ἀπελαύνεις. αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται». (Πλὴν παρὰ Θουκ. 4,
19 «Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται· ἐς σπονδὰς») κανονικῶς κεῖται
δίκην προκαλεῖσθαι π. χ. Θουκ. 1, 39. ἴδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ δύο
αἰτιατικῶν §. 411. Σημ. 4.

Σημ. 7. Ἴσως καὶ πολλαὶ ἄλλαι κατ' αἰτιατικ. ἐκφράσεις, λαβούσαι ὡς
τὸ πολὺ ἐπιβέβημα τικὸν χαρακτηρᾶ, ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς αἰ-
τιατ. ταύτης· οἶον χάριν μ. γεν. = gratia· χάριν ἐμὴν, σὴν = mea, tua
grat.· τί χρῆμα, ποιητ. = τί = διὰ τί. Εὐρ. Ἡρακλ. 633 «τί χρῆμα κίεσαι
καὶ κητηρεψ; ὅμμ' ἔχεις; ἴδ. 646. 709· πιθανὸν καὶ τὸ ἔνεκα μ. γεν., δω-
ρεάν καὶ δωτίην (παρ. Ἡρδ.), προτκα = δωρεάν, μάτην = incassum,
δίκην = in morem· τοῦ τον τὸν τρόπον = hunc in modum· πάντα
τρόπον = omni modo· πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες· Θουκ. 2, 19· δέμας
μ. γεν. ποιητ. = instar· ὁμοία = pari modo· ἐπιτηδές = consulto, ἐσκεμ-
μένως· τάχος (καὶ, κατὰ τάχος) = celeriter· κύκλον = in circum κυκλι-
κῶς π. χ. τάξασθαι Θουκ. 2, 83. 3, 78· «τετράποδος νόμον (κατὰ τὸν
τρόπον) βραίνειν Πλ. Φαίδρ. 250, ε' «τὸν αὐτὸν λόγον» συμπ. 270, d =
eadem ratione· ταῦτόν = ἐπὶ ἴσης pariter, ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 37, d.
Οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ἴο. 1, 42 «εἰ δ' ἀρετᾶ κατακίεσαι πᾶσαν ὄργαν» =
si quis in virtutum incubit omni studio, ἴδ. Dissen. Ἡρδ. 2, 44· σμαράγ-
δου λίθου λάμποντος· τὰς νύκτας· μέγαθος (= ἰσχυρῶς, πολὺ)· τὸ λεγόμενον
(ἀνθ' οὗ καὶ, ὡσπερ λέγεται)· παρεντίθεται δ' ἐν τῇ προτάσει ἐπιβέβηματι-
κῶς ἐπὶ ἀφηγήσεως παροιμιωδῶν φράσεων. Πλ. Γοργ. 447, α «ἄλλ' ἢ, τὸ λε-
γόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἦκομεν» (= ex proverbio, post festum venimus) μ.σ.
Stallb. Προσέτι τὸ, τὸ μ. γεν. = κατὰ τὴν γνώμην, τὸν τρόπον τινός. Πλ. Θσαίτ.
183, e «Παρμενίδης δὴ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὁμήρου αἰδοῖτο». Δάχ. 191,
b «καὶ σὺ τὸ τῶν Σκυθῶν ἰππέων πέρα λέγεις». Οὕτω καὶ τὸ, τὸ σὸν δὴ
τοῦτο = κατὰ τὴν ἐκφρασίαν σου, Πλ. συμπ. 221, b.

4. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ μάλιστα τῇ ὁμηρικῇ, συχὰ δὲ καὶ παρὰ
Πινδάρῳ, οὐχὶ σπικνίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς, τὰ ῥήματα
τῆς κινήσεως, ἔρχεσθαι, ἀπέρχεσθαι κ.τ.λ. συντάσσονται αἰτια-
τικῇ δηλοῦσῃ τὸν τόπον ἢ τὸ ἀντικείμενον, πρὸς δ' ἡ κινήσεις. γ, 162
«οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔθαν νέας ἀμφιελίσσας». Α, 313 «κνί-
σῃ δ' οὐρανὸν ἴκε». α, 176 «πολλοὶ Ἰσαρ ἀνέρες ἡμέτερον δῶ». 332
«μνηστῆρας ἀφίκετο». β, 337 «θάλαμον κατεβήσατο» =
κατέβη κάτω εἰς τὸν θάλ. 1, 351 «σχέτλιε πῶς κέν τίς σε καὶ
ὑστερον ἄλλος ἴκουτο;» ζ, 296 «ικώμεθχ δώματα πατρός». Ε, 291
«βέλος δ' ἴθυενε Ἀθήνη βίνα». Αἰσχλ. Πρ. 685 «γῆν πρὸ γῆς
ἐλαύνομαι». Σοφ. Τρ. 58 «θρῶσκει δόμους». Οἰδ. τ. 35 «ἄστῃ Καδ-
μεῖον μολεῖν». Ἡλ. 893 «ἦλθον πατρός ἀρχαῖον τάφον». Οὕτως
ἐξηγητέα καὶ τὰ Ἡλ. 1377 «ἦ σε πολλά. . λιπαρεῖ προὔστην χερὶ»
= ἐγὼ ἦτις πολλάκις ἦλθον πρὸς σέ με πλήρη χεῖρα, ἦτις πολλάκις
ἐδώρούμην σοι ἄφθονα. Εὐρ. Μ. 7 «Μήδεια πύργους γῆς ἐπλευσ'
Ἴωλκίαις». 12 «φυγῆ, . ἀφίκετο χθόνα». 680. 681. 920. 1143.
Ἄνδρ. 1167 «δῶμα πελάζει». Ῥῆσ. 13 «τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς

ἀμετέρας κόϊτας πλάθουσι;» 399 «Τρίκιν μολών». Τρ. 883 «πέμφομέν νιν Ἑλλάδα». Ή. 700 «πολιὸν γ' εἰσεσοῦσα γῆ-
ρως». Ὀρ. 1290 «ποδὶ βοηδρόμω μέλαθρα προσμίξει». Φοίν.
1397 «στέρνα Πολυνείκους βίχ διῆκε λόγῃν» = ἔβριψε κατὰ
τοῦ στήθους τὴν λόγγ. ἴδ. Klotz. Ἑράκλ. 845 αἰκέτευσε .. ἐμ-
βῆσαι νιν ἰππέων δίφρον» = ut se collocaret in curru.. Οὕτως
ἐξηγητέα καὶ ἡ ἐν τῷ ἰωνικῷ πεζῷ φράσις, *ἐκρεῖσθαι τινα* = ἀρ-
μόζειν τινί· οἷον Ἡρόδ. 2, 36. 9, 26 «ἡμέας ἰκνέεται» = ἔρχε-
ται εἰς ἡμᾶς, ἀρμόζει, ἀνήκει εἰς ἡμᾶς ad nos pertinet.

Σημ. 8. Ἡ εἰς τι κινήσις δηλοῦται διὰ τοῦ τοπικοῦ ἐπιβόημ. δὲ π. χ. ἄ-
στουδε ἔλθωμεν ζ, 296. καὶ ἐπὶ πνευματικοῦ ἔτι σκοποῦ· οἷον Π, 697 «οἱ
δ' ἄλλοι φύγαδε μνώνοντο». Ρ, 383 «ὀτρύνων πόλεμόνδε». 579 «ἀίξαντα φό-
βονδε = in fugam πρὸς φυγήν.

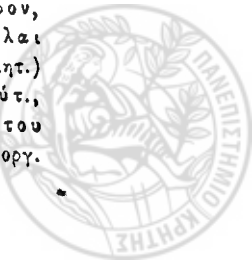
Σημ. 9. Ἐπειδὴ ἡ αἰτιατικὴ δηλοῖ γενικῶς πᾶν τὸν τόπον μόνον, πρὸς
ὃν ἡ κίνησις, ὁ πεζὸς λόγος τίμων πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς ἐκ-
φράσεως ἀποφεύγει τὴν τοιαύτην αἰτιατικ. προστιθεὶς πάντοτε τῇ αἰτιατικῇ
καὶ πρόθεσιν, δι' ἧς ἡ διὰ τῆς αἰτιατ. δηλουμένη ἀναφορά προσδιορίζεται ἀ-
κριβέστερον, τῆς προθέσεως ἐκφραζούσης τὰς διαφόρους τοπικὰς σχέσεις τοῦ
ἄνω καὶ κάτω, ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, καὶ ἐπομένως δηλούσης ἂν ἡ
κινήσις γίνεταί εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἀντικειμένου, δηλ. εἰς αὐτὸ· ὁπὲρ αὐτὸ,
ἢ ὁπ' αὐτὸ· ἐπι, ὡς, παρὰ, περὶ, πρὸς, ἀμφι, μετὰ, ἀνά αὐτό. Διὸ
ἐνταῦθα ἀνήκουσι πᾶσαι οἱ προθέσεις αἱ μετ' αἰτιατ. συντασσόμεναι· οἷον εἰς
= εἰς = εἰς τὰ ἔσω· ὡς = πρὸς, ὡς· κατὰ = πρὸς τὰ κάτω· ἀνά = πρὸς τὰ
ὑπερθεν, ὑπεράνω· ἐπι = πρὸς τὰ ἐπάνω· περὶ καὶ ἀμφι = περί· μετὰ =
εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μεταξύ, ὑστερον· πρὸς = ἐνώπιον, πρὸς· παρὰ = εἰς τὸ
πλησίον· ὁπὸ = ὑποκάτω, ἴδ. τὴν περὶ τῶν προθέσ. διδασκαλίαν.

Σημ. 10. Ἐντεῦθεν καὶ τινες ἐπιβόηματικαὶ φράσεις· οἷον ἄντην ἔρ-
χεσθαι· Θ, 399· ἀντιβίην ἔρχεσθαι. Ε, 220. «τὸν ὑπόβρυχα θῆκε» =
sub aquam 319. Καὶ Ἡρόδ. 7, 130 «ὥστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὑπόβρυχα γε-
νέσθαι». κατὰ τὸν κώδ. S. ἀντι ὑποβρυχέα· ἴδ. Hartung uber d. Kas. σ. 39.

5. Ἡ αἰτιατικὴ τίθεται ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἐν τῇ ἐρωτῆσει, ἐπὶ
πόσον πολὺν χρόνον; ἐπὶ τοῦ μέτρου καὶ βάρους ἐν τῇ ἐρωτῆ-
σει. πόσον πολὺ; ἴδ. σημ. 12. Χρόνον, τὸν χρόνον = ἐπὶ τινα
χρόνον (διάφορον τοῦ χρόνω, σὺν χρόνω = μετὸν χρόνον, καιρὸν,
ἡσυχως, ἡρέμα)· νύκτα, ἡμέραν, (ποιητ. ἡμαρ). κ, 142 «ἐνθα
τότ' ἐκβάντες δύο τ' ἡματα καὶ δύο νύκτας κείμεθα». Β, 293
«ἔνα μῆνα μένων». Κ, 312 «οὐδ' ἐθέλουσιν νύκτα φυλασσόμε-
ναι». Ἡρόδ. 6, 127 «ἡ δὲ Σύβαρις ἡμαζε τοῦτον τὸν χρόνον
μάλιστα». 4, 181 «τὸν ἔρθρον». (οὕτω τοὺς ἔρθρους Ἄρρ. Α.
966). Ξεν. ἀνάβ. 4. 5, 24 «καταλαμβάνει τὴν θυγατέρα τοῦ
κωμάχου ἐνάτην ἡμέραν γεγαμημένην» = πρὸ ἐννέα ἡμ. Ὑπανδρ.
Κύρ. 6. 3, 11 «καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο
ἔπραττον». Αυσ. 24, 6 «τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέταυ-
μαι τρέφων τρίτον ἔτος τουτί». Αἰσχ. 3, 77 «ἐβδόμη δ' ἡμέ-
ραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας». Σπανίως τίθενται
ἐνταῦθα τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ· οἷον Αυσ. 7, 10 «τέθηκε

ταῦτα τρία ἔτη» = πρὸ τριῶν ἐτῶν. Εὐρ. Ἄλκ. 784 «τὴν αὖριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται». Δημ. 9, 23 «ἴσχυσαν δέ τι καὶ Θηβαῖοι τοὺς τελευταίους τουτουσὶ χρόνους μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην». Ἰσακ. 6, 18 «Εὐκλήμων ἐβίω ἔτη ἑξ ἑνετήκορτα». Ψ, 529 «λείπετο δουρὸς ἐρώηρ» = ῥίψιμον δόρατος, ὅσον μακρὰν ῥίπτεται τὸ δόρυ Ἡρδ. 1, 31 «σταδίους πέντε καὶ τεσσαράκοντα διακομίσαντες ἀπίκοντο ἐς τὸ ἱρόν». 6, 119 «ἀπέχειν δέκα καὶ διηκοσίους σταδίους». 135 «Μιλτιάδης ἀπέπλεε Πάρον πολιορκήσας ἑξ καὶ εἴκοσι ἡμέρας». Ξεν. ἀπομν. 3.6, 1 «οὐδέπω εἴκοσι εἴτη γεγονώς», ὡς τὸ *viginti annos natus*. Ἰσοκρ. 15, 9 «ἔτη γεγονώς δύο καὶ ὀγδοήκορτα». Καὶ ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν, ὑπερθετικῶν καὶ ἄλλων παραθετικῶν ἐκφράσεων τίθεται ἡ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς συνηθεστέρ. δοτικῆς· οἶον, πολὺ μείζων, μέγιστος· ὀλίγον πρότερον κ.τ.λ.· μέγ' ἀμείνων, μέγ' ἄριστος ποιητ., ἰδ. σημ. 11. Θουκ. 1, 105 «παρσκευασάμενοι ἡμέρας ὕστερον δώδεκα». Ξεν. ἀνάβ. 1. 7, 12 «ὑστέρησε μάχης ἡμέρας πέντε». Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4, 32 ἑλλειπτικὴ ἐκφρασις περὶ τῶν Λακεδαιμ. ἀπαρήγγειλε τοὺς μὲν ἰππέας ἔλθν εἰς αὐτοὺς ἑνέντας καὶ τοὺς τὰ δέκα (δηλ. ἔτη γεγονότας) ἀφ' ἧβης ξυνέπεσθαι· ἀνθ' οὗ βραχυλογικῶς συνήθ. λέγεται τὰ δέκα ἀφ' ἧβης, τὰ πενήκορτα ἀφ' ἧβης 3. 4. 23. 4. 5, 15. 6, 10, 5. 4, 40. 6. 4, 17 ἰδ. **Dind.** εἰς 2. 4, 32, ὅστις καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτο ἀπήλειψε τὸ τοῦς. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ αἰτιατικὴ εἰς τὸ *δύνασθαι* = ἰσοδυναμεῖ, ἀξίζει, Ἡρδ. 3, 89 «τὸ δὲ Βαβυλώνιον τέλκντον δύναται Εὐβοίας ἐβδομήκορτα μρέας».

Σημ. 11. Ἐντεῦθεν αἱ ἐπιβήμη. τοῦ χρόνου ἐκφράσεις· ἡμος καὶ τῆμος ἐπικ. (= ἡμαρ καὶ τῆμαρ)· ἐννημαρ· παντήμαρ· νύκτωρ (ἀρχαῖον οὐδέτερον π. χ. Ξεν. ἀν. 3. 4, 35. 4. 4, 9)· πάννυχ'· σήμερον· αὖριον, τῆτες· ὄναρ καὶ ὕπαρ· ἀκμήν = ἐγκαίρως εο ipso tempore π. χ. Ξεν. ἀν. 4.3, 26 (παρὰ τοῖς μτγν. δηλοῖ καὶ adhuc, προσέτι, ἔτι, ἴδ. Lobbeck εἰς Φρύνιχ. σ. 123)· ἀκμήν (= commodum ἐγκαίρως) ἐφήκεις Σοφ. Αἴ. 34, μ. σ. Lobbeck. ποιητ. τοῦτο (περὶ δὲ εἰς ἀκ.). Ἡρδ. 2, 2 «τὴν ὠρην ἐπαγινέειν σφίσι αἰγας» = κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, τὸν καιρὸν. Ξεν. οἰκ. 17, 1 «τὴν ὥραν σπείρειν» = ἐν τῷ καταλλ. καιρῷ, tempestivo. Λουκ. Γάλλ. 7. Ἄρφ. Ἀχ. 23 «ἄωριαν ἦκοντες»· ἀρχήν, τὴν ἀρχὴν = ἐν τῇ ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς, εἶτα δηλοῖ καὶ πάντως omnino, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ συνδέεται κανονικῶς μετ' ἀρνήσεως· οἶον οὐ τὴν ἀρχὴν, τὴν ἀρχὴν οὐ = πάντως ὄχι, ἐντελῶς ὄχι, σπανίως δ' ἄνευ ἀρνήσεως· οἶον Ἡρδ. 1, 9. 8, 132 Λυκοῦρ. 125 μ. σ. Maetzneg' πέρας, τὸ πέρας = τέλος. τέλος πάντων· τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον, τὰ τελευταῖα = τελευταῖον, ἐν τέλει Πλ. Ἰππ. μείζ. 282, c, ἴδ. Lob. εἰς Αἴ. 301· νέον = νεωστί· ἔναγχος = nuper· πρότερον, τὸ πρῶτον, τὸ πρὶν (τὸ πάρος K, 309)· τὸ αὐτίκα, ταῦν, τὸ πάλα (Ἡρδ. 7, 129)· τάρχατον (Αἰσχλ. ἰκέτ. 321)· καιρὸν = commodum (ποιητ.) πρῶτον, τὸ πρῶπον, πρότερον, τὸ πρότερον, δεῦτερον, τὸ δεῦτ., τρίτον, τὸ τρ, τὰπὸ τοῦδε = posthac Σοφ. Αἴ. 1376· τὸ πρὸ τοῦτου = πρότερον Θουκ. 2, 15· τὸ ἐπὶ τοῦτω = τὸ μετὰ ταῦτα, deinceps Πλ. Γοργ.

512, ε' τὸ παλαιόν, τὸ λοιπὸν = posthac π. χ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 24 (λέγεται καὶ τοῦ λοιποῦ, §. 418, 8. b) καὶ Herm. ad vig. 706, 26) τὸ ἐωθινόν. (Ἡρόδ. 3, 104) τὸ μεσημβρινόν (Θεόκρ. 1, 15) δειλινόν ὕστερον πανύστατον, θηρὸν = μακρόν, πολυχρόνιον (ποιητ. ἐνίοτε καὶ πλήρες, θηρὸν χρόνον, εἰ καὶ ἡ ὀνομαστικὴ θειρὸς οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ) εἰνάνυχες εἰνάετες. Αἱ ἐπιβῆματικαὶ προσεῖτε ἰκφράσεις τοῦ μέτρου καὶ ποσοῦ συχνότατα· πολλὰ = πολλάκις· πλεῖστα = πλειστάκις, saepissime, ἴδ. Popp. εἰς Θεουκ. 1, 69. Stallb. εἰς Πλ. Παρμ. 126, b. Ἰππ. μείζ. 281, b., Maetzner. εἰς Ἀντιφ. 2, 12· τὰ πολλὰ = ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, plerumque (καὶ παρὰ πολὺ π. χ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14)· ὡς· τὰ πολλὰ (ἴδ. Bremi εἰς Δημ. Ὀλ. 3 (1) σ. 12, 11)· πολὺ (πολλόν)· μέγα, μεγάλα· ὀλίγον, μικρόν, μικρά, συχνά, μακρά· πολὺ (μέγα ποιητ.) μετὰ συγκριτ. καὶ ὑπερβ. ὡς πολὺ κρείσσων. Β, 239 «μέγ' ἀμείνονα φῶτα». Β, 82 «μέγ' ἄριστος»· ὅσον καὶ τοσοῦτον μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερβ.· μάλιστα ἐπὶ ἀριθμῶν = ἀκριδῶς, admodum τρόπον τινα, (κατὰ τὸ μέτρον), περίπου, οὕτω περίπου, ἐν συνόλω, ἐν ὅλῳ, ἐν στοργγύλῳ ἀριθμῶ, ἴδ. Voemel Progr. Frankf. a. M. 1852· τὰ μάλιστα = vel maxime (Bornem. εἰς Ξεν. ἀπολ. 18 ἔκδ. 1824 σελ. 59 καὶ ἔκδ. 1829 σ. 343)· μέρως τι Θεουκ. 4, 30· ἴδ. Hartung ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 44 καὶ 47.

Σημ. 12. Ἡ αἰτιατικὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν δηλοῖ οὔτε τὴν χρονικὴν διάρκειαν οὔτε τὸ μέτρον, ἀλλ' ἀπλῶς τὸν χρόνον καὶ τὸ μέτρον ὡς ἀντικείμενα μόνον· ὅταν δ' ἡ γλῶσσα πρέπη νὰ ἰκφράσῃ τὴν χρονικὴν διάρκειαν καὶ τὸ μέτρον ἀκριδῶς προστίθῃται εἰς τὴν αἰτιατικ. πρόθεσιν· ὡς διὰ νύκτα· ἀνὰ νύκτα, κατὰ τὸν βίον· ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, περὶ τὰ Μηδικὰ· ἐπὶ πολλὸν χρόνον· μετὰ ταῦτα = ἀμέσως μετὰ ταῦτα· παρ' ὅλον τὸν βίον· πρὸς ἑσπέραν· ὑπὸ νύκτα = sub noctem· οὕτω καὶ πρὸς ἀκριβοτέραν δήλωσιν τοῦ μέτρου προστίθενται αἱ πρόθεσις εἰς, ὑπέρ, ἀμφί, περί, κατά, πρόσ, καὶ ἡ παρὰ ἐν τῇ συντάξει παρὰ πολὺ, παρ' ὀλίγον, παρ' ὅσο = quatenus· ἴδε τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσεων.

6. Ἡ αἰτιατικὴ τέλος συντάσσεται παντοσιδέσει ἀμεταβάτους παθητικοῦς ῥήμασι τε καὶ ἐπιθέτοις ὡς ἀντικείμενον ἐπεξηγηματικόν· ἴδ. ἀριθ. 1· a) Μετὰ ῥημάτων, Ε, 361 «ἄχθομαι ἔλκος». α, 208 «αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικε κείνῳ». Σοφ. Φιλ. 1456 «τοῦμόν ἐτέγχθη κρᾶτα . . πληγαῖσι νότου». Ἡρόδ. 2, 111 «κᾶμνειν τοὺς ὀφθαλμούς». Πλ. πολ. 462, d. Ἡρόδ. 3, 33 «τὰς φρένας ὑγιαίνειν». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 6 «ἀλγεῖν τοὺς πόδας». 4. 1, 2 «οἱ τὰ σώματα, τὰς ψυχὰς εὐπεφυχότες». Πλ. πολ. 453, b «ἀδικφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν». Ξεν. Κύρ. 8. 8. 3 «ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς». Ἀνδοκ. 1, 61· «τὴν κλεῖν συνετρίβην καὶ τὴν κεφαλὴν κατεχέην». Λυσ. 3, 19 «συνετριβόμεθα τὰς κεφαλὰς». Ἀρφ. νεφ. 24 «ἔξεκόπη . . τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ». Πλ. 545 «κεφαλὴν κατεαχότος». -b) Σὺν ἐπιθέτοις. α, 164 «ἐλαφρότερος πόδας». Ε, 801 «Ἐυθεὺς μικρὸς μὲν ἦν δέμας». α, 371 «θεοῦ ἐναλίγκιος αὐδὴν». ε, 211 «οὐ μὲν θην κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι οὐ δέμας οὐδὲ φῆν· ἐπεὶ οὕπως οὐδὲ ἔοικε θνητάς ἀθκνᾶτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρί-

ζειν». 217 «σεῖο τριόρων Πηνελόπειε εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἴσαντα ιδέσθαι». Ο, 642 «ἐκ πατρὸς πολλὸ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίως ἀρετὰς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μῆχεσθαι καὶ νόον ἐν πρώτοις Μυκηνηκῶν ἐτέτυκτο». Β, 478 «δῆματα καὶ κερχλὴν ἔκελος Διὶ τερπικερζύνω, Ἄρσει δὲ ζώνῃ, στέφανο δὲ Ποσειδάωνι». Αἶτγλ. Πρ. 27 «δεινὸὶ μάχῃ». Εὐρ. Ἐκ. 269 «εἶδος εὐπρεπεστάτη». Ἡρόδ. 3, 4 «Φόνης καὶ γνώμῃν ἰκανὸς καὶ τὰ πολέμια ἄλλικμος ἦν». Ξεν. Κύρ. 2, 3, 7 «τὸ σῶμα οὐκ ἀφύης καὶ τῆ ψυχῆν οὐκ ἀγενεῖ ἀνδρὶ εὐκίως». 8, 4, 18 «δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην»· c) μετὰ μετοχῶν σημεκσ. παθητ. καὶ ἀμεταβίτου. Εὐρ. ἰκέτ. 586 «(φάλαρα) στόμα ἀρρῶ κκτκστ ἄλλοντα» = ἀπὸ ἀφρον τὸ στόμα καταβρέχοντα Ἡρόδ. 1, 38 ἀδιεφθαρμένους τὴν ἀκοήν». 6, 38 «πληγεῖς τὴν κεφαλὴν πελέκει». Ἄνδοκ. 1, 139 «τὰ σφέτερ' αὐτῶν σώματα κικισθέντες». Ξεν. ἀποδ. 4, 1, 2 «(Σωκράτης) φανερός ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὄραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εἰ περικότων ἐφιέμενος». ἀν. 4, 5, 12 «οἱ τε διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ τε ὑπὸ τοῦ ψύχους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσσηπότες». 4, 7, 4 «συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς». 2, 6, 1 «ἀποτιμηθέντες τὰς κεφαλὰς». Δημ. 18, 1 «(Φίλιππον) τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον». Εὐρ. Μ. 8 «(Μήδεια) ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαχεῖτ' Ἰάκονος». Οὕτως ἐξηγήτη καὶ τὰ Ἡρόδ. 2, 184 «πυρξυμῖθ' ἔλκισι ποδῶν κκτκδέουσαν κῶλον ἕκαστον τριῶν πλέθρων» = πυρξυμ., ἥτις καὶ ἐκκῆτὴν πλευρῶν ἦτο τριῶν πλέθρ. μετὸν 20 ποδ. ἦτοι, ἥς ἐλάχιστη πλευρὰ εἶχε πλέθρ. 3. μετὸν 20 ποδ. ἰδ. Baehr.

Ἡλ. 13. Ἐπειδὴ ἡ αἰτιατικὴ δηλοῖ γενικωτάτην μόνον τὴν πρὸς τὸ βῆμα ἢ ἐπιθέτον σχέσιν (ἰδ. ἀρθ. 1), προστίθενται ἐνίοτε ταύτη προθέσεις πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν. Γ, 158 «αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὦ α ἔρικας». Πλ. ἀπολ. 35, a «οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν». Ξεν. Κύρ. 1, 1, 6. Πλ. Φιλ. 55, b «τοσοῦτον διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν. τὸ κατὰ τὴν Ξεν. πολ. Λάκ. 1, 10. κύνῃ. 1, 5. Εὐρ. Ὀρ. 541 «ἐγὼ δὲ τὰλλα μακάριος πέφικ' ἀνὴρ πλῆθ' ἐστὶ θυγατέρας». Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 1 «ἐνδοξότερα ἢ πόλις εἰς τὰ πᾶσι μὲν καὶ ἔεται». Πλ. Κράτ. 405, b «καθαρός καὶ κατὰ τὸ σῶμα ἄσβεστος τὴν ψυχὴν». Πλ. Γοργ. 471, d «τὰ καλὰ ἦτοι κατὰ τὴν ψυχὴν λέγει; καλὰ εἶναι ἢ κατὰ τὸ δονήν τινα; Καὶ ἡμετὰ θ, 583 «ἐὼν γαμβρός ἢ πενθερός, οἷτε μάλιστα κηδίστοι τελέουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν».

Ἡμ. 14. Ἐνίοτε τίθεται καὶ διοτικὴ δηλοῦσα τὴν αἰτίαν ἢ τὸ μέσον. Συνθετάτη ἐν τῷ διαφέρειν π. γ. ἀρετῆς τινος. Γ, 193 «μείων σὸν κεφαλῆν., εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰσὲς στέρνοισιν ἰδίοισι μ. σ. Spitzn. Δ, 60 «πρεσβυτάτην γενεῆν». Σοφ. Οἰδ. τ. 3 «ἐκτερίοις κλάδοισιν ἕξεστεμμένοι». Ἐν τῷ περὶ ἰδία εἰς τὰς ἐκφράσεις τῷ τρόπῳ, τοῖς ἢ θεοῖς καὶ τὰ παρόμ. Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 20 «τῷ μὲν τρόπῳ γίγνου φιλοπροσῆγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσῆγορος». Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 4 «ἐββῶμεν στατούς ταῖς ψυχῆς ὄντας». 2, 1, 31 «τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι, ταῖς ψυ-

χατς ἀνόητοι». 4. 1, 4 «ἰβρωμενεστάτους τατς ψυχαις». Κύρ. 1. 3, 10 «τατς γνώμαις καὶ τοτς σώμασι σφαλλομένους». 4. 1, 8 «διεφάρθαι τατς γνώμαις». 2. 3, 6 «ἰγώ οὔτε ποσίη εἰμι ταχύς οὔτε χερσίν ἰσχυρός».

Σημ. 15. Ἐκ τῆς τοιαύτης χρήσεως τῆς αἰτιατικῆς προήλθον πολλαὶ ἐπιβ-
ρηματικαὶ ἐκφράσεις· οὕτως αἱ μετρικαὶ ἐκφράσεις, εὔρος, ὕψος, μέγε-
θος, βάθος, μήκος, πληθος, ἀριθμὸν. Τὰ γένος, ὄνομα, μέρος, τὸ
σὸν μέρος, τὸ ἀπὸ τοῦ μέρος· πρόφασιν-ἀφορμὴν, αἰτίαν τὸ δ' ἀληθές·
γνώμην ἐμὴν. Τ, 302 «ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν,
σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη». Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἴδ. Ρορρ. εἰς
Θουκ. 5, 60 σ. 668. Ἠρόδ. 6, 83 «Κλέανδρος γένος ἰὼν Φιγαλεὺς ἀπ' Ἀρ-
καδίας». 7, 109 «λίμνη ἔουσα τυγχάνει ὡσεὶ τριήκοντο σταδίων τὴν περίου-
ον» (κατὰ τὴν περιοχὴν). 6, 36 «ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἡ χερσονήσος
εἴσως πᾶσά ἴσται σταδίων εἴκοσι καὶ τετρακοσίων τὸ μήκος». Ξεν. ἀνάβ. 2. 5,
1 «μετὰ ταῦτα ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν Ζάδατον ποταμὸν τὸ εὔρος τεττάρων πλέ-
θρων». 4. 2, 2 «οἱ μὲν ἰσπορεύοντο τὸ πληθος ὡς διαχίλιοι». 1. 7, 14. Ἀρρ.
Πλ. 232 «ἰξίειναι γνώμην ἐμὴν μέλλει». σφ. 983· ἐκκλ. 349. Οὕτω καὶ
παρὰ Σοφ. Τρ. 1062 «γυθὶ δὲ θηλυς οὔσα οὐκ ἀνδρὸς φύσιν». Πίνδ. Π. 6,
14 «φαίει δὲ πρόσωπον ἐν καθάρῳ» = ἐν ἀπλέτω φωτὶ κατὰ τὴν ὄψιν, τὸ πρόσω-
πον τοῦ ἀναντίου, τὰναντία = ἐκ τοῦ ἀναντίου· τᾶλλα = κατὰ τὰ λοιπά.
Θουκ. 4, 55· λοιπὸν = κατὰ τὸ ὑπόλοιπον ceterum· τὸ ὅλον = καθ' ὅλον,
ἐν γένει omnino· τὸ πᾶμπαν καὶ τὸ παράπαν = καθ' ὅλοκληρίαν· τὸ
ξύμπαν = καθ' ὅλου· πότερον, πόττερα, θάττερον, θάττερα, ἴδ. Schoe-
man εἰς Ἰσαί. 1, 38· ἀμφοτέρων ποιητ., ἀμφοτέρω πεζ. ἴδ. Schoemann
ἐν τῷ χωρ.· δοῖα ἐπ. κατὰ δύο, διπλά· οὐδέτερα· τὸ = διὰ τοῦτο·
τοῦτο (ταῦτα) μὲν.. τοῦτο (ταῦτα) δέ· ταῦτ' ἄρα = κατὰ ταῦτα· ὅ,
ὅ, τι, οἶον, ἄτε, οὐδὲν, (μηδὲν) = ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει, οὐδῶλος· τί =
κατὰ τι, πρὸς τι· οὔτι, ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. λυσ. 297, σ' πολλὰ, πάντα,
τὸ κατὰ (εἴς ἐπὶ) τι (τινὰ) = ὅσον ἀφορᾷ τι, τινά. Π, 418 «τοὶ δ'
ὠπλιζόντο μάλ' ὄκα, ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν. ἕτεροι δὲ μεθ' ὕ-
λην». 6, 46 «ὅ μοι κακὸν ἔμπισεν οἴκῳ, δοῖά· τὸ μὲν πατὴρ' ἰσθλὸν ἀπώ-
λισα» κτλ. = κατὰ δύο. Πλ. Γοργ. 524, c «εἴ τινας μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει
ἢ τροφή ἢ ἀμφοτέρω» μ. σ. Stallb. (Πολλάκις ὅμως τὰ, ἀμφοτέρω,
ἕτερα κ.τ.λ. ἐκληπτία ὀνομαστικαὶ ἢ ὅπῃ καὶ συνηθ. αἰτιατικαὶ) Οἶδ. τ.
1197 «ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου». 1421 «πάντ' ἐφεύρημαι κα-
κός». Φιλ. 66 «τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνετς». Τὰ, τὸ ἐπ' ἐμὲ, τοῦ ἐπ' ἐμὲ,
τοῦ ἐπὶ σέ, τὸ εἰς ἐμὲ, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοὶ = τὸ κατ' ἐμὲ, ὅσον ἀφο-
ρᾷ εἰς ἐμὲ κτλ. quantum ad me. Ξεν. Ἄντ. 5. 4, 11 «τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴ-
χομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ εἴσωσμαι». Σοφ. Ἄντ. 889 «τὸ ἐπὶ τῆνδε τὴν κόρην».
Τὸ, τὸ καθ' ὅδ' ὅτων = τὸ καθ' ἑαυτὸν pro sua parte, pro se quisque. Θουκ. 2,
11 μ. σ. Ρορρ. Ξεν. ἑλλ. 1. 6, 5 «τὰ κατ' ἐμὲ» ἀν' οὐ ὀρθῶς πάνυ ὁ Her-
tlein γράφει τὸ κατ' ἐμὲ, ἴδ. Breitenb. Πλ. Φιλ. 17, c «τὸ κατ' ἐκείνην τὴν
τέχνην». Οὕτω Ξεν. ἀνάβ. 1. 6, 9 «τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι». ἑλλ. 3. 5, 9 «τὸ
μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατς». λυσ. 13, 58 «καὶ τότε ἐπ' ἐκείνων εἶναι
ἰσώθης». Οὕτω καὶ τὸ, τὸ νῦν εἶναι = κατὰ τὸ ὑπάρχον, τὸ παρόν. Ξεν. ἀν. 3. 2,
37. Καὶ δλόκληρος μάλιστα πρότασις μετὰ τῆς ἐν ἀρχῇ θέσεως τῆς αἰτιατ. τὸ
δύναται νὰ ἐπὶ ἐπιβρῆμ. ὑπὸ τὴν σημασίαν ὅσον ἀφορᾷ εἴς τι = quod par-

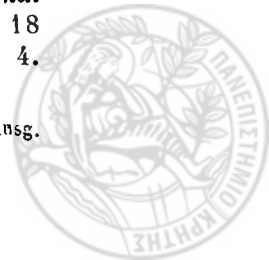
tinet ad· οἶον Πλ. Φιλ. 59, d· τὸ μὲν δὴ.· μίξιν εἴ τις φαίη.·, καλῶς ἀντὶ λόγῳ ἀπαικάζοι· 1).

Σημ. 17. Παρὰ Λουκιανῶ ἀπαντῶσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ἄρθρον συνδέεται μετ' αἰτιατικῆ· ἐνταῦθα δ' ἀναμφιδόλως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἑλληνιστὶν μεταγωγῆς ἐχούσης· ἐννοίαν ἀνάλογον τοῦ οὐσιαστικοῦ· θεῶν πρῶς. 10, 4· «ὃ δὲ τὴν πορφυρίδα (δηλ. ἡμερισμένος) οὕτω! καὶ τὸ διαδιδμα (δηλ. διαδεδεμένος), ὃ βλοσυρὸς, τίς ὧν τυγχάνεις;» Ἰδ. Jensius ἐν τῇ ἐκδ. Lehmani T. 1. σ. 527. d· σύνοδ. θε. 9· «ὃ Μίθρης ἐκείνος; ὃ Μῆδος, ὃ τὸν κάνδον καὶ τὴν τιάραν». Ἰδ. Χάρ. 14. 9· ἐς τὴν μεγάλην ἀχροπόλιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεύχος». 23. ὃ δις κατηγ. 9· «ὃ τὴν σύριγγα» κτλ.

§. 411. Διπλῆ Αἰτιατική.

1. Διπλῆ αἰτιατικὴ τίθεται ἐν δυοῖ περιπτώσεσι· πρῶτον ἀντικειμενικῆ αἰτιατικῆ, καὶ κατηγορικῆ αἰτιατ. συντάσσονται τὰ ἐν τῇ §. 355 ῥηθέντα ῥήματα, ὅταν ἐκ πηθητικῶν μετατρέπονται εἰς ἐνεργητικά, καὶ λοιπὸν αἰ ἐκφράτεις· a) ποιῶ τινά, ἢ τί εἰς τί· οἶον ποιῶ, ποιῶμαι (= mihi facio), τίθημι = reddo, καθίστημι· b) καλῶ, (ὀνομάζω, ἐπαιρῶ, ψέγω, λέγω κτλ.) τινά τι· c) ἐκλέγω, χειροτονῶ τινά τι· οἶον αἰροῦμαι, χειροτονῶ κ.τ.λ.· d) θεωρῶ, νομιζῶ, ἀποδείκνυμι, κτλ. τινά (τί) ὡς τι· οἶον, νομίζω, ἠγοῦμαι, ἀποδείκνυμι, ἀποφαίρω κ.τ.λ.· e) λαμβάνω, δίδωμι, παραιτῶ τινά (τί) ὡς τι· f) γεννῶ, ποιῶ, σχηματίζω, διδάσκω, διδάσκομαι, ἀνατρέφω, παιδεύω, ἀνυψῶ, καθίστημι τινά (τί) τι. Ἐν πάσαις ταῖς συντάξεσι ταύταις παρίστησιν ἡ Ἑλλ. γλῶσσα, ὡς καὶ ἡ λατινική, τὴν κατηγορικὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἀντικείμεν. ὡς σχέσις συμφωνίας (ὡς προσθετικῆν), ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἐν τῇ πηθητικῇ συντάξει τῶν ῥηθέντων ῥημάτων, καθὼς καὶ ἐν τισὶ συντάξεσι μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς· οἶον Σοφ. Οἶδ. τ. 1450 «ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθῆτω τόδε πατρῶον ἄστου ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν» = μηδέποτε ἡ πατρώα αὕτη πόλις ἄς ἀξιοθῆ νὰ ἔχη ἐμὲ ζῶντα κάτοικον. Ξεν. ἀν. 5. 5, 15 «ἐρωτᾶτε αὐτούς, ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον» = quales fere nos experti sint. Οὕτω τὸ χρῶμα γὰρ τινὶ φίλων» = ἔχω τινὰ φίλον Ἰδ. 406, 4. Ἡ γερμανικὴ γλῶσσα διαφέρει τῆς ἑλλ. καὶ λατινικ. ὡς πρὸς τοῦτο ἐντελῶς ἄτε δηλοῦσα, ἐξαιρέσει τῶν κλητικῶν ῥημάτων, τὴν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐκφράσεσι σχέσιν διὰ προθέσεων ὡς σχέστ. λογικῆν· οἶον τῶν für=διὰ, zu=πρὸς, εἰς, καὶ διὰ τοῦ συνδέσμ. als=ὡς. Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ποῦ μὲν διεφύλαξε τὴν ἀρχαίαν σύνταξιν, ποῦ δὲ μετχειρίζεται καὶ προθέσ., ὡς καὶ ἡ ἀρχαία αὐτῇ ἐνίοτε, καὶ ποῦ τὸ ἀνκλελυμ. ἀπκρέμω. τοῦ εἶναι. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18 αοῦτος τὸν ἐν Μῆδοις πάντων ἐκυτόν δεσπότην πεποληκεν». 4.

1) Ἰδ. Matthiae II. §. 283 καὶ Interpretes ad Th. 4, 28 in Poppo's Ausg. σ. 102.

2, 38 «τοὺς συμμάχους προθύμους ποιῆσθαι». οἰκ. 7, 42 «ἐμὲ σὸν θεράποντα ποιήσῃ». ι, 404 «ἀύπνους ἄμμε τίθησθαι». Π, 90 «ἀτιμώτερον δέ με θήσεις». ι, 366 «Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν μήτηρ ἢ δὲ πατήρ». Χ, 234 «οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας». Εὐρ. Μ. 374 «τρῆς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν». 295 «(χρὴ) παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφοὺς». Οὕτω «παιδεύειν τινὰ κακόν» Σοφ. Οἰδ. κ. 919. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «(Σωκράτης) τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωράνοντας ἀπεδείκνυεν». Ἱέρ. 11, 14 «ρόμιζε τὴν μὲν πατρίδα οἶκον, τοὺς δὲ πολίτας ἐπαίρους, τοὺς δὲ φίλους τέκνα σεαυτοῦ». Ἀγῆσ. 11, 6 «(Ἀγησίλαος) τὰς μὲν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε». Δημ. 18, 43 «οἱ Θετταλοὶ φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἠγοῦντο». Πλ. πολ. 565, c «τρέφειν τε καὶ αὔξειν μέγαν», μ. σ. Stallb. Ἄνδοκ. 3, 7 «ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὑψηλὸν ἦρε καὶ κατέστησεν ἰσχυρόν». Τὰ ὀνομάζειν τινα σοφιστήρ. Αἰρεῖσθαι τινα στρατηγόν. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 14 «τὸν Γωβρύαν σύνδειπνον παρέλαβεν». Πλ. σοφ. 268, b «τί δὲ τὸν ἔτερον ἐροῦμεν, σοφὸν ἢ σοφιστικόν;» Γοργ. 489, d «τί ποτε λέγεις τοὺς βελτίους;» Δημ. 8, 66 «πόλεως ἔγωγε πλοῦτον ἠγοῦμαι συμμάχους, πίστιν, εὐνοίαν».

Σημ. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὄνομα καλεῖν τινι, καλεῖν, ἐπονομάζειν τινί τι = δίδοναι τινι ὄνομα (ὡς τίθεσθαι τινι ὄνομα). Πλ. Κρατ. 419, e «τῆ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούση δυνάμει τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα». πολιτικ. 279, e. Θεαίτ. 185, c «ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν». Κρατ. 420, b «δόξα μὲν τῆ διώξει ἐπωνόμασται». Φίλ. 18, c «ἐνὶ τε ἐκάστῳ καὶ ξυμπασι στοιχεῖον ἐπωνόμασεν». Φαῖδρ. 238, a. Οὕτως καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ μετὰ δοτικ. Θεουκ. 4, 98 «παρνομίαν ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκη κακοῖς ὀνομασθῆναι». Πλ. Παρμ. 147, d «ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς; 1).

Σημ. 2. Περί τῶν ὀνομα, ἐπωνυμίαν καλεῖν τινα, καὶ παθ. ὄνομα, ἐπωνυμίαν κεκλημένους, ἴδ. ἀριθ. 3 καὶ σημ. 7.

Σημ. 3. Ἐνίοτε καὶ ἡ ἑλλ. γλῶσσα ἀντιλαμβάνεται ἐν τοῖς ῥήμασι τούτοις τῆς λογικῆς σχέσεως, καὶ διὰ τοῦτο μεταχειρίζεται τὴν πρόθεσιν εἰς πρὸς ἕκφρασιν τοῦ σκοποῦ. Ἡρδ. 3, 135 «τὴν ὀλκάδα, τὴν οἱ Δαρτεὸς ἐπαγγέλλετο εἰς τὴν δωρεὴν τοῖσι ἀδελφεοῖσι». Δηλοῖ δ' ἐπ' ἴσῃ καὶ τὴν σχέσιν τῆς πρὸς τι ἐνεργείας διὰ τῆς εἰς τὴν κατηγορικὴν λέξιν προσθήκης τοῦ ἀπαρμυεῖναι, ὡς ἤδη τοῦτο εἶδομεν ἐν §. 355. Σημ. 2.

2. Δεύτερον, ῥῆμα μεταβατικὸν συντάσσεται αἰτιατικῇ τοῦ πράγματος καὶ αἰτιατ. τοῦ προσώπου. Τότε ὅμως ἡ αἰτιατ. τοῦ πράγματος συγχωνεύεται μετὰ τοῦ ῥήματος εἰς ἓν σύνθετον τρόπον τινὰ ῥῆμα, μετὰ τούτου δὲ τοῦ ῥήματος συνδέεται ἡ συνήθης τοῦ ἀντικειμένου αἰτιατικῆ. Ἡ συναλοιφή (συγχώνευσις) ῥήμα-

1) Ἱδ. Matthiae II. §. 420, A. 2. Heindorf εἰς Πλ. Φαῖδρ. 238. a (σ. 222. Hd). Stallbaum εἰς Πλ. πολ. 580. c. Κρατ. 383, b.

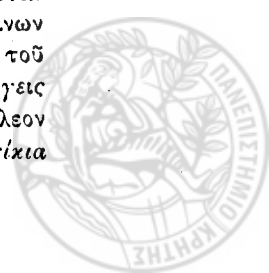
τικῆς ἐννοίας μετ' ἐννοίας οὐσιαστικοῦ εἰς μίαν ῥηματικὴν ἔννοιαν, καθὼς καὶ ἡ σύνταξις ταύτης, ὡς ἀπλῆς ῥηματικῆς ἐννοίας, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰδίωμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ ἐπόμενα περιπτώσεις,

3. Ἡ ἐν §. 410, 2 μνημονευθεῖσα σύνταξις ῥήματος μετ' οὐσιαστικοῦ **a)** τῆς αὐτῆς ῥίζης (ἁμωνύμου) ἢ **b)** ἐννοίας συνωνύμου, ἢ μετὰ κατηγορήματος τοῦ ἐν τῷ ῥήματι κειμένου οὐσιαστικοῦ, ἔαν τὸ ῥήμα ᾗνε μεταβατικόν. Κανονικῶς ἡ αἰτιατικὴ τοῦ πρᾶγματος συνδέεται μετ' ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου. Ἡ γερμανικὴ γλώσσα μεταφράζει τὴν αἰτιατικὴν μετὰ τοῦ αὐτῆς ἐπιθέτου δι' ἐπιρῥήμ., ἡμεῖς δὲ οἱ νεώτεροι ἐκφέρομεν τοῦτο προθετοπτότως ἰδίχ δὲ μετὰ τῆς μετὰ αἰτ. ἢ καὶ ἀπλῆς αἰτιατ. ἐνίοτε, ἢ καὶ διὰ περιφράσεων, δι' ὧν λίαν ἀσθενῶς ἀποδίδεται ἡ πλήρης καὶ ζωηρὰ τῆς ἀρχ. ἑλλ. γλώσσης ἔκφρασις.

a) ο, 245 «ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' ἀλγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα». Αἰσχλ. Ἀγ. 1461 «ἢ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρῦμηνιν αἰρεῖς. . κακὸν αἴνον». Σοφ. Ἠλ. 1034 «τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σε». Ἡρόδ. 3, 88 «γάμουσ τούσ πρώτους (matrimonia nobilissima) ἐγάμει ὁ Δικρεῖος Κύρου δύο θυγατέρας, Ἀτοσσάν τε καὶ Ἀρτυστώνην». 154 «ἔωυτὸν Λωβάται Λωβην ἀνήκεστον» (καὶ παρ' Ὀμηρ. ἔτι). 2, 1 «παιδιὰ δύο διδοῖ ποιμὴν τρέφειν τροφήν τινα τοιήνδε». Θουκ. 8, 75 «ἄρκωσαν τούσ στρατιώτας τούσ μεγίστους ὄρκους». Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37 «ἐμὲ ὁ πατήρ τὴν τῶν παίδων παιδείαν ἐπαίδευεν». Πλ. ἀπολ. 19, a «Μέλητός με ἐγράψατο τὴν γραφήν τχύτην». 36, c «ἕλαστον εὐεργετὴν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν». πολ. 519, e «τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελείν».

b) Π, 511 «ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσυμένον βάλεν ἰψ̄». Ε, 361. Κατὰ τὸ τίσασθαι τίσιν, ο, 236 «ἐτίσατο ἔργον αἰεκέσ ἀντίθεον Νηλεῖα». Εὐρ. Ἡράκλ. 852 «ἀποτίσασθαι δίκην ἐχθρούς». 882, καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τχύτην Εὐρ. Ὀρ. 423 «μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί». Ὀρ. 1020 «σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι πανυστάτην πρόσσφιν ἐξέστην φρεσῶν». Κύκλ. 280. Αἰσχλ. Πρ. 905 «μηδὲ κρειστόνων θεῶν ἔρωσ ἀφυκτὸν ὄμμα προσδράκοι με» (= ἀφύκτου ὄμματος δέργμα προσδρ. με). Πίνδ. Ἰσ. 5, 75 «πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ». Σοφ. Αἰ. 1107 «τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους» (= κολάζειν ὑδρῶν ἐπῶν κόλασιν ἐκείνους) 191 «μη μή μ', ἀναξ, . . κακὰν φάτιν ἄρη». Οἰδ. τ. 340 «ἔπη. . ἀτιμάσεις πόλιν». Τρ. 339 «τοῦ με τήνδ' ἐρίστασαι βίαισιν ;» = διὰ τί οὕτως ἔρχεσαι πρὸς με; 42 «Κασσάνδραν . . γαμεί βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος». Φ. 293 «γονυπετεῖς ἔδρας προσπίτρω σ'», ἀντὶ τοῦ «γονυπετῆ προσκύνεισιν προσκυνῶ σε». Ἐκ. 812 «ποῖμ' ὑπεξάγεις πόδα ;», ἰδ. §. 409, 1, 3). Ὀρ. 1467 «κτύπησε κράτα μέλεσιν πλαγάρ». Αἰσχλ. Ἀγ. 167 «Ζῆνα δὲ τις προφρόνως ἐπιτίκρια

κλάζων» = ἄδων νικητήριον ἄσμη Διί. Κατὰ τὸ στέφανον στεφανοῦν, Ἄρφ. ἰππ. 647 «εἰσσεφάνου μ' εὐαγγέλια» Πλούτ. 674 «ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλιά σε». Πίνδ. Π. 5, 11 «εὐδίκν. . . τεχν καταϊθῶσαι μάκκιρην ἐστίαν». = θά καταχύση ἐπὶ τῆς ἐστίας σου μακκρίην ἀπαστράπτουσαν λαμπηδόνα, ἴδ. Herman ἐν τῷ χωρ. τούτ. Οὕτως ἐν τῇ ποιήσει ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἰδίχ τοῦ ὄδυρμου, θρήνου, κλαίειν· οἶον Σοφ. Τρ. 51 «δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ κατείδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύγματα τὴν Ἡράκλειον ἕξοδον γοωμένην». Ὅμοιον, εἰ καὶ τολμηρὸν τὸ Σοφ. Ἥλ. 124 χωρ. «ὦ πατ. . . τιν' ἀεὶ τάχεις ὦδ' ἀκρόρεσ' οἰμωγῶν τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα;» μ. σ. Herm. Εὐρ. Ὀρ. 1383 «Ἴλιον. . . ὡς σ' δλόμενον στένω ἀρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος βαρβάρω βοᾶ». Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς προσφωνήσεως, ἰδίχ ἐπὶ τοῦ προσανδᾶρ. Τ. 20 «μητέρα, ἦν καὶ ἔπεα πεπερέντα προσηύδα», Εὐρ. Μ. 663 «Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προύμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους». Σοφ. Ἥλ. 556 «εἰ δὲ μ' ὦδ' ἀεὶ λόγους ἐξήρχε» (= ἂν προσεφώνεις με) μ. σ. Wunder, οὕτως Εὐρ. Τρ. 148 «μολπάν. . . ἐξήρχον θεούς». Σοφ. Οἰδ. κ. 1120 «μὴ θαύμαζε. . . τέχνα εἰ φανέντ' ἀελπτα. μηκύνω λόγον» = ἐὰν ὁμιλῶ πρὸς τὰς κόρας μου λόγον μακρόν Εὐρ. Κ. 149 «βούλει σε γείσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ», κατὰ τ γεύειν γεῦμα. Ἐκ τοῦ πέζου Ἡρδ. 1, 129 «δείπνον, τό μὲ ἰθούησεν». Ἀντιφ. 4, 1 «τὸν ἄνδρα τίπτειν τὰς πληγὰς» μ. σ. Maetzn. Αἰσχ. 1, 59 «τὸν Πιπτάλκκον ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς». 3, 181 «Μιλτιάδης ὁ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην τοὺς βαρβάρους νικίσας» (ὀλίγῳ ὅμως πρότερον «ὄτ' ἐν τῇ Σκλαμῆνι ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικᾶτε»). 3. 222. Ἡρδ. 6, 13 «εἰ καὶ τὸ πνεῶν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον». Θουκ. 1, 32 «τὴν ναυμαχίαν ἀπεωσάμεθα Κορινθίους». 5, 9 «τὰ κλέμματα. . . ἀ τὸν πολέμιον μάχιστ' ἂν τις ἀπατήσας κτλ.» Πλ. ἀπολ. 39, c «φημί τιμωρίαν ὑμῖν ἤξειν εὐθύς μετὰ τὸν ἐμὸν θάρατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἶαν ἐμὲ ἀπεκτίνατε» (κατὰ τὸ θάρατον ἀποκτείνειν τινά). Δημ. 43, 39 «τηλικούτον πρᾶγμα παραρουόμενοι τοὺς δικαστὰς καὶ οὕτω περιφανές» = re aliqua decipere aliquem. 29, 1 «παραρουέται ποθ' ἕκαστα ὕμεις». 49, 69 «τὴν γραφήν, ἦν ἐδίωκεν Στέφανον». Ἰσαί. 7, 10 «δικας εἰλερ Εὐπολιν δύο» κατὰ τὸ πληγὰς πλησσειν τινά Ἡρδ. 7, 35 «τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς». 4, 75 «τὸ κατασχωρόμενον τοῦτο καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα» = ἀλείφουσι τὸ ἑαυτῶν σῶμα μετὰ τὴν τετριμμένην ὕλην (ἀντὶ τοῦ συνήθ. καταπλ. τί τινι 2. 70. 85). Οὕτως ἐξηγητέον τὸ παρὰ Πλ. Φαίδ. 265, c: «μυθικὸν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν τὸν Ἐρωτα» = παίζοντες ἐψάλλαμεν τὸν Ἐρ. μετὰ μῦθ. τ. ὕμνον. Ἰδίχ δὲ συντάσσονται οὕτω τὰ κλητικὰ ῥήματα, κατὰ τὸ,

ὄνομα ὀνομάζειν τινά· θ, 550 «εἴπ' ὄνομ', ὅτι σε κεῖθε κάλεον μῆτηρ τε πατῆρ τε». Ξεν. οἰκ. 7, 3 «καλοῦσά με τοῦτο τὸ ὄνομα». Πλ. πολ. 471, d «ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτούς».

Σημ. 4. Ἐντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ συχνάκις τίθεται ἡ αἰτία. ἐπιθέτου ἡ ἀντωνυμίας. Σοφ. Οἰδ. τ. 1327 «πῶς ἐτλης τοιαῦτα σὸς ὄψεις μαρᾶναι;» = νά τυφλώσης τ.σ. ὄψ. Ἡρδ. 7, 136 «ταῦτα μὲν Ἰθάρνεα ἀμείψαντο». Συχνότατα τὰ, μεγὰλα, μικρὰ, πολλὰ, πλείω, πλείστα, μείζω ὠφελειν, βλάπτειν, ἀδικεῖν τινά. Πλ. Γοργ. 522, a «πολὰ καὶ ἡδία καὶ παντοδαπά εὐλόχουν ὑμᾶς». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «τᾶλλα μιμούμενος τὸν Σάκαν». 8. 1, 21. ἀν. 5. 7, 6 «τοῦτο ὑμᾶς; ἐξαπατῆσαι». Πλ. Κρατ. 413, d. Δημ. 8. 62 «ὄσα τοὺς ταλαιπώρους Ὀλυθίουσι ἐξηπάτησε». Ξεν. Κύρ. 3. 1. 30 «μὴ σαυτὸν ζημιώσης πλείω». Πλ. ἀπολ. 41, e «ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπων». Ἄντιφ. 5, 79 «ἂ ἰδίφ οὗτοι διαβάλλουσι τὸν ἑμὸν πατέρα, μὴ πείθεσθε». Θουκ. 2, 15 «τὰ τὰ ἄλλα διεκόσμησε τὴν χώραν». Λυσ. 13, 39 «τὰ ὑστάτα ἀσπασάμενοι τοὺς αὐτῶν». Πλ. πολ. 372, d «τί ἂν αὐτὰς; ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζεις;» 414. d «ἂ ἡμεῖς; αὐτοῦ; ἐτρέφομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν». Θουκ. 6, 11 «ὅπερ οἱ Ἔγεστατοὶ ἡμᾶς ἐκφοδοῦσι». Τοῦτο δ' ἰδίφ συμβαίνει εἰς τὰ ἐγκωμισαστικά καὶ φεκτικά ῥήματα, κατὰ τὰ ἐγκώμιον ἐγκωμιάζειν τινῶ καὶ τὰ παρόμ. Θουκ. 2, 42 «ἂ τὴν πόλιν ὑμνησα». Ξεν. Ἄγησ. 10, 1 «τὰ τοιαῦτα ἐπαινώ Ἀγησίλαον». πολ. Λακ. 3, 1 «καὶ τὰδε τινὰς ὄρω μαιφρομένους Ἀθηναίους». Κύρ. 3. 2, 14 «πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιόσάμενοι τὸν Κῆρον ὄχοντο οὐκὰδε». Πλ. Φαίδρ. 243, c «πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις καὶ ἄλλα ἔχοι Σωκράτη ἐπαινέσαι». 222, a, ἐνθα καὶ «ἄ με ὑβρίσει». πολ. 363, d «ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην». Οὕτω καὶ τὰ, πείθειν, ἐπαίρειν, ἐποτρύνειν, προκαλεῖσθαι, ἀναγκάζειν τί τινα, ἴδ. §. 410. Α. 6. Κατὰ τὰ ἐν §. 410, σημ. 5 τίθενται αἱ τοιαῦται ἐπιθετικαὶ ἢ ἀντωνυμικαὶ αἰτιατικαὶ καὶ ἐπὶ οὐσιαστικοῦ ἀντικειμένου κατ' ἄλλην ἢ αἰτιατικὴν πῶσιν τιθεμένου Ξεν. Κύρ. 7, 2, 22 «οὐκ αἰτιώμαι οὐδὲ τὰδε τὸν θεόν» (πλὴν καὶ αἰτιώμαί τινα τῆς κακίας, σπανιότερον ὅμως ἐπὶ ἀντωνυμ. ὅσον Θουκ. 6, 28 «ὦν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιώοντο», ἴδ. Walcken. εἰς Εὐρ. Φ. 632). Εὐρ. Ἄλκ. 808 «εἰ μὴ τι σὸς με δεσπότης ἰψεύσατο» (πλὴν ψεύδω τινα τῆς ἐλπίδος).

Σημ. 5. Περὶ τῆς παθητικῆς τούτων συντάξεως, ἴδ. σημ. 7.

4. Ἐντὶ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται ἐνίοτε περίφρασιν διὰ τῆς αἰτίας. ἀφηρημ. οὐσιαστικοῦ καὶ τῶν ῥημάτων ποιῆσθαι, τίθεσθαι, ἔχειρ πρὸς ἐμφαντικωτέρων δῆλωσιν τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας· ὅλον βουλὴν ποιῆσθαι Ἡρδ. 6, 110· ὄργην ποι. 3, 25. 7, 105· ἀπόπειραν ποι. 8, 10· πρόσδορον π. = προσιέναι 7, 223· λήθην π. 1, 127· σκῆψιν π. 5, 30· μάθησιν ποιῆσθαι = μαθηθῆναι Θουκ. 1, 68¹). Ὅταν λοιπὸν ἢ τοιαύτη περίφρασις ἔχη σημασίαν μεταβατικοῦ ῥήμ., δύναται νὰ προστεθῆ εἰς αὐτό, ὡς εἰς τὸ ἀπλοῦν μεταβατικόν, ἀντικειμ. κατ' αἰ-

1) ἴδ. Mattiae II. §. 421, Σημ. 4. Popp. P. I. Τόμ. I, σ. 166.

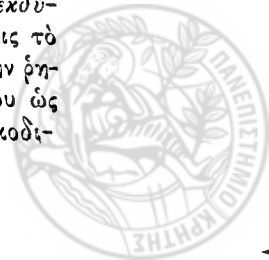
τιατικὴν ἀντὶ γενικῆς ἐπιθετικῆς. Ἡρδ. 1, 68 «*τυγχάνεις θωῶμα ποιούμενος τὴν ἐργασίην τοῦ σιδήρου*». 8, 74. Θουκ. 4, 15 «*σπονδὰς ποιουσαμένους τὰ περὶ Πύλον*». 8, 41 «*τὴν χώραν καταδρομαῖς λεῖαν ἐποιεῖτο*». 62 «*σκεῦη καὶ ἀνδρῶποδα ἀρπαγὴν ποιήσάμενος*». Ἡρδ. 3, 29 «*ὕμεις γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμέ, θήσασθε*» μ. σ. Baehr. 38. 7, 209. Αἰσχλ. Ἀγ. 788 «*θεοί.. Ἰ-λιος φθορᾶς.. ψήφους ἔθετο*»=ἐψηφίσαντο. Σοφ. Τρ. 997 «*οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λάβαν*». Περιεργότερον τὸ ἐν 614 «*σῆμα, ὃ κείνος εὐμαθὲς σφραγίδος ἔρκει τῶδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται*»=ἐκεῖνος θὰ ἀναγκωρίσῃ εὐκόλως ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς σφραγίδος ταύτης. (Δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα τὸ ἐν Πλ. Φαίδρ. 99, d, ἕπερ μετὰ τοῦ Stallb. ἀναγνωστότεον κατὰ τοὺς καλλιτέρ. κώδ. «*τὸν δεῦτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἢ (=quo modo) πεπραγμᾶτευμαι, βούλει σοὶ ἐπίδειξιν ποιήσωμαι*» ἀντὶ τοῦ ἦρ. Τὸ δὲ Σοφ. Οἰδ. κ. 277 ἀναγνωστότεον μετὰ Nauck «*τοὺς θεοὺς μαύρους ποιεῖσθε*»=μαυροῦτε, ἀτιμᾶζετε, ἀντὶ τῆς διορθώσ. *μοίρας ἢ τοῦ ἐν τοῖς κώδ. μοίραις*. Περὶ τοῦ Θ, 170. ἰδ. §. 410, 2, c)). Σοφ. Οἰδ. κ. 583 «*πάθ' ἐν μέσῳ ἢ λήστωρ ἰσχυεῖς ἢ δι' οὐδενὸς ποιῆ*» μ. σ. Schneidew. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 709 «*ἀχρῆν σε μετρίως σποδοῖν ἔχει*»; Ὀρ. 1069 «*ἐν μὲν πρῶτα σοὶ μομφὴν ἔχω*». Ἰ. 572 «*τοῦτό κάμ' ἔχει πόθος*».

5; Αἱ φράσεις εὖ ποιεῖν, κακῶς ποιεῖν· εὖ λέγειν καὶ κακῶς λέγειν δέχονται τὸ ἀντικείμενον, πρὸς ὃ τὸ καλὸν ἢ κακὸν ἔργον ἢ λόγος ἀποδίδεται, κατ' αἰτίατ. ὅσον ἀγαθὰ, καλὰ, κακὰ ποιεῖν (σπανιώτατον τὸ πράττειν. Ἀρρ. ἐκκ. 108 «*ἀγαθὸν τι πράξαι τὴν πόλιν*». Εὐρ. Ἐλ. 1393 «*ταῦτά.. πράξεις τὸν ἄνδρα*»), θῆαν, ἐργάζεσθαι, λέγειν, εἰπεῖν κ.τ.λ. Ὅτι δ' ἀμφοτέραι αἱ ἔννοιαι συγχονεύονται (συναλείφονται) εἰς μίαν καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι δύνανται νὰ ἐξενεχθῶσιν αὐταὶ καὶ διὰ συνθέτου ῥήματος· ὅσον εὐεργετεῖν, κακοεργεῖν, κακοποιεῖν, κακολογεῖν κ.τ.λ., ἰδ. §. 409, 1, 2). Π, 424 «*καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν Ἰρῶνας*». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 12 «*Κριτίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποίησάντην*», Κύρ. 3. 2, 15. οἰκ. 5, 12 «*ἡ γῆ τοὺς ἀριστα θεραπέυοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγλῶθ' ἀντιποιεῖ*». Πλ. Φαίδρ. 244, a. b «*καὶ ἐν Δωδώνῃ ἰέρεισι πολλὰ δὴ καὶ κακὰ τὴν Ἑλλάδα εἰργάζαντο*», (οὕτω X, 395 «*Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα*». σ, 27. ω, 426). Π, 207 «*ταῦτα μ' ἀγειρόμενοι θῆμ' ἐβάζετε*». Σοφ. Αἰ. 21 «*νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πράγος ἄσχοπον ἔχει περὶνάς*»; Οἰδ. κ. 985 «*σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ κείνην τε τρυπτα δυστομῆϊν*», οὕτως ἐξηγητέα καὶ τὰ Εὐρ. M. 205 «*ἰκχᾶν ἄιον παλύστονον γόων, λιγυρὰ δ' ἄγεα μογερὰ βοᾶ τὸν ἐν λέξει προδόνταν κακόνυμφον*» μ. σ. Pflugk. Τρ. 335 «*βοᾶσάτ' εὖ τὸν ὑμέναιον, ὦ, μακαρίας αἰοδαῖς ἰκκχαῖς τε νύμφων*»). Ἡρδ. 8, 61: «*τότε δὴ ὁ Θεμιστοκλῆς κεινὸν τε· καὶ τοὺς Κορινθίους· πρᾶλλὰ τε καὶ*

κακὰ ἔλεγε» κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην καὶ Αἰσχλ. Πρ. 585 «κακοῖσι βάζει πολλὰ Ἰυδέως βίαν» = πολλὰ κακὰ βάζ.

Σημ. 6. Ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ προσωπικοῦ ἀντικειμένου ἢ δοτικῆς, δ' ἤ; τὸ πρόσωπον δηλοῦται ἀπλῶς ὡς συμμετέχον τῆς πράξεως· Ξ, 289 «τρῶκτες, δ; δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἰώργει». Εὐρ. Ὅρ. 748 «εὐλαβεῖθ' ὁ τοῖς φίλοισι ὄρωσιν οἱ κακοὶ φίλοι». Ἄρρ. σφ. 1350 «πολλοὶς. . αὐτ' εἰργάτω». Παθητ. Εὐρ. Ἐκ. 1085 «ὦ τλήμων, ὡ; σοι δούσφορ' εἴργασται κακά». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42 «προσκόπει, τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἀρχόμενοι» = τί οἱ ὑπήκοοί σου μέλλουσι νὰ πράξωσιν ὑπὲρ σοῦ. 7. 2, 27 ἀπομν. 2. 3, 13. Ἱέρ. 7, 2. ἀνάβ. 4. 2, 23 «πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανούσιν» = ἐπέδειξαντο πᾶσαν τιμὴν ὑπὲρ τῶν ἀποθ. Πλ. ἀπολ. 30, α «ταῦτα καὶ νεωτέρω καὶ πρεσβυτέρω ποιήσω». χαρμ. 157, c «οὐκ ἂν ἔχοιμεν ὁ, τι ποιούμενοι» (δὲν θὰ εἰςευρονόσω; τί νὰ κάμω μὲ σέ). Οὕτω πολ. 345, b «εἰ γὰρ οἷ; νῦν δὴ ἔλεγον μὴ πέπειται, τί σοι ἔτι ποιήσω;» Ξεν. Ἱέρ. 7, 2 «τοιαῦτα ποιοῦσι τοῖς τυράννοισι οἱ ἀρχόμενοι». Δημ. 29, 37 «τί σοι ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες;» = quid tui tibi prosint testes? (δοτικ. περιποιητικῆ) ὃ. Bremi ἐν τῷ χωρ. τούτ. 31, 14 «καὶ ταῦτ' ἐθέλοντα ποιεῖν ὁμῖν αὐτοῖς» (= in ipsorum gratiam). Ψευδ. Δημ. 42, 21 «οὐδὲν κώποτε τοῖτοισι πεποίηκα;». Ἄπαντῶσι δὲ καὶ αἱ προθέσεις; εἰς καὶ πρὸ; μετὰ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ προσώπου. Ἱπρδ. 1, 41 «ὄφελεις ἔμευ προποίησαντος χρηστὰ ἔς; σέ; χρηστοῖσί; μὲ ἀμείβεσθαι» μ. σ. Baehr. 2, 141 «ἄλλα τε δὴ ἄτιμα ποιοῦντα ἔς; αὐτούς;» 3, 49. 152. 5, 103. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 31 «διώριζε δὲ τούτων ἃ τε πρὸ; τοῖς φίλοισι ποιηθέν ἦν καὶ ἃ πρὸ; τοῖς ἐχθροῖς;». ἀπομν. 4. 2, 16. (Τὰ παρὰ Πλ. Φαῖδ. 113, e «πρὸ; πατέρα ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες;» καὶ Εὐρ. Ἱρ. αὐλ. 1104 «ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ τέκνοις ἀνόσια πράσων» δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ τὸ πράσ. σπανιώτατα συντάσσεται δουσὶν αἰτιατ. ἰδ. ἀριθ. 5). Πολλάκις ὁμῶ; ἡ δοτικὴ ἔξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς Δημ. 18, 55 «διατελεῖ πράττων καὶ λέγων τὰ βέλτιστα τῷ δήμῳ». Λυσ. 13, 48.

6. Ὅμοίως αἰτιατικῆ τοῦ πράγματος καὶ αἰτιατικῆ τοῦ προσώπου συντάσσονται τὰ ἐξῆ; ῥήματα-a) τὰ αἰτητικά, διερευνητικά, ἐρωτηματικά ὡς αἰτεῖν, ἀπ-, ἐξ-· πράττειν, εἰς-, ἀνακαὶ πράττεσθαι = ἀπαιτεῖν· ἐκλέγειν = συλλέγειν, εἰσπράττειν (ποιητ. προστρέπειν = ἰκετεύειν, προσλιπαρεῖν. Σοφ. Αἴ. 831, λίσσασθαι, λιτανεῦειν τινὰ μετ' οὐδετέρου μόνον ἀντωνυμ., ἐπικ.)· ἐρωτᾶν, ἐρεῖσθαι (ἐρεῖνειν ποιητ.), ἐξετάζειν, ἰστοεῖν, ἀνιστ.· b) τὰ παιδευτικά καὶ μνημονευτικά ὡς διδάσκειν, παιδεύειν, ἀνα-, ὑπομνησκεῖν·-c) τὰ μεριστικά καὶ διαμεριστικά ὡς διαιεῖσθαι, διαμεῖν, τέμνειν, διατέμ-, κατατέμειν·-d) τὰ στερητικά καὶ ἀφαιρετικά ὡς στερεῖν, ἀπο-, στερεῖσκειν, συλᾶν, ἀφαιρεῖσθαι (ἀπηύρων, ἀμείρδειν, ἀπορῥαλεῖν, ἐναρῖζειν ἐπ.)·-e) τὰ κρυπτικά ὡς κρύπτειν, κεύθειν ποιητ.)·-f) τὰ ἐνδύσεως καὶ ἐκδύσεως, περιβολῆς καὶ περικλείσεως σημεντικά ὡς ἐν-, ἐκδύειν, ἀμφιρνύναι. Καὶ ἐν ἀπᾶσαι; ταῖς συντάξεσι ταύται; τὸ ῥήμα μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ πράγματος ἀποτελεῖ μίαν μόνην ῥηματικὴν ἔννοιαν, εἰς ἣν προστίθεται ἡ αἰτιατ. τοῦ προσώπου ὡς συμπλήρωμα, π.χ. διδάσκω τὴν μουσικὴν σε=οἶνονεῖ σέ μουσικοδιδ-

δάσκω·-α) ι, 364 «Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν;» Ἡρόδ. 3, 1 «πέμψας Καμβύσης ἐς Αἴγυπτον κήρυκα αἶτεε Ἄρασιιν θυγατέρα». 58 αὐτοῦς . . ἑκατὸν τέλαντα ἐπρηξαν». 6, 132 «αἰτίας αὐτῶν ἐβδομήκοντα καὶ στρατιήν τε καὶ χρήματα τοὺς Ἀθηναίους». Ξεν. ἀπομν, 1. 2, 60 «οὐδένα πώποτε μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο Σωκράτης». 1. 2, 5. ἔλλ. 4. 1, 21 «Ἡριπίδας αἰτεῖ τὸν Ἀγησίλαον ὀπλίτας τε ἐς δισχιλίους καὶ πελταστὰς ἄλλους τοσοῦτους. Κύρ. 8. 3, 41. 6. 2, 35 «τὰ εἰς τροφήν δέοντα ἐξετάζετε τοὺς ὑφ' ὑμῖν». Πλ. Γοργ. 515, b «ἐάν τις σε ταῦτα ἐξετάζῃ». Δημ. 29, 2 «ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην» (= *multam* ποινήν). Λίσχν. 3, 113 «οἱ Λοκροὶ τέλη τοὺς καταπλέοντας ἐξέλεγον»·-b) Εὐρ. Ἴππ. 252 «πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίωτος». Ἀντιφ. 5, 14 «ὁ χροῖος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους». Ἡρόδ. 1, 136 «παίδευοῦσι τοὺς παῖδας τρία μῶνα». Διὰ τοῦτο καὶ τὸ τρέφειν συνδέεται μετὰ τοῦ παιδεύειν, Πλ. πολ. 414, d «ἀ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν». Καὶ αὐτὸ τὸ ἐθίλειν Πλ. νόμ. 706, d «πονηρὰ οὐδέποτε ἐθίλειν δεῖ καὶ ταῦτα (= καὶ μάλιστα) τὸ τῶν πολιτῶν βέλτιστον μέρος». Ἡρόδ. 6, 138 «γλῶσσάν τε τὴν Ἀττικὴν καὶ τρόπους τῶν Ἀθηναίων ἐδίδασκον τοὺς παῖδας». 140 «ἀναμιμνήσκων σφέας τὸ χρηστήριον». Θουκ. 6, 6 «οἱ Ἐγεστατοὶ ζυμμάχϊαν ἀναμιμνήσκοντες τοὺς Ἀθηναίους». 7, 64 «τοὺς Ἀθηναίους καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω». Ξεν. ἀνάβ. 3. 2, 11 «ἀναμνήσω ὑμᾶς καὶ τοὺς κινδύνους». Ίέρ. 1, 3 «ὑπέμνησάς με τὰ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ». ἔλλ. 2. 3, 30. Θουκ. 6, 6·-c) Ἡρόδ. 7. 121 «τρεις μοίρας δ' Ἐέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν». Τέμνειν τι μέρη, μοίρας. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 13 «ὁ Κύρος τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη». Πλ. πολιτικ. 283, d «διελόμεν αὐτὴν (τὴν μετρητικὴν) δύο μέρη». Φαίδρ. 253, c «τριχῆ διευλόμην ψυχὴν ἐκίστην ἵππομόρφω μὲν δύο τινε εἶδη, ἡνωχικὸν δὲ εἶδος τρίτον» μ. σ. Stallb. Ἀρφ. Ἀγ. 300 «ὄν (Κλέωνα) κατατεμῶ τοῖσιν ἵππεῦσι καττόμακα»·-d) Α, 182 «ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων». Οὕτω καὶ τὸ ἀπλοῦν, Π, 58 «τὴν ἀψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων Ἀτρείδης ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην». Ο, 462 «Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπήγα». Ζ. 17. Α, 334. Ὀμ. ὕμν. Δημ. 311 «ἐρικυδέα τιμὴν . . ἡμεροσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας». α, 404 «ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορράσει». Ρ, 187 «(ἔντεα) τὰ Πατρόκλοιο βίηφι ἐνάριξα». Π, 500 «εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλλήσωσι». Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4 «τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχὴν». Εὐρ. Ἐκ. 285 «τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἐν μ' ἀφείλετο». Δημ. 28, 13 «τὴν τιμὴν ἀποστερεῖ με». 4, 50. Κατὰ ταῦτα καὶ τὰ παρὰ Πινδ. Π. 3, 97 «τὸν μὲν . . θυγατρὸς ἐρήμωναν . . εὐφροσύνας μέρος» = *eum privarunt parte hilaritatis*

μ. σ. Boeckh. Φ, 451 «τότε νῶϊ βήσατο μισθόν» = βία ἔλαβε παρ' ἡμῶν τὸν μισθόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 866 «ὄς με. . ψιλὸν ὄμμα ἀποσπάσας. . ἐξόλιχ». Εὐρ. Ἴφ. αὐλ. 790 «τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας. . ἀπολωτιεῖ»-e) Εὐρ. Ἴππ. 914 «οὐ μὴν φίλους γε κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους κρίπτειν δίκαιον σάς, πάτερ, δυσπραξίας». Τίθεται δὲ καὶ ὁλόκληρος οὐσιαστικὴ πρότασις ἀντὶ τῆς αἰτιατ. τοῦ πράγματος Πλ. Θεαίτ. 180, c «ἐπικυρπτομένων τοὺς πολλοὺς, ὡς ἡ γέρεσις. . τυγχάνειν. γ, 187 «ὄσσα. . πεύθομαι. . δαήσσαι οὐδέ σε κεύσω»-f) Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17 ἀπαῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτόν, τὸν μὲν ἐκυτοῦ ἐκείνου ἡμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδου. Οὕτω καὶ παρ' Ἡρδ. 1, 163 «τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν». Εὐρ. Ἄνδρ. 110 «δουλοσύναν στυγεράν ἀμφιβαλοῦσα κάρα». Σοφ. Οἰδ. κ. 314 «κυνὴ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει». Ἄρφ. Α. 1156 «τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμισοχορ πάλιν».

Σημ. 7. Ἐν τῇ μετατροπῇ τῶν ἐνεργητικῶν βῆμ. τῆς β. ταύτης εἰς παθητικὰ ἢ μὲν αἰτιατ. τοῦ πράγμ. μένει, ἢ δὲ ἕτερα τρέπεται εἰς ὀνομαστικὴν ὡς τοῦτου συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀρχ. γερμ. γλώσση, γδ. Grimm IV. σ. 643. Πρέπει τις ὁμῶς νὰ νοῆ τὴν ἔννοιαν τοῦ βῆμ. συναληλιμμένην (συγκεχωνευμένην) μετὰ τῆς αἰτιατ. εἰς μίαν ἔννοιαν ὡσεὶ τὰ ἔρωτῶμαι τὴν γυνώμηνηγνωμαρωτῶμαι ἰλέγομεν, καὶ διδάσκομαι μουσικὴνημουσικοδιδάσκομαι. γδ. β. 409, 9). Σ. 485 «τεῖρα πάντα, τίτ' οὐρανός; ἔστε φάνωται» δηλ. ἂ ὡσεὶ στέφανον, ἢ ὄν στέφανον ἑτεφάνωται. μ. σ. Spitzner excurs. ad II. XXVII. Οὕτως ἐν τῷ παρὰ Δημ. 18, 91 ψηφίσματι τῶν Βυζαντιῶν «τῶς (= τοῦς) στεφάνως, ὡς (= οὗς) ἑτεφάνωται ὁ δᾶμος». Κ, 195 «βασιλῆς, ὅσοι κεκλήατο βουλῆν» κατὰ τὸ καλεῖν κλησιν βουλευτικὴν. Εὐρ. Ἰ. 1268 «ὄθην πετρατον ἄλλα δισκυθήσεται» = ὀδοθεν αὐτῆ ἀπὸ τοῦ βράχου κατάντης (κάτω) θὰ ἐσφενδονισθῇ. τοῦ Κρατίνου οἱ στίχοι παρ' Ἀθηναίῳ 99 «ἦσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν». γδ. σημ. 4. Πλ. πολ. 372, d). Ἡρδ. 3, 34 «ὦ δέσποτα, τὰ μὲν ἄλλα πάντα μεγάλως ἐπαίνεσαι». Θουκ. 1, 122 «ἡ καταφρόνησις (= hostium contemptio) τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται». 4, 12 «τραυματισθεῖς πολλὰ (τραύματα)». 6, 4 «ὄνομα τὸ πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα» (ἡ Σικελία). 4, 64 «ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας». Πλ. Φαῖδρ. 238, a. Θουκ. 1, 38 «θαυμάζεσθαι τὰ εἰκότα» = δικαίως (πρεπόντως) τιμᾶσθαι. Λυσ. 1, 45 «τὸ μέγιστον τῶν ἀδικημάτων ἦν ὑπ' αὐτοῦ ἡδικημένος» Ἰσοκρ. 4, 145 «τὰς μάχας, ὅσας ἡττηθήσαν» 149. Λισχ. 1. 139 «τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι πεντήκοντα πληγὰς». Ἄρφ. νεφ. 972. Δημ. 18, 70 «ὄσα ἄλλα τοιαῦτα ἡ πόλις ἡδίκητο». Εὐρ. Ἴππ. 1237 «ὄσα ὁ μὲν δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθεῖς». Φοίν. 1431 «τετρωμένους καιρίας σφαγὰς». Πλ. Φαῖδρ. 85 a «ὄταν πεινῆ ἢ ῥίγοι ἢ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται». Λάχ. 181. b «οὗτος μένοι οἱ ἔκαινός; ἔστι καλός, ὄν σὺ νῦν ἔκαιναι ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι». νόμ. 680, e «βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι». Φαῖδρ. 255, a «κᾶσαν θεραπείαν θεραπευόμενοι». 249, c «τελέους ἀεὶ τελετὰς τελοῦμενος» = μούμενος πάντοτε ἐν τοῖς τέλει οἱ μυστήριος; νόμ. 843, e «τὴν δόξασιν ζημίαν τοῖς ἄρχουσι ζημιούσθω».

«Ἀλλίσκεσθαι τὴν γραφὴν» Ἀντιφ. 2, 8 καὶ 9. Λυσ. 13, 50 «ἢ κρίσις, ἢ ἐκρίθη». Δημ. 24, 134 «δεθέντα καὶ κριθέντα ἀμφοτέρως τὰς κρίσεις». Πλ. νόμ. 695, α «τὴν πατρῶν οὐ παιδευομένων τέχνην» ἴδ. σημ. 8. Ψευσοθῆναι, ἐξαπατηθῆναι τοῦτο, ταῦτα Ξεν. ἀν. 2.2, 13. 5. 7, 11. Συχνότατα τὰ τιμηθῆναι, ὄφελθῆναι, ζημιωθῆναι, βλαφθῆναι πολλά, μεγάλα κ. τ. ὄμ. Σοφ. Οἶδ. τ. 1202 «τὰ μέγιστ' ἐτιμήθης». 1223 «ὄγῃ; μέγιστα τῆρ' αἰεὶ τιμῶμενοι» ἴδ. Ξεν. π. πόρ. 3, 4 «ταῦτα τιμῶμενοι». Θουκ. 2, 21 «πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν» ἴδ. §. 410, Α. 6. Αἰσχιν. 3, 24 «ἔχειροτονήθη Δημοσθένης τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπὶ τῷ θεωρικῷ». Ἀρρ. ἐκκ. 517. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1, 37 «ἡ πόλις αὐτάρχη θέσειν κειμένην». Εὐρ. ἰκέτ. 716 «κάπικείμενον χάρα κυνέας». Ἡρόδ. 1, 171 «ἄνευ ὀχάνων ἐφόρον τὰς ἀσπίδας. . . περὶ τοῖσι ἀρχαῖσι περικείμενοι» δηλ. τὰς ἀσπίδας» συχνὰ παρὰ τοῖς μὲν. τὰ, περικείμενος στεφάνους, τιάρας κ.τ.λ. ἴδ. λεξ. Passow κα Σακελλαρίου. Ξεν. ἀπολ. 17 «τὸ δ' ἐμὲ μὲν μὴδ' ὕφ' ἐνός ἀπατεῖσθαι εὐεργεσίας». Θουκ. 8, 5 «ὕπὸ βασιλείως πεπραγμένους τοὺς φόρους». Ἡρόδ. 6, 27 «παῖσι γράμματα διδάσσομενοισι». Πλ. Μενέξ. 236, α «μουσικὴν μὲν δὲ Πάμπρου παιδεύθεις, βητορικὴν δὲ ὕπ' Ἀντιφάντος». Ξεν. Κύρ. 4. 2, 23 «ἐνύμιζον παίδευσθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ὀρεγομένῳ». Ἡρόδ. 1, 180 «(τὸ ἄστυ) κατατέμνεται τὰς ὁδοὺς ἰθείας» = in vias ad rectam lineam ductas. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 «διήρηται ἡ ἀγορὰ τέσσαρα μέρη» κατὰ τοὺς κώδ. ἴδ. Βοηθ. Πλ. νόμ. 737, ε «γῆ δὲ καὶ οἰκίσεις τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτω». Παρμ. 144, β κατὰ κεκρυμμένους (ἡ οὐσία) ὧ; οἶόν τε σμικρότατα καὶ μέγιστα» μ. σ. Stallb. (ἴδ. Θεόκρ. 3, 21 «τὸν στέφανον τίλαι με. . . λεπτά ποιήσεις» μ. σ. Wustemann). Ἡρόδ. 3, 65 «δαΐσας, μὴ ἀπαίρειθῶ τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφεοῦ». 137 «ἔξαιρέθῶ ἐν τῆς (= spoliati) τε τὸν Δημοκρίδα καὶ τὸν γαυλόν, τὸν ἄμα ἤγοντο, ἀπαίρειθῶ ἐν τῆς ἀπέπλεον», 6, 13 «ὕπὸ τοῦ Μιλησίου Ἀριστάγορου ἀπεστέρητο τὴν ἀρχήν». Θουκ. 6, 91 «τὰς προσόδους ἀποστέρησονταί». Αἰσχλ. Πρ. 171 «τὸ νέον βούλευμ', ὕφ' ὅτου σκηπτρον τιμὰς τ' ἀποσουλᾶται». Κρύπτομαι τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ἡρόδ. 8, 81 «οἱ πλεῖνες τῶν στρατηγῶν, οὐκ ἐπειθόντο τὰ ἐξαγγελθέντα». Ὡ; μέσα δὲ μόνον τίθενται: τὰ ἀμφιέννυμαι, ἐνάπτομαι, ζώννυμαι = ἐνδῶ τι ἐμαυτὸν, παθητ. ὅμως τὰ ἐνδουθῆναι, ἐκδουθῆναι τι.

Σημ. 8. Ἐνίοτε τίθεται ἡ δοτικὴ κατὰ τὰ ἐν §. 410, Α. 4 καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς παιδευτικοῖς ῥήμασιν. Πλ. πολ. 456, d «τῆ σκυτικῆ παιδευθέντας», 521, d «μουσικῆ παιδεύοντο». νόμ. 741, α «νόθη παιδεία πεπαιδευμένους». 918, σ «ἄκρη τροφή τετραμμένον». 695, σ «Δαρειὸς παιδεία οὐ διατρυφῶσα τετραμμένος» καὶ d «ὁ τῆ βασιλικῆ παιδευθείς παιδείᾳ Ἐβέρης» εἰ καὶ ὀλίγον πρότερον εἶπε «διεφθαρμένην δὲ παιδείαν ὑπὸ τῆς λεγομένης εὐδαιμονίας τὴν Μηδικὴν περιεῖδεν ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ ἐνούχων παιδευθέντας αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς». Οὕτως ἐνίοτε ἡ δοτικὴ καὶ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ, Πλ. πολ. 430, α «ἔξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας καὶ ἐπαιδεύομεν μουσικῆ καὶ γυμναστικῆ».

Σημ. 9. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἄλλα τινὰ ῥήματα συντάσσονται ἐπ' ἴσης διπλῆ αἰτιατικῆ 1). 6, 204 «ὄφρα κεν ἦγε διατριβῆσιν Ἀχαιοὺς ὄν γάμον». μ. σ. Nitzsch. Σοφ. Φιλ. 1241 «ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν» (οὐ

1) Ἴδ. Matthiae II. §. 421, Σημ. 1.

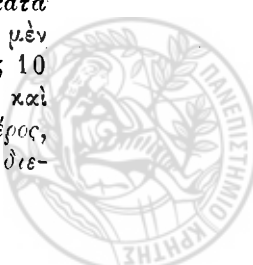
δόλως παράδοξος εἶνε ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπὶ τῶν οὐδετέρ. γέν. ἀνωνομιῶν, ἴδ. ζ. 410, Α. 5. Ἄρφ. σφ. 333 «τί; γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτα σ' ἔργων;» Πλ. σφ. 242, α «ἡμᾶ; τοῦτό γε μὴδὲν μῆδαμῆ ἔρξῃ». Οὕτω καὶ τὰ λούσεως καὶ καθαρμοῦ βῆμ. Σ, 345 «ὄρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἰματόνετα». ζ, 224 «χρόα νίζετο διο; Ὀδυσσεὺς ἄλμην». Π, 667 «καλιανεφές αἶμα κάθηρον. Σαρπηδόνα». Φ, 122 «οἶ σ' ὠτειλήν αἶμ' ἀπολιχμήσονται». Οὕτω καὶ παρ' Ἡρδ. 5, 35 «ξυρήσαντά μιν τὰς τρίχας» καὶ «ὁ δὲ τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξε». Εὐρ. Ἄλκ. 733 «εἰ μὴ σ' ἀδελφῆ; αἶμα τιμωρήσειται» μ. σ. Μουκ. Κύκ. 695. Πίνδ. Π. 9, 38 «τὸν δὲ Κέντυρρ;.. μῆτιν ἔαν εὐθὺ; ἀμείβετα». Πρδ; δὲ καὶ ἐπισκλήπτω τί τινα ἀντὶ τοῦ συνήθου; τί τινα Σοφ. Τρ. 1221 «τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκλήπτω». Εὐρ. Ἰφ. ταυρ. 701 «πρὸς δεξιᾶ; σε τῆσδ' ἐπισκλήπτω τάδε» (Ἐν τῷ ἔαν = sinere μετὰ δύο αἰτιατ. συντασσομένην πρέπει νὰ νοηθῆ ἀπαρέμφ. τι εἶτε ἐκ τῶν ἡγουμένων εἶτε ἐκ τῆ; τοῦ λόγου συναφείας· οἷον Οἶδ. κ. 407 «ἄλλ' οὐκ ἔῃ τοῦμφυλον αἶμά σε» δηλ. κατασκιάζειν ἐκ τοῦ προηγθέντος κατασκιῶσι. Ἄντ. 538 «ἄλλ' οὐκ ἔασει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε» δηλ. λέγειν ἐκ τῆ; τοῦ λόγου σειρᾶ;).

Σημ. 10. Τὰ πλείονα τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 6 καταλεχθέντων βημάτων συντάσσονται καὶ ἄλλως, ἦτοι:

a) *Αἰτεῖν τι παρὰ τιος*· οἷον Ξεν. ἀνάβ. 1. 3, 16 «ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τούτου»· οὕτω κανονικῶ; τὸ μέσον αἰτοῦμαι τι παρὰ τιος ἢ αἰτοῦμαι τινα καὶ ἀπαρέμφ. (Καὶ ὅμως Ἄρφ. ὄρν. 189 «Βοιωτοὺ; δίδωον αἰτούμεθα». Εὐρ. Ἄλκ. 300 «αἰτήσομαι γὰρ σ' ἀξίχιν (χάριν)»· Τὸ αἰτῶμαι τινα μετ' οὐδ. γέν. ἀντων. συγχάκι; ἴδ. ζ. 410, Α. 5. οὕτω καὶ παρὰ Πλ. ἀπολ. 27, α «ὄπερ κατ' ἀρχᾶ; ὑμῶ; παρητησάμην». σφ. 241, d «τὸδε παρξιτοῦμαι σε»).—*Ἐκλέγειν* (=συλλέγειν, εἰσπράττειν) συνήθ. τί παρὰ τιος ἢ ἐκ τιος.—*Ἐρωτᾶν τινα περὶ τιος* = ἐρωτᾶν τινα περὶ πράγματός τιος, Ἡρ. 1, 32 «ἐπειρωτᾶ; με ἀνθρωποῶν προηγμάτων πέρι». Τὸ δὲ ἐρωτᾶν τι περὶ τιος δηλοῦ ἔξετᾶχῃ τι ὡ; πρὸ; τι. Πλ. Θεσίτ. 185, e.

b) *Παιδεύειν* συνήθως *τινά τινα* (ἢ δοτ. ὀργανικῆ) ἴδ. σημ. 8, πολλάκι; ὄρω; καὶ προθεποπτῶτως· οἷον ἐν *τινὶ εἰς*, ἐπὶ, πρὸ; *τι*.—*Ἄνα*, ὑπομνησκειν· *τινά τιος*, καὶ *περὶ τιος*. Πλ. Φαίδρ. 275, d «τὸν εἰδότε; ὑπομνήσχι, περὶ ὧν ἂν ἡ τὰ γεγραμμένα».

c) Ἐν τοῖ; *διαριετικῶ; καὶ διατριετικῶ; βῆμ.* προστίθεται πολ-
λάκι; εἰς τὴν αἰτιατ. ἢ πρὸ; *εἰς*· οἷον Ἡρδ. 4, 148 «σφέ; αὐ-
τοῦ; ἐξ ἑξ μοῖρα; διεἴλον». Πλ. πολ. 395, b «φρίνεται μοι εἰς
σμικρότα; κατακερματίσθαι ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύσει». Αἰσχ. 3,
197 «εἰς τρία; μέρη διαριεῖται ἡ ἡμέρα» καὶ ἡ κατὰ = secundum,
ἢ, ὄπερ μάλιστα καὶ σύνηθε; ἐν σημεσίχ διαντριετικῆ. Πλ. πολ,
580, d «πόλι; διήρηται κατὰ τρία; εἶδη». σφ. 253, d «τὸ κατὰ
γένῃ διαριεσθαι». Ξεν. Ἰέρ. 9, 5 «διήρηται αἱ πόλι; αἱ μὲν
κατὰ φυλά; αἱ δὲ κατὰ μόρα; αἱ δὲ κατὰ λόχου;». ἑλλ. 3. 2; 10
«κατὰ μέρη διελὼν τοῖ; στρατιώται; τὸ χωρίον». Πολλάκι; δὲ καὶ
τὸ μεριστέον ἀντικείμενον καθίσταται ἐξερτῶμενον ἀπὸ τοῦ μέρος,
μοῖρα, κτ.λ. καὶ τίθεται κατὰ γενικῆν. Ἡρδ. 1, 94 «δύο μοῖρα; διε-

λόγια Λυδῶν πάντων». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5· «δώδεκα Περσῶν φυλαὶ διήρηται» πολ. Λακ. 11, 4 «μόρχος δ' εἶλεν ἐξ καὶ ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν» μ. σ. Haase σ. 200. Πλ. σοφ. 264, c «διελόμεθα τῆς εἰδωλοποικῆς εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν τὴν δὲ φανταστικὴν». Φαίδρ. 265, b «τῆς θεῆς τεττάρων θεῶν τέτταρχ μέρη διελόμενοι».

d) Τὰ ἀποστερητικά καὶ ἀφαιρετικά ῥήμ. δέχονται ἐκτός τῆς ῥηθείσης συνηθεστάτης συντάξεως (στερεῖν, ἀπο-, στερίσκειν, ἀφαιρεῖσθαι τί τινα) καὶ τὰς ἐπομένους¹⁾. -a) ἀποστερεῖν καὶ ἀφαιρεῖσθαι μετ' αἰτιατ. μόνον τοῦ πράγματος. Ξεν. Ἀγ. 4, 1 «πῶς ἂν οὗτος ἐθέλει τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν». οἰκ. 5, 18 «χάλαζαι τὰ κελῶς ἐγνωσμένα (= provisa) καὶ πεποιμένα ἀφαιροῦνται» (= ἀφαρπάζουσι, καταστρέφουσι)· σπανίως δὲ κεῖται μόνον ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου ἐν τῇ σημασίᾳ γυμνοῦν, ληστεύειν Ἀρφ. Πλ. 373 «ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα;» = οὐδένα ἐλήστευσας; Ἀνδοκ. 4, 27 «τοῖς πολίταις οὐκ ἐξ ἴσου χρῆται, ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ τύπτων οὐδενὸς ἀξίην τὴν δημοκρατίαν ἀποφαίνει». Δημ. 20, 123 «μὴ ἐκείνους ἀφαιροῦ» -b) στερεῖν, ἀποστερεῖν, (ἀμέρδειν, ἀπορράλειν, ἀπύρων ἐπικ.) τίνα τινός = spoliare aliquem aliqua re=στερεῖν τινὰ πράγματός τοῦ τινος, ἴδ. §. 421, 3. Σπανιώτατα ὅμως τὴν σύνταξιν ταύτην ἔχει τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ τότε μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ κωλύειν, ἀπείργειν, ἀποτρέπειν ἤτοι κωλύειν, ἐμποδίζειν τινὰ τινός. Ξεν. κυν. 6, 4 «οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὐρεῖν τὸν λαγῶ, αὐτοὺς δὲ τῆς ὀφελείας»· μ. σ. Sauppe· γ) ἀφαιρεῖσθαι, παρ-, ὑφ-, ἀποστερεῖν μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἢ προσώπ. καὶ γενικ. τοῦ προσώπ. ὅπερ δηλοῖ ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος, ὑστερῶ τί τινα, ἢ ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινα (ὅπερ εἶνε σύνταξις σπανία). Θουκ. 3, 58 θυσίας τὰς πατρίους τῶν εἰσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθε» Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 3 «οἱ πλεονέκτα τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα ἐκυτοῦς δοκοῦσι πλουτίζειν». Ξεν. κυν. 12, 7 καὶ 9· καὶ τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἶδ. τ. 1522 «μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλημον». Ξεν. κυν. 12, 8 «εἴ τι βούλονται ἐπιτηδεύειν καλῶν οὐδενὸς ἀποστερεῖ (τὰ κυνηγέσια)». Θουκ. 1, 40 «ὅστις, μὴ ἄλλων ἑαυτὸν ἀποστερῶν, ἀσφαλείας δεῖται» (κυρίως aliis se subducens, δηλ. ab aliis desciscens, ὡς Δημ. 18, 22 «ἀφαιρούμενόν με τῆς πόλεως»). Ξεν. Κύρ. 3, 1, 11 «(ἦν τις δουλωθεῖς) φαίνεται τοὺς δεσπότας ἀποστερεῖν ἑαυτοῦ» ἔλλ. 4. 1, 41 «ἔθρη πάντα ἀποστερήσειν βασιλείως». Λέγεσθαι δὲ καὶ ἀφαιρεῖσθαι τι ἔκ τινος. Ξεν. κυν. 12, 9 «οἱ πόνοι τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀφαιροῦνται». Σπανίως δ' ἀπαντῶσιν ἀφαιρεῖν, ἀφαιρεῖσθαι, ἀπύρων (ἐπικ.) τι καὶ δοτικ. τοῦ προσώπ. α, 9 «αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ».

1) ἴδ. Sauppe εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 7, 5. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 3.

τ, 369. Ρ, 236 «πολέσειν . . θυμὸν ἀπηύρα». γ, 192. ν, 132. Θουκ. 7, 5 «τῆς ἵππου καὶ τῶν ἀκοντιστῶν τὴν ὄφελαν τῇ τάξει . . ἀφελῆσθαι». Ξεν. Κύρ. 7. 1, 44 «οἱ Αἰγύπτιοι τὸ μὲν ἐπὶ Κροῖσον συστρατεύειν ἀφελεῖν σφίσι ἐδεήθησαν». 2, 26 «μάχας δέ σοι καὶ πολέμους ἀφαίρω». Πλὴν τὸ «ἀφαιρῆσθαι τινα πκράτινος εἰς ἐλευθερίαν» Ἰσοκρ. 12, 97 δηλοῖ λαμβάνω τινα ἀπ' ἄλλου τινος καὶ τὸν ἐλευθερώνω·-δ) Κρύπτειν τί τινα, δ, 350 οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιτεύσω» Ἡσδ. ἔργ. 42 «κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι» καὶ κρυπτ. τι πρὸς τινα Σοφ. Φιλ. 588.

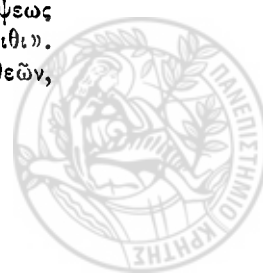
7. Τέλος ῥῆμα συντάσσεται δυσὶν αἰτιατ., ὧν ἢ μία συντάσσεται τῇ μετὰ τοῦ ῥήμ. συνδεδεμένη προθέσει, ἢ ὧν ἢ μίχ δηλοῖ τὸν τόπον ἢ χρόνον ἢ μέτρον, ἐφ' οὗ ἢ πρᾶξις ἐκτείνεται· ἴδ. §. 410, 5. Ξ, 292 «τὴν ὁδόν, ἣν Ἐλένην περ ἀνήγαγεν»=ἐπὶ τῆς ὁποίας ὠδήγησε τὴν Ἐλ. Ἡρδ. 7, 24 »τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσας»=Isthmum naves transducens. Θουκ. 3, 81 «ὑπερήνευκαν τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς». Σοφ. Ἐλ. 1566 «ἐξανήρπασαν ταῦρον φέροντες δ' εἰσέθεντο (δηλ. ταῦρον) σέλματα». Σοφ. Γρ. 559 «ὄς τὸν βαθυῤῥου ποταμὸν Εὐνην βροτοὺς μισθοῦ ἴπερευε». Εὐρ. Ἄλκ. 442 «γυναῖκ' ἀρίστην λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας». Γρ. 1085 «ἐμέ δέ πόντιον σκάφος. . πορεύσει ἰππόβοτον Ἄργος». (Συχνότερον πορεύειν τινα μετὰ προθ. ὡς τῆς εἰς) Ἡρδ. 1, 202 «σιτεύονται ῥίζας τὸ θερὸς» Ξεν. ἀπομν. 3. 12, 2 «δουλεύουσι τὸν λοιπὸν βίον τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν». Λυκούργ. 70 «τῷ φεύγοντι τὴν πατρίδα τεττάρων ἡμερῶν πλοῦν εἰς Ῥόδον». Ὅτι ἐν τῇ μετατροπῇ τῆς ἐνεργ. συντάξ. εἰς παθητ. μένει ἡ αἰτιατ. τοῦ τόπου, χρόνου καὶ μέτρου εἶνε γνώστὸν ἀφ' ἑαυτοῦ.

Σημ. 11. Περὶ τῆς διπλῆς αἰτιατ. εἰς τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σχήμα ἴδ. §. 406. 9.

§. 412. Ἰδιὰ τινα ιδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς αἰτιατικῆς· (αἰτιατικ. ἑλλειπτικῆ· αἰτιατικὴ ἐν ταῖς ἀναφωνήσεσι· καὶ αἰτιατ. ἀπόλυτος).

1. Ἐνίοτε κεῖται ἡ αἰτιατικὴ ἑλλειπτικῶς ἐν λόγῳ πλήρει πάθους¹⁾-α) ἐπὶ τῶν προσφωνήσεων. Σοφ. Ἄντ. 441 «σέ δῆ, σέ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρχ (δηλ. λέγω, κελῶ)· φῆς ἡ καταρνημὴ δεδρακέναι τάδε;» Εὐρ. Ἐλ. 546 «σέ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην τύμβου πὶ κρηπίδα. . μείνον». (Τοῦναντίον ἄνευ ἐλλείψεως Εὐρ. Βάκ. 913 «σέ τὸν πρόθυμον ὄντκ. ., Πενθέα λέγω, ἔξιθι». Ἡρ. μαιν. 1215·)-β) ἐπὶ τῆς ἐκσευτικῆς φράσεως μὴ, πρὸς σε θεῶν,

1) ἴδ. Mattiae II. §. 427, a).

δηλ. μὴ σὲ αἰτῶ, πρὸς θεῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 275 «μὴ, πρὸς-σε θεῶν τλῆς με προδοῦναι». Μῆδ. 324 «μὴ, πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης». (Πλήρες Σοφ. Οἰδ. κ. 1333' «πρὸς νύν-σε κρημνῶν. αἰτῶ πιθέσθαι»-c) Ἐπι ἀπαγορεύσεων. Σοφ. Ἄντ. 577 «μὴ τριβάς ἔτι» δηλ. ποιεῖτε. Ἄρρ. Ἀχ. 345 «ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν» δηλ. πάρεχε· μ. σ. A. Müller. Φερεικράτ. παρ' Ἀθην. 4, 159, e (Kühn. 2, 280) «μὴ μοι φακούς». Ἐριππ. παρ' Ἀθην. 8, 359, a «μὴ μοι βρέφη»-d) Ἐν ζωηράτῃ ἐρωτήσεσι. Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 10 «τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας;» δηλ. ποιήσεις; Πλ. σοφ. 266, c «τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἀρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν;»¹⁾.

2. Τίθεται προσέτι ἡ αἰτιτικὴ καὶ ἐν ἀναγωνίῃσι δυσαρσκειάς. Ἄρρ. ὄρν. 1269 «δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μὴδέποτε νοστήσει πάλιν» ἐκτὸς ἐκ ἐκληφθῆ τοῦτο ὡς ἀνακολουθία ἦτοι «δεινόν γέ ἐστι τὸν κήρυκα . . νοστήσειν».

3. Ἐνίοτε τίθεται ἡ αἰτιτικ. ἀπολύτως ἦτοι ἀνευ ἐσωτερικῆς συνδέσεως μετὰ τῆς συντάξεως τῆς προτάσεως²⁾. Ἡ χρῆσις αὕτη οὐδόλως δύναται νὰ φανῇ περίεργος, ἐπειδὴ ἡ αἰτιτικ. εἶνε ἀρμονία πάντως πρὸς δήλωσιν οἰουδήποτε ἀντικειμένου ὑποβελημένου εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ λέγοντος, ὅπερ τὸ κατ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐκφέρει κατὰ τρόπ. γερμ. καὶ λατιν. διὰ τῶν ὡς πρὸς τι, *deson arora, apob. lepei ti* (quot attinet ad rem). Τοῦτο δὲ συμβαίνει φυσικώτατα ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσεως, ἰδίῳ δὲ μακρᾷ περιόδου, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἀδιαφορῶν πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς προτάσεως προτάσσει ἐξ ὀλιγορίας τινὸς τὸ ἀντικείμενον τὸ ἀποτελοῦν τὸ κύριον θέμα τῆς προτάσεως, καὶ εἰτα ἐπαυλαμβάνει αὐτὸ χάριν σαφηνείας συνήθως δι' ἀντωνυμίας. Θουκ. 2, 62 «τὸν δὲ πόρον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον, μὴ γένηται τε πολὺς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον περιγενώμεθα, ἀρκείτω μὲν ὄντιν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον». Δημ. 53, 20 «τὸν δὲ Μάρην, δαναείας ἀργύρεον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειρικεῖ, ἐπειδὴ οὐχ. οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχικὸν ἄπαν, ἐναπέτμησεν αὐτῷ». Ἰσοκρ. 12, 99. Ξεν. Ἰππ. 2, 4. οὕτως ἐπ' ἴσης καὶ τὸ τὸ μετ' ἀπαρ. ἰδ. §. 478, b.

Σημ. Ἐν ταῖς πλείεταῖς ὁμοῦ περιπτώσεσιν ἄλλως πως ἔχει τὸ πρᾶγμα 3). π. χ. α, 271 «μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἀνωχθί μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμίσθαι, ἄψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένο οἱ ἡ αἰτιατ. μητέρα προήλθεν οἶονεὶ διὰ τινος ἐφέλξεως ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ

1) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 474, c.—2) Ἰδ. Scheuerlein ἐν τῷ ἠθθ. συγγρ. σ. 55 καὶ 60. Bernhardy σ. 132, ὅστις ὁμοῦ ἀνέμειξεν ἐν ταύτῃ καὶ ἕτερα διάφορα.—3) Ἰδ. Matthiae II. §. 427. Σημ. 3.

τὸ τοῦ ῥόδου ἄρθος προήλθεν ἐκ τοῦ τὸ ῥόδον ἀρθεῖ· ἢ τοῦ πατρὸς φιλλία = ἢ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐκ τοῦ ὁ πατήρ φιλεῖ· οἱ τοῦ δένδρου καρποὶ ἐκ τοῦ τὸ δένδρον φέρει καρποὺς· τὰ Ὀμήρου ποιήματα ἐκ τοῦ Ὀμηρος ἐποίησε τὰ ποιήματα· τὸ τῆς σοφίας κάλλος ἐκ τοῦ ἢ σοφία καλὴ ἐστίν ἢ κάλλος παρέχει· ὁ τοῦ πατρὸς υἱὸς ἐκ τοῦ ὁ πατήρ ἐγέννησε τὸν υἱόν· ὁ τοῦ υἱοῦ πατήρ ἐκ τοῦ ὁ υἱὸς ἔχει τὸν πατέρα· χρυσοῦ ἐπτά τάλαντα (ι, 202) ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἐπτά τάλαντα δύνανται· ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴ ἐκ τοῦ ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν ἀρετήν· τὸ τοῦ πίθου μέλι, ἐκ τοῦ ὁ πίθος χωρεῖ τὸ μέλι· ὁ τοῦ μέλιτος πίθος ἐκ τοῦ τὸ μέλι πληροῦ τὸν πίθον· οὕτω καὶ δέπας οἴνου· ι, 196 «αἰῶγον ἀσκὸν ἔχων μέλανος οἴνου». Ἡ τοῦ πατρὸς φιλλία = ἢ πρὸς τὸν πατ. φιλλία ἐκ τοῦ φιλλῶ τὸν πατέρα· τῆς πόλεως κτίσις ἐκ τοῦ κτίσω τὴν πόλιν· ἢ τῶν ἔργων πράξις ἐκ τοῦ πράττω τὰ ἔργα· τῆς ἐπιστολῆς γραφὴς ἐκ τοῦ γράφω τὴν ἐπιστολήν. Πλείονα πρὸγ. ἰδ. ἐν ἀριθ. 4. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει κκεῖται ἡ γενικὴ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν γενικ. ὑποκειμενική, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ γενικ. ἀντικειμενική.

2. Ἐν τῇ συντάξει οὐσιαστικοῦ σὺν γενικῇ παρίσταται ἑσωτερικὴ τις (στενὴ) συγχώνευσις (συναλοιφή) δύο οὐσιαστικῶν εἰς ἓν, ὅπερ ἐνίοτε φαίνεται καὶ ἐξωτερικῶς, διότι ἀμφότερα ἐκφέρονται διὰ μιᾶς μόνον λέξεως· οἷον ἱπποῦρις = ἱππου οὐρά. Διόσκορος = τέκνα Διός. τὰ καθ' ἡμᾶς ξυλοκαρπία κτλ. Τὸ οὐσιαστικὸν καθ' ἑαυτὸ δηλοῦ μόνον ἔννοιαν καθολικὴν· ἀν δὲ συντάσσεται μετὰ γενικῆς, τότε ἡ ἔννοια αὐτοῦ καθίσταται εἰδικὴ (μερίζεται, μερικὴ γίγνεται)· διὸ καὶ ἀκριβέστερον προσδιορίζεται. Ἡ γενικὴ ὅμως ἐκφέρει τὸ καθόλου, ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ὁποῖου ἡ ἔννοια τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστικοῦ κεῖται ὡς τὸ ἐπὶ μέρος (εἰδική¹). Καθ' ὅσον λοιπὸν ὑπάρχει σχέσις τοῦ κτήτορος πρὸς τὸ κτῆμα, τοῦ ὅλου πρὸς τὰ μέρη αὐτοῦ, τοῦ αἰτίου πρὸς τὸ αἰτιατὸν ἢ τοῦ αἰτίου πρὸς τὸ ἐξ αὐτοῦ προελθόν, τοῦ ἀντικειμένου, ἐν ᾧ συμβαίνει διαίρεσις ἢ διάκρισις, πρὸς τὴν διαίρεσιν ἢ διάκρισιν, τοῦ καθόλου δηλ. πρὸς τὸ ἐπὶ μέρος, δύναται νὰ κληθῇ ἡ γενικὴ αὕτη γενικὴ κτητικὴ, διαιρετικὴ, αἰτιολογικὴ (auctoris), διανεμητικὴ, καθ' ἑαυτὴν ὅμως ἡ γενικὴ οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τούτων ἐκφράζει. Κοινὸν δ' ἐν ἀπάσαις τοῖς συντάξεσι ταύταις εἶνε ἡ στενωτάτη (ἐνδοτάτη) ἢ οἰκειοτάτη σύνδεσις δύο οὐσιαστικῶν, ὧν τὸ ἐν προσδιορίζει ἀκριβέστερον τὴν οὐσίαν τοῦ ἑτέρου. Μία καὶ ἡ αὕτη σύνταξις τῆς γενικῆς ἐκλαμβάνεται ἀναλόγως τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἢ τοῦ περιεχομένου τῶν λέξεων ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως· οἷον Πλάτωνος βιβλίον ἢ γενικ. δύναται νὰ δηλοῦ ἢ τὸν

1) ἰδ. Bumpel Kasuslehre S. 194.

κτῆτορα ἢ τὸν συγγραφέα. Πολλάκις ἡ κατάληψις τῆς σημασ. τῆς γενικῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἱστορικῶν γνώσεων, ὡς π.χ. ἐάν ἐκφράζηται *καταρωγῆ* ὡς B, 527 «Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴαξ». Σοφ. Φιλ. 943 «ἱερὰ λαβῶν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους» (= ἱερὰ Ἡρακλέους τοῦ Ζηνὸς) μ. σ. Schneidew. Ἠλ. 694 «Ὀρέστης τοῦ Ἄγαμέμνονος». Αἴ. 172 «Διὸς Ἄρτεμις». 450 «ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά». Ἡρδ. 3, 60 «Εὐπαλῆνος Νκυτράτου». 123 «Μαικνδρίου Μαικνδρίου». Θουκ. 1, 24 «Φάλιος Ἐρατοκλείδου· οὕτω καὶ ἐν τῇ γερμ. καὶ λατιν. ὡς Virg. Aen. 3, 319 «Hectoris Andromache». Ovid. M. 12, 622 Oileos Ajax», καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι· ὡς Γεώργιος τοῦ Εὐσταθίου.

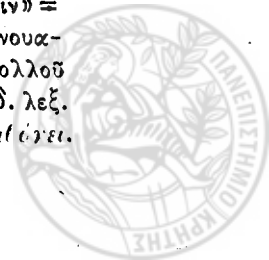
3. Τὸ αὐτὸ πάντως συμβαίνει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῇ καλουμένῃ *ἀντικειμενικῇ*, ἣν ἄλλαι τε γλῶσσαι καὶ αὐτὸ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμα ὡς καὶ ἡ ἀρχαία αὐτῇ πλὴν σπανιώτατα προθετοπτῶτως ἐκφέρει, οἷον συμβαίνει καὶ ἐν τῇ *ὑποκειμενικῇ*. Οὐδὲν δὴλ. ἄλλο καὶ ἀπὸ τῆς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστικῶ. Καὶ ἡ γερμ. αὐτῇ μεταχειρίζεται ταύτην πλὴν σπανιώτατα, κανονικῶς ὅμως καθ' ὅλους ἄλλον ἀντιληπτικὸν τρόπον μεταχειρίζεται αὕτη τὰς ἐμπροθέτους πτώσεις, δι' ὧν ἡ γερμ. ἔκφρασις ὑπερτερεῖ μὲν τῆς ἑλλην. κατὰ λογικὴν σφρήνειαν καὶ ἀκριβείαν, μειονεκτεῖ δὲ αὐτῆς κατὰ ἐνεργητικὴν βραχυλογίαν, ὑπερτερεῖ ὅμως ἡ ἑλλ. καὶ καθ' ὅτι παρίστησι σφῶς καὶ εὐκρινῶς τὴν ἐσωτερικὴν συγχώνευσιν (συναλοιφήν) δύο ἐνοίων οὐσιαστικῶν εἰς μίαν καὶ μόνην. Καὶ ἡ ἑλλ. γλῶσσα μεταχειρίζεται τὰς ἐμπροθέτους πτώσεις, καθ' ὅλους ὅμως σπανιώτερον.

4. Ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἀνεπτύχθη τόσῳ ἡ χρῆσις τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς μᾶλλον ἢ ἐν τῇ ἑλλην. καὶ ἰδίᾳ τῇ ποιήσει, ἥτις ἀπετόλμησε καὶ τὰς τολμηροτάτας συντάξεις, ὡς κατωτέρω ὀψόμεθα. Συνηθεσάτη εἶνε ἐν τῇ ἑλλ., ὡς καὶ τῇ λατ., ἡ χρῆσις τῆς καλουμένης γενικῆς *ἀντικειμενικῆς* ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν, τῶν ἐκφραζόντων *ψυχικὴν διάθεσιν ἢ πνευματικὴν ἐνέργειαν*· οἷον *φόβος τῶν πολεμίων* = δ ἀπὸ τῶν πολ. προερχόμε. φόβος· ἔρωσ τῆς ἀρετῆς = δ πρὸς ἀρ. ἔρ. «*χόλος τινός*» Σοφ. Αἴ. 41· *φιλία τοῦ πατρὸς* = φιλῶ τ. πατ.· *εὐνοια τοῦ φίλου* = εὐνοῶ τὸν φίλον· *ἐχθρὸς τῶν πολεμίων* = ἐχθρεύο. τοὺς πολ. «*τὸ Τροίας μῖσος*» Εὐρ. Ὀρ. 432 (422 μ. σ. *Matthiae*)· *ἐπιθυμία τῆς σοφίας* = ἐπιθ. πρὸς σοφ. «*μελεδήματα πατρὸς*» = μελ. πρὸς πατ. ο, 8· «*ἄχος τινός*» = ἄχ. πρὸς τιν. Ξ, 458· «*ἰδύνη Ἡρακλεῖος*» Ο, 26· *πόθος τοῦ παιδὸς* = ποθῶ τὸν παῖδα· *φροντίς τῶν παίδων* = φροντ. διὰ τ. παῖδ.· *μνήμη τῶν κακῶν* = ἐνθυμ. τὰ κακά· «*τῆς στρατείας μετὰ μελος*» = μετὰ μέλ. διὰ τ. στρ. Θουκ. 7, 55· «*πραότης τινός*» = ἡ πρό τινα πρ. Πλ. πολ. 558, α μ. σ. *Schneider*. Φ, 28· «*ποινή Πατρώλοιο*» = θυσία ἱλαστήριος ὑπὲρ τοῦ Πατρ. α, 40 «*τίσις Ἀτρείδαο*» = ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἀτρ. ἐκδίκησις. Εὐρ. Ἐκ. 883 «*καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται*

κράτος»=θά καταχύσωσι τῶν ἀρσ. αἱ γυν., ὡς καὶ τὰ λατ. *metus hostium, amor virtutis* κ.τ.λ. Πολλάκις ἡ γενικὴ κεῖται ἀντὶ προθέσεως. Θουκ. 1, 108 «ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς»=*in escensione in terram*. Ποιητ. «νόστος γαίης Φαιήκων» ε, 345. ψ, 68. Σοφ. Φιλ. 43 «ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν»=δδὸν πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Εὐρ. Ἴππ. 1197 «τὴν εὐθὺς Ἄργους καπτιδαυρίας δδόν», ὡς παρὰ Καίσι. Β. G. 1, 4 *iter Asiae* = ταξείδιον εἰς τὴν Ἀσίαν, γαλλ. *chemin de Rome* (καὶ ὁμοῦς συνήθης εἶναι ἡ μετὰ τῆς εἰς καὶ αἰτιατ. σύνταξις). Θουκ. 1, 36 «Ἰταλίας καὶ Σικελίας παράπλους»=ἡ εἰς Ἰταλ. καὶ Σικ. παρ. *in Italiam*, 2, 79 «τῆ τῶν Πλαταιῶν ἐπισρατεία»=τῆ ἐπιστρ. κατὰ τ. Πλ. 3, 114 «μετὰ τὴν τῆς Αἰτωλίας ξυμφορὰν»=μετὰ τὴν εἰς τὴν Αἰτ. ξυμφ. Σοφ. Οἰδ. κ. 45 «οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμι»=*ἐκ τῆς ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἐδρας*. Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 13 «τὸν τοῦ κυνὸς λόγον»=τὸν περὶ τοῦ κυνὸς λόγ. *fabulam de cane*. Κύρ. 6, 3, 14 «ἡμῶν λόγος»=λ. περὶ ἡμ., *sermo de nobis*. Θουκ. 8, 15 «ἀγγελία τῆς Χίου». Σοφ. Ἄντ. 11 «μῦθος φίλων»=περὶ φιλικίας. Αἶ. 998 «ὄξεα γὰρ σου βῆξις»=ὁ περὶ σοῦ ὄξ. λόγος. Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 10 «τὴν τῶν θεῶν κρίσιν»=τὴν περὶ τῶν θε. κρ., *judicium de diis factum*. Θουκ. 1, 140 «τὸ Μεγαρέων ψήφισμα»=τὸ ψ. περὶ Μεγ. (λέγεται ὁμοῦς καὶ «τὸ περὶ Μεγαρέων ψηφ.» 139). Οὕτως καὶ *ψῆφος τινας* = κρίσις περὶ τινας Σοφ. Ἄντ. 633. Δημ. 18, 140 «τὰ τῶν Ἀμφισσέων δόγματα»=*decreta de Am. μ. σ. Schaefer*. Ἰσ. 9, 19 «τῶν μὴ γενομένων πίστιν»=περὶ τῶν μὴ γεν. μ. σ. Schoemann. Σοφ. Φιλ. 813 «ἐμβαλε χειρὸς πίστιν»=δδς ὑπόσχεσιν μετὰ τῆς χειρὸς. Εὐρ. 439 «βέβακε δ' ὄρκων χάρις»=ἡ δι' ὄρκου ὁμνυομένη ἀγάπη. Πρὸς δὲ Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 21 «ἐγχεράτειαν ἄσκει κέρδους, ὄργῆς, ἡδονῆς, λύπης». Πλ. νόμ. 908, c «ἀκράτεια ἡδονῶν καὶ λυπῶν». 869, e «ἀδιήττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων»=να ὑπόκηται εἰς τὰς ἡδ. καὶ ἐπιθ. κ. φθ. Ξεν. οἰκ. 9, 11 «ἀνδρῶν συνουσία»=συναστρ. μετὰ ἀνδρ. ἀνάβ. 2, 5, 7 «τὸν θεῶν πόλεμον»=τὸν μετὰ θεῶν π. 4, 5, 13 «ἐπικούρημα τῆς χιόνος»=ἡ κατὰ τῆς χιόν. βοήθ. Δημ. 4, 5 «ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας»=κατὰ τῆς αὐτ. χ. Πλ. Τίμ. 74, b «πρόβλημα χειμώνων»=ὑπεράσπ. κατὰ τ. χειμ. Σοφ. Οἰδ. σ. 1200 «θανάτων δ' ἐμῆ χώρα πύργος ἀνέστας». Εὐρ. Ἴππ. 716 «εὐρημα συμφορᾶς»=κατὰ τ. συμφ. Β, 230 «υἱὸς ἀποινα»=λύτρα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ. Πλ. πολ. 329, c «τῶν γε τοιούτων (δηλ. ἀφροδισίων) ἐν τῷ γήρῃ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία». Ἡρόδ. 6, 135 «ἡσυχίη τῆς πολιορκίης». 139 «λύσις τῶν παρεόντων κκῶν». Ξεν. Κύρ. 5, 1, 13 «ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου». (Καὶ ὁμοῦς ἐν Πλ. Φαίδρ. 64, c «ἡ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴ», τοῦτο δ' ἕνεκα τῆς προηγηθείσης γενικῆς). Εὐρ. Φοιν. 1743 «συγγόνου θ' ὑβρισμάτων» ὡς καὶ ὁ

Καίτ. b. G. 1, 30 «pro veteribus Helvetiorum injuriis populi R. Πλ. νόμ. 633, c «χειμώνων τε (=hiemis tompestate) ἀνυποδησάσαι καὶ ἀστρωσίαι» μ.σ. Stallb. Θουκ. 1, 8 «τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείων» (δουλεύειν τινί). Πλ. Φαίδρ. 244, e «θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας» (εὐχεσθαί τινι, λατρεύειν τινί). νόμ. 799, a «ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θύμασιν» (θύειν τί τινι). Εὐρ. Ὀρ. 123 «νερτέρων δωρήματα» = dona mortuis oblata (δωρεῖσθαι τί τινι). Αἰσχλ. Κορηφ. 178 «ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρὸς» = τῷ πατρὶ ἀφιερωμένην. Σοφ. Ἥλ. 33 «πατρὸς δίκας» = jus patri debitum. 84 «πατρὸς χέοντες λουτρά», (= λοιβὰς) = patri debita, ἴδ. Schnedew. B, 396 «κύματα παντοίων ἀνέμων» = undae variis ventis excitatae. e, 292 «ἄελλαι παντοίων ἀνέμων» A, 305 «ἀνεφα Νότιοι». Αἰσχλ. Πρ. 902 «δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις» = erroribus (δηλ. Inus) a Junone effectis. Εὐρ. Ὀρ. 618 «δνειρατ' ἀγγέλλουσα τὰγαμέμνονος» = a caeso Agamemnone excitata. Πλ. νόμ. 717, a «βέλη αὐτοῦ (τοῦ σκοποῦ)» = βέλ. πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μ. σ. Stallb. Φαίδρ, 274, e «σοφίας φάρμακον» = μέσον πρὸς σοφίαν ἴδ. Stallb. εἰς 230, d. Ξεν. ἀνάβ. 7: 6, 36 «τρόπαια βαρβάρων» = de barbaris ἴδ. Breitenb. εἰς Ἀγῆσ. 2, 26. Εὐρ. ἱκέτ. 262 «λιταὶ θεῶν» = αἱ πρὸς θεοῦς. λιτ. Σοφ. Οἶδ. κ. 1310 «λιτὰς ἔχων αὐτὸς τ' ἐμχυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν» = ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν συμμ. Εὐρ. Ὀρ. 290 «πολλὰς γενεῖου τοῦδ' ἄν ἐκτεῖναι λιτὰς» = ἐν τῷ γενεῖῳ τούτῳ, ἐν ὀνόματι τοῦ γεν. τούτου, ὡς Ξεν. ἀνάβ. 2. 5, 7 «οἱ θεῶν ὄρχοι» = οἱ ἐν ὀνόματι τῶν θ. ὄρ. Εὐρ. Ἰφ. τ. 1384 «τὸ τ' οὐρανοῦ πῆσημα, τῆς Διὸς κόρης ἀγαλμα» = τὸ ἐκ τοῦ οὐρ. πεσ. ἀγαλ. Καὶ αὐτὸς δ' Ἡρόδ. 6, 40 «τρίτῳ ἔτει τούτων Σκύθας ἐκφεύγει» = ἐν τῷ τρ. ἔτ. τῶν συμβάντων τούτων δηλ. tertio ante has res anno (ἴδ. ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τὰ σχόλ. «ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτει πρότερον ἐγεγόνες τῶν τότε μιν καταχρότων» ante ea, quae tum eum occupabant ἔνθα ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ πρότερον) ἴδ. Schweighaeus. Καὶ τὸν αὐτὸν ἐν 46 «δευτέρῳ ἔτει τούτων» = secundo post haec anno. Τὴν ἔννοιαν ὀρίζει ἡ συνάφεια τοῦ λόγου. (Συχνότερον ἢ ἀπὸ μ. γεν. Ἡρόδ. 6, 69 «νυκτὶ τρίτῃ ἀπὸ τῆς πρώτης». 85 «κατὰ τρίτην γενεὴν τὴν ἀπ' ἐμοῦ»). Ὁμοίον παρὰ Ξεν. ἑλλ. 1. 1, 2 «μετ' ὀλίγον δὲ τούτων». Συχνὸν τοῦτο παρὰ μ. γ. Ἰώσιφ. ἀρχ. 1, 22 «μετ' οὐ πολὺ τῆς ἀφίξεως». πλείονα πρὸ γ. ἴδ. παρὰ Schaefer. ad Bos. Ellipsis. σ. 553 ἐπὶ ἴσης παρὰ τοῖς μ. γ. γ., τὰ πρὸ μιᾶς, τρισάρων, πέντε ἡμερῶν μ. γεν. «οἶον πρὸ μιᾶς τοῦ θεσπίζειν» = pridie quam responsa daret πρὸ μιᾶς ἡμέρας νῶνων Ἰανουαρίων». Πλουτ. ἡθ. 319, b = pridie nonas Ianuarias «πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς» Λουκ. Κρονολόγ. 14 = πολὺ πρὸ τῆς ἑορτῆς ἴδ. λεξ. Passow II. σ. 1079 καὶ λεξ. Σακελλ. ἐν τῇ λ. ἐπιλομῆσει.

Σημ. 1. Παραδείγμ. περί τῆς χρήσεως τῆς γενετικῆς ἀντὶ ἐπιθέτου· οἶον ἔκ πωμα ξόλου, στολὶς τρυφᾶς, ἴδ. §. 402, c' περί δὲ τῆς γενετικῆς ἀντὶ προσθ. προσδ.· οἶον πόλις Ἰλίου ἴδ. §. 402, d.

Σημ. 2. Ἴνα δὲ λογικῶς ἀκριβέστερον καὶ σαφέστερον παραστήσῃ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν δύο οὐσιαστικῶν μεταχειρίζεται ἡ ἄλλ. γλώσσα ἐνίοτε ὡς καὶ ἡ γερμ., τὰς προθέσεις, καὶ περιέργως πῶς καὶ ἐν τῶν περιπτώσεσιν, ἐνθα ἄλλαι νεώτ. γλώσσαι· οἶον ἡ γερμ. μεταχειρίζονται μόνον τὴν γενικ. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 9 «ἡ ἀπὸ τούτων χάρις». Δημ. 2, 22 «τὴν παρὰ θεῶν εὐνοίαν». 6, 31 «τῆ παρ' ὀμῶν ὀργῆ». Ἡρόδ. 2, 148 «τὰ ἔξ Ἑλλήνων τεύχεα». Σοφ. Φ. 106 «τὰ ἔξ Ἀτρεΐδων ἔργα», Ἄντ. 1219 «τὰ ἐκ δεσπότου κλειύσματος». Θουκ. 1, 69 «τῆ ἀφ' ἡμῶν τιμωρίᾳ». 129 «τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ». Δημ. 18, 13 «ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις». Ξεν. Ἱέρ. 10, 3 «ὁ ἀπὸ δορυφόρων φόβος». 7, 5 «αἱ μὴ ἔξ ἀντιφιλούντων δουρυγαί». 6 «αἱ ἀπὸ τῶν φοβουμένων τιμαί». ἀνάβ. 1. 2. 18 «τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον». Κύρ. 2. 4, 21 «τὸ παρὰ Κυαξάρου στράτευμα». 5. 5, 13 «τὸ παρ' ἔμοῦ ἀδίκημα». Πλ. Φαίδ. 97, c' «εἰ οὖν τις βούλοιο τὴν αἰτίαν εὐρεῖν περὶ ἐκάστου». 97, d. πολ. 329, d «τούτων πέρι μία τις αἰτία ἐστίν». νόμ. 720, e «τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρῶτην πόλεων πέρι κατακοσμήσει ταῖς τάξεις». Aus. 25, 9 «τὰς περὶ τούτων δεύσαντες τιμωρίας». Πλ. νόμ. 951, e «ὁ περὶ τῆς παιδείας πάσης ἐπιμελητής. (καὶ ὄμω 936, a «τῷ τῆς παιδείσεως ὄλης ἐπιμελητῆ τῶν νέων). πολιτικ. 279, a «τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας». Λυκούργ. §. 106 μ. σ. Maetzner. Ξεν. πολ. Λακ. 2, 14 «ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων οἱ νόμοι οὐκ ἐναντιοῦνται ταῖς πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαις» = παιδερασταίς. Δημ. 9, 2 «οὐδεμίαν περὶ τῶν μελλόντων πρόνοιαν ἔχουσι». φ. 249 «ἄχος περὶ τινος».

Σημ. 3. Ἐνίοτε ἐν οὐσιαστικῶν συντάσσεται δύο γενετικαὶ διαφόρων σχέσεων (γεν. ὀποκ. καὶ ἀντικ.) 1). Ἡρόδ. 6, 2 «Ἰστιάτος ὑπέδουε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου» = τὴν ἀρχηγίαν τῶν Ἴων. ἐν τῷ πρὸς Δαρ. πολέμῳ. 67 «κατὰ Δημαρήτου τὴν καταπαυσιν τῆς βασιλείης». Θουκ. 1, 25 «τὴν τῶν Φαιάκων προνοίησιν τῆς Κερκύρας μ. σ. Porp. 9, 12 «τὴν ἐκεῖνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν» = τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ὄκνον ἐκεῖν. ἐν τοῖς καθ' ἡμ. δεινοῖς. 3, 115 «τὴν τοῦ Λάχης τοῦ νεῶν ἀρχήν». 4, 10 «φόβῳ βροθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου» = ἐκ φόβου πρὸς τὸ δεινὸν τοῦ κατάπλου τῶν νεῶν· 85 «τῆ ἀποκλήσει μου τῶν πυλῶν» = διὰ τῆς ἀποκλείσεως ἐμοῦ ἔξω τῶν πυλ.· 6, 18 «ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη» = inertia a Nicia in oratione commendata. Ξεν. ἀνάβ. 4. 7, 8 «τούτου ἡ ἡγεμονία ἦν τῶν λοχαγῶν». Πλ. νόμ. 776, d «ἡ τῶν Ἡρακλειωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαρνανδυνῶν καταδουλώσεως». Φαίδρ. 244, c «τὴν γε τῶν ἐμφορῶν ζήτησιν τοῦ μέλλοντος» = futuri investigatio a prudentibus facta. Αἰσχλ. ἰκ. 544 «Τεῦθραντος ἄστου Μουσῶν». Σοφ. Τρ. 1191 «τὸν Οὔτης Ζηνὸς πάγον» = τὸν ἐπὶ τῆς Οὔτ. τοῦ Δι. πάγ. Φιλ. 489 «τὰ Χαλκιδόντος Ἐββοῖα· σταθμὰ» = ἡ ἐββοῖκή κατοικία τοῦ Χαλκ. μ. σ. Schnedew. Εὐρ. Φοί. 308 ὁ χορ. «βοστρύχων. χαίτας πλόκαμον» = τὸν ἐκ βοστρ. πλόκ. τῆς χαίτης σου μ. σ. Klotz. Τούτου διάφορος εἶνε ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ μία γενετικὴ εἶνε συντακτικὴ τῆς ἐτέρας· οἶον Θουκ. 1, 143· «ὀλίγων ἡμερῶν ἕνεκα μεγάλου μισθοῦ δόσεως» = ἕνεκα δόσ. μεγ. μισ. δι' ὀλίγ. ἡμ. Ἰσατ. 2, 9 «μετασχῶν τοῦ

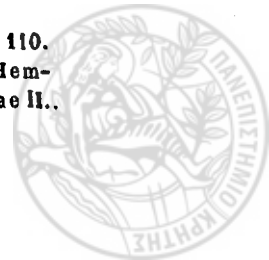
1) Ἰδ. Matthiae H. §. 380, A. 5. Stallbaum εἰς Πλ. νόμ. 720, e.

οίκου τῆς μισθώσεως τῶν παιδῶν τοῦ Νικίου = μισθώσ. τοῦ οἴκ. τῶν παιδ.
τ. Νικ. Πλ. νόμ. 672, d «αἰδοῦ; ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα». Καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς
ἀντωνυμίαις, δι' οὗ προκύπτει εὐκόλως ἀσάφειά τις. Θουκ. 3. 44 «τοῦ ἐκείνου
λόγου» = τ. λ. ἐκείνου. Ξεν. ἀνάβ. 5. 5. 18 «οὐδὲν ἑλαμβάνομεν τῶν ἐκεί-
νων» = οὐδ. ἑλαμβ., ὅπερ ἀνήκεν ἐκείνοις. Κύρ. 6. 1, 15 «τῶν μὲν ἐκείνων
δουρῶν». 7. 4, 13 «τῶν ἑαυτῶν κλέψονται». μί. σ. Born. ἑλλ. 2. 2, 9 «ὅσοι
τῶν αὐτῶν ἑστέρωντο». 4. 8, 33 «τῶν ἐκείνων ζυμμάχων». Δημ. 18, 45 «διὰ
τῶν ἑτέρων κινδύνων» = periculis aliis imminuentibus. καθὼς ἐπ' ἴσης διάφορος
εἶνε καὶ ἡ περιπτώσις, καθ' ἣν ἡ καθ' ὅλον καὶ μέρος γενικὴ κενταὶ παραλ-
λήλως (σχημα καθ' ὅλον καὶ μέρος). Ἡρδ. 3, 35 «εἰ τοῦ παιδὸς τοῦ σοῦ
τοῦδε ἐστρωτός ἐν τοιαῖς προθύροισι βαλὼν τύχοιμι μέσης τῆς καρδίας»). 1).

5. Ὅταν ἐν τῇ συντάξει τῆς γενικῆς μετὰ οὐσιαστικοῦ ὑπάρ-
χῃ ἡ σχέσις τοῦ καθ' ὅλου πρὸς τὸ ἐπὶ μέρος τοιαύτη, οἷα ἡ τοῦ
ὅλου πρὸς τὰ μέρη αὐτοῦ, καλεῖται ἡ γενικ. γενικὴ διαιρητικὴ.
Ἡ τοιαύτη γενικὴ συντάσσεται·

a) μετὰ οὐσιαστικῶν ὅλον «ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων» ὁ δῆμος
ὡς μέρος τῶν Ἀθην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς εὐγενεῖς· πέντε τά-
λαρτα ἀργυρίου σαργόνες ὕδατος. Α, 761 «πάντες δ' εὐχετό-
ωντο θεῶν διὰ Νέστορι τ' ἀνθρώπων». Ἡρδ. 1, 67 «Λίχης τῶν
ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων». 6, 114 «ἀπὸ δ' ἔθανε
τῶν στρατηγῶν Στησίλεως» Ξεν. ἀνάβ. 1. 8, 1 «Πατηγύας ἀνὴρ
Πέρσης τῶν ἀμφὶ Κύρον πιστῶν» = εἰς ἐκ τῶν π. τ. Κ. πιστ. ἀν-
δρῶν. ἑλλ. 5. 4, 2 «Μέλων τῶν Ἀθήναζε πεφευγῶτων Θηβαί-
ων» = εἰς τῶν εἰς Ἀθ. πεφ. Θηβ. (ἡ προσθήκη τοῦ εἰς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς
ιδιῶμα· εἰς τὴν τοιαύτην γεν. διαιρετ. πλὴν καὶ μετὰ τῆς ἐκ προθέσ.
εἶνε συνηθεστέτη, ὅπερ καὶ κύριοι οἱ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ ὅμως ἐνίοτε
πράττουσιν. ὅλον Ξεν. Κύρ. 2. 3, 5 «Χρυσάντας, εἰς τῶν δημοτίμων»
συμπ. 2, 1 «ἔρχεται τις ἔχων ὄρχηστρίδα τῶν τὰ θάμβατα δυναμέ-
ων ποιεῖν». Οὕτω καὶ οὐσιαστικ. σὺν γενικ. ἐπιθέτου²). Ξεν. συμπ.
7, 2 «τροχὸς τῶν κεραμεικῶν» = τρ. ἐκ τῶν κερχμ., ἐκ χῶμα-
τος τροχός, χωματένιος. Θεόφρ. χαρ. c. 5 «Θουριακάς τῶν στρογ-
γύλων ληκύθους καὶ βακτηρίας τῶν σχολιῶν». Λουκ. θ. πρ. 10.
9 «πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν» Πλ. Ἰππ. 368, c «οἶκι αἱ Περσι-
καὶ (ζῶνκι) τῶν πολυτελῶν». Εὐρ. I. 1395 «τί δῆτα φάσμα τῶν
ἀνελλίστων ὄρω;» Οὕτω καὶ ἡ γενικὴ χάρακτινὸς ἐν τοῖς τοπι-
κοῖς καὶ ἐπιθετικοῖς ὀνόμασιν· ἡ γενικὴ αὕτη συνήθως προτάσσε-
ται³). Ἡρδ. 3, 136 «ἀπίκοντο τῆς Ἰταλῆς ἐς Τάραντα», 6, 95.
Θουκ. 2, 18 «ὁ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόνην». Ξεν.
ἑλλ. 2. 1, 20 «οἱ Ἀθηναῖοι ὤρμισαντο τῆς Χερρόροῆσου ἐν Ἐλε-
οῦντι». 1. 4, 8 «ἐπλευσε τῆς Καρίας ἐς τὸν Κεραμεικὸν κόλπον».

1) Ἰδ. Lobeck εἰς ΑΓ. 309 καὶ 726. Fritzsche quaest. Luc. σ. 110.
Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 2. 5, 38.—2) Ἰδ. Matthiae II. §. 442, 1. Hem-
sterh. εἰς Λουκ. θ. πρᾶ. 10, 9 σ. 536 ἐκδ. Lehm.—3) Ἰδ. Matthiae II.
§. 321, 6. Krüger §. 47, 5. A. 5 καὶ 6. Madvig §. 51.

3. 86 «τῆς Ἰταλλας Λοκροὶ μὲν Συρακοσίων ἦσαν Ῥηγ-
νοι δὲ κατὰ τὸ ξυγγενὲς Λεοντίνων». Ὅτε ὁμοῦ καίται
ἐμφασίς τις ἐν τῷ ὀνόματι τῆς πόλεως, τότε τοῦτο προτάσ-
σεται τῆς γεν. τῆς χώρας. Ξεν. ἀνάβ. 2. 2, 6 «ἤλθον ἐξ Ἐφέ-
σου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης». 6. 6, 38 «ἀφίκοντο εἰς Χρυ-
σόπολιν τῆς Χαλκηδονίας». 7. 1, 1. Ἡ τῆς χώρας γενικὴ οὐδέ-
ποτε τίθεται μεταξύ τῆς προθέσεως καὶ τῆς πτώσεως τῆς εἰς
αὐτὴν ἀνηκούσης λέξ., καὶ λοιπὸν ὄχι ἐς τῆς Ἀττικῆς Οἰρόνῃ,
ἀλλὰ πάντοτε τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰρόνῃ ἢ ἐς Οἰρόνῃ τῆς Ἀττικῆς.
Ἡ τῆς χώρας γενικὴ εἶνε πάντοτε ἑναρθρὸς, τὸ δὲ συντακτικὸν
τοπικὸν ὄνομ. σπανιώτατα ἑναρθρ., ἐπειδὴ εἶνε ἀρκούντως ὀρι-
σμένον διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς χώρας. Θουκ. 1, 30 «ἐπὶ τῇ Λευ-
κίμῃ τῆς Κερκύρας». 3, 93 «πρὸς τὸ Κήναιον τῆς Εὐβοίας».
Ξεν. ἑλλ. 1. 6, 27 «τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέα ἄρχα».

b) μετὰ οὐσιαστικοποιηθέντων ἐπιθέτων (μετοχῶν) θετικῶν,
συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν μετ' οὐσιαστικῶν ἢ οὐσιαστικοποιηθει-
σῶν ἄντων. καὶ ἀριθμητικῶν «οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων».
«οἱ εὐφροσῦντες τῶν ἀνθρώπων». (Τὸ δὲ ἄλλως πάντοτε οἱ θνη-
τοὶ ἄνθρωποι δηλοῦν, ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ θνητοῦ ἀνήκει εἰς ἅπαν
γένος). Οὕτω καὶ Θουκ. 8, 75 «τῶν Σαμίων πάντες οἱ ἐν τῇ ἡ-
λικίᾳ» = πάντες οἱ ἡλικιωμένοι τῶν Σαμ. (τὸ δὲ Σάμιοι πάντες
ἀνευ τῆς προσθήκης τοῦ οἱ ἐν τῇ ἡλ. δηλοῦν πάντ. τ. Σαμίους). 1,
48 «ταῖς ἀρίστα τῶν νεῶν πλεούσις». 25 «χρημάτων δυνάμει
ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτά-
τοις». Πλ. πολ. 416, b «τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβεῖς παρεσκευ-
ασμένοι» = maximam partem cautionis, κατὰ τινὰ ἑλληνι-
σμὸν, ἀντὶ τὸ μέγιστον = plurimam partem. ἴδ. §. 405, 5, c).
(Ἡ ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν γενικὴ ἐκληπτέα γεν. διαιρετικὴ, ἂν
ἔχει ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ, διὰ τὰ ἀρίστα πλοῖα ἐκ τῶν νηῶν οἱ
πλουσιώτ. ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐν ἄλλαις ὁμοῦ περιπτώσεσιν ἐκλη-
πτέα αὕτη ὡς γεν. συγκριτικὴ, ἴδ. §. 420, 1). Ἐνταῦθα ἀνήκου-
σιν αἱ ἐκ τῆς ποιήσεως ἐκφράσεις διὰ θεῶν = ἡ ἀρίστη τῶν θε-
αινῶν E, 38 διὰ γυναικῶν Γ, 423 «ἀριδείκετος ἀνδρῶν» Δ,
248 «Εὐρυδίχη, πρόβα Κλυμένιοι θυγατρῶν» γ, 452. Ἐν τῇ
προσφωνήσει ξ, 361 «ἄ δειλὲ ξείνων» ἴδ. φ, 288. ξ, 443 «δαι-
μόνιε ξείνων» (καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρδ. 4, 126 «δαιμόνιε ἀνδρῶν»
μ. σ. Baehr, καὶ 7, 48). Θεογν. 1307 «ἄβριμε παίδων». Εὐρ-
ῶλκ. 460 «ὧ φίλα γυναικῶν» (cara inter mulieres), μ. σ.
(472) Monk. Ἡράκλ. 567 «ὧ τάλαιρα παρθένων». Ἐκ. 716 «ὧ
κατάραι ἀνδρῶν». Θεόκρ. 15, 74 «φίλ' ἀνδρῶν» ἴδ. Virg. Aen.
4, 576 «sancte deorū»¹⁾). Ἰδιῶμα τῶν τραγικῶν εἶνε ἡ ἐπί-

1) ἴδ. Schaefer ad Bosii ellips. p. 139.

τασις τοῦ ἐπιθέτου διὰ τῆς προσθήκης τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου κατὰ γενικήν. Σοφ. Οἰδ. κ. 1238 «κακά κκαῶν». Οἰδ. τ. 465 ἄρρητ' ἄρρητων». Φιλ. 65 «ἔσχατ' ἐσχάτων κακά». 849 «δειλαίχι δειλαίων κυρεῖς» = *miseramiserarum es, i. e. miserissima* (ὁ Schneidew. ἄλλως). Εὐρ. Ἄνδρ. 520 ἀνόωα μεγάλη λείπειν ἐχθροῦς ἐχθρῶν, ἐξόν κτείνειν». (Καί μετὰ ἐτι μεγλειτέρως ἐπιτάσσεως Σοφ. Οἰδ. τ. 1301 «μείζονα τῶν μακίστων» = μείζονα τῶν μεγίστων μ. τ. Schneidew.). Σὺνηθέστατα τά, πολλοί ὀλλγοί τίς, τίς τίτες, τίτες οἱ μὲν. . οἱ δέ ἄλλοι ἕτεροι εἰς δίο τρεῖς κτλ. ἕκατος καί τὰ παρόμ. μ. γενικ. Ξεν. ἀπομν. 2. 8, 3 «τοῖς τοιοῦτοις τῶν ἔργων». Ἀναφορ. Ἡρδ. 6, 8 «*Aioléwv* οἱ Λέσθων νέμονται». Ξεν. ἀνάβ. 1. 7, 13 «οἱ ὕστερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων, ταῦτὰ ἠγγελλον». Θουκ. 5, 39 «ἐγίνοντο λόγοι τοῖς τε Ἀθηναίωσι καὶ Λακεδαιμονίοις περὶ ὧν εἶχον ἀλλήλων» δηλ. περὶ τούτων, ἀ εἶχον ἀλλ. 80 «ὀπόσα ἀλλήλων πολέμω. . εἶχον». (Τὰ δὲ πολλοί, ὀλλγοί ἀνθρωποὶ ἐκφράζουσι ὅλον τι ἐκ πολλῶν ἢ ὀλίγων συνιστάμενον, μέγαν ἢ ὀλίγον ἀριθμὸν ἀνθρώπων, οὕτω καί, οἱ πολέμιοι ἦσαν τρεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς = ἡμεῖθα ἡμεῖς ἐν συνόλω τρεῖς· τὸ δὲ τρεῖς ἡμῶν ἦσαν = ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἡμῶν ἦσαν τρεῖς)· θεῶν τις = εἰς τῶν θεῶν, τὸ δὲ θεός τις = θεός τις *deus quidam*, Ξεν. Κύρ. 5. 2. 12, συνήθη τὰ τοιαῦτα¹⁾. Μυεῖας δ' ἰδίως ἄξιον εἶνε ἡ γενική μετὰ τὸ τί ἢ ἀντων. δεικτικὴν ἐν τῇ πλατωνικῇ φράσει· οἷον τί τοῦτου ἐκεῖνός ἐστιν; ἢ, τοῦτό τιςός ἐστιν²⁾). Πλ. πολ. 597 d «τί αὐτόν (τὸν ζωγράφον) κλίνης φήσεις εἶναι;» μ. σ. Stallb. = τί κλίνης θὰ εἴπης ὅτι αὐτός εἶνε; πρὸς ποῖαν κλίνην παραβάλλεις αὐτόν; συμπ. 404, d «τί τῶν καλῶν ἐστίν ὁ Ἔρω;» = τί ἐκ τῶν ὠραίων εἶνε ὁ Ἔρ.; πρὸς τι ὠραῖον παραβάλλεται ὁ Ἔρ.; εἶνε δηλ. οὗτος ἡμερος τῶν καλῶν ἢ τοιοῦτόν τι; Τίμ. 52, c («εἰκῶν») οὐδ' αὐτὸ τοῦτο, ἐφ' ᾧ γέγονεν, ἐαυτῆς ἐστίν, ἐτέρου δέ τινος ἀεὶ φέρεται φάντασμα» = οὐδ' αὐτὸ τοῦτο, δι' ὅποιον ἔχει γείνη, εἶνε τι ἑαυτοῦ, ἦτοι τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς ἑαυτό, ἦτοι μὴ δὲν ἦνε ἡ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ εἰκῶν, ἀλλὰ κτλ.· λοιπὸν εἰκῶν δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ἐαυτῆς ἀπεικόνισμα; σοφ. 255, d «ὅ,τι περ ἂν ἕτερον ἦ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἐτέρου τοῦθ', ὅπερ ἐστίν, εἶναι» = ὅ,τι θὰ συμβῆ νὰ ἦνε ἕτερόν τι, πρέπει τοῦτο (δηλ. τὸ ἕτερον), ὅποιον εἶνε, κατ' ἀνάγκην νὰ ἦνέ τι ἄλλου δηλ. νὰ παραβληθῆ πρὸς ἄλλο· καί λοιπὸν τὸ ἕτερον πρέπει νὰ ἦνε τὸ ἕτερον ἄλλου τινός. Συχνότατα τὸ ὡς οὐσιαστικῶν οὐδέτερον ἐπιθέτου ἢ ἀνταρμ. συντάσσ. γενικήν οἷον τὰ πολλὰ τῆς χώρας ἐπὶ μέγα

1) ¹⁾ Is. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 998.—2) ²⁾ Is. Matvig Bemerkungen über einige Punkte der Griech. Wortfüg. σ. 67.

δυνάμει· ἐς τοῦτο ἀνάγκης. κ.τ.λ. ἴδ. §. 405, 5, b)· περὶ δὲ τῆς ἐφέλξεως, ὃ ἤμισε τοῦ χρόνου· πολλὴ τῆς χώρας κ.τ.λ. ἴδ. §. 405, 5. c).

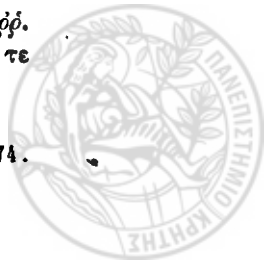
Σημ. 4. Ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, εἰ καὶ σπανίως, προστίθεται ἡ ἕξ· οἶον Ἡρδ. 1, 196 «τὴν εὐειδιστατήν· ἐκ πασῶν»· οὕτως καὶ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς καὶ ἀριθμητικαῖς δέξιν ἐπιθέτοισι, εἰ καὶ σπανίως, προστίθεται ἡ ἀπὸ ἡ ἕξ, αἰτινες κανονικῶς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμ. τίθενται· οἶον O, 680 «ἐκ πολλῶν πίσυρας». Ἡρδ. 5, 87 «ἐκείνον μόνον ἐξ ἀπάντων σωθῆναι». Θουκ. 1, 110 «ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι». (ἐν 116 «λαβῶν ἐξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν» ἢ ἀπὸ ἐξαρτάται ἀπὸ τοῦ λαβῶν). 2, 58 «ἀπὸ τετρακισχιλίων ὀπλιτῶν χιλίους τῆ νόσφ ἀπολέσας». 3, 21 «ἄνδρες δώδεκα καὶ διακόσιοι ἀπὸ πλείονων» = τὸν ἀριθ. 212 ἔνδ· ἀπὸ τῶν πολὺ περισσοτέρων ὄντων. 3, 112 «ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐσωθῆσαν ἐς τὴν πόλιν». Ξεν. π. πέρ. 4, 13 «ἀπ' αὐτῶν... οὐδέν τι». (Μετὰ ποιητικῆς ἐναλλαγῆς ἐν Σοφ. Ἄντ. 790 «καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φόβος οὐδεὶς οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων» = οὐτε τις ἐκ τῶν ἀθανάτων οὐδέ τις ἀπὸ τῶν θνητῶν, ἴδ. Passow 1. σ. 1032. Σακελ. λεξ. ἐν τῷ ἄρθρ.· οὕτω καὶ ἐπὶ γ ἡ; ἴδ. Schneidew.

Σημ. 5. Ἡ γενικὴ διααιρετικὴ δύναται νὰ ἐξαρτάται καὶ ἀπὸ ὑπερθετικοῦ ἐπιβόημ. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 25 «πάντων τῶν δεινῶν ὃ φόβος μάλιστα καταπλήττει τὰς ψυχάς». Πολλάκις συνάπτεται αὕτῃ καὶ μετὰ ἐπιθετικοῦ ὑπερθετικοῦ χάριν συντομίας, εἰ καὶ ἡ γεν. δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ' εἰς τὸ ὑποκείμεν. Ἡρδ. 7, 70 «οἱ ἐκ τῆς Λιβύης Αἰθίοπες ὑδλάτατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων» (ἀντὶ οὐδλάτατον τῶν τρίχωμάτων, ἃ πάντες ἀνθρωποὶ ἔχουσι).

γ) Μετὰ τῶν ἐπιβόημάτων, καὶ μάλιστα α) τοῦ τόπου· οἶον ποῦ, ποῦ, πῆ, πόθεν, οὐ, ἦ, ἴνα (ποιητ.), νεο. ἰων. καὶ μτγν., τῆδε ποιητ., οὐδαμοῦ, παταρχῆ, ἀνω, κάτω, πρόσω, πόρρω, ἐκός, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, προπάραιθε(ν) ποιητ., ὀπισθεν, ἐπὶ ταδε (ἢ ἐπὶ τάδε), ἐπέκεινα κ.τ.λ. α, 170 «τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;» = unde terrarum? β, 131 «πατήρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης ζῶει ὄγ' ἢ τέθνηκε». Σοφ. Αἴ. 386 «οὐχ ὄρξες, ἴν' εἶ κακοῦ;» Ἡρδ. 1, 213 «ἔμκθε, ἴνα ἦν κακοῦ». 1, 163 «τῆς ἐωυτοῦ χώρας οἰκῆται ὅκου βούλονται». 2, 43 «οὐδαμῆ Αἰγύπτου». 6, 19 «χρημάτων μνήμην ἐτέρωθι τοῦ λόγου ἐποίησάμην». Θουκ. 2, 75 «διελόντες τοῦ τεύχους ἢ προσέπιπτε τὸ χῶμα». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 43 «ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας». Πλ. πολ. 403, e «εἰδέναι ὅπου γῆς ἐστίν. συμπ. 181 e «τὸ τῶν παιδῶν τέλος ἀδηλον, οἱ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος». πολ. 550, e «προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι» = προχωροῦντες πρὸς τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων. Δημ. 18, 62 «ἐνταῦθα τῆς πολιτείας» = in eo civitatis statu. Πλ. Φαίδ. 113, b «ἐμβάλλει (= ἐκβάλλει) κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου» = in loca Tartari inferiora. Stallb. Ξεν. ἀνάβ. 4, 3, 3 «πέζους παρατεταγμένους ἀνω τῶν ἰππέων». Ἐνταῦθα τῆς ἡλικίας, τοῦ λόγου, δεῦρο τοῦ λόγου Πλ. Δημ. 4, 9 «ὄρξτε, οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας». Πλ.

Φαίδ. 111, α «πανταχοῦ τῆς γῆς». Ἡρδ. 3, 154 «αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται»=μέχρι μεγάλου μεγέθους, εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν, τὰ μέγιστα. 7, 237 «πρόσω ἀρετῆς ἀνήκειν». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39 «πρόσω ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας». Πλ. ἀπολ. 38, c «πρόρω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς». νόμ. 800, e «στάντες οὐ πρόρω τῶν βωμῶν». Γοργ. 486, a «τοὺς πρόρω αἰε φιλοσοφίας ἐλαύνοντας». Εὐθύδ. 294, e. Ξεν. ἀπολ. 30. Ἱέρ. 3, 13. Ἡρδ. 8, 144 «οὐκ ἐκάς χρόνου παρέσται»=ὄχι ὕστερον ἀπὸ πολλῶν χρ., μετ' ὀλίγον, ἀμέσως μετὰ τοῦτο. 3, 89 «ἐκαστέρω τῶν Περσέων οἰκέουσι»=μακρύτερον. 4, 204 «ἐκαστάτω τῆς Εὐρώπης»=μακρύτερα τ. Εὐ., ἐν τ.Εὐρ. Ἰσοκρ. 7, 80 «ἐπί ταδε (ἢ ἐπὶ τάδε) Φασήλιδος ἔπλεον»=εἰς τὰ ἐντεῦθεν τ. Φασ. Θουκ. 8, 104 «τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα τούτου (=τὰ πέραν τοῦ τόπου τοῦτου) γιγνόμενα». Ξεν. ἐλλ. 5 1, 10 «ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα»(ὀλίγον πρότερον «πρόρωτέρω τοῦ Ἡρακλείου»). Οὕτω καίται συντασσομένη καὶ ἡ γενικ. ἐν τοῖς τοπικοῖς προσδιορισμοῖς μετὰ προθετόπτωτον οὐσιαστικόν¹⁾=πρὸς τὸ μέρος, τὴν διεύθυνσιν τόπου τινός. Ἡρδ. 2, 32 «νέμεται δὲ τὴν Σύρτιν τε καὶ τὴν πρὸς ἠῶ χώρην τῆς Σύρτιος»=τὴν χώρην τὴν πρὸς ἠῶ τῆς Σύρτιος, τὴν χώρην πρὸς ἀνατολὰς τ. Σύρτ. 7, 126 «οὔτε γὰρ τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τοῦ Νέστου (ἐπιπρήματικῶς) οὐδαμόθι πάσης τῆς ἔμπροσθεν Εὐρώπης ἴδοι τις ἀν λέοντα οὔτε πρὸς ἐσπέρας τοῦ Ἀχελῷου ἐν τῇ ἐπιλοίπῳ ἡπέιρῳ». Θουκ. 2, 96 αἰκοῦσι δ' οὔτοι πρὸς βορρῆαν τοῦ Σκύμβρου ὄρους». Δύνανται ὁμοῦ αἰ ἐκφράσεις τὰ πρὸς βορρῆαν, τὰ πρὸς ἐσπέρας, τὸ ἐπέκεινα κ.τ.λ. νὰ σημαίνωσι καὶ τὸ βόρειον, τὸ δυτικόν, τὸ μακροτέρον μέρος, καὶ νὰ συντάσσ. γενικῶς οἶον Θουκ. 6.2 «τὰ πρὸς βορρῆαν τῆς νήσου»=τὸ βόρειον μέρος τῆς νήσου. Καὶ ἀμφοτέραι αἰ γενικαὶ ὁμοῦ. Ξεν. ἐλλ. 5. 4, 38 «ἐδήου τῆς χῆρας τὰ πρὸς ἑαυτοῦ τῶν σταυρωμάτων»=ἐδήου τὸ μέρος τῆς χώρας τὸ ἀπὸ τῶν σταυρωμ. τῶν Θηβείων πρὸς ἑαυτὸν κείμενον (καὶ λοιπὸν τὸ κείμ. ἕξω αὐτῶν)-β) τῶν ἐπιπρήμ. τοῦ χρόνου οἶον ὄψῃ τῆς ἡμέρας, τοῦ χρόνου, τῆς ἡλικίας, τρις τῆς ἡμέρας, πολλαίαι τῆς ἡμέρας, ἀωρὶ νυκτῶν, τῆς νυκτός κ.τ.λ. Ἡρδ. 9, 101 «πρωτὶ τῆς ἡμέρας». Πλ. Πρωτ. 326, e «πρωταίτατα τῆς ἡλικίας»=νεώτατος τὴν ἡλικ. Θεόκρ. 2, 119 «ἦνον. αὐτίκα νυκτός»=ut primum nox appetebat-γ) τῶν ἐπιπρήμ. τοῦ ποσοῦ οἶον ἄλις, ἄδην Ἡρδ. 9, 27 «παλαιῶν μὲν οὖν ἔργων ἄλις ἔστω». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 25. ἀνάβ. 5. 7, 12. Τ, 423 «οὐ λήξω, πρὶν Τρωῶς ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο». ε, 290. Πλ. Χαρμ. 153. d «τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν»(τὸ ἄλις ὁμοῦ συντάσσεται καὶ ὡς ἐπιπρήμ. Ρ, 54 «ἄλις ἀναθέβρουχεν ὕδωρ». ε, 38 ἀχαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθητά τε δόντες». η, 295. Εὐρ. Ὅρ. 1039).

1) ¹⁶ Madwig. Bmrk. über einige Punkte der griech. Wortfüg. σ. 74.

§. 415. Σύνταξις τῆς γενικῆς μετὰ ῥημάτων, ἐπιθέτων (μετοχῶν) καὶ ἐπιρρήματων.

1. Ὡς ἡ γενικὴ μετὰ οὐσιαστικοῦ συντασσομένη δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς οὐσιαστικοῦ, οὕτω καὶ ἐν τῇ συντάξει αὐτῆς μετὰ ῥήματος ἢ ἐπιθέτου δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς ῥήμ. ἢ ἐπιθέτου (§. 413, 1). Ἡ ῥηματικὴ σύνταξις τῆς γενικῆς ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς μετὰ οὐσιαστικοῦ συντάξεως αὐτῆς (§. 413, 2)· οὕτω π. χ. ἐκ τῶν ἔρωσ τῆς ἀρετῆς, ἐπιθυμία τῆς σοφίας· προήλθεν ἡ σύνταξ. ἐρῶ τῆς ἀρετῆς, ἐπιθυμῶ τῆς σοφίας· πρβλ. ἐρῶ ἔρωτα τῆς ἀρετῆς, ἐπιθυμῶ ἐπιθυμίας τῆς σοφίας (§. 410, 2). Ἐν τε τῇ μετ' οὐσιαστικοῦ συντάξει τῆς γεν. καὶ τῇ ῥηματικῇ ὑπάρχει στενὴ τις καὶ ἑσωτερ. συγχώνευσις δύο ἐνοιῶν πρὸς μίαν, καὶ ἐν ἐκείνῃ μὲν συγχώνευσις δύο οὐσιαστικῶν ἐνοιῶν, ἐν ταύτῃ δὲ ῥηματικῆς ἐνοιῆς (ῥήματος) μετὰ οὐσιαστικῆς (οὐσιαστικοῦ). Ὅσον δὲ ποικίλον καὶ διάφορον καὶ ἂν ἦνε τὸ ὑλικὸν περιεχόμενον τῆς συντάξεως τῆς γενικῆς, πανταχοῦ ἢ μὲν γενικὴ ἐκφέρει τὸ καθόλου, ἢ δὲ μετ' αὐτῆς συντασσομένη λέξις τὸ ἐπὶ μέρος (§§. 413, 2 καὶ 414, 2).

2. Ἡ ἑλλ. γλῶσσα πολλαχῶς διαφέρει ἄλλων γλωσσῶν κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς, ἅτε συντάσσουσα μετὰ γενικῆς ῥήματα, ἅτινα ἄλλαι συντάσσουσιν αἰτιατικῇ ἢ δοτικῇ ἢ προσθετοπτῶτως. Τὸ μὲν περιεχόμενον τῶν ἐνοιῶν εἶνε ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσ. κοινόν, διάφορος ὅμως εἶνε ὁ ἀντιληπτικὸς καὶ παραστατικὸς τρόπος· ἂν κέῖται ἡ αἰτιατικὴ, τὸ ῥῆμα ἐκλαμβάνεται ὡς μεταβατικόν· ἂν ἡ δοτικὴ, ἡ ἐνοιὰ ταύτης ἀναφέρεται τὸσφ πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ὅσφ καὶ πρὸς τὸ κατηγορούμενον αὐτῆς· κέῖται τέλος προθετόπτωτον, τότε ἡ σχέσις ἢ ἑταξὺ τοῦ ῥήμ. καὶ οὐσιαστ. παρίσταται λογικῶς σαφεστέρῃ· καὶ ἀκριβεστέρῃ. Ἐν οὐδεμίᾳ δὲ τῶν συντάξεων τούτων ἐξαιρεται τὸσφ σαφῶς καὶ καθαρῶς ἡ στενὴ καὶ ἑσωτερ. συγχώνευσις δύο ἐνοιῶν, ὅσφ ἐν τῇ μετὰ γενικῆς συντάξει. Ἡ αἰτιατικὴ ἀποτελεῖ μὲν μετὰ τοῦ ἑαυτῆς ῥήμ. ὅλον τι δύο ἐνοιῶν, εἶνε ὅμως τὸ ὅλον τοῦτο μᾶλλον ἐξωτερικὴ συνάρσις ἢ ἑσωτερικὴ συγχώνευσις. Διότι μεταβατικόν μὲν ῥῆμα δύναται νὰ συνταχθῇ μεθ' οἰοῦδήποτε ἀντικειμένου, ῥήματα ὅμως μετὰ γενικ. συντασσόμενα ὀφείλουσι νὰ συνταχθῶσι μεθ' ὀρισμένων οὐσιαστικῶν· οἷον πινῶ οἴνου, ὕδατος, γάλατος.

3. Οὐδεμίᾳ γλῶσσα συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, ὅσφ ἢ ποὺ τινων αἰῶνων γερμανικῇ (ἡ γοτθικῇ καὶ ἀρχ. γερμανικῇ)¹⁾, ἐν ἣ μάλιστα ἡ χρῆσις τῆς ῥηματικῆς

1) Σημ. μεταφρ. ἐνταῦθα παρελείφθησαν πολλὰ πρβλ. ἐκ τε τῆς γοτθ. ἀρχ.

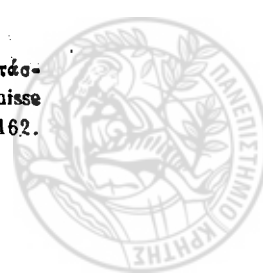
κῆς συντακτικ. γενικῆς εἶνε εὐρυτέρα καὶ αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς ὅλον hungeron, langen (=verlangen), lustan κ. gilustan, thunken, angustan (= sich ängstigen) κτλ. κτλ. καὶ τὰ ἐν τῇ σημ. γερμ. κατὰ τὸν Rumbel ἐν τῷ ῥήθ. συγγ. die Schafe haben nicht des Hirten er hat der Salbe er nimmt der Frucht κτλ.¹).

§, 416. Συνέχεια.

Τὰ ἐπόμενα ῥήματα, ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήματα συντάσσονται μετὰ γενικῆς.

1. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τῆς μεταλλήξεως, μεθέξεως, συμμετοχῆς, μεταδόσεως, κοινωρίας, ἀντιποιήσεως ὅλον μετέχειν μετα-, συλ- προσλαμβάνειν μεταλαγχάνειν συναίρεσαι μετέστί μοι· διδόναι, μεταδιδ-, διαδιδ-, προσδιδ· ἐπιδαψιλεύεσθαι (= largiri)· χαρίζεσθαι ἐπικ. (= διδόναι εὐχαρίστως)· κοινωρεῖν, κοινοῦσθαι· μετα- καὶ ἀντιποιεῖσθαι (= ad se vindicare, σφετερίζεσθαι τι, καταλαμβάνειν ξένον τι ὡς ἴδιον)· ἐπαρκεῖν (= μεταδιδόναι τι τινός)· μεταπειεῖν=ἀπαιτεῖν συμμετοχὴν, μερίδα, καὶ τὰ ποιητ. μείρεσθαι, ἀμείρειν. Συνεργός, σύμμαχος, σύντροφος, συμφυής, συνήθης, συγγενής, σύμφωνος, σύμφυτος τὰ ποιητ. σύμφωρος, σύννομος, σύνοικος Σοφ. Ἄντ. 451· ξυνώνυμος Εὐρ. Ἐλ. 495 (πάντα ταῦτα συνήθως μετὰ δοτικ.)· κοινωρός, ἐπιθόβλος (= συμμετόχος)· ἰσόμοιρος, ἔμμορος, ἄμμορος (τὰ τρία ταῦτα ποιητ.)· ἄμοιρος, μέτοχος, ἀμέτοχος, ἀδελφός (καὶ μετὰ δοτ.)· ἰσόρριπος (καὶ μετὰ δοτ.)· ὅμοιος (σπανιώτατον, ἐν μέρει δὲ καὶ ἀμφίβολον)· ὁμορος, ὁμώνυμος (ἄμφοτερα καὶ μετὰ δοτ.)· «ὁμόφοιτος αἰμύλων μύθων» Πίνδ. Ν. 8, 33· «ὁμόδουλος τῶν κύωνων» Πλ. Φαίδ. 85. b (καὶ μετὰ δοτ.)· ὁμόσπορος (Σοφ. Οἰδ. τ. 460 «τοῦ πατρὸς»)· ὁμέστιος (Σοφ. ἀποστ. 408, d «βροτῶν»)· ὁμοῦ (Σοφ. Φιλ. 1218 «νεῶς ὁμοῦ» = ἐγγύς)· προσφερῆς (Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 132, ἐνῶ ἄλλως συνήθ. μετὰ δοτ.)· δυσάλωτος κακῶν Σοφ. Οἰδ. κ. 1722 = ὁ μὴ ὑπὸ ἀτυχιῶν καταληφθεὶς, ἀμέτοχος δυστυχιῶν malorum experts Πλ. Πρωτ. 322, a «ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας». Ξεν. ἑλλ. 2. 4, 9 «δεῖ ὑμᾶς, ὥσπερ καὶ τιμῶν μεθέξετε, οὕτω καὶ τῶν κινδύνων μετέχειν». Θουκ. 1, 39 «τῆς δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλαβόντες τῆς ὠφελείας νῦν μεταδώσετε»· ἔνθα καὶ «ἐγλημμάτων ἀμετόχους τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωρεῖν». Πλ.

γερμ. καὶ νεωτέρ. γερμ., ἄτινα συντάσσονται γενικῆ, ἐνῶ ἐν τῇ ἑλλ. συντάσσονται αἱ ἔννοιαὶ αὗται ἄλλως.—1) *18. Grimm IV. σ. 646, die Verzeignisse b. k. F. Becker Ausfür Deutsche Gram. Th. II. σ. 135. 138. 144. 162. Bumpel a. a. o. 237.

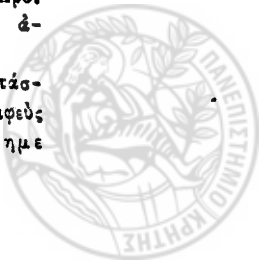

πολ. 429, α αἴ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχά-
 ρειν». Εὐρ. Μῆδ. 946 «σὺλλήφομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πότου»,
 Εὐρ. Ἴφ. κύλ. 160 «σὺλλλαβε μὲν ὄθων». Πλ. νόμ. 897, δ «καὶ
 ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῶν δίκαιον προσλαμβάνειν» = ἵνα καὶ ἐγὼ
 συμμετέχω ὑμῶν ἐν τῇ ἀποκρίσει, βοηθῶ ὑμῶν εἰς τὴν ἀπάρ.,
 ἀντὶ τοῦ συνήθ. συλλαμβάνειν τινί τιος ἴδ. Stallb. Θουκ. 4,
 10 «ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου». Δημ. 24, 49
 «τοῖς ἀκουσιν ἀμχρτάνουσι μέτεστι συγγνώμης». Ξεν. Κύρ. 7. 5,
 78 «θάλπους μὲν καὶ ψύχους καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὕπνου ἀ-
 νάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδοῦναι, πολεμικῆς δ' ἐπιστήμης καὶ
 μελέτης οὐ μεταδοτέον». Εὐρ. Ὀρ. 450 «μετάδος φίλοισι σοῖσι
 τῆς εὐπραξίας». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7 «τῶν κρεῶν διαδιδοῦναι τοῖς
 θεραπευταῖς· ἀπομν. 1. 2, 29 «προσδιδοῦναι μηδενὸς ἀγαθοῦ» =
 συντελεῖν, εἰσφέρειν. Εὐρ. Κῦκ. 531. Ἄρφ. II. 1111. Ξεν. Κύρ. 2. 2,
 15 «ἡμῶν τοῦ γέλωτος ἐπιδαψιλευσῆ». α, 140 «(ταμίη) χαρῆσθαι ἐπι-
 παρόντων». 15 «ἀργαλέον ἕνα προικὸς χαρίσασθαι = λυπηρὸν νὰ
 προσενέγκῃ τις δῶρα μικρά, εὐτελῆ. Ξεν. πολ. Λακ. 1,9 «τοῦ μὲν
 γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοιωνοῦσι, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἀντι-
 ποιοῦνται». Θουκ. 1, 140 «τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι». Ξεν.
 ἀν. 4. 7, 12 «οὗτοι ἀντεποιοῦντο ἀρετῆς». Ἰσοκρ. 6. 7. Ξεν.
 ἀπομν. 1. 2, 60 «Σωκράτης πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ».
 Εὐρ. Φοίν. 1709 «ἐπεὶ προθυμῆ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς» = νὰ
 συμμετέχῃς τῆς φυγῆς ταύτης. Ἄνδρ. 933 «σὺ τὴν . . δούλην
 ἀνέξῃ σοὶ λέχους κοινομένην;» = νὰ συμμετέχῃ σοὶ τῆς κλί-
 νης, συγκοιμάται σοὶ. Ἡρδ. 4, 146 «τῆς βασιλικῆς μετα-
 τέοντες». Ξεν. Κύρ. 3. 3, 10 «συνεργὸν εἶναι τοῦ κοινοῦ ἀγα-
 θοῦ». Θουκ. 4, 10 «δ (δηλ. τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον) με-
 νόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται» = ὅπερ, ἐὰν ἀντέχωμεν, θὰ
 ἦνε ἡμῶν ὑποστήριγμα βοηθητικόν, ὠφέλιμον (συνήθ. δογ.).
 Πλ. Γοργ. 487, c «οἶδα ὑμᾶς κοιωνοὺς γεγονότας σοφίας». νόμ.
 721, c «γένος ἀνθρώπων ἐστὶ τι ξυμφυῆς τοῦ παντὸς χρόνου».
 Φίλ. 11, a «ὄσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου σύμφωρα». Σοφ. Οἶδ.
 τ. 421. Πλ. νόμ. 724, b «παιδείας γίγνεσθαι ἐπιβόλους». ε,
 319. Πλ. συμπ. 181, c «ὑβρεως ἄμοιρος». Ξεν. Ἱέρ. 1, 22 «τὰ
 τούτων ἀδελφὰ» = horum similia. Ἰσοκρ. 4, 71. 9, 18 «Σα-
 λαμῖνα κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας τῆς πρότερον αὐτῷ πατρί-
 δος οὔσης». Πλ. πολ. 472, d τὸ ὁμοίος, τὸ πρῶτον μὲν συντάσ-
 σασθαι κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. (ἴδ. Schneider), εἶτα δὲ γενι-
 κῆ ἀμολογεῖν, δς ἂν ἐκείνους ὅτι ὁμοιότατος ἦ, τὴν ἐκείνης μοί-
 ραν ὁμοιοτάτην ἔξειν», εἰ καὶ ἡ γενικὴ δυνατὸν νὰ προήλθεν ἐκ
 τοῦ μοίραρ ἕνεκα ἐφέλξεώς τινος = τὸ ὁμοιότατον ἐκείνης μέρος,
 ἀντὶ τὸ ὁμοιότατον ἐκείνη μέρος. (Ξεν. ἀνάβ. 4. 1, 17 ἀναγνω-
 στέον κατὰ τοὺς καλλίστ. κώδ. φυγῆ ἀντὶ φυγῆς. Ἡρδ. 3, 37
 «ἐστὶ δὲ καὶ ταῦτα ὁμοῖα τοῦ Ἡραίου» κατὰ τὴν γνωστὴν ἐν

ταὶς παρομοιώσεσι βραχυλογίαν ἀντὶ τοῦ, τοῖς τοῦ Ἡρ. Ἄρρ. Π. 527 τὸ γυλίον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ κρεῖ, ὅπερ συμπληρωτέον ἐκ τοῦ προηγηθέντος κρεῖς). Ἀσφαλέστατον ὅμως εἶνε τὸ παρ' Αἰλ. μόν. κείμ. φ. ἰστ. 8, 1 «τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου κύνας ἔδωκέν οἱ».

Σημ. 1. Ἐν τοῖς μεταληπτικοῖς τῶν βημάτων πρόσκειται ἐνίοτε τὸ μέρος κατ' αἰτία τ. Ἡρδ. 4, 145 «μοῖραν τιμῶν μετέχοντες». 7. 16 «ἀλλ' ἄ τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον». Ἰδ. Θουκ. 1, 73. Ἰσοκρ. 4, 99. 6, 3. Ξεν. Ἰέρ. 2, 6 «τῶν μεγίστων ἀγαθῶν πλεῖστα μετέχουσι». ἀνάβ. 7. 8, 11 «ἵνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος χρημάτων». Ἡρδ. 8, 5 «Εὐρυδιᾷ τούτων τῶν χρημάτων μεταδοῖτο πέντε τάλαντα». Πλ. Πρωτ. 329, θ «μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο» μ. σ. Hdfr. (Παρὰ Πλ. ὁμως Φαίδρ. 230, α «ζῶον θείας τινὸς καὶ ἀτόφου μοίρας μετέχον» τὸ μοῖρα δηλοῖ τὸ ὠρισμένον φύσει τι, τὴν οὐσίαν αὐτῆν, διὸ καὶ γενικ. συντάσσ.). Δημ. 59, 10 «ὀλίγας ψήφους μεταλάθων». Εὐρ. κέτ. 1078 «μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα.. μέρος». Θουκ. 2, 51 «οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι». Ἄρρ. σφ. 972 «τούτων μεταίεται τὸ μέρος». Οὕτω καὶ Ἡρ. 7, 157 «μοῖρά τοι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἔλαχίστη μέτα» δηλ. μέτεσι. Ξεν. Κύρ. 2, 3, 6 «ἀγαθοῦ τινὸς μοιμετέσται τοσοῦτον μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ἦ».—Σποραδικῶν εἶνε τὸ μετέχειν σὺν δοτ. Θουκ. 2, 16 «τῇ κατὰ τὴν χώραν (in agris) αὐτονόμῳ οἰκίσει μετέχον οἱ Ἀθηναῖοι» ἐνθα ὁμως ἐν δηλοῖ μετέχειν τινός, ἀλλ' ἐμμένειν ἐν τινι. Τὸ κοινώνειν μ. δοτ. δηλοῖ ἔχειν κοινῶναι μετὰ τινοσ προσώπου ἢ πράγματος. Πλ. πολ. 440, b «ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτῶν (τὸν θυμὸν) κοινώσαντα». Τινὰ τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 1 καταλεχθέντων βημάτων συντάσσονται αἰτιατικῇ ὡς μεταβατικῇ, ὡς τὰ μεταδιδόναι, μετέχειν, ἐξαιρέσει τῆς πρὸ ὀλίγου ῥηθείσης περιπτώσεως. Ξεν. ἀνάβ. 4. 5, 5 «οἱ πάλαι ἦκοντες καὶ πῦρ καίοντες οὐ προσέσαν πρὸς τὸ πῦρ τοῦ; ὀφίζοντες, εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυροῦς ἢ ἄλλο τι, εἴ τι ἔχονεν βρωτῶν ἀμέσως ὅμως μετὰ τοῦτο §. 6 «ἐνθα δὴ μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι». Σοφ. Οἰδ. κ. 1484 «ἀκέρδη χάριν μετ' ἀσχοίμι». Ἄρρ. Πλ. 1144 «οὐ γὰρ μετέχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί». Δημ. ἐν Λεξικ. πρὸς Φιλῆμ. γραμμ. σ. 255 ἐκδ. Osann «μετέχοντες τὴν αὐτὴν δόξαν τοῖς ἀκεδαιμονίοις». Θουκ. 1. 120 «τὸν πόλεμον ἀνεῖρῆναι μεταλαμβάνειν τὸ μεταλλ. σημαίνει ἀναλλάσσειν, διὸ ἀναγκαῖα ἡ αἰτία τ. Περαιτέρω τὸ συναίρεσθαι μετ' αἰτίατ. σπάνιον. Θουκ. 2, 71 «ξυνάρεσθαι τὸν κίνδυνον». Εὐρ. Ὀρ. 767. Δημ. 1, 24. Τὸ κοινοῦσθαι πολλάκις (Ἰδ. Matthiae καὶ Pflugk εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 426) Θουκ. 8, 8 «Καλλίγειτος; καὶ Τιμαγόρας οὐκ ἔκοινον τὸν στόλον ἐς τὴν Χίον». 75 «τὰ πράγματα πάντα ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται». Ξεν. περὶ πόρ. 4, 30 «κοινώσαμενοι τὴν τύχην». Ἰδ. καὶ §. 32. Σπάνιως τὸ κοινώνειν Εὐρ. Ἥλ. 1048 «φίλων γὰρ ἂν τίς ἂν πατρός σου φόνον ἔκοινώησέ σοι;» = τίς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ σοῦ ἐξέτελεσεν τὸν φόνον κτλ. ; Συνηθέστατα τὸ χαρίζεσθαι τι = εὐχαρίστως διδόναι τι. Ἡρδ. 5, 20 «τὰς ἐαυτῶν μητέρας ἐπιδαψιλευόμεθα», ἐνθα ἡ αἰτ. εἶνε ἀναγκαῖα.

Σημ. 2. Ἐκτὸς τῶν καταλεχθέντων βημάτων εἶνε καὶ τινα, ἅτινα συντάσσονται μὲν συνήθως αἰτιατικῇ, ἐνίοτε ὅμως καὶ γενικῇ, ὅταν ὁ συγγραφεὺς θέλῃ νὰ ἐξάρῃ ἰδίᾳ τὴν διαιρητικὴν σχέσιν. Ξ, 121 «Ἀδρήστοιο δ' ἔγρημε

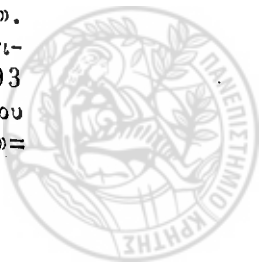

ὄψα τρωῶν. μ. 64. 1, 225 «τωρῶν ἐπινομήτους λαμβάνοντας ἐκ τῶν τρωῶν». ο. 98 «ὀπτησαί τε κραιῶν» (γ. ὅμως 33 «κρία ὀπτων»). ι. 214 «πάσα-
 σε δ' ἄλλος» (δρωῶν Ε. 900 «τῶ δ' ἐπί. φάρμακα πάσων»). Σοφ. Οἶδ. κ. 640
 «τῶρβον. δίδωμι σοι κρίνα κτι (δηλ. τὸ ἕτερον) χρῆσθαι». Ἀρφ. π. 30
 «σκέψομαι τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ» = ὀλίγον διανοίξας τὴν
 θύραν. Ἠρδ. 3, 157 «ὃ δὲ ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων ἐξήγαγε». 7, 6
 «κατέλαγε τῶν χρησμάτων» = recitabat vaticiniorum aliquid. Θουκ. 1, 71
 «τέμνειν τῆς γῆς», ἀλλὰ καὶ τέμν. τ. γ. η. γ. ὡς 1, 81 «τὴν γῆν πάσαν» 2,
 57. 2, 56 «τῆς τε γῆς ἕτερον» (ὀλίγω δὲ πρότ. ἕτερον τῆς γῆς τὴν πολ-
 λήν). 1, 143 «κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων». Ἰσοκρ.
 4, 156 «κινεῖν τῶν ἱερῶν». Θουκ. 5, 2 (Βρασίδας) διελῶν τοῦ παλαίου
 τείχους μίαν ἀπὸ τὴν ἐποίησε πόλιν». Ξεν. ἀν. 1. 5, 7 «λαβόντας τοῦ βαρ-
 βαρικοῦ στρατοῦ». 4. 5, 35. 6, 15 «μὴ ληθῶμεν κλέπτοντες τοῦ ὄρους»
 (ἐν β. ὅμως 11 «τοῦ ὄρους κλέψαι τι»). 7. 4, 5 «ἀφίεις δὲ τῶν αἰχμαλώτων
 δ' αὐθῆς εἰς τὰ ὄρη». Κύρ. 2. 4, 18 «τὸν Κουαζάρην ἤτι τῶν νεωτέρων ἰπ-
 πίων». Ἀγρο. 1, 22 «τῶν τοιχείων ὑπὸ χεῖρα ἐπιτετο» μ. σ. Breitenb.
 11, 8 «τῶ δ' ἐλευθερίῳ καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελιτέον εἶναι» δηλ. τοὺς
 φίλους (ἤγετο Ἀγροσίλαος) = ὃ εὐγενῆς πρέπει νὰ μεταδίδωσι τοῖς φίλοις καὶ
 ἐκ τῶν ἑαυτοῦ, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτούς. Ἠρδ. 3, 105 «προλαμβά-
 νειν τῆς ὁδοῦ» = κερδίζειν βήματα τινα ἐν τῇ ὁδῷ. Θουκ. 4, 33 «προ-
 λαμβ. τῆς φυγῆς». Πλ. σοφ. 232, b «ἀλλ' ἀναλάδωμεν πρῶτον τῶν
 περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων» (τι τῶν εἰρημ.) μ. σ. Stallb, 247, b «τῶν
 τοιοῦτων μῶν σώματι λέγουσιν Ἰσχυεῖν» = horum talium aliquid. νόμ.
 906, d «ἀν φέουσι τῶν ἀδικημάτων τις ἀπονέμῃ» = de oribus injuste
 partis. Γοργ. 514, a «δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων».
 Καὶ ἡ μετοχὴ ἔχων ὑπὸ τὴν σημασ. συμμετέχων ἀπαντὰ γενικῆ συντασ-
 σομένη. Σοφ. Οἶδ. τ. 709 «μάθ' οὐνεκ' ἔστι σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς
 ἔχον τέχνης». Πλ. Φαίδρ. 244, e «ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα» =
 ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς συμμετοχὸν καθαρὸν. Πρὸς δὲ Ἠσδ. ἔργ. 577 «ἥως τοι
 προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου» = εἶνε πρόδρομος τῆς ὁδοῦ κ. τ.
 ἔργου, προσκαλεῖ εἰς ὁδὸν καὶ εἰς ἔργ. Θουκ. 4, 47 «μαστιγοφόρον ἐπετά-
 χυον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντες» = ἔκκρινον τοὺς βραδείς νὰ
 τρέχουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ταχύτερον. Καὶ τινα τῶν ἀμεταβάτων καὶ παθητικῶν βήμ-
 οῦτω συντάσσ. Ἠρδ. 9, 66 «προτερεῖν τῆς ὁδοῦ» = πρῶτος εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ,
 εἰ καὶ τὸ τῆς ὁδοῦ ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ κατὰ τὰ ἐν β. 418, 8
 βῆθησόμενα. Θουκ. 4, 60 «ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις» =
 ἔαν ἡμεῖς ὦμεν ὠφέλιμοι ἐκείνοις ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, (μεταβατικ. ὅμως 7, 56
 «τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες» = rei navalis bonam partem pro-
 moventes) 1). Τὰ κατεάγη, ξυνετριβῆ τῆς κεφαλῆς; = ἐσπασεν εἰς τὴν
 κεφαλὴν Ἀρρ. σφ. 1428. Ἀγ. 1180. Πλ. 71. Πλ. Γοργ. 469, d (Περὶ τῆς
 αἰτίας κατέαγε τὴν κεφαλὴν ἴδ. β. 410, 6). Καὶ ἐνεργητικά. Ἰ-
 σοκρ. 18, 52 «ἤτιωντο τὸν Κρατῖνον συντριψαί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς»
 = ὅτι ἔκαμεν ὀπὴν ἐπὶ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Τὸ Ἀρρ. Ἀγ. 1167 εἶνε ἀμφιβό-
 λου γραφῆς, διότι «κατάξαι τις αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς» καὶ «κατάξαι τις αὐτοῦ
 τὴν κεφαλὴν». Βαν.

1) Ἰδ. Madvig. Bmrkg. über einige Punkte der Gr. Wortf. σ. 77.

Σημ. 3. Ἐντιῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ἑλλειπτικὴ φράσις τί μοί τινος; δηλ. μέτεστι. Φ, 360 «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» τί μὲ μέλλει διὰ τὴν ἔρ. καὶ ἀρωγὴν;

2. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ θίγειν, ψάθειν καὶ ἄπτεσθαι, συνεπιβοηθεῖν, σύμμαχον εἶναι καὶ συνέχεσθαι ὅσον θιγγάνειν ὡς τὸ πολὺ ποιητ. ψάθειν ποιητ. ὡς τὸ πολὺ, νέ. ἰων. καὶ μ. γν. πεζ. καθικνεῖσθαι = ἐφάπτεσθαι. δρᾶσσεσθαι ποιητ. λαμβάνεσθαι (λαμβάνειν ποιητ. καὶ παρὰ Ξεν. ἀν. 1. 6, 10 κατὰ τοὺς καλλιστους κώδ. ἰδ. σ. Kühner) ἢ ἐπικ. μετοχ. τεταγῶν = λαμβάνων ὅσον ποδός Α, 591 μάρπτειν ἀχέγων Πίνδ. Ν. 1, 45 (συνήθως μετ' αἰτιατ.) λάζεσθαι ἰδ. Σημ. 7, ἀντιλάζ. Εὐριπ. συλλαμβάνεσθαι = συλλαμβάνειν, εἶτα λαμβάνειν τι μετὰ τινος, διὸ βοηθεῖν εἰς τινα, ὡς συλλαμβάνειν τινί τινος Ἄριθ. 1. ἐπιλ.-καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι ἔχεσθαι = συνέχεσθαι, συνορεύειν ἀντέχε- περιέχεσθαι ἐπικ., νέ. ἰων. καὶ μ. γν. ἰσχανᾶν ποιητ. γλίχεσθαι ἐπιβαίνειν = βλίνειν ἐπὶ τινος (ἄπτεσθαι τινος), ποιητ. δὲ δηλοῦ καὶ συμμέτοχον γίγνεσθαι ἐπιβῆσαι = κατὰσῆσαι συμμέτοχον ἐμβαίνειν ποιητ. ἐμβατεύειν ποιητ., παρ' Ἡρόδ. τροπικῶς ἤτοι ἰδιοποιεῖσθαι, ἀμφισβητεῖν - ἀφανιστοῦ ἔγγους Σοφ. Οἰδ. τ. 969 ἐπιχώριος = ἴδιος, διάδοχος (συνήθ. δοτικ.) ἀκόλουθος (καὶ δοτικ.) φίλος (συνήθ. δοτ.) ἐπόμενος καὶ συνεπ. (καὶ μετὰ δοτ.) ἐξῆς καὶ ἐφεξῆς (καὶ μετὰ δοτ.) σχεδὸν ἐπικ. μέχρι τοπικῶς, χρονικῶς, ἐπὶ μέτρου καὶ βαθμοῦ ὅσον μέχρι τῆς πόλεως μ. τούτου τοῦ χρόνου καὶ ἀλληγορικῶς μέχρι τοῦ δικαίου, μέχρι τοσοῦτου μέχρι οὗ, ὅπερ κυρίως δηλοῦ, μετὰ τοῦ χρόνου, ὅτε παρ' Ἡρόδ. δὲ συντάσσεται καὶ ὡς πρόθεσις μετὰ γενικ. 1, 181 «μέχρι οὗ ὀκτὼ πύργων» μ. σ. Baehr, οὕτω 2, 19. 53. 173. 3, 104 τὸ ἄχρι ὑπὸ τὴν αὐτὴν τοῦ μέχρι σημασίαν, εἰ καὶ σπανιώτερον τὸ ἕως μ. γενικ. παρὰ τοῖς μ. γν. μόνον καὶ ἐν τῇ καινῇ διαθήκῃ ὅσον ἕως ἐσπέρας, ἕως θανάτου ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ παρὰ Δημοσθ. 18, 106 νόθος κατὰλογος «ἕως τριῶν πλοίων», καὶ ὁμοίως ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 143 «ἕως οὗ ἀπέδεξαν ἀπύσχες» = μέχρι τοῦ χρόνου, ὅτε ἰδ. Passow λεξ. καὶ Σακελλ. οὕτω καὶ ἐς οὗ παρ' Ἡρόδ. 1, 67. 3, 31. 4, 12. 30. 160 κτλ. (ἀλλὰ καὶ ἐς ὃ ἰδ. Baehr εἰς Ἡρόδ. 1, 67). Δ, 463 «τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἑλευθερ». Θ, 371 «ἔλλαβε χειρὶ γενεῖου» Π, 486 «κόμος δεδραχμένους». Ω, 357 «γούνων ἀψάμενοι». 1, 102 «σέο δ' ἔξεται». θ, 288 «ἰσχανῶν φιλότιτος». Ψ, 300. Α, 393 «περίσχεο παιδὸς ἐπὶ» = πρόντισον περὶ τοῦ τέκνου σου. Ἡρόδ. 3, 53 «περιεχόμενος τοῦ νεηνίεω». 7, 160 «περ. τῆς ἡγεμονίας». 6, 13 «προφάσιος ἐπιλαβέσθαι». 91 «ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν ἐπισπαστήρων». 31 «ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρὸς». 1, 93 «λίμνη δ' ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλῃ». 6, 8. 3, 72 «ἔργου ἑχώμεθα» = opus aggrediamur. 7, 5 «τοιούτου λόγου εἴχετο» =

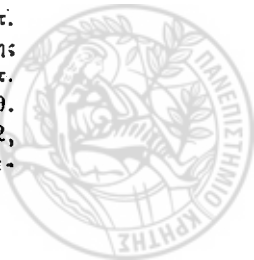
amplexabatur. *Περιέχεσθαι τιος* συχν. παρ' Ἡρδ. = *cupide aliquid amplecti*. 3, 53. 72. 3, 72 «τοῦ αὐτοῦ γλιχόμεθα». Θουκ. 1, 140 «τῆς γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι». 3, 24 «λαβόμενοι τῶν ὄρων διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας» = *montes assecuti*, ὡς 3, 22 «τοῦ ἀσφαλοῦς ἀντιλαβέσθαι». Ἀρρ. Λυσ. 313 «ἐξυλλαβέσθαι τοῦ ξύλου» = ἄψασθαι τοῦ ξύλου μετὰ τιος· ἀλληγορικῶς δὲ = ὑποστηρίξαι, βοηθῆσαι. Θουκ. 4, 47 «ἐννελάβορτο δὲ τοῦ τοιούτου» = *adjuverunt hoc consilium*. Σοφ. Φιλ. 282 «ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο»: Πλ. Φαίδρ. 237, a. Ψευδ. Μλ. Θεαγ. 129, e. Ξεν. Κύρ. 5, 5, 7 «λαβόμενος τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυζέχρου». ἄν. 6, 3, 17 «κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι» = *saluti studiose operam dare*. ἑλλ. 2, 1, 32 («Ἀδεύμαντος») μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ψηφίσματος = προσέβαλε τὸ ψήφ., κατηγορήσεν αὐτ. ἄν. 4, 7, 12 «ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἔτους» = λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος. Πλ. πολ. 329, a «ἀτσιούτωρ ἔχειται» = *quae cum his conjuncta, his similia sunt*. μ. σ. Stallb. 362. a «ἀληθείας ἐχόμενον» = *cum veritate conjunctum*· συμ.π. 217, d «ἀνεπύετο οὖν ἐν τῇ ἐχομένη ἐμοῦ κλίνη» = *lecto mihi proximo*. Οὕτω συχν. τὸ ἐχόμενος τιος μ. σ. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 511, b. Εὐρ. Μήδ. 55 «φρενῶν ἀρθάπτεται» = *mentem tangit* μ. σ. Pflugk. Ὀρ. 503 «τοῦ νόμου ἔχεσθαι» = *legi obedire*. 452 «ἀντιλάου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει» 792 «δυσχερὲς ψάειν νοσοῦντος ἀνδρός». Ἰσοκρ. 6, 110 «ἐρῶμενέστερον ἀντιλαβόμεθα τοῦ πολέμου». Δημ. 1, 20 «ἀντιλάδεσθε τῶν πραγμάτων». Πλ. Παρμ. 130, e «οὕτω σου ἀρτείληται φιλοσοφίᾳ» = *te cepit*. Φαίδ. 88, d. Καὶ ἀντι τοῦ ὀρειδίξω, Πλ. Ἰππ. μείζ. 287, a «ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν λόγων». Θεαίτ. 169, d. 189, c. Δημ. 18, 185 «ἀντίχεσθαι τῆς ἐλευθερίας». Ψευδ. Πλ. ἀξ. 369, e «καθιέσθαι τῆς ψυχῆς» οὕτω παρὰ τοῖς μτγν. συχν., παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ. ὁμως πάντοτε σὺν αἰτιατ. Ἀραβατρεῖν ῥηδς 6, 416. ι, 177. ο, 284. Ἐπιβαίρειν χώρας, νεῶν, τείχους κ.τ.λ., ποιητ. τροπικ., π. χ. ἐυφροσύνης = συμμέτοχον γίνεσθαι ψ, 50, μεταβ. Ἡσδ. Θεογν. 396 «τιμῆς καὶ γερῶν ἐπιβησέμεν». Σοφ. Οἰδ. κ. 400 «γῆς δὲ μὴ μβαίρης ὄρων». Οἰδ. τ. 825 «ἐμβατεύειν πατρίδος». Ἡρδ. 3, 63 «ἐπιβατεύειν τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος». 67. 9, 95. Πλ. συμ.π. 189, b «κέρδος τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον». Σοφ. Φιλ. 867 «ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον». Ξεν. οἰκ. 11, 12 «ἀκόλουθα ταῦτα πάντα ἀλλήλων». Πλ. Λυσ. 219, a «τὸ σῶμα διὰ τὴν νόσον τῆς ἱατρικῆς φίλον ἐστίν»· πολιτικ. 271, e «ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶν κατακοσμήσεως ἐπόμενα». πολ. 504, b. νόμ. 899, c «ὀπόσα τούτων ἐννεπόμενα εἴπομεν» μ. σ. Stallb. Ἀρρ. βᾶτ. 765 «τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς.» Πλ. Τίμ. 55. a «(γωνίαν) τῆς ἀμβλυτάτης. . ἐφεξῆς γεγονούαν».

Σημ. 4. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἑρδ. 8, 90 «πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεβάλετο Ἀριαγάνης τούτου τοῦ Φοινικηίου πάθεος» (οὕτως οἱ κώδ., ὁ Reiske δὲ. γρ. ἐκ διορθ. προσελάβετο = ἐλάβε μέρος; ἐν τῇ ἡττῇ, ὃ δὲ Baeier πρὸλ. 5, 44 «προσεπιλαβέσθαι σφίσι τοῦ πολέμου») = συνετέλεσεν εἰς τὴν ἡτταν, μετὰ τῆς δηλώσεως τοῦ μέρους; Θουκ. 3, 36 «προσξυνεβάλλοντο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὀρμῆς; αἱ Πελοποννησίων νῆες» μ. σ. Porp. ἐν τῇ ἐκδ. Goth. Εὐρ. Μ. 284 «ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τούδε δαίματος». Λυσ. 30. 16 «τοῦ μὲν γὰρ ἡμᾶς φυγεῖν μέρος τι καὶ οὗτος συνεβάλετο». — Προσέτι τὸ μεσοῦν Ἑρδ. 1, 181 «μεσοῦντι δέκου τῆς ἀναβάσιος» = ἐδρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναβάσεως. Πλ. πολιτικ. 265, b «μεσοῦσιν τῆς πορείας». πολ. 618, b οὕτω καὶ μετεῶν Πλ. νόμ. 756, e «ἤ; αἰεὶ δεῖ μεσεῖν τὴν πολιτείαν». Οὕτω καὶ μέσος Εὐρ. Ῥῆς. 531 «μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτάται». (Σοφ. ὁμως Οἰδ. κ. 1591 «μέσον στήναι ἀπὸ κρατῆρος πέτρου τε τάφου τε» ἡ ἔννοια ὑπολαμβάνεται τοπικῆ). Διὸ καὶ τὰ μεταξὺ, μεσσηγύς) ἐπικ. μ. γενικ. Σημαίνει δὲ προσκολλᾶσθαι οἰονεὶ μεταξὺ δύο ἀντικειμένων.

Σημ. 5. Οἱ ποιηταὶ μεταφέρουσι τὴν σύνταξιν ταύτην καὶ ἐπ' ἄλλων ῥημάτων. Ρ, 289 «ποδὸς ἔλκε». Ψ, 854 «πέλειαν» δῆσεν ποδός;. Χ, 493 «ἄλλον μὲν χλαῖνης ἔρωον, ἄλλον δὲ χιτῶνος». ρ, 480 «ἔρῳεν τιὰ ποδός; ἢ καὶ χειρός;». Η, 56 «μέσσοι δουρὸς ἐλών». Α, 323 «χειρὸς ἐλόντ;». Δ, 542 (Πλὴν ἐν Ξ, 137 «δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος;»). Δ, 154 «χειρὸς ἔχων (κρατῶν ἐκ τ. χειρ.) Μενέλαον». Α «488. Η, 763 «ἔχεν ποδός;. γ, 439 «βοῦν δ' ἀγέτην κεράων». Α, 197 «ξανθῆ; δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐων». Ξ, 477 «ὑφελκε ποδοῖν». Ω, 515 «γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη». Λίτχλ. ἐπτ. 310 «ἄχθασαι πλοκάμων». Εὐρ. Ἀνδρ. 710 «ἦν. . ἐπισπᾶσας κόμης». Κύρ. 400 «τένοντος ἀρπάσας ἄκρου ποδός;. ἔτι καὶ «σέ. . τῶν ὄρχων κρεμῶμεν». Ἀρρ. Πλ. 312 ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐξ ἡ ἀπό. Σοφ. Ἄντ. 1221 «κρεμαστὴν αὐχένο;». Σπαίνως ἐν τῷ πεζῷ. Ἑρδ. 5, 16 «τὰ δὲ νήπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω;» = ex pede alligant. Ξεν. π. ἱππ. 6, 9 «ἄγειν τῆς ἡνίας τὸν ἱππον».

Σημ. 6. Προσεκτέον, ἵνα μὴ ἐν τῷ «λαθεῖν τινα γούνοων» ὑπολάβῃς τῆς τὴν μὲν γενικὴν ὡς τὸ μέρος δηλοῦσαν, τὴν δὲ αἰτιατ. τὸ ὄλον, ἐπειδὴ ἡ γενικ. διαιρετικὴ οὐδέποτε δηλοῖ τὸ μέρος, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ὄλον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἑαυτοῦ μέρος; (τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα κατὰ τρόπον γερμαν. μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς γεν. τὴν πρόθ. ἀπὸ μετ' αἰτιατ. ἢ ὀρθότ. μ. γενικ., καὶ λοιπὸν λαμβάνω τινα (ὡς πρὸς αὐτόν) ἀπὸ τοῦ γόνατος, ἀπὸ τοῦ πόδι; κτλ.)

Σημ. 7. Πολλὰ τῶν ῥημ. τούτων συντάσσονται ὡς μεταβατ. αἰτιατικῷ. Τὸ ἐπικ. λάζεσθαι πάντοτε, ἄνευ δὲ σχεδὸν ἑξαιρέσεως τὸ ποιητ. καὶ νέο. ἱωνικ. λάζυσθαι. Καὶ ὁμως Ἀρρ. Λυσ. 209 «λάζυσθε πάσαι τῆς κύλικος». Δ, 357 «λάζυσθαι μῦθον». Πλ. νόμ. 664, e «ἐπάπτεσθαι αἰθήσιν τάξεως». Τὸ θιγγάνειν, Θεόκρ. 1, 59 «οὐδὲ τί πα ποτὶ χειλος; ἐμὸν θίγειν;» (= προσέθιγεν). Καὶ αἰτιατικῇ ἔντων. γέν. οὐδ. (§. 410, Α, 5) Σοφ. Ἄντ. 516 «μηδ', ἀ μὴ θίγεις;», ποιῶσ' σεαυτῆς;. 961 «ψάβων τὸν θεὸν ἐν κερτομίο; γλώσσαις» τὸ ψάβων δηλοῖ increpare. Ἑνικῆ δὲ καὶ αἰτιατικῇ 857 «ἐψασας ἀλγεινοτάτας; ἐμοὶ μερίμνας πατρός τριπόλιστον οἴκτον;», ἐνθα ἡ αἰτιατ. ἔφαρτάται ἀπὸ τῆς ἔννοιας τῆς κειμένης ἐν τῇ ὀλη ἐκφράσει ψ. ἀλγ. μερίμνης δηλ. ἀνεφέρεις λυπηρά, δπήμενσας; λυπηρά, ἐλύπησας. Τὸ ἐπιβάλλειν σὺν αἰτ. Ξ, 226, e, 50. Σοφ. ΑΥ. 144. Ἑρδ. 7, 50. Τὸ γλίχεσθαι μετὰ αἰτιατ. ἐπιθ. οὐδ. γέν. Ψευδ. Πλάτ. Ἰππαρχ. 226, e. (Γλίχεσθαι περὶ τινος Ἑρδ. 2, 102 «δεινῶ; γλιχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίας»). Τὸ θιγγάνειν καὶ ἄπτε-

σθαι συντάσσονται παρά Πινδάρ. καὶ δοτικῇ κατ' ἀναλογ. τῶν ῥημ. τῆς προσπελάσσεω; Π. 4, 296 «ἀσυχία θιγέμεν». 8, 24. 9, 43. Ὀλ. 1, 86 «ἀκράντοις ἐφίψατ' ὧν ἔπεισι» μ. σ. Boeckh. Π. 10, 78 «ἀλαταῖς ἀπτόμεσθαι». Ν. 8, 35. Ἰσθ. 3, 30.

Σημ. 8. Κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥημ. τῆς ἐπαφῆς συντάσσονται γενικῇ καὶ τὰ ἰκετευτικά, καὶ ὁμοτικὰ ῥήμ. δηλοῦση τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὅπερ τις παρακαλεῖ ἢ εἰς ὃ ὀρκίζεται· οἷον λίσσεσθαι, ἰκετεῦειν, ἰκνεῖσθαι, ἐπειδὴ ὃ ἰκετεύων ἐξέφερε τὴν εὐχὴν τοῦ ἀπτόμενος τῶν γονάτων ἢ τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ· 6, 68 «λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος» μ. σ. Nitzsch. Αἰσχλ. ἐκεί. 328 «τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν;» Εὐρ. Ὀρ. 671 «ταύτης ἰκνοῦμαι σε». Ἐκ. 752 «ἰκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενεῖου δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος». ι, 451 «ἢ δ' αἶν ἐμὲ λισσέσκειτο γούνων». Καὶ τὸ γονάζεσθαι, X, 346 «μή με, κύων, γούνων γονάξω μῆδὲ τοκῆων». Ἀνάλογον τὸ παρ' Ἡρδ. 6, 68 «ἐγὼ ὦν σε μετέρχομαι τῶν θεῶν» = per deos te obsecro, μ. σ. Valcken. Τὰ ἐπόμενα χωρῖα ἐπιθεδαίτουσι τὴν ῥῆθαισαν ἐξήγησιν, K, 454 «ὃ μὲν μιν ἐμαλλε γενεῖου χειρὶ παχείῃ ἀψάμενος λίσσεσθαι.» Ψ, 584 ἔπασιν ἀψάμενος γαιήοχον Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι.» Ἡρδ. 6, 68 «ὦ μήτηρ, θεῶν σε τῶν τε ἄλλων κατὰ πτόμενος ἰκετεύω καὶ τοῦ Ἐρκεῖος.» Ξεν. Κύρ. 6.4, 9 «θιγῶν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς ἐπειζατο.» - Ἄν προστίθεται τῇ γενικῇ ἢ ἀντι, ἢ ἀναφορὰ αὐτῇ ὑπολαμβάνεται ἐπ' ἴσῃ αἰσθητικῇ, διότι ἤρχοντο ἰστάμενοι πρὸ καὶ ἀντικρὺ τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ. Δύναται προσέτι τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖόν τις παρακαλεῖ, νὰ ὑποληφθῇ ὡς τὸ προκαλοῦν τὴν δέησιν καὶ λοιπὸν τὸ αἰτιώδες, τὸ αἴτιον, διὰ τοῦτο τότε προστίθενται τῇ γενικῇ αἱ προθέσεις ὑπὲρ καὶ πρὸς· (τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐκφέρει τούτο διὰ τῆς διὰ, ἢ τῆς εἰς καὶ αἰτιατ. ὡς εἰς τὰ παιδιὰ σου, διὰ τῶν σου, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, διὰ τὴν ψυχὴν σου, κτλ.) λ, 67 «τοῦ δὲ σε τῶν ὄπισθεν γονάξομαι οὐ παρεόντων, πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς.» O, 665 «τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γονάξομαι οὐ παρεόντων.» X, 33 8.

3. Τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα *λήψιν, κτήσιν, ἐπιτευξιν* καὶ τοῦναντίον τούτων ὅσον *τυγχάνειν* = ἐπιτυγχάνειν, ἀποκτᾶν ἀποτυγχάνειν = ἀποτυγχ. ἀμαρτάνειν (τὸ προστυγχ. ὅμως δοτ. διδ. προστ. τινι δηλοῖ ἀπαντᾶν τινὶ συντυγχ. - Σοφ. Φ. 320, ἄλλως συνήθ. δοτ. (τὸ Σοφ. Οἰδ. κ. 1482 ἀναγνωστέον μετὰ Cobet «ἐναίσιου δὲ σοῦ τύχοιμι» ἀντι τοῦ συντύχ.) ἐτυγχ. - Σοφ. Φ. 1333. Ἡρδ. 4, 140 «λελυμένης τῆς γεφύρας ἐντυχόντες» μ. σ. Baehr. ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον γενικ. ἐν τῇ ἐφέλξει τοῦ ἀναφορικοῦ, ἰδ. παρακλιτών, ἄλλως συνήθ. δοτ. ἐπιτυγχ. = ἐπιτυγ. τινος, ὅταν ὅμως δηλοῖ ἐφορμᾶν, ἐπιπλεῖται κατὰ τινος, *incidere in aliquem*, συντάσσ. δοτ. τὰ παρατ. καὶ περιτ. πίντοτε δοτ.) *λαγχάνειν* (συχρότερον μετ' αἰτ.) *κιχάνειν* Σοφ. Οἰδ. κ. 1487 (ἄλλως συνήθ. αἰτ.) *ἐξ-, ἐπικνεῖσθαι* (τὸ καθικνεῖσθαι παρὰ ποιητ, καὶ αὐτῷ τῷ Ὀμ. πάντοτε αἰτ. ἰδ. λεξ. Passow καὶ Σακελλαρίου) *ἐπαυρίσκειν* (-ίσκεσθαι), ἐπ. κ. νεο. ἰων. = ἀπτεσθαι, ἐγγίζειν, διδ. ἀπολαμβάνειν, ἀπολαύειν *κληρονομεῖν* (μετὰ γεν. μὲν πρᾶγμ. = κληρονομεῖν τι μετὰ γενικ. δὲ προσ. = κληρονομεῖν τινος ἢ τοῖ τὴν περιουσίαν τινος) *κληροῦσθαι* Δημ.

57, 46, 62 «τῆς ἱερωσύνης» (ἄλλως αἰτ.) κυρεῖν ποιητ. κ. νε. ἰων. σπαν. ἄττικ. ἐγκύρειν Ἡρδ. 7, 208 «ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς» = ἔτυχε ἄλ. πολ. (ἐγκύρειν μ. δοτ. = ἐμπίπτει εἰς τι incidere in aliquid) ἴδ. Baehr· προσήκει (μοι τινος = ἀρμόζει τι εἰς ἐμέ). Π, 609 «ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι. . προβιδῶντος». Ἴσοκρ. 2, 37 «ἐπειδὴ θνητοῦ σώματος ἔτυχες, πειρῶ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον μνήμην καταλιπεῖν»· ἐνίοτε καὶ τὴ τυγχάνειν μ. γεν. προσ. καὶ πράγ. Ξεν. ἄν. 5, 7, 33 «οὗ δὲ δὴ πάντων οἴομεθα τεύξεσθαι ἐπκίνου» = *quam laudem ab omnibus obtenturos nos esse credimus*. 1. 4, 15. Σοφ. Φ. 1315. Ὅταν δὲ τὸ πρᾶγμα ἐκφέρεται δι' ἀντωνυμίας οὐδετ. γέν., τίθεται συνήθως ἡ αἰτίατ., «τυγχάνειν τί τινος». Ξεν. ἄν. 6. 6, 32 «ταῦτα δέ σου τυχόντες»· πλείονα προδγ. εἰς Herm. ad Vig. σ. 762. Σοφ. Ἥλ. 1463 «ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν». Ἄρρ. Πλ. 245 «μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε». Θουκ. 3, 3 «ὀλκᾶδος ἀναγομένης ἐπιτυχῶν». Ξεν. οἰκ. 2, 3 «εἰ ἀγχοῦ ὠνητοῦ ἐπιτίχοιμι». ἄπομν. 4. 2, 28 Δημ. 48, 3. Λαγχάνειν δῶρων Ω, 76. Ξεν. Κ. 3. 1, 24 «οἱ δουλείαν φοβούμενοι οὔτε σίτου οὔθ' ὕπνου δύνανται λαγχάνειν διὰ τὸν φόβον», ἄν. 3. 1, 11. Ἰέρ. 6, 9. Ἄδρ. β'. «λέλαχόν τινε πυρὸς» = ποιεῖν νεκρὸν ἐν τύχῃ τοῦ πυρὸς, τῆς ὑστάτης δηλ. τιμῆς, συχν. τοῦτο π. Ὁμ. π. χ. Η, 80. Ο, 350 κτλ. Ξεν. ἄπομν. 2. 1, 20 «αἱ διὰ καρτερίως ἐπιμέλειαι (Studia assidua) τῶν κελῶν τε κέγχθῶν ἔργων, ἐξικνεῖσθαι ποιούσιν». ἑλλ. 2. 4, 15, Ἴσοκρ. 4, 187 «οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν (τῶν πρaxyμάτων)» = *non assequor*. 4, 113. Πλ. Ἰππ. μείζ. 292, a «εὐμάχια μου ἐφικέσθαι (= ἐνὰ μοῦ ἐπιτεθῆ) πειράσεται» σ, 302 «τῶν (κτεάτων) ἐπαυρέμεν». Ν, 733 «ἀβου ἐπαυρίσκεισθαι» = ἐπιτυγχάνειν, διδ. ἀπολαύειν. Ἡρδ. 7, 180 «τᾶχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ δνόματος ἐπαύροιτο» = *e nomine fructum capiat*, ἴδ. Valcken. Ἐν τῷ ἄττικ. πεζῷ μόνον ἐπαυρίσκεισθαι τινός τι. Ἄνδοκ. 2, 2 «εἴ τι ὕμης χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι» = *fructum capere e me*. Δημ. 23, 210 «οὔτοι κληρονομοῦσι τῆς ὑμετέρας δόξης καὶ τῶν ἀγαθῶν» 57, 41 «ἐπικλήρου κληρονομήσας εὐπόρου». 18, 312 «κεκληρονομήσας τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλείονων ἢ πέντε ταλάντων». Ξεν. ἄπομν. 4. 5, 11 «ἀνδρὶ ἦτονι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν πάμπαν οὐδεμίαν ἀρετῆς προσήκει». ἑλλ. 2. 4, 40. Σοφ. Ἄντ. 870 «δυσπότημων κασίγνητε γάμων κυρήσας». Ἡρδ. 1, 31 «αἱ Ἀργεῖσι (ἐμακχάριζον) τὴν μητέρα αὐτῶν (τῶν νεηνιέων), οἶων (= ὅτι τοιούτων) τέκνων ἐκύρησε». Ψευδ. Πλ. Ἄλκ. 2. 141, b «τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κευρηκότα».

Σημ. 9. Πολλὰ τῶν ῥηθέντων βηματ. συντάσσονται καὶ αἰτιατικῇ ὡς μεταβατικᾶ· τὸ λαγχάνειν συνήθ., τὸ δὲ τυγχάνειν σπαν. Ε, 582 «χρημαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον», συχνὰ ὁμως μετὰ αἰτίατ. ἀντωνυμίας ἢ

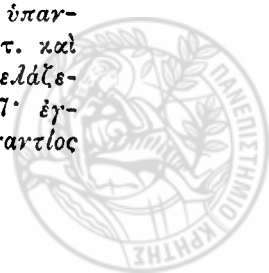
πιθέτου οὐδεν. γέν. (β. 410, Α. 5), Σοφ. Φ. 509 «ἄθλ', ὅσα μῆδεις τῶν μὴν τόχοι φίλων» Οἶδ. τ. 598 «τὸ γὰρ τυχεῖν.. ἅπαντα». Οἶδ. κ. 1106 «αἰτεῖς ἅ τεύξῃ». Εὐρ. Μ. 758 «τυχοῦσ' ἅ δοῦλομαι», καὶ μετὰ τοῦ τὸ οὖν ἀπαρμφ. Σοφ. Ἄντ. 778 «τεύξεται τὸ μὴ ὀανεῖν» Ἰδ. Herm. ad Vig. 762 ἀριθ. 198. Ἐντυχεῖν π'ἄβλαν = εὐρεῖν ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν, Σοφ. Φ. 1329. Πλ. πολ. 431, οὐ τὰς δέ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας). . ἐν δλίγοις ἐπιτεύξῃ μ. σ. Schneider. Μετ' αἰτίας. οὐδέτερον. ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας. Ξεν. ἑλλ. 4, 5, 19 «τῆλλα ἐπετόγχανε» μ. σ. Breitenb. 4, 8, 21. 6, 3, 16 «ἔν τι ἐπιτόχουσι». «Ἐπαυρίσκειν γράσα» Α, 573. κ.τ.λ. «ἐπαυρίσκεισθα: κακὸν» σ, 107. Πίνδ. Ν. 5, 49 «μόχθων ἀμοιβὴν ἐπαύροο». Κ λ η ρ ο νο μ εῖ ν αἰτιατικῆ πρᾶγμ. Λυκοῦργ. 88, συγγνὸν παρὰ τοῖς μτγν. Ἰδ. λεξ. Passow. καὶ Σακελλ., ἀλλὰ καὶ κληρ. τί τινος = κληρ. τι ἀπὸ τινος. Λουκ. θ. πρ. 11, 3 «κληρ. ἀποθανόντος; ἑμοῦ τὰ κτήματα». Παρὰ τ. μτγν. καὶ κ λ η ρ ο νο μ εῖ ν τινὰ π. χ. τὸν πατέρα, τὸν ἀποθανόντα κτλ. Ἰδ. Lobeck εἰς Φρόνιχ. σ. 129. Κυρεῖν Αἰσχλ. χοηφ. 703 «κίκεῖ κυρούτων δώμασιν τὰ πρόσφορα» (Ἄλλ' Αἰσχλ. ἐπ. Θῆβ. 681 «βίον εὐκυρήσας» = ὦν), Εὐρ. Ῥῆσ 113 «κυρήσεις πολεμίους». 695 «πόθεν νιν κυρήσω». Ἐκ. 698 «ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ». Σοφ. Οἶδ. τ. 1298 «ὄσ' ἐγὼ προσέκυρος' ἤδη» = quae expertus sum, Ἰδ. Schneidew.

4. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ φυσικῶς καὶ πνευματικῶς ἄπτεσθαι, ἐπιλυμβάνεσθαι, ὀρέγεσθαι, τείνειν πρὸς τι, τοῦ ἐπειγέσθαι, τοῦ ἐφορμᾶν, τῆς πρὸς τι πνευματικῆς τάσεως καὶ ἐγέσεως, τοῦ πρὸς τι, τοῦ σκοποῦ· ὄλον (ΜΑ-ειν) μεμαῶς ἐπικ., κυρ.=ἀπτόμενος, εἶτα ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν, σπεύδων πρὸς τι· μαιμᾶν, ἐπιμαίεσθαι (ἀμφ. ποιητ')· ὀρέγεσθαι (ὀριγνᾶσθαι ποιητ. καὶ Ψευδ. Πλ. Ἄξ. 366, α) = τείνειν πρὸς τι, τροπικ.=ἐπιθυμεῖν· ἐπειγόμενος ἐπ.· ἰθύειν Ο, 693 «ἰθ. νεδς» = ἐφορμᾶν κατὰ τῆς νηὸς· ὀρμᾶν κ. ὀρμᾶσθαι ἐπικ.· ὀροῦειν (Πίνδ. Π. 10, 61)· ἐπιβάλλεσθαι ἐπ.=ἐπιφέρεσθαι πρὸς τι· ἐπαίτσειν ἐπ. = ἐπέρχεσθαι πρὸς τι· ἐσσύμενος ἐπ.· ἔσθαι, ἰδίχ ἰέμενος ἐπ.· ἐγίεσθαι· στρέφεσθαι, ἐπιστρ.-ὑποστρ., μεταστρ.- (πάντα τὰ τρία ταῦτα ποιητ.)· ἐντρέπεσθαι = τρέπειν ἑαυτὸν πρὸς τι, διὸ προσέχειν τὸν νοῦν εἰς τι, αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι· μετατρέπεσθαι ἐπ.=προσέχω τὸν νοῦν εἰς τι, φροντίζω, λυποῦμαι· στοιχάζεσθαι, καὶ τὰ ποιητ., τοξάζεσθαι, τοξεύειν, ἀκοντίζειν, βάλλειν, ρίπτειν, ἰέναι, τιτύσκεσθαι, ὀστειν· τὰ ἐπιφῶ. ἰθὸς ἐπ., ἰθὸν νέ. ἰων., εὐθὸν ἀττ. = εὐθέως πρὸς τι, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι. Ε, 732 «μεμανε' ἔριδος καὶ αὐτῆς». Ν, 197. Σοφ. Αἶ. 50 «χεῖρα μαιμῶσαι φόνου». μ, 220 «σκοπέλου ἐπιμαίσο», ἀλληγορ. Κ, 401 «μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς», ε, 344 «νόστου». Ζ, 466 «ὡς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ». Π, 322. Ἀλληγορ. Ξεν. ἑλλ. 4, 4, 6 («ἄξιόν ἐστι τῶν γε καλλίστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν ὀρεγομένοις ἀξιεπαινοτάτης τελευτῆς τυχεῖν»). Τ, 142 «ἐπειγόμενος περ Ἄρηος». α, 309 «ἐπειγ. ὀδοῖτο». Δ, 334 «Τρώων ὀρμήσειε». Ξ, 488 «ὀρμήθη δ' Ἀχάμκντος». Ζ, 68 «ἐνέκρων ἐπιβαλλόμενος». Ε, 323 «Αἰρείαιο δ' ἐπαίτας». δ, 733 «ἐσσύμενος περ ὀδοῖτο». Θουκ. 1, 8 «ἐφιέ-

μετοι τῶν κερδῶν οἱ ἥσους ὑπέμενον τὴν τῶν κρείσσωνων δου-
 λείων». Σοφ. Αἷ. 1117 «τοῦ δὲ σοῦ φόφου οὐκ ἂν στραφείην». Φιλ. 599 «τοῦδε (Φιλοκτήτου) ἐπεστρέφοτο». Οἰδ. τ. 728 «ποικίς μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεις λέγεις;» Εὐρ. ἴππ. 1226 «κολλητῶν ὄχων μεταστρέφουσαι» ἀμετ. ἀντὶ μεταστρεφόμεναι. 1, 630 «οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων». Α, 160. Σοφ. Οἰδ. τ. 1226 «τῶν λαβδαικείων ἐντρέπεσθε δωμύτων». Ξεν. ἑλλ. 2. 3, 33 «τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρέπομενος». Πλ. Κρίτ. 52, c «οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει». Φαίδρ. 254, a. Ψ, 855 «ἤς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν». Εὐρ. ἴ. 1411. Ρ, 304 «Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἴχτος ἀκόντισε δουρί». 525. 608. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29 «εἰ δὲ ποτε πόλεμος γένοιτο, δύνασθε καὶ ἀνθρώπων στοχάζεσθαι». Συχνότατα ἀλληγορ. Ἴσοκρ. 8, 28 «στοχ. τοῦ δέοντος». Πλ. Γοργ. 465, a «στοχ. τοῦ ἡδέος». Ρ, 517 «καὶ βάλλειν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα». Εὐρ. Βάκ. 1096 «αὐτοῦ χερμάδας. ἔρριπτον». Σοφ. Αἷ. 154 «τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεὺς οὐκ ἂν ἀμάρτοι». Ν, 159 «Μηριόνης αὐτοῦ τιτύσκειτο δουρί». Δ, 100 «ὄστευσον Μενελάου». Μ, 254 «(θύελλα) ἰθὺς νηῶν κόνειν φέρον», Η, 584. Ρ, 233. Ἡρδ. 6, 95 «ἔχον (dirigebant) τὰς νῆας ἰθὺ τοῦ Ἑλλησπόντου». Πλ. Λυσ. 203, a «ἐπορευομένη ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου».

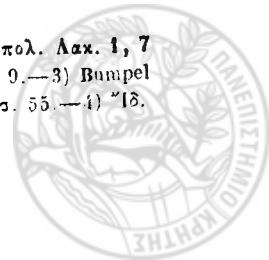
Σημ. 10. Τινὰ πῶν καταλεχθέντων ρημάτων συντάσσονται καὶ αἰτιατ. ὡς μεταβ. ἐπιμαίεσθαι συχνότ. αἰτιατ, Δ, 190 «ἐπιμ. ἔλκος» = ψηλαρᾶν τὸ ἔλ. 1, 441 «δῖων νῶτα» λ, 531 «ἐπιμ. ἕφεος κώπη» = λαμβάνειν. Ε, 748 «Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἴππους». Ὅμ. ἕμν. Ἐρμ. 108 «πυρρός δ' ἐπεμαίετο τέχνη» = ἐξηρεύνα, κατεμάθανε (ἄνευ λόγου ὁ Herm. u. Ilgen γράφουσι τέχνη) ὀρέγεσθαι = ἐπιτυγχάνειν, ἐκτείνειν, βάλλειν Π, 314 «ὄρ. σκίλος». Ψ, 805 «ὄρ. χροά» = ἐκτείνειν τὸ δέρμα. Ω, 506 «ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι;» = ἐκτείνειν. Εὐρ. Ὅρ. 303 «οἶτον τ' ὄρεξαι;» = ἐφίεσθαι μόνον μετὰ τοῦ τοῦτο Σοφ. Οἰδ. τ. 766 κατὰ τὰ §. 410, Α. 5. Τὸ Ξεν. Ἀγησ. 11, 14 εἶνε ἐφθαρμένον ἴδ. Breitenb. - τοξεύειν, ἀκοντίζειν = ῥίπτειν τὸ τόξ. ἀκόντ. κατὰ τινος π. χ. θηρίον, ἄνθρωπον Ξεν. Κύρ. 1. 2, 10. 6, 29· σὺν Ἡρδ. 1, 43. Πολλὰ τούτων συντάσσονται καὶ μετὰ προθέσ. π. χ. τὸ ὄρμα, ὄρμασθαι μετὰ τῶν, εἰς, πρὸς, ἐπὶ καὶ αἰτιατ. Τὰ τὸν σκοπόν, τὸ βάλλειν σημαίν. ρημ. ἐν τῷ πεζῷ· οἷον ἀκοντίζειν, τοξεύειν, βάλλειν μετὰ τῶν εἰς, ἐπὶ καὶ αἰτιατ.

5. Τὰ ρήματα τῆς προστελέσεως καὶ συντυχίας, ὅταν συνδέσται μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ἔννοια τῆς συμμετοχῆς, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τάσεως πρὸς ἀπόλαυσιν ἢ πρὸς συμμετοχὴν τινος· οἷον ἀντᾶρ ἐπ. ποιητ. κ. νεο. ἰων. ἀντιᾶρ ἐπ. ἀντιᾶζειν ποιητ. ὑπαντᾶρ ἐπ. ποιητ. ἀντιβολεῖν ἐπ. ποιητ. πελάζειν ποιητ. καὶ νεο. ἰων. πηλαιάζειν σπαν. (συνήθ. δοτικ.)· προσπελάζεσθαι Σοφ. Οἰδ. τ. 1100· ἐμπελάζεσθαι Σοφ. Τρ. 17· ἐργίλειν παρὰ μτγν. - Ἀρτίος ἐπ. ποιητ. νε. ἰων. ἐναντίος

ιδίχ ἐν αὐστηραῖς ἀντιθέσεσιν (ἐν γενικῇ ὁμῶς σημασ. μ. δοτ.)¹⁾. ἀντίπαλος ποιητ. σπανί. συνήθ. ὁμ. δοτ.· ἀντίστροφος (καὶ μ. δοτ.)· παραπλήσιος Πλ. σοφ. 217, b.—" Ἄρτα ἐπ., ἐνάρτα Υ, 67· ἀρτίον ἐπ., νε. ἰων., σπανίως ἐν τῷ ἀττικ. πεζῷ (μ. δοτ. 'Ἡρδ. 2, 34)· ἀρτία ἐπ. ποιητ. καὶ νε. ἰων.· ἀρτικρὶ(ς) ἐπ., ἀρτικρὸν καὶ καταρτικρὸν ἐνάρτιον, καταρτίον 'Ἡρδ.· οὕτω καὶ τὸ τοῦμπαλιον = τὸ ἐναντίον· πέλας ποιητ. κ. νε. ἰων. (καὶ μ. δοτ.)· πλῆσιον· ἐγγύς· ἀρχι ἐπ.· ἀρχοῦ ποιητ. καὶ νε. ἰων. Π, 423 «ἀρτήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος». Η, 158 «ἀρτῶν μάχης». Πίνδ. Ὀλ. 11, 42 «ἀλώσιος ἀρτάσαι». Σοφ. Ἄντ. 980 «ἄ δὲ σπέρμα (κίτικτ. κκτὰ τὰ §. 410, 6) μὲν ἀρχαιογόνων ἄρτασ' Ἐρεχθεῖδῶν». Ἡρδ. 2, 119 «ξεινίων ἤρτησε μεγάλων». 1, 114 «τῶν (= ὦν) ἀπὸ Κύρου ἤντησε». α, 25 «ἀρτίων ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης²⁾». Σοφ. Ἡλ. 869 «οὔτε τοῦ τάφου ἀρτιάσας οὔτε γόνων παρ' ἡμῶν». Φιλ. 748 «ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαρτήσας» = τυχῶν. Δ, 342 «μάχης ἀρτιβολῆσαι». δ, 547 τάφου. φ, 306 ἐπητύος. Ἡσδ. ἔργ. 782 γάμου. Πίνδ. Ο. 13, 29 «τῶν». Σοφ. Αἴ. 709 «πελάσαι νεῶν». Φιλ. 1327. Οἰδ. τ. 1100 «Πανός.. πελασθεῖσα» μ. σ. Schneidew. Τρ. 17 «ἐμπελασθῆναι κοίτης». Ξεν. Κύρ. 3. 2, 8 «ὡς δὲ μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων». Α, 219 «Ἀγαμέμνωνος ἀρτίος ἦλθεν». Ρ, 31. Εὐρ. Ὀρ. 1460 «γυναικὸς ἀρτίοι σταθέντες». Ἡρδ. 2, 34 «ἡ Αἴγυπτος τῆς ὄρεινῆς Κιλικίης μάλιστα κη ἀρτίη κέεται» (τοῦναντίον δὲ ἀμείως μετὰ τοῦτο «ἡ δὲ Σινώπη τῷ Ἴστρον ἐκδιδόντι ἐς θάλασσαν ἀρτίον κέεται» ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πρδγ. δ' Ἡρδ. θέλει νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν τῆς Αἰγύπτου διὰ τῶν Κιλικίων· ἡ Κιλικία εἶνε ὁ πλησιέστερος προσδιορισμὸς τῆς Αἰγύπτου· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡ ἐκβολὴ τοῦ Ἴστρου δηλοῦται ὡς τὸ συμμετέχον τῆς ὄλης ἐννοίας ἀντικείμενον³⁾, ἰδ. τὴν διδασκαλ. π. δοτικ.) Α, 214 «ἐνάρτιοι ἔσταν Ἀχαιῶν». Σοφ. Αἴ. 1285 «Ἐκτορος μόνος μόνου.. ἦλθ' ἐνάρτιος». Πλ. Εὐθύφρ. 5. d «τὸ ἀνόσιον αὖ τοῦ μὲν ὀσίου παντὸς ἐνάρτιον, αὐτὸ δὲ αὐτῷ ὁμοιον». Εὐρ. Ἀλκ. 922 «ὕμεναίων γόος ἀρτίπαλος». Πλ. πολ. 522, a «ἦν ἐκείνη γ' (δηλ. ἡ μουσικὴ) ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς»⁴⁾. Ρ, 29 «εἴ' κέ μιν ἄρτα στήρης». 69 «ἀρτίον ἐλθέμεναι Μενέλαιου». Ἡρδ. 3, 144 «κατενάρτιον τῆς ἀκροπόλεως ἐκατέχτο». Εὐρ. Ἰππ. 389 «τοῦμπαλιον πεσεῖν φρένων» = a sana mente discedere, bene eo cogitatis contraria probare» ἰδ. Valcken. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32. Ἡρδ. 6, 77 «ἀρχοῦ ἐρίνοντο τῆς Τίρυν-

1) Ἰδ. Bumper ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 297. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λακ. 1, 7 (5) σ. 55.—2) Πλεῖστα χωρὶς Ἰδ. Buttman Lexil. 1. σ. 9.—3) Bumpel ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 297. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λακ. 1, 7 (5) σ. 55.—4) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλάτ. Φίλητ. 57. b.

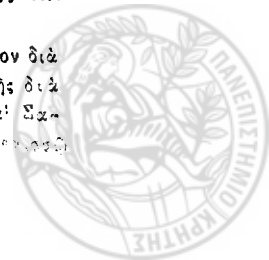
θος» 8, 39 «πέλας Κροσταλίας». 138. Σοφ. Ἦλ. 900 «τύμβου προσειρπον ἄσσον». Ξεν. Ἱέρ. 7, 4 «οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τοῦ θεοῦ ἐγγυτέρω δοκεῖ εἶναι ἢ ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη». Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 1109 «ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;» Δημ. 9, 27 «πλησιόν Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν». 8, 36 «ἀπαρτικρὸν τῆς Ἀττικῆς». Αἰσχλ. ἰκέτ. 383 «ἐγγύτατα γένους εἶναι» = εἶναι στενὸν συγγενῆ.

Σημ. 11 Ἐν τῇ ἀπλῇ σημασίᾳ τοῦ πλησιάζειν, ἐντυγχάνειν, συντυγχάνειν, συναντᾶν συντάσσονται τὰ καταλεχθέντα βήματα δοτικῆ. Καὶ ὅμως παρὰ Πινδ. Ἴο. 5, 14 «τοιαῖσιν ὄρχασι ἀντιάσαις» = *talium votorum compos factus*. Τινὰ τούτων συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μεταβατ. Α, 31 «ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν» συνεπτυγμένως = πλησιάζουσα εἰς τὴν ἐμὴν κλίνην παρασκευάζει αὐτήν. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 149 «ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσης» ἔνθα τὸ, πομπαῖς ἀντᾶν, ἀποτελεῖ τὴν μεταβατ. ἔννοιαν προπέμπειν, παρπέμπειν. Ἦρδ. 2, 141 «ἀντιάζων τὸν Ἀραβίων στρατὸν» (μ. σ. Baehrer) = προσβάλλων τ. στρ. τῶν Ἀρ. ἀντικρὸν ἱστάμενος. 4, 80.9, 7.1, 105 «σφέας ἀντιάσας δώροισι» = *donis excipiens*. Τραγ. *precibus adire*, Σοφ. ΑΥ. 492. Εὐρ. Ἄνδρ. 572. Πίνδ. Ν. 1, 67 «ὄσαν θεοί. Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζωσι» = *bellum inferunt*. Ἦρδ. 4, 121 «οἱ Σκόθασι ὑπηντίαζον τὴν Δαρείου στρατιήν». Πίνδ. Π. 5, 41 «ἐκόντι πρέπει νόφ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι». Πλ. Φίλ. 42, σ «ἐὰν τῆδε ἀπαντῶμεν ἡδονὰς καὶ λύπας». μ. σ. Stallb. Ἰδ. Lob. εἰς Σοφ. ΑΥ. 802 σ. 351. (Σοφ. Οἰδ. τ. 1134 «ἤμος τὸν Κιθαιρώνας τόπον. ἔπιπλησιαζον τῷδε ἀνδρὶ τρεῖς. ἐκμήνους χρόνους» τὸ πλησιάζειν συνεπτυγμένως θεθεμιένον = ἤμος εἰς τὸν Κιθ. τόπον (ἡ αἰτιατ. κατὰ τὰ §. 410, 4) ἐλθὼν ἐπλησ. κτλ). Περὶ τῶν, ἐναντίον, τοῦναντίον, ἐμπαλιν, τὸ ἐμπαλιν ἦ, ἦ, καὶ, Ἰδ. §. 542, 1 καὶ §. 423, Α. 18.

§. 417. Συνέχεια.

1. Αἱ ἔννοιαι τοῦ ποιεῖν, καὶ κατασκευάειν τί τινος ἢ ἔκ τινος. Κ, 562 «(χυνέην) βίου ποιητήν». Σ. 574 «αἰ δὲ ββές (αἰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) χρυσοῦ τετεύχαστο κασσιτέρου τε». τ, 226. Ἦρδ. 5, 62 «συγκειμένου σφι (*quum inter eos convenisset*) πωρίνου λίθου ποιεειν τὸν νηόν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν». 82 «χαλκοῦ ποιέονται τὰ ἀγάλματα». 2, 127 «ὑποδείμας τὸν πρῶτον δόμον λίθου Αἰθιοπικοῦ». 3, 9 «ραψάμενον τῶν ἄμοβοέων καὶ τῶν ἄλλων δερμάτων ὀχετόν» = *ex coriis*. 7, 34 «ἐγεφύρουν τὴν μὲν (δηλ. γεφύρην) λευκολίνου». 2, 138 «ἔστρωμένη ἐστὶ ὁδὸς λίθου». Θουκ. 4, 31 «ἔρυμα αὐτόθι ἦν λίθων λογάδην πεποιμηένον». Ξεν. Κύρ. 7, 5, 22 «φοίνικος αἰ θύρακι πεποιμηέναι». Διδ Υ, 185 «(τέμενος) καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀροῖρης» = *vinetis et arvis pulchre ornatum*.

Σημ. 1. Συχνότατα δηλοῦται ἡ ὕλη, ἐξ ἧς γίνεταί τι, σαφέστερον διὰ τῶν προσθέσεων ἐξ καὶ ἀπὸ (π. γ. Ἦρδ. 1, 194 7. 65), καὶ διὰ τῆς διὰ προσέτι μ. γεν. (συμνὸν παρὰ τοῖς στροφ. Ἰδ. λέξ. Passow 1. σ. 628 καὶ Σχολ. καλλασ. ἐν τῇ ἀρχῇ) ἢ καὶ διὰ τῆς ὑφ' ἑαυτῶν ἰσοπέδου, π. γ. Ἦρδ. 1, 190 σ. 600 σ. 601

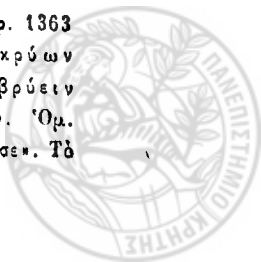

τε στεφθεῖται χλόα). Περί τῆς ἐπιθετικῆς γενικ. οἶον «τράπεζα ἀργυρίου», ἴδ. §. 414.

2. Αἱ ἔνονοι τῆς πλησμονῆς καὶ ἐνδείας ὡς πρὸς τι, κατὰ τὸ οἶον πλήθειν, πληροῦν, πιμπλάσαι, μεστοῦν, γόρειν ἐπικ., ἐπιστέφθεσθαι ἐπικ. μεσ. = πληροῦσθαι, μεστόν, πλήρη εἶναι, γέμειν, βρῖθειν ποιητ., στείρεσθαι ἐπ., κάσσειν, σάττειν, πλουτέιν, βρῦειν ποιητ., εὐπορεῖν· δεῖσθαι = ἀνάγκην, ἔνδεικν ἔχειν, ἐπὶ προσώπ. δὲ σημάξιν. καὶ παρχακλεῖν, προσ-, δεῖσθαι καὶ ἐπιδ- ἐπικ.· δεῖν, ἀπο-, ἐν-, προσ-, (περὶ τῶν δεῖ μέ, μοί τιος, γρή, χρεώ, ἴδ. §. 409 σημ. 5), σπαρίλειν, πέρεσθαι, γρήξειν, χρηΐζειν ἐπ. κ. νέο. ἰων. = ἔχειν χρεῖκν, ἀνάγκην τινός, ἐπὶ προσώπ. δὲ σημ. καὶ παρχακλεῖν· ἀπορεῖν, ἐλλείπειν, λείπεσθαι ποιητ., ἐπιλείπεσθαι Ψευδ. Πλ. ἐπιν. 278, α, χατέειν κ. χατίλειν ποιητ. καὶ ἰδίχ ἐπικ.. Πλέος, μεστός, πλούσιος «πολυκτῆμων βίου» Εὐρ. Ἰ. 581, δασὸς σπάν., ἄπληστος, τὰ ποιητ. κατηγεφῆς = κεκαλυμμένος, πλήρης, ἔμπλεως (Ἀνκρ. ἀποσπ. 135 Bergk. «τράπεζα κατηγεφῆς παντοίων ἀγαθῶν»), ἀγρευός, ἐπιστεφῆς ἐπ. = ἔμπλεως, πολυστεφῆς, περιστεφῆς, φιλόδωρος = ἐλευθέριος, μεγαλοδωρος π. χ. εὐμενεῖς Πλ. συμπ. 197, d, ἄτος ἐπ., ἀκόρητος ποιητ., ἀκτῆμων (χρυσοῖο 1, 126), πένης, ἀδεής, ἐνδεής, ἐπιδεής, εὖνις ποιητ. λείος (ε, 443, «χῶρος λεῖ. πετράων» = χῶρ. ἀνευ λίθων), νῆστις (βορᾶς Εὐρ. Ἰφ. τ. 973). 1, 224 «πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας». ι, 219 «ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀργῶν. ἡδ' ἐρίφων». Α, 148 «κρητῆρας ἐπεστέφατο ποτοῖο». σ, 22 «στῆθος καὶ χεῖλες φύρσω αἵματος». ζ, 192 «οὐτ' οὖν ἐσθῆτος δεινῆσαι οὔτε τεῦ ἄλλου». Ε, 636 «πολὸν κείων ἐπιδευέσαι» = πολὺ ἐκείων ὑπολείπεσται. Μετὰ διπλῆς γενικ. Ω, 385 «οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπεδευέτ' Ἀγαιῶν» = κατ' οὐδὲν ἦτο κατώτερος τῶν Ἀγ. ἐν τῇ μάχῃ. γ, 48 «πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι». Ἡσδ. ἀσπ. 290 «βριθόμενα σταχύων». Σοφ. Οἶδ. κ. 16 «χῶρος βρῦων δάφνης, ἐλάιας, ἀμπέλου». Αἰσχλ. Ἄγ. 645 «ἐρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀγαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων» (μετὰ γενικ. καὶ δοτ. συχρὸν πρὸς μτγν., ἴδ. Lob. εἰς Σοφ. Αἶ. 716 σ. 332, 2), ὡς *florere frugum* Lucret. I, 256. Ξεν. συμπ. 4, 64 «σεσαγμέρος πλούτου τὴν ψυχὴν ἔσομικι». οἰκ. 8, 8' ἀνάβ. 4. 6, 27 «κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας». Πλ. Λυσ. 206, α «οἱ κολοί, ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐπαινῆ καὶ αὔξει, φρονήματος ἐμπίλλεται καὶ μεγαλοφυχίης». ἀπολ. 26, d «τὰ Ἀναξάγορου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων». Ξεν. π. πόρ. 6, 1 «τροφῆς εὐπορεῖν». Δημ. 18, 27 «πολλῶν μὲν χρημάτων, πολλῶν δὲ στρατιωτῶν ἐμπορήσας». Πλ. πολ. 557, d «ἀπορεῖν παρχδειγματῶν» μ. σ. Stallb. Ἰσοκρ. 8, 17 «ἀπορ. ἀποκρίσεως». Πλ. πολ. 521, α «ἄρξουσιν οἱ τῶ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαί-

μονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμψρονος». Ξεν. Ἱέρ. 10, 1 «φιλίαν κτησάμενος ἀρχῶν οὐδὲν ἔτι δεήσεται δορυφόρων». Κύρ. 2. 2, 26 «οἶκος ἐνδεόμενος οἰκητῶν ἤττον σφάλλεται ἢ ὑπὸ ἀδίκων ταραττόμενος». Ἱέρ. 1, 14 «τοῦ ἠδίστου ἀκροάματος, ἐπαίνου, οὔποτε σπανίζετε». Αἰσχλ. Εὐμ. 409 «τῶν σοφῶν οὐ πένη». Σ, 100 «ἐμεῖο δὲ δῆσεν (= ἐδέησεν) ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι» = ἔλαβεν ἀνάγκην ἐμοῦ, ἵνα ἀποκρούσῃ τὸ κακόν. Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 90 «λύπης τι προσδεῖς;» Ἐν τῷ πεζῷ προσωπικόν, δέω πολλοῦ, ὀλίγον, τοσοῦτου μετ' ἀπαρεμφ., καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ. Πλ. Φαίδρ. 228, α «πολλοῦ γε δέω» ἔνθα ἐνοητέον ἐκ τῶν προηγουμ. τὸ οἶσθαι Ἄλλως σπανίως ἐν τῷ πεζῷ προσωπικόν. Πλ. πολιτικ. 277, δ «παράδειγματος αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε». Ἀποδέω ὀλίγον, τοσοῦτον, πλεῖστον μ. γεν. παρὰ τοῖς μτγν. Ψευδ. Πλ. ἀξ. 366, α «τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν». 372 «τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον». Μεθ' ἀπλῆς γενικ. 369, δ «ταῦτα τῆς ἀληθείας ἀποδεῖ» τῆς ἐγκρίτου ἀρχαιότητος ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν οἷον «ἐνὸς ἀποδέοντα πεντήκοντα ἔτη», ἰδ. §. 185, 5. Τὸ δεῖσθαι μετὰ γενικ. προσώπ. καὶ γενικ. πρῶγμ. Ἦρδ. 5, 40 «γυναικὸς μεν τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμεθά σευ τῆς ἐξέσιος» = non petimus a te dimissionem uxoris tuae». Ξεν. Κύρ. 8. 3, 19 «δεόμενοι Κύρου ἄλλος ἄλλης πράξεως» = ἄλλος δι' ἄλλο τὸν Κύρον παρκαλῶν. (Περὶ τῆς τοῦ δεῖσθαι μετ' αἰτιατ. ἀντωνυμίας οἷον εἶ τι δέοιτο, ἃ δέομαι, ἃ ὑμῶν δέομαι = quae a vobis peto, ἰδ. §. 410, σημ. 5). Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22 «εἰκὸς πλείονα προκνύτειν, ὧν χρῆζομεν». Ἦρδ. 5, 19 «ἐγὼ σευ χρηζῶ μὴδὲν νοσχμῶσαι». ἰδ. 65. Μετὰ γενικ. προσώπ. καὶ γενικ. πρῶγμ. 7, 53 «τῶνδ' ἐγὼ ὑμέων χρηζῶν συνέλεξα» = haec a vobis petens. Θουκ. 1, 80 «πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν». Ψευδ. Πλ. Θεαγ. 123, α «ἔτι οὖν οἶε τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν». Δημ. 18, 302 «ὧν δ' ἐρέλειπε τῇ πόλει, ταῦτα προσθεῖναι (χρῆν)» μ. σ. Dis-en. α, 165 «ἀφραιότεροι χρυσοῦ τε ἐσθῆτός τε». β, 431 «ἐπιστεφῆς οἴνου». Σοφ. Οἰδ. τ. 83 «πολυστεφῆς δάφνης». Ἠλ. 895 «περιστεφῆς ἀνθέων». Εὐρ. Ἰ. 581 «πολυκτῆμων βίου». Ξεν. 3. 1, 3 «διαθεόντων καὶ ἐλαυνόντων τὸ πεδίον μεστόν». Δημ. 18, 217 «χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἡ πόλις ἦν μεστή». Ξεν. ἀν. 1. 2, 7 «παράδεισος ἀγρίων θηρίων πλήρης». 22 «πεδίον δένδρων παντοδαπῶν σίμπλεων». 2. 4, 14 «δασὺς δένδρων». Πλ. πολ. 381, ε «οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι».

Σημ. 2. Ἀντὶ τῆς γενικῆς ἐνίοτε τίθεται ἡ δοτ. ὀργανική. Εὐρ. Ὀρ. 1363 «δακρύοισι γάρ Ἑλλάδ' ἄπασαν ἐπλησε» (καὶ τοῦναντίον 368 «δακρύων δ' ἐπλησεν ἐμέ»). Αἰσχλ. ἐπτ. 446 «πνεύμασι πληρούμενοι». Τὰ βρούειν καὶ βρῖθειν συχνότερον δοτ. π. χ. Αἰσχλ. Ἀγ. 163 «ὀράσει βρούων». Ὀμ. Ἕμν. Δημ. 472 «πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρετα χθῶν ἔβρισε». Τὸ

πλήρης σπαν. δοτ. Εὐρ. Βάχ. 18 «μιγάσιν Ἑλλησι πλήρεις πόλεις». Σπαν. καὶ τὸ ἀφνειὸς. Θεόφρ. 24, 106 «μεγάλαις ἀφνειοῖς ἀρούραις». (Ἡσδ. ἔργ. 455 «ἀνὴρ φρένας ἀφνειός» κατὰ τὰ ἐν §. 410, 6.). Τὸ δ' αὖς; σχεδ. πάντοτε δοτ. - Τὸ δεῖσθαι αἰτιατ. Θουκ. 5, 36 «τὸ Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς, ὅπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίους» μ. σ. Porp. Ξεν. ἀν. 7, 7, 14 «δεδέθηται ὕμᾱ; (κατὰ τ. καλλ. κώδ.) ἡ στρατιὰ συναρπάξει τὸν μισθόν», ἐνθα ὁμως τὸ δεδῆλται ἠδύνατο νὰ ληρῆ καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ οὕτω «δεδ. ἢ στρ. ὕμᾱ; συναρ. τὸν μισθ.» αἰτιατ. πράγμ. Θουκ. 1, 32 «ξύφορα δέονται». Τὸ πρῶτον σὺν γενικ. καὶ εἶτα αἰτ. Β, 229. 232 «ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδευέαι. ἢ ἔτι γυναῖκα νέην» ἴδ. Lob. εἰς Σοφ. Αἴ. 716 σ. 332. — Τὸ ἀπορεῖν μ. αἰτ. δηλοῖ, εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ, δυσχερεῖς τινός, δὲν εἰξεύρω τι νὰ πράξω ὡς πρός τι, κατὰ τὰ ἐν §. 410, 6. Ἡρδ. 3, 4 «ἀπορέοντι τὴν ἑλασιν». 4, 179 ἴδ. Bloomf. εἰς Θουκ. 5, 40 μ. δοτ. δὲ δηλοῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπορίας. Ξεν. ἀν. 1, 3, 8. Ἰσοκρ. 4, 117 μ. σ. Bremi.

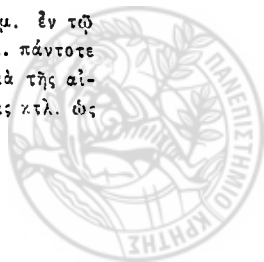
3. Τὰ ἀπολαυστικά, τὰ τοῦ φαγητοῦ, ποτοῦ, καὶ κόρου σημαντ. ὄλον ἀπολαύειν, ὀνίρασθαι σχεδ. μόνον ποιητ., ὠφελεῖν καὶ -εἶσθαι σποραδικόν, εὖ πράσσειν καὶ εὖ πάσχειν ποιητ. = ἀπολαύειν μ. γεν., ἐσθλεῖν, φαγεῖν, πατεῖσθαι ἐπικ. ποιητ. κ. νε. ἰων., εὐχαρῆσθαι, ἐστιᾶν σπῆν., τέρπεσθαι ἐπ., γάνυσθαι Εὐρ. Κύκ. 504 πίνειν, γένειν, γένεσθαι, κορεννύναι σπῆν. Σοφ. Φιλ. 1156, συνήθ. δοτ., κορεννύσθαι ποιητ. κ. μτγν. πῆζ., ἀμεναι ἐπικ., = χορτάνειν, ἀσασθαι ἐπ., ἀρέσασθαι Ἡσδ. ἀσπ. 255, ἐμφορεῖσθαι Ἡρδ. 1, 55. μ. σ. Baehr, καὶ παρ. τ. μτγν. Τὰ ἐπίθετα ἀγευστος, ἀπαστος ἐπ., ἄτος ἐπ. = insatiabilis, ἀρόρητος Δημ. 18, 141. 19, 315. Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 11 «ἀπολαύειν πάντων τῶν ἀγαθῶν». Ἰσοκρ. 4, 2 «ἐνός δ' ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος ἀπαντες ἂν ἀπολαύσαιεν οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῆς ἐκείνου διανοίας». Κατὰ τὸ ἀπολαύειν δ' Ἀντιφ. 5, 17 «ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου» μ. σ. Maetzner. Πλούτ. ἡθ. σ. 91, e «οὐ μετρίων ἂν τις ὠφελοῖτο τῶν παθῶν τούτων» (ἴδ. λεξ. Passow καὶ Σκκελ.), ἀντὶ τῆς συνήθ. συντᾶξ. ὠφελεῖσθαι ἀπὸ ἢ ἔκ τινος. Σοφ. Οἰδ. κ. 436 «οὐδέεις ἔρωτος τοῦδ' ἐφρίνετ' ὠφελῶν» = ἀπολαύειν ποιῶν. Εὖ πράσσειν τινός = ἀπολαύειν. Σοφ. Οἰδ. τ. 1006 «ὅπως σου πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πρᾶξαιμί τι». Οἰδ. κ. 391 «τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πρᾶξαιεν ἂν;» μ. σ. Schneidew, καὶ εὖ πάσχειν τινός. Πίνδ. Ν. 1, 32 «ἐόντων εὖ παθεῖν» = praesentibus frui. Θεόγν. 1009 «τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν». 722. τ. 68 «δαίτιδς ὄνησο». Εὐρ. Μ. 1348 «οὔτε λέκτρων νεογᾶμων ὄνησομαι». Ἄρφ. θεσμ. 469 «οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων . . μισῶ τὸν ἄνδρα» = οὕτω νὰ χαιρῶ τὰ τέκνα μου. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πῆζ. Δημ. 28, 20 «οὕτως ὀναίσθε τούτων (τῶν παιδῶν κτλ.), μὴ περιδιδῆτέ με» Ὀνίρασθαι τι τινος = fructum percipere ex al. Π, 31 «τί σευ ἄλλος ὀρήσεται;» Σοφ. Τρ. 570 «τόσονδ' ὄνηση τῶν ἐμῶν . . πορθμῶν», ἴδ. σημ. 4. Ἐσθλεῖν κρεῶν. ι, 102 «λωτοῦ φαγῶν». α, 124 «δείπνου

πασσόμενος». Ἡρδ. 2, 47 «πατέονται τῶν κρεῶν», 1, 73. 2, 37 «ἰχθύων οὐ σφι ἕξεισι πάσασθαι». Πλ. πολ. 352, b «εὐωχοῦ τοῦ λόγου» = *fruere sermone*. Καὶ ἐνεργ. Θεόφρ. χαρ. κεφ. 8 «δοκῶ μοί σε εὐωχῆσαι κκινῶν λόγων» ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. ἴδ. Casaub. ap. Ast. σ. 102. Οὕτω Πλ. Φαίδρ. 227, b «τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἰσία» πολ. 571, d, ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. 1, 705 «τεταρπύμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνου». Λ, 780 «ἐπεὶ τάρπημεν ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος». Πίνειν οἴνου. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «τί δὴ οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου;» Πλ. συμπ. 203, b «μεθυθεῖς τοῦ νέκταρος» = μεθ. ἀπὸ νέκτ. Πλ. νόμ. 634, a «ἐπιτηδεύματα γέοντα (δηλ. τοὺς ἀνθρώπους) τῶν ἡδονῶν». πολ. 582, c «τῆς τοῦ ὄντος θεᾶς ἀδύνατον ἄλλω γεγεῖσθαι πλήν τῷ φιλοσόφῳ». Λ, 562 «ἐκορέσσατο φορβῆς». Ε, 289 «αἷμα-τος ἄσαι Ἄρηα». 1, 489. Γ, 307 «μὴ με πρὶν σίτιοιο κε-λαύετε μηδὲ ποτῆτος ἀσασθαι φίλον ἦτορ».

Σημ. 3. Τὸ καρποῦσθαι συντάσσ. σχεδ. πάντοτε αἰτ. Καὶ τῶν ῥηθέντων δὲ ῥήμ. τινὰ συντάσσ. αἰτιατ. ὡς μεταβατικά (ἴδ. καὶ τὴν γερμ. τῶν τοιοῦτ. σύνταξ. οἶον *des Weines* κ. *Wein trinken*, κτλ. §. 415, 2), ἰδίᾳ δὲ ἔαν ἡ ὕλη πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τὸ σύνθετος μέσον τῆς τροφῆς Μ, 319 «ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἴνον τ' ἕξαι-τον μελιηδέα». κ, 101 «ἄνδρες σίτον ἔδοντες». 1, 347 «Κύκλωψ τῆ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγεις ἀνδρόμεα κρέα». Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28 «ὅστις ἀφιτοσιτεῖ ὕδατι μεμιγμένην αἶν τὴν μᾶζαν ἐσθίει, καὶ ὅστις ἀρτυσιτεῖ, ὕδατι δεδουμέ-νον τὸν ἄρτον. . . μετὰ δὲ τὸν σίτον ἔαν οἶνον ἐπιπίνωμεν, οὐδὲν μετὸν ἔ-χουσα ἡ ψυχὴ ἀναπαύσεται» καὶ 1. 3, 6 «κρέα γε εὐωχοῦ» = τρῶγε ἄφθονα κρέ. Πλ. συμπ. 176, c «πολὺν πίνειν οἶνον». Τὸ ἐκ πίνειν ἐκλαμβάνεται φυσικὰ πάντοτε μεταβ., ὡς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, οὕτω καὶ τὸ ἐσθίειν ὑπὸ τὴν τροπ. σημ. = κατατρώγειν· οἶον Ψ, 182 «τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει», Ἄρφ. σφ. 287 «μηδ' οὕτως σεαυτὸν ἔσθειε». Διὸ καὶ παθ. δ, 313 «ἰσθίεται μοι οἴ-κος». Σοφ. Οἶδ. κ. 1042 «ἴναιο, ἤθεσῶ, τοῦ τε γενναίου χάριν καὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐνδίκου προμηθείας» = *macte virtute tua*. Ὡς λέγεται μετέχειν μέρος τινὸς ἢ τί τινὸς (§. 416, Α' 1), οὕτω καὶ Ἰσοκρ. 13, 11 «αἰδ' ἀν' ἐλάχι-στον μέρος ἀπελαύσαμεν αὐτῆς». Θουκ. 2, 53 «τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι» 1).

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ ποίητ. ὀνίνασθαί τινός τι = *fructum percipere ex al.*, ἐν τῷ πεζ. λέγεται ἀπὸ τινος. Πλ. Χαρχ. 175, e «μηδὲν ὀνήσει ἀπὸ ταύ-της τῆς σωφροσύνης». Ἐν ὁμοίᾳ σημασίᾳ πολλάκις συντάσσεται τὸ ἀπο-λαύειν· οὕτως ἀπολ. τινός τι, πολλάκις ὅμως καὶ εἰρωνικῶς ἐπὶ βλάβης. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2 «οὐ δέ μοι δοκεῖς τάναντία τῆς σοφίας ἀπολελαυκέ-ναι». 4. 3, 10. Μετὰ αἰτιατ. οὐδετ. ἐπιθ. Πλ. Φαίδρ. 255, e «ἀξιοί ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαῦσαι». Ἰσοκρ. 8, 81 «δέδοικα, μὴ πειρώμενος

1) Σημ. Μεταφρ. Τὰ τοῦ φαγητοῦ ποτοῦ καὶ ἀπολαυστικά ῥήμ. ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμ. ἐκλαμβάνονται, ὡς γνωστὸν, μεταβ. διὸ καὶ αἰτι. πάντοτε συντάσσονται· τὰ δὲ τοῦ χορτασμοῦ καὶ τὰ θουραντικά ἐκφέρ. διὰ τῆς αἰ-τιατ. καὶ τῆς προθέσ. ἀπὸ· οἶον ἐχόρτασα ἀπὸ κρασί, νερόν, κρέας· κτλ. ὡς καὶ ἡ ἀρχαί. ἐνίστε, πλην ἢ ἀπὸ μ. γεν.

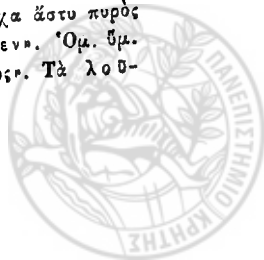

δρᾶ; εὐεργετῆν αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαῦρον». Λέγεται ὁμοῦς καὶ ἀπολαύειν τι ἀπό, παρά τινος. Πλ. Εὐθόδ. 299, α «πόλλ' ἔγαθὰ ἀπό τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατήρ». Ξεν. συμπ. 3, 3 «ἦδιστ' ἀν ἀπολαύοιμι παρὰ Καλλίου τὴν ὑπόσχεσιν». "Ἐπειτα καὶ ἀπολαύειν τινὸς ἀπό ἢ ἐκ τινος. Πλ. Φαίδρ. 255, d «ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκῶς» = qui ex alio Ippitudinem sibi contraxit. πολ. 395, c «ἴνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν» = ne ex imitatione (sc. rerum turpium), τὸ εἶναι = sibi contrahant, h. e. id sibi contrahant, ut ipsi turpes evadant, Ψ. Schneider ἐν τῷ χωρ. Καὶ τέλος; Πλ. πολ. 606, b «ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπό τῶν ἄλλοτριῶν εἰς τὰ οἰκεία», ἔθθα ἢ ἀπό κείται ἔνεκεν τῆς ἀντιθέσεως = πρέπει ἀπό τῶν ξένων νὰ ὑποστῶσι βλάβην τῶν ἰδίων.

4. Τὰ ὀσφραγτικά* οἶον ὄζειν, πρεῖν, προσβάλλειν* (ταῦτα, ὡς γνωστόν, τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐκφέρει ἀναλύον τὴν γενικ. διὰ τῆς ἀπό καὶ αἰτιατ., ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχ. πλήν ἢ ἀπό μ. γεν.) Αἰσχλ. Ἀγ. 1283 «τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφροστίων». Ἀρρ. νεφ. 50 «ἐγὼ ὄζων τρυγός, τρσιχῆς, ἐρίων περιουσίας, ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου» κτλ. Ἀνακρ. 28, 9 «μύρου πρεῖν». Ἀνθ. 11, 240 «πνεῦν τράχου». Ἀρρ. βζτ. 341 «ὡς ἡδὺ μοι προσέπνευσε χοιρειῶν κρεῶν». Ἀχ. 190 «ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νέων». Θεούρ. 1, 27 «κισσύβιον. . ἔτι γλυφάχοιο ποτόσδοον». 7, 143 «πάντ' ὄσθεν θέρεος μάλα πίονος, ὄσδε δ' ὀπώρης». 29, 19 «ἀνδρῶν τῶν ὑπερηγορέων δοκέεις πνέειν». Αἰλ. ποικ. ἰστ. 14, 27 «κρέα πάμπολα ὀπτὰ κνίσεως προσβάλλορτα». Δύναται δὲ νὰ προστεθῇ καὶ ἐτέρη γενικὴ δηλοῦσα τὸ ἀντικείμενον, ἐξ οὗ ἢ ὁσμῆ, πνοή (εἰ καὶ τότε τίθεται συνήθ. καὶ ἢ ἀπό* οἶον Ἡρόδ. 3, 23 «ὄζειν ἀπ' αὐτῆς (τῆς κρίνης) ὡσεὶ ἴων»). Ἀρρ. ἐκκ. 524 «τῆς κεφαλῆς ὄζων μύρου»¹). Οὕτως Ἀνακρ. 9, 3 «πόθεν μύρων πνέεις;» Ἀρρ. Π. 180 «πόθεν βροτοῦ με προσέβαλλε;» = πόθεν μὲ προσέβ. ὁσμῆ ἀπό θνητοῦ;

Σημ. 5. Γενικῆ ἐπ' ἴσης συντάσσονται, μάλιστα ἐν τῇ ποιήσει, ἐκτὸς τῶν βηθέντων βῆμ. καὶ πολλὰ ἄλλα τὴν ὕλην δηλοῦντα βῆμ. Ἀφρονος δὲ τοιούτων παραδειγμ. εἶνε ἰδίᾳ ἢ ἐπικ. γλώσσα, ἣτις ἔνεκα τούτου ἔχει μεγάλην χάριν, ἣ; στερεῖται βαθμῆδόν κατ' ὀλίγον ἢ μεταγενεστέρα γλώσσα κριτικὴ μᾶλλον, ἄτε ἰνὸρῶσα λογικώτερόν πως; εἰς τὰ ἐαυτῆς οὐσιαστικά τὴν εἰς ἐνότητα μίαν πρότερον ἐν ζωῆσιν ἀντιλήψει ὀποληθεῖσαν τῶν βημάτων σχέσιν, καὶ μεταχειριζομένη ἀντὶ τῆς γεν. τὴν δοτικὴν ὀργανικ. ε, 72 «λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίγου θήλειον». γ, 408 «ἰποστίλθοντες ἀλείφατος». Πλ. Φαίδ. 113, α «λίμνην ζέουσαν ὕδατος καὶ πηλοῦ». Ἡρόδ. 4, 205 «ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε» = scatuit vermibus. Πλ. Φαίδρ. 230, b «ἢ πηγὴ βρεῖ ψυχροῦ ὕδατος». Τὰ ἐμπρησιν σημαίν. βῆμ. ι, 242 «αὐτὰς δ' ἐμπρησιν μαλεροῦ πυρός». Π, 81 «μὴ δὴ πυρὸς αἰθουμένοιο νῆας ἐνεπρήσωσι». ρ, 22 «ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω». Ζ, 331 «ἀλλ' ἀνα, μὴ τάχα ἄστου πυρὸς δηλοιο θέρηται». Α, 667. Η, 410 «(νέκυας) πυρὸς μειλισέμεν». Ὀμ. ὕμ. Ἀρτ. 9, 3 «ἴππους ἄρρασα (= ποτίσασα) βαθυσχοίνοιο Μέλτης». Τὰ λοῦ-

1) Ψ. Bergk reliq. comocd. Att. antiqu. σ. 325.

σιν καὶ νίψιν σημαίν. ῥήμ. Ε, 6 «λελουμένος Ὡκεανοῦ». Ζ, 508 «λούεσθαι ἐυβρέτες ποταμοῦ». 6, 261 «χειρας νιψάμενος πολιῆς ἀλόε». Οὕτω καὶ τὰ 1, 214 «πάσσε δ' ἀλόε». «Καταπάσσειν» Ἄρφ. Ἰππ. 99. Πλ. Λυσ. 210, α «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρα;».

5. Τὰ αἰσθητικὴν καὶ πνευματικὴν ἀντίληψιν δηλοῦντα ῥήμ. ὄιον ἀκούω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθ. ὄιον ἕπακ- (συνηθέστ. μ. δοτ.), ἕπακ-κατακ-, ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα ἐπήκοος, συνήκοος ἀκροῦσθαι κλιθεὶς ἐπ. ποιητ. αἰεὶ ἐπ. ποιητ. αἰσθάνεσθαι πυνθάνεσθαι ὀσφραίνεσθαι συνιέναι (= ἐννοεῖν) κ.τ.λ. ἴδ. σημ. 6. Πλ. πολ. 450, β «λόγων ἀκουσομένων». Πρωτ. 314, β «ἴωμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8 «ὅπως τῆς δίκης ἀκούσης». Ἡρδ. 5, 106 «βουλευμάτων ἑπακούειν». Πλ. Πρωτ. 330, ε «ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα;» Ἄρφ. σφ. 319 «ὑμῶν ὑπακούων». νεφ. 263 «τῆς εὐχῆς ὑπακούειν» ἴδ. τ. Σημ. Αἰσχλ. χοηφ. 974 «τῶνδε ἐπήκοοι κακῶν» = ἀκροῦνται τ. τ. κ. Πλ. πολ. 499, α «λόγων κακῶν ἐπήκοοι γεγόνασιν» (ἀλλὰ καὶ δοτ. Πλ. Φιλ. 25, β «ἄν πέρ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν»). νόμ. 711, ε «οἱ ξινηκοὶ τῶν λόγων». Ἰσοκρ. 14, 6 «δεόμεθ' οὖν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκροῦσασθαι τῶν λεγομένων». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «οὐκ ἀκροώμενοι δὲ τοῦ ἄδοντος ὠμνύετε ἄριστα ἄδειν». Δημ. 18, 2 «τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσασθαι». Α, 37 «κλιθεὶς μευ». Π, 76 «οὐδέ πω Ἀτρεΐδω ὅπως ἔκλυον ἀυδῆσαντος» = τῆς φωνῆς τοῦ λέγ. Ἄτρ. ἤκου' ὡς Χ, 451 «ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον». κ, 311 «θεὰ δέ μευ ἔκλυεν ἀυδῆς» μετὰ δύο γενικ. = e me autivit vocem. μ, 271. Εὐρ. Βάκ. 576 «κλιετ' ἐμαῖς κλιετ' ἀυδῆς». Συχνότερον ὁμως τὸ κλιεῖν μετ' αἰτιατ. πράγμ. Σοφ. Αἶ. 1161 «αἰσχιστον κλιεῖν ἀνδρὸς ματαίου φλαυρ' ἔπη μυθουμένου». Ἐν Ἀντιγ. ὁμως 1182 «κλιουσα παιδὸς» = ἀκούουσα περὶ τοῦ παιδ., ὡς Οἶδ. κ. 307. ι, 401 «οἱ δὲ βοῆς αἰοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος». Ξεν. συμπ. 1, 16 «ὡς ἦρθετο τοῦ γέλωτος». ἔλλ. 4. 4, 4 «τῆς κραυγῆς ἦσθάρετο». ἀν. 1. 1, 8 «βασιλεὺς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς οὐκ ἦσθάρετο». Ρ, 686 «ἄγε δεῦρο., ὄφρα πύθηναι λυγρῆς ἀγγελίης». Αἰσχλ. χοηφ. 835 «πυνθάνου δὲ τῶν ξένων». Ἡρδ. 1, 80 «ὡς ὀσφραντο τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἵπποι καὶ εἶδον αὐτὰς, ὀπίσω ἀνέστρεφον». Ξεν. κυν. 4, 6. Β, 26 «νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα». Α, 273 «καὶ μὲν μευ βουλέων ξένιοι πείθοντό τε μύθω». Ἡρδ. 1; 47 «καὶ κωφοῦ συνήμι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω». Θουκ' 1, 3 «ὄσοι ἀλλήλων συνίεσαν». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ συνίεσθαι παρ' Ὀμ. δ, 76 «τοῦ δ' ἀγορευόντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος».

Σημ. 6. Τὰ ἀκούειν ὑπακούειν κατακούειν ἐκ τῆ σημασίᾳ τοῦ προσέχειν εἰς τινα, ὑπακούειν εἰς τινα, συμφωνεῖν μετὰ τινος συντάσσονται καὶ γενικῇ ἀντὶ δοτ., τὸ ἀκούειν μάλιστα πάντοτε (Π, 515 ἰδύνασαι... ἀκούειν ἀνέρι κηδομένω) = ἀκρόασιν, προσοχὴν διδόναι, ἐνθα ἡ δοτ. κείται

κατ' ἀναλογίαν τῶν βοθητικ. ῥημ. διὸ βοηθῶ ἀκούω), σπανιώτερον τὸ ἀκροᾶσθαι, πολλὰκις ὁμοῦ τὰ ὑπακούειν, κατακούειν, συνήθη τὰ κλύειν ποιητ. καὶ ἀνηκουστῆν, ἀναλόγως δὲ τούτων καὶ τὸ πείθεσθαι, εἰ καὶ συχνώτερον δοτ. (ἔπ. ἀπειθεῖν μόνον ἐν ὕμν. Δημ. 448, καὶ ἀπειθεῖν Ξεν. Κύρ. 4.4, 19). οὕτω καὶ τὰ, κατήκοος, ὑπήκοος, ἐπήκοος (σπανιῶτ. δοτ.), ἀνήκοος, ἀπιστος φίλων Αἰσχλ. ἔπτ. 857 = inobediens (δοτ. ὁμοῦς ἐν 1021). Ο, 199 «οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη». 236 «οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων». Π, 676. Οὕτω καὶ νηκουστῆν Υ, 14. η, 11 «θεοῦ δ' ὤ; δῆμος ἀκουεν». Αἰσχλ. Προμ. 40 «ἀνηκουστῆν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς;» Σοφ. Ἦλκ. 340 «τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα». Εὐρ. Ὀρ. 436 «οὔτοι μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῶν κλύει» (quibus obedit). Ἰρ. αὐλ. 726. «πειθεσθαι γὰρ εἰθισμαὶ σέθεν». Ἐν τῷ πεζῷ Ἡρόδ. 3,61 «Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα (ἐστὶ), ἀλλ' οὐ Καμβύσεω». 62 «προαγορεύει ἡμῖν Σμέρδιος βασιλῆος ἀκούειν». 101 «Δαρείου βασιλῆος οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν». 1,126 «νῦν ὧν ἔμεο πειθόμενοι γίνεσθε ἑλεύθεροι» μ.σ. Schwigh 6,12 «μὴ πειθόμεθα αὐτοῦ» Ξεν. Κύρ. 8.3,6 «ὅπως δ' ἂν ἤδιον παραγγέλλοντός σου ἀκούωσι». Θουκ. 3, 27 «ἤκρωοντο ἔτι τῶν ἀρχόντων». 4, 56 «Ἀθηναίων ὑπακούοντες» = Atheniensium imperio subjecti. 5, 84 «οἱ Μήλιοι τῶν Ἀθηναίων οὐκ ἤθειλον ὑπακούειν». 2, 62. 6,71. Ξεν. οἰκ. 14, 3 «ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας». Κύρ. 8. 1,4 «τῶν πολεμίων ὑπακούειν». Πλ. κόμ. 708, d «ὑπακούσαι νόμων». Θεαίτ. 162, d «τῆς δημηγορίας ὑπακούεις». Γοργ. 488, c «δαί ἀκροᾶσθαι τοῦ ἰσχυροτέρου τοὺς ἀσθενεστέρους». Θουκ. 7, 73 «σφῶν πείθεσθαι». Ξεν. Κύρ 4. 5,19 «ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν, φοδοῦμενοι δὲ, πῶς χρὴ ἀπειλοῦντι ὑπακούσαι». ἔθνα ἐκ τῆς ἀντιθέσεως βλέπει τις, ὅτι τὸ καλοῦντος δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῆ ὡς γενικ. ἀπόλυτος. Δημ. 1, 23 «ἀθήεις τοῦ κατακούειν τινὸς εἰσι». Ἰπήκοός τινος Ἡρόδ. 1, 102 οὕτω παρ' αὐτῷ πάντοτε. Θουκ. 4, 79. Ξεν. Κύρ. 4. 2,1 κτλ. Ἀνήκοός τινος Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 31. 4. 7, 5. Πλ. πολ. 440, d κτλ. Κατήκοός τινος Ἡρόδ. 1, 72 κτλ. Πλ. Μενέξ. 71, e «τοῦ ἀνδρὸς». Τίμ. 70, a «τοῦ λόγου». (Πλ. νόμ. 632, b «τοῖς εὐπειθέσι τῶν νόμων». πρέπει ὁμοῦς νὰ ἀρθῆ ἡ ἀμφιβολία, διότι ἄλλως συντάσσεται συνήθως δοτικ. ὡς καὶ τὸ παρὰ τῷ ἴδίῳ ἐν τῷ νόμ. 715, c «νόμοις εὐπειθέστατος»).

Σημ. 7. Τὰ ῥηθέντα ῥήματα συντάσσονται ὡς ἑξῆς,

a) Γενικῆ μόνον πράγμ. οἷον ἀκούω, αἰσθάνομαι κραυγῆς κ.τ.λ.

b) Γενικῆ μόνον προσώπου· τὸ ἀκούω μετὰ γενικ. προσ. σημαίνει·

a) ἀκούω τινά· b) μανθάνω, ἀκούω παρὰ τινος = audio ex aliquo· c) ὑπακούω εἰς τινα· d) ἀκούω περί τινος = audio de al., μόνον ἐν δ, 114 «πατρὸς ἀκούσας» συχνὸν ὁμοῦς, ὅταν προστίθεται τῇ γενικ. μετοχῇ, γδ. f). Τὸ αἰσθάνεσθαι δὲν συντάσσεται ἀπλῆ γενικ. προσώπου.

c) Αἰτιατικῆ μόνον πράγμ., συχνότατα. Διὸ ὑπολαμβάνονται τὰ ῥήματα μεταβατικὰ. Κ, 354 «δοῦπον ἀκούσας». κ, 147 «ἐνοπήν τε πυθομένην». Ξεν. ἀνάβ. 4. 4, 21 «ἀκούσαντες τὸν ὀδρῶδον». Πλ. Εὐθόδ. 283, a «ἀκούειν θαυμασίους τινὰς λόγους». (Τὸ ὑπακούειν μόνον αἰτιατ. ἄντων. οὐδετ. γίν.· οἷον Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3 «τοῦτο εὐτάκτως ὑπήκουσεν» καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ λέγων νοῶ τοῦτο, νοῶ με τοῦτο· οἷον Πλ. Φίλ. 31, c «κοινὸν τοῖνον ὑπακούωμεν» = commune id intelligamus, Stallb. ὅστις παραβάλλει πρὸς τοῦτο καὶ τὸ τοῦ Πλ. Σοφ, 261, d.), Θουκ. 6, 89 «ἴγα μὴ

χεῖρον τὰ κοινὰ τῶ ὑπόπτῳ μου (=διὰ τὴν κατ' ἐμὲ ὑπόψιν) ἀκροάσθησε». Ψευδ. Πλ. Ἐρωξ. 403, d «τούτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος». 2, 94 «ὡς ἤσθοντο τὴν βοήθειαν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4 «ὡς ἤσθετο τὰ γιγνόμενα» (πλὴν 5. 3, 20 «ἤσθημένος τοῦ γεγενημένου»). 1. 6, 2 «δι' ἐρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας σεσινίημι». Ἐπειδὴ ἡ μετ' αἰτία τ. καὶ γενικ. τοῦ πράγμ. οὐνταξίς τυπικῶς μόνον διαφέρουσιν, εὐρίσκονται ἐνίοτε παρὰ τοῖς ποιητ. ἀμ- πρότεροι αἱ συντάξεις παραλλήλως ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει. Εὐρ. ἰκ. 87 «τῶν γόνων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον νεκρῶν τε θρήνους». Ἥλ. 199 «οὐ- δαίς θεῶν ἱνοπὰς κλύει τὰς δυσδαίμονος, οὐ παλαιῶν πατρὸς ἀραγιαρῶν». μ, 266 1). Ὁσφραίνεσθαι μ. αἰτία τ. ὁδμην ἠπρδ. 1, 80.

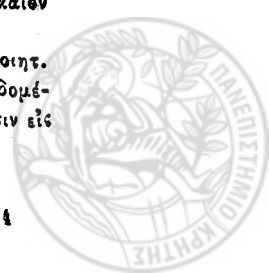
d) Αἰτία τ. μόνον προσώπ., σπανίως τὸ αἰσθάνεσθαι, ὅπερ τότε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ εἰδέναί. Ξεν. συμπ. 4, 3 6 «αἰσθάνομαι τυράννου; τινὰς, οἱ οὕτω πεινώσι χρημάτων». Οὕτω καὶ τὸ ἀκούειν Ἄρρ. θίσμ. 164 «καὶ Φρόνιχος, τοῦτον γὰρ οὐν ἀκήκοας, αὐτὸς τε καλὸς ἦν. καὶ καλῶς κτλ.» =hunc enim nosti. Ἄρρ. Πλ. 603 «τάμ' ἀ δὴ ξυνίετε ῥήματ', εἰ βούλοσθ' ἀκού- σαι τῆνδ' ὅπως ἀπόλετο» κατὰ τὴν γνωστὴν ἐφελξιν = si vultis scire hanc, quomodo perierit ἀντι si vultis sci. quum. haec per. Μετ' ἐφίλξεως. Ξεν. ἀ- πομν. 3. 5, 9 «τούς γε παλαιοτάτους ὧν ἀκούομεν προγόνους» ἦτοι παλαιοτ. τούτων, οὗ; ἀκούομεν.

e) Γενικὴ ἢ προσ. (ἀλλὰ καὶ πράγμ.) καὶ αἰτία τ. πράγμ. συχνότατα ἐν τῇ σημασίᾳ ex aliquo aliquid audire, percipere. Ρ, 408 «τόγε μητρὸς ἐπέυ- θετο». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 1 «ὁ Ἀρμένιος ὡς ἤκουσε τοῦ ἀγγέλου τὰ παρὰ τοῦ Κύρου, ἐξεπλάγη». Πλ. Ἰνπ. μείζ. 285, d «τί μὴν ἔστιν, ἀ ἡδέως σου ἀκρο- ῶνται;» Πλ. ἀπολ. 17, b «ὅμεις δ' ἐμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 4 «τί χαλεπὸν ἤσθησαι τοῦ μου βίου» = τί χαλεπ. ἔχεις πα- ρατήρησιν ἐκ τοῦ βίου μου;

f) Γενικὴ ἢ προσ. μετὰ δευτερευούσης προτάσ. κειμένης οἶοναι ἀντι αἰτία τ. πραγμ., ἢ διὰ τινος ἐφίλξεως μετὰ μετοχῆς κατὰ γενικ. Ξεν. ἀ- πομν. 2. 4, 1 «ἤκουσα δὲ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγόμενον» περίπου = ἀκούω αὐτοῦ διάλογον. Τὸ ἀκούειν καὶ παρ' Ὀμ. πολλὰκις σημαίνει ἀκρῶς περὶ τινος, ὅτι Ω, 490 «κινὸς γε σθέν ζώντος ἀκούων χαίρει». α, 289 «εἰ δὲ κε θενωῖτος ἀκούσης (Ὀδυσσῆος)». 6, 375 κτλ. διὸ καὶ μετὰ διπλῆς γε- νικ. ρ, 115 «Ὀδυσσῆος . . οὔ ποτ' ἔφασκεν ζωῶ. εὐδὲ θανόντος ἐπιγθονίων τσου ἀκούσαι» = se de Ulixe vivo aut mortuo nunquam ex ullo hominum audisse. Πλ. ἀπολ. 37, d «λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νῆαι». Ξεν. ἀπομν. I. 4, 13 «τίνος ἄλλου ζωῶ ψυχῆ θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ἤσθηται ὅτι εἰσὶ; ἔλλ. 4. 2, 19 «Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἤσθοντο πρᾶσιόντων τῶν πολεμίων» περίπου = τῶν πολεμίων τὴν πρόσθετον. Ἐνίοτε τὸ πρῶσωπ. πε- ριέχεται ἐν τῇ μετοχῇ Ὅσοκ. 5. 83 «ἤσθοντο τειχιζόντων» ἀντι αὐτῶν τει- χιζόντων ἢ ὅτι τειχιζοῖεν. Ξεν. ἀνάδ. 1. 10, 5 «βασίλευς ἤκουσε Τισσαφέρ- νους, ὅτι οἱ Ἕλληνας νικᾶν» περίπου = ἤκ. Τισσαφέρνους τὴν τῶν Ἑλλήνων νί- κην. Κύρ. 4. 4, 13 «οὐκ αἰσθάνομαι σου, ὅποσον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις» = δὲν σὲ ἔνωσθ, τί λέγεις νόμ. κτλ.

g) Δοτικὴ μόνον προσ., τὸ ἀκούειν μόνον καὶ κλύειν ἐπικ. καὶ ποιητ. ἐν τοῖς ἐπομ. χωρίοις. Π, 514 «δύνασαι δὲ σὺ πάντος' ἀκουσαι ἀνέρι κηδομέ- νῳ» = πολὺ καλὰ, βέβαια σὺ δύνασαι νὰ δώσης εὐμενῆ προσοχὴν, ἀκράσιν εἰς

1) Id. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 716. σ. 332.

τὰς παρακλήσεις ἀνθρώπου λοκουμένοις. Οὕτω καὶ 531 «(Ἰλασχος γήθησεν), ὅτι οἱ ὄπ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοις» (ἀντι εὐξαμένῳ ἴδ. παρακατ. §. 49#, Α.). Ἐν ὁμοίᾳ σημασίᾳ τὸ κλυθε μοι Ε, 115. 6; 262. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἠλ. 226 «τίτι γάρ ποτ' ἄν . . πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίτι φρονουμένη καίρια;» ἴδ. §. 425, 4.

η) Γενικ. καὶ αἰτιατ. πράγμ. ἐναλλάσσει μόνον ποιητικ. ἴδε τὰ ἐν τῷ c).

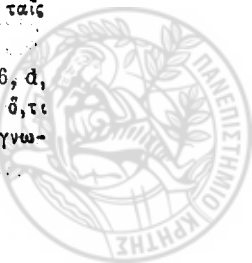
Σημ. 8. Τινὰ τῶν βλήθέντων βημάτων συντάσσονται ἀντι ἀπλῶς μετὰ μίαι τῶν πλαγ. πτώσ. καὶ προθετοπτότως. Οὕτως ἀκούω τι παρὰ, πρὸς καί τε ποιητ. νέο. ἰων. σπαν. δὲ ἀπό τινος, audio aliquid ex-al. Ξεν. ἀνάβ. 1. 2, 5 «ἤκουσε παρὰ Τισσαφέρου τὸν Κύρου στόλον». Ξ, 524 «ὁκίρ σέθεν αἰσχρὴ ἀκούω ἠρὸς Τρώων», περὶ τοῦ αἰτίου, ὡς ἐν τῷ παθητ. Σοφ. ΑΥ. 1235 «ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μέγαρα πρὸς δούλων κακὰ;» = ἀπὸ δούλων νὰ ἀκούῃ τις ταῦτα δὲν θὰ ἦνε μεγάλη ἐντροπή; Ἡρόδ. 1. 118 «ἤκουσε πρὸς τοῦ δουκίου τοῦ πηγήμα». 3, 62 «ἀκούσας ταῦτα ἐκ τοῦ κήρυκος». Ο, 374. Ἡ ἀπό παρὰ Θεου. μόνον, 1, 125 «οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειθὴ ἀφ' ἀπάντων ἤκουσαν γνώμην» πιθανὸν νὰ σημαίν. τὸ ἀπὸ μέρους 1). Κλύειν, τ, 93 «ἐξ ἱεροῦ ἐκλυσε». Σοφ. Οἶδ. τ. 429 «ἦ ταῦτα δεητ' ἀνεκτὰ (= ἀνεκτόν ἐστι) πρὸς τοῦτο κλύειν; Τὸ κλύειν τι ὑπό τινος ποιητ. δὲν δηλοῖ audire aliquid ex al. ἀλλὰ δηλοῖ ἢ ὑπὸ μετὰ γενικ. ὡς ἐν τῷ παθητ., τὸ κυρίως αἰτίον. Σοφ. ΑΥ. 1320 «οὐ γὰρ κλύοντες ἴσμεν αἰσχίστους λόγους . . τοῦδ' ἄπ' ἀνδρός;» Ὁμοίαν ἐὶ παρὰ Θεου. 5, 2 «ἐκ δ' αὐτοῦ (= μετὰ δὲ τοῦτο), αἰσθόμενος ἄπ' αὐτομόλων, ὅτι κλυτ. = certior factus a perfugis. Ἡρόδ. 3, 68 «πρὸς Ἀτίσσης πύθει, ὅτεω . . συνοικίει». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 23. Τὸ πρὸς ἢ πρᾶγμ., περὶ ὧν ἀκούεται τι, ἐκφέρεται, ἐκτός παρ' Ὁμ., ἴδ. σημ. 7. η), πάντοτε διὰ τῆς περὶ μετὰ γενικ. ὡς ἀκούω περὶ τινος, ἀκούω τι περὶ τινος, ἀκούω τινός τι, περὶ τινος, ὡς Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 4 «λέξω δὲ καὶ ἅ Ἑρμογένους ἤκουσα περὶ τοῦ Σωκράτους». Οὕτω Θεου. 1, 70 «περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δεκίτες».

Σημ. 9. Ἡ ἐν τῷ σημ. 7 ὑπὸ τὰ ε) καὶ ζ) φηθέσα εὐνταξίς ἀπαντᾷ προσέτι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς βήμασιν· ὀρεῖν, θεᾶσθαι, θεωρεῖν σκοπεῖν, ὀπνοεῖν, ἰννοεῖν, ἀγνοεῖν, διανοεῖσθαι, γινώσκειν, ἐπιστασθαι, εἶδεναι, ἐνθυμεσθαι κτλ. πυνθάνεσθαι, μαυθάνειν, κρίνειν, ἔξετάζειν· ἄλεγειν, εἰπεῖν, φράζειν, φάναί, δηλοῦν κτλ. ἀποδέχεσθαι (παραδέχομαι τὴν γνώμην τινός, ἐπιδοκιμάζω τὴν γνώμ. τινός)· ἄγασθαι, θαυμάζειν, ἐπαινεῖν, μέμφοσθαι, ψέγειν. Ἡ γενικ. δηλοῖ τὸ ἀντικείμενον (κανονικῶς τοῦτο εἶνε πρόσωπον), οὐτίνος τις βλέπει, ἀντιλαμβάνεται, θεωρεῖ, μαυθάνει, κρίνει τί, πράξιν τινὰ, γνώμην, περίστασιν κτλ., ἢ περὶ οὗ τις πυνθάνεται τι, ἀκούει, λέγει· ἢ οὗτινος θαυμάζει τίς τι, ἰπαινεῖ ἢ ψέγει τι. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «οὐδεις δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβῆς οὐδὲ ἀνόσιον οὔτε πράττοντος εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσεν» = Σωκράτους . . οὐδεις οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσεν, ὅτι ἀσεβῆς τι καὶ ἀνόσιον ἢ ἐπράττεν ἢ ἔλεγεν. Πλ. πολ. 558, a «ἢ οὐκω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς οὐδὲν ἦτον αὐτῶν μενόν-

1) ἴδ. Al. Büttmann Progr. Potsdam 1855. σ. 9, ὅστις ἐκλαμβάνει τὸ ἀφ' ἀπάντων ὡς Θεουδέιον συντετημένην πρότασιν = ἀφ' ἧκουσαν τὴν περὶ ἐκάστου αἰτηθείσαν γνώμην, ὅπερ ὁ Κύκνερος δὲν ἀποδέχεται.

των τε καὶ ἀναστρεφόμενον ἐν μέσῳ; = ἡ οὐκ αἶδες ἀνθρώπων κ. θαν. ἢ φυγῆς, ὅτι οὐδὲν ἤτεται ἕμενον τε καὶ ἀναστρέφαντο ἐν μέσῳ; ἢ ἀντων. αὐτῶν δοναμένη ἄλλως; νὰ λίαν πρασατέθη ἐμφάσεως ἔνεκεν, ἄνευ δὲ λόγου εὖρον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ δυσχερείας: Θουκ. 1, 52 «τοῦ δὲ οἰκασθε πλοῦ διεσκόπουν, ὅση κτλ. ἀποβήσονται». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 12 «πρῶτον μὲν Σωκράτης αὐτῶν ἔσκόπει, πότερα. ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ τοιοῦτων φρονιτίξιν κτλ.» (Μετὰ τῆς περὶ αὐτῶν γενικ. 1. 1, 15): ἀνάβ. 3. 1, 19 «διὰ θεώμενος; αὐτῶν, ὅσην χώρην ἔχοιεν». Πῦδ. 3. 103 «τὸ (= δ) δὲ μὴ ἐπιστάται αὐτῆς; (τῆς καμήλου), τοῦτο φράσω» = ὅ, τι τις περὶ τῆς καμήλου δὲν εἰςέροι. Πλ. πολ. 375, e «οἰθαθὰ τῶν γενναίων κωνῶν, ὅτι κτλ.» μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀπολ. 33 «κατανοῶν τῶν ἀνδρῶ; τῆν σοφίαν». Θουκ. 1, 68 «πῶν λεγόντων μάλλον ὑπεροσεῖτε, ὡς ἔνακα τῶν αὐτῶν ἰδίᾳ διαφόρων λέγοισι». (Ἐκ τῆς παρὰ Πλ. ὄμω; 646, d «τῆς περὶ τὸν οἶνον διατρίβης; ὡσαύτως διανοητίαν», ἢ περὶ συμπληρωτέα ἐκ τῶν ἀνωτέρω). Ξεν. οἰκ. 16, 3 «ἀλλοτρία; γῆς τοῦτο ἔστι χινῶναι, ὅ, τι τε δύναται φέρειν καὶ ὅ, τι μὴ δύναται». Κύρ. 7, 2, 18 «ἔγνω ἄποπα ἐμοῦ ποιούστος; = ἔγνω ἐμῶ, ὅτι ἄτ. ποιῶν, περὶ ἐμοῦ ἐγνώρισεν ὅτι ἄτ. ἡδυνάμην νὰ κάμω Πλ. Λογγ. 517 «οἱ ἀγνοοῦντες ἀλλήλων, ὅ, τι λέγομεν». Τὸ πρόσωπ. περιέχεται ἐν τῇ μετοχῇ Δ, 357 «ὡ; γινῶ χωρομένο;» δηλ. αὐτοῦ. (Ἄπλῶ; μετὰ γενικ. προσ. φ; 36 «γινῶ τὴν ἀλλήλων». ψ, -09 «γινώσμεθ' ἀλλήλων»; καὶ μ. γενικ. πράγμ. Πίνδ. Π. 4, 280 «ἐπέγινω. . . δικαίων Δαμοφίλου πράπίθων»). Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40 «καταμαθεῖν δὲ τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς ἐνὸ μίσι; χρῆναι τοῦ; ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων διαφέρειν». Πλ. Λογγ. 463, d «ἄρ' οὐκ ἂν μάθεις ἀποκριομένου;» δηλ. ἐμοῦ = ἄρ' οὐκ μου μάθεις, ἂ ἀποκρίνομαι μᾶθῃ, e «λέγοντός μου βραχία οὐκ ἐμάνθανες», (Καὶ τὸ μανθάνω, εἰ καὶ ἀπανίως, συντάσσεται γενικ. μόνον προσώπου, Σερφ. Οἰδ. τ. 545 «μανθάνειν ἐγὼ κακός; σοῦ». Φιλ. 370. Πλ. Θεαίτ. 163, e) Ξεν. ἀνάβ. 6. 3, 23, 25. Πλ. Λάγ. 196, c «αὐτοῦ πυνθώμεθα, τί ποτε κοίτ». Δημ. 2, 20 «εἰ δὲ τι πεπείσθῃ, τότε ἀκριβῶ; αὐτοῦ ταῦτ' ἐξετασθήσεται». Πλ. πολ. 576, d «εὐθαιμονίας τε ἀνδρῶ; ἀθλιότητος ὡσαύτως ἢ ἄλλως κρίνεις;» = τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο τι κρίνεις; 1). Θουκ. 4, 6 «ἐπύθοντο τῆ; Πύλου κατειλημένη;» = ἐπύθ. τῆς Πύλου, ὅτι κατειλημμένη ἦν». (Ἀλλὰ καὶ μ. γενικ. μόνον πράγμ. ἢ προσώπ., ἴδ. ἀριθ. 5. Σπανίως πυνθάνεσθαί τινά τινος; = sciscitari de al. ex al. Ἄρρ. Ἀχ. 204 «τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὁδοιπόρων» μ. σ. A. Mueller. Ἀλεξιδ. παρ' Ἀθην. 164 (Mein. 3, 501) «τοῦ μαγεῖρου παιθόμενος τὸν ἐστίνωντα»). Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 16 «ἐνθυμοῦ τῶν ἄλλων, πότερα σοι δοκοῦσιν ἐπὶ τοῖ; τοιοῦτοι; ἐπαίνο; μάλλον ἢ ψόγου τυγχάνειν». Δημ. 18, 184. Τὸ ἐνθυμομαθεῖν μ. γενικ. πράγμ. π. χ. τῆς ὄρας Ξεν. κων. 8, 6 «τῶν τόπων 9, 4. Ἰσοκρ. 4, 184 «τοῦ συμφέροντος; = rationem habere alicujus rei, ὡ; ἐπὶ τῶν φρονιτίδων σημαντ. βήμαντ. §. 419, 1, ἴδ. σ. Kühners εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 17 «ἐνθυμ. περὶ τίνος; = cogitare de re, π. χ. Πλ. πολ. 595, a «ἐνθυμηθεῖ; περὶ ποιήσεως». Ἐνθυμομαθεῖ τι = aliquid secum reputare. Ἰσοκρ. 2, 5 «ἐπαίδαν δ' ἐνθυμηθῶσι τοῦ; φόβους καὶ τοῦ; κινδύνους». Λίσχ. 1, 108. (Μετ' αἰτιατ. καὶ γενικ. Θουκ. 5, 32) «ἐνθυμούμενοι τὰ; τε ἐν ταῖ;

1) Ὁ Bernhardt Synt. σ. 159 οὐκ ὀρθῶ; παραβάλλει τὸ Πλ. νόμ. 646, d, ἴδ. ἀνωτ. πρὸς τὸ Πλ. νόμ. 956, a, ἐνθα τὸ λίθου ἐφαρτάται ἀπὸ τοῦ δ, τι δὲν ἐθῆλῃ τίς; καὶ Φιλ. 16, d, ἐνθα πῶν ἐν ἐκείνω, ὡ; μετὰ Ἄστ ἀναγνωστέον; ἐκ τοῦ ἐκάστον ἐφαρτάται ἴδ. Stallb.

μάχαις ξυμφορὰς καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ χρήσαντος» = *reputantes secum calamitates et rationem habentes dei.*) Σοφ. Φ. 440 «φωτὸς ἐξερήσομαι. . . τί νῦν κυρε!»· Τρ. 1122 «τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς φράσεων ἐν οἷς νῦν ἔστιν». Οὕτω τὸ εἶπερν λ, 174· 493. Σοφ. ΑΥ. 1235 «ποῖου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα ;» Ἠλ. 317 «τοῦ κασιγνήτου τί φῆς. ἤξοντο; ἢ μέλλοντος; Οἶδ. τ. 355 «(μαντεία) ἂ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος» = *quae de hoc corpore (= de me) prolata sunt.* (Ἡ ἐν Οἶδ. ὁμῶς κολ. 662 γενικ. «σῆς τῆς ἀρωγῆς» ἐξαρτᾶται καθ' Ἑρμανν. ἐκ τοῦ πέλαγος.) Πλ. πολ. 439, b «τοῦ τοξέτου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι κτλ.» 485, b «(οἱ φιλόσοφοι) μαθημάτων γε αἰεὶ ἐρώσιν, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς αἰεὶ οὐσης» = δηλοῖ ἐκεῖν. τῆς οὐσίας, ὅτι αἰεὶ ἔστιν». Θουκ. 1, 44 «τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους» Πλ. Φαίδ. 92, d «μήτε ἐμαυτοῦ μήτ' ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος, ὡς ἡ ψευτὴ ἔστι ἀρμονία». πολ. 337, d «οὐκ ἀποδέξομαι σου, ἰὰν ταῦτα φησάρῃς». 329, e «οἶμαι σου τοῦ; πολλοῦ; ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι». Οὕτω καὶ συντεταμημένον Πλ. πολ. 340, c «εἰ νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα» συμπληρωμ., «εἰ . . λέγει, αὐτοῦ ἀποδεχ., εἰ οὕτω λέγει». Ἰδ. λεξ. Passow καὶ Ἀθ. Σακελλαρίου. Πρωτ. 324, c «ἀποδέχονται οἱ σοὶ πολῖται καὶ χαλκῆως καὶ σκυτοτόμου συμβουλευόντος τὰ πολιτικά». = ἀποδ. χαλκῆως, εἰ συμβουλεύει τὰ πολιτικά. 339, d «ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἐαυτῷ λέγοντος» = αὐτοῦ, εἰ τὰ αὐτὰ ἐαυ. λέγει. Καὶ περὶ πράγμ. Πλ. Φαίδρ. 272, b «δοκεῖ οὕτως ἢ ἄλλως πως ἀποδεκτέον λεγομένης λόγων τέχνης ;» = δοκεῖ ἀποδεκτέον εἶναι λόγων τέχνης, εἰ οὕτως ἢ ἄλλως πως λέγεται; (Μετὰ γενικ. μόνον προσώπ. Δείναρ, 1, 113 «μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν» ἐνταῦθα ὁμῶς τὸ ἀντικεῖμα. κίτται ἐν ταῖς προηγουμέναις λέξεσι). Τὸ δὲ ἀποδέχεσθαι τι παρὰ τινος σημαίνει παραδέχομαι, παραλαμβάνω τι παρὰ τινος· οἷον Πλ. Τίμ. 30, a, Τὸ ἀποδέχεσθαι τι συχρότατον = ἀποδέχομαι παραδέχ. ἐπιδοκιμάζω τι. Οὕτω καὶ Ξεν. ἀπομ. 4. 1, 1 «οὐ μικρὰ ὠφέλει (Σωκράτης) τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκείνον» = *qui eum, ejus disciplinam probabant.* Ξεν. κув. 13, 1 «θαυμάζω τῶν σοφιστῶν καλουμένων, ὅτι φασὶ μὲν ἐπ' ἀρετὴν ἄγειν οἱ πολλοὶ τοὺς νέους, ἄγουσι δ' ἐπὶ τὸναντίον». (Τὸ θαυμάζειν συντάσσεται ἐνίοτε σὺν γενικ. ἐνάρθρου μετοχῆς. Θουκ. 3. 38 «θαυμάζω τῶν προθέντων περὶ Μυτιληναίων λέγειν». Ἰσοκρ. 6. 93 «θαυμάζω τῶν ὑπὲρ μὲν τῆς ἰδίας δόξης ἀποθνήσκειν ἐθελόντων, ὑπὲρ δὲ τῆς κοινῆς μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἐχόντων». Οὕτω καὶ τὸ ἄγασθαι Ξεν. Οἶκ. 4, 21 «πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταματρῆσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων». Καὶ ὁμῶς εὑρίσκεται καὶ μ. γενικ. μόνον προσώπ. ἢ πράγμ. Ξεν. ἀπομ. 2. 6, 33 καὶ 3ῆ «ἄγασθαι αὐτοῦ». Εὐρ. Ἰ. 245 «ἄγαμαι λήματος.» Ἡρόδ. 6, 76 «ἄγασθαι τοῦ Ἑρασίνου οὐ προδιδόντος τοῦ; πολιήτας». Ξεν. Κύρ. 3, 1. 15 «εἰ ἄγασαι τοῦ πατρός, ἢ ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε, πάνυ σοι συμβουλευῶ τοῦτο μίμητοσθαι». Ἀγασ. 2, 7 «τάδ' αὐτοῦ ἄγαμαι, ὅτι παρεσκευάσατο». 8, 4 «τοῦτο ἐπαίνῳ Ἀγχιλάου, τὸ πρὸς τὸ ἀρίσκειν τοῖς Ἕλλησιν ὑπεριδοῖν τὴν βασιλέως ξενίαν». Πλ. Μέν. 95, c «Γοργίου μάλιστα ταῦτα ἄγαμαι». Θεαίτ. 161, b «ὃ θαυμάζω τοῦ ἑταίρου». Κρίτ. 43, b «σοῦ πάλα θαυμάζω αἰσθανόμενος, ὡς ἡδῶς καθυδύεις». πολ. 383, a «πολλὰ Ὀμήρου ἐκαινοῦντες». Θουκ. 1, 81 «τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφεται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε». Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 361 «τῆς δὲ σῆς φρονὸς ἐν σου δίδοικα» = περὶ τοῦ νοῦ σου δὲ ἐν σοῦ φοδοῦμαι. Πλ. νόμ. 931, b «εἰτέρους

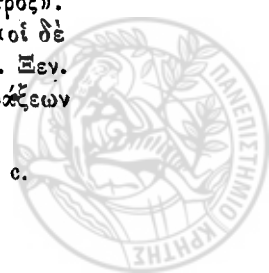
ἄλλους μυρίους μυρίοις (δηλ. παῖσι ἐπαράσασθαι), ὧν γέγονε σαφές ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεοῦς» = ὡς πρὸς τοὺς ὀποίους, περὶ τῶν ὀποιῶν σαφές εἶνε, ὅτι (ἄνευ λόγου ὁ Ἀστὶ ἐπιθυμᾷ δι' ὧν = per quos). Περιεργότερον τοῦ τοῦ Ἴσοκρ. 16, 6 «εἰδότες δὲ τὴν πόλιν τῶν μὲν περὶ τοῦ θεοῦ μάλις» ἂν ὀργισθεῖσαν, εἴ τις εἰς τὰ μυστήρια φαίνοιτ' ἐξαμαρτάνων, τῶν δ' ἄλλων, εἴ τις τὴν δημοκρατίαν τολμῶν καταλύειν».

Σημ. 10. Καὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ ῥηθέντα ῥήμ. συντάσσονται αἰτιατ. ὡς οἶον ἄρα τινα ἢ τί' σκοποῦ τινα ἢ τί' ἐπαινω, φέγω, μέφομαι, ἄγαμαι, θαυμάζω τινα ἢ τι.

Σημ. 11. Ὡς δύναιται νὰ ῥηθῆ, τί κρίνεις, ἢ γῆ, οἷοί τινός; π. χ. Πλ. πολ. 459, b «τί δὲ ἴππων οἷοί καὶ τῶν ἄλλων ζώων;» = quid de equis existimas?, οὕτω λέγεται καὶ ἑλληνιστικῶς, τί δέ τινος; Πλ. πολ. 470, a «τί δὲ γῆς τε τμήσεως;» μ. σ. Stöhlb. Γοργ. 589, d «τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον, ἔαν μὴ βούληται ἀδικεῖν, ἴκανόν τοῦτ' ἔστιν;» Φαίδ. 78, d. e. Οὕτω πως ἢ γενικ. προτάσσεται οὐχὶ σπανίως προτάσσῶς τινος χωρὶς πάντως νὰ ληφθῆ ὑπ' ἄφει ἢ σύνταξις αὐτῆς· τὴν τοιαύτην γενικ. μεταφράζομεν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα, ὡς καὶ οἱ ἄρχαιοι αὐτοὶ πολλάκις διὰ τοῦ περὶ τινος, π. χ. Ξεν. πολ. Ἀθ. 1, 14. Ἀγῆσ. 5, 4, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἢ γενικ. διατηρεῖ τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, ἐπειδὴ ἐπεξηγεῖ καὶ ἐνταῦθα ἀκριβέστερον τὴν ἐπομένην πρότασιν. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 8 «ἀφροδισίων δὲ παρῆναι τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι» μ. σ. Kühn. οἰκ. 3, 11 «τῆς δὲ γυναικός, εἰ μὲν διδασχομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τάγαθα κακοποιεῖ, δικαίως ἂν ἢ γυνὴ τὴν αἰτίαν ἔχει». Πλ. νόμ. 794, 2. Ἴσοκρ. 15, 36 1).

6. Τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικὰ ὡς οἶον *μνησκεῖν ποιητ.*, *ὑπομπεζ.* (τινὰ τινος) = ὑπενθυμίζω τινὰ περὶ τινος· *μνησκεσθαι* = ἐνθυμοῦμαι· *μνᾶσθαι ἐπ.* καὶ νεο. ἰων., *μνημονεῦναι* = ἐνθυμοῦμαι· *ἀμνημονεῖν*· *μνησικαχεῖν* μετ. δοτ. προσώπ. καὶ γενικ. *πράγμ.* = ἐνθυμοῦμαι τι κατὰ τινος, ἐνθυμοῦμαι κακόν τι προελθὼν ἐκ τινος· *λαρθάνεσθαι* ὡς τὸ πολὺ μόν. ποιητ.· *λήθεσθαι* ποιητ.· *ἐπιλαρθάνεσθαι* πεζ., *ἐκλαρθάνεσθαι* = λησμονεῖν ἐπ. ποιητ. καὶ μετρ. πεζ.· («Ἥρης ἐκλελαθοῦσα» δηλ. Δία, Ὅμ. ὕμ. Ἀφρ. 40, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Β, 600 («Μοῦσαι) ἐκλέλαθον κιθαριστῶν» δηλ. αὐτόν)· *λήθειν* (τινὰ τινος = εἰναί τινι ἄγνωστος ἐν τινι πράγμ. Ω, 648), *λήθειν* τινός = λησμονεῖν τι (μολπῆς Σιμων. ἐν τῇ Ἀνθολ. 7. 25, 9), *ληθάειν ἐπ.*, = κάμνω τινὰ νὰ λησμονῆ, μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ σημασ. καὶ δ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ενεργ. ἄβρ. β'. Ο, 60, ὡς καὶ τὸ *ἐπιλήθειν* υ, 85 ῥδ. λεξ. Passow καὶ Σακελλαρίου. *Μνήμων* ποιητ., *ἀμνήμων*, *ἐπιλήθος* = δ κάμνων τινὰ νὰ λησμονῆ, δ, 221. *Λάθρα*, *λαθραῶς* καὶ *κρύφα*, *κρύβδα* ἐπ., *κρύβδην* ποιητ. α, 29 «μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθιοι». 321 «ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός». η, 221 «ἐκ δὲ με πάντων ληθάει, ὅσσ' ἔπαθον». Π, 357 «οἱ δὲ φόβοιο δυσκελάδου μνήσατο, λάθοτό τε θούριδος ἀλκῆς». Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33 αἰοί γεραίτεροι ἠδέως τῶν παλαιῶν πράξεων

1) Matthiae II. §. 342, 3. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδ. 78, d. πολ. 582, c.

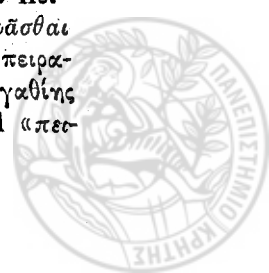

μεινῆνται», οἰκ. 16, 8 «πότεν οὖν βούλει ἀρξάμεναι τῆς γεωργίας ὑπομνήσκειν». ἄν. 2. 4, 1 «μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας». Δημ. 180, 96. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 8 «τοῦ φρόνου ἐπέλληστο». Πλ. συμπ. 180, c «λόγων οὐ πᾶνυ διεμνημόνευεν». Ἀντιφ. 2. α, 7 «ἡ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας ἀμνήμονα τῶν κινδύνων καθίστη αὐτόν». Ε, 269, λάθρη Ἀγαμέμνονος». Ξεν. ἄν. 1. 3, 8 «λάθρα τῶν στρατιωτῶν». 80. Οὕτω καὶ Ξεν. συμπ. 8, 11 «οὐδὲν τούτων ἐστὶν ἀπόκρυφον πρὸς κκλῶ τε σύγαθῶ ἔρραστῆ» = οὐδὲν τούτων ἀποκρύπτει ἀπὸ τοῦ πατρὸς δ καλ. καὶ ἀγαθ. ἔραστῆς.

Σημ. 12. Τὸ μνήμανεῦσι = commemorare συχνάκις συντάσσεται αἰτιατ. ὡ; μεταβατ., ἴδια δὲ ἂν τὸ ἀντιεῖμ. εἶνε πράγμα. Οὕτως αἰτιατ. συντάσσονται οὐκί σπανίως καὶ τὰ λοιπὰ μνημονευτικὰ ῥήμ. (διατηρῶ, κρατῶ τι ἐν τῇ μνήμῃ)· οἷον Ζ, 222 «Τυδείδ' οὐ μείμνημαι». Ἡρόδ. Θεογ. 503 «οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν». Ἡρόδ. 6, 21 «ἀναμνήσαντα οἰκίῃα κακία». 86, 2 «οὔτε μείμνημαι τὸ πῆγμα». 136 «(τοῦ Μιλτιάδου) ὑπείρατο-λογεῖντο οἱ φίλοι τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμνημένοι καὶ τὴν Ἀθήνου ἄλωσιν» (γενικ. καὶ αἰτιατ.). 7. 18 «μείμνημένος μὲν τὸν ἐπὶ Μασσαγέτας Κύρου στόλον». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 24 «ὅπως τὰς τάξεις ὑπομνήσκοντο». ἄν. 3. 2, 11 «ἀναμνήσω ἑμὰς τοὺς τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων κινδύνους». ἔλλ. 2. 3, 36. Ἡρόδ. 6, 140 «ἀναμνήσκω ἡσπέραις τὸ χρηστήριον». Πλ. Φαίδρ. 241, a ὑπομνήσκων τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα». Κράτ. 396, c «ἐμειμνήμην τῆς Ἡσιόδου γενεαλογίαν». Ἰ 537, a «ἐν μνησθῶ τὰ ἔπη». Ἀνδοκ. 3, 41 «μείμνησθε τοὺς ἡμετέροισι λόγους». Ψευδ. Ἀνδοκ. 4, 33 «ἀναμνήσθητε τοὺς προγόγους, ὡς ἀγαθοὶ ἦσαν». Δημ. 6. 12 «οὐδ' ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους οὐδέ τις ὑποσχάσει, ἐφ αἷς τῆς εἰρήνης ἔτυχεν». 18, 186 «ἀναμνήσκειται τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας». 269 «τὰς ἰδίαις εὐεργεσίας ὑπομνήσκειν». 283 «μείμνησθε τοὺς λόγους». Τὸ ἀπλοῦν λαμβάνεσθαι συντάσσεται πάντοτε γενικῆ, τὸ δὲ ἐπιλαμβάνεσθαι ἐπίστε, καὶ ἐν τῷ περὶ ὧ δὲ αἰτιατ. π.χ. Εὐρ. Ἐλ. 265 «τὰς τόχας». Ψευδ. Λυσ. 6, 33. Πλ. Θεαιτ. 206, c συχνότατα δὲ αἰτιατ. ἄντων. οὐδ. γέν. Τὰ μείμνησκεισθαι, μείμνησθαι, μνησθαι = μνημονεῖν, ἀναφέρειν, μνεῖαν, λόγον ποιεῖσθαι περὶ τινος, δέχονταί ἐπίστε καὶ τὴν προθ. περι. οἷον η, 191. Ἡρόδ. 7, 39. Ξεν. Κύρ. 1. 8, 12. Ἀνδοκ. 1, 148. Ἰσοκρ. 4, 74. 10, 14. 12, 8. Δημ. 3, 6. Λυκοβργ. 16 μ. σ. Meitzner. Καὶ τὴν προθ. ὑπέρ, Δημ. 18, 21 «μνησθεῖς ὑπέρ τῆς εἰρήνης». Ἀνδοκ. 1, 148 «περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἐπιλάθθη». 191.

7. Τὰ ἐμπειρίας καὶ ἀπειρίας, γνώσεως καὶ ἀγνοίας, καὶ τῶν τούτοις ὁμ. σημαντικὰ ῥήμ., ὀνόμ., καὶ ἐπίρρ.· οἷον ἐμπειρος, ἀπειρος, ἐπιστήμων, ἐπιστάμενος ἐπ. σπαν., τριβων = εἰδήμων ποιητ. καὶ νεοίων., ἀνεπιστήμων, ξένος σπαν. ποιητ. (ἴδ. Οἰδ. π. 210 «παυλὸν γὰρ τοῦ πραχθέντος), σπάν. τὰ σοφός, συνίσταρ π. τ. μ. γν., συνειδέναι καὶ συνειδῶς σπάν., δαίμων ἐπ., ἀδαίμων ἐπ. καὶ νεοίων., ἐμπαιος ἐπ., ξυρετός πολέμου Εὐρ. Ὀρ. 1406, ἀτέλειστος ποιητ. = μὴ μεμνημένος, τυφλός Ξεν. συμπ. 4, 12, πολλάκ. π. τ. μ. γν., κωφός = κωφός εἷς τι, διὰ τι. Πλ. νόμ. 932, a «φήμη κωφῆ

τῶν τοιούτων προοιμίων» μ. σ. Stallh., Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 450 «*αὐφῆρ δ' ἀκοῆς αἰσθησιν ἔχουσιν*» συγγνώμων, ἀγνώως ποιητ., ἀδαῆς, ἴδρις, καὶ αἰδρις ἐπ. ποιητ., ἀγύμναστος, ἠθᾶς, ἴγνώστος, ἡμερος καὶ ἔμπειρος, Σοφ. Ἠλ. 373 καὶ μ. γν. ἴδ. λεξ. Passow καὶ Σακελλαρίου, ἐπίκλοπος ἐπ. = πονηρός, ἐπιτήδειος, ἀπαιδευτος, ἰδιώτης = ἀμυθῆς, καὶ ἰδιωτεύειν (Πλ. Πρωτ. 327, α) καὶ παρ' ἄλλ. Πειρᾶν, συχιάτ. τὸ πειρᾶσθαι, πειρητίζειν ἐπ., διαπειρᾶσθαι, ἀποπειρᾶσθαι, πεπειραμένον εἶναι, πειράζειν ἐπ.. Ἀπειρος, ξένος ἔχειν, ἀηθέσσειν K, 493 «ἀηθέσσειν γὰρ (οἱ ἵπποι) ἐτ' αὐτῶν (δηλ. νεκρῶν)». φ, 113 «καὶ δέ κεν. . τοῦ τόξου πειρησάμεν». 124 «τόξου πειρητίζειν». χ, 237 «σθένος τε καὶ ἀλκῆς πειρητίζειν». X, 281 «ἐπίκλοπος ἔπλευ μύθων». φ, 397 «ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων». υ, 379 «οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης». φ, 400 «ἔμπειρος ἢ ἐπιστήμων εἰμὴ τῆς τέχνης. φ, 406 «φορμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰδοῆς». Ἠρδ. 2, 49 «τῆς θυσίας ταύτης οὐκ ἀδαῆς, ἀλλ' ἔμπειρος». 8, 65 «εἶναι ἀδαήμονα τῶν ἰρῶν». Ἀπαιδευτος ἀρετῆς, μουσικῆς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55. 6. 1, 37 «συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων». Φιλόδ. ἐν τῇ Ἀνθολ. 5, 4 «συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λόγων». Στατύλ. Φλάκκ. Ἀνθολ. 5, 5. Ψευδ. Δημ. 58, 55 «συνειδέσθαι ὧν πράττουσιν». Λυκούργ. 29 «τὸν τῶν πάντων συνειδῶτα ἔλεγχον φυγῶν». μ. σ. Maetzer κ, 282 «χώρου αἰδρις». Αἰσχλ. ἰκέτ. 448 «θέλω δ' αἰδρις μάλλον ἢ σοφός κακῶν εἶναι». Ἀγ. 1076 «αἰδρις τῶν μαντευμάτων». Πίνδ. Π. 9, 60 «ἀγνώτα θηρῶνα». Ἰσο. 2, 30 «οὐκ ἀγνώτες ὅμιν ἐντὶ δόμοι αὖτε κώμων οὐτ' αἰδοῦν». Πλ. σοφ. 230, α «τὸν οἰόμενον σοφὸν εἶναι τούτων ὧν οἶοιτο». Οὕτω παρ' Ὀμ. ἐπίκλοπος μύθων = πονηρός ἐν λόγοις X, 281 ἐπίκλ. τόξων = ἐπιτήδειος ἐν τοῖς τοξ. φ, 397. Τρίβων ἵππικῆς Ἀρρ. σφ. 1429. Τρίβων λόγων Εὐρ. Βάκ. 717. Ἠρδ. 4, 74. Εὐρ. Βάκ. 40 «ἀτέλεισιν οὔσαν τῶν ἐμῶν βραχχευμάτων». Πλ. νόμ. 647, d «ἀγύμναστος ὧν τοιούτων ἀγῶνων». Εὐρ. M. 870 «Ἴχσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων συγγνώμον' εἶναι». Ἐκ. 687 «ἀρτιμαθῆς κακῶν». Ξεν. Κύρ. 1. 5, 11 «τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπειρος ἔχουσιν». 1. 6, 35 «ἀρτιμαθῆς τούτων τῶν πλεονεξιών». 3. 3, 37. οἰκ. 3, 9 «ἰδιώτης ἔσθ' τούτου τοῦ ἔργου». Πλ. Τίμ. 20, α. Πλ. ἀπολ. 17, d «ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως». 1, 345 «μὴ μευ πειράτω εὖ εἰδότης». Ω, 390. M, 301 «μῆλων». Ἠρδ. 6, 82 «πειρᾶν πόλιος». Θουκ. 1, 61 «πειρᾶν τοῦ χώρου» μ. σ. Ποππ. 2, 43 «ἀποπειρᾶσαι τοῦ Πειρῶως». Πειρᾶσθαι τιος Ω, 390. Ἠρδ. 3, 119 «ἀποπειρᾶσαι γνώμης». 134 «τῆς Ἑλλάδος ἀποπειρᾶσθαι». 6, 86, 3 «πειραθῆναι τοῦ θεοῦ». 128 «διεπειράτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς δργῆς καὶ παιδευσίος τε καὶ τρόπου». Θουκ. 2, 81 «πειρᾶσθαι τοῦ τείχους».

Σημ. 13. 'Εν τῇ ποιήσει ἡ χρῆσις τῆς τοιαύτης γενικ. εἶνε πολὺ εὐρύτερα· Μ, 229 «ὄς σάφα θυμῶ εἰδεῖν τεράων». Ο, 412 «τέκτονος, ὄς ἔειπε πάσης εὐ. εἰ-δῆ σοφίης». 'Ιδίᾳ δὲ συνήθης εἶνε ἡ μεταχ. εἰδ ὡς· οἶον «εἰδ. οἰωνῶν» αἰ. 202. τόξων Β, 718. «θούριδος· ἀλκῆς» Α, 710· μάχης Μ, 100. Π, 811 «δι-δισχόμεινος πολέμοιο», α, 177 «καίνοσ ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων» = κοσμογορισμένος, ἔνθα κεῖται ἡ ἔννοια τῆς ἐμπειρίας· διὸ πολύπειρος. 'Ησδ. ἔργ. 649 «οὔτε τι ναυτιλῆς· σεσοφισμένος οὔτε τι νῆων». 'Εκ τοῦ πεζοῦ μόνον ἐν Ψευδ. Δήμ. 58, 55 «συνειδέναί τούτοις ὧν πράττουσι» ἀντὶ ἀπράττ., ἴδ. σημ. 14.

Σημ. 14. 'Ἐνίοτε δὲ προστίθεται τῇ γενικ. καὶ ἡ πρόθ. περὶ οἶον ἐπιστήμων περὶ τινος Πλ. πολ. 599, b. 'Ιππ. ἑλάσσ. 368, d. Ψευδ. Πλ. ἀντερ. 132, d «ἐμπειρος περὶ λόγων». 'Ισοκρ. 5, 19 «ἀκείρωσ ἔχω περὶ τινος». Εὐρίσχετα ὁμως καὶ ἐμπειρος περὶ τι Πλ. νόμ. 920, b. Τίμ. 22, a (ὡς πρὸς τι)· σπανίως δὲ κεῖται ἡ δοτ. ὄργαν. ἀντὶ τῆς γενικ. Ο, 282 «ἐπιστάμενοσ ἄκοντι». γ, 23 «οὐδὲ τί πω πεπαίρημαι μύθοισι» μ. σ, Nitzsch θ, 120 «ἐπειρήσαντο πόδεσσι». Πειρᾶν γυναικῶν, κόρην = παραπεθῆναι, ἀπατᾶν γυν. κόρ. πρὸς μοιχείαν. Αυσ. 1, 12 «πειρᾶς τὴν παιδείακην». Οὕτω καὶ πειρᾶσθαι Πίνδ. Π. 2, 34 «Διὸς ἄκοντιν ἐπειράτο». (Περὶ τοῦ παρὰ Θουκ. «πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες» 2, 19, ἴδ. §. 410, Α. 7.). Πειρᾶσθαι μετὰ τῆς αἰτ. μόνον τοῦ ὀυδέτ. ἕκαστα δ, 119. ω, 238. ἴδ. Λεξ. Πασσοβίου καὶ Σακελλαρίου ἐν τῷ πειρᾶσθαι, πλὴν ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γενικῆς προσ. θ, 23 «(ἀέθλους,) τοῦ· Φαίηταις ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσῆος». Τὸ ἐν Θουκ. δὲ 1, 71 τὴν Πελοπόννησον ἐξαργᾶται ἀπὸ τοῦ ἐξηγηθῆσαι. Παρ' Ὀμ. δὲ καὶ πειρᾶσθαι ἐν, σὺν τινι, ἢ καὶ δοτ. ὄργανικῇ, ἴδ. τὰ Λεξικά. Τὸ καταπειράζειν ὑπὸ τὴν σημασ. τοῦ δοκιμάζειν, ζεστάζειν μόνον σὺν αἰτ. ἐν τῇ ἔγκριτῳ ἀρχαίῳτ. π.χ. Αυσ. 30, 34. Περὶ τοῦ συνίστασθαι σὺν αἰτ. ἴδ. §. 409, Α. 4 b. Τὸ συνειδέναί κανονικῶσ σὺν αἰτ. (Ψευδ. 'Ισοκρ. 17, 11 «ὄς συνῆδει περὶ τῶν χρημάτων).

8. Τὰ σημαίνοντα ἔχειν τὴν δύναμιν, ἰκανότητα, ἐπιτηδειότητα. Διὸ γενικ. συντάσσ. καὶ τὰ εἰς ἰκὸς λήγοντα ῥηματικὰ ἐπίθ. καὶ ἄλλα, ἐν οἷσ κεῖται ὀπωσδήποτε ἡ ἔννοια ἰκανότητόσ τινος. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 7 «τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικός». 3. 1, 6 «παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρῆ καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖσ στρατιώταισ». οἰκ. 12, 19 «ἐφορατικός ἔργων». 'Ιππαρχ. 4, 12 «ἐξαπατητικός τῶν πολεμίων». 5, 2 «μηχανητικός τινος». Πλ. Εὐθύφρ. 3, c «διδασκαλικὸς τῆσ αὐτοῦ σοφίας». Οὕτω καὶ 'Ηρδ. 1, 107 «παρθένος ἀνδρὸσ ὥρατῆ». 196 «γάμου ὥρατῆ». 6, 122. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9. Εὐρ. 'Ἐλ. 12. Πλ. νόμ. 643, d «τέλειος τῆσ τοῦ πράγματοσ ἀρετῆσ» οἶνει=φαίνεται ὧν τέλειος κατὰ τι, ἢ ἐν τινι πράγμ. Τὰ ῥηματικ. ἐπ' ἴσῃσ ἐπίθ. τὰ ἀπὸ μεταβ. ῥῆμ. παραγόμενα¹⁾, ὡσ αἰ εἰς a n s καὶ e n s λήγουσαι λατιν. μεταχαί. 'Ηρδ. 2, 174 «ἱροὶ ὄφιοεσ ἀνθρώπων οὐδαμῶσ δηλήμονεσ». Αἰσχλ. 'Αγ. 1569 «προστρόπαιοσ ἐστίας μολῶν».

1) 'Ιδ. Matthiae II. §. 344.

=ικετεύων τὴν ἐστίαν. (Ἀνάλογον τὸ ἐν Αἰσχλ. ἰκέτ. 360 αὐτοὶ κἀθήσθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν). Εὐμενίδ. 547. ἰκέτ. 498 «ναύτης ἐφέστιος θεῶν».) Πρ. 909 «αὐθάδης φρενῶν» = ὑβριστῆς κατὰ τὰς φρ. Ἄγ. 1128 «γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων», ὡς Εὐρ. Ἄνδρ. 1194 «τοζοσύνα γοιῶ πατρός». Σοφ. Οἰδ. τ. 1437 «μηδενὸς προσήγορός» = μηδένα προσαγορεύων. Πίνδ. Π. 3, 5 «νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον» = hominum amantem. Ἄντ. 1185 «Παλλάδος θεᾶς . . εὐγμάτων προσήγορος» = προσφέρων εὐχ. πρὸς τ. Παλλ. θ. Οἰδ. κ. 150 «ἀλαῶν ὀμμάτων . . ἦσθα φυτάλιμος» = caecorum oculorum gignens, ἔφερεις ἐν τῷ κόσμῳ τυφλοὺς ὄφθ., ἐγεννήθης τυφλὸς ἰδ. Schneidew. Εὐρ. Ἐκ. 235 «καρδίας δηκτήρια». 1135 «ὑποπιτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως» = εἰκάζων, ὑποπτεύων τ. Τρ. ἄλ. Ἰππ. 30 «κατόψιον γῆς τῆσδε ναῶν Κύπριδος ἐγκαθείσατο» = καθορῶν τὴν γ. ταύτ. ἀντικρὺ τ. γ. ταύτ. ἰστάμενος. Φ. 209 «περιβρύτων . . πεδίων Σικελίας» = aequorum maris Siciliam circumfluentium. Ἰφ. τ. 1061 «φιλόφρον ἀλλήλων γένος» μετὰ τῆς ποιικίλ. γραφ. ἀλλήλαις. Ἄρφ. Πλ. 678 «ἀποβαλμαῖος τῶν ὄπλων ἐγένετο». Πεζῶς. Ἡρδ. 5, 92, 6 «(ἄνδρα) τῶν ἑωυτοῦ σινάμωρον» = καταστρέφοντα τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ περιουσίαν. Θουκ. 1, 126 «ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοι ἐκαλοῦντο» εἰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ὄντως οὐσιαστ., ὡς καὶ Ἄρφ. ἰππ. 445. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 3 «ὁ ἀκρατῆς κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακοουργότερος» δηλ. ἐστί. Πλ. πολ. 421, b. Τὸ ἐπίθετον ἐπ' ἴσης, ὑποτέλης φόρου Θουκ. 1, 56 κ.τ.λ.

§. 418. Συνέχεια.

1. Τὰ ῥήμ. εἶναι, γίγνεσθαι, γῆναι. Ἐπειδὴ τὸ ἑλλην. εἶναι ἔχει τὴν συγκεκριμένην σημασίαν πολὺ μεγαλειτέραν ἢ τὸ ἐν ἄλλαις γλώσσαις, ἰδίχ δὲ τῇ γερμανικ. καὶ αὐτῷ τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι, διὰ τοῦτο ἔχει αὐτὸ πολὺ ποικιλοτέρας ἀναφοράς, ἅς δὲν δύναται οὔτε ὁ Γερμ. ὡς τὸ πολὺ νὰ μεταδώσῃ διὰ τοῦ ἀφηρημένου ῥήμκτός του sein, οὔτε ἡμεῖς οἱ νῦν Ἑλλ. διὰ τοῦ εἶναι διὰ μεταχειριζόμεθα πρὸς τοῦτο διαφόρους παραφράσεις, ἧτοι συγκεκριμένας ῥήμ. ἐκφράσεις· οἷον a) εἶνε ἴδιον τινός, μέρος τινός, εἰς τινῶν, ἔργον, πρᾶγμα τινός· b) εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, κτῆμά τινος, μὲ τὴν μερίδα τινός· c) εἶνε ἀρμόζον, προσήκον, ἐπιτετραμμένον εἰς τινα, εἶνε καθήκον τινος, οἰκειὸν τινος, εἰς τὴν φύσιν τινός κτλ.· d) εἶνέ τινος, κατάγεται ἐκ τινός¹). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ λατιν. esse alicujus. Πανταχοῦ δὲ ἡ γενικ. δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδ. τοῦ ῥήμ. εἶναι (esse).

1) Ἰδ. Rumpel ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 228.

α) Ἡρόδ. 3, 117 «τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κοτε Χορασμίων, ἐπεὶ τε δὲ Πέρσαι ἔχουσι, τὸ κράτος ἐστὶ τοῦ βασιλέως». 3, 141 «ἀπέστειλε στρατηγὸν Ὀτάνεα, ἀνδρῶν τῶν γενόμενον». Θουκ. 1, 65 «καὶ αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶναι». 5, 5 «ἐγένετο Μεσσήνη Λοκρῶν τινὰ χρόνον» (= ἀνήκεν εἰς τοὺς Λ.). Ξεν. ἀν. 1, 2, 3 «ἦν δὲ καὶ ὁ Σωκράτης τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων». Κύρ. 1, 2, 15 «οἱ δ' ἂν αὖ ἐν τοῖς τελείοις (ἀνδράσι) διαγένωνται ἀνεπίληπτοι, οὗτοι τῶν γεραιτέρων γίνονται». Δημ. 9, 43' «ἡ Ζέλειξ ἐστὶ τῆς Ἀσίας». Πλ. Εὐθύδ. 277, c «τῶν λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μανθάνοντες». Φαίδ. 68, d «τὸν θάνατον ἡγούνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι».

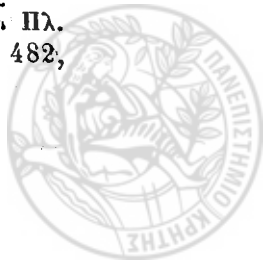
Σημ. 1. Ἐνίοτε προστίθεται εἰς τὴν γεν. τὸ ἄορ. τίς, τί. Ἄρρ. Πλ. 826 «τῶν χρηστῶν τίς, ὡς εἰκας, εἶ». Διακριτέον ὅμως τὸ τίς, τί, τοῦ εἰς, ἐν, ὅπερ ὡς καὶ πᾶν ἀριθμητικὸν τότε πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅταν ὀφείλῃ νὰ ἐξαρθῇ τὸ ἀριθμητικόν. Ἰσοκρ. 18, 63 «ὧν εἷς ἐγὼ φηγήσομαι γεγενημένος». 6, 97 «ἔστι ἐν τῶν αἰσχυρῶν». Ἠ πρόθεσις. ἐκ προστίθεται τῇ γενικ. μόνον, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἐκλογὴ, ἀφρεσις. Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 17 «εὐφροσῆς ἐν πᾶσιν ἔργοις τοῦς εὐδοκίμοις, τε καὶ θαυμαζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας».

β. Ἀντιφ. 5, 92 «τὸ μὲν ἀκούσιον ἀμάρτημα τῆς τύχης ἐστὶ, τὸ δὲ ἐκούσιον τῆς γνώμης». Λυσ. 30, 5 «σαυτοῦ νομίσεις εἶναι τὰ τῆς πόλεως». Δημ. 1, 16 «τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν (vituperare) ἴσως φῆσαι τις ἂν ῥᾶδιον καὶ παντός εἶναι (= ἔργον, πρᾶγμα παντός), τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ,τι δεῖ πράττειν ἀποφρίσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου». Οὕτω καὶ τὸ ἑαυτοῦ εἶναι=εἶνε κύριος ἐαυτοῦ. Δημ. 4, 7 «ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήθητε γενέσθαι» = non ex aliis pendere. Προσέτι δὲ τά, εἶναι τινος = alicujus esse, alicui addictum esse, studere. 37, 53 «οἱ μῆτε συγγνώμης μῆτ' ἄλλου μηδενός εἰσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ πλέονος (lucris)». 9, 56 «ἦσαν ἐν Ὀλύμπῳ τῶν ἐν τοῖς πρᾶγμασι τινές μὲν Φιλίππου καὶ πάνθ' ὑπηρετοῦντες ἐκείνῳ, τινές δὲ τοῦ βελτίστου»=Philippo adicto, rebus optimis studentes μ. σ. Bremi. Λυσ. 13, 64 «ἐγένετο ὁ Εὐμάχης οὗτος Νικοκλέους» = ἀνήκεν εἰς τὸ Ν. Πλ. Φαίδρ. 250, a «ἐκπλήττονται καὶ οὐκέθ' αὐτῶν γίγνονται» = non jam sui compotes sunt μ. σ. Stallb. Ἔστι τι τῶν αἰσχυρῶν κτλ. = εἶνέ τι, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὰ αἰσχυρά, εἶνέ τι αἰσχυρόν. Ξεν. ἑλλ. 6, 3, 5 «εἰ δὲ δὴ καὶ ὁμογνωμοῖμεν, οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι». Δημ. 2, 2 «ἔστι τῶν αἰσχυρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων πόλεων, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προιεμένους». 1, 26 «τῶν ἀτοπωτάτων ἂν εἴη, εἰ κτλ.» 20, 2 «ὅτι μὲν τινῶν κατηγοροῦντα πάντας ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεάν τῶν ἀδίκων ἐστίν, ἔξω». Πλ. πολ. 525, a «οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τῆν τοῦ ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις». Σοφ. Οἰδ. τ. 991 «τί δ'

ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν εἰς φόβον φέρων ; » Ἐν τῷ περιμαχῆται τοῦ Πλ. χωρίῳ Γοργ. 496; ε «ἢ οὐκ ἅμα τοῦτο (δηλ. τὸ λυπούμενον χαίρειν = cum voluptate dolorem esse conjunctum) γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον, εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος (δηλ. γίγνεσθαι) βούλει», αἱ γενικ. ἐξηγητέαι οὕτως = εἴτε τοῦτο (τὸ λυπούμενον χαίρειν) ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν εἴτε εἰς τὸ σῶμα.

ε) Ἐεν. οἰκ. 1, 2 ποικονόμου ἀγαθοῦ εἶστιν εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον» = εἰς ἀγαθ. οἶκον. ἀρμόζει. Δημ. 4, 47 «ακακούρου ἐστὶ κριθὲν ἄποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ μαχομένου τοῖς πόλεμοις». Θουκ. 6, 22 «ἡ στρατιὰ πολλὴ οὐσα οὐ πάσης ἐστὶ πώλειος ὑποδέξασθαι» ἀντί, «οὐ π. ἐστὶ πώλειος τὴν στρατιάν πολλὴν οὐσαν ὑποδέξασθαι». Συντάσσεται δὲ τῷ εἶναι καὶ γενικ. αὐσιαστικοῦ, μετ' ἐπιθέτου ἠνωμένου, ὡς καὶ τὸ λατιν. esse, ἵνα δηλώσῃ τὴν χρεῖαν, ἀνάγκην πράγματός τινος, ἢ τοὺς προσδιορισμοὺς τῆς τιμῆς (ἀξίας) καὶ τοῦ μέτρου κατ' ἀριθμὸν, χρόνον καὶ τόπον. Δημ. 8, 48 «δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης μεγάλης καὶ πόνων πολλῶν καὶ πρῆγματειας εἶναι». Πλ. Γοργ. 461, α «ταῦτα οὖν ὅπῃ πατὴρ ἔχει, οὐκ ὀλίγης συνουσίας (sermonis) ἐστίν, ὥστε ἱκανῶς διασκεψασθαι». νόμ. 708, d «τὸ δὲ συμπνεῦσαι . . χρόνου πολλοῦ» δηλ. ἐστίν. Ἡρόδ. 1, 143 «πολλῶ ἦν ἀσθεγέστατον τῶν ἐθνῶν καὶ λόγῳ ἐλαχίστου» = τῆς ἐλαχίστης ἀξίας. 3, 139. 4, 138 «ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ διαφερόντες τε τὴν ψῆφον καὶ ἐδόντες λόγου πρὸς βασιλέος» = πολὺ πρὸς τῷ βασιλ. ἰσχύοντες, τιμώμενοι. Οὕτω καὶ 1, 120 «δουλοῦμεθά τε καὶ λόγου οὐδενός γ' ὄμεθα πρὸς Περσέων» μ. σ. Baehr. 1, 186 «τῆς πόλιος εὐσεως δύο φαρσέων» = quum urbs duas partes habeat. Πλ. νόμ. 880, d «ὁ μεγίστου τιμήματος ὢν» καὶ ἄνευ ὢν 764, α «τῶ τῶν δευτέρων καὶ πρώτων τιμημάτων». Ἐεν. ἀνάβ. 7, 4, 16 «Σιλαγὸς Μακεστίος, ἐτῶν ἑκτωκαίδεκα ὢν, σημαίνει τῆ σάλπιγγι». 1, 4, 11 «ὁ Εὐφράτης ποταμὸς τὸ εὐρὸς ἐστὶ τεττάρων σταδίων». ἀπομ. 1, 2, 41 «Ἀλκιβιάδην πρὶν εἰκοσὶν ἐτῶν εἶναι διαλεχθῆναι». ἐλλ. 3, 1, 14 «ἀπέκτεινε τὸν υἱὸν αὐτῆς, τό τε εἶδος ἄντα πάγκαλον καὶ ἐτῶν ὄντα ἑς ἑπτακαίδεκα». Πλ. νόμ. 755, α «ἐλαττον ἢ πενήτηκοντα γεγονὸς ἐτῶν», Δημ. 14, 19 «τὸ τίμημά ἐστι τὸ τῆς χώρας ἑξακισχιλίων ταλάντων». Οὕτω καὶ ἐπιθετικῶς π. χ. δέκα μῶν χωρίον Ἰσακ. 2, 35. Πολλὸ σπανιώτερον ἐν τῇ ἑλληνικῇ δηλοῦνται διὰ γενικ. ἄλλαι τῶν προσώπων ιδιότητες¹). Ἡρόδ. 1, 108 «τὸν (=δν) εὗρισκε οἰκίης (=οικογενεϊκῆς) μὲν ἐόντα ἀγαθῆς, τρόπου δὲ ἡσυχίου». Θουκ. 1, 113 «καὶ ὅσου τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν». Ἀρφ. Πλ. 246 «ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἰεὶ». Πλ. Γοργ. 482,

1) Ἰδ. Matthiae II. §. 316, e).

α «(Ἀλκιβιάδης) ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων». Δημ. 18, 296 «οὔτοι πάντες εἰσὶν τῶν αὐτῶν βουλευμάτων». Ἀφρηρημ. ἀντὶ συγκεκριμένου Ἡρδ. 5. 92, 7 «τοιούτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς (=οἱ τύραννοι) καὶ τοιούτων ἔργων».

Σημ. 2. Οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τοῦ «ἄνδρὸς ἀγαθοῦ ἐστὶν εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους» λέγεται καὶ «πρὸς ἄνδρὸς ἀγαθοῦ ἐστὶν εὖ π. τ. φίλ.» ἴδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσ. Σπανίως δὲ μόνον ἡ γενικ. ἔξαρτάται ἀπὸ τινος οὐσιαστικοῦ ὅσον τοῦ σημεῖον, ἔργον. Ἰσοκρ. 8, c) «τῶν ἀρχόντων ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀρχομένους ταῖς αὐτῶν ἐπιμελείαις ποιεῖν εὐδαιμονεστέρους».

δ) δ, 611 «αἰματος εἰς ἀγαθοῦ». Τ, 111. Φ, 109 «πατρός δ' εἰμ' ἀγαθοῦ». Φ, 186 «φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι». Α, 49 «δεινὴ δὲ κληγγὴ γέρετ' ἀργυροστοβίου». Πίνδ. Ο. 6, 49 «Φοῖβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειρ πατρός». Σοφ. Ἄντ. 486 «ἀδελφῆς κυρεῖ» = ἐστίν. Εὐρ. Ἡράκλ. 297 «οὐκ ἐστὶ τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας ἢ πατρός ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι». Ἰφ. τ. 3. Ὀρ. 737 «εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν». Ἐκ. 380 «ἐσθλῶν γεέσθαι». Σοφ. Φ. 1284 «ἀρίστου πατρός ἀσχιστος γεγώς». Ἀποσπ. Σκύρ. 2, 2. Ἡρδ. 3, 81 «ἀρίστων ἀνδρῶν εἰκὸς (consentaneum est) ἀρίστα βουλευόμενα γίγνεσθαι». 160 «Ζωπύρου τοῦτου γίγεται Μεγάβυζος». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1 «πατρός μὲν δὴ λέγεται ὁ Κύρος γεέσθαι Καμβύσου, Περσῶν βασιλέως· ὁ δὲ Καμβύσης οὗτος τοῦ Περσείδων γένους ἦν. . μητρός δὲ ὁμολογεῖται Μανδάνης γεέσθαι». ἀν. 3. 2, 13 «τοιούτων ἐστὲ προγόνων». Πλ. Μενέξ. 239, α ἀμίας μητρός πάντες ἀδελφοὶ φύντες». Οὔτω καὶ Πλ. Φαίδρ. 242, d «τὸν Ἐρωτα οὐκ Ἀφροδίτης καὶ θεόν τινα ἡγή;» ὡς συνήθως λέγεται ἂν Ἀφροδίτης εἶναι ἡγή».

Σημ. 3. Ἴνα δηλωθῆ δὲ ἡ ἔννοια τῆς καταγωγῆς σαφέστερον προστίθεται ἢ ἐκ καὶ σπανίως ἢ ἀπὸ καὶ ἔτι σπανιώτ. ἢ διὰ μετὰ γενικ. εἰς τὰ, εἶναι, γίγνεσθαι, φῦναι. ἴδ. τὴν διδασκ. περὶ τῶν προθέσ. Τ, 105 «οἴθ' αἵματός ἐξ ἐμοῦ εἰσιν» = ex meo sanguine. Ἡρδ. 111 «οἴ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης» = ἐξ αἵμ. τοῦ γένους σου. Ἡρδ. 3, 159 «ἐκ τούτων τῶν γυναικῶν οἱ νῦν Βαβυλώνιοι γεγόνασι». Σοφ. Αἴ. 472. Ξεν. ἀπομ. 2. 3, 4 «πρὸς φίλιαν μέγα δάπρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι». Πλ. πολ. 597, c «ἀπὸ βασιλείας καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκώς». Ξεν. Κύρ. 7. 2, 24 «πρώτων μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι». Οὔτω καὶ, οἱ ἐκ Διὸς Σοφ. Ἥλ. 659. οἱ ἐξ αὐτοῦ = posterij eius Ἡρδ. 1, 56' οἱ ἀφ' Ἡρακλείους Θουκ. 1, 24.

2. Ὡς ἡ μετὰ τοῦ εἶναι γενικὴ δηλοῖ ὅλον, οὐ ἄλλο τι μέρος εἶνε, οὔτω τίθεται αὐτὴ καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν σημαίνοντων τίθεται, λογίζεσθαι, συγκαταριθμεῖν, ἀνάγειν τι (ποιεῖν) εἰς τάξιν τινὰ προσώπων ἢ πραγμάτων ὅσον τίθημι, τίθεμαι, γράφω, ποιῶμαι, ὡς καὶ μετὰ τῶν παθητ. καταλέγεσθαι, κληροῦσθαι, ἀριθμεῖσθαι, καλεῖσθαι, ἐξετάζεσθαι = censeri. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21 «ἐμὲ γράφει τῶν ἰππεύειν ὑπερπεπιθυμούντων». Σοφ. Οἶδ. τ. 411 «οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφωμαι» = non Kre-

ontis patroni censebor cliens». Πλ. πολ. 376, e «μουσικῆς τιθῆς λόγους;» = ad musicam refersne sermones? μ. σ. Stallb. Φίλ. 60, d «φρόνησιν καὶ ἀληθῆ δόξαν τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος» 66, b «ἀ τῆς ψυχῆς ἔθεμεν αὐτῆς, ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας κτλ.» πολ. 424, c «ἐμὲ θεός τῶν πεπεισμένων». (Καὶ μετὰ τοῦ εἶναι, Δημ. 18, 254 «τὸ (δηλ. ἡμᾶς) ἀμεινον πράττειν τῆς ἀγχιθῆς τύχης τῆς πόλεως εἶναι, τιθημι). Πλ. πολ. 567, e «ποιεῖσθαι τινὰ τῶν δορυφορόρων». Λυσ. 24, 13 «τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων» = νὰ ἐκλεχθῶ κλήρω εἰς τῶν ἐνν. ἀρχ. 30, 8 «οὐδὲ τῶν πεντακισχιλίων κατελέγην». Ἰσακ. 7, 5 «ὁ Θράσυλλος τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλεγείσιν τριηράρχων» μ. σ. Schoemann. Εὐρ. Βάκ. 1317 «τῶν φιλάτων ἐμοίγ' ἀριθμησῆ». Θεόκρ. 13, 72 «οὕτω μὲν κάλλιστος Ἔγλας μακρῶν ἀριθμεῖται». Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9 «οἱ τῶν ὁμοτίμων καλούμενοι» = οἱ συγκαταλεγόμενοι ἐν τοῖς ὁμοτ. Ἰσοκρ. 15, 235 «Σόλων τῶν ἐπτὰ σοφιστῶν ἐκλήθη». Δημ. 21, 201 «οὐδαμοῦ πώποτε Μειδίας τῶν συνηδομένων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ». Οὕτω καὶ Λυσ. 14, 11 «ἐάν τις τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος τῆς δευτέρας γένηται» = κατατεταγμένος ἐν τῇ πρώτ. τάξει· καὶ ἄνευ τοῦ, τάξεως 16, 15.

3. Ὡς τίθεται ἡ γενικ. μετὰ τοῦ εἶναι δηλοῦσά τι, ὅπερ ἔχει ἰδίωμά τι, συνήθειαν, τρόπον, οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ποιεῖσθαι = προσποιεῖσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι, σφετερίζεσθαι aliquid suae potestatis facere, καὶ ἄλλων τινῶν ῥημάτων. Ἡρόδ. 1, 129 «ὁ δὲ μιν προσιδὼν ἀντίερετο, εἰ ἑωυτοῦ ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον». Ξεν. Ἄγης. 1, 33 «τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται». Σοφ. Ἄντ. 547 «μηδ' ἂ μὴ ἴγιες ποιοῦ σεαυτῆς». Γ. 457 «νίκη μὲν δὴ γαίρειτ' Ἀρητιγόλου Μερειάδου». Πλ. Πρωτ. 343, e «εὐθητες τοῦτό γε γαρτελή ἂν καὶ οὐ Σιμωνίδου. Δημ. 3, 21 «δικαίου πολιτοῦ κριτῶ τὴν τῶν πραχμμάτων σωτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἰρεῖσθαι».

Σημ. 4. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 938 «τί. . πόνους διπλοῦς ἔχω, ἔξω μιᾶς μοι χεῖρὸς εὐ θέσθαι τάδε;» Ἐλ. 1570 «πλήσασα κλιμακτηρὰς εὐσφύρου ποδὸς Ἑλένη καθέλιτο» = ἀφοῦ ἡ Ἐλ. ὤραιο ποδὸς (καλλοπόδαρη, ἡ μὲ τοὺς ὤραίους πόδας) διέβη τὰς κλίμακας, ἴδ. §. 415, 3.

4. Οὕτω λοιπὸν κεῖται ἡ γενικ. ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, τοῖς ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τῆς κτήσεως καὶ κατοχῆς· οἷον ἴδιος, οἰκείος (μ. δοτ. δηλοῦ εὐνοϊκός), κύριος, ἱερός, ἐπιχώριος, πρέπων καὶ πρεπότως πλὴν πολὺ σπάν., πρόσφορος ποιητ. σπάν. Δημ. 2, 28 «οἱ κίνδυνοι τῶν ἐφροσθηκῶτων (ducum) ἴδιοι, μισθὸς δ' οὐκ ἔστιν». 3, 16 ταύτης κύριος τῆς χώρας γενήσεται». Ἰσοκρ. 4, 29 «ἡ πόλις ἡμῶν κυρία γενομένη τοιοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις». Ξεν. ἀν. 4. 5, 35 «ἤκουσεν αὐτὸν (τὸν ἴπ-

πον) *ιερόν* εἶναι τοῦ Ἡλίου. 5. 3, 13. Πλ. Τίμ. 34, a «κίνησιν ἀπένευμεν αὐτῷ τὴν τοῦ δώματος ἀίκελα». συμπ. 189, b «τοῦτο μὲν γὰρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μοῦσης ἐπιχάριον» = *lucrum nostri ae Musae proprium*. νόμ. 957, c «πάντων μαθημάτων κυριώτατα τοῦ τὸν μακθάνοντα βελτίω γίγνεσθαι τὰ περὶ τοὺς νόμους κείμενα γίγνεται ἂν.» = μετὰ πάντων τῶν μαθημάτων τὰ πρὸς τοὺς νόμους ἀναφερόμενα ὄφειλον καὶ δειχθῆσι τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἔχωσι ἐπιρροήν (δύναμιν) τὴν μεγίστην πρὸς τοῦτο, ἵνα ὁ μακθάνων γείνη καλλίτερος. Σοφ. Αἰ. 534 «πρέπον γὰρ πᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε» = ἴδιον τῆς τύχης μου θὰ ἦτο *fortunae meae proprium*. Πλ. πολ. 400, b «βουλευσόμεθα, τίνες ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ μνησίας καὶ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βίσεις» δηλ. εἰσίν. Μενέξ. 239, c «πρεπόντως τῶν πράξαντων» ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. Εὐρ. 508 «τὰ πρόσφορα τῆς νῦν περὸς τὴν συμφορᾶς αἰτήσομαι» (ἐνῶ ἄλλως πάντ. δοτ., οἶον Ἡρόδ. 7, 20 «παρκατέτετο τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ).

5. Ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων, ποιῆσθαι, τιμᾶσθαι τι πολλοῦ, πλείονος, μέλλοντος, πλείστου, ὀλίγου, ἐλαχίστου, κ.τ.λ., ὡς ἐν τῇ λατιν. τὰ *magni facere* κ.τ.λ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 13 «μείζονος αὐτὰ τιμῶνται». Πλ. Πρωτ. 328, d «πολλοῦ ποιῶμαι ἀκηράναι, ἢ ἀκήκοα Ἡρωταγόρου». Δημ. 19, 159 «τοῦτο Φίλιππος ἀπάντων ἂν ἐτιμᾶσθε πλείστου τοῦτον τὸν τρόπον πραχθῆναι». Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἄνδρ. 210 «τὴν δὲ Σκύρον αὐδαμᾶν τίθης». Συγχρότερον ὅμως πολὺ προστίθεται ἢ πρόθ. περι, ἴδιον δὲ ἐν τῷ ἠγεῖσθαι. Οὕτω πολλοῦ = εἰς μέγαν βαθμόν, παρὰ πολὺ Ἄρφ. νεφ. «θρασύς εἰ πολλοῦ» = εἰσὶ παρὰ πολὺ θρασύς. ἱππ. 882 «πολλοῦ δὲ πολὺν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθεις ἐγκρυφίλων».

6. Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀγοράζειν, πωλεῖν καὶ τῶν ὁμοίων οἶον ὠνεισθαι, ἀγοράζειν, πρίασθαι, πτάσθαι, παραλαμβάνειν, δέχεσθαι, πωλεῖν, ἀποδίδοσθαι, περιδ-, δίδοναι κτλ. Τῶν ἐπιθέτων, ὠνιτικός, ὠνιος. Τῶν ῥημ. τῆς ἀνταλλαγῆς οἶον ἀλλάττειν, ἀλλάττεσθαι, ἀντ-, ἀμείβειν ποιητ., ἀμείβεσθαι ποιητ., διαμείβεσθαι, δέχεσθαι ποιητ., λῦειν, προτεσθαι, κατατιθέναι. Τῶν ῥημ. τῆς τιμῆς καὶ ἀξίας οἶον τιμᾶν, τιμᾶσθαι, ποιεῖσθαι, ἀξιῶν, ἀπ-, ἀξιοῦσθαι. Τῶν ἐπιθ. ἄξιος, ἀνάξιος, ἀντάξιος, καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀξίως.

a) Ψ. 485 «τρίποδος περιδόμεθον ἢ λάβητας» = κάμνομεν ποινικ. ῥήτραν (στοιχηματίζομεν) ἀνθ' ἐνός τριπ. ἢ λέβ., βάλλομεν στοιχημα εἷνα τρίπ. ἢ λέβ. ψ, 78 «ἐμέθεν περιδόμεμαι αὐτῆς» = θὰ ἐξίω στοιχ. ἐμὲ αὐτὴν, ἐγγυῶμαι ἐμὲ αὐτὴν οὕτω Ἄρφ. ἱππ. 791 «περὶ τῆς κεφαλῆς περιδύσθαι» = στοιχηματίζω μὲ τὸ κεφάλι μου. Α, 111 «Χρυσήιδος ἀγλά' ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι» = διὰ τὴν χρ. λ, 327 «χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο» = ἀντὶ τοῦ ἀγαπητ. ἀνδρὸς τῆς. Ἡρόδ. 3, 139 «ἐγὼ ταύτην πωλέω

οὐδενὸς χρήματος». 5, 6 «οἱ Θρήϊκες ὠνεύονται τὰς γυναῖκας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων». Πλ. πολ. 333, b «ὄταν δέη ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον». Φκίδ. 98, a «οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας». πολιτικ. 257, a «πολλὴν χάριν ὀρεῖλω σοι τῆς Θεακότητος γνωρίσεως». (διὰ τὴν γνωρίμην τ. Θ.). Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 20 «τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰθ' οἱ θεοί». Κύρ. 3. 1, 36 «σὺ δέ, ὦ Τιγράνη, λέξον μοι, πόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Κύρ, κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατρευταὶ ταύτην». Ἱερ. 9, 11 «οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα (merces) λυσιτελέστερα ἢ ὅσα ἀνθρώποι ἀθλῶν ὠνεύονται». Πολλάκις μισθοῦ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3 «ὕμεῖς ἐμὲ οὐ ποιήσετε μισθοῦ περιμόντα εὐεργετεῖν». ἀπομ. 1. 6, 11 «οὐδέναι τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττη (exigis)». Δημ. 9, 9 «τοῦτο δ' ἔστιν, ὃ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων πάντων Φίλιππος ὠνεῖται, αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὕμιν, ὑφ' ὕμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι». Οὕτω ποιεῖσθαι τί τις = κάμνω τι ἐμαυτῷ ἀντί τις, διὰ τι. Ἡρόδ. 7, 144 «Θεμιστοκλέης ἀνέγνωσε (persuasit) Ἀθηναίους νέας τούτων τῶν χρημάτων ποιήσασθαι διακοσίας». Σοφ. Οἰδ. κ. 1565 «πολλῶν πημάτων σφε (αὐτὸν) δαίμων αὖξοι». Οἰδ. τ. 1478 «τῆσδε τῆς δδοῦ» = διὰ ταύτην τὴν δδ. Θεόκρ. 1, 57 «τῷ (= τοῦ) μὲν ἐγὼ πορθημεῖ. . αἶγα τ' ἔδωκα ὄνον καὶ τυρόεντα». 11, 49 «τίς κεν τῶνδε θάλλασαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;» Ἰσοκρ. 2, 32 «δόξῃ μὲν χρήματα κτητᾶ, δόξαι δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητῆ». Αἰσχ. 3, 160 «αἶματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνίαι». Διὸ καὶ τὸ ἐπιρρηματικῶς τιθέμενον ὀλίγου = παρ' ὀλίγον, σχεδὸν, propemodum π.χ. Θουκ. 8, 35 «ὀλίγου εἶλον (τὴν πόλιν)». Πλ. Φκίδρ. 258, e καὶ πανταχοῦ σύνηθ.

Σημ 5 Ἡ ὀργανικὴ δοτικ. καίται ἐν Λυσ. 27, 6 «μέρει τῶν ἀδικημάτων τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο».

b) Ζ, 236 «τεύχε' ἀμειβερ, χρύσεια χαλκείων ἑκατόμβοι' ἐνεναβοίων». Α, 547 «ὀλίγον γόνου γουνὸς ἀμείβων». Α, 106 «ὡς δὴ Πριάμοιο . . ἔλυσεν (Ἀχιλλεύς) ἀποίωνων». λ, 326 «Ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν γίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα». Ἀντιφ. 5, 79 «ἠλλάξαντο πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37 «καὶ σὺ δέ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ αὐτοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν (δι' αὐτοὺς) καταθείς» μ. σ. Βορν. Εὐρ. Μ. 967 «τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς ψυχῆς ἂν ἀλλαξίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον». Δημ. 6, 10 «κέκρισθε μηδενὸς ἂν κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων προέσθαι μηδ' ἀνταλλάξασθαι μηδεμιάς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας εὐνοίαν».

Σημ. 6. Ἐπὶ τῶν ἔρημ. τῆς ἀνταλλαγῆς δηλοῦται συνήθως ἡ ἀναφορὰ διὰ τῆς προθ. ἂν τί μετὰ γενικ., ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τῆς πρὸς σὺν αἰτιατ. ἴδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσ. Εὐρίσκειται δὲ καὶ ἡ δοτ. ὡς δοτ. ὀργανι-

κή, δηλοῦσα τὸ ἀνταλλαγὴν πρᾶγμα ὡς μέσον, δι' οὗ ἀνταλλάσσεται ἕτερόν τι. Η, 472 «ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομῶντες Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' ἀΐθωνι σιδήρῳ κτλ.» Εὐρ, Τρ. 352 «δάκρυα τ' ἀνταλλάσσετε τοῖς τῆσδε μέλεσι, Τρωάδες, γαμηλίοις».

с) Ψ, 649 «τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι» = τὸ θεωρηθῆναί με ἄξιον τιμῆς. Α, 514 «ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων». Ἡρόδ. 3, 53 «ὁ Λυκόφρων οὐδὲ ἀνακρίσιος ἠξίωσε τὸ φέροντα τὴν ἀγγελίην». 145 «ἐμὲ ἀδικήσαντα οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ δήσας γοργύρης ἠξίωσας». 6, 112 «ἐμᾶχοντο ἀξίως λόγου». Θουκ. 3, 36 «ἐκολάσθησαν ἀξίως ἀδικίας». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 17 «ἔγωγε οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι τοῦ τῶν ἴσων τόν τε κακὸν καὶ ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι». Ἰσοκρ. 3, 53 «νομίζετε τῆς αὐτῆς ζῆμικῆς ἀξίους εἶναι τοὺς συγκρούοντάς τοις ἀμαρτάνουσιν». Πλ. νόμ. 728, a «πᾶς ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος». Κατὰ τὸ ἀξιοῦν τινά τιος Σοφ. Ἄντ. 21 «οὐ γὰρ τάφου . . τὸν μὲν προτίσας (= ἀξιώσας πρὸ Πολυνείκους), τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει». Τιμῶν τινί τιος καὶ τινά τιος (ἐπὶ τῶν δικαστῶν) = τιμωρεῖν τινα μέ τι, ἐπιβάλλειν τινί τιμωρίαν, κρίνειν τινά ἄξιον τιμωρίκας π. χ. δέκα ταλάρων, τοῦ θανάτου. Τὸ μέσον τιμασθαι τινί τιος = ἐπιβάλλω τιμωρίαν εἰς ἐμὲ αὐτὸν (ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων), ἢ αἰτῶ τὴν τιμωρίαν τινός (ἐπὶ τῶν κατηγορῶν), οὐχ ἦττον προστίθεται συνήθως τὸ δίκην. Πλ. ἀπολ. 36, b «τιμᾶται μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. Εἶεν· ἐγὼ δὲ δὴ τίος ὑμῖν ἀντιτιμῆσομαι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἢ δῆλον, ὅτι τῆς ἀξίας;» 37, a «εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως».

7. Ως ἡ γενικ. τίθεται ἐν τοῖς εἶναι, γίγνεσθαι, φῦναι περὶ τοῦ αἰτίου, οὕτω τίθεται ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν φύνειν φυτευθεῖς, τεκνοῦν, βλαστάνειν, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὡς τὸ πολὺ ποιητ. ἐκφράσεων καλεῖσθαι, κεκλησθαι τιος = ὀνομάζεται κατὰ τὸ ὄνομά τιος· ἐπονομάζεσθαι τιος = ὀνομάζομαι μὲ τὸ ὄνομά τιος· ἐπώνυμός τιος· ἐν τῇ ποιήσει ἐπὶ πολλῶν παθητικ. μετοχῶν· ὅλον τραφεῖς, τεθραμμένους, σφαγεῖς, πληγεῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήμ. ἐπιθέτου διδακτός. Οὐδὲν ἦττον ὅμως κανονικῶς ἡ ἀναφορὰ αὕτη δηλοῦται ἀκριβέστερον διὰ τῶν προθέσ. ὑπὸ, πρὸς, ἐξ, καὶ διὰ σὺν γενικῆ. Εὐρ. Ἰφ. 3 «Ἄτλας θεῶν μιᾶς ἔφρυσε Μαίξαν». Πίνδ. Π. 4, 144 φυτευθέντες κείνων». Σοφ. Οἶδ. κ. 1324 «τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεῖς. Εὐρ. Μ. 804 «οὔτε τῆς νεοζύγου ὑμψης τεκνώσει παῖδα». Σοφ. Τρ. 401 «ὧν δ' ἔβλαστην, οὐκ ἔχω λέγειν». Ἡρόδ. 6, 88 «Νικόδρομος Κνοίθου καλεόμενος» = καλούμενος Κνοίθ. υἱός. Πίνδ. Π. 3, 67 «ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος» = κεκλημένον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ πατρός. Εὐρ. Ἰ. 9 «(πόλις) τῆς χρυσολόγῃου Παλλάδος κεκλημένη».

'Αρρ: σφ. 151 «ὅστις πατὴρς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι». Θεόκρ. 24, 101 («Ἡρακλῆς») Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρώωνος», (Μετὰ τοῦ ἐπὶ τινος Ἡρδ. 7, 40.) Σοφ. Ἡλ. 283 «πατὴρς τῆν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην» = ὠνομασ. μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατ. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1329 («τεμένη) ἐπωνομασμένα σέθεν». Πλ. νόμ. 626, d «δοκεῖς μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μάλλον ἐπονομάζεσθαι. 738, b αἱερῶν, ἄττα δεῖ ὄντινων ἐπονομάζεσθαι θεῶν» = quae ex quibuscunque diis nominari oportet. (Συχνότερον μετὰ τῆς ἀπὸ σὺν γενικ.) Ἡρδ. 2, 11 («τὸ ἱρὸν) Ξεινὸς Ἀφροδίτης ἐπώνυμόν ἐστι». 7, 11. Πλ. νόμ. 828, c «θεοῖς, ὧν ἂν ἡ φυλὴ ἐκάστη ἐπώνυμος ᾖ». θ, 499 «ὄρμηθεις θεοῦ = a deo concitatus. Σοφ. Φ. 3 «κρατίστου πατὴρς Ἑλλήνων τραφεῖς. Αἰσχλ. ἐπτ. 774 «παῖδες μητέρων τεθραυμένοι». Εὐρ. Ἡλ. 123 «κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεῖς». Ὅρ. 497 «πληγεῖς θυγατὴρς τῆς ἐμῆς». Σοφ. Ἡλ. 343 «νουθετήματα κείνης διδακτά».

8. Καὶ οἱ τοπικοὶ καὶ χρονικοὶ προσδιορισμοὶ ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; καὶ πότε; ἐκφέρονται διὰ γενικ. ἐν τε τῇ ἑλλ. καὶ γερμ., ὡς ἀκριβέστεροι (κατὰ ποιὸν) τοῦ ῥήμ. προσδιορισμοί.

a) Οἱ τοπικοὶ προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται ἐν τῷ πεζῷ διὰ προθέσ. ἐξαίρεσει τῶν ἐπιβρ. ὅσον οὐ, ποῦ, ποῦ, ὅπου, αὐτοῦ, οὐδαμοῦ, ἀλλαχοῦ κτλ., καὶ τῆς φράσεως, ἴεσαι τοῦ πρόσω Ξεν. ἀν. 1. 3, 1. Ἀρρ. ἀν. 5. 28, 3. 6. 7, 1 «προτεῖναι τοῦ πρ.» 2. 6, 7 «ἄγειν τοῦ πρ. 5. 25, 6. Ἐν τῇ ποιήσει ὁμοίως καὶ ἰδίᾳ τῇ ἐπικ. ἐκφέρονται, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. πολλᾶκις, διὰ γενικ. π. γ. aller Orten vird verkündet, er kommt des Weges, geraden Weges κτλ. γ, 251 «ἢ οὐκ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ;», φ, 108 «οἷη νῦν οὐκ ἐστὶ γυνὴ κατ' Ἀχαιῖδα γαῖαν οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκίης». Ρ, 372 «νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης γαίης οὐδ' ὄρεων». Ε, 310 «ἐρείσατο χεῖρὶ παχείῃ γαίης», Λ, 356. 1, 219 «αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο τοίχου τοῦ ἐτέρου». α, 23 «Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσόμενον Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος». Αἰσχλ. Ἀγ. 1026 «ἐστίας μεσομάλου ἐστηκεν ἥδη μῆλα». Ἡλ. 900 «ἐσχάτης ὄρῳ πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον». (ἐν Πλ. συμπ. 182. b «τῆς δὲ Ἰωνίας καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ αἰσχροὺν νενόμισται ὅσοι ὑπὸ βαρβάρους οἰκοῦσι» ἢ γενικὴ ἐξαργτάται ἀπὸ τοῦ ὄσοι. ἰδ. Stallb.) Ἀρρ. Π. 1155 «χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω» = ἐν τῇ αὐτῇ ἰδ. ἰδ. §. 416, Α. 2. Σοφ. Ἡλ. 1386 «δωμάτων ὑπόστεγοι». Αἶ. 796 «σηρῆς ὑπαυλος» Αἰσχλ. ἰκέτ. 934 «πόλιν πύργων.. κεκλειμένην» turribus inclusam. Σοφ. Αἶ. 1274 «ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς. ἐγκεκλειμένους» = intra vallum insclusos ἐγκεκλ. ἐν τῇ περιοχῇ, περιφερεῖχ τῶν χαρχωμάτων, Schneidew. μ. σ. Lobeck σ. 464. Εὐρ. ἀποσπ. Πηλ. 3 Δινδῶρφ. «δῶμα γαίας

κλήστον». Θουκ. 5, 83 «κατέκλησαν. . *Μακεδονίας* Ἀθηναῖοι *Περδίκκων*» = *intra Macedoniam concluserunt*. Εὐρ. Φ. 451 «τόνδ' εἰσεδέξω τειχεῶν». (Τὸ δὲ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 231 «τόνδ' ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον. . γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη νέμω, μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα», διορθωτέον ὄντως μετὰ Wunder, = ἀπαυδῶ τινα γῆς τῆσδε τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐσδέχεσθαι δηλ. ἐς οἴκους, ὅπερ συμπληρωτέον ἐκ τοῦ 241 «τίς τῆς γῆς» = κἀτοιχός τις τῆς χώρας ταύτης· δύσκολον δ' εἶνε νὰ ἐκληφθῆ μετὰ τοῦ Ματθίου §. 379 σημ. 2 ὡς ἀντίστροφος ἔφελιξι *attract. inversa*). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ μετὰ χειρὸς ἐκφράσεις· οἶον *δεξιᾶς, ἀριστερᾶς, λαιᾶς χειρὸς* ἢ καὶ ἀπλῶς *δεξ. ἀριστ.* κτλ. Ἡρδ. 5, 77 «τὸ δὲ (τέθριππον χάλκειον) ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε». Αἰσχλ, Πρ. 716 «*λαιᾶς δὲ χειρὸς* οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι *Χάλυβες*». Εὐρ. Κύ. 681· «*αποτέρας τῆς χειρὸς*·» δηλ. ἐστήκασιν. Συνήθως ὁμως ἐκλαμβύνηται τοπικ. μετὰ τῆς προθ. ἐκ. Πρὸς δὲ, Ἡρδ. 2, 112 «*τέμενός ἐστι καλὸν τοῦ Ἡφαιστίου* πρὸς νότον ἄνεμον *κείμερον*» = κείμ. πρὸς νότ. τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαιστ. 6, 22 «ἡ Καλὴ ἐστὶ μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τηρσυνὴν *τετραμμένη* τῆς Σικελίας» = ἐπὶ τῆς Σικ. δὲ τῆς ἔστραμ. πρὸς Τηρσ. Οὕτως ἐν τῇ ἐπικ. ἰδίᾳ γλώσσει ἐπὶ τῶν *κινησεως* σημαντ. ῥημάτων *ἔρχεσθαι* καὶ *πορεύεσθαι*. Δ, 244 «*ἔκαμον πολέος πεδίοιο* θεοῦσαι». Β, 801 «*ἔρχονται πεδίοιο*». Δ, 382 «*ἔρχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο*» (τμησις) = καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν δρόμον. Ζ, 2 «*ἄβυσσε μάχη πεδίοιο*» = ἐχώρησε διὰ τοῦ πεδίου. Ε, 597 «*αἰὼν πολέος πεδίοιο*». Ν, 64 «*απεδίοιο* διώκειν ὄρνεον». Χ, 23 «*ἄθειν πεδίοιο*». Ν, 820 «(ἔπποι) *κόνιοντες πεδίοιο*» = κενκονιωμένοι *διέρχονται* διὰ μέσου τοῦ πεδίου, (Ἐν Ξ ὁμως 145 «*κόνισουσιν πεδίοιο*» μεταβ. θὰ καταπληρώσωσι τὸ πεδ. κόνεως). Β, 785 «*διέπρησσαν πεδίοιο*». (Ἀλλὰ *πρ-, διαπρ- κέλευθον* γ, 479. ν, 83· *ἄλα* 1, 491.) Φ, 247 «*απεδίοιο* . . πέτεσθαι». Ψ, 475 «*ἔπποι* . . *πολέος πεδίοιο* *διένται*» = πετῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου. 518 «(ἔππος) *ἀνακτα ἔλκησιν πεδίοιο*». Κ. 352 «*ἐλκόμεναι ρειοῖο βαθείης* πηκτὸν ἄροτρον». Ω, 264 «*ἴνα* πρήσσωμεν *ὁδοῖο*». Ζ, 38 «*ἔππος* ἀτυζομένω *απεδίοιο*». Αἰσχλ. χο. 699 «*ἡμερεύοντας μακρᾶς κελεύθου*». Σοφ. Οἰδ. κ. 689 «*απεδίων* ἐπίνισσεται». Αἰ. 731 «*ἀλγῆει δ' ἔρις* δραμοῦσα τοῦ *προσωτάτου*», ὡς ἐν τῷ πεζῷ *ἰέναι* τοῦ πρόσω, ἰδ. ἄνωτ. Ἄρφ. βᾶτ. 174 «*ὑπάγεθ'* ὑμεῖς *τῆς ὁδοῦ*» = προχωρεῖτε ὑμ. εἰς τὸν δρόμ.

Σημ. 7. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γενικ. ἢ μετὰ πολλῶν τοπικῶν ἐπιρρ. συνδεσμ.· οἶον ἐντός, ἐντοσθεν ἐκ., ἐνδον ποιητ., ἐμπροσθεν, ὀπισθεν, ὑπερθεν, ὑπαιθα ἐκ. κ.τ.λ.· ὡς καὶ ἡ μετὰ πολλῶν προθέσ.· οἶον διὰ πεδίου, κατὰ νότου, ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἀμφὶ τῆς πόλεως, ἐπὶ γῆς, ὀπὸ γῆς. Διὰ τῶν τοπικ. ἐπιρρ. καὶ τῶν προθέσ. ἡ σχέσηις προσδιορίζεται ἀκριβέστερον.

b) *Θέρους, χειμῶνος, ἡμέρας, τῆς αὐτῆς ἡμέρας, νυκτός, δει-
λης, ὀπώρας, (ἄπερ ἢ μὲν γερμ. διὰ γενικ. ἐπ' ἴσης ἐκφέρει, ὡς
Morgens, Abends κτλ., τὸ δὲ καθ' ἡμέρας ἰδιῶμα περιφραστικῶς·
οἶον ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, χειμ. κτλ.)* οὕτω καὶ τὰ, *μηρός, ἐνε-
αυτοῦ κτλ., ἐνάερθως δὲ, τῆς ἡμέρας, τοῦ μηρός κτλ.* δῆλα δὲ καθ'
ἡμέραν, κατὰ μῆνα κτλ. μετ' ἐπιθετ. προσδιор. οἶον τοῦ αὐτοῦ,
τοῦ προτέρου, ἐκάστου κτλ. Διὸ αἱ ἐπιρρήμ. ἐκφράσεις, ἀρχῆς=κατ'
ἀρχάς, ἐν ἀρχῇ, καὶ, τοῦ λοιποῦ=εἰς τὸ ἐξῆς (οὕτω καὶ τὸ *λοιπόν*,
π. χ. Θουκ. 1, 56). η, 11? «τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ'
ἀπολείπει *χειμάτος* οὐδὲ *θέρους*». Τὰ ποιητ., *ἠοῦς, ρηγεμῆς* κτλ.
Ε, 522 («νεφέλας) Κρονίων *ρηγεμῆς* ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν
ὄρεσσιν». Θ, 470 «ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα ὄ-
ψεαι». Ἡρδ. 4. 48 «Ἴστρος ἴσος ἀεὶ αὐτὸς ἐσωτῶν ῥέει καὶ *θέρους*
καὶ *χειμῶνος*». 6, 12 «τοῦ *λοιποῦ* μὴ πειθώμεθα αὐτοῦ». Θουκ.
3, 23 «ἀπηλιώτου ἢ βορέου» = *spirante subsolano vel borea*.
Ἄρφ. νεφ. 371 «*χρῆν αἰθρίας* ἕναι αὐτόν». Εὐρ. Ἴφ. τ. 1266
χορ. ὑπνου = *sonni tempore*. Πλ. Φαίδ. 59, d «ἐξήλθομεν τοῦ
δεσμωτηρίου *ἐσπέρας*». Δημ. 4, 15 «οὐκέτι τοῦ *λοιποῦ* πάσχοι-
μεν ἂν κακῶς». Οὕτω καὶ ἐπὶ *χροنيκοῦ διαστήματος, ἐντὸς τοῦ*
ὀποίου συνέθη συμβαίνει ἢ θὰ συμβῆ τι τοῦ παρελθόντος δηλ.
τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος. Α, 691 «ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκω-
σε βίη Ἡρακλεΐη τῶν προτέρων ἐτέων». Αἰσχλ. Ἄγ. 269
«*ποίου χρόνου* δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;» = πρὸ πόσου και-
ροῦ; Σοφ. Ἥλ. 478 «οὐ *μακροῦ χρόνου*». Οὕτω τὰ, *συχνοῦ, πολ-
λοῦ, πλείστου, ὀλλίου χρόνου* (καὶ μόνον *χρόνου* Ἄρφ. ἱππ. 944),
πολλῶν ἡμερῶν, ἐτῶν κτλ. Ἡρδ. 3, 134 «ταῦτα *ὀλλίου χρό-
νου* ἔσται τελεύμενα». 6, 58 «ἐπεὶ ἀν θάψωσι, ἀγορῇ δέκα ἡμε-
ρῶν οὐκ ἴσταται σφι». Θουκ. 3, 1 «ἐμμεΐναντες *χρόνον, οὐ* (*quam-
diu*) εἶχον τὰ σιτία, ἀνεχώρησαν». Ξεν. ἀν. 1. 7, 18 «*βασι-
λεύς οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν*». Πλ. Γοργ. 516, d «ἵνα αὐτοῦ
δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς». Φαίδ. 57. e «οὔτε τις
ξένος ἀφίεται *χρόνου συχνοῦ* ἐκεῖθεν». συμπ. 172, c «*πολλῶν*
ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν».

Σημ. 8. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ συντάξει τῇ καλουμένῃ γενικῇ ἀπολύτῃ ἡ γε-
νικ. οὐδὲν ἄλλο δηλοῦν ἢ τὸν ἀκριβέστερον (κατὰ ποῖόν) προσδ. τῆς ὅλης προ-
τάς. οἶον «τοῦ Κύρου βασιλεύοντος πολλὰ τε καὶ καλὰ ἔργα ὑπὸ τῶν
Περσῶν ἐπράχθη».

Σημ. 9. Πολλὰκις πρὸς ἀκριβέστερον προσδ. τῶν σχέσεων τούτων προστί-
θενται αἱ προθέσ. ἐξ, ἀπὸ, ἐπί, διὰ, ἐντὸς ἡ ἔσω = *intra*· οἶον ἐκ νυκτός,
ὡς τὸ λατ. *de nocte*· ἐκ πολλοῦ χρόνου· ἔξ ἀρχῆς· ἀφ' ἐσπέρας· ἐπὶ
Κύρου = *Kyri aetate*· ἐπ' ἐμοῦ = *mea aetate*, συχνότατα μάλιστα μετ' ἔ-
νεστ. τῆς μετοχῆς· οἶον ἐπὶ Κύρου ἄρχοντος· διὰ πολλοῦ χρόνου· ἐν-
τὸς ἡ ἔσω πολλοῦ χρόνου· ἔδ. τὴν περὶ τῶν προθέσ. τούτ. διδασκαλίαν.

Σημ. 10. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν πτώσ., αἰτιατ. γενικ. καὶ δοτ. ἐπὶ τῶν χρο-
νικ. προσδ. ἔδ. τὴν διδασκαλ. π. τῆς δοτ.

§. 419. Συνέχεια.

1. Ἡ γενικ. τίθεται μετὰ πολλῶν παθητικῶν καὶ αἰσθηματικῶν, ψυχικῆς δηλ. διαθέσεως σημαντ. (affectuum) ῥήμ. Καὶ ἐνταῦθα ἡ γενικ. προσδιορίζει ἀκριβέστερον (κατὰ ποῖον) τὴν ῥηματ. ἔννοιαν. Τοιαῦτα δ' εἶνε τὰ ἑξῆς,

a) Τὰ ἐφέσεως, ἐπιθυμίας καὶ πόθου σημαντ. ῥήμ. ὅσον ἐπιθυμεῖν, ἐρᾶν, ἐρωτικῶς ἔχειν καὶ διάκεισθαι τὰ ποιητ. ἔρασθαι, ἐρατίζειν, λιλαίεσθαι, ἔλδεσθαι, ἰμείρειν, τὸ ποιητ. καὶ νεοῖων. ἰμείρεσθαι διψῆν, πειρῆν κιντᾶν = ἐρέγομαι σφόδρα, λειχουδιάζομαι, τῆς εἰρήνης Ἄρφ. Π. 497· ἐπιτύεσθαι, ἐπιτυφῆναι = amore exardescere, Λουσιστρ. 221· τρύχεσθαι = amore consumi. Ἄρφ. Π. 989· ἀνερεθίεσθαι, ἀνερεθισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς = rursus studio antiquae virtutis incitari· παρὰ τοῖς μτγν. καιεσθαι Ἐρμησιων. παρ' Ἀθην. 598, a· κρίζεσθαι Θεόδωρ. 4, 59. Λουκ. θε. πρ. 10, 4. Μάχ. παρ' Ἀθην. 577, e ἀλίσκεσθαι = amore capi, Ξεν. Ἐφέσ. 3, 2· τὸ ἐφετικὸν ὀφείλειν Ξ, 37 «ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο» = cupidi pugnam videndi. Τὰ ἐπίθετα ἐραστής, δυσέρως, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός, πρόθυμος = cupidus Σοφ. Ἠλ. 3. Περὶ τῆς τῶν τοιούτων γερμανικ. ῥημάτων συντάξ. ἴδ. Grim IV. σ. 655.

b) Τὰ φροντίδος καὶ ἀφροντιστίας σημαντ. ὅσον μέλεισθαι τρυγικ.· ἐπιμελεῖσθαι· μέδεσθαι ἐπικ.· φροντίζειν· ἀφροντιστεῖν· κηδεσθαι ἀκηδεῖν ποιητ. ἀνακῶς ἔχειν = ἐπιμελεῖσθαι Ἡρόδ. καὶ Θουκ.· προνοεῖν· προκινδυνεύειν· προορᾶν = providere Ἡρόδ.· περιορᾶσθαι = κηδεσθαι Θουκ. 4, 124· προφυλάττειν· προμηθεῖσθαι· μέλει μεταμέλει· ἀμελεῖν, καταμ., παραμ.· μελετᾶν ὑπὸ τὴν σημ. τοῦ φροντίζω διὰ τι, περὶ τινος. Ἡσίοδ. ἔργ. 316 βίου, 443 ἔργον (ἐν τῇ συνήθει δὲ σημ. τοῦ μελετᾶν, ἐπιτηδεύειν, ἀσκεῖν συντάσσ. πάντοτε αἰτ.).· δέσας φέλλου = κηδόμενος Σοφ. Οἰδ. τ. 234 ἴδ. Schneidew· περιδεδιέναι ἐπ. = περιδεῆ, ἔμφροντιν εἶναι, K, 93. P, 240· ὑπερστατεῖν, οἰονεῖ ὑπερζῶν ἰστάμενος φροντίζω, Αἰσχλ. ἰκέτ. 338 «ἡ δίκη γε ζυμμάχων ὑπερστατεῖ» ἀμφιτρομέειν δ, 820· ἀμφιμάχεσθαι ἐπ. = μάχεσθαι ὑπὲρ τινος, διὰ τι, τείχεος O, 391 κτλ.· φεῖδεσθαι, ἀφειδεῖν· διενλαβεῖσθαι Πλ. νόμ. 843, e (ἄλλως συνήθ. αἰτιατ.)· φυλάττεσθαι (Θουκ. 4, 11 «φυλασσομένους τῶν νεῶν, μὴ ξυντρίψωσιν». Αἰσχλ. Πρ. 390 «τοῦτου φυλάσσου, μὴ ποτ' ἀχθεσθῆ κέαρ», ἄλλως συνήθ. αἰτιατ.)· ὀλιγοφρεῖν, ἀλογεῖν καὶ κατηλογεῖν Ἡρόδ.· καταφρονεῖν, ὑπερφρονεῖν, ὑπερορᾶν = περιφρονεῖν· καταγελᾶν, γελᾶν Σοφ. Φ. 1125· ἐγχάσκειν = χλευάζειν, Ἄρφ. ἱππ. 1312 «οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει» (θαρρέειν = εἶμαι ἀφροντις Ξεν. Ἐπρ. 2, 18 ἀντὶ τῆς περὶ, τὸ ὑπὲρ τινος)· τὰ ποιητ. ἐμπάεσθαι, ὄθεσθαι, ἀλέγειν, ἀλεγίζειν, ἀθερίζειν π. τ. μτγν., π.

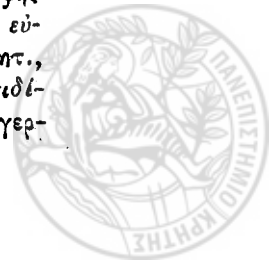
χ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 477 (παρ' Ὀμήρ. ὁμως μετ' αἰτιατ.)· *μελε-
δαίνειν, τημελεῖν* Εὐρ. Ἴφ. τ. 311· διὸ καὶ Ε, 21 «περιβῆναι
ἀδελφείου» = ὑπερασπίζειν, προστατεύειν, ἐνθα κεῖται ἡ ἔν-
νοια τῆς φροντίδος· τὸ ποιητ. *μεμηλῶς ἐπ.*· Ἐξ ἐπίθετα *ἐπιμε-
λής, ἀμελής, περιφόβος* Πλ. Φαίδρ. 239, b «τοῦ καταφρονηθῆ-
ναι» ἄφροντις ποιητ., ἀτιμελής ποιητ. (Τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμα
συντάσσει, ὡς γνωστόν, τινὰς μὲν τῶν ἐνοιῶν τούτων αἰτιατ.,
τινὰς δὲ προθετοπτῶτως, περὶ δὲ τῆς γερμ. τῶν τοιούτων συν-
τάξεως ἴδε Grimm IV. σ. 657).

ε) Τὰ ἡδονῆς, λύπης, πένθους καὶ συμπαθείας σημαντικά· ἡ-
δεσθαι Σοφ. Φιλ. 715 *πώματος*, Πλ. Φαίδρ. 239, a μ. σ. Stallb.·
ὀλοφύρεσθαι, πενθικῶς ἔχειν, ἀλγεῖν σπαν. ποιητ.· *στένειν* ποιητ.
ἄχρυσθαι καὶ ἡ μετοχ. *ἀχέων*=λυπούμενος, ἐπ.· *ἀσχαλάειν*, ἐπ.·
δακρύνειν Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 528 «δακρ. συμφορᾶς τινος» (δ Nauck γρ.
συμφορᾶς τινος)· *δακρυρροεῖν* 1114· *κλαλεῖν* Σοφ. Ἠλ. 1117· *δακρυ-
χέων* ω, 425· *ἐλεεῖν* καὶ *οικτεῖρειν* (μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ γενικ.
πράγμ.)· ποιητ. *ὀδύρεσθαι*· πολλὰ ποιητ. ἐπίθετα· οἶον *τάλας*,
δυοσ-, *τλήμων, μέλεος, δειλαιος, σχέτλιος, ἐλεήμων* Ἀρφ. Πλ.
425. - Τὰ σχετλιαστικά καὶ τὰ παρόμοια, τὰ πάθος δηλωτικά·
οἶον οἴμοι, ᾄμοι, αἰαῖ, ὀά, ᾠ, φεῦ, Ἄπολλον καὶ τὰ παρόμ. καὶ
ἄνευ τῶν σχετλιαστ. ἐπιρρ.· περὶ δὲ τῆς τῶν τοιούτων ἐν τῇ γερ-
μαν. γλώσσ. συντάξ. ἴδ. Grimm. IV. σ. 663 καὶ 764.

δ) Τὰ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως σημαντικά· *ὀργίζεσθαι, χαλε-
πῶς φέρειν*, Θουκ. 2, 62, ἀναντιρρήτως δὲ καὶ τὸ ἐν 1, 77 «οὐ
τοῦ πλεονος μὴ στερισκόμενοι χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδοῦς
χαλεπώτερον φέρουσιν» = δὲν εἶνε εὐγνώμονες, διότι δὲν ἔστε-
ροῦντο τοῦ πλείονος κέρδους, ἀλλ' ἀγανακτοῦσι μᾶλλον διὰ
τὸ ἐνδεές, ἦτοι διὰ τὴν ἔλλειψιν, στέρησιν αὐτῶν, δηλ. διὰ
τὰ ὀλιγώτερα κέρδη, ὧν οὗτοι ἄκαντες ἔστεροῦντο ὑπὸ τὴν ἀρ-
χηγίαν ἡμῶν· ποιητ. τὰ *χολοῦσθαι, χῶεσθαι, μηρίειν, θυμοῦ-
σθαι, κοτεῖν* ἄχθεσθαι δὲ παρὰ τοῖς μετρ. Φάλαρ. ἐπ. 82, παρὰ
Ξεν. ὁμως ἀν. 1. 1, 8 εἶνε γενικ. ἀπόλ.· (τὸ *χαλεπαίνειν*, κατὰ
τὸ φαινόμενον μόνον Ξ. ἀν. 7. 6, 32, ἐνθα συμβαίνει ἐφελεξι,
ἴδ. σ. Kühners)· μόνον τὸ *ἀνέχεσθαι* μετὰ μετοχ. συνήθως ὑπὸ
τὴν σημεῖο. ἀρέσκεσθαι, συναινεῖν, πρᾶδεχέσθαι.

ε) τὰ φθόνου καὶ μίσους σημαντικά· *φθορεῖν, ἐπιφθόνως δια-
κεῖσθαι* = φθονεῖσθαι, ζηλεύεσθαι, καὶ τὸ ποιητ. *μεγαλρεῖν* (μετὰ
δοτ. προσώπ. καὶ γενικ. πράγμ.).

φ) τὰ θαυμασμοῦ, τιμῆς, ἐπαίτου, ψόγου, κολάσεως, μομφῆς
ὀνειδούς, ἔχθρας σημαντ.· οἶον *θανμάζειν, ἄγασθαι, ζηλοῦν, εὐ-
δαιμονίζειν, αἰρεῖν* ποιητ., *ἐπαιεῖν, μέμφεσθαι, συγεῖν* ποιητ.,
κολάζειν (πάντα ταῦτα αἰτ. προσώπ. καὶ γερ. πράγμ.)· *ὀνειδί-
ζειν* (τινὲς τινος). - Τὰ ἐπίθ. *εὐδαιμων, θανμάσιος*. Περὶ τῆς γερ-
μαν. τῶν τοιούτων συντάξ. ἴδε Grimm IV. σ. 633.

g) τὰ ἐρίλλειν περί τινος σημαίντ. ὅσον διαφέρεισθαι, ἀμφισβητεῖν, ἐναντιοῦσθαι, ἀντιποιεῖσθαι (πάντα δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ.).

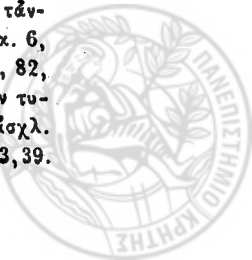
a) P, 660 («λέων» κρειῶν ἐρατίζων». 1, 64 «πολέμου ἐραται ἐπιδημίου». α, 315 «λιλαϊέσθαι ὄδοτο». Ψ, 122 «εἰλδόμεναι πεδίοιο». Ἡρόδ. 3, 12 «μειρέτο χρημάτων». Ξεν. οἰκ. 12, 15 «ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν». Ἱέρ. 1, 21. Κύρ. 3, 3, 12. Πλ. πολ. 403, a «ὁ ἄρθος ἔρος πέφυκε κοσμίῳ τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐράν». 438, a «οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεί, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ σίτου, ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου» πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν». συμπ. 181, b «οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων τῶν σωματῶν μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν ἐρώσιν». 186, b «τὸ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεί καὶ ἐρά». 216, d «Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν». Ξεν. οἰκ. 13, 19 «πειρῶσι τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἤττον ἔναι τῶν φύσεων ἢ ἄλλαι τῶν σίτων τε καὶ ποτῶν». συμπ. 4, 36. Κύρ. 7.5, 50. Σπανιώτερ. τὸ διψῆν. Πλ. πολ. 562, c «πόλις ἐλευθερίας διψήσασα». Πίνδ. Ν. 3. 6 «διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου». Ἡρόδ. 7, 6 «νεωτέρων ἔργων ἐπιθυμητής». Πλ. νόμ. 643, e «παιδείαν ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε καὶ ἐραστήν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον».

Σημ. 1. Σπανίως ῥήματα τῆς τάξεως ταύτης συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μεταβατικὰ π. χ. μείρειν γνωτὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 58· ἔλδεσθαι α, 409· ἢ ἰὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος; τόδ' (huc) ἰκάνει;· Ε, 481· κτήματα πολλά, τὰ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδουήσ. Τὰ φιλεῖν, ἀγαπᾶν, στέργειν, ποθεῖν συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μεταβ. (τὰ δύο τελευταῖα ὅμως καὶ ὡς ἀμετάβ. συντάσσονται δοτ. ὄργαν.), (περί τῆς διαφορᾶς τοῦ φιλεῖν, καὶ ἐράν ἴδ. Ἄπολλ. π. συντ. σ. 291)· ὅσον τὰ παρόντα ἀγαπᾶν = contentum esse.

b) ι, 275 «οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρων». Α, 181 «σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζῶ οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος». α, 271 «ἐμῶν ἐμπάλλο μύθων». 415 «οὔτε θεοπροπίης ἐμπάλλονται. Θεόγν. 1129 «πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων». Θεόκρ. 9, 12. Β, 384 «πολέμοιο μεδέσθω». Ψ, 70 «οὐ μὲν μευ ζώνοντος ἀκίηδεις, ἀλλὰ θανόντος». Μέλω τινός. Αἰσχλ. Ἄγ. 361 «οὐκ ἔφα τις θεοῦ βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν». Σοφ. Ἥλ. 342 «δεῖνόν γε σ' οὔσαν πατρός. . κείνου λελήσθαι, τῆς δὲ τεκτούσης μέλειν». Αἴ. 689. Αἰσχλ. ἐπτ. 160 «μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων». Σοφ. Οἰδ. τ. 1466. Αἴ. 1184. Εὐρ. Ἴππ. 109 «σίτων μέλεσθε». Ἡρόδ. 3, 151 ἀεπολιόρχες (Βαβυλωνίους) φροντίζοντας οὐδὲν τῆς πολιορκίης». Πλ. Κρίτ. 44, c «τί ἡμῶν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;» 48, a «τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖ ἡμᾶς φροντίζειν». Ξεν. συμπ. 8, 33 «ψόγου ἀφροτιστεῖν». Κύρ. 8, 1, 1 «οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων». 7, 15· «εἰαυτοῦ τοι κήδεταί ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ». Ἱέρ. 10, 8 «προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν». Ἄγ. 7, 1 «Ἀγισίλαος, δ-

που ᾤετο τὴν πατρίδα τι ὠφελήσειν, οὐ χρημάτων ἐφείδετο». Πλ. Φαίδ. 78, α. Θουκ. 2, 43 «ἀφειδέειν τοῦ βίου». 51 «ἠγείδουσι σφῶν αὐτῶν». Ἡρόδ. 1, 120 «ἡμῶν τῆς σῆς ἀρχῆς προοπτεόν». 3, 159 «τοῦ σέτου προοράν». 2. 121. 3, 125 «πάσης συμβουλήης ἀλογήσας». 1, 84 «κατηλόγησε τούτου τοῦ χωρίου». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2 «οἱ Περσῶν νόμοι (ἄρχονται) τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι». ἔλλ. 6. 4, 5 «ὁ ἀνὴρ κήδεται τῶν Θηβαίων». 5. 4, 1 «θεοὶ οὔτε τῶν ἀσεβούντων οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων ἀμελοῦσι». οἴκ. 4, 7 «καταμελοῦντας τῶν φρουρῶν». ἀπομν. 2. 2, 14 «εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός». Ἴσοκρ. 4, 76 «οὐ γὰρ ὀλιγόφρον τῶν κοινῶν οὐδ' ἀπέλασον μὲν ὡς ἰδίων, ἠμέλουσι δ' ὡς ἀλλοτρίων, ἀλλ' ἐκήδοντο ὡς οἰκείων». Ἡρόδ. 1, 24 «ἀνακῶς εἶχε τῶν πορθιμῶν». 8, 109 «σπόρου». Θουκ. 8, 102 «ἅπας αὐτῶν ἀνακῶς ἐξουσιν» μ. σ. Ρορρο. Ἡρόδ. 2, 172 «προμηθέσθαι ἐωυτοῦ». Πλ. Κρίτ. 44, ε. Ξ. Κύρ. 5. 1, 10 «Γωδρῶξ πειράσομαι ποιεῖν μήποτε μεταμελήσαι τῆς πρὸς ἐμὲ ἔδοῦ». συμπ. 8, 22 «ὑπεροράν τοῦ ἐραστοῦ». ἀπομν. 1. 2, 9 «ὑπεροράν ἐποεῖ τῶν καθεστῶτων νόμων τοὺς συνόντας». Ἄγ. 11, 2 «οὐκ ἀνθρώπων ὑπερφρόνει». ἀπομν. 1. 4, 2 «τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶντα». ἔλλ. 7. 3, 6 «ὑπεριδόντας τῆς πόλεως» ἔνθα καὶ 7. Ἄντιφ. 3, 3 «ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας». Θεόκρ. 1, 53 «μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πείρας οὔτε φυτῶν». Πλ. ἀπολ. 28, c «τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε». Φαίδρ. 258, b «ὑπερφοροῦντες τοῦ ἐπιτηδεύματος». Ψευδ. Πλ. Ἄξ. 372, b «καὶ ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν». Δημ. 8, 27 «τῆς πατρίδος κήδεσθαι». 18, 40 «τῶν μετὰ ταῦτα προοράν». Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 35 «ἐπιμελής τῶν φίλων εἶ».

Σημ. 2. Πολλὰ τῶν ῥημάτων τούτων συντάσσονται καὶ αἰτιατ. ὡς μεταβ. ὄιον, ζ, 268 «ἐνθα δὲ νῆων σπλα μελαινάων ἀλέγουσιν». Ἡσ. ἔργ. 251 «θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες». Ἡρόδ. 1, 144 «τὸν νόμον κατηλόγησε», 3, 121. π, 422 «οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι». Τὸ ἐπικ. κήδειν = λυπεῖν, ἀνιὰν συντάσσ. πάντοτε αἰτιατ. ὡς μεταβ. Φροντίζειν οὖν αἰτιατ. = scrutari, investigare, studiosè tractare μ. σ. Kühners εἰς Ξ. ἀπομν. 1. 1. 11 «τὸ ἐκφροντίζειν πάντοτε αἰτιατ. = ἰνισοῖν π. χ. Θουκ. 3, 45. Τὸ ἐπιμελεῖσθαι = θεραπεύειν, διοικεῖν, Ξεν. οἴκ. 7, 34 «τὸν γεννόμενον τόκον ἐπιμελεῖται». Ἡρόδ. 9, 108 «προμηθεόμενος τὸν ἀδελφὸν = θεραπεύων, προσέχων. Πλ. νόμ. 752, d. Εὐρ. Ἰ. 439 «(παῖδας) θνήσκοντας ἀμελεῖ». Ἡρόδ. 7, 163 «ταύτην τὴν ὁδὸν ἠμέλησε». Εὐρ. Ἰρ. δ. 731 «παρθένουσ τε τημέλει». Θεόκρ. 10, 52 «οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἔχουσαν». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14 «παρημελήκοντα τὰ τῶν θεῶν» μ. σ. Βοργ. Πλ. Φαίδ. 98, d «ἀμελήσας τὰς ὡς ἀληθῶς αἰτίας» μ. σ. Ηδρ. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 4 «πάντα τὰνθρώπινα ὑπερέωρα». 4, 10 «ὑπερορῶ τὸ δημόσιον». συμπ. 8, 3. Θουκ. 6, 18. Εὐρ. Βάκ. 503 «καταφρονεῖ με καὶ θήβας ὄδε». Θουκ. 6, 34. 8, 82, παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἔχω ἐν νῶ, 1, 59 «καταφρονήσας τὴν τυραννίδα» μ. σ. Βαοργ. Θουκ. 1, 25 «περιφρονοῦντες δὲ αὐτούς». Αἰσχλ. Π. 811 «ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα». Ἄρρ. Ν. 226. Θουκ. 3, 39.

Εὐρ. Βά. 286 «καταγελαῖν». Θεόκρ. 20, 1 «Εὐνείκα μ' ἐγέλαξεν» = *derisit.* (Τὸ δὲ παρὰ Ξεν. συμπ. 2, 19 τὸ δε κείται κατὰ τὰ ἐν §. 410, Α, 6' ἄλλως συνήθως ἐπὶ τινι, τινὶ δὲ ποιητ. καὶ παρ' Ἡρδ. σύνθ., εἷς τινα ἴδ. λεξ. Passow. καὶ Σακελλ.) Περὶ τῆς αἰτ. οὐδετ. γέν. ἀντων. ἢ ἐπιθ. ἴδ. §. 410, Α. 5.

Σημ. 3. Τὸ μέλει ἐν μὲν τῇ ποιήσει συνήθ., ἐν δὲ τῷ πεζ. σπαν. δέχεται τὸ πρᾶγμα καὶ κατ' ὄνομαστ. ὡς ὑποκείμε. Κ, 481 «μελήσουσιν δ' ἔμοι γ-ποι». α, 358' «μῦθος δ' ἀνδρῶσαι μελήσει». α, 159 «τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδή». Αἰσχλ. Πρ. 3 «σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφέιτο». Εὐρ. Ἴππ. 104. Πλ. νόμ. 835, ε «θυοῖαι καὶ ἑορταὶ καὶ χοροὶ πᾶσι μέλουσι». Συχνότερον τὸ οὐδέτ. ἀντωνομ. Ξεν. ἑλλ. 7. 5, 27 «τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλω μελήσει». Πλ. Φαίδρ. 238, d «ταῦτα μὲν οὖν θεῶ μελήσει». πολ. 519, ε «νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει» μ. σ. Schneider. Σπάρτιον τὸ μέλεισθαι. κ. 505 «μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελέσθω». Α, 523' ὁ πρκ. μέμβλεται T, 343 «ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶν μέμβλετ' Ἀχιλλεύς». Εὐρ. Φ. 756 «γάμους δ' ἀδελφῆς. . σοὶ χρὴ μέλεισθαι». Μεταμέλει μοί τι. Ἡρδ. 6, 63 «τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελε».

Σημ. 4. Πολλὰ τῶν ῥηθέντων ῥημάτων συντάσσονται καὶ προθετοπτῶ-τως, ἰδίῳ μετὰ τῆς περι, σπαν. δὲ μετὰ τῆς ὑπὲρ σὺν γενικ., ἐνίοτε ὁμως καὶ μετ' ἄλλων προθέσ. (Αὕτη εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ συνήθ. τῶν τοιοῦτ. ἐνονοιῶν σύνταξης ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι.) Σοφ. Φ. 621 «κεῖ τινος κήδεα πέρι». Ξεν. Κύρ. 5. 3, 12 «οἷς ἔμελε περὶ τοῦ φρουρίου». 4. 5, 17. 7. 1, 20. Ἰέρ. 9, 10. ἀν. 5. 7, 10 «περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφαλείας ἐπιμελούμενον». Πλ. νόμ. 932, b καὶ μετ' αἰτ. προσώπ. περὶ τοὺς πατῆδας Μενέξ. 248, e. Σοφ. Ἠλ. 237 «πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;» = περὶ τῶν νεκρῶν. ὅταν δηλ. ἀποθάνωσιν οἱ ἄνθρωποι. Φροντίζειν περὶ τινος = *curam habere alicuj. rei.* ὡς Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 17, ἢ = *de re aliqua diligenter cogitare* μ. σ. Kühn. εἷς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11' καὶ ὑπὲρ τινος Δημ. 21. 39. Προτιμᾶν τι ἀντι πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων Πλ. Λυσ. 219, d. «Ἡρὸ ἀρετῆς τὸ κάλλος» νόμ. 727, d.

c) Θ, 125 «ἀγνύμενός περ ἐταίρου». Β, 694 «τῆς (Βρισηίδος) ὄγε κεῖτ' ἀχέων». τ, 159 «ἀσχαλία δὲ πᾶσι βίον κπτεδόντων». 534. φ, 250 «οὔτι γάμου τοσοῦτον ὀδύρομαι» δ, 104. Χ, 169 «ὀλογοῦσθαι Ἐκτορος» ἴδ. Spitzn. ad II, 17. Αἰσχλ. Ἀγ. 557 «τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγύχτου». Εὐρ. Ἐκ. 1256 «ἢ μὲ παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;» ἰκ. 58 «ὄσσον ἐπαλιγῶ μελέα τῶν φθιμένων». Σοφ. Ἄντ. 630 «ἀπάτας λεχέων ὑπεραλιγῶν». (Παρὰ Θουκ. ὁμως 2, 65 «(αὔθις τῷ Περικλεῖ) πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν, ὧν μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἕκαστος ἤλγει ἀμβλύτεροι ἤδη ὄντες, ὧν δὲ ἡ ζυμπασα πόλις προσεδεῖτο πλείστου ἀξίον νομίζοντες εἶναι» ἢ τοι=ἐπέτρεψαν, ἀ μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἕκαστος ἤλγει, τούτων ἀμβλ. ἤδη ὄντες (ὡς τὸ, τῆς γνώμης ἀμβλύνεσθαι c, 87), ὧν δὲ ἡ ξ. π. προσ., τούτων ἐκείνον πλείστου ἀξίον νομίζοντες εἶναι» ἴδ. Porro) Ξεν. 5. 4, 32 «ὁ Κῦρος ἀκούσας τοῦ πάθους ὤκτειρεν αὐτόν». συμπ. 4, 37 «τούτους οἰκτεῖρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου». Εὐρ. Ἴππ. 1409 «στέρω σὲ

μᾶλλον ἢ μὲ τῆς ἀμαρτίας» ἱρ. αὐλ. 370. Φ. 1425. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7 «τὴν θυγατέρα πενθικῶς ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος». - Σοφ. Οἰδ. τ. 1347 «δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον». Εὐρ. Ἐλ. 240 «ὦ τάλαινα συμφορᾶς». Ἰ. 960 «τλήμων σὺ τόλμης». Ἰππ. 365 «ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων». 554 «ὦ τλάμων ὑμεναίων». 570 «ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων». Μῆδ. 1028. Ὀρ. 1029 «ὦ μέλεος ἤβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου θανάτου τ' ἄωρου». Ἐκ. 661 «ὦ τάλαινα σῆς κκογλώσσου βοῆς» μ. σ. Pflugk. 783 «ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων». Ἄνδρ. 1179. - Θεογ. 891 «οἴμοι ἀναλκείης». Αἰσχ. Χοηφ. 862 «οἴμοι παρόμοι δυσπότημου τελουμένου» Σοφ. Αἴ. 367. Τρ. 971 «ὄμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὄμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος». Εὐρ. Ὀρ. 412 «οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας». Ἡρακ. μιν. 900 «αἰαῖ κακῶν!» 1374 «οἴμοι δάμαρτος καὶ τέκνων, οἴμοι δ' ἐμοῦ». Ἰππ. 1453 «ὄμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κάγαθῆς». Φ. 373 «οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν». Σοφ. Ἥλ. 920 «φρεῦ τῆς ἀνοίας». 1183. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39 «φρεῦ τοῦ ἀνδρός». Αἰσχλ. Π. 717 «ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κάπικουρίξ στρατοῦ». 116 «ὄα Περσικοῦ στρατεύματος». Πλ. πολ. 590, c «Ἀπολλῶν, δαιμονίξς ὑπερβολῆς». Ἄρρ. ὄρν. 61 «Ἀπολλῶν ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος». νεφ. 153 «ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν». - Καὶ ἄνευ τοῦ σχετλιαστικοῦ. Θεόκρ. 15, 75 «χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός». Εὐρ. Μ. 1051 «ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκῆς, τὸ καὶ προέσθαι (δηλ. ἐμὲ) μακθακούς λόγους φρενὶ» = μ. σ. Pflugk. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3 «τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν».

Σημ. 5. Ἡ σύνταξις τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, οἷα τὰ τάλας κ.τ.λ., μ. γενικ. προσελήφθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἀττικῇ ἐποχῇ,

Σημ. 6. Πολλὰ τῶν ὑπὸ τὸ c) καταλεχθέντων ῥήμ. συντάσσονται καὶ ἄλλως. Ἡδεσθαι συνήθ. δοτ., πολλάκ. ὁμως καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ σὺν δοτ., ποιητ. δὲ καὶ σὺν αἰτ. ἴδ. §. 409, 5) ὄλοφύρεσθαι. σὺν αἰτ. §. 409, 5) ἀλγεῖν συνήθ. ἐπὶ τινι, ποιητ. δὲ καὶ σὺν αἰτ. §. 409, 5) στένειν συνήθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ., ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τινος, ὡς Αἰσχλ. Πρ. 66, 67, ἐν τῇ σημασ. δὲ τοῦ κλαίω, θρηνῶ τινὰ σὺν αἰτ., συχ. παρὰ ποιητ., ἴδ. §. 409, 5) δακρύειν συνήθ. αἰτ. = κλαίειν, ἴδ. §. 409, 5) ἔλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν σὺν ἀπλῇ αἰτ. = λυποῦμαι τινὰ, ἴδ. 409, 5) οὔτω καὶ δδύρεσθαι ποιητ. κλαίειν ἴδ. §. 409, 5).

d) N, 660 «τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη». Ξ, 266 «Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἐοῖο». Π, 320 «Πάρις. . Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς». 546 «Δαναῶν κεχολωμένοι». 553 «χρώμενος Σαρπηδόνος». Α, 429. α, 69 «Ποσειδάων. . Κύκλωπος κεχόλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν». Περιχώεσθαι τινος 1, 449. Ε, 178 «ιερῶν μηνίσας». Σοφ. Ἄντ. 1177 «πατρὶ μηνίσας φόνου». Εὐρ. Ὀρ. 751 «ἔσως σοι θυγατέρος θυμούμενος». Δ, 168 «τῆσδ' ἀπάτης κοτέων». Λυσ. 31, 11 «καθέστῃκε δέ τι ἔθος δίκαιον πᾶσιν ἀνθρώποις τῶν. . ἀδικη-

μάτων μάλιστα *οργίζεσθαι* τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν». Ξεν. ἔλλ. 3. 5, 5. χ, 423 «δουλοσύνης ἀρέχεσθαι» (ὁ Βέκκ. δουλοσύνην). Εὐρ. Τρ. 101 «μεταβαλλομένου δαίμονος ἀρέχου». Πλ. Πρωτ. 323, α «ὅταν εἰς συμβουλήν πολιτικῆς ἀρετῆς ἔωσιν. . εἰκότως ἀπαντος ἀνδρὸς ἀρέχονται». ἀπολ. 31, β «τὸ ἐμὲ τῶν ἐμαυτοῦ ἀπάντων ἡμεληκέναι κατ' ἀρέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων». Φίλ. 13, γ «ἀνέξεσθαι σου λέγοντος» μ. Stallb. πολ. 564, δ «οὐκ ἀρέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος» (τὸ ἀρέχεσθαι τι = ὑποφέρει τι, τὸ δὲ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 174 «καμάτων ἀρέχουσι γυναικες» ἀμετ. = ἀντέχουσιν εἰς τὰς ὠδῖνας' ἰδ. Schneidew).

Σημ. 7. Κατὰ τὴν σύνταξ. τῶν ἡμέτ. τούτων λέγει ὁ Πλ. Εὐθδ. 306. ε «συγγινώσκειν (= συγχωρεῖν) αὐτοῖς χρῆ τῆς ἐπιθυμίας καὶ μὴ χαλεπαίνειν» ἀντὶ τῶν συνήθ. = τῆ ἐπιθυμία αὐτῶν ἢ αὐτοῖς τὴν ἐπιθυμίαν. Εὐρ. Ἐλ. 82 «ξυγγνωθὶ ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις» (δοτ. ὄργαν.).

Σημ. 8. Τινὰ τῶν ῥηθέντων ῥημ. συντάσσονται καὶ προθετοπτῶτ. 1, 566 «ἔξ ἄρων μητρὸς κεχολωμένοις». λ, 544 «κεχολωμένη εἵνεκα νίκης». Τοπικῶς δὲ μόνον ἐν Ψ, 88 «ἄμφ' ἀστραγάλοις χολωθεῖς» = ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν ἀστραγ. Ὅμ. ὕμν. Ἐρμ. 236 «χολωμένον περὶ βουσίαν». Σοφ. Τρ. 274 «ἔργου δι' ἕκατι (= ἔνεκα) τοῦδε μηνίσας». Τὸ ἄχθεσθαι παρὰ τῆ ἔγκρ. ἀρχ. συνήθ. συντάσσ. ἐπὶ τινι (= de re aliqua), καὶ ἐπὶ τινος Πλ. Παρμ. 130, α' περὶ τινος Ἡρδ. 8, 99' συχρότατα δὲ καὶ δοτ. ὄργαν. οἷον τῷ ἔργῳ. Χαλεπῶς φέρειν συνήθ. αἰτ. ὡς μεταβ., ὡς ἀμετάβ. δὲ ἐπὶ τινι κατ' ἀπλῶς τινί' οἷον Ξεν. ἔλλ. 5. 1, 29 «τῷ πολέμῳ». Τὸ χαλεπαίνειν συνήθ. δοτ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τινι σ. 414.

ε) Ψευδ. Πλ. Ἰππαρχ. 228, γ «οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθορεῖν». ζ, 68 «οὔτε τοι ἡμιόνων φθορέω». Πλ. Εὐθδ. 297, ε «μή μοι φθορήσης τοῦ μαθήματος». Θουκ. 1, 75 «ἄξιό ἐσμεν ἀρχῆς γε, ἥς ἔχομεν τοῖς Ἑλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόρως διακεῖσθαι» = νὰ μὴ φθονώμεθα τῶς. πολ. ὑπὸ τῶν Ἑλλ. ἔνεκεν τῆς ἡγεμονίας. Ἰσοκρ. 18, 51 «ἴν' αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήθεσθε, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων ἐφθορεῖτε» = ἵνα μὴ ἦσθε φθονεροί, ζηλότυποι διὰ τοῦς ὑπολοίπ. Αἰσχλ. Πρ. 629 αὐὸ *μεγαλῶ* τοῦδ' ἐσσι δωρήματος».

Σημ. 9. Τὸ φθονεῖν ὑπὸ τὴν σημασ. εἶμαι φθονερός, ζηλότυπος ἔνεκά τινος, διὰ τι, συντάσσ. συχρότερ. μετὰ τοῦ ἐπὶ τινι π. χ. Δημ. 20, 151, ἰδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλαρ., καὶ μεθ' ἀπλῆς δοτ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10 «μήτε τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἀρχοντος φθονήσοντας» κατὰ τοῦς κώδ., ἰδ. Βορν ἐν ἐκδ. Λιψ. Διὸ ὁ Ξεν. ἔλλ. 3. 2, 13 λέγει «ὁ πεφθόνοι τῆ στρατηγίᾳ τῷ Τισσαφέρνηι, ἢ γραφῆ τῶν κώδ. στρατιᾶ μετὰ τῶν ἄνωθεν γεγραμμ. ηγί, τηγί δὲν πρέκει νὰ μεταβληθῆ μετὰ Λεονκλ., Δινοδρ. καὶ ἄλλ. εἰς, τῆς στρατηγίας = ἐφθόνοι τὸν Τισσ. ὀλίγον διὰ τὴν στρατηγ., ἢ δοτ. ὄργαν.

φ) Θουκ. 6, 36 «τοὺς ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας». Συχρότερ. μ. γεν. τοῦ πράγμ., ἐκ ταύτης δὲ ἐξαρτᾶται γεν. τοῦ προσώπ. Λυσ. 3, 44

«θαυμάζω μάλιστα τούτου τῆς διανοίξας» = θαυμάζω διὰ τὴν διάν. τούτου· 1, 41 «εθαύμασα τῆς τόλμης τῶν λεγόντων» Μεθ' ἀπλῆς γεν. πράγμ. 7, 23 «καὶ τούτου μὲν οὐ θαυμάζω» = hac de re. Ξεν. Κυρ. 2. 3, 21 «τοῦτον ὁ Κύρος ἀγασθεὶς τῆς τε πραότητος καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας» Πλ. πολ. 426, d. Δημ. 18, 204 «τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς», ὡς ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν. Σοφ. Ἠλ. 1027 «ζηλώ σε τοῦ νοῦ, τῆς δειλίας συγῶ» Ξεν. συμπ. 4, 45 «ζηλώ σέ τοῦ πλούτου». Πλ. ἴ. 530, b. Ἴσοκρ. 4, 91. Πλ. συμπ. 194, e «τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν». Κρίτ. 43, b «πολλάκις σε εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου». Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1371 «τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας». Ἴσοκρ. 15, 36 «τοῦ καλῶς κεχρηῆσθαι τῇ φύσει δικαίως ἂν ἅπαντες τὸν τρόπον τὸν ἐμὸν ἐπαινέσαιαν», Αἰσχλ. ἐπτ. 633 «οὐποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψην». Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 6 «ὧν μὲν πρόσθεν ἐποίουν μέμφονται αὐτοῖς». Τὸ ἐπιμέμφεσθαι μεθ' ἀπλ. γεν. πράγμ. A, 65. B, 225. Ἠρδ. 1, 90 «τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίσαι». Θουκ. 6, 38 «τοὺς τὰ τοιαῦτα μηχανωμένους κολάζωρ μὴ μόνον αὐτοσφώρους. . . ἀλλὰ καὶ ὧν βούλονται» ob ea, quae machinari volunt. 2, 74.-Πλ. Φαίδ. 58, e «εὐδαιμών μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα». Ξεν. ἀν. 2. 3, 15 «(βῆλλανοι) θαυμάσαι τοῦ κάλλους καὶ μεγέθους».

Σημ. 10. Τὰ θαυμάζειν καὶ ἀγασθαι ἔχουσι τὰς ἐπομ. συντάξ. a) αἰτ. μόνον προσ. ἢ πράγμ., ὡς ἄλλαι τε γλώσσαι καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιῶμα θαυμάζω τὸν στρατηγόν, τὴν σοφίαν κτλ. - b) γενικ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. θαυμάξ. τί τις· θαυμάζω Σωκράτους τὴν σοφίαν ἴδ. §. 417, A, 9'-c) αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. σπάν.· οἷον θαυμάζω Σωκράτη τῆς σοφίας, ἴδ. f)-d) γεν. πράγμ., ἀφ' ἧς ἕξαρτ. γεν. προσ. = θαυμάζω διὰ τὴν ιδιότητά τινος, ἴδ. f)-e) αἰτ. προσ. καὶ ἐπὶ τινι συχόν· οἷον θαυμάζω Σωκράτη ἐπὶ τῇ σοφίᾳ.—Οὕτω πολλάκις καὶ ἐπαινεῖν τινὰ ἐπὶ τινι, καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ ἐπὶ τινι· καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ ὑπὲρ τινος· Ξεν. ἀν. 1. 7, 3 μ. σ. Kühn. «Μέμφεσθαι τινὰ εἰς τι» Ξεν. ἀν. 2. 6, 30· «ὀνειδίζειν τινὶ περὶ τινος» Ἠρδ. 4, 79.

g) Δημ. 39, 23 «εἰώθασιν, ὧν ἂν ἑαυτοῖς διενεχθῶσιν ἀνὴρ καὶ γυνή, δια τοὺς παῖδας καταλλάττεσθαι». Ἴσοκρ. 4, 20 «ἡ πόλις ἡμῶν οὐκ ἀδίκως ἀμφισβητεῖ τῆς ἡγεμονίας». 6, 74· «ἔως ἂν παύσωνται τῶν ἡμετέρων ἀμφισβητούντων», 91. Πλ. Φίλ. 22, c¹). Θουκ. 1, 36 «ἐκείνῳ χρείας τινὸς ἐναντιωθῆναι». Ξεν. ἀν. 7. 6, 5 «ἄρ' οὖν μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς;» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. 2. 1, 11 «τίς γὰρ αὐτῷ ἔστιν, ὅστις τῆς ἀρχῆς ἀντιποιεῖται». 3, 23 «οὔτε ἀντιποιούμεθα βασιλεῖ τῆς

1) Πλείονα πρῶγ. τοῦ ἀμφισβητεῖν τινος ἴδ. παρὰ Stallb. εἰς Πλ. πολιτικ. 275, 1.

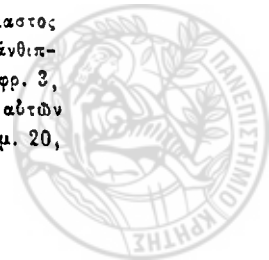
ἀρχῆς». Ξεν. ἑλλ. 4. 8, 14. Ἐν τῇ δικαστῇ γλώσσ. παρὰ τοῖς ῥήτορ. παρακαταβάλλειν τινι τοῦ κλήρου = ἐρίζειν τινι περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίωμ., ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. Οὕτω καὶ τὸ μάρνασθαι ἐν τῷ ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 18, 289 «μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος» ἔνθα ἄνευ λόγου ὁ Πασσοβ. εἰκάζει, *μη-σόμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δειγματος. Τέλος τὰ ῥηθέντα ῥήμ.* ὅλον τὰ ἀμφισβητεῖν κτλ., συντάσσονται πολὺ συχνότερ. σὺν τῇ περι μ. γεν., ὡς γενικῶς πάντα τὰ ἐριστικά ῥήμ.

2. Ἐπὶ τῶν ῥήμ. τῆς ἐκδικήσεως, ἀποζημιώσεως, κατηγορίας καὶ καταδίκης ἢ ἐνοχῆ ἢ τὸ ἐγκλημα κεῖται κατὰ γενικ. ὡς ἀκριβέστερος προσδιορ. ὅλον *τινεσθαι* ἐπ. ποιητ. καὶ νεοτῶν. *τιμωρεῖσθαι, ἀμύνεσθαι, κολάζειν* Θουκ. 6, 38 = κολάζω τινὰ διὰ τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πρᾶγμ. *τιμωρεῖν τινι τινος* = παρέχω τινι ἱκανοποίησιν, ἱκανοποιῶ τινὰ διὰ τι· *αἰτιᾶσθαι, ἐπαιτιῶσθαι, εἰσάγειν, γράφεισθαι, καλεῖσθαι* Ἄρρ. ὄρν. 1046, προσκαλεῖσθαι μέσ. καὶ παθ. (πάντα σὺν αἰτ. προσ. καὶ γεν. πρᾶγμ.)· *ἐγκαλεῖν* παρὰ τοῖς μτγν., *ἐπεξέρχεσθαι, ἐπεξείνααι, ἐπισκῆπτεισθαι* (πάντα μ. δοτ. προσ. καὶ γεν. πρᾶγμ.)· *λαγχάνειν τινι τινος* = κατηγορεῖν· *φεύγειν* = κατηγορεῖσθαι· *ὀφλισκάειν* = εἶμαι ἔνοχος τινος, *καταδικάζομαι· δικάζειν, κρίνειν, αἰρεῖν* = καταδικάζω τινὰ διὰ τι· (καὶ τὰ τρία ταῦτα αἰτ. προσ. καὶ γενικῆ πρᾶγμ.)· *ἀλλοσκεσθαι, ἀλῶναι* = καταδικάζομαι· *εὐθύνεσθαι* = ἐγκαλεῖσθαι πρὸς ἀπόδοσιν λόγου, εὐθύνων· *δικᾶν* μετὰ, κλήρου παρὰ Δημ. 43, 31. 32. 33 = κερδίζω δίκην περὶ κληρονομίης, τοῦτο ὁμοῦς ἕως προῆλθεν ἐκ τοῦ *δικᾶν δίκην*· Τὰ ἐπίθ. *ἐνοχος* (συνήθ. δοτ.), *ὑπόδικος, ὑπεύθυνος* = εἰς εὐθύνας ὑποκείμενος· Γ, 366 «ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος», γ, 206. Ἡρδ. 3, 47. 3, 145 «τοὺς ἐπικούρους *τιμωρήσομαι* τῆς ἐνθάδε ἀπίστους» = *ob hujus terrae incursionem*. Ξεν. ἀν. 7, 1, 25. 4, 23. ἑλλ. 6. 4, 19. Ἡρδ. 1, 4 «τὸ δὲ ἀρπασθεισῶν σπουδὴν ποιήσασθαι *τιμωρεῖν*» = προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ διὰ τὰς ἀρπασθ. γυναίκα. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 8 *τιμωρήσειν* σοι τοῦ πικιδὸς σὺν θεοῖς ὑπισχυοῦμαι». 5, 2, 7 «τοῦ ἀδελφοῦ *τιμωρὸν* γενέσθαι». Ἀντίφ. 4, 6 «ὦν ἔπασχεν *ἡμύρετο*» μ. σ. Maetzneg· Θουκ. 1, 96. 6, 38 «τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὦν δρᾶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας *προαμύνεσθαι* χρή». Ἀγῆσ. 1, 33 «*αἰτιᾶσθαι* ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου». Θουκ. 6, 28 «ὦν καὶ τὸν Ἀλιβιάδην *ἐπηρεῶντο*». Ἡρδ. 6, 104 «(Μιλτιάδεα) οἱ ἐχθροὶ ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ». Πλ. ἀπολ. 26, α «τῶν ἀκουσίων ἀμκρημάτων οὐ δεῦρο (εἰς τὸ δικαστήριον) νόμος *εἰσάγειν* ἐστίν». νόμ. 928, α «*οἰεῖς τ' αὖ* (ἡγοῖντ' ἂν) σφίσι πατέρης ὑπὸ νόσων ἢ γήρωσ *διατιθεμένους* αἰσχυρῶς *ἐξεῖναι* παρανοίας *γράφεισθαι*». Δημ. 40, 32 «*ἐπιτέμνων* (= ἐγκόπτων) τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον μὲ *προσεκαλέσατο*». 39, 17 «*λειποταξίου* *προσε-*

κλήθη». 18 «εἰ δὲ ξένικς προσκληθείη». Πλούτ. Ἄριστ. 10, 9
 «Ἄριστείδης τῆς βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐρεκάλει». Πλ. Εὐθύφρ. 4,
 b «ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι». νόμ.
 866, b «ἐπεξίτω φόνου τῷ κτείναντι». 873, e. Δημ. 29, 7
 «ἐπισκῆπτεσθαί τινι τῶν ψευδομαρτυριῶν». 41. Λυσ. 17, 3
 «λαχῶν ὁ πατήρ παντὸς τοῦ συμβολαίου Ἐρασιστράτῳ». Δημ.
 21, 120 («οἶμαι) φόνου ἀν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν». Ξεν. ἀν.
 5, 8, 1 «ὦφλε Ξανθικλῆς τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων
 τὸ μείωμα εἴκοσι μνᾶς» = ὁ Ξανθ. Ἔνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ φυ-
 λακῆς τῶν τοῦ πλοίου πραγμάτων κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τὴν
 ζημίαν τῶν ἐμπορευμάτων ἧτοι μνᾶς 20. Πλ. νόμ. 877, b «ἐὰν ἀδελ-
 φὸς ἀδελφὸν τρώσῃ καὶ ὦφλη τραύματος ἐκ προνοίας θάνατον εἶναι
 τὴν ζημίαν». Δημ. 24, 103 «ἐὰν τις ἀλῶ κλοπῆς καὶ μὴ τιμη-
 θῆ θανάτου. ., καὶ ἐὰν τις ἀλοῦς τῆς κακώσεως τῶν γονέων. .,
 καὶ ἀστρατείας τις ὦφλη». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 7 «δικάζουσι δὲ καὶ
 ἐγκλήματος, οὗ ἔνεκα ἄνθρωποι μισοῦσι μὲν ἀλλήλους μάλιστα,
 δικάζονται δὲ ἥκιστα, ἀχαριστίας». ἀπομν. 1, 2, 49 «κατὰ νό-
 μον (ἔξῃστι) παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι», Ἄρφ.
 νεφ. 591 («Κλέωνα) δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς». Πλ. ἀπολ. 35,
 d «ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου». Δημ. 29, 58 «φεύγειν
 ψευδομαρτυριῶν ὑπὸ τινος». Λυσ. 27, 3 «πρότερον ἤδη δῶρων
 ἐκρίθησαν». Θουκ. 1, 95 «ἐλθὼν ἐς Λακεδαίμονα τῶν ἰδίᾳ πρὸς
 τινὰ ἀδικημάτων εὐθύνη». Πλ. νόμ. 915, a «τῶν βικίων
 ἔνοχος ἔστω». Λυσ. 14, 4 «τολμῶσι γὰρ τινες λέγειν, ὡς οὐδεὶς
 ἔνοχος ἐστὶ λειποταξίου οὐδὲ δειλίας». Πλ. νόμ. 907, e «ἀσε-
 βείας ἰπόδικος» «ὑπεύθυνος ἀρχῆς» Δημ. 18, 117 «τῆς αὐτῆς
 ἀγροίας» 196.

Σημ. 11. Καὶ ἡ ποινὴ δὲ τοῦ ἐγκλήματος τίθεται κατὰ γενικ. Θουκ. 3, 57
 «θανάτου κρίνεσθαι» = caritit damdari μ. c. Ρορρο. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 14 «καὶ
 θανάτου δὲ οὗτοι κρίνουσι». Ἄλλὰ καὶ μετὰ τῆς περὶ σὺν γεν. ἴδ. σημ. 12.
 Ἡρδ. 6, 136 «θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα» μ. σ. Baehr.
 Ξεν. ἑλλ. 2, 3, 12 «ὀπάγειν θανάτου». 5, 4, 24 καὶ τὸ παθητ. ὀπάγεσθαι
 θανάτου 1, 3, 29. Οὕτω καὶ παρὰ Πλ. πολ. 558, a «ἀνθρώπων καταψη-
 φισθέντων (= damnatorum) θανάτου ἢ φυγῆς».

Σημ. 12. Ἐνίοτε δὲ προστίθενται τῇ γεν. καὶ προσβολίσι. Τίνεσθαι τινὰ
 ὑπὲρ τινος, ἐπὶ προσώπ. Ἡρδ. 1, 27 «ἴνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἡμίρῳ οἰκημέ-
 νων Ἑλλήνων τίσωνται σε». 1, 73, 6, 135 «βουλόμεναι μιν ἀνεὶ του-
 τέων (hujus rei causa) τιμωρήσασθαι». Λυσ. 14, 2 «πειράσσομαι περὶ
 πάντων τῶν πεπραγμένων μεθ' ὁμῶν αὐτὸν τιμωρήσασθαι». Ξεν. ἑλλ. 7,
 3, 11 «τε τιμωρηχότας ὑπὲρ τε ὁμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων».
 Πλ. νόμ. 907, e «τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν νόμων». Ξεν. ἑλλ. 7,
 3, 6 «διώκειν τινὰ περὶ φόνου». Δημ. 4, 47 «τῶν στρατηγῶν ἕκαστος
 δις καὶ τρίς κρίνεται παρ' ὁμῶν περὶ θανάτου». Ἡρδ. 6, 136 «Ἐνθιπι-
 πος Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκεν». Πλ. Εὐθύφρ. 3,
 b «τοὺς δ' ἀρχαίους (θεοὺς) οὐ νομίζοντα (ἐμὲ) ἐγράψατο τοῦτον αὐτῶν
 ἔνεκα». Εἰσαγγέλλειν τινὰ περὶ τινος π. γ. προδοσίας, Δημ. 20,

79, τὸ δὲ, εἰσαγγ. τινά τινος δὲν φαίνεται ἀπαντῶν, συγχότερ. δὲ καὶ οὐσιαστικόν. Δημ. 23, 38 «τὸν πεφευγῶτα ἐπ' αἰτία φόνου καὶ ἡλωκότα». Αἰσχ. 3, 212 «τραύματος ἐκ προνοίας γραφᾶς γραφόμενος». Δημ., 29, 30 «ἐγὼ τὴν δίκην ἔλαχον τούτῳ τῆς ἐπιτροπῆς». Ψευδ. Δημ. 59, 98.

Σημ. 13. Ἄντι τοῦ ἔγκαλεῖν τινί τινος λέγουσιν οἱ τῆς ἔγκριτ. ἀρχαιότ. ἔγκαλεῖν τινί τι. Δημ. 40, 19 «ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας, ἃς μοι ἐνεκάλουν». Περὶ τῶν δικαστικῶν ῥημάτων. τῶν μετὰ τῆς κατὰ συνθέτων οἷον καταγιγνώσκειν, καταδικάζειν, καταψηφίζεσθαι, κατακρίνειν τί τινος, ἴδ. §. 421, Α. 7.

3. Τὸ μαρτύρομαι τινά τινος = παρέχω τινά ὡς μάρτυρα διὰ τι, Πλ. πολ. 364, d «οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παργωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται». ἀπολ. b. c. 2, 47 «ἐαυτὸν τῆς φιλοτιμίας μαρ.» 5, 129 «τοὺς ἀποστάντας τῆς ἐπιορίας μαρτ.» = ἐπικκλοῦνται μάρτυρας διὰ τὴν ἐπιορίαν τῶν τοὺς ἀποστάτας· ἴδ. λεξ. Πασσοῦ. καὶ Σακελλ.

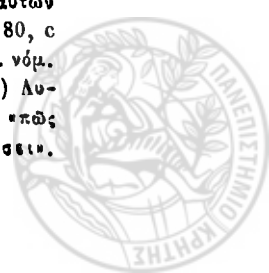
4. Μετὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ πίνειν, οἰοχοεῖν, σπένδουσαι πρὸς τιμὴν προσώπ. τινός. Ἄρφ. ἱππ. 106 «σπονδὴν λαβὲ δὴ καὶ σπεισον ἀγαθοῦ Δαίμονος» = in Daemonis honorem. Οὕτω φιλοτησίας προπίνειν = πίνω εἰς ὑγείαν τινός, Δημ. 19, 178 (ὁ παρὰ Seguer σ. 78 νόμος ἐσφαλμένως συμπληροῦ διὰ τοῦ χάριν ἢ ἔνεκα). Θεόκρ., 2, 151 «ἀτὰρ τόσον αἰὲν Ἔρωτος ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο» = merum sibi infundi jussit in Amoris honorem, ἴδ. Wuestem. Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 261, b «ἐπιχεομένους Δημητρίου». Καλλιμ. ἐπιγρ. 31 «ἔρχει καὶ πάλιν εἰπέ, Διοκλέος». Μελέαγρ. ἐπ. 98· «ἔρχει καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν, Ἥλιόδώρας».

Σημ. 14. Περὶ τῶν, τοῦ, τοῦ μὴ μετ' ἀπαρεμφ. ἴδ. §. 478, 4, e.

5. Τὰ ἐπιρρήμ. εὖ, καλῶς, μετρίως, συμμέτρως, ἰκανῶς, ὁμοίως, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς καὶ τὰ, ὡς, πῶς (ὅπως Αἰσχλ., ἰκέτ. 816). ἦ, ὅπη, οὕτως, ὡδε, ὡσαύτως, κατὰ ταῦτά μετὰ τῶν ῥημ. ἔχειν, ἡκεῖν (τὸ ἡκεῖν νεοῖων., καὶ σπαν. ἀττ.), ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ εἶνα' καὶ ἄλλων ἀμεταβ. ῥημ. Ἡρόδ. 6, 116 «Ἀθηναῖοι, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα ἐβοήθηον ἐς τὸ ἄστυ» = ὅσῳ ἐβαστοῦσαν τὰ πόδες τῶν quantum valebant pedibus. 1, 102· «ἔωπτων εὖ ἡκοντες» = εὖ ἔχοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν. 149 «χῶρην ὠρέων ἡκουσαν οὐκ ὁμοίως». 5, 62 «χρημάτων εὖ ἡκοντες», 1. 31 «τοῦ βίου (τῶν πρὸς ζώρχκειαν) εὖ ἡκοντι». 8, 111 «θεῶν χρηστῶν ἡκοιεν εὖ». Καὶ ἄνευ ἐπιρρήμ. Ἡρόδ. 7, 157 «σὺ δὲ δυνάμιος ἡκεις μεγάλης» = magna praeditus es potentia. Εὖ, καλῶς, μετρίως ἔχω βίον, φρενῶν, γένους, δυνάμεως. Θουκ. 1, 22 «ὡς εὐνοίας ἢ μητῆς ἔχοι». 2, 90 «ἔπλεον, ὡς εἶχε τάχους ἔκκστος». 1, 36 («Κέρκυρα) τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κεῖται», ἔνθα αἱ γενικ. Ἰτ. καὶ Σικ. ἔξαρθῶνται ἀπὸ τοῦ παράπλου. 3, 92 «τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις κα-

θιστασθαι» ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «τῆς ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησιμῶς ἔχειν», Ξεν. Κύρ. 7. 5, 56 «οὕτω τρόπου ἔχεις». ἔλλ. 4. 5. 15 «ὡς τάχους ἕκαστος εἶχεν». Ἀντὶ τοῦ καλῶς κείσθαι κείται ἐν καλῶ Ξεν. ἔλλ. 6. 2, 9 «κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου .., ἐν καλῶ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλέπτειν, ἐν καλλιστῶ δὲ τῆς τε ἀντιπέραν Ἠπείρου καὶ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου». (Παρ' Ἴσοκρ. δὲ 15, 108 ἡ γεν. κείται ἕνεκα τοῦ ὑπερθ.) Πλ. Πρωτ. 321. c «Προμηθεὺς ὄρᾳ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν» κτλ. Φίλ. 62, a «οὗτος ἰκανῶς ἐπιστημῆς ἔξει». Δημ. 23, 182 «ὡσπερ Χαλκίς τῷ τόπῳ (= ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν) τῆς Εὐβοίας πρὸς τῆς Βοιωτίας κείται, οὕτω Χερρόνησου κείται πρὸς τῆς Θράκης ἢ Καρδιαῶν πόλις». Πλ. πολ. 576, d «εὐδαιμονίας ὡσαύτως ἔχεις». νόμ. 869, d «κατὰ ταῦτά ἔστω τοῦ καθαρὸς εἶναι». Σοφ. 253, b «τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτά μίξεως ἔχειν ὠμολογήκαμεν». Λουκ. ἐνύπν. c. 2 «ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν». Σπᾶν. τὸ ἔχειν ἀπροσώπ. σὺν ἐπιρρήμ. καὶ δοτ. Ἡρδ. 7, 188 «καὶ τοῖσι οὕτω εἶχε ὄρμου». Θουκ. 7, 57 («ἐπολέμησαν), ὡς ἐκάστοις τῆς συντυχίας ἢ κατὰ τὸ συμφέρον ἢ ἀνάγκη ἔσχεν». Ποιητ. Σοφ. Οἰδ. τ. 345 «ὡς ὄρηις ἔχω». Εὐρ. Ἴππ. 462 «κάρε' ἔχοντας εὐφρεῶν» μ. σ. Valek. Ἡράκλ. 379 «τᾶν εὐχαρίτων ἔχουσαν πόλιν» Ἠλ. 751 «πῶς ἀγῶνος ἤκομεν;» Ἐλ. 313 «πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις;» 1253 «ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ἦ» Ἡράκλ. 213 «γένους μὲν ἦκεις ὧδε τοῖσδε». Ἐλ. 1253 «ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ἦ» = pro suarum quisque facultatum modo exsequias parat, Pflugk. Ἄρφ. Λ, 1125 «οὐ κακῶς γνώμης ἔχω» Ἄρφ. Πλ. 246 «ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἶμι».

Σημ. 15. Ἀπαντᾷ δὲ ἡ περὶ καὶ μετὰ γενικ., οὐχὶ ὁμως συνήθ. Ξεν. οἰκ. 2, 12 «οὕτω δὴ καὶ ἔμοι ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας»· σαφηνείας δὲ ἕνεκεν ὁ Πλ. πολ. 346, a «(ἴνα) ἡμῖν τελεία ἢ σκέψις ἦ, πῶς ἡ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν ἔχει εὐδαιμονίας πέρι τοῦ ἔχοντος (δηλ. αὐτὴν) καὶ ἀθλιότητος;» ἐπὶ προσώπ. δὲ κανονικῶς τίθ. ἡ περὶ Ἡρδ. 6, 16 «Ἐπίσειοι οὔτε προακηκοότες, ὡς εἶχε περὶ τῶν Χίων... ἔβροθήθουν» = πῶς εὐρίσθ. τὰ περὶ τῶν Χ. πράγμ. Ξ. ἀπομν. 4. 8, 7 «οἱ ἔμοι φίλοι οὕτως ἔχοντες περὶ ἔμου διατελοσίν». Οὕτω καὶ Κύρ. 1. 2, 7 «περὶ θεοῦ μάλιστα ἀμελῶς ἔχει». ἀπομν. 1. 2, 38 «ὡς εἶχον πρὸς ἀλλήλους». - Παρὰ τοῖς ἀττικ. καὶ ἰδίᾳ τῷ Ξενοφ. ἡ σύνταξις αὕτη τοῦ ἔχω μετ' αὐτ. ὡς μεταβατικοῦ εἶνε συχνή. Ξεν. ἀν. 1. 3, 6 «οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε». 6. 6, 12. ἔλλ. 6. 3, 20. οἰκ. 21, 7 «οἱ ἂν αὐτῶν ἄριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσι». Κύρ. 1. 6, 18. Πλ. Φαῖδ. 80, c «χαρίεντως ἔχων τὸ σῶμα». πολ. 407, c «ὕγιενῶς ἔχοντες τὰ σῶματα». νόμ. 652, a «πῶς ἔχομεν τὰς φύσεις;». Εὐρίσκειται ἔνιστε καὶ ἡ δοτ. (ὄργαν.) Λυκοῦρ. 48 «οὐχ ὁμοίως ἔχουσιν ἅπαντες ταῖς εὐνοίαις» μ. σ. Maetzner. 75 «πῶς ἔχετε ταῖς διανοίαις». Δημ. 18, 315 «οὕτως οὐκ ἔχοντων τούτων τῆ φύσει».

6. Καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσιν εὐρίσκεται σποραδικῶς ἡ γενικ. οὕτως, ὡς ἐν τῷ ἀριθ. 5. Λυκούργ. 123 «ὑπερβαλέσθαι ἐκείνους τῆς τιμωρίας» = ὑπερτερεῖν ἐκείνους ὡς πρὸς τὴν τιμωρίαν (ὁ Στέφ. ἀνευ λόγου νομίζει ταῖς τιμωρίας, ἴδ. Maetzner). Πλ. νόμ. 969, C «τὴν πόλιν ἐατέον (δηλ. ἐστὶ) τῆς κατοικίσεως» = *mittenda civitas est, quod ad ejus constitutionem attinet*. Stallh.

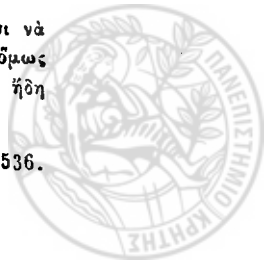
§. 420. Συνέχεια.

1. Ἡ γενικὴ τίθεται προσέτι καὶ ὡς ἀκριβέστερος (κατὰ ποιὸν) προσδιορισμ. παραθέσεως τινος ἐν τοῖς συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ἐπιθέτοις καὶ ἐπιρρήμ., τοῖς θετικοῖς τοῖς ἔχουσιν ἐν ἐκντοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς συγκρίσ. ὡς καὶ τοῖς ἀριθμητ. πολλαπλασιαστ. εἰς -άσιος· οἷον διπλάσιος, τριπλ., πολλαπλ., καὶ τοῖς ἀριθμητικ. εἰς -πλοῦς· οἷον διπλοῦς, τριπλοῦς κτλ. προσέτι δὲ καὶ μετὰ τῶν δευτέρου, ὑστερος, περισσός, διςτόσος κτλ., καὶ μετὰ ῥημάτων τῶν ἀπὸ τοιούτων ἐπιθέτων παρρηγομένων· οἷον ἠτᾶσθαι ἐλαττοῦσθαι, μειοῦσθαι, μειοεκτεῖν, πλεονεκτεῖν, ὑστερεῖν, ὑστερίζειν, περιττεύειν. Ξεν. ἀν. 4. 8, 11, ἡ μετοχὴ περισσεύω = plus. Διὸ καλοῦσι τὴν τοιαύτην γενικ. γενικ. συγκριτικὴν. "Ἄλλαι δὲ γλῶσσαι ἐκφέρουσι τὴν σχέσιν ταύτην ἄλλως κατὰ τὴν διάφορον αὐτῶν ἀντίληψιν, ἡ σκνερτικὴ π. χ. καὶ λατινικὴ μεταχειρίζονται ἐπὶ τῶν συγκριτικ. τὴν ἀφαιρετικ., ἡ γοθικὴ, ἡ βόρ. ἀρχαίῃ γερμαν., ἡ ἀνω ἀρχαία γερμανικὴ καὶ ἡ ἀγγλοσαξωνικὴ τὴν δοτικ. ὀργανικὴν, εἰ καὶ ἐν τῇ ἀνω ἀρχ. γερμαν. ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἡ γενικ. οἷον *min wisero einér* (= *me excellentior*)· ἴδ. Grimm. IV. σ. 753. K. F. Becker ausfür. D.Gr.Th. II. σ. 186. Αἱ σλαβικαὶ ὅμως γλῶσσαι ὡς καὶ αἱ ῥωμανικαὶ μεταχειρίζονται τὴν γενικ. ὡς καὶ ἡ ἑλληνικὴ (*j'ai gagné plus de cent francs' plus clair del sole*), ἴδ. Becker ἐν τῷ βιβλ. συγγράμ. a) Εὐρ. Μ. 965 «χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς» = ὁ χρυσὸς εἶνε καλλίτερος πολλῶν λόγων, ὁ χρυσ. συγκρινόμεν. πρὸς πολλοὺς λόγ. εἶνε καλλίτ. 86 «πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μάλλον φιλεῖ». Γ, 400 «ἡ πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομένων ἄξεις;» Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 1 «ὄντινα ἂν αἰσθανοίμεθα ἦττω γαστροῦς ἢ οἴνου ἢ ἀφροδισίων ἢ πόνου ἢ ὕπνου» μ. σ. Kühn. 4. 5, 11. ἀν. 1. 4. 17 «οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μαστῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ». Κύρ. 7. 5, 83 «οὐ δῆπου τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων πορηρότερον προσήκει εἶναι». Ψ, 248 «οἱ κεν ἐμεῖο δεῦτεροι . . λίπησθε». Τ, 95 «Ζεὺς ἄσατο, τὸν περ ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι» = τὸν ἄριστ. ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρ. καὶ θε. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2 «Περσῶν μὲν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ, Μήδων μὲντοι πολὺ οὗτος ὁ ἐμὸς πάππος κάλλιστος» = συγκρ. πρὸς τοὺς Πέρσ., πρὸς τοὺς Μῆδ. Ἡρόδ. 7, 70 «οἱ ἐκ τῆς Λιβύης Αἰθίοπες οὐλότατον τρέχωμα ἔχουσι

πάντων ἀνθρώπων» = συγκριτ. πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρ., ἴδ. σημ. 1 καὶ §§. 349 b, σημ. 1 καὶ 414, 5, b).-b Ἡρδ. 7, 48 «τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα φαίνεται *πολλαπλήσιον* ἔσσεσθαι τοῦ ἡμετέρου». 8. 137 «*διπλήσιος* ἐγένετο αὐτὸς ἑωυτοῦ» = ἄλλος τόσος μεγαλύτε. ἢ ὅτι ἦτο πρότερ. 6, 133. 120 «*ὑστεροὶ ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς* (= proelio) ἰμείροντο ὅμως θεήσασθαι τοὺς Μήδους». Πλ. Μενεξ. 240, c «οὗτοι δὲ τῇ *υστεραία* τῆς μάχης ἀφίκοντο» = τὴν ἐπομέν. τῆς μάχ. ἡμ. Ἡρδ. 1, 23 «οὐδενὸς *δευτερος*». Πλ. Τίμ. 20. a «οὐδενὸς *υστερος*». Θουκ. 1, 50 «*ἀς (naves) ὑστερον τῶν δέκα βοηθῶν ἐξέπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι*». Κύρ. 8. 3, 38 «*διπλάσια ἀπέδωκεν, ὧν ἔλαβεν*». 3. 2, 42. 5. 2, 30 «*δύναμιν *πολλαπλασίαν*, ἧς σὺ νῦν ἔχεις*». συμπ. 4. 35 «*τάρκουντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τῆς δαπάνης*» = *plura, quam consumat*. Κύρ. 8. 2, 21 «*τῆ δὲ γε διαφέρειν μοι δοκῶ τῶν πλείστων, ὅτι οἱ μὲν, ἐπειδὴν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουςιν, τὰ δὲ κατατήπουσιν, .. ἐγὼ δὲ ὑπηρετῶ μὲν τοῖς θεοῖς καὶ ὀρέγομαι ἀεὶ πλείονων· ἐπειδὴν δὲ κτήσωμαι, ἂ ἂν ἴδω περιττὰ ὄντα τῶν ἐμοὶ ἀρκούντων, τούτοις τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐζακοῦμαι*». ἀν. 1. 3, 21 «*μισθὸν δὲ Κύρος ὑπισχνεῖται ἡμῶν πᾶσι δώσειν, οὐ πρότερον ἔφερον*». Εὐρ. Ἡράκλ. 293 «*δις τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων*» Ἡλ. 1092 «*δις τόσως ἐμὲ κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν*» = δις τόσῳ πολὺ ἐμὲ (διπλασίως), ἢ τὴν ἐμὴν ἀδελ.—c) Δημ. 18, 244 «*οὐδαμοῦ ἠττηθεὶς ἀπῆλθον τῶν παρὰ Φιλίππου πρέσβειων*» = οὐδαμ. ἠττηθεὶς παρὰ τῶν πρ. Φιλ., κατώτερ. φανεὶς τ. πρ. Φιλ. 273 «*τῆς ἀληθείας ἠττώμενος*». 9, 36 «*οὔτε ναυμαχίας οὔτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἠτᾶτο*». Πλ. νόμ. 635, d «*ταῦτόν πείνονται τοῖς ἠττώμένοις τῶν φόβων*» Ξεν. ἑλλ. 5. 2, 5 «*ἠτῶντο τοῦ ὑδατος*» = ὑπέκυπτον τῷ ὑδ., δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιστῶσιν κατὰ τοῦ ὑδ. 4, 31 «*ἠττηθεὶς τοῦ δικαίου ἀπῆλθεν*». ἀπομν. 1. 3, 3 «*θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν οὐδὲν ἤγειτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων*». Ἰέρ. 4, 1 «*μεγάλου ἀγαθοῦ μειοεκτεῖ*». 1, 27 «*ἐν ᾧ γε .. μειοεκτοῦμεν τῶν ἰδιωτῶν*». 18 «*τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειοεκτοῦσι (οἱ τύρκνοι) τῶν ἰδιωτῶν*». 2, 11 «*μειοεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ ὄψων*». ἀν. 1. 7, 12 «*Ἀβροκόμας ὑπέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε*». Ἀγησ. 2, 1 «*ὑπερήσειε τῆς πατρίδος*». Ἰσοκρ. 3, 19 «*οἱ μὲν ὑπεριζουσι τῶν πραγμάτων*». Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, τῶν ἔργων Δημ. 4, 35 μ. σ. Βρεμι καὶ 39. 8, 12.

Σημ. 1. Τὴν μεθ' ὑπερθετικῆς συντασσόμενην γενικ. συνειθίζουσι νὰ ἐκλαμβάνωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐχὶ συγκριτικ., ἀλλὰ διακριτικὴν, οὐχὶ ὅμως ὀρθῶς: 1). Τὴν στενὴν συγγένειαν τοῦ ὑπερθετ. πρὸς τὸ συγκριτ. ἔχομεν ἤδη

1) ἴδ. Joh. Kvičala in d. Zeitschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1858 σ. 536.

καταδείξει ἐν §. 349b, σημ. 1., ἴδ. καὶ §. 414, 5, b). Μετὰ παντοειδεστώτων δὲ ἐκφράσεων., ἐν αἷ· κείται ἡ ἔννοια τῆς συγκρίσεως, συντάσσουσιν οἱ Ἑλλ. τὴν γενικ. ὡς ἀκριβέστερον αὐτῆς προσδιορισμ., ὡς τοῦτο εἰδείχθη ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ῥηθέντων πρῶγ., διαχθήσεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥηθισομένων. Τότε δὲ μόνον ἡ γενικὴ ἐκλήπτει ὡς διαιρετικὴ, ὅτε τὸ ὑπερθετικὸν εἶνε ἀντιῶσιαστικὸν· οἷον Ρ, 80 «Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφεν», ἢ ὅτε τοῦτο ἔφαρτάται ἀπὸ τινῶν λέξ.· οἷον τῶν, τίς, ὅς, ὅστις καὶ τῶν ὁμοίων· οἷον Ἄ χαίων ὅ σ τ ις ἄ ρ ι σ τ ος. Ἐὰν ὅμως ἔφαρτάται ἀπὸ κατηγορικοῦ ὑπερθετικοῦ, ἐκλήπτει αὐτὴ ὡς συγκριτικὴ, ἴδ. §. 363. Οὕτως· ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν· οἷον ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν, ἦτοι ἡ γενικ. εἶνε διαιρετικὴ· ἐν δὲ τῷ, οὗτος νεώτερός· ἐστὶν ἐκείνου, ἢ γενικ. εἶνε γεν. συγκριτ. Ἡ σφαλερὰ περὶ ταύτης ἰδέα· φαίνεται ἔχουσα τὸν λόγον αὐτῆς, τὸ μὲν ἐκ τῆς γερμανικῆς, διότι οἱ Γερμανοὶ τὸ, Σωκράτης πάντων Ἀθηναίων σοφώτατος ἦν, μεταφράζουσι S. war der weiseste unter den Ath., τὸ δὲ ἐκ τῆς λατινικῆς, ἥτις ἐπὶ μὲν τῶν συγκριτικῶν μεταγερρίζεται τὴν ἀφαιρετ., ἐπὶ δὲ τῶν ὑπερθετικῶν καθ' ὅλων διάφορον ἀντιληπτικὸν τρόπον τὴν γενικ.

Σημ. 2. Κατὰ τὸ ἦ τ τ ἄ σ θ α ἰ τ ι ν ο ς λέγεται ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσει, σπανάτωτα ὅμως· ἐν τῷ πεζῷ, καὶ νικᾶσθαι τινος. Πινδ. Ν. 9, 2 «ἀναπεταμέναι ξειῶν νενικηται· θύρα» (=hospitibus cedunt) μ. σ. Dissen. Αἰσχλ. ἰχ. 983 «ἐμέρου νικώμενοι» μ. σ. Pflugk. Κύκ. 454. Ἡράκλ. 233. Ἰφ. εὐλ. 1357 Ἄρφ. νεφ. 1087 «ἦν τοῦτο νικηθῆ· ἔμου». Ἀντιφ. 5, 87 «τῆς δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ τε τοῦ ἀληθοῦς» μ. σ. Maetznor. Ψευδ. Ἰσ. 1, 26 «ἀισχρὸν εἶναι νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιαῖς καὶ τῶν φίλων ἠττάσθαι ταῖς εὐεργεσίαις». Κατὰ τὸ κρείσσονα εἶναι τινος, λέγει ὁ Σοφ. Αἰ. 1357 «νικᾶ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἔχθρας πολὺ». Περὶ τοῦ νικᾶν κλήρου ἴδ. §. 419, 2. Καὶ τὸ φθάνειν συντάσσ. γεν. ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῷ συγκριτ. ἔννοιας. Α, 51 «φθάν δὲ μέγ' ἰππήων ἐπὶ τάφῳ κοσμηθέντες» μ. σ. Spitzn. = παρετάχθησαν ἐν τῇ τάφῳ. πρὶν ἢ φθάσωσιν ὁ ἰππεῖς. Τὸ ἡσσᾶσθαι συντάσσ. πολλάκις καὶ μετὰ τῆς· ὁ πὸ καὶ γενικ. Θουκ. 1, 62 «τὸ στρατόπεδον ἡσσᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων» ὁ π' ἔρωτος, ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πλ. Φαίδρ. 233, c. Πρωτ. 353, a' ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ σ τ. ἀπλῆ Θουκ. 3, 38 «ἀκοῆς ἡδονῆ ἡσσώμενοι». 4, 19 «τοῖς ἐκουσίως ἰνδοῦσιν ἀνθηρᾶσθαι» μ. σ. Porro = νὰ ἀνθηρῶνται καὶ αὐτοὶ τὸ καθ' αὐτοῦ· ὑπὸ τῶν ἔκουσ. ἠετηθέντων (ὑποχωρησάντων ἔκουσ.)· καὶ τὸ ὅ σ τ ε ρ ε ι ν π. χ. Θουκ. 1. 134 «τῆ διώξει» ἴδ. Lobbeck εἰς Φρύν. σ. 237.

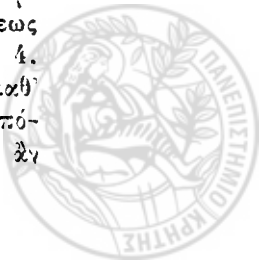
Σημ. 3. Ἐνίοτε τὸ ἀντικείμεν. τῆς παραθέσ. ἐν τοῖς συγκριτικ. ἐκλαμβάνεται καὶ τοπικῶς· διὸ δηλοῦνται καὶ διὰ τῶν προθέσ. πρὸ καὶ ἀντιῶ συν γεν., ἢ τῶν παρὰ καὶ πρὸς σύν αἰτιατ, ἴδ. τὴν διδασκαλ. περὶ τῶν προθέσ. τούτ.

4. Ἀντιῶ δὲ τῆς γεν. κείται μετὰ τὰ συγκριτικὰ καὶ ὡς συγκριτικὰς ἐκφράσ. ὁ ἦ, ὡς ἐν τῇ γερμ. τὸ als, ἐν δὲ τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμ. ἡ παρὰ σύν αἰτ. συνηθέσ. π. χ. ὁ πατήρ μείζων ἢ ὁ υἱός· διπλάσιος, πολλαπλάσι., ἰδ. πλοῦς, ὕστερος, ἡμιόλιος, ἡμισυς ἢ, ἴδ. §. 540, 1.

2. Τὰ ῥήμ. τὰ σημ. προκρίνειν, προτιμᾶν, ὑπερέχειν, ὑπερβάλλειν, ὡς καὶ τὰ ἄρχειν, καὶ κρατεῖν· οἷον α) προέχειν, ὑπερφέρειν, προφέρειν, προϊστασθαι, προεστάναι, προστατεύειν, προκρίνειν, προτιμᾶν, προτιθέναι, ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, ὑπερβαίνειν π. τοῖς μίγν. (παρὰ τοῖς ἐγκρίτ. τῶν συγγρ. σύν αἰτιατ.)

περιεῖναι, περιγίγνεσθαι· πρωτεύειν, ἀριστεύειν, κρατιστεύειν, καλλιστεύειν Ἡρόδ., καλλιστεύεσθαι Εὐρ. Ἴππ. 1009. Μῆδ. 947· πρεσβαίνειν τὸ ποιητ. καίνυσθαι ἐπ. = ἀριστεύειν, Ω, 546 «τῶν σε, γέρον, πλούτῳ . . φασὶ κεκάσθαι», ἰδ. σημ. 5· παραμεύεσθαι = excellere Πίνδ. Ν. 11, 13· διαπρέπειν = ἐκλάμπειν, διαλάμπειν, Πίνδ. Ο. 1, 2. Εὐρ. Ἄλκ. 642 (καὶ μτγν. πεζ.). Τὸ ἐπίθ. ἔξοχος ποιητ. καὶ μτγν. πεζ.. Τὰ ἐπιρρ. ἔξοχος, ἔξοχα, ἐξόχως ποιητ.· διαπρεπῆς Εὐρ. ἰκ. 841· κρεινοῦσα γυναικῶν Χ, 48 = ἔξοχος ἐν ταῖς γυναίξί·—b) ἄρχειν, κρατεῖν, ἐπικρατεῖν, κυριεύειν, δεσπόζειν, τυραννεῖν, τυραννεύειν, στρατηγεῖν, ἐπικρατεύειν, ἐπιστατεῖν, ἐπιτάττειν Δημ. 2, 30, βασιλεύειν, ἀρχηγεύειν τῶν κάτω Ἡρόδ. 2, 123, ἡγεμονεῖν, ἡγεῖσθαι, καθ-, καὶ ἐν τῇ σημασί. τοῦ ποιεῖν ἀρχήν, ἀρχομαι, σατραπεύειν, ξεναγεῖν, προξενεῖν τιος = εἶναι πρόξενόν τινος, προξ- = πρέσβων = ὑποδέχομαι τοὺς πρέσβ. φίλης πόλεως Δημ. 18, 82, εἶτα προξ- τιός γεμικῶς = ὑποδέχομαι τινα, καὶ προστατεύω αὐτόν, ἰδ. λεξ. Πασσοῦ. καὶ Σακελλ., ἡμιοχεῖν, Πλ. Φαίδρ. 246, b (ἐνῶ ἄλλως σὺν αὐτ.), χορηγεῖν τὰ ποιητ. ἀνάσσειν, κοιρανεῖν, στρατηλατεῖν, ταγεῖν Αἰσχλ. Πρ. 750 «πέσης Ἀσίδος, σημαίνειν». Ξ, 85 «στρατοῦ αἰσυμνῶν» (χθονός Εὐρ. Μ. 19), κραινεῖν, θεμιστεύειν ι, 114, ἀρχεῖν Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 347 (παρ' Ὀμ. σὺν δοτ.), μέδειν Σοφ. Αποκ. ἀποσπ. 341 Δ., αἰ μετοχ. μεδέων, μεδέουσα (καὶ παρὰ τῷ μτγν. πεζ. Πλούτ. Θεμιστ. 10 «τῇ Ἀθηνᾶ τῇ Ἀθηναίων μεδεούσῃ), ἡμιοχεύειν τῆς ψυχῆς Ἄνακρ. ἀποσπ. 4, 4 Βργκ., ἐφροσάται = graesse Εὐρ. Ἄνδρ. 1098. Τὰ ἐπίθ. ἐγκρατής, ἀκρατής, ἀκράτωρ, αὐτοκρήτωρ, καρτερός ποιητ. νεοῶν. καὶ μτγν. πεζ. Περὶ τῆς παρὰ Γερμαν. τῶν τοιοῦτ. συντάξ. ἴδε Grimm. IV. σ. 691.

a) σ, 247 «περίεσι γυναικῶν εἶδος τε μέγεθός τε». Ζ, 460 «ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων». Σοφ. Φιλ. 137 «τέχνας προὔχει». Αἰ. 1389 «Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβέων πατήρ». Ἡρόδ. 6, 61 «καλλιστεύσει (τὸ παιδίον) πασῶν τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν». 7, 2 «τῶν μὲν δὴ προτέρων (παιδῶν) ἐπρέσβευε Ἀρτάξάζνης, τῶν δὲ ἐπιγενομένων Ξέρξης». 5, 28 «Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προφάρει». 6, 127. 9, 96 «Τιργάνης κάλει τε καὶ μεγάθει ὑπερβῆωρ Περσῶν». Θουκ. 1, 81 «τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερβέρομεν». 2, 62 «γνώμη προέχει τῶν ἐναντίων». Ξεν. Ἀγ. 5, 2 «(Ἀγησίλαος) ἤγειτο ἄρχοντι προσήκειν οὐ μαλακίᾳ, ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι». Κύρ. 3, 1, 19 «τᾶχει περιεγένον αὐτοῦ». ἀπομν. 1, 1, 8 «πόλεως προστατεῖν». 2, 3, 9 «προεσάται τῆς πόλεως» (ἰδ. Ἴσοκρ. 4, 5, 7) ἀπομν. 3, 5, 10 «(οἱ Ἀθηναῖοι) δῆλοι γεγονάσι τῶν καθ' ἑαυτοῦ ἀνθρώπων ἀριστεύουτες». Πλ. νόμ. 726 «τὰ δεσπόζοντα ἐπὶ προτιμητέον τῶν δουλευόντων». πολ. 579, c «ὅς ἀν

ἐαυτοῦ ὢν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν». Κριτί. 121, α. πολιτικ. 274, α «αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας». Γοργ. 475, β «σκεψώμεθα, ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι». νόμ. 752, ε «πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων». Δημ. 2, 23 «(Φίλιππος) στρατευόμενος καὶ ποιῶν ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφισομένων καὶ πυθνομένων περιγίγνεται» ἐκεῖ «θαυμαστών, εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς τοῦ πάντα ποιοῦντος, ἀ δεῖ, περιήμεν».

Σημ. 5. Τὸ κατὰ τί ὃ εἰς ὑπερέχει τοῦ ἄλλου κεῖται ἐν τῷ πεζ. συνήθ. μὲν κατὰ δοτ., πολλάκις ὁμοῦ ἐκφέρεται καὶ προθετοκτώτως· οἷον ἐν τινι, εἰς τι, κατὰ τι, ἐπὶ τινι, παρὰ ποιητ. δὲ καὶ κατ' αἰτίας. μόνον ἢ ἀπαρέμφ. - Τὸ ἐπικ. καίνυσθαι συντάσσ. αἰτ. ὡς μεταβ. = ὑπερακοντίζω, ὑπερβάλλω τινὰ γ, 282 «ὃς ἐκαίνυτο φύλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνήσαι». Β, 530 «ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας». Ν, 431. Ξ, 124· ἢ καὶ μετὰ τῶν προθέσ. ἐν καὶ μετὰ σὺν δοτ., ἢ ἐπὶ σὺν αἰτίας τ., ὡς ἀμετάβ. Ω, 535. Τὸ ὑπερβάλλειν συνήθ. αἰτίας τ. συντάσσ., τὸ δὲ ὑπερβάλλεσθαι πάντοτε, Ξεν. ἐκλ. 7. 3, 6, ὅτω καὶ τὸ ὑπερέχειν Εὐρ. Ἰπκ. 1365 «δδ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπεσφίχων». Πλ. Φαίδ. 102, d. προέχειν Ξεν. ἀν. 3. 2, 19· ὁ κερφέρειν σὺν αἰτίας τ. πράγμ. Εὐρ. Ἡράκλ. 554. Ἰσοκρ. 4, 60 (1).

b) Α, 38 «Γενέδοιο Ἰφι ἀνάσσει». Ζ, 478. ρ, 443. δ, 602. Καὶ ἀνάσσειν τιμῆς = εἶμαι ἐν τιμῇ, ἔχω τιμὴν ω, 30, ἅμα τε δὲ καὶ σὺν δοτ. Υ, 180 «ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀράξειν τιμῆς τῆς Πριάμου» = ἐλπίζω, ὅτι θὰ καταλάβῃς ἐν τοῖς Τρωαῖ τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ Πρ. ἀξίωμα· λ. 285 «ἢ δὲ Πύλου βασιλευεν». α, 401 «ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλευσει Ἀχαιῶν». Α, 79 «ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ». 288. Β, 567 «σμπάντων δ' ἠγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης». 620. Β, 527 «Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν . . Αἶας». 552. Αἰσχλ. Πρ. 210 «τῆσδε κοίρατ' ἠχονός». 529 «πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου;» Καὶ ἐν τῷ πεζῷ π. χ. Ἰσοκρ. 5, 48. Σοφ. Αἴ. 1050 «κράτεις στρατοῦ». Ἡρόδ. 7, 7 «Ἀχαιμένεα ἐπιτροπεύοντα Αἰγύπτου ἐφόνευσε Ἰνάρως». 97 «τοῦ ναυτικοῦ ἐστρατήγεον οἶδε». 99 «ἠγεμόνευε Ἀλικκρησέων». 1, 73 «εὐρῆννευε Μήδων» 77 κτλ. 3, 15 «ἐπιτροπεύειν Αἰγύπτου». 82. 142 «οὔτε γάρ μοι Πολυκράτης ἤρσεκε δεσπόζων ἀνδρῶν ὁμοίων ἐκυτῶ». Θουκ. 1, 69 «ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει» = fama superabat rem ipsam. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 6 «(Σωκράτης) οὐ μόνον τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν ἐκράτει, ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν χρημάτων». Κύρ. 1. 1, 2 «ἄρχοντες μὲν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν καὶ οἱ ἵπποφορβοὶ τῶν ἵππων καὶ πάντες δὲ οἱ κελούμενοι νομεῖς, ὧν

1) Σημ. μεταφρ. Παρέμεινε ὡς γνωστόν, ἢ μετ' αἰτίας. σύνταξις τῶν τοιούτ. ἐφη. εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐπεκταθεῖσα καὶ ἐπὶ πλείστον ἄλλων θημάτων ἄτε μεταβατικῶν ἐκλαμβανομένων.

ἂν ἐπιστατῶσι ζῶων, εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοντο». ἀπομν. 2. 6, 1 «ἀρχεὶ γαστροὺς τε καὶ φιλοποσίας καὶ λαγνεῖς καὶ ὕπνου καὶ ἀργίας». 2. 6, 22 «διὰ πολέμου πάντων κυριεύειν». 3. 5, 11. 2. 8, 3 «ἔργων ἐπιστατοῦντα». Κύρ. 1. 1, 2. ἔλλ. 3. 1, 10 «ἰσατράπευε δὲ αὐτῷ τῆς χώρας» ἂν. 3. 4, 31. 4. 3, 15 αὐτῷ Ἡριππίδης ἐξενάγει ξενικοῦ». 17. Ἀγησ. 2, 10. Ἰσοκρ. 4, 63 αὐτῷ δήπου πάτριόν ἐστιν ἠγείσθαι τοὺς ἐπήλυδας τῶν αὐτοχθόνων οὐδὲ τοὺς εὐπαθόντας τῶν εὐκαιροσάντων οὐδὲ τοὺς ἰκέτας γενομένους τῶν ὑποδεξαμένων». Πλ. συμπ. 199, c «καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου» (= exorsus esse). Λάχ. 182, c «ὦν (ἐπιτηδευμάτων) καθηγήσαι' ἂν τοῦτο τὸ μάθημα». Πλ. Θεαίτ. 179, d «χρηγεῖν τοῦ λόγου».—Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8 «οἱ Πέρσαι τοὺς παῖδας διδάσκουσιν ἐγκρατεῖς εἶναι γαστροὺς καὶ ποτοῦ». 5. 1, 14 «τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπινα πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστι». Ἀρχίλ. ἀποσπ. 22 Brgk. «οὐδ' Ἀσίας γε καρτεροὺς μηλοτρόφου». Θεογν. 480 «ὅς δ' ἂν ὑπεράλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτεροὺς οὐδὲ νόου». Θεόκρ. 15, 94. Ἰπποκρ. I. σ. 552 «ἄνδρες ἐωυτέων καρτεροί». Διον. Ἄλ. ἀρχ. 7, 11 «τῶν παθῶν».

Σημ. 6. Πολλὰ τῶν ἄρχεῖν σημαίνοντ. ῥημ. διαφόρως συντασσόμενα διάφορον ἔνοιαν καὶ σχέσιν ἔχουσιν. Ὅταν τὰ ῥημ. ταῦτα συντάσσ. γενικῆ, δηλοῦσιν εἶναι ἄρχων τινός. Πλὴν δὲ τῆς συντάξ. ταύτης εἶναι καὶ ἀιπέδμεναι α) συντάσσ. αἰτιατ. ὡς μεταβ. Κρατεῖν τινα· οἶον τοὺς πολεμίους = νικᾷ, καταβάλλ. τοὺς πολ. (= νικᾷν λειξ. Sequer σ. 151), τὸ δὲ κρατ. τινός ἀντιστοιχεῖ τῷ λατ. potiri aliquo κρατῶ, εἶναι κύριος προσ. τινοῦ ἢ πράγμ. οἶον τῆς χώρας, τῆς πόλεως, τοῦ ὄρου, τῶν ἐναντιῶν, τῶν ἐπιθυμιῶν (πάντα παρὰ Ξενφ.)· Θουκ. I, 109· Μεγαθύξος τοὺς τὸ Αἴγυπτίου καὶ τοὺς συμμάχους μάχῃ ἐκράτησε. Ἰσοκρ. 4, 35 «ἐπέμω κρατήσαντες τοῦ βαβάρου». Πλ. συμπ. 220, a «πάντα ἐκράτειν περὶ Σωκρ. ὅστις πάντας τοὺς ἐν τῷ δεῖπν. κατέβαλλεν, ἐνίκα. Δηλοῦ δὲ προσέτι καὶ κρατεῖν τι Σοφ. Οἰδ. x. 1380 «τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν» διὸ καὶ τὸ παθ. οἶον Αἰσχλ. Εὐρ. 143 «ὕπνω κρατηθεῖσα» = somno victa. Οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Πόππ. καὶ τὸ τοῦ Θουκ. 7, 49 «ταῖς ναυσὶν ἢ πρότερον βαρσῆσαι κρατηθεῖς» = majore fiducia victus, εἰ καὶ ἢ ἔκφρ. αὕτη εἶναι τῷ Θουκ. ἰδιόζουσα, ἐνθ' ἀνέμενε τις μάλλον τῶν νεῶν βαρσῆσαι μάλλον ἢ πρότερον κρ. ἢ ἔνοια τοῦ μάλλον ἢ κείναι ἐν τῷ κράτῃ τῆς φούρας ἀμαρτίας. Εὐρ. Ἡρ. μιν. 28 «τὴν ἐκτάπηρον κήδεσθε εἰς τῆς ζωῆς πόλιν» μ. σ. Pflusk. Σοφ. Οἰδ. x. 449 «θράγους καὶ σκήπτρα κρατῶν» = διευθύνειν regere. Τρ. 126 «ὁ πάντα κρατῶν βασιλεύς. Διογῆς. Ἄλ. ῥωμ. ἀρχ. 5, 34 «τυραννήσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν» Διοκρ. 0. πρ. 3. 2 «τὴν θάλασσαν ἐτυράνεῖν τὸ συμπόσιον». Εὐρ. ix. 226 «καίνας γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἠγοῦμενος» = regens. Σοφ. Φ. 99. Κατὰ τὸ δδδν ἠγεταῖσαι (πρ. χ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 28) = viam praefere, λέγει ὁ Δημ. 21, 174 «τὰς πόδας ἠγεῖτο». (Παρὰ Θουκ. ὅμως 1, 19 τὸ τοὺς συμμάχους εἰν ἔφαρτα.

ἀπὸ τοῦ ἡγοῦντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔχοντες, ἴδ. Porro). Οὕτω παρὰ Θουκ. τὸ ἐξηγεῖσθαι σὺν αἰτ. = gubernare, regere, administrare. 1, 71 «τὴν Πελοπόννησον πειράσασθαι μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδωσαν» = Peloponnesum ita gubernare, ut ea non minor sit, quam. ἴδ. Por. 76, 5, 76 «Ἄγιδος τοῦ βασιλείως ἕκαστα ἐξηγουμένου κατὰ τὸν νόμον». Δηλοῖ δὲ καὶ imperare alicui alicuius 3, 55 «ἀ δὲ ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς συμμάχοις» ἴδ. καὶ 93. Κατὰ τὸ ὁδὸν ἡγεῖσθαι, Σοφ. Οἶδ. κ. 1520 «χῶρον. . . ἐξηγήσομαι»=θὰ δεῖξω Πλ. πολ. 586, ἀ' ἀλλὰ καὶ=interpretari, ἐρμηνεύειν, ὡς τὸν ποιητὴν Πλ. Κρατ. 407, α. Πολύ δὲ μὲν. π. χ. Ἐπιόδ. 2, 24 τὸ «σατραπεύειν Ἀλυπτον». Σφαλερῶς ὅμως καταλέγεται ἐν τούτῳ τὸ γ, 245 «τρία γὰρ δὴ μὲν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν» = τρία γένε' ἀνδρῶν, regnasse tria hominum saecula. - b) συντάσσει καὶ δοτ. ἴδ. §. 423, δ. - c) περὶ δὲ τῆς προθετοπτώτου αὐτ. συντάξ. ἴδ. §. 423, σημ. 4.

§. 421. Τέλος.

1. Τὴν γενικὴν τέλος μεταχειρίζονται οἱ Ἕλλη., καὶ ἵνα ἀκριβέστερον (κατὰ ποιῶν) προσδιορίσωσι τὰς ἐννοίας τῆς ἀποστάσεως, διαιρέσεως, χωρισμοῦ καὶ διακρίσεως. Ἡ σανσκρ. καὶ λατιν. δηλοῦσι τὴν σχέσιν ταύτην καθ' ὅλως ἄλλον ἐποπτικὸν τρόπον διὰ τῆς ἀφαιρέτ. ἢ ἀρχ. γερμκν. γλῶσσα συμφωνεῖ τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν ἑλλην. ¹⁾, ἢ δὲ νέα γερμαν. συμφωνεῖ μὲν ἐν πολλαῖς περιπτώσ. πρὸς τὴν ἑλλην., συνηθέστερον ὅμως μεταχειρίζεται τὴν προθ. von, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμ., ὡς γνωστόν, μεταχειρίζ. τὰς προθ. εκ, ἀπὸ κτλ. ὡς καὶ αὐτὴ ἢ ἀρχ. ἑλλ. ἐνίοτε.

2. Ἡ σχέσις τῆς καθαρᾶς τοπικῆς ἀποστάσεως, κινήσεως ἀπὸ τόπου τινός, σπανίως ὅμως ἀπὸ προσώπου, ἐκφέρεται καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἑλλην. γλώσσῃ κανονικῶς μὲν διὰ προσθέσ., δι' ἀπλῆς δὲ γεν. τότε σχεδὸν μόνον, ὅτε τὸ ῥῆμα εἶνε συντεθειμένον μετὰ προθέσ. σὺν γενικῇ συντασσομένης, ἐν τῇ ποιήσει ὅμως πολλάκις καὶ ἐν ἀπλοῖς ῥήμ. οἷον βαίνειν, ἐρχεσθαι, τρέπεσθαι=se avertere, ἐρωεῖν = secedere, ἐπ., φέρειν, ἀγειν, ἐλαύνειν, βάλλειν ἰψ τείχεος ὑψηλοῦ Π, 511 «βάλ. λίθον κεφαλᾶς» = a capite Πίνδ. Ο. 1, 58, αἰερεῖν, δέχεσθαι ἐπ., χωρεῖν, χάζεσθαι (προσέτι δὲ τὸ ἐπ., μεταβ. κεκαδήσω φ, 153, 170), ἀλύσκειν, ἰστασθαι, φεύγειν, πέτεσθαι, πλαγᾶσθαι, καιροῦ Πίνδ. Ν. 8, 4, αἰρεῖσθαι δ, 746 «ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον» = ἔλαβε παρ' ἐμοῦ μ. ὄρ. (σὺν δοτ. X, 119), ἀφύσσειν, (ψ, 305 «πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος») κτλ., ἐρθεσθαι ἐπ. = ἀποσύρειν, σώζειν. Τὰ ἐν τῇ ποιήσ. μετὰ προθέσ. σύνθετα ἀπίτναι, ἀραδῦναι, ἀποιχεσθαι, ἀπόβατνειν, καταβ-, ἀπο- καὶ ὑποδύεσθαι, ὑπαύσσειν βωμοῦ=ἐκ τῶν ὑπὸ κάτω τοῦ βωμοῦ ἐξέρχεται Β, 310, ἀραχάζεσθαι, ἀραχουφι-

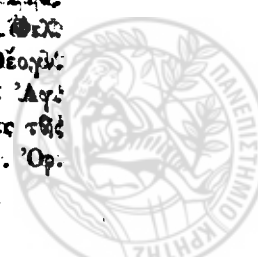
1) ἴδ. Grimm IV σ. 634, τὸν δὲ κατάλογον τῶν διαιρετικῶν ῥήμ. ἴδ. ἐκ K. F. Becker's ausf. Deutsch. Gr. Th. II. σ. 135.

Ξεν. Κύρ. 2. 4, 24 «ἀποχωρεῖν τοῦ πεδίου». Ίέρ. 7, 2 «ἀπαρ-
χωρεῖν ὁδοῦ». 9. συμπ. 4, 31 ὑπαρίσταται δέ μοι ἤδη καὶ
θάκων καὶ ὁδῶν ἐξίσταται οἱ πλούσιοι» πολ. Λακ. 15, 6.
περὶ πόρ. 4, 46 ἀπέχει τῶν ἀργυρέων ἢ ἐγγύτατα πόλις. Μέ-
γαρο πολὺ πλεῖον τῶν πεντακοσίων σταδίων». ἀν. 1. 10, 4
ἀδιέσχωρον ἀλλήλων βασιλεὺς τε καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς τριάκοντα
στάδια». Δημ. 18, 68 «τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας παραχω-
ρήσαι Φιλίππων». Ίσοκρ. 6, 13. Εὐρ. Φ. 978 «ἔπου χθονὸς
τῆσδ' ἐκποδῶν μάλιστ' ἔση». Μήδ. 1222. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34.
Εὐρ. Ίφ. Τ. 1226 «ἐκποδῶν. τοῦδ' ἔχειν μιάσματος» = ἀπέ-
χω τοῦδε τ. μιάσματος.

Σημ. 1. Ὅτι διὰ τὰ πλείστα τῶν ῥηθέντ. ῥημάτων συντάσσονται, ἐν τῷ πε-
ζῷ ἴδιῳ, μετὰ ἔμπροθ. πτώσ. συχνότερον, ἔχομεν εἴπη, π. χ. Ξεν. Ίέρ. 7, 2
ἐδπανίστασθαι ἀπὸ τῶν θάκων». π. προσ. 4, 43 «ἀπέχει ταῦτα ἀπ'
ἀλλήλων ἀπὸ τὰ ἐξήκοντα στάδια». ἔχομεν προσέτι εἴπη, ὅτι τινὰ τούτων
σογτάσο. καὶ αἰτίας τ., ὡς μεταβ. §. 409, 1, 3) οὕτω καὶ τὸ ποιητ. ἐ-
ξείν τι τινα = concedere, permittere alicui aliquid. Ψ. 357 «ἔξαι τ' οἱ
ἦνιά χερσίν». Σοφ. Φιλ. 465 «ὀπηνίχ' ἀν θεός κλοῦν ἦντι εἰκή, τηνικαῦθ'
δρμώμεθαῦ. — Τὸ ἐκποδῶν εἶναι, ἔχειν (ἀμεταβ.). σὺν γεν. διακρίσιν
τῶν ἐκποδῶν εἶναι, γίγνεσθαι, ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ὀμ. σὺν ὁστ., ἤτις
ἐξηγητὰ κατὰ τὰ ἐν §. 423, 3, Εὐρ. ἰκ. 1113 «ἐκποδῶν εἶναι νόκος» = ποσ
obstare, jūvenibus Βάχ. 1148 «τῆδ' ἐκποδῶν τῇ ξυμφορᾷ ἀπειμι.» Ὀρ. 548.
Φιλ. 40. Θουκ. 1. 40, 4. Ξεν. συμπ. 4, 51. Ίσοκρ. 16, 5.

3. Καθολικὴ δὲ εἶνε ἡ χρῆσις τῆς γενικῆς ἐπὶ τῶν ἐννοιῶν τοῦ
χωρισμοῦ, διαιρέσεως, διακρίσεως, ἀφέσεως, ἀπαχῆς, ἐγκρατείας,
λύσεως, λυτρώσεως, ἀφαιρέσεως, ἀρπαγῆς, ἀποτυχίας, διαφω-
ρίας, διαφορᾶς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἀρχῆς καὶ παύσεως σημαν-
τικ. ὅσον κοσμίλειν, χωρίζειν, διορίζειν, ὀρίζειν ποιητ. Σοφ. Φιλ.
636, ἀλλοτριοῦν, ἀλλοιοῦσθαι, διυστάται = διχχωρίζειν, διε-
στάται, διαστῆναι = distare, ἀγιστάται, ἀγίστασθαι, διανασθῆ-
ναι Θουκ. 4, 128 «τῶν ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστάς» =
ἐγκαταλείψεις, παραιτήσας τὰς ἀναγκαίας αὐτῶ ὠφελείας ἀπο-
κάμνει πόνων = ἀπέχω τῶν πόν. κουρασθεῖς Ξεν. ἐλλ. 5. 7,
19 κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. (ὁ Δινδόρφ. μετὰ τινων κωδ. γραφ.
πόνον): παρακρούεσθαι = depellere Ψευδ. Δημ. 49, 19 ἀγίεται,
μεθ-ἀμετ. = παύω, ἀφῆνω, λήγω, ἐπ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 33 ἀμε-
τίσαι τῆς χρημοσύνης» = destiterunt μ. σ. Baehr. ἀφ-
ἀμετάβ. Ἡρόδ. καὶ μετρ., ἀφ-ἀμετ. ποιητ. καὶ Θουκ. 7, 43,
ἔξαι. ἀμετ. (Εὐρ. Ίπκ. 900), ἀγίεσθαι, μεθ-, ὑφ- (τὸ παρὰ Δημ.
δμως 2, 2 ἀπέλων καὶ τῶπων, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι φαίνεσθαι
προϊεμένους» ἐκληπτέον ὡς ἐρεξέ. ἀντίστροφ. attractio inversa)
ἔχειν = ἀπεύργειν, καὶ se abstinere, ἀφ- ἀφ- = ἀπεύργειν καὶ ἀμετ.
= ἀπέχω, ἰσχεῖν = κωλύειν, ἰσχεσθαι = se abstinere ἐπ. ποιητ.
καὶ μετρ. πέχ., ἔχεσθαι ἐπ. ποιητ., νοσίων. καὶ μετρ. πέχ.,
ἀφ-, se abstinere, κωλύειν, ἐρητύειν ἐπ. ποιητ., εἰργεῖν, ἀφ-

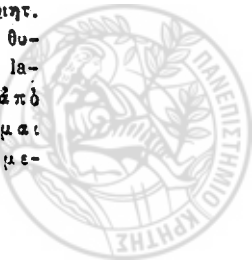
ἐξ-, ἀμύγειν τί τινος=ἀπελαύνειν, ἀπώθειν τι ἀπό τινος ἐπ. και τραγ., ἢ και τινα τραγ. λείπεισθαι=στεροῦμαι, ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος ἀπολείπεισθαι, ἀμύπεισθαι ἐπι; ἐπισηῖναι τοῦ πλοῦ=in cursu subsistere Θουκ. 2, 91 μὲθωτάται τραγ.=ἐλευθεροῦν, μισθόστασθαι, μεταστῆναι=ἀπομακρύνομαι, ἀφίσταμαι τραγ., ἐκπίπτω, ἐξορίζομαι ὁμως Θουκ. 2, 67, ἀλλὰ λείπει ἐπι; πρῶτ' και δεῖρ' ἐπι. = ἀπερίγω, λείπειν, παραλ., καταλ., ἐλευθεροῦν, ἀπαλλάττειν; ἀλωγᾶν=λεναγί, ῥύεσθαι = εὐζω ποιητ. και νεώτων; ὀλίγειν τραγ.; ἀναπείρειν ἐπι. ποιητ. = λαμβάνω ἀναψυχῆν, ἀναπαύομαι ἀπό τινος, μαλάσσεσθαι νόσου Σοφ. Φιλ. 1334 = morbo levare, κομψίζειν ὄχλου Εὐρ. Ἐλ. 40 σύνηδες, κομψίζεσθαι κῶδω Εὐρ. Ὀρ. 43, ἀναψύχειν=λαμβάνω ἀναψυχῆν, ἀνακούφισιν ἀπόνυνος π. χ. πόνων Ἐλ. 1094 «ἀργεῖν τῆς αὐτοῦ δημιουργίας» Πλ. πολ. 371, c = cessare ab opere suo, λιάτρεσθαι ἀμετ. = cessare; π. χ. ὁδοῖο 6, 404, στερεῖν, ἀποσ-, στέρεσθαι, χηροῦν, ἴσονοῦν, κερνοῦν, ἐρημοῦν, ἀτέμεσθαι = privare, ἀμέρειν, ἀπέρων, ἀπερφαίσειν τινά τινος (και τὰ τέσσα. ἐπι.); ἀπαίτνεισθαι τί τινος Ν. 262, ρ, 322, ὀργατίζειν ποιητ., ἀτιμάζειν ποιητ., βλάπτειν ποιητ., ἀλαοῦν ἐπι. = caecando privare, ἀμαρτάνειν, διαμ-, ἀμυπλοκαῖν ποιητ., ἀσφάλλεσθαι, ψεύθειν ποιητ., ψεύδεσθαι, ἀπατάσθαι Σοφ. Ἀλ. 807 «αφάτης ἠπατημένη», δια-, κατά-, ἀμυβλάνεσθαι τῆς γνώμης» Θουκ. 2, 87, τυφλωθῆσθαι Πλ. Τίμ. 47, b αὐτὸν δὲ μὴ φιλόσοφος τυφλωθεὶς ἰδ. τυφλὸς ἀριθμ. 4 «ἀλλήσθαι εὐφροσύνας» Πίνδ. Ο. 1, 58, εὐπράξιας Εὐρ. Τρ. 640, διαφέρειν = διάφορος εἶμαι, εἶμαι ἀνώτερός τινος ἀπογινώσκειν = desperare ἀρχεσθαι, ἀρχεῖν, ὑπ-, κατ-, ἐξ-, προπι-, παθεῖν, ἀπό-, παύεσθαι, ἀπολήγειν, ἐνίοτε και τὸ τελευταῖον Δ. 130 «μήτηρ παιδὸς ἐργεῖ μύταν». Ν. 525 «εργόμενοι πολέμοισι». ε, 397 «τόν γε θεὸς κακότητος ἔλευσαν». κ, 195 «τόν γε θεὸς βλάπτουσι κελύθου». 60 «ὀφθαλμοῦ ἀλάουσι» ἀντίθεον Πολύφημον» = caecando privavit. Ο, 731 «Τρῶας ἀμυπε γέων». Δ. 11, Μ. 402. Ἄνευ αἰτίας Ν. 109 «ἀμυπόμενοι οὐκ ἐθέλουσι νῆων» = ἀποκρούειν μακρὰν τ. πλοίων δαίλ. λογόν, ὡς II, 80 «νεῶν ἀπὸ λογόν ἀρνησάμε». Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, δι' ἐμαυτοῦ. Μ. 155 «ἀμυπόμενοι σφῶν ἐπ' αὐτῶν και κλισιάων νῆων τε» δηλ. τοὺς πολεμίους. 179 κ, 288 «εἰς κρετὰς ἀλάλησιν κελὸν ἤμαρ.» δ, 380 «εἰπέ...», ὅστις μὲ ἀθανάτων πεδάα και ἔδραε κελεύθουσι. Ψ, 187 «ἄρηνθος ἀμαρτάνει» Ἀναπύθειν κακότητος, ἀνάτω Δ. 382, Ο, 235. νόσου Σοφ. Ἀλ. 274 Οἰδ. κ. 50 «μὴ μὲ ἀμυπόμενος» ὡς σε προσηγόρευον φράσσει. Θουκ. 626 «ἠμῶν, πολὺν πέλαγρον ὀρίζει τῆς Ὀδυσσεῶς νεώτα» Θεοφ. 223 «ἰαίου» βιβλαμμένας ἐσθλοῦ». Ἀνάλογ. τὸ Αἰσχλ. Ἀγ. 466 «φρονῶν, κεκομμένος». Σοφ. Ἠλ. 798 «τῆσδ' ἐπαύσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς». Εὐρ. Μ. 93 «οὐδὲ παύσεται γόλου». Ὀρ.

779 «σωθῆναι κακῶν». Σοφ. Φ. 919 «σῶσαι κακοῦ». Ἄντ. 1162 «σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείων χθόνα». Ἄρφ. Λυσ. 380 «σχίσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς». Ἡρδ. 3, 81 «γνώμης τῆς ἀρίστης ἡμάρτηκε». 5, 62 «τυράνων ἐλευθερώθησαν». 3, 65 «τῆς βασιληΐης ἐστέρημαι». 7, 169 «ἔσχοτο τιμωρίας». 6, 85. 9, 76 «ῤῥῶσαι με τὴν ἰκέτιν αἰχμηλώτου δουλοσύνης». Θουκ. 3, 66 «τῶν σομάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούνης» = *civibus civitalem non orbantes*. 3, 59 «τελευτᾶν λόγου». 6, 78 «τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διίστάται». 7, 43 «ἀνιέναι τῆς ἐφῶδου» = ὑποχωρεῖν ἐκ τῆς ἐφῶδ. 1, 112 «Ἑλληνικοῦ πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι». Ξεν. ἀν. 3, 5, 11 «πᾶς ἀσπὸς δὺς ἀνδρας εἴξει τοῦ μὴ καταδύναι» = *prohibebit, ne demergantur*. Κύρ. 7, 1, 36. ἔλλ. 4, 8, 5 «τούτους ἀδ τοιαῦτα λέγων ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπληχθαι». ἀν. 7, 7, 31 «ἡμῶν λειψθέντες» = κατώτεροι ἡμ. *nobis inferiores*. συμπ. 4, 51 «οἱ φίλοι οὐδέποτε μου ἀπολειπονται». ἀν. 6, 3, 26. Μετὰ γεν. προσ. καὶ γεν. πράγμ. Λισχ. 3, 149 «εἴ τις ἀπολειψθήσεται δωροδοκίας» = ἀν θὰ ἦνε κατώτερ. τινος ὡς πρὸς τὴν δωρ. Ξεν. οἰκ. 12, 14 «ὀφείσθαι τῆς γῆς» = *cedere terra*. Ἄγ. 7, 1 πόνων, = ἀπέχ. τῶν πόν. Κύρ. 8, 7, 17 «τελευτᾶν βίου». 1, 3, 1 «Κῦρος πάντων τῶν ἡλίκων διαφέρει». 8, 1, 1 «ἄρχων ἀγαθὸς οὐδὲν διαφέρει πατρὸς ἀγαθοῦ». Ἰέρ. 7, 3 «δοκεῖ μοι τούτῳ διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων, τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι». Ἰσοκρ. 4, 170 «ἀπάντων ἀφεμένους τῶν ἄλλων περὶ τοῦ πολέμου συμβουλευεῖν (ἐχρῆν αὐτούς)». Ἀντιφ. 5, 76 «ἡμαρτε τῆς ἡμετέρας γνώμης» = *excidit vestro suffragio* μ. σ. Maetzner. Οὕτω καὶ διαμαρτ. τῆς γνώμης Ἰσοκρ. 6, 5. Πλ. Φαίδρ. 251, d «λωφᾶ ὀδύνης». Παρμ. 162, d «ὁ δὲ Ἔρωσ ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κεροῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ». Ἰππ. μείζ. 298, a «οὐκ ἂν αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν» μ. σ. Stallb. Μενέξ. 246, c «ἐπιστήμη χωρὶσμένη δικαιοσύνης». Πολιτικ. 260, c «ἡ τῶν καπηλῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισταί τεχνης». πολ. 550, e «πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν». Κρατ. 416. b «τὸ ἐμποδίον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα». 420, e. Ψευδοθῆναι, σφαλίηναι ἐλπίδος, δόξης, τύχης καὶ τῶν ὅμ. συχνὰ παρ' Ἀττ., π. χ. Θουκ. 4, 28. Ἰσοκρ. 4, 58. (Ἡ ἐν τῷ ψευδοθῆναι γνώμη συχνὰ ἀπαντῶσα ἐν τῷ πεζῷ δοτ. ἐλληπτεᾶ δοτ. ὄργαν.) Πλ. Μενέξ. 245, c «τῶν ἄλλων ζυμμάχων ἐψεύσθη» = *de reliquis sociis falsus est* μ. σ. Stallb. Φαίδ. 85, a «οἱ ἄνθρωποι τῶν κύκνων καταψεύδοιται». Δημ. 29, 3 «οὗτος ἐμὲ τῶν πατρῶων ἀπάντων ἀπεστέρηκε». Ψευδ. Λυσ. 2, 46 «τοὺς ἀπογρόντας τῆς ἐλευθερίας». Ξεν. ἀν. 1, 7, 19. α, 367 «τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων». 28 «τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Σπαν.

ἄρχεσθαι τινος περὶ ἀντικειμ., ἀφ' οὗ ποιεῖ τις τὴν ἀρχήν, ὡς 1, 97 «ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἀρξομαι», φ, 142 «ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεῦσι», ἀνθ' οὗ συνήθ. τίθενται ἀπὸ ἢ ἐκ τινος, ἴδ. σημ. 2. Ξεν. ἀν. 3. 2, 7 «τοῦ λόγου δὲ ἤρχετο ὤδε», ὡς Πλ. Εὐθύδ. 293, α «ἤρξατο τοῦ λόγου ὤδε» παρὰ Ξεν. ὅμως ἀν. 1. 6, 5 «ἔφη Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὤδε». Κύρ. 6. 1, 6. Ἐν τῇ ποιήσει λέγεται ἄρχω καὶ ἄρχομαι τινος μὲ τὴν αὐτὴν σημασι., ἐν τῷ πεζῷ ὅμως τὸ μὲν ἄρχομαι τινος δηλοῦν γενικ. ἐπιχειρῶ τι, ποιῶ ἀρχήν τινος, τὸ δὲ ἄρχω, ὡς καὶ τὰ ὑπ-, κατ-, ἐξ-, προῦπ- τινὸς σημαίνει, ἐν τοῖς ἄλλοις πρῶτος ποιῶ τι, ἄρχομαι πρῶτος, διὸ εἶμαι αἴτιος πράγμ. τινος. Θουκ. 2, 12 «ἤδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἀρξει» ὡς καὶ Ξεν. ἑλλ. 2. 2, 23. 3. 5, 3 «εἰ μὴ τις ἀρξει πολέμου». Τὸ ἄρχεσθαι ὅμως ὡς τὸ γενικιώτερον δύναται νὰ τεθῆ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρχειν. Θουκ. 1, 144 «πολέμου οὐκ ἀρξομεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνόμεθα». Ξεν. ἑλλ. 3. 5, 4 «πέμπουσι πρέσβεις.. διδάσκοντες, ὡς οὐκ ἤρξατο πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἦλθον». 4. 1, 32 «μετὰ δὲ τοῦτο ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος», ἔνθα ὁ Φαρν. ὁμιλεῖ πρῶτος μετὰ τῶν παρόντων. Ἡρόδ. 4, 1 «ὑπῆρξαν ἀδικίης». 1, 5 «τὸν ὑπέρξατο ἀδικῶν ἔργων». Β. 595 «Μοῦσαι.. Ὁμίριον παῦσαν ἀοιδῆς». Ζ, 107 «λήξαν δὲ φόνου». Ξεν. ἑλλ. 6. 2, 1 «ἐπεθύμησαν παύσασθαι τοῦ πολέμου». 13 «παύσαυτε αὐτὸν τῆς στρατηγίας».

Σημ. 2. Πολλάκις μὲν ἐν τῷ πεζῷ, τῇ ποιήσ. δὲ οὐχὶ σπανίως, προστίθεται τῇ γενικῇ πολλῶν ἐκ τῶν ῥηθ. ῥημ. ἢ πρὸθ. ἀπὸ ἢ ἐκ πρὸς ἀκριβέστε. προσθ. (ὡς τοῦτο συνήθε; ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι, πλὴν αἱτ. ἀντὶ γεν.) οἶον τὰ, ἐλευθεροῦν, ἴδια ἐπὶ προσώπ., λύειν, εἰργεῖν, ἀπ-, ἐξ-, ἐρητύειν, ἀπαλλάττειν κλ., σώζειν συνήθ., παύειν σπαν. Θουκ. 2, 71 «Παυσανίας ἐλευθερώσα; τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων». 1, 95 «ἀπὸ βασιλείως ἐλευθερώντο». Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1010 «ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα». Θουκ. 1, 35 «ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προκειμένης συμμαχίας εἴρξουσιν». Πλ. νόμ, 936, c «ἐκ μὲν ἀγορᾶς ἀγορανόμοι ἐξειργόντων αὐτόν». πολ. 571, c «ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπὸ πᾶσι γέμενον αἰσχύνης». Σοφ. Ἥλ. 292 «μηδὲ σ' ἐκ γόνων.. ἀπαλλάξαιαν οἱ κάτω θεοί». Ἀνδοκ. 1, 59. Πλ. Γοργ. 511, c, d «ἐκ κινδύνων σώζειν». Ἡρόδ. 5, 49 «ῥύσασθε Ἴωνας ἐκ δουλοσύνης». Πολλάκις χωρίζεται τι ἀπὸ τινος π. γ. Πλ. Φαίδ. 67, c; συνήθ. ὁρίζεται. Πλ. Τίμ. 25, c «μονωθεῖσα ἐξ ἀνάγκης». Ψευδ. Πλ. Ἀξ. 370, d. Εὐρ. Ἰφ. ἀδλ. 669 «μονωθεῖσα ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος». Ξεν. πολ. Λακ. 3, 1 «ὄταν ἐκ παιδῶν εἰς τὸ μαιρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τμηκαῖα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν (τοὺς παῖδας) ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ ἀπὸ διδασκάλων» = παύουσι τοῦ νὰ τοὺς στέλλωσι πλεον εἰς διδ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράγμ., ποιητ. Σοφ. Ἥλ. 987 «παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ». Εὐρ. Ἐκ. 916 «τολμᾶν ἄπο.. θυοσίαν καταπαύσας». 231 «οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι» = laboribus requiescam, ὡς πάντοτε ἀναπαύεσθαι ἐκ τινος.— Ἀρχεσθαι ἀπὸ ἢ ἐκ τινος = initium capere, incipere ab al. Πλ. συμπ. 186, b «ἄρξομαι ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς λέγων». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 1 «σοκοῶμεν ἀρξάμε-

νοι ἀπὸ τῆς τροφῆς ὡσπερ ἀπὸ τῶν στοιχείων». Κύρ. 8. 8, 2 «ἄρ-
ξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων». Τὰ τῆς ἀρχῆς σημαντ. ῥήμ. συντάσσ.
ἐνίοτε αἰτιατ. ὡς μεταβ. Πίνδ. Ν. 3, 10 «ἄνον ἀρχε» μ. σ. Dissen. Β,
273 «βουλὰς τ' ἐξ ἀρχῶν ἀγαθὰς». Εὐρ. Τρ. 148 «ἐξ ἀρξῶ γ' ὡ μολπὰν».
Ξεν. Κύρ. 7. 1, 9 «παῖαν ἐξ ἀρξῶ». 25. 3. 3, 58. 4. 1, 6 «παῖαν ἐξ ἀρ-
χ εσθε». Θεόκρ. 82 «φθάν οὕτως ἐξ ἀρχε». Πλ. Εὐθύδ. 283, b «θαυμαστόν
τινα ἀνὴρ κατ' ἀρχὴ λέγον». Εὐρ. Ἐκ. 685 «κατ' ἀρχομαι νόμον Βασιλείου»
μ. σ. Pflugk. Ἰπάρχειν εὐεργεσίαν τινί, εἰς τινὰ Ἰσοκρ. 14, 57. Δηρ.
19, 280. Αἰσχ. 2, 26. Καί παθητ. Δημ. 1, 10 «τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῶν
ὕπηργμένον». - Ψευσθηαί σὺν δοτ., οἷον γνώμη Ἡρόδ. 7, 9' δόξῃ, λόγῳ Πλ.
πολιτικ. 278, a. Σοφ. Αἴ. 176 δῶροισι, «κατὰ τὴν γνώμην, δόξῃ κτλ. Τοῦ μέ-
σῃ εὐδεσθαι σὺν αἰτ. μὲν πράγμ.» οἷον συνθήκας, ζυμμάχων (Θουκ. 5,
82) κτλ. δηλοῦ δὲν διατηρῶ τι, δὲν δεικνύμαι πιστὸς εἰς τι, μετ' αἰτ. δὲ προ-
σώπ. σημαίνει ἀπατῶ τινά, ἴδ. λεξ. Πασσ. καὶ Σακελλ. Ἀπογιγνώσκειν τι
εἶνε συνηθέστερον τοῦ τινός, διαφορά δ' εἶνε, οἷα ἡ μεταξὺ τοῦ desperare ali-
quid καὶ de aliqua re.

Σημ. 3. Τὸ ἀμαρτάνειν σὺν αἰτιατ. ὡς μεταβ. Ἡρόδ. 7, 139 «ὄν δὲ,
Ἀθηναίους ἂν τις λέγων σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, οὐκ ἂν ἀμαρτοί.
τὸ ἀληθές». «ἴσως δὲν θά εἴπῃ ψεύματα, δὲν θ' ἀποτόχη τῆς ἀληθείας ἐνθα ὁ
Sommer οὐχὶ ὀρθῶς ἐξαρτᾷ τὸ ἀληθές ἀπὸ τοῦ λέγων, ἴδ. Baehr. Τὸ λήγειν
μεταβ. κάμνω νὰ παύσῃ, καθησυχάζω τι ἐπ. καὶ μτγν. ποιητ. π. χ. μένος
Ν, 424. Φ, 305, μετὰ αἰτ. δὲ καὶ γεν. χ, 63 «χέϊρας φόνου» = ἀπομακρόνω
τά: χ. τοῦ φόν., ἀποφεύγω τὸν φόν. Περὶ τῆς αἰτιατ. ἀνωνομ. αὐδ. γένους
ἴδ. §. 410, Α. 5. Περὶ τοῦ ἀποστερεῖν τινά τι ἴδ. §. 411, 6. Ἡ παρ'
Ἡρόδ. 4, 28 περίεργος σύνταξις: κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμῶν τοὺς τρό-
πους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γιγνομένοισι: ἐξηγητέον, ὅτι ὁ
Ἡρόδ. ἐπέλαβε τὴν ἔκνοιαν τοῦ κεχώρισται ὡς ἔκνοιαν τοῦ εἶναι διάφο-
ρον, διαφέρεισθαι = ὁ χειμῶν οὗτος κατὰ τὴν φύσιν του εἶνε διάφορος (εἰς
ἀντίθεσιν) ὅλων τῶν χειμῶνων ἄλλων χωρῶν.

4. Γενικῆ ἐπὶ ἴσης συντάσσονται καὶ τὰ ἐπίθετα τῶν ῥηθειςῶν
ἐννοιῶν: οἷον ἐλεύθερος, ἐπικουρος = προστάτης, ὑπερασπιστής
διὸ γενικῶς βοηθός, μόνος (ἴδ. Maetznar εἰς Λοκ. 67), καθάρδς,
ἀγνός = καθάρδς, κενός, ἔρημος, γυμνός, ὄργανός, χῆρος ποιητ. καὶ
μτγν. πῆζ.. ψιλός, ἐλλειπής = ἀμελής, παρκαμελῶν. Πλ. νόμ. 924, b
«τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἰρέσεως» συχνότερον ὅμως δηλοῦ ἕστερη-
μένος, παράκοπος φρενῶν = μωρός Εὐρ. Βάκ. 33, διάφορος (μετὰ
δοτ. = ἀσύμφωνος, ἐχθρός), ἄλλος, ἀλλότρια (σὺν δοτ. = κακά-
τους, δυσμενῆς) ἀλλοίως, ἕτερος, ἀλλόκοτος Σοφ. Φιλ. 1192. Εὐρ.
Ἡλ. 387 «αἰ δὲ σάρκεα αἰ κεραὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγορὰς εἰ-
σινη. Ἐκ. 230 «πακρέστηκεν ἀγὼν μέγας πλήρης στενωγμῶν
οὐδὲ δακρύων κενός»: Ἡρόδ. 4, 126 «τῶνδε τὰ ἕτερα ποιέειν».
Θουκ. 1, 28 «φίλους ποιείσθε ἕτεροισι τῶν νῦν ὄντων». Πλ. Ἰ.
538, b. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 25 «πότερον τοὺς θεοὺς ἢ γῆ τὰ δι-
καία νομοθετεῖν ἢ ἄλλα τῶν δικαίων». Εὐρ. Ἀνδρ. 6. Ξεν. ἀ-
πομν. 4. 4, 24 «φίλων ἀγχιθῶν ἔρημοι». 4. 3, 7 («τὸ πῦρ ἐπί-
κουρον μὲν φύχους ἐπικουρος δὲ σκότους». Πλ. νόμ. 759, c
«φόνου ἀγνός». 840, d. Μενέξ, 87, c ἀπότερόν ἐστιν ἐπιστήμη.

ἡ ἀρετὴ ἢ *ἀλλοῖον ἐπιστήμης*». πολ. 360 c «*διάφορον τοῦ ἐτέρου*». Δημ. 18, 182 «οὐδὲν *ἀλλότριον* προῶν οὔτε τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου».

Σημ. 4. Τῶν μετὰ τοῦ στερητικ. α συνθεσιμῆ. ἐπιθ. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, ἐκτός τῶν οὖν γενικῆ συντασομ. δυνάμει τῆς τῶν ἀπλῶν ἔννοιας αὐτῶν, καὶ τὰ, ἀναμάρτητός τινος Ἡρδ. 1, 155. ὡς τὸ ἀμαρτάνειν τινός· ἄψαυστός τινος Σοφ. Οἰδ. τ. 969, ὡς ψάσειν τινός κτλ., ἄτινα κατελέξαμεν ἤδη ἐν τῇ εἰκείᾳ αὐτῶν θέσει. κακῶν ἀκήρατος Εὐρ. Ἰπκ. 949 = ἄνευ ἐνοχλῆς, ἀθῶος, ὡς ἐλεύθερος, καθαρός τινος, καὶ πολλά ἄλλα, ἄτινα γενικῆ συντάσσ. δυνάμει τῆς στερητικ. μόνον τοῦ α σημασίας· οἶον ἀπαθῆς κακῶν Ἡρδ. 3, 147, ἄδωρος δυσμενείας Πλ. συμπ. 197, d. Ποιητ. Σοφ. Οἰδ. τ. 885 «Δίκαις ἀφόδητος» = μὴ φοβούμ. τὴν δίκ. Ἠλ. 232 «ἀνάριθμος θρήνων» = ἄφθονος, πλήρης θρήν. Τρ. 247.

Σημ. 5. Τὰ μετὰ τοῦ στερητικ. α σύνθετα ἐπιθετα φιλοῦσι νὰ συντάσσ. μετὰ οὐσιαστικ. τῆς αὐτῆς ἢ συγγενούς ῥίζης ἐν τῇ ποιήσ., ἰδίᾳ δὲ τῇ τραγωδ., ἐνίοτε δὲ καὶ τῷ πεζῷ. Κεῖται δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ πλοκῇ πλειονασμός τις, εἰ καὶ ἄλλως τοῦτο σπανίως συμβαίνει, καὶ δὴ τότε μόνον, ὅταν δὲν προστίθεται τῇ γενικῇ ἐπιθετικ. προσδ' ἡ πλειοναστικῇ δ' αὕτη ἔκφρασις ἀρμόζει εἰς τὴν σημερινῆ γλώσσ. τῆς τραγωδ. Καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ πεζῷ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ξένη ἡ τοιαύτη ἔκφρασις, ἰδιώματος ὄντος τῆς ἑλλην. γλώσσ. τοῦ συναπτῆν ῥῆμα ἢ ἐπιθετον μετ' οὐσιαστ. τῆς αὐτῆς ἢ συνωνύμου ῥίζης· οἶον μάχην μάχεσθαι, κακὸς πᾶσαν κακίαν κτλ. Τ, 163 «(ἀνήρ) ἄκμηνος σίτοις». Σοφ. οἰδ. κ. 786 «πόλις κακῶν ἄνατος». 1383 «ἀπάτωρ ἔμοδ» Σοφ. Οἰδ. τ. 190 «ἄχαλκος ἀσπίδων». ΑΥ. 321 «ἀφόρητος ὀξέων κωκυμάτων». Ἠλ. 36 «ἄσκευος ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ». 1002 «ἄλυκος ἀτης». Φιλ. 868 «τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα» μ. σ. Wunder. Οἰδ. κ. 677 «ἀνήνεμος πάντων χιμῶνων». 865 «ἄφωμος ἀράς». Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 982 «οὐ δ' ἄνεσος κακῶν γ' ἔμῳν». Φιλ. 324 «ἄπεπλος φαρίων λευκῶν». Ἰφ. τ. 487 «σωτηρίας ἄνεπλις». Ἰπκ. 546 «ἄζυξ λέκτρων». Ἐλ. 524 «ἄφιλος φίλων». Ἠλ. 310 «ἀνέορτος ἱερῶν». Ἡρ. μαιν. 114 «ὦ τέκεια πατρός ἀπάτορα» καὶ Ἄνδρ. 714 «ἄκαιδας ἡμᾶς τέκνων». Πεζῷ· Ἡρδ. 3, 66 «ἄκαιδα ἰόντα Ἔρσειος καὶ θήλεος γόνου» ἄλλως σύνθηθ. παρ' Ἡρδ. 6, 12 «ἀπαθῆες ἰόντες κόνων τοιοῦτων» Θουκ. 2, 65 «χρημάτων ἀδωρότατος γενόμενος». Πλ. συμπ. 197, d. Σεν. ἀπομν. 2. 1, 31 «τοῦ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἱκαίνου σεαυτῆς, ἀνήκοος εἶ καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος». Κύρ. 4. 6, 2 «ἄκαις ἀβρήνων παιδῶν». Ἄνδοκ. 1, 117. Πλ. νόμ. 774, b «τιμῆς παρὰ τῶν νεωτέρων ἄτιμος πάσης ἔστω». 810, a. 841, e «ἄτιμος τῶν ἐν τῇ πόλει ἱκαίνων».

Σημ. 6. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ μετὰ τοῦ στερητ. α συνθεσιμ. ἐπιθ. σημασία ὁμοῦ παθητ.(1), καθότι καὶ ἐν τούτοις κείται ἡ ἔννοια τῆς στερῆς. Αἰσχλ. ἐπιτ. 857 «φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρώμονες» = malis non attriti. Σοφ. Τρ. 691 «(δῶρον) ἀλαμπές ἡλίου» = sole non collustratum. Οἰδ. κ. 1519 «ἰγὼ διδάξω . . . ἄ σοι γήρως ἄλυπα (ὑπὸ γήρ. μὴ ταρατομένην, ἀτάρακτα) τρεθα κείσεται πόλις». Ἄντ. 847 «φίλων ἀκλαυστος». 1034 «οὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὅμην εἶμι» = ne a vaticiniis quidem intentatus vobis sum, Herm. Σοφ. 910 «ἄφρακτος φίλων» = ab amicis non custoditus. Οἰδ. κ. 1521 «ἀδικτος ἡγήτη-

1) Ἰδ. Matthiac II. §. 345. Σημ.

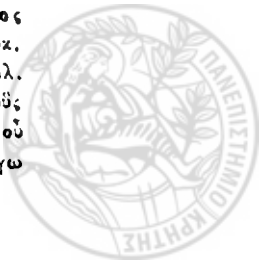
ρος». Εβρ. Ἄνδρ. 459 «ἀθώπευτος γλώσσης» = μὴ ὑπὸ τῆς γλώσσης. κολακευθεῖς. Ἄμφ. νεφ. 1413 «πληγῶν ἀθώος». Δημ. 18, 270 «ἀθώος τῆς Φιλίππου δυναστείας». Λυκούρ. 79 «ἀθώος τῶν ἀδικημάτων» μ. σ. Maelzner. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55 «ἀπαιδευτος μουσικῆς».

Σημ. 7. Τὸ ἐλεύθερος ἀπὸ τινος δηλοῖ ἀνεξάρτητος. Πλ. νόμ. 832, d «ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων εἰσί». Ἄγνός ἀπὸ τινος. ἐν μτγν. τινὶ παρσισάκτε ὄρκω παρὰ Ψευδ. Δημ. 59, 78.

5. Γενικὴ ἐπιθέσις συντάξ. καὶ τὰ ἐπιρρήμ. τῆς διακρίσ. καὶ χωρισμοῦ ἀσφαλῶς (κατὰ τὸ σφάλεσθαι τινος) Σοφ. Οἰδ. κ. 1165 «ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ» = με ἀφοβίξιν τῆς ἀπὸ τοῦν-τεῦθεν ὁδοῦ νὰ ἐπιστρέψω· ἄνευ, ἀνευθε(ν) ἐπ., ἀπάνευθε(ν) ποιητ., ἄτερ καὶ ἄτερθε ποιητ., ἀπάτερθε μόνον E, 445, ῥόμφι(ν) ποιητ., ἀποπόσμι ἐπ., χωρίς, τῆλε, τηλοῦ, τηλόθι, τηλόθεν, πάν-τα τὰ τέσσ. ποιητ., πλήν, ἔξω, ἐκτός, ἐκτοσθεν extra ποιητ., ἐκάς ποιητ. καὶ Ἡρόδ., δίχα = ἄνευ, ἀποπρὸ ἐπ., πρόσω καὶ πόρρω ἐν τῇ σημασί. μακρὰν τινος, ἀμφίς ποιητ. (κυρίως ἐκ-τέρωθεν· ὅσον B, 384 «ἄρματος ἀμφίς ἰδεῖν» = διὰ μέσου τοῦ ἄρμ., εἶτα δὲ καὶ ἐκάς, μακρὰν), πέρα(ν) = ἐπέκεινα, εἰς τὰ πέραν, ἐτέρωθι (Πλ. Παρμ. 146. c), διαφερόντως. P. 192 «στὰς ἀπά-νευθε μάχης». Ψ, 387 «(ἵπποι) ἄνευ κέντροιο θέοντες» ἄνευ κέντρου, πολλὰκ. δὲ καὶ ἄκοντες, ἄνευ θελήσεως, κελεύσματος· ο, 530 «οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ἔρως», οὔτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ἰδ. Πόπ. εἰς Θουκ. 4, 78 σ. 256 ἔκδ. μεγ., πολλὰκίς δὲ δηλοῖ καὶ πλήν, ἐκτός, ἔξω. Δημ. 18, 89 «ὁ τότε ἐνστάς πόλεμος ἄνευ τοῦ καλῆν δόξαν ἐνεργεῖν. . διῆγεν ὑμάς». Πλ. Φαίδ. 66, e «τότε ἔσται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος» = κεχωρισμ. τοῦ σώμ., εἶτα δέ, ὡς καὶ τὸ ἄνευ, καὶ πλήν, ἐκτός, ἔξω. Πλ. ἀπολ. 35; b «χωρὶς τῆς δόξης οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ εἶναι δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ» = πλήν, ἐκτός τῆς δόξης ἰδ. Stallb, E, 473 «ἄτερ λαῶν». Π, 539 «τῆλε φίλων· καὶ πατρίδος αἴης». α, 132 «κλισμὸν θέτο. . ἐκτοσθεν ἄλλων μνηστήρων» π, 267 «ἀμφίς φυλόπιδος» = μακρὰν τῆς μάχης. Ψ, 393 «(ἵπποι) ἀμ-φίς ὁδοῦ δραμέτην» = ἔξω τῆς ὁδ. Θ, 444 «Διὸς ἀμφίς» = κεχωρισμ. τοῦ Δ. Ἡρόδ. 8, 144 «οὐκ ἐκάς χρόνου» = non ita multo post (μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ τόπ. εἰς τὸν χρόν.). 6, 103 «πέρην τῆς ὁδοῦ». 5, 13 «ὁ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἐλ-λησπόντου» (δηλ. ἐστί), Ξεν. ἀν. 3. 2, 22 «οἱ ποταμοί, ἦν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ἔμποροι ὄντιν». ἑλλ. 4. 5, 14 «ὁ Καλ-λίξ· παρέτξε τοὺς ὀπλίτας οὐ πόρρω τῆς πόλεως». Πλ. Λυσ. 212; a «πόρρω εἰμὶ τοῦ κτήματος» = longe absum a posses- sione. Θουκ. 8, 67 «τὸ ἱερὸν ἐστὶν ἔξω τῆς πόλεως» (= ἐκτός ἰδ. Lobeck εἰς Φρόν. σ. 128). Δημ. 4, 34 «τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε». Ἰσοκρ. 6, 43 «τῶν ἔξω Πελο- ποννήσου κατοικούντων». Ξεν. Ἰέρ. 7, 4 «τιμᾶσθε διαφερόντως

των ἄλλων ἀνθρώπων» = *praeter ceteros homines*. Πλ. Λυσ. 205, b. Γοργ. 479, e μ. σ. Stallb.

Σημ. 8. Δύσκολον εἶνε νὰ ὀρίσωμεν ἐν πολλῆς ῥήμ. συντεθειμένοις μετὰ προθέσεων σὺν γενικ. συντασσομένων, ἃν ἡ γενικὴ κῆται δυνάμει τῆς προθέσ. ἢ τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήμ. Ἐν τὰ ἀπλᾶ ῥήματα. συντάσσ. γενικῆ, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἢ ἐν τοῖς συνθέτοις γενικὴ τίθεται δυνάμει τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας. Ὡς λοιπὸν τὰ ἔρχεσθαι, ἴστασθαι, χωρεῖν, εἶχειν, ἔχειν κτλ. συντάσσ. γεν. , οὕτω γεν. δύνανται νὰ συνταχθῶσι καὶ τὰ ἐξέρχεσθαι, ἐξίστασθαι, παραχωρεῖν, ὑπείχειν, ἀπέχειν ὡς τὰ ἴστασθαι καὶ ἐφίστασθαι τινος = *aliquid arpetere*, τιμᾶσθαι καὶ ἀντιτιμᾶσθαι τινος, γελᾶν καὶ καταγελάειν τινος. Ἐν προσέτι ῥήματα συντεθειμένων μετὰ προθέσ. δοτ. ἢ αἰτ. συντασσομένης συντάσσεται γενικῆ, ὅπερ γίγνεται δυνάμει τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ῥήματα συνωνύμων συντεθειμένων μετὰ προθέσ. γεν. συντασσομένης ὅσον ἐπιβαίνειν τινός, ὡς ἐμβαίνειν, ἐμβατεύειν τινός (§. 416, 2). Ἐν τέλος τὸ μετὰ προθέσ. συντεθειμ. ῥήματα ἔχῃ ἕνεκα τῆς προθέσ. σημασίαν πάντως διάφορον τῆς σημασι. τοῦ ἀπλοῦ, ἢ γενικῆ τίθεται ἕνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ μετὰ τῆς προθέσ. συνθέτου ῥήμ. ὅσον ἀπογιγνώσκειν τῆς ἐλευθερίας = *desperare de libertate*, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς γινώσκειν ἀπὸ τῆς ἐλευθ., τὸ καταφρονεῖν τινος = *despicere aliquem*, δὲν ἀναλύεται εἰς φρονεῖν κατὰ τινος, οὕτε τὸ ἀντιποιεῖσθαι τινος = *capessere aliquid*, εἰς ποιεῖσθαι ἀντί τινος. Ἐν ὅμως τὸ σύνθετον ῥήματα ἀναλυόμενον εἰς ἀπλοῦν καὶ τὴν πρόθεσιν σὺν γενικῆ (κεῖται ἐν συντάξει) συντασσομένην δύναται νὰ συνταχθῇ γενικῆ ἄνευ διαφορᾶς σημασι., πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γενικ. ὡς ἀπὸ τῆς προθέσεως ἔξαρτωμ. Τοῦτο ἰδίᾳ συμβαίνει ἂν τὸ ῥήματα κῆται οὐχὶ ὑπὸ τὴν τροπικῆν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν κυρίαν καὶ ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν π. χ. «Ἐπαεῖρειν τινὰ ἀμαξίαν» = αἰεῖρειν ἐπὶ ἀμαξίαν Π, 426. 1, 214, οὕτω καὶ «νεκροῦς πυρκαϊῆς ἔπεν ἠνεον Π, 428. Ἐπερέχειν τινός χεῖρας» = ἔχ. χεῖρ. ὑπὲρ τινος I 420. E. 585 «ἔκπεσε δίφρου» = ἐκ. ἐκ δίφρ. K, 564 «τάφρου διήλασε. ἔκπου» ζ, 304 «μεγάροιο διελέθμεν». Πρδ. 2, 12 «Ἄγυπτον προκειμένην τῆς ἔχομένης γῆς» = κειμ. πρὸ τ. ἔχ. γ. Ξεν. Ἰέρ. 6, 10 «αὐτῶν (τῶν φυλάκων) προφυλάττουσιν οἱ νόμοι» = πρὸ (ἀντί) τῶν φυλάκων. Δημ. 19, 338 «οὗτος δ' ἐκείνου προῦκαλινδεῖτο» = ἐκαλ. (*provoluebatur ad genera*) πρὸ ἐκείνου. (Πλὴν ἐν Ἀρρ. ὄρ. 501 «προκυλινδεσθαι τοῖς ἰκτίνοις» = *milvis*) Ξεν. κυν. 1, 14 «Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανόντων» = ὑπὲρ τ. πατ. ἀποθ. Τὰ μετὰ τῆς κατὰ = ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ κατὰ τινος, συντεθειμ. ῥήματα. δυνάμενα νὰ ἀναλυθῶσιν, ὡς ἀνωτέρω δεδείξαμεν, εἶνε συχνότατα ἐπὶ τε ἐξωτερικῶν καὶ ἐπὶ πνευματικῶν πράξεων ὅσον καταχεῖν τινός, τι = χεῖν κατὰ τιν. τι, κατὰ σκεδαίνονται (καταχύνειν), καταντελεῖν (=ἐκχύνειν) τινός, τι = κατεσκεπτεῖν τινός, τι = λέγω κατὰ τινος, κακολογῶ τινά ὡς Πλ. πολ. 393, a «κατεύχεσθαι τῶν Ἀγαθῶν πρὸς τὸν θεόν» = ἐκφέρειν κατὰ τινος κατὰ τῶν Ἀχ., καταψεύδεσθαι τινος, τι = λέγω κατὰ τινος ψεῦδος, καταιτιᾶσθαι τινος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 4 = λέγω κατὰ τινος αἰτίαν, ἐγκλημα, κατηγορῶ τινός, Θουκ. 1, 67 «κατεβῶν τῶν Ἀθηναίων, ὅτι σπονδὰς λευκοῦτε εἶεν». Πλ. πολ. 508, d «ὅταν ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπει, σαφῶς ὀρῶσι» = καθ' ὧν, ὑπὲρ οὗ ὁ ἥλ. λάμπ., οὗ ὁ ἥλ. φωτίζει ἀνωθεν ἀμέσως ὁμως μετὰ τοῦτο τροπικ. «οὗ καταλάμπει ἀληθεῖα» = κατηγορεῖν τινός, τι, π. χ. μωρίαν, ἀδικίαν λέγω

τι κατά τινος, ἀποδίδωμι εἰς τινά π. χ. μωρ. ἀδικ. κτλ. λέγεται δὲ καὶ κατηγορεῖν τινος, ὅτι ἢ ὡς, σπανιώτερ. σὺν γεν. πράγμ. ὡς Ἴσοκρ. 3, 4 τῆς ῥώμης, Δημ. 21, 5 «παρὰ νόμων ἢ παρατραβείας ἢ τινος ἄλλης αἰτίας ἔμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν», ἔνθα ἢ γεν. αὐτοῦ ἐφαρτάται ἀπὸ τοῦ προηγουμ. οὐσιαστ. Παθητικὸν Θουκ. 1, 95 «ἀδικία πολλή κατηγορεῖτο αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων» καταγιγνώσκειν τινός τι ὡς ἄνοιαν, κλοπὴν = ἀναγνωρίζω εἰς τινά ἄνοιαν, κλοπὴν· θάνατον, φυγὴν = καταδικάζω τινά εἰς θάνατον, ἔξορ., σπανιώτερ. μετὰ γεν. πράγμ., ὡς Ψευδ. Δημ. 25, 67 «παρὰ νόμων αὐτοῦ κατέγγυε» (ἀσύνηθ. ὁμοῦς τὸ παρὰ Λυσ. 1, 30 «διαβρήδην εἴρηται τοῦτον μὴ καταγιγνώσκειν φόνου» ἄνευ ποικίλ. γραφ., ἴδ. Breml)· Παθητ. Ἄντιφ. 5, 70 «τοῦ δ' ἐνός τούτου κατέγγυε θάνατος». Ξεν. ἑλλ. 7. 3, 7 «νομίζοντες τῶν . τυραννεῖν ἐπιχειρούντων ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων θάνατον κατεγγώσθαι» (καταγιγνώσκειν ὁμοῦς σὺν αἰτ. δηλοῖ γνωρίζω τι ἀκριδῶς. Ξεν. Οἰκ. 2, 18 «τοῦς δὲ . κατέγγυον πράττοντας» μ. σ. Breitenb. Κύρ. 8. 4, 9.)· κατακρίνειν τινός τι = κρίνων τι κατά τινος, καταδικάζω τινά εἰς τι. Ψευδ. Ἴσοκρ. 1, 43 «τὸ τελευτήσαι πάντων ἢ πεπωμένην κατέκρινε» καταδικάζειν τινός τι ὡς ζημίαν, φυγὴν, θάνατον = ἀναγνωρίζω τι εἰς τινά, καταδικάζω τινά εἰς τι· καταχειροτονεῖν τινος θάνατον Δημ. 19, 31· καταψηφίζεσθαι τινος τι ὡς δειλίαν, θάνατον· παθητ. Ξεν. ἀπολ. 27 «κατεψηφισμένοις ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος» (ἀσύνηθ. τὸ παρὰ Πλ. πολ. 558, α «ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς»). Ὅστω καὶ καταφρονεῖν τινός τι δηλοῦν, οὐχὶ καταφρονῶ τινός τι, ἀλλὰ παρατηρῶ, ἀνευρίσκω, ἀναγνωρίζω τι ἐν τινι (οἶονεῖ κατά τινος) δηλ. πονηρόν, βλαβερόν, κακόν τι. Θουκ. 8, 8 «καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν» μ. σ. Bauer, ὡς τὸ καταγιγνώσκειν τινός τι = παρατηρῶ ἐν τινι κακόν τι, ἴδ. λεξ. Πασ. καὶ Σακελ. ἐν τῷ καταγιγνώσκω.

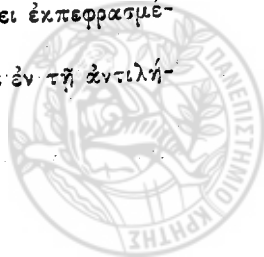
§. 422. C. Δοτική.

Παρατηρήσεις γενικαί.

1. Ἐνῶ ἡ κίτικτ. καὶ γενικὴ ἀναφέρονται εἰς μέρη μόνον τῆς προτάσεως, ἐκείνης μὲν τὸ κατηγορούμενον συμπληρούσης, ταύτης δὲ προσδιορίζουσης τὸ ὑποκείμεν. ἢ ἀντικείμεν. ἢ κατηγοροῦμ. ἀκριβέστερον (κατὰ ποιόν), ἢ δοτικὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν ὅλην τῆς προτάσεως οὐσίαν καὶ χρησιμεύει πρὸς ἀκριβέστερον ταύτης προσδιορισμόν¹⁾. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὴν κίτικτ., τὴν πτώσιν τοῦ ἀμέσως ἀντικειμένου, ἢ δοτικὴ δύναται νὰ ὀνομασθῇ πτώσις τοῦ ἀπωτέρω ἢ ἐμμέσου ἀντικειμένου, ἐπειδὴ, ἐνῶ ἡ αἰτιατ. ἐκφράζει καὶ συμπληροῖ τὸ ἀντικείμεν., ὅπερ εἶνε εἰς ἄμεσον πρὸς τὸ κατηγοροῦμ. σχέσιν, ἢ δοτικὴ δηλοῖ τὸ ἀντικείμεν., ὅπερ ἔχει ἐμμέσον μόνον ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐν τῇ προτάσει ἐκπεφρασμένην πρᾶξιν.

2. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀνκπύζει τῆς γλώσσης, ὅτε ἐν τῇ ἀντιλή-

1) Ἰδ. Bumbel, Kasuslehre σ. 259.

ψει τῆς πρὸς ἄλληλα τῶν ὄντων σχέσεως τὸ ζωηρὸν φανταστικὸν ὑπερτερεῖ τοῦ καθαρῶ ῥόγου, τὸ διὰ τῆς δοτικ. δηλούμενον ἀντικειμ., ἀδιάφορον ἂν τοῦτο ἐκφράζη πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα, τόπον ἢ χρόνον, ὑπολαμβάνεται πανταχοῦ ὡς τι ἐνεργόν, ὅπερ ἀντενεργεῖ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου, ἴστανται πρὸς τὸ ὑποκείμεν. Ἐν τινι ἐνεργητικῇ ἀμοιβαίᾳ ἀναφορᾷ, καὶ συμμετέχει τῆς πράξεως αὐτοῦ οἶονει προσωπικῶς ἐνεργοῦν. Διὸ ἐν τοῖς πρὸγ.· οἱ Ἑλληνας τοῖς Πέρσαις ἐμάχοντο· Ζεὺς αἰθέρι καίαι (Ἡσδ. ἔργ. 18)· τρίτῳ ἡματι πάντες ἦλθον (Λ, 708)· χαίρω τῇ νίκῃ· Κῦρος τὴν πόλιν βία εἶλεν, πανταχοῦ ἐν τοῖς πρὸγμ. τούτοις, ὅσῳ διάφορα καὶ ἂν ᾧσι κατὰ τὴν ὕλην πρὸς ἄλληλα, μία καὶ ἡ αὐτὴ ὑπάρχει ἐποπτεία (ἐποπτικόν), οὐ μόνον τοῦ Πέρσαις, ἀλλὰ καὶ τῶν αἰθέρι, ἡμέρα, καὶ νίκη ἐκλαμβάνομένων ὡς ἐνεργητικῶς τῷ ὑποκειμένῳ ἀντικειμένῳ, καὶ τῆς πράξεως συμμετεχόντων, τοῦ μὲν Πέρσαις, ὡς μαχομένου κατὰ τοῦ ὑποκειμ., τῶν δὲ αἰθέρι καὶ ἡμέρα, ὡς ἀναδεχομένων καὶ φερόντων τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ, τῆς νίκῃ ὡς προκλούσης τὴν χράν αὐτοῦ, καὶ τῆς βία τέλος ὡς ὑποστηριζούσης τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑποκειμένου.

3. Ἄμυ δ' ὡς ηὔξανεν ἡ λογικὴ ἀντίληψις τῆς γλώσσης, καὶ ἡ λογικὴ τῶν ὄντων σχέσις ἀνελαμβάνετο μετὰ μείζονος ἀκριβείας, δὲν ἤρκει πλέον ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἡ γενικὴ ἐκείνη καὶ ἀόριστος διὰ τῆς δοτικ. δῆλωσις, διὸ καὶ ἠναγκάσθη ἡ γλῶσσα νὰ ἐξενείκη τὰς διαφορὰς κατηγορίας τῆς αἰτίαι, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου ἀκριβέστερον διὰ προθέσ. Πολλαὶ μάλιστα γλώσσαι ὡς πρὸς τοῦτο ἐδημιούργησαν πρᾶ τὴν δοτικὴν καὶ ἄλλας ἐξ αὐτῆς πτώσ. ὡς π. χ. ἡ μὲν λατιν. τὴν ἀφαιρετικὴν, ἡ δὲ σανσκρ. τὴν τοπικὴν, ὀργανικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν δοτικ.

4. Ἐν τῇ ποιήσει, ἣτις ἄγεται ἐκ σφοδροῦ μᾶλλον αἰσθήματος καὶ πάθους ἢ ἐκ τῆς ὀξύτητος τοῦ ἀναλυτικοῦ λογικοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ ἀνθηρᾷ νεανικῇ τῶν ὁμηρ. ἐπῶν γλώσση φαίνεται ἡ χρῆσις τῆς δοτ. ἐν μείζονι ἰσχύϊ καὶ εὐρυτέρῳ κύκλῳ ἢ ἐν τῷ πεζῷ, ὅστις ἐκφράζεται λογικώτερον καὶ τείνει πρὸς μείζονα ἀκριβείαν τῶν ἐννοιῶν. Πρᾶγμα τὰς ποιητ. π. χ. ἐκφράσει· Ζεὺς αἰθέρι καίαι· Πυλίοισι μεγ' ἐξοχα δώματα καίαι· δου κράτος ἐστὶ μέγιστον πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θεὸς ὡς τίετο δήμῳ· προκάλεσσατο χάριμ'· χεῖρ πεδίῳ πίσε· κακοῖσιν οἰκείους γέλας, πρὸς τὰ τοῦ πεζοῦ, ἐν αἰθέρι, ἐν Πυλλοῖς, ἐν Κύκλωσιν, ὑπὸ δήμου, εἰς μάχην, εἰς πεδίον, ἐπὶ κακοῖς.

5. Εἰ καὶ λοιπὸν ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσι τῆς χρήσεως τῆς δοτ. ἡ αὐτὴ συμβαίνει ἐποπτεία, εἶνε ὅμως ἀναγκαῖον καὶ σκόπιμον πρὸς ἀπόκτησιν σαφοῦς ἰδέας περὶ τῶν διαφορῶν χρήσεων τῆς δοτ. νὰ διακρίσωμεν τὴν διδασκαλίαν τῆς πτώσ. ταύτης κατὰ τὸ ὕλικόν περιεχόμενον τῶν διὰ τῆς δοτ. δηλουμένων ἀντικειμένων εἰς μέρη τρία, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὴν

προσωπικὴν δοτ., τὸ δεύτερον τὴν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοπικὴν καὶ χρονικὴν δοτικὴν.

§. 423. α. Δοτικὴ προσωπική.

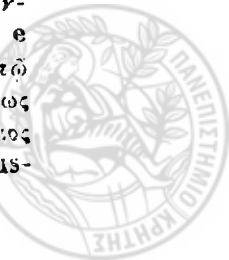
1. Ἡ δοτικὴ λοιπὸν δηλοῖ, ὡς εἶδομεν ἐν §. 422, ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς οὐσίας τῆς προτάσ., τὸ ἀντικείμε. δηλ. ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν τῇ προτάσει ἐκπεφρασμένην πρᾶξιν καὶ συμμετέχει αὐτῆς. Καταφανεστᾶτη γίνεταί ἡ σημασία αὐτῆς, ὅτε τὸ ἀντικείμε. τοῦτο εἶνε προσωπικόν, ἐπειδὴ τὸ προσωπικ. ἀντικείμε. ἔχει βουλευτικὴν δύναμιν, διὸ καὶ παρίσταται ὡς ὄντως τῷ ὑποκειμένῳ ἐνεργητικῶς ἀντικείμενον, ἀντιστάμενον* ἐν ταῖς προσωπικαῖς δὲ ἐννοίαις καταλεκτέχι καὶ τοιαῦται πραγματῶν ἐννοικι, αἵτινες ἔχουσιν ἐν τισι συντάξεσι προσωπικὴν ἀναφορὰν* οἷον τοῖς νόμοις πείθεσθαι, ἐπειδὴ ἐνταῦθα οἱ νόμοι ἐκλαμβάνονται προσωπικῶς, ὡσεὶ ἔλεγε τοῖς νομοθέταις πείθεσθαι.

2. Ὅτι δὲ ἡ δοτικὴ εἶνε ἰδιαιτάτα ἢ πᾶσι τοῦ προσώπου, δηλοῦν καὶ ἐκ τοῦ φαινομένου, ὅτι ὑπάρχουσι γλῶσσαι μεταχειριζόμεναι τὴν δοτ. μᾶλλον ἢ τὴν αἰτιατικὴν, ὅτε τὸ ἀντικείμε. ῥήμ. ἄλλως μεταβατικῶς εἶνε πρόσωπον, τοιαῦται εἶνε ἡ γερμανικὴ ἐν ταῖς ἀρχαιότεραις αὐτῆς διαλέκτοις καὶ ἡ ἰσπανικὴ⁽¹⁾. Πολλὰ δὲ ῥήμ., μετὰ διχόρου ὅμως ἀναφορᾶς, ἦτοι ἐννοίαις, συντάσσονται τὸσφ. δοτ., ὅσφ. καὶ αἰτιατ. π. χ. *ὠφελείν, βλάπτειν τινι* σπᾶν. ποιητ. (§. 409, Α. 1) καὶ *τινά, ἄλλα δὲ πάλιν τὸσφ. δοτ., ὅσφ. καὶ γεν. π. χ. ὑπακούω τινί, καὶ τινος, πείθομαι τινι καί τινος* (§. 417, Α. 6.). Ἡ δοτ. ἐξαίρει πανταχοῦ τὴν προσωπικὴν, ἐνεργητικὴν ἀναφορὰν, καὶ ἀναφέρεται εἰς ἄλλην τὴν πρότασιν* ἢ αἰτιατ. ἐκφορᾶς ἀντικείμενόν τι, ὡς τὸ ἀντικείμε. ῥήμ. μεταβατ.* ἢ δὲ γεν. τὸν ἀκριβέστερον προσδ. ῥήμ. ἀμεταβάτου.

3. Ἡ χρῆσις τῆς ἑλλην. προσωπ. δοτικῆς εἶνε πολλῶ ἐυρυτέρη ἢ ἐν τῇ γερμανικῇ, ἐπειδὴ αὕτη ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι προστίθεται εἰς τὴν δοτ. προθέσ. ἀντὶ τῆς ἀπλῆς δοτ., ὅπερ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμ. ὡς καὶ ἡ ἀρχαία αὕτη πολλὰκις ποιεῖ π. χ. *μάχομαι τινι=μάχομαι πρὸς τινος, κατὰ τινος ich Kämpfe mit Einem* κτλ. Κατὰ πρῶτον θέλομεν ἀναφέρει τὴν τῇ ποιήσει ἰδίχ ἀνήκουσαν χρῆσιν τῆς δοτ., καὶ εἶτα τὴν ἐν τῷ πεζῷ σποραδικῶς ἀπαντῶσαν* ἐσφακλμένως δὲ ἀπεδόθη εἰς τὴν δοτ. σημασ. τοπικὴ, διότι ἀντ' αὐτῆς ἠδύναντο νὰ τεθῶσι καὶ αἱ προθέσ. ἐν ἢ παρὰ σὺν δοτ., ὡς καὶ ὄντως τίθενται συνήθως ἐν τῷ πεζῷ. Ἡ δοτ. ἐν ἅπασι τοῖς ἐπομ. πρῶγ. δηλοῖ πρόσωπον, ὅπερ συμμετέχει τῆς πράξεως, λαμβάνει μέρος ἐν αὐτῇ, ἐπ' ὠφελείχ τοῦ ὁποίου αὕτη συμβά-

1) 15. Grimm IV. σ. 620. 706 καὶ Becker Organism. §. 79, σ. 359.

νει, ἤ, ὡς ὁ *Bumpel* ἐν τῷ ῥήθ. αὐτοῦ συγγρ. λέγει, δι' ὃ *πάσα ἢ πράξις γίγνεται*. Δ, 95 «*πάσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῆδος ἄρειο*» (τοῖς Τρω., οἵτινες ἔχουσι συμφέρον ἐν τῇ πράξει, ἐνῶ ἂν ἔλεγεν ἐν Τρώεσσι. θά ἦτο μόνον τοπικόν, παρὰ τοῖς Τρ., μεταξὺ τῶν Τρώων κτλ.). Α, 720 «*ἰκπεῦσι μετέτρεπον ἡμετέροισιν*». Β, 481. Ν, 175· Π, 569 κτλ. Οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιθ. ἀριπρεπής. Ζ, 477 «*ἀριπρεπέα Τρώεσσι*» = διαπρεπῆ, ὑπέρκλον διὰ τοὺς Τρ., ὡς ἐνδικεφερομένου. Α, 247 «*τοῖσι δὲ Νέστωρ ἠδυσπῆς ἀνόρουσε*». Α, 68 «*τοῖσι δ' ἀνέστη*». Β, 433 «*τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερρήνιος, ἱππότα Νέστωρ*». Α, 599 «*ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν*». α, 71 «*οὐο κράτος ἐστὶ μέγιστον πάσιν Κυκλώπεσσι*». ο, 227 «*Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων*». Ὠρατῶν δὲ πολὺ τὸ ἐν Φ, 45 «*ἐνδεκα δ' ἤματι θυμὸν ἐτέροπετο οἰσιν φίλοισι*», ἀντὶ τοῦ γαλκροῦ ἐν τῷ πεζῷ ἐν ἡ σὺν φίλ., οἱ φίλοι του διὰ τῆς δοτ. δηλοῦνται ὡς συμμετέχοντες τῆς χάρις αὐτοῦ. Οὕτως ἰδίχ παρὰ τοῖς τραγικ. τὸ ἀνθρώποις ὡς καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ὀμ. θ, 479 «*πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν . . αἰοδοὶ τιμῆς ἔμμοροὶ εἰσιν*». Εὐρ. Ἐκ. 595 «*ἀνθρώποις δ' αἰεὶ ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός, ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλός*» μ. σ. Pflugk. Βάχ. 310· 405 «*εἴν' οἱ θελξίφρονες νέμονται θνατῆσιν Ἐρωτες*». Ἐκ. 1267 «*ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε*». Διόν., ὅστις εἶνε, θεωρεῖται διὰ τοὺς Θρ. μάντις. Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἶνε τὰ ἐξῆς, εἰκειν, ἐπανίστασθαι τιε ὁδοῦ, ἐκποδῶν τιε εἶναι, ἀπέρχεσθαι ἰδ. ζ. 421, 2 καὶ Α. 1. Ἡρδ. 6, 70 «*Λακεδαιμονίοισι συγὰ ἔργοισί τε καὶ γνώμησι ἀπολαμπρυνθεῖς*». 8, 20 «*Βάκιδι ὧδε ἔχει περὶ τούτων ὁ χρησμός*» = ὁ χρῆσ. περὶ τούτ. διὰ τὸν μάντ. Βά. ἔγ. οὕτω Ξεν. συμπ. 8, 30 «*ἔστι καὶ Ὀμήρω γένυται δὲ τ' ἀκούων*». Πλ. πολ. 389, e «*οἶα καὶ Ὀμήρω Διομήδης λέγει*» κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἰδ. Schneider = ὁ τοῦ Ὀμ., διὰ τὸν Ὀμ. Διομ., τὸ δὲ ἄλλως σὺνήθ. ὁ ἐν τῷ Ὀμ. Διομ. ἐλακμύδνεσαι τοπικῶς. Ὀμοιον καὶ παρ' Ἀριστοτ. πολιτικ. 8, 4, 7 «*οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἄδει καὶ κηθρίζει τοῖς ποιηταῖς*». Πλ. νόμ. 706, d «*Ὀδυσσεὺς αὐτῷ (δηλ. Ὀμήρω) λοιδορεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα*». Οὕτω κείττι ἡ δοτικὴ ἐν τε τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. ἰδίχ τοῦ αἰσθάνεσθαι, θεωρεῖν, εὐρίσκειν, ἀπαντᾶν τι διὰ τινα. Ἡσδ. θεογ. 569 «*ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγῆν*». Σοφ. Αἶ. 1144 «*ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εἴρες*». Οἰδ. κ. 966 «*οὐκ ἂν ἐξείρους ἐμοὶ ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδέν*». Ξεν. Ἰππ. 5, 8 «*ἠθρσοῦσι μάλιστα πόλεμοι, ὅταν τοῖς ἐναντίοις πρήγματα καὶ ἀσχολίαις πονθάνωνται*». Πλ. πολ. 421 e «*ἕτερα τοῖς φύλαξιν εὐρήκαμεν*». 598, d «*ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιοῦτῳ, ὅτι εὐήθης τις ἀνθρώπος*» δηλ. ἐστίν. (Τὸ ἐν Ἡρδ. ὅμωσ 9, 99 «*τοῖσι καὶ κατεδόκεον νεοχμὸν ἂν τι ποίεσιν δυνάμωσ ἐπιλαβομένοσι*» = quos ceterum novī quid molituros esse sus-

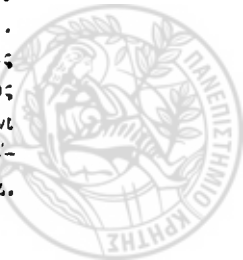
picabantur, τὸ καταδοκεῖν ὡς καὶ τὸ καταγελάειν καὶ ἄλλα μετὰ τῆς κατὰ σύνθετα συντάσσονται δοτ. Βαβίη, καθὼς καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 5, καταδοκεῖν τινι = ἰδέειν κακὴν ἔχω περὶ τινος)

Σημ. 1. Ἐὰν δὲ προσεθῇ εἰς τὰς βῆθειαις; δοτ. ἢ πρόθ. ἢ ἡ παρὰ ἱεραφνίζεσαι ἢ ζωηρὰ τῆς πράξεως πρὸς τὸ πρόσωπον ἀναφορά, καὶ ἡ ἑκφρασις ἀποβαίνει ἀπλῶς τοπικῆ.

4. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἰδίχ τῇ ἐπικῆ συχνότατα ἐκλαμβάνεται ὁ σκοπός, πρὸς ὃν τείνει ἡ πρᾶξις τοῦ ὑποκειμ., προσωπικός διδ καὶ διὰ δοτ. ἐκφέρεται Γ, 318 «θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀρέσχορον». Ο, 369. ι, 294. μ, 257 «χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας». (Ἐν Ο ὅμως 371 «χεῖρ' ὀρέγων εἰς Οὐρανὸν» τοπικῶς). Δ, 523 «χεῖρε φίλοι; ἐτάρχοισι πετάσας». Ρ, 547 «ἡὔτε πορφυρίην Ἴριον θνητοῖσι ταυρῶσιν Ζεὺς». Σ, 294 «θαλάσση ἔλσαι Ἀχαιοὺς». Ε. 82 «χειρ πεδίῳ πέσει». ε, 374 «πρηνῆς ἀλλὴ κάππευε». Δ, 302 «μηδὲ κλονέσθαι ὀμίλῳ». 443 «οὐρανῶ ἐστήριξε κάρη». μ. 15. Λ, 144 «οὐδεὶ ἐρείσθη». Η, 187 «κυνέη βάλε». ν, 142 «ἄριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν». Η, 66 «κυνέον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν νηυσίν». Κ, 89 «τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι». Μ, 374 «ἐπειγομένοισι δ' ἕλοντο». Ε, 709 «λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι». δ, 608. Η, 218 «προκαλέσσατο χάριμα». Ε, 514 Αἰνεῖας δ' ἐτάρχοισι μεθίστατο = ad amicos se contulit. Φ, 394 «θεοὺς ἔριδι ξυγελάνει». Υ, 66 «κτύπος ὄρτο θεῶν ἔριδι ξυριόντων». κ, 330 «κολέψ μὲν ἄορ θεός». Τ, 222 «καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν». Γ, 10 «ὄρεος κορυφῆσιν Νότος κατέχευεν ὀμίχλην». Η, 101 «τῶδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωριξώμαι» = θὰ ἐπλισθῶ δι' αὐτόν, δηλ. ἵνα ἀγωνισθῶ κατ' αὐτοῦ, ὡς Ψ, 677 «Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο». Σαφ. ἀποσπ. 39 (Αβρ. 97) «ὄφθαλμοῖς δὲ μέλαις χυτ' ἄωρος». Πίνδ. Ο. 1, 92 «Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθείς». 6, 58 «Ἄλφει μῆσσω καταβάς». Ἰσ. 5 (6), 41 «δ' ἀνατείνας οὐρανῶ χεῖρας» ὡς παρὰ τοῖς λατιν. ποιητ. coelo tollere manus. Αἰσχ. γοηφ. 561 «δόμοις παραστειχόντα» = εἰσερχόμ. εἰς τοὺς δόμ. (μετὰ αἰτ. ὅμως = praeterire). Ἀρφ. νεφ. 1008 «ὀπῆταν πλάτανος πετέψ ψιθυρίζη» = πρὸς τὴν πετέψ. Σοφ. Ἄντ. 1209 «ἄσημα περιβαίνει βοῆς ἔρποντι» = ἀνεπαίθετος ἤχος φωνῆς προσπίπτει εἰς τὰ ὦτα τοῦ βαδίζοντος. Τρ. 597 «οὐποτ' αἰσχύνη πεσῆ». μ. σ. Schneidew. 940 «ὦς νιν . . αἰτίχ βάλου κκκῆ». Αἰ. 1244 τοῦναντίον ὅμως ἐν Αἰ. 67 «λύπην πάσιν Ἀργείοις βαλεῖς». Εὐρ. Ἰ. 1467 «ἄελιου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν». Βάκ. 1308. ἰκέτ. 322. Σοφ. Ἡλ. 277 «ἐγγελέωσα τοῖς ποιουμένοις». Εὐρ. Μῆδ. 1355 «ἐγγελέων ἐμοί». (Καὶ ὅμως ἐν Σοφ. Οἶδ. κ. 1339 «καθ' ἡμῶν ἐγγελέων».) Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 242 «ἐπειδάν δ' εἰσοκομισθῶσιν πόλει.» = postquam urbi illati erunt. Σοφ. Ἄντ. 1237 «πρηνῆν προπεύσεται» = ἐνγκυκλίζεται τὴν παρθ. προσ-

κολλᾶται· εἰς τ. παρθ., Schneidew. (ἰδ. Τρ. 767.) Τρ. 298 «ἐμοὶ οἶκτος εἰσέδῃ» καὶ Φιλ. 1111 «ἀλλὰ μοι ἄσκοπα... ἔπη... ὑπίδου», ὡς κ, 398 (ἀντὶ τῆς συνήθ. αἰτ.)· Εὐρ. Ὀρ. 88 «πόσον χρόνον δὲ δεινίοις πέπτωχ' ὄδε;» μ. σ. Matthiae. 1433 «νήματτα θ' ἔτετο πέδω». Ἰρ. τ. 159 «τὸν μοῦνον με κασίγνητον συλᾶς Ἄιδᾶ πέμψας».

5. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ τίθεται ἡ δοτ. οὕτω, πλὴν σπανίως μὲν ἐπὶ ἀπλῶν ῥημ., συνήθως ὅμως ἐπὶ συνθέτων μετὰ προθέ. Θουκ. 1, 3 «οὐ μέντοι (τὸ αὐτοῦ; καλεῖσθαι Ἑλληνικῶς) πολλοῦ γε χρόνου ἡδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκρικῆσαι» = ἐφ' ἀπάντων, εἰς ἅπα., δι' ἅπ. ἡδύνατο νὰ ὑπερνεκρήσῃ. 13 «Ἀμεινοκλῆς Σαμίους ἤλυθε». 3, 5 «αὐτοῖς Μελέας Λάκων ἀφικρεῖται (τὸ ἀφικν. ἐν τῷ πεζῷ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ). 33 «γῆ ἐκούσιοις οὐ σχήσωρ (naveni appulsurus) ἄλλη ἢ Πελοποννήσῳ». 7, 1 «σχήντες Ῥηγίφ» (ἐν 1, ὅμως 110 «ἔσχον κατὰ τὸ Μενδῆσιον κέραι» συγχωτέρ. ὅμως ἡ ἐς ἰδ. Ρορ. ἐν τῷ χωρ.) Ἡρδ. 5, 36 «πόλεμον βασιλεῖ τῶν Περσέων ἀναιρέεσθαι». 3, 77 «ἐτέκρυσαν τοῖσι εὐνούχοισι». 4, 125. 7, 218 (ἐν τῷ νεοῖων. μόνον πεζῷ, καὶ ποιητ. ἐπιχ.) Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 4 «τοῖς θηράτροις ἐμπέπτουσι». ἑλλ. 2. 4, 19 «ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις ἀποθνήσκει» ἰδ. Born. εἰς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4 σ. 238 ἑκδ. Lips. Πλ. Χαρμ. 155, d «ἐνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἶον» (μετὰ τῆς ποιχ. γρ. ἀνέβλ.)· 162, d «ἐμβλέψας αὐτῷ εἶπεν». Ξεν. ἑλλ. 5. 4, 27 «τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναιμι». Κύρ. 8. 5, 25 «ἦν τις ἐπιστρατεύηται χώρῃ Περσίδι». Οὕτω τὸ ἐπιστρατεύειν σὺν δοτ. ἑλλ. 7. 2, 2. Ἡρδ. 6, 95 «στρατοπεδευομένοισι ἐπῆλυθε», εἴτε ἐν τῇ σημασίᾳ, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 3 «ἤδη ποτὲ σοὶ ἐπῆλυθεν ἐνθυμηθῆναι». Ἰσοκρ. 12, 96. Θουκ. 5, 9 «ὡς ἂν ἐπεξέλλοι τις αὐτοῖς ἐς μάχην». Πλ. νόμ. 866, b «ἐπεξίτω φόνου τῷ κτείναντι», ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «ἐάν δ' ὁ προσήμων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήμεκτι». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 26 «ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ» = ἐπῆλυε κατὰ τῶν Ἀσ. Τὸ ἐπιχειρεῖν σχεδὸν πάντοτε σὺν δοτ. (σπαν. δὲ μετὰ προθέ. ὡς Θουκ. 7, 21 «ἐπιχ. πρὸς τινα». Πλ. Μενέξ. 241, d «ἐπιχ. ἐπὶ τινα». Ξεν. Κύρ. 5. 5, 9 «ἐπεγγελωῶντας ἐμοί». Σοφ. Αἴ. 989. (Ἀλλὰ καὶ κατὰ τινας Σοφ. Αἴ. 969. Οἶδ. κ. 1339.) Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12 «τοῖς πολεμίοις προσίοντας ἡμῖν» ἀνάβ. 4. 3, 10 «ἀριστῶντι τῷ Ξενοφῶντι προσίτρεχον δύο νεανίσκω», ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «δειπνοῦντι προσελθεῖν». ἀπομν. 3. 11, 11 «ὀρθῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεισθαι» = φέρομαι πρὸς τινα καλῶς· 3. 7, 8. 4. 2, 1. ἀνάβ. 5. 5, 19 (πρὸς τινα ὅμως ἀνάβ. 7. 1, 6. Ἀγ. 7, 3.) Ξεν. ἀπολ. 30 «προσπεσεῖσθαι τινι αἰσχυρῇ ἐπιθυμίᾳ». Κύρ. 7. 1, 26 «φάλαγγι κατὰ κέραι προσέβαλλε» συμπ. 3, 14 «πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ. (Ἀλλὰ εἰς.

11, 5 «προσβλέψας με».) Ἦρδ. Ἦρδ. 9, 33 «προσείχες γυμνασίοις»=εἶχε προσοχὴν, ἀγέπ. Πλ. Εὐθύδ. 278, b «προσπαίξουσιν τοῖς ἀνθρώποις»=ἀστέλλομαι με τ. ἀνθρ. (Μενέξ. ὄμως 235, c «καί σὺ προσπαίξεις τοὺς ῥήτορας»=irrides). Θουκ. 1, 76 «ἡμῖν ἀδοξίη τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη»=contigit. Πλ. νόμ. 877, c «ὅστις ἂν τοιούταις ξυμφοραῖς περιπέσῃ». Ἦρδ. 3, 37 «τῷ ἀγάλλματι κατεγέλασε». 38. 155. 4, 79. (Παρὰ τοῖς ἀττιζ. σὺν γεν., ὡς καὶ Ἦρδ. 5, 68, ἰδ. §. 419, b.) Ἦρδ. 7, 146 «τοῖσι κατακέκριτο θάνατος». (Τοῦναντίον δ' ἐν §. 421, A. 8). 1, 212 «Μασσαγετέων τριτημορίδι τοῦ στρατοῦ καυθρίσας», καὶ παρὰ μ. γιν., ἰδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἷ. 153, εἶθε ἄλλως ἢ δατ. τοῖς σοῖς ἄγεσιν ἐξερτάται ἀπὸ τοῦ χαίρει καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ καυθρίζω, ἰδ. Schneidew Θουκ. 4, 4 «τοῖς στρατιώταις ὀρμὴ ἐσέπεσε ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον» σχεδ. καθ' ὅλους καὶ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ ἐπέπεσε, ὡς Εὐρ. Ἰ. 1196 «πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις κῶμος πελειῶν». Πλ. Φιχίδ. 59, a «δικὴ δὴ ταῦτα οὐδὲν πᾶν μοι ἔλεεινὸν εἰσῆι» (ὡς Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1580 «ἐμοὶ δέ τ' ἄλλος αὐ μικρὸν εἰσῆι φρονι» συνήθ. ὄμως αἰ.). Ἦρδ. 3, 14 «Καμβύση ἐσελθεῖν οἰκτὸν τινα». 1, 24. 86. Πλ. πολ. 330, d «εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντίς». Σοφ. Οἶδ. κ. 372. (Συχνότερ. σὺν αἰτ., καὶ παρ' Ἦρδ.).

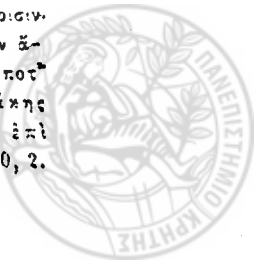
Σημ. 2. Τὰ πλείστα τῶν ὑπὸ τὰ 4, καὶ 5 καταλεχθέντων ῥήμ. δύνανται νὰ συνταχθῶσι καὶ προθετοπτῶτ., ὅπερ σύνθεσις ἐν τῷ πεζῷ, οὐχὶ σπανίως ὄμως καὶ ἐν τῇ ποιήτ. Τότε ὄμως ἡ σχέσις δὲν παρίσταται προσωπικῆ, ἀλλὰ τοπικῆ ἢ αἰτιολογικῆ (τοῦ τέλους, σκοποῦ)· ὅσον ἐπαρεύθη εἰς Πέρσας· προκαταβῆκαί τινα εἰς μάχην· χεῖρα ὀρέγω. εἰς οὐρανόν· πίπτω εἰς τὸ πεδίον· ἐπὶ γῆσιν πίπτει· τίθημι τι ἐν τῇ τραπέζῃ (ὅπερ εἶνε καὶ ἐν τῇ ποιήσ. ἢ συνήθως σύνταξις)· κλίνεσθαι εἰς (πρὸς) τι· δοῦρα ἐν σάκεϊ πάγειν κτλ. Ἐκφρασις ὄμως αὕτη εἶνε μὲν σαφεστέρα καὶ μᾶλλον ὀριστικῆ, ἤτιτον ὄμως ζωηρᾶ, ἀνθηρᾶ καὶ σύντομος.

6. Ἐν τῇ ποιήσῃ, ἰδίᾳ δὲ τῇ ὁμηρ., τὰ ἀρχεῖν σημαίνοντα ῥήμ. συντάσσονται συνηθέστκτ. δοτικῇ¹⁾, ἐν τῷ πεζῷ ὄμως καὶ τῇ ποιήσῃ συμβαίνει τοῦτο ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ῥήμ. ἐπιτατεῖν=praesesse, κκνονικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ῥήμ. τῶν σημαζιζόντων προπορεύεσθαι, εἶναι ἀρχηγόν, ἡγεμόνα, ὀδηγόν· ὅσον ἡγεῖσθαι. Ἐνταῦθα γίγνεται κατκρνεστᾶτῃ ἢ προσωπικῇ σχέσις, ἥτοι ἢ ἀμοιβαζικὴ καὶ ἐνεργὸς ἀναφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀρχοντος καὶ ἀρχομένου, τοῦ ὀδηγοῦ καὶ ὀδηγομένου. A, 231 «αὐτῶνδανούσιν ἀνάσσεις». 231. 288. 1, 73. α, 117 «κτῆμασιν οἷσιν ἀνάσσει». 402 δώμοσι. δ, 309, ἰδίᾳ δὲ μετὰ δοτικ. τῶν ἐθνικῶν ὀνοματ.

1) Περὶ τῆς ὁμηρικ. χρήσ. ἰδ. J. E. Ellend in d. Königsb. Progr. 1863 σ. 1: ἀποδίδωσιν ὄμως τῇ δοτικῇ σημασί. ἀρμόζουσαν τῇ γεν., ἐξηγῶν τὸ εἶναι ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἀρχονταζίνος ἢ κύριον πράγμα. τίνος.

οἶον Α, 180 «Μυρμιδόνεσσιν ἀν.». Β, 643. Ζ, 397 κτλ. (Γενική δὲ μόνον Κ, 33 καὶ λ, 276)· μετὰ δοτ. ὀνόματ. χώρας μόνον ἐν Β, 108 «πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀν.» (ἐνῶ ἄλλως μετὰ γενικ.). Δοτ. καὶ γεν. Υ, 180 «Γρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισιν τιμῆς τῆς Πριζήμου»=θά ἦνε εἰς (διὰ) τοὺς Τρ. ἀρχῶν τοῦ τιμητικοῦ τοῦ Πρ. ἀξιώμ. η, 59 «ὑπερθύμοισι Γυγάντεσσιν βασιλεύεν»· Κχι ὁ Πίνδ. Π. 10, 3· λ, 485 «μέγα κρατέεις ρεκέεσσιν». π, 265. «Ἐπικρατεῖν νήσοισι» α, 245, οὕτω δὲ πάντοτε. Ἄρχεῖν τιρὶ = εἶναι εἰνὶ ὁδηγός. Ξ, 133 «ἤρχε δ' ἄρα σπιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων». Η, 552· Διὸ θ, 107 «ἤρχε δὲ τῶ αὐτῆν ὁδόν» = praeibat ei viam. Οὕτω καὶ Π, 65 «ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι . . μάχεσθαι». Δισγλ. Πρ. 942 «ἀχρὸν οὐκ ἀρχει θεοῖ;». Εὐρ. Ἀνδρ. 666. Ψφ. αὐλ. 337. Ἐν τῶ πεζῷ οὐδέποτε τίθεται ἡ τοιαύτη δότ. εἰμὴ ἐν τῇ σημασί. archontem esse, ὡς Θουκ. 1, 93. 2, 2. 6, 54. Ἄρχεῖν τιρὶ=εἶμαι εἰς, διὰ τινος ἡγεμῶν, ὁδηγός, Β, 345 Ἄργείοισι κατὰ κρατερὸς ὑσμίνης». Οὕτω καὶ Ε, 200. Κρατεῖν τιρὶ Ὀρφ. Ἄργον. 477 «καὶ οἱ κλυτὰς Ὑψιπύλειαι ἐλδομέναισι κραίνεσκε». 722 λαοῖς. Ἰδ. Herrmann Add. σ. XIX. Σημαίνει τιρὶ=εἶμαι ὁδηγός, Α, 288. Κ, 58. Ἐπιστατεῖν τιρὶ = praeesse, ποιητ. (οὕτω ὁμοῦ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσδ.) καὶ πεζ., σπανιώτερον. ὁμοῦ μετὰ γεν. Θεμιστεύειν τιρὶ = ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικάζω, λ, 569. Ἡγεῖσθαι τιρὶ = προηγούμενός τινος, εἶμαι ὁδηγός τινος, συγγνώματ. παρ' Ὀμ., οὕτω καὶ ἐν τῶ πεζῷ. Πλ. Μενέξ. 99, b «οὐκ ἄρα σοφίη τινί . . οἱ τοιοῦτοι ἀνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν» = ἡγεμόνες ἦσαν, ὡς ὀλίγ. πρότ., ἐπιστήμη ἡγεμῶν. Ἀλλὰ καὶ σὺν δοτ. καὶ γεν. ψ, 134 «(κοιδὸς) ἡμῖν ἡγεῖσθω φιλοπικίγμονος ἐρχηθμοῖο» = ὁ κοιδ. προπορευόμενος ἡμῶν ὡς ποιήσῃ ἀρχὴν τοῦ χοροῦ. Οὕτω καὶ παρ' ἄλλοις. Ξεν. Κύρ. 8, 7, 1 «(Κῦρος) τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρταις». Πλ. συμπ. 178, c «8 γρὴ ἀνθρώποις ἡγεῖσθαι παντὸς τοῦ βίου» = quod hominibus debet omnis vitae dux esse. Οὕτω κατηγεῖσθαι Ἡσδ. 4, 125. 6, 134, 135· οὕτως ἡγεμοκεῖν τιρὶ = praeire, ὡς γ, 386. θ, 421, ὁδόν τιρὶ ω, 225· ducem esse ἐν Β, 816. Ἐξηγεῖσθαι τιρὶ = praeire, ducem esse, Θουκ. 6, 85 «τοῖς ἐκατὶ θυμμάχοις, ὡς ἕκαστοι χροῖσμοι (δηλ. εἰσίν), ἐξηγοῖμεθα», κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. Ξεν. ἑλλ. 1, 6, 9. Εὐρ. Ἀνδρ. 324 «στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων».

Σημ. 4. Παρ' Ὀμήρ. τὰ ἀρχικὰ ῥήμ. συντάσσ. καὶ προθετοπτότως. Διὸ ἡ σήσις ἐκλαμβάνεται ἄπλως τοπικῆ. Α, 252 «μετὰ δὲ τρίτατοισιν ἀνασσενο» = ἐν τοῖς τρίτοις, μεταξύ. Δ, 61, κτλ. η, 62 «ὃς ἐν Φαίησιν ἀνασσενο. τ, 110. Π, 572 «ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ . . ἤνασσειν». 6, 46. «ὃς ποτ' ἐν ἑμῖν. β. βασιλευς». Μετὰ γεν. καὶ προθετοπτότως. χ. 52 «ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον . . β. βασιλεύσει». 427 «ὃςδὲ ἐ μῆτηρ σημαίνειν ἐκακεν ἐπὶ ὁμοῦσι γυγαῖσιν». Παρ' τῆς μετὰ γεν. συντάξ. τῶν ἀρχικ. ῥήμ. Ξ. ζ. 420, 2.

7. Ἐν πλείστοις περιπτώσεσι συμφωνεῖ ἡ χρῆσις τῆς ἑλλην. προσωπικῆς δοτ. πρὸς τὴν γερμαν., οὕτω π. χ. ἐπὶ τῶν ῥημ. *διδόναι, δωρεῖσθαι* (ἴδ. ὅμως §. 409, A. 2), *παρέχειν, ὑπισχεῖσθαι, ἀρπάζειν τί τινα κ.τ.λ.*, πρὸς Ὁμ. δὲ καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι *τι τινα*. α, 9 «αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ». τ, 369. A, 161' ὡς τὰ δόσεως σημαντ. ῥήμ. (*διδόναι τί τινα*) συντάσσ. δοτ., οὕτω καὶ τὰ διανεμητικά. Ξεν. ἀν. 7. 5, 3 «τὰ δ' ἄλλα *διακεῖμαι* (ἐκέλευσε) *τῶν στρατηγῶν*» = μετὰ τῶν στρατηγ., εἰς τ. στρ. 4 «τὰ δὲ βοεῖα ζεύγητοῖς *λοχαγοῖς κατεμερισθη*» ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. *dividere, distribuere aliquud* σὺν δοτ. οὕτω δοτ. συντάσσ. καὶ πολλὰ ἐπίθετα· ὅσον *ράδιος, χαλεπός, ἡδύς, πικρὸς* κτλ. εἰ καὶ οἱ μὲν γερμ. τὴν προθ. *für* μετ' αἰτ. πολλὰκις μετχειρίζονται, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα προθετοπτότ. αὐτὰ συντάσσ., ὡς τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σημ. 5. Παρ' Εὐριπίδῃ (ἴδ. Porson ad *Méd.* 629) τὰ *διδόναι* καὶ *διδάξαι* συντάσσ. μετὰ τῆς προθ. ἐν, τῆς σχίσ. τοπικῶς ἐκλαμβανομένης κατὰ τὸ, τίθῃναι τι ἐν τινι. Ἰρ. ἀλλ. 584 χορ. «ὁ δὲ τὰς Ἑλένας ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκε». Μήδ. 424 χορ. «οὐ γὰρ ἐν ἀμείτερα γνώμη λύρας ὥπασε θέσπιν αἰοῖδαν Φοῖβος».

Θέλομεν δὲ καταλέξῃ ἐνταῦθα τὰς ἐπομένους τάξεις· τῶν ῥημ.

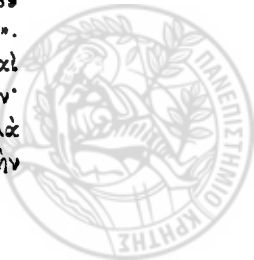
8. Τὰ *μίξεως, ἐπιμίξιας, κοινωρίας, συμμεθέξεως, συνδιαλλαγῆς, συμμαχίας* σημαντικὰ ῥήμ.· ὅσον *ὀμιλεῖν, μιγνύναι, συμ-, πρυσ-, μίγνυσθαι, κοινοῦν, κοινοῦσθαι, κοινωρεῖν, μετέχειν* (τινί τινος), *διαλλάττειν, κατ-, συν-* = συμφιλιούν, *διαλλάττεσθαι, κατ-, συν-* = συμφιλιούσθαι, *καταλύεσθαι* = διάγω πρὸς τινα ἐν ὁμοιοῖα, ὁμοιοῦ, *συνδιαλλάττομαι, σπένδεσθαι, ἢ σπονδάς, εἰρήνην, ποιεῖσθαι, συντίθεσθαι ἢ συνθήκας ποιεῖσθαι, πράττειν καὶ χρηματίζειν* = *agere cum al.*, *ξεροῦσθαι*· *εἰπεῖν, λέγειν, διαλέγεσθαι, λαλεῖν, ληρεῖν, ἀπολογεῖσθαι* = δίδωμι ἀπολογίαν, λόγον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἐνώπιόν τινος, *εὔχεσθαι* ἀπ. κατ- ποιητ., *προσ-*, *ἀρᾶσθαι* ποιητ. κατ- = *καταρῶμαι*, ὡς καὶ πολλὰ μετὰ τῆς σὺν ἢ κατὰ σύνθετα ῥήμ. ὅσον *συλῆν, συνοικεῖν*. Ἡρόδ. 3, 131 «ὁ Δημοκλήδης Πολυκράτει ὠμίλησε». 6, 21 «πόλιες αὐτὰι μάχιστα ἀλλήλησι ἐξενώθησαν». Θουκ. 2, 95 «εἰ Ἀθηναίους *διαλλάξαι* ἐαυτόν», 4, 61 «ἂν χρὴ γνόντας καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ *καταλλαγῆναι* καὶ πόλιν πόλει». Ξεν. ἑλλ. 2. 2, 19 «σπένδεσθαι Ἀθηναίοις». 3. 2, 20' «ἀλλήλοισι σπονδάς ἐποιήσατον». Θουκ. 3, 4 «αὐτοῖς ἐπρασσον, ὅπως τις βοήθεια ἦξει». 5, 76. 5, 5 «ἐν τῇ Ἰταλίῃ τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλικῶν» Ξεν. ἑλλ. 4. 1, 29 «Ἀπολλοφάνης Ἀγησιλάῳ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐξενώθη». Εὐρ. Μήδ. 872 «ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν» = διελέχθην *mecum consideravi*. Πλ. Πρωτ. 359, a «ἀπολογεσθῶ ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε, ἂν τὸ πρῶτον ἀπεκρίνατο πῶς ἐρθῶς ἔχει». Εὐχ. εὔχεσθαι θεοῖς, πολλὰκις μετ' αἰτ. πρόγμ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1 «εὐ-

ξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ». 2. 1, 1 προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἤρωσι». Πλ. νόμ. 687, d «ὦν γ' ὁ παῖς εὐχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατήρ ἀπεύχεται ἄν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι». Εὐρ. Ἄνδρ. 1105 «τί σοι θεῶν κατευξώμεθα;» Δημ. 18, 282 «τῷ δ' ὁ κῆρυξ καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν». Σοφ. Αἴ. 509 «ἡ (μήτηρ) σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν».

Σημ. 6. Τὸ προσευχέσθαι συντάσσ. ἐνίοτε αἰτιατ. ὡς μεταβ. π. χ. τὸν θεὸν Ἄρρ. Πλ. 958, Εὐρ. Τρ. 887, καὶ μετ' αὐτ. πράγμ. = εὐχομαι διὰ τι, Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 22 νίκην οὕτω καὶ τὰ προσαγορευτικὰ βῆμ. ὅλον προσαγορεύειν, προσεῖπαι, προσφωνεῖν. Τὸ ἐνεργ. λοιδορεῖν = κακολογῶ, συντάσσ. αἰτ. προσώπ. καὶ πράγμ. Ἄνδοκ. 1, 67 «Εὐφίλητον ἐναντιώθην καὶ ἀντίπον καὶ ἐλοιδόρησα ἐκείνῳ ὧν ἦν ἄξιος» ἐνθα ἡ δοτ. φαίνεται οὕσα ἕνεκα τῶν προηγθέντων βῆμ.

Σημ. 7. Τινὰ τῶν βῆθ. βῆμ. συντάσσ. ἐνίοτε καὶ προθετοπτ., τῆς σχέσεως ἐκλαβανομένης τοπικῶς. Οὕτω τὸ δμιλεῖν παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐν, μετὰ, παρὰ σὺν δοτ. ἢ μετὰ σὺν γεν. Πλ. πολιτικ. 272, c «μετὰ τὴ θηρίων καὶ ἀλλήλων». ἐν τῆ σημασι. γίγνεσθαι δμοῦ, συντυχᾶνεῖν συντάσσ. μετὰ τῆς περὶ καὶ αἰτ. παρ' Ὁμ., ἴδ. Damii λεξ. κτδ. Rost, Passow καὶ Σακελλ., ἐν δὲ τῆ σημασίᾳ φέρομαι (ἔχω τρόπον) μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. Πλ. Φαίδρ. 252, d «τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἐρωμένους δμιλεῖτε καὶ προσφύρεται» σὺνήθε, ἴδ. Passow καὶ Σακελλ. οὕτω καὶ παρὰ Δημ. 6, 21 «καὶ πρὸς τοὺς τυράννους δμιλίαι». Εὐρ. Ἰπκ. 1219 «ἰππικοῖς ἐν ἤθεσι. Ξυνοικῶν» (ὁ Nauck ἄνευ λόγου γράφ. ἰππικοῖσιν ἤθ.). Τὸ μίγνυμαι, -εσθαι ἐν τινι, συχρὸν παρ' Ὁμ. Γ, 55 «ὄτ' ἐν κοινήσι μιγίγης» = ὅταν καταπισθῶν θὰ ἀνακατωθῆς ἴσως μετὰ κόνεως. σ. 379 «τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοις ἐνὶ προμάχοσι μιγέντα». Φ, 469, ἐν τῆ σημασι. ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ Γ, 209, τὸ αὐτὸ καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4, 223 «κοῖνον γάμον ἐν ἀλλάλοισι μίγξει». Ο. 1, 91 «νῦν δ' ἐν αἰμακουρίαις ἀγλαστοὶ μίμικται» = infestas splendidas adeptus est. Ἰθ. 2, 29 «ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν». Π. 4, 251 «ἐν τ' Ὀκεανῷ πελάγεσι μίγην» ad Oceanī undas pervenerunt. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἰ. 399 «κᾶν ταῖς κκαῖσιν ἀγαθὰ μίμικται μισοῦμεθα». Ματὰ τῆς σὺν Πινδ. Ν. 3, 31 «μίμικται μίλι σὺν γάλακτι». Διάφορον τούτου Πλ. Τίμ. 35, b «μίγνυς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας» ὅπερ ὁ Stallb. ἐξηγεῖ «μιγνύς τὴν θατέρου φύσιν καὶ ταυτὸν, ita, ut accederet οὐσία», ὡς 83, b «ἔτι δὲ ἔμμιγνυται ἐσθδὸν χρώμα μετὰ τῆς πιχρότητος;» μετὰ δὲ τῆς μετὰ σὺν γεν. δηλοῖ λαμβάνω συμμετοχὴν, μέρος. Μετὰ τῆς ἐς Σ, 215 «οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο» = ἀνεκατωθέντο μεταξὺ τῶν Ἀχ. Διαλέγεσθαι πρὸς τινα π. χ. Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 2. Πλ. πολ. 528, a. «Εὐχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 2. 4. 2, 36 κτλ. «Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς» Εὐρ. Ἰρ. αὐλ. 44. «Οἱ προσήκοντες πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένας γυναῖκας κοινούμενοι» = consilia sua cum mulieribus comunicantes Πλ. νόμ. 930, c. Θουκ. 4, 89 «πρὸς ἀλλήλους δι' ἀντιλογίων (disceptando) πειρώμεθα καταλλαγῆναι».

9. Οὕτω συντάσσ. καὶ τὰ ἐπίθετα, ἐπιβόη., ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ βῆμκτικὰ οὐσιαστικὰ (§. 424) τῶν ῥηθειῶν ἐννοιῶν ὅλον κοινός, σύντροπος, συγγενής, μεταίτιος, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα μετὰ τῶν προθέσ. σύν, μετά, ὁμοῦ ἔχοντα τὴν

ἔννοιαν τῆς κοινωρίας· μίγα καὶ μίγδα ποιητ., σύμμιγα, ἄμα, ὄμοῦ. Ἰσοκρ. 4, 9 «αἱ πράξεις αἱ προγεγεννημένοι κοικαὶ πᾶσιν ἡμῖν κατελείφθησαν». Πλ. νόμ. 845, d («πνεύματα») τοῖς ὕδασι ξύντροφα». Θ. 437 «μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι». Ἡρδ. 6, 58 «σύμμιγα τῆσι γυναιξὶ κόπτονται τὰ μέτωπα».

Σημ. 8. Περὶ τῶν κοινωνεῖν, κοινουῖσθαι, κοινὸς καὶ πολλῶν ἄλλων μετὰ τῶν προθέσ. σὺν, μετὰ, ὁμοῦ συνθέτων ἐπιθέτ. σὺν γεν συντασσόμενων ἴδ. §. 416, 1. Τὸ κοινὸς μετὰ τῆς ἐπί σὺν δοτ. εἶνε τοπικὸν Πλ. Θεσίτ. 185, c «τὸ τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐκὶ τούτοις» = τοῦτο κοινὸν τόσῳ μεταξὺ πάντων τῶν πραγμάτων, ὅσῳ καὶ μεταξὺ τούτων.

10. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ χρῆσις τῆς δοτικ. ἐν συντάξει μετὰ τῆς ἐπιθετικῆς ἀντων. αὐτὸς (ἀνάρθρ. ὡς τὸ πολὺ), δι' ἧς δηλοῦται ἡ ἔννοια τῆς κοινωρίας (= μετ' αὐτοῦ, ὁμοῦ, σὺν, σύν-αμκ). Ψ, 8 «ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἴοντες Πάτροκλον κλαίωμεν». 1, 541 «πολλὰ δ' ὄγε προβέλυμα χαμαὶ βῆλε δένδρεα μακρὰ αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων». Σοφ. Αἴ. 27 «ἐφθαρμμένας εὐρίσκομεν λείκας ἀπάσας αὐτοῖς ποιμῶν ἐπιστάταις». Εὐρ. Μήδ. 164 «ὄν (δηλ. Ἰάσονα) ποτ' ἐγὼ νόμφαν τ' εἰδίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροισι διακναιομένους» μ. σ. (160, 1) Elmsl. Ἡρδ. 3, 45 «τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ὁ Πολυκράτης ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἐτοιμοὺς ὑποπρῆσαι αὐτοῖσι νεωσοίκοισι». 126 «ἀποκτείνας δέ μιν ἠφάνισε αὐτῷ ἵππῳ». 6, 32 «τὰς πόλιας ἐνεπίμπροσαν αὐτοῖσι τοῖσι ἱοῖσι». 93 «καὶ σφραγῆσεν τὰς τέσσαρας αὐτοῖσι ἀνδράσι εἶλον». Θουκ. 4, 14 «πέντε (ναῦς) ἔλαβον καὶ μίαν τούτων αὐτοῖς ἀνδράσι». Ξεν. ἑλλ. 6, 2, 35 «αἱ δὲ ἀπὸ Συρκοῦσῶν νῆες ἀπασαὶ ἐζώσθησαν αὐτοῖς ἀνδράσιν». Κύρ. 1, 4, 8 «πολλοὺς (ἔλεγον) ἤδη αὐτοῖς τοῖς ἵπποις κατακρημνισθῆναι». Παρὰ τοῖς μ. γν. τίθεται ἡ αὐτὸς ἐνίοτε καὶ κατόπιν· οἷον Αἴλ. φυσ. ἱστ. 2, 16 «θριξὶν αὐταῖς». 14, 4 «ὀστράχοις αὐτοῖς»¹⁾. (Προστίθεται ἐνίοτε τῇ δοτ. καὶ ἡ σὺν πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμ. Ξ, 498 «Πηνέλεως.. ἀχένας μέσσον ἔλασσαν ἀπῆρχεν δὲ χαμαῖζε αὐτῇ σὺν πῆληκι» 1, 194. ν, 118. Εὐρ. Ἰ. 32 «λαβὼν βρεφος.. αὐτῷ σὺν ἀγγεῖ»²⁾). Σπκνίως τοῦτο συμβαίνει ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 2, 111 «ὑποπρῆσαι πᾶσας (γυναῖκας) σὺν αὐτῇ τῇ πόλι». Πλ. πολ. 564, c «ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 9 «ὁ νεανίας ἐκεῖνος εἶπετο τῷ λοχαγῷ σὺν αὐτῷ τῷ θώρακι»).

11. Τὰ ἐριστικὰ, διαφορᾶς, δίκης, καὶ ἀμίλλησ σημαντικὰ³⁾ οἷον εἰρῆζειν, εἶριν ἔχειν καὶ τὰ ὅμ., μάχεσθαι, διυμ-, μίπρασθαι

1) Πλείονα προδγ. ἴδ. Lobeck s.; Φρόνγ. σ. 100.—2) ἴδ. Lobeck ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ.—3) Περὶ τοῖς δοτ. μετὰ τῶν τοιούτων γερμ. ἔημ. ἴδ. Grimm IV. σ. 692.

ποιητ., πολεμεῖν, πολεμίζειν ποιητ., παλαλεῖν, διαπυκντεῖν, πληκτίζεσθαι Φ, 499, ὡσιζεσθαι=συγκρούομαι πρὸς τινα, συνω-
 θοῦμαι Ἄρρ. Ἀλ. 24. 844, διαβάλλεσθαι=διαφέρομαι πρὸς τινα,
 γίγνομαι ἐχθρὸς πρὸς τινα, - ἀγωνίζεσθαι, δικάζεσθαι, λαγχά-
 ρειν δίκην, ἀμφισβητεῖν, στασιάζειν, διασταζέ-, εἰς ἀγῶνα ἀφι-
 κρεῖσθαι, ἀντιποιεῖσθαι = καθιστῶ τι ἀμφισβητήσιμον, φιλονεικῶ
 πρὸς τινα περὶ τινος, ρεικεῖν=φιλονεικεῖν, ἐρίζειν, Υ, 254. ρ, 189,
 διὰ πολέμου ἰέναι, πειράσθαι=διαγωνίζομαι, συναγωνίζ. πρὸς τινα,
 Φ, 225 «Ἐκτορι πειρηθῆναι», διαφέρεσθαι = δίσταμαι, διχο-
 στατῶ, διχογνωμῶ, ἐρίζω, διαφορὰν ἔχειν Εὐρ. Μήδ. 75, διά-
 φορον εἶναι = εἶμαι ἀσύμφωνος, - ἀεῖδειν cantando cum aliquo
 certare κτλ. - τὸ ἐπίθετον ἀξιόμαχος = εἶμαι ἰκανὸς, ἄξιος πρὸς
 μάχην. Α, 277 «ἐριζέμεναι βρασιλῆι». θ, 188 «Φαίηκες ἐδί-
 σκεον ἀλλήλοισιν». Θεόκρ. 1, 136 «κῆξ ὄρων τοὶ σκῶπες
 ἀηδῶσι γαριῖσαιτο». 8, 6 «λῆξ μοι ἀεῖσαι;» 5, 22 «ἀλλὰ γέ
 τοι διαείσομαι (ἢ διὰ περιέχει τὴν ἔννοιαν τῆς συνεχείας καὶ
 τοῦ διαείσομαι), ἔστε κ' ἀπείπης». Θουκ. 1, 73 «φρμὲν Μπραθῶνι
 μόνου προκινδυνεύσαι τῷ βραβύρῳ» = μετὰ κινδύνου προμάχε-
 σθαι τῷ βρα., μ. σ. Porro. 112 «Φοῖνιξ καὶ Κίλιξιν ἐνανμά-
 χησαν». Πλ. Φαίδρ. 232, d «ἤξεις αὐτοῖς εἰς διαφορὰν».
 Πρωτ. 335, a «πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμεν ἀνθρώ-
 ποις». Ξεν. οἰκ. 17, 2 «πολλὰς; ζημίαις παλαίσαυτες». ἄν. 2.
 3, 23 «οὔτε ἀντιποιούμεθα βρασιλεῖ τῆς ἀρχῆς». 2. 1, 11. ἔλλ.
 4. 8, 14. ἄν. 5. 2, 11 «οἱ ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντε-
 ποιούντο». Ἡρόδ. 7, 157 «ἀξιόμαχοι γινόμεθα τοῖσι ἐπιούσι».
 236. 9, 90. Θουκ. 5, 60. Πλ. Φαίδρ. 263, a «ἀμφισβητοῦ-
 μεν ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς». Θουκ. 8, 81 «ἵνα οἱ
 πολέμοι τῷ Τισσαφέρνηι ὡς μάλιστα διαβάλλοιτο». Πλ. Φαίδρ.
 67, e «διαβεβλήνται (οἱ φιλοσοφούντες) τῷ σώματι» μ. σ.
 Stallb. Τὸ παθητ. δηλοῖ μισοῦμαι, Ἡρόδ. 5, 35 «Μεγαβάτη
 διαβεβλημένος». 6, 64. 8, 22. (Τὸ ἐνεργ. ὅμως διαβάλλειν
 τινα πρὸς τινα δηλοῖ καθίστημι τινα παρ' ἄλλω μισητόν. Ἡρόδ.
 5, 96 «διαβέλλων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἄρταφέρνηα.») Πλ.
 Εὐθύφρ. 8, b «ἕτερος ἐτέρῳ διαφέρεται». 18, 31 «πολεμεῖν
 καὶ διαφέρεσθαι τουτοῖσι». Ἡρόδ. 3, 49 «εἰσὶ διάφοροι ἔόντες
 ἑωυτοῖσι» = ἀσύμφωνοι πρὸς ἀλλήλους. 6, 23* «δ' Ῥηγίου τύ-
 ρωνος διάφορος τοῖσι Ζαχχλαίοισι».

Σημ. 9. Τὰ ἑρ. στικὰ καὶ ἀμίλλης σημαντ. ῥήμ. συντάσσονται πολλάκις
 καὶ μετὰ τῆς πρὸς σὺν αἰτ. ὅιον μάχεσθαι, ναυμαχεῖν, πολεμεῖν,
 ἀγωνίζεσθαι, ἐρίζειν, διαφέρεσθαι: (Ξεν. ἔλλ. 4. 2, 23) πρὸς τινα,
 ὡς τὰ λατιν. pugnare in aliquem κτλ. pro Lig. 4 «contra ipsum Cesarem
 est congressus» ἀντὶ τοῦ συνῆθ. cum aliquo(1). Παρ' Ὀμήρ. ἀπαντὰ καὶ ἡ

1) *16. Wunderlich Obsevatt. in Aeschyl. σ. 164.

ἐπὶ οὖν δοτ. ἐν τῇ σημασ. κατὰ τινος. Ε, 124 «ἐπὶ Τριῦσσι μάχεσθαι». 241. Α, 242. Υ, 26. Ι, 317 «μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι». Ρ, 148. - Πολεμεῖν οὖν αἶτ. = καταβάλλω, Δείναρχ. 1, 36 «οἱ πολεμήσαντες τὴν πόλιν», συχνότερον ὅμως παρὰ τοῖς μτγν. ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. περὶ τῶν καταπολεμεῖν, ἀπομάχεσθαι, ἀναμ- οὖν αἶτ. ἴδ. §. 409, 8) σελ. 306.

12. Τὰ ῥήμ. τῆς ἀντιτάξεως, ἀντιστάσεως, συναρτήσεως, προσπελάσεως καὶ τὰ τούτοις ἐνχεντία, ὡς τὰ τῆς ὑποχωρήσεως· οἷον στήναι ποιητ., ἀνθιστασθαι, ὑποστήναι, ὑφίστασθαι, ἐξ-, ἀντᾶν, ἀντιᾶν, ἀντιάζειν, ἀντιβολεῖν, ἐμπελάειν (καὶ τὰ πέντε ποιητ.), ἀντιοῦσθαι ποιητ. καὶ παρ' Ἡρόδ., ἐν-, ἐμπελάεσθαι ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀπαντᾶν, ὑπαντᾶν, ὑπαντιάζειν, πλησιάζειν, πελάζειν ποιητ. appropinquare, πολλάκις καὶ μεταβ. = πλησιάζω τινί τι, ἐμπελάεσθαι ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἐντυγχάνειν, συντ-, ἐγγίχειν μτγν. πεζ., κτλ. - εἰκειν, ὑπέκειν, χωρεῖν, παραχωρεῖν, ἐκχ-, Σοφ. Α'. 671. Φ, 600 «αὐτῷ γὰρ ἐκέργος. . ἔστη πρόσθε ποδῶν» = ἔστη κατ' αὐτοῦ, ὑπέμεινεν αὐτόν. Ζ, 399 «ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντες» = συνήντησεν, ἀπήντησεν· ἐχθρικῶς Η, 423 «οἱ δ' ἦντες ἄλλήλοισιν». Ζ, 127 «δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων». Πίνδ. Ν. 1, 67 «ὅταν θεοί. . Γίγντεσσι μάχην ἀντιάζωσιν»· ὑπὸ τὴν σημασίαν δὲ τοῦ γίγνομαι κοινῶς, μετοχος ἐν Ἰσοκ. 5, 14 «τοίχοισιν ὄργαῖς. . ἀντιώσας» = talium votorum compos factus. Η, 114 «Ἀχιλλεύς τούτῳ γε. . ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι». Δ, 509 «μηδ' εἴκει χάρμης Ἀργείους». Ἰσοκρ. 6, 13 «χρὴ τοῖς ἐχθροῖς τῆς ἡμετέρας (χώρας) παραχωρησῶν». Θουκ. 2, 61 «ἐμφορᾷ ταῖς μεγίσταις ὑφίστασθαι». Ξεν. ἀν. 3, 2, 11 «ὑποστήναι αὐτοῖς (τοῖς Πέρσαις) Ἀθηναῖοι τολμήσαντες». ἑλλ. 7. 5, 12. Πλ. συμπ. 195, b «ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει». Μεταβ. ποιητ. Εὐρ. Μήδ. 759 «ἀλλὰ σ' ὁ Μάϊας. . πελάσει δόμοις», συχνὸν παρ' Ὀμ.

Σημ. 10. Περὶ τῆς γενικ. μετὰ τῶν ῥήμ. τῆς προσεγγίσεως ἴδ. §. 416, 5, μετὰ δὲ τὸν ἐν- καὶ συντυγχάνειν §. 416, 3· περὶ τῆς αἰτιατ. μετὰ τῶν ἀντᾶν, ἀντιάζειν κτλ. ἴδ. §. 416, σημ. 11. Κατὰ ταῦτα λέγει δ' Ἡρόδ. 9, 7 «τὸν Πέρσῃ ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίαν» μ. σ. Baehr, ἐνφ ἄλλως συνθῆ. τὴν δοτ. μεταχειρίζεται. Περὶ τῆς αἰτιατ. μετὰ τὸν ὑπέκειν, ἀποχωρεῖν κτλ. ἴδ. §. 409, 3) σελ. 299. Τὸ ὑφίστασθαι συντάσσ. συχνότερ. αἰτιατ. ὡς μεταβ. οἷον Θουκ. 4, 59 «τοὺς κινδύνους ὑφίστασθαι».

13. Οὕτω δὲ συντάσσ. καὶ τὰ ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήμ. τῶν ῥημ. τούτων· οἷον πλησίος ποιητ., ἀντίος, ἐναντίος, πλησίον σπάν., ποιητ., πέλας ποιητ. καὶ νεοῖων, ἀρτίον, ἀρτία ποιητ. νεοῖων, ἐμπαλιν = τούναχτιόν, Ἡρόδ. 2, 35, ἐγγὺς π. τ. μτγν. (ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαίῳτ. σπανίως καὶ μόνον μετὰ ῥήμ. συντθεμιμένη ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ.), ἀρχοῦ ποιητ. καὶ νεοῖων. Η, 20 «τῇ δ' ἀρτίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων» (ἐνφ ἄλλ-

λω; παρ' Ὀμ. σὺν γεν.). Ἡσδ. 6, 77 «ἴζοντο ἀντίοι τοῖσι Ἀκκεδαίμονίοισι». Ξεν. περὶ ἵππ. 3, 11 «ἀντίους πάλιν στή-
ναι ἀλλήλοις». Δημ. 6, 72 αὐράννος ἄπας ἐχθρὸς ἐλευθε-
ρίῃ καὶ νόμοις ἐναντίος». Σοφ. Ἄντ. 761 «ὡς παρόντι θνή-
σκη πλησία τῷ νομφίῳ». Εὐρ. Ἴφ. αὐλ. 1551 «ἡ δὲ στα-
θεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον». Χ, 453 «ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πρι-
άμοιο τέκεσσιν» δηλ. ἐστίν. Α, 340. Θουκ. 3, 38 «ἀμύνασθαι
τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον». (Παρά Πλ. Σοφ. 265, α
«τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκοῖσιν» = iis
qui huic disputandi rationi quasi genere maxime cognati
sunt, Stallb. ἡ δοτ. γένει σημαίνει κατὰ τὸ γένος οὕτω καὶ
ἀπολ. 30, α «δοσ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει». Λάχ. 187, θ «εὖς
ἂν ἐγγυτάτω Σωκράτους ἢ λόγῳ ὥσπερ γένει).

Σημ. 11. Περί τῆς γενικ. μετὰ τῶν ἀντίος, ἐναντίος κτλ. β. §. 416, 5.

14. Τὰ προστακτικά, κελουσιτικά, ἀπαγορευτικά, συμβουλευ-
τικά, προτρεπτικά, τὰ παρακολουθητικά, ὑπηρετικά, συνοδευτικά,
εὐπειθείας, ὑπηκοῆς, καὶ πίστεως σημαντ. ῥήμ. ὡς κελύειν
ἐπ. = προσφωνεῖν, προτρέπειν, παραγγέλλειν (ἰδ. σημ. 13), κέ-
λεισθαι ἐπ. ποιητ., ὁμοκλέω ἐπ., ὁμοκλέω ποιητ. ἀπ., ἀπαγο-
ρεύειν, προστάττειν, ἐπι-, ἐπιθεῖναι ἐπ. ποιητ. = παραγγέλλειν,
προστάττειν, ἐπιτέλλεσθαι ποιητ., ἐντ-, ἐπιστέλλειν, παρακα-
λεῖσθαι, διακ-, ἐπικ-, ὀτρύνειν Πίνδ. Π. 4, 40. ἐποτ- ἐπ. σπάν.
= παροτρύνω, παρορμῶ, παρακινῶ· παραιτεῖν, παρεγγνᾶν, παρ-
αγγέλλειν, ὑποτιθεσθαι = συμβουλευέω κ.τ.λ.· ἐπεσθαι, ἀκολου-
θεῖν, ὀπηθεῖν ποιητ., ὀπάζειν τιρά τινι ἐπ., = δίδωμι τινα ὀπα-
δὸν εἰς τινα, ὀμαρτεῖν ποιητ., παρομ- μτγν. πρῶ., συμπαρ-,
δέχεσθαι = παρακολουθεῖν, ἐπεσθαι (Γ, 290 «ὡς μοι δέχεται κακὸν
ἐκ κακοῦ), διαδέχεσθαι = λυτρώω ἀπολύω· διακοφεῖν, ὑπηρετεῖν,
θητεῖν, λατρεῖν· ἀκοίειν, ὑπ-, εἰς-, κατ-, ἀνηκουστεῖν, πειθε-
σθαι, ἀπειθεῖν, πεποιθέναι, πιστεῖν, διαπιστεῖν, ἀπ-, Π, 372
«Πάτροκλος δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελύων». Ψ, 767. Β, 50
«αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι.. κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήδε.. Ἀχαι-
οὺς». 151. 1, 658. 6, 6 κτλ. Ζ, 324 «ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ
ἔργα κέλευεν» π, 136. Ζ, 66 «Νέστωρ δ' Ἀργείοισι ἐκέλετο
μακρὸν ἀΰσας». Κ, 419 «οἱ δ' ἐρηγόρθασι φυλασσόμεναί τε
κέλονται ἀλλήλοις». Σ, 156 «μέγα δὲ Τρῶεσσι ὀμόκλα». Σοφ.
Ἡλ. 712 «ἵπποις ὀμοκλήσαντες». Α, 295 «ἄλλοισι δὴ ταῦτ'
ἐπιτέλλεο». Ο, 258 «ἵππεῦσιν ἐπότρυνον.. ἐλαυνόμεν ὠκέας ἵπ-
πους». κ, 531. Ἡσδ. ἔργ. 597. Σοφ. Αἴ. 116 «τοῦτό σοι δ'
ἐπιεῖμαι» (mando). Ἡλ. 1111 «ἀλλὰ μοι γέρον ἐρεῖτ' Ὀρέστου
Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι». Θουκ. 4, 28 «ἐπεκελεύοντο (οἱ Ἀθη-
ναῖοι) τῷ Νικίᾳ παρὰ δίδοναι τὴν ἀρχὴν» (τῷ Κλέωνι). Ξεν οἰκ.
5, 16 «παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἤττον δεῖ τοῖς ἐργά-
ταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις». Κύρ. 3.

2, 8 «ὁ Κύρος παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρεσκευάζεσθαι». Πλ. "Ι. 540, d «στρατηγῶ στρατιώταις παραινοῦντι». Ἡρδ. 3, 88 «Ἀρχῆβοι οὐδ' αὖ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνη Πέρσης». 6, 86, 5 «ὡς (quum) οἱ οὐδὲ οὕτω εἴηκουον οἱ Ἀθηναῖοι». 6, 14 «ἐναυμάχῃον ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι». Ξεν. Ἀγ. 7, 2 «ῥητορὸς ἦν (Ἀγησίλαος) μάλιστα τοῖς νόμοις λατρεύων». λ, 489 «βουλομένη κε . . θητευέμεν ἄλλω». Εὐρ. Κύ. 77 «θητεύω Κύκλωπι». Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 16 «πάνυ ταχύ σοι ὑπακούσεται». Κύρ. 1. 1, 2 «πέθεσθαι τοῖς νομεῦσιν, τοῖς ἀρχουσι». 8. 6, 18 «τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ (φασί) τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι». Πλ. νόμ. 758, b. πολ. 400, d «εὐρυθμῆ εὐθηθεῖ ἀκολουθεῖ. ἴ, 7 «(Κύκλωπες) θεοῖσι πεποιθότες . . οὔτε φυτεύουσιν . . οὔτ' ἀρώσιν».

Σημ. 12. Τὸ ῥήμ. τῆς ἀκολουθείας οἷον ἔπεσθαι, ὀπηδεῖν, διαρτεῖν, ἀκολουθεῖν ἐλαφράνως ἐνίοτε τοπικῶς συντάσσονται μετὰ τῶν προθέσ. σὺν ἢ μετὰ, ὅπισθεν δὲ καὶ ἄμα, σπανί. δὲ μετὰ τῆ; ἐπί. η, 165 «(Ζεὺς) δ; θ' ἰκέτησιν ἄμ' ἀΐδοίσισιν ὀπηδεῖ», Πισδ. θεογ. 80. ἔργ. 230 οὐδέποτε ἰθυδίησι μετ' ἀνδράσι λιμός ὀπηδεῖ». Ἡρδ. 1, 45 «ὅπισθε δὲ ἐπετό οἱ ὀφονεύς». Θουκ. 4, 124 «ξὺν Χαλκιδεῦσιν ἠκολούθησαν». Ξεν. Ἰέρ. 9, 8 «ἡ σοφροσύνη πολὺ μᾶλλον σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμπαρομαρτεῖ». Κύρ. 5. 2, 35 «σὺν τοῖς νικῶσιν ἔπονται». 5. 5, 37 «ἐπὶ τῷ Κυαζάρῳ οἱ Μῆδοι ἔποντο, ἐπὶ δὲ τῷ Κύρῳ οἱ Πέρσαι, οἱ δ' ἄλλοι ἐπὶ τούτοις». ἀν. 1. 3, 6 «ἐγὼ σὺν ὁμῖν ἔψομαι». Πλ. Μενέξ. 235, b «μετ' ἐμοῦ ξῖνοι τινεῖ; ἔπονται». 249, b «ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ». Ἰσοκρ. 4, 147 «μεθ' οὗ (στρατηγοῦ) συνηκολούθησαν»(1). Σπανί. ἔπεσθαι ἐπὶ τινος α, 278. 6, 197. Οὕτω καὶ τὸ θητευεῖν παρὰ τινι Εὐρ. Ἀλκ. 7. Πλ. πολ. 359, d. Εὐθ. 4, c.—Τὸ ὀπάζειν μετ' αἰτ. = δανείζειν, καταδιώκειν, ἐπ. ποιητ. Ἰβ. λεξ. Πασσ. καὶ Σακελλ. Τὸ ἔπεσθαι τι, ὡς μεταβ. = συνοδεῦν, παρακολουθεῖν; τὸ λατ. sequor σὺν αἰτ. Πίνδ. Ν, 10, 37 «ἔπεται δὲ, θεαῖτε, ματρίων πολύγωντον γένος δμετέρων εὐάγων τιμᾶ» = certaminum honos sequitur (comitatur) majorum tuorum maternorum illustre genus (ὁ Dissen ἐξήγηε τὴν αἰτιατ. ἦτον ἐπιτυχῶς, κατὰ τὴν σύνταξ. τοῦ βαίνειν καὶ ἄλλων κινήσ. σημαντικῶν ῥημ.) Λατρεύειν τινὰ = colere ὡς; μεταβ. Εὐρ. Ἰφ. τ. 1115. Ἰυλ. 131, τὸ ἐν Ἰω. ὄμω; 128 «καλὸν γε τὸν πόνον . . λατρεύω» ἀνῆκει εἰς τὴν §. 410, 2. (Ἢ ἐν Μ, 400 αἰτιατ. τὸν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ διαμαρτήσαντε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐπομέν. βεβλήκει). Πολλὰ δὲ τῶν προτρεπτικῶν ῥημ. οἷον τὰ παρακαλεῖν, προτρέπειν, παροξύνειν κτλ. συντάσ. αἰτιατ. μόνον. Σημ. 13. Τὸ κελεύειν παρ' ὁμ. συντάσ. παρὰ τὴν δοτ. (ἴδ. τὰ ἐν ἀριθ. 14 καταλεχθέντα προγμ.) καὶ αἰτιατ. ὡς; μεταβ. δ, 274, ἐν ἄλλοις ὁμοῦ χωρίοις πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς συναφείας; τοῦ λόγου ἀπαρέμφ. ἴδ. λεξ. Πασσ. καὶ Σακελλ. καὶ διὰ τοῦτο συχνότατα συντάσ. αἰτιατ. μεθ' ἐπομ. ἀπαρέμφ. οἷον Β, 114 «καί με κελεύει δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι». Η, 284 μ. σ. Spitzn. Τὸ κέλεσθαι συντάσ. δοτικῆ μετ' ἀπαραμφ. Κ. 419 «φολασσόμεναί τε κέ-

1) ἴδ. Lobeck εἰς Φρόν. σ. 353 Bernhardy σύντ. σ. 97. Heindorf εἰς Πλ. Φαίδρ. 250, b.

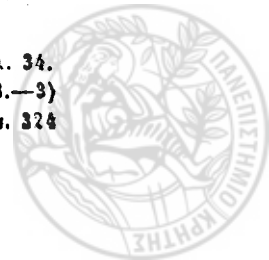
λονται» ἐνῶ ἄλλως πάντοτε σὺν αἰτίας. π. χ. Γ. 434 «ἀλλὰ σ' ἔγωγε
παύεσθαι κέλομαι». Ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ φωνῶ, προσαγορεύω, ὀνομάζω
συντάξ. παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς σὺν αἰτίας. Σ, 391 «κέλιτο δ'
Ἥφαιστον». θμν. Δήμ. 21. Σοφ. Οἰδ. τ. 159. Πίνδ. Ἰσ. 5, 53. Παρὰ τοῖς
ἀττικ. τὸ κελύω σε σὺν ἀπαρεμφ. π. χ. γράφειν εἶνε ἢ συνήθ. σύνταξις
ἀντιστοιχοῦσα ἐντελὸς πρὸς τὸ λατ. jnbeo te scribere καὶ γερμ. ich heisse
dich schreiben, καὶ ὁμοῦ παρ' Εὐρ. Κύ. 83 «ἄντρα δ' εἰς πατρῆϊφῃ ποί-
μνας ἀθροῖσαι προσπόλοις κελύσατε» ἐνθα νῦν γράφουσι προσπό-
λους, ἐνίοτε δὲ δοτ. καὶ παρὰ μτγν. π. χ. Διδδ. 19, 17 «Ξενοφίλῳ ἐκέ-
λευσαν. . . δοῦναι τε» ἄνευ ἀπαρεμφ. Πλ. πολ. 396, α «ἐλαύνοντας τρήρεις ἢ
κελεύοντας τοῦτοισ» πιθανὸν ὡς ἔκφρασις ναυτικῆ γδ. Stallb. Ὅτι δὲ καὶ
ἐπὶ πολλῶν ἄλλων προστακτικῶν, κελυσετικῶν καὶ λεκτικῶν ῥημ. μετ' ἀπα-
ρεμφ. συντασσόμενον ἢ δοτ. τοῦ προσώπ. εἰς αἰτίας. μεταβάλλεται, ὀφόμεθα
ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ ἀπαρεμφ. Περί δὲ τῆς γενικ. ἐν τοῖς ἀκούειν, ὕπ-,
κατ-, πείθεσθαι γδ. §. 417, Α. 6.

15 Τὰ τὰς ἐννοίας ταύτας ἔχοντα ἐπίθετα καὶ ἐπιφῆρημ.
(ἐνίοτε δὲ καὶ οὐσιαστ. ἴδ. §. 424) ὅσον ἀκόλουθος, ἀκολουθῶς,
ἀκολουθητικός, ἐπομένως, διάδοχος, ἐξῆς, ἐφεξῆς, σχεδόν (ἐκ τοῦ
ἔσχατον) ἐπ. ποιητ., πόντος, κατήκοος, εὐπειθής (§. 417, Α, 6).
Εὐρ. Ἀνδρ. 743 «ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήφεται». 803
«κκλὸν κκκῶ διάδοχον». Ξεν. ἄν. 7. 2, 5 «Ἀρίσταρχος διάδο-
χος Κλεάνδρου». Περί τοῦ διαδοχῆ μ. δοτ. ἴδ. §. 424, 1. Πλ.
νόμ. 844, ε «ἐπομένως τῷ νόμῳ», κατὰ τοῦτο καὶ συμπ. 218,
d «φοδῶρα ἐαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν» = ἀκολουθῶν τὴν ἑαυτοῦ
συνήθειαν, ἐπόμενος τῇ συνήθ. αὐτοῦ. Κρατ. 399, d «δοκεῖ τούτοις
ἐξῆς εἶναι». Τίμ. 30, c «τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον.¹⁾ ι,
23 «ἀμφὶ δὲ νῆσι πολλὰ κειστέουσι μάλα σχεδόν ἀλλήλη-
σιν». Πίνδ. Ν. 10, 66 «τύμβῳ σχεδόν». Θουκ. 6, 2 «ξύμμα-
χίς πόντοι τῇ τῶν Ἑλλήνων²⁾. Ἡρόδ. 1, 72 «Κροίσῳ ἦσαν
κατήκοοι». 3, 88. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22 «ὁ Ἀρμένιος πρόσθεν καὶ
σύμμαχος ἦν καὶ ὑπήκοος Κυκξάρῃ».

Σημ. 14. Περί τῆς μετὰ τῶν ἀκόλουθος, διάδοχος, ἐπόμενος, ἐξῆς,
ἐφ-, γενικ. ἴδ. §. 416, 2, b, τῶν κατήκοος δὲ ὕπ-, εὐπειθής §. 417, Α. 6.

Σημ. 15. Ἴνα ἔκφρασις δὲ ἡ ποιήσις τὴν ἀλληλουχίαν ἀντικειμένων
συνωνύμων τίθησιν ἐνίοτε τὸ ἐν τούτων κατὰ δοτικ. χωρὶς νὰ ἔξαρτᾶ
πάντοτε αὐτὴν ἀπὸ ῥήμ. 3) Ἡσδ. θεογ. 742 «ἀλλὰ κεν ἐνθα καὶ ἐνθα
φῆροι πρὸς θύελλα θυέλλη» = θύελλα μετὰ θύελλαν (πλήρες, θύελλα θυέ-
λλαν-θυέλλη προίροι, ὡς Σοφ. ΑΓ. 866 «πόνος πόνῳ πόνον φέρει»). Σοφ.
Οἰδ. τ. 175 «ἔλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις. . . κρείσσον (celerius) ἀμαιμαπέ-
του πυρὸς ὄρμιον ἀπὸ πρὸς ἐσπέρου θεοῦ», ἐνταῦθα ὁμοῦ ἢ δοτ. ἄλλῳ
δύναται νὰ ἔξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τοῦ προσίδοις. Ἥλ. 235 «εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ

1) Πλείονα πρδγ. τῶν ἐξῆς, ἐφ- σὺν δοτ. ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 34.
d. Μενίξ. 241, a. Γοργ. 494, ο.—2) ἴδ. Duker εἰς Θουκ. 5, 14, 3.—3)
ἴδ. Matthiae II. §. 403, a) Σημ. Seidler de versibus dochmiacis σ. 324
καὶ Schneidewin εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 175.

(= κελεύω). . μὴ τίθειν σ' ἄταν ἄταις = βλάβην μετὰ βλάβην. Εὐφ. Ἐλ. 195 «δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων». 364 «τὰ δ' ἱμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτις πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον, ἄχρα τ' ἄχρει, δάκρυα δάκρυσιν». Τρ. 1323 «ἄλλῃ δ' ἄλλο φρουδον». Φιλ. 1495 «φόνω φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεισι» = φόνος μετὰ φόνον, συνήθ. ὁμως προστίθεται τῇ δοτ. ἢ πρόθ. ἐπί. η, 120 «ὄγχην ἐπ' ὄγχην γηράσκει, μῆλον ἐπὶ μῆλω, αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σκικον δ' ἐπὶ σύκῳ». Σοφ. Οἶδ. κ. 544. «δευτέραν (δηλ. πληγὴν) ἔπαισας, ἐπὶ νόσφ νόσον».

16. Τὰ ῥήμ. τῆς ἰσότητος καὶ ἀνισότητος, ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος, συμφωνίας καὶ ἀσυμφωνίας· οἷον εἰκένται, εἰδῆσθαι ποιητ., εἰδόμενος καὶ παρ' Ἡρδ., ἰσοῦν, ἰσοῦσθαι, ὁμοιοῦν, ὁμοιοῦσθαι, εἰκάσειν, εἰκάσθαι, ἔσκειν ἐπ., ἴσκειν, ἰσοφαρίζειν, ἀντιγερίζειν (τὰ τέσσαρα ταῦτα ποιητ. καὶ ἰδ. ἐπ.)· ὁμοιος ἄπτ. ὁμοῖος ἰων., ὁμοίως, ἴσος, ἴσως, ἐξ ἴσου, ἐν ἴσῳ, ὁμῶς ἐπ. ποιητ., ἐμπερὴς = ὅμοιος ποιητ. καὶ νεοίων., προσπερὴς, ἀλληγχιος καὶ ἐναλ-, ἐπ. ποιητ., εἰκελος ἐπ., ἴκελος ἐπ. ποιητ. καὶ νεοίων., παραπλήσιος, παραπλησίως, ὁ αὐτὸς = idem, ὡσαύτως, διάφωνος = παρηλλαγμένος, διάφορος μτγν. πεζ., ἀδελφός (συνηθέστερ. σὺν γεν.), καὶ πλεῖσται ἄλλαι λέξεις σύνθετοι μετὰ ὁμοῦ, σὺν, ἢ μετὰ ὅσον ὁμόγλωσσος, ὁμώνυμος, ὁμολογεῖν, ὁμονοεῖν, ὁμογεωμοεῖν, ὁμοδοξεῖν, συμφωνεῖν, σύμφωνος, συμφῶδες ποιητ. νεοίων. καὶ μτγν., προσφῶδες ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. II, 716 «ἀνέρι εἰσάμενοι αἰζήτῳ τε κρατερῶ τε, Ἀσίῳ». α, 105 «εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντην» β, 276 «παῦροι γὰρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται». Ρ, 51 «κόμκι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι» = ταῖς τῶν Χαρίτων, κατὰ τὴν σύντομον ἢ ἐπίτομον καλουμ. παράθειν comparatio compendiaria ἰδ. §. 541, Α. Ε, 181 «Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαίφρονι πάντα ἔσσω». Σοφ. Ἄντ. 644 «τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ. Ἡρδ. 6, 69 «ἠθλέμοι φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι». 7, 56. 1, 123 «τὰς πάθας τὰς Κύρου τῆσι ἑωυτοῦ ὁμοιοῦμενος» = comparans. 5. 92, 3 «τὸ πρότερον (δηλ. λόγιον) ἐδὸν σύνφῶρον τῷ Ἡετίωνος». 3. 37 «ἔστι τοῦ Ἡφαίστου τῶγαλμα τοῖσι Φοινικῆίοισι Παταίκοισι ἐμπερῆστατον». 48 «κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ κρατήρος τῆ ἀρπαγῆ γεγονός». 2, 67 «ὥς δ' αὐτως τῆσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ (ichneumones) θάπτονται». Θουκ. 1, 49 «ἡ ναυμαχία πεζομαχίᾳ προσπερὴς οὔσα». 4, 101 «ἀπέθανε Σιτάλκης ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῖς ἐπὶ Δηλίῳ». 129. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4 «ἡμᾶς μὲν γὰρ ἄρτος καὶ κρέας εἰς τοῦτο (δηλ. τὸ ἐμπλησθῆναι) ἄγει· ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε». 7. 1, 2 «ὠπλισμένοι πάντες ἦσαν οἱ περὶ τὸν Κύρον τοῖς αὐτοῖς τῷ Κύρῳ ὄπλοις». 5. 1, 4 «ὁμοίαν ταῖς δούλικις εἶχε τὴν ἐσθῆτα (Πάνθεια).» 7. 5, 65 «ὁ σίδηρος ἀριστὸς τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ». Ἰσοκρ. 4, 13 «χαλεπὸν ἐστὶν ἴσους τοὺς λόγους τῷ μεγέθει τῶν ἔργων ἐξυρεῖν». (Κατὰ τὸ ὁ αὐτὸς συντάσσ. καὶ τὸ ἴσιν σὺν

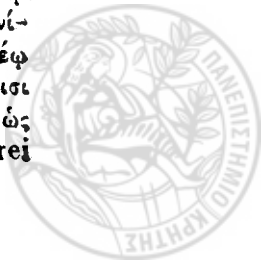
δοτ. Γ, 238 «τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ». Τ, 293 «τρεῖς τε κκοιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ». Πλ. νόμ. 745, c «τὸ πρὸς τῇ πόλει μέρος τῷ πρὸς τοῖς ἐσχάτοις εἰς κλήρος.» Πλ. νόμ. 687, e «ἐν παθῆμασιν ἀδελφοῖς ὧν τοῖς γενομένοις ἴσηται πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτήσαντα Ἰππόλυτον». πολ. 511, b. Δημ. 3, 21 «τὸν ὁμώνυμον ἑμαυτῷ».

Σημ. 16. Οὐχὶ ὀρθῶς ὑπάγονται εἰς ταῦτα καὶ τὰ μετὰ δοτικῆς οἷος καὶ τοιοῦτος συντασσόμεναι, ἀμφοτέρων μὴ δυναμένων νὰ ἔχωσι τὴν σημασίαν τοῦ ὁμοῖος. Τὸ ἐν Ἰσοδ. ἐργ. 314 στικτέον μετὰ Götting «δαίμονι δ' οἷος ἐγῆθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον» = homini prudenti, qualis olim tu fuisti (sc. antequam alienarum rerum cupidus esses), laborare satius est. Ἐν δὲ τοῖς χωρίοις οἷον Πλ. πολ. 349, d «τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἐκότερος αὐτῶν, οἷος περ εἰπικεν» (μ. σ. Stallb.), 350, c «ὠμολογοῦμεν ὧν γε ὁμοῖοι; ἐκότερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἐκότερον εἶναι», συμβαίνει ἐφελξίς π. γ. ἐν τῷ τελευταίῳ πρῶγ. ἀντί, «τοιοῦτον ἐκότερον εἶναι, οἷος ὧν ὁμοῖοι; εἴη». Οὕτω καὶ Φαίδ. 92, b «οὐ γὰρ δὴ ἀρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ὧν ἀπεικάζεις» δηλ. τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ὧν ἀπεικάζεις.

Σημ. 17. Περὶ τῆς μετὰ τῶν ὁμοῖος, ἀδελφός, προσφερῆς κτλ. γενικῶς ἴδ. §. 416. 1.

Σημ. 18. Ἐν τοῖς ἐπιθέτοις τῆς ὁμοιότητος καὶ ἰσότητος τίθεται οὐχὶ σπανίως ἀντί τῆς δοτ. τὸ παρατακτικὸν συνδέτικον μόριον καὶ, δι' οὗ παρίστανται τὸ τε παραβάλλον καὶ τὸ παραβαλλόμενον ἀντικειμένον ἐν ἐνὶ τρόπῳ τινι καὶ τῷ αὐτῷ βαλμῶν πρὸς ἄλληλα εὐρίσκόμενα. Ἐχρησίσθη αὕτη εἶνε συνηθέστερα ἐν τῷ πεζ. ἢ τῇ ποιήσει. Ὁμοῖόν τι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμ. Ε, 442 «οὔποτε φύλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χερμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων», ὡς Ξεν. Κύρ. 8, 2, 14 («ἐλγεῖς») παραπλήσια ἔργα εἶναι νομίως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Ἰσοδ. 1, 94 «Λυδοὶ νόμοισι παραπλήσιοις χερῶνται καὶ Ἕλληνας». Θ, 58 «νόμος τοῖσι Λακκεδαίμονιοισι κατὰ τῶν βασιλέων τοῦς θανάτους ἐστὶ αὐτοῖς καὶ τοῖσι βροδέροισι τοῖσι ἐν τῇ Ἀσίῃ». 7, 50. Οὕτω ἐν Ἰσοφ. Ἰσα. Ἰσοφίς, ὁμοίως, ὡς αὐτῶς, κατὰ ταῦτά καὶ, κτλ. Θουκ. 2, 60 «ὁ τα γνοῦς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν Ἰσοφ καὶ εἰ μὴ ἐνεθυμήθη». 3, 40 «ἴσα καὶ ἰκέται ἰσμέν». Πλ. Ἰ. 500, d «οὐχ ὁμοίως πεποιήκασιν καὶ Ὀμηρος». Ἡ αὕτη σύνταξις εἶνε καὶ ἐν τῇ λατιν. simillis et, ac, atque. Εὐρίσκονται δὲ οὕτως ἰδίᾳ ἐν τῷ ἀπ. πεζῷ τὰ παραβολικὰ ἐπιβήρημα ὡς, ὡς περ, ἴσος, καὶ ὁ αὐτός. Δημ. 9, 33 «τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς περ» κτλ.

17. Αἱ ἐκφράσεις τοῦ πρέποντος, ἀρμόζοντος, προσήκοντος οἷον πρέπειν, ἀρμόζειν, ἀρμόττειν, προσήκειν μεθ' ἑπομ. ἀπαρεμφ. πρεπόντως, ἀπρεπῶς, εἰκεν, εἰκός ἐστιν σπανίως, εἰκότως ποιητ. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 37 «βασίλει ἠγάετο πρέπειν». 5, 3, 47. ἀπολ. 36, d «τί οὖν πρέπει ἀνδρὶ πένητι». Γοργ. 503, e «τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν». 479. e «τούτῳ προσήκει ἀθλίῳ εἶναι». συμπ. 198, a «πρεπόντως τοῦ νεκρῶσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ». νόμ. 879, c «εἰκοι νεφ παντὶ βροδέῳσ ὀργῆν ὑποφέρειν». Εὐρ. Ἰππ. 1434 «ἀνθρώποισι δὲ θεῶν διδόντων εἰκός ἐξαμαρτάνειν». Πλ. Φαίδ. 59, a «ὡς εἰκός ἂν δόξειεν εἶναι παρόντι πένθει» = ei, qui intersit rei

luctuosae μ. σ. Stallb. Αιγλ. Ἄγ. 889 «ἀπουσίῃ μὲν εἰπὺς εἰκότως ἐμῆ».

Σημ. 19. Περὶ τοῦ πρέπει καὶ πραπόντως σὺν γεν. Ἰδ. §. 418, 4* σπάνια εἶνε αἱ μετὰ προθέσ. συντάξ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 21 «οἷα (νικητήρια) δὴ εἰς πλήθος πρέπει» = διὰ πληθ. Ἠράκλ. 510 «ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;» = μεταξὺ χρηστῶν, εἰς χριστ. περὶ τοῦ πρέπει μεθ' ἑπομ. αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ἰδ. §. 475. Α. 2. Καὶ τὰ ἀρμόζειν, ἀρμόττειν ἀπαντῶσιν ἐνίοτε συντασσόμε. μετὰ προθέσ. Πλ. πολ. 616, d «οἱ κάδοι οἱ εἰς δολήλους ἀρμόττοντες» = οἱ ἀρμόζοντες; πρὸς δολήλους, ἀναμεταξὺ των, Ἰδ. 462, a. πολιτικ. 286, d «οὔτε πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκου ἀρμόττοντο; οὐδὲν προσηρόμελα» = neque opus esse longitudine ad voluptatem attemperata Stallb. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16 «θώραξ περὶ τὰ στέρνα ἀρμόζων». Ἐν Σοφ. δμω; Ἄγ. 1317 «τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐρά; ἀρμόσει κατ' ἐξ αἰτίας» ἢ ἐπὶ σὺν αἰτ. εἶνε ἀναγκαῖα ἕνεκα τῆ; ἀντιθέσεως; = haec a mea culpa nunquam in alium convenient, i. e. transferentur.

Σημ. 20. Περὶ τῶν δετ καὶ γρή σὺν δετ. Ἰδ. §. 409, σημ. 5.

18. Αἱ ἐκφράσεις τοῦ ἀρέσκειν καὶ ἀπαρέσκειν ἀνδάνειν ἐπιποιητ. καὶ νεοίων., ἀρέσκειν, ἀπ-, ἀρεστός καὶ ἀρεστῶς νεοίων., ἀρέσκεσθαι = ἀρέσκειν νεοίων., ἀρέσκεσθαί τί τινα» = ποιῶ τὸ εὐχάριστον εἰς τινα Θεόγν. 762 «σπονδάς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι πίνωμεν» ἐξαρέσκεσθαι καὶ ἐξαρεσκευέσθαι θεοῖς Ξεν. οἰκ. 5, 3 καὶ 19 = ποιῶ ἐμυτὸν ἀρεστὸν εἰς τοὺς θ. Θουκ. 1, 38 «τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖς δ' ἂν μόνοις οὐκ ἀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν». Ἠρόδ. 9, 79 «μὴ ἄδοιμι, τοῖσι ταῦτα ἀρέσκειται» = quibus haec placent ἔνθα καὶ «Σπικριτήτησι ἀρεσκόμενοι» = placentem. 4, 168 «ἢ δὲ ἂν τῷ βασιλείῃ ἀρεστὴ γένηται». 6, 129 «ἑαυτῷ ἀρεστῶς ὀρχέετο». Οὕτω καὶ Θεόφρ. 6, 15 «ἅ δὲ καὶ αὐτῶς τοι διαθρύπτεται» = ζητεῖ ἵα σοὶ ἀρέσῃ διὰ καλλωπισμοῦ καὶ χαριεντισμῶν, ξεροτρίβεται Ἰδ. Wüstemann.

Σημ. 21. Τὸ ἀνδάνειν μετ' αἰτ. ὡ; μεταδ. = εὐχαριστῶ, ἀπαντῆ ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσ. Θεόφρ. 26 «οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς; οὐθ' ὕων πάντας ἀνδάνει οὐτ' ἀνίγων», ὅπερ ὁ Bekker ἐξέλαβεν ἐκ τοῦ κώδ. Mutin. πάντεσσι ἕνεκα τοῦ μακροῦ αἰ εἰς τὸ πάντας ἐν τῇ τομῇ τοῦ ἐξαμίτρου (Ἰδ. Hermann εἰ; Ὀρφ. σ. 705). Εὐρ. Ὀρ. 1607 «οὐ γὰρ μ' ἀνδάνουσι αἱ κακὰ» κατὰ 4 κώδ. Θεόφρ. 27, 22 «νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε» μ. σ. Wüstemann. Περὶ ἀρέσκειν, ἐπαρ-, σὺν αἰτ. Ἰδ. §. 409, Α. 1. τὸ εἰ ἀρέσκεσθαί τινα τινι δηλοῖ ποιῶ τινι καὶ εὐχαριστήσῃ ὑπὲρ ἑμοῦ διὰ τινος, καταπραῖνω, ἱκανοποιῶ τινά.

19. Αἱ ἐκφράσεις τῆς συμφωνίας, ἀντιλογίας, ὀνειδισμοῦ, ὀργῆς, καὶ φθόνου ὅσον ὁμολογεῖν, συμφάται, συμφωνεῖν, συμφωνεῖν, σύμφωνος, συμβατρεῖν, συμφέρεσθαι = consentire. Ἠρόδ. 1, 173 αἰνεῖν = συμφωνεῖν, Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 898 αἰνεῖν τινί τι = ὑπόσχομαι τι εἰς τινα, ἐπαινεῖν Ὀμ., ἀντιλέγειν μέρεσθαι = ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, μομφὴν ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 1069, λουδορεῖσθαι, ἐπιτιμῶν, ἐγκαλεῖν καὶ ἐπικαλεῖν τινί τι, ἐπιλήσσειν, ὀνειδίζειν, ἐροχλεῖν, μεμφημορεῖν Δημ. 18, 74.

χόεσθαι ἐπικ., χολοῦσθαι ποιητ., χόλον ἔχειν καὶ τὰ ὄμι,
 θυμοῦσθαι, σκίεσθαι ἐπ. ποιητ., ρεμεσῶν ἐπ. ποιητ., σπαν.
 πεζ., ρεμεσᾶσθαι ἐπ. καὶ ρεμεσίεσθαι, βριμοῦσθαι, χαλεπαί-
 νειν, ἀγαρακτεῖν, κοτεῖν καὶ κοτεῖσθαι, ἐπικ., μεγαίρειν ἐπ.,
 σπέρχεσθαι Ἡρδ.: φθορεῖν, βασκαίρειν *invidere*. Σοφ. Φιλ. 1397
 «ἀ δ' ἤρεσάς μοι, . . ταυτά μοι πρᾶξον». Σ, 312 «Ἐκτορι. . ἐπ-
 ἤρησαν κακὰ μετιῶντι». α, 20 «ὁ δ' ἀσπερχές μενταίειν ἀν-
 τιθέω Ὀδυσσῆι». Ἡρδ. 5, 33 «ἐσπέρχετο (*succensebat*) τῷ Ἀρι-
 σταγόρῃ». 3, 142 «ἐγὼ δέ, τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς
 κατὰ δύνάμιν οὐ ποιήσω». Πλ. νόμ. 729, b «ἐπιπλήττορες τοῖς
 νέοις ἀναισχυντοῦσι». Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 17 «μάλιστα δ' ἂν εὐδο-
 κιμοίης, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ πράττων, ἀ τοῖς ἄλλοις ἂν πράτ-
 τουσιν ἐπιτιμῶης». Ἰσοκρ. 7, 50 «οὐκ ἂν εἰκότως τούτοις ἐπι-
 τιμῶην». Δημ. 18, 64 «ἐπιτιμῶν τοῖς πεπραγμένοις». Θουκ. 4,
 61 «οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομενοὶς μέμφομαι, ἀλλὰ τοῖς ὑπα-
 κοῦσιν ἐτοιμοτέροις οὖσιν». Καὶ μέμφεσθαι τί τινα π. χ.
 Ξεν. οἰκ. 2, 15. Ἰσοκρ. 4, 175 «αἰ ἐκδεδομένα τοῖς βαρβάρ-
 ροις (πόλεις) μάλιστα Λακεδαιμονίοις ἐπικαλοῦσιν». Ξεν. Κύρ.
 1. 4, 9 «ὁ θεὸς αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο τὴν θρασύτητα ὄρων». Πλ.
 πολ. 395, e «γυναικί ἀνδρὶ λοιδορομένην». Δημ. 20, 24
 «οὐχὶ δεῖ τούτῳ βασκαίρειν». 3, 5 «ἠνώχλει ἡμῖν ὁ Φίλιπ-
 πος». Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 16 «φθοροῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς
 ἄλλοις ἀνθρώποις». Κύρ. 4. 5, 9 «ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ καὶ
 τοῖς Μῆδοις τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι».

Σημ. 22. Τὸ ἐπαινεῖν = ἐπιδοκιμάζω, συντάσ. αἰτ., ὡς καὶ τὰ μέμ-
 φεσθαι = ψέγω, βασκαίνειν = συκοφαντῶ, διαβάλλω, εὐρίσκειται δὲ καὶ ἐπι-
 πλῆττειν τινά, εἰ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον. Ψ, 580 ἔνθα τὸ μ' ἐκλη-
 πτίον ὧ; μοι. Πλ. Πρωτ. 327, a «πᾶς πάντα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐπέπληττε
 τὸν μὴ καλῶς αὐλοῦντα» ἔνθα τὴν τοιαύτην σύνταξιν προεκάλεσε τὸ προσηγ-
 θὲν ἐδίδασκε, ἴδ. Stallb. Τὸ ἐνεργ. λοιδορεῖν = σκόπτω, ὑβρίζω, πικρῶ
 ὧ; μεταβ. συντάσ. πάντοτε αἰτιατ. τοῦ προσώπ. ἢ πράγμ. π. χ. Ξεν. Κύρ.
 1. 4, 8 «οὐ δὲ φύλακες ἐλοιδοροῦν αὐτόν». Τὸ ἐνοχλεῖν τινα = κατα-
 βαρῶν, λοιπῶ, ἐνοχλῶ π. χ. Ξεν. Κύρ. Κύρ. 3. 8, 2 μ. σ. Kuhners. Πλ.
 Ἄλκ. 1, 101, d. συχνότερ. ὁμοως συντάσ. ταῦτο δοτ. ὧ; ἀμετ. (εἰμὶ ὀχληρός).

20. Τὰ βοηθητικά, ἀμυντικά, ὠφελείας καὶ βλάβης σημα-
 τικά ὅσον ἀρήγειν ἐπ. ποιητ. καὶ Ξεν., ἀμύνειν, ἐπ., ἀλέξειν,
 ὁ ἄβρ. ἀλαλακτεῖν ἐπ., εἴργειν (Αἰσχλ. ἐπτ. 398 «εἴργειν τεκού-
 ση μητρὶ πολέμιον δόρυ»), ἀπερῆκειν, σπανίως πεζ., ἀπέχειν
 τινὶ τι Ω. 18. υ, 263, τιμωρεῖν, βοηθεῖν, βοηδρομεῖν Εὐρ. καὶ
 μτρν. πεζ., ὑπηρετεῖν, ἐπικουρεῖν καὶ τὰ ὅμοια ὅσον λυσταλεῖν
 (λύειν τέλη Σοφ. Οἰδ. τ. 316 «ἔνθα μὴ τέλη λῆν φρονοῦντι»
 εἰ καὶ ἄλλως; ἀνευ τέλη ὅσον Εὐρ. Μῆδ. 566. Ἰππ. 441. Ἄλκ.
 627), ἀρκεῖν ἐπ., ἐπαρκεῖν, ὑπερέχειν τινὶ χειρὸς Δ, 249. Ε,
 433, Ε, 433 π-λ. ὡς 300 «πρόσθε δὲ οἱ δῦρον τ' ἔσχε καὶ

ἀσπίδα», χραιομεῖν ἐπικ., καὶ πολλὰ σύνθετα μετὰ τῆς συν-
 ῥήμ. ὅλον συμφέρειν *conducere*, συμπράσσειν, συνεργεῖν, συλ-
 λαμβάνειν, συναγωνίζεσθαι, κτλ., ἐπηρεάζειν=ἄδικον ποιῶ, βλά-
 πτω, πικραίνω τινὰ ἐκ μοχθηρίας. Α, 28 «μὴ νύ τοι οὐ χραί-
 σμη σκῆπτρον». Η, 144 (μετ' αἰτ. προσώπ. μόνον ἐν Α, 566
 «μὴ νύ τοι χραίσμωσιν . . ἄσπον ἰόνθ' = ἰόντα, μήπως (οἱ θεοὶ)
 δὲν θὰ ἀποτρέψωσιν ἀπὸ σοῦ ἐμὲ κατὰ σοῦ ἐπερχόμενον, ἴδ.
 Spitzner) Εὐρ. Μήδ. 1275 «ἀρήξει φόνον δοκεῖ μοι τέχνους».
 Ξεν. πολ. Ακκ. 4, 5 «ἀρήξουσι τῇ πόλει παντὶ σθένει». Κύρ. 3.
 3, 67 «(αἱ γυναῖκες) ἵκετεύουσι πάντας ἀμύνας καὶ αὐτάς καὶ
 τέκνοισι καὶ σφίσι αὐτοῖς». 4. 3. 2 «τούτοις φασὶν ἀνάγκη εἶναι
 προθύμως ἀλέξειν». ἄν. 5. 8, 25 «εἰ δέ τῳ ἢ χειμῶνα ἐπεκουρήσα
 ἢ πόλεμον ἀπήρυσα». Κύρ. 6. 2, 30. Ἡρδ. 1, 32 «ταῦτα ἢ εὐ-
 τυχίη οἱ ἀπερύκοι». Λυκούργ. 76 «ἀμύνειν τῇ πατρίδι». Ξεν.
 Κύρ. 8. 2, 22 «ὑπηρετῶ τοῖς θεοῖς»=προσφέρω ὑπηρεσ. τοῖς θε., θυ-
 σιάζω, καὶ ὑπηρετεῖν τινὶ τι=πράττω, παρέχω τινὶ τι π.χ. Ξεν. Ἱερ-
 7, 2. Εὐρ. Ὀρ. 523 «ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ».
 924 («Ὀρέστης) ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ κακὴν γυναῖκα κά-
 θεον κατακτανών». Πλ. ἀπ. 28. ε «εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ
 τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον». Δημ. 18, 20 «οὔτε χρήμασιν οὔτε σώ-
 μασιν *συνελάμβανον* ὑμῖν». 25 «τίς ἦν ὁ Φιλίππῳ *συναγωνιζό-
 μενος* ;» Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 16 «ἀντὶ τοῦ *συνεργεῖν* ἑαυτοῖς τὰ
 συμφέροντα *ἐπηρεάζουσιν* ἀλλήλοις». 1. 2, 31 μ. σ. Kühners.

Σημ. 23. Περὶ τῆς μετὰ δοτ. συντάξ. τῶν ὠφελειν, βλάπτειν, λυμαίν-
 νεσθαι, λωδᾶσθαι ἴδ. §. 409, Α. 1. Τὸ δυνάμει συντάξ. πάντοτε
 αἰτ. Τὸ λύειν σὺν αἰτ. = λυσιτελεῖν. Σοφ. Ἥλ. 1005 «λύει γὰρ ἡμᾶς οὐ-
 δὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ» ἕνεκα τοῦ ἐπομένου ἐπωφελειν. Τὸ ἐμποδίζειν
 τινὶ = *impedimento esse alicui ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον ἐν τοῖς μτρν.*, ἐπειδὴ τὸ
 παρ' Ἰσοκρ. 15, 59 ἀναγιγνώσκουσι νῦν ὀρθῶς «νῦν δέ με τὸ γῆρας ἐμποδίζει»
 ἀντὶ μοι.

21. Οὕτω καὶ πολλὰ ἐπίθετα τούτων καὶ ὁμοίων τούτοις
 ὅλον χρήσιμος, πρόσφορος, βλαβερός, φίλος, εὔνοος, ἐχθρός,
 πολέμιος κτλ.

Σημ. 24. Τὸ πολέμιος σὺν γεν. εὐρίσκειται σπαν. Πίνδ. Π. 1, 15 «ὄς τ'
 ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ καίτα θεῶν πολέμιος» ὅπερ οὐχ ἥτεον δύναται νὰ δυο-
 ληθῆ καὶ ὡς οὐσιαστ. Ξεν. ἄν. 4. 7, 19 «διὰ τῆς ἑαυτῶν πολεμίας χώρας»
 (ἐν §. 20 ὁμοῦ «εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν»). Τὰ ἐπιθ. φίλος, ἐχθρός, πο-
 λέμιος καὶ ἄλλα δύνανται ἐκλαμβάνομενα οὐσιαστ. νὰ συνταχθῶσι
 καὶ σὺν γεν. ἢ ἀνωνομ. κτητικῇ Ξεν. ἄν. 3. 2, 5 «πρὸς τοὺς ἐκεί-
 νου ἐχθίστους ἀποστάς ἡμᾶς τοὺς Κύρου φίλους κακῶς ποιεῖν πειράται».
 Θουκ. 6, 18 «τοὶς ἐκαὶ ἐχθροῖς ἡμῶν λυπηροὶ ὄντες». ἀπολ. 27 «τοὶς ἐμοῖς
 εὔνοοις». ἔλλ. 5. 2, 33 «τοῖς ὑμετέροις δυσμενεῖσι» μ. σ. Breitenb. Σοφ.
 Ἄγτ. 187 «οὔτ' ἀν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονός (πατρίδος) δέμην ἱμα-
 τῶν». Εὐρ. Ἐλ. 509 «τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφοράς αἰτήσομαι»
 ἐνθὰ δύσκολον εἶνε μετὰ Herfm. νὰ ἐκληφθῶσιν γενικ. ἀπόλυτοι. Οὕτω συχὰ

τὸ συμφέρον. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 30 «πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα πείθεσθαι». Δημ. 18, 139 «τὸ τῶν ἑχθρῶν συμφέρον». Καὶ ὁμοίως δύνανται τοιαῦτα ὀδασιαστικῶς λαμβανόμε. ἐπιθέτα νὰ συνταχθῶσι καὶ δοτ. Ἡρόδ. 7, 20 «παραρτίετο τὰ πρόσφορα τῆ στρατιῆ», Πλ. Φιλίδρ. 270, α «τὸ πρόσφορον αὐτῆ». πολ. 341, δ «τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ».

22. Ἡ μετὰ τοῦ ἐστί(ν) καὶ εἰσί(ν) δοτικὴ τίθεται, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι τὸ πρόσωπ. ἢ ὡς πρόσωπ. ἐκλαμβάνομενον πρᾶγμα ἔχει τι. Τὸ κτήμα δὲ παρῴκειται κατ' ὄνομαστ. ὡς ὑποκείμε. Οὕτω καὶ μετὰ τῶν γίγνεσθαι, ἐπάρχειν καὶ τοῦ ποιητ. φύσαι, τοῦ πεφυκέναι, μένειν = μένειν, διαμένειν, ὡς τὰ πολὺ ποιητ. ι, 112 «τοῖσιν (Κύκλωσι) δ' οὗτ' ἀγορὰ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες» (δηλ. εἰσί). 1, 144 «τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρεις». Ἡρόδ. 1, 34 «ἦσαν Κροίσῳ δύο παῖδες». Πλ. Φιλίδρ. 237, β «τούτῳ δὲ (τῷ μερικλίτῳ) ἦσαν ἔρκαται πάνυ πολὺ». πολ. 329, ε «τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν εἶκαι». Ξεν. ἄν. 5. 5. 1 «ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας». Α. 188 «Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο», συγχρότατ. Γίγνεται μοι τι = τυγχάνω τινός; ἀποκτῶ τι· οἷον χρήματα γίγνεται μοι ἴδ. Passow. καὶ Σακελ. Ξεν. ἄν. 7. 7, 32 «σοῦ μὲν κρατοῦντος, δουλείκ ἐπάρχει αὐτοῖς, κρατομένου δέ σου, ἐλευθερίκ». Σοφ. Ἡλ. 860 «πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος». Ἦρ. 440 «χζίρειν πέφυκεν οὐχί τοῖς αὐτοῖς ἀεί.» = οἱ αὐτοὶ δὲν ἔχουσι, δὲν ἀποκτῶσι πάντοτε χαρὴν. Ἄντ. 564 «οὐ. . μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν». Ψευδ. Φίλιπ. ἐπιστ. πρὸς Δημ. 12, 11 «τῶν βεβαίως μοι φίλων ἀεὶ μερόντων». Καὶ ἀπαρρημ. τίθεται ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. Αἰσχλ. Πρ. 793 «οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν». Εὐρ. ἀποσπ. Τεμεν. 15 Δ. «τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει».

Σμ. 25. Ἡ μὲν δοτ. δηλοῖ τὸ πρόσωπον, δι' ὃ ὑπάρχει τι, ὅπερ ἀποκτᾷ, λαμβάνει τι· ἢ δὲ γενική (§. 418, 1) δηλοῖ τὸ πρόσωπ. ὡς τὸν κτήτορα πράγματός τινος· τὸ δὲ πρᾶγμα εἶνε ἡ κτήσις, τὸ κτήμά τινος, π. χ. Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6 «ἕβρος, οὗ οὐ ἔση τὸ ἀπὸ τοῦδε» = εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὁποίου ἀπὸ τοῦδε οὐ θά ἦται, ἐνθα ἡ δοτ. θά ἦτο ὄλω; ἀνάρμστος.

23. Εἰς τὴν ὀνομαστ. δύναται νὰ προστεθῇ ἐπὶ τῶν ῥηθέντων ῥημ. καὶ δευτέρῃ ὀνομαστ. ὡς προσθήκη. ι, 366 «Οὔτις ἔμοιγ' ὄνομα» (δηλ. ἐστίν). Υ, 209 «μῆτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη». Ἄν δ' ἡ δευτέρῃ ὀνομ. ἦνε ὄνομα ἀφρημ. τὰ ῥηθ. ῥήμ. μεταπαρῶζονται διὰ τῶν λαμβάνω, ἀποκτῶ τι, τὴν ἔννοιαν δηλ. τοῦ ἀφρη. οὐσιαστ., μοι συμβαίνει ἡ ἀφρη. ἔννοια, μὲ ὡφελεῖ αὕτη ἴδ. §. 356, 1.

Σμ. 26. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τινες φράσεις 1) ἀναπτυχθεῖσαι φαίνεται

1) 13. Matthiae II. §. 389 a. E. Bornhardy σ. 98 καὶ 90. λεξ Pass. II. σ. 1909. καὶ 1015 καὶ Σακελλ. σ. 875, ἴδ. Walcken. εἰ; Εὐρ. Ἰνκ. 224, ὅστις παραδίλλει τοῦτο πρὸς τὸ λατ. τοῦ Tibul 1. 7, 3 «quid tibi mecum est?»

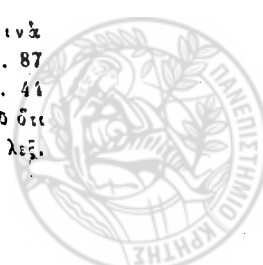

ἐκ τοῦ ἔστι μοί τι, καὶ ἐκ τῆς καθημερινῆς συνήθειας τῆς γλώσσης προελθούσαι· α) τί ἐστιν ἐμοὶ καὶ σοί; τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ σοῦ; Ἄρρ. ἴππ. 1022 «τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεὶ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί;» Ἠρδ. 5, 33 (ἐν διαλόγῳ) «σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πράγμασι τί ἐστι;» Ἄνευ τοῦ ἐστὶ Δημ. 29, 36 «τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ;» «τί κοινὸν εἶνα μεταξύ τοῦ νόμου καὶ τῆς βασ. ;» Ἀνακρ. 17, 4 «τί γὰρ μάχαισι κῆμοί;» 10 «τί Πλειάδασι κῆμοί; Οὕτω καὶ ἄνευ ἐρωτήσε. πλὴν μετὰ τοῦ κοινὸν ἢ ἐν μέσῳ. Ἐδρ. Ἰπράκλ. 184 «ἡμῖν δὲ καὶ τῶδ' οὐδὲν ἐστιν ἐν μέσῳ». Ἰ. 1284 «τί δ' ἐστὶ Φοῖβῳ σοὶ τε κοινὸν ἐν μέσῳ» ἐκ τούτου ὁμοῦ δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν, ὅτι ἐν τοῖς ἀνωτέρῳ πρῶγ. πρέπει νὰ νοηθῇ τὸ κοινόν· β) πράγμα μοι καὶ τί ἐστιν ἐξω νὰ κῆμαι τι μετὰ τινος. Ἠρδ. 5, 84 «οὐ Αἰγινῆται ἔφασαν σοῖσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα». Δημ. 18, 233 «διωμόνυμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα».· c) τί μοι τοῦτο; δηλ. ἐστὶ=quid id ad me attinet? τί μὲ μέλει τοῦτο; Ἄρρ. Ἰππ. 1298 «τί δέ σοι τοῦτο;» Ἄουσ. 514. Θεσμ. 520. Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 228, a «ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;» Ξεν. οἰκ. 18, 5 «ὅπως δέ. . . κῆψουσι. . . τίνοι τοῦτο;» Δημ. 54, 17 «τί ταῦτ' ἐμοί;» Ὁμοίον καὶ τὸ παρ' Ἠσόδ. θεογ. 35 «ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ ἔρην ἢ περὶ πέρην;» Φ. 360 «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» «τί μὲ μέλει δι' ἔρ. καὶ ἀρ. ;» d) τί πλέον ἐστὶν (γίγνεται) ἐμοί; ἢ, οὐδὲν πλέον ἐστὶν (γίγνεται) ἐμοί = τί μὲ ὠφελει; ποῖόν τὸ ἐκ τούτου ὄφελος; οὐδὲν κέρδος ἐκ τούτου ἔχω, δὲν μὲ ὠφελει. Ξεν. Κύρ. 5, 5, 34 «τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι;» Ἄντιφ. 5. 95. Ἰσοκρ. 15, 27 «ὧν οὐδὲν μοι πλέον γίγνεται». Πλ. συμπ. 217, c «οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν» μ. σ. Stall. 222, e «οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ ἔσται». 222, d «μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται». νόμ. 697. d «ἄν τι καὶ ομικρὸν πλέον ἐκάστοτε ἡγῶνται ἔρεσθαι σοῖσι». Σπανιώτερον ποιητ. Σφφ. Ἄντ. 268 «τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν αἰών, λέγει τις».

24. Γενικῶς δὲ τίθεται ἡ δοτικὴ πανταχοῦ, ὅπου ἐκτελεῖται πρῶξις τις πρὸς ὄφελος ἢ βλάβην προσώπου ἢ ὡς προσώπου θεωρουμένου πράγματός, ἐνὶ δὲ λόγῳ παντοῦ ὅπου ἢ ἐνν. τῆς δοτ. παρίσταται οὐσα ἐν οἰαδήποτε σχέσει πρὸς τὸ πρόσωπον, P, 242 «ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια», ὡς Ἠρδ. 8, 72 «ὑπερῆρωθέοντες τῇ Ἑλλάδι κινδουρευούσῃ», τὸ λατ. metuere, timere alicui P, 313 «Ἰπποθῶφ περιβάντα». K, 16 «πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνουσι ἔλκετο χαίτας ὑψὸθ' εἶντι Διὶ». A, 159 «τιμῆν ἀρνύμενοι Μεγαλίῳ». 284 «αὐτὰρ ἐγώ γε λίσσομαι Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον». λ, 553 «Αἶχιν, . . οὐκ ἄρ' ἐμελλες οὐδὲ θανάων λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου» = mihi oblivisci. H, 314 «τοῖσι δὲ βουῖν ἰέρουσεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων . . ὑπερμερεῖ Κροτῶνι», ὁ Ἀγαμ. ἔθυσεν τῷ Διὶ βουῖν καὶ δὴ ὑπὲρ αὐτῶν: Δικάλειν τιγί, Θ, 431 «καῖνος δὲ τὰ ἄ (sua) φρονέων . . Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω» = ὡς δικάζη ὅπως αὐτῷ δόξῃ τὴν μεταξύ τῶν Τρ. καὶ Δαν. ἔριν. Ψ, 574 «ἐς μέσον (ἀμερολήπτως) ἀμφοτέρωσι δικάσατε» = ἀπαγγείλατε ἀμερολήπτως τὸ μεταξύ ἀμφοτέρω δίκαιον. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ π. χ. Ἠρδ. 1, 97. Πλ. Τίμ. 17, d. Ἠρδ. 8, 61 «Εὐρυβιάδην οὐκ εἶων ἐπιψηφίζειν ἄταλι ἀνδρῶν». «molens Eurybiadem duces in suffragia mit-

tere in gratiam viri urbe patria carentis» Valck., *id.* Raehr¹).
Υψηλλεσθαι τιρι = *sententiam ferre pro al., in alicujus gratiam*
 συγχρότερ. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, *id.* Schoemann εἰ; *Ἰσατ.* 1, 38.
Προαιδεσθαι τιρι = *τέθουμί τινα ἐκ προσενεχθείσης εὐεργεσίας Ἡρδ;*
 1, 61. 3, 140. *Φιλοφροεῖσθαι τιρι* *Ξεν.* Κύρ. 3. 1, 8. οἰκ. 4,
 20. Λυκοῦργ. (δ ῥήτ.) παρ' Ἀθην. 476, d. Πλ. νόμ. 935, e
 «πληγαῖ; ἐξείργων τοὺς θυμῶ, ἐτέρῳ κακῶ, φιλοφρονοῦμένους;»
 = *χρηζόμενους indulgentes, ἀντὶ τοῦ συνήθ. τικῆ = ἀσπάζο-*
μαι, δεξιούμαι Σοφ. Αἶ. 688 «τρυτὰ τῆδὲ μοι τὰδε τιμῆτε»
 = *honoris causa mihi tribuite, id.* Lobeck. 716 «ἐξ ἀέλ-
 πτων Αἴξ; μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νει-
 κέων». 1045 «Μενέλκος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν». *Οἰδ.*
 κ. 81 «ὦ τέκνον, ἧ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;» ἡ *δοτ. πορπ.* Τοῦ-
 ναντίον δὲ ἀντιπεριποιητ. παρὰ Θουκ. V, 89 «ἐπειδὴ αἰτιοῖς (τοῖς
 Ἀθηναίοις) οἱ βάρβαροι ἐκ χώρας ἀπῆλθον». *Εὐρ. Μ. 6 «ἀνδρῶν ἀρί-*
στων, οἱ τὸ πάγχρυσον δέρας Πελοία μετήλθον» = ἦλθον πρὸς λήψιν
τοῦ δέρ. ὑπὲρ τοῦ Ηελ., id. Pflugk. *Ἡρόκλ.* 452 ἀπεφύεγον ἐλ-
 πῖς τῶνδὲ μοι σωτηρίας» *id.* *Ξεν. ἐλλ.* 7. 5, 25 «φεύγειν αὐ-
 τοῖς». οἰκ. 2, 14 «ἀποφεύγειν μοι», μ. σ. *Breitenb.* ἀπομν. 2.
 10, 1 «ἂν τί; σοι ἀποδρᾶ». 2, «ἔάν τί; σοι κἀμνη». *Δημ.* 9,
 59 «Φιλιστίνης ἔπραττε Φιλίππων» = *in Philippi gratiam res*
adminitabat ἔνθα καὶ *Bremi.* Ἐνταῦθα ἰδίχ ἀνήκουσιν αἱ
 θρησκευταὶ πρᾶξιαι (ἱεροτελεστῆσι) πρὸς τιμῆν θεοῦ τινοσ' οἷον
 Αἰσχλ. Ἀγ. 564 «θεοῖς λάφυρα ταῦτα. . ἐπασσάλευσαν». Ἀρρ.
 νερ. 271 «ἱερὸν χορὸν ἔπραττε Νύμφαις». Ἀρρ. Αυσ. 1277
 «ἀρχηστᾶμενοι θεοῖσιν». Ἡρδ. 6, 138 «Ἀτρείδαι δρτῆν ἀ-
 γειν». *Ξεν. ἐλλ.* 4. 3, 21 «στεφανοῦσθαι τῷ θεῷ». *Σοφ. Αἶ.*
 970 «θεοῖς τέθνηκεν οὔτος, οὐ κείροισιν». 1128 «θεὸς γὰρ ἐκ-
 σώζει με, τῷδε δ' οὐχ οἰμικί.» = ὡς πρὸς τοῦτον δὲ (ὅσω τὸ ἐπ' αὐτῷ)
 ἀπέθανον. Πλ. Φίλ. 33, a «τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένῳ
 βίον οἶσθ' ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν» = οὐδὲν
 ἀποκωλύμα ἐστίν, ἀντὶ τοῦ συνήθ. τὸν ἐλόμενον, ἔνθα *id.*
Stallb. Οὕτως ἐλλαπτέαν κατ' ἡ μετὰ τοῦ κλίειν (ποιητ. καὶ
 ἰδίχ ἐπικ.) *δοτικῆ κλίθῃ μοι* = ἄκουσόν μου εὐμενῶ; *Ε;* 145.
 6, 262. *Θεόργ.* 4 «σὺ δὲ μοι κλίθι». 13 «εὐχόμενῳ μοι κλίθι». ὕμν.
 Ἀπόλ. 334 «κέλυτε νῦν μοι». Ω, 335 «ἔκλυες ᾧ κ' ἐ-
 θέλησθαι». δ. 767 «θεὰ δὲ οἱ ἔκλυεν ἀρχῆς». Σπανιώτερ. τὸ

1) Ἐπιφηρῖζειν τι=κᾶνω νὰ φηρῖσσαι περὶ τινοσ; ἐπιφηρῖζειν τινα
 = κᾶνω νὰ φηρῖση τις, Πλ. Γοργ. 471, a. 476, a, ἀνθ' οὗ ὁ Θουκ. 1. 87
 «ἐπιφῆρξεν εἰ; τὴν ἐκκλησίαν» = ἔκλυε νὰ φηρ. ἢ ἐκκλησ. Λουκ. Τίμ. 41
 «τῆ ἐκκλησίᾳ», ἔπερ ὁ Ματθ. Θέλαι νὰ ἐξηγήσῃ II §. 402, d) σημ. ἐκ τοῦ ὅτι
 τὸ ἐπιφῆρῖζειν εἶνε = φηρον προσηλυτικῆ, ἐπαγαγεῖν τινα» *id.* λαξ.
 Βασσο6 καὶ Σακελλ.

ἀκούειν τινί. Π. 515 «δύνασαι δὲ σὺ πάντος' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ». 531 «γῆθησέν τε, ὅτι οἱ ὧκ' ἤκουσε . . θεὸς ἐξεαμένω»; (ἀντι ἐξεαμένῳ). (Παρχ Σ:φ. ὅμως Ἥλ. 227 «τίνι γάρ ποτ' ἄν . . πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος» = διότι τίνας ποτὲ λόγον παρκαμυθητικὸν θὰ ἠδυνάμην νὰ παρκαλούσῃ;)' Ἀρφ. βῆτ. 1135 «ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'»; in *hujus gratiam*? Οὕτω τὸ ὦ; τὸ πολὺ ποιητ. *δέχεσθαι τί τινι*=λαμβάνω τι πρὸς χάριν τινός, ἐπειδὴ περιέχεται ἐν αὐτῷ ἡ δευτερεύουσα σημασία. τοῦ προσφιλοῦς, διότι ἡ λήψις τοῦ πράγμ. θεωρεῖται ὡς ἀνακούφισις, τέρψις κτλ. τοῦ προσώπου. Ο. 87 «Θεμίστι δὲ καλλιπαρήφ δέκτο δέπας». Ρ. 207. π. 40 «ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος». Πίνδ. Π. 8, 5 «Πυθιονίκον τιμὴν Ἀριστομένει δέκευ». 4, 23. Σοφ. Ἥλ. 443. Εὐρ. Ἐκ. 535 «δέξαι χοάς μοι». Ἡρόδ. 6, 86, 1 «σὺ δὲ μοι καὶ τὰ χρήματα δέξαι». Αἰτχ. 3, 111 (ἐν ἀμφικτυονικῷ τινὶ ὄρκῳ) «μηδὲ δέξαιτο αὐτοῖς (τοῖς θεοῖς) τὰ ἱερά» μ. σ. Bremi. (Ἐν 121 ὅμως «μηδὲ δέξαιτο αὐτῶν τὰ ἱερά»). Περὶ τοῦ *δέχεσθαι τινός τι* ἴδ. §. 421, 2 ἡ συνήθ. ὅμως σύνταξις. εἶνε *δέχεσθαι τι παρὰ τινος*. Ξεν. πολ. Λακ. 2, 1 «ἐπειδὴν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνώσιν, εὐθύς ἐπ' αὐτοῖς παιδικωγού; θεράποντας ἐφιστάσιν». Κύρ. 1. 4, 12 «τί; οὐκ ἂν ἡμῖν Ἀστυάγει μνησθείη»; = τίς ἤθελεν ἀναφέρειν τὸ πρᾶγμα. εἰς τὸν Ἀστ. ὑπὲρ ἡμῶν; 1. 5, 1 «ἐνταῦθα δὴ πάλιν ὑπέπτησον αὐτῷ οἱ ἥλικες» = ὑπέκλινον αὐτῷ (ἐνώπιόν του). Εὐρ. Ἐλ. 1248 «τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθρηκότι;» τί τάχα ὀφείλω νὰ παράσχω σοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν; «*quo mortuum ornes*» Pflugh. Θουκ. 1, 70 «ἵνα μὴ διασπασθείη αὐτοῖς ἡ τάξις» = πρὸς βλάβην αὐτῶν. Πλ. Λυσ. 208, d («ἡ μήτηρ σε ἐξ ποιεῖν, ὅ,τι ἂν βούλη, ἔν' αὐτῇ μακάριος ᾖς»). Πρωτ. 328, a «εἰ ζητοῖς, τίς ἂν ἡμῖν διδάξει τοὺς τῶν χειροτεχνῶν υἱεῖς; αὐτὴν ταύτην τὴν τέχνην, ἣν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς μεμαθήκασι, . . οὐ βόδιον οἶμαι εἶναι τούτων διδάσκαλον φησὶν». Θεαίτ. 143, d «ἐπιθυμῶ εἰδέναι, τίνας ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι (δηλ. εἰσὶ) γενέσθαι ἐπιεικεῖς;» = τίνας διεγείρουσιν ἐν ἡμῖν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐγένοντο ἱκανοὶ, ἐπιτήδειοι μ. σ. Stallb. Τὸ *κινδυνεύειν τινι* = ὑφίσταμαι ἀγῶνά τινα διὰ τι, ὡς πρὸς τι, καθιστῶ, φέρω τι εἰς κίνδυνον. Ἡρόδ. 7, 209 «κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ». 8, 60 «κινδυνεύσεις ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι». Πολλὰκις *διαφέρει μοι τι* = ἐνδιαφέρει μοι εἰς τι, π. χ. Δημ. 18, 288 «ὧ ἐκείνους σωθῆναι *διεφέρειν*, οὗτος καὶ τῆς ὑπὲρ ἀπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε». 25. Ω; ἐν τῷ ἀριθ. 23, οὕτως καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς περιπτώσεσιν ἡ *δοτική* ἐκληπτέα, εἰ καὶ αὕτη μεταφορᾶζεται ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι διαφόρως ἢ ἡ ἐν ταῖς πρὶν.

a) Ἐν ταῖς φράσεσιν *ἄλιος εἰμί τινι*, ἢ *ἄλιος εἰμί τινός τινι*. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 62 «ἐμοὶ Σωκράτης τοιοῦτος ὧν ἐδόκει τι-

καὶ ἐπεικῆ δοκοῦντα εἶναι». Σοφ. Τρ. 589 «δοκεῖ παρ' ἡμῶν οὐ βεβουλεῦσθαι κκκῶς μ. σ. Schneidew. Tac. hist. 1, 29 «aut perire hodie necesse est, aut, quod aequè apud bonos miserum est, occidere.». Μετὰ τοῦ ὡς, δι' οὐ ἐξαιρεται μᾶλλον, ὅτι ἡ ἐκφραζομένη πράξις ἔχει ἰσχύον καὶ δύναμιν διὰ τὸ βῆθ' ἐν μόνον πρόσωπον· τὸ ὡς χρησιμεύει προσέτι εἰς τὸ νὰ διακρίνη τὴν ὑποκειμενικὴν (θεωρητικὴν) μόνον ἀναφορὰν ἀπὸ τῆς ἀντικειμενικῆς (πραγματικῆς). Σοφ. Ἄντ. 1161 «Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί, ποτε» = ὁ Κρ. ἔπρεπε νὰ ἐγκωμιάζηται τοῦλάχιστον δι' ἐμὲ, κατὰ τὴν ἐμὴν τοῦλάχιστον κρίσιν. Οἰδ. κ. 76 «ἐπέειπερ εἰ γεννητὸς ὡς ἰδόντι πλὴν τοῦ δαίμονος» = εἶσαι βεβ. ἀνὴρ εὐγεν., τοῦλάχιστον δι' ἐκεῖνον, ὅστις οὕτω βλέπει σε, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Πλ. πολ. 389, δ «σφωροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιχὰς μέγιστα (δηλ. ἐστίν), ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἀρχοντας τῶν ἡδονῶν.» = κατὰ τὴν κρίσιν τοῦλάχιστον τῶν πολλῶν· νόμ. 665, b «ἄτοπος γίγνοιτ' ἂν ὡς γε ἐξείρης ἀκούσαρτι Διούσου πρῆστυῶν χορός.» = τοῦλάχιστον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐξαιρῶν ἀκούει. Ὅμοι. παρὰ Ξεν. περὶ πόρ. 5, 2 «καὶ οὗτοί γε ὡς ἐμῆ δόξῃ παρχλόγως σκοποῦσιν», καὶ ἄνευ ὡς· Σοφ. Τρ. 718 «δόξῃ γούν ἐμῆ» (δηλ. ὀλεῖ καὶ τόνδε). (Τὸ παρὰ Πλ. ὅμως σοφ. 234, e «ὡς γούν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρῖται» τὸ ὡς, κατ' ἄλλους ὥστε, ἐξαρτάται ἀπὸ τοῦ ἀπκρεμ. κρῖται» = οἱ λόγοι σου δηλονότι εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς ἐμὲ τόσῳ νέον νὰ κρίνω οὕτω, ἰδ. Stallb., οὕτως Εὐρι. Ἄλκ. 801 «τοῖς γε σεμνοῖς. . . ἀπασίῃ ἐστίν, ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ, οὐ βίος ἀληθῶς δ βίος» = *ita quidem, ut me utare iudice*). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ πρῶγ., ἐν οἷς ἡ διὰ τῆς δοτ. μετὰ τοῦ ὡς συνδεδεμένης ἀναφορὰ πράξεώς τινος περιορίζεται μόνον εἰς πρόσωπόν τι. Σοφ. Οἰδ. κ. 20 «μακρὴν γὰρ ὡς γέρορτι προὔστ' ἄλλης ὁδὸν» = οὐχὶ διὰ πάντα, ἀλλὰ μόνον διὰ γέροντα. Πλ. σοφ. 226, c «ταχεῖν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις» = δι' ἐμὲ δηλ. τὸν ἀγύμναστον, καὶ οὐχὶ διὰ πάντα. Ἐν ὁμοίᾳ σημασ. Πλ. σοφ. 237, c «χαλεπὸν ἦρου καὶ σχεδὸν εἰπεῖν οἶω γε ἐμοὶ παντῶσιν ἄπορον»¹).

c) Ἐπειδὴ ἡ δοτ. δηλοῖ γενικῶς τὸ προσωπικὸν ἀντικείμενον συμμετέχον πράξεώς τινος καὶ μάλιστα οὕτως, ὥστε φαίνεται ἐν αὐτῇ καὶ ὡς ἐνεργοῦν καὶ ὡς ἀτομικῶς ἀντενεργοῦν εἰς τὴν εἰς αὐτὸ ἀπευθυνομένην τοῦ ὑποκειμένου πράξιν, ἡ γλῶσσος ἐκφράζει διὰ τῆς δοτ. τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπ., πολλάκις μὲν ἐπὶ τῶν παθητικῶν, κκνονικῶς δὲ ἐπὶ τῶν εἰς τὸ τὸς καὶ εἶος

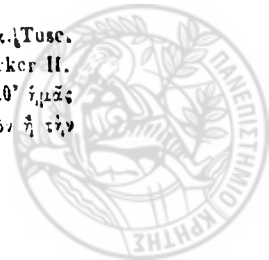
1) *Id. Matthiac II §. 388, a. Foss ἐν τῇ αὐτῇ γῶρ Sauppe εἰς Ξεν. π. πόρ. 5, 2. Passow IV σ. 2630 καὶ III. σ. 667. Σαλλ. 1148—50.*

ρήμ. ἐπιθέτω, τῶν παθητ. σημασ. ἔχόντων. Ἐν τῷ πεζῷ ἡ χρῆσις αὐτῆ εἶνε συνηθεστάτη μὲν ἐπὶ τοῦ παθητ. παρακειμέ-
νου, σπανιωτέρη δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τοῦ παθητ. χρόνων. Σ.,
103 «ἀδάμεν Ἐκτορι δίῳ». Ε., 465 «αὐτὸν εὐχόμενοι ἔλασσε λαὸν
Ἀχαιοῖς». Εὐρ. Ἐκ. 1085 «ὦ τλήμων, ὡς σοι δύσφορ' εἶργα-
σται κακὰ». Ἡρόδ. 6, 123 «ὡς μοι πρότερον δεδῆλωται». **Θουκ.** 1, 51 «καὶ Ἀθηναίων νῆες τοῖς Κερκυραίοις οὐχ ἑωρῶντο»
= δὲν ἐβλέποντο ὑπὸ τῶν Κερ. Ἰσοκρ. 4, 4 «ὥστε τοῖς ἄλλοις
μηδὲν πάποτε δοκεῖ εἰρήσθαι περὶ αὐτῶν». Δημ. 29, 1 «δεῖ
διηγήσασθαι τὰ τούτῳ πεπραγμένα περὶ ἡμῶν». 2, 27 «τί πέ-
πρακται τοῖς ἄλλοις;» Ξεν. ἄν. 1, 1, 9 «ἄλλο στρατεύμα αὐ-
τῷ συνελέγετο» = συνελέγετο δι' αὐτὸν, ὡς 2, 1, 1 «ὡς ἠθροίσθη
Κόρυς τὸ Ἑλληνικόν». Οὕτω πῶς δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ
καὶ ὁ ἐλλείπων ἐνεργητ. παρακειμ. ὡς οἶον ταῦτά μοι *λείλεκται*.
Οὔτω καὶ ἐν τῇ λατιν. ¹⁾ οἶον Tacit. Agr. II «quum A rule-
n o Bustico Paetus Thrasea, Herennio Senecioni Pri-
scus Helvidius laudati essent. Ἡσδ. θεογν. 732 «τοῖς οὐκ
ἐξιτόν ἐστι» = quibus non licet exire. Ἀρφ. Αυσ. 656 «ἄρα
γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;» Σοφ. Φιλ. 33 «στεικτή γε φυλλὰς, ὡς
ἐναρλίζοντί τῳ» = φύλλα καταπεπατημένα, ὡς ὑπὸ τινος ἐπ'
αὐτῶν κατακειμένου. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 25 «τοῖς ἄλλοις ταῦτ'
εὐκτὰ εἶη». Περὶ τῆς *δοτ.* μετὰ τῶν ῥήμ. ἐπιθ. εἰς *τέος* (δ). §. 427.

Σημ. 27. Ἡ συνήθης δήλωσις τοῦ ἐνεργοῦτος προκόπου ἐπὶ τῶν παθητ.
γίνεται διὰ τῆς ὑπὸ μ. γεν. Ἡ ἐκφρασις αὐτῆ εἶνε μὲν ὄντως σαφέστερα,
ἰσχυρῶς τὸ αἴτιον ἀκριβῶς διὰ ταύτης ἐκπράζεται, ἡ δοτικὴ ὁμοῦς εἶνε πολλῶς
σημαντικωτέρα, ἅτε δηλοῦσα τὸ ἐνεργεῖν πρόσωπον καὶ ὡς συμμετόχον τῆς
πράξεως, ἡ καὶ οὐκ ἡ πράξις δι' αὐτό, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτελεῖται π. χ. δάμεν
Ἐκτορι δίῳ, δὲν ἐκφέρεται μόνον οὐκ ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐκτ., ἀλλὰ καὶ
διὰ τὸν Ἐκτ., ὥστε δηλοῦται καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἐκτ. προερχόμενον ἐκ τῆς πρᾶ-
ξεως ἀποτέλεσμα.

d) Συχνὰ τίθεται ἡ *δοτικὴ* τοῦ *α'* καὶ *β'* προσώπ. τῶν προ-
σωπικ. ἀντωνυμιῶν, ἵνα δηλώσῃ οἰκειώσ, προσφιλῶς καὶ κεχαρι-
σμένως τὴν συμμετοχὴν τοῦ λέγοντος ἢ προσφονομένου. Ἡ
τοιαύτη τῆς *δοτ.* χρῆσις εἶνε ἐν ἀπᾶσι καὶ γλώσσ. ²⁾, καὶ
φαίνεται ἐπεριδομένη πάντως καὶ ἰδίχ' ἐπὶ τῆς οἰκειῆς καὶ χε-
ριέσεως γλώσσ. τοῦ λαοῦ. Ξ, 501 «εἰπόμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ
Ἰλιονῆος πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ γοήμεναί» = τὸ, εἶπατε μοι τῷ πα-
τρὶ καὶ μητρ. τοῦ Ἰλ. καὶ θρηνώων, ἀποδίδωτιν ὁ λαλῶν καὶ εἰς

1) Ἰδ. Kühner Lat. Græc. §. 114, 11, d καὶ σημ. τοῦ ἴδιου εἰς Κικ. (Tusc. 2, 1, 2. — 2) Ἰδ. Περὶ μὲν τῆς γερμ. γλώσσ. Grimm IV. σ. 362, Becker II. σ. 188, περὶ δὲ τῆς λατιν. Kühner L. Gr. §. 114, 11, c). Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίως μεταχειρίζεται, ὡς γνωστὸν, τὴν γενικὴν τῶν τοιοῦτ. ἀντωνυμιῶν ἢ τῶν αἰτιατ. τῶν πληθυντ.

ἐαυτὸν (δηλ. μοι) = εἴπατέ μου τ. π. καὶ μ. τ. Ἰλ. διὰ νὰ θρηνηῶσι
 ι. 42 «ὡς μή τις μοι ἀτεμζόμενος κίοι ἴσης» = ἵνα μηδεὶς στερη-
 θεὶς τοῦ αὐτοῦ δυνήθη νὰ μοῦ διαφύγῃ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2 «δρῶν
 δὴ τὸν κόσμον τοῦ πάππου, ἐμβλέπων αὐτῷ, ἔλεγεν (δηλ. Κύρος)
 ὦ μητὲρ, ὡς κλέος μοι ὁ πάππος». 14 «ὦ πῆλ, ἦν μένης προῦμοί,
 πρῶτον μὲν τῆς πρ᾽ ἐμὲ εἰσόδου σοι οὐ Σάκκς ἀρξεί». 15 «ἦν
 δὲ με καταλίπηρ ἐνθάδε, καὶ μάθω ἱππεύειν, ὅταν μὲν ἐν Πέρ-
 σαις ὦ, οἷμά σοι ἐκείνους τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικά ῥαδίως νική-
 σαι», 5. 3. 35 «Γωβρύας δὲ ἡμῖν ἀρχέτω αὐτῶν». Ίερ. 8, 2
 «ἄρξομαι δὲ σοι ἀπὸ τῶν μικροτάτων παραδειγμάτων». Πλ. πολ.
 389, d «τί δέ; σωρροσύνης ἄρχ οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεακαίς;»
 (ἔνθα τὸ ἡμῖν δὲν ἐνοῦται μετὰ τοῦ νεακαίου). Ίδ. Stallb. 391,
 d «μηδὲ ἡμῖν ἐπιχειρῆν πείθειν τοὺς νέους». Θεαίτ. 143, θ
 «ἀκοῦσαι πένυ ἄξιον, οἷα ἡμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχη-
 κα», σοφ. 216, ε τοῦ μὲν ξένου ἡμῖν ἠδῶς ἀν πυνηλοίμην»,
 Ίππ. μεζ. 286, c «πόθεν δέ μοι σύ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οἶσθα,
 ὅποῖα κκλά καὶ αἰσχύρα». Σπικνωτέρ. τίθεται τὸ γ. πρὸς τῆς
 προσωπ. ἀντωνυμίας. Πλ. πολ. 343, a «εἰπέ μοι, ἔφη ὁ Σωκρά-
 τῆς, τί τῆ σοι ἔστι; τί δαί; ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν
 μᾶλλον ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾶν; Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα περιο-
 ρξ καὶ οὐκ ἀπομύττει; δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ
 ποιμένα γιγνώσκεις» «Nimirum datus significat, nutricem
 et ipsam in hujus turpitudinis societatem venire» Stallb. =
 ἐνθ. οὐ δὲν δύννασι νὰ τῆς διακρίνησιν οὔτε πρόβ. οὔτε ποιμ. Οὐ-
 τω πως εὐρίσκειται πολλὰκις τεθειμένη καὶ ἡ ἐγγλυτικῆ δοτ.
 μοι μετὰ κλητικῆν (Ίδ. Ἀπολλ. περὶ ἀντωνυμ. σ. 67, c) 1) Ἄρρ.
 Πλ. 75 «καὶ τὸς καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον, ὦ Πηγάσιόν,)
 μοὶ φησί, γέννηκτον πτερὰν, ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λα-
 βῶν». Εὐρ. Ἄλκ. 312 «οὐ δὲ ὦ τέκνον,) μοι πῶς κορευθήσῃ
 καλῶς;» Τρ. 587 «μόλοις, ὦ πόσις,) μοι». 1081 «ὦ φίλος
 ὦ ποῖ,) μοι, σὺ μὲν φθίμενος ἀλαίεισι ἄθαπτος». Ὅρ. 124.
 Ἰρ. μιν. 626 κτλ. Πλ. Φίλ. 54, b «τοῖόνδε τι λέγω, ὦ Πρώ-
 ταρχέ,) μοι, πότερ. . φῆς;».

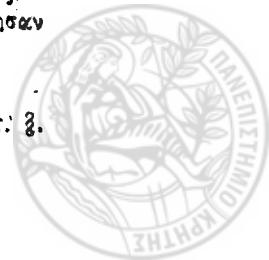
e) Ἡ πρότασις ἀναφέρεται α) εἰς μετοχικῆν δοτικῆν τῶν
 ῥημ. τοῦ πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι καὶ τῶν ὁμ. πρὸς δὴλωσιν τοπικῶν
 προσδ., ἢ β) εἰς μετοχικῆν δοτ. τῶν ῥημ. τοῦ σκοπεῖν, κρίνειν,
 ἐκτιμᾶν καὶ τῶν ὁμ. Ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιπτώσεσι ταύταις
 ἐμφαίνεται, ὅτι ἡ ἔνοια τῆς προτάσεως ἔχει κῆρος ἀπέναντι τῆς
 προσωπικῆς ταύτης δοτ., ὡς πρὸς τὴν προσωπ. δηλ. ταύτ. δοτ.
 α) Ἠρδ. 6, 33 «ἀπὸ Ἰωνίης ἀπαλλασσόμενος ὁ ναυτικὸς στρα-
 τὴς τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλέοντι τοῦ Ἑλλησπόντου αἴρεε πάντα»
 μ. σ. Wesseling. 1, 51 «ὁ μὲν γρύσσας (κορητῆρ) ἐκέετο ἐπὶ

1) Ίδ. Stallb. εἰς Πλ. Φίλ. 6. 54. b

δεξιά εἰσόντι ἐς τὸν νηὸν» μ. σ. Baehr. 181 «μεσοῦντι δὲ κούτης ἀναβλάσιός ἐστι καταγωγή». 2, 11 «μῆκος πλόου ἀρξαμένῳ ἐκ μυχοῦ διεκπλώσκι ἐς τὴν εὐρέην θάλασσαν ἡμέρασι ἀναισιμούνται τεσσαράκοντα εἰρεσίῃ χρωμένῳ». 29 «ἀπὸ Ἐλεφαντίνης πόλιος ἀνω ἰόντι ἀναντές ἐστι χωρίον». 3, 90. 4, 25 ὑπερβάντι. Θουκ. 1, 24 «Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ εὐπλείοντι τὸν Ἴόνιον κόλπον». 2, 96 «ἔπειτα (ἀνίστησι) τοῦ ὑπερβάντι Ἀἴμον Γέτας (κατωκημένους)». Ξεν. Κύρ. 8. 6, 20 «ἀλέγεται (Κύρος) καταστρέφασθαι πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα Συρίαν ἐκβάντι οἰκεῖ μέχρι Ἐρυθρᾶς θαλάσσης». ἀν. 3. 2, 22 «οἱ ποταμοὶ προϊοῦσι πρὸς τὰς πηγὰς διχῶταί γίνονται». 6, 4, 1 εὐπλείοντι. ἰδ. Liv. 36, 26 «*sita Anticyra est in Locride laeva parte sinum Corinthiacum in trāntibus*». 1) 6) Ἡρόδ. 1, 14 «ἀληθεία δὲ λόγῳ χρωμένῳ οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶν ὁ θησαυρός». Tacit. Germ. 6 «*in universum a est i man ti* (apud Germanos) *plus penes peditem roboris (est)*». Ἡρόδ. 7, 143 «ἐς τοὺς πολεμίους τῷ θεῷ εἰρηθεῖαι τὸ χρηστήριον *συλλαμβάνοντι* κατὰ τὸ ἔρθῶν, ἀλλ' οὐκ ἐς Ἀθηναίους» = *recte intelligenti (si quis recte intelligat)*; Πλάτ. πολ. 589, c «πρὸς ἡδονὴν σκοπούμενῳ ὁ ἐπικινεῖται τοῦ δικαίου ἀληθεύει». Θουκ. 1. 10 «πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναυεὶς τὸ μέσον σκοποῦντι οὐ πολλοὶ φκίνονται ἐλθόντες». 2, 49 «τὸ μὲν ἔξωθεν ἀπτομέτῳ σώμα οὐκ ἄγνυ θερμὸν ἦν» = *tangenti (si quis id tangebāt)* ἰδ. Popp. 51 «τὴ νόσημα πολλὰ καὶ ἄλλα *παραλιπόντι* ἀτοπίαις . . τοιοῦτον ἦν». Οὕτω *συνελόντι* = ἐνί, ὅστις τὸ πρᾶγμα συγκεφαλαιώσῃ, ἂν τις τὸ πρᾶγμα περιλάβῃ ἐν ὀλίγοις. Δημ. 4, 7. Ἰσαϊ. 4, 22, συνήθ., ὡς *συνελόντι εἰπεῖν* = *ut rem paucis complectar*, Ξεν. ἀν. 3. 1, 38. ἀπομν. 3. 8, 10. ἐλλ. 7. 5, 6. Ἐν ὁμοίᾳ δὲ σημῶσι καὶ τὸ *συντεμνόντι*, Ἀναξίλας παρ' Ἀθην. 558, e.

f) Οὕτω πως τίθεται καὶ ἡ μετὰ μετοχῆς *συναπτομένη δοτ.*, ἵνα δηλώσῃ πρόσωπόν τι (σπανί. πρᾶγμα) εὐρισκόμενον ἐν οἰκιδήποτέ τινι καταστάσει, τὸ δι' 8, περὶ οὗ ὑπάρχει ἡ πράξις τῆς προτάσεως; ἰδίχ δὲ συχνὰ ἐκφέρονται οὕτως οἱ χρονικοὶ τῆς προτάσεως *προσδιορισμοί*. Ἡ χρῆσις αὕτη εἶνε πρὸ πάντων ἰδίχα τῆς ἀρχῆς καὶ νεοιωνικ. γλώσσης, οὐχὶ ὅμως ξένη καὶ τῆς ἀττικῆς. Β. 781 «γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε *Ἰὺ* ὡς *τερπικεράνῳ χρωμένῳ*» = ἡ γῆ κατεναντίον ἀνεστέναχεν, ὡς τῷ Διὶ ὀργιζομένῳ (ὡσεὶ ὁ Ζεὺς ὀργίζετο). 295 «*ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός ἐνθάδε μιμνόντεσσι*». Ω. 413. τ, 192. Ἡρόδ. 6, 21 «Ἀθηναῖοι δὴλον ἐποίησαν

1) ἴδ. Stalib. εἰς Πλ. Φίλ. 13. 54, b.—2) ἴδ. Kuhnerts Lat. Gr. 3. 114, 11, a).

ὑπερχυθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἀλώσει· τῇ τε ἄλλη πολλοῦ καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φρηνίγῳ δρχμα Μιλήτου ἄλωσιν καὶ διδάξαντι ἐς δάκρυά τε ἔπεσε τὸ θέητρον καὶ ἐζημίωσεν αὐτόν». 27 «παισι γράμμακα διδασκαμένοισι ἐνέπεσε ἡ στέρχη». 9, 10 *θυομένη* δὲ οὐ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ ὁ ἥλιος ἀμυρωθήη». 1, 84 «ἐπειδὴ τεσσαρεσκαίδεκάτη ἐγένετο ἡμέρη *πολιορκεομένη* Κροίσῳ». Θουκ. 3, 29 «ἡμέρη μάλιστα ἦσαν τῇ *Μιτιλήρῃ* ἐαλωκυῖα ἑπτὰ, ὅτ' ἐς τὸ Ἐμβάτων οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέπλευσαν». 4, 56 «τοῖς Ἀθηναίοις τότε τὴν περὶ θαλασσίαν ἡροῦσι τὰ μὲν πολλὰ ἡθούχασεν (οἱ Λακεδαιμόνιοι)». 120 ἀποστάσι δ' αὐτοῖς ὁ Βρκεσίδης διέπλευσε νυκτὸς ἐς τὴν Σκιώνην». 8, 24 «εἰρηγομένοις αὐτοῖς τῆς θλακίσης . . ἐνεχείρησάν τινες πρὸς Ἀθηναίους ἀγγεῖν τὴν πόλιν». Ξεν. ἑλλ. 2, 1, 27 «ἦν ἡμέρη πέμπτη *επιπλέονσι* τοῖς Ἀθηναίοις». ἀν. 6, 1, 10 «Ξενοφῶντι διὰ τῆς μεσογαίης *πορευομένη* οἱ ἵππεῖς προκαταθέοντες ἐντυγχάνουσι πρῶτον ταῖς». Ἀγ. 1, 2 «ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται. ὅσοτος δ' ἄφ' Ἡρακλέους ἐγένετο (δηλ. Ἀγησίλαος)» = »quum majores enumerantur, una commemoratur quotus ab Hercule fuerit». Breitenb. Θουκ. 1, 30 «Κορίνθιοι περιῶντι τῷ θέρει . . ἐστρατοπεδεύοντο» = κατὰ τὴ τέλος τοῦ θέρ., μὲ τὸ τέλος τοῦ θέρ. Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 25 «περιῶντι τῷ ἐνιαυτῷ φαίνουσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρουρὰν ἐπὶ τὴν Ἥλιον». Πλ. Πρωτ. 321, c «ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεύς». Σοφ. Φιλ. 354 «ἦν δ' ἡμυρ ἤδη δεῦτερον *πλέοντι* μοι». Θεόκρ. 13, 29 «Ἐλλάσποντον ἴκοντο *τότῳ* τρίτον *ἄμυρ* ἀέντι». Ἀντι τῆς μετοχῆς κεῖται ἐνίοτε δευτερεύουσά τις πρὸτ. Φ, 155 «ἦδε δὲ μοι νῦν ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθκ». ω, 309. Ἰσακ. 6, 14. Σπανίως δὲ κεῖται μόνη ἢ προσωπ. δοτ. Ἡρδ. 2, 145 «*Ηρακλί* μὲν δὴ ὅσα αὐτοὶ Αἰγύπτιοι φασὶ εἶναι ἕτεα ἐς Ἀμυριν βρασιλέκ, δεδήλωτάκι μοι πρόσθε» κτλ. = *Herculi quot fuerint anni, i. e. quot anni exacti sint, ex quo Hercule fuit*. Θουκ. 1, 13 «ἔτη ταῖτη τῇ *ναυμαχίᾳ* ἐζήκοντα καὶ δικοσίκα ἔστι μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦδε τοῦ πολέμου» ¹⁾).

g) Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ χρῆσις τῆς προσωπ. δοτ. συναπτομένης μετὰ μετοχῆς τῶν ῥημ., τῶν ἐχόντων ἰδίᾳ τὴν ἔννοιαν τῆς βουλήσεως, ἐφέσεως καὶ ἐπιθυμίας· οἷον *βουλομένη, ἐθέλοντι* ποιητ., *ἠδομένη, ἀσμένη, ἐλπομένη*, συνδεδεμένων μετὰ ῥημ., συχνότατα ὅμως τῶν εἶναι καὶ γίγνεσθαι. Η, 7, «ὡς ἄρα τῶ Τρώεσσι *ἐλλδομένοι*σι φανήτην». Ξ, 108 «ἔμοι δὲ κεν *ἀσμένη* εἶη». γ, 228 «οὐκ ἂν ἔμοιγε *ἐλπομένη* τὰ γένοιτο». φ, 209 «γιγνώσκω δ', ὡς σφῶν *ἐλλδομένοι*σιν ἰκάνω οἴοισι δμῶν».

1) Ἰδ. Matthiae II. 2, 388, c. Bernhardy σ. 82. Schmalfeld Synt. des Gr. Verbs σ. 421. Foss comment. Allenb. 1837 σ. 43.

Αἴσχλ. Πρ. 23 «ἀσμέτω δέ σοι ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκούψει φάος». Σοφ. Τρ. 18 «χρόνω δ' ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμέτη δέ μοι ὁ κλεινός ἤλαθε Ζηνός Ἀλκμήνης τε πατῆρ». Οἰδ. τ. 1356 «θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν». Ἡρδ. Θ, 46 «ἡδομένοισιν ἡμῖν οἱ λόγοι γυγόναντι». Θουκ. 2, 3 «τῷ πλήθει τῶν Πλατταίων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀρίστασθαι». 7, 35. 6, 46 «τῷ Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ περὶ τῶν Ἐγασταίων». 2, 60 «καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται». 4, 28 «ἀσμέτοις δ' ὄμωσ ἐγένετο (τοῦτο) τοῖς σώφροσι». 4, 80. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21 «ὄτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη». Δημ. 18, 11 «ἂν βουλομένοις ἀκούειν ἢ τουτοισί, μνησθήσομαι». Μετοχή δὲ μόνη Σοφ. Οἰδ. κ. 1505 «ποθοῦντι προῦφάνης». Εὐρ. Φιλ. 1046 «χρόνω δ' ἔβη . . Οἰδίπους ὁ τλάμων Θηβείων τάνδε γὰρ τότ' ἀσμέτοις» μ. σ. Porson (1061) καὶ Klotz. Ἄρρ. Πλ. 582. "Ἄνευ τοῦ ἐστί' Πλ. πολ. 358, d «ἀλλ' ὄρα, εἴ σοι βουλομένη (δηλ. ἐστίν), ἀ λέγω». Προσέτι δὲ Θουκ. 5, 111 «τούτων μὲν καὶ πεπειγαμένοις ἂν τι γένοιτο καὶ ὑμῖν καὶ οὐκ ἀνεπιστήμοσιν». μ. σ. Popp. Ξένη κυρίως εἶνε τῇ λατιν. γλώσσ. ἡ χρῆσις αὕτη, ὡς μεταχειριζομένη τὴν παθ. μετοχ. ὅσον haec res mihi est optata, ἐνίστε ὄμωσ μετενεχθεῖσα ἐκ τῆς ἑλλην. ἀπαντᾷ καὶ ἐν τούτῃ ὅσον Sall. Jug. 100, 4 «uti militibus exaequatus cum imperatore labos volentibus esset.» Tac. Agr. 18. quibus bellum volentibus erat.» Macrob. Saturn. 6, 1 καὶ 6. 7, 13 «volentibus vobis erit». 7, 7 «si tibi volenti erit»¹⁾.

Σημ. 28. Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν συνθετιμένων μετὰ προθέσεως δοτικῇ συνταξομένη; ἡ δοτικὴ φαίνεται μὲν πολλάκις κειμένη ἔνεκεν τῆς προθέσ., πράγματι ὄμωσ κείται χάριν τῆς ἐνοίας, ἦν τὸ σύνθετον ἐκφέρει, ὡς τοῦτο εἴδομεν καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις συνθέτοις: ὅσον συμμιγνύνασι, συμμαχεῖν ἐνταῖνασι, τὸ λατ. inesse alicui, παρταῖνασι, τὸ λατ. adesse alicui, ὑπεινασι, τὸ λατ. subesse alicui κ.τ.λ.

§. 424. Δοτικὴ μετὰ οὐσιαστικῶν.

1. Ὡς ἐν §. 422 εἴδομεν, ἡ δοτικὴ δὲν ἀναφέρεται, ὡς ἡ αἰτιατ. καὶ γενικῆ, εἰς ἐν μόνον μέλος τῆς προτάσ., ἀλλ' εἰς ἀπανταν τὴν οὐσίαν αὐτῆς (τὴν πρότασιν) ἀπαντῶσιν ὄμωσ ἀληθῶσ πρῶγ., ἐν οἷς ἡ δοτ. ἀναφέρεται μερικῶσ καὶ εἰς ἐν ἕκαστον οὐσιαστικόν. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ὄμωσ συντάξει κείται τυχού τι, παρὰ τὸν κανόνα καὶ ἀντικανονικόν²⁾. Συχνότατα συμβαίνει τοῦτο ἐν τοῖς ῥηματικοῖς οὐσιαστικοῖς, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε ἡ ἡπιωτά-

1) 18. Matthiae ἐν τῷ ῥηθ. γωρ. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 358, d. Maetzner εἰς Ἄντιπ. 6, 8. Kritiz εἰς Sall. Jug. 84. 3. Kuhner L. Gr. §. 114, 11. b). — 2) 16. Bumpel Kasuslehre σ. 299.

τη, ἐξήγηται δὲ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἕλλην διὰ τῆς ζωηρᾶς αὐτοῦ ἀντιλήψεως ἀποδίδωσιν εἰς τὰ οὐσιαστικά τὴν δύναμιν τοῦ ἐξ ὧν παρῶνται ῥήματός. Πλ. σοφ. 252, d «πάντα ἀλλήλοις ἐώμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας». 257, a «ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἡ τῶν γενῶν φύσις». 260, c. πολ. 464, a. 466, c. 445, b «ἐπατάσασιν μέρους τινὸς τῷ ὄλῳ τῆς ψυχῆς». 493, d «ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην δημιουργίην ἢ πόλει διακορίαν» (δικονοεῖν τινί τι). νόμ. 633, c. Δημ. 18, 309 «τοῖς ἀποδειχθεῖσιν ἐχθροῖς ἐναντιώματα». Θουκ. 4, 23 «ἐπιδρομῇ τῷ τειχίσματι» (ἐπιτρέγειν τινί). Δημ. 4, 21 «στρατεύεσθαι» ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις» (διχδέχεσθαι τινί) Πλ. πολ. 401, d «εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα». Φαίδ. 109, a «ὁμοιότης ἐκὺτῶ». Φαίδρ. 253, c «εἰς ὁμοιότητα τῷ θεῷ ἄγειν». Σοφ. Τρ. 668 «τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων» τῶν ὑπὸ σοῦ Ἡρ. δωρηθέντων. Ἄρρ. νεφ. 305 χορ. «οὐρανοῖς τε θεοῖς δωρήματα». Θουκ. 5, 35 «τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν». Αἰσχλ. Πρ. 615 «πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ. ὄρθ; Προμηθέα»=δόνατα Πλ. νόμ. 860, e «τί συμβουλεύεις ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας τῇ τῶν Ἑλλήνων πόλει;» Πλ. ἀπολ. 30, d «τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν» (ἐν Φιληθ. ὄρω; 16, c «θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις») Εὐθύφρ. 15, a «τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς». συμ.π. 182, d «ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι παρὰ πάντων θαυμαστή». Φίλ. 13, d «ὕπηρετικὴ τις ἀνεῖη θεοῖς;»=ἔμπρὲς τις, ὥφειλε νὰ δώσῃ τοῖς θεοῖς ἐπιστήμην πρὸς ὑπηρεσίαν. Εὐθύφρ. 13, d. Οὕτως ὑπηρεσία σὺν δοτ. ἀπολ. 30, a Εὐθύφρ. 14, d. Φαίδ. 88, b «εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προσηρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι», ἔνθα προσεκτέον εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῆς συντάξ. Ξεν. ἀν. 5. 6, 29 «ἔλεξε δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνονται τις δόλος καὶ ἐπιβουλή ἐμοί.» Θουκ. 1, 73 «ἡ πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τοῖς ὑμετέροις ξυμμάχοις ἐγένετο». 6, 18 «ἡ Νικίου διάστασις τοῖς νεοῖς ἐς τοὺς πρεσβυτέρους» συνῆπτουμένως=discidium cum junioribus et inclinatio in seniores (διαστήναι τινί). Αἰσχλ. ἐπτ. 892 «διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις» δηλ. ἔστι=οἱ φίλοι δὲν εἶνε ἐλεύθεροι μομφῆς ἀπὸ τοῦ διαλλακτῆρος». Πλ. Θεσίτ. 168, c «τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν» οὕτω πάντοτε παρὰ Πλ. ¹⁾ Ἡρδ. 7, 169 «ἐπιμύμφεσθε, ὅσα ἡμῖν ἐκ τῶν Μενέλῳ τιμωρημάτων Μίνω; ἔπεμψε μηνίων δακρύματα μ. σ. Baehr. Λυκοῦργ. 63 «τῶν συνηγόρων αὐτῶ» μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 41, «ὁ δὲ τάυτης τῆς πίστεως αὐτῶ συνεργὸς καὶ συναγωνιστής». Θουκ. 6, 76 «οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίας οὔτε οὔτοι (οἱ Ἀθηναῖοι) τῶν Ἑλλήνων, οὔθ' οἱ Ἕλληνας τῆς ἐκὺτῶν τῷ Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ οἱ μὲν (Ἀθηναῖοι) σφίσι,

1) ¹⁾ Id. Schneider εἰς Πλ. πολ. 406, d.

ἄλλὰ μὴ ἐκείνω καταδουλώσεως»=περὶ τοῦ τοῦς Ἑλλ. σφίσι, ἄλλὰ μὴ ἐκείνω καταδουλωθῆναι¹⁾.

2. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ χρῆσις τῆς δοτ. καὶ ἐπὶ οὐσιαστικῶν παρηγημένων ἐξ ἐπιθέτ. σὺν δοτ. συντασσομένων, ἐπειδὴ ἐπίθετον μετὰ τοῦ συνδετικοῦ εἶναι συνδεδεμένον νομιστέον ἴσον ῥήματι. γ, 49 *δημηλική* ἔμοι αὐτῶ». Θεουκ. 5, 5 «ἐχρημάτισε περὶ *φιλλας* τοῖς Ἀθηναίοις». Πλ. Γοργ. 513. b «εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς *φιλλαν* τῶ Ἀθηναίων δῆμῳ». Ξεν. Ἱερ. 6, 3 «εὔροιαρ ἔμοι». μ. σ. Breitenb.

3. Τραχυτέρα ὄμως εἶνε ἡ χρῆσις τῆς δοτ. ἐπὶ οὐσιαστικ. παρηγομένων ἀπὸ ῥημ. μὴ μετὰ δοτ. συντασσομένων. Προήλθε δὲ τοῦτο ἀναμφιῤῥήστως ἔκ τινος συντομίας τῆς προτάσεως. Γράφων δηλ. δ Λυσίας 19, 22 «προσδεῖν ἔφη (δηλ. τοῦ ἀργυρίου) πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς;» πρῶστατο αὐτῶ ἐν νῶ μετοχῇ ἢ ῥηματικ. ἐπίθετον π. χ. *δοτίον*. Ἰδ. Πλ. νόμ. 847, b. πολ. 607, a *ἄνθους* θεοῖς καὶ *ἐγκώμια* τοῖς ἀγαθοῖς; . . παραδεκτέον εἰς πόλιν»=ἕμους θεοῖς καὶ ἐγκ. τοῖς ἀγ. πεποιημένα, δηλ. προωρισμένα διὰ θε. κτλ. συμπ. 194, d. Εὐρ. Ἱφ. τ. 388 «τὰ Γαντάλου θεοῖσιν (δηλ. δοθέντα) *εστιάματα* ἀπιστα κρίνω». Εὐρ. Φοίν. 17 «ὦ Θήβαισιν εὐίπποις *ἀναξ* (ῶν)» μ. σ. Klotz. Ὀρ. 363 ἀεὶ δὲ κυμάτων δ ναυτίλοισι *μάντις* (ῶν) ἐξήγγειλέ μοι». Ἐκ. 1267. οὐτω καὶ Αἰσχλ. ἐπτ. 986 Ἰσμ. «ἰὼ ἰὼ κακῶν». Ἄντ. «δώμασι καὶ χθονί». Ἰσμ. «πρὸ πάντων δ' ἔμοι» (όντα). Πρ. 981 χορ. «τί τόδε λέγεις σεσωσμένον; » Ξέρξ. «θησαυρὸν βελεέσσειν»,= *receptaculum sagittis*, ὡς ἐν τῇ γαλλικῇ π.χ. *le pot au vin*, καὶ τὰ παρόμ.

4. Εὐρίσκεται δὲ προσέτι καὶ ἡ σύνταξις οὐσιαστικοῦ, ἰδίχ δὲ ῥηματικοῦ, ἐν σημασίχ ὡς τὸ πολὺ παθητικῆ, μετὰ δοτ. *καλουμένης ὀργανικῆς*. Σοφ. Οἰδ. κ. 1027 «τὰ γὰρ δόλω τῶ μὴ δικίω *κτῆματ'* (=κεκτημένα) οὐχὶ σώζεται». Πλ. πολ. 397, a «ἔσται τούτου λέξις ἅπαντα διὰ *μιμήσεως* φωναῖς τε καὶ *σχήμασιν*»= *imitatione per voces et gestus facta*. νόμ. 631, c «ἰσχύς εἰς τε δρόμον καὶ εἰς τὰς ἄλλας πάσας *κιρήσεις* τῶ σώματι». μ. σ. Ast καὶ Stallb 633, b «ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς *χερσὶν μάχαις*». 717, a «ἡ τοῖς βέλεσιν *ἐφραεις*». 813, d «τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα τοῖς σώμασι *διαπονήματα*». 898, b «οὐκ ἂν ποτε φανεῖμεν φαῦλοι *δημιουργοὶ* λόγῳ κελῶν εἰκόνων» πολιτικ. 280, d «τὰς κλοπὰς καὶ τὰς βίχ *πράξεις*». Κρατ. 433, b «μὴ δμολόγει *δήλωμα* συλλεβαῖς καὶ γράμμυσι *πρῆγματος* ὄνομα εἶναι». Πίνδ.

1) Ἰδ. Matthiae §. 390. Hdrf. εἰς Πλ. σοφ. 260, c. Stallb εἰς Πλ. πολ. 493, d. νόμ. 633, c. Schneider εἰς Πλ. πολ. 607, a. Haage progr. Lueub. 1836 σ. 8.

Ἰσ. 2, 13 «οὐκ ἀγνώστ' αἰεὶδω Ἰσραὴλ ἵπποισι *rikan*». 3, 16 «ὥστε μὲν Κλεωνύμου δόξαν παλαιῶν ἄρμασιν».

Σημ. 1. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἢ μετὰ δοτ. σύνταξις τοῦ οὐσιαστικοῦ εἶνε μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἠδέονατο βεβαίως νὰ τεθῆ ἐν ταύταις καὶ ἡ γενική, καὶ νὰ ἦνε ἀδιάφορον διὰ τὸ ὄλικόν περιεχόμενον τῆς; προτάσ., ἂν κῆται δοτ. ἢ γεν., ἢ γλωσσικῆ ὁμοῦ ἀνάληψις εἶνε πάντως διάφορος. Ἡ γεν. δηλοῖ ἀπλῶς τὸν ἀκριβέστ. προσδ. οὐσιαστικοῦ ἐν τῇ προτάσει κειμένου, ἢ δὲ δοτ. ἀναφέρει τὸ ἀντικείμεν. εἰς ἅπασαν τὴν πρῶτ., ἀντιτίθειν αὐτὸ πρὸς αὐτὴν καὶ ἐκφράζει τὴν ἀναφορὰν ζωηρότερον καὶ ἐνεργητικώτερον, τοῦ ἀντικειμένου ἐξαπομένου ὡς προσωπικῶς μᾶλλον τῆς πράξεως συμμετέχοντος. Διακρίνομεν δ' ἐνταῦθα τὰς ἐπομένους περιπτώσεις:

α) Ὅτε ἐπιθετο συνδέεται μετ' οὐσιαστικοῦ καὶ ἡ δοτική ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιθ., διότι τὸ ἐπιθ. μετὰ τῆς; δοτ. ἀναλύεται εἰς πρότασιν. Αἰσχλ. χορηφ. 233 «ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς»=ὦ μέλ., φίλτ. ὄν δώμ. κατ. Σοφ. Πλ. 1066 «ὦ χθονία βροτοῖσι Φάμα»=ὦ Φήμη, ἥτις ὑπάρχεις εἰς τοὺς θνητούς; μέχρι καὶ ἐν τῷ ᾤδῃ. Εὐρ. Φιλ. 88 «ὦ κλεινὸν οἴκοις 1), Ἄντιγόνη, θάλας πατρί.»=ὦ θάλ. ὅπερ φέρεται δόξαν τῷ πατρί, διὸ καὶ πάση τῇ οἰκίᾳ. Πλ. πολ. 431, b «ἀπόβλεπε πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν»=εἰς τὴν νέαν εἰς ἡμᾶς πόλιν, εἰς τὴν πόλ., ἣν νεωστὶ ἐκτίσαμεν. Θεαίτ. 210, b «ταῦτα ἅπαντα ἢ μαιευτικὴ ἡμῖν τέχνη ἀνεμιατὰ φησι γεγενῆσθαι»=ἡ τέχνη, ἥτις εἰς ἡμᾶς. εἶνε τέχνη μαιευτ.

β) Ἐν τοῖς ἐπομένοις χωρίοις ἢ δοτ. δὲν ἀναφέρειται εἰς τὸ ἐν αὐτοῖς κείμενον οὐσιαστ., ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον τὴν πρότασιν. Ε, 546 «ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέσσ' ἄνδρασιν ἄνακτα· ἀνθ' οὗ ἠδύνατο νὰ τεθῆ καὶ, ὥστε πολ. ἀνδ. ἄνακτα εἶναι N. 450 «ὅ; πρῶτον Μίνωα τέκα Κρήτη ἐπίουρον». Ἡοδ. θεογ. 326. K, 341 «οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἐρχεται ἀνὴρ, οὐκ οἶδ' ἢ νῆσσι ἐπίσκοπος ἡμετέροισιν ἢ τινα συλῆσων». Δ, 24 «Ἡρῆ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος γόλον». Θουκ. 1, 5 «οἱ Ἕλληνας ἐτράποντο πρὸς ληστείαν. . κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα καὶ τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς». 3, 24 «ἐσπίνδοντο ἀναίρεισιν τοῖς νεκροῖς»=διὰ τοὺς νεκρ. 4, 6 «ἐσπίνζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς» μ. σ. Ρορρ. 8, 57 «ἦν ἀπορώσι πολλὰς; ναυαί τῆς; τροφῆς». 8, 53 «εἴ τινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας τῆ πόλει». 5, 46 «εἰ μὴ τὴν ξυμμαχίαν ἀνήσουςι Βοιωτοῖς»=πρὸς βλαβ. τῶν Β. (ἐνφ ὀλίγω πρῶτ. «τὴν Βοιωτῶν ξυμμαχίαν ἀνεῖναι» Βοιωτογ. societatem). Δημ. 1, 22 «εἰς στενὸν κομιδῆ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένους αὐτῷ καταστήσεται». Πλ. Φαίδ 62, b τότε γέ μοι δοκεῖ εἶ λέγεσθαι τὸ ἡμᾶς; τοῦ; ἀνθρώπου; ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι· οἷ; ἡμεῖς; οἱ ἄνθρ. θι ἡμεῖθ εἰς τοὺς θεοῦ; ἐν τῶν κτημάτων των (τοὺναντίον δὲ ἐκεῖ ἐν δ' εὐλόγως ἔχει τὸ ἡμᾶς; ἐκ εἰ νοῦ(τοῦ θεοῦ) κτήματα εἶναι»=οἷ; ἡμεῖς; θὰ ἡμεῖθ κτήματα τῆς; θεότητος). Ἰππ. ἑλλάς. 363, b «τοῦ σοῦ πατρὸς ἤκουον, οἷ; ἢ Ἠλιάς; κάλλιον εἶη ποίημα τῷ Ὀμήρῳ ἢ ἢ Ὀδύσεια»=οἷ; ἢ Ἠλ. θὰ ἦτο τῷ Ὀμήρ., διὰ τ. Ὀμ., ὡ; ποίημα καλλίτερον., τὸ δὲ ποίημα τοῦ Ὀμήρ. ἐκφράζει, οἷ; ἢ Ἠλ. θὰ ἦτο ποίη. τοῦ Ὀμ., ἄνευ ἄλλης; στενῆς; πρὸς τὸν Ὀμ. ἀναφορᾶς. Σοφ. Λύ. 717 «Ἄλλας μεταναγνώσθη θυμῶν τ' Ἀρτεμίδας μεγάλων τε νεκίων». Ἠλ. 764 «τὸ πᾶν δὴ δεσπόταται τοῖς πάλοι. . ἐκθάρται γένος».

1) Ὁ Matth. 2. 389, 3 ἐξηγεῖ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ οἴκοις διὰ τοῦ ἐν οἴκοις, ἴδ. Haage ἐν τῷ αὐτῷ χωρ., ὅστις ἀτόπως πάλιν ὑπάγει ἐνταῦθα τὸ τοῦ Σοφ. Ἠλ. 193 «οἰκτρὰ μὲν νόστοις», ἐνθα τὸ ἐν ἐκ τῶν ἐπομένων νοητέον.

τίθεται πρὸς δῆλωσιν σχέσεων, αἵτινες ἐν μὲν τῇ λατιν. ἐκφέρονται διὰ τῆς ἀφαιρετ., ἐν δὲ τῇ σανσκρ. διὰ τῆς ὀργανικῆς, ἀφαιρετ. καὶ τοπικῆς δοτ. ¹⁾ Ὅτι ὁμῶς ἡ αὐτὴ ἐποπτεῖα (τὸ παρατηρητικὸν) συμβαίνει ἐπὶ τῆς δοτ. τοῦ πράγματος, τόπου καὶ χρόνου, οἷα καὶ ἐπὶ τῆς δοτ. προσωπικῆς, εἰδόμεν ἐν §. 422. Ἡ διαφορὰ κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐπὶ τῆς προσωπ. δοτ. ἡ σημ. τῆς δοτικῆς ἐξαιρέται σαφέστερον καὶ ἀντιλαμβάνεται ζωηρότερον ἢ ἐπὶ τῆς πραγματικῆς, τοπικῆς καὶ χρονικῆς. Τόσῳ αὐτῇ ὅσῳ καὶ ἐκείνη ἀναφέρονται εἰς ὀλόκληρον τὴν πρότασιν, ἀμρότερον ἐκράζουσι συμμετοχὴν ἐν τῇ πράξει τῆς πράξιας, πλὴν ἐκείνη μὲν ἐκφέρει ζωηράν τινα πρὸς τὴν πρότασιν. ἀναφοράν, αὐτὴ δὲ δηλοῖ μόνον ἀκριβέστερον ταύτης προσδιορισ. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, διὰ τί ἐν τισὶ γλώσσαις ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς δοτικῆς ἰδιαιτέροι διὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν τύποι.

2. Τὴν τοῦ πράγμ. δοτ. καλοῦσι καὶ δοτ. ὀργανικὴν, καθ' ὅσον αὐτὴ δηλοῖ ἀπλῶς πρᾶγμα, μέσον, ὄργανον. Σχέσεις, πρὸς δῆλωσιν τῶν ὁποίων ἐν μὲν τῇ ἑλλην. τίθεται ἡ τοῦ πράγμ. δοτ., ἐν δὲ τῇ λατιν. ἡ ἀφαιρετ., εἰσὶν αἱ ἐπόμεναι.

3. a) Τὸ μέσον καὶ ὄργανον (διὰ τίνας; μετὰ τίνας;). Β, 199 «τὸν ἀκηπιρῶ ἐλάσασκε». Μ, 207 «πέτετο προῖτης ἀνεμοιο» πολλὰκις οὔτω. (Ἐν Π, ὅμῳ; 149 «τὸ ἔμκα προῖσι πετέσθη» = μετὰ τῶν πνο., οὔτω ταχέως, ὡς αἱ πνοαί, ἰδ. α, 98.) Κ, 121, «βάλλειν χερμαδίως». Οὔτω βάλλειν λίθοις Θουκ. 4, 43. ἀκορτίζειν αἰχμαῖς Πίνδ. Ἴσ. 1, 24. Ξεν. ἀν. 1. 5, 12 αἴησι τῇ ἀξίῃ». ι, 82, «ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερύμην ὀλοοῖς ἀρέμοισιν πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα». Ξεν. Κυρ. 4. 3, 21 «ὁ μὲν (ἵπποκένταυρος) ὄνοϊν ὀφθαλμοῖν προσωρᾶτο καὶ δυοῖν ὄτοισιν ἤκουεν· ἐγὼ δὲ τέταρσι μὲν ὀφθαλμοῖ; τεκμηροῦμι, τέταρσι δὲ ὡς προαισθησομαι· πολλὰ γὰρ φασὶ καὶ ἵππον ἀνθρώποις τοῖς ὀφθαλμοῖσιν προσωρῶντα δηλοῦν, πολλὰ δὲ τοῖ; ὡς προακούοντα σημαίνειν». 18 «προνοεῖ ἕξω πάντα τῇ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ, ταῖς δὲ χερσὶν ὀπλοφορήσω, διώξομαι δὲ τῷ ἵππῳ, τὸν δὲ ἐναντίον ἀνκτρέψω τῇ τοῦ ἵππου γνώμῃ». ἀπομν. 4. 2, 9 «αἱ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γνώμαι ἀρετῇ πλουτίζουσι τοὺς κεκτημένους». Πλ. πολ. 430, a «ἐπαιδεύομεν (τοὺς στρατιώτας) μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ». Ἡρόδ. 8. 60, 3. «Μεγάροισι κερδανέομεν περιουσίαις» = διὰ τῆς διατηρήσεως τῶν Μεγ., ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐξ, ἀπὸ μ. γεν. = ex servata Megara lucrum capiemus. 4, 67 «(μάντιες Σκυθέων) μαντεύονται ῥάβδοισι ἰτεῖρητοι» = virgis salignis divinant. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 37 «ὅτι οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς, . .

1) Περὶ τῆς τοῦ πράγμ. (ὀργανικῆς) δοτ. ἐν ταῖς διαλέκτοις τῆς γερμαν. ἰδ. Grimm. IV. σ. 706—715.

τοῖς προειρημένοις πᾶσι δῆλον». Συνηθέσταντα οὕτως ἐν τοῖς παθητικ., ὡς ἐν τῇ λατιν. ἢ ἀφαιρ. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 19 «αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωματίων ῥώμαις».

Σημ. 1. Περὶ τῆς ὀργανικῆς δοτ. μετὰ οὐσιαστικῶν Ἰδ. §. 424, 4. περὶ δὲ τῶν, γῆν βίω, δεῖσθαι φάσθαι, εἶδεν ὕπνω, ἀποβῆσθαι θανάτῳ, χαίρειν ἠδοναίς· κτλ., βεῖν ὕδατι, νίφειν χυσοῦσθαι κτλ. Ἰδ. §. 410, Α. 4. καὶ ἀριθ. 3, α),

Σημ. 2. Ὅταν ἡ ἀναφορὰ τοῦ μέσου κρέπη νὰ ἐξενεχθῆ ἀκριβέστερον, τίθεται ἡ πρόθ. διὰ σὺν γεν. (ὡς· τοῦτο σὺνηθεῖ· ἐν τῷ κατ' ἡμᾶς ἰδιώματι). οἶον ὄρωμεν δι' ὀφθαλμῶν, ἀκούομεν δι' ὠτίων. Ἡ μὲν δοτ. διηλοῖ τὸ ἀντικείμεν. ὡς· συμμέτερον τῆς· πράξεως οἰονεῖ ἀτομικῶς, καὶ συνερχοῦν, ἡ δὲ διὰ σὺν γεν. ἐκφράζει μόνον τὸ ὄργανον· οἶον, οὐ δι' ὀφθαλμῶν ὄρωμεν, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ οὐδὲ δι' ὠτίων ἀκούομεν, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ· Ἰδ. Πλ. Θεαίτ. 181, c 1). Καὶ ἄλλαι πρόθεσ. τίθενται πρὸς ἑκφρασίαν τοῦ μέσου, παριστάουσιν ὅμως αὐταὶ τὴν ἀναφορὰν ταύτην μᾶλλον τοπικὴν, ὅπερ συμβαίνει ἰδίᾳ ἐν τῇ ποιήσει. Πολλάκις δὲ κεῖται ἐν ταύταις ἔνοια συνεπτωγμένη. Ἰερδ. ἀσπ. 199 «ἔγχοις ἔχουσ' ἐν χερσίν». Ἐν δὲ τῷ 214 «εἶλε δὲ χερσίν» (ὡς τὸ λατιν. manu καὶ in manu tenere). Θυμῷ ἔλπεσθαι, καὶ ἔλπεσθαι ἐν στήθεσσι παρ' Ὀμήρ., ὡς· τὰ animo καὶ in animo volvere. Διαφέρειν τινὶ καὶ ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινι. Ὁφθαλμοῖς καὶ ποιητ. ἐν ὀφθαλμοῖς ἢ ἐν ὄμμασι βρᾶν, ἐπειδὴ τὸ ὁρώμενον ἀντικείμενον ἀποτυπῶνται ἐν τοῖς ὄφθαλ. Σημαίνειν, δηλοῦν τί τινι, καὶ σημαίνειν ἐν ἱεροῖς, ἐν οὐρανίοις σημαίοις, ἐν οἰωνοῖς, ἐν φήμαις Ξεν. ἀν. 6, 1, 31. Κύρ. 8, 7, 3, οὕτω καὶ, δηλόν ἐστὶ τί ἐν τινι 1, 6, 2· πυρὶ καίειν καὶ ποιητ. ἐν πυρὶ καίειν Ω, 38. Πίνδ. Νέμ. 11, 17 «ἐν λόγοις αἰνεῖσθαι». Ὀλ. 1, 15 «ἀγλαῖζεσθαι μουσικᾶς ἐν αἴσῳ». 4, 30 «κλέονται ἐν φορητῆγεσιν ἐν αὐλῶν τε καμφῶνοις ὁμοκλαῖς». Πυθ 2, 8. «ἀγχανίζον ἐν χερσὶν ἐδάμασσοις πάλους·=ἐν τῷ μέσῳ τῶν χερῶν, Ἰδ. Dissen. Σοφ. Φιλ. 60 «σ' ἐν λιταῖς· στείλαντες· Εἰ ὄρεων μολεῖν·=te preniibus domo arcenses, ἐπειδὴ τὸ arcessero στήριζεται ἐπὶ παρακλήσεων, καὶ 983 «βίᾳ στελοῦσά σοι» = θά σὲ ἀποπέμψωσι διὰ τῆς βίαις· 102 «ἐν δόλῳ ἄγειν» καὶ 107 «δόλῳ λαβεῖν». Αἴ. 488 «σθένοντο· ἐν πλούτῳ» = ἡ δύναμις στήριζεται ἐπὶ πλούτου, καὶ Εὐρ. Ἰλ. 939 «τοῖσι χορήμασι σθένων». Ὀρ. 821 «λέχη (=γυναῖκα) δὲ τοῦ θανόντος· ἐν χερσὶν ἑμαῖν χορᾶν», δι' ὧν περ ὄλλετ', οἰονεῖ κρατῶν ἐντὸς τῶν χερῶν μου. Ἀντιγ. 961 «ψύχων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις·=μετὰ προσδλητικῶν, ὄρσι-στικῶν λόγων, μεταχειριζόμενος· λόγους ὄρσι-στικούς. Δεῖν τινὰ δεσμοῖς· πολλάκις δὲ (καὶ ἐν τῷ περῶ) ἐν δεσμοῖς. Σὺν Πίνδ. Πυθ. 10, 57 «ἔλπομαι». . . τὸν Ἰπποκλέαν εἶτι καὶ μᾶλλον σὺν δαιδαῖς . . . Ὁμητὸν ἐν ἀλῆσι θητέμεν ἐν καὶ παλιτέροις». Θεογ. 237 «σὺν πτεροῖς πωτᾶσθαι». Σοφ. Οἰδ. κ. 1663 «σὺν νόσοις ἀγεινὸς ἐξεπέπετο» (expirabat). Ὑπὸ Β, 374 «πόλις χερσὶν ὄρ' ἡμετέρῃσιν ἄλοσση». Εὐρ. ἰκέρ. 404 «Ἐπειὸς ἡμετέρου· ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνοίκους ἔσο». Β. 860 «ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκιος Αἰακίδαο». Ἀπὸ Ω, 605 «ἀπὸ βιοῦ πέναν». Πλ. νόμ. 832, e «δεδύτης σώματος ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν», Δημ. 4, 34 «ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ὄμιν πο-

1) Ἰδ. Matthiae §. 396. Α, 1 καὶ Stallb εἰ; Πλ. Θεαίτ. ἐν τῷ χώρ.

λεμει σωμαίων». Διὸ τὰ, ἀπὸ στόματος, ἀπὸ γλώσσης· εἶπαι. Ἐξ Σοφ. Τρ. 875 «βίθης Δηίνειρα τὴν πανουστὰτην ὁδῶν. . . ἐξ ἀκινήτου ποδός». Φιλ. 91 μ. σ. Wunder. 88 «ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς». 563 «ὡς ἐκ βίας μ' ἄζοντες; ἢ λόγους πάλιν» ἴδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσ. 1).

4. Καὶ πρόσωπα δὲ καὶ προσωπικὰ ὄντα ἐκλαμβανόμενα ὡς πράγματα δηλοῦνται ἐνίοτε διὰ τῆς δοτικ. θεωρούμενα ὡς μέσον. Σοφ. Ἀντ. 164 «ὕμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν. ἔστειλ' ἐκέσθαι» = per nuntios. Ἠλ. 226 «τίτι γὰρ ποτ' ἄν . . πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίτι φρονοῦντι καίριον;» = διὰ τίνας (ἀνθρ.) ἡδυνάμην νὰ ἀκούσω λέξιν παρχυθητικὴν; Εὐρ. Ἡράκλ. 392 («στρατηγὸν χρῆ») οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὄρῃν». Θουκ. 1, 25 «Κορινθίω ἀνδρὶ προκχτροχόμενοι τῶν ἱερῶν» = per vicum Corinthium rem divinam auspicantes, ἴδ. Popp. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 11 «ὁ δὲ Κύρος τοῖς παροῦσιν» (τέκτοσί τε καὶ λιθοδόμοις) ἐτέλιζεν» ἀν. 1, 8, 1 «ἐλκύνων (ἀμεταβ. = ἰππεύων) ἰδροῦντι τῷ ἵππῳ». Ξεν. ἑλλ. 5, 2, 4 «τάφρον ὠρυττε τοῖς μὲν ἡμίσεσι τῶν στρατιωτῶν προκαθημένοις. . . τοῖς δ' ἡμίσεσιν ἐργαζομένοις». ἴδ. Korn. Nep. 10, 50 «Dion iis ipsis, qui sub adversarii fuerant potestate regios spiritus repressit. Καὶ ἐν τοῖς παθητικ. Θουκ. 4, 39 «τάς δὲ ἄλλας (ἡμέρας) τοῖς ἐσπλέονσι λάθρα διετρέφοντο» = διὰ τῶν λάθρ. ἐσπλ. (προσωπικ. δὲ ἐκλαμβανόμενον = ὑπὸ τῶν λάθρ. ἐσπλέοντων ὁ Popp. ὁμως ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς οὐδέτ. = iis, quae importabantur). Συνηθεστῆτη δ' εἶνε ἡ χρῆσις τῆς δοτικ. τοῦ προσώπου ἐπὶ στρατιωτικῶν περὶ συνοδείας ἐκφράσεων, ἵνα δηλώσῃ τοὺς συνοδεύοντας ὡς μέσον, δι' οὗ συμβαίνει τι, ἰδίχ δὲ μετὰ τῶν ῥημ. ἐρχεσθαι καὶ πορεύεσθαι. Οὕτω πως τίθεται καὶ ἐν τῇ λατιν. ἢ ἀρχικρετ.²⁾ πλὴν μετ' ἐπιθέτου ἢ ἐπιθετικ. γενικῆς, ἐνῶ ἐν τῇ ἑλλην. τίθεται καὶ ἀπλῶς ἡ δοτικὴ. Τοιαῦται δοτικ. εἶνε αἱ, στρατῶ, στόλῳ, πλῆθει, ναυσι(ν), ἰππεῦσι, στρατιώταις κ.τ.λ. Ἡρδ. 5, 99 «οἱ Ἀθηναῖοι ἀπικέατο εἰλοσι γηυσί». 6, 25 «ἔπλεον ἐξοκασίχσι τριήρεσι ἐς τὴν Ἰωνίην». Θουκ. 1, 61 «ἐπορεύοντο τρισχιλίους μὲν ὀπλίταις ἐχυτῶν, ἰππεῦσι δὲ ἐξακοσίοις». 102 «Ἀθηναῖοι ἦλθον πλῆθει οὐκ ἐλίγῳ». 2, 21 «ἐσβαλὼν στρατῷ Πελοποννησίων». 4, 1 «οἱ Λοκροὶ τῷ πεῖῳ ἀπεχώρησαν». 39 «οἱ Πελοποννήσιοι ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ». Ξεν. ἀν. 1, 7, 14 «ἐντεῦθεν δὲ Κύρος ἐξελαύνει συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι παντί». 3, 2, 11 «ἐλθόντων Περσῶν παμπληθεῖ στόλῳ». 7, 3, 43 «ἡγήσομχι τοῖς ἵπποις» = praeibo cum equitibus. 7, 6, 29 «θερραλέως ἡμῖν ἐφέειποντο οἱ πολέμο

1) ἴδ. Matthiae §. 396, A. 2. Wullner sprachl. Kas. σ. 80. Dissen εἰς Πίνδ. ἴσ. 1, 25 ἴδ. Boeckh. Wunder εἰς Σοφ. Φιλ. 60. — 2) ἴδ. Kuhnner L. Gr. §. 115, A. 1.

6. Ἡ ὄργαν. δοτική τίθεται καὶ μετὰ τῶν *κολάζειν*, *ζημιῶν*, τῶν *παθητ.* *βλάπτεισθαι*, *ψεύδεται*, *σφάλεισθαι*, *ἐξαπατᾶσθαι*, τῶν ῥημ. τοῦ μέτρον, τῆς ζημίας, εἰκασίας καὶ κρίσεως ὅον *μετρεῖν*, *σταθμᾶσθαι*, *γυγνώσκειν*, *εἰκάζειν*, *κρίνειν*, *τεκμαίρεσθαι*. Ἡρδ. 6, 136 «ὁ δῆμος ἐξημίωσε (Μιλτιάδεω) πεντήκοντα τετράκοντα». 6, 21. Θουκ. 4, 65 «τοὺς μὲν φυγῆ (exsilio) ἐζημίωσαν». Πλ. πολιτικ. 297, ε «θανάτῳ ζημιουῦσθαι». Οὕτω καὶ *κολάζειν* πινά θανάτῳ Πλ. πολ. 492, δ. Ἡρδ. 7, 9 *ψευδοῦσθαι γνώμῃ*. Πλ. πολιτικ. 278, α. «ψευσ. δόξῃ τε καὶ λόγῳ». Θουκ. 4, 73 «τῷ βελτίστῳ τοῦ ὀπλιτικοῦ *βλαφθῆναι*» μ. σ. Popp. «*amissa praestantissima gravis armorum parte detrimentum accipere*» 2, 65 «*σφαλέντες ἄλλῃ τε παρασκευῇ καὶ τοῦ ναυτικοῦ τῷ πλέονι μορίῳ*». 6, 10 «*σφαλέτων ἀξιόχρεω δυνάμει*». 4, 18 «*γνώμῃ σφαλέντες*». Πλ. Λυσ. 215, ε «ἀρχὴ γὰρ ὄλω τινὶ ἐξαπατώμεθα;» Ἡρδ. 2, 6 «*μεμετρήκασιν τὴν χώραν ὄργυιῆσιν*». Θουκ. 3, 20 «*ἐξυμετρήσαντο ταῖς ἐπιβολαῖς (ordinibus) τῶν πλίνθων*». Ε, 182 «*ἀσπίδι γυγνώσκων*». Ἡρδ. 2, 2 «*τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγμῳτι*»=*ex tali re judicantes*. 7, 11 «*εἰ γὰρ σταθμῶσασθαι τοῖσι ὑπαρχμένοισι ἐξ ἐκείνων*»=*ex iis, quae ab illis fieri coeperunt*. ἔνθα καὶ 237. 3, 15. 7, 16, 3 «*τῇ σῆ ἐσθῆτι τεκμαιρόμενον*»=*e veste tua iudicium faciens* Θουκ. 1, 8 «*γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὀπλων*»=*agniti armorum* 9 «*εἰκάζειν γὰρ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ, οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς*». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5 «*τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος λέγεις;*» Ἰέρ. 4, 8 «*οὐ τῷ ἀριθμῷ οὔτε τὰ πολλὰ κρίνεται οὔτε τὰ ἱκανὰ, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις*». 1, 17. Δημ. 9, 10 «*τοῦτ' ἔρετ, εἴπερ οἷς πρὸς τοὺς ἄλλους πεποίηκε δεῖ τεκμαίρεσθαι*». Ἐντευθεν αἰ ἐπιβόημ. φράσεις, τῷ λόγῳ, τῷ ἔργῳ π. χ. Ἡρδ. 6, 38 «*τῷ ὄντι, τῇ ἀληθείᾳ, ὀνόματι ἀντι τῆς συνηθεστέρ. αἰτιατ. ὄνομα*». Ξεν. ἀν. 1. 4, 11 «*πόλις μεγάλη, Θάψακος ὀνόματι*, καὶ τὰ ὄμ. ταύτης. Ἡρδ. 6, 58 «*ἀριθμῷ (certo numero) ἐς τὸ κηδος (exsequias) ἵεναι*». Οὕτω τὰ, ταύτη=*hactenus*, ἕ=*quate nas*. Ξεν. ἀπομ. 1. 7, 3 «*ταύτη λυπηρόν*» 2. 1, 18 «*οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἐκούσια τῶν ἀκουσίων, ἧ δὲ μὲν ἐκῶν πεινῶν φάγοι ἂν, ὅποτε βούλοιο;*» κλπ.

Σημ. 5. Τινὰ δὲ τῶν καταλεθθέντων ῥημ. συντάς. ἐνίοτε καὶ προηγοῦται. οἷον τῶν ἐξ καὶ ἀπὸ. οὔτω π. χ. τὸ τεκμαίρεσθαι. Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 6. 4. 1. 2. Θουκ. 1, 10 «*οἶμαι διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάσεισθαι ἀπὸ τῆς φανεράς ὕψεως τῆς πόλεως*».

7. Καὶ ἡ ἕλξη δὲ, ἐξ ἧς γίνεσθαι τι, καὶ ἡ τιμῆ, δι' ἧς λαμβάνεσθαι τι, θεωροῦνται ἐνίοτε ὡς ἀπλοῦν μέσον· ο, 116 «*χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεσ κεκράννται*» τ, 563 «*αἱ μὲν γὰρ (πύλαι) κεράσονται τετεύχασται, αἱ δ' ἐλέγασται*». Θεόκρ. 1, 52 «*ἀνθερόκευσι κελῶν πλέκει ἀκριδοθήρην*». (Περὶ τῶν, ῥεῖν ἕδατι, γίφειν χρυσῶ

καταστᾶσει». 4, 85 «θανυμάζω τῇ ἀποκλείσει μου τῶν πυλῶν». Ἦττον περίεργον μετὰ τῶν παθητικ. Θουκ. 7, 63 «τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἐθαυμάζεσθε». 3, 97 «τῇ τύχῃ ἐλπίσας». Ἰσοκρ. 8, 6 «στέργειν τοῖς παροῦσιν». Πλ. Ἰππ. μείξ. 295, b «στέριζω τῇ ἐμῇ τύχῃ». Δημ. 1, 14 «ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις». Ξεν. ἀν. 1. 3, 3 «χαλεπῶς φέρω τοῖς προῦσι πράγμασι». ἑλλ. 3. 4, 9 «βαρέως φέρων τῇ ἀθυμίᾳ». 5. 1, 29 «χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ» ἀπομν. 2. 1, 31 «τοῖς μὲν πεπραγμένοις ἀισχυρόμενοι, τοῖς δὲ πρακτομένοις βαρυνόμενοι». 1. 3, 3 «οἱ θεοὶ τὰς παρὰ τῶν εὐσεβειστᾶτων τιμαῖς μάλιστα χαίρουσι». Πλ. Ἰππ. μείξ. 285, e «εὐκότως σοὶ χαίρουσιν οἱ Ἀκκεδαμονῖοι, ἅτε πολλὰ εἰδότε». Ξεν. Κύρ. 2. 4, 9 «ὄτρυν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν». 6. 4, 9 «ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις». συμ.π. 8. 29. Πλ. συμ.π. 179, d «ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ». μ. σ. Stallb (ἄλλως ἀσύνηθ. παρὰ Πλ.). Ξεν. ἀν. 5. 5, 24 «χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημένοις» 7, 20 «ἠχθόμεθα τοῖς γεγεννημένοις». 6. 2, 14 «ἀθυμῶν τοῖς γεγεννημένοις». Πλ. Θεσίτ. 176, d «ἀγάλλονται τῷ ἐνέδει» νομ. 716, a «ἡ χροήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμητὶς ἢ καὶ σώματος εὐμορρίχ». Φκίδ. 63, b «οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ». Σοφ. Αἴ. 1043 «κακοὶς γελῶν». Ἰδ. 956. Εὐρ. Τρ. 407. Ἀρφ. ἐκκλ. 696 «ἦσθηρ ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίχης».

Σημ. 6. Ἡ δοτικὴ καθ' ἐκτὴν δηλοῖ τὸ ἀπαιτεῖν. συμμετέχον μόνον τῆς πράξεως· ἄταν δὲ τὸ αἷτιον πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς τοιοῦτον, ἢ γλώσσα μεταχειρίζεται προθέσει, καὶ συνηθέστατα μὲν τὴν διὰ μ. αἷτ. ὅσον διὰ τοῦτο propter id, πολλάκις ὁμως καὶ τὴν ὑπὸ μ. γεν. Ἠρόδ. 3, 104 «ὀπὸ τοῦ καὶ ἄματος οἱ μύρομηκε ἀφανίς· γίνονται ὑπὸ γῆν». 1, 85 «ὀπὸ δέουσι καὶ κακοῦ φωνῆν ἔβρης» ποιητ. δὲ καὶ τὰς προθ. ἀμφὶ καὶ περὶ ὄν δοτ. Εὐρ. Ὀρ. 825 «ἀμφὶ φόβῳ Τυνδαρί· ἰάχη σε» οὕτω καὶ περὶ φόβῳ, περὶ χάρακι κτλ., σπανιώτερον τὴν περὶ μ. γεν. Εὐρ. Ἄνδρ. 490. «κτείνει δὲ τὴν τάλανιν . . . ἔριδος ὕπερ» ἰκέτ. 1125., ἴδε τὴν διδασκαλ. περὶ τῶν προθέσ. Τῶν παθηματικῶν (συναίσθηματικῶν) ὄρη. τινὰ μὲν ἐνίοτε, ἄλλα δὲ συχνότερ. συντάξ. τῇ ἐπὶ (ἐπάνω) ὄν δοτ. ὅσον χαλεπῶς φέρειν, ἀλγεῖν, στεναάζειν, ἀγάλλεσθαι, ἐπαίρεσθαι, ἀνίσθαι, λυπεῖσθαι, στέργειν, θαυμάζειν, θαυμάζεσθαι· παθ., ἀγανακτεῖν, ἀισχύνεσθαι, ἄχθεσθαι, χαίρειν, ἦδεσθαι, γελᾶν ἐπὶ τινὶ σπανιότερα εἶνε ἄλλα· προθέσ. ὅσον ἀλγεῖν, ἀγανακτεῖν, διὰ τι· ἄχθεσθαι, ἀγανακτεῖν περὶ τινος· Σοφ. Τρ. 1118 «οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμῇ κίν ὄτοις ἀλγεῖς μάτην». ἴδ. τὴν διδασκ. περὶ τῶν προθέσ. - Πολλάκις μὲν τὸ στέργειν, συχνήτως δὲ τὸ ἀγαπᾶν συντάξ. αἷτιατ., λέγεται δὲ καὶ βαρέως, χαλεπῶς φέρειν τι.

9. Οὕτω πως συντάσσεται ἡ δοτικὴ καὶ ὄν ἐπιθέτ. (μετοχαῖς) πικρὸς εἶδους μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ συνδετικοῦ εἶναι, ἐπειδὴ τὸ ἐπιθέτον ἀνελύεται εἰς πρότασιν. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6 «ἐγὼ οὔτε ποσὶν εἶμι ταχὺς οὔτε ἡερσίην ἰσχυρός». ἀν. 2. 6, 9 «στν»

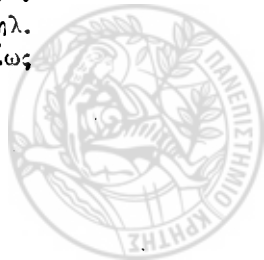
γνός ἦν καὶ τῇ φωνῇ τραχύς». Ἰσοκρ. 10, 37 «(Θησεύς) διετέλεσε τὸν βίον τῇ μὲν ἐξουσίᾳ τυραννῶν, ταῖς δὲ εὐεργεταῖς δημηγωγῶν». ¹⁾

10. c) Τρίτον ἡ δοτ. τοῦ πράγματος τίθεται πρὸς δῆλωσιν τοῦ μέτρου ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν, ὑπερθετικῶν καὶ ἄλλων ἐκφράσεων, ἐν αἷς κεῖται παρθέσεις, πρὸς δῆλωσιν τοῦ κατὰ πόσον πολὺ ῥηματικὴ ἢ ἐπιθετικὴ ἔννοιαι εἶνε μεγαλητέρᾳ ἢ μικροτέρᾳ ἄλλης. Ἡρδ. 1, 184 «Σεμίρχνις γενεῆσι πέντε πρότερον ἐγένετο τῆς Νιτώχριος». Οὕτω τὰ, πολλῶ, ὀλίγω, μικρῶ, τοσοῦτω, ὄσω μείζων, ὀλίγω πρότερον. Ἡρδ. 5, 92 «πολλῶ πλείστους». 8, 42 «νέας πολλῶ πλείστας». 6, 89 «ὕστερισχον ἡμέρη μὴ τῆς συγκειμένης» = κατὰ μίχον ἡμέρχον ἐβράδυναν ἀπὸ τῆν ὠρισμένην. 106 «πόλι λογίμη ἢ Ἑλλάς γέγονε ἀσθενεστέρη». Πλ. πολ. 330, b «ἀγαπῶ, ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω τουτοῖσι, ἀλλὰ βραχεῖ γέ τιμι πλείω ἢ παρέλαβον». 373, e «οὐ τι σμικρῶ, ἀλλ' ἔλω στρατοπέδω μείζων πόλις». 507, e «οὐ σμικρῶ ἄρα ἰδέξ. τιμιωτέρω ζυμῶ ἐζύγησεν» (non exiquo rerum genere praestantiore vinculo), μ. σ. Schneider. 579, c «τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς πλείω καρποῦται ἀνὴρ» = πλείω κατὰ τὰ τοιοῦτα κακ. μ. σ. Stallb. καὶ Schneider. Θουκ. 1, 36 «δεξιόμενοι δὲ ἡμᾶς ἐξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι νηυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι» = θὰ ἀγωνισθ. μετὰ νηῶν πλειόνων κατὰ τὰς ἡμετέρ. μ. σ. Popp. Ἀντιφ. 3, γ, 2 «οὐκ ἂν προεῖχε τῷ διπλασίω μου». 4, δ, 3 «τούτω τῷ παντὶ προέχομεν» = διὰ τούτου, ὡς πρὸς τοῦτο ὑπερέχομεν κατὰ τὸ ὅλον, μ. σ. Maetner. Θουκ. 1, 60 «τεσσαρακοστῇ ἡμέρη ὕστερον» (ἀντὶ τοῦ συνήθ., τεσσαράκοντα ἡμέρῃς ὕστ., τὸ λατ. tertio anno post καὶ tribus annis post) μ. σ. Pop. 8, 24 «τρίτη ἡμέρη ὕστερον. Οὕτω καὶ μετὰ τῶν πρὸ σὺν γεν. καὶ μετὰ σὺν αἰτ. Πλ. νόμ. 698, c «δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Ἀἴτις». Θουκ. 1, 12 «Βοιωτοὶ οἱ νῦν ἐξηκοστῶ ἔτι μετὰ Ἰλίου ἔλωσιν ἐξ Ἀρνης ἀναστάντες».

Σημ. 7. Περὶ τῆς ἀπανώτερ. αἰτιατικ. μετὰ τῶν συγκριτ. καὶ ὡς συγκριτικ. ἐκφράσεων ἴδ. §. 410, 5.

11. d) Τίθεται τέλος ἡ δοτ. τοῦ πράγμ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ αἵθους καὶ τρόπου (πῶς ;). Τοῦτω τῷ τρόπῳ, ἄλλω τρ., οὐδερὶ τρ., παντὶ τρ., κ.λ. Γ, 2 «Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπῆ τ' ἔσαν». Ἡσδ. ἔργ. 91 «(αἱ νόσοι) φοιτῶσι. . . σιγῆ». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 2 «βίχ εἰς οἰκίχον προιένχι». ἀν. 1, 7, 4 «κρυγῆ, πολλῆ ἐπίχσιν». Οὕτω καὶ αἱ ἐπιζῆρη. ἐκφράσεις: δίκη, ἐπιμελεία, δημοσία (ἰδὴλ. ὀδῶ) = publice, ἰδίᾳ (ἰδὴλ. ὀδῶ) = privatim, κομιδῇ, (κυρίως

1) I. Mathiae II. §. 400. C.

μετὰ προσοχῆς· διὸ πάρα πολὺ), σπουδῆ = μετὰ κόπου, aegre, δυσκόλως, μόλις· ἄλλη, ταύτη, διγῆ = duplici modo, ἦ = quo modo, εἰκῆ = frustra, ἡσυχῆ = ἡσύχως, ἄμα (δωρ. ἀμὰ ἐκ τοῦ ἐν ἀχρηστίᾳ πεσόντος ἀμὸς = unus, καὶ λοιπὸν κυρίως u nā δηλ. via) = προσέτι κ.τ.λ., περὶ τῆς ἄνευ ἢ ὑπογεγραμμένου γραφῆς, ἴδ. Μέρ. I. §. 336.

Σημ. 8. Ἐπίστα προστίθεται τῆ· δοτ. καὶ ἡ πρόθ. σὺν· ὅσον σὺν τέχνη, σὺν τάχει, σὺν ὕβρει κτλ. ποιεῖν τι ἴδ. Passon IV σ. 1657, b καὶ Σακελλαρίου 1419.

Σημ. 9. Ὁ; δὴν προσωπικῆι δοτ. δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ἐνὶ βῆμ. (Σ. 424, A. 1. c), οὕτω καὶ ὁ ὅμοιο δοτ. πράγμα. Ἡσδ. ἔργ. 321 «εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἔληται». Αἴσχ. Πρ. 203 «κίρκον εἰσορῶ δρόμου πτεροῖ; ἐφορμίζονται». Σοφ. Οἰδ. κ. 1319 «εὐχεταὶ κατασκαφῆ Κικωνεύ; τὸ θήβης αἴτιο θηώσιν πυρὶ». Εὐρ. Ἥλ. 218 «φυγῆ. . . κικούργου; ἐξάλυζαμεν ποδία». Ἐλ. 373 «ἄπαλόχροα γένυν ἔδουσε φοινίκισι πλαγαῖς». Ἰκπ. 1142 «σῆ· δυστυχίᾳ δάκρυσι δισσῶ πότμον». 1).

§. 426. c) Τοπικὴ καὶ χρονικὴ δοτικὴ.

1. Τίθεται ἡ δοτικὴ οὐσιαστικοῦ, ἐκφράζοντος τὸν τόπον, πρὸς δῆλωσιν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ, (παρ' ᾧ, πρὸς ᾧ, ἐφ' ᾧ) συμβαίνει τι. Ἡ δοτ. δὲν δηλοῖ καθ' ἑαυτὴν τὸν τόπον, ἀλλὰ τὸ οὐσιαστ. καὶ ἐνταῦθα ἐκφράζει αὕτη τὸ ἀντικείμεν. ὡς τι συμμετέχον τῆς πράξεως, τοῦ τόπου θεωρουμένου ὡς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ἀναλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ τὴν πρᾶξιν καὶ οἷονεὶ φέρον αὐτήν, ἴδ. §. 425, 1. Ἡ χρῆσις, τῆς δοτ. αὕτη περιωρίσθη σχεδὸν παρὰ ποιητ. καὶ ἰδίχ τοῖ; ἐπικοῖ; παρὰ δὲ τοῖ; ἀττικ. ποιητ. εἶνε σχετικῶς σπανίχ, καὶ παρὰ μὲν Αἴσχλ. οὐδμοῦ ἀπαντᾷ, παρὰ Σοφοκλ. σπαν., συχνότατχ δὲ παρ' Εὐριπ. καὶ τοῖ; λυρικοῖ; καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφ., πλὴν μόνον ἐν Λυσ. 1299 «τὸν Ἀμύλακις, σιόν»), καὶ τὸ, καὶ ἐν τῷ πεζῷ σύνηθε; Μαραθῶνι σφῆκ. 711. Ἀχαρ. 696. Θεσμ. 806 μ. σ. Fritzsche· ὁ πεζὺς λόγος μεταχειρίζεται κλιονικῶς προθετόπτωτχ ἰδίχ τὴν πρόθ. ἐν, εἶτα καὶ τὰ; ἀμφὶ, περὶ, ἐπι, παρὰ, πρὸς, ὑπὸ σὺν δοτ. (ποιητ. καὶ τὴν ἀνά σ. δοτ.) 1, 663 «αὐτὰρ Ἀχιλλεύ; εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου». Ρ, 36 «μυχῷ θηλάμοιο». γ, 263 «μυχῷ Ἀργεος». Π, 158 «(λύκοι) ἔλκρον κερκὴν μέγχν οὔρεσι θηώσαντες δάπτουσι». 483 «(πίτυν) οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον», 595 «Ἐλλάδι οἰλίχ ναίων» Ρ, 473 «τεύχεχ δ' Ἐκτωρ αὐτὸ; ἔχων ὁμοιοῖν ἀγᾶλλεται Αἰκιδίδοχ». Ε, 754 «εὖρον δὲ Κρονίωα. . . ῥῆμενον. . . ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο». Ω, 306 «στὰ; μὲ-

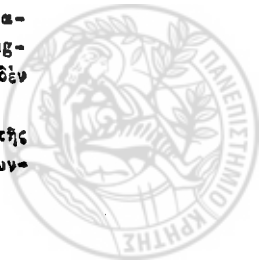
1) ἴδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 310. σ. 223, εἰ; 400 σ. 251. Pflugk εἰς Εὐρ. Περ. μ.κ.ν. 10.-2) ἴδ. Wannowski synt. ancm. Graec. 1835 σ. 116.

σω ἔρκει». Β, 210 «κύμα πολυφλοίσβοιο θλασάσης αιγιαλῶ
 μεγάλη βρέμεται». β, 186 «σῶ οἰκῶ δῶρον ποτιδέγμενος». λ,
 188 «πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει ἀγζῶ». φ, 35 «οὐδὲ τραπέζην
 γνάτῃν ἀλλήλων» = παρὰ τῆς τραπ. Ἡσδ. ἔργ. 18 «αιθέρι
 ναίων». Σοφ. Γρ. 172 «τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε Δω-
 δῶνι. . ἔφη». 730 «ᾧ μηδὲν ἐστ' αἰκοῖς βαρὺ» (ἀνθ' οὗ νῦν
 γράφουσιν αἰκοῖ ἐναντίον τῶν κωδ.). 1151 «ἐπαχτία Τίρυνθι. .
 ἔχειν ἔδραν». Οἰδ. τ. 817 «ᾧ μὴ ξένων ἔξῃσι μηδ' ἀπτῶν
 τινα δόμοις δέχεσθαι». Εὐρ. Ἴφ. τ. 524 «Σπάρτη ξυνοικεῖ τῷ
 πάρος ξυνευνέτῃ». Ἰ. 988 («μάχην) Φλέγρα Γίγαντες ἔστη-
 σαν θεοῖς». Φ. 611 «Μυκῆναις». Ἐν τῷ πεζῷ ἡ χρῆσις αὕτη
 τῆς δοτ. περιωρίσθη μόνον ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμ. ὡς οἶον Ἐλευσίτι,
 Ῥαμνοῦντι, Πυθῶ ἐκ τοῦ Πυθῶ, Πλαταιαῖς, Δελφοῖς, ἕτινα
 φαίνεται θεσιμὲν ὡς τύποι τοπικοὶ, διὸ καὶ μετὰ τοπικῶν τύ-
 πων πολλὰς συνδέονται, ἴδ. σημ. 2, σπανιώτατα δ' ἀπαντᾷ
 αὕτη μετ' ὀνομ. προσηγορικῶν. Θουκ. 1, 73 «φαμὲν Μαραθῶνι
 μόνου προκινδυνεύσαι τῷ βερβάρῳ». μ. σ. Ρορ. σ. 406. Οὕτω
 καὶ Δημ. 18, 208. Θουκ. 1, 143 «τῶν Ὀλυμπίῃσιν ἢ Δελφοῖς
 χρημάτων». 5, 18 «στήλας δὲ στήσαι Ὀλυμπίῃσι καὶ Πυθῶ
 καὶ Ἰσθμῷ καὶ Ἀθήναις ἐν πόλει (in arce) καὶ ἐν Λακεδαίμονι
 ἐν Ἀμυκλαίῳ» ἔνθα κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κωδ. ἡ πρὸ
 τοῦ Ἀθήναις ἐν παραλείπεται. Πλ. Πενέξ. 240, d «οἱ Μαραθῶνι
 δεξάμενοι τὴν τῶν βερβάρων δύναμιν». e «μαθηταὶ τῶν Μα-
 ραθῶνι γενόμενοι». 241, a. b. 245, a «τὰ τρόπαια τὰ τε Μα-
 ραθῶνι καὶ Σαλαμίῃ καὶ Πλαταιαῖς». Ἰσοκρ. 4, 91. Ξεν.
 πολ. Ἀθην. 1, 5 «ἔστι δὲ πάση γῆ τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῆ
 δημοκρατίῃ» ἄνευ ποικίλ. γρχφ. Σχεδὸν δὲ πάντοτε τὸ ἐπιβ-
 ῆμηκτικὸν κύκλω = γύρωθεν ἴδ. Passow II. σ. 1852 b, καὶ
 Σακελλ. σ. 2017. Προσέτι δὲ καὶ αἱ ἐπιβῆμηκτικῶς ἐκλαμβανόμε-
 ἄντων. ἦ, τῆ, τῆδε, ταῦτη κ.τ.λ., αἵτινες ἀπαντῶσιν συχνά ἐν τε
 τῷ πεζ. καὶ τῆ ποιήσ., ἴδ. σημ. 3.

Σημ. 1. Ὅτι δὲ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶχε τὸ πρῶτον καὶ τύπ. τοπικοῦς
 ἀνεπτύχθη ἐν τῷ Α'. μέρει §. 336. ὡς οἶον Σφηγετοὶ ἐκ τοῦ Σφηγτός, Ἰσθμοὶ ἐκ
 Ἰσθμός, οἰκοί = domi ἐκ τοῦ οἶκος, Ἀθήνησι ἐκ τοῦ Ἀθηναί, Πλαταιαῖσι,
 Ὀλυμπίασι κ.τ.λ., ἴδ. τὰ προβῆθέντα πρὸ. Θουκ. 1, 1, 143. 5, 18.

Σημ. 2. Καὶ ἐν ταῖς ῥηθίσις λέξεσι, Ῥαμνοῦντι κ. τ. λ. προστίθεται
 ἡ ἐν ὄνομα ἐν Μαραθῶνι Λυκοῦργ. 104 ἐν Πλαταιαῖς Πλ. Πενέξ. 241,
 c, καὶ ἄνευ τῆς ἐν μετὰ προηγηθεῖσαν δοτικῆν, ἐκεῖ b «τῶν δὲ Μαραθῶνι
 μαχησαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμίῃ». Δημ. 18, 208 «τοὺς Μαραθῶνι
 προκινδυνεύσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους καὶ τοὺς ἐν Σα-
 λαμίῃ ναυμαχῆσαντας» = «Μαραθῶνι est casus localis et denotat ipsum pug-
 nae locum, ἐν Πλατ. vero duntaxat ejus viciniam» Dissen, ὅπερ ὁμοῦς δὲν
 φαίνεται ὁρθόν, ἐπειδὴ ἐπὶ ἴσης λέγεται καὶ ἐν Μαραθῶνι.

Σημ. 3. Τὰ πλείστα ἐπιβῆμηκ., τὰ ἔχοντα ἔνοιαν τοπικὴν, μετὰ τῆς
 κλίσεως τῆς δοτ. ἢ τοπικῆς (§. 336) ἔχουσι τὴν ἰδιότητα, ἔνα δύναν-

ται νά τεθῶσι τόσω ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; ὅσω καί ἐν τῇ, διὰ ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; (ἴδ. Ἀπολλών. περὶ ἐπιβρῆμ. 616. 624 κτλ.), ὅπερ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ δοτ. ἐκφράζει καὶ ἄλλας σχέσεις, ἐν αἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ εἰς ποῖον μέρος, ὡς ἐν τοῖς πρδγ. ἐν §. 423, 4. Οὕτω χαμαί = humi καὶ humun, ἴδ. Passow καὶ Σακελλ. λεξ. τὰ εἰς ἠ (ἢ ἡ α, §. 336) λήγ. ἐπιβρῆμ. Α, 120 «γέρας οἴγεται ἄλλῃ». Ἰπρδ. 3, 61 «κῆουκα; τῆ τε ἄλλῃ διέπεμπε καὶ δὴ καὶ εἰς Αἴγυπτον» κτλ. ἴδ. Baehr εἰς 1, 1. σ. 6. 2, 29 «τῆ ἄν (quo) κελεύῃ, ἐκείσε στρατεύονται». Θουκ. 1, 54 «(Ἄνεμος) διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῆ». Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 8 «δίκτυα ἰσθᾶσιν εἰς τὰ; ἀτραποὺς, ἧ φεύγουσιν». Πλ. πολ. 556, α «ὅπη τις βούλεται τρέπειν» μ. σ. Stallb., 474, c «ἀκολούθησόν μοι τῆ δε». Τὸ ἴνα συνήθ. δηλοῖ ubi, σπανί. δὲ quo. δ, 821. Σοφ. Οἰ3. τ. 687 «ὄρξαι, ἴν' ἦκεις;» κτλ. Θουκ. 4, 48 «εἰς τὴν Σικελίαν, ἴνα περ τὸ πρῶτον ὄρημνον». 2) Πλ. Γοργ. 456, b «εἰς πόλιν, ὅπη βούλει, ἔλθόντα» τὰ εἰς ω λήγ. ἐπιβρῆμ. οἶον ἄνω, κάτω κτλ., οὕτω καὶ τὸ ὦδε = ἐν ταῦθα, καὶ πρὸς τὰ ἐν ταῦθα συχνότερ. παρ' Ὅμ., σχεδὸν δὲ συχν. καὶ παρὰ Σοφοκλ. καὶ τῶ ἰων. πεζῶ. Σ, 392 «πρόμολ' ὦδε». α, 182 «νῦν δ' ὦδε ξὺν νῆι κατήλυθον». ἴδ. p. 545. Αἰσχλ. ἐπτ. 258 «ὦδ' ἐπέυχομαι θήσασιν τρόπαια». Ἀρφ. Ἀχ. 745 «ὦδ' ἐσθάνετε». Ἰπρδ. 1, 111 «νῦν δὲ ὦδε ἐστί» (μετὰ τῆς ποικ. γρ. ὦδε). 115 «ὦδ' ἐ τοι πάρεμι» (μ. τ. ποικ. γρ. ὄδε). Ἰπποκρ. διαττ. 1, 6 «κεῖνα ὦδε καὶ τὰδε κεῖσε». 3) τὰ εἰς οἰ λήγ. οἶον πεδοτ = humi, humum (Αἰσχλ. Πρ. 272 «πεδοτ βᾶσαι»), ἐν ταυθοτ συχνότερ. δηλοῖ hic ἢ hic, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Φ, 122 «ἐν ταυθοτ νῦν κεῖτο» 6. 105 «ἐν ταυθοτ νῦν ἦτο». Πλ. Πρωτ. 310, α «καθιζόμενος ἐν ταυθοτ» οὕτω δὲ συνήθ., ἐν Ἀντιφ. ὅμοις 5, 2 «ἐν ταυθοτ οὐδὲν με ὠφέλησεν ἢ ἐμπερία» ἴδ. ἐκεῖ 10. Ἀνδοκ. 1, 89. Ἀρφ. βιάτ. 273 «τί ἐστι τάνταυθοτ;» Θεοδοσφ. 225 «ἐν ταυθοτ μενῶ» σφ. 1442 «ἐν ταυθοτ μενεῖ;». νεφ. 814. Πλ. 225 «ἐν ταυθοτ παρών». 4) Τὰ οἶ, ὅποἱ, ποτ δηλοῦσι πάντοτε τὴν εἰς τε κίνησιν, ὡς τὰ εἰς ο λήγ. λατιν. ἐπιβρῆμ. οἶον eo, quo, retro, ultra, citro, ὅπου δὲ ταῦτα τὴν ἐν τόπων στάσις, τὸ ποῦ, δηλοῦσι, πρέπει νά παραδεχθῶμεν σύνταξιν συνεπιτυμένην, ὡς κατωτέρω δψόμεθα τὰ εἰς θ α λήγ. ἐπιβρῆμ. οἶον ἔνθα, ἐν ταῦθα, ἐν ὅδ' αδε 5) π, 204 «ἐλεύσεται ἐν ὅδ' Ὀδυσσεύς». Σοφ. Πλ. 330 «ἐν ταῦθα πέμψειν, ἐνθα μήποτ' ἡλίου φέγγος προσόψει». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 9 «εἰς πόλιν, ἐνθα καὶ αὐτὸς κατέφυγεν». ἀν. 2. 3, 19. 4. 8, 14 κτλ., ἐλλ. 1. 7, 16 «ἐνέδην ἐνθάδε» 1, 10, 13. 17. 5, 5. 6. 4, 7. Πλ. Γοργ. 494, e «ἢ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα». Πλ. Μενεξ. 248, c. μ. σ. Stallb. - τέλος τὰ, ὦψι = in alto καὶ in altum, ἴδ. λεξ. Πασσοῦ. καὶ Σακελλαρ., ἐκεῖ, κεῖθι = illic, σπανιότερ. illuc (Ἰπρδ. 1, 209 «ἐπεὰν ἐγὼ τὰδε καταστρεψάμενος ἔλθω ἐκεῖ» 121 «ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ». 7, 147). 6).

2. Ἡ δοτ. τῶν χρονικῶν οὐσιαστικ. τίθεται πρὸς δῆλωσιν τοῦ

1) ἴδ. Wannowski ἐν τῷ χωρ. σ. 26.—2) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Εὐ-
θύφρ. 14, c. Γοργ. 494, e.—3) ἴδ. Buttman II. §. 116 σημ. 24. Hartung
Kasusflex σ. 200. Ellend Σύντ. λατ. II. σ. 903.—4) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ.
Φίλῳ. 15, a, ὅστις οὐχὶ ὀρθῶς ἀποβρίπτει τὴν σημασ. τοῦ hic, καὶ
Maetznar εἰς Ἀντιφ. σελ. 201.—5) ἴδ. Buttman ἐν τῷ βῆθ. χωρ. σημ. 18.
Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 494, e. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 6, ἀν. 1. 10,
13. 2. 3, 19.—6) ἴδ. Hartung ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. σ. 84.

χρόνου, ἐν ᾧ συμβαίνει τι. Ἐποπτεῖς καὶ ἐνταῦθα εἶνε, οἷα καὶ ἐν τῷ ἀριθ. 1. Ἡ δοτ. ἐκφράζει τὸν χρόνον ὡς τὸ ἀντικείμεν., ὕπερ περιλαμβάνει τὴν πρᾶξιν καὶ οἰονεὶ φέρει αὐτήν. Ὡς τὸ πολὺ δὲ ἡ δοτ. συντάσσεται ἐπιθετικῶς ἐπιθέτω ἢ καὶ γενικῶς. Α, 707 «τρίτῳ ἤματι». Ν, 335 «ἤματι τῷ, ὅτε κτλ.». Ο, 324 «νυκτὸς ἀμολγῶ». Β, 468 «ὄσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεταί ὄρη». Ἡρδ. 3, 131 «τῷ πρώτῳ ἔτει ὑπερβάλετο τοὺς πρώτους ἰητρούς. . . καὶ μιν δευτέρῳ ἔτει ταλάντου Αἰγινῆται δημοσίῃ μισθεῦνται· τρίτῳ δὲ ἔτει Ἀθηναῖοι ἑκατὸν μνέων· τετάρτῳ δὲ ἔτει Πολυκράτης δυῶν ταλάντων». Οὕτω καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς ἡμετέρας νυκτὸς, τῆ αὐτῆς νυκτὸς, ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τῇ αὐτῇ νυκτὶ, τῷ ἐπιόντι ἔτει, πολλοῖς ἔτεσι, τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ἐκείνῳ τῷ ἔτει, τῷ ὑστέρῳ ἔτει, τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ κ.τ.λ. Πλ. νόμ. 952, e «ἔτους ὄρα». Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 25 «περιούρτι δὲ τὸ ἐνιαυτῷ φαίνουσι πάλιν οἱ ἔροροι φρουρᾶν ἐπὶ τὴν Ἥλιον». ἀν. 4, 8, 1 «τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν ποταμόν». Θουκ. 4, 25 «τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. . . τῇ δ' ὑστεραίᾳ». Ξεν. ἑλλ. 2, 3, 15 «τῷ πρώτῳ χρόνῳ». Σπανίως τὸ ὄσω ἀντὶ τοῦ ἐν ὄσω (δηλ. χρόνῳ). Ξεν. πολ. Λακ. 12, 5, μ. σ. Haase et Sauppe. Ἰσαῖ. 1, 48. Παισ. Μεσσην. σ. 228, 33. Τὰ τῶν ἑορτῶν ὄνομ. τίθενται κανονικῶς κατὰ δοτ., σπαν. δὲ προστίθ. εἰς ταύτην ἢ ἐν. οἷον Παραθηναίους, Διονυσίους, ἀλώους, Ἐλευσινίους, Δῆλιοι, Ἀπατουρίους, Βραυρωνίους, Θεισμορφοῦς, κ.τ.λ. Ψήφ. παρὰ Δημ. 18, 116 «Παναθηναίους τοῖς μεγάλους ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι καὶ Διονυσίους τραγωδοῖς κεινοῖς. Πλ. συμπ. 174, a «διέφυγον τοῖς ἐπινικίους» = ἐν καιρῷ τῶν ἐπινικίων. Λυσ. 19, 29 «τραγωδοῖς δις χορηγῆσαι» = quum agerentur tragoediae. Cic Phil 1, 15, 36 gladiatoribus» = ἐν καιρῷ τοῦ ἀγῶνος τῶν ξιφομάχ. (Παρὰ Πλ. ὅμως Λυσ. 223, b «ἐν τοῖς Ἑρμαίους». πολ. 354, a «ἐν τοῖς Βερδιδαίοις». νόμ. 633, c «ἐν ταῖς γυμνοπαιδίαις). Προσέτι Δημ. 44, 39 «ταῖς παρελθούσαις ἀρχαιροσίαις». Αἰσχ. 2, 65 «τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν, τῇ δ' ὑστέρᾳ». Ψευδ. Ἀνδοκ. 4, 20 «ὃς ἀντιχόρηγος ἦν Ἀλικεϊδῶν παισὶ» = ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν παίδ. Θουκ. 2, 20 «λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον ἐκείνῃ τῇ ἐσθολῇ» μ. σ. Ρορ., ὡς τὸ λατιν. adventu, discessu. 2, 57. 3, 54 «μάχη τε τῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γῆ γενομένη παρεγενόμεθα ὑμῖν». 4, 26 «ὄσοι δὲ γαλήνη κινδυνεύσειαν». Τὸ ἐπίρρημ. χρόνω = ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, μὲ τὸν καιρὸν, συνήθ. ὅμως δηλοῦ, μετὰ μακρὸν χρόνον, τέλος πάντων οἷον Θουκ. 1, 98 «καὶ χρόνω (tandem) ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν». Ξεν. ἑλλην. 6, 1, 34. Δημ. 1, 18 «περιέσται τῷ χρόνω (μὲ τὸν καιρὸν) τῶν πολιορκουμένων». ποιητ. δὲ καὶ ἐν χρόνω, ὡς Σοφ. Οἰδ. τ. 613 «ἐν χρόνω γνώση» (παρὰ Πλ. ὅμ. Φαίδρ. 278, d. δηλοῦ diu), σὲν χρόνω οἷον Σοφ. Αἴ. 306 «ἐμ-

φρων μόλις πως ἔνν χροῖω καθίσταται». ἴδ. Ellendt Λατιν. γλῶσσ. II. σ. 969. *Καιρῶ*=in tempore, opportune σχεδ. μόνον ποιητ. Σοφ. Οἶδ. τ. 1516 «πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ». Εὐρ. ἱκ. 509 «ἤσυχος καιρῶ σοφός». Θουκ. 4, 59 «αὐτὰ δὲ ταῦτα εἰ μὴ καιρῶ τύχοιεν» ἔνθα ὁ Popp. θέλει ἐν καιρῶ, ἂν καὶ ἡ ἐν ἐλ-λείπει ἀφ' ὧν σχεδ. τῶν κωδ.

Σημ. 4. Ἡ πρόθεσις ἐν προστίθεται κακονικῶς, α) ὅτε τὸ οὐσιαστικ. κείται ἄνευ ἐπιθετικῶν προσδ. οἶον ἐν ἡμέρᾳ, ἐν νυκτὶ, ἐν θέρει κτλ., ἴδιᾳ δὲ ἐν οὐσιαστικοῖς μὴ ἐκφράζουσι καθ' ἑαυτὰ ἔννοιαν χρονικὴν οἶον ἐν πολέμῳ, ἐν εἰρήνῃ, πολλάκις δὲ καὶ ὅτε παράκειται δεικτικὸς ἐπιθετ. προσδ. οἶον ἐν τούτῳ τῷ ἐν αὐτῷ β) συνήθως προστίθεται, ἂν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἐμφαντικώτερον τὸ προῖον τοῦ χρόνου, ὁ χρόνος, ἐν τῷ τοῦ ὁποῖου συμβαίνει τι· διὸ ἐπὶ τῶν οὐσιαστ. μετ' ἀπολύτ. ἀριθμητ. καὶ τῶν ἐπιθετ. ὀλίγος, μικρὸς, πολλὸς καὶ τῶν ὁμ. οἶον διήγαγον ἐν τρισὶν ἡμέραις. Ξεν. ἄν. 4, 8, 8. «ἐν δυοῖν ἔτοιν»=intra biennium. Ξεν. Ἄγ. 1, 34 μ. σ. Breitenb. «ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ» ἀπομ. 1. 3, 13. Σπανιώτερον δὲ πολὺ ἐν τῷ πεζῷ ἄνευ τῆς· ἐν οἶον Ξεν. ἑλλ. 1. 5, 1 «οὐ πολλῶ χρόνῳ» ἄν. 1. 8, 22 «ἡμίσει ἂν χρόνῳ αἰσθάνεσθαι». Πλ. Εὐθύδ. 303, σ «ὀλίγῳ χρόνῳ». Ἐν τῇ ποιήσ. ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἡ ἐπὶ σὺν δοτ. π. χ. παρ' Ὀμ. ἐπ' ἡματι, ἐπὶ νυκτὶ.

Σημ. 5. Τὴν διαφορὰν τῆς δοτ. γεν. καὶ αἰτιατ. ἐπὶ χρονικῶν προσδιορ. θὰ παρατηρῶμεν διὰ τοῦ ἐπομένου παραδείγμ. «ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, ταύτῃ τῆς ἡμέρας, ταύτην τὴν ἡμέραν οἱ Ἕλληνες καλῶς ἐμαχέσαντο». Ἡ δοτικὴ δηλοῦ τὸν χρόνον ὡς συμμέχοντα τῆς πράξεως, περιλαμβάνοντα καὶ οἰοῦναι φέροντα αὐτήν· ἡ γενικὴ δηλοῦ τὸν χρόνον, ὡς ἀκριβέστερον (κατὰ ποῖόν) προσδιορ. τῆς πράξεως (§. 418, 8)· ἡ δὲ αἰτιατ. τικὴ τέλος δηλοῦ τὸ μήκος τοῦ χρόνου, ἐν τῇ ἐρωτήσῃ ἐπὶ πόσον μακρὰν χρόνον· (§. 410, 5). Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον δὲ τῶν ἐννοιῶν ἡ δοτικὴ μετὰ ἡ ἄνευ τῆς ἐν, καὶ ἡ γενικ. ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν ᾧ ἡ αἰτιατ. ἀποτελεῖ ἀντιθέσιν τινα πρὸς αὐτάς. Παράδειγμα τὰ ἐξῆς προδ. Ἡρόδ. 295 «πᾶς ἀνὴρ αὐτέων ἀμφόβληττον ἔκτεται, τῷ τῆς ἡμέρας (τῆς ἡμέρας ἢ ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρ.) μὲν ἰχθῦς ἀγρεύει, τὴν δὲ νύκτα (καθ' ὅλην τὴν νύκτα) τὰδε (=πρὸς-ἔτι) αὐτῷ χροῖται» 4, 48 «Ἴπτρος ἦτος αἰεὶ αὐτὸς ἑωυτῷ βέει καὶ θέρεος καὶ χειμῶνος» ἐν 50 δὲ «ἴσοι δὲ αἰεὶ βέει ἐν τε θέρει καὶ χειμῶνι ὁ Ἴπτρος». 7, 55 «ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν οὗτοι· τῇ δὲ ὕστεραίφ πρώτοι κτλ. Θουκ. 4, 133 «ἐν τῷ αὐτῷ θέρει Θηβαῖοι Θεσπιῶν τεύχος περιέλον» καὶ «καὶ ὁ νεῶς τῆς· Ἦρας τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐν Ἄργει κατεκαύθη». 39 «ταύτην τὴν μὲν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα ἐν φυλακῇ εἶχον αὐτοῦ· οἱ Ἀθηναῖοι τῇ δὲ ὕστεραίφ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι... διεσκαυάζοντο» 90 «ἡμέρᾳ δὲ ἀρξάμενοι τρίτῃ, ὡς (ex quo) ὀκθοῦν ὤρμησαν, ταύτην δὲ ἐργάζοντο καὶ τὴν τετάρτην καὶ τῆς πέμπτης μέχρι ἀρίστου». Ξεν. ἄν. 2. 1, 3 «καὶ λέγοι, ὅτι ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν περιμένειεν ἂν αὐτούς... τῇ δὲ ἄλλη ἀπέναι φαίη ἐπ' Ἰωνίας». 3. 4, 18 «ταύτη μὲν ἡμέρᾳ ἀπλόον οἱ βάρβαροι, τὴν δὲ ἑπιούσαν ἡμέραν ἔμειναν οἱ Ἕλληνες, τῇ δὲ ὕστεραίφ ἵκοντο διὰ τοῦ πεδίου». Ἑλλ. 1. 1. 14 «ταύτην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ἔμειναν, τῇ δὲ ὕστεραίφ Ἀλκιβιάδης ἐκκλησίαν ποιήσας παρελεύετο αὐτοῖς».

Διὸ τίθεται ἐνίοτε ἡ δοτ. καὶ ἐπὶ περιστάσεων, ὑφ' αἷς (ὑφ'

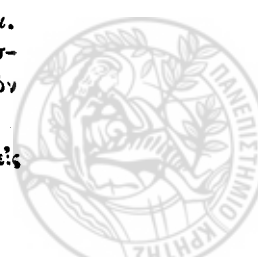
ἄς συμβαίνει τι. Ξ, 253 «ἐπλέομεν βορρή ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῶ». Α, 418 «τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάλροισι». Σοφ. Τρ. 1229 «τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύουσιν' ἐμοὶ σμικροῖς (quum res parvae sunt) ἀπιστεῖ τὴν πόρος ξυγγεῖ χάριν», Ἡρόδ. 6, 139 «ἐπεὰν βορρῆ ἀνέμῳ αὐτημερὸν νηὺς ἐξάνυση ἐκ τῆς ὑμετέρας ἐς τὴν ἡμετέραν, τότε παραδώσομεν»¹⁾).

Σημ. 6. Συνήθως προστίθεται ἡ ἐπὶ πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορ. τῆς σχέσεως ταύτης· οἷον ἐπὶ τοῦτω = hac conditione· τὰ τοῦ σημερ. ἰδιώμ. ὑπὸ ἄνεμον εὐνοϊκόν, ἐν καιρῷ μεγάλης εὐτυχίας· κτλ.

§. 427. Σύνταξις τῶν ῥηματικῶν ἐπιθέτων εἰς τέος, τέα, τέον.

Τὰ εἰς τέος, τέα, τέον ῥημ. ἐπίθετα, ὧν ἄλλως ἢ χρῆσις ἀνεπτύχθη ἐν τῇ ἀνθρωπ. ἀττικῇ περιόδῳ, σχηματίζονται ἐκ ῥημ. μεταβατικῶν τε καὶ ἀμεταβ. Τὰ ἀπὸ μεταβ. ῥημάτων ἦτοι τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆ συντασσομένων παραχόμ. ῥηματικὰ ἐπίθ. τίθενται ἢ ἀπροσώπως ἐν οὐδετέρῳ γένει εἰς τέον ἢ τέα (§. 366), ὅταν ἡ ἔμφασις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ῥηματικ. ἐπιθέτου, ἢ προσωπικῶς, ὅταν ὀφείλῃ νὰ ἐξερθῇ τὸ ὑποκαίμ., ὡς τὸ λατιν. γερουνδίβουμ· τὰ ἀπὸ ἀμεταβ. ὅμως παραχόμ. ῥημ. ἐπίθετα τίθενται πάντοτε μόνον ἀπροσώπως. Τὸ ἐνεργεῖον πρόσωπ. κεῖται κατὰ δοτικ. κατὰ τὰ ἐν §. 423, 25, 2). Τὸ ὡς ἀπρόσωπ. ἐκκλημβανόμενον ῥημ. ἐπίθετον ἔχει τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ κατὰ τὴν πτώσιν, μεθ' ἧς συντάσσεται τὸ ἐξ οὗ παράγεται ῥήμα. Ἀσκητέον (ἢ -τέα) ἐστὶ σοὶ τὴν ἀρετήν, ἢ ἡ ἀρετὴ σοὶ ἀσκητέα. Ἐπιθυμητέον (ἢ -τέα) ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. Ἐπιχειρητέον ἐστὶ σοὶ τῷ ἔργῳ. Ἐν. οἰκ. 7, 35 «οἷς ἂν ἔνδον ἔργον ἐργαστέον, τούτων σοὶ ἐπιστατητέον (ἐπιστατεῖν τινος) καὶ τὰ εἰσπρόμμενα ἀποδεκτέον», ἀπομν. 3. 6, 3 «ὦφελιτέα σοὶ ἢ πόλις ἐστίν». Δημ. 1, 17 «φημί δὲ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν». Ἰσοκρ. 6, 91 «τὸν θάνατον ἡμῖν μετ' εὐδοξίας αἰρετέον ἐστίν». Θουκ. 8, 65 «μεθεκτέον τῶν πραγμάτων πλείοσιν». Ἡρόδ. 7, 168 «οὐ σοὶ περιοπτὴ ἐστὶ ἡ Ἑλλάς ἀπολλυμένη» = δὲν πρέπει νὰ παρίδωσιν, ἵνα ἡ Ἑλλάς καταστρέφῃται. 5, 39. Οὕτω καὶ τὰ ἀπὸ ἀποθετικῶν· οἷον μιμητέον ἐστὶν ἡμῖν τοὺς ἀγαθοὺς (ἐκ τοῦ μιμεῖσθαι τινα), ἢ μιμητέοι εἰσὶν ἡμῖν οἱ ἀγαθοί. Πλ. Φαίδ. 66, e «αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα» ἐκ τοῦ θεᾶσθαι. 90, e «προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν» ἐκ τοῦ προθυμείσθαι. Σοφ. Ἄντ. 678 «οὔτε γυνικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα» ἐκ τοῦ ἡσᾶσθαι τιος = inferiorerem esse aliquo. Περὶ ἄλλων τινῶν

1) W. Hartung über die Kasus σ. 78, ἀτόπως ὅμως πάντο ὑπάγει εἰς ταῦτα καὶ τὰ Σοφ. Αἴ. 178. Θουκ. 1, 84 εὐπραγίαις.

περιέργων συντάξεων, ἴδ. §. 360, Α. 2. Περὶ τῆς συνήθους παρκλείψ. τοῦ ἐστί, ἴδ. §. 354, β).

Σημ. 1. Τὰ ῥήματ. ἐπιθέτα ῥημάτων, ὧν ὁ μέσος τύπος ἔχει σημασίαν τόσο παθητικ. ὡς καὶ αὐτοπαθητὴ ἀμιτάβ., ἔχουσιν ἐν τῷ ἀπροσώπῳ τοῦ οὐδέτερου τύπου μετὰ τοῦ ἐστί διπλὴν ἐκ' ἴσης σημασίαν, καὶ διπλὴν σύνταξιν, ὅταν προστεθῇ ἀντικείμενόν τι· οἷον πειστέον ἐστὶν αὐτὸν = πρέπει νὰ πείσῃ τις αὐτὸν, ἐκ τοῦ πείθω τινὰ, καὶ πειστέον ἐστὶν αὐτῷ = obediendum ei est, = δεῖ πείσασθαι αὐτῷ, πειστέον τοῖς νόμοις, ἐκ τοῦ πείθομαι τινι = obedio alicui· ἀπαλλακτέον ἐστὶν αὐτὸν τοῦ κακοῦ, ἐκ τοῦ ἀπαλλάττειν τινὰ τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπαλλακτέον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι τινος = ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν ἐκ τινος· οἷον Πλ. Φαίδ. 66, ε· ἀπαλλακτέον αὐτοῦ· μ. σ. Harf. 90, ε· ἀνδριστέον = πρέπει τις νὰ δίδωσιν ἐκαστῷ ἀνδρείαν, ἐκ τοῦ ἀνδρίζεσθαι. πολ. 520, ε· ξυνοβιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι = πρέπει τις νὰ συνεθίσῃ ἐαυτὸν, ἐκ τοῦ ξυνοθίζεσθαι· Παρὰ Πλουτ. ὁμοῦ ἠθικά σ. 11, ε· συνοβιστέον τοὺς παῖδας· τάληθῃ λέγειν = ἐκ τοῦ συνεθίζειν τινά. Πλ. πολ. 457, α· ἀπυδοτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναῖξιν = ἀφ' ἑαυτῶν. πρέπει νὰ ἐκδώσιν ἐαυτάς, ἐκ τοῦ ἀποδύεσθαι. Γοργ. 507, δ· παρασκευαστέον μάλιστα μηδὲν δεσθαι τοῦ κολάζεσθαι = πρέπει τις νὰ παρασκευάζηται, ἐκ τοῦ παρασκευάζεσθαι· ἐν 510 ὁμοῦ α· ἐπὶ τοῦτο παρασκευαστέον ἐστὶ δύναιμι τινά· ἐκ τοῦ παρασκευάζειν τι. Ξεν. Ἰέρ. 2, 10· ἐνταῦθα δὴ (ὁ τύραννος) καὶ μάλιστα φυλακτέον οἷεται εἶναι = cavendum sibi esse, ἐκ τοῦ φυλάττεσθαι = cavere. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 34· ὄφρα, ὅτι ἀφελτέον εἶναι τοῦ ὄφρα λέγειν, ἐκ τοῦ ἀπέχεσθαι τινος.

Σημ. 2. Οὐχὶ δὲ σπανίως παρὰ τοῖς ἀττικτοῖς τίθεται ἐπὶ τῶν εἰς τέλος ῥημάτων. ἐπιθέτ. τὸ ἐνεργεῖν πρόσωπον καὶ κατ' αἰτιατικὴν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ῥήματι. ἐπιθέτοις; κίτται ἡ ἔννοια τοῦ ἀπροσώπ. ῥήμ. δεῖ μετὰ τοῦ ἀπαρημφ. ἢ ὀριστικῆ τοῦ ἐστί· ἐνταῦθα παραλείπεται. Θουκ. 1, 72· ἔδοξεν αὐτοῖς παρηγορεῖσθαι αὐτὸς τοὺς Ἀκχεδαμονίους εἶναι τῶν ἐγκλημάτων ἕρα μηδὲν ἀπολογησομένων·. Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 1· ἔτερον ἂν εἶναι ἀσασαμένους·. Πλ. Γοργ. 507, δ· τὸν βουλομένον εὐχάριμον εἶναι σωφροσύνην δικαιοσύνην καὶ ἀσκητέον·. Πλ. πολ. 413, ε, ἐνθα καὶ Stallb. Κρίτ. 49, α· οὐδενὶ τρόπῳ φαρὲν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι·. (Ἀμφότεραι δὲ αἱ συντάξεις ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ Πλ. πολ. 453, δ· οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευτέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἦτοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν· μ. σ. Stallb. Θουκ. 8, 65· οὔτε μισθοφορητέον εἶναι ἄλλους ἢ τοὺς στρατευομένους, οὔτε μεθεκτέον τῶν πραγμάτων πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις·. Εὐρ. Φ. 712· ἐξοιστέον ἄρ' ὄπλα Καθμείων πόλει·. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ' ὡς μαχομένους τάχα· Ἰπκ. 491· ὡς τάχος διστέον (δηλ. ἡμάς) τὸν εὐθὺν ἐξεπόντας· ἀμφὶ σοῦ λόγου· = celerissime explorandum nobis est rem aperte declarantibus 1). Δημ. 2, 13· πολλὴν δὴ τὴν μεταστάσιν καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολὴν, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἀπαντα ποιοῦντας· ἐτοιμίως·. Περὶ τοῦ μεθ' ἐπομένης αἰτιατ. ἀναγκάζομαι ἴδ. §. 495, 1). - Πολλάκις μεταπίπτει καὶ ἡ τῶν ῥηματικ. ἐπιθέτων σύνταξις εἰς

1) ἴδ. Matthiae εἰς Εὐρ. 714. Richter de Anac. Spec. I. σ. 25. Stallb εἰς Πλ. Γοργ. 456, c.

είρηνη ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεδείχθη. Τρίτον αἱ τοπικαὶ ἀναφοραὶ μεταβάλλουσιν εἰς τὰς αἰτιολογικάς, τὰς τοῦ εἶδους καὶ τρόπου, ἐπειδὴ καὶ αἱ σχέσεις αὐταὶ ὑπελαμβάνοντο αἰσθητῶς ὡς σχέσεις τοπικαί· ὅσον ὑπὸ γῆς οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τιος ἀποθαεῖν, ὑπ' αὐλοῦ χρεῦναι ἀπὸ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ ἀπὸ προσόδων τρέφειν τὸ ναυτικόν· ἀπὸ τιος καλεῖσθαι· ἐν ὄκῳ κείσθαι, καὶ ἐν σιωπῇ πορεύεσθαι.

3. Αἱ πτώσεις ἐν τισι συντάξεσι φαίνονται δηλοῦσαι τὰς ἀναφορὰς τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, εἶδους καὶ τρόπου· ὅσον *τέρας φαίνεται ὁρέων· τρέχειν πεδίοιο, τῆς ἡμέρας· βαίνειν ὄδον, πᾶσαν ἡμέραν· δίκην προκαλεῖσθαι· ὄφθαλμοῖς ὄραν*. Καθ' ἐκυτὴν ὁμῶς οὐδεμίαν τῶν πτώσεων δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς σχέσεις ταύτας, ἀλλ' ἡ μὲν αἰτιατ. παρίστησι τὸ οὐσιαστικὸν ὡς συμπληρωτικὸν ἀντικείμεν. τοῦ ῥήμ., ἡ γενικὴ ὡς ἀκριβέστερον προσδιορισμ. ἐννοίας τινός, καὶ ἡ δοτ. ὡς ἀκριβέστ. προσδ. τῆς ὅλης προτάσεως. Ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἀρκτικῇ ἀναπτύξει τῆς γλώσσης ἐπήρουν ἕως ἀτελῶς πως καὶ ἐλλιπῶς αἱ τρεῖς πτώσεις πρὸς δήλωσιν τῶν ῥηθειςῶν σχέσεων τοῦ τόπου, χρόνου κ.τ.λ. Βούθ· δ' ὡς ἤρξαστο τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νὰ εἰσδύῃ βαθύτερον εἰς τὰς ἀναφορὰς σχέσεις τῶν ὄντων, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἀναφανῇ αὐτῷ ἡ χρεῖα καὶ ἄλλων ἰδίων λέξεων, ἥτοι τῶν προθέσεων, ἵνα ἀκριβέστερον καὶ σαφέστερον ἐκφράσῃ τὰς ποιήλας ἀναφορὰς τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, εἶδους καὶ τρόπου.

4. Ἡ μετὰ τῆς προθέσ. πτώσις δὲν ἐξαρτᾶται ὡς συνήθως λέγεται ἀπὸ τῆς προθέσ., ἥτοι συντάσ. μετὰ τῆς προθέσ., διότι ἂν ἦτο τοῦτο, ἤθελε πάντοτε πρόθεσις τις συντάσσασθαι μετὰ μιᾶς μόνου καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως, ἐνῶ ὑπάρχουσι προθέσ. συντασσόμεναι μετὰ δύο ἢ καὶ τριῶν πτώσι, ἀλλ' ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτῆς ἐν ἐκυτῇ, ἡ δὲ μετ' αὐτῆς συναπτομένη πρόθεσις παρίστησι τὴν διὰ τῆς πτώσ. ἐκφραζομένην σχέσιν μόνον ἐναργέστερον ὡς σχέσιν τοπικὴν, σύνταμ. δὲ καὶ λογικῶς ἀκριβέστεραν· π. γ. ἐν τῷ ἐπιμέλωμαι τῆς ἱμετέρας ἀσφαλείας ἡ γεν. δηλοῖ τὴν αἰτιολογικ. σχέσιν μόνον ὡς ἀκριβέστ. προσδ. τοῦ ἐπιμέλωμαι ὡς ἐν τῷ ἐπιμέλεια τ. ὑμετ. ἀσφαλ., ὅταν ὁμῶς ῥηθῇ ἐπιμέλωμαι περὶ τῆς ὑμ. ἀσφαλ. (Ξεν. ἀν. 5. 7, 10), ἢ ἐπιμέλεια π. τ. ὑμ. ἀσφ., τότε ἡ σχέσις ἢ μεταξὺ τοῦ ῥήμ. καὶ τοῦ οὐσιαστ., ἢ ἡ μεταξὺ τῶν δύο οὐσιαστικῶν ἐκφράζεται ἀκριβέστερον ἅμα τε καὶ σαφέστερον· διὸ δύναμαι νὰ εἶπω *χαίρω τῇ νίκῃ καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ*.

5. Ὡς αἱ προθέσεις ἐκφράζουσι τὰς σχέσεις τῆς διαστάσεως, οὕτω κατὰ τὴν ἰδέαν πολλῶν Γραμματικῶν καὶ αἱ πτώσεις μετὰ τῶν προθέσεων συναπτόμεναι δηλοῦσι τὰς σχέσεις τῆς διευθύνσεως - τὸ πόθεν δηλ., τὸ εἰς ποῖον μέρος καὶ τὸ ἄνευ διευθύνσ. ποῦ. - Καὶ ὄντως εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν ταῖς πλείοσι περι-

πτώσειν κί πτώσ. συνημμένχι μετὰ τῶν προθέσ. ἐκλαμβάνονται οὕτως· ὅλον ἀπό (ἐκ) τῆς πόλεως ἐλθεῖν· εἰς τὴν πόλιν ἰέναι· ἐν τῇ πόλει οἰκεῖν· ἐλθεῖν παρὰ τοῦ βασιλέως· ἰέναι παρὰ τὸν βασιλέα· στήναι παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν πολλαῖς ἄλλαις περιπτώσ. δὲν δύνατχι τοῦτο νὰ ὑποληφθῆ, ἔπεται ὅτι ἡ ἰδέα αὐτῆ πρέπει νὰ ἀπορρίφθῆ ὡς μονομερῆς, καὶ νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ πτώσεις, καθ' ὃν τρόπον ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἄς παρὰβληθῶσι τὰ δι' ἀρετῆν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν τύχην ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Μαραθῶνι, ἔνθα κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ταύτην ἔπρεπέ τις νὰ περιμένῃ γενικ· πλεῖν ἐπὶ Σάμον, διόφορον τοῦ ἐπὶ Σάμον, ἴδ. §. 438, I. στήναι ἐπὶ πύργον· ὑπὸ γῆς οἰκεῖν.

Ἡ μετὰ τῶν πτώσ. σύνταξις τῶν προθέσ. προσδιορίζεται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς σημασι. τῶν πτώσ., εἶτα δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἐν ταῖς προθέσεσι κεκμένης, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ἀντιληπτικοῦ τρόπου γλώσσης τινός. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν διακροῦνται αἱ προθέσεις ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὡς ἔπεται·

a) εἰς προθέσ. μετὰ γενικῆς συντασσομένης· ὅλον ἀντί, ἀπό, ἐξ, πρό.

b) εἰς προθέσ. μετὰ δοτικῆς· ὅλον ἐν καὶ σὺν.

c) εἰς προθέσ. μετ' αἰτιατικῆς· ὅλον εἰς καὶ ὡς.

d) εἰς προθέσ. μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ· ὅλον διὰ, κατὰ, ὑπέρ. καὶ τῆς ἀνὰ σὺν δοτικ. καὶ αἰτιατ.

e) εἰς προθέσ. σὺν γενικῇ, δοτικῇ καὶ αἰτιατ· ὅλον ἀμφί, περί, ἐπί, μετά, παρά, πρὸς καὶ ἐπὶ.

Σημ. 1. Τῆς ἐν καὶ εἰς (προσθουτῶν ἐκ τοῦ ἐνς) ἓνα καὶ μόνον τύπον ἔχουσιν ἡ λατιν. καὶ γερμ. γλώσσα, τοῦ; in, in, ὡ; καὶ τινε; τῶν ἑλλ. διαλέκτων συντάσσοσι τὴν ἐν σὺν δοτ. καὶ αἰτιατικῇ. ἴδ. §. 325, 3.

7. Κατὰ τὴν σημασίαν τῶν σχέσεων τῆς διαστάσεως διακροῦνται αἱ προθέσ. ἅπασαι a) εἰς προθέσ. δηλούσας τὸ πλησίον, τὸ κοινόν, τὸ ὁμοῦ, τὸ περίεξ, τὸ χωρὶς· ὅλον παρά=πλησίον,σὺν καὶ μετά=ὁμοῦ, ἀμφί=ἄμφοτέρωθεν, περί=περίεξ,πενταχῶθεν, κύκλωθεν, διὰ=ἐν τῷ μετὰξὺ, διὰ μέσου,χωρίς; καὶ b) εἰς προθέσ. δηλούσας τοπικὰς ἀντιθέσεις· ὅλον ἐπὶ=ἐπάνω, πρὸς· ἀνὰ = ἄνω, ἄνω, πρὸς· ὑπέρ=ὑπὲρ (ὑπεράνω), καὶ ἐπὶ=ὑποκάτω, κατὰ=πρὸς τὰ κάτω (κάτω)· πρὸ, πρὸς, ἀντί=ἀντικρῶ, ἔμπροσθεν, καὶ ἡ κκτχρηστικὴ πρόθεσ. ὄπισθεν· ἐν καὶ εἰς=ἐντός, εἰς, ἐξ=ἐκτός, ἔξω, καθὼς καὶ ἡ κκτχρηστικὴ πρῶθ. ἔξω=ἔξω, ἐκτός· ὡς=πρὸς (προσέτι), καὶ ἡ ἀπό=ἀπὸ (μακρῶν).

Σημ. 2. Ἡ πρόθεσις ὡς=πρὸς, εἰς, ad, ἥτις φαίνεται ἔχουσα καταγωγήν ἀντωνυμικὴν, δὲν ἐδήλου ὡς αἱ λοιπαὶ προθ. τοπικῆν σχέσιν τῆς διαστάσεως, ἀλλὰ εἰτίθετο τὸ πρῶτον ἐπὶ προσώπων μόνον συνδεδεμένων μετὰ κινήσεως σημαντικ. ῥημάτων· ὅλον ἰέναι, πέμπειν ὡς; βασιλέα, ἴδ. § 432, 2. Διαφέρει δὲ προσέτι τὸ ὡς; τῶν λοιπῶν προθέσ., καθ' ὅτι οὐδέποτε συνδέεται μετὰ ῥημάτων.

8. Πᾶσα πρόθεσις ἔχει *μια* κυρίαν σημασίαν, ἣν πανταχοῦ διατηρεῖ καίτοι συντάσσεται μετὰ δύο ἢ τριῶν πτώσεων, λαμβάνει ὁμῶς διαφόρους τροποποιήσεις κατὰ τὰς διαφόρους πτώσεις, καθότι ἐκάστη πτώσις ἔχει ἰδίαν σημασίαν. Ἡ κυρία τῶν προθέσ. σημασίαι καταφαίνεται ἐναργεστάτη ἐν ταῖς ἀναφοραῖς τῶν τοπικῶν σχέσεων, κατὰ μέγξ δὲ μέρος καὶ ἐν ταῖς τῶν χρονικῶν, ἐν ταῖς αἰτιολογικαῖς ὁμῶς ἀναφοραῖς πολλὰκις καθίσταται σποτεινὴ καὶ ἀσφής. Ὅτι δὲ ἡ πρώτη καὶ ἀρτικὴ τῶν προθέσ. σημασίαι μετεβλήθη πντοσιδῶς, καὶ διαφόρως ἐμορφώθη πρὸντος τοῦ χρόνου καὶ, ὕπερ περιεργώτατον ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ, καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς διαφόροις διαλέκτοις, ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ, εἶνε φυτικὸν καὶ κεῖται ἐν τῇ προόδῳ τῆς ἀναπτύξεως ἐκάστης τῶν γλώσσων.

9) Ἡ πντοσιδὴς μετάφρασις τῶν προθέσεων γλώσσης τινὸς εἰς ἄλλην, δὲν ὀρεῖται νὰ δώσῃ ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν πρόθεσιν πάσας τὰς σημασ., ἀς συμβαίνει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ μετάφρασει. Διότι τότε ἤθελε περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ πρόθεσις τις πολλὰκις σημασίαις ἀντιθέτους ἀλλήλαις, καὶ πάντως ἀναρμόστους. Πᾶσα γλώσσα ἔχει τὸν ἴδιον ἑαυτῆς ἀντιληπτικὸν τρόπον, καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ἐξηγητῆται αὐτὴ ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ξένης. Εἶνε δὲ πολλὰκις ἀδύνατον νὰ ἐξενεχθῇ ἡ κυρία σημασίαις προθέσ. τινος διὰ προθέσ. ἄλλης γλώσσης, πάντως ἐκείνη ἀντιστοιχώσεως, ἐπειδὴ ἡ σημασ. τῆς μιᾶς εἶνε ἢ στενοτέρα ἢ εὐρύτερα τῆς ἄλλης. Εἰς τοῦτο τέλος ἀνήκει, καὶ ὅτι ἡ γλωσσικὴ ἐποπτεία ἀντιλαμβάνεται ἀναφορικῶν τινων σχέσεων ἄλλως, ἢ ὅτι αὐταὶ κατ' ἑαυτὰς ὕντως φαίνονται, ὡς π. χ. ἐν τοῖς, *πέμπειν εἰς τινα, ἵναίαι εἰς τινα κ.τ.λ.*

Σημ. 3. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δὲ τῶν μετὰ προθέσ. συντεθειμένων ῥημάτων πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ μετὰ τοῦ ῥήμ. πρόθεσ. ἢ ἔχει ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ῥήμ. ἢ οὐχί. Τὸ πρῶτον συμβαίνει, ὅταν ἡ πρόθεσ. διατηρῇ ἐν τῇ συνθέσει τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς σημασ. καὶ σύνταξιν, ὥστε δύνανται τις νὰ μεταχειρισθῇ ἀντὶ τοῦ συνθέτου καὶ τὸ ἅπλοτον μετὰ τῆς προθέσ., ἐν συντάξει, ἀνευ μεταβολῆς τινος τῆς σημασίας· οἷον ἐξέρομαι τῆς πόλεως = ἐρχομαι ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐξέρομαι ἐκ τῆς πόλεως· προτρέχειν τῶν πολιτῶν ἕν. ἀν. δ. 2, 4 = τρέχειν πρὸ τ. πόλ. κ.τ.λ. τὸ δεῦτερον δὲ συμβαίνει, ὅτε ἡ ἐν τῇ συνθέσει πρόθεσ. διατηρεῖ μὲν τὴν σημασίαν αὐτῆς ἐντελῶς, ἀλλάσσει ὁμῶς τὴν σύνταξιν, ὡς ἐν τῷ ἀντιμάχεσθαι τινι, ἐνθα ἡ πτώσις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰννοίας μόνον τοῦ ῥήμ., ὥσει ἡ πρόθεσις ἦτο συγχεχωμενόμενῃ μετὰ τοῦ ῥήμ. ἐν ἀχωρίστῳ τινὶ ὄντ, ὡς εἰς τὰ, ἀποπεραινεν τι, ἐκτελεῖν τι, ἀπογιγνώσκειν τι = desperare aliquid (ἐν ἕν. ὁμῶς ἀν. 1. 7, 19 «ἀπεγνωκέναι τοῦ μάχεσθαι» ἢ ἀπὸ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς συντάξεως, καθότι προσέθηκεν εἰς τὸ ἅπλοτον γινώσκειν τὴν ἰννοίαν τῆς ἀποκλίσεως, τοῦ χωρισμοῦ), ἀπελαύνειν τινὰ, ἀποδοκιμάζειν τι κ.λ. Περὶ τῶν ἀναβαίνειν, ἐπιδ. σ. γεν. γδ. §. 416, 2, ἀναδδῶναι ἀναπνεῖν καὶ τῶν ὁμ. σ. γεν. ἐν §. 421, 2· περὶ τῶν ἐγκεκλιμένων, κατακλείειν, εἰσεδίχεσθαι σ. γεν. γδ § 118, 8 Τὸ εἰσβαίνειν συντάξ. ὡς τὸ πολὺ μετὰ

της εἰς, τροπικ. ὁμοῦ καὶ σὺν δοτ. Σοφ. Τρ. 297 «ἐμοὶ γάρ οἰκτος δεινός· εἰσέ-
 θε» οὕτως· Ἄντ. 1315 «τὰ δ' ἐπὶ κρατῖ μοι πότμος· δυσκόμιστος· εἰσῆλατο» =
 ὡς πρὸς τὴν κεφαλήν μου, τὸ ἄτομόν μου, μοὶ συνέθη ἀφόρητόν τι δυστήχημα,
 ἴδ. §. 423, 4 καὶ 5· ἐνάλλεσθαι κυριολεκτικῶς· καὶ τροπικῶς σὺν δοτ. μὲν
 κανονικῶς, μετὰ τῆς εἰς· δὲ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 263 «εἰς τὸ κείνου κράτ' ἐνήλαθ'
 ἡ τύχη». Τὰ εἰσάγειν καὶ εἰσέρχασθαι ἐν τῇ σημασί. τοῦ ἔρχεσθαι ἐν τῷ
 νῶ ὡς μεταθετικῶς συντάσσονται· συνήθως μὲν αἰτία τ. = καταλαμβάνει μὲ τι,
 μοῦ ἔρχεται τι, invadit me aliquid, σπαν. δὲ δοτ. Πλ. Φαίδ. 159, α «οὐδὲν
 πίνου μοι ἔλαιον ἐσῆει» πολ. 330, d «εἰσέρχεται αὐτῷ δέος». Περὶ τῶν μετὰ
 τῆς κατὰ συνθέτων ῥήμ. σὺν αἰτία τ. καὶ γενικῆ συντασσόμενων, ἴδ. § 409,
 8) καὶ 421, Α. 7. Τινὰ δὲ τούτων συντάσ. μ. δοτ. ἐντὶ μετὰ γενικ. κατὰ τὰ
 ἐν §. 423, 5· οἷον καθυβρίζειν στρατῷ Ἠρόδ. 1, 212, ἴδ. Σοφ. Αἴ. 153
 (ἐντὶ τοῦ συνήθ. τινός· ἢ τι)· κατακρίνειν Ξεν. ἀπ. 7· ἢν κατακρίθῃ μοι
 Ἠρόδ. 7, 116 «τοῖσι κατακρίθη θάνατος»· «κατεχέτω τινὶ τὸ παρ' Ὀμή., π.
 χ. Ξ. 435» καταγελᾷν Ἠρόδ. 3, 37. 38 κ. τ. λ. Τὴ μετὰ τῆς· ὑπὲρ σύνθ. ῥήμ.
 συντάσσονται ὡς τὸ πολὺ αἰτιατικῆ, ὡς μεταθετ. τινὰ ὄλω· τούτων καὶ
 γενικῆ, οὕτως τὸ ὑπερφρονεῖν συνήθ. γεν., τὸ δὲ ὑπερορᾶν συνήθ. μὲν
 αἰτία τ. σπανιώτερ. δὲ γε ν. (ἴδ. § 419, Α. 2. Ἐν τῇ παρὰ Θουκ. ὁμοῦ 4,
 93 «ὑπεράφηταν τοῦ λόφου» ἐπενήργησεν εἰς τοῦτο ἢ προθ. Τὰ μετὰ τῆς
 περὶ σύνθ. ῥήμ. συντάσ. αἰτία τ. ὡς μεταθετ. οἷον περιβάλλειν, περὶ δὲ
 τῆς σὺν γενικῆ συντάξ. οἷον τὸ περιπίπτειν ἴδ. §. 423, 5· ἐν δὲ τῷ παρὰ
 Θουκ. 4, 36 «περιέναι κατὰ νότου αὐτοῖ· ὀδῶ» ἢ δοτ. δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ
 περιέναι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ περιέναι κατὰ νότου· περὶ τῶν περιέναι,
 περιγίγνεσθαι σ. γεν. ἴδ. §. 420, 2. Ἐκ τῶν πολλῶν μετὰ τῆς· ἐπὶ συν-
 θέτ. θέλωμεν μνημονοῦσθαι καὶ ἄλλα τινά. Περὶ τῆς μετὰ δοτ. συντάξ. τῶν
 ἐπιστρατεύειν, ἐπέρχεσθαι, ἐπεξίεναι, ἐπιθάνειν, ἐπιχειρεῖν,
 ἐπαγγεῶν, ἴδ. §. 423, 5· περὶ τῆς σὺν αἰτ. τῶν ἐπέρχεσθαι, ἐπίεναι,
 ἐπιστρατεύειν, ἴδ. §. 409, 8)· τῶν ἐπιθάνειν, ἐπιθατεύειν ἐν §.
 416, 2. Τὰ μετὰ τῆς παρὰ σύνθ. συντάσ. ὡς τὸ πολὺ αἰτία τ. ὡς μεταθ.
 οἷον παραδίδειν, παρέρχεσθαι, παρατρέχειν τινά· τὸ παρατρέψ-
 εσθαι τί τινος = ἀπαρῶ τι ἐκ τινος, ἴδ. Ξεν. ἑλλ. 2, 3, 20. συμπ. 4, 40.
 ἀπομν. 1, 6. 1. Τὰ κλισία τῶν μετὰ τῆς πρὸς· σύνθ. συντάσ. κατὰ τὰ ἐν
 §. 423, 5 σὺν δοτ.· οἷον προσέχειν τινὶ (περὶ τῆς σπανί. καὶ μὴ τῆς ἐγ-
 κριτοῦ ἀρχιός. σὺν αἰτ. πρᾶγμα συντάξω· τοῦ προσέχειν ἴδ. Ρομπ.
 εἰς· Θουκ. II, III. τόμ. 1 σ. 282), προσπίπτειν, π.χ. αἰσχροῖ ἐπιθυμίᾳ
 Ξεν. ἀπομν. 30· προσβλέπειν τινὶ 3, 11 (συνήθ. ὁμοῦ σὺν αἰτ., ὡς Ξεν.
 οἰκ. 11, 5. «προσβλέπει με), προσπαίξειν τινὶ = ἀσπασθῆναι μετὰ τινός
 (σὺν αἰτ. ὁμοῦ, ὡς τινά, δηλοῖ περιπαίξω τινά ἴδ. Lobbeck εἰς· Herodiani. σ.
 463)· τὸ δὲ προσγεῶν τινά σύνθ., παρὰ τυτ· μτγν. δὲ μόνον σὺν δοτ.·
 προσκαθέξασθαι σὺν αἰτ.· οἷον τὴν πόλιν, ὡς τὸ λατ. assidere urbem,
 ἴδ. Ρομπ. II, III. Τόμ. 1. σ. 223. Τῶν μετὰ τῆς ὑπόστασθαι σὺν αἰτ.·
 ταλαντεύοντα μεταξὺ δοτ. καὶ αἰτία τ., περὶ τοῦ ὑφίστασθαι σὺν αἰτ.·
 sustinere ἴδ. § 409, 3, σὺν δοτ. δὲ = resistere Ξεν. ἑλλ. 7, 5, 12. ἀγ. 3, 2,
 11. κ, 398 «πάσιν δ' ἡμέροισι ὑπέυ γούσ». Σοφ. Φ. 1099 «ἀλλή· μοι ἀσχυ-
 πα. . . ἐπη. . . ὑπέυ, ἀνθ' οὗ ὁ περὺς μεταχειρίζ. τὴν αἰτ.

Σημ. 4. Ἄπασιν αἱ προθέσεις, ὡς ἐν §. 443 ἀρμόμεθα, ἴσαν τὸ πρῶτον
 ἐπιβῆματα τοπικά. Ἡ διαφορὰ δὲ μεταξὺ τῶν τοπικ. ἐπιβῆμα. καὶ τῶν
 προθέσεων κείτα πάντως· ἐν τούτοις, οἷον εἴτα μὲν· οὗ· αἰτία καὶ λαμβάνειν

να δηλώσει τὰς τοπικὰς αὐτῶν ἀναφορὰς, ἐκείνα δὲ εἰς ῥῆμα ἀναφερόμενα ἐκφράζουσι τὰς τοπικὰς τοῦ ῥήμα. ἀναφορὰς. Τὰς ἐν τῷ ἀριθ. 6 ῥηθείσας προθέσεις; καλοῦσι: προθέσεις κυρίας, καθότι ἐν τῇ ἀναποχθεισῇ γλωσσικῇ περιόδῳ εἴτε οὐδόλως· εἴτε πολὺ σπανίως· ἀπαντῶσι μόναι ἄνευ οὐσιαστικοῦ ὡς τοπικὰ ἐπιβῆμα, καὶ λοιπὸν ἀναλαμβάνουσι κανονικῶς τὴν δύναμιν τῶν προθέσ., καὶ διακρίνουσιν αὐτὰς τῶν καταχρηστικῶν, ἐν αἷς διακρίνομεν ὡς τὰς ἑξῆς τάξεις: α) τὸ μὲν τὰ τοπικὰ, τὸ δὲ καὶ ἄλλα ἐπιβῆμα, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι τὴν δύναμιν τῶν ἐπιβῆμα., ἐνίοτε ὁμῶς καὶ τὴν τῶν προθέσ., συνωπτόμενα μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ· οἷον ἄντα καὶ ἀντία ἐπικ.=κατέναντι, ἐνώπιον, πρό· πρόσθεν=ἐμπροσθεν· ὅπισθεν· μέχρι καὶ ἄχρι· ἕξω· ἐκτός· ἄγχι· ἀντικρὺ ἐπικ.=ἀμφί; ἐπικ.=μακρὸν, πόρρω· ἄνευ· δίχα· ἄτερ ἐπικ. ποιητ.=ἄνευ· τῆλε ἐπικ.=μακρόθεν· νόσφι[ν] ἐπικ.=μακρόθεν· πρὶν=πρὸ Πίνδ. καὶ μέγν. καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι συνηθίστατ. (πρὶν ὥρας Πίνδ. Π. 4, 43· πρὶν φάω; Ἄρβ. ἀν. 3. 18, 12) κ.τ.λ. μετὰ γενικ.= τὸ ἄμα σὺν δοτ. τὸ περίεξ=κύκλωθεν, ὡς; τὸ πολὺ μὲν σὺν αἰτιατ., συνηθίστατ. παρ' Ἑρδ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικ., σπανιώτερον ὁμῶς σὺν γενικῇ παρ' Ἑρδ. π. γ. 1, 179. 2, 9f. - b) τὰ οὐσιαστικά· οἷον ἔνεκα=causa· δίκην=instar· χάριν=gratia· ἔκρητι (ἄωρ. ἔκατι) ἐπικ. ποιητ. ἐκούσιως, ἔνεκα, παρ' Ὀμ. ἔκρητι Διός; καὶ τὰ παρόμ.=χάριν, ἔνεκα τοῦ Διός.

I Προθέσεις μετὰ μιᾶς πτώσεως.

1. Προθέσεις μετὰ γενικῆς μόνον.

§. 429. 1) Ἀντί καὶ πρό.

1. Ἄντι (σκανοκρ. *ati* (δὴλ. *super, supra, trans, ultra*), τὸ λατ. *ante*, λιθουαν. *ant*, γοθ. *and, anda*, γερμ. *ant, ent*=ἀντικρὺ, κατ' ὄψιν, κατέναντι κτλ.¹⁾), ἡ κυρίως αὐτῆς σημεῖοσ. εἶνε ἀντικρὺ, ἐνώπιον, κατ' ὄψιν.—1) τοπικῶς, σπανιώτατ. Ξεν. ἀν. 4. 7, 6 («τὸ χωρίον ἐστὶ δασὺ πίτυσι διακλειπούσαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν ἐστήκοτες ἄνδρες τί ἂν πᾶτιχοιεν»=ἀντικρὺ, ὅπισθεν τῶν ὁποίων, τῶν δένδρ. κειμένων κατέραντι, καὶ πρὸ τῶν στρατιωτ. μ. σ. Kühner, ἐν τῷ χωρ., δ' Ὀμ. καὶ οἱ λοιποὶ ἐπικοί μεταχειρίζοντι ἀντι ταύτης τὰ ἐπιβῆ. ἄντα, ἀντία (ἄντ', ἀντι)²⁾ καὶ ἐναντίον σὺν γεν., οἱ δὲ ἀπτ. τὸ ἐναντίον σ. γεν.—2) αἰτιολογικῶς α) ἐν τοῖς ὅρκοις, ἔντι τῆς συνήθ. πρὸς σ. γεν. Σοφ. Οἰδ. κ. 1326 «ἀντι πῆδων τῶνδε σ' ἱκετεύομεν» (per), οἷον εἰ ἀντικρὺ τῶν παιδῶν τῶνδε ἰστάμενοι. - b) ἐπὶ τῆς παραθέσεως, ἐπιμήσεως, ἀντιθέσεως, ἀνταλλαγῆς καὶ ἀνταμείψεως τῶν πραγμάτων, τοῦ πρὸς παρῆσιν ἢ ἐκτίμησιν πράγμ. ὑποτιθεμένου ὡς; κειμένου ἀντικρὺ τοῦ συγκριθέντος, ὡς; καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρῃ γερμ. ἐτίθετο ἡ *vor*. Ἑρδ. 3, 53 «ἀντι τούτων Περίκλδρος Κερκυραίουσ ἐτιμωρέτο». Δημ. 18, 297 «ἔρωτᾷς, ἀντι ποίκα; ἀρετῆ; ἀξιώ

1) *Id. Carol. Schmidt Dissertat. de praep. Graecis. Berlin 1820. σ. 29.—
2) ὡς; τούτο σαφῶς; ἀπέδειξεν ὁ Spitzner Exc. XVII εἰς; Ἰλιάδ.

τιμᾶσθαι οὕτως, ἐν ἀνθ' ἐνός Πλ. νόμ. 705, b. πολ. 331, b. Φέλ. 63, c. μ. c. Stallb. = τὸ ἐν τιμηθῆν ἀντικρὺ τοῦ ἐτέρου, ἀπέναντι τοῦ ἐτέρ. διὸ μετὰ τῶν συγκριτικῶν. Ξεν. πολ. Λακ. 9, 1 «(Λυκοῦργος κατειργάσατο) ἐν τῇ πόλει αἰρετώτερον εἶναι τὸν καλὸν θάνατον ἀντὶ αἰτχροῦ βίου». ἀπομν. 2. 5, 4. Πλ. Τίμ. 26, e. Σοφ. Ἄντ. 182· μετὰ τῶν ἐννοιῶν ἀγοράζειν, πωλεῖν, ἀνταλλάσσειν, τιμᾶν, ἐξισοῦν, ἢ ἀριστοῦν· ὅσον ὠρεῖσθαι, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ χρυσοῦ, ἰδ. §. 418. Α. 6, ἄξιος ἀντὶ πολλῶν 1, 116· ἄλλος ἀντὶ σοῦ. Πλ. Μενέξ. 237, a «τὴν τελευταίην ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας ἠλλάξαντο». Ἰσοκ. 6, 109. Λυκοῦρ. 88. Αἰσχλ. Πρ. 465 «θαλασσοπλαγκτὰ δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ λιτόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα». Σοφ. Αἰ. 439· ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς προτιμῆσεως, τοῦ μὲν προτιμηθέντος· θεωρουμένου ὡς πρότερον κειμένου, τοῦ δὲ ἐτέρου ὡς ὑπισθεν, μετὰ· ὅσον αἰρεῖσθαι τι ἀντὶ τινα (ἀντὶ τοῦ συνήθ. τινός) Ξεν. ἀν. 1. 7, 3 κτλ. Δημ. 18, 109 αὐτ'· ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Φιλίππου δῶρα ἠγάπησα ἀντὶ τῶν κοινῇ τοῖς Ἑλλήσι συμφερόντων». Ἐκ μὲν τῆς ἀναφορᾶς τῆς ἀντιδόσεως, ἀνταμοιβῆς ἀνεπτύχθη ἡ σημασίς τῆς αἰτίας· ὡς εἰς τὰ ἀνθ' οὔ, ἀνθ' ὦν=διὰ τοῦτο, ταῦτα, ἰδ. Σοφ. Ἥλ. 585, ἐκ δὲ τῆς ἀναφορᾶς τῆς τιμῆς, ἐκτιμῆσεως, ἀποτιμῆσεως ἀνεπτύχθη ἡ τῆς ἀντικαταστάσεως, ἰσοτιμίας, (= ἀντὶ τινα, διὰ τινα), καὶ παρ' Ὁμ. Φ, 75 «ἀντὶ τοῖ ἐμ' ἰκέταο». Θ, 163. 1, 115. θ, 546. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 14 «ἀντὶ κυνός εἰ φύλαξ καὶ ἐπιμελητῆς» = ὡς κύων, instar canis εἰς τὸν θέσιν κυνός. Ἡρόδ. 1, 210 «ἀντὶ δούλων ἐποίησας ἐλευθέρους Πέρσας εἶναι». 7, 37 «ἀντὶ ἡμέρης νύξ ἐγένετο». Θουκ. 1, 86 «ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγέννηται». 4, 90 «ἐκ δὲ τοῦ ἐρύγματος ἀνέβαλλον ἀντὶ τείχους τὸν χοῦν» = ut pro muro esset. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 18 «ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι πείθεσθαι ἐθέλει». Ἐπὶ χροῦνον δὲ δὲν τίθεται ἡ ἀντί.

2. Ἡ πρό (σκαναρ. pra, λατ. pro. prae, λιθ. pro, pra, γοτθ. faúra (faúrg), γερμ. vora, vuri, vor, für) ¹⁾ συμπίπτει καθ' ὅ-
 λας αὐτῆς τὰς ἀναφορὰς (σημασίως) πρὸς τὴν ἀντί, διαφέρει δὲ
 σχεδὸν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἔχει σημασίαν γενικὴν, διὸ καὶ
 ποικιλώτερον ἀνεπτύχθη.—1) τοπικῶς = ἔμπροσθεν, πρό· ὅσον
 στῆναι πρὸ πυλῶν, πρὸ οἴκου. Θουκ. 3, 51 «Μινῶν ἡ νῆσος κει-
 ται πρὸ Μεγάρων». Ξεν. ἀν. 1. 4, 4 «(τεῖχος) πρὸ τῆς Κιλι-
 κίας» = ἔμπροσθεν, κατέναντι τῆς Κιλ., ὡς 7. 8, 18 «ὅπως τὰ
 ὄπλα ἔχουεν πρὸ τῶν τοξευμάτων» = sagittis opposita. Καὶ μετὰ
 τῶν κινήτ. σημαζντ. ῥημ., ὡς ἐν τῇ λατ. ἡ pro. E, 789 «οὐδέ-
 ποτε Ἰρῶες πρὸ πυλῶν . . οἴχνεσκον» = ἔμπροσθεν τῶν πολ.

1) Ἰδ. Schmidt ἐν τῷ χωρ. τοῖς. σ. 59. Graff die althochdeutschen
 Präp. Königsberg 1829 σ. 130.

Εὐρ. Ἐκ. 59 «ἀγετε . . τὴν γραῦν πρὸ δόμων¹⁾». Αἰσχ. Πρ. 685 «μᾶστιγι θείη γῆν πρὸ γῆς ἐλκύνομαι» = γῆν πρὸ ἄλλης γῆς, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν. (κυρ. ἀπὸ μιᾶς γῆς πρὸσω, περικιτέρω πρὸς ἄλλην). Οὕτω Ἀρρ. Ἀχ. 235.—2) χρονικῶς = πρὸ τινος χρόνου, πρὸ ἡμέρας. ο, 524 «πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κελὸν ἡμῶν». Ἡρόδ. 7, 130 πρὸ πολλοῦ = *multo ante*.—3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς. a) τρυχώτερόν πως συγγενεῦσι πρὸς τὴν τοπικὴν σημασίαν ἐν καθαρᾷ αἰσθητικῇ ἀντιλήψει ἐπὶ τῶν ἀμύνης καὶ προσπίσεως ἐκφράσεων (= πρὸ, διὰ) ὅσον μάχεσθαι πρὸ τιος, ἐλέσθαι πρὸ πόλιος X, 110, *pro patria mori* ἐν γένει δὲ δηλοῦν πρὸς (διὰ) τὸ κελόν, τὴν ὠφέλειαν. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 42 «πάντες ἀξιώσουσί σε πρὸ αὐτῶν βουλευέσθαι». 4. 5, 44 «οὔτε ἐγὼ ἀρκέσω πρᾶττων τι πρὸ ὑμῶν, . . οὔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν». ἀν. 7. 6, 36 «πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα». -b) ἐπὶ παραθέσεως, ἐκτιμήσεως, ἀποτιμήσεως, ὡς ἡ ἀντί' ὅσον πρὸ πολλοῦ ποιῆσαι = τιμῶ ἀντιπολλοῦ, ἐκτιμῶ πολὺ «πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμῆσασθαι» Ἰσοκρ. 13, 11. Ξεν. ἀπομν. 2. 5, 3 «(τοῦτον) πρὸ πάντων χρημάτων καὶ πόνων πριαλίην ἀν φίλον μοι εἶναι». Ἡρόδ. 3, 85 «βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται». Διὸ ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν καὶ τῶν ἐχόντων τὴν ἔννοιαν τῆς προτιμήσεως (ἴδ. ἀντί) ὅσον αἰρεῖσθαι τι πρὸ τινος. Πλ. συμπ. 179, a «πρὸ τούτου τεθνήναι ἀν μᾶλλον ἔλοιτο». Ξεν. ἀπολ. 20. Πλ. Φαίδ. 99, a «εἰ μὴ δικαιότερον ὦμην καὶ χᾶλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν». Κρίτ. 54, b «μῆτε πᾶσις περὶ πλείονος ποιού μῆτε τὸ ζῆν μῆτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου²⁾». Ἡρόδ. 1, 62. 6, 12. Πλ. πολ. 361, e «ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν». Διὸ ε) ἐπὶ ἀντικαταστάσεως, ἰσοτιμίας, ὡς ἡ ἀντί' ὅσον δοῦλον πρὸ δεσπότου. Σοφ. Οἰδ. κ. 811 «ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε» = ἀντι τούτων, ἐν ὀνόματι τῶνδε. Οἰδ. τ. 10. -d) ὡς καὶ ἡ ἀντί, ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεως σημαντικ. ἐννοιῶν. Σοφ. Ἠλ. 495 «πρὸ τῶνδε» = ἀντι τούτων. Σοφ. Τρ. 504 «τίνες . . κατέβην πρὸ γάμων;» = *qui in certamen descenderunt pro nuptiis?* Παρ' Ὀμ. δηλοῦ ἔνεκα P, 667 «πρὸ φόβοιο» = ἔνεκα φόβου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ φόβου.

Σημ. 1. Αἰτία δὲ, ὅτι αἱ προθέσεις ἀντί καὶ πρὸ δὲν συντάσσ. δοτ., ὡς αἱ τὴν σημασι. ταύτην ἔχουσι προθέσεις ἄλλων γλωσσῶν, ἀλλὰ γενικῆς, εἶνε,

1) Ἐν τῇ φράσει πρὸ ὅδ' οὐ ἐγένοντο Δ. 382 = ἦλλον ἐκ τῆς ἐξου προ-
σω, ἡ πρὸ ἐκληπτεῖον ὡς ἐπίβη, τὸ δὲ ὅδ' οὐ ὡς γεν. καλουμένη διαρετι-
κή, ὡς τὸ πόρβω (πρόσω) φιλοσοφία; ἐλαύναιν (2. 414, σ. 221.) 13.
Kvicala εἰς Εὐρ. Stud., Wien 1868. σ. 155, ὅστις πάνυ εὐστόχως παραδί-
λει πρὸς τὸ προῦργου ὅσον προῦργου γίνεσθαι = ἐκ τοῦ ἔργου τρέσει
ἐρχομαι, εἶμαι ὡς ἔργου;—2) 13. Stallb εἰς Πλ. ἀπολ. 28, d.

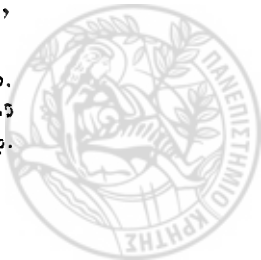
αὐτοὶ Ἕλληνας ἐξελάμβανεν τὴν σχέσιν οὕτως, ὡς εἶδομεν. ὅτι μεταχειρίζονται καὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν γενικ., μετὰ ῥήμ., εἰς δὲ τοῦ εἶναι (§. 418), π.χ. ἐν τῷ εἶναι πρὸ πυλῶν, αἱ λέξ. πρὸ πυλῶν φαίνονται ὡς ἀκριβέστε. προσδ. τοῦ εἶναι. Ὅμοιοί τι συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις προθέσ. αἶον ταῖς ὑπέρ, πρὸς, διὰ, κατὰ, ἀμφί, περὶ, ἐπί, ὑπὸ, σὺν γενικῇ.

§. 430. 2) Ἄπο καὶ ἐξ, ἡ ἐκ.

Προσημείωσις. Ἀμφότεραι αἱ προθέσ. δηλοῦσιν ἐξοδόν, ἀπαχώρησιν, κίνησιν ἄπο, πλὴν ἐνφ ἢ ἀπὸ δηλοῖ τὴν ἀποχώρησιν μᾶλλον ἐξωτερικὴν, ἢ ἐξ τοῦναντίον ἐσωτερικὴν ἥτοι ἐκ τῶν ἐσω τόπου ἢ ἀντικειμένου τινὸς προερχομένην· ἐν δὲ τῇ αἰτιολογικῇ σημασί. ἐκίνησιν μὲν δηλοῖ τὴν αἰτίαν ὡς μᾶλλον ἀνωτέρω, ἕμμεσον, αὐτὴ δὲ ὡς μᾶλλον ἑγγυτέρω, ἀμεσον. 1).

1. Ἄπο (ἐπικ. ἀπαί, σκασκο. ἀρα, λατ. ab, γοθ. af, γερμ. aba, ab, abe, abo²). Ἡ κυρίως αὐτῆς σημασίς εἶνε τὸ ἀπό τινος· 1) τοπικῶς· α) δηλοῖ ἀποχώρησιν, ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τινος τόπου ἢ ἀντικειμένου ἐπὶ τῶν κινήσ. σημαντικῶν ῥήμ.· ὅλον ἀπὸ τῆς πόλεως ἤλθεν· πολλὰκις δὲ καὶ ἐπὶ πράξεως συμβαίνουσας ἀπὸ τόπου ἢ ἀντικειμένου τινὸς ὑψηλότερον κειμένου· ὅλον Ἡρόδ. 1, 79 «ἀφ' ἵππων μάχεσθαι». Ξεν. ἀν. 1. 2, 6 «ἀφ' ἵππων θηρεύειν». προσέτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἀρχεσθαι ἀπὸ τινος, ὡς τὸ λατ. incipere ab al. ἐπὶ τῶν λυτρώσεως σημαντικ. ῥημάτων καὶ τῶν ὁμοίων· ὅλον λέειν, ἐλευθεροῦν, καὶ μετὰ τῶν ἀποτυχίας σημαν. (§. 421, Α. 2), διὰ, ἀπὸ σκοποῦ, εἴτε δὲ μεταφέρεται καὶ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἀποτυχίας· ὅλον Κ, 324 «οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι οὐδ' ἀπὸ δόξης» = οὐδ' ἄλλως ἢ ὅτι τις νομίζει· οὕτω τὰ, ἀπ' ἐλπίδων Σοφ. Ἠλ. 1127· ἀπὸ γνώμης Τρ. 386, aliter ac sperabam, putabam (οἶονεὶ aberrans ab expectatione, ab opinionione). Θουκ. 1, 76 «θυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπέου τρόπου». Πλ. πολ. 470, b «ἀπὸ τρόπου λέγεις» μ. σ. Stallb. καὶ Schaefer. Μελετ. σ. 51. Θεαίτ. 143, c. 179, c «οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴρηκεν» καὶ παντχοῦ παρὰ Πλ., ἰδ. Ξεν. συμπ. 2, 10.—b) ἀπόστασιν τόπου ἢ ἀντικειμ. τινὸς ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντ. ῥήμ. Β, 292 «μένειν ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» = μακρὰν τῆς συζ. Μ, 70, «ἀπ' Ἄργεος ἀπολέσθαι» Ν, 227. α, 49. 203. Θουκ. 1, 7 «(αἱ παλαίκα πόλεις) ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ὠρίστησαν». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 25 ἀπολὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ Σωκράτους γεγονότες· οὕτω καὶ Σοφ. Οἰδ. κ. 900 «σπεύδειν ἀπὸ βρυτῆρος» = detractis frenis³). Ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. πολλὰκις προστίθεται ἢ ab (= ἐν τινι ἀποστάσει ἀπὸ τινος) εἰς τὴν ἀφαιρετικὴν τοῦ μετρικοῦ προσδ.,

1) Ἰδ. Herzog εἰς Quintil. X. Β. σ. 184.—2) Ἰδ. Schmidt ἐν τῷ χωρ. τοῦτ. σ. 71 καὶ Graff ἐν τῷ ἐπιθ. συγγρ. σ. 213.—3) Περὶ τοῦ ψευδῶς τονισμοῦ ἄπο ἐν ταῖς προθ. τοῦ b, καὶ τοῦ ἀνωτέρω ἐν τῷ, ἄπο θυμὸς κτλ. Ἰδ. Μέγ. I. §. 86, Α. 1.

ὅτε ὁ τόπος, ἐξ οὗ μετρεῖται ἡ ἀπόστασις ἢ ἀποχώρησις δὲν λέγεται, ἀλλὰ νοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου· οἷον *Caes. 2, 7 «hostes ad castra Caesaris contenderunt et a b milibus passuum minus duobus castra posuerunt¹⁾*· οὕτω· εὐρίσκεται ἡ χρῆσις τῆς προθ. ἀπὸ καὶ παρὰ τοῖς· μίγν. ἑλλ., ὅπερ βεβίω· εἶνε ἀπομίμησις τῆς λατιν. ἐκφορᾶς. Πλουτ. Φιλοπ. 4 «ἦν ἀγρὸς αὐτῷ ἀπὸ σταδίων εἴκοσι τῆς πόλεως» = ἐν ἀποστάσει 20 σταδ. ἀπὸ τῆς πόλ., ἤτοι 20 στάδ. μακρὰν τῆς πόλ. Ὁθ. 11 «κατεστρατοπέδευσεν ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων». Περὶ ὁμοίως χρήσεω; (σημασίως) τῆς γεν. ἄνευ τῆς ἀπὸ ἰδ. §. 414, σελ. 341.—2) χρονικῶς ποιεῖν τὴν ἀρχὴν, ἔναρξιν ἀπὸ τινος χρονικοῦ σημείου (= μετὰ καὶ αἰτ.). Θ, 54 «ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ δείπνου) θωρήσονται», μ. σ. *Sbitzn.*, συχνότερον οὕτω πρὸ Ἡρδ. π. χ. 6, 129 «γενέσθαι ἀπὸ δείπνου». Ξεν. πολ. Αξκ. 5, 8 «ἀπὸ τῶν σίτων», ὡς ἐν τῇ λατ. *a coena· ἀπ' ἡμέρας=de die· ἀπὸ νυκτός = de nocte· ἀπ' ἐσπέρας*, ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας κ.τ.λ.—3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς· α) ἐπὶ τῆς καταγωγῆς· οἷον εἶναι, γίνεσθαι ἀπὸ τινος. Ἡρδ. 6, 125 «ἀπὸ δὲ Ἀλκμαίωνος καὶ αὐτὶς Μεγακλῆος ἐγένοντο καὶ κάρτε λαμπροί».—β) περὶ τοῦ ὅλου ὡς πρὸς τὰ ἐκυτοῦ μέρη, ὡς καὶ περὶ τοῦ κτήτορος πρὸς τὰ ἑαυτοῦ· οἷον μῆδεα ἀπὸ θεῶν, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων Ὀδύς. (*divinam mentem*). Θουκ. 1, 110 «ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν», οὕτω συχνά παρὰ Θουκ., ἰδ. 112. 116 «λαβῶν ἐξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν» μ. σ. *Pop. 4, 91, 37 «τὴν ἀπ' ἡμῶν ἀζίζωσιν»*=τὴν ἡμετέραν ἀπάτησιν μ. σ. *Pop. 2, 39 «τῷ ἀπ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχω»*. 4, 108 «οἱ Ἀκκεδαίμονιοι φθόνῳ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδρῶν οὐχ ὑπηρετήσαν αὐτῷ» = οἱ Αξκ. ὑπεστήριξαν αὐτὸν ἕνεκα τοῦ μίσ. τῶν πρώτ., διότι οἱ πρῶτ. ἐμίτουν αὐτόν²⁾. Ἡρδ. 1, 51 «τὰ ἀπὸ τῆς δευτέρας» = τὰ περιδέραια· οὕτως, οἱ ἀπὸ βοιωτῆς = *qui sunt a consiliis· οἱ ἀπὸ τῆς σκηρῆς* = οἱ ὑποκριταί· οἱ ἀπὸ Πλάτωνος· οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας κ.τ.λ., ὡς *Cic. Tusc. 2. 3, 7 «quid sentiant ii, qui sunt ab ea disciplina»* μ. τ. ἔκει ἀννοτάτα· τὰ ἀπὸ τινος «*complectitur omnia, quae sunt in homine et ab eo exeunt, verba, sensus, facta*». *Bremi εἰς Δημ. 8, 5 «τὰ γε ἀπ' ὑμῶν ἔτομα ὑπάρχοντα ἔρω»*.—γ) περὶ τοῦ αἰτίου, φῆναι ἀπὸ τινος. Δημ. 20, 29 «τῶν ἀπ' Ἀρυοδίου καὶ Ἀριστογείτονος»· ἐπὶ τῶν παθητ. καὶ ἀμεταβ. ἀντὶ τῆς συνήθ. ὑπὸ σὺν γεν. (σπικνίως, τὸ δὲ ἀπὸ τινος δηλοῖ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ μέρους, τῆς μερίδος τινος). Ἡρδ. 2; 54 «ζήτησιν μεγάλην ἀπὸ σφέων γενέσθαι». 1, 17 «ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον

1) ¹⁾ *Id. Kühner Lat. Gr. §. 115, σημ. 11.—2)* ²⁾ *Id. Popp. Proleg eis Thuc. II. Τόμ. I. σ. 201.*

ἀξιόλογον». 141. 4, 115 «μηχανῆς μελλούσης προσέξασθαι (παθ.) αὐτοῖς; ἀπὸ τῶν ἐναντίων» μ. σ. Arnold. 4, 76. 5, 17. 36. Ξεν. ἑλλ. 7. 1, 5 «ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν». 2. 4, 3 «συχνούς τῶν σκευοφόρων ἀπὸ τῶν ἐκ Φυλῆς ἀποβελόντες».—d) ἐπὶ τῆς αἰτίας, ἀφορμῆς, τοῦ αἰτίου. Ἡρδ. 4, 105 «ἐκλιπεῖν πᾶσαν τὴν χώραν ἀπὸ ὀρίων» = ἕνεκα τῶν ὄφ. Θουκ. 2, 25 «ἀπὸ τούτου τοῦ τολμημάτος ἐπηνέθη». 77 «νομίσαντες ἄπορον εἶναι ἀπὸ (propter) τῶν παρόντων δεινῶν ἐλεῖν τὴν πόλιν». 4, 98 «ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τι τολμηῆσαι». 1, 71 «τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας κεκαίνωται». Δημ. 20, 77 «οὐδ' ἔστιν οὐδενὶ τῶν ὑμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ὑμῶν» (ἕνεκα ὑμῶν). Πλ. ἀπολ. 25, e «κακόν τι λαβεῖν ἀπὸ τινος». Ἡρδ. 3, 104 «ἀπὸ Κόλγων φασὶ μεμαθηκέναι», ἀντὶ τοῦ συνήθ. παρά τιος. Μ, 233 «ἀπὸ σπουδῆς» = σπουδαίως, ἐκ σπουδῆς. Ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν σημωσ. Αἰτγλ. Εὐμ. 644 «ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν». Ἀγ. 1275 «τλήμων ἀπ' εὐτόλμου φρενός». Εὐρ. Τρ. 772 «καλλίστων γὰρ ἀμμάτων ἀπο αἰσχροῦς τὰ κλεινὰ πεδί' ἀπώλεσας Φρυγῶν». Ἡρδ. 7, 164 «ἀπὸ δικαιοσύνης». Σοφ. Ἄντ. 2 «τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν» = malorum ab Oed. profectorum». Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5 «τῷ ἀφ' ἐχυτοῦ φόβῳ» μ. σ. Schneider. 3. 3, 53, ὡς τὸ λατ. metus ab aliquo. Οὕτω καὶ ἀφ' εαυτοῦ = οἰκοθεν, ἐξ ἰδίως προκίρσεως Θουκ. 5, 60.—e) περὶ τῆς ἕλης· οἷον Ἡρδ. 7, 65 «εἰμακτα ἀπὸ ξύλων πεποιημένα. ἰδ. §. 417, Α. 1. «τρέφειν τὸ ναυτικὸν ἀπὸ προσόδων» Θουκ. 1, 81.—f) περὶ τοῦ μέσου καὶ ὄργανου. Ω, 605 «ἀπὸ βιοτοπέφρην» = μετὰ τὸ τόξ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 9 «τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι» = sortiēdo per fabam. Πλ. νόμ. 832, e «ὀξύτης σώματος ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν». Δημ. 4, 34 «ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑμῖν πολεμεῖ (ὁ Φίλιππος) συμμάχων» = sociorum vestrorum ope. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 14 «ἤδεσαν Σωκράτην ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶντα» μ. σ. Kühners ἐν τῷ χωρ. τούτ. ἀν. 1. 1, 9. περὶ τέχνη. ἱππ. 4, 9 «τὰς ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἤττον ἀν οἱ πολέμιοι αἰσθάνονται, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίνονται μᾶλλον ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς». ἀν. 2. 5, 32, 4. 1, 5. Οὕτω καὶ ὠφελίσθαι ἀπὸ τινος = κερδίξω ἀπὸ τινος προσώπ. ἢ πράγμα. (τοῦναντίον δὲ ὠφελ. ὑπὸ τινος = ὠφελοῦμαι, ὑποστηρίζομαι ὑπὸ τινος), ἰδ. Ἰσαι. ἀποσπ. 2 μ. σ. Schoemann. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2. 5. 4, 34 καὶ πανταχοῦ συχν. βλάπτεισθαι ἀπὸ τινος (προσώπ.) Κύρ 5. 3, 30 κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. «διδάσκεισθαι ἀπὸ τοῦ χωρίου» ἀν. 6. 5, 18, καὶ ἐπὶ προσώπ. Θεόγν. 35 «ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλῶν διδάξεται», ἐνθα ἀνέμενέ τις τὴν παρά σὺν γεν. 1) Κερδαίνετ, λαμβάνειν ἀπὸ τινος (πράγμ. ἢ

1) ἰδ. Kühners εἰ; Ξεν. ἀν. 6. 5. 18.

προσώπ.) Ξεν. ἀπομν. 2. 9, 4. Ἐντεῦθεν προήλθον ποικίλαι ἐπιφρήματα φράσεις· ὅσον ἀπὸ στόματος εἰπεῖν Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 9=ἀπὸ μνήμης, ἀπὸ στήθους μ. σ. Kühners· ἀπὸ γλώσσης=προφορικῶς, μὲ τὸ στόμα Ἡρδ. 1, 123.—g) ἀπὸ τιος, ἐκ τιος, συμφώνως, ἀρμολόζοντως τι, κατὰ τι· κρίνειν τι ἀπὸ τιος. Ἰσακρ. 4, 78 «οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων» ἀπ' ὀλίγων συνθημάτων (=εἰς ὀλίγων νόμων, ἀκολουθοῦντες ὀλίγους νόμους), ῥηδίως καὶ περὶ τῶν ἰδίων καὶ περὶ τῶν κοινῶν ὁμονοήσουσιν». Ἀπὸ τιος καλεῖσθαι, ἀπαγορεύεσθαι = ὀνομαζέσθαι κατὰ τὸ ὄνομα τινός. Ἡρδ. 7, 74 «ἀπ' Οὐλύμπου δὲ οὐρεος καλέονται Οὐλυμπιηνοί». 7. 57 «ἀπὸ ζυμμάχικας αὐτόνομοι»=κατὰ τὴν συμμ. αὐτόνομοι.—h) ἐπὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου. Θουκ. 1, 66 «ἀπὸ τοῦ προφανοῦς ἐμάχοντο» = palam. 3, 10 «ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο» = κατὰ τρόπον δίκαιον, δικαίως ἦσαν ἡγεμόνες. Ξεν. ἀν. 2. 5, 7 «ἀπὸ ποίου ἀν τάχους ἀποφύγοι ;».

2. Ἐξ, ἢ ἐκ (βοιωτ. ἀρχαδ. ἐς, λοκρ. ἐ, λατ. ex, e, ἐκκλησιαστ. σλαβικ. izū, λιθ. isz, γερμ. aus, ἰδ. Curt. Et. σ. 344). Ἡ κυρία αὐτῆς σημασία εἶνε τὸ ἐξω, ἀντίθετον τοῦ ἐντός τῆς ἐν. - 1) τοπικῶς· a) δηλοῦ ἀναχώρησιν, ἀπομάκρυνσιν, κίνησιν ἀπο, εἴτε ἀπὸ τῶν ἔσω τόπου ἢ πράγματός τιος, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀμέσου συνδέσεως, ἐπικρῆς, κοινωνίας τόπου τινός ἢ πράγματος μετὰ τῶν κινήσ. σημαντ. ῥήμ.· ἐκ τῆς πόλεως ἀπῆλθεν· ἐκ τῆς μάχης ἐφυγεν (ἐνῶ ἢ ἀπὸ θά ἐσήμικινε γενικῶς μόνον τὴν ἀποχώρησιν ἀπὸ τῆς περιφερείας τῆς πόλ. καὶ τῆς μάχης). Ἐκ πολλοῖ=ἐξω πολὺ, πολὺ μακρῶν. Ξενοφ. ἀν. 1. 10, 11 «ἐκ πλέονος ἢ τὸ πρόσθεν ἐφευγον» μ. σ. Kühners. 3. 3, 15 «(οὐδὲ) πεζῶς πεζῶν ἀν διώκων καταλλάξοι ἐκ τόξου ῥύματος» = ex latius spatio, quantum sagitta mittitur. λ, 600 «κονίη δ' ἐκ κρήντος ἐρώρει» (ὥστε ἀπὸ τῶν ἔνδον τῆς κρηφλ.) Θουκ. 4, 14 «ἐκ γῆς ναυμαχεῖν»=ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς γῆς ὄντες ναυμ., ἐκ τῆς ἀμέσου ἐπικρῆς τῆς γῆς μετὰ τῆς θιλίας. Διὸ τίθεται ἢ ἐξ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀμέσου ἐπαλλήλου τῶν ἀντικειμένων ἀκολουθίας, ὡς ex alio loco in alium. Πλ. πολιτικ. 289, e «οἱ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῆ». ἀπολ. 37, d «καλὸς ἂν μοι ὁ βίος εἴη ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένῳ» σοριστ. 224, b, ἐνθα Hdrf σ. 300. Ἡ τοποθεσία τόπου τινός ὀρίζεται πολλάκις διὰ τῆς ἐκ, ὡς καὶ διὰ τῆς εἰς = κατὰ, πρὸς, μεταβολῇ τοῦ κεντρικοῦ σημείου. Θουκ. 1, 64 «τὸ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τεῖχος» ἐνθα «τὸ ἐκ τῆς Πελλήνης τεῖχος» (ὀλίγω ὄμως πρότερ. «τὸ τεῖχος ἐς τὴν Πελλήνην ἀτείχιστον ἦν»). Οὕτω καὶ Η, 337 «τύμβον .. χεύομεν. .. ἐκ πεδίου» = ἐκ τοῦ μέρους τοῦ πεδ., πρὸς τὸ πεδ.-h) περὶ τῆς ἀποστάσεως ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντικ. ῥήμ.=ἐκτός, ἐξω, κρῆσις· ἐπικρῆ· ὅσον ἐκ βελίων=extra telorum jactum. Οὐχ ἤττον ὄμως καὶ ὁ Ἡρδ. 2, 142 «ἐν

τούτω τῷ χρόνῳ τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνκτε-
 λαι» = extra suam sedem, ἴδ. Walcken. καὶ Baehr. Σοφ.
 Τρ. 1078 «δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ κλυμαμάτων» = ex utris tegu-
 mentis, Wunder. Περί τῆς ἐξ μετὰ τῶν ῥήμ. ἴστασθαι, κείσθαι,
 καθῆσθαι ἴδ. §. 447, c.-2) χρονικῶς· περί τῆς ἀμέσου ἐξόδου, ἀπο-
 χωρήσεως, ἀρχῆς ἐκ τιος χρονικοῦ σημείου, ἀμέσως μετὰ ταῦτα·
 ὄλον ἐξ ἀρχῆς. "Ομ.=ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆ· ἐκ πολλῶν, ὁλίγων
 ἡμερῶν=μετὰ πολλὰς ὀλίγ. ἡμερ. Σοφ. Πλ. 780 «ἐξ ἡμέρας» = ex
 quo dies illuxit· ἐκ νυκτός ἢ ἐκ νυκτῶν Ἐσν, ἐκ παίδων ex pu-
 ris, ἐξ ἰστέρας, ἐξ ἰστέρας = ἐν τῇ ἐπομένῃ· ἐκ τοῦ λοιποῦ. Ἐσν.
 ἀν. 4. 6, 21, «ἐκ τοῦ ἀρίττου προήγαγεν ὁ Χειρίσοφος τὸ στρα-
 τευμα». Πλ. Πρωτ. 310, d «ἐπειδὴ τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου
 ὁ ὕπνος ἀνήκεν» μ. σ. Stallb. Ἰδί· δὲ τίθεται ἡ ἐξ ἐπὶ τῆς
 ἀμέσου ἀναπτύξεως πράγματός τιος ἐξ ἄλλου, ἐπὶ τῆς ἀμέσου
 χρονικῆς ἐπακολουθίας δύο πράξεων, ὥστε ἀμφοτέραι κείνται ἐν
 ἀδιχλείπτῳ συνοχῇ. Τὸ πρῶτον συμβαίνει, ὡς εἰς τὰς τοπικὰς
 ἀναφορὰς· Ἡρδ. 9, 8 «ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναβαλλόμενοι» ex
 die in diem. 1, 50 «ἐκ τῆς θυσιῆς γενέσθαι» (=ἀμέσως μετὰ τὴν
 θυσι·ισχυρότερον πολὺ τῆς ἀπό)· 87 «ἐκ δὲ αἰθρίας τε καὶ νηνεμίας
 θυσι·, συνδραχμῆσειν ἐξκπίνης νέφεα». Θουκ. 1, 120 «ἐκ μὲν εἰρήνης
 πολεμεῖν, ἐκ δὲ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι». Ἐσν. Κύρ. 3. 1, 17
 «ὁ σὺς πκτῆρ ἐν τῆδε τῇ μιζ' ἡμέρῃ ἐξ ἀφρονος σώφρων γεγέν-
 νηται». Εὐρ. Ὀρ. 279 «ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήν' ὄρω». Ἐκ.
 55 «ἐκ τυραννικῶν δόμων δούλειον ἡμῶρ εἶδες» μ. σ.
 Pflugk. 915 «ἐκ δείπνων ὕπνος ἠδύς». μ. σ. Pflugk. - 3)
 αἰτιολογικῶς καὶ μεταφ. (αἰτία, πηγῇ, ἐξ ἧς προέρχεται τι)· a)
 ἐπὶ καταγωγῆς, καὶ μάλιστα πάντοτε περί ἀμέσου καταγωγ.,
 ἐνῶ ἢ ἀπὸ τίθεται μάλλον περί τῆς ἀπωτέρω· ὄλον εἶναι, γίγνε-
 σθαι ἐκ τιος. ζ, 93 «ὄσσοι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέρα ἐκ Διός
 εἰσιν». ἴδ. ἀριθ. 1. 3) η).-b) ἐπὶ τοῦ ἄλου ὡς πρὸς τὰ ἑαυτοῦ μέρη,
 ἢ τοῦ κτήτορος πρὸς τὰ ἑαυτὰ κτήμ. Σοφ. Ἄντ. 95 «τὴν ἐξ
 ἐμοῦ δυσβουλίαν» = τὴν ἐξ ἐμοῦ προερχομένην ἀνοησίαν (τὴν
 ἀνοησίαν μου). Ἐσν. ἀν. 1. 2, 15 «τὸ εὐώνυμον (εἶχε) Κλέαρ-
 χος καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου» (qui ex ejus imperio pendebant)· πολ-
 λάκις καὶ μετὰ τῆς δευτερευούσ. ἐννοίης τῆς ἐκλογῆς, προτιμή-
 σεως· ὄλον ἐξ Ἀθηναίων οἱ ἀριστοί. Θουκ. 1, 120 «ἐκ πάντων
 προτιμῶνται» = ἐκ πάντ. τῶν ἄλλ. προτιμ. Ἡρδ. 5, 87 «αδεινόν τι
 ποιησαμένας κείνον μόνον ἐξ ἀπάντων σωθήσονται». οὕτω πολλά-
 κισ τὸ ἐκ πάντων, ἴδ. Bornem· εἰς Ἐσν. ἀπολ. 17 σ. 56 ἐκδ.
 1824. Ἐσν. ἀπομν. 3. 6, 17 «τοὺς θαυμαζομένους ἐκ τῶν μά-
 λιστα ἐπισταμένων». Σπανία εἶνε ἡ ἔκφρασις ἐκ τρίτων = τρίτος
 αὐτός. Πλ. Γοργ. 500, a «σύμφηρος ἡμῖν εἴ καὶ σὺ ἐκ τρίτων;»
 (=εἶσαι καὶ σὺ, καίτοι ὁ κατ' ἐξοχὴν τρίτος, σύμφηρος μὲ ἡμᾶς;)·
 μ. σ. Hdfr καὶ Stallb. συμπ. 213, b «ἔκ ἐκ τρίτων κατακίση-

ται).-c) ἐπὶ τοῦ αἰτίου ἐν τοῖς παθητ. ἢ ἀμεταβ. ῥήμ. ἀντὶ τῆς ἐπὶ σχεδὸν ἰωρικ. μόνον, ἰδίχ δὲ παρ' Ἡρδ., πολλὰκις ὅμως καὶ παρὰ τοῖς τρυχ., σπανίως δὲ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ. Β, 669 «ἐφίληθεν ἐκ Διός». Σ, 107 «ἀπολέσθαι ἐκ τινος». Ἡρδ. 3, 62 «τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ Μάχου». ἔνθα καὶ «προδεδόσθαι ἐκ Πηρξάσπεος». 6, 95 «Ἀβυθνηοῖσι προσετέτακτο ἐκ βασιλῆος». 7, 175 «τὰ λεχθέντα ἐξ Ἀλεξάνδρου». Σοφ. Φ. 335 «ἐκ Φοίβου δρυεῖς». Ἄντ. 63 «ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσων». Οἰδ. τ. 225 «ὄστις . . κἀτοιθεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο». Ξεν. ἀν. 1. 1, 6 «(πόλεις) ἐκ βασιλείας δεδομέναι». ἑλλ. 3. 1, 6. ἀν. 2. 6, 1 «(Κλέρχος) ἐκ πάντων δόξας γενέσθαι ἀνὴρ πολεμικὸς» = *ab omnibus putatus*. Πλ. Φαίδρ. 245, b. Λυκοβργ. 62 μ. σ. Maetzneg. Ἰσαῖ. 6, 57 μ. σ. Schoemann. Πρὸς δὲ Ἡρδ. 6, 2 «(Ἰστικὸς) καταγνωσθεῖς πρὸς αὐτῶν (τῶν Χίων) νεώτερα πρήσσειν πρήγματα ἐς ἑωυτοῦς ἐκ Δαρείου» = *Dario auctore*. Σοφ. Τρ. 320 «εἴπ'. . ἐκ σκυτῆς» = *lequere ex tuo ipsa ore*. - d) ἐπὶ αἰτίας, ἀφορμῆς οἷον ἐξ ἐριδος μάχεσθαι, ἐκ καύματος Ὀμηρ., σπανίως ὅμως ἐπὶ ἀψύχων ἀντικειμένων ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. ὀργανικῆς. Ἡρδ. 6, 67 «ἔφυγε Δημάκρητος ἐκ Σπάρτης ἐκ τοιοῦδε ὀνειδέος». Σοφ. Φ. 714 «τί . . ἐξ οὔδενός λόγου σιωπᾶς;» 1268 «ἐκ λόγων καλῶν κκκῶς ἔπραξα». Οἰδ. κ. 887 «ἐκ τινος φόβου βουθυτοῦντα μ' ἔσχετε» Ξεν. ἀν. 5. 8, 3 «λέξον, ἐκ τινος ἐπλήγης» = *διὰ ποίαν αἰτίαν* (§. 12 *διὰ τί*). Ξεν. ἀν. 1. 2, 18 «τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βερβάρους φόβον» = *metum a Graecis barbaris injectum* ἰσχυρότερ. τῆς ἀπὸ (ἰδ. ἀριθ. 1. d.). - e) ἐπὶ τῆς ἕλης οἷον ἐκπωμα ἐκ ζύλου. ἰδ. §. 417, Α. 1. ζ, 224 «ἐκ τοῦ ποταμοῦ νίξεσθαι». Ἡρδ. 1, 194 «οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα». Σοφ. Οἰδ. κ. 806 «ἀνδρὰ δ' οὔδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἀπαντος εὐ λέγει». *ex quavis causa speciosae orationis materiem petens*, Schneidew. - f) ἐπὶ τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου οἷον Σοφ. Φ. 91 «ἐξ ἐνός ποδός. . ἡμᾶς χειρώσεται» μ. σ. Wunder. 563 «ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις». Θουκ. 1, 124 «ἐκ πολέμου εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται». 123 «ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι». Πλ. Φαίδρ. 231, c «καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων χαρίζεσθαι τινι». Σοφ. Τρ. 877 «ἐξ ἀκινήτου ποδός». Οἰδ. κ. 848 «ἐκ σκήπτρων ὀδοιπορεῖν». Εὐρ. Ἐκ. 573 «ἐκ χειρῶν φύλλοις ἔβχλλον». - g) ἐπὶ τῶν συμφώνως τινὶ, ἐκ τινος, ἀπὸ τινος κατὰ τι οἷον Ἡρδ. 2, 152 «ἐκ τῆς ὄψιος τοῦ ὀνειρίου». Πλ. Κρίτ. 48, b «ἐκ τῶν ὀμολογουμένων τοῦτο σκεπτέον». Μενέξ. 246, c «τεκμαίρεσθαι τι ἐκ τινος». πολ. 465, b «ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀνδρες ἄξουσι». Χαρμ. 160, b «ἐκ τούτου τοῦ λόγου». Δημ. 8, 8 «ἐκ τούτων τὰ δίκαια τίθενται». 16 «ἐκ τῆς ἐπιστολῆς δεῖ σκοπεῖν». 9, 15 «ἔστιν . .

ὅστις εὖ φρονῶν ἐκ τῶν ὀνομάτων μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων τὸν ἄγοντ' εἰρήνην ἢ πολεμοῦνθ' ἑαυτῷ σέβεται· ἄν·» Ἰσακ. 9, 34 μ. σ. Schoemann. Θεοκ. 3, 29 ἀβουλεύοντο ἐκ τῶν παρόντων = pro praesenti rerum statu. 6, 70. Ξεν. οἰκ. 7, 11 ἀκ τῶν δυνατῶν = κατὰ τὰς δυνάμεις. ἄν. 2, 6, 8 ἀρχικός ἐλέγετο εἶναι, ὡς δυνατὸν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου· οἷον κἀκεῖνος εἶχεν». 6, 2, 9 ἀνίους ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα = pro praesenti rerum statu. 3, 4, 47 οὐκ ἐξ ἴσου ἐσμὲν = non aequali conditione sumus. Δημ. 18, 143 ἀκ παρακλήσεως συγκαθῆσθαι. Οὕτως ὀνομάζεσθαι ἐκ τινος, ὡς τὸ λατ. virtus ex viro appellata est Cic. - h) ἐπὶ τοῦ εἶδους καὶ τρόπου· Ξεν. ἄν. 1, 9, 19 ἀκ τοῦ δικαίου κατασχεύζειν τι = ἔλλ. 6, 5, 16 «ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ μάχην ποιεῖσθαι». ἀπομν. 2, 6, 16 ἀεξ ἐτόιμου = facile. Δημ. 18, 75 ἀκ παντός τρόπου». Ξεν. Ἰππαρχ. 5, 2 ἀεξ ἀπροσδοκῆτου τοῖς πλεμίοις ἐπιτίθεσθαι». 7, 7 ἀκ τοῦ ἐμφανοῦς διακινδυνεύειν». Πλ. πολ. 364, a «πάντες ἐξ ἐνὸς στόματος ὑμνοῦσιν» μ. σ. Stallb. 1, 486 ἀκ θυμοῦ φιλέων = ἀπὸ καρδίας, ἐγκαρδίως. Πλ. Γοργ. 510, b «(τῷ τυράνῳ) ἐξ ἀπαντος τοῦ νοῦ οὐκ ἄν ποτε δύναίτο φίλος γενέσθαι». Σοφ. Οἰδ. κ. 486 ἀεξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην».

Σημ. Τῶν μετὰ γενικ. συντάσσομένων ἐπιβόημ., ὡς προθέσεων καταρησιτικῶν (§. 428, A. 4), ἐμνημονεύσαμεν ἤδη ἐν τῇ περὶ γενικ. διδασκαλίᾳ. Παρὰ τὰ ἐπιβόηματα γενικῆ συντάσσονται καὶ τὰ ἐπόμενα ὀδισιατικὰ, ὡς ἐπιβόημα. καταρησιτικὰ ἐκλαμβνόμενα· a) δίκην (δίκας ποιητ.) = instar, ἴδ. §. 410, A. 7. - b) χάριν (§. 410, A. 7) = gratia = συνήθως μὲν μετὰ τὴν γενικ., σπανί. δὲ πρὸ ταύτης· Εὐρ. Ἄνδρ. 1235 «χάριν ὧν πάρος νουφουμάτων». Πλ. Φαίδρ. 241, c κ. τ. λ. ἴδ. Ast. L. P. III, σ. 539. Χάριν ἀντιθέσεως δὲ τὸ χάριν κερταὶ καὶ ἐνάρθρ. Ἡρόδ. 5, 99 «οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἱστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν Μηλησίων». Προστίθεται δὲ κανονικῶς εἰς τὸ χάριν ἀντὶ τῆς γενικ. τῆς προσωπ. ἀνωπυμ., ἴμου, σοῦ κ. τ. λ., ἢ κτητικῆ ἀνωπυμ., ὡς ἐπιθετικῶν ἐπίθετον· οἷον ἱμῶν, σὴν χάριν, mea tua gratia· οὕτω καὶ Εὐρ. Ἡράκλ. 241 «πατρῶν χάριν» ἀντὶ πατρῶν χάριν = τῶν τοῖς πατράσι ἡμῶν δηρηγμένων χάριν ἴδ. Pflügk. Ὀρ. 829 «πατρῶν τιμῶν χάριν». Καὶ ἐνάρθρως Σοφ. Φ. 1413 «τῆς σὴν δ' ἦμα χάριν». Εὐρ. Ἄνδρ. 222 μετ' ἐπιθέτου. Σοφ. Τρ. 485 «κίνεο τι καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινῆν χάριν». Αἰ. 175 «ἢ ποῦ τινος νίκας ἀκάρκωτον χάριν» = propter alicujus victoriae non perceptum fractum ἢ propter victoriam fructus expertem, ὡς Εὐρ. Ἰφ. τ. 566 «κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπίλυτο» = perit propter malam et ingratham mulierem. - c) Τὸ ἔνεκα 1) (περὶ τῶν εἰνεκα, ἔνεκεν, εἴνεκεν, ἔνεκα, οὐνεκα ἴδ. §. 325, 10) φαίνεται ὅν αἰ-

1) Τὸ ἔνεκα παράγεται κατὰ τὸν Ebel in Kuhn's Ztschr. V. σ. 67 ἐκ τοῦ ἐνεκα (Αἰολ. ἐνεκα, Ἰων. εἴνεκα), ὡς τὸ γερμ. um.. willen = διὰ χάριν, τῇ βουλήσει τινός.

τις αὐτῆς ἀρχαίας ἀνομαστικῆς, καὶ ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὴν σημεῖαν πρὸς τὰ λατιν. causa καὶ gravis κατὰ τῆς ἀφύρας· ὅτι τοῦτα δὲν τίθεται μόνον, ὡς ταῦτα ἐπὶ αἰτίας (causa) ὠρισμένης, ἤτις δύνανται νὰ ἐληφθῇ καθ' ὅσον πρὸς, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ πραγμ., καὶ τῆρ. ἢ ἀλλ. ἀλλ. αἰτίας, ἐπὶ αἰτίας πραγματικῆς· διὸ τὸ σοφίας ἐνεκα δηλοῖ a) sapientiae causa δηλ. πρὸς ἀπέκτησιν σοφίας, b) propter sapientiam = διὰ τὴν σοφίαν. Ἡ γενικὴ συνήθ. μὲν προτάσσεται, ἐνίοτε ὁμῶς καὶ χωρίζεται τῆς προηγούμενης καὶ αὐτὸ ἀνηκούσης γενικῆς διὰ πολλῶν λέξεων, ὡς Δημ. 20, 88. Λυσ. 14, 32, τδ. Μαιζίνερ εἰς Λυκούργ. τδ. Σοχρότατά ὁμῶς ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ἂν πρὸς τι, κατὰ τῆς ἰσοφ. ἀφορμῆς εἰς τι. Ἡρσ. 9, 85 «θάρσει τοῦτον εἰπέτε· ὡς πρὸς τοῦτο ἔχθεθάρσει». Βεν. ἀπομν. 4: 3, 3 «ὅμοιοι τοῖς τοφλοῖς ἂν ἦμεν ἐνεκά γε τῶν κημετέρων ὀφθαλμοῦν». Ἡλ. Εργ. 498, ο κῆος καὶ Stailb. Ἡλλάδας δηλοῖ ἀκωτέρω τινὰ αἰτίαν = διὰ τούτου, ἐνεκά τινος. 122 «ἐνεκεν χρημάτων πρῆξις ἀπάτης τῆς Ἑλλάδος». Ἡλ. πολ. 329, b «εἰ ἦν τοῦτ' αἰτίου, καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ πάντα ἐπαρόνθῃ ἐνεκά γε γήρωσ' δηλ. δυνάμει, ἐνεκα τοῦ γῆρ. τδ. ἐνταῦθα Stailb. Δημ. 1, 28 «χρητὰ δ' εἴη παντός ἐνεκα» = ut iam haec prospere succedant, omnibus adjuvantibus. d) Τὸ ἔχητε (ποιητ. μόν.) = κατὰ βούλησιν, χάριν ὁ Ὀμ. καὶ Ἡσιόδ. συντάσσουσιν αὐτὸ μόνον σὺν γενικ. δυνάμει. Θεοῦ ὅσον Διὸς ἔχητε = χάριν τοῦ Διός, τῆ βοθείᾳ, θελήσει τοῦ Διός. Παρὰ τοὺς λόποις δὲ ποιηταῖς εἶναι ταυτοσημον τῷ ἐνεκα, τδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. -α) ἄδην = ἀρχεῖ, ἀρχοῦντως (κατὰ τὰ ἐν §. 410, Α. 11), σὺν γεν., τδ. §. 414, σ. 247.

2. Προθέσεις σὺν δοτικῇ μόνον συντασσόμεναι.

§. 431. Ἐν καὶ σὺν (εἶν).

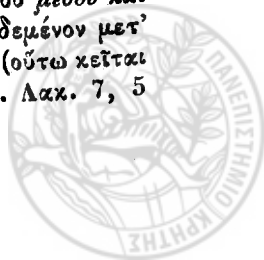
1. Ἡ ἐν (περὶ τῶν ἐπὶ, εἰς καὶ εἰς ἐπ. τδ. §. 325, 3, ὅς τῶποι οὗτοι, ὡς καὶ οἱ ἐς, εἰς προήλθον πάντες ἐκ τοῦ ἐπὶ, ἐνε¹) κυπριακ. ἐν, σανσκρ. antat = ἐντός, πρὸς τὰ ἐντός, λατιν. en-do, in-du, in, in-tra, οὐμβρική. en-, an-der, ὀσκ. an-ter = in-ter, γοτθ. καὶ γερμ. in, τδ. Curt Et. σ. 277· περὶ τῆς ἐν σὺν αἰτίας. τδ. §. 325, 3) δηλοῖ ἐν ἀλλήλοις, πρὸς ἀλλήλοις, ἐπ' ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλοις, ἤτοι τὸ ἐν ἀλλήλων, προσάλληλον, ἐπάλληλον, παράλληλον τῶν ὄντων, ἀντιστοιχοῦσα κατὰ τὴν σημασίαν πάντως πρὸς τὴν ἀρχ. γερμ., in ὅσον in cruce (δηλ. πρὸς τῷ σταυρῷ), in themo Berge (ἐπὶ τοῦ ὄρους), ἐπειδὴ ἡ ἐν δηλοῖ γενικῶς πραγματικὴν ἑνωσιν μετὰ τινος ἀντικείμενου, διὸ καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ ἀποτελεῖ²). -1) τοπικῶς· δηλοῖ a) τὸ ἐγκακλεισμένον, περιεκλεισμένον, ἐνωρισμένον, περιωρισμένον τοῦ τόπου καὶ τῶν προσώπων = ἐν, ἐντός, περὶ, ὑπὸ καὶ μετὰ ἢ ὅσον ἐν γῆσῳ, ἐν γῆ, ἐν τῇ πόλει, ἐν Σπάρτῃ. Ο, 192 «οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησι» = περιβεβλημένος ἀπὸ αἰθ. καὶ νεφ. Πλ.

1) ἴδ. Schmidt. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 11. — 2) ἴδ. Graff althoch deutsche Präpos. σ. 11. Grimm IV. σ. 771, K. F. Becker Deutsche Gram. 2. Aufl. σμ. 3, σ. 249.

νόμ. 625, **h** ἀνάπαυλαι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροσιν εἰσι σκιαραῖα. = ὑπὸ καὶ ὑψ., μεταξὺ τῶν ὑψ. δένδρῶν· περὶ τῆς ἐνδυμασίας (μεθομηρικ.)· οἶον ἐν ἐσθῆτι Ξεν. ἀπομν. 3. 14, 4 ἐν δ-πλοῖς Ξεν. ἄν. 4. 3, 7. Δημ. 18, 155. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 677 ἀεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἶη = περιστεμμένος. Ξεν. ἀπομν. 3.9, 2 «φανερὸν δ' ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὐτ' ἂν Θραξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιν ἂν διαγωνίζεσθαι» μ. σ. Kühners. Οὕτω καὶ Ξεν. Κύρ. 2, 3, 14 «ἐν μεγάλαις φορτίοις καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν ἠναγκαζόμεθα» = φορτωμένοι μὲ μεγ. φορτ. Ἐν προμάχοις Ὀμηρ., Πλ. νόμ. 879, **h** αἶν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποις». Πλ. Λυσ. 211, e «τὸν ἀρίστον ἐν ἀνθρώποις ὄρτυγα» = ἐν τῷ κόσμῳ, ἴδ. Hdrf. καὶ Stallb. διὸ καὶ = πρὸ, ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ coram (περικλεισμένος ὑπὸ τοῦ κύκλου τῶν ἀκροατῶν), 6, 194 «ἐν πᾶσιν», μ. σ. Nietzsche Πλ. νόμ. 886, e «κατηγορεῖν ἐν ἀσεβέσιν ἀνθρώποις». Δημ. 8, 90 «οἱ λέγοντες ἐν ὑμῖν», μ. σ. Bremi. 27 «οἱ κατηγοροῦντες ἐν ὑμῖν». 74. «Τιμόθεος ποτ' ἐκεῖνος ἐν ὑμῖν ἐδημηγόρησεν». Εἶτα μεταφέρεται καὶ ἐπὶ ἐξωτερικᾶς καὶ ἐσωτερικᾶς καταστάσεις, ἐν αἷς διατελεῖ τι, ὑπάρχει, εὐρίσκειται, ἔχεται, ὑφ' ὧν οἶονεὶ περιβάλλεται· ἐπὶ ἀσχαλιῶν, ἐν αἷς διατελεῖ τις· οἶον ἐν πολέμῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν δαυτί, ἐν φόβῳ, ἐν ὀργῇ εἶναι. Ξεν. ἄν. 3. 1, 2 «ἐν πολλῇ δὴ ἀπορίᾳ ἦσαν οἱ Ἕλληνες». Σοφ. Αἴ. 270 «ἦδεθ' οἷσιν ἐχρετ' ἐν κακοῖς». Θουκ. 1, 25 «ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι». Πλ. Κρίτ. 43, c «ἄλλοι ἐν τοιαύταις ζυμφοραῖς ἀλλίσκονται». μ. σ. Stallb. Φίλ. 45, c «ἐν τοιούτοις νοσήμασιν ἐχομένοι». πολ. 395, d «ἐν ζυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην». Φαίδ. 108, **h** «ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίῃ»· ἐνθα καὶ «ὀδεδεμένος ἐν ἀνάγκαις». Γοργ. 513, **h** «ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ οἰκεῖν». Σοφ. Οἰδ. τ. 570 «τότ' οὖν ὁ μάντις ἦν ἐν τῇ τέχνῃ». Ἡρδ. 2, 82 «οἱ ἐν ποιήσει γένόμενοι». Θουκ. 3, 28 «οἱ ἐν πράγμασι». Ξεν. Κύρ. 4. 3, 23 «οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν». Πλ. Φαίδ. 59 a «ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι» μ. σ. Stallb. «ὁ ἐν γεωργίαις ἐν τέχνῃ εἶναι Πλ. Θουκ. 2, 21 «ἐν ὀργῇ ἔχειν». 1, 55 «ἐν θεραπείᾳ ἔχ.» 4, 14 «ἐν φυλακῇ ἔχ.» Δημ. 18, 167 «ἐν εὐνοίᾳ ἔχ.» μ. σ. Dissem σ. 341 κ.τ.λ. Σοχρὸν τὸ κινδυνεύειν ἐν τινι = κινδυνεύω διὰ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα· οἶον Ἰσοκρ., 8, 12 «ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίᾳ τῇ πόλει κινδυνεύοντες» = ὡς· τιθέντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν κινδύνῳ διὰ τὸ καλὸν ξένης πόλεως μ. σ. Bremi· παθητικ. Θουκ. 2, 35 «μὴ ἐπὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετᾶς κινδυνεύεσθαι». Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθησαν παντοειδεῖς ἐπιρρήματα· ἐκφράσεις· οἶον ἐν ἴσῳ εἶναι = εἶμαι ἴσος, ἐν ἡδονῇ μοι ἔστι = ἐστὶ μοι ἀρεστὸν, ἀρεσκομαι· Ἡρδ. οὕτω καὶ μετὰ τῶν ἔχειν, ποιεῖσθαι· οἶον ἐν ὁμοίῳ, ἐλαφρῶ ποιεῖσθαι = εἴδομαι ἐπ' ἴσης, ὀλίγον Ἡρδ. Διὸ ἐπὶ προσώπων εἰς

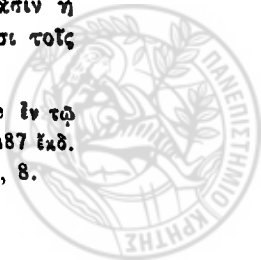
τὰς χεῖρας, τὴν ἐξουσίαν, δύναμιν τῶν ὁποίων κεῖται τι, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. τὸ in. Οὕτως, ἐν ἐμοί, σοὶ ἰστί τι. Ἡσδ. ἔργ. 669 «ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε». Δημ. 18, 193 «ἐν τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί». Ὅθεν αἱ φράσεις οὐκ ἐν ἑαυτοῦ εἶναι (δηλ. οἰκῶ) = εἶνε ἐκτός τῆς οἰκίᾳς του, δηλ. τοῦ σώματος του, τῆς κεφαλῆς του, τοῦ μυελοῦ του, δὲν εἶνε κύριος ἑαυτοῦ, sui compotem non esse. Ἄρρ. σφ. 642 «κάστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ». Πλ. Χαρμ. 155, d «οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ ἦν» μ. σ. Stallb., ἰδ. Herm. ad Vig. σ. 749, 171, c. Ξεν. ἀν. 1. 5. 17 «ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος ἐν ἑαυτοῦ ἐγένετο» = συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Σοφ. Φ. 950 «ἐν σαυτοῦ γενοῦ». Ἐνίοτε τίθεται ἢ ἐν πρὸς δῆλωσιν τοπικῆς ἀποστάσεως, καθ' ὅσον αὐτὴ κεῖται ἐν τινι πράγματι, μακρὰν τινός Θουκ. 4, 113 «καταλαβόντες ἄκρον τῆς πόλεως ἐς τὴν θάλασσαν ἀπειλημμένον ἐν στενῷ ἰσθμῷ». μ. σ. Arnold καὶ Porro ἔκδ. Γοτίγγ. 120 «τῆς Παλλήνης ἐν τῷ ἰσθμῷ ἀπειλημμένης». 6, 1 «ἐν εἴκοσι σταδίων μάλιστα μέτρῳ διείργεται». συχνότερ. παρὰ τοῖς μτγν. ὅσον Διόδ. 19, 39 «ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευσῶν τῶν δυνάμεων». ἰδ. Πασσῶβ. II. σ. 909, b καὶ Σακελλ. σ. 997. — b) τὸ εἶναι τὰ ὄντα τὸ ἐν ἐπὶ τῷ ἄλλῳ, τὸ ἐπ' ἀλλήλοις εἶναι, τὸ ἐπάλληλον ὅσον ἔστι ἐν ὄρεσιν, ἐν ἵπποις, ἐν θρόνοις. ἰδ. Passow καὶ Σακελλ. — c) τὸ προσάλληλον καὶ παράλληλον τῶν ὄντων ὅσον ἐν οὐρανῷ, ἐν ποταμῷ, ἐν τόξῳ, ἐν ξίφει Ὅμηρ. = πρὸς, ἰδ. Passow καὶ Σακελλ. Παρὰ τοῖς ἀττικ. ἐπὶ τόπων, μάλιστα δὲ πόλεων, παρ' αἷς (ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁπίων) συμβαίνει τι, ἰδίᾳ δὲ, παρ' αἷς ἐδόθη μάχη Ὅουκ. 4, 5 «καὶ τι καὶ αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) ὁ στρατὸς ἔτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ὦν ἐπέσχε». = παρὰ ταῖς Ἀθ. Θουκ. 1, 57 «μετὰ τὴν ἐν Κερκύρα ναυμαχίαν». Λυκοῦργ. 16, μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 5, 147 «τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας». Αἰσχν. 3, 222. Ξεν. ἀν. 4. 8, 22 «πύλιν οἰκουμένην ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ» (in oris Ponti), μ. σ. Kühners. 6. 4, 5 «τὸ ὄρος ἐν τῷ λιμένι». — 2) χρονικῶς. ἐντός, ἐν ᾧ χρόνῳ, ἐν καιρῷ. μ. 76 «οὐδὲ ποτ' αἴθρη κείνου ἔχει κόρυφην οὗτ' ἐν θέρει οὗτ' ἐν ὀπώρῃ». II, 643. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. ἐν ᾧ = ὅτε. Ξεν. ἀπομν. 3. 13, 5 «ἐν πέντε ἡμέραις». ἔλλ. 5. 3, 25 «τὰ μὲν περὶ Φλιοῦντα ἐπετετέλεστο ἐν ὀκτῶ μηνὶ καὶ ἐναυτοῦ». Θουκ. 2, 54 «ἐν τῷ κακῷ» = ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας. Ξεν. ἀν. 3. 1, 1 «ἐν ταῖς σπονδαῖς» = ἐν καιρῷ τῆς ἀνακωχῆς. — 3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς a) περὶ τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου, ἐπειδὴ τὸ μέσον θεωρεῖται ὡς τι συνδεδεμένον μετ' ἀντικειμένου τινός, ὡς διὰ θεοῖς ἐν τινι καταστάσει (οὕτω κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀρχ. ἀνω γερχν. τὸ in) 1). Ξεν. πολ. Λακ. 7, 5

1) 18. Graff althochd Prap. σ. 36.

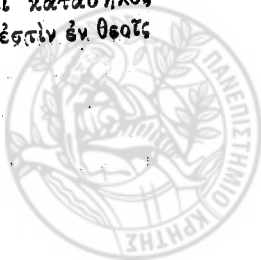
ατὸ ἐξ ἀδίκων χρηματίζεσθαι ἐν τοιούτοις διεκώλυσε»=διὰ τοιούτων παρσκευῶν. Ἰσοκρ. 4, 82 «τοὺς νεωτέρους ἐν τοῖς τοιούτοις νόμοις παιδεύοντες». Θουκ. 7, 11 «τὰ πρότερον πραχθέντα ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴστε» = δι' ἄλλων ἐπιστ. ἀναγγελθέντα γνωρίζετε. Λουκ. συνθ. ἐμπ. 26 «ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν». Θε. διὰ λ. 6, 2 «πίνειν ἐν ἐκπώματι» ὡς τὸ γαλλ. boire dans un verre. Ἐν δὲ παρὰ Ξεν. ἀν. 6. 1, 4 «ἔπινον ἐν κερατίνοις ποτηρίοις» στηρίζεται ἐπὶ ἀπλῆς εἰκασίας, ἰδ. σ. Kühn. Ἀντιφ. 5, 59 «σὺ δὲ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι» = διὰ σκοτεινῶν, ὑπόπτων λόγ. 1, 8 «τὰ γενόμενα ἐν τούτῳ (=διὰ τούτου) ἀφανισθῆναι ᾤθησαν». μ. σ. Maetzner. Περίεργον εἶνε ἐπὶ προσώπ. Θουκ. 7, 8 «τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν μαθόντες» = διὰ τοῦ ἀγγέλου, οἶονεῖ παραμορφωθεῖσαν ἐν τῷ στόμ. (διὰ στόμ.) τοῦ ἀγγέλου. Σοφ. Αἶ. 1136 «ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη» = «per judices, non per me hoc peccatum est» Wunder. Λυσ. 26,9 «ἐν τῷ ἕκαστον δικαίως ἄρχειν ἢ πολιτεία σώζεται». καὶ ἐπὶ προσώπ. Σοφ. Αἶ. 519 «ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι». Ἐν τούτῳ καὶ τοῖς ὁμοίοις πρὸ γ. κεῖται ἡ ἔννοια, ὅτι ἡ πράξις στηρίζεται ἐπὶ πράγμ. ἢ προσώπ. Ὅμοιον παρ' Ἡρόδ. 8, 100 αὐδὲν ἐν τοῖσι Πέρσησι δεδήλωται τῶν πρηγμάτων» =διὰ τῶν Περσ. οὐδεμίαν ὑπέστησαν ζημίαν τὰ πράγματά σου. Λυσ. 13, 12 «ἀπέχετιναν ἐν τῇ προφάσει ταύτῃ» = ὑπὸ (μὲ) ταύτην τὴν πρόφ. Ἐπὶ ὅλως καθαρᾶς αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως ἐν ταῖς φράσεσιν· ὄραν, ὄρασθαι, ὄπτεσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς (ποιητ.), ἐπειδὴ τὸ ὀρώμενον ἀντικεῖμ. ἀπεικονίζεται ἐν τοῖς ὀφθαλ. Α, 587 «μὴ σε . . ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι», συχνότατα ¹⁾). εἶτα καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσι παρὰ ποιητ., ἐν πυρὶ καλεῖν Ω, 38· ἐν δεσμῷ δῆσαι, συχνὸν καὶ ἐν τῷ πεζῷ ²⁾· ἐν χερσὶ λαβεῖν Ὅμ., ἰδίχ ὅμως παρὰ Πίνδ.· ὄλον Ν. 11, 17 «ἐν λόγοις αἰνεῖσθαι»· ὡς καὶ τὰ, ἐν μολπαῖς ὑμεῖν, κελαδεῖν καὶ τὰ παρόμ. Ο. 1,15 «ἀγλατίζεσθαι μουσικᾶς ἐν αὐτῷ» = pulcherrimis carminibus ornari. Ἰσοθ. 4, 30 «κλέονται ἐν φορμίγγεσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς». Οὕτω, δαμῆναι ἐν χερσὶ τινος. Πίνδ. Π. 2, 8 «ἀγανατῖσιν ἐν χερσὶν ἐδάμασσε πώλους» = ὑπὸ τὰς χεῖρ., μὲ τὰς χεῖρ., ἰδ. ἐν τῷ χωρ. τ. Dissen. Ἐπὶ τῶν πάθους σημαντικ. (συναισθηματικῶν) ῥήμ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. λ, 603 «τέρπεται ἐν θαλίῃς». Σοφ. Τρ. 1118 «ἐν οἷς χαίρειν προθυμῆ». Πλ. πολ. 603, c «ἐν τούτοις δὴ πᾶπιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας». Αἰσχλ. Χομφ. 220 «ἐν κακοῖσι τοῖς

1) Ἰδ. Porson εἰς Εὐρ. Ὅρ. 1018. σ. 91 ἔκδ. Schäl. καὶ Matthiae ἐν τῷ αὐτῷ (1013) σ. 225, ὡς ante oculos videre. Ἰδ. Dissen εἰς Πίνδ. σ. 487 ἔκδ. Boeckh.—2) Ἰδ. Lobbeck Παρὰ λ. σ. 574. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 4. 3, 8.

ἐμοῖς γελᾶν θέλεις». Λουκῶν. 39 «ἀρθή ἦν ἡ πόλις ἐν τοῖς συμβεβηκόσιν» (ἐνεκα τῶν δυστυχ. ἤτο ἐξηρησιμένη) μ. σ. Matetzner Ξεν. Ἰέρ. 1, 16 «πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε». Κύρ. 1. 4, 25 «ἐλπίδας ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ» (ἐπὶ πράγμ. ὅμως ἐλπίδας ἔχ. ἐπὶ τιμῇ). Ἐν τῷ πεζῷ καὶ ἰδίῳ τῷ Ξεν. τίθεται ἡ ἐν (ὡς καὶ ἡ ἀρχ. ἄνω γερμ. in ¹); περὶ τοῦ μέσου, ἐν ταῖς ἐξῆς ἐκφράσ. δηλοῦν, δηλῶν εἶναι, σημαίνει ἐν τιμῇ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2. «ὅτι οἱ θεοὶ σε ἴλεψ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσι, καὶ ἐν ἱεροῖς δηλῶν καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις». 8. 7, 3 «ἰσημήγατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις καὶ ἐν οἴωτοῖς καὶ ἐν φήμαις; ἀ τ' ἐργῆν ποιεῖν καὶ ἀ οὐκ ἐχρῆν». Ἰδ. ἀν. 6. 1, 31. Ἰσραηλ. 9; 9. Πλ. πολ. 392, d «ἐν τούτῳ δηλώσω» μ. σ. Stallb. Μενέξ. 82, b «εἶνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι». Οὕτω καὶ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 34 «οἱ θεοὶ νίκην διδάσκει καὶ σωτηρίαν ἀποσχοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς» πρὸς δὲ τὰ σκοπεῖν τι ἐν τιμῇ Πλ. Ἰσραηλ. 238; d «βασανίζειν τι ἐν τιμῇ» Φιλ. 21, a. Ἐν ἅπασιν τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις τούτοις πρῶτ. τὸ μέσον ἐλαμβάνεται ὑπὸ τῆς γλώσσης καθαρῶς τοπικόν, ὡς εἶναι τι ἐντός, ἔνδον, ἰδίῳ δὲ συχνὰ μεταχειρίζονται οὕτω τὴν ἐν οἱ ποιηταί, τῆς προθέσεως παρασιτώσεως τὸ μέσον σαφέστερον καὶ αἰσθητότερον τῆς ἀπλῆς δοτικῆς.—b) τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ Λυσ. 7, 20. «πάντες οὐκ ἐν τῷ αὐτῶν τρόπῳ κινούμενοι ταρᾶσθαι» Θουκ. 7, 67 = κινούμ. πάντες οὐκ κατὰ τὸν ἑαυτ. τρόπ. ἐν σωπῇ, Σοφ. Φ. 60 «σ' ἐν λιταῖς στείλαντες» = ἰκετευτικῶς, Schneidew. 102 «ἐν δόλῳ ἄγειν». Τρ. 886 «(θάνατον ἀνύσασα) ἐν τομαῖ σιδήρου». Πίνδ. Ο. 6, 12 «ἐν δίκῃ... φθέγγατα». Ξεν. συμπ. 2, 8 «ἐν ῥυθμῷ». αἰκ. 8, 10 «ἐν χάριτι διδόναι». ἀν. 1) 3, 21 «ἐν τῷ φαγερωῷ» = φανερώς.—c) τὸ ἐκ τινοσ, ἀπό τινος, κατὰ τι, ἀρμόζον (ὡς ἐν τῇ ἀρχ. ἄνω γερμ. τὸ in). Θουκ. 1, 77 «ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις τὰς κρίσεις ποιεῖν». Ἰσραηλ. 4, 40, Πίνδ. Ο. 2, 76 «ὄρμοισι (sertis) . . ἀναπλέοντι κατὰ κεφαλὰς βουλαῖς ἐν ὄρθαῖς Ῥαδαμάνθυος» = κατὰ τὰς ὀρθ. συμβουλάς τοῦ Ῥαδ. Εὐρ. Φ. 1276 «οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά» δηλ. ἔστιν. = ἡ θέσις σου δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ αἰσχύνῃσαι 1265. Οὕτω τὸ, ἐν μέρει = κατὰ τὸ μέρος του, τὴν σειρὰν του. Εἶτα καὶ ἐπὶ προσωπικ. ὀνομάτων Εὐρ. Ἄλκ. 723 «κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀδράσει τὸ σὸν» = καὶ ἀνάρμοστον εἰς ἀνδρ. Οὕτω τὰ, ἐν ἐμοί, ἐν σοὶ κ. τ. λ. (ποιητ.) = κατ' ἐμὴν, σὴν γνώμην. Σοφ. Οἰδ. κ. 1213 «σκαῖοσύναν φυλάσσω ἐν ἐμοὶ κατὰ δῆλος ἔσται». Οἰδ. τ. 677. Ἄγτ. 925 «εἰ μὲν οὖν τὰδ' ἔστιν ἐν θεοῖς

1) Ἰδ. Graff. ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 41.

καλά». Εὐρ. Ἰππ. 1320. «σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κα-
κός» = ex illius et meo iudicio¹⁾.

2. Ἐὐν καὶ ἔν. (ἴδ. §. 325, 5). Ἡ κυρία σημασία τοῦ ἔν, ὡς ἀνεπιστάμενος ἐντελῶς πρὸς τὴν τῆς λατιν. cum, καὶ τῆς γερμ. mit, Πανταχοῦ δ' ἐκφράζει αὐτὴ καινότητος, καιρωρίας, συνο-
δίας, ἀκολουθίας, τὸ ἐπεὶ-α) τοπικῶς· ὅλον ὁ στρατεύων ἐστὶν τοῖς
στρατιώταις· ἀρεμὸς ἐν λαίλαπι. Ξεν. ἄν. 1. 8, 1. «βασιλεὺς
ἐν στρατεύματι παλλῶ προσέρχεται», ἴδ. §. 425, Α. 3. Σοφ.
Φ. 1022 «ὡς ἐν κακοῖς (calamitatibus) πολλοῖς, τάλας», ἐν-
θως καὶ 268. μ. α. Wunder. Πολλάκις περὶ τῆς περιβολῆς (ἐν-
δυμασίας), ὀπλισμοῦ Δ, 419 «ἐν τεύχεσι ἄλλο χαμάζε». Ξεν.
ἄν. 4. 5, 33 «παῖδά· σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς στολαῖς». Κύρ. 3.
3, 54 «ἰόντων εἰς μάχην ἐν ὄπλοις» = ὀπλισμένοι· ὡς 2. 1, 21
«ἐν μαχαίρᾳ καὶ γέβρῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι». ἄν. 5. 3, 3
«ἐξέτασις ἐν τοῖς ὄπλοις ἐγγύγετο» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.
ἀντὶ τοῦ ἐν τ. ὀπλ., ἴδ. σημ. Kühn. Ἡ ἔν μετ' οὐσιαστικοῦ
ῥηταί πολλαῖκις ἀντὶ ἐπιθέτου. Σοφ. Οἰδ. τ. 55 «εἴπερ· ἄρχεις
τῆσδε γῆς. ἔν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς» = ἀνδρείος, ἀνδρα-
χός. Ἡλ. 61 «οὐδὲν ῥῆμα ἐγγύγετο κακόν» = κερδαλέον, ἴδ.
Sehneider., πολλαῖκις ἐπὶ βοηθητικῆς συνοδείας ἀκολουθίας.
Γ, 439 «ἐν Ἀθήνῃ». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 «ἐν θεῶν». 6. 4.
19 «ἐν θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσομεν». ἄν. 3. 2, μ. σ. Küh-
ners. Διὸ ἐπὶ βοηθητικῆς ἐπικουρικῆς συνοδείας, συμμαχίας·
ὅλον ἀνὸς τινὶ εἶναι ἢ γίνεσθαι, ab alicujus partibus stare.
Ξεν. ἔλλε 2, 1, 18 «ἐν τοῖς Ἑλλήσι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ βαρ-
βάρῳ εἶναι». Κύρ. 5. 4, 37 «ἦν οἱ θεοὶ ἐν ἡμῖν ὄσιν». ἄν. 3. 1,
21 μ. σ. Kühn. Οὕτω ἄν. 3. 2, 31 «ἐν τῷ ἀρχόντι καλᾶ-
ζειν τινα» = adjuvante duce aliquem castigare. ἀπομν. 1. 2,
34. «ἐν τινὶ μάχεσθαι». Κύρ. 5, 3, 5 = μάχομαι συμμαχῶν
μετάσθινος.—2) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς· α) πρὸς δῆλω-
σιν τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου, ὅπερ ὑπολαμβάνεται, ὡς συμπαρο-
μασοῦν εἶναι τῇ πράξει, καὶ ἀπὸ καινοῦ μετ' αὐτῆς συνεργοῦν.
Σοφ. Οἰδ. τ. 656. «τὸν ἐγκατῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίῃ σὺν ἀφα-
νεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν» = δι' ἀριστοῦ τινος αἰτίας. Ξεν. Κύρ.
8. 7, 13 «ἢ κτήσις πιστῶν φίλων ἐστὶν οὐδαμῶς ἐν τῇ βίῃ,
ἀλλὰ μᾶλλον ἐν τῇ εὐεργεσίᾳ». 8. 2, 23. ἄν. 2. 6, 18 «οὐ-
δὲν ἂν θεοὶ κατασθῆ μετ' ἀδικίας, ἀλλὰ ἐν τῷ δικαίῳ καὶ
καλῷ» (μετὰ ἀδικίας = ἀδικεῖς μετέχων, τὸ δὲ ἐν τῷ δικ.
quasi comitante iustitia, μ. σ. Kühners). ἀπομν. 2. 1, 28
«τὸ σῶμα γυμναστέον ἐν πόνοις καὶ ἰσθῶτι.—b) πρὸς δῆλω-
σιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, ἐν οἷς συμβαίνει ὁ αὐτὸς ἀντιληπτι-
κὸς τρόπος· 5, 151, «οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ ἐν ὄρφῳ» =

1) Ἰδ. Porson Advers. 101.

ἐνόρκως. Σοφ. Ἠλ. 872 αὐτὸν τάχει μολεῖται. 1223 αἴρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς». Ξεν. ἀν. 1. 2, 17 «πρότεναί σὺν κραυγῇ». 18 «σὺν γέλωτι ἐλθεῖν». — c) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέτρον, μεθ' οὗ ἡ πράξις οἰονεῖ μετρεῖται ἢ ὀρίζεται. Δ, 161 αὐτὸν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῆσιν κεφαλήσι, γυναίξί τε καὶ τεκέσσιν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 «πότερα δ' ἡγή ἄμεινον εἶναι, σὺν τῷ σφῷ ἀγαθῷ φᾶς τιμωρίως ποιεῖσθαι ἢ σὺν τῇ σφῇ ζήμιξ ; »-d) πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐκ τινος, ἀπὸ τινος, κατὰ τι, συμφώνως με τι, ἀρμοζόντως τινί, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ταυτόσημον, ὡς συμφωνία τῆς πράξεως πρὸς ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ ὀλον Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17 «σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευεν ἀεὶ τὸν δικαστὴν τῆν ψῆφον εἴθεσθαι». Σοφ. Ἠλ. 1041 αὐτὸ δοκῶ σοὶ ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν» ;

3. Προθέσεις μετὰ αιτιατικῆς μόνον συντασσόμεναι.

§. 432. Εἰς (ἐς) καὶ ὡς.

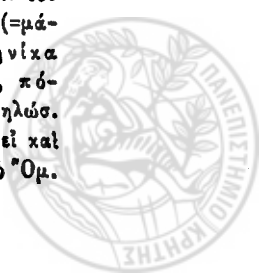
1. Ἡ εἰς, ἐς (ἐδ. §. 325, 4) οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μεταβληθεῖα τύπος τῆς ἐν (§. 325, 4) διὸ καὶ ὄντως ἢ ἐν παρὰ δωριεῦσιν καὶ αἰολεῦσιν ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν τῆς εἰς §. 325, 3). Καὶ αὕτη δηλοῖ τὴν αὐτὴν διαστατικὴν σχέσιν, ὅσα ἐκφέρεται καὶ διὰ τῆς προθέσ, ἐν, πλὴν οὐχὶ τὴν στάσιν τὸ ποῦ, ὡς ἢ ἐν, ἀλλὰ τὴν κίνησιν τὸ ποῦ, διὰ ποῦ, εἰς ποῖον μέρος. διὸ τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς κινήσεως πράξεως τινος πρὸς τὰ ἔσω ἀντικειμένου τινός, ἢ ἀπὸ (εἰς τὰ ἄνω) ἀντικειμένου τινος, εἰς τὸ ἀμέσως πλησιον ἀντικειμένου τινός (παρὰ τινι), καθ' ὅλου δὲ τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς ἐπιτυχίας ὀρισμένου καὶ περιωρισμένου σκοποῦ. Ἀντίθεσιν δὲ πρὸς ταύτην ἀποτελεῖ ἡ εἰς, ἐκ, σὶ γεν. δηλοῦσα τὴν ἐκ τῶν ἔσω ἀντικειμένου τινος κίνησιν. 1) τοπικῶς α) πρὸς δήλωσιν τοῦ τοπικοῦ σκοποῦ, τέλου ὀλον λέγεται εἰς τὴν πόλιν. Α, 366 «ὠχόμεθ' ἐς Θήβην». Θουκ. 1, 107 «οἰκοδομεῖν τείχη ἐς θάλασσαν». Οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπων μετὰ τῆς δευτευούσης ἔννοιας τῆς οἰκήσεως ἢ χώρας. Θουκ. 1, 137 «ἐσπέμπει γράμματα ἐς βασιλέα» (εἰς τὰ ἀνάκτορα) μ. σ. Popp. Ἰσαῖ. 7, 14 «ἐλθὼν εἰς τὴν ἐμὴν μητέρα», μ. σ. Schoemann. Ξεν. ἀν. 3. 5, 16 «εἰς Καρδούχους ἐμβάλλειν» = εἰς τὴν χώραν τῶν Καρ. 4. 7, 1. 8. 5, 20. Θουκ. 4, 70 κ.τ.λ. 1, 9 «(Πέλοψ) ἐκ τῆς Ἀσίας ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ἀπόρους». 4, 113 «κατέφυγον ἐς αὐτούς». Ξεν. ἀν. 1. 3, 5 «ἀγαγὼν εἰς τοὺς βαρβάρους». 5. 4, 2 «πέμπουσιν εἰς αὐτούς». 6.1, 14 «προσῆγον αὐτούς εἰς τὸ στράτευμα»¹). Πλ. ἀπολ. 17, c «εἰς ὄμας εἰσιέναι» δηλ. εἰς τὸ δικαστήριον, μ. σ. Stallb.

1) Ἰδ. Poppo εἰς Θουκ. 1, 137 σ. 666. ἐδ. μεγ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1. 1, 11.

Δημ. 9, 11 «εἰς Φωκέας ὡς πρὸς συμμάχους ἐπορεύετο». ἔνθα ὁ Bremi «ad εἰς ponitur nomen Φωκ. ut regionis, ad πρὸς συμμ. cogitandum ut nomen populi». Παρ' Ὁμ. ὅμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπικ. τίθεται ἢ εἰς ὡς καὶ ἢ πρὸς ἢ ἢ ὡς καὶ ἐπὶ προσώπ. χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἢ χώρα ἢ ἢ οἰκησις¹⁾. Λ, 141 «αὐτὴ κατακτείνεται μὴδ' ἐξέμεν ἀψ ἔς Ἀχαιοὺς». ζ, 175 «ἐλέαιρε' σὲ γάρ. . ἐς πρώτην ἰκόμην» ὁ Ὀδυσ. λέγει τῇ Ναυσικαῶν, ἣν εὔρε παρά τὸν αἰγιαλόν. Ρ, 709 «ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλλῆα». ἰδ. Ο, 402. Ἐν ἄλλῃ ὅμως ἔννοιᾳ λέγει Σοφ. Φ. 500 «εἰς σε. . ἦκω» = ἀποτεινόμεαι εἰς σέ, διάφορον τοῦ πρὸς σε ἦκω = ad te accedo, ἰδ. Wunder καὶ Schneidew., ὡς Δημ. 45, 85 «οὓς δ' ὁ πατήρ μοι παρέδωκε βοηθούς καὶ φίλους, εἰς τούτους ἦκω». 45 «οὓς δ' ὁ πατήρ μοι παρέδωκε βοηθούς καὶ φίλους, εἰς τούτους ἦκω». 27, 813. Εἰς τὰ ῥήμ. *σουλλέγειν, συναγείρειν, ἀλίξειν* καὶ τὰ ὁμ. μεταχειρίζονται οἱ Ἑλλ. τὴν εἰς Θουκ. 2, 13 «τῶν Πελοποννησίων ξυλληγομένων ἐς τὸν Ἰσθμόν». 4, 94. 8, 93. 3. 104 «ἦν ξύνοδος εἰς Δῆλον». Οὕτω λέγουσι καὶ οἱ λατ., καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα, *congregari, convenire* κ.τ.λ. *in locum*, ἰδ. Kühn. λατ. Γραμμ. §. 120, Α. α). Σ, 353 «(αὐτὸν) ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» = ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ω, 204 «ἐλθέμεν ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς». Ἡρόδ. 7, 136 «βασιλέϊ ἐς ὄψιν ἤλθον». Σοφ. Αἴ. 79 «γέλως ἡδίστος εἰς ἐχθροὺς γελαῖν» = οἶονεἰ εἰς τὸ πρόσωπ., κατὰ πρόσωπ. τ. ἐχθ. Πρὸς δε. Θεόκρ. 16, 45 «αἰοῖδος. . φωνέων βάρβιτον ἐς πολύχορδον» = *canens ad barbitum*. Παρὰ τοῖς ἄττικ. δὲ καὶ ἐν σημασίᾳ ἐχθρικῇ = *contra*, κατὰ σ. γεν. Θουκ. 3, 1 «ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικὴν». — b) πρὸς δήλωσιν τέλους, σκοποῦ ποσοτικοῦ = μέχρι τοσούτου, ἰδίχ δὲ ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν δηλώσεων τοῦ περίπου (οὕτω παρ' Ὁμήρ.). Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 5 «Ἀρτακόμαν λέγουσιν ἰππέας εἰς ὀκτακισχιλίους ἄγειν», πολλάκις οὕτω, συχνὰ ὅμως καὶ μετὰ τοῦ μάλιστα, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ τῷ λατιν. *admodum*, ὅπερ, εἰ καὶ κυρίως δηλοῖ ἀκριβῶς κατὰ τὸ μέτρον, τίθεται ὅμως καὶ ἐπὶ προσεγγίσεως, ὡς Καῖσ. Β. Γ. 5, 40 *aturres admodum CXX. excitantur*²⁾. Θουκ. 3, 20 «εἰς δ' ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλι-

1) ἰδ. Sditzner εἰς ἴλ. Excurs. XXXV.

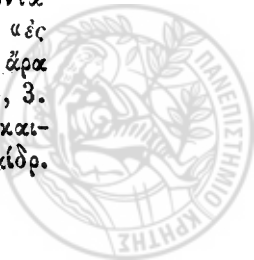
2) Ὁ Voemel Progr. Fraukf. a. M. 1852 ἀναχωρεῖ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ μάλιστα τοῦτου ἀπὸ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσει (= μάλιστα), καὶ ἐν ἀριθμητικαῖς καὶ ἄλλαις ἐρωτηματικαῖς λέξεσιν· οἷον πηνίκα μάλιστα; = πότε μάλιστα; ἀκριβῶς πότε; πότε κυρίως; τί (πῶς, πότε) μάλ.; ἐλαμβάνει δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ μάλ. ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν δηλώσεω. τοῦ περίπου ὡς βητορικὴν, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. τίθεται τὸ gewiss, εἰ καὶ δὲν εἶναι τι βέβαιον· οἷον es sind gewiss 10000 Menschen dagewesen (δ' Ὁμ.

στα ἐνόμειαν» 7, 30 ἀφίσθησαν ἐς ἐκαστὴν μάλιστα. Ἰππέας τε καὶ ὀπλίτας ἑμοῦ». Ξεν. 132. Ἐπι παρατάξεως τῶν στρατιωτῶν κατὰ μέτωπον ἢ βήθος (διανεμητικῶς). Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 16 «παρατάττεσθαι εἰς ὀκτώ» = ἀνὰ ὀκτῶ ἀνδρ. κατὰ μέτωπον. ἄν. 7: 1, 23. 2: 4, 26 «ὁ δὲ Κλέαρχος ἤγειτο εἰς δύο ἀνὰ δύο ἀνδρ. κατὰ βήθος, ὥστε μετὰ δύο ἀνδρ. εἶποντο ἕτεροι δύο ἀνὰ δύο δύο. ἑλλ. 3, 1, 22. Προσέτι δὲ εἰς τοσούδε καὶ τὰ ὄμ. Ἡρόδ. 7, 99 «εἰς μὲν τοσούδε ὁ ναυτικός στρατός εἴρηται» (hactenus) μ. σ. Buehr. 8, 19 «ταῦτα μὲν οὖν ἐς τοσοῦτο παρβεγύμνου» = haec quidem hactenus. (= μέχρι τοσούτου μόνον) aperiebat. δ' ἄλ. ducibus. 125 «ταῦτα μὲν οὖν ἐς τοσούτου ἐγένετο». 7, 107 «ἀδισκαρτέρας εἰς πᾶν ἔσχάτον» = μέχρι τοῦ ἐσχάτου. Ἐνταῦθα φαίνεται ἀνήκον καὶ τὸ τοῦ Εὐρ. Ἡρ. αἰολ. 951 «οὐχ ἄφεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἀναξ, οὐδ' εἰς ἀκρὰν χεῖρα ὥστε προσβαλεῖν (δηλ. τὴν ἀκρὰν χεῖρα) πέπλοις» = ne ad extremos quidem digitos (δ. Mathia §. 1578, d ἄλλως = ne extremos quidem digitos si spectas) — c) πρὸς δ' ἄλλων τοπικῆς ἕκτασως καὶ ἐξ ἀπλώσεως ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν. Πλ. Γοργ. 526; b «εἰς δὲ καὶ πάντων ἑλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, Ἀριστείδης». Πίμ. 25, b «τῆς πόλεως ἢ δύναμις εἰς ἀπαντὰς ἀνθρώπους διαφανῆς ἄρα τῇ ἐγένετο». πολ. 539, c «αὐτὰ φιλοσοφίης περὶ εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληται» μ. σ. Stallb. Θουκ. 4, 22 «μὴ ἐς τοὺς ἑμπέτους διαβληθῶσιν» ὡς καὶ διαβάλλειν τινὰ π. χ. εἰς τὰ δικαστήρια. Ἀντφ. 6, 21 μ. σ. Maetzius. Αἰσχ. 1, 60 «μὴ ἀκκηρυχθῆ αὐτῶν ἢ βδελυρίαις πᾶσαν ἰκθίνην πόλιν». Ξεν. πολ. Ἀθην. 1, 19 ἀδὶκ τὴν κέτησιν τὴν ἐν τοῖς ὑπερρίοις καὶ διατάς ἀρχαῖς τὰς εἰς τὴν ὑπερρίον. = αἵτινες ἐκτείνονται (δηλοῦσιν) εἰς τὴν ἄλλοδαπήν. — d) ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ο. ο. γ. α. μ. = ἐνώπιον, πλὴν ὑπὸ τὴν σημασίᾳ τῆς εἰς τι διευθύνσεως. Θουκ. 1, 90 «τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης αὐτῶν δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους». Ξεν. ἄν. 5, 6, 27 «καὶ πᾶσι κοινὸν ἀγορεύειν». Συχνὸς οὗτως λόγος ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον. Πλ. Μενέξ. 239, α «οἱ πατέρες πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ἀπεφάναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους» συμπ. 179, b «αὐτοῦτο Ἀλκματίς ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται εἰς τοὺς Ἕλληνας». μ. σ. Stallb. — 2) χρονικῶς a) πρὸς δὴλω-

λέγ. μάλιστα μύριοι). Παραβάλλει δὲ πρὸς τοῦτο τὴν χρῆσιν τοῦ ὄχ. δέ, καὶ ὅταν ὁ ἀριθμὸς δὲν ᾖ πλῆρης, ὡς Δημ. 19, 57 «τρεῖς μῆνας ὄλους» (70 μόν. ἡμέρ.) καὶ τὴν τοῦ πλείον, ἐπὶ ποσῶ μικροτέρου τοῦ ἀναφερομένου, ὡς Δημ. 27, 59 «πλέον ἢ τριπλάσια» (80 μόνον τάλαντα ἀντὶ τῶν 42). Διὸ κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς συνοχῆς δύναται τὸ μάλιστα τὰ μεταφρασθῆ διὰ τῶν ὀρθῶς, τελεσίως, ἐπακριβῶς, ἄνεως, ἴσως ὅμως ἀντιστόχῳ κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ πρὸς τὰ γερμ. ἢ wenigstens ἢ höchstens = τοὐλάχιστον, τὸ πολὺ ποτέ.

σιν τοῦ χρονικοῦ σκοποῦ, τέλους. (ἕως, μέχρι τότε, ὅτε κ.τ.λ. πρὸς τι, περὶ τι, εἰς τινὲς κατὰ τι). Α, 604 «ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα· δαίνυντ'» = μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλ., ἐν γ', ὁμῶς 138 = *sub solis occasum*· εἰς ἑσπέραν = κατὰ τὴν ἑσπέραν. (κυρίως πρὸς τὴν ἑσπέραν, ὡς ὄριον). Θουκ. 1, 51 «ἡ ναυμαχία ἐτελευτα ἐς νύκτα» = μέχρις ἐντὸς τῆς νυκτός.—
 b) τῆς χρονικῆς διαρκείας (μέχρι τοῦ πέρατος ὀρισμένου χρόνου σημείου) = ἐν καιρῷ τικος, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐπὶ χρόνον πινά κ.τ.λ.· οἶον· ξ, 384 «ἐξ ἑσπέρης» = ἐν τῷ θέρει, ἐν καιρῷ τοῦ θέρ. (κυρίως μέχρι πέρατος τοῦ θέρ.). δ, 595 «εἰς ἐνιαυτὸν» = ἐπὶ ἓν ἔτος (μέχρις αὐτοῦ παρέλθῃ ἔτος ἓν). Σοφ. Ἄντ. 340 «ἔτος εἰς ἔτος» = ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, κατ' ἔτος. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ· Ξεν. ἄν. 1, 7, 16 «ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιούσαν ἕω ἦξει βασιλέα»· 2, 3, 25 «εἰς τὴν ὑπερβαίαν οὐχ ἦκεν» = *in posterum diem*. Κύρ. 3, 1, 42 «προσέτε τοῖς ἑαυτοῦ εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι». Εἰς τετάρτην, πέμπτην (κτλ.) ἡμέραν.—3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς· α) πρὸς δήλωσιν τοῦ πνευματικοῦ τέρατος, τέλους, σκοποῦ. Ξεν. ἄν. 3, 4, 17 «χρησθαι εἰς τὰς σφενδόνας»· 3, 3, 19 «τοὺς ἵππους εἰς ἵππεας κατασκευάσωμεν» = *ad equitum usum*· μ. σ. Kühners. 1, 102 «εἰπεὶν εἰς ἀγαθόν» = πρὸς ἀγαθ., διὰ καλόν. Ἰσαί. 5, 36 «εἰς Διονύσια χορηγήσας»· *ad D. celebranda*. Ἰδ. Schoemann. 7, 36 «γεγυμνασάραχκα εἰς Προμήθεια». Ἄντιφ. 6; 11 «χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θαρρήλια», μ. σ. Maetznar. Ξεν. πολ. Ἀθ. 3, 4. Πίνδ. Ο. 6, 13 (αἶνον) «Ἀδραστος· εἰς Ἀμφιάριον φθέγγατο» = πρὸς τὴν τὴν τοῦ Ἀμφ., Ἰδ. Dissen. Λυκούργ. 85 «ἀλίγοι ὄντες κατακλεισθέντες ἐπολιοροῦντο καὶ διακατέρουν εἰς τὴν πατρίδα» = διὰ τὴν πατρίδα, Ἰδ. Maetznar. Δημ. 21, 195 «σπουδάζειν εἰς τὰ σά». Αἰσχ. 3; 197 «τοῖς εἰς τὸ πρᾶγμα λέγουσιν». Ἄντιφ. 6, 9 «εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν» μ. σ. Maetznar καὶ εἰς Λυκούργ. 67. Πλ. Λυσ. 204, d «ἄδει εἰς τὰ παιδικά». 205; d «ἄδει εἰς σεαυτὸν ἐγκώμιον». Ξεν. οἰκ. 17, 10 «ἡν ἐκτρέφειν ἄς τὴν γῆν τὸ σπέρμα εἰς καρπὸν» = ἐὰν ἀφίνης τὴν γῆν νὰ ἐκτρέψῃ τὸν σπόρον οὕτως, ὥστε νὰ γείνη καρπός. Θουκ. 3; 14 «κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας», ὡς παρὰ τοῖς μτγ. τὸ ἀλλίξειν εἰς τινα, Ἰδ. ἐν τῷ χωρ. αὐτῷ Popp. σ. 21 ἐκδ. Γοττίγ. Σοφ. Τρ. 403 «εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;» = πρὸς τί; «εἰς κέρδος τι δρᾶν» Σοφ. Φ. 111.—b) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἶδους καὶ τρόπου, ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς τείνοντα πρὸς τινα ἰδέαν, πρὸς τι σχέδιον ὡς εἰς τέλος τι· Β, 379 «ἐς μάκα βουλευεῖν». Ὁμοίον παρὰ Θεοκρ. 18, 7 «ἄειδον δ' ἄρα πάσαι ἐς ἓν μέλος». Εἰς καλόν = *opportune* Ξεν. ἄν. 4, 7, 3. συμπ. 1, 4, Πλ. συμπ. 174, e κτλ. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 8 «εἰς καιρόν». ἄν. 2, 3, 23 «εἰς δύναμιν» = κατὰ δύναμιν. Πλ. Φαίδρ.

252, d «εἰς τὸ δυνατόν». πολ. 596, e «εἰς δέον ἔρχη τῷ λόγῳ» = «opportune venis, tempore necessario succurris» Schneider. Σοφ. Ἄντ. 386. Πλ. Εὐθύδ. 275, b «ἤκειτον εἰς κάλλιστον». Ξεν. ἄν. 4. 7, 3. 7. 1, 33 «εἰς ἀφθονίαν παρέξειν ἔφη καὶ σιτία καὶ ποτὰ» = οὕτω πολλὰ μέχρις ἀφθονίας, ἀφθόνως.—c) γενικῶς δὲ πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατὰ τι, περὶ τι. Σοφ. Οἰδ. κ. 800 «πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σά;» Οἰδ. τ. 980 «σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα». Ἐν τῷ πεζῷ Θουκ. 1, 138 «ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς . . ἐς αὐτὸ μάλλον ἐτέρου ἄξιος θαυμάσαι». Πλ. Ἄλκ. 1. 111, a «δικαιῶς ἐπαινοῖντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν». Λαχ. 181, b μ. σ. Stallb. Γοργ. 491, b «οἱ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ὦσιν». Χαρμ 158, a «εἰκὸς σε εἰς πάντα πρῶτον εἵναι» = κατὰ πάντ. τρόπ., ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἦσαι πρῶτ. Θουκ. 1, 7 «ἀκμαζόντες ἦσαν ἐς αὐτὸν (τὸν πόλεμον) ἀμφοτέρω παρασκευῇ τῇ πάσῃ» 2, 49 «ἐκεῖνο (τὸ ἔτος) ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγγανεν ὄν». Ξεν. Ἱέρ. 1, 2. «πῆ διαφέρει ὁ τυραννικὸς τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος εἰς εὐφροσύνας τε καὶ λύπας ἀνθρώποις;» ἄν. 1. 9, 16 «εἰς δικαιοσύνην ἐπιδείκνυσθαι» = δίδωμι παραδείγματα ὡς πρὸς τὴν δικαιοσύνην. 2. 6, 30 «οὔτ' ἐς φίλιαν αὐτοὺς ἐμέμφετο». 6. 5, 14 «οὐ δόξης ὀρῶ δεομένους ὑμᾶς εἰς ἀνδρείότητα». οἰκ. 2, 4 «εἰς τὸ σὸν σχῆμα καὶ τὴν σὴν δόξαν οὐδ' ὡς ἂν ἰκανά μοι δοκεῖ εἶναι σοι». Πλ. Φαίδρ. 269, e «κινδυνεύει ὁ Περικλῆς πάντων τελευτάτος» εἰς τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι. νόμ. 774, b «εἰς χρέμματα (quod attinet ad) ὁ μὴ θέλων γαμεῖν ταῦτα ζῆμιούσθω». 1) -βλέπειν, ἀποβλέπειν, εἰς τινα, ἢ τι, ὡς ἢ πρὸς. Ξεν. ἑλλ. 6. 1, 8 «ἢ σὴ πατρίς εἰς σέ ἀποβλέπει». Δημ. 3, 1 «ὅταν τε εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους, οὐς ἀκούω». 2).

2. Τὸ ὡς (ἰδ. §. 428, A. 2) = ad, πρὸς, τίθεται ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαϊκῷ. ἐπὶ τῆς πρὸς πρόσωπον μόνον διευθύνσεως (παρὰ τοῖς μετρ. δὲ τὸ πρῶτον, εἰ καὶ σπανίως, τίθεται καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τοπικᾶ ὀνόμ. διευθ. 3)). Ἐν τῇ ἀττικῇ δὲ πρὸ πάντων περιόδῳ τυγχάνει συχνότερας χρήσεως, ἀπαντᾷ ὁμοῦ καὶ παρ' Ὁμήρ. ρ, 218 «ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον». Ἡρόδ. 2. 121, 5 «ἐσελθόντα ὡς τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα», ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χωρίοις παρ' Ἡρόδ. ἡ γραφὴ εἶνε ἐπισημα-

1) Ἰδ. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρ. 5. 4, 25 ἐκδ. Λειψ. — 2) Bremi εἰς Δημ. ἀνωτέρ. χωρ., Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 2. — 3) Ἰδ. Ρορ. εἰς Θουκ. Π. ΠΙ. Τόμ. 1. σ. 318, οὗτος ἐμβριθέστατα ἀποδείκνυσιν, ὅτι τὸ ὡς δὲν τίθεται ἐπὶ πραγμάτων ἢ τόπων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ προσώπων. (οἷον οὐδέποτε ὡς Μήλητον, ὡς Ἄδωντον κτλ.) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 2.

λῆς ¹⁾. Θουκ. 1, 90 «πέμψουσιν ὡς αὐτοὺς πρέσβεις»: 4, 79 «(Βρασίδης) ἀφίκετο ὡς Περθίκαια καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν». 2, 67. 3, 13. Δημ. 4, 48 «πρέσβεις πέπομφεν ὡς βασιλέα». 8, 35 «πέμπετε ὡς ἡμᾶς πρέσβεις». Συχνὸν παρ' Ἰσοκρ. ὅσον 4, 31. 109 «τοῖς ὡς ἡμᾶς». 121 κ.τ.λ.

Σημ. Τὸ ὡς τοῦτο διακρίθειν τοῦ μετὰ τῶν εἰς, ἐπὶ, πρὸς σ. αἰτ. συναπτομένου ὡς (ὡς εἰς, ὡς ἐπὶ, ὡς πρὸς τινα). Ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ τὸ ὡς δὲν εἶναι πρόθ., ἀλλὰ σύνθ. παραβολικὸς = ut, καθὼς, ἐκφράζει δέ, ὡς ἐπὶ τῶν μετοχ., δόξαν, εἰκασίαν (ἀνατύπωσιν), καὶ δηλοῖ ὀχλὶ ὄντως συμβαίνουσιν διεύθυναι εἰς τόπον τινά, ἀλλὰ μόνον ὑποτιθεμένην (δοκῶσαν): διὸ καὶ σκοπομένην Ἰσοκρ. 6, 61 «ἀπέπλευσεν μετὰ τῆς Σαλαμίνιας ἐκ τῆς Σικελίας ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας». 1, 62 «εἶδον τοὺς ἐναντίους παρασκευαζομένους ὡς ἐς μάχην». 2, 20. 4, 13. Ξεν. ἀν. 1. 2, 1 «ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ βαρβαρικὸν στρατεύμα» = προφασίζόμενος ἐπὶ τούτους πορεύεσθαι μ. σ. Kühn. 1. 2, 4 κτλ. Σοφ. Φ. 58 «πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον» ὅθεν τίθεται τὸ ὡς τοῦτο καὶ μετὰ πρόθεσ. ἄλλαι συντασσόμενων πτώσεις. Θουκ. 1, 126 «κατέλαβεν τὴν ἀκράπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι». 2, 95. 3, 4. 4, 15 «ἔδοξεν αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ συμφορᾷ μεγάλῃ, τὰ τέλη βουλευμάτων». = ὡσαύτῃ μεγάλ. ἀυστ. Θουκ. 1, 134 «οἱ δὲ πονησάμενοι χαλκοῦς ἀνδριάντας δύο ὡς ἀντὶ Πausανίου ἀνέθεσαν» = ut quasi Pausaniae loco essent. Θουκ. 2, 65 «πολλὰ ὡς ἐν μεγάλῃ πόλει ἡμαρτήθη». Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6 «ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας» 2).

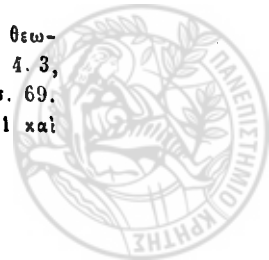
4. Προθέσεις δυσὶ πτώσεσι συντασσόμεναι ἢ ἀνὰ σύν δοτ. καὶ αἰτιατ. ἢ κατὰ, διὰ, καὶ ὑπὲρ σύν γεν. καὶ αἰτιατ.

§. 433. Ἀνὰ καὶ κατὰ.

a. Ἀνά.

1. Ἀνά. (γοτθ., ἀρχ. ἄνω γερμ. ana, ὡς καὶ ἄχρι τοῦ νῦν ἢ an σύν δοτ. καὶ αἰτιατ. ³⁾ συντασσ. δηλοῖ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπίπεδον, τὰ ἐπιπολῆς ⁴⁾). Ἡ πρώτη τῆς προθέσ. ἀνά σημασ. εἶνε ἄνω, ἐπάνω, πρὸς. Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἢ ἀνά συντάσσ. μόνον αἰτιατικῇ, ἐν τῇ ἐπικῇ δὲ καὶ τοῖς λυρικοῖς, ὡς καὶ τοῖς χωρικοῖς τῆς τραγωδίας, εἰ καὶ σποραδικῶς (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφοκλ.) συντάσσεται καὶ δοτικῇ (ἐν τῇ αὐτῇ σημασ., οἷα καὶ ἐν τῇ γερμ. ἢ ana, an), ἀνθ' ἧς συνήθως τίθεται ἢ ἐν (ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. πολλάκις τίθεται ἢ in σύν δοτ. ἀντὶ τῆς ana σύν δοτ. ⁵⁾). Ξ, 352 «εὐδε πατήρ ἀνά Γαργάρω ἄκρω». Ο, 152. λ, 128 «ἀνά φαιδίμω ὤμω». ω, 8 «(νυκτερίδες) ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται» = συγκρατοῦνται, συνέχονται ἀναμεταξύτων. Α,

1) Ἰδ. Bredon, dial. Ἡρδ. σ. 34, ὅστις τὸ ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ ὡς θεωρεῖται ἐφαρμόζον καὶ ἐκ τοῦ ἐς προελθόν.—2) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 4. 3, 31.—3) Ἰδ. τοὺς λοιποὺς ταύτης τύπους εἰς Graff ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 69.—4) Ἰδ. Grimm IV. σ. 771.—5) Ἰδ. Graff ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 71 καὶ Grimm ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ.

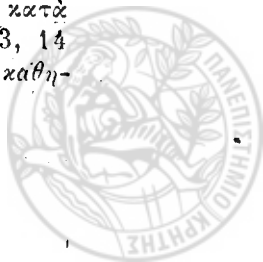

τινά, παρ' Ὀμ. μόνον Ξ, 80 «ἀνά νύκτα»; σύγχρονον παρ' Ἡρδ.: ἀνά χρόνον = procedente tempore. 4, 173 αὐτῶ δὲ κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκοι ἀναχρόνον ἐκλήθησαν. μ. σ. Baehr. 2, 151. 5, 27. 7, 10, 6. Θουκ. 3, 22 «ἀνά τὸ σκοτεινὸν οὐ προϊδόντων αὐτῶν» = per tenebras. Ἡρδ. 8, 123 ἀνά τὸν πόλεμον τοῦτον. Μετὰ τοῦ ἀνάρθρου πᾶς, ὅπερ εἶνε = ἑκαστος, διανεμητικῶς ἀνά πᾶσαν ἡμέραν = quotidie, καθ' ἑκάστην. 2, 37. 130. 6, 61. καὶ Ξεν. Κύρ. 1) 2, 8. ὡς, «ἀν' ἑκαστήν ἡμέραν» 8. 1, 23. «ἀν' ἑκαστην ἡμέραν» Πλ. Ἀλλ. 2, 148, e. 150, a. «ἀνά πᾶν ἔτος» = quotannis. Ἡρδ. 1, 136. 2, 99. 3, 140. Ξ, 106. «ἀνά πάντα ἔτρα» 8, 65 κτλ. ἴδ. ἀριθ. 3). 3) αἰτολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, τῆς πράξεως ὑποτιθεμένης ὡσεὶ ἐπισπευδούσης ἐπ' ἀντικείμενον τι. Ξεν. ἄν. 1) 10. 15 «φύγουσιν ἀνά κράτος» = intentis viribus, ὅπερ σύνθ., ἴδ. σημ. Kühn. εἰς 1, 8, 1. ἀνά μέρος = ἀμοιβαίως. Πλ. Φαίδ. 110, d «ἀνά λόγον τὰ φύβουμένα, φύεσθαι» = ἀναλόγως, σχετικῶς, ἔνθα καὶ, ἀνά τὸν αὐτὸν λόγον ἐντυθεν ἐνεπτόχθη ἢ χρῆσις τῆς προθέσι πρὸς δῆλωσιν τῆς διανεμητικῆς ἀριθμητικῆς σχέσεως (ἀπὸ τοῦ Ἡρδ.) Ξεν. ἄν. 3, 4, 2 οἱ στρατηγοὶ ἐποίησαν ἕξ λόγους ἀνά ἑκατὸν ἀνδρας = centenorum militum. 4, 6, 41 καὶ Ἕλληνας ἐπορεύθησαν ἐπὶ τὰ σταδίους ἀνά πέντε παρακάλλας τῆς ἡμέρας = καθ' ἑκάστην ἡμέρ. ἀνά 5 παρασ. 5, 4, 12 «ἔστησαν ἀνά ἑκατὸν. ἀντιπεριχοῦντες ἀλλήλους» = centeni μ. σ. Kühn. Ἡρδ. 4, 101 «ἢ ὁδοῦ ἢ ἡμερησίῃ ἀνά διηκόσια στάδια συμβέβηται» = iter in singulos dies est ducenorum stadiorum. Ἐπὶ τοῦ χρόνου ἴδ. ἀριθ. 2).

b) Κατὰ=κάτω, πρὸς τὰ κάτω.

F. Μετ' αἰτιατιατικῆς ἢ κατὰ ἐν τοπικῇ καὶ χρονικῇ σχέσει ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ ἀρτικὸν σημεῖον τῆς κινήσεως πράξεως τινὸς ἀντίθεσιν ἐκ διαμέτρου πρὸς τὴν ἀνά, συμφωνεῖ ὅμως πρὸς ταύτην, καθ' ὅτι δηλοῖ τὴν ἐπ' ἀντικείμενον τι διεύθυνσιν, καὶ ἑκτασιν ὑπερένω αὐτοῦ. Ἡ χρῆσις τῆς ἀνά εἰς μᾶλλον ποιητικῇ, ἢ δὲ τῆς κατὰ πᾶντως γενικῇ¹⁾. 1) τοπικῶς a) τίθεται πρὸς δῆλωσιν τῆς διευθύνσεως πράξεως τινὸς πρὸς ἀντικείμεν., χθαμαλότερον κείμενον, ἢ πρὸς τὰ ὑπερένω ἀντικείμενον τινός, κατωτέρω κείμενου ὅσον βάλλειν κατὰ γαστέρα, καὶ τὰ ὅμοι. παρ' Ὀμ. ἴδ. Passow καὶ Σακελλ. λεξ. N, 737 «ἐπεὶ κατὰ τεύχος ἔβησαν» = ἀφ' οὗ κατέβησαν ἀπὸ τοῦ τεύχ. Ἡρδ. 3, 14 «παρήσαν αἱ παρθέναι κατὰ τοὺς πατέρας» = πρὸς τοὺς καθη-

1) ἴδ. Spitzner Dissert. d. p. 28.

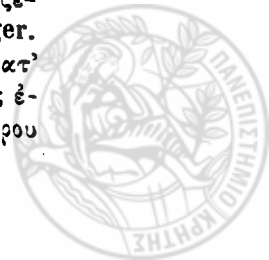
μένους πατέρας. 6, 19 «ἐπεὶν κατὰ τοῦτο γένωμι τοῦ λόγου» = ὅταν ἔλθω εἰς τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ἐπόμενον (τὸ κατωτέρω) μέρος τῆς διηγήσεως. Ξεν. ἄν. 4. 5, 25 «κατὰ κλίμακας κατέβηκινον». Καὶ γενικῶς, εἰς τόπον τιῶν, πρὸς πρόσωπὸν τι. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64 «οἱ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδους ἐφεπόμενοι». 6. 3, 12 «ἰππεῖς προσελακύνουσι κατ' αὐτοὺς ἡμᾶς». 7. 1, 15 αἰς παριῶν κατὰ Ἀβραδάταν ἐγένετο». ἄν. 1. 10, 6 «στὰς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοὺς Ἑλληνας αὐτομολήσαντας». Δηλοὶ προσέτι τὸ διὰ μέσου τόπου τιός. Θουκ. 4, 48 «οἱ Κερκυραῖοι κατὰ τὰς θύρας οὐδ' αὐτοὶ διανοοῦντο βιάζεσθαι» = διὰ τῶν θυρῶν. 67 «κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγόν με» = per, διὰ τῶν πυλ. Ἔῖτα τίθεται ἐπὶ τοῦ ῥοῦ τῶν ποταμῶν κατὰ ῥόον = πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποτ. κατὰ ποταμὸν (ἰδ. ἀνά). Ἡρόδ. 4, 44 «ἔπλεον κατὰ ποταμόν». 2, 96 «τὰ πλοῖα κατὰ ῥόον κομίζεται». -d) πρὸς δήλωσιν ἐκτάσεως ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διὰ τιος, ἐπὶ τι, πρὸς τι κατὰ τι. Ἡρόδ. 3, 109 «οἱ ἔχιδνχι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσι». 6, 89 «Μιλτιάδης ἀπικόμενος ἐς τὴν Χερσόνησον εἶχε κατ' οἴκου» = domi se continebat. Αυκοῦργ. 1 «τοῖς ἤρωσι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἰδρυμένοις» μ. σ. Maetzer. 25 «τοῖς νομίμοις τοῖς κατὰ τὴν Μεγαρέων πόλιν εἰθισμένοις». 40 «ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν πόλιν». 84 «Πελοποννησίοις γενομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν αὐτῶν». Θουκ. 3, 7 «ταῖς ναυσὶ κατὰ τὸν Ἀχελῷον ἐπλευσε» = in Acheloo. 4, 14 «κατέμενον κατὰ χώραν». 4, 67 «τοὺς κατὰ τὰς πύλας φύλακας κτείνουσι» = τοὺς πρὸς τὰς θύρ. Ξεν. ἄν. 7. 2, 1 «εἰς κώμας τῶν Θρακῶν προελθόντες τὰς κατὰ Βυζάντιον» = παρὰ τὸ Βυζ. Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν παρεύεσθαι. Ξεν. ἄν. 5. 6, 5. 1, 302 «τετρομένοις ἐλέαιρε κατὰ στρατόν». Κατὰ νῆας, κατὰ πόλιν, κατὰ ἄστν Ὀμ., ὡς τὰ ἀνά στρατόν, ἀνά νῆας, ἄστν, ἐν ἀμφοτέροις μὲν ταῖς περιπτώσεσιν ἐκφέρεται ἢ ἐκτασις, εἶνε ὅμως αὕτη διάφορος ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, ὡς τὰ, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, καὶ ἀνά θυμόν Ὀμ., οὐδὲν ἦττον ἢ χρῆσις τῆς κατὰ εἶνε πολὺ συχνοτέρη, ἂν παραμεληθῆται τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς. Παρὰ τοῖς ἱστοριογρ. οἷον Ἡρόδ. καὶ Θουκ. ἢ κατὰ μετ' αἰτιατ. ἔχει πολλάκις τὴν σημασ. τοῦ καταρτικρῦ, ἀντιπέρας, κατ' εὐθείαν e regione, ἐπειδὴ ὁ ἀντιπαρακεῖμενος τόπος φαίνεται λαμβάνων κατωτέρην τιῶν θέσιν, χῶρον. Ἡρόδ. 1, 76 «ἡ Πτερίη κατὰ Σινώπην πόλιν μάλιστά κη κειμένη». Θουκ. 1, 46 «προσέμιξαν τῇ κατὰ Κέρκυραν ἡπειρῶ». 2, 30. 4, 43. 53. Ξεν. ἄν. 1. 8, 21 «ὄρων τοὺς Ἑλληνας νικῶντας τὸ κατ' αὐτούς». 1. 10, 4. 2. 3, 19 κτλ. Ὀμοιον τὸ παρ' Ἀρφ. βῆτ. 626 εἶνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοὺς λέγη» = οἶνοι καταρτικρῦ τῶν ὀφθαλμῶν σου, τοῦ προσώπου σου. Ξεν. Ἰέρ. 1, 14 «οὐδέεις ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν». Σοφ. Ἄντ. 760

«κατ' ὄμματα».—2) χρονικῶς, ὡς ἡ ἀνά, πρὸς δῆλωσιν τῆς ἐν χρόνῳ παρατάσεως, τῆς διαρκείας τοῦ χρόνου, διαφέρουσιν ὁμῶς κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς (μεθομηρικ.). Ἡρόδ. 3, 131. 1, 67 ἀκατὰ τὸν πρότερον πόλεμον». 2, 134 «κατὰ Ἄμασι βασιλεύοντα, ἀλλ' οὐ κατὰ τοῦτον». 3, 120 «κατὰ τὴν Καμβύσῃ νουσον ἐγένετο τάδε». Ξεν. Κύρ. 3. 3, 25 «κατὰ φῶς» = *interdiu*. πολ. Λακ. 10, 8 «ὁ Λυκούργος κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας λέγεται γενέσθαι» = *Heraclidarum aetate*. Θουκ. 1, 139 «Περικλῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον πρῶτος Ἀθηναίων». 107. 2, 84. 3, 7. Ἰσοκρ. 4, 57. Δημ. 18, 95 «τῶν καθ' ὑμᾶς (*vestra aetate*) πεπραγμένων καλῶν». Οὕτω τὰ, κατ' ἀρχάς = *initio*, Ἡρόδ. 3, 153. *Οἱ κατὰ τινα* = οἱ σύγχρονοὶ τινος. Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 10 «οἱ καθ' ἑαυτοὺς ἄνθρωποι» = οἱ συγχρ. αὐτῶν. Θουκ. 1, 38. Δημ. 6, 20 «κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε» κτλ.—3) *αιτιολογικῶς* a) πρὸς δῆλωσιν τοῦ τέλους, σκοποῦ (ὡς καὶ ἡ μετὰ καὶ ἐπὶ συν αἰτιατ. πλὴν παρὰ τοῖς ἐπικ., ὡς καὶ παρ' ἄλλοις ὡς τὸ πολὺ συγγραφεῦσι, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὁμῶς, ὅτι αὐτὰι μὲν δηλοῦσι τὸν σκοπὸν τοῦ κομίζειν, προσάγειν καὶ δέχεσθαι, ἐκείνη δὲ ἡ κατὰ ἀπλῶς τὸν σκοπὸν ἀνευ τῆς δευτερευούσης ἐκείνης τοῦ κομίζειν κτλ. ἐννοίας) ¹⁾. γ, 72 «ἢ τι κατὰ πρῆξιν . . ἀλάλησθε» = *διὰ πράξιν τινα* 106 «πλαζόμενοι κατὰ λήϊδ'» λ, 479 «ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος» = *ψυχῇ χρησόμενος Τειρεσίαιο*. 165. (Ἐν φ ὁμῶς 17 «ἦλθε μετὰ χρεῶς» = *ἵνα ἀπαιτήσῃ καὶ λάβῃ τὸ χρ.*). Ἡρόδ. 2, 44 «κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλώσαντες». 152 «κατὰ λήϊην ἐκπλώσαντας». 9, 73 «κατὰ Ἑλένης κομιδὴν Τυνδαρίδας ἐσέβαλον», ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ κομίζειν δὲν κεῖται ἐν τῇ κατὰ συν αἰτιατ., ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ λέξει. Θουκ. 6, 31 «κατὰ θέαν ἦκειν» = *spectatum venisse*. Ξεν. ἀν. 3. 5, 2 «τῶν Ἑλλήνων ἐσκευασμένων ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἀρπαγὴν». Λυκούργ. 58 «κατ' ἐμπορίαν ἀπεδήμει». Ἰσοκρ. 17, 4 «ὁ πατήρ μου δύο ναῦς ἐξέπεμψεν ἄμικ καὶ κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν». Σοφ. Φ. 30 «ὄρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῆ» = «*ad dormiendum recubuerit*». Wunder. Κατὰ τί; = *διὰ τί*; πρὸς τί;—b) πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατὰ τι, περὶ τι, συμφώνως, ἀρμολόγως, ὅπερ ὑποτίθεται ὡς παρὰ τι, ἀνά τι, ὥστε τὸ ὑποκείμεν. ἔπεται ἢ ἀκολουθεῖ ἀντικειμένῳ τινί (*secundum*). Οὕτω καὶ παρ' Ὀμ. κατ' αἶσαν, κατὰ μοῖραν, κατὰ κόσμον = κατὰ τὸ πρέπον. Ἡρόδ. 1, 61 «κατὰ νόμον» 35 «κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους». 134 «κατὰ λόγον» = *ad rationem, pro ratione*. 2, 26 «κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν». Δημ. 8, 34 «χαρίζεσθαι καθ' ὑποβολὴν» =

1) ¹⁾ *Id.* Spitzner ἐν τῷ ῥηθ. χωρ. σ. 34. Nitzsch εἰς Ὀδ. IX. σ. 49. Maetzner εἰς Λυκούργ. 55. σ. 178.

ὕπερβολικά. *Καθὸ* (ἀντὶ καθ' ὃ) ἢ *καθότι* ἀντὶ καθ' ὅ, τι = *καθὰ* ἢ *καθάπερ* (ἀντὶ καθ' ἅπερ) = καθὼς, *prout*, ἐν τέλει, τέλος πάντων. Διὸ γενικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, *τινα*, *κατὰ τι*, *τινα* ὡς Ἡρδ. 2, 3 «κατὰ τὴν τροφὴν τῶν παίδων τοσαῦτα ἔλεγον». 1, 85 «κατὰ τὸν κρητῆρα οὕτως ἔσχε». 1, 124 «κατὰ μὲν τὴν τούτου προθυμίαν τέθνηκας, τὸ δὲ κατὰ θεοῦς τε καὶ ἐμὲ περίεις» = ὡς πρὸς τοὺς θεοῦς κτλ. 7, 158 «τὸ κατ' ὑμᾶς τάδε ἅπαντα ὑπὸ βραβάροισι νέμεται» = ὅσῳ τὸ καθ' ὑμᾶς «*per vos si stetisset, omnia haec in barbarorum potestate forent*» Schweigh Λυκοῦργ. 97 «(ὑμᾶς δεῖ) τοῦτον κολάζειν τὸν ἅπασιν τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ἔνοχον ὄντα κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος». Ὅμοιον ἐν 17 «(τῶν τειχῶν) τὴν φυλακὴν ἐρημον τὸ καθ' αὐτὸν μέρος κατέλιπεν». ἰδ. Maetzner εἰς §. 26 Σοφ. Τρ. 379 «ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν». Οἰδ. τ. 1087 «κατὰ γνώμην ἰδρις». Κατὰ τι = καθ' οἰομένην τρόπον, ὅπως δῆποτε *quodammodo*. Πλ. Γοργ. 527, b. *κατ' οὐδὲν* πολιτικ. 302, b. *κατὰ πάντα* = ἐν πάσῃ περιπτώσει. Δημ. 8, 2 «οὐς κατὰ τοὺς νόμους ἐφ' ὑμῖν ἐστὶν κολάζειν». Διὸ καὶ = *propter*, *per*, ἔνεκα, διὰ. Θουκ. 1, 60 «κατὰ φιλίχην αὐτοῦ οἱ πλεῖστοι ἐκ Κορίνθου στρατιῶται ἐθέλονται ζυνέσποντο». 4, 1 «κατὰ ἔχθος τὸ Ῥηγίωνων» = ἔνεκα ἔχθρας πρὸς τοὺς Ῥηγ. Οὕτω συχν. παρ' Ἡρδ. τὸ, *κατὰ τοῦτο* = διὰ τοῦτο, *hoc respectu, propterea* Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 12 «ἐνίησί τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα» = *per morsum*. Οὕτω καὶ πρὸς δῆλωσιν σχέσεως μόνον τινός, τὸ ὡς πρὸς τι, *κατὰ τι* ὡς *κατὰ φύσιν* = *secundum naturam*, *κατὰ δύναμιν* = τὸ κατὰ δύναμιν. Θουκ. 1, 53 «οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατόν». Διὸ καὶ ἐν ταῖς *παραβολαῖς*. Ἡρδ. 2, 10 «ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγέθεσιν». Θουκ. 2, 62 «οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν αὕτη ἡ δύναμις φαίνεται.» = *haec potentia non est conferenda cum domiciliorum et terrae usu*, ὅπερ οἱ γερμαν. ἤθελον ἐκφράσει *domic. et terrae usus non est conferendus cum hac tanta potentia*. Πλ. Φαίδρ. 279, a «δοκεῖ μοι ἀμείνων (Ἰσοκράτης) ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίχην εἶναι τὰ τῆς φύσεως» = ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ιδιότητα φαίνεται μοι ὁ Ἰσοκρ. ὢν ἀμείνων, ἢ ὥστε νὰ δύνηται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Λυσ. συμπ. 211, d. Ὅμοιον παρ' Ἡρδ. 1, 121 «ἐλθὼν ἐκεῖ πατέρη τε καὶ μητέρα εὐρήσεις οὐ κατὰ Μιτραδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ» (μ. σ. Baehr.) = οὔτινες δὲν πρέπει νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς Μ. κ. τ. γυν., οὔτινες πατ. καὶ μητ. εἶνε πολὺ καλλίτερ. τῶν Μ. καὶ τ. γυν. Ξεν. ἑλλ. 2.3, 30 «οὗτος τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου κατὰ τὸν πατέρα» = ὡς ὁ πατήρ αὐτοῦ. -c) πρὸς δῆλωσιν τοῦ περιπέου, κατὰ τε τὸ μέτρον καὶ τὸν ἀριθμὸν. Ἡρδ. 2, 145 «κατὰ ἐξήκοντα ἔτεα καὶ χίλια μάλιστα» = τὸ πολὺ πολὺ περὶ τὰ χιλ. ἐξήκ. (περὶ τοῦ

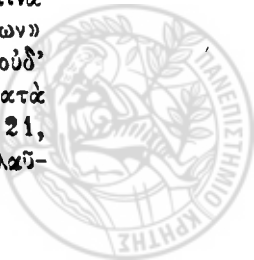
(*μάλιστα*, ἰδ. §. 432, 1) B) σημ. 3)). 6, 117 ἀπέθανον τῶν βαρβάρων κατὰ ἐξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους». Οὕτω τὰ, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κατὰ πολὺ, πολλά.—d) πρὸς δῆλωσιν τοῦ εἶδους καὶ τρόπου. Ξεν. ἄν. 6, 6, 30 «κατὰ πάντα τρόπον» = καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει. Κύρ. 8, 2, 5 «κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον». Πλ. Φιλ. 20, a «εἶπη καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἷός τ' εἶ δηλώσαι». ἰδ. Heindorf εἰς Πλ. σοφ. 250, a. κατὰ μέρος = κατὰ σειρὰν, μὲ τ. σειρ. Λυκοῦργ. 97 «κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος». (Δηλοῖ ὁμως καὶ τὸ ἀντί τιμος, ὡς Ξεν. ἄν. 6, 4, 23 «Νέων ἦν στρατηγὸς κατὰ τὸ Χειρισφόρου μέρος»), Ἡρόδ. 1, 9 «κατ' ἡσυχίην» = ἡσύχως. 124 «κατὰ τάχος». 9, 21 «κατὰ συντυχίην» = casu. Θουκ. 2, 94 «κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῶ θορόβῳ ἐσβῆναι» ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «κατὰ τάχος πλεῖν». 4, 3 «κατὰ τύχην». Ξεν. ἄν. 1, 8, 19 «κατὰ κράτος» = *intentis viribus*, ὅλαις δυνάμεσιν, ἑλλ. 2, 1, 19 (οὕτω καὶ ἀνὰ κράτος, ἰδ. περὶ τὸ τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀνά). Θουκ. 1, 32 «αὐτοὶ κατὰ μόνας (δηλ. δυνάμεις) ἀπεωσάμεθα Κορινθίους» = *seorsum*. ἰδ. 37. Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 4 «οἱ κατὰ μόνας ἀριστα κηαρίζοντες», μ. σ. Kühn. Οὕτω, κατὰ τὸ ἰσχυρόν = *per vim*, ἰσχυρῶς, πάσῃ δυνάμει Ἡρόδ. 9, 2 κατὰ τὸ ὄρθον 1, 96. κατὰ τὸ καρτερόν *per vim, omnibus viribus*. Ἡρόδ. 1, 212. 3. 65. Πλ. συμπ. 217, c. Δημ. 8, 12 «συμβαίνει τῷ μὲν (Φιλίππῳ), ἐφ' ἃ ἂν ἔλθῃ, ταῦτ' ἔχειν κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν». Πρὸς δὲ Σοφ. Αἴ. 761, «ὄστις . . μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ» = ἀνθρωπίνως φρονεῖ» = Πλ. συμπ. 199, b «τά γε ἀληθῆ ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἑμαυτὸν» = *meo more*. Διὸ τέλος τίθεται πρὸς δῆλωσιν *διατεμητικῶν* προσδ. καὶ παρ' Ὀμήρ. ἔτι B, 362 κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας. Ἡρόδ. 6, 79 «ἄποινά ἐστί δύο μνέαι κατ' ἄνδρα» = *viritim*. Ξεν. ἄν. 1, 2, 16 «τεταγαμένοι κατ' ἔλας καὶ κατὰ τάξεις» = *turmatim (de equitibus) et centuriatim (de peditibus)*. Κατὰ κόμας = *vicatim* κατὰ μῆνα = *singulis mensibus* καθ' ἡμέραν· ἐν καθ' ἐν = τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἕνα ἕνα· καθ' ἑπτὰ = *septeni*, καθ' ἕνα = *singuli* Ξεν. ἄν. 4, 7, 8. (Τὸ καθ' ἕνα δύναται νὰ σημαίνῃ = *in unum, communiter* κοινῶς. Ξεν. πολ. Λακ. 4, 5 «καθ' ἕνα ἀρήξουσι τῇ πόλει» = *ut sint pro uno*) Sauppe. ἑλλ. 5, 2, 16 «ὄπως μὴ καθ' ἐν εἶη». Πλ. νόμ. 708, d «τὸ συμπνεῦσαι καὶ καθύπερ ἵππων ζεῦγος καθ' ἕνα εἰς ταῦτὸν ξυμφωσῆσαι». 739, d «ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν καθ' ἐν ὅ, τι μάλιστα ξύμπαντας». Διονύς. Ἁλικ. 8, 486 «ἕνα μὴ καθ' ἕνα πάντες γενόμενοι κοινὸν ἐξενέγκητε κατ' αὐτῶν πόλεμον» = *conjunctis viribus*. ἰδ. Viger. σ. 634.). Πρὸς δὲ καθ' ἑαυτὸν, *per se*. A, 271 «μαχόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγώ». B, 366. Θουκ. 1, 79 «κατὰ σφᾶς αὐτοῦς ἐβουλεύοντο». Ἄρφ. σφ. 786. «κατ' ἑμαυτὸν κοῦ μεθ' ἑτέρου λήψομαι».

II. Μετὰ γενικῆς.—1) τοπικῶς· α) τίθεται πρὸς δῆλωσιν κινήσεως διευθυνομένης ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω *desuper, deorsum*· οἶον Α, 44 «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων» = ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου κάτω¹⁾ Ε, 696 «κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς» = ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τῶν ὀφθ. Πλ. πολ. 398, α «μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες». Ἡρδ. 8, 53 «ἐρρίπτειον ἐνωτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω». Ξεν. ἄν. 4, 7, 14 «ἀμφοτέροι ὄχοντο κατὰ τῶν πετρῶν καὶ ἀπέθανον». Διὸ τὸ δμηρικὸν καὶ παρ' ἄλλων ἐπ' Ἰτης μεταχειριζόμενον κατ' ἄκρης (ἰδίᾳ ἐπὶ πόλεω) μετὰ τοῦ ἄλλοθαι καὶ τῶν ὁμ., πόλιν αἰρεῖν, περὶ τῆς ἀλώσεως τῶν πόλεων, ἀπὸ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς, ἧτοι τοῦ ἀνωτάτου τῆς πόλεως μέρους (τῆς ἀκροπόλεως) μέχρι τῶν κάτω, δηλ. τελείως, ἐντελῶς *penitus*²⁾ Ν, 772 «ᾠλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἰλιος». Ο, 557 «ατ' ἄκρης Ἰλιον . . ἐλέειν». Χ, 411. Ω, 728. Ἡρδ. 6, 18 καὶ 83. Θουκ. 4, 112. Πλ. νόμ. 909, β «ὄλας οἰκίας καὶ πόλεις κατ' ἄκρας ἐξαίρειν». Εὐρ. Ἐλ. 691. Μεταφέρεται καὶ ἐπὶ πρόσωπα. Αἰσχλ. χορηφ. 680 «κατ' ἄκρας . . πορθούμεθα». Ὅμοικ τὰ, κατὰ παρτὸς, καθ' ὄλου, ἀντὶ πάντως, ὄλωσ-β) πρὸς δῆλωσιν διευθύνσεως πρὸς τόπον ἢ ἀντικείμενον κάτω κείμενα· πρὸς τὰ κάτω *sub, subter* σὺν αἰτ.· οἶον Γ, 217 «κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας» = ἐπὶ τοῦ κάτω κειμέν. ἐδάφους. Ψ, 100 «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὄχετο» = *sub terram*. Γ, 39 «Πατρόκλω . . ἀμβροσίην καὶ νέκταρ . . σταῖξε κατὰ ῥινῶν» = εἰς τὰ ἐντὸς τῶν ῥινῶν. τοῦ κάτω κειμένου Πατρ. (Ἐν δ ὁμῶς 445 «ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε» = ὑποκάτωθεν τῆς ῥίν.) 1, 330 «ἡ (κόπρος) ῥα κατὰ σπείους κέχυτο» = πρὸς τὰ ἐντὸς, εἰς τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου Nitzsch. Ἡρδ. 7, 6 «ἀφανίζεσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης». 235 «καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης». Ξεν. ἄν. 7, 1, 30 «εὐχομαι μυρίας ἐμέ γε κατὰ γῆς ὀργυϊὰς γενέσθαι» = νὰ ἔλθω κάτω ἐντὸς καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Σοφ. Ἄντ. 24 («Ἐτεοκλέα) κατὰ χθονὸς ἔκρυψε». Οὕτω τροπικῶς ἐπὶ διευθύνσεως πρὸς τι κατωτέρω κείμεν. τέλος, σκοπόν· οἶον τοξεύειν κατὰ τινας Λουκ. ἄλ. 7, τύπτειν, πατάσσειν κατὰ κόρη, παρὰ τοῖς μτγν., ὡς Λουκιαν. = κτυπεῖ ἐπὶ τῶν παρεῖων, τὰς παρεῖας, κωνδυλίζω. Πλὴν καὶ οὕτως, ὥστε σαφῶς καταφαίνεται πάλιν ἡ ἀρκτική σημασι. Σοφ. Τρ. 1433 «βᾶτε κατ' ἀντιθύρων» = πορεύθητε πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὸν προθάλαμον. Ἡ γενική τίθεται κατὰ τὰ §. 416, 4. ἰδ. ἐπὶ καὶ πρὸς σὺν γεν. -c) Σπανίως κεῖται ἢ κατὰ σὺν γεν. πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἡσύχως κείσθαι (τῆς ἐν τόπῳ στάσεως) ὑπὸ τόπον τινά. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 5 αούτε . . τιμῆς τινοσ ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς» = τὸν τεθνηκότα. Σοφ.

1) Ἰδ. πλείονα πρὸγ. ἐκ τοῦ Ὁμ. ἐν λεξ. Passow, Σακελλ. καὶ Spitzner ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 21. — 2) Ἰδ. Spitzner ἐν τῷ χωρ. τούτ. σ. 21.

Οιδ. κ. 1700 «ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος». Εὐρ. Ἡ-
 ράκλ. 1033 «ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονός». Ἴππ. 836 «τὸ κατὰ
 γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας μετοικεῖν» μ. σ. Valcken. πε-
 ραιτέρω = εἰς, ἐπὶ, πρὸς τόπον ἢ ἀντικείμερόν τι, ἐνθα σχεδὸν
 ἀπόλλυται δι' ἡμᾶς ἢ ἀρκτική τῆς προθέσεως κατὰ σημασ.
 Ἡρδ. 1, 9 «ἐπεὶν κατὰ νότου γένη» = ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸ
 νότον. Θουκ. 1, 62 «κατὰ νότου βοηθοῦντας ἐν μέσῳ ποιεῖν
 αὐτῶν τοὺς πολεμίους». 4, 32 «κατὰ νότου εἶναι». 33. 36.
 Σοφ. Τρ. 678 «ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος» = *diffluit in summa
 glare* = ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάλικος. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἀλκ.
 1051 «πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην» = *inter ho-
 mines*. Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. §. 429, Α.—2) *χρονικῶς* σπανίως.
 Λυκοῦργ. 7 «κατὰ παντός τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει
 τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὴν κρίσιν», μ. σ. Maetzneg. Δημ. 22, 72
 «κατὰ παντός τοῦ χρόνου σέψασθε». Οὕτω 24, 180.—3) *αι-
 τιολογικῶς* καὶ *τροπικῶς* α) πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας, τοῦ αἰτίου
 = *de* ὅλον λέγειν κατὰ τιος, *dicere de re*. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16
 «ταῦτα μὲν δὴ κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν». Πλ. Φαίδ.
 279, α «ὃ μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ (*de eo*), λέγειν ἐθέλω». Περὶ
 τῆς γενικ. ἰδ. §. 419, ἰδίχ β) ἡ κατὰ παρίστησι τὸ ἀν-
 τικείμε. ὡς ὑποτεταγμένον τῷ λόγῳ τοπικῶς ἢ αἰσθητῶς. Ἐν τῇ
 ἀναφορᾷ δὲ ταύτῃ ἰδίως ἐκφέρεται σχέσις τις ἐχθρική ὅλον λέγειν,
 φάναι, εἰπεῖν κατὰ τιος Πλ. ἀπολ. 37, β. Ξεν. ἀπολ. 25.
 ἔλλ. 1. 5, 2, λόγος κατὰ τιος Σοφ. Αἶ. 302. Ξεν. ἀπολ. 13
 ἀψεύδου κατὰ τοῦ θεοῦ. Λυκοῦργ. 140 «τὴν κατὰ τῶν
 προδιδόντων τιμωρίαν» μ. σ. Maetzneg. Δημ. 18, 274 «ὄργῃ
 καὶ τιμωρίᾳ κατὰ τούτου». Σοφ. Αἶ. 304 «ὄσσην κατ' αὐτῶν
 ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών». Ἀντ. 145 «καθ' αὐτοῖν δικρατεῖς λόγῃας
 στήσαντε». Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀναφορᾷ ἀντιθέτου, δηλ. φιλικῆς. Δημ.
 6, 9 «ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον». 18, 215. Αἰσχ.ν.
 3, 50 μ. σ. Bremi. Πλ. Φαίδρ. 260, β. Προσέτι δέ «σκοπεῖν τι κατὰ
 τιος. Πλ. Φαίδρ. 70, δ «μὴ κατ' ἀνθρώπων σκόπει μόνον τοῦ-
 το, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν». Μέν. 73, ε «ἐλ-
 περ ἐν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων» = *generalem aliquam no-
 tionem sive genus, quod de omnibus valeat* Stallb. 76, α
 «κατὰ παντός σχήματος τοῦτο λέγω». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἀττικ.
 φράσεσι τῆς ἐπιμκρυρίας καὶ ὄρκου ὅλον ὁμοίαι κατὰ τιος, καὶ
 τῶν τούτ. ὁμ., προσώπου ἢ πράγμ., εἰς ἃ τις ὁμνύει ἢ ἄπερ
 ἰκετεύει, τοῦ ὄρκου ὑποτιθεμένου ὡς τῆς κυρίας τρόπον τινὰ
 αἰτίας. Θουκ. 5, 47 «ὁμνύντων τὸν ὄρκον κατὰ ἱερῶν τελείων»
 (ἐπὶ τελεί. καὶ καθαρ. θυμάτων), μ. σ. Pop. Λυσ. 32, 13 «οὐδ'
 οὕτω περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι χρήματα, ὥστ' ἐπιορκήσασα κατὰ
 τῶν παίδων τῶν ἐμχυτῆς τὸν βίον (κατὰ) λιπεῖν». Δημ. 21,
 119 «ὦμνος κατ' ἐξωλείας μηδὲν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φλαῦ-

ρον». Ἰσατ. 7, 16 «ἐπιτιθέναί πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν» μ. σ. Schoemann. 28 «ὀμόσαντες καθ' ἱερῶν». Δημ., 29, 26 «ἡ μήτηρ κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι».

§. 434. b. Διά.

Ἡ διά (διαί §. 325, 8) σημαίνει κυρίως *διά μέσου*, ἐν τῷ μεταξὺ, κυρίως *δίχα* (ἀρκτικῶς ἴσως δὲ *Ἔια* ὁμοίως *ρίξ*, τῷ *διε*, δ*ῖε*, *δύο*, σανσκρ. *dvāu*, γερμ. *zwei*, *divis* λατ. *bis* ἀντι *divis*, γοτθ. *tnai*, τὸ ἤδη γερμ. *zwi-schen* 1)).

I. Μετὰ γενικῆς 1) τοπικῶς a) τίθεται πρὸς δῆλωσιν κινήσεως διηκούσης *διά μέσου* τόπου ἢ ἀντικειμένου τινός, καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἐξερχομένης ἢ προερχομένης, *διά μέσου* καὶ *πάλιν ἐκ*, *ἔξω*, *πρό*. (Τὴν σύνταξιν ταύτην ἐκφέρει ὁ Ὅμηρ. ἔτι σαφέστερον *διά τῆς* συνθέσεως τῆς προθέσ. *διά* μετὰ τῆς *ἐκ* ἢ *πρό* οἶον P, 460 «διὲκ μεγάρου ἀναχωρεῖν» = *διά μέσου* τῆς οἰκίας καὶ *ἔξω* πάλιν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους. σ. 386 «διὲκ προθύρου θύραζε φεύγειν». Ξ, 494 «δῶρο δι' ὀφθαλμοῦ διαπρῶ . . ἤλθεν». Β. 458 «ἀγγελη . . δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν». Δ, 481 «ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου. . ἔγχος ἤλθεν». = *διά μέσου* τοῦ ὤμ. καὶ *ἔξω* αὐτοῦ, 263 «πεδίον δ' ἔχον ὠκέας *διά* Σκαιῶν» *πέρα* *πέρα*, *διά* τοῦ μέσου τῶν Σκαιῶν πυλῶν καὶ *ἔξω* αὐτῶν. P, 281 «ἴθυσεν δὲ *διά* προμάχων». 293 «ἐπαίξας δι' οὐλοῦ». 294 «πλήξε . . κυνέης *διά* χαλκοπαρήου Ἡρδ. 7, 8, 2 «μέλλω ἔλθω στρατὸν *διά* τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα». Καὶ ἔτι σαφέστερον 8, 3 «*διά* πάσης *διεξελθὼν* τῆς Εὐρώπης». 105 «*ἐξήλαυτε* τὸν στρατὸν *διά* τῆς Θρητικῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα». 3, 145 «*διακύψας* *διά* τῆς γοργύρης» = παρατηρήσας *διά μέσου* τῆς φυλακῆς *πέρα* *πέρα*. Οὕτω *διά τέλους* = *ab initio usque ad finem*. Λυκοῦργ. 16 «δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαί μου τῆς κατηγορίας *διά* τέλους», μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 8, 17. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 75 ἀν. 6, 6, 11.—b) πρὸς δῆλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως, ἀνά μέσον, *διά μέσον*, *διά*, ἀνευ ὁμοῦ τῆς ὑπὸ τὸ a) ῥηθείσης δευτερευούσης ἀναφορᾶς τῆς ἐκ δευτέρου ἐμφανήσεως, τοῦ *πέρα* *πέρα* καὶ *ἔξω* (ποιητ. ὡς τὸ πολὺ) περὶ τῆς γεν. ἰδ. §. 429, Α. ε, 298 «(Κύκλωψ) *κεῖτ'* ἔντοσθ' ἄντροιο *τανυσσάμενος* *διά* μήλων» = *ἐξ* ἀπλωθείς, *ἐκταθείς* ἀνά μέσον τῶν προβ. ἰδ. Nietzsche. Α, 754 «ἐπόμθεσθα *διά* . . *πεδίοιο*» = *per campum* μ, 335 «*διά* νήσου ἰών». Ξεν. Ἰέρ. 2, 8 «*διά* πολεμίας *πορεύεσθαι*». Θουκ. 1, 63 «*παρῆλθε* *παρὰ* τὴν χηλὴν *διά* τῆς θαλάσσης» = *διά* τῆς ἀβαθοῦς, βατῆς (ἐν καιρῷ τῆς παλιβορίας) θαλάσσης. Σπανίως ἐπὶ ἐκτάσεως εἰς τὰς ἐσχατίας, τὰ *ἄκρα* τόπου τινός. Ἡρδ. 4, 39 «τὸ

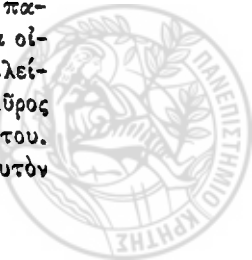
1) Ἰδ. Curtius Et. σ. 215. Eggers ἐν τῷ χωρ. τοῦτῳ σ. 9.

ἀπὸ Φοινίκης παρήκει διὰ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἡ ἀκτὴ αὐτὴ παρὰ τε Συρίην . . καὶ Αἴγυπτον = ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἐκτείνεται ἀπὸ Φοιν. πρὸς (παρὰ) τὴν θάλασσαν, πρὸς τὰ κατὰ μῆκος ἄκρα τῆς θαλάσσης ταύτης. Ξεν. ἑλλ. 7. 4, 22 «(λόφον), δι' οὗ τὸ ἔξω σταύρωμα περιεβέβληντο οἱ Ἀρχάδες» = πρὸς ὄν, περὶ ὄν. Μεταφορικῶς· ἐν ταῖς φράσεσι· Πλ. Πρωτ. 323, α «(τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δικαιοσύνης ἰέναι καὶ σωφροσύνης» = πορεύομαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δικαιοσ., εἶμαι δίκαιος· διὰ μάχης ἔρχεσθαι τιρὶ Θουκ. 2, 11. 4, 92· διὰ φόβου ἔρχεσθαι Εὐρ. Ὀρ. 757=φοβοῦμαι. Θουκ. 3, 45 «διεξεληλύθασι γὰρ διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι» = «ὑπέστησαν πάντα τὰ εἶδη τῶν ζημ.» ἰδ. Bloomf. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «οἱ γενερίτεροι διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες». ἀπομν. 4. 6, 15. Διὰ φιλίας, διὰ πολέμου ἰέναι τιρὶ. Ξεν. 3. 2, 8 = φιλοῦμά τι κ.τ.λ. Ἡ διὰ σὺν γενικῇ τίθεται καὶ περὶ ἐπαναλήψεως μετὰ τινα διαλειμματα, διαστήματα, συμβαινούσης. Ἡρδ. 1, 179 «διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοῦς καλάμων διαστοιβίζοντες» = ἀνὰ ἕκαστον τριακοστ. δόμ. ἐκ πλίνθ., μεθ' ἕκαστ. τριακ. δόμ. ἐκ πλίνθ. . . Θουκ. 3, 21 «διὰ δέκα ἐπέλξεων πύργοι ἦσαν» = *intejectis denis pinnis, post denas pinnas*, ἰδ. Pop. συχνότερον οὕτω ἐπὶ χρονικῶν διαλειμμάτων, ἰδ. ἀριθ. 2). Τίθεται δὲ προσέτι καὶ γενικῶς περὶ τοῦ διὰ μέσου ἀποστάσεως τινοσ. Ἡρδ. 7, 30 «διὰ σταδίων ὡς πέντε μάλιστα κη ἀναφανόμενος ἐκδιδότ καὶ οὗτος ἐς τὸν Μαίανδρον» = μετὰ 5 περίπου στάδ., εἰς ἀπόστασιν 5 περίπ. σταδ. Οὕτω συχνὰ διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου, δι' ἐλάσσονος, διὰ τοσούτου = εἰς ἀπόστασιν πολλήν, ὀλίγ. κτλ. ἰδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. καὶ Pop. εἰς Θουκ. 2, 29 ἔκδ. Goth.— 2) χρονικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς παρελεύσεως χρονικοῦ τινοσ διαστήματος, κυρίως μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, διὰ μέσου καὶ πέρας αὐτοῦ· οἷον δι' ἔτους = ἐπὶ ἐν ἔτος (ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ πέραν αὐτοῦ), διὰ χρόνου. = *interjecto tempore*· πολλάκις δηλοῖ καὶ μετὰ μακρὸν χρόνον· οἷον Θουκ. 2, 94. Πλ. Ἰππ. μεῖζ. 281, α μ. σ. Stallb. Σοφ. Φ. 285 «ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προῦβενέ μοι» = «ὁ χρόνος παρήρηχτό μοι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον» ἰδ. Wunder. διὰ πολλοῦ, μακροῦ, ὀλίγου χρόνου, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ χρόνου· οἷον δι' ὀλίγου, πολλοῦ, ἢ διὰ χρόνου ἦλθε = μετὰ χρ. μακρὸν ἦλθε· διὰ παρτὸς τοῦ χρόνου τοιαῦτα οὐκ ἐγένετο = ἐν ὄλφ πάντως τῶ αἰῶνι, εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντ. δὲν συνέβησαν τοι. Θουκ. 7, 8 «διὰ ἡμέρας». Ξεν. ἀν. 4. 6, 22 «διὰ νυκτός». Πλ. συμπ. 183, ε «ὁ ἐραστὴς διὰ βίου μένει» = καθ' ὄλον τὸν βίον. Φαίδρ. 256, δ «φίλω τούτω . . ἀλλήλοισ διὰ τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένου διαγούσι» = ἐν καιρῶ τοῦ ἔρωτός των, καὶ ὅταν τούτου ἐξέλθωσι, Stallb. Ἡρδ. 6, 118 «ἀλλά μιν (τὸν ἀνδριάντα) δι' ἐτέων εἶκοσι Θηβαῖοι

αὐτοὶ ἐκ θεοπροπίου ἐκομίσαντο. ἐπὶ Δήλιον» = *post viginti annos*. Οὕτω καὶ ἐπὶ πράξεως ἐπαναλαμβάνης μεθ' ὠρισμένην χρονικὰ διαστήματα· οἷον «διὰ τρίτου ἔτους συνήεσαν» = *κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, quarto quoque anno* (διὰ μέσου τοῦ τρίτου ἔτ. καὶ πέραν αὐτοῦ) *διὰ πέμπτου ἔτους, διὰ πέντε ἐτῶν, sexto quoque anno*· διὰ τρίτης ἡμέρας. Πλ. νόμ. 384, ε «διὰ πέμπτων ἐτῶν». — 3) *αιτιολογικῶς καὶ τροπικῶς* a) πρὸς δῆλωσιν τῆς καταγωγῆς σπανί· Ξεν. Κύρ. 7. 2, 24 «Κῦρος πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονώς, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκώς» = *καταγόμενος ἀπὸ μακρᾶς διαδοχικῆς σειρᾶς βασιλέων*. — b) πρὸς δῆλωσιν τῆς ιδιότητος ἐν ταῖς φράσεσι μετὰ εἶναι καὶ γίγνεσθαι· οἷον «δι' ὄχλου εἶναι τι» Θουκ. 1, 73 = *molestum esse. διὰ φόβου εἶναι* Θουκ. 5, 59. Ξεν. Ἱέρ. 9, 1 «ἐπιμέλειαι μοι δοκοῦσιν αἰ μὲν πᾶν πρὸς ἔχθραν ἄγειν, αἰ δὲ πᾶν διὰ χαρίτων εἶναι» = *τερπναί, εὐχάριστοι εἶνε· δι' ἔχθρας γίγνεσθαι τι, δι' ἔριδος, ὀργῆς, ἀσφαλείας εἶναι ἢ γίγνεσθαι* = *ἐχθρὸς, ἐριστικὸς, ὀργίλος, ἀσφαλῆς εἶμαι ἢ γίγνομαι κατὰ τινος*. — c) πρὸς δῆλωσιν τοῦ μέσου ἢ διὰ μέσου τινός = *per*, τῇ μεσιτείᾳ, διὰ τινος προσώπ. ἢ πράγμ. (μεθομηρικ.). Ἡρόδ. 1, 69 «Κροῖσος ταῦτα δι' ἀγγέλων ἐπεκηρυκεύετο». Θουκ. 2, 2 «ἔπραξαν ταῦτα δι' Εὐρυμάχου». Ξεν. ἄν. 2. 3, 17 «ἔλεγε Τισσαφέρνης δι' ἐρμηνέως τοιάδε». Συχνὸν τὸ, δι' ἑαυτοῦ = *per se*. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 4 «(βασιλέων ἀρχᾶς) δι' ἑαυτῶν κτησαμένων». 8. 1, 43. Δημ. 48, 15. Ξεν. Κύρ. 1. 6. 2 «γιγνώσκων διὰ τῆς μαντικῆς τὰ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα». Πλ. Θεσίτ. 184, ε «σκόπει, ἀπόκρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ δρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμούς, ἢ δι' οὗ δρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὦτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν». (Διό· οὐκ ὀφθαλμοὶ δρῶμεν οὐδὲ ὡσὶν ἀκούομεν, ἀλλὰ διὰ ψυχῆς· ἢ μὲν δοτ. δηλοῦ τὸ ἐξωτερικ. ὄργανον, ἢ δὲ διὰ σὺν γεν. τὸ κυρίως ἐνεργοῦν μέσον) Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 5 «τὰ διὰ στόματος ἡδέα». 5, 6 «αἰ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί». Λυκούργ. 60 «τελευτήσαντι (ἀνθρώπων) συναναιρεῖται πάντα, δι' ὧν ἂν τις εὐδαιμονήσειεν» μ. σ. Maetzneg. ἔχειν τινα δι' ὀργῆς Θουκ. 2, 64· *διὰ χειρὸς ἢ χειρῶν ἔχειν τι*, ἢ κυρίως δηλοῦ κρατῶ ἐν χειρῶν *manu tenere*, ὡς Σοφ. Ἄντ. 1257 «μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων (ἰδ. 1297 «ἔχω ἐν χείρεσιν. . τέκνον»), ἢ κατέχω, ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου *in potestate habere*, οὕτω πολλάκι. παρὰ τοῖς μ. γν., ἰδ. Ρορ. εἰς Θουκ. Π. 3. Τόμ. 2 σ. 55, ἢ τέλος μεταχειρίζομαι, δισκῶ, διευθίνω. Θουκ. 2, 13 «τὰ τῶν ζυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν», συχνότερ. παρὰ τοῖς μ. γν.· οἷον διὰ χειρῶν (χειρὸς) ἔχειν τὴν πολιτείαν, τὴν πόλιν, τὸ πρᾶγμα, τὰς ναῦς, ἰδ. Βλομ. εἰς Θουκ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. Θουκ. 2, 60 «δι' αἰτίας ἔχειν τινα» = *incusare*. 22 «τὴν πόλιν δι' ἡσυχίας εἶχεν» = *ἐκράτει ἡσυχον, ἐν ἡσυχίᾳ*. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25 «πάντες τὸν Κῦ

ρον διὰ στόματος εἶχον». Εὐρ. Ἐκ. 851 «δι' οἴκτου ἔχειν» = οἰκτεῖρειν, οὕτω «δι' οἴκτου τὰς ἐμάς λαβεῖν τύχας» ἰκέτ. 194.- d) πρὸς δῆλωσιν τῆς ὕλης, πλὴν παρὰ τοῖς μτγν. μόν. Διόδ. 17, 115 «κατεσκευάζεν εἰδῶλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ». — e) τοῦ εἶδους καὶ τρόπου· οἶον θιά σπουδῆς, διὰ τάχους Θουκ. 2, 18· 4, 25. 1, 80 «διὰ ταχέων ἐλθεῖν» = *celeriter*. 4, 8. Ξεν. ἀν. 1. 5, 9. Πλ. ἀπολ. 32, d. Φίλ. 58, b «πάντα ὑφ' αὐτῆ δοῦλα δι' ἐκόντων (*sua sponte*), ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο». Μενηξ. 238, b «διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι» = *breviter*. συμπ. 176, e «διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν», ἔνθα καὶ «διὰ λόγων ἀλλήλοις ξυνεῖναι» = διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους. Λυκούργ. 85 «δι' ἀπορρήτων ἐξήγγελλε» = *clam*, ἰδ. Maetzner. — f) καὶ τέλος πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀξίας· οἶον Σοφ. Οἰδ. κ. 584 «τὰ ἐν μέσῳ . . δι' οὐδενὸς ποιῆ» = ὡς οὐδὲν λογιζέσθαι· τῆς προτιμήσεως ἢ παραθέσεως· οἶον M, 104 «ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων» (Μεταξὺ πάντων ὑπερτέρει, ὑπερέβαλλε πάντ.). Καθ' ὁμηρικ. μίμησιν, Ἡρόδ. 1, 25 «θέης ἀξίον διὰ πάντων τῶν ἀναθημάτων» μ. σ. Baehr. 7, 83 «κόσμον δὲ πλεῖστον παρείχοντο διὰ πάντων Πέρσαι» = *praecipuo cultu inter omnes eminebant*. Δί. Κάσ. 37, 20 «ὁ θαυμάσαι διὰ πάντων ἀξίον ἐστί, τοῦτο νῦν ἤδη φράσω».

II. Μετὰ αἰτιατικῆς. — 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς ἐκτάσεως ἢ διαστάσεως διὰ μέσου τόπου ἢ ἀντικειμένου τινός (παρ' Ὀμηρ. Ἡσιόδ. Πινδ. τοῖς χορικοῖς τῶν τραγικῶν, εἰ καὶ οὐχὶ σύνηθες, οὐδαμοῦ ὅμως ἐν τῷ πεζῷ). A, 600 «ὡς ἴδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα». A, 118 «ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα». Αἰσχλ. ἰκ. 15 «φεύγειν διὰ κῦμ' ἄλιον». Ἡσδ. θεογν. 631 («μάρναντο) διὰ κρατερὰς ὑσμίνας». Πίνδ. Ἴσ. 3, 59 «διὰ πόντον βέβακεν». Σοφ. Οἰδ. τ. 867 («νόμοι) οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες » ἔνθα ὁ Σχολ., ἀπὸ τοῦ ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. Εὐρ. Ἴππ. 753 «διὰ πόντιον κῦμα ἀλίκτητον ἐπόρευσας ἐμὰν ἀνασσαν». K, 375 «ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων ». Ξ, 91 «μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα . . ἀγοίτο» Ἄρφ. Λυσ. 855 «ἀεὶ γὰρ ἡ γυνὴ σ' ἔχει διὰ στόμα». — 2) χρονικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ μήκους, τῆς ἐκτάσεως χρονικοῦ τινος διαστήματος. B, 57 «ἦλθεν Ὀνειρος ἀμθροσίην διὰ νύκτα». Ἡσδ. Θεογ. 481. 788. Ξεν. ἀν. 1. 7, 6 «διὰ χειμῶνα». — 3) αἰτιολογικῶς· a) πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας ἰδ. τὴν σημ. Ξεν. ἀν. 1. 7, 6 «ἔστι μὲν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ ἢ πατρία πρὸς μὲν μεσημβρίαν, μέχρι οὐ διὰ καῦμα οὐ δύναται οἰκεῖν ἄνθρωποι». 4. 5, 15 «διὰ τὰς τοιαύτας ἀνάγκας ὑπελείποντό τινες τῶν στρατιωτῶν». Κύρ. 1. 4, 3 «ἦν ἴσως ὁ Κύρος πολυλογώτερος διὰ τὴν παιδείαν» = ἔνεκα τῆς ἀνατραφῆς του. Πλ. Μενέξ. 247, b «οὐκ ἔστιν αἴσχιον οὐδὲν ἢ παρέχειν ἑαυτὸν

τιμώμενον μὴ δι' ἐχυτόν, ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων». Λυσ. 218, e «οὐκοῦν (ὁ κάμων) διὰ νόσον ἕνεκα ὑγείας τοῦ ἰατροῦ φίλος», ἔνθ' ἀπὸ μὲν τῆς διὰ σὺν αἰτ. δηλοῦται ἡ αἰτία, διὰ δὲ τῆς ἕνεκα σὺν γεν. ὁ σκοπός, ὡς ὀλίγω πρότερ. «πότερον οὐδενός ἕνεκα καὶ δι' οὐδέν, ἢ ἕνεκά του καὶ διὰ τι ; » διὰ τοῦτο, ταῦτα, δι' ὃ ἢ διὸ, διότι (ἀντὶ διὰ τοῦτο ὅτι). Ξεν. ἀν. 6. 4, 25 «κακοὶ δοκοῦμεν εἶναι διὰ τοῦτον» (hujus culpa). Δημ. 18, 49 «ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλιτε» = vestra ipsi culpa jam pridem perissetis. Οὕτως ἐν τῇ ἀττ. φράσει· εἰ μὴ διὰ τινα ἢ τι, ἀρ δηλ. δὲν θὰ ἐματαιοῦτο τι διὰ τὴν ἰκανότητα ἢ ἀνικανότητα πράγματ. ἢ προσώπου τιρός. Θουκ. 2, 18 «ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλησιν», ὅπερ ὁ Popp. (Π. 3. Τόμ. 2 σ. 88) παραβάλλει πρὸς τὸ ἀγγλικὸν but for καὶ τὸ λατιν. (παρὰ τοῖς κωμικοῖς) absque . . esset. Πλ. Γοργ. 516, e «Μιλτιάδην εἰς τὸ βράθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν, ἐπέπεσον ἂν» μ. σ. Stallb. Λυσ. 12, 60 «ἀπολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν, εἰ μὴ δι' ἄνδρας ἀγαθοὺς». μ. σ. Bremi Δημ. 23, 180 «ψήφισμα τοιοῦτόν τι παρ' ὑμῶν εὔρετο, ἐξ οὗ κυρωθέντος ἂν, εἰ μὴ δι' ἡμᾶς καὶ ταύτην τὴν γραφὴν, ἠδίκηνητο φανερώς οἱ δύο τῶν βασιλέων». 19, 74 καὶ 90—b) τῆς ἀφορμῆς, μισοειτίας = διὰ, χάριτι, ἕνεκα, ὅθεν, διὰ μέσου, ἀκολούθως propter, ἐπὶ τε πραγμάτ. καὶ προσώπ. τ. 523 «ὅν ποτε χαλκῶ κτεῖνε δ' ἀφραδίαις». ψ, 57 «δι' ἀτασθαλίαις ἔπαθον κακόν». Ο, 41 «δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων . . πημάειν Τρῶας». θ, 82 «κυλίνδεται πήματος ἀρχὴ Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖς Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς». ν, 121 «(κτῆματα) Φαίηκες . . ὥπασαν οἴκαδ' ἰόντι διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην». Α, 72 «νήεσσ' ἠγήσατ' . . ἦν διὰ μαντοσύνην», μ. σ. Naegelsbach. θ, 520 «νικήσαι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην». Ἡσδ. θεογ. 962 «ἡ δὲ νῦ οἱ Μῆδειαν . . γείνατ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην». Πίνδ. Ἴσ. 4, 11 «κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν». Π, 2, 20 «διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές». Λυκούργ. 82 «ὑμᾶς περιορᾶν τὴν εὐκλειαν ταύτην διὰ τὴν τοιούτων ἀνδρῶν πονηρίαν καταλυομένην» μ. σ. Maetzneg. Ἴσοκρ. 4, 91 «δι' ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν τύχην ἐνίκησαν (οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Μαραθῶνι)». 8, 12 «διὰ μὲν τοὺς παραινούντας ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης οὐδέ, πώποτε κακὸν ἐπάθουμεν, διὰ δὲ τοὺς ῥαδίως τὸν πόλεμον αἰρουμένους πολλὰς ἤδη καὶ μεγάλας συμφορὰς περιπέσαμεν». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 35 «διὰ τοὺς εὐ μαχομένους αἰ μάχαι κρίνονται». ἀν. 7. 7, 7 «δι' ἡμᾶς σὺν θεοῖς ἔχετε τήνδε τὴν χώραν». Αἰσχ. 3, 58 «τούτων ἀπεστερήθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας». Πίνδ. Ν. 7, 21 «ἔλπομαι λόγον Ὀδυσ-

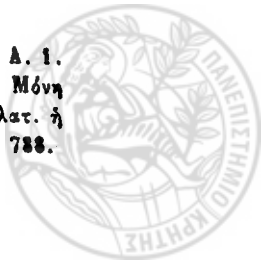
σέος. . διὰ τὸν ἀδυσπεπὴ γενέσθ' Ὀμηρον». Ἄρφ. Πλ. 160 «τέχνηαι δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα. . ἐστ' εὐρημένα». Σοφ. Οἰδ. κ. 1129 «ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ». — Ἐνίοτε τίθεται ἡ διὰ σὺν αἰτ. καὶ περὶ αἰτίας, ἧτις εἶνε σύνκμα καὶ σκοπός, προαίρεσις, ὅτε συνήθ. τίθεται ἡ ἔνεκα σὺν γεν. Θουκ. 2, 89 «Λακεδαιμόνιοι διὰ τὴν σφετέραν δόξαν ἄκοντας προσάγουσι τοὺς πολλοὺς ἐς τὸν κίνδυνον» μ. σ. Ρορ. 4, 103 «διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν (τὴν πόλιν)» = «quo urbem plane cingerent» Bauer. 5, 53 «παρεσκευάζοντο οἱ Ἄργεοι ὡς αὐτοὶ ἐς τὴν Ἐπίδαυρον διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες» = ἴνα εἰσπράξῃσι τὸ θῦμα.

Σημ. Ἡ διαφορὰ τῆς αἰτιολογικῆς διὰ σὺν. γεν. καὶ τῆς διὰ σὺν αἰτιατ. εἶνε, οἷα περίπου ἡ μεταξὺ τῆς per καὶ propter ἡ διὰ σὺν γεν. δηλοῖ τὴν ἐνέργειαν, δύναμιν πράγμ. ἢ προώπου τιὸς μᾶλλον ἄμισον καὶ ἰσχυροτέραν, ἢ δὲ διὰ σὺν αἰτ. ἔμισσον καὶ ἀπωτέρω διὸ καὶ ἀσθενεστέραν. Παράβαλε Πλ. πολ. 379, ε «τὴν τῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν ἰάν τις φῆ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγενῆσθαι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα». Γοργ. 515, ε «αἰεὶ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγενῆσθαι». 520, ε «ταχὺς γινόμενος διὰ παιδοτρύβην. 1) Ἡ διαφορὰ ὅμως αὕτη ἀνετύχθη κατὰ πρῶτον ἀργότερον, καὶ ἰδίᾳ μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ, παρ' Ὀμήρ. δὲ καὶ Ἡσδ. οὐπω ἀπαντᾷ ἡ διὰ σὺν γεν. Ἐν τῇ ποιήσει εὐρίσκειται ἔνιοτε ἡ διὰ σὺν γεν. καὶ ἐπὶ ἀπωτέρω ἐνεργείας ἀντὶ τῆς διὰ σ. αἰτιατ. Αἰσχ. Ἄγ. 435 χορ. «τὸν δ' ἐν φοναί; καλῶς πεσόντ' ἄλλοτρίας διαὶ γυναικός» = διὰ ξίνης μόνον γυναικός καὶ οὐχὶ τῶν ἰδικῶν σου χειρῶν. Ἐν τῷ πεζῷ ὅμως ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ συμβῆῃ διὸ τὸ ἐν Πλ. πολ. 711, d μετὰ Stallb. κατὰ δύο ἐκ τῶν καλλιτέρ. κωδ. ἀναγνωστέον «διὰ τοῦτο (propter hanc injustitiam) ὄπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέτων ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι καὶ οὐχὶ διὰ τοῦτο μετὰ Scheinder. — Ὅτε ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει κενταὶ δοτικ. καὶ διὰ σὺν αἰτιατ., ἡ μὲν δοτ. δηλοῖ τὸ πλησιέστερον αἰτιον, ἡ δὲ διὰ σὺν αἰτ. τὸ ἀπωτέρω 2). Θουκ. 4, 36 «οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλοὶς τε ὀλίγοις μαχόμενοι καὶ ἀσθενεῖς σώμάτων διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν». Πλ. πολ. 586, d «ὅς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττειται ἡ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν». Ἐάν δὲ δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη ἀντίθεσις, διαφέρει ἡ δοτικ. τῆς διὰ σὺν αἰτιατ., καθ' ὅτι ἡ διὰ σ. αἰτιατ. ἐκφράζει τὴν αἰτίαν ὀριστικωτέραν ἢ ἡ ἀπλή δοτικ. Πλ. Γόρ 508, b «ἂ Πῶλον αἰσχύνῃ φῶ συγχωρεῖν. . . (ὁ αὐτὸς Γοργίαν ἐφ' Πῶλος δι' αἰσχύνῃν ἠμολογῆσαι».

§. 435. c. ὑπέρ.

Ἐπέρ, σανσκρ. uparī, λατ. super, γοτθ. ufar, ufaro, ἀρχαία ἄνω γερμ. ubar, upar, uber, uper (über) 2). Δηλοῖ δ' αὕτη τὸ ὑπεράνω, τὴν ἐπιφάνειαν, πλὴν αἰώρησιν μόνον ὑπὲρ αὐτῆν

1) Ἰδ. Nitzsch εἰς Ὀδύσ. XI. σ. 272. — 2) Ἰδ. Matthiae II §. 397, A. 1. — 2) Ἰδ. Schmidt Disput d. σ. 56. Graff ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. 5. 155. Μόνη τῶν προθ. ἡ ὑπέρ προήλθεν ἐκ τῆς ἀντιθέτου αὐτῇ ὑπό, ὡς ἐν τῇ λατ. ἡ super ἐκ τῆς sub καὶ ἐν τῇ γοτθ. ἐκ τῆς uf τοῦ ufar, ἴδ. Grimm IV. σ. 788.

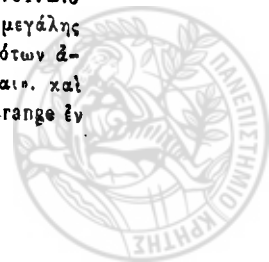
(τὴν ἐπιφ.) ἢ ἐλαφρῶν τινα ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς· περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐπὶ ἴδε ἀργότερον.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν κινήσεως εἰς τὰ ὑπεράνω τόπου ἢ ἀντικειμένου τινος καὶ πέραν αὐτῶν, περὶ τῆς γενικ. ἴδ. §. 421), καθὼς καὶ πρὸς δῆλωσιν ἡσυχου διαμοιῆς, διατριβῆς ὑπεράνω τόπου ἢ ἀντικειμένου τινός (περὶ τῆς γενικ. ἴδ. §. 429, A.). Ο. 382 «κύμα.. νῆος ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται». Θουκ. 2, 76 «(κεραιῶν) ὑπερτεινουσῶν ὑπὲρ τοῦ τείχους» = κεραῖαι, αἰτίνες ἐξετείνοντο πρὸς τὰ ὑπεράνω τῶν τειχ. 4, 25 «οἱ Σικελοὶ ὑπὲρ τῶν ἄκρων πολλοὶ κατέβαινον». Ξεν. ἀν. 4. 7, 4 «κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας». Οὐτω καὶ ἐν τῇ ὁμηρικ. φράσει ὑπὲρ μεγάλης στήναι B, 20 = ἵσταμαι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ κειμένου καὶ κλίνω ὑπὲρ αὐτήν. Ξεν. ἀπομν. 3. 8, 9 «ὁ ἥλιος τοῦ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιὰν αὐτῶν παρέχει». ἀν. 5. 4, 13 «χιτανίτικους ἐνδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων» (δὲν ἔφθανον μέχρι τῶν γονάτ.). - Ἡρδ. 7, 69 «Ἀραβίων καὶ Αἰθιοπῶν τῶν ὑπὲρ Αἰγύπτου οἰκημένων ἤρχε Ἀρσάμης». 115 «οἱ ὑπὲρ θαλάσσης». Θουκ. 1, 46 «ἔστι λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ» περὶ τῆς θέσεως τοῦ τόπου παρὰ τὴν θάλασσαν, καθότι ταῦτα κεῖνται ὑψηλότερον. 2, 48 «ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου». Ξεν. ἀν. 1. 10, 12 «ὑπὲρ τῆς κώμης γήλοφος ἦν». 2. 6, 2 «τοῖς ὑπὲρ Χερρόνησου καὶ Περίνθου Θραξίν». 7. 5, 1.—2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας· α) μετὰ τὴν τοπικὴν σημασίαν. ἀμέσως ἔρχεται ἡ αἰτιολογ. ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τοῦ ὑπερασπίζω, ὑπερμαχῶ, προστατεύω κτλ.· διὰ τινα, ὑπὲρ τινος· οἶον μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἶονεῖ ὑπεράνω αὐτῆς ἵσταμάχ. Ἰσοκρ. 4, 55 «τοὺς τοῖς σώμασιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος προκινδυνεύσαντας». 77 «καλῶς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθνήσκειν». 83. 95. 5, 23 «ἐλπίζουσιν τὴν πόλιν ἔξειν μοι χάριν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων». 9, 60 «ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ἐργιζόμενος» (= διὰ τὰ γεγεν., ἕνεκα τῶν γεγ., ἴδ. Benseler εἰς Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. σ. 164). Πλ. Φαίδ. 78, b «θαῤῥεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς». 88, b μ. σ. Hdrlf. Δημ. 2, 4 «πολιτεύεσθαι ὑπὲρ τινος» = in alicujus gratiam· «στρατηγεῖν ὑπὲρ Φιλίππου» 3, 6. 8, 43 «ὑπὲρ τῶν πρᾶγματων φοβοῦμαι». Διδ καὶ ἀντί τιος, ἐν ὀνόματι τιος, διὰ τινα, οὐχὶ ὁμῶς = ἀντί σ. γεν., ἥτις χρήσις ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. μόνον, ἀλλὰ διατηρεῖ πάντοτε ἢ ὑπὲρ τὴν ἀρκτικὴν αὐτῆς ἔννοιαν. Θουκ. 3. 26 «ἠγέετο τῆς ἐσβολῆς ταύτης Κλεομένης ὑπὲρ Παυσανίου βασιλέως ὄντος καὶ νεωτέρου ἔτι». δύναται προσέτι νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ χάριν αὐτοῦ, διὰ τὸ καλὸν του. Ξεν. ἀν. 7. 7, 3 «προλέγομεν ὑπὲρ Σεῦθου ἐπιέναι ἐκ τῆς χώρας» nomine Seuthae. Πλ. Γοργ. 515, ο

«ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι». ἀπολ. 22, e «ὥστε ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ» = *nomine oraculi*. Σοφ. Φ. 1294 ἀεγὼ δ' ἀπαυδῶ . . ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ» = ἐν ὀνόματι, ἕμα τε δὲ καὶ εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν τῶν Ἀτρειδῶν, κατὰ τὸν Σχολ.—b) πρὸς δῆλωσιν ἐσωτερικῆς, πνευματικῆς αἰτίας, ἀνθ' οὗ συνήθ. τίθεται ἢ ὑπὸ σὺν γεν. ὅιον ὑπὲρ πένθους, ὑπὲρ παθέων. Εὐρ. ἰκ. 1125 «βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὑπερ». Ἄνδρ. 490 «κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν . . δύσφρονος ἔριδος ὑπερ». -c) Μετὰ τῶν παρακλιτικῶν, ἰκετευτικῶν διὰ τι ῥήμ. = *χάριν τινός* συχν. παρ' Ὀμήρ. Ω, 466 «καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἠυκόμοιο λίσσεο καὶ τέκεος» = χάριν τοῦ πατρ. καὶ τῆς μητ. κτλ., ἐν ὀνόματι τοῦ πατρ. κτλ. Ο, 660. 665 κ.τ.λ.—d) πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ, ὅστις θεωρεῖται ὑπὸ τῆς γλώσσης πολλάκις ὡς ἀφορμῆ, αἰτία, ἰδίχ δὲ μετὰ ἐνάρθρου ἀπαρεμφ. Αἰσχλ. ἐπτ. 107 «ἴδετε πρῶθένων, ἰέσιον λόχον δουλοσύνας ὑπερ» = *ad arcendam servitutum*. Πλ. συμπ. 208, d «ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλεοῦς πάντες πάντῃ ποιοῦσιν». Δημ. 4, 43 «ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς ὑπὸ Φιλίππου». —e) γενικῶς δὲ τίθεται πρὸς δῆλωσιν οἰκισθῆποτε ἀναφορᾶς, λόγου, τοῦ ὡς πρὸς τι, ἀντὶ τῆς συνηθεστέρ. *περὶ σ. γεν.*, οὕτως ἰδίχ παρὰ τοῖς ῥήτορσι, σπανίως δὲ παρ' ἄλλοις. Ξεν. ἀν. 1.7, 3 «ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω» = ὡς πρὸς τὴν ὅπ., κατὰ τὴν ὅπ. ἀπομν. 4.3, 12 «προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων». Λυκοῦρ. 7 «ὑπὲρ οὗ νῦν μέλλετε τὴν ψῆφον φέρειν». (μ. σ. Maetzner), ἐν 11 ὅμως «περὶ οὗ μέλλετε τὴν ψῆφον φέρειν». 40 «πυθάνεσθαι ὑπὲρ τινος». Πλ. πολ. 387, e «ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ θερμότεροι γένωνται» = ὡς πρὸς τ. φύλ., ὡς συνήθ. *περὶ τῶν φυλ.*, ἴδ. *περὶ* §. 437 1). —f) ἐν τῇ ποιήσει τίθεται ἐνίοτε ἐπὶ προτιμῆσεως, ὑπεροχῆς ἀντὶ τῆς συνήθ. ὑπὲρ σὺν αἰτ. Σοφ. Ἄντ. 1138 «τὰν ἔκπαγλα τιμᾶς ὑπὲρ πασῶν πόλεων» συχνότερ. οὕτω παρὰ Πινδ., ἴδ. Pas-sow. λεξ. καὶ Σακελ.

I. Μετ' αἰτιατικῆς δηλοῖ ἢ ὑπὲρ κίνησιν εἰς τὰ ὑπεράνω ἀντικειμένου τινός, καὶ διάβασιν ὑπεράνω, ἐπὶ τόπου, χρόνου, μέτρου, ποσοῦ, ἐπὶ ἀπλῆς δὲ ἐν τόπῳ ἐκτάσεως τίθεται συνήθ. παρὰ ποιητ. καὶ τοῖς μτγν., ἴδ. Θωμ. Μάξιτρ. 375, ἀνθ' οὗ συνήθ. τίθε-

1) Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑπὲρ σ. γεν. ἐνθα ἀνεμένετο ἢ περὶ σ. γεν. ἴδ. Bremi εἰς Ἴσοκρ. Ἄρχιδ. σ. 120, 25. Jos. Strange Lpz. Jhrb. Suppl. 1836, σ. 376. Benseler εἰς Ἴσοκρ. Ἄριστογ. §. 15 Maetzner εἰς Λυκοῦρ. §. 101. Διὸ οἱ ῥήτορ. μεταχειρίζονται τὴν ὑπὲρ καὶ περὶ σ. γεν. ἐνίοτε ἄνευ μεγάλης διαφορᾶς ἐννοίας π. χ. Ψευδ. Ἄνδοκ. 4, 36 «οὗ περὶ τῶν παρεληλυθῶτων ἀδικημάτων αὐτῶν τιμωροῦνται, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν μελλόντων φοβοῦνται». καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ῥήμ. π. χ. βουλεύεσθαι ὑπὲρ καὶ περὶ σ. γεν. ἴδ. Strange ἐν τῇ μνησ. πραγματείᾳ.

ται ἢ ὑπὲρ σ. γεν., 1) Ἡρδ. 4, 188 «ρίπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον» = ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους μέχρι τοῦ ἄλλου καὶ πέραν αὐτοῦ ῥίπτ. Ω, 13 «οὐδέ μιν ἤως φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε». Ε, 339 «δῶρυ ἀντετόρησεν. . πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος» = ὑπεράνω, ἄνω τοῦ θέν. τῆς χειρὸς καὶ πέραν. Ἡρδ. 2, 10 «τῶν ὑπὲρ Μέμφιν πόλιν κειμένων». Πλ. Κριτί. 108, ε «τοῖς ὑπὲρ Ἡρακλείδας στήλας ἔξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς ἐντὸς πάσι»· «Τοῖς ὑπὲρ Ἑλλησποντον οἰκοῦσι» Ξεν. ἀν. 1. 1, 9 = τοῖς πέραν τοῦ Ἑλλ. οἰκ.— 2) Θουκ. 1, 41 «πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον» = πέραν τῶν Μηδ., πρὸ τῶν Μηδ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 «τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι».— 3) ὑπὲρ αἰσαν=πέραν τῆς τύχ., πκρά τ. τύχ., ἐναντίον τῆς τύχ., ὑπὲρ μοῖραν, ὑπὲρ δύναμιν, ὑπὲρ θεὸν Ρ, 827=ἐναντίον τῆς θελήσ. τοῦ θεοῦ. Πλ. πολ. 488, α «νακύκληρον μεγέθει καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας»=omnes, qui in nave versantur, superantem, Stallb. 509, α «αὐτὸ ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν». Παρμ. 128, α «ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλοιους φαίνεται ὑμῖν τὰ εἰρημένεα εἰρησθαι». μ. σ. Hdrf. καὶ Stallb. νόμ. 839, d «οὐκ ἔστιν ὑπὲρ ἀνθρωπον» = non superat hominis vires et facultatem. Ἡρδ. 5, 64 «ὑπὲρ τὰ τεσσαρῆκοντα ἔτη». Ἰπὸ τὴν σημασίαν τοῦ propter ἀναφέρεται ὡς πρὸς. τὸ πκρά Πινδ. Ἰσ. 5, 29 «Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν», ἀνθ' οὗ ὅμως ἀναγνωστέον μετὰ Καυζέρου «Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν».

5. Προθέσεις συντασσόμεναι σὺν γενικῇ, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ἀμφί, περὶ, ἐπί, μετὰ, παρὰ, πρὸς, ὑπό.

§. 436. 1) Ἄμφι καὶ περὶ.

Ἄμφότερχι αἰ προθ. ἀμφί καὶ περὶ ἐκφράζουσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν τῆς διαστάσεως σχέσιν, ἀμφοτέρωθεν, πανταχόθεν, περίξ· πλὴν ἢ μὲν ἀμφί = ἀμφοτέρωθεν, ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀντικειμένου τινός, ἢ δὲ περὶ = κύκλωθεν, πανταχόθεν, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν αὐτοῦ, ὡς τοῦτο κατὰ δῆλον ἐκ πολλῶν συνθέτων, λέξεων· οὕτω π. χ. λέγει ὁ Ξεν. π. πόρ. 1, 7 περὶ τῆς Ἀττικῆς ὅτι δὲν εἶνε «περιόρητος ὥσπερ νῆσος» εἶνε ὅμως ἀμφιβαλάσιος¹⁾. Ἀμφό-

1) Εἶνε ἀληθές· ὅτι καὶ νῆσος δύναται νὰ ῥηθῆ ἀμφί ῥῥυτος, καθ' ὅσον ἐκ τοῦ ἔμ προσθεν θεωμένη δύναται νὰ φανῆ, ὅτι περιβρέχεται μόνον ἐκ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῆς, ὡς α, 50 «νήσω ἐν ἀμφιῤῥύτη». 386 «ἐν ἀμφιάω Ἰθάκῃ». Ἐν γένει ὅμως δύναται νὰ ἐναλλαγῶσι πρὸς ἀλλήλας εὐκόλως αἱ ἔνοιαι ἀμφοτέρωθεν καὶ πανταχόθεν· διὸ καὶ βλέπομεν οὐχὶ σπανίως νὰ κῆται ἡ ἀριστοτέρα ἀμφί, ὅπου ἀνεμένετο ἡ ὀριστικωτέρα περὶ (ἐπί κύκλου), ὡς καὶ ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ἀμφί· ἀμφοτέροι ἐχουσι κοινὸν τὸ περίξ· ὅπου ὅμως πρέπει νὰ ἐξενεχθῆ ἡ ἔνοια τοῦ κύκλωθεν τίθεται πάντοτε ἡ περὶ, ὡς Ξ, 413

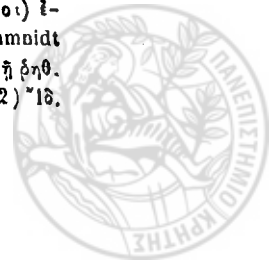
τεραι δ' ἐπὶ ἕσθης συμφωνοῦσι σχεδὸν πάντοτε καὶ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, πλὴν τὴν μὲν ἀμφί μεταχειρίζεται ἰδίᾳ ἢ ἰωνικῇ διάλεκτος καὶ ἢ ποίησ., τὴν δὲ περὶ ἅπασαι αἱ διάλεκτοι, διὰ καὶ πλείονας ἀναφορὰς ἔχει καὶ χρῆσιν γενικωτέρων.

a) Ἄ μ φ ι = ἀμφοτέρωθεν.

Ἡ ἀμφί (αἰολ. ἀμπί, σασκρ. apī, λατ. apud· amr, amb, am και an ἐν τοῖς συνθ.· λιθουαν. apī, ar· γερμ. umpri, umbi, umbē, umba, umbh, um, ἴδ. ἄμφω = ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρος, ἀμφίς) ¹⁾ δηλοῖ γενικῶς τὴν ἀναφορὰν τῆς κυκλώσεως, περιβολῆς (ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀντικειμένου τινός), τὸ παράλληλον καὶ ἐπάλληλον τῶν ὄντων.

I. Μετὰ γερικῆς ¹⁾ τοπικῶς (μεθομην.)· a) τίθεται πρὸς δῆλωσησιν τοπικῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τινος περικυκλώσεως (περιβολῆς) (σπάν. καὶ μόνον ποιητ.). Εὐρ. Ὅρ. 1457 «ἀμφί περφυρέων πέπλων ξίφη σπάσαντες» = σείρχντες τὰ ξίφη ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτ. τῶν περιβυλλόντων αὐτά· -b) πρὸς δῆλωσιν τῆς ἡμέρα διαμονῆς περὶ ἀντικείμενόν τι (σπάν. ποιητ. καὶ ἅπαξ μόνον παρ' Ἡρόδ.). Θεόκρ. 25, 9 «νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος» = ἀμφοτέρ. τοῦ Ἐλ. (Παρ' Εὐρ. ὅμως Ἰππ. 1132 χορ. «τὸν ἀμφί Λίμνας τρόχον», τὸ Λίμνας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ τρόχου = περὶ τὸ ἵπποδρόμ. Λίμνας, κατὰ τὰ §. 402, d) Ἡρόδ. 8, 104 «τοῖσι ἀμφί ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος». Περὶ τῆς γενικ. ἴδ. §. 429, A.—2) αἰτιολογικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας, ἐπὶ φυσικῆς ἢ ἠθικῆς διαμονῆς ἢ ἀσχολίας περὶ ἀντικείμενόν τι, ἥτις διαμονῆ κτλ. προσκλήθη διὰ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἢ ἐξ αὐτοῦ λαβοῦσα ἀφορμὴν προῆλθε (ἐν τῷ πεζῷ ἀντι τούτου τίθεται συνήθ. ἢ περὶ σ. γεν.). II, 825 «μᾶχθεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης» περὶ ὀλίγου ὕδ., δι' ὀλίγ. ὕδ. Ξεν. ἀν. 4. 5, 17 «διαφέρεσθαι ἀμφί τινος» = contendere de. (Ἐν 7. ὅμως 6, 15 «διαφ. περὶ τινος») Κύρ. 3. 1, 8 «τῆς δίκης τῆς ἀμφί τοῦ πατρός». θ, 267 «αἰεῖδειν ἀμφί φιλόττητος» (ἀντι τοῦ συνήθ. περι), ὡσεὶ ἐμμένει παρά τῆ ἀγάπη ἄδων. Πίνδ. Ο. 1, 35 «ἔστι δι' ἀνδρὶ φάμεν εἰκοδς ἀμφί δαιμόνων καλὰ». Εὐρ. Ἐκ. 580 «τοιὰδ' ἀμφί σῆς λέγω παιδὸς θανούσης». Ἡρόδ. 6, 131 «ἀμφί κρίσιος τῶν μνηστήρων τσακῦτα ἐγένετο» ὡς τὸ ἀρχαῖον ἄνω γερμ. umpri, umbi ²⁾).

¹⁾ «περὶ δ' ἰδραμι πάντη» ἐπὶ τοῦ στρόμβου. X, 251 «περὶ ἄστου . . δίων» Ψ, 13 x, 469 «περὶ δ' ἔτραπον ὄραι» ω, 69, οὕτως ἐν τοῖς συνθέτοις περιδραμας, οὐχὶ ὅμως ἀμφίδρομος, περιπλόμενοι (περιτελλόμενοι) ἐνιαυτοί. ἴδ. Hoffmann Progr. Lüneburg. 1857. σ. 8.—1) ἴδ. Schmidt Comment. laud. σ. 37. Graff. ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. σ. 181. Hoffmann ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. σ. 3., περὶ τοῦ ἀμφίς ἴδ. Buttman Lexilog. II. σ. 217.—2) ἴδ. Graff. ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. σ. 183.

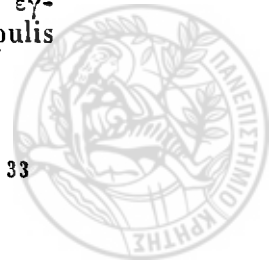
II. Μετά δοτικῆς.—1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς ἡμέρα διαμονῆς εἰς, πρὸς, περὶ τι, παρὰ ἀντικειμένῳ τινι (ποιητ.)· ὅλον «σκάκος ἔχειν-ἀμφ' ὤμοισι» Α, 527. «τελαμῶν ἀμφὶ στηθεσσιν» Β, 388. ε, 371 «ἀμφ' ἐνὶ δούρῃτι βεῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων» (ῥδ. 130 «περὶ τρόπιος βεβαῶτα»). Ε, 466 «εἰσέσκειν ἀμφὶ πύλης . . μάχωνται» = πρὸς ταῖς πύλ., πλησ. τ. πυλ. Εὐρ. Φ. 1516 χορ. «ἄρῃς . . ἀμφὶ κλάδοις ἐζομένα» = περιστοιχισμένη ὑπὸ κλάδ., ἐν μέσῳ κλάδ. Σοφ. Αἶ. 562 «τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφ' σοὶ λείψω» = πλησίον σου· 1) χρονικῶς, ὅπερ σποραδικόν. Πίνδ. Ο, 13, 37 «Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου θ' ἄλιψ ἀμφ' ἐνὶ» = ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· 3) αἰτιολογικῶς (ποιητ. καὶ παρ' Ἡρδ.)· a) πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, ὡς μετὰ τῆς γενικ., μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅμως, ὅτι ἐνταῦθα ἡ αἰτία θεωρεῖται μᾶλλον καθαρῶς τοπικῆ. Π, 565 «ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι». ῥδ. Γ, 91. Γ, 157 «ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν». Σοφ. Ἥλ. 1180 «τί δή ποτ' ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε ; » Ἡρδ. 6, 129 «οἱ μνηστῆρες ἔριν εἶχον ἀμφὶ τε μουσικῆ καὶ τῷ λεγομένῳ ἐς τὸ μέσον». Οὕτω καὶ μετὰ τῶν φόβου καὶ φοροῦ σηματικ. ῥημ. Π, 647 «φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου». α. 48 «ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἦτορ». Ἡρδ. 6, 62 «φοβηθεὶς ἀμφὶ τῇ γυναικί». Μετὰ τῶν λεκτικῶν καὶ ἄλλ. ῥημ. Ἡρδ. 3, 32 «ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζῆς λέγεται λόγος». Γενικῶς δὲ δηλοῖ τὸ ὡς πρὸς τι. Η, 408 «ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακείμεν οὐ τι μεγάριον» = ὡς πρὸς τοὺς νεκρ., ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς νεκρ. Ἡρδ. 1, 140 «ἀμφὶ τῷ νόμῳ τούτῳ ἔχεται, ὡς καὶ ἀρχὴν ἐνομίσθη» μ. σ. Baehr. 5, 19 «ἀμφὶ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ πείσομαι τοι» = ὡς πρὸς τὴν ἐμὴν ἀπομάκρυνσιν (κατὰ τὴν συμβουλήν σου, ἔνθα ἀπέλθω)· b) πρὸς δήλωσιν ἐσωτερικῆς τινὸς πνευματικῆς αἰτίας (ποιητ.)· Εὐρ. Ὀρ. 825 «ἀμφὶ φόβῳ» = ἐκ φόβου (περιβεβλημένος οἶονεῖ ὑπὸ φόβου). Σοφ. ἀποσπ. 147. Δ. «ἀμφὶ θυμῷ» = ἐξ ὀργῆς· c) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τοπικῶς συνυπάρχον (συχν. παρὰ Πίνδ.) Π, 1, 12 «θέλγει φρένας ἀμφὶ τε Λατοῖδ' ἑσφίχ βρυχόλῳν τε Μοισᾶν» = demulcet mentes per Apollinis et Musarum artem. 8, 34 «ἄτω τεὸν χρέος, ὦ πατ., . . ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μηχανῆ» = tua res, tuum facinus divulgetur per meam artem alatum.

III. Μετὰ αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως, περὶ, πρὸς, παρ' ἀντικειμένῳ τινί. Β, 461 «ἀμφὶ ῥέεθρα ποτῶνται» - περὶ τὰ ῥεῖθρα. Εὐρ. Ἴφ. τ. 442 χορ. «ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἰμακτηρὰν εἰλιχθεῖσα» = περιβρεχθεῖσα τὴν κόμην καθαρτηρίῳ ὕδατι¹⁾. Ξεν. ἀν. 1, 2, 3 «ἦν ὁ Σωκράτης τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων» = τῶν περὶ τὴν Μ., παρὰ τῆ Μ. στρ.

1) Κατὰ τὴν δρθὴν ἐξήγησιν τοῦ Kivcala II. B. der Symbol. philolog. Bonnens. σ. 660.

Κύρ. 6, 2, 11 «συλλέγεσθαι τὸ στράτευμα ἀμφὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν». 2. 4, 16 τεθήρηκα ἀμφὶ τὰ ὄρια». Εἶτα καὶ ἐπὶ διχοδόσεως ἐνεργείαις εἰς τὰ ἐντὸς καὶ πέρα ἀντικειμένου τινός. Α, 706 «ἀμφὶ τε ἄστου ἔρδομεν ἰσὺ θεοῖσι» = ἐντὸς τῆς πόλ. καὶ πέρα. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς συνοριαίας, τοῦ προσεταιρισμοῦ, τῆς μερίδος τινός· οἷον οἱ ἀμφὶ τινα = εἰς τις μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν, ἦτοι τῶν ὀπαδῶν του κτλ. ἴδ. § 403, d. Σπηνίως μετὰ τῶν κινήσεως ση-μάν. ῥημ. = πρὸς τινα καὶ πέρα· Ζ, 238 «ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλχοι θεόν». Σ, 30 «ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα» Αἰσχλ. Πρ. 832 «ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα τῆν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην». Σοφ. Αἰ. 1064 «ἀμφὶ χλωρῶν ψάμαθον ἐκβεβλη-μένος». Εὐρ. Ὀρ. 114 «ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυτταμνήστρα τά-φον». Ἐλ. 894 «ικέτις ἀμφὶ σὸν πίτνω γόνυ.» - 2) χρονικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς ἐν χρόνῳ παρατάσεως, διαρκείας, ποιητ. ὡς τὸ πολὺ, ἰδίχ δὲ πρὸς Πίνδ. Ο. 1, 97 «ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ εἶστον ἔχει μελιτόσεσσαν εὐδίαν» ἴδ. λεξ. Πασσοβ. I. σ. 142, a, καὶ Σακελλ. ἀμφὶ σ. 116. III. 2). Ξεν. Κύρ. 8, 6, 22 «τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βακυλῶνι, τὸν δὲ ἀμφὶ τὸ ἔαρ ἐν Σούσοις.» Ἐπὶ χρονικοῦ προσδιορ. τοῦ περιόπου Ξεν. Κύρ. 5, 4, 16 «ἀμφὶ δείλην». Ὅμοιον τῷ παρ' Εὐρ. Φ. 1028 περὶ τῆς Σριγγ. «νέους πεδαίρους' (= μεταίρουσα) ἄλυρον ἀμφὶ μουσχαν» = ἐν καιρῷ τοῦ λυπηρ. ἄσματος (ὑπὸ λυπηρὸν ἄσμ.) Διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ περιόπου τῶν ἀριθμητικῶν προσδ. Ξεν. ἀν. 1, 2, 10 «πελτασταὶ ἀμφὶ τοὺς δισχιλίους». 7, 10. 2, 6, 15 «ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη.» - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δή-λωσιν πνευματικῆς διατριβῆς, ἐνασχολήσεως, προσπαθείας περὶ τι· οἷον εἶναι, ἔχειν ἀμφὶ τι. Ξεν. Κύρ. 5, 8, 44 «ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν.» 7, 5, 52 «ἀμφ' ἵππους, ἄρματα, μηχανὰς ἔχειν.» ἀν. 5, 2, 26. 6, 6, 1. 7, 2, 16. οἰκ. 6, 7. Διὸ ἐπὶ πικρῶς, ὕπερ τείνει πρὸς τι, ἀναφέρεται εἰς τι· οἷον τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. Ξεν. ἀν. 2, 1, 7 «ἐπιστήμων τῶν ἀμφὶ τάζεις τε καὶ ὀπλομα-χίαν.» Ἔμν. 7, 1 «ἀμφὶ Διόνυσον. ἠήσομαι.» 19, 1 «ἀμφί μοι Ἐρμείω φίλον γόνον ἔνεπε Μοῦσα.» 22, 1. Εὐρ. Τρ. 511 «ἀμφὶ μοι Ἴλιον. ἄσιπον. ὦδ' ἀν.» Πίνδ. 6, 9 «θυμὸν εὐφραίν-ναι ἀμφ' Ἰόλκον» (ὀλίγ. δὲ πρὸ «ἀμφὶ πυκναῖς βουλαῖς», ἴδ. Dissen). Αἰσχ. ἐπτ. 825 «μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιον.» ἰκ. 243 «εἰρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον· 1) Τοπικῶς δ' ἐκληπτέα καὶ ἢ ἐν Σ, 339 «ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαί . . κλυτόνται.» = περὶ σὲ ἰστούμενα. - 4) περὶ τοῦ εἶδους καὶ τρόπου, σπάν., ποιητ. Πίνδ. Ο. 11, 17 «αἰείδατο δὲ πᾶν τέμενος, τερπνῆϊσι θελίαις τὸν ἐγ-κώμιον ἀμφὶ τρόπον» = personabat totus locus sacer epulis

1) ἴδ. Dissen Explicatt. ad Pind. ed. Bœckh. σ. 359.

jucundis» modo qualis adhibetur laudibus victorum in commissationibus» Dissen έκδ. Goth.

§. 437. b. Περὶ = περι, περίξ.

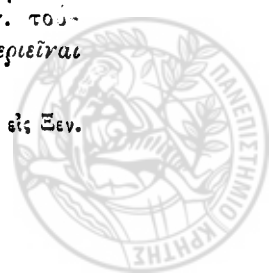
Ἡ περι [αἰολ. *πέρ*, σκνσκρ *pari* - (δηλ. *circa*), λατ. καὶ λιθουαν. *p e r*, γοτθ. *fair* -, γερμ. *far* -, *fer* -, *fir* -, *ver* - ¹⁾] εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης τῆ τῶν *πείρω* = *transfigo*, *περαίνω* = *φέρω* εἰς *πέρας*, *πέραν* = *trans*, τῶν, τὸ *πέρας*, *πράσσω* (ἐκ τοῦ *πέρασσω*) = *ἐκτελῶ*, *ἐπιτελῶ*, *διαπράττω* κ.τ.λ. Ἐν ἀπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ *πέρα* καὶ *πέρα*· ἡ δὲ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἐτέρου ἀναφέρεται ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις εἰς τὴν *διάμετρον* τοῦ κύκλου. Κυρία σημασία τῆς *περι* εἶνε τὸ *περίξ*, *κύκλωθεν*, *ὀλόγυρα*, *τριγύρω* ἰδ. § 436.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικῶς δηλοῖ τοπικὴν στάσιν, διατριβὴν *περὶ* τι, *περίξ* τινός (ποιητικ., εἰ καὶ καὶ ἐνταῦθα σπανιώτατα). Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. § 429, A. Παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν' ε. 68 «αὐτοῦ (ἐπιβρ. αὐτοῦ, αὐτόθι) τετάνυστο περι σπείους γλαφυροτο ἡμερίς.» 130 «τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περι τρόπιος θεβαῶτα» = βαίνοντα, ἱππεύοντα οἰονεῖ ἐπὶ τῆς τρόπιος, ὡσεὶ ἐπὶ ἵππου, περικλείοντα τὴν τρόπιν μετὰ τῶν σκελῶν. ἰδ. ἀμφὶ σὺν δοτ. § 436. II. 1). Εὐρ. Τρ. 817 χορ. «τείχη περι Δαρδανίης φοινία κατέλυσεν αἰχμὰ.» Σακφ. 1, 10 «κάλιοι δὲ σ' ἄγον ὄκεες στρουθοῖ περι γᾶς». - 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς ἡ *περι* εἶνε εὐχρηστοτάτη, ἄτε δηλοῦσα τὴν *αἰτίαν* ἐν ποικιλωτάταις ἀναφοραῖς. - a) συμφωνεῖ πρὸς τὴν *ἀμφί*, πλὴν μετὰ ποικιλωτέρων ἀναφορ. Ω, 500 «μάχεσθαι περι πατρίδος» οὕτω συχνὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Εὐρ. "Αλκ. 176 «περὶ παίδων θνήσκειν.» Μετὰ τῶν ἐκφράσεων τῶν δηλουσῶν αἰσθητικὴν ἢ πνευματικὴν ἀντίληψιν· ἀκούειν, εἰδέσθαι, ἐπίστασθαι (ἐπιστήμων), γιγνώσκειν κ. τ. λ., Δημ. 43, 14 «οἱ ἄριστα εἰδότες περι τοῦ γένους». Πλ. Πρωτ. 312, e «τί δὴ ἐστὶ τοῦτο, περι οὐ ἐπιστήμων ἐστὶν ὁ σοφιστής»; μετὰ τῶν ῥημάτων *λέγειν*, *ἔρωτᾶν*, *πυρθάνεσθαι*, *διδάσκειν*, *διδάσκεσθαι* κ. τ. λ. οἷον *λέγειν περι τιος*, *λόγος περι τιος*, δηλοῦν, ἐπιδεικνύσθαι, ἐξετάζειν, *διδάσκειν*, *μαρθάνειν περι τιος* ²⁾, ὡς καὶ *διδάσκαλος περι τιος* Πλ. Μενέξ. 235, e μ. σ. Stallb. Δάχ. 186. e «μυθητῆς περι τιος» μετὰ τῶν *φορητῶν*, *φόβου* καὶ πόντων τῶν πάθους σημαντικῶν ῥημάτων· οἷον *φοβεῖσθαι περι πατρίδος*, *θανυμάλειν*, *ἐπιμελεῖσθαι*, *ἐπιμέλεια περι τιος*. Θουκ. 7, 75 «περὶ τῶν ἐν ἀρανεῖ δεδιότας». 8, 93 «ἐφοβεῖτο μάλιστα περι τοῦ παν-

1) Ἰδ. Schmidt Comm. d. σ. 49 Curtius Et. σ. 247. - 2) Ἰδ. Λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. ἐν τῇ π ε ρ ἰ - Schoemann εἰς Ἰσαῖ. 3, 28. Maetzner εἰς Αὐκοῦργ. 36.

τὸς πολιτικοῦ». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 22 «δείσῃς περὶ τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου, μὴ πᾶθοιέν τι». - b) εἶτα τίθεται γενικῶς πρὸς δῆλωσιν αἰτίας ἢ ἀφορμῆς, τοῦ ὡς πρὸς τι, κατὰ τι, διὰ τι, εἰς τι, ὑπὲρ τινος, ἐνεκά τινος). Εὐρ. Φ. 524 «εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρῆ, τυρκανίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν» = ἐνεκα τῆς τυρκαν., διὰ τὴν τυρκαν. Θουκ. 4, 63 «οὐ περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι» δηλ. φίλοι ἂν γιγνοίμεθα Δημ. 4, 43 «τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου γεγενημένην περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι Φίλιππον». Πολλάκις μετ' ἐπιθέτων ἀντὶ τῆς ἀπλῆς αἰτίας. ἢ τῆς περὶ σ. αἰτ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 15 «φρονίμους περὶ τούτων». 21. Πλ. ἀπολ. 19, ε «εἴ τις περὶ τῶν τοιοούτων σοφός ἐστι» ¹⁾. Διὸ πολλάκις ἐναλλάσσουσιν ἢ περὶ μ. γεν. καὶ ἢ περὶ σ. αἰτ. Πλ. Εὐθύφρ. 5, α «κκιντομεῖν περὶ τῶν θεῶν» ἐνῶ ὀλίγω πρότερ. 3, b, «καὶν. περὶ τὰ θεῶν». ²⁾ Πολλάκις δηλοῖ τὸ ὡς πρὸς τι, ὅσον ἀφορᾷ τι, ὅπερ συχνότερον λέγεται καὶ περὶ τι. Θουκ. 2, 54 «περὶ μὲν οὖν τοῦ χρηστηρίου τὰ γιγνώμενα εἶκαζον ὅμοια εἶναι». Ξεν. πολ. Λακ., 3, μ. σ. Haase. Ἀπομν. 1.3, 15 Πλ. νόμ. 775, α. πολ. 538, ε, μ. σ. Stallb. Φίλ. 49, α, μ. σ. Stallb. - c) *Τὰ περὶ τινος* = τὰ ἀφορῶντά τινα ἢ τι, περὶ ἐκείνου, ὅπερ εὐρίσκεται ὁπωσδήποτε ἐν ἀκριβεστέρῃ ἀναφορᾷ πρὸς τι πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα, ὥστε ἡ φράσις εἶνε ἀκριβέστερος μόνον προσδιορισμὸς τούτου, ὅπερ διὰ τῆς ἀπλῆς γενικ. εἶνε μᾶλλον ἀόριστον· διὸ τὸ, τὰ περὶ τινος εἶνε ἀναφορὰ στενωτέρα τοῦ, τὰ περὶ τι. Θουκ. 6, 88 «ἐφοβεῖτο αὐτοὺς διὰ τὴν περὶ τῶν Μχυντικῶν πρᾶξιν.» Ξεν. ἐλλ. 6. 1, 19 «εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος πρᾶξεις» μ. σ. Breitenb. Πλ. Πρωτ. 360, ε «πῶς ποτ' ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς» Δημ. 4. 36. Ἐν τισὶ χωρίοις, ἔθθα μετὰ τῆς φράσεως ταύτης ὑπάρχουσι ῥήμ. συντασσόμενα μετὰ τῆς παρὰ σ. γενικ. οἷα μαρθάνειν, πυνθάνεσθαι, φράζειν, λέγειν, ἢ μετὰ τῆς περὶ γενικῆς δύναται νὰ προῆλθε καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ῥήμ. δι' ἐφέλξεώς τινος ἀντὶ τοῦ, τὰ περὶ τι, ἰδ. σ. Kühners εἰς Ξεν. ἀν. 2. 5, 37 «ὅπως μάθοι τὰ περὶ Προξένου» ἰδ. ζ. 448, α. - d) τίθεται πρὸς δῆλωσιν ἐσωτερικῆς πνευματικῆς αἰτίας, ἀφορμῆς (ἐκ τινος, ἐνεκά τινος), οὐδὲν ἦττον εἶνε σπάν. καὶ μόνον ποιητ. «περὶ ἔριδος μάχεσθαι» = ἐξ ἐπιθυμίας ἐριστικῆς, Η, 301. - e) πρὸς δῆλωσιν τῆς διατιμῆσεως, ἀξίας καὶ προτιμῆσεως. Παρ' Ὀμρ. περὶ ἄλλων = πρὸ τῶν ἄλλων, οἰοῦσι ἔξω, πέραν τοῦ κύκλου τῶν ἄλλων. Α, 287 «περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων». ρ. 388 «ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων» = πρὸ πάντ., ὑπὲρ πάντκς. (Συνήθ. συνδέουσιν ἐν τοῖς πρῶγ. τοῖς τοῖς τὴν περὶ μετὰ τοῦ εἶναι, ὡς καὶ ὄντως ἀπαντᾷ περιεῖναι

1) ἰδ. Bornemann εἰς Ξεν. ἀπολ. 21, σ. 62. - 2) ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 20.

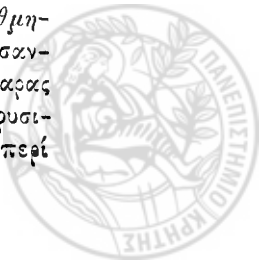

σ. γεν., ὅπερ παρ' Ὀμ. εἶνε συχνότατον καὶ δηλοῖ ὑπερτερῶ, ὑπερέχῳ). Εἶτα παρ' Ἡρδ., συχνότατον δὲ τοῖς ἀττικοῖς ἐν τισὶ φράσεσιν ὅσον περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος, περὶ πλείστου, περὶ ὀλίγου, περὶ ἐλάττοτος, περὶ ἐλαχίστου, περὶ οὐδενὸς ποιῆσθαι ἢ ἡγεῖσθαι τι = τιμῶ τι ἀντὶ πολλοῦ, πλείονος κτλ., ἐκτιμῶ, ἐσθομαί τινα πολὺ, ὀλίγον κ. τ. λ. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 18 («Σωκράτης») περὶ πλείονος ἐποίησατο εὐδοκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ.» Πλ. Λυσ. 219, d καὶ e οὕτω καὶ, περὶ πολλοῦ ἔστιν ἡμῖν = μεγάλης ἀξίας. Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. § 418, 5· ἢ περὶ παρίστασι τὴν σχέσιν τοπικῶς, οἶονεἰ ἔξω τῆς περιφερείας μεγάλου τινὸς ἢ μικροῦ κ. τ. λ., ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν δημορικῶν περὶ πάντων, ἄλλων.

II. Μετὰ δοτικῆς. - 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς ἡρέμυ στάσεως, διατριβῆς ἐν τινι περιφερείᾳ, χώρῳ τῷ πλησίον = κύκλῳ, ὀλόγυρα, ὡς ἡ ἀμφί, μετὰ τῆς δευτερευούσης ὡς τὸ πολὺ ἐννοίᾳς τῆς προσεγγίσεως, προσκολλησέως (σπαν. ἐν τῷ ἀττικ. πεζῷ)· θώραξ περὶ τοῖς στέροισι Ξεν. Κθρ. 1, 2, 13. Ν. 570 ἀσπαίρειν περὶ δουρί.» Σ, 453 «μᾶλλον περὶ Σικαιῆσι πύλῃσι» = πλησίον. Α, 317 «κνίση δ' οὐρανὸν ἔκην ἐλισσομένη περὶ καπνῶ» = ἐλίσσ. κύκλῳ ὀλόγυρα ἀπὸ καπν. Ἡρδ. 7, 61 «περὶ τῆσι κεφαλῆσι εἶχον τάρκας.» Θουκ. 6, 34 «περὶ τῇ Σικελίᾳ ἔσται ὁ ἀγὼν» = παρὰ τῇ Σικ. (οὐχὶ de Sicil., ἰδ. Ρορ., διότι θὰ ἦτο ποιητ.). Πλ. πολ. 359, d «περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν.» - 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς, ὡς ἡ ἀμφί σ. δοτ. καὶ ἡ γερμ. um. σ. αἰτ., εἰς δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἢ διὰ ἢ με σ. αἰτ., a) ὅσον μάχεσθαι περὶ τινι ποιητ., Κ. 240 «ἔδεισεν δὲ περὶ ζανθῷ Μενελάῳ.» Ἡρδ. 3, 35 «περὶ ἐσωτῷ δειμαίνοντα.» Θουκ. 1, 60 «δεδιόσθαι περὶ τῷ χωρίῳ», μ. σ. Ρορ., ἰδ. 67. 74. 2, 74. 4, 70, 6, 9. «Ὀρῶν δὲ περὶ τινι.» Μετ' ἄλλων πᾶθους σημαντικῶν ἐκφράσεων εἶνε σχεδὸν ποιητ. μόνον, δημορικ. ὕμν. Δήμ. 77 «ἀχθυμένην περὶ παιδί.» Εὐρ. Ἐλ. 1342 «περὶ παρθένῳ Διοτὶ . . λυπάν.» Θεόκρ. 1, 54 «περὶ πλέγματι γαθεῖ.» Πλ. Φαίδ. 114, d «θάρρειν περὶ τινι» = ἔχω θάρρος, εἶμαι θάρραλος ἕνεκα πράγματός τινος· b) πρὸς δῆλωσιν ἐξωγαμικῆς αἰτίας, σπαν. ποιητ. Πίνδ. II. 2, 59 «εἰ δὲ τις ἦδῃ κτεάτεσσὶ τε καὶ περὶ τιμᾶ λέγει ἕτερόν τιν' ἀν' Ἐλλάδα τῶν πᾶσιθεν γενέσθαι ὑπέρτερον». Συχνότερον ἐπὶ ἐσωτερικῆς αἰτίας· Ὀμρ. ὕμν. Δήμ. 429 «δρεπόμην περὶ χάριματι (ἀνθεα).» Πίνδ. II. 5, 53 «λέοντες περὶ δειμάτι φύγον». Αἰσχλ. Πρ. 682 «σέβομαι δ' ἀντία λέξις σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.» Περὶ τοῦ Αἰσχλ. χοη. 35 «περὶ φόβῳ» ἰδ. Wellauer. Οὕτω καὶ Ρ, 22 «περὶ σθένει βλεμεαίνει» = ἀλαζονεύεται, εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὴν δύναμίν του, ἥτις ὑποτίθεται οἶονεἰ περιβεβλημένη ἀπὸ ἀλαζονείαν, ὑπερηφάνειαν, αὐθάδειαν, ὅπερ εἶνε πολὺ ζωηρότερον ἢ ἡ ἀπλῆ δοτικ. σθένει βλεμ. Μ. 42. Ρ, 22 κ.τ.λ.

Θουκ. 4, 88 «περὶ τοῦ καρποῦ φόβω.» Ἐν τῷ πεζῷ σπανιώ-
τατ. ἀντὶ τῆς περὶ σ. γεν. Πλ. Πρωτ. 313, ε «ἔρα, μὴ περὶ
τοῖς φιλτάτοις κυβέτης τε καὶ κινδυνεύης.» Ἀντιφ. 5, 6 «ἀ-
νάγκη κινδυνεύοντα περὶ αὐτῷ καὶ πού τι ἐξαμαρτεῖν.» Προσέ-
τι δὲ τὰ, *πταίειν, σφάλλεσθαι περιτινι* = οἶονει σκοντάπτω, σφάλλ-
λομαι ἔν τινι, εἶτα δυστυχῶ ἔν τινι, διὰ τινος. Ἡρόδ. 9, 101
«ἀρῶωδιη, μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίση ἢ Ἑλλάς.» Θουκ. 1, 69
«τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὐτῷ τὰ πλείω σφαλέντα.» μ. σ.
Ρορ., 3. 6, 33. - c) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἶδους καὶ τρόπου ἔν
τοῖς ἐπικοῖς, *περὶ κῆρι, περὶ θυμῷ* μετὰ τῶν πᾶθους σημαντικ.
ἐκφράς. καὶ τῶν ὁμοίων, αἵτινες ὑποτίθενται ὡσεὶ περιβόλλουσαι,
περικλυβάνουσαι τὴν καρδίαν. Ν. 430 «τὴν περὶ κῆρι φίλησι
πατήρ.» Ω, 61 «ὄς περὶ κῆρι φίλος γένητ' ἀνθρώποισιν», Ν, 206
«περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη.» Χ, 70 «ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ».
ε, 36 «ὄς κέν μιν περὶ κῆρι . . τιμήσουσιν.» ζ, 158 «κεῖνος δ'
αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος.»

III. Μετὰ αἰτιατιατικῆς. - 1) τοπικῶς = *πέριξ*, γύρω - a) πρὸς
δήλωσιν *κιρήσεως πέριξ* τινός, *κύκλω* τινός. Κ, 139 «περὶ φρέ-
νας ἦλυθ' ἰωή» = ἡ κραυγὴ, βοή ἦλθεν ὀλόγουρα τῆς ψυχῆς, περὶ
τὸν νοῦν.» λ, 42 «οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλ-
λος.» Θουκ. 2, 23 «οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὰς ἑκατὸν ναῦς
περὶ Πελοπόννησον» = γύρω τῆς Πελ., ἰδ. 69. 3, 3. - b) συνήθως
τίθεται μετὰ τῶν ἡρεμίας σημαντ. ῥήμ. πρὸς δήλωσιν τοπικῆς
ἐκτάσεως *περὶ τι*, *πρὸς τι*, *εἰς τι*, *παρὰ τινι*, *διὰ τινος*. Σ. 374
«ἐστᾶμεναι περὶ τοῦτον.» Ἡρόδ. 61 «Καμβύση χρονίζοντι περὶ
Αἴγυπτον = τριγύρω ἔν τῇ Αἰγύπτῳ 7, 131 «περὶ Πιερίην διέτριβες
ἡμέρας συχνάς» = εἰς τὰ πέριξ τῆς Πιερ., ἰδ. τὴν ἀμφὶ μ. αἰτ.
Θουκ. 6, 2 «ῥῆκον Φοῖνικες περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν ἄκρας τε
ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἀπολαβόντες καὶ τὰ ἐπικείμενα νησίδια» = κύ-
κλω πᾶς. τῆς Σικ. καὶ παραλίαις. Πλ. Λάχ. 183. b «ἐξω-
θεν κύκλω περὶ τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὰς ἄλλας πόλεις ἐπιδεικνύ-
μενος περιέρχεται.» Δημ. 8, 3 «Φίλιππος περὶ Ἑλλάσποντον
ῶν.» Αἰσχ. 2, 75 «τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ Σκλαμῖνα.» Διδ' οἱ
περὶ τινα = εἰς τις μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ (κυρίως οἱ διατρίβοντες
περὶ τινα, ἰδ. § 403, d.). - 2) χρονικῶς (μεθομηρικ.) πρὸς δῆ-
λωσιν τοῦ περιέπου χρονικοῦ προσδιορισ., ὡς καὶ ἡ ἀμφὶ. Θουκ.
3, 89 «περὶ τούτους τοὺς χρόνους». 2, 2 «περὶ πρῶτον ὕπνον».
3, 18 «περὶ τὸ φθινόπωρον ἤδη ἀρχόμενον». Ἰσοκρ. 4, 73 «Λα-
κεδαιμόνιοι περὶ τοὺς καιροὺς τούτους πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιοι τοῖς
Ἑλλήσι κατέστησαν». Οὕτω καὶ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀριθμη-
τικοῦ προσδιορισ. τοῦ περιέπου. Θουκ. 1, 54 «ναῖς καταδύσαν-
τες περὶ ἑβδομήκοντα.» 117 «ἐκράτησαν ἡμέρας περὶ τέσσαρας
καὶ δέκα.» - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δῆλωσιν φυσι-
κῆς ἢ πνευματικῆς διατριβῆς, προσπαθείας, ἐνασχολήσεως περὶ

τι, ὡς καὶ ἡ ἀμφὶ σ. αἰτ., πλὴν συχνότερ. περὶ δόρπα πορεύσθαι Ὀμηρ. (= ὥσει περιτρέχων). Ἄττικ. ἀμελῶς ἔχειν περὶ τι (τινα) συχνότατον, εἶναι περὶ τι διδ γενικῶς καὶ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τινα, τι, κατὰ τινα, τι, διὰ τινα, τι, εἰς τινα, τι κτλ. ὄϊον Ξεν. ἀνάβ. 3, 2, 20 «ἐξαμαρτάνειν περὶ τινα.» 1. 6, 8 «ἀδικος περὶ τινα» ἀπομν. 1. 1, 20 «σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεούς.» Ἑλλ. 2. 3. 53 «οὗτοι οὐ μόνον εἰσι περὶ ἀνθρώπους ἀδικώτατοι, ἀλλὰ καὶ περὶ θεοὺς ἀσεβέστατοι.» Πλ. Φαίδ. 109, b «ὄν δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς πολλοὺς περὶ τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθότων λέγειν». Γοργ. 490, c «περὶ σιτίχ σὺ λέγεις». Λουκούρ. 21 «οὐδὲν δεῖν ἔγεγονε περὶ τὴν πόλιν». Ἄντιφ. 4, 2 «δοκεῖ δέ μοι περὶ τὸν ἄρξαντα τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα εἶναι». μ. σ. Maetzner Πλ. νόμ. 847, e «τὰ μέγιστα νεομοθετηκῶς περὶ γάμους». Αἰ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν = ἡ οὐσία τῆς ἀρετ., ἡ ἀρ. αὐτή. Προσέτι δέ, κατὰ τοὺς περὶ Λουσιαν. λόγους = συγκριτικ. πρὸς τ. λόγ. τοῦ Λουσ. Πλ. Φαίδρ. 279, a. νόμ. 842, d «ὁ περὶ ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.»

§. 438. 2) Ἐπί = ἐπάνω, πλησίον.

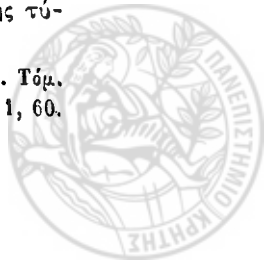
Ἡ ἐπί (σανσκρ. *api* ὡς ἐπίρρ. μόνον = προσέτι, ἀκόμη, καί, καὶ ὡς παράθεμα, προθήκη (Praefix) = εἰς, πρὸς, ἐπί, ζενδ. *ai-pi* = ἐπί, εἰς, πρὸς, ἴδ. Kurtius Et. σ. 239, ἐν τῇ μέσῃ ἄνω γερμ. *uf*, τῇ νοτίῳ ἄνω γερμ. *auf*, ἀντιστοιχοῦσα πάντως πρὸς τὴν ἑλλην. ἐπί π. χ. *auf dem Stuhle sitzen, auf den Tisch setzen, auf den Berg steigen* κ. τ. λ., ἴδε Grimm IV σ. 775. = ἐπί τῆς ἑδρας ἀθήσθαι, ἐπί τῇ τραπέζῃ τιθέναι, ἐπί τὸ ἕρος ἀναβαίνειν ἴδ. Schmidt ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 45. Graff ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 100) σημαίνει κυρίως τὸ ἐπάνω (ἀντίθετον τῆς ὑπό = ὑποκάτω). Τόσῳ ἡ ἐπί, ὅσῳ καὶ ἡ ὑπέρ δηλοῦσι τὴν ἐπιφάνειαν ⁴⁾, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅμως, ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκφράζει πραγματικὴν ἐπαφήν μετὰ τῆς ἐπιφανείας, αὕτη δὲ αἰώρησιν μόνον ὑπὲρ ταύτην ἢ ἐλαφρᾶν τινα μετὰ ταύτης ἐπαφήν. Παράβλ. Πλ. Τιμ. 59 e «(τὸ ὕδωρ) ὅταν πυρὸς ἀποχωρισθὲν ἀέρος τε μονωθῆ, γέγονε μὲν ἐμαλώτερον, ξυνέωσται δὲ ὑπὸ τῶν ἐξιόντων (δηλ. τοῦ αἰθέρος καὶ πυρὸς) εἰς αὐτὸ, παγέν τε οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὼν ταῦτα χάλαια, τὸ δ' ἐπί γῆς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἤττον ἡμιπαγές τε ὄν ἔτι («quod autem minns est et ex dimidia adhuc parte concretum» Stallb.) τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς αὐ χιῶν, τὸ δ' ἐπί γῆς ξυμπαγέν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λεγεται.» Αὕτη περιλαμβάνει ποικιλίαν ἀναφορῶν τοιαύτην, οἶα

4) ἴδε Eggers ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 15.

οὐδεμία τῶν λοιπῶν προθέσ. διό εἶνε φυσικόν, ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρκτική σημασία τῶν αἰτιολογικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναφορῶν (σημασιῶν) αὐτῆς παρίσταται πολλάκις εἰς τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον ἄλλων ἐθνῶν λίχν σκοτεινή. Ἡ ἀρκτική αὐτῆς σημασία τοῦ ἐπάνω καταφαίνεται σαφέστατα ἐν τῇ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. συντάξει αὐτῆς, ἦττον ὅμως σαφῆς ἐν τῇ μ. δοτικ., ὅτε τίθεται ὡς τὸ πολὺ περὶ τοῦ πλησίον (τοῦ παρὰ τινι).

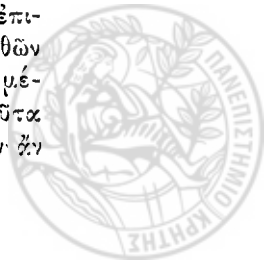
Ι Μετὰ γενικῆς.-1) τίθεται τοπικῶς α) πρὸς δῆλωσιν τῆς ἡρέμα διατριβῆς, σάσεως ἐπὶ τόπου ἢ ἀντικειμένου τινός, ἢ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἐγγύς, πλησίον τόπου τινός. Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. §. 429, Α. Πλ. Μενέξ. 246, d «οὐτ' ἐπὶ γῆς οὐθ' ὑπὸ γῆς». Θ, 455 «ἐφ' ὁμητέρων ὀχέων . . ἴκεσθον.» Χ, 225 «ἐπὶ μελῆς ἐρεισθείς.» Ὀμοιον. Εὐρ. Φ. 1467 «καθῆστο Κόδμου λαός ἀσπίδων ἐπι» = ὠπλισμένοι μετ' ἀσπίδων, ὡσεὶ ἐπ' ἀσπίδ. στηριζόμενος. Ἡρδ. 7, 111 «τὸ μαντήιον τοῦθ' ἐστὶ ἐπὶ τῶν οὐρέων τῶν ὑψηλοτάτων.» 6, 129 «ἐπ' αὐτῆς (τῆς τραπέζης) ὄρχησατο.» Ξεν. πολ. Λακ. 14, 4 «ἀρμόζοντες ἐπὶ ξένης» = ὄντες ἐπὶ ξένης χώρας ἀρμостаί. Λυκοῦργ. 25 «ἐπὶ ξένης καὶ ἀλλοτρίας» μ. σ. Maetzner. Δημ. 9, 26 «τριάνοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης ἐώ.» Ἐφ. ἱππων ὀχεῖσθαι = φέρομαι ἐπὶ (ὑπὸ) τῶν ἴπ. Ἡρδ. 2, 35 «τὰ ἄχθεα οἱ μὲν ἄνδρες ἐπὶ τῶν κεφαλέων φορέουσι, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων». Εἶτα δὲ τίθεται καὶ ἐκεῖ, ἐνθα ἡ ἔννοια τοῦ ἐπάνω ἦττον καταφαίνεται. Ξεν. ἀν. 6. 5, 4 «φύλακα τῶν ἐπὶ στρατοπέδου». Αἰσχ. 1, 74 «τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθεζομένους 1)». Ξεν. ἀν. 4. 3, 28 «Ξενοφῶν κελεύει (αὐτοὺς) αὐτοῦ μεῖναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ» = πλησίον τοῦ ποταμοῦ. Δημ. 18, 116 «ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχῃ». Συχνὰ παρὰ Θουκ. τὰ, οἱ ἐπὶ Θράκης, τὰ ἐπὶ Θράκης, = οἱ, τὰ πλησίον τῆς Θρ. 2) - b) πρὸς δῆλωσιν τῆς εἰς τόπον ἢ ἀντικείμενόν τι κινήσεως, διενθύνσεως, ἐπὶ ἐχθρικ. κινήσ., (περὶ δὲ τῆς γενικ. ἰδ. §. 416, 4), εὐχρηστος καὶ παρ' αὐτῶ τῷ Ὀμρ. ἰδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελ. Θουκ. 1, 116 «πλεῖν ἐπὶ Σάμου.» ἰδ. 1, 54. 55. 60. 3, 7. 24. 8, 16. Ξεν. ἀν. 2. 1. 3. ἔλλ. 1. 2, 11. 4, 8 κ.τ.λ. Δημ. 9, 48 «ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν». Ἡ μεταξὺ τοῦ πλεῖν ἐπὶ Σάμου καὶ ἐπὶ Σάμον διαφορά εἶνε, ὅτι τοῦτο μὲν δηλοῖ ἀπλῶς τὴν εἰς τόπον τινὰ διεύθυνσιν, ἐκεῖνο δὲ ὑπονοεῖ τὴν ἀφίξιν ἢ ἔφρσιν πρὸς ἀφίξιν, ἰδ. Ξεν. Κύρ. 7. 2, 1 «Κροῖσος εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεων ἔφρευγε». 2. «ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεις ἦγεν». οὕτω καὶ τὸ «ὁδὸς ἐπὶ Καρίας φέρουσα» Ἡρδ. 7, 31. καὶ Ξεν. ἔλλ. 7. 1, 29 «ἡ ἐπ' οἶκον ὁδός». Προσέτι δὲ Πλ. Γοργ. 486, c «ἐπὶ κόρρης τύ-

1) ἴδ. Maetzner. ἴς Ἀντιφ. 6. σ. 249.—2) ἴδ. Popp. εἰς Θουκ. Π. 1. Τόμ. Π. σ. 344—348, οὐδὲν ἦττον δηλοῖ ἐνίστε καὶ τὴν Θράκην αὐτήν, ὡς 1, 60. 5, 35. 38, ἴδ. Popp. εἰς 1, 56 ἔκθ. Γοργίγγ.

πειν». Ἔτι δὲ καὶ, ἔπεσθαι ἐπὶ τινος· α, 278 «ἔθδνα πολλὰ μάλ', ὅσση ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι», ἐπὶ στενῆς συνδέσεως (ἰδ. §. 416, 3. 4. 5)· διὸ δὲν ὤφειλέ τις νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸ τοῦ Θουκ. 8, 79 χωρίον «σφίσι ταῖς ἐκ τῆς Χίου ναυσὶν ἐπ' Ἀβίδου ἀφικομέναις προσδοθήσαιν». - 2) χρονικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ γίνεταί τι. Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. § 416, 8, b). Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρ. Β, 797 «ἐπ' εἰρήνης». Ε, 637 «ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων». Ἡρδ. 6, 98 «ἐπὶ Δαρείου ἐγένετο πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 31 «ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων». Πολλάκις συντάσσεται ἡ γενικὴ μετοχῆς, ἐνεστώτος ἁμως χρόνου πάντοτε, ἐξ οὗ ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐπὶ δηλοῖ τὴν χρονικ. διάρκειαν· οἷον ἐπὶ Κύρου βασιλεύοντος Ἡρδ. 1, 15 «ἐπὶ τούτου τυρξνεύοντος». 8, 44 «Ἀθηναῖοι ἐπὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλουμένην ἔσαν Πελασγοί». Θουκ. 2, 2 «ἐπὶ Καλλιάρχου ἔργοντος». 8, 36 «ἐπὶ Θηραμένους παρόντος». Οὕτω καὶ, ἐπ' ἐμοῦ, ἐφ' ἡμῶν. κ.τ.λ. *mea, nostra memoria*. Δημ. 3. 2 «ἐπ' ἐμοῦ γέγονε ταῦτα», μ. σ. Bremi. 23 «τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων ἔργων καὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν». 2, 14 «οἷον ὑπῆρξέ ποθ' ὑμῖν ἐπὶ Τιμοθέου» = *duce Timotheo*, ἐν καιρῷ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Τιμ. Προσέτι· Θουκ. 6, 34 «ἐπὶ κινδύνου» = *tempore periculi*, ἰδ. Popp. καὶ Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 5 μ. σ. Sauppe· Ξεν. πολ. Λακ. 13, 1 «ἐπὶ στρατιᾶς» = *tempore militiae*. Πλ. συμπ. 220 «ἐπὶ στρατείας». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασί. καὶ Ξεν. πολ. Λακ. 13, 11 «ἐπὶ φρουρᾶς». Δημ. 18, 10 «εὐνοϊαν ἐνδεδέειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγῶνων τῶν πρότερον γεγεννημένων» = τότε, ὅτε πολλοὶ δικαστικ. ἀγῶνες, ἤτοι πολ. δίκαι εἶχον γείνη. 20, 51 «τοὺς παρσχόντας χρησίμους αὐτοὺς ἐπὶ τηλικούτων καὶ τοιούτων καιρῶν». Ἐνθα καὶ «συμμάχους ἡμῖν ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου παρέσχον». - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς· α) ἐπὶ προσώπου ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἑαυτοῦ, ὅσφ ἐξαρτᾶται ἐξ ἑαυτοῦ, ὅσον τὸ καθ' ἑαυτὸν· τὸ ἐπίτινος, σπᾶν. Θουκ. 1, 17 «τύρξννοι τὸ ἐφ' ἐκυτῶν μόνον προορώμενοι» (ἰδ. 6, 12 «τὸ ἐκυτῶν σκοποῦντες») = «*suus tantum rebus prospicientes*» Popp. 141. αὐτὰν πάντες ἰσόψηφοι ὄντες τὸ ἐφ' ἐκυτῶν ἕκαστος σπεύδῃ». Ἄρφ. Πλ. 100 «ἴστον γὰρ ἦδη τὰπ' ἐμοῦ». Μετὰ τοῦ εἶναι Δημ. 39, 21 «ἀκούετε, ὅτι ἐγὼ μὲν εἶμι ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου» = ἔχω τὸ ὄνομα τούτο, ὡς καὶ ἐν 39, 20. - β) ἐπὶ αἰτίας, σποραδικῶς· Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 902 «ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον ἢ τέχνου πέρι;». οὕτως οἱ κώδ. (ὁ Ἑρμην. ἐπὶ τίνι, οἱ δὲ Schaeff. καὶ Nauck περὶ τίνος, ἀνευ λόγου). - γ) μετὰ τῶν ῥημ. τῶν σημαϊόντων λέγειν, ὀμνύειν, ἐπιμαρτύρεσθαι τινα, τῶν λεκτικῶν δηλ. καὶ ὁμοτικῶν, ὡσεὶ στηριζόμενος ἐπὶ τίνος λέγω κ.τ.λ.· διὸ ἐπὶ πρρουσίχ, ἐνώπιον. Ἰσχι. 5, 1 «τὰ ὁμολογημένα ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου» = *coram iudicibus*, ἰδ. Schoemann.

19, 25 «ἐν τῷ γραμματεῖω τῷ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου γραφέντι». ἀποσπ. ὑπὲρ Εὐφίλ. 9 «ὄρκον ὀμόσαι ἐπὶ τοῦ δαιτητοῦ». 11 «μάρτυρας καὶ ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ καὶ ἐφ' ὑμῶν παρεχόμεθα». Ξεν. ἑλλ. 6. 5, 41 «λέγειν ἐπὶ μαρτύρων» κ.τ.λ. Δημ. 18,8 «ἐπώμοσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν». Ἡρόδ. 9,11 «εἶπαν ἐπ' ὄρκου ὡσεὶ ἐπὶ ὄρκου στηριζόμενοι. Προσέτι δὲ πρὸς ἔνδειξιν ὑποστηρίξεως, ὑπερασπίσεως. Σοφ. Οἶδ. κ. 746 «ἐπὶ προσπόλου μιᾶς. χωροῦντα» = μετὰ μιᾶς συνοδοιπόρου γυναικὸς, βοηθοῦ δηλ. ὡσεὶ *uni comiti innixum*. Οὕτω παρ' Ἀθηναίοις περὶ τῶν μετοίκων, ἐπὶ προστάτου οἰκεῖν = ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς τῶν πολιτῶν, ὡς προστάτου αὐτῶν. Λυσ. 31, 9 «ἐν ᾠρωπῷ μετόικιον κατατιθεῖς ἐπὶ προστάτου ᾤκει». ἔνθα καὶ 14 Λυκοῦρ. 145 μ. σ. Maetzer - b) πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀφορμῆς, τοῦ αἰτίου, ἰδίχ δὲ ἐν τῇ φράσει ἐπονυμίζομαι ἀπὸ τινος, κατὰ τινα ἢ κατὰ τι. Ἡρόδ. 7, 40 «Νισαῖοι καλέονται ἵπποι ἐπὶ τοῦδε». 74 «ἐπὶ Λυδοῦ τοῦ Ἄττιος ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην». 4, 45 «ἔχειν ὄνομα ἐπὶ τινος». Ξεν. ἑλλ. 5. 1, 36 καὶ Δημ. 20. 54 «εἰρήνη ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου» = *pax auctore (legato) Antalcida facta*. 126 «οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανεῖη» = *humana auctoritate*. Πλ. Παρμ. 136, b «σοπεῖν, τί ἐφ' ἑκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται». Οὕτως ἐπ' ὅτεν; = διὰ τί; 4, 45· ἐφ' ἑαυτοῦ = *sua sponte*, ἐξ οἰκείας βουλήσεως. 7, 151 «ἐπὶ προφάσις» = ὑπὸ τὴν πρόφασιν, μετὰ τὴν πρόφ., στηριζόμενος οἰνοῖ ἐπὶ τῆς προφάσ. - e) πρὸς δῆλωσιν τοῦ κατὰ τι, συμφώνως τινι, ἐκ τινος, ἀπὸ τινος, περὶ τινος, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν, ἐπὶ τινος, περὶ τινος, ἀναλόγως τινι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν, ἐπειδὴ ἢ πρᾶξις στηρίζεται ἐπὶ τινος· ζητεῖν τι ἐπὶ τινος, κρίνειν τι ἐπὶ τινος, σκοπεῖν τι ἐπὶ τινος· (λέγειν τι) ἐπὶ τινος, ἐπιδεικνύειν τι ἐπὶ τινος κ. τ. λ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25 «ἐπὶ τῶν πράξεων δὲ, ἦν μὲν ἐν θέρει ὄσι, τὸν ἄρχοντα δεῖ τοῦ ἡλίου πλεονεκτηοῦντα φανερόν εἶναι». Πλ. πολ. 597, b «βούλει οὖν ἐπ' αὐτῶν τούτων τὸν μιμητὴν τοῦτον ζητήσωμεν, τίς ποτ' ἐστίν;» = *visne, ad haec ipsa imitatore[m] istum exigamus?* ἴδ. Stallb. 475, a «εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν» = «*ita ut de me rei exemplum petatur*» Stallb. Χαρμ. 155, d «ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός». Ἰσοκρ. 6, 41 «ἐπὶ μὲν τῆς ἡμετέρας πόλεως οὐδὲν ἔχω τοιοῦτον εἰπεῖν . . . ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων πολλοῖς ἂν τις παραδείγματα χρήσαιο». 44 «ἐπὶ ταύτης ἂν τις τῆς πόλεως ἐπιδείξεται τὸ τολμᾶν ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ὡς πολλῶν ἀγαθῶν αἰτίον ἐστίν». Λυκοῦρ. 64 «ὅτα) ταύτην ἐφ' ἐνὸς (κατὰ ἐν μέρος, ἐν ἐνί) τις παρίδη, λέληθεν ἐκυτὸν ἐφ' ἀπάντων ταῦτα πεποιηκώς». μ. σ. Maetzer. Δημ. 2, 1 «ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν

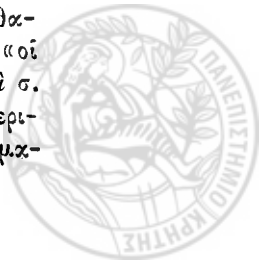

τις, ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν φανεράν γιγνομένην τῇ πόλει». - f) πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀπό τινος ἐξαρτήσεως (τοῦ στηρίγματος οἰονεῖ ἐπὶ τινος), ἐπὶ τῶν ἐφ' αὐτοῦ, αὐτῶν, ἡμῶν αὐτῶν, αὐτῆς = αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυτὸν, εἰς ἕκαστος χωριστά. Καὶ παρ' αὐτῶ τῷ Ὅμρ. Η, 194 «εὐχέσθε.. σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Ἑρῶές γε πύθωνται». Ἡρδ. 5,98 «οἰκείοντας τῆς Φρυγίης χῶρόν τε καὶ κώμην ἐπ' ἑωυτῶν». 4, 114 «οἰκείωμεν ἐπ' ἡμέων αὐτῶν». Θουκ. 2. 63 «εἴ που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν». Ξεν. ἀν. 2. 4, 10 «οἱ Ἕλληνες ὑφορῶντες τοὺς βροχάρους αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν ἐχώρου ἡγεμόνας ἔχοντες» = ἐχώρ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, μόνου των χωριστά. Δημ. 18,224 «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐκρίνετο ἐφ' αὐτοῦ». Οὕτω καὶ ἐπὶ ἑωυτοῦ βάλ-
λεσθαι = *secum solo reputare*, Ἡρδ. 3, 71, μ. σ. Baehr. 3, 155· 7, 10 «προσπεψόμενος ἐπὶ σεωυτοῦ». Μετὰ τούτων συνδέεται καὶ ἡ τόσω συνήθ. στρατιωτικῇ φράσει παρὰ τοῖς ἄττικ. ἱστοριογράφ. ἐφ' ἐνός, ἐπὶ τριῶν. τετάρων τετάχθαι, στήναι = εἰς, τρεῖς, τέσσε. κτλ. ἄνδρ. κατὰ βῆθος ἢ μέτωπον τεταγμένοι (ἢ σειρὰ τοῦ βῆθ. ἢ μήκουσ νὰ ἀποτελῆται ἐξ ἐνός, τριῶν κτλ., ὁ εἰς νὰ συζευγῆται πρὸς ἕνα, οἱ δύο πρὸς δύο, κτλ. κατὰ μέτωπ. ἢ βῆθος), ὡς ἐν τῇ γαλλικῇ *s u r quatre de hauteur*. ¹⁾ Ξεν. ἀν. 1. 2, 15 «ετάχθησαν ἐπὶ τετάρων» = παρετάχθησαν ἀνὰ τέσσε. κατὰ μέτωπον· 4. 8, 11 «ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι». 5. 2. 6 «ἦν ἐφ' ἐνός ἢ κατάβασις ἐκ τοῦ χωρίου», ὥστε κατήρχετο κατὰ μέτωπον ἀνὰ εἰς. Κύρ. 2. 4, 2 «τὸ μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων»· ἀν. 7. 8, 14 «ὁ τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος». Θουκ. 7, 79 «τὴν πεζὴν στρατιὰν παρατεταγμένην οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων· στενὸν γὰρ ἦν τὸ χωρίον» Ξεν. ἀν. 4. 3, 26 «παραγχόντας τὴν ἐνωμοτικὴν ἐπὶ φάλαγγος» = ποιῶν νὰ παρελάσῃ παρατεταγμένη κατὰ μέτωπον, φαλαγγιδόν. 4. 6, 6. 6. 5, 7. Κύρ. 1. 6, 43. 6. 3, 21 «ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι». Ἰσοκρ. 6, 99 «ἐπὶ μιᾷ ἀσπίδος παραταξαμένους» = ἀνὰ εἰς κατὰ μέτωπον. Ἐνταῦθα προσέτι ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Εὐρ. Ἴππ. 1161 «(Ἴππόλυτος) δέδορκε μέντοι ρῶς ἐπὶ σμικρᾷ ῥοπῆς» = τὸ ρῶς τῆς ζωῆς του ἐξήρτησεν ὄντως ἀπὸ μιᾶς μόνου μικρᾷ τυχηρᾷ ῥοπῆς, περιστάσεως. Θουκ. 5, 103 «ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες» = *ab uno rerum momento pendentes*, μ. σ. Bloomf. Πλούτ. Ἀρταξ. c, 30 «ἦν ἐπὶ σμικρᾷ ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης». Εἴτα τίθεται ἢ ἐπὶ γενικῶς ἐπὶ σταθερᾷ διαρκείᾳ, διαμονῆς, ἐμμονῆς, ἐπιμονῆς ἐπὶ τινος πράγμ. Ξεν. Ἀγ. 1, 37 «ὅσον χρόνον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἔμεινε». Δημ. 4, 7 «ἂν ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐθελήσῃτε γενέσθαι γνώμης» = *firmiter adhaerere*

1) Ἰδ. Popp. εἰς Ξεν. ἀν. σ. 491.

huic rationi. 9 «οὐχ οἶός τ' ἐστίν, ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ ταύτων». 6, 4 «κωλύσσαιτ' ἂν ἐκεῖνον (Φίλιππον) πράττειν ταῦτα, ἐφ' ὧν ἐστι νῦν» = quibus nunc studet. 18, 167 «ἐάνπερ ἐπὶ ταύτης μένητε τῆς προθέσεως». 21, 213. 8, 14, 47 «μένειν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ» = domi se continere. - g) πρὸς δῆλωσιν τοῦ εἶδους καὶ τρόπου. Δημ. 18, 17 «οὔτε διακαίως οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα» = οἰονεὶ οὐδ' ἐπ' οὐδεμ. ἀληθ. στήριζόμενα. Πλ. συμπ. 192, c «ἕτερος ἐτέρῳ χαίρει ξυγῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς» = vehementer. Σοφ. Αἴ. 1268 «σοῦ γ' ὄδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων . . ἔτ' ἴσχει μνηστίν» = ne paucis quidem verbis (δ Wunder ἄνευ λόγου γράφ. ἐπὶ σμικρῶ λόγῳ). - h) πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ, μετὰ τοῦ τάττεσθαι (τίθεται τι πρὸς τινὰ σκοπὸν, διὰ τι) καὶ τῶν ὁμοίων φράσεων. Ἡρόδ. 5. 109 «ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν» = cui rei praefecti sumus. Ξεν. ἀπομν. 3. 3, 2 «ἡ ἀρχή, ἐφ' ἧς ἤρησαι» μ. σ. Kühn., συγχρότερον μετὰ δοτ. αἰρεῖσθαι ἐπὶ τινι, ἰδ. παρκακτ. II, d) Δημ. 18, 118 «ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεῖς». 38 «ὁ ἐπὶ τῶν ὄπλων (= ὀπλιτῶν) στρατηγός καὶ ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως» μ. σ. τοῦ μεταφραστοῦ ἐκείνου. Λυκούργ. 58 «ἐπὶ ταύτης τῆς ἐργασίας ἐγένετο» = προὔτεθη προετάχθη τῆς ἐργ. ταύτ. . Διὸ, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων = οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οἱ ἄρχοντες Δημ. ἰδ. Lobeck εἰς Ἡρωδιαν. σ. 474.

II. Μετὰ δοτικῆς. - 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς διατριβῆς, οὐχὶ μόνον ὡς ἐπὶ τῆς ἐπὶ σ. γεν. τὸ ἐπάνω, ἀλλ', ὅπερ καὶ συγχρότερον, ἐν σημασ. εὐρυτέρῃ = ἐν τινι, πρὸς τινι ἢ παρὰ τινι τόπῳ ἢ ἀντικειμένῳ α) τὸ ἐπάνω. 2, 431 «μίμν' ἐπὶ πύργῳ». Ἡρόδ. ἔργ. 252 «ἐπὶ χθονί». Ἡρόδ. 5, 77 «κληρούχους ἐπὶ τῆ χώρῃ λείπουσι». 7, 217 «ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ τοῦ οὐρέως». 41 «τουτέων χίλιοι ἐπὶ τοῖς δόρασι ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων ῥοιάς εἶχον χρυσεάς». 74 Θουκ. 1, 55 «(Ποτιδαῖται) οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης». 2, 80 «τοὺς ὀπλίτας ἐπὶ νηυσὶν πέμπουσι». «Ξεν. ἀν. 7. 4, 4 «οἱ Θράκες τὰς ἀλωπελίδας ἐπὶ ταῖς κρηναῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὡσὶ καὶ ζειράς (ἐπανωφόρια) μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν». (Ἡ μὲν ἐπὶ σ. δοτ. καθαρῶς τοπικῆ, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων, καθότι οἱ ἵπποι ὑποτίθενται ὡς ὄντα ἐνεργά· οὕτω Πλ. συμπ. 212, e «ἐπὶ τῆ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας», ὀλίγῳ δὲ πρότ. «ταϊνίας ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς»). Πλ. πολ. 614, b «κείμενος ἐπὶ τῆ πυρᾷ». - β) = παρά τινι, πλησίον. Ν, 408 «αἱ σύες) νέμονται παρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ». Ἡρόδ. 3, 16 «ἀποθανόντα ἔθαψεν ἐπὶ τῆσι θύρῃσι». 7, 75 «οἰκέοντες παρὰ Στρυμόνι». 89 «οἱ Φοίνικες τὸ παλαιὸν οἴκον ἐπὶ τῇ ἐρυθρῇ θαλάσῃ». Ἡ ἐπὶ σ. δοτ. δηλοῖ τὸ ἄμεσον πλησίον, ἐνῶ ἢ ἐν τὸ πλησίον, τὰ περικεῖμενα, τὴν περιφέρειαν, ἰδ. § 431, 1, b) διὸ περὶ τῶν μα-

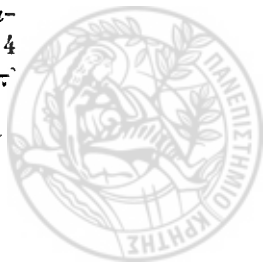

χῶν συνήθης ἢ ἐν μ. τοπικοῦ ὀνόμ., τοῦναντίον ὅμως πάντοτε ἐπὶ *Δηλίῳ* ἢ περὶ *Δήλιον*. Πλ. ἀπολ. 28, e «ἐν *Ποτιδαίῃ* καὶ ἐν *Ἀμφιπόλει* καὶ ἐπὶ *Δηλίῳ*», διότι τὸ *Δήλιον* ἦτο νῶς μόνον ¹⁾. Προσέτι δὲ Δημ. 19, 243 «ἐπὶ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες» = παρὰ τοῖς δικ., ἐνώπιον τῶν δικ., διάφορον τοῦ ἐπὶ *δικαστῶν* ἰδ. § 438, I, c). Ἐπὶ καταστάσεώς τινος. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1175 «ἐπὶ δὲ *δακρύοις* *μόνη* *κλῆρημι*» = κλῆρ. *μόνη* *δακρύουσα*. Ἡ αὐτὴ τοπικὴ ἀναφορὰ συμβαίνει, καὶ ὅπου ὁ λόγος περὶ τινος ἐξωτερικῆς συνθέσεως, περὶ *παρὰλλήλου* δηλ. ἢ *συρὰλλήλου* τῶν ὄντων. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11 «ὅταν *κάρδαμον* *μόνον* *ἐχῶσι* ἐπὶ τῷ *σίτῳ*» = πρὸς τῷ ἄρτῳ, μετὰ τοῦ ἄρτου. 6. 2, 27. ἀπομν. 3. 14, 2 «ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ *σίτῳ* ὄψον». Πλ. συμπ. 214, a «οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ *κύλικι* οὔτ' ἐπάδομεν». Διὸ περὶ *προσθήκης* ἐπὶ τούτοις = προσέτι. 1, 639 «ἄλλκ τε *πόλλ'* ἐπὶ τῇσι (*παρίτχομεν*)». ρ, 308 «ταχὺς ἔσκε *θεῖον* ἐπὶ *εἶδει*» = καὶ ὠραῖος προσέτι. Θουκ. 2, 101 «ὑποσχόμενος ἀδελφῆν ἑαυτοῦ *δώσειν* καὶ *χρήματτα* ἐπ' αὐτῇ». Διὸ περὶ τοῦ *ἀλλεπαλλήλου* τῶν ὄντων ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ Π, 163 «τῷ δ' ἐπὶ *Τυδείδης* ὄρωτο» = ἀμέσως μετ' αὐτὸν, ἰδ. 164. 165. η, 120 «ἄγγη ἐπ' ἄγγη *γεράσκει*» = τὸ ἐν ἀπίδιον μετὰ τὸ ἄλλο. Ξεν. Κύρ. 2. 3. 7 «ἀνέστη ἐπ' αὐτῷ *Φεραύλας*», Εὐρ. Ἰφ. 9. 197 «φόνος ἐπὶ φόνῳ» = φόνος μετὰ φόνον. Οὔτω καὶ μετὰ *συγκριτικῶν* = ἐκτὸς, πλὴν τινος, παρὰ τι. η, 216 «οὐ γὰρ τι *στουγερῆ* ἐπὶ *γαστέρι* χύντερον ἄλλο ἐπλετο» = παρὰ τ. *γαστ.*, ἐκτὸς τῆς *γαστρ.* οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἀναιδέστερ' [Τὸ δὲ ἐν Ἡρδ. 4, 118 «ὅμιν δὲ οὐδὲν ἐπὶ τούτῳ ἔσται ἐλαφρότερον» δηλοῖ, εἰς ὑμᾶς δὲ οὐδὲν θὰ ἦνε διὰ τοῦτο (διότι δὲν προσφέρετε ἡμῖν οὐδεμίαν βοήθειαν) ὠφελιμώτερον. ἰδ. *Baechr.*] Προσέτι δὲ ἐπὶ τινι εἶναι, *γίγνεσθαι* = καταγίγνομαι εἰς τι, μέ τι, ἰδ. *Stallb.* εἰς Πλ. *Φαίδρ.* 274, e. εἰς πολ. 490, d. - 2) *χρονικῶς*, ὡς τὸ πολὺ ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἰδ. *Sauppe* εἰς Ἀρξίαν. *κυνηγ.* 12, 1, «ἐπὶ *νυκτὶ* Θ, 529. Ἡσδ. ἔργ. 102 «*νοῦσοι* δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἡδ' ἐπὶ *νυκτὶ* *φυτῶσι*». Οὔτω παρ' Ὀμ. *συχν.* ἐπ' ἡματι, καὶ Ἡσδ. ἔργ. 43. *Σοφ.* Οἰδ. κ. 688» αἰέν ἐπ' ἡματι» = πᾶσαν ἡμέραν (ἰδ. 682 «κατ' ἡμῶν»). Ἡρδ. 2, 167 «ἐπ' ἡμέρη ἐκάζστη» μ. σ. *Baehr*, 4, 112. 5, 53. 7, 187. ἐν τῷ ἀττικ. πεζ. ἀχρηστον, καὶ ὅμως, *Θουκ.* 5, 14 «*ζυνέβαινε* τὰς *τριακοντάετας* *σπονδὰς* ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι» = ὅτε αἱ *τριακοντ.* σπ. ἦσαν περὶ τὸ τέλος τῶν, ὡς καὶ 27 «ἐπ' ἐξόδῳ πρὸς αὐτοὺς αἱ *σπουδαὶ* ἦσαν» = ὅτε αἱ *τριακοντούτ.* *σπονδαὶ* τοῖς ἦσαν περὶ τὸ τέλος. Ξεν. ἀν. 2. 2, 4 «ἐπὶ τῷ τρίτῳ (δηλ. *σημείῳ*) ἔπεσθε τῷ ἡγουμένῳ» = ὅταν τὸ

1) ἰδ. *Hertlein Zimmermann Ztschr.* 1838, σ. 599 *Kühner* εἰς Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 4.

τρίτον σημεῖον δοθῆ. - 3) *αιτιολογικῶς καὶ μεταφορικ* c' a) πρὸς δῆλωσιν *ἐξαρτίσεως* (penes), κεῖται ἐν τινι, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τινος· εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· ὅλον ἐπὶ τινι εἶναι = penes aliquem esse. Ἡρόδ. 8, 29 «ἐπ' ἡμῖν ἐστὶ ἡνδραποδίσθαι ὑμέας». 7. 10, 3 «ἐπ' ἀνδρὶ γε ἐνὶ πάντα τὰ βασιλέος πρήγματα γεγενῆσθαι». Πλ. πολ. 460, a «τὸ πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἀρχουσι ποιήσομεν» = τὸν ἀριθμὸν τῶν γάμων θὰ κάμωμεν ἐξηρητημένον ἀπὸ τῶν ἀρχόν. Δημ. 8. 2 «ἐφ' ὑμῖν ἐστὶ (τούτους) κολάζειν». Ξεν. ἀν. 6. 6, 23 «τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπολώλαμεν» = ὅσῳ τὸ κατὰ τοῦτον. 5. 4, 11 «οὐδὲν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωμαι». Οὔτω καὶ Λυκούρ. 45 «τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος». Ἰσοκρ. 4, 142 «ὥστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνῳ πολλὰ καὶ ἀν διελύθησαν» = *si per eum stetisset*. 6, 8 «καθ' ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοί». - b) πρὸς δῆλωσιν *ὑποθέσεως*, καθ' ἣν συμβαίνει τι, ἐπὶ τῇ συμπτώσει δηλ. *περιστάσεως* (περιστάσεως, εὐκαιρίας δοθείσης). Οὔτως ἰδίχ τὰ ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐπὶ τούτοις, ἐπ' οὐδενὶ = *nulla conditione, nullo pacto*. Ἡρόδ. 3, 83 «ἐπὶ τούτῳ ὑπεξίτταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧτε ὑπ' οὐδενός ὑμέων ἀρξομαι». Οὔτω τὰ ἐμύναται, δεξιὰν δίδόναι, πιστὰ δίδόναι καὶ λαμβάνειν ἐπὶ τινι. Ξεν. ἀν. 3. 2, 4. 5. 4, 11. Θουκ. 1, 70 «ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες». 141 «καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴζοντες». Οὔτω καὶ, ἐπὶ προφάσει, ἴδε τὸ ἀνωτέρω ἐπὶ προφάσεως. Ὅμοιον Δημ. 20, 126. «ἐπὶ τῷ τῶν θεῶν ὀνόματι ποιεῖν τι». Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 4 «πολλοὺς αὐτῶν ἐφ' ἐκκίστη ἐκδρομῇ κατέβαλλον». ἀπομν. 2. 8, 1 «μηδὲν ἔχοντα, ἐφ' ὅτῳ ἀν δανειζοίμην» = ἐξ οὗ, τῇ ὑποθήκῃ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδυνάμην νὰ δανεισθῶ. Οὔτω καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ = ἐὰν ὁ λόγος ἦνε περὶ τινος προσώπ. ἢ πράγματ. Ἡρόδ. 2, 170 «ἐπὶ τοιούτῳ πρὸς ἡγήματι». Θουκ. 6, 20 «ἐπὶ τῷ παρόντι ἂ γινώσκω σημανῶ». Εὐρ. Ἰφ. τ. 471 «εὐτρεπίζετε ἂ γρη' ἔπι τοῖς παροῦσι». T, 181 «δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσειαι». Ἡρόδ. 3, 14 «τωὐτό ἐποίησε τὸ καὶ ἐπὶ θυγατρὶ» = *idem, quod etiam in filia fecerat*. 1) Καὶ = *δοθείσης περιστάσεως*, ἐὰν, ὅταν συμβῆ τι N, 485 «εἰ γὰρ ὀμηλικίη γεγενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ». Ἡρόδ. 4, 154 «(Ἐλέαρχος βασιλεὺς) ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι· ἔγημε ἄλλην γυναῖκα» = «*quum filiam haberet matre orbatam, alteras iniit nuptias*» ἴδ. Baehr. Παρὰ τοῖς μτγν. *τελευτᾶν ἐπὶ παιοὶ* = ἐγκαταλιπὼν παιῶν. *τελευτᾶ· γενεῖν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναξίν· ζῆν ἐπὶ παιδίοις, καὶ τὰ ὅμ.* ἴδ. Πασσοῦ. λεξ. II σ. 1037 b, καὶ Σακελλ. ἐπὶ, 112, δ - Διδ c) πρὸς δῆλωσιν τοῦ μέτρον, τιμῆς, ἀξίας. 1, 602 «ἐπὶ δώροις ἔρχεο» = διὰ δῶρα. K, 304 «δῶρῳ ἐπὶ μεγάλῳ». Ἡρόδ. 3, 38 «ἐπὶ τινι γρημάτι δεξιάτ·

1) ἴδ. Schoemann εἰς Ἰσαί. 3, 20.

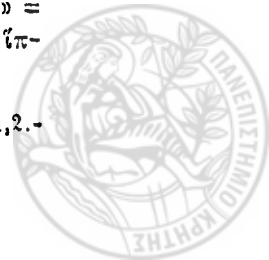

ἂν τελευτέοντας τοὺς πατέρας κατακαίειν πυρί». Θουκ. 1, 143
 «ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τὴν αὐτοῦ φεύ-
 γει». = οὐδεὶς τῶν μισθωτῶν ἡμῶν θὰ ἐπροτίμα νὰ ἐγκαταλείψῃ
 τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ κινδύνου μόνον. 2, 64 «ὅστις ἐπὶ
 μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλευέται.» = ὅστις
 δὲν φοβεῖται τὸν φθόνον χάριν τῶν μεγίστων, οὗτος κ.τ.λ. Ξεν.
 ἀπομν. 2, 1, 18 «ὁ ἐκουσίως ταλαιπωρῶν ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι
 πονῶν εὐφραίνεται». 2, 2, 8. Κύρ. 3, 1, 43 «ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέ-
 λοις τὴν γυναικῆ σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς;» Πλ. ἀπολ.
 41, a «ἔξυγενέσθαι Ὁμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὕμων»;
 «Ἐπ' ἀργύρῳ τὴν ψυχὴν προδοῦναι, ἐπὶ κέρδεσι λέγειν.» Σοφ.
 «ἐπὶ μόσχῳ ἄδειν» = διὰ μόσχ. Ἄρφ. Ἀχ. 13. Δημ. 8, 53 «μὴ
 ποθ' ἠγήσησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι» = magno constitisse.-d)
 πρὸς δὴλωσιν τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης, ιδέας ἢ τέλους, ὄρου. Ἡρδ.
 1, 68 «ἐπὶ κακῷ ἀνθρώπῳ σίδηρος ἀνεύρηται» = in perniciem homi-
 nis. Οὕτω τὸ, ἐπὶ τούτῳ = hoc consilio. Θουκ. 3, 10 «ξύμμαχοι
 ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ κκατδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἐπ' ἐλευ-
 θερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου». Ξεν. συμπ. 1, 5 «Πρωταγόρῃ πολὺ
 ἀργύριον δέδωκας ἐπὶ σοφίᾳ». = ad discendam sapient. Κύρ.
 6, 2, 9 «οὓς ἐπεπόμφει Κύρος ἐπὶ κατασκοπῇ». ἀπομν. 2, 2, 3
 «αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πε-
 ποιήκασιν». Πλ. συμπ. 217, a «ἠγούμενος αὐτὸν ἐσπουδαλέ-
 ναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ». Ξεν. ἀν. 6, 4, 9 «ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξε-
 νεφῶν» = διὰ τὴν ἔξ. ἰδ. 13. 6, 6, 35 κτλ. Ἰππαρχ. 8, 7 «τὰ
 πολλὰ ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις
 στεφροῦσιν» (ornant). Κύρ. 1, 2, 5 «ἐπὶ τοῖς παισι (= διὰ) ἐκ
 τῶν γεραιτέρων ἡρημένοι εἰσίν», περὶ τῆς γενεα. ἰδ. ἀνωτ. I, h),
 περὶ δὲ τῆς αἰτιατ. κατωτέρ. III, a, h). ἀπομν. 4, 5, 10 «κα-
 τεχομένῳ ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς» = κατεχομ. εἰς
 τὸ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ἡδον. 4, 4, 3 «ἀγαγεῖν τινα ἐπὶ θα-
 νάτῳ». ἀν. 1, 6, 10 «ἔλαβον τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θα-
 νάτῳ» = ad interficiendum, ὡς Ἰσοκρ. 4, 73. (Ἐν ἀναβ. ὁμοῦς
 Ξεν. 1, 6, 10 ὀλίγον παρακατι. «εἰδότες ὅτι ἐπὶ θάνατον ἀ-
 γοινοτο» = οἰοεὶ ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ θαν. ἰδ. Kühn.) Πλ. ἀπολ.
 20, e ψεύδεται τε καὶ ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει». Δημ. 6, 12
 «ἠγεῖτ' ὄν, εἰ μὲν ὕμας ἔλοιτο φίλους, ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἰρή-
 σεσθαι» μ. σ. Bremi. 8, 9 «εἴπερ ὡς ἀληθῶς ἐπὶ πᾶσι δικαίοις
 ταῦτα συμβουλεύουσιν». Διό. Ξεν. Κύρ. 6, 3, 28 «τῶν ἐπὶ ταῖς
 μηχαναῖς» = τῶν ἰδρυμέν. διὰ τὸ μηχανικόν. Οἱ ἐπὶ τοῖς πράγ-
 μασι = οἱ πολιτικοί. Δημ. 18, 113 «ἐπὶ τῷ θεωρικῷ ὄν» =
 ἐπιστάτης τῶν θεωρ. χρημάτ. Θουκ. 6, 29 «πρὶν διαγγῶσι πέμ-
 πειν αὐτὸν ἐπὶ στρατεύματι» = qui praesit exercitui. Ἐνταῦθα
 ἀνήκουσι καί. Σοφ. Ἥλ. 108 «ἐπὶ κωκυτῷ ἠχῶ πᾶσι προφω-
 νεῖν» = fletum ad lugendum provocantem, Ellendt λατ.

σύντ. I. σ. 648. Ἄντ. 759 «ἐπὶ ψόγοις δεινάζσεις ἐμὲ» = *mei reprehendendi causa*. Ὡς τίθεται ἢ ἐπὶ σ. δοτ. ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Εὐρ. Ἰππ. 511 «ἀ σ' οὐτ' ἐπ' αἰσχροῖς οὐτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν παύσει νόσου τῆσδε». Περιαιτέρω τὸ, λέγειν ἐπὶ τινι = λέγω, ὁμιλῶ περὶ, ὑπὲρ τινος. Θουκ. 2, 34 «ἐπὶ τοῖς πρώτοις τοῖσδε Περικλῆς ἤρεθῃ λέγειν». Πλ. Μενέξ. 234, B «ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι». Γοργ. 448. d «νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἐνί». Ὀρομάζειν ἢ καλεῖν τι ἐπὶ τινι = *nomen alicui imponere*, 1) καλῶ τινα ἀπὸ, κατὰ τινα. Πλ. πολ. 470, b «ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκειοῦ ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος». Εἶτα δηλοῖ τὸ κατὰ τινος (ἐχθρικῶς). E, 124 «ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι». Ἡρδ. 6, 88 «τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγινήτῃσι». 1, 61 «μαθὼν τὰ ποιούμενα ἐπ' ἐωυτῷ». Θουκ. 1, 40 «τὸν νόμον ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐφ' ἡμῖν θήσεται». 102 «τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μῆδῳ ζυμμάχιαν». 3, 13 «(νῆες) ἐφ' ἡμῖν τετάχεται». Ἀντιφ. 6, 36 «τοῦτ' οὐκ ἐπ' ἐμοὶ ἐμαχχινήσατο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Λυσιστράτῳ». 2) - e) πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, ἀφορμῆς. 1, 492 «ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα», ἰδίᾳ δὲ μετὰ τῶν πάθους σημαντικῶν ῥῆμ. ὅσον γελᾶν ἐπὶ τινι, μέγα φρονεῖν, μαίρεσθαι, ἀγανακτεῖν κ.τ.λ. ἐπὶ τινι. B, 270 «ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν». «Χαλεπαίνειν ἐπὶ τινι» 414. υ, 323. Ξεν. οἰκ. 21, 4 «μεγαλυνομένου ἐπὶ τῷ ἐναντιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι». πολ. Λακ. 12, 5 «μεγαλοπρεπεστέρους ἐφ' ἑαυτοῖς γίνεσθαι». μ. σ. Haase. συμπ. 1, 14 «ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῷ». ἴδε 15. ἀπομν. 2. 1, 28 «ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι». 2. 6, 11 «τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις». Ἰσοκρ. 4, 77 «ἡσχύνοντ' ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀμαρτήμασιν». ἴδ. §. 425, A. 6. Οὕτω Δημ. 2, 10 «ἀνθεὶ τι ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν». 3, 24 «τὴν ἐπὶ (propter) τοῖς ἔργοις δόξαν». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 27 «ἐμὲ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανθῆναι». 1. 2, 61 «ὀνομαστός ἐπὶ τούτῳ γέγονε». μ. σ. Kühn. - f) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου καὶ ὄργανου. Εὐρ. Τρ. 315 χορ. «ἐπεὶ σὺ, μῆτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανάοντα πατέρα . . καταστένουσ' ἔχεις». Φοίν. 1555 «οὐκ ἐπ' ὄνειδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναςι λέγω». δ Σχολ. «οὐκ ἐπιχαίρουσα οὔτε ὄνειδίζουσα, ἀλλ' ὀδυνωμένη».

III. Μετ' αἰτιατικῆς. 1) τοποκῶς. a) δηλοῖ τὸν τοπικὸν σκοπὸν, τέλος, τὴν διεύθυνσιν ἢ κίνησιν ἐπὶ, εἰς, πρὸς τόπον τινὰ ἢ ἀντικείμενόν τι, ἢ ἄχρι, μέχρι τῆς ἰσότητος ἢ ἀντικειμ. τινός. M, 375 «οἱ δ' ἐπ' ἐπάλλεξι βαίνον». Z, 386 «ἐπὶ πύργῳ ἔβη» = ἀνέβη εἰς τὸν πύργον. Λυσ. 14, 10 «οὐκ ἐτόλμησαν ἐπὶ τοὺς ἴπ-

1) ἴδ. Stallb εἰς Πλ. Πολ. 470, b. 493, d. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3. 14, 2. - (2) ἴδ. Maetzner εἰς Ἄντιφ. 5, 79. G. 48.

πους». Ξεν. ἄν. 1. 8. 3. 4. 7, 24. κτλ. Α, 12 ἦλθε θεός ἐπὶ νῆας Ἀρχιδῶν». Ξεν. ἄν. 1. 4, 11 «έντεσθεν ἐξελάνει σταθμούς τρεῖς ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν». 4. 7, 18 «ἀφίκοντο ἐπὶ Ἄρπασσον ποταμόν». Πλ. Ἱππ. μισζ. 281, a «ἀεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν» = ἀποτείνεται πρὸς ἐμέ. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐπὶ σ. γεν. καὶ τῆς ἐπὶ σ. αἰτ. ἴδ. §. 438, I, 1) b). Σπικνίως φέθεται ἢ ἐπὶ σ. αἰτ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ *coram* ἀντικρῶ, ἐνώπιον, μετὰ τῆς δευτερευούσης ἐνοίας τῆς πρὸς τι διευθύσεως. Εὐρ. ἰκ. 1066 «οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς;» Ἡρόδ. 3, 82 «σιγῶτο ἀνβουλεύματα ἐπὶ δυσμενέας ἄνδρας οὕτω μάλιστα». ἴδ. λέγειν εἰς τετα ἐν §. 432, 1, d).—b) τὴν τοπικὴν ἔκτασιν, ἐξάπλωσιν εἰς, πρὸς τὰ ὑπεράνω, τὰ ἄνω τινός, μετὰ τῶν κινήσ. καὶ στάσ. σημαντ. ῥημ. β, 370 «οὐδὲ τί σε χρὴ πόντον ἐπ' ἀτρέγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι». η, 332. τ, 107. ψ, 125. ἴδ. Nitzsch εἰς α, σ. 52 καὶ εἰς Πλ. Ἴων. σ. 83. λ, 577 «ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα». Ἡσδ. Θεογ. 95 «ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔσιν ἐπὶ χθόνα». ἔργ. 11, 487 «τέρπει τε (κόκυζ) ἑροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαίην». Πλ. Κριτι. 112, e «(οἱ Ἀθηναῖοι) ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατὰ τε σωματῶν κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρετὴν ἐλλόγοιμο ἦσαν». Οὕτω καὶ Θεοκ. 2, 101 «παρέσχε λόγον καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων πολέμους». = *rumorem excitavit apud Ath. hostes*. Διὸ αἱ ἐπιφῶρηματικ. ἐκφράσεις· ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶρ εἰπεῖν Πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερὰ Ὅμηρ. καὶ οἱ μετὰ ταῦτα. Σπικνιώτερον ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως ἀντὶ τῆς ἐπὶ σ. γεν. [ἴδ. §. 438, I. 3) f)]. Θεοκ. 4, 93 «ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι Θηβαῖοι ἐτάξαντο», ἀνά 25 ἄνδρ. κατὰ μέτωπον. Ξεν. ἄν. 4. 8, 11 «ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι» = τεταγμ. ἐν μακρᾷ σειρᾷ, κατὰ μῆκος, μέτωπον μ. σ. Kühn. Κύρ. 7. 5, 2. 4.—2) χρονικῶς a) δηλοῖ τὸ χρονικὸν τέλος = ἄχρι, μέχρις οὗ οἶον ἐπ ἡῶ, Ὅμηρ. = μέχρις τῆς ἀνατολῆς· - b) τὴν χρονικὴν ἔκτασιν, παράτασιν· οἶον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐπ' ἡμέραν. Β, 299 «ἐπὶ χρόνον» = ἐπὶ χρόνον μακρόν. Θεοκ. 4, 1 «τὸ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 4 «ἐπ' ἀνθρώπων γενεάν». Σπικνίως τίθεται ἢ πρὸς ἀντὶ τῶν ὑπὸ ἢ περὶ σ. αἰτιατ. Θεοκ. 2, 84 «(ὑπερ) εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἔω», (μετὰ τῆς ποικίλ. ὁμως γραφ. περὶ, ἴδ. Popp.). Ἀρρίκν. ἀνάβ. 3. 18, 11 «ἔλαθεν ἐπὶ τὴν ἔω ἐπιπεσών. Ἐν οἷζ ἐποπτεῖται, καταλήψει ἐλαμβάνεται τὸ τοπικὸν καὶ χρονικὸν τέλος, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ ποσοτικὸν ἢ μετρικὸν τέλος· οἶον ἐπὶ διακόσια, ἐπὶ τριακόσια = ἔως, μέχρι 300 Ἡρόδ. 1, 193. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 17 «τὸ σὸν θυμὸς δύναται ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι». ἄν. 5. 10, 2 «τὸ βῆθος πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια». Οὕτως· ἐπὶ μέγα, πολὺ (γράφεται δὲ καὶ ἐπιπολὺ ὡς ἐπίρρ. = πάρα

πολὺ), ἐπὶ πλείον, μείζον Ἡρδ. 1, 93. 3, 104. 4, 181· ἐπὶ μικρόν, μακρόν, ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον. Θουκ. 1, 1 «κίνησις αὐτῆς μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἶπεν καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων». Πλ. Φαίδρ. 261, b «ἐπὶ πλεόν οὐκ ἀκήκοα»=plus. Γοργ. 453, a) «ἐπὶ πλεόν δύνασθαι», μ.σ. Stallb.-3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ, τῆς γράμης· α) καὶ παρ' Ὀμηρ. γ, 421 «ἐπὶ βοῦν ἵτω» = ad boven petendum μ. σ. Nitzsch. Δ, 384 «στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην». Ἡρδ. 1, 37 «ἐπὶ θήραν ἰέναι» venatum ire. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11. κυνηγ. 6, 5. Ἡρδ. 3, 14 «ἐπὶ ὕδωρ ἰέναι», = aquatum ire. 7, 32 «ἀπέπεμπε ἐπὶ γῆς αἰτησιν». 5, 12 «πέμπειν ἐπὶ ὕδωρ». Ξεν. ἀν. 2. 3, 8 «ἐλθεῖν τε ἐπὶ τὰ ἐπιτηδεια καὶ λαβεῖν». = ad petenda cibaria μ. σ. Kühn. 6. 2, 2 «ἔνθα λέγεται δ' Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆνα». ἔλλ. 5. 1, 5 «αἰροῦνται Εὐνομον ναύαρχον ἐπ' αὐτάς» δηλ. τὰς ναῦς, ἔνθα ἡ δοτικ. συχνοτέρα, ἰδ. ἀνωτέρω II. 3). d). Διό· ἐπὶ τί; = πρὸς τί; τίνα σκοπόν; β) ἐν ἐχθρικῇ ἀναφορᾷ, κατὰ τινοσ' ὄλον Ἡρδ. 1, 71 «στρατεύεσθαι ἐπὶ Λυδοῦς». 90 «ἐλαύνειν ἐπὶ Πέρσας». (κυρίως τίθεσθαι κατ' ἐπάνω τινός). 153 «ἐπὶ Ἴωνας ἄλλον πέμπειν στρατηγόν».—b) πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατὰ τι, ἀναλόγως, συμφώνως τινί, τοῦ εἶδους καὶ τρόπου. ε, 245 «ἐπὶ στάθμην» = ad amusim, συμφώνως πρὸς τὴν στάθμ. Οὕτως, ἐπ' ἴσα = ἐξ ἴσου, ἐπίσης. Ἡρδ. 3, 71 «τῆν ἐπιχειρήσιν ταύτην μὴ οὕτω συντάχυνε ἀβούλως, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον αὐτὴν λάμβανε = ἀλλὰ συμφωνότερον μᾶλλον πρὸς τὴν φρόνησ. Ἄντιφ. 5, 15 «σὺ τετόλμηκας γενέσθαι νομοθέτης ἐπὶ τὰ πονηρότατα» = κατὰ τρόπον πονηρότατον, ἰδ. Maetzner. Πλ. Φιλ. 40, c «μεμμημέναι τὰς ἀληθεῖς (ἡδονὰς) ἐπὶ τὰ γελοιώτερα». συμπ. 214, e «ἐπὶ τὰ γελοιώτερά με ἐπαινήσεις;» μ. σ. Stallb.—c) γενικῶς δὲ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, εἰς τι, κατὰ τι, κατὰ τινα τρόπον. Ζ, 79 «ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν». Πλ. πολ. 370, b «διαφέρων ἐπὶ πράξιν». Δημ. 44, 59 «εἶτι τοῖνον ἐπὶ τὸ τῶν διαμαρτυρούντων μέρος οὔτε δικαστήρια ἦν ἂν οὔτε ἀγῶνες ἐγίγνοντο». Τὸ ἐπ' ἐμὲ ἢ τὸ ἐπ' ἐμὲ εἶναι = quod ad me attinet. Θουκ. 4, 28 «ἐκέλευεν. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν» μ. σ. Popp. 8, 6 «τὸ ἐπ' ἐκείνους εἶναι», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12 «ἄλλου τινός τὸ ἐπὶ σὲ ἀνάγκη ἔσται δεῖσθαι ἡμᾶς», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., ἰδ. Born. Λυκοῦρ. 147 «αὐτοῦ τοὺς νεῶς κατασκάπτεσθαι τὸ καθ' ἑαυτὸν γέγονεν αἰτίος». 26 μ. σ. Maetzner. Εὐρ. Ἄλκ. 666 «τέθνηκα γὰρ δὴ τοῦπί σε». Ἰφ. αὐλ. 1557 «καὶ τοῦπ' ἔμ' εὐτυχεῖτε». ἰδ. Herm. εἰς Vig. 860.

§. 439. 3) Μετά.

Ἡ μετά = μέσα (αιολ. πεδὰ §. 325, 6, Κυπρ. πηθὰ 1), ὡς ἡ ἀρχ. ἄνω γερμ. mit ἐνίοτε, συχνότατα δὲ ἡ ἀγγλοσαξωνικὴ mid καὶ σὺν αἰτιατ. συντάσσονται, 2) ἀντιστοιχεῖ κατὰ τε τὴν σημασίαν καὶ παραγωγὴν πρὸς τὴν γερμ. mit ὡς δηλ. ἡ mit εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης τῆς λέξ. mitten, οὕτω καὶ ἡ μετά τῆς λέξ. μέσος, ἐξ. οὗ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα τὸ μέσα.

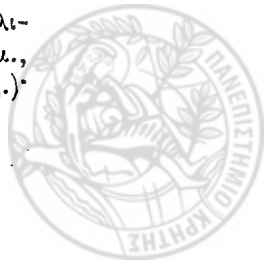
I. Μετὰ γενικῆς. 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν ἐσωτερικῆς κοινοῦ, μεροληψίας, συμμετοχῆς (ἴδε μετέχειν). Ἐνῶ ἡ σὺν μ. δοτ. ἐκφράζει ἀπλῶς σύνδεσιν (σύλλογον, σύνοδον) ἀντικειμένου τινὸς μετ' ἄλλου, ἡ μετά σ. γεν. δηλοῖ πανταχοῦ ἐσωτερικὴν κοινωνίαν, στενὴν σύνδεσιν, ἀμοιβαίαν τῶν ὄντων συνοχὴν τοιαύτην, ὥστε τὸ ἐν συνεχεται μετὰ τοῦ ἐτέρου στενωῶς, τοῦ ἐτέρου ἐφάπτεται, τὸ δὲ ἐφάπτον κρείσται ὡσεὶ μέρος τοῦ ἐφαπτομένου 3). π. 140 «μετὰ δμῶων . . πῖνε καὶ ἤσθε». κ, 320. Σοφ. Φ. 184 χορ. «κεῖται μῦθος ἀπ' ἄλλων στικτῶν ἢ λασιῶν μετὰ θηρῶν». Εὐρ. Ἐκ. 209 «νεκρῶν μέτα κείσομαι» = θὰ κῆμαι μετὰ τῶν νεκρῶν καὶ θὰ ἡμαι καὶ ἐγὼ εἰς τῶν νεκρῶν. Φοίν. 1006 «μὰ τὸν μετ' ἄστρον Ζῆνα». Πλ. πολ. 359, e «καθησθαι μετὰ τῶν ἄλλων». Κρίτ. 46, d «ἐπιθυμῶ ἔγωγε ἐπισκέψασθαι κοινῆ μετὰ σοῦ, εἰ κτλ.» Ἐπὶ συγχρόνου συνδέσεως, συνοχῆς δύο πράξεων. Θουκ. 1, 6 «ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο» = ἐνῶ ἐγυμνάζ., ἐν καιρῷ τῆς γυμνάσεως ἠλείφον. ἑαυτοῦς. 3, 82 «οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίας αἱ τοιαῦται ζῦνοδοι (ἦσαν)» = δὲν συνέβαινον αἱ τοιαῦται ζῦνοδοι, ἐπειδὴ ἀπέβλεπέ τις πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ κειμένους. 5, 25 «μετ' ἀνακωχῆς οὐ θεαίον ἐβλαπτον ἀλλήλους» = ἐν καιρῷ ἐπισφαλοῦς ἀνακωχῆς. Πλ. Φαίδρ. 255, b «ὅταν πλησιάζῃ μετὰ τοῦ ἀπτεσθαι ἐν γυμνασίᾳ» = ὅταν ἀπτόμενος αὐτοῦ τὸν πλησιάζῃ. Μετὰ οὐσιαστικῶν ἡ μετά τιθεμένη ἀναλύεται πολλάκις εἰς τὸν σύνδεσ. καὶ, ἐκφράζουσα στενὴν τὴν μετὰ τοῦ προηγουμένου οὐσιαστικῶν σύνδεσιν 4). Πλ. Φαίδρ. 253, e «(ἵππος)μᾶστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπέικων». d «τιμῆς ἐρπαστῆς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς». Διδ. ἐπὶ ἐνεργητικῆς, βοηθητικῆς συνοδείας, κοινωνίας 5). Ν. 700 «μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο» = ἐμάχ. ἀπὸ κοινοῦ μ. Βοιωτ. Δημ. 9, 24 «μετὰ τῶν ἠδικημένων πολεμεῖν». Θουκ. 3, 56 «ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ οἶδε μετ' αὐτοῦ ἦσαν». = ab ejus partibus stabant. Εὐρ. Ἐλ. 889 «μεθ' Ἡρακ. στᾶσα σὸν σώσω βίον», Θουκ. 8, 73

1) Κυπριακὰ Α. Σακελλαρίου Τομ. Γ. ἐν λέξ. πηθάρχοφες.—2) ἴδ. Graff ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 110. Grimm IV. σ. 707 καὶ 770.—3) ἴδ. Hartung über d. Kas. σ. 31.—4) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδρ. 276. c.—5) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 560, d.

«Υπέρβολον ἀποκτείνουσι μετὰ Χαρμίνου» δηλ. «Χαρμίνου αὐτοῖς συμπράξαντος καὶ ξυνεργήσαντος» A e. Port., «*Metá tivos fieri dicuntur, quae alicujus voluntate, auxilio et consilio fiunt.* Θουκ. 3, 66. 5, 29, 82. 6, 28, 79». Duc. «*Επεσθαι μετὰ τivos, παρὰ τοῖς ἀττικ.* Πλ. πολ. 467, e «σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἐπόμενοι» = συνεχόμενοι μετὰ πρεσβ. ἡγεμόνων σωθῆς., ἰδ. Stallb., διάφορον πάντως τῶν, *επεσθαι μετὰ τινα καὶ σὺν τινι.*¹⁾-2) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς· α) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου, εἵδους καὶ τρόπου. Καὶ ἐνταῦθα συμβαίνει ὁ αὐτὸς ἐποπτικὸς καὶ θεωρητικὸς τρόπος Θουκ. 1, 18 «μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιοῦμενοι» δηλ. συνδεδεμένοι μετὰ κινδύν., ἐν κινδύνοις ὄντες. 6, 28 «ἀγαλμάτων περικοπιί τινες ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου γεγεννημένοι». = γεγεννημ. μετὰ παιδιᾶς καὶ ἐν μέθῃ. Ξεν. ἀπομν, 3, 5, 8 «μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν», ἐν στενῇ οἰονεὶ μετὰ τῆς ἀρετῆς συναφείχ. ἀνάβ. 2.6, 18 «τούτων οὐδὲν ἂν θέλοι κτᾶσθαι μετὰ ἀδικίας, ἀλλὰ σὺν τῷ δικαίῳ καὶ καλῷ ὤζετο δεῖν τούτων τυγχάνειν, κτῶμαί τι μετὰ ἀδικίας» δηλ. ἀδικίας μετέχων, σὺν τῷ δικαίῳ, *quasi comitante justitia*, ἰδ. §. 431, 2. συμπ. 1, 1 «τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα». Ἀντιφ. 5, 71 «ἀγαθὸν ἐστὶν μετὰ τοῦ χρόνου θασάνειν τὰ πράγματα» = ἀ συμβουλευῆται τὸν χρόνον, ἐν αὐτῇ οἰονεὶ τῇ δοκιμῇ τῶν πραγμ. Λυκοῦρ. 124 «τὸ μετὰ πολλῶν παραδειγμάτων διδάσκειν ἔχθιστον ὑμῖν τὴν κρίσιν καθίστησιν». Δημ. 3, 3 «μετὰ παρρησίας ποιεῖσθαι λόγους». 8, 21. 13 «μετὰ πλείστης ἡσυχίας ἀπανθ', ὅσα θούλεται, Φίλιππος διοικήσεται». 9, 74 «ὑμῖν οἱ πρόγονοι τοῦτο τὸ γέρας ἐκτήσαντο καὶ κατέλιπον μετὰ πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων».—b) πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀναλόγως, συμφώνως, κατὰ τι, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· μετὰ τῶν νόμων = κατὰ τοὺς νόμους, συμφώνως τοῖς νόμ., κυρίως = τῶν νόμων ἐχόμενος, *legibus quasi adhaerens*. Ἰσοκρ. 6, 66 «τοὺς νόμους, μεθ' ὧν οἰκοῦντες εὐδαιμονέστατοι τῶν Ἑλλήνων ἦσαν». Πλ. ἀπολ. 32, e «μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ὤμην. μᾶλλον με δεῖν δικινοδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι». Μετὰ τοῦ λόγου = κατὰ τὴν φρόνησιν, συμφώνως τ. φρ. Φιδ. 66, b. Δημ. 2, 4 «μετ' ἀληθείας σκοπεῖσθαι» = ἐχόμενος τῆς ἀληθ.

II. Μετὰ δοτικῆς, ποιητ. μόνον καὶ ἰδίχ ἐπικ., σπαν. δὲ παρὰ τοῖς λοιποῖς ποιητ.· α) πρὸς δήλωσιν ἀπλῆς μόνον τοπικῆς συνδέσεως, κοινωρίας, ἐταιρίας, ἀνθ' οὗ ὁ πεζ. μεταχειρίζεται τὴν *σὺν καὶ ἐν* = μετὰ, *μεταξὺ, ἐν τινι, σὺν τινι*· κανονικῶς συνάπτεται μετὰ πληθυντικ. ἢ ἐνικῶν ὀνοματ. περιληπτικῶν, μάλιστα δὲ προσώπων ἢ ὡς προσώπων ἐκλαμβανόμενων πραγμ., μερῶν ἢ μελῶν ἐμφύχων ὄντ. (ἰδ. Πασσοβ. καὶ Σκελλ. λεξ.)

1) Πλείονα πρῶγμ. παρὰ Lebeck εἰς Φρόνιγ. σ. 333. σμμ.

Λ, 64 «ὡς Ἐκτωρ δὲ μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι χελεύων». Ο, 16 «ζῶει . . Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν». Ἐὰ ὀμηρικὰ προσέτι, μετ' ἀθανάτοισι μετ' ἀγορῇ = ἐν τῇ συνελεύσει μετὰ στρατῶ μετὰ χερσὶ (καὶ παρὰ Σοφ. Φ. 1110 «μετὰ χερσὶν ἰσχω»), ποσοί, γένυσσι, γαμφηλήσιν = ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ. Δ, 245 «οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή». Ἡσδ. ἀσπ. 28 ἀλλήν μῆτιν ὑφαίνει μετὰ φρεσίν = ἐν νῷ, ἰδ. Ν, 668. Μετὰ ρηνοί, γ, 91 μετὰ κύμασιν». Πίνδ. Ὀλ. 2, 29 ἀλέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσο μετὰ κόραισι Νηρηῶς ἀλίκις βίοτον ἀφθιτον Ἴνοϊ τετάχθαι». Εὐρ. Ἐκ. 355 ἀδέσποινα ἦν γυναιξὶ παρθένοισι τ' ἀπόβλεπτος μετὰ». — β) πρὸς δῆλωσιν τῆς συνοδίης, κοινωρίας, ἐταιρίας, τοῦ ὁμοῦ ὅ, 148 ἀπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο». Ψ. 367 «χαῖται δὲ ῥώνοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο». (λέγεται δὲ καὶ ἅμα πρ. ἀν.) = μαζὶ μὲ τὰς πν. τ. ἀν. Διὸ δηλοῖ καὶ τὴν προσθήκην, ἧτοι προσέτι, πρὸς τούτους, σύνταμα. Γ, 188 ἀέγων . . μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην». κ, 204 «διῆκα πάντας ἠρήθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὤπασσα» = προσέθηκα εἰς ἀμφοτ. ὁμοῦ ἓνα ὁδηγόν. ἰδ. Πασσ. καὶ Σακελλ. λεξ.

III. Μετ' αἰτιατικῆς, ποιητικῶς ἐπ' ἴσης, καὶ ἰδίχ ἐπιχ. 1) τοπικῶς α) δηλοῖ τὴν διεύθυνσιν ἢ κίνησιν α) εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ μεταξὺ Γ, 264 «ἴκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς» = εἰς τὸ μέσον τ. Τρ. καὶ Ἀχ. Ρ, 460 «αἴσων ὥστ' αἰγυπιδὸς μετὰ χθῆνας». = εἰς τὸ μέσ., μεταξὺ τῶν χθην. Ε, 804 «(ἦλυθε) εἰς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας». Σπανίως ἐπὶ πραγμάτων. Ζ, 511 «ῥίμφα ἐ γοῦνα φέρει μετὰ ἦθεα καὶ νόμον ἵππων». β, 308 «ὄς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει» = ἐντὸς ἐρίδ. κτλ., εἰς ἔριδ. κτλ. — β) τὴν διεύθυνσιν γενικῶς, ἢ τὴν τάσιν πρὸς τὸ μέσον, ἢ πρὸς ἐταιρίαν, κοινωρίαν, ἐνότητα, σύνδεσιν μετὰ προσώπου ἢ πράγμ., ἐν φιλικῇ ἢ ἐχθρικῇ ἀναφορᾷ (οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀρχαίχ ἄνω γερμ. ἢ mit σ. αἰτιχτ. ἐν τῷ Κερο) οἷον βῆραι μετὰ Νέστορα = ἐπορεύθη πρὸς τὸν Νέστ. (κυρίως ἐπορ. ἵνα ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Νέστ.), Ν, 297 «βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῆα» = ἐπορ. κατὰ τοῦ Ἰδ. (κυρίως ἐπορ., ἵνα συμπλακῆ μετὰ τοῦ Ἰδομ.), Υ, 407 Ε, 21 αἰέναι μεθ' ὄμιλον, μετ' Ἀτρεΐδην». Υ, 149 Ε, 573 ἀνεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαδὸν Ἀχαιῶν». Οὕτω Ρ, 47 Ε «πῶς κε σὺ χεῖρονα πῶτα σαώσεις μεθ' ὄμιλον». μ. σ. Spitzn., ζ, 115 «σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλειαν» = ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμφιπ. Διὸ δηλοῖ τὸ ἀλλεπάλληλον, τὴν ἀκολουθίαν, τοπικῶς = ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, εὐθύς κατόπιν. Ν, 492 «λαοὶ ἔπορθ' ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα» = ὅπισθεν τοῦ πορευομένου κριοῦ γ, 30 «ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια ἐχῖνε θεοῖο». Ψ, 327. Ἡ τοπικῇ ἐπαλληλίᾳ, ἐπακολουθίᾳ μεταφέρεται εἴτα καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀξίας ἢ τ. βαθμοῦ καὶ ἄλλων secundum, δεύτερος, ἀμέσως μετὰ τινα, κατόπιν τινὸς ὑπο-

σειδῶν . . αἴψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἔμῃν κῆρ» = κατὰ τὴν σὴν καὶ ἔμῃν σκέψιν, ιδέαν.

§. 440. 4) Παρά = πλησίον, καὶ πρὸς = ἐνώπιον.

Αἱ προθέσ. παρά καὶ πρὸς εἶνε κατὰ τὴν σημασίαν πολὺ συγγενῆς, ἐπειδὴ ἡ μὲν παρά τὸ πλησίον τῶν ὄντων δηλοῖ, ἡ δὲ πρὸς τὸ παρὼν, τὸ ἐνώπιον, τὴν παρουσίαν αὐτῶν, διαφέρουσιν ὁμῶς πρὸς ἀλλήλας καθ' ὅτι, ἡ μὲν παρά τίθεται μᾶλλον ἐπὶ τοπικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἀναφορῶν, ἡ δὲ πρὸς μᾶλλον ἐπὶ αἰτιολογικῶν καὶ ἐσωτερικῶν, ἐπὶ ἐνεργητικῶν δηλ. ἀναφορῶν. Καταφαίνεται δ' ἐπὶ τὸ σαφέστατον ἡ διαφορὰ αὕτη ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξ. αὐτῶν, ὅτε ἡ μὲν παρά δηλοῖ τοπικὴν καὶ ἐξωτερικὴν μᾶλλον κίνησιν ἐκ τινος, ἡ δὲ πρὸς ἐνεργητικὴν ἀπὸ τινος κίνησιν, ἐξωτερίκευσιν ἐνεργείας.

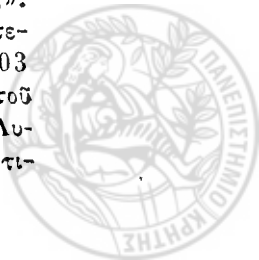
a) Παρά.

Τῆς παρά (ἐπικ. παραι §. 325, 8, σκνσκ. pará, λιθ. pas, par-, γοτθ. καὶ γερμ. fra-, fram¹⁾) ἡ πρώτη καὶ ἀρκτική σημασ. εἶνε τὸ πλησίον, τὸ ἐγγὺς τῶν ὄντων.

I. Μετὰ γενικῆς.—1) τοπικῶς μετὰ τῶν κινήσ. σημεντ. ῥημάτων πρὸς δῆλωσιν ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ πλησίον προσώπου τινός, ποιητ. δὲ καὶ πράγματος· οἷον ἐλθεῖν παρά τινος, ὡς τὸ γαλλικ. de chez (= casa) quelqu' un. A, 100 «φάσγανον . . ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ» = ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ μηροῦ, ἐκ τοῦ μηροῦ. Δ, 468 «πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι πρὸ ἀσπίδος ἐξεφάκνθη» = ἐκ τῆς ἀσπίδ., ἐκ τοῦ παρὰ τῆ ἀσπίδι. Ἐν τῇ ποιήσ. τίθεται ἐνίοτε ἡ παρά σ. γεν., ἔνθα ἀνεμμένετο ἡ παρά σ. δοτ., τοῦ Ἑλληνος πολλὰκις ὑπολαμβάνοντος καὶ ἄλλως τὸ ἐντιμὸν τόπον συμβαῖνον, ὡς ἐκ τινος τόπου ἀναχωροῦν. 0, 5 «ἔγρετο δὲ Ζεὺς . . παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης». Σοφ. Ἄντ. 966 «παρὰ δὲ Κουανεᾶν πελαγέων διδύμων πετρᾶν ἀκταὶ Βοσπόρικαι» (κατὰ τὴν διόρθωσ. τοῦ Schneidewins) = ἀμέσως ἐκ τοῦ πλησίον . . , οὐ μακρὰν τῶν κυαν. πετρῶν τῶν διδύμ. θαλασσῶν», ἴδ. Schneidew. 1123 «Θῆβαν ναιετάων παρ' ὑγρῶν Ἰσμῆνοῦ ῥεϊθρων». Ἄρφ. Θεσμ. 439 «εἰ λέγοι παρ' αὐτῆς Ξενοκλῆς» = ἐὰν ὁ Ξενοκ. παρ' αὐτῆς, ἐνώπιον αὐτῆς ἤθελε νὰ λέγῃ, ὥστε ὁ λόγος ἢ ὁ ἐν τῷ λόγῳ ἄγων ἤθελε νὰ προέρχεται τρόπον τινὰ ἐξ αὐτῆς. Ἐπι δὲ σαφέστερον Πίνδ. Π. 10, 62 «φροντίδα τὰν παρ ποδός», ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐν ποσὶν ἢ πρὸς ποσὶν = ἡ φροντίς ἢ προερχομένη ἐκ τῶν πρὸ τῶν ποδ. κειμένων ἤτοι ἐκ τῶν προκειμένων, τῶν παρόντων. Ἄρφ. ὄρ. 66 «ἀεροῦ τὰ πρὸ ποδῶν».—2) αἰτιολογικῶς

1) ἴδ. Schmidt Comm. d. σ. 55. ἴδ. Curtius Et. σ. 242.

καὶ μεταφορικῶς, πρὸς δῆλωσιν τοῦ αἰτίου· α) σχεδὸν καθαρῶς τοπικόν. Ἡρδ. 8, 140 ἀγγελίη ἤκει παρὰ βροσιλῆος». Οὕτω τίθεται κανονικῶς ἐπὶ τῶν πρέσβειων ἢ παρὰ (οὐχὶ δὲ καὶ ἢ πρὸς)· οἶον πεμφθῆναι παρὰ τιος, καὶ παρ' Ὀμήρ., ἄγγελοι, πρέσβεις παρὰ τιος, ἀγγέλλειν παρὰ τιος, τὰ παρὰ τιος = αἱ παραγγελίαι, διαταγαὶ κ.τ.λ. τινός· β) πρὸς δῆλωσιν τοῦ διὰ τιος, διαμέσου τινός, τῇ μεσολαβήσει τινός (per). Πλ. πολ. 461, ε «δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου». Γοργ. 489, α («ἴνα») βεβαιώσωμαι ἤδη παρὰ σοῦ = «ut hoc per te confirmam» μ. σ. Stallb., ἰδ. συμπ. 199, β. γ) μετὰ ἑῶν ῥημ. τοῦ πυθάνεσθαι, μαθάνειν, ἀκοίειν, λαμβάνειν, εὐρίσκειν, κ. τ. λ.· οἶον Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 50 «μαθάνειν παρὰ τῶν ἐπισταμένων». Ἡρδ. 2, 104 «παρ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασι». Οὕτω· Δημ. 8, 75 «τὰ μὲν ἔργα παρ' ὑμῶν αὐτῶν ζητεῖτε, τὰ δὲ βέλτιστα ἐπιστήμη λέγειν παρὰ τοῦ παριόντος» (= apud oratorem). Προσέτι δὲ, εὐρίσκειν τι παρ' ἑαυτοῦ = ex se, ex ingenio suo Λυκοῦργ. 80. μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 15, 223 «ἀ παρὰ τῆς αὐτοῦ φύσεως ἐπίσταται». 9, 36 «οὔτοι (οἱ ποιηταὶ) παρ' αὐτῶν καινάς (καθόδους) συντιθέασι». Σπανιώτερ. ἐπὶ πραγμ.· Ἡρδ. 7, 182 «ταῦτα οἱ Ἕλληνες πυθάνονται παρὰ πυρσῶν», μ. σ. Valcken. Ἰσαῖ. 1, 6 «ἐν οἷς αὐτῶ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς βασίλειου», μ. σ. Maetzner. δ) μετὰ τῶν παθητικ. καὶ ἀμεταβάτων τίθεται ἀντὶ τῆς ὑπὸ, ἂν πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι ἢ πράξις ὄλικῶς καὶ νοερῶς ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτῆς (προέρχεται) ἐκ τοῦ ἀμέσως πλησίον, τῶν μέσων, πόρων, περιουσίας, δυνάμεώς τιος (ἴδε τὸ πρότερον ῥηθὲν πεμφθῆναι παρὰ τιος). Ἰσοκρ. 4, 26 «τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα». ἰδ. Πλ. Φαίδρ. 245, β. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 14 «ὠφελεῖσθαι παρὰ τιος». Πλ. συμπ. 175, c «οἴμαι γὰρ με παρὰ σοῦ σοφίας πληρωθήσεσθαι». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30 «ἦσαν αὐτῶ κάμηλοι πολλαὶ παρὰ τῶν φίλων συνειλεγμένοι» = ἐκ τῶν πόρων, τῆς περιουσίας τῶν φίλων. 6. 1, 42 «τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα». Πλ. Ἰππ. μεῖζ. 281, β. Ξεν. Κύρ. 5. 5. 20 «τοῦτ' αὖ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω» = argumentis e mente tua petitis. ἀνάβ. 1. 9, 1 «παρὰ πάντων δολογοῦνται». Λυσ. 30, 12. Πλ. Ἰππ. μεῖζ. 301, d «παρὰ σοῦ ἀνεδιδάχθημεν». Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 4 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημανόμενα». Κύρ. 1. 6, 2. διδ ε) μετὰ τῶν δόσεως σημαντ. ῥημ. καὶ τῶν δμ., παρ' ἑαυτοῦ = ἐξ ἑαυτοῦ, ἧτοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μέσων, πόρων. Ἡρδ. 8, 5 «παρ' ἑωυτοῦ διδούς». 7, 29 «παρ' ἑμωυτοῦ». 106 «διὰ τοῦτο δὲ οἱ τὰ δῶρα πέμπεται παρὰ τοῦ βασιλεύοντος αἰεὶ ἐν Πέρσῃσι». Δημ. 18, 203 «παρὰ Θεβαίων τοῦτ' ἂν ἀσμένως ἐδόθη τῇ πόλει». ζ) ἐπὶ τοῦ κτήτορος ἢ αἰτίου, ἐξ οὗ τι προέρχεται ἢ τὴν αἰτίαν ἔχει. Λυκοῦργ. 82 «τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν». 15 «τὴν παρ' ὑμῶν τι-

μωρίων» μ. σ. Maetzner. 26 «τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν»
130 «ὁ παρὰ τῶν πολιτῶν φόβος» = *metus, qnem injiciunt
cives* Maetzner.

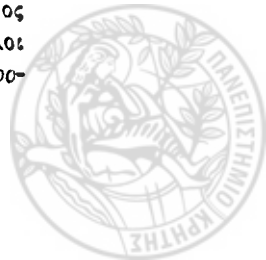
II. Μετὰ δοτικῆς. - 1) τοπικῶς πρὸς δῆλωσιν τῆς ἡρέμα διατριβῆς τοῦ ἐγγύς, πλησίον προσώπ. τινός, ποιητ. δὲ καὶ πρᾶγμ. ὅσον ἔστιν παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει, ὅ,τι καὶ ἡ ἐρ σ. δοτ., ἡ γερμ. *bei* = ἐν καιρῷ. Δημ. 18, 287 «τοῦτο ἐώρων παρ' ἐαυτοῖς καὶ παρ' ἐμοί, παρ' ὑμῖν δ' οὐ». Εἶτα, παρ' οἴνῳ Σοφ. Οἰδ. τ. 780 = ἐν οἴνῳ, ἐν καιρῷ τοῦ οἴν. » *inter pocula*, ἰδ. Erfurd. Σπανιώτερα εἶνε τὰ πρᾶγμ. ὅσον ἐν ζ, 97 «δαῖκνον ἔπειτα εἴλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῦ», ἔνθα ἡ παρὰ κεῖται σ.δοτ. ἀντὶ τῆς συνήθ. παρὰ σ. αἰτ. Σοφ. Ἀντ. 712 «παρὰ βίθροισι . . ὅσα δένδρων ὑπέικει». Ξεν. ἀν. 7. 2, 25 «τὰ παρὰ θαλάττη χωρία», ἀντὶ τοῦ συνήθ. παρὰ τὴν θάλατταν. 6. 2, 2 «ὤρμισαντο παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι Χερβόρνησῳ», ἀντὶ τῆς συνήθ. εἰς σ. αἰτ. — 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς a) πρὸς δῆλωσιν τοῦ κτήτορος ὁ, 175 «πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας». Ξεν. ἀπομν. 3. 13, 3 «τὸ παρὰ σοὶ ὕδωρ». Κύρ. 3. 1, 19 «τὴν παρ' ἐαυτῶ δύναμιν» διὸ b) καὶ περὶ ἐκείνου, ᾧ τινε ὑπόκειται τις Ξεν. ἀν. 1. 5, 16 «τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων». 4. 3, 29. 1. 4, 3 «ὀπλίτας, ὧν ἐστρατήγει παρὰ Κύρῳ» = *sub Cyro* c) πρὸς δῆλωσιν τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τινός Ἡρδ. 3, 169 «παρὰ Δαρείῳ κριτῆ» = *judice Dario*. 1, 33 «παρ' ἐμοί» = *meo judicio*. 86 «τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκούντας ὀλίβους». Ἰσαϊ. 11, 38 «ἂν ἄποροι παρ' ἡμῖν εἶναι δόξωσιν». Δημ. 29, 10. Ἰσαϊ. 7, 5 «ἄξιουσθαι παρ' ὑμῖν», μ. σ. Schoemann. Λυκοῦργ. 54 «ἃ δὴ κατέγνωσται μὲν παρὰ τῷ δικαιοτάτῳ συνεδρίῳ» . . , ὁμολογεῖται δὲ παρὰ τῷ δήμῳ τῆς μεγίστης ἄξια εἶναι τιμωρίαις, τούτοις ὑμεῖς ἐναντία ψηφιεῖσθε» ; Δημ. 2, 3 «τοσοῦτῳ θαυμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται (ὁ Φίλιππος)». Ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ἰδίχ δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἡ παρὰ σ. δοτ. συντάσσεται μετὰ τῶν παθητικῶν, ὅταν πρέπει νὰ δηλωθῇ, ὅτι ἡ πράξις δὲν ἐκτελεῖται μόνον ὑπὸ τινος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ ὅσον Λυκοῦργ. 80 «τὸν παρ' ὑμῖν εἰθισμένον ὄρκον». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «οἱ ἂν παιδευθῶσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις». 4) Ἰσοκρ. 4, 56 «τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι».

III. Μετὰ αἰτιατικῆς. — 1) τοπικῶς a) δηλοῖ τοπικὸν σκοπὸν, α) τὴν διεύθυνσιν ἢ κίνησιν εἰς τὰ πλησίον προσώπ. ἢ, ποιητ. (σπαν. πεζ.), καὶ πρᾶγμ. μετὰ τῶν κινήσ. σημαντικ. ῥημάτων ὅσον πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι, πέμπειν (ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίῳ γερμ. τὸ *bei* σ. αἰτ. ὅσον *ich gehe bei dich*, καὶ τὸ γοτθ. *bi* συχνότατ. σ. αἰτ., ἰδ. Grimm. IV. σ. 779). Ἡρδ. 1, 36

1. ἰδ. Schoemann εἰς Ἰσαϊ. 7, 5. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. 3.

«ἀπικέσθαι παρὰ Κροῖσον». 86 «ἤγαγον παρὰ Κύρον». Ξεν. ἄν. 4. 3, 27 «ὁ Χειρίσσοφος πέμπει παρὰ Ξενοφῶντα τοὺς πελ-
 ταστάς». Σπανιώτερον ἐν τῷ πεζῷ μετ' ἄλλων ῥήμ. Πλ. Τίμ. 88, ε οὐκ ἐχθρὸν παρ' ἐχθρὸν τιθέμενον . . , ἀλλὰ φίλον παρὰ φίλον τεθέν». Α, 347 «ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν». Θ, 220. Σπο-
 ραδικὰ εἶνε τὰ Ξεν. ἄν. 2. 4, 17 «παρὰ τὴν γέφυραν πέμψαι»,
 κατὰ τοὺς πολλ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἀντι ἐπί. Κύρ. 5. 4, 41 «ἔδο-
 ξεν αὐτῷ ἢ ὁδὸς παρ' αὐτὸ τὸ τεῖχος φέρειν», ὅπερ ὁμως δύνα-
 ται νὰ σημαίη καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλησίον πάροδον, παρέλασιν.
 Ἐν τῇ ἐπικτῆ γλώσσῃ τίθεται καὶ μετὰ πολλῶν ἄλλωθ ῥήμ. π.
 χ. ἐπιτυγχάνειν, συγκρούεσθαι, πλήττειν. Δ, 525 «οὗτα δὲ δουρὶ
 παρ' ὀμφαλόν». Τὸ παρὰ τοσοῦτον=μέχρι τοσοῦτου, δηλοῖ προσέγ-
 γισιν, μέχρι βαθμοῦ τινός. Θουκ. 6, 37 «παρὰ τοσοῦτον γινώ-
 σκω» = κρίνω μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ νὰ πιστευθῶ, ἰδ. Ρορ. 3,
 49 «παρὰ τοσοῦτον μὲν ἢ Μυτιλήνη ἤλθε κινδύνου». οὕτω καὶ
 7, 2. 6) τὴν διεύθυνσιν ἢ κίνησιν πρὸς τὰ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον
 τόπου τινός, τὴν παρέλασιν· οἶον Ξεν. Κύρ. 5. 2, 29 «παρ' αὐτὴν
 τὴν Βαβυλῶνα δεῖ περιέναι». Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθησαν ποικίλαι
 ἠθικαὶ ἐκφράσεις=ἐναντίον τοῦ πρόποντος ἢ κοσμίου, πέραν· οἶον
 παρὰ μοῖραν ζ, 509=πρὸς τὰ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τῆς τύχης· διὸ
 ἐναντίον τῆς τύχης· παρὰ δύναμιν = παρὰ τὴν δύναμιν, ὑπὲρ τὴν
 δύναμ., πέραν τῆς δυνάμ. Ν, 787· μεθομῆρ. τὰ, παρὰ δόξαν =
 praeter opinionem· παρὰ γνώμην διακινδυνεύειν Θουκ. 4, 19=
 ἐναντίον τῆς γνώμης, contra rationem, mentem sanam, ὁμως 3,
 12 = παρὰ τὴν σκέψιν ἡμῶν, ἐναντίον τῆς θελήσεως ἡμῶν· παρ'
 ἐλπίδα· παρὰ φύσιν· παρὰ τὸ δίκαιον· παρὰ τοὺς ὄρκους. Οὕτω
 πολλάκις τὰ, παρά τι ποιεῖν, παρὰ τοὺς νόμους κ.τ.λ. ποιεῖν=ποιῶ
 τι ἐναντίον τῶν νόμ., παράνομόν τι. (Τὸ ἐναντίον τούτου εἶνε ἢ
 κατὰ· οἶον κατὰ μοῖραν, δύναμιν = σύμφωνα μὲ τὴν τύχ. δύν.).
 Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθη ἡ ἔννοια τοῦ π.λῆρ, τῆς ἐξαιρέσεως, τοῦ ἐκ-
 τὸς praeter. Δημ. 20, 160 «παρὰ πάντα δὲ ταῦτα ἐκεῖνο ἔτι
 ἀκούσατέ μου». - β) πρὸς δῆλωσιν τοπικῆς παρά τινι καὶ κατὰ
 μῆκος ἐκτάσεως· μ. 32 «οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια
 νηός». Ἡρδ. 9, 15 «παρὰ τὸν Ἀσωπόν». Ξεν. ἄν. 1. 2, 13 «ἦν
 παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη». Δημ. 2, 22 «ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ
 τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα». Διὸ δηλοῖ τὸ περίπου πλησίον,
 πλησίον¹⁾. Ἡρδ. 4, 87 «οὗτος κατελείφθη παρὰ τὸν νηόν». Θουκ.
 3, 3 «τριήρεις, αἱ ἔτυχον βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παρούσαι». Ξεν. Κύρ.
 1. 4, 18 «εἶπεν αὐτῷ μένειν παρ' ἑαυτόν». ἄν. 7. 1, 12 «Ἐτεόνικος
 εἰστήκει παρὰ τὰς πύλας». 1. 9, 31 «πάντες οἱ παρ' αὐτὸν φίλοι
 μαχόμενοι ἀπέθανον». Ἰσαῖ. 8, 15 «καθήμενοι παρ' αὐτόν.»-2) χρο-

1) Schoemann εἰς Ἰσαῖ. 9, 22. Kühner εἰς τὴν ἄν. 1. 8, 5.

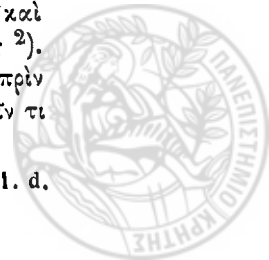

νικῶς πρὸς δήλωσιν χρονικῆς διαρκείας ¹⁾, τῆς πράξεως ὑποτι-
 θεμένης ὡς παραλλήλως οἰονεὶ τῷ χρόνῳ βαινούσης (μεθομηρικ.)
 οἷον παρ' ἡμέραν, παρὰ τὸν πόλεμον = ἐν καιρῷ τ. ἡμ., τ. πολ.
 Πλ. Φαίδ. 116, d «παρὰ πάντα τὸν χρόνον». Δημ. 18, 10.
 Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 2 «παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχήν». Παρὰ τὴν πό-
 σιν = *inter potandum*, παρ' οἶνον Πλουτ. ἤθ. σ. 143, c. Ὁ-
 μοιον. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 682 χορ. «τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον
 ἀεῖσιν παρὰ τε βρόμιον οἰνοδόταν παρὰ τε χέλυος ἐπταπόνου μολ-
 πάν» μ. σ. Klotz. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν μερικῶν καὶ σημαντικῶν
 χρονικῶν στιγμῶν, ἐν αἷς συμβαίνει τι; ὅτε συμβ.τι. οἷον παρ' αὐ-
 τὸν τὸν κινδύνου#. Δημ. 4, 33 «παρὰ τὸν καιρὸν βουλευέσεται»
in ipso tempore. 18, 13 «(δαί) ταις ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις
 παρ' αὐτὰ τάδικήματα χρήσθαι». μ. σ. Bremi. 15 «φυγῶν τοὺς
 παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους». 285 «τοῖς τετελευτηκόσι
 παρ' αὐτὰ τὰ συμβάντα». Αἰσχ. 3, 170 «ἵνα μὴ παρὰ τὰ δεινὰ
 καὶ τοὺς κινδύνους ἐγκταλίπη τὸν δῆμον». μ. σ. Bremi. Ὅθεν
 τὸ παραχρῆμα καὶ τὸ συνώνυμ. αὐτῷ παρὰ πόδα = *e vesti-
 gio*. Σοφ. Φιλ. 838. - 3) *αιτιολογικῶς καὶ τροπικῶς*· a) δηλοῖ
 τὸν κτήτορα, *penes aliquem*, παρὰ τινι, ἐν τινι, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ
 τινός. Ἡρδ. 8, 140 «πυθίνεσθε τὴν νῦν παρ' ἐμῆ ἐοῦσαν δύνα-
 μιν», ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως τοῦ κτήματος παρὰ τῷ
 κτήτορι· διὸ b) δηλοῖ πρόσωπον ἢ πράγμα, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ
 πράξις, τὸ ἐκ τινος. Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 5 «πολλοῖς ἤδη ἡ σωτηρία
 παρὰ τοῦτο ἐγένετο»· Ἰσοκρ. 6; 52 «ᾧμολογεῖτο παρὰ τοῦτον
 γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς;» = *in hoc iis positam esse sa-
 lutem*. Δημ. 18, 232 «παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων»
 (Cic. orat. §. 8 «*in eo positas esse fortunas Graecorum*»), ἰδ.
 Dissen σ. 390. Λυκοῦρ. 63 «οὐδὲν ἂν παρ' ἓνα ἄνθρωπον ἐγέ-
 νετο τούτων» μ. σ. Maetzner. Μετὰ τούτων ἐνοῦνται παρὰ τι-
 νων καὶ τὰ παραδείγμ., ἐν οἷς ἡ παρὰ σ. *αιτιατικῆ* ἔχει τὴν σημα-
 σίν τῆς ἐξαιρέσεως, αὕτη ὅμως δὲν κεῖται ἐν αὐτῇ τῇ συντάξει,
 ἀλλὰ συναγεται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας.
 Ἡρδ. 9, 33 «ἀσκέων πεντάεθλον παρὰ ἐν πάλαισμα ἔδραμε νι-
 κῶν Ὀλυμπιάδα Ἰερωνύμῳ ἐλθὼν ἐς ἔριν» (μ. σ. Wesseling.,
 Walcken. et Baehr) = *reportaturus erat victoriam Olympi-
 am, nisi unum luctae certamen obsitisse (nisi una
 lucta ab Hieronymo superatus esset)*, κυρίως ὅμως δηλοῖ, ὅτι ἡ
 νίκη του ἐξηρτᾶτο ἐξ ἐνός παλαίσματος, τοῦτο ὅμως, εἶνε γνω-
 στόν, ὅτι ἐνίκησεν ἄλλος τις. Θουκ. 4, 106 «(Βρασιδᾶς) τὴν
 Ἥδιον παρὰ νύκτα ἐγένετο λαβεῖν» = *cepisset nisi nox interces-
 sisset*, κυρίως ὅμως δηλοῖ ἐκ τῆς νυκτός (ἥτις ὅμως ἤρξατο) ἐξ-
 ηρτᾶτο ἡ κατάληψις. Ἰσαῖ. 3, 37 «παρὰ τέτταρας ψήφους

1) ἴδ. Wolf εἰς Δημ. πρ. λεπτ. σ. 478, ἐκδ. Bremi.

μετέσχε τῆς πόλεως», τὸ μετέχειν τ. πόλ. ἐξηγήσατο ἐκ 4 ψήφ., ἃς ὁμῶς οὗτος δὲν ἔλαβε. Διδ αἱ ἐκφράσεις· παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, τοσοῦτον ἐλθεῖν, γίνεσθαι σ. ἀπαρεμφ., κυρίως δηλοῖ ἐξαρτάται ἐκ μικροῦ, ὀλίγ. Θουκ. 8, 76 («Σάμος» παρ' ἐλάχιστον ἰδὴ ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι) = non multum abfuit, quin eriperet. 33 «παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις» = tam nihil (τόσφ ὀλίγον) abfuit, quin is in Atheniensium manus incideret. Ἰσοκρ. 19, 22 «ἐξ ὧν (νόσων) αὐτὸς παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν». Εὐρ. Ἡράκλ. 295 «παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι» μ. σ. Pflugk, non multum abfuit, quin vita spoliaretur.-c) δηλοῖ τὸ κατὰ τι, συμφῶνως, ἀναλόγως, ἀρμοδίως (ἐν τῇ αἰσθητῇ θεωρίᾳ τῆς παραλλήλου θέσεως πράξεώς τινος παρ' ἀντικειμένῳ τινι) μετὰ τῶν ῥημ. τῶν ἐχόντων τὴν ἔννοιαν ἐξετάζειν, ἀναζητεῖν, ἀνακρίνειν, πυνθάνεσθαι κ.τ. ὁμ. Πλ. πολ. 550, a «ἐρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων». Δημ. 27, 34 «παρὰ τὸν λόγον, θναποφέρουσιν, ἐπιδείξω». Ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ σημασία τῶν διάσ. αἰτ. ἐκ, ἀπὸ, ἐνεκα σ. γεν., πάντως ὡς τὸ λατίν. propter¹). Θουκ. 1, 141 «ἐκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἶεται βλάψειν». Δημ. 4, 14 «οὐδὲ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν». 9, 2 «οὐ παρ' ἐν οὐδὲ δύο εἰς τοῦτο τὰ πράγματα ἀφῆκται» μ. σ. Bremi. 18, 239 «εἰπερ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς». Οὕτω τὰ, παρὰ τοῦτο, παρ' ἐ= quapropter, τούτου ἐνεκα, οὐ ἐνεκα. - d) δηλοῖ παράθεσιν, σύγκρισιν. Ἡρδ. 7, 20 «ὥστε μὴ τε τὸν Δαρείου (στόλον) τὸν ἐπὶ Σχύθας παρὰ τοῦτον μηδὲν φαίνεσθαι.» Θουκ. 4, 6 «χειμῶν μείζων παρὰ τὴν καθεστῆκυῖαν ὥραν ἔπεσε τὸ στράτευμα». Οὕτω «παρ' ὀλίγον ποιῆσθαι τι» = θεωρῶ τι ὀλίγ. λόγ. ἄξιον, ὀλίγον ἐκτιμῶ τι· παρ' ὀλίγον, μικρὸν βραχὺ= ἀντὶ ὀλίγου, μικρ. κτλ., σχεδόν· παρὰ πολὺ (παραπολύ ἐπίρρημ.)= πάρα πολύ· παρ' οὐδὲν τιθεσθαι = ὡς οὐδὲν λογαριάζω. Θουκ. 2, 89 «πράττειν τι ἄξιον τοῦ παρὰ πολὺ» = ἀξιολογώτατον τι. Δημ. 18, 164 «παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας.» Ἰσοκρ. 4, 59 «οὐ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν» = non parvam rem. Ὅμοιον παρ' Ἡρδ. 1, 120 «παρὰ σμικρὰ τῶν λογίων ἡμῖν ἔνια κενώρικεν» = ὡς ἀσήμαντα ἔχουσιν ἡμῖν παρέλθη, οὐδὲν ὄρθον ἀποτέλεσμα ἔχουσιν ἡμῖν παραγάγη τινὰ τῶν λογίων, ἰδ. Baehr· Πλ. πολ. 348, a «ὅν ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον». Μετὰ τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰς συγκριτικὰς ἐκφράσεις· ὅσον τῶν, ἄλλος, ἕτερος, διάφορος 2). Θουκ. 1, 23 «ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα.» Πλ. Φαίδ. 93, a «οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι

1) ἴδ. Fritzsche quaest. Lucian. σ. 124.—2) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 21. d.

οὐδέ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιῆ ἢ πάσχη.» Ξεν. ἔλλ. 1. 5, 5. Πλ. νόμ. 754, e «ἐάν τις ἕτερον φαίνεται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα κεκτημένος, δημόσιον ἔστω τὸ τοιοῦτον ἄπαν». Γοργ. 507, a «οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι.» Διὸ ἐπὶ ἐναλλαγῆς, ἡμέρα παρ' ἡμέραν = *alternis diebus*, ἡμέραν παρ' ἡμέρ. Ἀθήν. 593. Ὅμοιον Ἀντιφ. 5, 72 «μέγα τοι ἡμέραν παρ' ἡμέραν γιγνομένην γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι» = εἶνε βεβχάιως μέγα τὸ νὰ ἀπαλλάσση τις ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὸν νοῦν του ἀπὸ τῆς ὀργῆς, ἥτοι πρέπει νὰ παρέρχωνται ἡμέραι τινὲς μετὰ τὴν ἐμφάνησιν τοῦ θυμοῦ· ἄλλὰ καὶ μόνον, παρ' ἡμέραν Λουκ. θεῶν διάλ. 24, 2 «τὰ τῆς Αἰῆδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἔδου εἰσίν». Πίνδ. Π. 11, 63 «παρ' ἄμαρ». Πληγῆρ' παρὰ πληγῆρ = κτύπημα μετὰ κτύπημα, κτυπήματα ἄλλεπάλληλα. Ἄρρ. βάτρ. 643. Πολλάκις μετὰ τῆς δευτερευούσης ἐννοίας τῆς προτιμήσεως, ὑπροχῆς, *praeter*, ὑπὲρ τινα. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 14 «παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὡσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι» = πρὸ πάντ. τ. ἄλλ. ζῶων, ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα ζῶα.

§ 441. b. Πρὸς = ἐνώπιον.

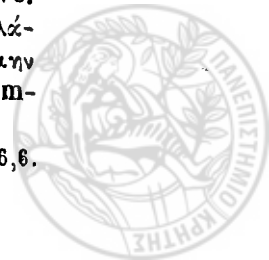
Ἡ πρὸς (δωρ. ποτί, ἀρκτικ. δὲ βεβχάιως προτί, ἀμφοτέροι οἱ τύποι ἐπικολ, §. 325, 7), σανσκρ *prati* ¹⁾ δηλοῖ τὸ παρὸν, τὸ νῦν, τὸ ἐνώπιον, τὴν παρουσίαν, τῶν ὄντων· κατὰγεται δ' ἐκ τῆς πρό· διὸ καὶ τὴν αὐτὴν ταύτη ἀρκτικὴν σημασ. ἔχει ἥτοι τοῦ ἐνώπιον, διαφέρει ὁμως τῆς πρὸ, καθ' ὅτι συντάσσεται μετὰ τῶν τριῶν πτώσ. καὶ, ἐκτὸς τῆς μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. συντάξεώς της, ἢ μετὰ τῆς γενικ. σύνταξίς αὐτῆς ἐκφράζει πολὺ μεγαλειτέραν ποικιλίαν αἰτιολογικῶν σχέσεων.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικῶς δηλοῖ, σπανίως ὁμως, τὴν ἀπὸ τοῦ παρόντος, τοῦ νῦν, τοῦ ἐνώπιον ἀντικειμ. τινὸς κίνησιν· θ, 29 «ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ ἢ ἐπρὸς ἡοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων.» Σοφ. Ἀντ. 1038 «ἐμπολάτε τὸ πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον» = τὸ ἀπὸ Σάρδ. ἤλ. συχνότατα ὁμως περὶ τῆς τοποθεσίας. Ἡρδ. 3, 101, «οἰκέουσι πρὸς νότου ἀνέμου». 102 «πρὸς βορέου ἀνέμου». 107 «πρὸς μεσημβρίας Ἀρκίῆς ἐστὶ» (ὡς καὶ ὁ Λατ. δύναται νὰ εἴπη *ab oriente* ἀντὶ *ad orientem versus*). K, 428 «πρὸς μὲν ἄλὸς Κἄρες . . , πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον (*stationem sortiti sunt*) Λύκιοι», X, 198 «αὐτὸς δὲ ποτί πτόλιος πέτετ' αἰεὶ» = *ad urbem versus*. Ἡρδ. 2, 154 «εἰσὶ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης.» Ξεν. ἀν. 2, 2, 4 «ἔπεσθε τὰ ὑποζύγια ἔχοντες πρὸς τοῦ

1) Schmidt Comm. d. σ. 64, οὗτος φρονεῖ τὸ πρὸ τι σύνθετον ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ἀντι, ὡς τὸ *prati* ἐκ τοῦ *pra* καὶ *ati* δηλ. ἀντι.

ποταμοῦ». 4. 3, 26 «τοὺς λοχαγοὺς πρὸς τῶν Καρδοῦχων ἰέναι». Ὁ γερμανὸς ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου σημείου, ἤτοι ἐξ ἑαυτοῦ λέγει, gegen Morgen κ.τ.λ., ὡς ὁ λατ. ad orientem versus. Δύναται ὁμοίως ἐπ' Ἰσθμῆς καὶ ὁ Ἑλληναὶ μεταχειρισθῆ τὴν αἰτίατ. ἀντὶ τῆς γενικ. ὅσον «ἔθνος οἰκημένον πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολᾶς» Ἡρδ. 1, 201. «πρὸς βορρῆν τε καὶ νότον» 2, 149. Ἐνίοτε δ' ἀπαντῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ καὶ ἀμφοτέραι αἱ συντάξεις· Ἡρδ. 2, 121 «τὸν μὲν πρὸς βορρῶ ἐσπεῶτα, τὸν δὲ πρὸς νότον». 7, 126 «οὔτε τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τοῦ Νέστου ἴδοι τις ἂν λέοντα, οὔτε πρὸς ἐσπέρης τοῦ Ἀχελώου.» - 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς, δηλοῖ δ' ἐπεπεργουῖσαν παρουσίατ, αἰτίατ, ἀφορμῆν, τὸ αἴτιον, γενικῶς δὲ ἐρέργειατ· α) ἐπὶ καταγωγῆς ὅσον οἱ πρὸς αἵματος = οἱ ἐξ αἵμ. συγγενεῖς Σοφ. Αἰ. 1305. Ἡρδ. 7, 99 «γένος ἐξ Ἀλικαρνησοῦ τὰ πρὸς πατρός, τὰ μητρόθεν δὲ Κρήσσα» = ἐκ πατρ. Ἀλικ., ἐκ μητρ. δὲ Κρ. β) ἐπὶ προσώπ. ἢ πράγμα., εἰς δ' ἀνήκει τι, πρέπει, ἀρμόζει, οὗ ἰδιόν τι εἶνε, ἐκ τῆς οὐσίας ἢ συνηθείας τοῦ ὁποῖου προέρχεται τι. Αἰσχλ. Ἀγ. 578 «ἢ κάρτα πρὸς γυναικὸς (δηλ. ἐστίν) αἰρεσθαι κέαρ» = εἶνε τρόπος γυναικεῖος. 1619 «τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς». Ἀντιφ. 2, 2 «ἢ μὲν δόξα τῶν πράχθέντων πρὸς τῶν λέγειν δυναμένων ἐστίν, ἢ δὲ ἀλήθεια πρὸς τῶν δίκαια καὶ ὅσια πρασσόντων». Ἡρδ. 7, 153 «τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἀπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς ἀγαθῆς». Ξεν. ἀν. 1. 2, 11 «οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι». ἀπομν. 2. 3, 15 «ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ» = tibi convenientia μ. σ. Kühn. ἰδ. §. 418, A. 2. Οὕτω, ζ, 207 «πρὸς Διδῆς εἰσι ξεῖνοί τε πτωχοί τε» = ἀνήκουσι τῷ Διδί, κείνται ὑπὸ τὴν προστασίην τοῦ Διδῆ. Διὸ καὶ ἐπὶ προσώπου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὁποῖου ἐξάχεται, θεωρεῖται τι. Θουκ. 1, 71 «δρῶμεν ἂν ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων» = e iudicio deorum, οὔτε κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, οὔτε κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρ. Ξεν. ἀν. 2. 5, 20 «ὅς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβῆς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς». 5. 7, 12. Ἰππαρχ. 1, 22 «πολύ ἐστι πρὸς τῆς πόλεως εὐδοξότερον τῆ τῆς φυλῆς λαμπρότητι κεκοσμηθῆσθαι ἢ μόνον τῆ ἑαυτῶν στολή¹⁾». Οὕτω καὶ A, 339 «τὸ δ' αὐτὸ μάρτυρι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος» = ἐνώπιον. - c) ἐπὶ ποιητικοῦ αἰτίου· α) A, 239 «οἷ τε θέμιστας πρὸς Διδῆς εἰρύαται» = auctore, datore Jove. Ἡρδ. 2, 139 «ἶνα κακόν τι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβοι». 4, 144 «εἶπας τότε τὸ ἔπος ἐλίπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων» = gloriam ab Hellespontiiis omni tem-

1) Ἰδ. Ρορπο εἰς Θουκ. II. III. Τόμ. 1. σ. 395, Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1.6, 6.

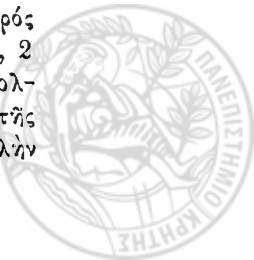

pore celebratam, 7, 5 «στρατηλάτεις ἐπὶ τῆς Ἀθήνας, ἵνα λόγος σε ἔχη πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθός»=ut laudare ab hominibus (apud homines). 139 «γνώμην ἐπίφθονον πρὸς τῶν πλεονῶν»=sententiam in invidia ἢ odio habitam a plerisque. Ξεν. ἀν. 7, 6, 33 «ἔχων ἔπικινον πολὺν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευομένην». 2, 3, 18.-6) μετὰ τοῦ ἀκούειν καὶ τῶν ὁμ.-γ) μετὰ παθητικ. καὶ ἀμεταβ. ῥημ., καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ὁμήρ., συχρὸν παρ' Ἡρόδ. καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικοῖς. Ἡρόδ. 1, 61 «ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου». 73 «ταῦτα πρὸς Κουζάρω παθόντες». Ξεν. ἀν. 1, 9, 20 («Κῦρος ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κρῆτιστος δὴ γενέσθαι θεραπεύειν (φίλους)». οἰκ. 4, 2 «καὶ βναυσικαὶ καλούμεναι ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων». 6, 17 «Ἰσχύμαχον πρὸς πάντων καλὸν τε ἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον». 10 («ἐδόκει εὐδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία». μ. σ. Breitenb. Πλ. Μενέξ. 244, c «Ἐλλησι πρὸς ἀλλήλων δουλουμένοις.-d) διὸ καὶ περὶ ἐκείνου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου, τῆ βουλήσει, ὠφελείῃ τοῦ ὁποίου συμβαίνει τι. Z, 456 «καὶ κεν.. πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφάινους». Ξεν. πολ. Αἰκ. 15, 2 («Λυκοῦργος) ἔθηκε θύειν βασιλέα πρὸς τῆς πόλεως τὰ δημόσια ἀπαντα»=nomine civitatis, μ. σ. Haase et Sauppe. συμπ. 4, 14 «κινδυνεύοιμι' ἀν πρὸς ἐκείνου ἥδιον ἢ ἀκινδύνως ζῶην». ἑλλ. 7, 1, 17 «σπονδὰς ποιησάμενος πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν»=ἐπ' ὠφελείῃ τ. Θηβ. Πλ. πολ. 440, e «τίθεσθαι τὰ ὄπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ»=λαμβάνω τὰ ὄπλα πρὸς χάριν τοῦ λογιχοῦ, μ. σ. Stallb. u. Schneider. Εὐρ. Ἀλκ. 58 «πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθεις». Ἡρόδ. 1, 75 «Κροῖτος ἐλπίζας πρὸς ἑαυτοῦ χρησμὸν εἶναι». 8, 60 «τὸ ἐν στενῷ ναυμαχέειν πρὸς ἡμέων ἐστὶ». Θουκ. 4, 10 «τὰ πλείω ὀρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα» (δ Σχολ. «ἡμῶν σύμμαχα καὶ ὠφέλιμα ὄντα»). 29 «πρὸς τῶν πολεμίων τοῦτο ἐνόμιζε μᾶλλον εἶναι»=auxilio esse. 92 «χρὴ πιστεύσαντας τῷ θεῷ πρὸς ἡμῶν ἔσσεσθαι ὁμόσες χωρῆσαι τοῖσδε (τοῖς πολεμίοις)»=πεποιθότες ἐπὶ τῷ θεῷ, ὅτι θὰ ἦνε ὑπὲρ ἡμῶν, θὰ ἦνε βοηθὸς ἡμῶν. Πλ. Ἴππ. 1, 285, b «δοκεῖ μοι τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν»=πρὸς ὠφέλειάν μου.-e) ἐπὶ ὄρκων, καὶ ὁμώσεων' οἷον πρὸς θεῶν, per deos, κυρίως ἐνώπιον τῶν θεῶν. γ, 324 «νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουναίχομαι». λ, 67, οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ.-f) ἐπὶ αἰτίας. Ἡρόδ. 2, 30 «φυλακκαὶ κκτέστκσαν πρὸς Αἰθίοπων, πρὸς Ἀραβίων, πρὸς Λιβύης»=custodiae collocatae erant adversus Aethiopes etc. (κυρίως ἐνώπιον τῶν Αἰθ., ἡ γενικὴ ὄμως παράστησι τοὺς Αἰθ. κτλ. ὡς τὴν αἰτίαν, ἀφορμὴν τῆς φυλακῆς, ὡς ἐν τῇ λατιν. munimenta ab hoste καὶ τὰ ὅμ).-g) σπικνίως δηλοῖ τὸ ἐνεκά τιος, διὰ τι, συμπτώτως, ἀναλόγως. Σοφ. Ἀντ. 51 «πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακηνάτων διπλῆς ὄψεις ἀράξκς»=propter facinora, Wunder.

Οιδ. τ. 494 «(νεῖκος) πρὸς ὅτου. ἐπὶ τῶν ἐπίδαμον φάτιν εἶμι»=*per quod*. 1236 «πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;» Ήλ. 1211 «πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις». (1212 «οὐ δίκη στένω»). Οιδ. τ. 1014. Οὕτω καὶ Πλ. Φαίδρ. 252, d «τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος»=*secundum mores*.

II. Μετὰ δοτικῆς πρὸς δήλωσιν στάσεως, διαμονῆς, διατριβῆς, τοῦ ἐνώπιόν τινος, πλησίον τινός, παρά τινι. Θουκ. 2, 79 «ἐς μάχην καθίστανται οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτῇ τῇ πόλει». Ξεν. ἄν. 1. 8, 4 «Κλέαρχος τὰ δεξιὰ τοῦ κέρατος ἔχων πρὸς τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ». 7. 2, 14. Κύρ. 7. 1, 33 «(αἱ ἀσπίδες) πρὸς τοῖς ὤμοις οὖσαι»=*παρά τ. ὤμ., ἐπὶ τῶν ὤμ.* Δημ. 21, 18 «ὅσα γε ἐν τῷ δήμῳ γέγονεν ἢ πρὸς τοῖς κριταῖς». Ἐνίοτε ἡ ἀρκτική σημασίς αὐτῆς ἐλαττοῦται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε γενικῶς ἐκφράζει στενὴν μόνον σύνδεσιν, καὶ φαίνεται κειμένη ἀντὶ τῆς ἐν, ὡς κεῖται καὶ ἐν τῇ λατιν. ἐνίοτε τὸ *apud* π.χ. *apud forum audivi*. Σοφ. Τρ. 371 «ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συμφεζήκουον»=*ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως*, (ἰδ. 423 «ἐν μέσῃ Τρ. ἀγορᾷ· εἰσήκουσ' ὄχλος»). 524 «ἀ δ' εὐώπις ἀβρὰ τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἦστο»=*in tumulto*. Οιδ. κ. 10 «θάρησιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν». Αἶ. Οιδ. τ. 180 «νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ. . κεῖται». Αἶ. 95 «ἔβασπας ἔγχος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῷ». Πίνδ. II. 1, 87 «ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν». Οὕτως ἐννοεῖ ὁ Maetznor καὶ τὸ Ἄντιφ. 6, 39 «διήλαττον ἡμᾶς πρὸς τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς». Θουκ. 3, 57 «οὐδὲ πρὸς ἱεροῖς τοῖς κοινοῖς σκῦλα ἀνατεθῆναι». (Δὲν ἀνήκει ὅμως ἐνταῦθα τὰ Θουκ. 2, 47 «πρὸς ἱεροῖς ἰκέτευσαν». 6, 68 «πρὸς γῆ οὐδεμιᾷ φιλίχ»=*παρ' οὐδεμιᾷ φιλικῇ χώρῃ*). Περὶ ἐνασχολήσεως περὶ τι, ἐπιτηδεύματος· οἶον εἶναι, γίγνεσθαι πρὸς τινι. Πλ. πολ. 567, a «ἵνα πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζωνται εἶναι». μ. σ. Stallb. Δημ. 8, 11 «πρὸς τοῖς πράγμασι γίγνεσθαι». 18, 176. Διὸ δηλοῖ τὸ προσέτι, πρὸς τούτοις· οἶον πρὸς τούτῳ, πρὸς τούτοις· Ἡρδ.=*praeter ea*. Θουκ. 6, 90 «πρὸς τοῖς εἰρημένοις».

III. Μετὰ αἰτιατικῆς.-1) τὸ μὲν τροπικῶς, τὸ δὲ αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς· a) ἐπὶ τοποθεσίας, ἰδ. ἀνωτέρω ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξ. 1) a)· διὸ μετὰ τῶν ῥημ. τοῦ ἀφορᾶν, στρέφειν, ἀποβλέπειν εἰς τι, πρὸς τι, κυρίως καὶ τροπικῶς. Θουκ. 2, 55 «(ἡ γῆ) πρὸς Ἑλλάσποντον ὄρα». Δημ. 3, 1 «ὅταν εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους» μ. σ. Bremi. Οὕτω πολλαίσι τὸ ἀποβλέπειν πρὸς τινα=ρίπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τινα, ἵνα λάβω παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, ὡς Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 2 μ. σ. Kühn. Πλ. νόμ. 627, d «σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον»=*λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τ. λόγ. τῶν πολλ.* b) περὶ τῆς διευθύνσεως, κινήσεως πρὸς τι, ἰδίχ μὲν ἐπὶ προσώπ., πλὴν

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πρῶτῳ καὶ τῶν, τῶσφ φιλικῶς, ὅσφ καὶ ἐχθρικῶς. Ξεν. ἀν. 5. 7, 20 «ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς», κυρίως ἔρχ. ἐνώπιον ἡμῶν. 7. 6, 6 «ὕμᾶς ἀξομεν πρὸς αὐτούς». 5. 4, 5 «διασωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλάδα»=πρὸς τοὺς Ἑλλ. Κύρ. 5. 4, 16. 6. 4, 19 «ἐλθόντες πρὸς τὰ ἱερά». Πλ. Μενέξ. 234, b «ἀφικόμεν πρὸς τὸ βουλευτήριον»=πρὸς τ. βουλευτάς. Θουκ. 4, 43 «ὑποχωρήσαντες πρὸς αἰμασίαν». 44 «ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον». Τροπικῶς: Ἰστασθαι πρὸς τι=λαμβάνω τὸ μέρος προσώπ. τινὸς ἢ πράγμ., εἶμαι ὑπὲρ τινος. Θουκ. 4, 56 «πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστεισαν»=ad illorum partes inclinaverant. Σοφ. Ἄντ. 299. Μάχεσθαι, πολεμεῖν πρὸς τινα=μάχ. κατὰ τινος, κυρίως μάχ. χωρῶν κατέναντι τινος, οὕτω καὶ ἐπιέραι πρὸς τινα=contra, πάντοτε ἐχθρικῶς, ἐναντίον. Θουκ. 2, 65, 1, 18 «μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους» ἰδ. καὶ 100. 1, 98 «πρὸς Καρυστίους αὐτοῖς πόλεμος ἐγένετο». Οὕτως ἐξηγητέον καὶ τὸ Θουκ. 2, 45 «φθόνος τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον»=φθονοῦνται ἐκεῖνοι, οἵτινες ζῶσιν ἐναντίοι τῶν ἑαυτῶν, ἀνταγωνιστῶν, ἀντιδίκων, ἀντιπάλων ὑπὸ συνεπτυγμένην δὲ ἔνοιαν = φθον. ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀντιπάλ. αὐτῶν. Εἶτα δὲ τίθεται καὶ μεθ' ὄλων τῶν λεκτικῶν ῥήμ., ἐπειδὴ δὲ λαλῶν στρέφει ἐνώπιον, κατέναντι τινος (ὡς καὶ ἐν τῷ Θουριγγεῖῳ κοινῷ ἰδιώματι λέγεται, er sagte vor, für mich ἀντὶ zu mir.), λέγειν, ἀγορεύειν πρὸς τινα. Δημ. 8, 21 «βούλομαι πρὸς ὑμᾶς ἐξετάσαι τὰ παρόντα πράγματα». Ἰσοτ. 11, 19 «ἀντιδικῆσαι τῷ παιδί πρὸς ὑμᾶς»=ἐνώπιον ὑμῶν. Οὕτω συχνὰ τὰ, ἀγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, κατηγορεῖν πρὸς τινα, διαβάλλειν τινὰ πρὸς τινα (Ξεν. ἀν. 7. 5, 6), ἀπολογίαν ποιεῖσθαι πρὸς τινα¹⁾. Γενικῶς δὲ τίθεται ἐπὶ ἀμοιβαίας φιλικῆς ἢ ἐχθρικῆς σχέσεως ὅον σπονδάς, ὁμολογίαν, συμμαχίαν, εἰρήνην, φιλίαν, πόλεμον ποιεῖσθαι πρὸς τινα, συχωρεῖν ἢ ξυμβαλεῖν πρὸς τινα=compositionem facere cum al. Θουκ. 2, 59. 3, 27, «πράττειν πρὸς τινα»=εἶναι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τινος, περὶ τινος Θουκ. 3, 28. «σπουδαῖεν πρὸς τινα»=ἔχω σπουδαίας ἐργασίας (σπουδαῖεν πράγμ.) μετὰ τινος Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11. Οὕτω καὶ τὰ, λογιζέσθαι, σκέψασθαι, σκοπεῖν πρὸς ἑαυτὸν=secum cogitare²⁾. Ἄνδοξ. 1, 51 «ἐνεθυμήθη πρὸς ἑμαυτόν». 52 «ἐλογιζόμεν πρὸς ἑμαυτόν». Ἄντιφ. 1, 31 «σκοπεῖν τὰ λοιπὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς». Πλ. Ἰππ. 1, 295, a «σκεψαίμεν πρὸς ἑμαυτόν». Ἐπὶ ἐκτάσεως. Λυκούργ. 101 «καταισχύειν (τὴν πατρίδα) πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἑλληνας». Αἰσχ. 1, 54. Ξεν. Ἄπομν. 1. 2, 61 «Σωκράτης καὶ πρὸς τοὺς ἄλ-

1) Ἰδ. Schoemann εἰς Ἰσοτ. 3, 25. Maetzner εἰς Λυκούργ. 63 καὶ 101. —
2) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. σ. 21.

λους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρεῖχε». Θουκ. 6, 16 «ὄσα ἐν τῇ πόλει λαμπύρομαι, τοῖς μὲν ἄστοις φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὐτὴ ἰσχύς φαίνεται».-2) *χρονικῶς*, δηλοῖ δὲ τὸν χρονικὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιήπου· πρὸς ἡμέραν=περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμ. Ξεν. ἑλλ. 2 4, 6. 2. 4, 24 «πρὸς ὄρθρον». Ὅμοιον τὸ Ἄνδοκ. 1, 38 «πρὸς τὴν σελήνην» = κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς σελ.-3) *αιτιολογικῶς* καὶ *τροπικῶς*· a) πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ. Δημ. 6, 23 «παντοδαπὰ εὐρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν». Ἰσοκρ. 16, 27 «οἱ πολῖται πρὸς ἀνδρίαν ἐπαιδεύθησαν». Θουκ. 1, 96 «παρέχειν χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον»=ad devincendum bar. b) πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρός τι, διὰ τι, συμφώνως, κατὰ τι, ἀναλόγως, ἀρμοδίως. Ἡρόδ. 3, 52 «πρὸς τοῦτο τὸ κήρυγμα». 1, 38 «πρὸς τὴν ὄψιν ταύτην τὸν γάμον τοῦτον ἔσπευσα»=συμφώνως τῇ ὄψ. ταύτ. Θουκ. 2, 59 «ὄρων αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας». 4, 80. 3, 22 «οἱ τριακίσιοι ἐχώρου ἐξῶθεν τοῦ τείχους πρὸς τὴν βοήν». 4, 27 «πρὸς ταῦτα βουλεύεσθαι εὔ». 106 «τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν φόβον δίκαιον εἶναι ὑπελάμβανον». Πλ. Φαίδρ. 231, a «πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν εὔ ποιούσιν» = pro viribus suis. Πρὸς μέρος = κατὰ τινα ἀριθμὸν, ἀναλόγως ἀριθμοῦ τινος. Θουκ. 6, 22. Ἰσοκρ. 4, 76 «οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον». Δημ. 18, 17 «πρὸς τὸν ὑπάρχοντα κερὸν ἕκαστα θεωρεῖν». Περαιτέρω· πρὸς φιλιαν = φιλικῶς Ξεν. ἀν. 1. 3, 19, πρὸς ὀργήν Θουκ. 2, 65 μ. σ. Bloomf., πρὸς βίαν = βιαίως, ἐναντίον τῆς θελήσεως, πρὸς ἀνάγκην, πρὸς ἡδονήν, πρὸς ἀκρίβειαν = ἀναλόγως τῆς ἀνάγκ. ἡδον. ¹⁾), κατ' ἀνάγκην κτλ. διὸ ἔνεκα, propter· οἷον πρὸς ταῦτα, κυρίως ἀναλόγως τούτων, διὸ διὰ ταῦτα, ἔνεκα τούτων Ξεν. Κύρ. 4. 2, 26 μ. σ. Born. ἔκδ. Λειψ. Σοφ. Οἰδ. τ. 766 «πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;»· διὸ πρὸς δῆλωσιν παραθέσεως, συγκρίσεως, συγκριτικῶς πρὸς τι, ἐν τῇ ἐποπτεῖα καὶ θεωρίᾳ τῆς ἀντιθέσεως ὄντος τινὸς πρὸς ἄλλο, πρὸ ἄλλου, ὑπὲρ ἄλλο, ὡς τὸ λατιν. contra. Θουκ. 2, 62 «(ταῦτα) κήπιον καὶ ἐγκλωπίσμα πλοῦτου πρὸς ταύτην (τὴν δύναμιν) νομίσαντες ὀλιγορήσασιν». 4, 39 «ὁ ἄρχων Ἐπιτάδας ἐνδεεστερώς ἕκαστα παρέτεχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν». Λυκούργ. 68 «τὸ κάλλιστον παρέτεχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν». Συμβαλεῖν ἠξίωσε μ. σ. Maetzer. Ἰσοκρ. 15, 78 «γνώσεσθε τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἣν παραβέλλητε πρὸς ἕτερα τῶν εὐδοκιμούντων εἶναι δοκούντων». 4, 107 «(ἔχουσι) χώρων πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐλχίστην».

1) ?3. Viger. σ. 664.

Ἡρόδ. 4, 50 «ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν». Καὶ ἐπιρρήμηκτικῶς ἐν πρὸς ἐν, τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο συγκρινόμενον, ἕνα ἕνα. Πλ. νόμ. 647, a «τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ἐν πρὸς ἐν οὐδὲν οὕτω σφόδρα (δηλ. ὡς δ φόβος) ἡμῖν ἀπεργάζε-ται». μ. σ. Stallb. Ὑπάρχει δ' ἐν τούτῳ ὡς τὸ πολὺ ἢ δευτερεύουσα ἔννοια τῆς προτιμήσεως praeter, ὅταν δηλ. ἀντικειμενόν τι συγκρίνεται πρὸς πολλὰ, τότε τοῦτο ἢ εἶνε ἴσον πρὸς ταῦτα ἢ καὶ ὑπέρτερον αὐτῶν. Ἡρόδ. 8, 44 «Ἀθηναῖοι πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους (συμμάχους) παρεχόμενοι νῆας ὀγδώκοντα καὶ ἐλατόν». δηλ. παρεχ. ἀριθμὸν ἴσον πρὸς τὸν ἀριθ. ὄλων τῶν λοιπῶν συμμάχων. 3, 94 «Ἴνδοι φόρον ἀπαγγίνοιον πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, ἐξήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα ψήγμα-τος». Οὕτω μετὰ τῶν συγκριτικῶν. Ἡρόδ. 2, 35 («Αἰγυπτος) ἔργα λόγου μείζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώραν» = συγκριτικῶς πρὸς πᾶσαν ἄλλην χώραν, παρέχει ἔργ. λόγ. μείζω ἢ πᾶσα ἄλ. χώρ. Θουκ. 3, 37 «οἱ φυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον ἀμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις» 7. 58, 4, Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀνταλλαγῆς οἶον Πλ. Φαίδ. 69, a «ἠδονὰς πρὸς ἠδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας καὶ φόβον πρὸς φόβον κατακλάττεσθαι καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, ὡς περ νομί-σμηκτα» - d) δηλοῖ δὲ γενικῶς ἀναφορὰν ἢ σχέσιν πρὸς τι, λό-γον τιὰ πρὸς τι, ἐν παντοσιδεστάταις συντάξεσι. Ξεν. ἀν. 7. 1, 9 «οἱ στρατιῶται ἀθυμοῦσι πρὸς τὴν ἕξοδον». ἀπομν. 2. 6, 34. 3. 10, 12 «δοκεῖ μοι τὸ εὐρυθμον οὐ καθ' ἑαυτὸ λέ-γειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον». Λυκούργ. 15 «πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχειν». Σοφ. Ἦρ. 1211 «ἀλλ' εἰ φοβῆ πρὸς τοῦτο, τῆλλά γ' ἔργασαι». Οἶδ. κ. 1119 «μὴ θυμάζε πρὸς τὸ λιπα-ρὲς» = ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ λιπ., ὡς πρὸς τὸ λιπ. (δ Wunder ἄλλως). Ἰσοκρ. 15, 284 «τοὺς ἀρίστα πρὸς ἀρετὴν πε-φυκότας». Λυκούργ. 82 «πάντων Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν γε-νομένων πρὸς τὸν κίνδυνον» = vis à vis du peril, Maetzner, ἀπένηντι τοῦ κινδύνου. Λυσ. 30, 26 «ἀνδρὸς ἀγαθοῦ πρὸς τοὺς πολεμίους.» Ξεν ἀπομν. 1. 2, 1 («Σωκράτης ἦν) πρὸς χει-μῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος». Διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν, καλὸς πρὸς δρόμον, πρὸς πάλην, τέλος πρὸς ἀρε-τὴν. Πλ. Οὕτως ἐξηγητέον καὶ τὸ Πλ. Λυσ. 212, b «οἶον (δηλ. μισεῖσθαι) ἐνίοτε δοκοῦσι καὶ οἱ ἐραστοὶ πάσχειν πρὸς τὰ παιδικὰ» = ὡς πρὸς τοὺς ἐρωμένους (ἄλλως δ Stallb.) - e) δηλοῖ τὸν κτήτορα, τὸ πρόσωπον δηλ., ὅπερ ἔχει ιδιότητά τινα. Θουκ. 5, 105 «τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας» = τῆς τοῦ θεοῦ εὐμενείας (ἴδ. παρὰ σ. αἰτ. 3. a). 6, 80 «τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν» = nostras inimicitias, ἴδ. Popp. Δημ. 6, 3 «τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν ὀκνοῦντες» = vestram invidiam. 18, 36 «τὴν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς Θηβαίους τῇ πόλει γενέσθαι».

§. 442. 5) Ὑπό=υποκάτω.

Ὑπό [ποιητ. *υπαί* § 325, 8, σκανσκρ. *upa*, λατ. *sub*, γοτθ. *uf*, γερμ. *uf*, *ufam*, *uffen* κτλ. ¹⁾), ἀρκτική σημασία αὐτῆς εἶνε τὸ υποκάτω.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικῶς· a) δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν κάτω, τῶν ἐγθον πρὸς τὰ ἐξω κίνησιν, ἐκ τῶν ἔσω, τοῦ βάθους πρὸς τὰ ἐξω = κάτωθεν, ἐνδοθεν (καθαρὰ φαίνεται ἡ σημασία αὐτῆς ἐν τῇ μετὰ τῆς ἐκ συνθέσει αὐτῆς, τῇ ὑπὲρ δηλ. σ. γεν., ἴδ. § 444).
 ι, 140 «αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, κρήνη ὑπὸ σπείους» = υποκάτωθεν τοῦ σπηλαίου. Ρ, 235 «ανεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν» = κάτωθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Αἴ. καὶ μακρὴν ἢ, 5 «ὑπὸ ἀπήνης λύειν ἵππους.» Ἡσδ. θεογ. 669 «ὑπὸ χθονὸς ἦκε φράσθω» = υποκάτωθεν τῆς γῆς. Εὐρ. Ἐκ. 53 «περὶ γὰρ ἦδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα» μ. σ. *Matthiac* σ. 9 κ. *Pflugk*. Ἄνδρ. 441 «ἦ καὶ γεσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας». Ξεν. ἀν. 6.2, 25 («Ξενοφῶν) λαβὼν βοῦν ὑπὸ ἀμάξης σφαγισάμενος ἐβόηθει». -
 b) Τὴν ἥρεμον διατριβήν, στάσιν ὑπ' ἀντικειμένον τι, ὡς ἡ ὑπὸ σ. δοτ., μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅμως, ὅτι δὲν ἐκφράζει, ὡς μετὰ τῆς δοτ., ἀπλῶς τοπικὴν ἀνκρορᾶν, ἀλλὰ σχέσιν ἐξαρτήσεως (§ 418, Α. 7). Θ, 14 «ῥίψω ἐς Τάρταρον. . . ἤχι βῆθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.» Πλ. Φαίδρ. 230, b «πηγὴ ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ.» ἀπολ. 18, b «τὰ ὑπὸ γῆς ἄπικντα ἀνεζητηκῶς.» Συχνότατον παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἰδίᾳ μάλιστα ἐν ἐσωτερικῇ συνοχῇ, ἐπαρῆ δύο ἀντικειμένων, ὥστε τὸ ἄπικτον ὑποπίθεται ὡσεὶ μέρος τοῦ ἀπικτούμενου, ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτώμενον. Α, 501 «δεξιτερῆ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερωῶνος ἐλοῦσα» (ὡς τὸ *θυγγάνειν τινός*). Πλ. Γοργ. 469, d «λαβὼν ὑπὸ μᾶλης ἐγχειρίδιον». Οὕτω μετὰ τῶν ῥημ. τῶν σημασιόντων *βάλλειν*, *ρίπτειν*, *ἐπιτυγχάνειν*. Π, 606 «τὸν βῆλ' ὑπὸ γναθμοῦ καὶ οὐατος». - 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς· a) δηλοῖ τὸ ποιητικ. αἷτιον μετὰ παθητικ. καὶ ἀμεταβάτ. ῥημ. οἷον *φιλίσθαι*, *σώζεσθαι*, *ἀποκτείνεσθαι* κ.τ.λ. ὑπὸ τινος. Ξεν. Ἱέρ. 7. 2, 37 «ἦδη πολλοὶ δεσπότητι βίχ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθικνον». Θουκ. 1, 130 («Πικυσκίης) ὦν ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων». Οὕτως 6, 15. Ξεν. ἀν. 7. 7, 23 «μέγα μοι δοκεῖ εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων». 3. 4, 11 «ἀπώλεσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν» = *spoliati sunt imperio a Per.* ἀπομ. 3. 4, 1 «ατρώματα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἔχων» = *vulneratus*, μ. σ. *Kühn*. ἑλλ. 5.1, 5 «οἱ Ἀθηναῖοι πρᾶγματτα εἶχον ὑπὸ τῶν ληστῶν.» Κύρ. 1. 6, 10 «ἐκ τούτου μάλλον καὶ ὑπ' ἄλλων αἰδοῦς τεύξῃ». 6. 1, 39 «ὑπὸ τῶν φίλων ὡς σὲ πεφευγῶς λόγον ἀν παρῆχοιμι» (= *λεγοίμην ἀν*). πολ. Λακ.

¹⁾ ἴδ. Schmidt comm. d. σ. 75, Grimm VI. σ. 789. Περὶ τῆς ἐκ τῆς ὕπὸ ἀντιθέτου γενέσεως τῆς ὕπὸ π ἐ ρ, ἴδ. §. 435, σημ. 1λ

6, 2, «παῖς πληγᾶς λαβὼν ὑπ' ἄλλου.» κυνηγ. 1, 11 «τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν». ἀν. 7. 6, 33 «ἔχων ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλειαν.» Ὅμοιον Ἡρδ. 8,94 «τούτους τοιαύτη φάτις ἔχει ὑπὸ Ἀθηναίων». Ἀντιφ. 5,35 «ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς αὐτῆς θασάνου ἰὼν ὑπ' ἑμοῦ» = *eadem modo a me tortus*. Πλ. Μενέξ. 244, a «τῶν ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ὑπ' ἀλλήλων μνεῖαν ἔχειν» = *commemorari*. Οὕτω καὶ Ξεν. ἀν. 7. 2, 37 «ἐὰν . . φόβος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ᾖ» (= ἐμβάλληται ὑπὸ Λακ.), ἀνευ λόγου δὲ μετεβλήθη εἰς ἀπόδ, ἰδ. σ. Kühn. Προσέτι Θουκ. 5, 2 «αἰσθόμενος (= *certior factus*) ὑπ' αὐτομόλων, ὅτι κτλ». Μεταφέρεται ἡ παθητικὴ σύνταξ. καὶ ἐπὶ οὐσιαστικᾶ. Θουκ. 2,65 «ἐγίγνετο λόγῳ μὲν δημοκρατίας, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχῆ.» Ξεν. ἀπομν. 2.1,34 «τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδευσιν», μ. σ. Kühn. Πλ. Ἰππ. 1,285, a. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 4 «τὴν ὑπὸ Μελήτου γραφὴν ἔφρευγε». Πλ. συμπ. 216, b «τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν». Οὕτω καὶ Ξεν. ἀπομν. 3. 10, 13 «τὸ βᾶρος (δηλ. τῶν θωράκων) τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων κτλ.» ἔνθα ἐν τῷ νῶ τοῦ συγγραφέως παρίστατο τὸ παθητικ. *φερόμενον* ἰδ. σ. Kühn. - b) δηλοῖ τὴν *aītlar*, τὸν λόγον, τὴν ἀφορμὴν, δύναμιν δραστηκὴν, τὸ ἔνεκα, α) *aītlar* ἐξωτερικὴν Ἡρδ. 1, 85 «ὑπὸ τῆς παρεούσης συμφορῆς» = ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν, δύναμιν, ἰσχύον τοῦ παρόντος δυστυχήματος, ἔνεκα τοῦ παρόντος δυστυχ. 3,129 «ὑπὸ τοῦ παρόντος κακοῦ». 1,131 «ὑπὸ μεγάλῃος τῆς πόλιος». 3,104 «ὑπὸ τοῦ καύματος οἱ μύρμηκες ἀφανέες γίνονται ὑπὸ γῆν». Θουκ. 2,85 «ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον». 49 «διαφθεῖρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος» = ἔνεκα τοῦ ἐσωτερικοῦ καύμ. 101 «ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει». 6,104 Ἀντιφ. 2. 6,1. Θουκ. 1,21 «τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνευκηκότα» = *plurima eorum tenporis diuturnitate in fabulas abierant*. Πλ. Φαίδρ. 234, d «ἐμοὶ ἐδόκει γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκων» = ὅτι εὐχαριστήσαι ἔνεκα τοῦ λόγου. Πρωτ. 310, c «ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν» = ἔνεκα ἄλλου τινὸς πράγμ. νόμ. 695, b «ὑπὸ μέθης μαίνεσθαι». Καὶ ἐπὶ ἐμψύχων. Φ, 494 «(πέλεια) ὑπ' ἱρηκος κοίλην εἰσέπττατο πέτρην». ἰδ, Υ, 22. β) *aītlar* ἐσωτερικὴν (πνευματικὴν). Ἡρδ. 1,85 «ὑπὸ δέους καὶ κκοῦ φωνῆν ἔβρηξεν». Οὕτω τὰ, ὑπὸ *χαρᾶς, ἡδονῆς, φθόνου, ὀργῆς, ἀπειρίας, σωφροσύνης, ἀφροσύνης* κτλ. Δημ. 8,71 «οὐδὲ προήχθη οὐθ' ὑπὸ κέρδους οὐθ' ὑπὸ φιλοτιμίας». γ) δηλοῖ ἀπλῶς *aītlar* ἔμμεσον, τὸ μέσον καὶ ὀργάνον, *aītlar* οἰονεὶ συνοδεύουσαν καὶ συνεργουσαν, δι' ἧς καὶ μεθ' ἧς συμβαίνει τι, ὅπερ οἱ μὲν γερμ. διὰ τῆς προθέσ. *unter* ἐκφέρουσι, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ τῆς ὑπὸ ἡ με σ. αἰτ.

δικαιώμενος». Πλ. πολ. 547. d «ἦν ὑπὸ νόμοις». Διὸ δηλοῖ καὶ τὸ ὑποθεϊτέρον, μικροῦ λόγου ἄξιον. Πλ. συμπ. 205, c «αἰ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναϊς ἐργασίαι ποιήσεις (opera poetica) εἰσι» ἰδ. Ἰππ. 1. 295, d.

III. Μετ' αἰτιατικῆς. - 1) τοπικῶς a) τίθεται πρὸς δῆλωσιν διευθύνσεως, κινήσεως πρὸς τινα τόπον ὑψηλὰ κείμενον, ἐπειδὴ φαίνεται τις πορευόμενος οἶονεῖ ὑπ' αὐτόν. Β, 216 «ὑπ' Ἴλιον ἦλθεν». Ξεν. ἀν. 1. 10, 40 «ὑπὸ αὐτόν (τὸν λόφον) στήσας τὸ στράτευμα». Κύρ. 5, 4, 43 «ὑπ' αὐτὰ τὰ τεῖχη ἄγειν». Ἡρόδ. 6, 44 «ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέραν ὑπὸ τὴν Ἠπειρον ἐκομίζοντο μέχρι Ἀκάνθου» = πρὸς τὴν Ἠπειρον καὶ πέραν πρὸς τὰς ἀκτὰς αὐτῆς. Οὕτως ἐκλεπτέα καὶ τὰ Ἡρόδ. 9, 93 «ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον». 6, 136 «ὑπάγειν τινὰ ὑπὸ τὸν δῆμον». 82 «νοστήσαντα δὲ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τρούς ἐφόρους». Καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ κάτω διευθύνσεως, κινήσεως, ποιητ. Σ, 145 «ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν». 333 «σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαίαν». Αἰσχλ. Πρ. 825 «ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω». Πρ. 152 «εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν . . ἤκων». b) πρὸς δῆλωσιν τῆς ὑπ' ἀντικείμενόν τι ἐπεκτάσεως. Ε, 267 «ἴππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἠελίον τε». ἰδ. 6, 181 μ. σ. Nitzsch. π, 498. 619 «(μόρον) ὄν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίου», ο, 349 «ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο». Ἡρόδ. 2, 127 «ὑπὸ οἰκῆματ' ὑπὸ γῆν». 7, 114 «τῶ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῶ ἀντιχαρίζεσθαι». 5, 11 «τὰ ὑπὸ τὴν ἄρκτον ἀοίκητα δοκέει εἶναι». Ξεν. ἀν. 7. 4, 5 αοὶ νεώτεροι ἐν ταῖς ὑπὸ τὸ ὄρος κώμαϊς ἠυλίζοντο». 11. 8, 21. Δημ. 18, 270 «τῶν ὑπὸ τοῦτον τὸν ἦλιον ἀνθρώπων». μ. σ. Dissem. c) καὶ πρὸς δῆλωσιν τῆς προσπελάσεως, προσεγγίσεως. Θουκ. 5, 10 «ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὑποφαίνονται». Ἰσοκρ. 4, 108 «ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικὴν». μ. σ. Bremi Σοφ. Ἥλ. 720 «κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων (cursum tenens) ἔχριπτ' ἀεὶ σύριγγα» = sub ipsam metam. - 2) χρονικῶς a) δηλοῖ τὸν χρονικὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιπου, τὴν προσέγγισιν εἰς χρονικὸν σημεῖον, ὡς τὸ λατιν. sub οἶον ὑπὸ νύκτα X, 102. Θουκ. 2, 92 κτλ. = sub noctem, περὶ τὴν νύκτα, μετὰ τὴν νύκ. b) ἀλλὰ καὶ πρὸς χρονικὴν διάρκειαν, ὑποτιθεμένην ὡς ἐκτεινομένην οἶονεῖ ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ἡρόδ. 1, 51. «ὑπὸ τὸν νηὸν κατακέντα» = ἐν καιρῷ, ὅτε ὁ ναὸς ἐκκίετο. 9, 58 «ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα» = ἐν καιρῷ τῆς παρελθούσης νυκτός. Θουκ. 2, 27 «σφῶν εὐεργέται ἦσαν ὑπὸ τὸν σεισμὸν καὶ τῶν Εἰλώτων τὴν ἐπανάστασιν» = ἐν καιρῷ τοῦ σεισμοῦ. Καὶ πκρ' Ὀμήρ. Π, 202 «ἄς (ἀπειλάς) . . ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν πάνθ' ὑπὸ μνηϊθμόν» = ἐν ὄλῳ τῷ χρόνῳ τῆς ὀργῆς μου. Οὕτω καὶ Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἢ οὖν βούλεσθε, ὥσπερ Νικό-

στρατος, ὁ ὑποκριτής, τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν (ad tibiam) κατέλεγεν, οὕτω καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν (τῆ συνοδίχ τοῦ αὐλοῦ, ὅταν παίζω τ. αὐλ.) ὑμῖν διαλέγωμαι». ὡς τὸ ὑπὸ αὐλὸν ἄδειν Πλούτ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ ὄρθ. ἀκού. κεφ. 7. Πλ. νόμ. 670, a «αὐλήσει γε χρῆσθαι καὶ κιθαρίσει πλήν ὅσον ὑπὸ ὄρχησίν τε καὶ ᾠδῆν» = πλήν τότε μόνον, ὅταν γίνηται χορὸς καὶ ἄσμα (ὁ Stallb. ἄλλως). Θουκ. 4, 2 «ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἥρος. Οὕτω καὶ περὶ τοῦ μετρικοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ περιλου=τρόπον τινὰ, κατὰ τινὰ τρόπον, ἐν τῇ ἀττικ. φράσει τοῦ ὑπὸ τι=aliquatenus, τρόπον τινά. Πλ. Γοργ. 493, c «ταῦτ' ἐπεικῶς μὲν ἐστὶν ὑπὸ τι ἄτοπα» = prope modum, μ. σ. Stallb. καὶ ἐν Φαίδρ. 242, d. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 13. - 3) αἰτιολογικῶς, δηλοῖ τὴν ὑποταγήν. Ἡρόδ. 1, 201 «(Κυρὸς) ἐπεθύμησε Μασσαγέτας ὑπ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι». 7, 108 «ἦν ὑπὸ βασιλῆα δασμοφόρος». Θουκ. 4, 92. «τάδε πάντα . . ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι». 1, 110 «Αἴγυπτος ὑπὸ βασιλέα ἐγένετο». 6, 86 «ὑπ' αὐτοὺς εἶναι». Πλ. πολ. 348, d «πόλεις τε καὶ ἔθνη ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι» μ. σ. Stallb. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 2 «διαπέμπει πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτόν». 2. 1, 22 «ἐπιμελεῖσθαι τῶν ὑφ' αὐτὸν ἀρχόντων» μ. σ. Born. 3. 3, 6. 6. 2, 11.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ιδιωτισμῶν τῶν προθέσων.

§. 443. a. Ἀρκτική σημασία τῶν προθέσ. ὡς τοπικῶν ἐπιρρήματων.

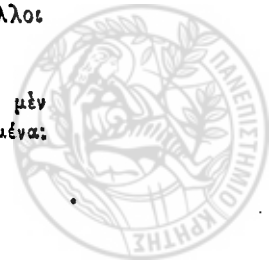
1. Ἀπασαί αἱ κύριαί προθέσεις ἦσαν τὸ πρῶτον τοπικὰ ἐπιρρήματα (S. 428, A. 4), ἐδήλουν δηλ. τὰς τοπικὰς ἀναφορὰς πρᾶξεως τινος. Ἐν τῇ ὁμηρικῇ γλώσσῃ ἄπασαί σχεδὸν αἱ προθέσ. διπλῆν ἔτι σημασ. ἔχουσι τὴν ἀρκτικήν, τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρήματων δηλ., καὶ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν, τὴν τῶν προθέσεων, δηλοῦσαι τὰς τοπικὰς ἀναφορὰς οὐσιαστικοῦ. Ἡ ἀρκτική αὕτη χρήσις εἶνε συχνὴ ἔτι πκρ' Ἰωσὶν οἷον τῷ Ἡροδότῳ, ἐν δὲ τῷ καθαρῷ ἀττικῷ πεζῷ παρέμεινε μόνον ἐν τοῖς, πρὸς δὲ, καὶ πρὸς, praelerea. Ἐν τῷ πεζῷ αἱ ἐπιρρήματικῶς οὕτω τιθέμεναι προθέσεις συνδέονται συνήθως μετὰ τοῦ δὲ, καὶ λαμβάνουσι τὴν πρῶτην θέσιν ἐν τῇ προτάσει, δι' οὗ ἐξαίρονται ἐπὶ μᾶλλον.

2. Διὸ τίθενται ὡς τοπικὰ ἐπιρρήματα¹⁾.

Ἐκ. Σ, 480 «περὶ δ' ἄντυγα βέλλε φαεινὴν . . ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα» (ἀντὶ ἐξ αὐτῆς).

Πρό = ἐμπρός, ἐμπροσθεν. Ν, 800 «ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι

1) Ἐξαίρονται ἐνταῦθα αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ προθέσ. κείνται μὲν ἐπιρρήματικῶς, δύνανται ὅμως νὰ σχηματίσῃσι καὶ σύνθετα συντεθειμένα: μετὰ ῥήμ. γδ. §. 445.

ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι». *Πρόελθε, ἐμπρός* Π, 188 «(τὸν) ἐξάγαγεν πρὸ φώσδε». Οὕτω μετὰ τοῦ, *οὐρανόθι πρὸ Γ, 3. Ἰλιόθι πρὸ Κ, 12* κτλ. = ἐμπροσθεν, ἀπέναντι τοῦ οὐρ., ὑπὸ τὸν οὐρ., ἐνώπιον τοῦ Ἰλ. μεταφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν χρόνον· ἠῶθι πρὸ Α. 50. ε, 469 = πρὸ τῆς ἡμέρας, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡμέρας.

Ἐρ δὲ = ἐντός, ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν τούτοις, πρὸς τούτοις, συχὸν παρ' Ὀμήρ. ι, 116. 118 «νήσοις. τετάνυσται ὑλῆεσσ', ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν ἄγριαι». 132 «ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες. . ἐν δ' ἄροσις λείη. . ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος». Καὶ παρ' Ἰωσι, συχ. παρ' Ἡρόδ. π. χ. 3, 39 «συχνάς μὲν δὴ τῶν νήσων αἰρήκεε, πολλὰ δὲ καὶ τῆς ἠπείρου ἄστεα, ἐν δὲ δὴ καὶ Λεσβίους. . εἶλε» in iis, ἐν τούτοις· ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγ. ἐν δὲ οἶον Σοφ. Τρ. 206. Αἴ. 675. Οἶδ. τ. 183. Οἶδ. κ. 55. Ἄντ. 420. Ἡλ. 713, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τμήσει· οἶον Οἶδ. τ. 27, ἰδ. Ellendt λκτ. σύντ. Ι. σ. 591.

Ἐνρ (σὺν δὲ) = σύναμα, ἐν ταύτῳ, προσέτι, Ψ, 879 «ἠ ὄρνεις. . αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν». Καὶ παρὰ τοῖς τραγ. Σοφ. Ἄντ. 85 «κρυφῆ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὐτως ἐγώ». Αἴ. 960 «ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς». Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 785 χορ. «σὺν τ' Ἀσωπιάδες».

Ἐνά = ἐν αὐτῷ, ἐπ' αὐτοῦ, παρ' αὐτῷ, ἀνάν, συνήθ. ἄνω, ἐπ' ἄνω, sursum παρ' Ὀμήρ. μόνον, Σ, 562 «μέλανες δ' ἀνά βότρυες ἦσαν». Ὡς σχετλιαστικὸν μετ' ἀναβίθασμου τόνου, ἀνα = ἐπάνω δά!, ἐπάνω λοιπόν! Παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς τραγικ.· οἶον Σοφ. Αἴ. 194. Εὐρ. Τροάδ. 98 ¹⁾).

Ἐμφι = ἀμφοτέρωθι, Ἡσδ. ἀσπ. 172. = κύκλω, π. χ. Δ, 328. Κ, 151 «ἄμφι δ' ἑταῖροι εὐδον». 573. Μ, 160. Ν, 704. Ο, 9 κ.τ.λ. ²⁾ = ἀμφίς, καθ' ἑαυτοῦς, μόνοι· Ὀμήρ. ὕμν. Δήμ. 85 «ἄμφι δὲ τιμὴν ἔλλαχεν».

Περί = περίξ. Γ, 384 «περὶ δὲ Τρῶαι ἄλις ἦσαν». Πολλάκις δηλοῖ τὸ εἰς μέγαν βαθμὸν, πρὸ πάντων, πέρα πολὺ, περισσῶς. Ι, 53 «περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἔσσι». α, 66 «ὄς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν». θ, 44 «τῷ γὰρ ῥα θεὸς περὶ δῶκεν ἀοιδήν». ξ, 433 ³⁾).

Ἐπί = πλησίον, πρὸς τούτοις, προσέτι· Σ, 529 «κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλαβοτῆρας». Καὶ παρ' Ἡρόδ. οὐχὶ σπάν.· ἐπὶ δὲ = πρὸς τούτῳ καὶ ἔπειτα. 7, 219 «ἐπὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι ἦσαν». ἰδ. 55. Σοφ. Τρ. 129. Οἶδ. τ. 181, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν τμήσιν, ἰδ. § 445.

1) ἰδ. Spitzner Dissert. de ἀνὰ καὶ κατὰ παρ' Ὀμ. Viteb. 1831, σ. 3 καὶ 5.—2) Hoffmann Progr. Lüneburg 1857. σ. 19, οὗτος ὁμως ἀνάγει ἐναυθα καὶ πολλὰ χωρία, ἅτινα ὀρθότερον ἀναφέρονται εἰς τὴν §. 445.—3) Hartung Lehre v. d. Griechisch. Part. I. σ. 329.

Μετά. Παρ' Ὀμήρ. α) *πολλάκις* = μέσα, ἐν τῷ μεταξύ, πρὸς τούτοις, ἐντὸς τούτου, β) = ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, κατόπιν. ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. *Μετά δέ, postea, παρ' Ἡρόδ. καὶ τῷ μτγν. πεζῶ. Ἡρόδ. 3, 11, 39. 6, 125 «πρῶτα μὲν . . . μετὰ δέ». 7, 12 «μετὰ δὴ».*

Παρά = πλησίον, ἐγγύς. συχν. παρ' Ὀμήρ. π. χ. Α, 611. Β, 279 κτλ. *παρὰ δέ, καὶ Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 201 χορ.*

Πρὸς = πρὸς τούτοις, προσέτι· πρὸς δέ, συνηθέστατ. ἀπὸ Ὀμήρ. (π. χ. Ε, 307. Ν, 678 κτλ., καὶ, *ποτὶ δέ, Κ, 108. Π, 86.*), καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ ποιήσ., ὡς καὶ τῷ πεζῶ. Ἡρόδ. 3, 74 «πρὸς δ' ἔτι». Οὕτω Ξεν. ἀν. 3. 2, 2' *πρὸς δέ καὶ, Θουκ. 3, 58 «πρὸς δέ καὶ γῆν δουλώσετε».* Πλ. Πρωτ. 321, d «πρὸς δέ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν». Δημ. 20, 112 «ἡγοῦμαι τούτων τὸν λόγον κατὰ πόλλ' ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δέ καὶ οὐδὲ δίκαιον». Περαιτέρω Ἡρόδ. 3, 6. 6. 125 «καὶ πρὸς». Ξεν. κυνηγ. 11, 1. Εὐρ. Ἐλ. 956. Ἄρφ. Πλ. 1001 «καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν» = καὶ προσέτι, καὶ ἐκτὸς τούτου εἶπε. Δημ. 27, 68' τὸ δέ, τὲ πρὸς, μόνον ποιητ. Αἰσχρ. Εὐμ. 229 «ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς». Εὐρ. Ὀρ. 622 «σοὶ δέ τάδε λέγω δράσω τε πρὸς». Μήδ. 704 «ἄλωλα καὶ πρὸς γ' ἐξελαύομαι χθονός». Ἐλ. 110. Πλ. πολ. 328, a μ. σ. Stallb. Γοργ. 469, b. 466, e «καὶ πρὸς γε ἄξουσιν». σοφ. 234, a. Πολλάκις ἐν τῷ τέλει. Δημ. 4, 47 «τάλαντα ἐνενηήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς», μ. σ. Bremi. Εὐρ. Φοίν. 610 «καὶ κατακτενῶ γε πρὸς». Περὶ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 1, 58 «πρὸς δὴ οὖν», ὅπερ πάντες οἱ κώδ. ἔχουσιν, ἴδ. Baehr.

Ἐπὶ = κάτω, ὑποκάτω, παρ' Ὀμ. ἐπὶ δέ, δ, 636.

§. 444. b. Σύνδεσις δύο προθέσεων. 1)

Πολλάκις ἐν τῇ ἐπικῇ, τοῖς τραγικ. δὲ μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, καὶ δύο προθέσ. συνδέονται εἰς μίαν, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐπιρρηματικ. ἔχει πάντοτε σημασ., ἡ δὲ δευτέρα ὡς πρόθεσ. δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ μετὰ πτώσ. οὐσιαστικοῦ. Ἐν τῇ συνδέσει ταύτῃ δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν κενόν τινα πλεονασμὸν, ἀλλὰ ποιητικὴν γραφικὴν τῆς ἐκφράσεως πλησμονήν.

Ἀμφιπερὶ, συχνότατα δηλοῖ ἀμφοτέρωθεν κύκλω, δλόγυρα, τῆς ἀορίστου ἀμφί = ἀμφοτέρωθεν, δηλουμένης ἀκριβέστερον διὰ τῆς μᾶλλον ὀριστικῆς περι = περίξ, κύκλω. Β, 305 «ἀμφιπερὶ κρήνην». Ψ, 191 «ἀμφιπερὶ χροά». Ἐπιρρ. Φ, 10 «ἄχθαι δ' ἀμφιπερὶ μεγάλ' ἰαχόν». Οὕτω καὶ, *περὶ τ' ἀμφὶ τε. Ρ, 760 «περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον» Ἐπιρρ. ὈΥμν. ὄμηρ. Δίημ.*

1) Ἰδ. Spitzner εἰς Ἰλ, Exceurs, XVIII.

277 «περὶ τ' ἀμφὶ τε κἄλλος ἔητο». Κεχωρισμέναι, O, 647 «ἀμφὶ δὲ πῆληξ. . κονάβησε περὶ κροτάφοισι». Ἡ περὶ καὶ ὡς πρόθεσ. καὶ μετὰ συνθέτου μετὰ τῆς ἀμφὶ Ψ, 561 «ὦ πέρι χεῦμα. . ἀμφιδεδίηται». ἴδ. τὰ ἐπικὰ σύνθετα ἀμφιπεριστρέφεται θ, 175. ἀμφιπεριστροφή Θ, 348. ἀμφιπεριφθινύθει ὕμν. Ἄφροδ. 272 καὶ παρὰ τοῖς μ.τγν. ἐπικ. (Διὸ τὸ δωρικὸν ἐπίρρ. περι-αμπετιξ).

Παρέξ καὶ παρέκ σ. γεν. καὶ αἰτ., ἀναλόγως τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἐξ, ἐκ ἢ τῆς παρὰ. Ὁ τύπος παρέκ κεῖται πρὸ συμφώνων, ὁ περὲξ ὡς τὸ πολὺ πρὸ φωνήεντος, οὐχ' ἦττον δὲ καὶ πρὸ συμφ. ἐνίοτε, καὶ μάλιστα ὡς ἐπίρρ. ὄϊον ζ, 168 «ἄλλα παρέξ μεμνώμεθα»· περὶ τὸ τέλος ἐννοίας τινός· ὄϊον Λ, 486 «στῆ δὲ πκρῆξ»· ὡς πρόθεσ. πρὸ ἀφώνου· ὄϊον μ, 276 «παρῆξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα». 443 «παρῆξ περιμήκεα δοῦρα». α) μ. γεν.=ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἔξω, ἔξω, ἔμπροσθεν, πρὸ. Κ. 349 «παρῆξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν κλινθήτην». Οὔτω Ὅμηρ. ὕμν. Ἐρμ. 188. ι, 116 «νῆσος. . παρέκ λιμένος τετάνυσται». Ἐπὶ προσώπ. Ἄπολ. Ῥόδ. 3, 743 «τοῖα πκρῆξ οὐ πκτρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι». β) σ. αἰτ.= πκρεκεῖ, παρῆξω παρὰπέρα, ἀπέναντι, πέραν I, 7 «πολλὸν δὲ πκρῆξ ἄλα φῦκος ἔχευεν» = (τὸ κῦμα) ἐξερχόμενον τοῦ βῆθους ἔχυνεν, ἔρριπτεν πκρῆξω, παρῆκει ἀπὸ τὴν θάλασσ. πολλὰ φύκια. Ψ, 762. μ, 443. π, 165 «ἐκ δὲ ἦλθεν μεγάρῳ παρῆκ μέγα τειχίον αὐλῆς» = ἐξῆλθε δὲ τοῦ μεγάρ., παρῆξω καὶ ἀπέναντι τοῦ μεγάλ. τειχ. μ, 276 «παρῆξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα», ο, 199. Τροπικῶς. Υ, 133 «μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον» = μὴ ὀργίζου παρὰ τὸν νοῦν, ἄνευ τοῦ νοῦ, ἀνοήτως· ἴδ. Κ, 391. Κατὰ τοῦτο καὶ Ω, 434 «ὄς με κέλεαι σέο δῶρα παρῆξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι» = πκραιτῶν τὸν Ἀχι., ἦτοι ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Ἀχιλ. Παράβχλ. τὰ σύνθετα παρεξέρχασθαι, παρεξελαύνειν κ.τ.λ. - Ὁ Ἡρόδ. μετχειρίζεται τὴν παρῆξ σ. γεν. (παροξυτόνως πάρεξ) τόσῳ πρὸ φωνήεντ., ὄσω καὶ συμφ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ χωρὶς=ἐκτός, ἔξω, πλὴν 1, 14 «πάρεξ τοῦ ἀργύρου χρυσὸν ἀπλετον ἀνέθηκε». 93. 2, 4. 31 κτλ. ὡς ἐπίρρ. 1, 130 «πάρεξ ἢ ὄσον οἱ Σκῶθαι ἤρχον» = πέραν τοῦ χρόνου, ὅτε οἱ Σκ. ἤρχ.

Ἐπέκ πρὸ συμφ. καὶ ὑπέξ πρὸ φωνήεντ. σ. γεν. = ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω. Ν, 89 «φεύξεσθαι ὑπέκ κακοῦ». Ε, 854. Ο, 628. λ, 37. μ. 107. Καὶ ὁ Ἡρόδ. 3, 116 «λέγεται δὲ ὑπέκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν Ἀριμασπούς». Πκράβχλ. τὰ σύνθετα ὑπεκφεύγειν, ὑπεκφέρειν κτλ.

Ἀπέκ = ἀπέξω, ἐκτός, μακρὰν, σπάν. Ὅμ. ὕμν. Ἄπολ. 110 «Εἰλείθυιαν ἀπέκ μεγάρῳ θύραζε ἐκπροκαλεσσαμένη». Κόιν. Σμ. 4, 540 «ἀπέκ δίφροιο πεσόντες». Παράβχλ. τὸ σύνθετον ἀπεκλαρθάεσθαι

Διέκ=διὰ μέσου καὶ ἔξω, πέρα πέρα καὶ ἔξω, σ. γεν. Ο, 124 «ῶρτο

διέκ. προθύρου». ρ, 61 «διέκ. μεγάροια βεβήκειν». 460. σ. 185 κτλ. Ἀρχιλ. ἐν μεγ. Ἐτυμ. 324, 17 «διεξ. σωλήνος», καὶ σ. αἰτ. διεξ. τὸ μύρτοχ. Παράβαλ. τὰ σύνθ. διεξιέναι, διεξερέεσθαι.

Ἀποπρὸ φέρων = ἀπὸ μακρὰν, ἐμπρός, ἀπέμπρος, Π. 669, καὶ 679 σ. γεν. εἰς τὰ μακρὰν, πολὺ μακρὰν, Η, 334 «κατακρήομεν αὐτοὺς τυτθόν, ἀποπρὸ νεών» Εὐρ. Φοίν. 1739 «ἀπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίαις». Ὀρ. 1451 «(τοὺς) διαρμόσας ἀποπρὸ δεσποίνας».

Διαπρὸ = ἀνάμεσα καὶ πέρα, πέρα, πέραπέρα, ἐντὸς πέρα. Ε, 66 «ἢ δὲ διαπρὸ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὄπ' ὄστειον ἤλυθ' ἀκωκῆ» (ἐνθα προστίθεται ἔτι καὶ τὸ ἀντικρὺ). 538. Μ, 184 κτλ. σ. γεν. ε, 281 «τῆς δὲ διαπρὸ αἰχμῆ. πταμένη θωρήκη πελάσθη».

Περιπρὸ = περίξ καὶ ἐμπρός, ὀλόγουρα ἐμπρός, εἰς τὰ ἐμπρός καὶ περίξ τινός· Λ, 180 «περιπρὸ γὰρ ἔγχει θύεν». Η, 699.

2. Ἡ σύνδεσις τριῶν προθέσ. ὑπεκπρὸσις τὰ ἐκτός· καὶ τὰ ἐμπρός, παρ' Ἀπολ.: Ἦροδ, 4, 225 «ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε»· σὺχόνδ' ὅμως ἐν τοῖς συνθέτοις· οἷον ὑπεκπροφρεύγειν, ὑπεκπρορέειν, ὑπεκπροβέειν κτλ.

Σημ. 1. Ὅτι δὲ δὴν πρέπει νὰ γραφῶσιν ἀ μ φ ι π ε ρ ι, παρ' ἐκ κτλ., ἀλλὰ, ἀμφιπερι, παρ' ἐκ κτλ. ἀποδείκνυσιν ὁ Spitzner ἐν τῇ ῥήθ. συγγρ.

Σημ. 2. Ὅμοια πάντως εἶνε ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πρὸ συνθέτου μετὰ προθέσ. βήμ. προτάσσεται κατ' ἐπανάληψιν ἡ αὐτὴ πρόθεσις ἐπιφθηματικῶς, Ψ, 709 «ἀν δ' Ὀδυσσεύς· πολὺμητις ἀνίστατο». ε, 260 «ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ». Τὸ δὲ Ἦροδ. 2, 176 «ἀνέθηκε δὲ καὶ ἐν τοῖσι ἄλλοισι ἱεροῖσι. ἔργα ἀξιοθέητα, ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι τὸν κολοσσόν», ἐρρήθη ἀμελῶς πως ἀντὶ, ἐν δὲ καὶ τοῖς ἐν Μέμ.

3. Καὶ αἱ καταχρηστικαὶ προθέσ. ἔνεκα καὶ χάριν συνδέονται μετὰ κυρίων προθέσ., ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. π. χ. von Bechts vegen· ἀπὸ βοῆς ἔνεκα = ἀπλῶς, ἵνα φωνάξῃ Θεοκ. 8, 92, μ. σ. Ρορ. ἐν τῇ μεγ. ἐκδ. Ξεν. ἑλλ. 2, 4, 31. «Τίνος δὲ χάριν ἔνεκα» Πλ. νόμ. 701, d, μ. σ. Stallb. πολιτικ. 302, b «ἀπανθ' ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου πάντες δρῶμεν χάριν». Λυσ. 26, 9 «περὶ τῶν ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἀρξάντων ἔνεκεν». Σοφ. Φ. 554 «ἀ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σὺνεκα βουλευμᾶτ' ἔστι», ὅπερ ἀνευ λόγου ὁ Brunck καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀμφὶ σοῦ νέα· τὸ γερμ. um der Freundschaft willen. Προσέτι δὲ, μέχρι πρὸς σ. αἰτ. συχὸν παρὰ τοῖς ἀττικ. π. χ. Πλ. Τίμ. 25, b πολ. 586, a. «μέχρις ἐπὶ θάλατταν» Ξεν. ἀν. 5, 1, 1. «μέχρι εἰς τὸ στρατόπεδον» 6, 4, 26. Οὕτω καὶ «ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον» 4, 5, 6 καὶ παρὰ τοῖς μτγν, ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. Δὲν ἀνήκει ὅπως ἐνταῦθα τὸ Σοφ. Τρ. 1160 «πρὸς τῶν πνεόντων μηδενός θάνειν ὑπο» δηλ. θανεῖν ὑπὸ μηδενός πρὸς τ. πνεόντ. = νὰ φονευθῆ ὑπὸ μηδενός τῶν ζώντων· ἴδ. Schneidewin. Τὸ

παρ' Εὐρ. Ἰφ. τ. 1131 ἀναγκωστέον μετὰ Seidler αὐθ' σ' Ἀθηναίων ἐπὶ γὰν ἀντὶ «εἰς Ἀθ. ἐπὶ γὰν».

§. 445. c. Τμησις ἐν τοῖς συνθέτοις ῥήμασι ¹⁾.

1. Ἡ πρόθεσις παρίσταται ἢ ὑπὸ τὴν ἀρκτικήν αὐτῆς σημασι. ὡς τοπικὸν δηλ. ἐπιβρ., ὡς ἐν §. 443 εἶδομεν, ἢ ὡς πρόθ. καὶ τότε συντάσσ. μετὰ πτώσεως οὐσιαστικοῦ, ἢ τέλος μετὰ ῥήματος. Ἐν τῇ τρίτῃ ταύτῃ περιπτώσει παρίσταται μὲν, πλὴν οὐχὶ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς αὐτοτελὲς ἐπιβρῆμα, ἔχει ὁμοίως σημασίαν ἐπιβρῆμ., καὶ ἢ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήμ. ἢ συγχωνεύεται μετ' αὐτοῦ εἰς μίαν λέξιν.

Ὁ χωρισμὸς τῆς προθέσ. ἀπὸ τοῦ ῥήματος καλεῖται τμησις. (Ἐκτὸς τοῦ ῥήμ. συμβαίνει αὐτὴ καὶ ἐν τῷ ἐπιβρῆμ. μόνον διαμπερές, πλὴν μόνον παρ' Ὀμήρ. ὅσον διὰ δ' ἐμπερές Α, 377. Ρ, 309. φ, 422.) Ἡ ἔκφρασις αὐτῆ ἦτο ἀναμφιδόλως ἢ ἀρκτική καὶ ἢ μόνη εὐχρηστος, διὸ καὶ ἐν τῇ ὁμηρικῇ γλώσσῃ ἢ συχνοτάτη ἔτι. Ἡ συγχώνεσις ἀμφοτέρων τῶν λέξεων εἰς μίαν ἀνήκει εἰς μεταγενεστέραν γλωσσικὴν περίοδον, ἤρξατο ὁμοίως καὶ ἀπὸ Ὀμήρου, ἐπειδὴ ἀμφοτέραι αἱ ἐκφράσεις ἀπαντῶσι παρ' αὐτῷ παραλλήλως ἀνευ διαφορᾶς σημασίας. Ὑπὸ τὴν κυρίαν λοιπὸν σημασίαν τῆς λέξεως οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ τμησεως παρ' Ὀμήρ., ἐπειδὴ αὐτὴ εἶνε παρ' αὐτῷ πάντως φυσικὴ καὶ ἀτεχνος, καὶ θεμελιούται ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς γλώσσης τῆς ἐποχῆς του. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐτῶν ἀπεσοβήθη σχεδὸν παντελῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ πεζοῦ λόγου διὰ τῆς συγχωνεύσεως (συνθέσεως), καὶ παρέμεινε σχεδὸν ἐν τῇ ποιήσει μόνον, ἥτις πάλιν σχετικῶς πρὸς τὴν ὁμηρικ. εἶνε σπανία, καὶ μάλιστα τίθεται πάντοτε τεχνικῶς πῶς πρὸς ἔξαρσιν καὶ ἐπίτασιν τῆς ἐκφράσεως.

2. Ὡς ἐν πολλοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῇ χρήσει τῆς τμησεως ἢ ἑλλην. γλώσσα δείκνυσι μεγάλην εὐκαμψίαν τε καὶ ζωηρότητα, ὑπερέχει δὲ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τῆς μὲν γερμ. γλώσσ. ὀλιγώτερον, ἅτε ποιουμένης καὶ ταύτης χρῆσιν, πλὴν μικράν, τῆς τμησ., ἄλλων ὁμοίως γλωσσῶν ὅσον τῆς σανσκρ. καὶ τῆς λατιν. πολὺ περισσώτερον, ἅτε ἐκείνης μὲν οὐδόλως τὴν τμησιν γινώσκουσας, ταύτης δὲ σπανιότατα χρῆσιν αὐτῆς ποιουμένης.

3. Ἐξετάζομεν ἐν πρώτοις τὴν ὁμηρικὴν γλώσσαν, ἐν ἣ, ὡς ἐν τῷ ἀριθ. 1 εἶδομεν, ὁ λόγος δύναται νὰ γείνη κυρίως μόνον περὶ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον τμησ., ἐπειδὴ αἱ προθέσεις ἐν ταύτῃ δὲν εἶνε κεχωρισμένοι τῶν ῥημάτων των, ἀλλ' ἴστανται

1) Τὴν τμησιν ἔκαμον ἑαυτοῖς νεωστὶ ἐντικαίμ. ἀπουδίας συζητήσεως ὁ Naegelsbach ἐν τῇ XVI Excursus zu den Anmerkungen zur Ilias. Nürnberg, 1834. Hoffmann in d. Progr. Lüneburg, 1858 (ὡς πρὸς τὴν ἀμφὶ in d. Progr. 1857), καὶ ὁ W. Pierson im Rhein. Mus. 1857 σ. 90. 260. 379.

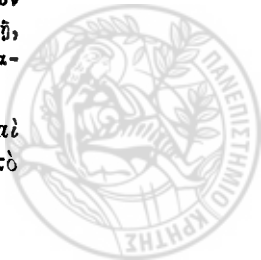
παρά αὐτοῖς ὡς αὐτοτελῆ ἐπιρρήμ. Δύο δὲ περιπτώσεις ἐν ταύτῃ διακριτέον·

α) Ἡ πρόθεσ. φαίνεται μὲν κεχωρισμένη τοῦ ῥήμ., διατηρεῖ ὅμως κυρίως τὴν ἑαυτῆς ἀνεξαρτησίαν ὡς ἐπιρρήμα. Γ, 34 «ὐπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα» = ὑποκάτω ἔλαβε τὰ μέλη τρόμος· 135 «παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν» = πλησίον δὲ τὰ μακρὰ ἔγγ. ἐνεπήχθησαν. Δ, 63 «ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι». 161 «ἔκ τε καὶ ὀψέ τελεῖ» = ἔξω· διὰ ἐντελῶς. δ, 525 «ὐπό δ' ἔσχετο μισθὸν» = ὑποκάτω (κρυφίως) τὸν μισθ. ἔλαβε, συνεπτυγμένως δὲ = ἔλαβ. ὑποκάτω (κρυφίως) τὸν μισθὸν καὶ ὑπεσχέθη. Θ, 108 «οὓς (ἵππους) ποτ' ἀπ' Αἰνεῖον ἑλόμην» = τούτους ἀφῆρπασα ἀπὸ τοῦ Αἰν. μακρὰν (ἐλέσθαι τινὰ τι Π, 59.). Ν, 394 «ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας» = ἐκτυπήθη, ἐταράχθη, ἐξεπλάγη τὰς φρ., ἐγένετο ἔξω φρενῶν, παρὰ φρων. μ, 312 «ἤμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν» = τὰ δὲ ἄστρ. εἶχον χωρήσει πολὺ πρόσω (πέραν τοῦ ἡμίσεως τοῦ οὐραν.), πολὺ δὲ μετὰ τὴν ἐμφάνεισιν τῶν ἄστρων. Α, 67 «ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι». ἴδ. τὰ ἐν §. 444 πρὸ γμ. Σπανιώτερον δὲ πολὺ ἔπεται ἡ ἐπιρρηματικὴ πρόθεσ. Μ, 195 «ἐνάρκισον ἀπ' ἔντεα». ε, 196 «ἀνόμφη δὲ τίθη παρὰ πάσων ἐδωδῆν». Ρ, 91 «εἰ μὲν κε λπω κάτα τύχεα καλά». Η, 425 «ὑδατι νίζοντες ἀπο βρότον». Β, 699 «τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα».

Σημ. 1. Ἐὰν εἰς δύο ἢ πολλὰ; ἀλλεπαλλήλως ἐπομένως προτάσεις ἔκρπε νὰ ἐπαναληφθῆ τὸ αὐτὸ σύνθετον, τότε μόνον ἐν τῇ πρώτῃ τίθεται, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς μόνον ἡ πρόθεσις, καὶ μάλιστα καίται ἐν τῇ πρώτῃ ἢ πραγματικὸν σύνθετον, ὅπερ καὶ σπάνιον, ἢ σύνθετον ἐν τμήσει. Ψ, 886 «καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης . . , ἂν δ' ἄρα Μηριόνης». 798 «κατὰ μὲν θολιόσχικον ἔγχος θηκ' εἰς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα». Δ, 447 «σὺν ῥ' ἔδαλον βινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν». ι, 207 «ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός, ἐν δὲ σὺς στάλοιο βάχιν». Οὐτω καὶ παρ' Ἡρδ., ἴδ. ἀριθ. 12. Σπανίως τίθεται ἀντιστρόφως. Σ, 535 «ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ». Κατὰ μίμησιν ὁ Περδ. ἀσπ. 156. Ἐνίοτε προηγείται καὶ ἀπλοῦν, ἔπεται δὲ πρόθεσ. ἐπιρρηματικὴ. Γ, 268 «ὦρ- νυτο δ' αὐτίκ' κ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ἂν δ' Ὀδυσσεύς». Ε, 480 «ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, κ' ἂν δὲ κτήματα πολλὰ». Ω, 232 «χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερον δέκα πάντα τάλαντα, ἔκ δὲ δὺ' αἰθῶνας τρίποδας . . , ἔκ δὲ δέκας».

Σημ. 2. Ἡ ἐπιρρηματικὴ πρόθεσις δύναται νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τοῦ ῥήματος αὐτῆς οὐ μόνον διὰ μικρὰς λέξεως ὡς τῶν, δὲ, τὲ κτλ., ἢ διὰ δύο ὁμοίως μονοσυλλάβ. ὡς οἱ κτλ., ἀλλὰ καὶ διὰ μιᾶς, δύο, τριῶν ἢ καὶ πολλῶν ἄλλων λέξεων. Ἐνὶ δὲ λόγῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν λέξεων δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ, ἀλλ' ἐπικρατεῖ μεγίστη ἐλευθερία ἀναλόγως τοῦ στίχου καὶ τῆς ἐννοίας. Παρὰδείγματα τούτου παρέχει πᾶσα σελὶς τοῦ Ὀμήρου.

β) Ἐν τῇ προτάσει καίται πρόθεσις, πτώσις οὐσιαστικοῦ καὶ ῥήμα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πτώσις ἐξαρτᾶται ἢ ἀπὸ

τῆς προθέσ., ἢ ἀπὸ τοῦ μετὰ τῆς προθέσ. συνδέτερου ῥήμ. Ἐάν συμβῆ τὸ τελευταῖον ἢ πρόθεσ. ἔχει τὴν ἀρκτικὴν ἐπιρ-
ρηματικὴν σημασίαν καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμα. Ἀμφότερα δὲ
ταῦτα, ἢ τε ἐπιρρημ. πρόθεσ. καὶ τὸ ῥήμα, ἀποτελοῦσιν ἔν-
νοικν ῥηματικὴν (ῥήμα), τὸ τοιοῦτον δὲ ῥήμα καὶ οὐχὶ μόνον
ἢ πρόθεσις συντάσσεται μετὰ τῆς πτώσεως· ἐν πολλοῖς ὁ-
μως πρὸ γμ. οὔτε ἡ ἔννοια, οὔτε ἡ σύνταξις καθιστῶσιν ἡμῶν
γνωστὸν, πόθεν ἡ πτώσις ἐξαρτᾶται, ἂν δηλ. ἀπὸ τῆς προθέσ.
ἢ ἀπὸ τοῦ συνθέτου τοῦ ἐν τμησί κειμένου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ
φύσει τῆς προθέσ. κείται, ἵνα συνδέηται στενωδὸς μετὰ τοῦ οὐ-
σιαστικοῦ αὐτῆς, ἐπόμενον, ὅτι κανικῶς, ὅπου ἡ πρόθεσ. ὑπέστη
ἰσχυρὸν χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς ἢ ἕνεκα μετρι-
κῶν λόγων ἢ διὰ παρεμβληθειῶν λέξεων, ἢ πρόθεσ. δὲν ἀνή-
κει εἰς τὴν πτώσ., ἀλλ' εἰς τὸ ῥήμα, ὡς ἐπίββ. (τμησίς) ¹⁾.
Τοιαύτῃ λοιπὸν ἰσχυρὰ τμησίς συμβαίνει·

α) Ὅταν ἡ κυρία τομὴ κῆται μετὰ τῆς προθέσ. καὶ τῆς
πτώσ. Α, 53 «ἐννήμαρ μὲν ἀνά | στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῦ»
(= ἀνώχετο στρατὸν=διήρχετο ἀνά μέσον τοῦ στρατῶν). Β, 782
«χωρομένω, ὅτε τ' ἀμφί | Τυρωεὶ γαίαν ἱμάσση» = ὅταν θά περι-
μαστιγώσῃ τὴν γῆν τοῦ Τυρ. Ο, 607 «ἀφλοισμὸς δὲ περὶ
| στόμ' ἐγένετο» = ἀφρὸς δὲ περιέβαλλε γύρωθεν τὸ στόμα. Ω,
616 «νυμφῶν, αἱ τ' ἀμφ' | Ἀχελώϊον ἐβρώσαντο» = ἐφορμήσασαι
περικύκλωσαν τὸν Ἀχ. Δ, 97 «τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα | πρὸ
ἀγλαὰ δῶρα φέροιο», ἢ γενικὴ τοῦ = ἐκ τούτου, ἀπὸ τούτ., κατὰ
τὰ ἐν §. 421.

β) Ἐτι ἰσχυροτέρα τμησίς εἶνε ἡ παῦλα εἰς τὸ τέλος τοῦ
στίχου. Ρ, 268 «ἀμφί δ' ἄρα σφιν | Ἀκμπρῆσιν κορυθέσσι. ἠέρα
πολλὴν | Χεῦ» (= ἀμφιχέειν ἠέρα τινί), ἰδ. 523. Α, 481. Ν, 704
«ἀμφί δ' ἄρα σφιν | Πρυμνοῦσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς»
= ἐν τῇ ῥίζῃ τῶν κεράτων ἀνακηδῆ ἀμφοτέρωθεν ἰδρ. πολὺς.

Σημ. 3. Ἐξαιρέσειν ποιοῦσιν αἱ ἔ κ θ λ ψ ι ν ὀφιστέμεναι πρόθεσ. Π, 772
«πολλὰ δὲ Κεερίονην | ἀμφ' ὄξεα δοῦρα πεπήγειν» δηλ. ἀμφί-Κεερ. Σ, 191
«στεῦτο γὰρ Ἐφαίστοιο | παρ' οἰσίμεν ἔντεα καλὰ» μ, σ. Spitzner. Κατὰ τὸ
φαινόμενον ἐξαιρέσειν ποιοῦσι τὰ χωρία, ἐνθα συμβαίνει ἡ κυρία τομὴ· οἷον
Τ, 10 «τὴν δ' Ἐφαίστοιο πάρα | κλυτὰ τεύχεα δέξα». Ν, 267. 374. 509.
Ρ, 447.

γ) Ὅταν μετὰ τῆς προθέσ. καὶ τῆς πτώσ. παρεμπέσωσι
μία ἢ καὶ πολλὰ λέξεις σημαντικαί· οἷον τὸ ὑποκείμεν., ἀντικείμεν.,
ῥήμα, ἢ μόνον ἢ μετ' ἄλλων λέξ. συνημμένα· Ο, 266 «ἀμφί
δὲ χαίται ὄμοιοι ἀδύσσονται» = αἱ χαίτ. σείονται περίεξ ἐπὶ τῶν ὄ-
μων ἀμφοτέρωθεν, ποιητικώτερ. τοῦ περισεύονται ἀμφοτέρωθ. τῶν
ὄμ. Θ, 115 «τὴν δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην».

1) ἰδ. Hoffmann ἐν τῷ προμνηθ. προγράμ. 1857, σ. 12. καὶ 1858, σ. 4.

(εἰσβαίνειν τι). Π, 291 «ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἦκεν ἔπασι» (ἐνίεται τί τιμι). Β, 156 «Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν» (προσειπείν τινα). Ε, 310 «ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε». Ζ, 140 «ἐκ δέος εἴλετο γυίων» (= ἐξαιρεῖσθαί τινός τι). α, 96 «ὑπὸ ποσὶν ἔδησατο καλὰ πέδιλα» (= ὑποδεῖν τί τιμι, ὡς τὸ ὑπέδησε πέδ. εἰς τοὺς πόδας διάφορον τοῦ, ἔδησε πέδ. ὑπὸ τοῦ πόδας), ἰδ. Nitzsch. Ζ, 167 «οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης» (ἐξαιρέεσθαι τινος). θ, 343 «ἐν δὲ γέλωσ ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν». (Α, 599. θ, 326 «ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν».) Ε, 566 «περὶ γὰρ δῖε ποιμένι λαῶν» (ἰδ. Α, 508 «τῷ ῥα περιδείσαν»). Θ, 485 «ἐν δ' ἔπεισ' Ἰωκεανῶ». (Δ, 108 «ἔμπεσε πέτρη»). Β, 451 «ἐν δὲ σθένος ὤρσε ἐκλάστω» (ἰδ. Ζ. 499 «γόνον πάσσησιν ἐνώρσεν»). Ν, 829 «ἐν δὲ σὺ τοῖσι περήσαι» (τὸ σὺ ὑποκείμε. καὶ ὀρθοτονοῦμ. ἀντων.). ἰδ. Ε, 219. Οὕτω καὶ ὅταν τὸ ῥῆμα κῆται μὲν μετὰ τὴν πρόθεσ., πρὸ ὅμως τῆς πτώσ. β, 3 «περὶ δὲ ξίφος δὲξ' ἔτ' ὦμα» (περιτίθεσθαι τί τιμι). Ζ, 253 «ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ» (ἐμφῶναι τιμι). ο, 408 «νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλειται δειλοῖσι βροτοῖσιν». Ἡ ὅταν ὁ πρόθεσ. κῆται μὲν μετὰ τὸ ῥῆμα, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀμέσως πρὸ τῆς πτώσ. δ, 198 «βαλλέειν τ' ἀπὸ | δάκρυ παρειῶν». θ, 149 «σκέδασον δ' ἀπὸ | κήδεα θυμοῦ».

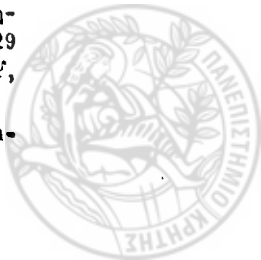
Σημ. 4. Ἡ πρόθεσ. ὡς τοιαύτη παρ' Ὀμήρ. ἐν ταῖς ἐπομέναις μόνον περιπτώσεσι δύναται νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς πτώσ. οὐσιαστικοῦ

α) Διὰ μικρῶν ἀσημάντων (ἐν μέρει δὲ καὶ ἐγκλιτικῶν) λέξεων οἷον μὲν, δὲ, τὲ, ῥά, γάρ, πέρ· μὲν ἄρ, δ' ἄρα, γάρ δ' ἡ, γάρ σφεας, δὲ οἱ (ἀντωνυμ.), ῥά οἱ, δ' ἄρα οἱ, μὲν οἱ, μὲν με, ἄρα μιν (Ε, 452). Β, 310 «(δράκων) πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν». Δ, 135 «διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο». τ, 435 «πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν. . κύνες ἦϊσεν». Ε, 128 «ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἦνια». Σ, 432 «ἐκ μὲν μ' ἀλλῶν ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασεν». Περιέργον γ, 348 «παρὰ πάμπαν ἀέμονος».

β) Διὰ γενεϊκῆς ἐπιθετικῆς οἷον, 128 «ἔπασχον ὑπ' Ἄρης παλαμῶν». Θ, 378 «προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας». ο, 492 «πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα». Δύναται δὲ νὰ συμβῇ ἡ κυρία τομὴ καὶ μετὰ τὴν γενεϊκ. Α, 44 «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο | καρῆνων», Γ, 272. Γ, 227. Δύναται δὲ νὰ παρεμβληθῇ καὶ ἀσημαντόν τι λεξίδιον οἷον τὰ, δὲ, πέρ, γάρ· ἴδε Π. 315 Ω. 428. 750. Ο, 739. Σπανιώτερ. δὲ καὶ πολὺ περιέργον εἶνε νὰ χωρίζηται διὰ γενεϊκ. ἐπιθετικῆς συνοπτομένης μετὰ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου. Ξ, 227 «σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Ὀρχῶν ὄρεα». Π, 673. Γ, 355. Ω, 81. (Πλὴν ἐν Α, 357 «μετὰ δούρατος ὦχετ' ἐρωήν» καὶ Μ, 284 «ἐρ' ἀλὸς πολίης· κέχυται λιμέσιν» εἶνε τμησις=μετοίχεσθαί τι, ἐπικέχυται τιμι).

γ) Ὅταν ἡ πρόθεσ. κῆται μετὰ τὴν πτώσιν· δύναται δὲ νὰ παρεμβληθῶσι καὶ ἀσημαντὰ λεξίδια. Ε, 64 «οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα, ἦδη. 729 «τὸ δ' ἐξ ἀργύρεος βυμὸς πέλεν». α, 220 «τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι». Ψ,

1) Ἰδ. περισσότερα πρὸγ. ἐν Nägelsbach ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. σ. 305. Hoffmann ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. 1857, σ. 13 καὶ 1858, σ. 4.

377 «τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον». Ω, 254 «Ἐκ τορος ὠφέλει' ἀντί . . πεφάσθαι». 1) Ὅταν ὁμως παρεμβάλωνται λέξεις σημαντικαί, πρέπει νὰ παραδωχθῶμεν τμησίην, τ, 332 «ἔμοι σὺν μοχλῶν ἀείρας» (συναείρας). ε, 175 «τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες . . περώσωιν» (ἐπιπερ.)

δ) Σποραδικὰ φαινόμενα εἶνε τὰ, Α, 831 «(φάρμακα) τὰ σε προτὶ φασιν Ἄχιλλῆος δεδιδάχθαι». τ, 535 «εὐροι δ' ἐν τήματα οἴκω», ὡς λ, 115, ε. 155 «παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦση» (ἐνεκα τῆς ἀντιθέσεως).

Σημ. 5. Συχνότατα καὶ ἡ ἔννοια, ἡ γραμματικὴ, καὶ ἡ ὁμηρικὴ λεκτικὴ χρήσις προσδιορίζουσιν ἀντὶ τῆς μετὰ προθέσ. συναπτομένη πτώσις ἐξαρτάται ἀπὸ τῆς προθέσ. ὡς προθέσ., ἡ ἀπὸ τοῦ ῥήμ. ἐν τμησίᾳ κειμένου. Ν, 631 «ἡ τί σε φασί περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων» = περιεῖναι τινος φρένας. Ἰδε σ, 248 «περίεσαι γυναικῶν εἶδος» Α, 465 «τἄλλα καὶ ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν» = ἀμφέπειραν. τ, 177 «ἀνά νηὸς ἔδην» = νηὸς ἀνέδην' ἐπειδὴ ἡ ἀνά σ. γεν. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ. Α, 528 «κυανέησιν ἐπ' ὄφρουσι νεῦσε Κρονίων» = ἐπένευσε.

4. Μεταχθίνομεν ἤδη εἰς τοὺς μεθομηρικὸς ποιητάς. Παρ' Ὁμήρῳ εἶδομεν ἐν ἀριθ. 1, ὅτι ἡ τμησίς ἦτο πάντως φυσικὴ, ἀσκοπος, καὶ ἐστηριγμένη ἐπ' αὐτῆς τῆς τότε γλωσσικῆς χρήσεως. Ἐν τῇ ἀμέσῳ ὁμως μεθομηρικῇ περιόδῳ γενικὸς κανὼν ἐγένετο ἡ συγχώνεσις τῆς ἐπιφῶν. προθέσ. μετὰ τοῦ ῥήμ. εἰς μίαν λέξιν, ἡ δὲ χρήσις τῆς τμησ. εἶχε τότε ἐνεκα τούτου περιεργόν τι, παράδοξον καὶ θαυμαστόν. Διὸ συνέβη, ὥστε οἱ ποιηταὶ νὰ μεταχειρίζονται ταύτην πρὸς ῥητορικὸν σκοπόν. Ἐγένετο αὕτη σχῆμα ῥητορικόν, κόσμημά τι δηλ., καὶ ἐτίθετο ἡ ἵνα παράσχη τῇ ἐκθέσει ἔμφασίν τινα, ἐπειδὴ ἔπρεπέ τις διὰ τῆς τμησ. νὰ σημειώσῃ καὶ ἀκριβῶς κατασημάνῃ τὴν ἔννοιαν τῶν κεινωρισμένων μελῶν, ἰδίχ δὲ τὴν τῆς προθέσ., ἥτις διὰ τοῦτο φιλεῖ νὰ τίθηται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ., καὶ ἥτις ἐνισχύεται πολλακίς καὶ δι' ἐπομένου τινὸς ἀσήμου λεξιδίου· οἷον δὲ, μὲν, γάρ, ἡ ἐγκλιτικοῦ· οἷον γέ, μέ, σέ, νῖν, μοί, σοί, τίς, τί, τέ, τοί, νῦν, καὶ ἐξαιρεταί πολλακίς διὰ τῆς ἄρσεως, ἡ ἐτίθετο, ἵνα καταστήσῃ τὴν ἐκθεσιν σαφεστέραν²⁾. Ἡ πρόθεσ. κανονικῶς κεῖται πρὸ τοῦ ῥήμ., ἡ δὲ ἀναστροφικὴ θέσις αὐτῆς εἶνε καθ' ὅλου μὲν σπανία, συχνή ὁμως παρ' Εὐριπ. ἰδ. ἀριθ. 7.

5. Ἡ χρήσις τῆς τμησ. ἀπαντᾷ παρὰ τε τοῖς δραματικοῖς καὶ τοῖς λυρικοῖς³⁾, ὧν οὗτοι μεταχειρίζονται ταύτην συχνότερον ἢ ἐκεῖνοι, ὅπερ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ διαφόρου χαρακτῆρος τῶν εἰδῶν

1) Ω; πρὸς τὸ τελευταῖον χωρίον πάνω ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ K. Hoffmann ἐν τῇ ῥηθείᾳ πραγματ. σ. 6, ὅτι ἡ ἀντι δύνатаι νὰ τεθῆ ὡς καὶ αἱ καταχρηστικαὶ προθέσ., αἵτινες μεγίστην ἐλευθερίαν ἔχουσιν ὡς πρὸς τὴν θέσιν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ ὁμηρικῇ προθετικῇ σημασίᾳ ἡ ἀντι οὐδεμίαν σύνθεσιν μετὰ τοῦ ῥήμ. δύναται ν' ἀποτελέσῃ.—2) Ἰδ. Pierson Ῥήν. Μουσ. σ. 426.—3) Ἰδ. Pierson ἐν τῇ πρότερ. μνησθείσῃ ἀκριβεῖ καὶ εὐφραῖ αὐτοῦ πραγματεῖα über die Tmesis dei den Griechischen Dichtern, insbesondere bei Dramatikern und Lyrikern. σ. 458.

τῶν πείψεων τούτων. Αἴσχλ. Πρ. 134 «κτύπου γὰρ ἐχὼ χάλυ-
βος διήξεν ἀντρων | μυχὸν ἐκ δ' ἐπληξέμου τὰν θεμερῶπιιν αἰδῶ»
(σαφῆς παράστασις τοῦ αἰφνιδίου). Ἰδ. 880 «ὕπό . . θάλαπουσιν».
Ἄγ. 1188 «ὕπ' αὖ με . . στροβεῖ». Πρ. 100 «τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ
(οὕτω γράφ. ὁ Ἐρμυκ. ἀντὶ τῆς ὑπέρ) θνατὸν ἀλύξαντα φυρεῖν».
698 «πρὸ γε στενάξεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ' | ἐπίσχες, ἐστ' ἀν
καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης» (ἐξέχρσις τῆς ἐννοίας=λίαν ἐνωρῖς θρη-
νεῖς). Ἰδ. Πρ. 459 ἀμφὶ δέ | κυκλοῦντο». Χοηφ. 453 «ξὺν δέ
γεοῦ πρὸς ἐχθρούς». 1020 «πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος | ἀδειν ἔτοι-
μος». Ἄγ. 918 «ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὕπαι τις ἀρύβλας | λυοῖ»
(ζωηρὰ δικαγῆ). Θέσις ἀναστροφικῆ. Πρ. 852 «αἰ (δηλ. πόλεις)
κατὰ χέρσον ἐληλαμένοι περὶ πύργον» = αἵτινες ἦσαν περιβεβλη-
μένοι με πύργ. εἰ καὶ τὸ χωρίον τοῦτο κριτικῶς δὲν εἶνε ἀσφα-
λές, Ἰδ. Wellauer. Ἰδ. ἀριθ. 7 a. E. Ὁ Αἰσχύλος μεταχειρίζεται
τὴν τμησιν εἰς τὰ λυρικά ἰδίως χωρία, σπανίως δὲ εἰς τὸν
διάλογον. Εἶνε δ' αὐτῷ αὕτη μᾶλλον μέσον ἐμφάσεως ἢ μέσ. σα-
φοῦς παρκατάσεως· τὰς ἐξῆς δὲ προθέσ. μεταχειρίζεται οὕτως ἐν
τῇ τμησ. ἀπό, ἐξ (ἐκ), πρὸ, ὑπό, ὑπαι, ἀμφί, ξὺν, πρᾶς, ἐπί,
κατὰ· μεταχειρίζεται δὲ τὴν τμησ. οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς
προτάσ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, καὶ ὅχι μόνον ὅταν ἔπων-
ται τῇ προθέσ. ἐν ἣ πολλὰ ἀσήμαντα λεξίδια, ἀλλὰ καὶ λέξεις
σημαντικαὶ (ὡς Πρ. 100. 881. «κατὰ μοῖρα καλύψαι». χοηφ.
566 «κατὰ στόμα ἐρεῖ, κατ' ὀφθαλμούς βαλεῖ»).

6. Ὁ Σοφοκλῆς τοῦναντίον χρῆσιν ποιεῖται τῆς τμησ. συγχρό-
τερ. ἢ ὁ Αἰσχύλος, πλὴν πάντοτε ἐν τῇ ἀρχῇ μόνον τῆς προτάσ.,
καὶ οὕτως ὥστε νὰ ἔπνηται τῇ προθέσ. ἀσήμαντόν τι λεξίδιον.
Μεταχειρίζεται δ' οὗτος ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ διαλόγῳ
πρὸς σαφῆ παράστασιν. Περιορίζεται δὲ καὶ οὗτος εἰς τὰς προθέσ.
ἐν, σὺν, ἐπί, ἀπό, ἐξ (ἐκ), κατὰ. Ἄγ. 1288 «ὄδ' ἦν ὁ πρᾶσων
ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρὼν» (= συμπράσσω). Ἡλ. 299. 713 «ἐν
δὲ πᾶς ἐμεστῶθη δρόμος». Ἄντ. 420. Ἡλ. 746 «σὺν δ' ἐλίσ-
σεται». Οἰδ. τ. 27 «ἐκ δ' ὁ πυρφόρος θεὸς | σκήψας ἐλαύνει». 182
«ἐν δ' ἄλοχοι πολιαὶ τ' ἐπὶ ματέρες . . ἐπιστενάχουσιν» = ἐνστε-
νάχ. καὶ ἐπιστενάχ., ἐπανελήθη δ' ἢ ἐπὶ ἐν τῷ ῥήμ. χάριν με-
γάλειτέρως ἐμφάσεως. Ἄντ. 427 «ἐκ δ' ἀράς κακῆς | ἦρατο». 432
«σὺν δὲ νυν | θηρώμεθα». 979 «κατὰ δὲ ταχόμενοι». Οἰδ.
τ. 1198 «κατὰ μὲν φθίσας». Τρ. 565 «ἐκ δ' ἦϋσ' ἐγὼ». Ἰδ.
1055. 1057. Φ. 817 «ἀπὸ μ' ὀλεῖς». 1158. 1177. Ἀναστροφικῆ
τμησιν μόνον ἐν Φιλ. 647. Ἰδ. ἀριθ. 7 a. E.

7. Παρ' Εὐριπίδῃ ἡ τμησις εἶνε συχνοτάτη, καὶ τίθεται,
ὡς ἐν τοῖς κατωτέρω πρδγμ. ὀψάμεθα, πολλαχῶς κατὰ τρέπον
ὅλως ἄγνωστον τῷ Αἰσχλ. καὶ Σοφοκ., διὰτι μεταχειρίζεται ταύ-
την οὐ μόνον πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἐκφράσεως καὶ πρὸς σαφῆ παρά-

στασιν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ πρὸς κόσμον. Μεταχειρίζεται δὲ ταύτην ὡς τὸ πολὺ ἐν τοῖς χοροῖς καὶ τοῖς λυρικ. χωρίοις. Προθέσ. πρὸς τμησιν αὐτὸς ἔχει τὰς ἐν, σὺν, ἀπὸ, ἐξ, ἐκ, ἀνά, κατὰ, διὰ, ὑπέρ, ἀμφι, περι. μετὰ, ἐπι, ὑπὸ, συχνότατα ὁμοίως τὰς κατὰ, ὑπὸ, ἀνά καὶ ἐκ. Ἡ πρόθεσ. ἢ προηγείται τῆς προτάσ. καὶ ἔπεται αὐτῇ δὲ ἢ καὶ ἄλλο ἀσήμεκτον λεξίδιον, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ συνηθέστατον, ἢ ἔπεται τῷ ῥήμ. ἄνευ τοιοῦτου λεξιδίου (τμησις ἀναστροφικῆ), ἢ κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ. πρὸ τοῦ ῥήμ. Συνήθως ἐπιτείνεται ἢ πρόθεσ. διὰ τῆς ἄρσεως. Ἰφ. τ. 832 ἀκατὰ δὲ δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾶ | τὸ σὺν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν». 1276. 1278 χορ. «ἐπι δ' ἔσεισεν . . . ἀπὸ λαθούσαν νυκτωπὸν ἔξειλεν βροτῶν» ἔνθα περιέργων εἶνε, ὅτι ἔπεται τῇ ἀπὸ τὸ σύνθετ. ἐξείλεν. Ὁμοίαν τινα περιπτώσιν εἶδομεν ἐν τῷ ἀριθ. 6 παρὰ τῷ Σοφ. Οἶδ. τ. 182. Τρ. 522 χορ. «ἀνά δ' ἐβόασεν λεώς». 543 χορ. ἀνύχιον ἐπὶ κνέφας παρῆν», ἔνθα κεῖται ῥήμα παρασύνθετ. τμητικῶς (ἐπιπαρεῖναι), ὅπερ οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχλ. καὶ Σοφ. 162 «ἀμφι δ' ὠλένας | ἔλισσ' ἐμοῖς νώτοισι». Βέκ. 80 χορ. «ἀνά θύρσον τε τινάσσω». 126. 96 χορ. «κατὰ μηρῶ δὲ καλύψας». Ἐλ. 367 «ἀπὸ δὲ παρθένον κόμας | ἔθεντο». Μήδ. 627 χορ. «ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν | ἐλθόντες», ἔνθα ἢ ὑπὲρ ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἄγαν. Ἰππόλ. 1109 χορ. «μετὰ δ' ἴσταται ἀνδράσιν αἰών». Μετ' ἐμφαντικῆς ἐπαναλήψεως τῆς προθέσ. μετὰ προηγθῆν σύνθετον ῥήμα. Ἡρ. μαιν. 1055 «μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλᾶσας ἀπολεῖ πόλιν | ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρᾶ τε κατὰ ῥῆξην». Ἡ ἀναστροφικὴ θέσις ἐν τῇ τμησ. παρ' Εὐριπ. εἶνε συνήθης, ἐνῶ παρ' Αἰσχλ. μὲν μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ, ὅπερ κριτικῶς εἶναι ἐπισημάλεις, ἰδ. ἀριθ. 5, παρὰ Σοφλ. δὲ μόνον ἐν Φιλ. 657 (ἰδ. περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀριθ. 6). Κύκλ. 384 «βαλῶν ἐπι». Ἡρ. μαιν. 974. Ἐκ. 504. 513. Βέκ. 620 «μῶλε, χρυσῶπα τινάσσω | ἀνα θύρσον (κακῶς δ' Ἐρμ. καὶ ὁ Νόουκ ἐκλαμβάνουσι τήν, ἀνα, ὡς κλητ. τοῦ ἀναξ' ἰδ. 80 ἀνά θύρσον τε τινάσσω»). Ἐλ. 474. Ποτ. 72.

8. Ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης σπανίως ποιεῖται χρῆσιν τοῦ σχήματος τούτου, ὅπερ μᾶλλον ἤρμοζε τῇ σεμνοπρεπεῖ γλώσσει τῆς τραγωδίας καὶ λυρικῆς ποιήσ. ἢ τῇ κωμωδίᾳ, ἣτις ἀσχολεῖται μᾶλλον περὶ τὸν πραγματικὸν βίον ἢ τὸν ἰδανικόν. Διὸ μεταχειρίζεται ὁ Ἄρρ. τὴν τμησιν κανονικῶς μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς, ἔνθα διακωμῶδες ἐν γλώσσει μεστῇ δεινότητος τὸν σεμνοπρεπεῖ ἐκφρατικὸν τρόπον τῶν τραγικῶν α) ἐν τῷ χορῶ· ὄρν. 333 «ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν». Λυσ. 262 ἀκατὰ μὲν ἕγιον ἔχειν βρέτας | κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν». 1280 «ἐπι δὲ δίδυμον . . . ἐπι δὲ Νύσιον». ὄρν. 346. Ἐν τῷ διαλόγῳ βέκτ. 1047 ἀκατ' οὖν ἔβαλεν». Ἀχ. 295 χορ. ἐν διαλόγῳ «σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ κατὰ σὲ χύσομεν τοῖς λίθοις» (παιωνικ. πεντάμετρ.), μ. σ. Α.

Müller. σφ. 784 «ἀνά τοί με πείθεις». νεφ. 792 «ἀπό γάρ δλοῦμαι». 440. ἔρν. 1506. Πλ. 65.

9) Ἐν τοῖς *λυρικοῖς* ὡς πρὸς τὴν τμῆσιν ὁ Πίνδαρος ἰδίᾳ ἐξέχει. Τὸ σχῆμα τοῦτο ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται ἐλευθεριώτερον ἢ οἱ δραματικοὶ καὶ λοιποὶ λυρικοί, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπλῶς λόγοι μετρικοὶ φαίνεται, ὅτι ἀναγκάζουσιν αὐτὸν πρὸς χρῆσιν τούτου, ἰδ. Ο. 3, 6, 7, 4, 8, 32, ἢ τάσις τις πρὸς εὐφωσίαν· οἶον Ἰσ. 2, 34. Ἡ πρόθεσις δύνεται νὰ λάβῃ ἐν αὐτῷ οἰανδήποτε θέσιν ἐν τῇ προτάσει. Γὰς ἐπομένως προθέσ. μεταχειρίζεται οὗτος ἐν τῇ τμητικῇ χρῆσει· ἀπὸ, ἐκ, ἐν, οὐρ, ἐς, ἀνά, κατὰ, ἐπι, παρὰ, ὑπὸ. Ο. 6, 14 «κατὰ γὰρ αὐτὸν τέ νιν καὶ παιδίμας ἵππους ἔμαρψεν». 7, 5 «ἐν δὲ φίλων | παρεόντων θῆκέ μιν ζαλωτόν». 7, 43. 9, 35 «ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥίψον». 2, 69. 13, 59. Π. 2, 9 «ἐπι γὰρ ἰοχέαιρα πάρθενος χερὶ διδύμα | ὄ τ' ἐναγώνιος Ἑρμῆς αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον». 4, 34 «ἀν δ' εὐθύς ἀρπάζεις». Ν. 5, 51 «ἀνά δ' ἰστίκ τείνον». 9, 8. Ἰσ. 6, 30. «ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανών» (πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἀντιθέσεως). Ἐπαναληπτικῶς· Ν. 9, 8 ἀλλ' ἀνά μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνά δ' αὐλῶν. ἐπ' αὐτὸν ὄρσομεν». ἰδ. σημ. 1. Θέσις ἀναστροφικῆ. Ο. 1, 49. 3. 6.

10. Οἱ λοιποὶ *λυρικοὶ* ποιοῦνται χρῆσιν τῆς τμῆσ. μεθ' ὁμοίας τῷ Πίνδ. ἐμφάσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ οὕτω ποικιλοτρόπως, ὡς οὗτος. Διακρίτεοι δὲ τῶν κυρίως λυρικῶν οἱ *ἐλεγειακοί*, ὧν ἡ ποίησις ἐκ τοῦ ἔπους προεληθοῦσα ἀρμόζει εἰς τόνον ἡρεμώτερον, ἤ ττον ὑψηλὸν καὶ ὀρμητικόν. Διδ ἡ τμῆσ. δὲν φαίνεται παρ' αὐτοῖς οὐσα πλήρης ἐμφάσεως, ὡς παρὰ τοῖς λυρικ., ἡ δὲ πρόθεσ. στερεῖται κανονικῶς τῆς ἄρσεως. Ἐλεγειακοί. Turp. 2. 7, 9 Bergk. «αἰσχύνει τε γένος κατὰ δ' ἀγλῶν εὐχος (διόρθ. τοῦ Bergk ἀντ' εἶδος) ἐλέγχει». Σόλων 3, 15 «δικης, | ἡ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γινόμενα πρὸ τ' ἐόντα» (ἐπίτασις τῆς ἀντιθέσεως). Θεογν. 13 «κακὰς δ' ἀπὸ κῆρς ἀλαλκε». 192 «σὸν γὰρ μισγεται ἐσθλά κακοῖς». 869 «ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανός» (ἡ ἐν ἔχει ἐνταῦθα τὴν ἄρσιν). Καθ' Ὅμηρ. 1064 «ἐξ ἔρον ἰέμενον» μετὰ τῆς ἄρσεως, καὶ 1145 «κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων». Ἀρχίλοχ. (πρὸς Περικλέα) 8, 3 «στοίους γὰρ κατὰ κῦμα.. ἔκλυσεν». 6 «ἐπι κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν». Ἰαμβογρ. Ἰππώναξ 23 «ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κώπολλων», 24. 58. Σιμωνίδ. 6, 63 «λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπο ῥύπον δις». Οἱ κυρίως *λυρικοὶ* κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Bergk Ἄλκμ. 29 «Μῶσ' ἄγε, .. ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπι δ' ἕμερον | ὕμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν» (παράκλησις ἰσχυρά) Ἄλκμ. 34, 3 «κἀββαλλε τὸν χεῖμῶν, ἐπι μὲν τίθει | πῦρ, ἐν δὲ κίρνας οἶνον». 36, 3. 41, 2. 45, 2. 92. Σαπφῶ 19 «ἀν δ' ἴσει τὰ πτέρυκ». 57, 1 «καθ' δ' ἀμβροσίαις μὲν | κράτηρ ἐκέκρατο». 58, 3. Ἀνακρ. 29 «ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτίς φύγον ὥστε κόκκυξ». 50. 58. 63. 72. 80. Ἀνακρεάντεικ 34, 9 «κατὰ

μευ σχίζεις ὄνειρους». Ἰδ. στίχ. 15 καὶ 29. 62, 1 «ἀνὰ βάρβιτον δονήσω». Σιμωνίδ. 86, 5 ἀφ᾽ ἄφ᾽ ἱμερτήν ἔπνεεν ἠλικίην». 170, 1 καὶ 5.

11. Ἡ τμησις ἐπιτηδεῖα πάντως εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐμφαντικὴν γλῶσσαν τῶν δραματικ. καὶ λυρικῶν οὐδὲν ἀριζοῦται καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἐπιδιώκοντα ὁμαλήν ἀπλότητα, σαφήνειαν καὶ ἀκριβείαν. Ὁ πεζὸς ἐκφραστικὸς τρόπος συμφωνεῖ πρὸς τὴν κοινὴν γλωσσικὴν χρῆσιν, ἐν ἣ, ὅτε ὁ πεζ. λόγος ἀνεπτύσσεται, τὸ μετὰ προθεσ. σύνθετον ῥῆμα ἔκτετο ὡς ἐν ὄλον καὶ οὕτω στενωδῶς συνηνωμένον, ὥστε ἡ τμησις τῶν συγγενῶν μελῶν ἐφαίνετο ὡς μέγα καὶ ἔκτακτον γεγονός. Διὸ οἱ πεζοὶ σπανιώτατα ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ σχήμ. τούτου. Μόνος ἐν τοῖς πεζοῖς εἶνε ὁ Ἡρόδοτος, παρ' ᾧ σχεδὸν συχὴ εἶνε ἡ χρῆσις τῆς τμησις, τὸ ἱστορικὸν ὅμως ἔργον τούτου φέρει ἐν ἑαυτῷ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἔπους (Ἰδ. εἰσαγωγὴν σελ. 34.). Ὁ ἄττικὸς ὅμως πεζὸς λόγος ἀπέσχετο παντελῶς τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ἐξαιρέσει ὀλίγων μόνον ἰδιαιτέρων περιπτώσεων. Ἐν τῷ πεζῷ φυσικὰ ἡ δύναμις τοῦ σχήμ. τούτου ἐξαιρεταί ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, καθ' ὅσον τοῦτο εἶνε αὐτῷ ἀσύνηθε.

12. Παρ' Ἡρόδ. ἀπαντῶσιν αἱ ἐξῆς περιπτώσεις· α) συχνότατα συμβαίνει ἡ τμησις διὰ τοῦ συνδέσμου ὦν (= οὐν), καὶ δὴ οὕτως, ὥστε προηγείται τὸ ἠγούμενον τῆς προτάσεως μετὰ τοῦ ἔπειτα (ὅς ἄν) σ. ὑποτακτ., ἐν δὲ τῇ ἐπομένῃ προτάσει. ἔπεται ἡ πρόθεσ. μετὰ ὦν καὶ ἀορίστου ὑπὸ τὴν σημεῖα. τῆς §. 386, 7. 2, 40 ἀέπεαν ἀποδείρῳσι τὸν βοῦν, κατευξόμενοι κοιλὴν μὲν ἐκείνην πᾶσαν ἐξ' ὦν εἶλον, σπλάγγνα δὲ αὐτοῦ λείπουσι». Οὕτω· 47 «κατ' ὦν ἐκάλυψε». 70. 87. 96 «ἐν ὦν ἐπάκτωσαν». 71. 10, 5 «ἔπειτα σφὶ δ' ἑὸς φρονήσας φόβον ἐμβάλη ἢ βροντῆν, δι' ὦν ἐφορήσαν ἀναξίως ἐσωτῶν». 2, 39 «τοῖσι (quibus) μὲν ἂν ἦ ἀγορῆ. . . οἱ μὲν φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὦν ἔδοντο (vendunt). 85 «τοῖσι (quibus) ἂν ἀπογένηται (mortuus est) ἄνθρωπος, τὸ θηλυ γένος. . . κατ' ὦν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ». Ἡ προηγείται μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ἠγούμενου τῆς προτάσεως. 2, 86 «λίθη Αἰθιοπικῶ ὄξει παρρηχίσαντες. . . ἐξ' ὦν εἶλον τὴν κοιλὴν». Οὕτω 122 (κατ' ὦν ἔδησαν). 2, 34 «οἱ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὦν ἔδοντο». 2, 172 «αὐτοῖσι κατ' ὦν κόψας ἀγαλματ. ἐποιήσατο». 3, 82 «θωμαζόμενος δὲ ἀπ' ὦν ἐφάνη». 4, 196 αἱ δὲ προσελθόντες ἄλλον πρὸς ὦν ἔθηκαν χρυσόν». Ἀντὶ δὲ τῆς δευτερευούσης προτάσεως μετὰ ἔπειτα δύνανται νὰ κῆνται καὶ τὰ ἐπιρρ. ἔπειτα, ἔπειτα. 2, 88 «συρμαλὴν διηθήσαντες τὴν κοιλὴν ταρχεύουσι. . . καὶ ἔπειτα ἀπ' ὦν ἔδωκαν ἀποφέρεσθαι». 4, 60. - β) ἐν τῇ συντάξει, ἀνά τε ἔδραμον κατ' 1, 66 οἶα (quippe) δὲ ἐν τῇ χώρῃ ἀγαθῇ καὶ πλήθει οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν». 3, 78. 7, 15. 156. 218. -

c) διὰ τοῦ δὴ, μόνον ἐν 7, 12 «μετὰ δὴ βουλεύσει, ᾧ Πέρσας, στρατεύμα μὴ ἄγειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα;» = μεταβάλλεις δὲ τὴν σκέψιν σου νὰ μὴ ἐκστρατεύσῃς κατὰ τ. Ἑλλ.; - d) διὰ τοῦ δέ· 6, 114 «καὶ τοῦτο μὲν ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ (pugna) ὁ πολέμαρχος Καλλιμαχος διαφθείρεται . . . ἀπὸ δ' ἔθανε τῶν στρατηγῶν Στησίλεως».- e) διὰ τινος τῶν ἐγκλιτικῶν· 2, 181 «ὧ γύναι, κατὰ με ἐφάρμαξας».- f) δι' ἐπιθέτου σὺν οὐσιαστικῷ, μόνον ἐν 7, 164 «ἀπίκετο ἐς τὴν Σικελίην ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγων» (καθ' ὅλους σχεδ. τοὺς κώδ. ἴδ. Raehr) ἀπάγειν ὡς ἐν 163. - g) διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ οὕτως, ὥστε ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει τῆς προτάσ. νὰ ἐπαναλαμβάνηται μόνον ἡ προηγουμένη πρόθεσις, ὅπερ φανερόν, ὅτι εἶνε δημηρικὴ ἀπομίμησις (ἴδ. §. 445, A. 1). 2, 141 «ἐνταῦθα μῦς κατὰ μὲν φαγεῖν τοὺς φαρετρεῶνας αὐτῶν, κατὰ δὲ τὰ τῆξ». 3, 126 «κατὰ μὲν ἔκδεινε Μιτροβάτεα, κατὰ δὲ Κρανάσπην». 5, 81. 8, 33. 9, 5. 89 «ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπὸ μὲν ἔθανε ὁ στρατηγός, ἀπὸ δὲ ἄλλοι πολλοὶ» μ. σ. Raehr. (Μετ' ἐπαναλήψεως δὲ τοῦ ῥήμ. ἐν 3, 36 «καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτῶ ὄλεσας τῆς σεωυτοῦ πατρίδος κακῶς προστάς, ἀπὸ δὲ ὄλεσας Κύρον».)

Σημ. 6. Ἡ παρ' Ἡρόδ. χρήσις τῆς τμήσεως φαίνεται οὕσα ὡς τὸ πολὺ ἀπομίμησις τοῦ δημητικοῦ ἑκπράστικου τρόπου· εἶνε ὁμοῦ ἀξιοπεριέργον τὸ φαινόμενον, ὅτι πανταχοῦ οὗτος μεταχειρίζεται ταύτην ἐν συνδίξει μετὰ τοῦ χρόν. ἀορίστου, ἔξαιρέσει μόνον τοῦ ἐν 7, 12, (ἴδε e) καὶ 164, ἔθνα ὁμοῦ προηγεῖται τοῦλάχιστον τὸ ε φ ι κ ε τ ο, (ἴδε f).

13. Ἐν τῷ ἀττικῷ λόγῳ, καίπερ πολυπληθεῖ καὶ γυνικῷ, πολὺ σπανίως ἀπαντᾷ ἡ τμήσις. Ὅπου δ' αὖτη συμβαίνει εὐκόλως ἀνευρίσκεται ὁ λόγος. Θουκ. 3, 13 «μὴ ξὶν κακῶς ποιεῖν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ξυνελευθεροῦν», διότι ἄχρηστον ἦτον ἐντελῶς τὸ ξυγκακοποιεῖν· τὰ σύνθετα συγκακουργεῶ, συγκακοπαθέω εἶνε τοῦ μτγν. ἑλληνισμοῦ. ἴδ. Lobbeck πάρεργ. σ. 620, καὶ διότι ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸ ξυνελευθεροῦν ἀπῆται τὴν παρενθεσιν τοῦ, κακῶς. Ξεν. ἀν. 5, 5, 21 «παρεσκευασμένοι, ἀν μὲν τις εὖ ποιῆ, ἀντ' εὖ ποιεῖν» καὶ Πλ. Γοργ. 520, a («ἡ εὐεργεσία) τὸν εὖ παθόντα ἐπιθυμεῖν ποιεῖ ἀντ' εὖ ποιεῖν», διότι τότε οὐ μόνον ἀντευποιεῖν δὲν ἀπῆντα, ἀλλ' οὐδ' εὐποιεῖν, εὐρίσκειται ὁμοῦ ἀγαθὰ ἀντιποιεῖν, ἡ δὲ ἀντίθεσις ἀπαιτεῖ, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ποιεῖν, τὸ εὖ ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο λέγει ἕνεκα τῆς ἀντιθέσε. «εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντ' εὖ πείσεται»· ἀντιπάσχειν λέγεται μὲν ὀρθῶς, εὐπάσχω ὁμοῦ οὐχί, ἀλλὰ μόνον εὐπαθέω, κατὰ τὰ §. 342 1, b)· τὸ ἀντευπαθέω ἦτο ἄχρηστον, εἰ καὶ ἐλέγοντο ἀντεπαινεῶ, ἀντεπικουρέω, ἀντευεργετέω, ἀντευνοῶ κτλ. Ἀρφ. Πλ. 1029 «τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντ' εὖ ποιεῖν». Δημ. 20, 64 «ἄσους εὖ ποιήσαντας ἡ πόλις ἀντ' εὖ πεποίηκεν». 8, 65 «μὴ σὺν εὖ πεπορθῶτα»

τῶν πολλῶν Ὀλυνθίων» καὶ αὐτὸν εὖ πεπονθότος τοῦ πλήθους», ἐπειδὴ τὸ *συνευπαθεῖν* οὕτω τότε ἀπῆντα. Τὸ Πλ. ὅμως συμπ. 237, α *ἀξίμ μοι λάβεσθαι*» θεωρητέον ὡς ποιητικὴ ἐλευθερία, ἐπειδὴ τὸ ὄλον χωρίον ἔχει ποιητικὴν τινα χρειαίν, ἴδ. Stallb.

Σημ. 7. Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ἰταυθα τὰ Ξεν. Κύρ. 4, 1, 13 ὁπό τι ἐφθόνηι ἴδε §. 442, συμπ. 8. 17 «ἀν παρὰ τι ποιήση=si contra aliquid egerit, ὡς καὶ Κύρ. 1, 6, 33 «εἰ δὲ παρὰ ταῦτα ποιοῖεν», ἴδε §. 440, μ. σ. Born. Τμησίς ἐπὶ ἴσης δὲν συμβαίνει εἰς τὰς μετὰ τῶν εἰς, ἕτερος συνθέτου ἀνωνομίας οὐδεῖς, μηδεῖς, οὐδέτερος, μηδέτερος, ἐπειδὴ τὰ σύνθετα οὐδεῖς, μηδεῖς κτλ. ἔχουσι σημασίαν πολὺ ἀσθενεστέραν τῆς τῶν ἀναλειμμένων. Ξεν. συμπ. 3, 4 «οὐδὲ καθ' ἓν» = ne una quidem in re. ἀπομν. 2. 6, 4 «ὄστις μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολῆν ποιεῖται». Θουκ. 2, 67 «τούς μηδὲ μεθ' ἑτέρων (συμπολιμουστας)», ἴδε 72 μ. σ. Pop. 1)

§. 446. d. Προθέσεις ἐν συνδέσει μετ' ἐπιρρήματων 2).

Αἱ προθέσεις ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ συχνάκις συνδέονται καὶ μετ' ἐπιρρήματων, ἅτινα τότε λαμβάνουσι σημασ. οὐσιαστικοῦ. Ἡ σύνδεσις αὕτη εἶναι συχνότατη καὶ ἐν τῇ γερμαν., σπανία ὅμως πολὺ ἐν τῇ λατιν. (exinde, deinde, in ante diem, ex ante diem). Τὴν τοιαύτην σύνδεσιν ἐπιτρέπουσι συχνότατα μὲν τὰ τοπικά, εἶτα δὲ καὶ τὰ χρονικά ἐπιρρήματα, σπανιώτερ. ὅμως τὰ λοιπά. Πολλὰ ἐπιρρήμ. ἠνώθησαν μετὰ τῆς προθέσ. τόσῳ στενὰ, ὥστε συνεχωνεύθησαν καὶ κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν τύπον εἰς ἓν ὄλον ἀδιαίρετον. Πολλὰ ἐπιρρήμ. φέρονται ἐν τε τοῖς χειρογράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι ποῦ μὲν κεχωρισμένα τῆς προθέσ., ποῦ δὲ μετ' αὐτῆς ἠνωμένα. Ἀναγράφομεν ὧδε ἄνευ παρατηρήσεώς τινος τὰ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ μέχρις Ἀριστοτέλους γενικῶς ἀπαντῶντα ἐπιρρήμ.

a) Ἐμπροσθεν (εἰς πρόσθεν ὅμως παρ' Εὐρ. Ἐκ. 961, ἀντὶ τοῦ συνήθ., εἰς τὸ πρόσθεν ἐμπροσθεν ἀπ' Ἀριστοτέλ.)· κατόπισθεν ὑποκάτω ὑπεράνω ἀπ' Ἀριστοτέλ. ἐξόπισθεν (ποιητ. ὅμως ἐξόπισθε(ν), ἐξοπῖσω, εἰσοπῖσω, καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀπὸ Ὀμήρ.)· μέχρι δεῦρο. Πλ. συμπ. 217, e «μέχρι μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγου». Ξεν. ἀν. 5. 5, 4 «μέχρις ἐνταῦθα», συχν. παρὰ Πλ. π. χ. συμπ. 210, e· μέχρι ποῖ καὶ ὅποι· Ξεν. ἑλλ. 4. 7. 5 «μέχρι μὲν ποῖ· μέχρι δὲ ποῖ». Πλ. συμπ. 487, c «βουλευομένων μέχρι ὅποι τὴν σοφίαν ἀσκητέον εἶη». σίνεγγυς Θουκ. 4, 24. Ξεν. ἑλλ. 6. 5, 17 καὶ παρὰ τοῖς μτγν. ἀπὸ Ἀριστοτέλ. συχν. ἐφ' ἑτέρῃσιν ἀπὸ Ὀμήρ. παρεκεῖ (ἡμεῖς παρέκει, ἀπέκει) τῶν Βυζαντινῶν (ἴδ. Σουίδ. ἐν τῷ ἐπέκεινα)· κατατόθι Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 16 κ.τ.λ. [παρ' Ὀμήρῳ ὅμως ἐν τῷ, κατ' αὐτόθι, ἢ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμ. 3)]· παρατόθι Τσέτσ. προομηρ. 193· ἐξ ὁμόθεν=indidem,

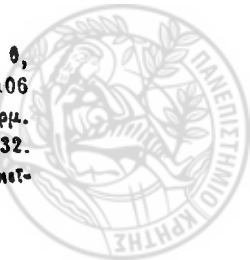
1) Ἰδ. Bremi exc. III εἰς Ἰσοκρ., Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2. — 2) Lobeck εἰς Φρόν. σ. 45—49. — 3) Ἰδ. Spitzner εἰς K, 273.

ε, 477· ἀπεντεῦθεν Πολύβ. 40. 6, 1· ἀπεκείθεν, ἀπεκείσε καὶ ἀποκάτωθεν (τὰ νῦν ἀπέκει, ἀποκάτω) Βυζαντινὰ, ἴδ. Lobeck εἰς Φρόν. 46· ἀπ' αὐτόφι = ἀπ' αὐτῶν Α, 44, παρ' αὐτόφι = παρ' αὐτοῖς Μ, 302· ἐπ' αὐτόφιν = ἐπ' αὐτοῖς, ἐν τούτοις Τ, 255· εἰς ἄσσορ Ἀντών. Λιβ. 41, 186· ἐς ἔγγιστα διακοσίων, Νικηφ. Γρηγ. 13, 10. 419· κατάκρηθεν ἢ κατὰ κρήθεν, Ὅμηρ., Ἡσδ., ὕμν. Δῆμ. 182· ἐξ οὐρανόθεν Ὅμηρ. κατ' οὐρανόθεν· Ὅρφ. λιθ. 595· τοιούτου εἶδους καὶ τὰ παρὰ τοῖς μτγν. ῥήτορσιν· ὅσον ἐξ οὐρανόθεν, ἐκ δυσμόθεν, ἀπὸ μακρόθεν, ἐκ παιδιόθεν κτλ., ἴδ. Lobeck εἰς Φρ. σ. 46.

β) *Εἰς νῦν* Πλ. Τίμ. 20, β' προσέτι, καὶ ἐν τμήσει, πρὸς δ' ἐτι Ξεν. ἀν. 3. 2, 2 κτλ.· εἰσέτι νῦν, μτγν. ποιητ. π. χ. Ἀπολ. Ῥόδ. 1. 1354 συγν' ἐς τῆμος η, 318· εἰς τότε· ἐκ τότε ἀπ' Ἀριστοτέλ.· ἐς αἰεῖ Θουκ. 1, 129 καὶ παρ' ἄλλοις· ἐς ἔπειτα 1, 130· εἰς ἔπειτα· ἐξότε Ἀρφ. ὄρν. 334· ἐξόθεν = ἐξ οὗ, ἔκτοτε Νικ. θηρ. 317· ἐκτόθεν, exinde, γερμ. sodann, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν, ἔπειτα, ἐφεξῆς· Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 520 (δὲν πρέπει δὲ νὰ θεωρηθῆι τοῦτο ὡς τὸ αὐτὸ τῶ ποιητικῶ ἐπιβρ.· ἐκτοθεν = ἐξωθεν, ἐξω, ἀπὸ τῶν ἐξω)· ἐς οὗ Ἡρδ. 1, 67. 3, 31· εἰς ὅτε β, 99· ἐς πότε Σοφ. Αἰ. 1185· εἰς ὅποτε Αἰσχ. 3, 99· ἐς ὀπίσσω = εἰς τὸ, διὰ τὸ μέλλον, τὸ μετὰ ταῦτα. υ, 199· ἐς (εἰς) αὐθις· ἐς αὐτίκα Ἀρφ. Πλ. 367· παρανίκα· ἀπανίκα Δίων Κάσ. 40, 15· μέχρι ὄψε Θουκ. 7, 83· ἐς ὄψε = εἰς τὸ ἀργά, τὸ μετὰ ταῦτα, τὸ ὕστερον· Θουκ. 8, 23, οὕτω ἀναγνωστέον καὶ ἐν 3, 108 ἀντὶ τοῦ, ἕως ὄψε, ἴδ. Ρορ.· εἰς ὄψε Δημ. 57, 15· ἐς αὐριον, ποιητ. ἀφ' Ὅμηρ.· ἐς ὕστερον· μέχρι τότε Ἡρδ. 6, 34. Θουκ. 8. 24· ἐπιπρόσω = εἰς τὰ ἐμπρός, τὰ μακρότερα, ἐπὶ μάλλον πρόσω, 'ς τὰ ἀνοικτὰ Ἀρετ. χρόνια φιν. 2, 12· προπέρουσι (ν) = πρόπεροι (τὸ δὲ ἐκπέρουσι = ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, ἀπὸ πέρουσι, ψέγει δ Λουκ. σολοικ. 7)· ἐκπαλαί Πλούταρ. καὶ ἄλλοι μτγν. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ παλαιοῦ Θουκ. 1, 2· πρόπαλαι Πλούτ. ἡθ. 674 καὶ ἄλλοι μτγν., τὸ δὲ παρ' Ἀρφ. ἱππ. 1155 ἐτέθη χάριν ἀστείότητος, ὡς καὶ 1153 τὸ, τρίπαλαι, ἴδ. Λουκ. Λεξιφ. 2·

γ) *Εἰς ἅπαξ*· καθάπαξ· ἐς τρίς = 'ς τὰς τρεῖς· ἐφάπαξ Λουκ. καὶ ἄλλ. μτγν.· ἐπίπαλιν, ἐπὶ πάγχυ Ἡσδ. εἰγ. 264. Θεόκρ. 17, 104· ἐπὶ μάλλον Ἡρδ. 1, 94 κτλ. Πλ. νόμ. 671, α' ὑπὲρ μάλλον Σουῖδ.· ἐς μάλιστα Λουκ. φιλόπατρ. 9· εἰς μάτην Λουκ. τραγῳδ. 28, 241· Ἀριστείδ. 2, σ. 417· ἐς ἀρδην Ἡλιόδ. 9, 350· ἐς ἄγαν Προκόπ. σύγγραφ. ἱστορ. 1. 3, 8 d. 2. 3, 92 c.

Σημ. Τὰ μετὰ τοῦ ἔτι σύνθετα συνάπτονται ἐνίοτε καὶ μετὰ τινος πτώσεως θ, 245· ἐξέτι πατρῶν = καὶ ἀπὸ τῶν πατέρων ἔτι, ἴδα Ἀπολ. Ῥόδ. 1. 976. 1, 106· ἐξέτι τοῦ ὅτε . . ἑθῆς = καὶ ἔκτοτε, καὶ ἀπὸ τότε ἀκόμη ὕμν. Ἐρμ. 508· ἐξέτι κείνου = καὶ ἐξ ἐκείνου ἔτι τοῦ χρόν., ἴδα Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 732. 4, 430. καὶ μετ' ἄλλων ἐπιβρ. ληγόντων ἐς θεν Καλλιμ. Ἀπόλ. 104· ἐξέτι κατ-

θεν. Ἐκ τοῦ μὲν. περὸς, ἐξέτι νεαροῦ Ἀτλ. φουσ. ἱστορ. 5, 39, ἐξέτι νεροῦ Ἀπικαν. πολ. 2, 86. Ἄπολ. Ρόδ. 4, 1397 «εἰσέτι που χθιζόν». Ἰὰς Lobek εἰς Φρ. σ. 48.

§. 447. e. Συνεπτυγμένη σύνταξις τῶν προθέσεων.

Ἰδιώμα τῆς ἑλλην. γλώσσης εἶνε, ἰδίχ μάλιστα τῆς δημοτικῆς, τὸ νὰ συνάπτῃ πολλάκις προθέσ. σὺν δοτικῇ συντασσόμενας μετὰ κινήσ. σημαντ. ῥημάτ., καὶ τούνοκτιον προθέσεις σὺν αἰτιατικῇ συντασσόμε. μετὰ στάσεως σημαντ. ῥημάτ. Ἡ σύνταξις αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς συγπεριλήψεως δύο στιγμῶν τῆς πράξεως, ἢ ἐκ τῆς συγχωρεύσεως δύο ἐννοιῶν, ἐπεὶ δὲ λαλῶν σκέπτεται καὶ ἐκφράζει πρὸς τῇ στιγμῇ τῆς κινήσεως καὶ τὴν ἐκ τῆς συντελεσθείσης κινήσ. προελθοῦσαν ἡρεμίαν, ἥτοι τὴν στάσιν, ἢ παρὰ τὴν στιγμήν τῆς στάσ. καὶ τὴν στιγμήν τῆς κινήσεως, ἥτις προηγήθη τῆς ἐπισυμβάσεως ἡρεμίας· διὸ κλυοῦμεν τὸ τοιοῦτον σύνταξιν *συνεπτυγμένην*. Κατὰ δὲ ἄλλον δ' ἐξ ἑαυτοῦ φαίνεται πόσον εὐφυῆς τοῦτο εἶνε, καὶ ποία γραφικὴ βραχυλογία ἐν αὐτῷ ὑπάρχει. Διότι διὰ τῆς συντάξεως ταύτης δύο εἰκόνας παρίστανται πρὸς τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὁρῶντων πρὸς τῇ ἐνεργητικῇ κινήσει καὶ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν ἡρεμίαν· στίχιν καὶ καταστάσιν (*πίπτειν ἐν κοίτησιν*), ἢ πρὸς τῇ παρουσίᾳ καταστάσει τῆς ἡρεμίας καὶ τὴν προηγηθεῖσαν σύναμα κινήσιν τῆς πράξεως (*λίς ἐφάρη εἰς ὁδόν*)

Α. Τὸ ῥῆμα τῆς κινήσεως τότε συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν ἐννοιαν τῆς ἐπελθοῦσης ἡρεμίας, ὅταν συνάπτεται μετὰ προθέσ. σὺν δοτικ. συντασσόμενων, ἀντὶ μετὰ προθέσ. σὺν αἰτιατ. συντασσόμε. Ἡ στιγμή τῆς ἡρεμίας (ἢ ἀναφορὰ δηλ. πρὸς τὸ διαρκῆς ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως) δύναται τότε νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡ προεξάρχουσα. Ἡ περίπτωσις αὕτη συμβαίνει ἐν ταῖς ἐπομέναις προθέσεσιν.

α) Ἐν τῇ ἐν, ἰδίχ δὲ ἐν τῇ ἐπικ. γλώσσῃ. Ε, 370 «ἢ δ' ἐν γούνοισι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ» = ἐπίπτε εἰς τὰ γόνατα καὶ ἔμενεν ἐπ' αὐτῶν. α, 200 «ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλοισι». Α, 743 «ἤριπε δ' ἐν κινήσιν». Οὕτω *βάλλειν ἐν κοίτησιν* παρ' Ὀμρ. Ψ, 131 «ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον» (ἐν ω, ὅμως 428 «ἐς τεύχε' ἔδυνον»). Ἐν τῷ περὶ τὴν τιθέται ἐν χερσίν, ὡς τὸ λατ. *ponere, collocare in manibus*. 1) Θουκ. 4, 14 «ταῖς ἐν τῇ γῆ καταπερφυγυίαις» (ἐνεκεν τῆς συντελεσθείσης πράξ.). 7. 71, 7 «προσπαῶλλοντο αὐτοῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες δια-

1) Σημ. μεταφ. Καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμα διεφύλαξεν ἐνιαχοῦ τοῦτο, πλὴν ἐκ τῶν προθέσ. μόνον τὴν εἰς (ὡς καὶ οἱ Ἄωρι. καὶ Αἰολ. τὴν εἰς) συντάσσει μετ' αἰτιατ., ἥτις διπλὴν ἔχει σημασ. ἦτοι τὴν τῆς ἀρχαί. εἰς σὺν αἰτ., καὶ τὴν τῆς ἐν σ. δοτ. αἰαν-πίπτω' τὸ νερό' βάλλω' τὸ κεφάλι' μπαίνω' τὸ σπίντι' μένω' τὸ νερό' αἶμαί' τὸ σπίντι.

θεβηκότες», μάλιστα δὲ καὶ ἐν 4, 42 «ἐν Ἀμπρακίχ καὶ ἐν Λευκαδίχ ἀπῆσαν» (ἐν ἄπασ. τοῖς κώδ.) = ἀπῆλθον καὶ ἀπῆσαν ἐν . . , ἴδ. Popp. (ἐν Ξεν. ὅμως ἐλλ. 7. 5, 10 ἀναγνωστέον μετὰ Δινδόρφ. «οἱ ἱππεῖς αὐτοῖς πάντες ἐν Ἀρκαδίχ ἀπῆσαν» ἀντὶ τοῦ, ἀπῆσαν, ἕνεκα τῆς δοτ.) Ξεν. ἐλλ. 4. 5, 5 πρῶτον μὲν «ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον», εἶτα «οἱ δ' ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες (ὡς πρᾶξις ἀποκεχωρισμένη) ἐξήσαν» (ἴδ. d). Μετὰ ῥηματικοῦ οὐσιαστ. Θουκ. 8, 11 «τὰ περὶ τὴν ἐν τῷ Πειραιεῖ τῶν νεῶν καταφυγὴν ἤγγέλθη». Ξεν. ἀν. 4. 7, 17 «τὰ ἐπιτήδεια ἐν τούτοις ἀνακεκομισμένοι ἦσαν». Πλ. σοφ. 260, c «τὸν σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ ποῦ τῷ τόπῳ καταφευγέσθαι». Θουκ. 7, 87 «ἐν τοιοῦτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας», Πλ. Εὐθύδ. 292, e «ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίχ ἐνεπεπτώκειν», μ. σ. Stallb. Ἰππ. μεῖζ. 298, c «ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίχ». Εἶτα γράφειν ἐν τι. Πλ. Φίλ. 39, a «γράφειν ἔν ταῖς ψυχαῖς λόγους». Κριτί. 120, c. Θουκ. 5, 47 «ἀναγράψαι ἐν στήλῃ» τὸ λατιν. *inscribere in columna*. Κατοικίλειν ἐν τι. Θουκ. 5, 35, συχνότερ. ἐς τι. Θουκ. 1, 103 μ. σ. Popp. 6, 7. 50. 63. Ἰδρύειν, ἰδρύεσθαι ἐν τι. O, 142. Θουκ. 2, 49 καὶ εἰς τι. Εὐρ. Ἰ. 1573. Θουκ. 1, 131 μ. σ. Popp. Καθείργειν ἐν τι. π. χ. Ξεν. ἐλλ. 3. 2, 3 «καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι». Δημ. 18, 97 «κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθειρξας τηρῆ», καὶ εἰς τι. οἶον Θουκ. 4, 47 «ἐς οἰκημα καθειρξαν» μ. σ. Popp. Κατακλείειν. Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5 «κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις», σύνθηθ. ὅμως εἰς τι, ἴδ. Θουκ. 1, 109. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 18. ἀν. 7. 2, 15* σπανίως μετὰ τῶν ῥημ. ἀθροίζεσθαι, συλλέγεσθαι καὶ τ. ὅμοι. Θουκ. 2, 99 «ἐξυνηθροίζοντο ἐν τῇ Δοθήρῳ» μ. σ. Popp. Πλούτ. Ἀριστ. κεφ. 19 «τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον», κανονικῶς ὅμως εἰς τι. οἶον Θουκ. 2, 13, 4, 91 κτλ. Ξεν. ἀν. 6. 3, 3 κτλ. Καθιστάται Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28 «τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστάται.» Πλ. Μενέξ. 242, a «δὲ τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἑλλήσι κατέστησε». Ἀντιφ. 5, 61 «ἐν ἀγῶνι καὶ κινδύνῳ μεγάλῳ καταστήσαντι.» συνηθέστερ. ὅμως πολὺ εἰς τι. Οὕτως ἐνίοτε καὶ παρὰ λατίν. οἶον Ὁβίδ. Fast 3, 664» *in sacri vertice montis abit*» Caes. B. G. 5, 10 «*naves in littore ejectas esse*». Sall. J. 5 «*in amicitia receptus*». 1)

1) Ἰδ. Hartung über d. Kas. σ. 68. καὶ 72. Καὶ ἐν τῇ γοτθ. τίθεται ἡ πρόθεσις τόσῳ σ. αἴτιατ. ὅσῳ καὶ σ. δοτ. μετὰ τῶν ῥημ. τῶν σημαίνοντων πίπτειν, κλίνειν, ῥέπειν, κρημνίζειν, βάλλειν, τιθεῖν αἰ. δηλ. Fallen, Sinken, Stürzen, Legen, Setzen, Stellen (μετὰ τῶν τριῶν τελευταίων καὶ ἐν τῇ ἀρχ. ἄνω γερμ.) οἶον er fällt auf den Boden hin καὶ auf dem Boden hin· ἐν τῇ νοτιᾷ ἄνω γερμ. μόνον ἐν συνθέσ. μετὰ τῶν hinter ἢ nieder· π. χ. Gold in dem Schatze καὶ in den Schatz hinterlegen· ἴδ.

Σημ. 1. Δὲν φαίνεται, ὅτι ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ πρῶγμ. ὅσον ι, 164 «πολλὸν γὰρ (οἶνον) ἐν ἀμφοροῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν». Ο, 229 «ἐν χεῖ-
ρισσι λάβ' αἰγίδα». Σοφ. Οἶδ. τ. 912. Εὐρ. Ἐκ. 527. Καὶ τὰ ἐν τῷ πεζῷ
Πλ. πολ. 517, α «λαβεῖν ἐν ταῖς χερσίν». Πρδ. 3, 23 «ἐν πείδηι χροσθήσι
δεδέσθαι». Πλ. Κρατ. 404 α «ἐν τοῖς δεσμοῖς δήσας». Ἄνδοκ. 1, 93 «ἰδέειτ'
ἂν ἐν τῷ εὐλω» (ἀμίσως δὲ μετὰ ταῦτα «δεῖν εἰς τὸ εὐλον»), καὶ τὰ τούτοις
ἄμ., διότι ἐν τοῖς πρῶγμ. τούτοις φαίνεται παρασταθεῖσα ἡ ἀναφορὰ τοῦ μέ-
σου καὶ ὄργανου καθαρῶς τοπικῆ. [§. ἴδε §. 431. 3) α)].

b) Ἐν τῇ ἀμφὶ καὶ περὶ. Α, 17 «κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ
κνήμησιν ἔθηκεν» = κνημίδ. ἔθηκε περὶ τὰς κνήμ., ὥστε αὐταὶ
ἔμενον στερεῶς ἐπ' αὐτῶν 19 «δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στή-
θεσσι ἐδυνεν». θ, 434 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα».

c) Ἐν τῇ ἐπι. Α. 55 «τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλε-
νος Ἥρη». (ὡς τὸ, ἐν φρεσὶ θεῖναι).

d) Ἐπὶ τῆς πρὸς. ι, 284 «νέκ μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων
ἐνοσίχθων, πρὸς πέτρῃσι βαλὼν». 289 αὐτὸν δὲ δύω μάρψας,
ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ κόπτε». Οὕτω δάλλειν ποτὶ γαίῃ-
Ξεν. ἔλλ. 4. 3, 18 «ὡς εἶδον τοὺς συμμάχους πρὸς Ἐλικῶνι πε-
φευγότας».

e) Ἐπιτῆς παρὰ, πλὴν σπανιότατα. «Καταλύειν (=ποιῶ κατ-
άλυμα, μένω) παρὰ τινι» Πλ. Πρωτ. 311. α. Δημ. 18, 82,
ἀλλὰ καὶ παρὰ τινα Θουκ. 1, 136. (Τὸ δὲ ἐν Ξεν. ἀν 2. 5, 27
ἀναγνωστότεον κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., ἰέναι παρὰ Τισσαφέρην.)

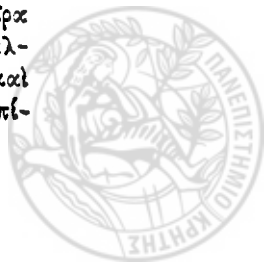
f) Ἐπὶ τῆς ὑπὸ ἐν ταῖς φράσεσιν ὑπό τινι γίγνεσθαι = ἔρ-
χεσθαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑπόδουλος εἶναι τινός· ποιεῖσθαι
τι ὑφ' ἑαυτῷ = καταδουλοῦν τι, ὑποχειρίον τι ἔχειν. ἴδ. §. 442
II. 2), c).

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ἡ δοτικ. συχνότατα δηλοῖ τὸν τόπον ἢ τὸ ἀντικείμενον,
πρὸς ὃ τίναί, οὕτινος ἢ ἐνέργεια τοῦ ῥήμ. ἐπίεται, μένει ἀμφίβολον πολλάκις
ἂν πρίη τις δὲ ὑπολάβῃ τοῦτο ὡς σύνταξ. συνεπτυγμένην, ἢ τὴν δοτικ. ὡς
στῶσ. τοῦ σκοποῦ. Ἐν τοῖς ἐξῆς ὁμηρικ. πρῶγμ. καὶ τοῖς ἄμ. τούτοις ἀναν-
τιβῆτως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἡ τελευταία περίπτωσις ὡς δοτ. δηλ. τοῦ σκο-
ποῦ ὅσον χεῖρας ἰάλλειν ἐπὶ σίτῳ ἢ καὶ βέλος ἐπὶ τινι· πέμψαι
δυναίρον ἐπὶ τινι· ἰλαύνειν ἔγκους ἐπὶ νηυσί· τιταίνεσθαι τόξα
ἐπὶ τινι· ἄλλεσθαι ἐπὶ τινι· μάχεσθαι ἐπὶ τινι· πέτεσθαι ἐπ' ἄν-
θεσιν». 1) Περὶ τῆς συνεπτυγμένης συντάξ. τῶν ἐπιβῆμ. ἴδ. σημ. 4.

Grimm IV. σ. 809 «ἢ μὲν αἰτιατ., λέγει, φαίνεται δηλοῦσα τὴν πράξιν μάλλον
τῆς πτώσεως, ἢ δὲ δοτ. τὸν τόπον μάλλον ἔνθα ἡ πῶσις συμβαίνει καὶ μένει».
— 1) Ὁ Naegelsbach ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. Exkurs. XVII ἐξηγεῖ οὕτως οὐ μόνον
τὰ χωρία, ἐν οἷς συνάπτονται ῥήμ. κινήσ. σημαντ. μετὰ προθέσεως δοτ. συν-
τασσομένης, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἔτι, ἅτινα ἡμεῖς θεωρήσαμεν ὡς σύνταξ. συνεπτυ-
γμένην, ὥστε κατ' αὐτὸν ἢ μὲν δοτικῆ δηλοῖ τὸν σκοπὸν συλληθῆντα μὲν ἀπὸ
τῆς κινήσ., συμμετασχόντα ὁμῶς τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς, ἢ δὲ πρὸ θ ε σ.
πρὸ σ κ ε ι τ αἰ παρὰ τ ῆ δ ι ε υ θ ὤ σ εἰ ὡς ἐ π ἰ β ῆ., τὴν τοιαύτην γνώμην
ἀποδοκιμάζομεν, διότι δὲν ἰσχυρίζεαι τὴν διεύθυνσιν τὸ ἐπίβρ., ἀλλ' ἡ πῶσις.

B. Τὰ στάσεως σηματοκῶν ῥήμ. τότε ἐμπεριέχουσι καὶ τὴν στενωῶς μετ' αὐτῶν συνδεδεμένην ἔννοιαν τῆς προηγηθείσης κινήσεως, ὅταν κῆται ἢ πρόθεσ. εἰς μετ' αἰτιατ., ἀντί τῆς ἐν σ. δοτικ. Ὡς προεξάρχουσα πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ἐνταῦθα ἡ στιγμή τῆς προηγηθείσης κινήσεως. Ο. 275 «ἐφάνη λῆς εἰς ὁδόν» = ὁ Λέων ἐκίνησεν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ ἐφάνη πλέον ἐν τῇ ὁδῷ. Εὐρ. Ἰφ. τ. 620 «εἰς ἀνάγκην κείμεθ'». Ἄνθολ. 9, 677 «ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν» = ἔπεσεν εἰς ὀλίγ. σκόν. καὶ κεῖται πλέον ἐν αὐτῇ. Ἰδ. Append. epigr. 260 καὶ Plaut. Casin. 2. 3, 26 «ubi in lustra jacuisti?» Ἡρόδ. 8, 60, 2 «ἐς τὴν Σαλαμίνα ὑπέκκειται ἡμῖν τέκνα τε καὶ γυναῖκες» = ἀχθέντα εἰς τ. Σαλ. κεῖνται ἐν ἀσφαλεῖ 3, 31 «πάντα ἐς τοὺτους ἀνακέαται». (δηλ. ἀναθεθειμένα ἐστί). Εὐρ. Ὀρ. 1315 «ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέσταμεν». Ἡρόδ. 3, 80 «στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχήν» = τεθεῖς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ μένων ἐν αὐτῇ 3. 11 (τοὺς παῖδας) ἔσφαζον ἐς τὸν κρητῆρα». 7, 113. Ξεν. ἀν. 2. 2, 9 «σφάζαντες ταῦρον ἐς ἀσπίδα» μ. σ. Kühn. 4. 3, 18 = ἔσφαζαν οὕτως, ὥστε τὸ ἐν τῷ κρατῆρι αἷμα ἔβρεεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδ. Ὅμοιον Cato R. R. 156, 5 «in aquam macerare» = εἰς τὸ ὕδωρ θύειν. 39, 2 «in fornacem coquere» 1) Ἡρόδ. 3, 62 «προηγόρευε στᾶς ἐς μέσον τὰ ἐντεταλμένα». Οὕτως εἶναι εἰς, Ἡρόδ. 1, 21 «ὁ μὲν (δηλ. κῆρυξ) δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν». μ. σ. Baehr., τὸ λατιν. esse in potestatem δηλ. venisse in potestatem, in eaque esse, τὸ τοῦ σημερινοῦ ἰδιώματος εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ τὸ χωράφι κτλ. Ξεν. Κύρ. 6. 6, 1 «ἀκούων, ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ τὰς θύρας εἶη» ἀνάβ. 4. 2, 3 «ἐπεὶ ἦσαν ἐπὶ χαράδραν». Ἰδίξ δὲ παρῆται εἰς. Ἡρόδ. 6, 1 «παρῆσαι ἐς Σάρδις». Ξεν. ἀν. 1. 2, 2. 7. 1, 35. 2, 5. 4, 6 σύνθησε. Θουκ. 3, 3 «τρήρεις, αἱ ἔτυχον βοητοὶ παρὰ σφᾶς παροῦσαι». Ἡρόδ. 4, 14 «φανῆναι ἐς Προκόννησον». 6, 100 «ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας» = relicta urbe se recipere in loca superiora. Ξεν. ἀν. 1. 2, 24 «τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη» = ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς. 6. 5, 25 «ἀπαρῆγγελλετο τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὤμον ἔχειν» δηλ. ἐπὶ τὸν ὤμον λαβόντες ἐπ' αὐτῷ ἔχειν. 3. 4, 13 «εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν Τισσαφέρνης ἐπεφάνη». ἔλλ. 5. 2, 17 «εἰ δὲ ὑπ' ἐκείνους ἔσονται» = ἀν θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐκείνων καὶ γείνωσιν ἐν αὐτοῖς ὄντες ἐλεύθεροι. Κύρ. 1. 3, 5 «ἀποψῆσθαι, ἀποκαθαίρεσθαι τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα». Θουκ. 4, 57 «τάνταλον παρὰ τοὺς ἄλλους καταδῆσαι», δηλ. παρὰ τοὺς ἄλλους ἀπαγαγεῖν καὶ καταδῆσαι. Λυσ. 14, 5 «ἐάν τις λίπη τὴν τάξιν εἰς τοῦπ-

1) Ἰδ. Hartung ἐν τῇ ῥηθ. προεγμ. σ. 71.

σω=τὴν τάξιν λιπῶν εἰς τοῦπίσω ἴη. Θουκ. 4, 108. «αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῆ ἑαυτοῦ μόνῃ στρατῷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι συμβαλεῖν» = ἐπὶ Νίσαιαν βοήθησαντι. ἰδ. c. 85 μ. σ. Ρορ. Ξεν. κυνηγ. 3, 3 «καὶ ἄψοχοι (κύνες) ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιὰς» δηλ. *solem refugientes sub umbras fugiunt*. Πλ. πολ. 468, a «τῶν ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόγτα» δηλ. εἰς τοὺς πολεμίους πεσόντα ἀλώνα. ἰδ. Stallb. Ξεν. ἑλλ. 2, 2, 17 «ἠρέθη πρεσβευτὴς εἰς Λακεδαίμονα». 1, 1, 23, Ἰσαϊ. 6, 1 «ἐξλωμεν εἰς τοὺς πολεμίους». 7, 8 «ληθόντος εἰς τοὺς πολεμίους». Πλ. Φαίδ. 116, a «ἐκεῖνος ἀνίστατο εἰς οἰκημῶν τι λουσόμενος» = ἀναστὰς ἐβῆθη. Θουκ. 1, 87. Ὑπ' αὐγὰς ὄραν (λεύσσειν) τι Πλ. Φαίδρ. 269, a = τιθέναι τι ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ οὕτως ὄραν αὐτό. Εὐρ. Ἐκ. 1154. Ψευδ. Δημ. 59, 37 «ἐπιδημήσαντα εἰς τὰ Μέγαρα» δηλ. *qui venit M. ibique commoratur*. Ἰσαϊ. 5, 146 «εἰς ἄν πολεμον» Ὀλύμπιοι ὑπὲρ τῆσδε τῆς γῆς ἀπόβησκουσι» δηλ. εἰς ἄν πορευθέντες ἀποθν. ἰδ. Schoemann. Οὕτω καὶ α, 411 «οὐ μὲν γὰρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐόκει», ἕς τὸ, εἰς ὧσα ἰδέσθαι.

Σημ. 3. Ὅπου δὲ δὲν δύναται νὰ ὑποληφθῇ ἡ στιγμή τῆς κινήσεως ὡς προεξάρχουσα, δὲν συμβαίνει ἡ σύνταξις αὕτη, διὸ κακῶς διαβάθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμάννου τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 89 «ἔμοι μὲν ἀρεαί τουτανί ἐν δόμοις μὲν εἶνε», ὅπερ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ., εἰς τὸ, εἰς δόμους.

C. Τὰ ῥήμ. τὰ σημαίνοντα ἴστασθαι, κείσθαι, κρεμᾶν, ἐξαρτᾶν κτλ. συντάσσονται μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐξ (ἐκ), ἵνα ἀπλωσῶσι τὴν ἐν τῷ ῥήμ. συνυποκειμένην ἔννοιαν τῆς προερχομένης κινήσεως ἢ ἀπορτάσεως ἀπ' ἀντικειμένου τινός. Α, 130 «τῷ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθη» = ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ ἐκ αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω. Ξ, 153 «Ἥρη δ' εἰσεῖθε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι στασ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ βίου» = ἵσταμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βραχίονος εἰσεῖθεν ἀπὸ τούτου πρὸς τὰ κάτω. E, 131 «τῷ μὲν ἀπ' ἵπποιον, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός». Θ, 19 «σειρήν. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες». φ, 420 «αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος ἦκε δ' εἰστόν». Σοφ. Ἀντ. 414 «καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι». Ἥλ. 742 «(τοὺς ἄλλους δρόμους) ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων». Εὐρ. Φοίν 1223 «ἀπ' ὀρθίου σταθεῖς πύργου». μ. σ. Ματθ. Τρ. 523 χορ. «ἀνά δ' ἐβόασεν λεῶς Τρωάδος ἀπὸ πέτρας σταθεῖς». Ροῦ. 595 «ποῦ δὴ λιπόντες Τρωϊκῶν ἐκ τάξεων χωρεῖτε», δηλ. Τρωϊκὰς τάξεις λιπόντες ἐκ τούτων χωρ. θ, 67 «καδ' δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν» = ἐκρέμ. τὴν φόρμ. ἐπὶ τοῦ πασσάλου, ὥστε ἐκρέματο πλέον ἀπ' αὐτοῦ. Ἀρρ. Ἀχ. 945 «εἰπερ ἐκ ποδῶν κάτω κάρη κρέμαίτο». Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 4, 10 «ἐκ τῶν ζωστήρων φορεῖν φιάλας» = νὰ φορῶσι ἐπὶ τῶν ζωστ. φιάλ., ὥστε νὰ κρέμονται αὐταὶ ἀπ' αὐτῶν. Ξεν. τέχν. ἵππ. 10, 9 «ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται». Θουκ. 3, 21 «ἐκ τῶν πύρ-

ibique commoratur, Stallb. Δημ. 8, 50 καὶ ἀναδυόμεθα; = quo nos vertamus, ut perniciem vitemus? ἴδ. Bremi. 4, 40 «ὁ πληγίς ἀί τῆς πληγῆς ἔχεται καὶ ἐτέρωσι κατάξῃ τις, ἐκεῖ σέ εἶσιν αἱ χεῖρες». - c) ἐπιβόημα. τῆς ἀπό τινος. κινήσεως μετὰ στάσεως σημαντικ. βῆμα. Αἰσχλ. εἰμην. 80 «ἄγκαθεν λαθὼν βρέτας» = λαβὼν ἐπιτῶν ἀγκυλῶν βρ. καὶ ἐκρέματο δ' π' αὐτῶν. Σοφ. Ἀντ. 52! «τίς οἶδεν, εἴ κάτωθεν εὐαγγεῖα τὰς». ἐν ταῦτα ἐν τῷ ἄδη καὶ ἐκεῖθεν πάλιν θεωροῦνται εὐαγγ. Πλ. Φαίδ. 78, b «ὅθεν δὲ ἀπελιπομεν, ἐπανεἰλθωμεν» = ἐπανεἰλθωμεν ἐκεῖθεν, οὐ ἀπελιπομεν τὸν λόγον. Ποργ. 497, c. Φαίδ. 112, c «ὅταν ἐκεῖθεν ἀπολήτῃ». ἴ. 530, «πόθεν τὰ νῦν ἡμῶν ἐπιδοδήμηκας» = domo relicta ad hos venisti.

§. 448. f. Ἐφελξις τῶν ἐνάρθρων προθέσεων.

Δεύτερον ἰδίωμα ἐν τῇ συντάξει τῶν προθέσ. εἶνε τοῦτο, ὅτι, ὅταν ἐναρθρος πρόθεσις μόνῃ ἢ μετ' οὐσιαστικοῦ παρίστησιν ἔννοια οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅταν ἔπρεπε νὰ τεθῆ ἡ πρόθεσις ἐν, ἥτις ἐκφράζει γενικώτατα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πού (τὴν στάσιν), καθότι δι' αὐτῆς δηλοῦται ἀντικείμενόν τι ὑπάρχον ἐν τότῳ ἄνευ κινήσεως, τὸ τε ἢ ἐν *ἐλκομένη* οἶονσι ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ προτάσει κειμένου (ἡ νοουμένου) ῥήματος, δηλοῦντος τὴν ἀπὸ τόπου ἢ εἰς τόπον κίνησιν, μεταπίπτει εἰς τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ εἰς τὴν εἰς. Διὸ καλεῖται ἡ τοιαύτη σύνταξις *ἐφελξις* τῶν προθέσεων. Καὶ ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ κεῖται ἔννοια *συνεπτυγμένη* καὶ *συντομία* πλήρης ἔννοιῶν. Διότι καὶ ἐνταῦθα *παριελήθησαν* καὶ *συνεχωρεύθησαν* δύο σημεῖα, τὸ τῆς στάσεως δηλ. καὶ τὸ τῆς κινήσεως. Οὕτω π. χ. διὰ τῆς συντάξεως, οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀνθρώποι, ἢ ἀπλῶς, οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπέφυγον, κείριστάνται ἡμῖν εἰκόνας δύο, πρῶτον μὲν ὁρῶμεν τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοιτας (οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ), εἶτα δὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς φυγὴν αὐτῶν.

a) Ἀπὸ καὶ εἰς ἀντὶ τῆς ἐν. Ἡρόδ. 3, 6 «τοὺς ἐκ Μέρμοιος εἰς ταῦτα δὴ τὰ ἀνυδρα τῆς Συρίας κομῆσειν». Θουκ. 1, 8 «οἱ ἐκ τῶν γήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν (expulsi sunt) ὑπ' αὐτοῦ». 18 «οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος (τύραννοι) ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν». ἴδ. 60. 2, 5 «τὰ ἐκ τῆς χώρας ἐσεκομίσαντο» (εἰς τὴν πόλιν). 2, 34 «θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων». 3, 5. 3, 22 «ἤσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες». 6, 7. 6, 32 «ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὄμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς». 7, 70 «οἱ ἀπὸ τῶν καταστροφῶν τοὺς ἀκοντίους ἐχρῶντο». Ξεν. ἀν. 1, 2, 3. συμπ. 4, 31. ἑλλ. 4, 6, 4. Ἰσοκρ. 4, 96. Σοφ. Ἥλ. 135 «ἀλλ' οὐ τοι τόνγ' ἐξ Ἀἴδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνοστάσεις», μ. σ. Herm. Πλ. ἀπολ. 32, b «ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβούλεσθε ἀθρόους κρίνειν». μ. σ. Stallb. Φαίδ. 109, e «οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες». Δημ. 4, 45 «τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας ἐκπέμπειν». 9, 15 «τοὺς ἐκ Σερόλιου τείχεος στρατιώτας ἐξέβαλεν». Παρὰ σ. γεν. ἀντὶ σ. δοτ. Ξεν. ἀν. 1.

1, 5 «ὅστις δ' ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλῶς πρὸς αὐτόν», (ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο· αὐτῶν παρ' ἑαυτῶ βαρβάρων ἐπεμ-
λεῖτο). Ἰδ. 2. 4, 24. ἀπομν. 3. 11, 13 «ἄωροτο τὰ παρὰ
σεαυτῆς». ἀν. 2. 2, 1 αἰὶ παρὰ Ἀριαίου ἦκον». 1. 1, 5, μ. σ.
Kühn. Δημ. 20, 71 αἰὶ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις δωρεαὶ βέβαιαι
μένουσιν αὐτῷ, τῆς δὲ παρ' ὑμῶν μόνης τοῦτ' ἀφαιρεθήσεται».
Οὕτω πιθανὸν εἶνε καὶ τὸ, τὰ περὶ τιος ἀντι, τὰ περὶ τινα
(πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα, ἢ πρὸς τι ἢ πρὸς τινα
ἀναφορὰ, σχέσις κτλ.) μετὰ τῶν ῥημ. μαρθάνειν, πυρθάνεσθαι,
φράζειν, λέγειν καὶ τῶν ὁμ. ὅσον μαρθ., πυρθ. κτλ. περὶ τιος.
Θουκ. 2, 6 «τοῖς Ἀθηναίοις ἠγγέθη τὰ περὶ τῶν Πλαταιῶν
γεγενημένα». Ξεν. ἀν. 2. 5, 37 «ὅπως μάθοι τὰ περὶ Προξέ-
νου» = τὴν τύχην τοῦ Πρ., μ. σ. Kühn. γχι Adrf. εἰς Πλ. Φαίδ.
58, α. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 26 «ἐπεὶ πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου».
ἐλλ. 1. 7, 39 «Κόνων ἐφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίου».

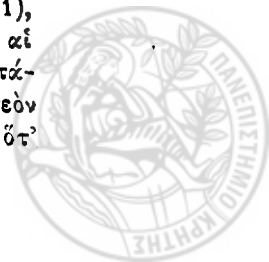
Σημ. 1. Ἡ αὐτὴ ἐφελξις συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς τοπικοῖς ἐπιρρήμ., τι-
θεμένων τῶν ἐκείθεν καὶ ἐνδοθεν ἀντι τῶν ἐκεῖ καὶ ἐνδο. Ἄρφ. ὄρν.
1168 «ὅδε φύλαξ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος ἔσθι πρὸς ἡμᾶς δεῦρο». Πλ. 227
«τοῦτο δὲ τὸ κρεᾶδιον τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαδών». Διοχλ. ἱκ. 385
«δαί τοι ἀφ' ἐφύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἰκοθεν». Εὐρ. Ἡράκλ. 141. Ὀρ. 851
«(φοικε) δ' ὁ ἄγγελος λέξει τὰ κείθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι». Ξεν. Κύρ. 5.
2, 5 «τοῦ; ἐνδοθεν πάντας ἐξῆγε». π. πόρ. 2, 7 «οἱ ἀπόλιδες τῆς Ἀθήνηθεν
μετοικίας ὀρέγοντο ἀν» = jus inquilinorum, quod est Athenis, ab Athenien-
sium civitate expellant, Ἰδ. Sauppe. Θουκ. 1, 62 «ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκείθεν
ἐπιδοθητίν» μ. σ. Ρορ. 2, 84 «αἱ ἐκείθεν νῆες ἀφικνοῦνται». Πλ. ἀπ. 40, α
«μετοίκησις τῆ ψυχῆ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον». Δημ. 1, 15
«ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἦζοντα», μ. σ. Schaefer in Appar. T. I. σ.
206.

β) Εἰς ἀντι ἐν (σπανιώτερον πολὺ). Ἡρδ. 2, 150 ἀξλεγον
οἱ ἐπιχώριοι καὶ ὡς ἐς τὴν Σύρτην τὴν ἐς Λιβύην ἐκδιδοῖ ἡ λί-
μην αὐτῆς. Ξεν. ἐλλ. 1. 7, 29 «Ἐρασινίδης (ἐκέλευεν) ἐπι
τοὺς εἰς Μιτυλήνην πολεμίους πλεῖν».

Σημ. 2. Ἐφελξις ἐπιρρήμ. α τ ο ς Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4 «ἵνα ᾖσον τὰ οἰ-
καδε ποδοῖη» = ἵνα δυνηθῆ νά ποθῆ ἦττον τὰ ἐν τῇ πατρίδι, τὴν πατρίδα.

§. 449. γ. Σύνταξις τῶν προθέσεων σὺν διαφόροις πτώσεσι.

Σπάνιον δὲ φαινόμενον τῶν προθέσεων εἶνε ἡ σύνταξις
αὐτῶν μετὰ διαφόρων πτώσεων. Ἐν ταύτῃ συμβαίνει ἢ ἀντί-
θετός τις ἀντίληψις τῆς ἀναφορικῆς σχέσεως, ὡς εἶδομεν ἐν τῇ
δηλώσει τοῦ κλίματος ἐπὶ τῆς πρὸς σ. γεν. ἐν §. 441. I. 1),
καὶ τῆς πρὸς σ. αἰτ. ἐν §. 441. III. 1), ἢ ποικίλλουσιν αἱ
πτώσεις χάριν κόσμου ποιητικοῦ Πίνδ. Ἰσ. 6, 8 «τῖνι τῶν πά-
ρος, ὃ μάκαιρα Θῆβα, καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεδὸν
εὐφρανας; ἢ . . ; ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Γειρεσίαιο βουλαῖ; ; ἢ ὅτ'

ἀμφ' Ἰόλαον ἰππόμητιν;» (θυμὸν εὐφραίνει ἀμφὶ τιμῇ καὶ ἀμφὶ τιμῇ), μ. σ. Dissem' ἢ τρίτον μετὰ διαφορᾶς σημασ. Ἡρόδ. 7, 61 «περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι εἶχον τίτρας . . περι δὲ τὸ σῶμα κιθῶνας». Θουκ. 6, 34 «δῆλον ποιῆσαι αὐτοῖς, ὅτι οὐ περι τῆ Σικελία πρότερον ἔσται ὁ ἀγὼν ἢ (δηλ. περι) τοῦ ἐκείνου παραιωθῆναι τὸν Ἴόνιον», τὸ μὲν πρῶτ. τοπικῶς circa ad Siciliam, τὸ δὲ δεύτ. αἰτιολογικῶς = de. Δημ. 20, 71, ἰδ. §. 448, α περι τὸ τέλος. Συχνώτερ. παρὰ τοῖς μετρυν. 1)

Σημ. Οὐχὶ σπανίως συμβαίνει ἐπανάληψις τῆς ἀφ᾽ ἑτῆ προθέσεως ἐν μιᾷ στενώδ. συνδεδεμένη προτάσει μετὰ τῆς αὐτῆς ἢ διαφορῆς πτώσεως Θουκ. 6, 61, «κατέδαρθον ἐν Θησεῖω τῶ ἐν πόλει ἐν ὄπλοις». Ξεν. ἑλλ. 5. 2, 29 «ἐν τῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ στοῦ», ἀν. 5. 3, 8 «ἐν τῶ ἐν Σικιλοῦντι χωρίῳ». Κύρ. 1. 6, 2 «ἕτερα λέγοντες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαίνόμενα» Διάφορα τούτων εἶνε τὰ πρόγμ., ἐν οἷς δὲν ὑπάρχει ἢ στενὴ αὐτῆ σύνδεσις. Θουκ. 6, 20 «Συρακοσίοις ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπ' ἀρχῆς (antiquitus) φέρεται». (δηλ. χρήματα, tributa solvuntur) Ξεν. ἀν. 4. 4, 14 «ἐδόκει διασηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας εἰς στέγας.»

§. 450. h. Ἐναλλαγή τῶν προθέσεων.

Πολλάκις αἱ προθέσεις ἐναλλάσσουσιν ἢ a) οὕτως, ὥστε μένει ἡ ἀναφορική σχέσις ἀμετάβλητος, ἢ b) μεταβάλλεται. a) Ἡρόδ. 6, 86, 1 «ἀνὰ πᾶσαν μὲν τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ἐν δὲ καὶ περὶ Ἰωνίην τῆς σῆς δικαιοσύνης ἦν λόγος πολλός». Θουκ. 1, 1 («τεκμήρια) οὐ μέγιστα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα». 2) 35 «ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων πληροῦν τοὺς ναῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος καὶ οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ξυμμάχων». ἰδ. 4. 61, 7. 38 «οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὔτε ἐς ἡμᾶς τοιοῦδε εἰσί». 3) 3, 54 «παρεχόμενοι ἀ ἔχομεν δίκαια πρὸς τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς». Ξεν. κυν. 13, 4 «(διδάσκεισθαι) παρὰ τῶν ἀληθῶς ἀγαθόν τι ἐπισταμένων μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἐξαπατᾶν τέχνην ἐχόντων». Ἰσοκρ. 4, 121 «ὡς (ad) ἐκεῖνον πλέομεν ὥσπερ πρὸς δεσπότῃν». Δημ. 6, 35 «τῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὁδοῦ καὶ τῆς εἰς Πελοπόννησον κύριος γέγονε». 3, 1 «ὅταν δὲ εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους». 18, 210 κρῖνειν πρῶτον μετὰ ἀπὸ, καὶ εἶτα μετὰ τῆς ἐπὶ σ. γεν. Πολλάκις παρὰ Δημοσθ. ἢ περι καὶ ὑπὲρ σ. γεν. (ἰδ. §. 435. I. e.) 23, 1 «ὑπὲρ τοῦ χερρόνησον ἔχειν ὑμᾶς ἀσφαλῶς . . περι τούτου μοί ἐστιν ἀπασα ἢ σπουδή». 6, 35 «καὶ πεποιήχ' ὑμῖν μὴ περι τῶν δικαίων μηδ' ὑπὲρ τῶν ἔξω πραγμάτων εἶναι τὴν βουλήν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ χώρῃ». - b) Θουκ. 1, 2 «οὔτε κατὰ γῆν οὔτε

1) Ἰδ. Bernhardy gr. Synt. σ. 200. — 2) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 4. — 3) Ἰδ. Popp. εἰς Θουκ. P. I. τόμ. 1, σ. 276.

διὰ θαλάττης». Ξεν. οἰκ. 8, 6 ἀπλίτας ἐν τάξει πορευομένους. . . ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας». Δημ. 2, 18 ἀπὸ πολλῶν μὲν ἂν τις ἴδεν. . . δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοϊαν φανεράν γιγνομένην τῆ πόλει, οὐχ ἥμιστά δὲ ἐν τοῖς παρόυσι πράγμασι». 3, 25 ἀπὸ μὲν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν ἦσαν τοιοῦτοι· ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν θεάσασθε ὁποῖοι ἐν τε κοινῶς καὶ ἐν τοῖς ἰδίῳις».

§. 451. i. Ἐπανάληψις καὶ παράλειψις τῶν προθέσεων.

1. Ἐν οἰκτῶν παρατεταγμένων οὐσιαστικῶν ἢ πρόθεσις ἢ α) ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνδὸς ἐκάστου τιθεμένη, ὅταν ἕκαστον τούτων πρέπη ν' ἀντιληφθῆ κατ' ἰδίαν καὶ ἐμφαντικῶς ἐξαρθῆ, ἢ ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῆ ἢ ἀντίθεσις ἢ διαφορά τούτων, ἢ β) τίθεται μὲν ἢ πρόθεσις μόνον πρὸ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ, παραλείπεται ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἢ τῶν λοιπῶν ἐπομένων, ὅταν ταῦτα πρέπη νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς μίαν ἐνότητα, νὰ συνδεθῶσι δηλ. εἰς ἓν ὄλον, ἀδιάφορον δ' ἂν αἱ ἐννοίαι τούτων ᾖνε ὁμοειδεῖς ἢ ἑτεροειδεῖς. Ξεν. ἀπομν. 3. 10, 5 «καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τε καὶ ἐλευθέριον. . . καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων διαφαίνει». 1. 3, 3 «καὶ πρὸς φίλους θεῶ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἄλλην διαίταν». συμπ. 5, 3 «(νομίζω τὸ καλὸν εἶναι) καὶ ἐν ἱππῶ καὶ βοῶ καὶ ἐν ἀφύχοις πολλοῖς»¹⁾. Πλ. Τίμ. 18, c «κατὰ τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διαίταν». (Οὕτω καὶ ἀσυνδέτως Δημ. 9, 71 ἀεχπέπτωμεν πρέσβεις πάνταχοῦ, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ῥόδον, εἰς Χίον). Θουκ. 3, 10 ἀλόγους ποιεῖσθαι περὶ τοῦ δικαίου καὶ ἀρετῆς». = περὶ τῆς δικαίας ἡμῶν γνώμης, προκρίσεως Göller. Ξεν. ἐλλ. 1. 1, 3 «ἀπὸ τε τῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς», 5. 2, 11 «προσῆγαγον αὐτοὺς πρὸς τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς συμμάχους». ἀπομν. 1. 2, 24 «διὰ δύναμιν τὴν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς συμμάχοις»²⁾. Πλ. Φαίδ. 99, a «ἢ περὶ Μέγαρχο ἢ Βοιωτούς». (Ἐν συνδέτῳ συνδέσει, ὅπερ εἶνε βεβλῶως ποιητ. μόνον. Θεόκρ. 1, 83 κῶρα πάσαι ἀνὰ κρῆνας, πάντ' ἄλλοτε ποσοὶ φορεῖται». Σαφέστερον ἐν 117 «ὁ βῶκολος ὅμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἂν ὄλαν, οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα».)

2. Ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων μετὰ ἢ = aut, ἢ . . ἢ = aut. . aut, καὶ, καὶ . . καὶ, οὐκ . . ἀλλὰ, κῶως καὶ ἐπὶ τῶν συνδέσεων τῶν διὰ τῶν οὐκ . . οὐδέ, οὐ μόνον . . ἀλλὰ καὶ γιγνομένων δύναται κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἢ πρόθεσις ἢ νὰ ἐπαναληφθῆ ἢ ἀπαξ μόνον νὰ τεθῆ³⁾. Πλ. συμπ. 185, c «τυχεῖν αὐτῷ τινὰ ἢ ὑπὸ

1) ἴδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 53. — 2) ἴδ. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 5, 3. — 3) ἴδ. Bernhardy σ. 204. Bremi εἰς Ἰσοκρ. 4, 51. Pop. εἰς Θουκ. 7, 47. Stallbaum εἰς Πλ. Φαίδρ. 255., a, καὶ ἴδ. ὁ Maetzner εἰς Αὐκοβργ. 104. σ. 257.

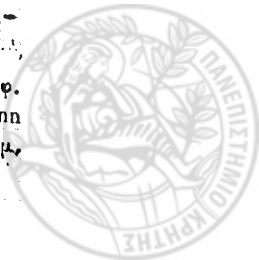
πλησμονῆς ἢ ὑπό τινος ἄλλου λόγῳ ἐπιπεπωκυῖν». Ξεν. ἀν. 1. 1, 7 «καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν». Δημ. 21, 114 «πρὸς ἐχθρὸν ἢ φίλον». Λυσ. 12, 2 «καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ ὀλιγαρχίᾳ». Θουκ. 5, 41 «ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἰδιωτῆν». 3, 21 «διήκοντες ἐς τε τὸ ἔσω μέτωπον . . . καὶ τὸ ἔξω». μ. σ. Ρορ. 3, 67 «καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ἡμῶν». 8, 56 «ἐκ τε γῆς καὶ θαλάσσης». Πλ. Φαίδρ. 273, ε «(πραγματεῖαν) οὐχ ἕνεκα τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πρὸς ἀνθρώπους δεῖ διαπονεῖσθαι τὸν σὺφρονῶτα, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ κεχαρισμένῳ μὲν λέγειν δυνάσθαι, κεχαρισμένως δὲ πράττειν τὸ πᾶν». Πλ. ἴππ. 2, 366, ε «οὐχ ὑπὸ νόσου οὐδὲ τῶν τοιούτων». Δημ. 18, 91 «οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡμετέροις ἤθεσιν». Σπανιώτερ. ἐπὶ ἰσχυροτέρων ἀντιθέσεων διὰ τῶν μὲν . . . δὲ δηλουμένων. Ξεν. ἐλλ. 4, 1, 15 «καὶ θῆραι αἱ μὲν καὶ ἐν περιειργμένοις παραθέσεισι, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις», ἔνθα δ' Δινδάρφ. ἀνευ λόγου παρεισήγαγε τὴν ἐν κυνηγ. 4, 9 «ἄγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας εἰς τὰ ὄρη, τὰ δὲ ἔργα (αἶνα) ἤπτον» (οὕτως ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ παρισ. κώδ. A, ἰδ. Sauppe). Περιεργότερα πολὺ εἶνε τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐντελῶς ἀναπτυχθειῶν ἀντιθετικῶν προτάσεων. Θουκ. 1, 141 «ἐν βραχεῖ μὲν μορῶν σκοποῦσι τι τῶν κοινῶν, τῶ δὲ πλεονὲ τὰ οἰκεῖα πράσσουσι». Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 8 «τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἐπαίξεν ἄμα σπουδάζων, ἀφροδισίων δὲ παρρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι». Ἐπὶ τῶν ἐπιθετικ. προσηθ. ἢ πρόθεσις ἐπαναλαμβάνεται ἢ χάριν ταφηνείας ἢ χάριν ἐμφάσεως, ἄλλως οὐχί. Ξεν. ἀν. 1. 2, 6 «εἰς Κολοσσάς, πόλιν οἰκουμένην». 7. 10. 13. 14 κτλ. Θουκ. 3, 53 «ἐν δικασταῖς οὐκ ἐν ἄλλοις». 6, 82 «ἤλθον ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς». Ἰδίχ τοῦτο μετὰ δεικτικῶς ἀντωνυμίας. Πλ. Λάχ. 183, ε «ἐκ τούτων οἱ ὀνομαστοὶ γίνονται, ἐκ τῶν ἐπιτηθευσάντων ἕλαστα». Λυσ. 219, ε «ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη, ἐπὶ τοῖς ἕνεκά του παρασκευαζομένοις». Φαίδ. 81, b «γεγονήτων μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν». πολ. 341, d «ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ συμφέρον ἐκάστη ζητεῖν». ¹⁾ Σπανιώτερ. ἀνευ προθέσ. Πλ. Γοργ. 474, ε «οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ καλά, ἢ ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἀδελφῶν ἢ ἀμφοτέρων» μ. σ. Stallb.

3. Ἐν τῇ ποιήσει παραλείπεται μὲν ἐνίοτε ἡ πρόθεσις ἐπὶ ταῖς πρώτου ὀφιαστ., τίθεται ὁμως πρὸ τοῦ δευτέρου. Οὕτως ἀπὸ Ὀμηρ. α., 247 «ἢ ἀλὸς ἢ ἐπὶ γῆς», μ. σ. Nitzsch Πίνδ. Ἴσ. 1, 29 «ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφρασαν καὶ παρ' Εὐρώπας». Νέμ. 10, 38 «Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδασι», ἔνθα δ' Dissen

1) ἴδ. Stallb εἰς Πλ. πολ. 609. e. Strange Lpz. Jähr III. Suppl. III. H. c. 444. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 7, 5.

«quum in continuata constructione facilius languescit oratio, hoc artificio poetico novā vis et alicuius secundo membro conciliatur, eaque vera causa est hujus collocationis». Ἀνάκρ. ἰδ. (9), 21 «πέτασθαι δὲρ τε καὶ κατ' ἀγρούς». κρ (83), 5 «ἢ Νείλον ἢ πὶ Μέρφιν». Ὀδῶν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν αἰσχλ. ἰκ. 307. «καὶ μὴ Κάνωβον κάπ' ἰμόφιν ἔκαστο». Σοφ. Ἀντ. 366 χορ. «ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει». μ. σ. Schneidew. 1176 «πότερα! πατρώας ἢ πατρὸς οἰκείας χερσὶν». Εὐρ. Ἡράκλ. 755 χορ. «μέλλω τὰς πατρίων τιδὸς γῆ, μέλλω καὶ ὑπὲρ δούμων· κίνδυνον!· τεμνέιν». Ἐκ. 146 χορ. «ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς». μ. σ. Pflugk. Ἐλ. 863 «Τροίης δὲ σωθεὶς κατὰ βροχάου χθονός». 1) Περὶ τοῖς κωμικοῖς ἢ σύνταξις αὐτῆ εἶνε σπανίαν καὶ μόνον ἐν τοῖς χοροῖς, ἢ ἐνθα ἢ γλῶσσα λαμβάνει χρωματισμὸν λυρικόν. Ἀρφ. Ἀχ. 534 «μῆτε γῆ μῆτ' ἐν ἀγορᾷ μῆτ' ἐν θαλάττῃ μῆτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν». ὄρν. 740 χορ. «ανάπαισά τε καὶ κοροφαῖς ἐν ὄρεσσι». 4. Ἐάν μετὰ ἐμπρόθετον ἀσισασιδὸν ἔπληται ἀναφορῶν, ἐν ὁμοίᾳ ἀναφορᾷ κείμενον, ἐπανλαμβάνεται μὲν ἢ πρόθεσ. πρὸ τοῦ ἀναφορικῆ καὶ μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ, παραλείπεται ὁμοίως συχνότατα καὶ σχεδὸν κωνονικῶς παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ἰδίᾳ δὲ μάλιστα ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ²⁾ Ἡρδ. 1, 114 «ἐν τῇ κόμῃ ταύτῃ ἐκ τῆς ἡσαν». 8, 8 «ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐκ τοῦτοῦ ἀριθμὸν ἐποιεῦγο τῶν μεῶν». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 «ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ἐν αἷς δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι». Λυκοῦργ. 129 «εἰς αὐτὸ τοῦτο πῆν τιμωρίαν τέξαντες, εἰς δὲ μάλιστα φοβούμενοι τυγχάνουσι». μ. σ. Maetzner. Πλ. συμπ. 213, e. Μενέξ. 237. d. Καὶ ὁμοίως ἐν Θουκ. 1, 28 «δίκας ἤθελον δοῦναι ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ πόλεσιν, αἷς ἀν ἀμφοτέρω ἐμυθῶσιν». 3, 17 «κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἀν καὶ νῆες ἐπλεον». ἰδ. 18 ἐν τῇ ἀρχ. Ξεν. συμπ. 4, 1 «ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ ὑμῶν ἀκούω». Ἀγῆσ. 2, 1 «ἐπορεύετο διὰ τῶν αὐτῶν ἐθνῶν, ὧν πέρ δὲ Πέρσης». Ἑρότ. 1, 11 «ἐρχονται εἰς πόλεις, αἷς ἀν βούλωνται». Πλ. πολ. 402, a «ἐν ἀπαρῆς ἴς ἐστι». Γοργ. 453, b «ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν ὧν περ νῦν δὴ». πολ. 533, e «οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψις ὄσα ἡμῖν πρόκειται». ἀντὶ περὶ ὄσων. Φαίδ. 76, d «ἐν τούτῳ ἀπόλυμεν, ὡπερ καὶ λαμβάνομεν». μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 134 «ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας, ἧς περ πολλὰ προΐεσθε τῶν κοινῶν». 29, 14 «περὶ μὲν τινῶν, ὧν αὐτὸς βούλεται». μ. σ. Bremi 3) Ὀδῶν καὶ οἱ Λατίν. οἷον Cicer. Fin. 4, 20 «Zeno negat Pla-

1) Ἰδ. Μακρίαν II, §. 595, 4. Bernhardy σ. 202, ἰδίᾳ δὲ Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 397—400. — 2) Ἰδ. Reisig, Conject. I. σ. 241. — 3) Ἰδ. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 1. Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. 27, D. Strange ἐν τῇ ἀρῆ. πραγμ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 32.

tonem, si sapiens non sit, eadem esse in causa, quia tyrannum Dionysium». ¹⁾

5) Ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι καὶ ἀποκρίσεσι τοῦ διαλόγου ἡ παράλειψις τῆς προθέσεως εἶνε συχνοτάτη, οὐχὶ ὅμως καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς. (Τὸ ἐν Σοφ. Τρ. 421 «ποίοις ἐν ἀνθρώποισιν» ἐρρήθη οὕτως, ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ ῥηθῆ πολλοῖσιν ἀστώων, τοῦ γάσκεν δύναμένου νὰ συνταχθῆ τόσῳ σ. τῆ ἐν, ὅσῳ καὶ σ. δοτ., ἴδ. Wunder.) Ἄρρ. 647. 1009 Αἰσχλ. «ἀπόκριναί μοι, τίνας οὐνεκα χρῆ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητὴν; (Εὐρ.) δεξιότητος καὶ νοουθεσίας» (δηλ. οὐνεκα). Πλ. σοφ. 243, d «περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρώτου νῦν σκεπτέον. Θεαίτ. Τίνας δὴ, λέγεις;» μί. σ. Hdrt. πολιτικ. 283, c «περὶ δὴ τούτων αὐτῶν ὁ λόγος ἡμῖν ἐρῶς ἂν γίνοιτο. Ε. Τίνων; Ξ. Μήκους τε πέρι κτλ.» πολ. 456, d «πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνας δὴ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σαυτῶ». κτλ. Πρωτ. 355, c «ὑπὸ τίνας, φήσει. Τοῦ ἀγαθοῦ φήτομεν, νῆ Δίκα». ²⁾

6) Τέλος συχνότατα μὲν παραλείπεται παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἡ πρόθεσις ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τῶν παραθετικῶν, ἐκφερομένη διὰ τοῦ παραβολικοῦ μορίου ὡς (σπανιώτερ. ὥσπερ), ἢ, quam, σπανιώτερ. ὅμως, ἐὰν ἀμφοτέρω τὰ κῶλα τῆς παραθέσεως ὡσιν ἀνεπτυγμένα. ³⁾ Ἰσοκρ. 8, 14 «πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νοουθετοῦντας ὑμᾶς οὕτω διατίθεσθε δυσκόλως, ὡς τοὺς κακὸν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους» (ἀρτί, ὡς πρὸς τοὺς κτλ.). Πλ. πολ. 330, c «περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἐκυτῶν». Θουκ. 1, 69 «μηδεὶς ὑμῶν ἐπ' ἔχθρα τὸ πλεον ἢ αἰτίχ (objurgationi) νομίση τάδε λέγεσθαι». 3, 44 «περὶ τοῦ μέλλοντος μάλλον βουλευέσθαι ἢ τοῦ παρόντος.» 8, 96 «ἐξ ἧς πλειῶν ἢ τῆς Ἀττικῆς ὠφελοῦντο». Ἰσοκρ. 6, 92 «οὐχ ἦττον ἐν τοῖς τοιοῦτοις βουλευμασιν ἢ τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνοις». 4, 51. Δημ. 9, 63, μ. σ. Bremi. Αἰσχλ. 2, 28 «ἐπὶ κατασκοπῇ μάλλον ἢ πολιορκίῃ». Ἡρόδ. 9, 101 «ἀρῶδιη σφι οὔτι περὶ σφέων αὐτῶν οὕτω ὡς τῶν Ἑλλήνων». Ἰσοκρ. 15, 160 «ὑπὲρ τοῦ μὴ πλουτεῖν ὥσπερ τῶν μεγίστων ἀδικημάτων ἀπολογίαν δεῖ κατασκευάζεσθαι». Καὶ τούναντίον μετ' ἐπαναλήψεως τῆς προθέσεως. Ἰσοκρ. 12, 23 «τοὺς μηδὲν δι' ἕτερον δυσκόλως πρὸς με διακειμένους ἢ διὰ τὸ δοκεῖν χαριέντως εἰρηκέναι περὶ τινων». 8, 14. Συχνότατα παραλείπεται ἡ ἐπανάλ. τῆς προθέσεως, ἐὰν ἀμφοτέρω τὰ μέλη ὡπι συγκεχωνευμένα ἐν ἐνὶ ὄλῳ, ἔνθα ἡ ἐπανάληψ. τῆς προθέσεως ἤθελε συνταράξῃ τὴν ἐνότητα. Ἀπὸ Ὀμήρ. δ, 413 «λέξετα ἐν μέσσησι νομεύς ὡς πῶεσι μῆλων». Ἄρρ. Λυσσ. 993 «ὡς πρὸς

1) ἴδ. Kuhn. λατ. Γραμμ. §. 117, σημ. 2, b), καὶ εἰς Kikér. Tusc. 1. 39, 94.

— 2) ἴδ. Stallb εἰς Πλ. πολ. 410, d, εἰς Παρμ. 163, c. — 3) ἴδ. Maib. §. 595, 4 b. Bernhardy α. 204. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 520, c. Strange ἐν τῇ βῆθ. πραγμ. σ. 443. Maetzner εἰς Λυκούργ. 104. σ. 257.

εἰδόμενα με σὺ ἀλλήθῃ λέγει». Θουκ. 6, 50 «ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίους ἀδεῶς ἀπιέναι». Πλ. πολ. 520, ε «ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν» (δηλ. ἕκαστος αὐτῶν εἶσι ἐπὶ τὸ ἄρχειν ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον). 545, ε «ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας» (δηλ. πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς παῖδας). Πρωτ. 337, ε ἀσυμβῆναι ὑμᾶς ὡσπερ ὑπὸ διαικτητῶν ἡμῶν συμβιβάζοντων». Σπανιώτερ. *ἐπαρалаμβάνεται ἡ πρόθεσις, ἐὰν τὸ πρὸς ὃ παραβάλλεται τι, προηγῆται τοῦ παραβαλλομένου*
 1) Πλ. Φαίδρ. 250, d αὖσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὄρων λέληθε». πολ. 553, b ἀπταίσαντα ὡσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει» (ἀντι, πρὸς ἔρματι τῇ πόλει.) Φαίδ. 67, d «ἐκλυομένην ὡσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος».

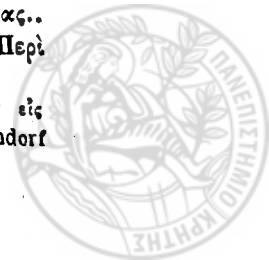
Σημ. Ἄν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσι ῥήμ. σύνθετα μετὰ προθίσις, οἱ ποιηταὶ πολλὰκις ἐν τῇ ἐπαναλήψει ἢ τιθεῖσι τὴν πρόθεσιν μόνον παραλείποντες τὸ ῥήμα (ἴδ. §. 445, A. 1), ἢ τιθεῖσι τὸ ῥήμα ἀπλοῦν παραλείποντες τὴν πρόθεσιν, ὅπῃ εἶνε συχνότερον μὲν παρὰ τοῖς τραγικ., σπανιώτερ. ὅμως ἐν τῷ πεζῷ. Εὐρ. Βέκ. 1065 «λαθὼν γὰρ ἱλίτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον κατ' ἡγενομένην ἡγενομένην εἰς μέλαν πίδαον». Ἐκ. 167 «ἀπωλίσατ' ὀλίσατ'. Ὅρ. 181 «διοιχόμεθ' οἰχόμεθα». 1465 «ἀ δ' ἀνίσχεν Ἰαχην». Πλ. Φαίδρ. 248, a «ἡ μὲν (ψυχὴ) ὁπερ εἰς τὸν ἕξω τόπον τὴν τοῦ ἠνιόχου κεφαλὴν. . ἢ δὲ τοῖς μὲν ἡρετοῖς δ' ἔδου.» Φαίδ. 59, b «καρῆν καὶ Κριτόβουλος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ. . ἢ ν δὲ καὶ Κτήσιππος» κτλ. ἐνθα Stallb. καὶ Emml. εἰς Εὐρ. Μηδ. 1219 (1252) χορ. «κατίδες ἴδατε».

§. 452. k. Θεσίσι τῶν προθέσεων.

1. Ἡ ἔννοια τῆς προθέσεως ἀπαιτεῖται, ἵνα κῆται ἀμέσως πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῆς, παραμελεῖται ὅμως πολλὰκις ἢ φυσικῇ αὐτῇ θέσει ἐπὶ τῶν ἐπομένων περιπτώσεων

a) Ἄν ἔπωνται τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐν ἡ δύο, πολλὰκις δὲ καὶ πολλὰ ἀσήμαντα λεξίδια, ἐν τῇ ποιήσει δὲ καὶ τὰ ἐγκλιτικὰ μὲν, σὲ, τοι, ποτὲ, ὅπῃ ἐν τῷ πεζῷ σπάν. τοιαῦτα εἶνε τὰ, γὰρ, μὲν, γὰρ, μὲν γὰρ, δὲ, οὐν, καὶ τὰ, μὲν ἄρα, δέ γε, μὲν οὐν, αὐ, δ' αὐ, καὶ = etiam, τοίνυν, ἴσως [περὶ τῆς ὁμηρικ. τμησεως ἴδ. §. 445, A. 4, a)], καθὼς καὶ τὸ ὡς ἐπιρρήμ. τιθέμενον οἶμαι (ἰδίως ἐν τῷ πληθ.), ἀν, λέγω, ἔπωνται ταῦτα, τότε φιλοθεοὶ νὰ κῆνται τὰ λεξίδια ταῦτα ἐν τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ μεταξὺ τῆς προθέσις. καὶ τοῦ οὐσιαστικ. οἷον ἐν μὲν εἰρήνῃ, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ. Πλ. Φαίδρ. 238, c ἀκαὶ ὑπὸ αὐτῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν». Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 8 «ὑπὸ μὲν τῶν ἀγωνταί, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠθῶνται». Πλ. πολιτικ. 302, d ἀεὶ μὲν τῆς μοναρχίας. ἐκ δ' αὐτῶν μὴ πολλῶν». πολ. 371, d. Φαίδ. 71, b. 2). Περι

1) ἴδ. Stallb. ἐν τῷ χωρ. τούτ. καὶ Εὐθύρρ. σ. 2 C μετὰ Schaefer εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 394, καὶ Stallb εἰς Φαίδ. σ. 67 D. — 2) ἴδ. Heindorf εἰς Πλ. συμπ. 262, a.

της θέσεως τοῦ μὲν καὶ ἴδ., ἴδ. S. 528, 1. Οὐτὸ καὶ Ἡρόδ. 8, 69 «ἐν γὰρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεομαι». Πλ. Κρίτ. 50, e «πρὸς μὲν ἄρα σοὶ τὸν κατέρων» Φαίδρ. 263, b «ἐν μὲν ἄρα τοῖς» μ. σ. Stallb. πολ. 467, δ. Δημ. 22, 44 «παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυαίνικου, παρ' Ἰσως, τάλαντα τριακόσια». Πλ. πολ. 564, a «ἐκ δημοκρατίας, ἐξ οἰμῶν τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας», μ. σ. Stallb. 568, c «εἰς δέ γε οἰμαὶ τὰς ἄλλας πόλεις». πολιτικ. 300, b «παρὰ γὰρ οἰμαὶ τοὺς νόμους», μ. σ. Stallb. Δημ. 20, 3 «καὶ ὅλως ἐν οἰμαὶ πολλοῖς».

b) Συνηθεστάτη εἶνε ἡ τμήσις τῶν προθέσ. ἀπὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐπιθετικ. προσδιορ. Ξεν. ἄν. 1, 2, 7 «διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείστου». 10 «ὕπὸ τῶν οἴκοι ἀντίστασιωτῶν». 11 «εἰς Κικύστρου πέδιλον». 5, 11 «πρὸς τὸ ἑαυτοῦ στρατεύμα». 42 «ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ σκηνῇ διὰ τοῦ Μέγωνος στρατεύματος» ὅπως ἐν ἀναριθμητοῖς χωρίοις.

c) Ἐκ ῥητορικοῦ λόγου ἡ πρόθεσ. πρὸς χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὀρκῶν καὶ ἀπαγωγῶν. Σοφ. Φιλ. 467 «πρὸς γῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, πρὸς τ' εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές, ἑταῆς ἱκνούμαι». Οἰδ. κ. 1333 «πρὸς νυν σε κρηῶν, πρὸς θεῶν ὀμαγνίων αἰτῶ κηέσθαι». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. *per te deos oro*. Προσέτι δὲ πρὸς παραστάσει, συμπαραβολῆν ὁμοίων ἐννοιῶν ὁλονε, 155 «παρ' οὐκ ἐθέλων θεελούση». Αἰσχλ. Πρ. 276 «πρὸς ἄλλας ἄλλων πημονῇ προσίζάνει». 922 «τοῖον παλαιστὴν γῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ». Πλ. Φαίδ. 71, c «μεταξὺ δύο δούῶν ζντοίν».

Σημ. 1. Σπάνια εἶνε αἱ τοιαῦται τμήσεις ὡς Ξεν. συμπ. 4, 55 «ἐπὶ νῆ Δία τρεῖς ἄφροσι». Πλ. νόμ. 797, d «ἐν τρόποις ψυχῶν, ἐν ὧς ἕπας εἰπέν οὐ τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὐ». μ. σ. Stallb. Δημ. 29, 51 «περὶ μὲν τοίνυν, ἔφη ἐγὼ, τοῦτο».

Σημ. 2. Ἐν τῇ ποιήσει ἡ θέσις τῶν προθέσ. εἶνε ἐλευθεριώτερα ἢ ἐν τῇ πεζῷ. Περὶ τῆς παρ' Ὀμ. θέσ. αὐτῶν ἴδ. §. 445, A. 4. Παρ' οὐδενὶ ποιητῇ ἀπαντῶσι τόσῳ περιεργοὶ θέσεις τῶν προθέσ., ὅσῳ παρὰ Πινδάρου (1) πεζ. Ὀλ. 6, 53 «ἐν κέρυπετο γὰρ σχίζω». 1, 17 «παίζομεν φίλον ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τρέπεζαν» ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα παρὰ ἄλλου λάμβανει.

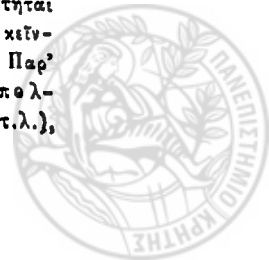
Σημ. 3. Ἐν τῇ συντάξει τῶν ὧς, ὅτι μετὰ ὑπαθετικ. ἢ πρόθεσις τίθεται κανονικῶς ἀμέσως μετὰ τὰς λέξεις ταύτας. Θουκ. 1, 63 «ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον». 3, 46 «ὅτι ἐν βοαχυτάτῳ» καὶ, ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 26 «ὡς ἐν ἔχυρωτάτῳ». μ. σ. Bornem. Ἰσοκρ. 3, 2 «ὅπως ἂν ὡς μετὰ πλειῶν ἀγαθῶν τὸν βίον διάγωμεν». Δημ. 18, 246 «ταῦθ' ὡς εἰς ἐλάχιστον συστῆλαι». 19, 257 «ὡς μετὰ πλειστής συγγνώμης». Ὅμοιον τι συμβαίνει συχνὰ ἐν τοῖς, π. σ. λ. δ., π. σ. λ. ν., μ. α. λ. α. Θουκ. 1, 35 «πολύ δὲ ἐν πλείονι αἰτία». μ. σ. Pop. ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. *multo arte majore* καὶ τὰ τοῦτ. ὄμ. 2), 2, 89 «πολύ δὲ ἡμεῖς ἐκείνοις πλεῖον φρόνον παρέχεται». 6, 86 «πολύ δὲ ἐπὶ

ἄλλοθεσίαν γε σωτηρίαν». Ξεν. Κύρ. Γ. 6, 39 «ἄς (μηχανῆς) καὶ πάνυ ἐπι τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ». μ. σ. Ρορ. ἑλλ. 4. 5, 4 «διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὀφηλοῦ εἶναι». Γ. «μάλα οὖν πολλῶ φόβῳ ἀπέχῶρον». μ. σ. Breitenb.

2. Δύναται ὅμως ἡ πρόθεσις. νὰ τεθῆ καὶ μετὰ τὸ αὐτῆς οὐσιαστικόν. (Περὶ τῆς τοῦ τόνου τῶν προθέσε. ἀναστροφῆς ἢ μῆ, ἰδ. §. 86.) Συμβαίνει δὲ τοῦτο πολλάκις μὲν ἐν τῇ ἐπικῇ, τραγικῇ καὶ λυρικῇ ποιήσει, σπανιώτερ. δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, σποραδικῶς ἐν τῷ πεζῷ, οὐδέποτε ὅμως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ἐκτὸς τῆς περι σ. γεν., ὅπερ εἶνε παρ' αὐτοῖς συνηθέστατον, καὶ τότε εἶτι, ὅταν αὐτὴ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς διὰ μιᾶς ἢ καὶ πολλῶν λέξεων. Ἐν τῇ ποιήσει δὲ καὶ ἰδίᾳ τῇ τραγικῇ καὶ λυρικῇ χωρίζονται ἐνίοτε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν ὁ μόνον ἢ μετὰ ταῦτα κειμένη πῆρι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι προθέσις. α. 247 «Ἰθάκην κᾶτα κοιρανέουσαι.» γ. 100 «δῆμῳ ἐνὶ Τρώων», Πηλεόνα πρῶδμ. παρ' Ὀμ. ἰδ. §. 86, 2. Πίνδ. Ο. 1, 13 «δρέπων μὲν κορυφᾶς ἀρετῶν ἀπο πασῶν». Αἰσχλ. ἐπτ. 167 «αβρέκη πασούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν». Σοφ. Οἰδ. τ. 95 «τοῦ θεοῦ, πάρα». Ἠλ. 34 «τῶν φονευσάντων πάρα». Ἄντ. 518 «πορθῶν δὲ τῆδε γῆν, ἢ δ' ἀντιστάς ὑπερ.» δηλ. τῆσδε γῆς ὑπερ. 1013 «παίδος τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα». Τρ. 370 «ὃ τοῦδε τυχεῖνα, μαθὼν πάρα». Οἰδ. τ. 184 χορ. «ἀκᾶν, πάρα βῶμας». Ἄντ. 70 «ἐμοῦ γ' ἄν ἠδέως δρώης μετὰ». 528 «ἀφρώων ὑπερ». Τρ. 708 «ἢ; ἔθνησθ ὑπερ». Αἰ. 302 «Ἄτρειδῶν κᾶτα». 969 «τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγεῶεν ἄν κᾶτα;» Φιλ. 6 «τῶν ἀνασσόντων ὑπο.» 298 «πυρὸς μετὰ.» 343 «ἤλθόν με νῆ. . μετὰ». Τρ. 1160 «πρὸς τῶν πνεόντων μηδεὸς θανεῖν ὑπο». ἰδ. §. 444, 3. Εὐρ. Ἄλκ. 46 «ἦν σὺ νῦν ἦκεις μετὰ». Αἰ. 793 «Ἄλαντος δ' ὅτι, θυραῖος εἶπερ ἐστίν, οὐ θαρσῶ πῆρι» (κεχωρισμένη διὰ κἀρεμῆπιπτούσης προτάσις). Εὐρ. Ἰππ. 549 χορ. «οἰκῶν ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσίχ.» Ἡρόδ. 2, 6 «ταύτης ὧν ἀπο οἱ ἐξήκοντα σχοινὸς εἶσι». 6, 101 «τοῦτου σφι ἐμελε πῆρι». Θουκ. 3, 13 «ἄλλοτρίως γῆς πῆρι». Πλ. Φιλ. 49, ἢ «σοφίαις πῆρι». ἀπολ. 19, c «ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πῆρι ἐπαίω». Φαίδρ. 259, e «ὧν ἄν ἐρεῖν πῆρι μέλλῃ».

Σημ. 4. Ἐκ τῶν καταχρηστικῶν προθέσις. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα ἢ ἕνεκα, ὡς τὸ πολὺ (ἰδ. §. 430, σημ.), καὶ ἢ ἄνευ παρ' ἀττικοῖς ἐνίοτε, ἔπονται εἰς οὐσιαστικόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 502 «οὐδ' ὀφηγητοῦ γ' ἄνευ». Ξεν. ἑλλ. 7. 1, 3 «ὧν ἄνευ». Κύρ. 6. 1, 14.

Σημ. 5. Περὶ τῆς θέσεως τῆς προθέσις, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν αὐτῆς συνάπτηται μετ' ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου ἢ γενικῆς, ἰδ. §. 86, 3. Ἐν τῷ πεζῷ σπανίως κείνται αἱ προθέσις. μετὰ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ 1). Παρ' Ἡρόδ. συμβαίνει πολλάκις ἐκί τῆς ἐπί ἐν ταῖς συντάξεσι, χρόνον ἐπι πῆρι ἄν (μ. κ. μ. ἄν. σ. γ. ἄν.), πλετοστον, ὀλίγον (1, 214. 2, 133 κ.τ.λ.),

«έτα ἐπι κλίω» 2, 140, σπανίως ἐπὶ τῆς περι, 2, 21 καὶ 4, 8 «γῆν περί κἄσαν», καὶ ἄπαξ ἐπὶ τῆς ἀνά, 6, 57 «νεομηνίας δὲ ἄνα πάσης», περι δὲ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ τόνου ἴδ. §. 86, 1. Θουκ. 2, 36 «τρόπων ἐξ ὄμων». 5, 37 «καὶ εἴ τινα πρὸς ἄλλον δέοι». Πλ. Κρίτ. 48, c «οὐδενὶ ξὺν νῆ». Κριτί. 115, c «τοιᾶδε ἐν τάξει». Πρὸς τῷ, δι' οὐδὲν ἄλλο, ἐλέγετο πολλάκις καὶ, οὐδὲν δι' ἄλλο, π. ἧ. Ξεν. παλ. Ἄθ. 3, 1. Τὰ χωρτα δὲ, οἶον τὸ Θουκ. 1, 54 «ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα» δὲν ἀνηκούσιν ἔνταυθα, ἐπειδὴ δ ἀριθμητικὸς προσδιορισμὸς συνδέεται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ χαλαρώτερον = καὶ ναῦς κατέδυσαν περὶ τὰς 70.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

§. 453. Διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων κατηγορουμένων, ἐπιθετ. προσδιορισμῶν καὶ ἀντικειμένων, ἢ διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

Τὸ ὑποκείμεν., κατηγορούμ., δ ἐπιθετικ. προσδ. καὶ τὸ ἀντικείμεν. ἐκφέρονται δι' ἀντωνυμιῶν, ἂν τὰ μέλη ταῦτα τῆς προτάσ. δὲν ὀφείλουσι νᾶ ἐκφράσωσιν ἐννοίας ὄντων ἢ ἰδιότητος αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς πρέπει νὰ δηλωθῇ, ὅτι ἀντικειμενόν τι ἀναφέρεται ἢ πρὸς αὐτὸν τὸν λαλοῦντα, ἢ πρὸς τὸν προσφωνούμενον ἢ εἰς ἑτερόν τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. ἴδ. Ἀπολλών. Δύσκολ. περὶ ἀντων. σ. 10. Πάντες δ' οἱ περὶ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθετῶν ῥηθέντες κανόνες ἀποδίδονται καὶ εἰς τὰς οὐσιαστικ. καὶ ἐπιθετικ. ἀντωνυμίας* οὐδὲν ἤττον ὅμως πρέπει νὰ προστεθῶσιν ὡδὲ καὶ τινες παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

§. 454. I. Ἀντωνυμῖαι προσωπικαὶ καὶ αὐτοπαθεῖς.

1. Αἱ οὐσιαστικαὶ προσωπ. ἀντωνυμ. οἶον ἐγὼ, σὺ κ.τ.λ., τίθενται ὡς ὑποκείμενα ἐν τῇ ἑλληνικῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν., γοθικ., λιθουαν., σλαβικῇ, ἐν τισὶ δὲ περιπτώσεσι καὶ ἐν ἄλλαις γερμαν. διαλέκτοις ¹⁾, τότε μόνον, ὅταν κῆται ἐν αὐταῖς ἔμφασίς τις καὶ ἀντιδιαστολή, διὸ τίθενται ἰδίχ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων, ἐνίοτε ὅμως καὶ χάριν σαφηνείας. Τὸ αὐτὸ ἐπὶ ἴσης συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς ἐπιθετικαῖς (κτητικαῖς) προσωπικ. ἀντωνυμίαις. Καὶ σὺ ταῦτα ἐπράξας. Καὶ ὁ σὸς πατήρ ἀπέβαρεν. Ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σὺ δὲ μέγε. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει ἢ περιπτώσεσι αὕτη παραλείπονται αὐται, τῶν μὲν οὐσιαστικῶν ἀναπληρουμένων διὰ τῶν ῥηματικῶν καταλήξεων, τῶν δὲ ἐπιθετικῶν (κτητικῶν) διὰ τοῦ πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ κειμένου ἄρθρου. Γράφω, γράφεις. Ἡ μήτηρ εἰπέ μοι (ἢ ἐμὴ μήτηρ). Οἱ γονεῖς στέργουσι τὰ τέκνα (τὰ ἑαυτῶν τέκνα). Περὶ τῆς προσωπικ. ἀντων. οὐ, οἶ, εἰ κ.τ.λ. (ejus, ei, eum, eam κ.τ.λ.) ἴδ. §. 455, Α. 6. 7. 8.

Σημ. 1. Ἐννοεῖται δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ἡθεῖς ἢ ἡ παράλειψις τῶν προσωπ. ἀντωνυμ. ἐξαρτᾶται πολλάκις ἀπὸ τῆς ὑποκειμενικῆς τοῦ λέγοντος ἴδης· διὸ

1) ἴδ. Grimm IV. σ. 201.

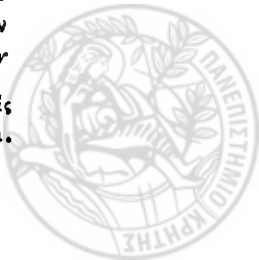
οὐχί σπανίως, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ποιήσει, ἀπαντᾷ τιθεμένη ἢ προσωπ. ἀντων., ὅπου ἠδύνατο καὶ νὰ παραλείπῃ, καὶ τοῦναντίον. Καὶ ἐν αὐταῖς ἐπιταταῖς ἀντιθέσεσι παραλείπεται ἔνιοις ἢ ἀντων. ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ (μάλιστα) τῆς προτάσ., ἕπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἢ δὲν εἶχεν ἐπισημασθῆναι περὶ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῆς προτάσ. ἀντιθέσεως, ἢ, ὅπερ καὶ σπανιώτερον, παρέλειψε τὴν ἀντωνυμίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξῆρξῃ ἐπι τὸ ἐμφαντικώτερον τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ μίλει τῆς προτάσ. ἐπιθέσιν. α) Σοφ. Οἰδ. κ. 726 «εἰ γέρον κωρῶ (δηλ. ἐγώ), τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγεράκι σθίνω». Θουκ. 6, 34 «ὀρμώμεθα μὲν (δηλ. ἡμεῖς) ἐκ φίλιας χώρας . . . τὸ δὲ κίλατος αὐτοῖς πολὺ κεραιουδοῦμαι. μ. σ. Ρορρ. Οὐτω καὶ 3, 56 «εἰ νῦν ὁμῶν ὠφίλιμοι δοκοῦσιν εἶναι (δηλ. ἐκείνοι), πολὺ καὶ ἡμεῖς μάλλον ἴσμεν» (ἡμεν). Ξεν. ἀν. 3, 4, 41 «εἰ βούλει, μίνα ἐπι τῷ στρατεύματι, ἐγὼ δὲ θίλω πορεύεσθαι. εἰ δὲ χρήσεις, πορεύου ἐπι τῷ ὄρει, ἐγὼ δὲ μίνα αὐτοῦ». 7, 3, 36 «ὃ δ' εἶπε. Παρασκευασάμενοι ἀναμεινίτες, ἐγὼ δὲ . . . ἤϊω παρ' ὁμάς». Κύρ. 4, 5, 31 «οὐχ ὅπως ἂν θίλωσιν, ἀλλ' ὅπως ἂν οὐ βούλη». Πλ. Μανέξ. 247, α «μάλιστα δ' ἂν νικῆμεθα, καὶ ὅστις νικῶντες». Φιλ. 51, d «πειρώμαι μὲν, ὡ Σώκρατες· κειράθητι δὲ καὶ σὺ σαφέστερον ἐπι λέγειν». Εὐθὺδ. 295, α «εἰ λέληθα ἑμαυτὸν σοφὸς ὢν, σὺ δὲ τοῦτο ἐπιδείξεις». μ. σ. Stallb. b) Δημ. 18, 265 «ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐσθλός, ἐγὼ δ' ἐτελοῦμαι· ἐχόρευες, ἐγὼ δὲ ἐχορήγουν· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δὲ ἐηλεκτισάζων κτλ.» Ἀλλὰ καὶ ἄλλως αἱ ἀντιθέσεις εἰς ἐπιλαμβάνονται πάντοτε διὰ τῶν ἀντωνυμιῶν. Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἤ οὐ βούλεσθε, ὥσπερ Νικόστρατοι, θ' ἀποκρητῆς τετραμέτρα πρὸς τὸν αὐτὸν κατέλεγεν, οὕτω καὶ ὅπρὸ τὸν αὐτὸν θραῖν δεαλέγωμαι;» ἀντι τοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ . . . διαλ. 1) Οὐδέλλως παράδοξοι κριταὶ νὰ φανῇ ἡ παράλειψις τῶν προσωπικ. ἀντων., ὅταν προστίθεται ἢ ἀντωνυμ. αὐτῆς ὡς ἀκριβέστερ. προσδιορ. τ. ὑποκειμ. δ, 649 «αὐτὸς ἐκὼν εἰ δάκα». δ, 443 «αὐτὸς νῦν ἴδε κῆμα». ἴδε Ἀπολλών. περὶ ἀντων. σ. 29.

Σημ. 2. Οὐχί σπανίως ἐπαναλαμβάνεται σαφηνεῖας χάριν ἀναφορικῶς πρὸς προηγηθῆν οὐσιαστικὴν ἢ ἀντωνυμίαν αὐτὸ τοῦτο τὸ οὐσιαστικὸν ἀντι τῆς προσωπικ. ἢ δικτικ. ἀντων. Θουκ. 6, 105 «(οἱ Ἀθηναῖοι) τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη ἐπρόφασισσαν μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἐμύνησθαι ἐπιόησεν». Ξεν. ἀν. 3, 2, 23 «οἱ βασιλεῖς ἄκοντος ἐν τῇ βασιλείῳι χώρῳ οἰκοῦσιν». 1, 9, 15 «πολλὴ ἦν ἀφθονία αὐτῷ (δηλ. Κύρῳ) τῶν θελιόντων κινδυνέειν, ὅπου τις οἴοιτο κῦρ ὄν αἰσθησέσθαι» 2). — Περὶ τοῦ, σὺ δὲ ἴδ. §. 469, 2.

Σημ. 3. Ἡ χρῆσις τοῦ I καὶ II προσωπ. τῶν προσωπικ. ἀντωνυμιῶν ἐπὶ ἄλλου οἰουδῆποτε προσώπου, ὅπερ ὁκοιθεται ὡς ἐπὶ παρόν, φαίνεται ἀνήκουσα τῷ μτγν. ἑλληνισμῷ, ὡς π. χ. ἐν τοῖς μὴ γνησίοις χωρίοις τοῦ Ξεν. πολ. Ἀθ. 1, 8 «ὃ γὰρ σὺ νομίζεις κτλ.» 11 «ὅπου δ' εἰσι πλούσιοι δοῦλοι, οὐκ ἐπιτοῦσθε λυσταίτε τὸν ἐμὸν δούλον σὲ δεδῖναι· ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι δὲ ἐμὸς δούλος σὲ δέδοικεν· ἂν δὲ δεδῖξῃ ὁ σὺς δούλος ἐμὲ κτλ.» 3).

2. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ὀρθοτονομένων καὶ ἐγκλιτικῶν ἀντωνυμιῶν, ὡς ἐμοῦ καὶ μου (μον) κ.τ.λ. (S. 88), κεῖται ἐν τῇ μεγαλειτέρῃ ἢ μικροτέρῃ ἐμφάσει, μεθ' ἧς αὐταὶ ἐν τῷ λόγῳ ἐπρόφέροντο. ἴδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 121. Οὕτω π. χ. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσι τίθενται αἱ ὀρθοτονοῦμεναι αὐτῶν ὡς ἐμοῦ μὲν

1) ἴδ. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρ. 4, 5, 2 ἐκδ. Γοτίγγ.—2) ἴδ. Ρορρ. εἰς Θουκ. 5, 18, 5 ἐκδ. Γοτίγγ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 1. ἀν. 1, 6, 11.—3) ἴδ. Bernhardt σ. 271 καὶ Sauppe εἰς Ξεν. ἐν τῷ χωρ. τοῦτω

τοῦρα ποιοῦμαι. ἀντιφ. 5, 60 ἠὲ αὐτῷ μοι κρῖθασιν οὐδαμῖαν ἔχειν. b) Ὀδύη ἦτον δύνανται καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ τεθῶσιν οἱ ὀρθοτονοῦμεν. τόποι, ἵνα ἐξάρωσιν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀντίθεσιν αὐτοῦ τοῦ προσώπ. 1) Παρ' Ὀμήρ. βεβαίως συμβαίνει τοῦτο μόνον, ἐὰν ἡ ἔρσις πίπτῃ ἐπὶ τίνος ἑλλωσῆς ἑγκλιτικῶς τόπου. 2) I, 249 «αὐτῷ σ οἱ (=εἶς ἑῖς) μετόπιθ' ἄχος ἔσεται». 680 «αὐτὸν σὶ φράζεσθαι . . ἄνωγεν». Πλ. συμπ. 220, ε «συνδίδωσας καὶ τὰ ὄπλα καὶ αὐτὸν ἐμὲ». Φαίδ. 91, α «οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν. . ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοί. . δόξει ἔχειν». Ἰσοκρ. 15, 147 «αὐτὸν τε σὶ βραθυμώτερον ἡγοῦνται ζῆν». Οὕτω συμβαίνει ἐν ἅπασιν τοῖς ὀρθοτονοῦμένοις μόνον τύποις. Ξεν. οἰκ. 7, 4 «πότῃρα αὐτὸς σὺ ἐπαίδευσας τὴν γυναῖκα». ἀν. 7, 6, 12 «αὐτοὶ ὄμεις ἐπίστασθε». c) Δύνανται δὲ καὶ νὰ προηγηθῶσιν αἱ ὀρθοτονοῦμ. ἀντων., ἐὰν αὐταὶ πρέπῃ νὰ ἐξαρθῶσιν ἐπὶ μῆλλον Π, 12 «ἦ ἔτι Μυρμιδόνεσσι κίφάδοικαι ἦ ἐμοί αὐτῷ». T, 192 «σ οἱ δ' αὐτῷ τὸ ἔγῳν ἐπιτέλλομαι». E, 64 «αἶ' πάσι κακὸν Γρώεσσι γέγοντο | οἱ τ' αὐτῷ». οὕτως ὄρθως ὁ Spitzn., ἐπειδὴ τὸ οἱ κεῖται ἐν τῇ ἔρσει. Οὕτως I, 321 «κᾶκῶς δ' ἄρα σὶ πέλει αὐτῇ». Διὸ καὶ Z, 91 «καὶ οἱ πολλὸ φίλτατος αὐτῇ» ἀντὶ τοῦ ἀναγινωσχομ. x αἱ οἱ. Καὶ μετ' ἀποστρόφου σ' αὐτὸν. K, 389 «ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν κτλ.» Σοφ. Ἀντ. III. «ἔγῳ . . αὐτὸς τ' ἔδησα καὶ . . ἐκλύσομαι». Ξεν. ἀπομν. 3, 8, 9 «τοῦ θέρου ὁ ἥλιος ὀφρὴ ἡ μῶν αὐτῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκίαν παρέχει.» Κύρ. 5, 5, 20 «σὲ μὲν αὐτὸν ἀφῆκα». 6, 1, 14 «στέγει ὄμιν αὐτοῖς εἶσιν». Πλ. ἀπολ. 41, α «ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστῆ ἄν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι». Γοργ. 472, b «ἔγῳ δὲ ἄν μὴ σὲ αὐτὸν ἔνα ὄντα μάρτυρα παράσχωμαι». μ. σ. Stallb. Δημ. 3, 28 «πόθιν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν ἡ παρ' ἡρώων αὐτῶν Φίλιππος;» (Ξεν. Κύρ. 3, 1, 9 «νομιοῦσαι σὲ καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ» ἐνῶ ἐν ταῖς ἐκδόσε. κεῖται νομιοῦσαι σε). d) Παρ' Ὀμήρ. τέλος καὶ ἑγκλιτικῶς τόποι προηγοῦνται πολλάκις τῆς αὐτὸς. K, 242 «ἔταρόν γε κλειύεται αὐτὸν ἐλίσθαι» μ. σ. Spitzn. δ, 118 «μερμήριξε . . ἦέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐέσσει μνησθηναί». θ, 396 «Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτὸν (δηλ. Ὀδυσσεα) ἀρέσσασθαι ἐπέεσιν». Καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐκφέρει, ὡς γνωστὸν, τοῦτο προτάσσον τὴν ἀντων. καὶ ἀντικαθιστῶν τὸ αὐτὸς διὰ τῶν να οἶον ἑμένα, ἐσέναναι, κτλ., πλὴν ἐν τῇ αἰτιατ. μόνον τοῦ ἐνικ. ἐπιτείνου τὴν προσώπ. ἀντων. Π, 226 «ἀλλὰ τὸδ' ἤμην ἐμοὶ πολλὸ κέρδιον ἦδὲ οἱ αὐτῷ» (οἱ, διότι εἶνε θέσις), οὕτω Ω, 292 3).

Σημ. 7. Τὸ διασταλτικὸν ἢ ἀποκλειστικὸν τοῦτο αὐτὸς τίθεται ἐνίοτε καὶ ἄνευ τῆς προσώπ. ἀντωνυμ. καὶ μάλιστα ἢ κατ' ὀνομαστικ., ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐν τῷ ῥήμ. πρόσωπ., ἢ κατ' ἐξηρητημένην ἢ τὴν πλαγίαν πτώσ. ἐν τῇ τελευτῇ δὲ ταύτῃ περιπτώσει παραλείπεται ἢ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου εὐκόλως νοουμένη προσώπ. ἀντωνυμία, ἵνα ἐπιβῶσῃ πᾶσαν τὴν ἔμφασιν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐννοίας. H, 332 «αὐτοὶ . . κυχλήσομεν». N, 252 «οὐδὲ τοι αὐτὸς ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι ἱλαίομαι». B, 263 «εἰ μὴ ἐγῶ σε λαβὼν ἀπὸ μέν φίλα εἴματα δώσω, αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω», ἀντὶ αὐτὸν σὲ ἐν εἴματα δώσω, αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω, προέηκεν . . ὄφρα ἀντιθέσιν πρὸς τὰ εἴματα. x, 26 «ἐμοὶ πνοιῆν Ζεφύρου προέηκεν . . ὄφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοῦς» (= αὐτοῦς ἡμᾶς). Ξεν. Κύρ. 1, 6, 2 «ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἐρμηνέω τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας συνείης, ἀλλὰ αὐτὸς . . γινώσκεις». ἀν. 3, 2, 21 «τὰ ἐπιτήδεια πότερον ἀνεῖσθαι κρεττόν . . ἢ αὐτοῦς

1) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Εὐθῶδ. 273, b. — 2) Ἰδ. Spitzn. εἰς Ἰλ. ι, 249. — 3) Ἰδ. Thiersch Gr. 2. 205, 15, σημ. Krüger Gr. II. 2. 51, 2, Δ. 5. 6.

λαμβάνειν, ἥπερ κρατῶμεν» = ἡμᾶς αὐτούς· ἀπομν. 2. 3, 13 «εἰ γε βουλοίμην . . , δηλον, ὅτι καὶ τοῦτο δεῖο ἂν πρότερον αὐτὸν ἐκείνω ποιεῖν» = μ. σ. Kühners. Πλ. Λέχ. 187, c «αὐτοῦς δὴ χρῆ γινώσκειν, ὧ Νικία τε καὶ Λάχης». Δημ. 2, 2 «δαί τοίνυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτ' ἤδη σκοπεῖται αὐτούς».

Σημ. 8. Εἰ καὶ ἡ ἑλλ. γλῶσσα ἰσχημάτισεν ἰδίους τύπους ἐκ τῶν προσωπ. ἄντωνυμ. μετὰ σημασ. αὐτοπαθοῦς (ἴδ. §. 455), μεταχειρίζεται ὁμως πολλάκις καὶ τὰς ἀπλᾶς προσωπ. ἄντων. ἀντὶ τούτων, ὅτε ἡ αὐτοπαθῆς σημασ. πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἥτιον ἰσχυρῶς. Θουκ. 6, 34 «ὅπως συμμαχίαν ποιώμεθα ἡμῖν». Ἰσοκρ. 15, 323 «ἐμοῦ νομίζοντος, ὅ,τι ἂν ὤμην δόξῃ, τοῦθ' ἔξω μοι καλῶς». Ξεν. συμμ. 1, 4 «οἶμαι πολὺ ἂν τὴν κατασκευὴν μοι λαμπροτέρην φανήναι». Κύρ. 1. 6, 20 «οὐκ ἀπίρως μοι δοκῶ αὐτοῦ εἶναι». Πλ. πολ. 400, b «οἶμαι δὲ με ἀκηκοῖναι». Θουκ. 1, 3 «δοκεῖ δὲ μοι» καὶ ἄμει. μ. ταῦτα «ὡς ἐμοὶ δοκεῖ», ἐκεῖ μὲν ἡ ἑμφασις ὑπάρχει ἐν τῷ δοκεῖ, ἐν ταῦθα δὲ ἐν τῷ εἶμι (1). Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρ. ἴδ. §. 455, Α. 5. Περὶ δὲ τῶν κτητικῶν αὐτοπαθ. ἄντων. ἴδ. §. 455, 6.

3. Ἀντὶ τῶν ἐπιθετικῶν (κτητικῶν) προσωπ. ἄντωνυμ. ἐμὸς, σὸς κ.τ.λ. κατάχρησιν ποιοῦσιν οἱ Ἕλλην. μεταχειριζόμενοι τὴν γενικὴν τῶν οὐσιαστικῶν προσωπ. ἄντωνυμ., καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἐνικ. καὶ οὐκῶ τὰς ἐγκλιτικὰς (μοῦ, σοῦ). Ἡ γενικὴ τῶν προσωπ. ἄντωνυμ. ἢ προηγέται ἢ ἔπεται τῷ οὐσιαστικῷ ἐν τῷ πεζῷ τότε προστίθεται συνήθως τὸ ἄρθρον εἰς τὸ οὐσιαστικὸν καὶ λοιπὸν· α) ἔφη μου (σου, ἡμῶν κ.τ.λ. αὐτοῦ -ης, -ῶν) πατήρ· ἔφη μου κτλ. ὁ πατήρ· b) ἔφη πατήρ μου (σου, ἡμῶν κ.τ.λ.)· ἔφη ὁ πατήρ μου κ.τ.λ. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν οἶον τὸν ἐμμαντοῦ πατέρα ἢ τὸν πατέρα τὸν ἐμμαντοῦ ἀγαπῶ. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρ. ἴδ. §. 464, 4.

Σημ. 9. Περὶ τῶν μετὰ τοῦ ἄρθρ. τὸ κτητικῶν ἄντωνυμ., ἀντὶ τῶν προσωπ. ἄντων. οἶον τὸ ἐμὸν ἀντὶ ἐγώ, ἴδ. 403, Α. 1.

Σημ. 10. Ἡ κτητικὴ ἄντων. σὸς τίθεται ἰνίστε παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ὅταν ὁ λαλῶν ἀναφίρηται μετὰ περιφρονήσεως πρὸς ἀντικείμενον, ἀγαπητὸν καὶ πέφιλμένον τῷ προσφωνουμένῳ προσώπ. Σοφ. Φιλ. 1251 «ζὼν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον» τὸν ἐκ μέρους σου μέγαν δῆθεν καὶ ἀπειλητικὸν φόβον, ἴδ. Schneidewin. Ἀντ. 573 «ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέγος» = καὶ σὺ καὶ αἱ ἀγαπητῆ μοι βέβια σύζυγός σου, ἣν ἀνὰ τὰ στόματι καθ' ἐκίστην ἔχεις, ἣν πολὺ ἐκτιμᾷς. Εὐρ. Ἰππ. 113 «τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω». Ἡράκλ. 284 «φθείρου» τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ βίβοικ' ἐγώ». Τίλειον. Εὐρ. Ἰρ. 866 «οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς οὐς λέγεις Ὀδυσσεῖας».

Σημ. 11. Ἐνφ ἐν τῇ λατ. σπανίως τίθενται αἱ ἐπιθετικαὶ ἄντωνυμ. ἀντὶ τῆς ἀντικειμενικῆς γενικῆς τῶν προσωπ. ἄντων. οἶον Terent. Heaut. tim. 2. 3, 66 «desiderio tuo» ἀντὶ tui, ἐν τῇ ἑλλν. συμβαίνει τοῦτο συνηθέστατα, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἑλλ. ἡ γενικ. τῶν προσωπ. ἄντων. καὶ ἡ κτητικὴ τίθενται συνωνύμως· οἶον ὁ πατήρ μου καὶ ὁ ἐμὸς πατήρ. Τ. 321 «σὴ ποθῆ». λ, 201 «σὸς πόθος». Αἰσχλ. Πρ. 685 «τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς». Σοφ. Ἰπλ. 343 «τὰ μὰ νοουστῆματα» = τὰ εἰς ἐμὲ δεδομένα διδάγματα. Εὐρ. Φ.

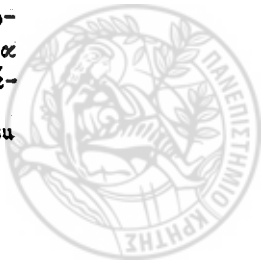
365 «σὴ πίστις» = fiducia in te collocata. Θουκ. 1, 69 «αὶ δματέραι ἐλπιδας (spes in vobis collocata) ἤδη τινάς που ἔχουσιν». 77 «(τὴν εὐνοίαν) διὰ τὰ ἡμέτερον δίος εὐλόγηται» = διὰ τὸ ἐξ ἡμῶν προερχόμενον δίος. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 28 «εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ» = τῇ πρὸς ἐμέ. 8. 3, 32 «τῆς ἐμῆς δωρεᾶς» = doni mihi dati μ. σ. Bornem. ἀν. 7. 7, 29 «οὐ φιλίᾳ τῇ σὴ ἐπισέθησαν ὀπό σοῦ ἀρχεσθαι». Πλ. Γοργ. 486, a «εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ». Ἄντιφ. 5, 41 «χάρητι τῇ ἐμῇ» (favore adversus me) μ. σ. Maetzn. 6, 41 «διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν». Λυσ. 13, 20 «εὐνοίᾳ τῇ δματέρᾳ». Οὕτω καὶ Ξεν. ἑλλ. 5. 2. 33 «τοῖς δματέροις δυσμενεῖσι», ἀντὶ τοῖς ὄμιν δυσ. Ἰδ. Breitenb. ἀπολ. 27 «τοῖς ἐμοῖς εὐνοῖς». Κύρ. 2. 2, 22 «ἀνὴρ σύσκηνος ἐμός». Πλ. Θεαιτ. 147, c «τῶ σφ' ὁμωνύμῳ».

§. 455. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ἰδία ἀντωνυμιῶν ¹⁾.

1. Αἱ αὐτοπαθεῖς ἄντων. τίθενται πάντοτε οὕτως, ὥστε ἐπαγαγέρονται εἰς ῥηθέν τι ἀντικείμενον, τὸ ὑποκείμενον. δηλ. ἢ τὸ ἀντικείμενον. α) Ξεν. ἀν. 1. 5, 12 «Κλέαρχος ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν». Δημ. 3, 21 «τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω τούτῳ τῷ ἔθει τῆς πολιτείας χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὁμώνυμον ἐμαυτῶ». Πλ. Πρωτ. 343, b «γυνῶθι σαυτόν». Ἄρφ. Πλ. 631 «τί δ' ἔστιν, ὃ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;» = σὺ, ὃς βέλτιστος εἶ τῶν σαυτοῦ φίλων. Ἄντιφ. 5, 4 «ἐγὼ αἰτήσομαι ὑμᾶς οὐχ ἄπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνιζομένων ἀποχρεσθαι σφῶν αὐτῶν αἰτοῦνται». Δημ. 3, 28 «ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικούτον ἡσκήκαμεν». - β) Ἄρφ. νεφ. 385 «ἀπὸ σαυτοῦ γὰρ σε διδάξω». βιάτ. 947 «κρεῖττον γὰρ ἦν σοι (δηλ. τὸ τοῦ δράματος γένος) νῆ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ». Ξεν. ἀν. 2. 3, 25 «πολλῶν ἀντιλεγόντων, ὡς οὐκ ἄξιον εἶη βασιλεῖ ἀφεῖναι τοὺς ἐφ' ἑαυτὸν στρατευσαμένους». 4. 5, 35 «αὐτὸν ὄψετο ἄγων Ξενοφῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἰκέτας».

2. Ἐν ταῖς συνθέτοις αὐτοπαθεῖσι ἄντων. ἢ ἀντων. αὐτὸς ἢ διατηρεῖ τὴν διασταλτικὴν (διακριτικὴν) αὐτῆς δύναμιν ἢ τὴν ἀποβάλλει. Περὶ τῶν διπλῶν δὲ καθ' ὅλου συνωνύμων τύπων τῆς τοῦ III πλθοντ. προσώπ. αὐτοπαθοῦς, ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν κ.τ.λ. ἰδ. §. 168, 1. α) ἑμαυτόν, me ipsum κ.τ.λ. Πλ. πολ. 354, b «οὐ μὲν τοι καλῶς γε εἰστίχμαι δι' ἑμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ». Θουκ. 4, 102 «ἐπίοικους μυρίους σφῶν τε αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον πέμψαντες». 5, 114 «φυλακὴν καὶ τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον πέμψαντες». 1, 60 «πέμπουσιν ἑαυτῶν τε ἐθελοντάς καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων». 107 «ἐβοήθησαν ἑαυτῶν τε καὶ χιλίοις ὀπλίταις καὶ τῶν ζυμμάχων μυρίους». Ἰσοκρ. 12, 48 «δίκαιόν ἐστι φίλους μὲν ποιεῖσθαι τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις χρωμένους, φθισθῆναι δὲ καὶ δεδιέναι τοὺς πρὸς σφᾶς μὲν αὐτοῖς οἰκείεσθαι διακειμένους, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἀλλοτρίως». Μετὰ νοουμέ-

1) Ἰδ. τὴν ἐμβριθεὴ πραγμασίαν τοῦ C. F. G. Arndt de pron. refl. usu ap. Graecos observatt. Neubrandenb. 1836.

νης ἀντιθέσεως. Θουκ. 5, 67 «Σκιρίζαι ἀεὶ τὴν τάξιν ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἔχοντες». 8, 8. «ἐφ' αὐτῶν διενουῶντο ἄλλω στόλω πλεῖν». Πρὸς ἐπίτασιν τῆς διασταλτικῆς, διακριτικῆς δυνάμεως προτίθεται ἐνίοτε ἡ ὀνομαστ. τῆς αὐτῆς. Πλ. Φαίδ. 94, e «οὔτε γὰρ ἂν Ὀμήρω δρολογοῦμενοιτε αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς». νόμ. 805, b «πεποιήκας ἐμὲ τὰ νῦν αὐτῶν ἐμαυτῶ ἐπιπλήττειν, ὅτι ταῦτα εἴρηκα». Αἰσχ. 3, 233 «κρταλέλυκεν αὐτὰς τὴν αὐτοῦ δυναστείαν». Αἰσχ. ἐπτ. 388 «καυτὸς καθ' αὐτοῦ τὴν ὕβριν μαντεύσεται». Σοφ. Οἰδ., π. 223. Εὐρ. Ἰ. 610. Ἰππ. 396, ἴδ. σημ. 4. Σοφ. Ἀντ. 1177 «αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ (δῆλον)». Ἰσοκρ. 4, 127 «πῶς οὐκ ἄτοπον τὰς μεγίστας τῶν πόλεων μὴδ' αὐτὰς αὐτῶν εἶναι κυρίας;» Ἀνδοκ. 1, 3 πρῶτον μὲν «γνώμην αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔχουσιν», εἶτα «οἷα περ καὶ αὐτοὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἔγνωσαν», καὶ τέλος «(γνώμη) καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔσχον». Ἀντι δέ, αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ κ.τ.λ., λέγεται καὶ τὸν αὐτὸς ἐμαυτοῦ. Αἰσχ. Ἀγ. 810 «τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται». ἴδ. σημ. 4. Ἐνίοτε δὲ τοῦτο καὶ ἐν τῷ πεζῷ Πλ. Ἀлк. 2. 144, c «οὐδ' ἐκεῖνος τὴν δόουδὸν μητέρᾳ διενούετο ἀποκτείνει, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.» Οὕτως, ὅταν ἔχῃ πρόθεσ. ὅσον ἐπ' αὐτὸς αὐτῶ, ἀντι αὐτὸς ἐφ' αὐτῶ, ἴδ. §. 452, c. - b) ἐμαυτὸν = me κ.τ.λ. Τύπτω ἐμαυτὸν, τύπτεις σεαυτὸν, τύπτει αὐτὸν, τύπτομεν ἡμᾶς αὐτοῦς, τύπτετε ὑμᾶς αὐτοῦς, ὑπιοῦσι σφᾶς αὐτοῦς ἢ ἑαυτοῦς. Θουκ. 7, 82 «παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοῦς» = se tradiderunt. 2, 68 «διδόασιν αὐτοῦς Ἀκαρναῖσι». Ἰσοκρ. 15, 305 «τοὺς μὲν ἐθέλοντας παρασκευάζειν σφᾶς αὐτοῦς χρήσιμους τῇ πόλει περὶ πολλοῦ ποιήσασθε». 165 «ἡμελλον χρήσιμους αὐτοῦς τῇ πόλει παρέξειν». Ἐγὰρ οὕτως ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 1 πρῶγμ..

Σημ. 1. Ἡ ἀντωνυμ. αὐτὸς ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν τίθεται κανονικῶς μετὰ τὰς προσωπικ. καὶ κτητικ. ἀντωνυμ. ἡμῶν αὐτῶν, ὑμῶν αὐτῶν, σφῶν αὐτῶν κ.τ.λ. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ πατέρα κ.τ.λ. Οὕτως κανονικῶς καὶ ἕκαστ' Ὀμήρ. ἐμοὶ αὐτῶ, ἐμ' αὐτόν, σοὶ αὐτῶ, εὐ αὐτοῦ, ἐοὶ αὐτῶ, σφέας αὐτοῦς κ.τ.λ. Σπανιώτατα μὲν παρ' Ὀμ. Ἠρδ., οὐδέποτε δὲ σχεδὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις προηγεῖται ἡ αὐτὸς τῆς προσωπ. ἀντωνυμ., ἐπεὶ ἐξάρη ἐμφαντικώτερον τὴν διακριτικὴν, διασταλτικὴν τῆς αὐτῆς δυνάμιν. ἴδ. §. 168, 1. 2. b) καὶ σημ. κεχωρισμένον. Σοφ. Οἰδ. κ. 1417 «μη σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάζη» ἀντι σεαυτὸν, χωρισθὲν διὰ τοῦ τί.

3) Τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμ. δύνανται οἷ τε ἕλλην. καὶ οἱ λατίν. νὰ μεταχειρισθῶσιν ὑπὸ τὰς ῥηθείσας σχέσεις καὶ ἐν τῇ συντάξει τῇ καλουμένῃ αἰτιατικῇ μετ' ἀπαρεμφ. ἢ μετοχικῇ (ὡς καὶ ἐν τῇ Γοτθικῇ)¹⁾, ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσιν, ἐὰν αἱ ἀντων. αὐταὶ ἐκφέρωνται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ λέγοντος, καὶ λοιπὸν ὡς σκέψεις αὐτοῦ τοῦ

1) ἴδ. Grimm IV. σ. 322.

ἰδίω. Ἐάν ὁμοίως τὸ ὑποκείμεν. τῆς κυρίας προτάσε. καὶ τὸ ὑποκείμεν. τῆς δευτεροῦσης ἢ τὸ τῆς αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμφ. ὡς δὲ ἀφορα, ἢ αὐτοπαθῆς δύναται νὰ ἀνκνεχθῆ ἢ εἰς τὸ ἐκείνης ἢ εἰς τὸ ταύτης ὑποκείμεν. ἐκ τῆς σειράς δὲ τοῦ λόγου δύναται νὰ γινώσκῃ, ὅτε ἂν ἀναφορὰν πρέπει νὰ λάβωμεν. Ἐπὶ ἀν. 4:9, 23 πῶς αὐτὸ σῶμα αὐτῶ κόσμον πέμπτοις . . , καὶ περὶ τούτου λέγειν αὐτόν (τὸν Κύρον) ἔφασαν, ὅτι τὸ μὲν αὐτοῦ σῶμα οὐκ ἂν δύναίτο τοῦτοίς πᾶσι κοσμηθῆναι, οἴλους δὲ κάλως κεκοσμημένους μέγιστον κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι». 2^ο 5, 29 «ἐβούλετο δὲ καὶ ὁ Κ. λέσχερος ἐπὶ τὸ στρατεύμα. πρὸς αὐτὸν εἶχει τὸν γινώμην» = voluit exercitum sibi deditum esse. 1, 1, 5 «πάντας αὐτῷ διατιθεῖς ἀπεπέμπετο (Κύρος), ὡς θ' αὐτῷ μᾶλλον φίλους εἶναι ἢ βασιλεῖν». Κύρ. 5, 2, 1. «ἐκκοσταν ἐκέλευσε τοῖς καινοῖς αὐτῶν θεράπουσιν εἰπεῖν, ὅτι κτλ.» 1. 1, 5 «τῶν ἐθνῶν τούτων ἄρξεν (δηλ. Κύρος) αὐθ' αὐτῷ ὁμογλώττων ὄκτων οὔτε ἀλλήλοις», ἀπομν. 1. 2, 8 «ἐπίττεις (Σωκράτης) τῶν ζυνοῦσιν αὐτῷ τοὺς ἀποδεξαμένους, ἀπερ' αὐτὸς ἐδοκίμαζεν, εἰς τὰν πάντα βίον αὐτῷ περικι ἀλλήλοις φίλους ἀγαθοὺς ἔσσειαι.» 52. πρὸς κατηγοροσ ἐφη τὸν Σωκράτη ἀναπέθοντα τοὺς νέους, ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος, οὕτω διατιθεῖν τοὺς αὐτῷ συνόκτας, ὥστε μηδαμῶ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς αὐτὸν = ὡς πρὸς αὐτὸν δηλ. τ. Σωκρ. Θουκ. 1; 50 «οἱ Ἀθηναῖοι δέισαντες, μὴ αἰ. σφέτεροι κῆρ ὀλίγα ἀμύνειν ὡσι.» 8, 14 «τὴν Πολίχην ἐτείχεσον, εἴ τι δεοὶ σφίσιν αὐταῖς ἐκ τῆς νησίδος, ἐν ἣ οἰκοῦσαι, πρὸς ἀναχώρησιν». Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 6 «οὗτοι δ' ἤλθον Δερκυλλίδα ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν καὶ τὸν ἐπίοντα ἐνιαυτόν. ἐπιστείλαι δὲ σφίσιν αὐτοῖς τοὺς ἐσφάρους εἰπεῖν, ὅτι κτλ.» Λυσ. 13, 92 α. («ἐκείνοι») ἀποθηγάκοντες ἡμῖν ἐπέσκησαν τιμῶρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγώρατον». Ἰσοκρ. 10, 56 «τοῖς κατὰ σύνεσιν ἢ κατὰ ἄλλο τι προέχουσι φρονούμεν, ἢν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς ἐθ' σπέργειν σφᾶς αὐτοὺς ἀναγκάσωσι». Ξεκ. Κύρ. 04. 2, 16 «οἱ ἀγγελοὶ τῷ Κύρῳ λέγουσιν, ὅτι οὐποιοῖ εἶναι οἱ σφέτεροι». Πλ. σμπ. 176, e «εἰσηγοῦμαι (= συμβουλεύω) τὴν ἀλλητρία χαίρειν εἶναι ἀκούουσαν αὐτῆ». Σπανίως δ' ἀπαντᾷ ἡ σύνθετος αὐτοπαθ. ἑαυτοῦ ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσεσιν ἀναφερομένη πρὸς τὸ ἐν τῇ κυρίῃ προτάσ. ὑποκείμενον, τῶν ἐπιθετικ. προτάσεων ἐλλαμβανόμενων ὡς ἀπλοῦν τῆς προτάσ. μέλος. Θουκ. 2, 7 «πόλεισ ἔμματαχίδας ποιούμενοι, ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς αὐτῶν δυνάμεως». 92. «τὰ καυχήα, ὅσα πρὸς τῆ αὐτῶν (γῆ) ἦν, ἀνείλοντο». Ἡρόδ. 1, 21 «ἕσος ἦν ἐν σῶ ἄσπει σῖτος καὶ αὐτοῦ καὶ ἰδιωπικὸς, ταῦτον πάντα συγκομίσας προεῖπε». 8, 24 «ἴσσοι τοῦ στρατοῦ τοῦ αὐτοῦ ἦσαν νεκροί, ἔθαψεν». 1) Ἡ ἀπλή αὐτοπαθ. οὐ

1) Ἰδ. Arndt ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. σ. 36.

ἔχει ἐν τῇ ἀπ. γλώσῃ πολὺ ἐλευθεριωτέραν τὴν χρῆσιν ἰδ. σημ. 9.

Σημ. 2. Ἡ αὐτοπ. εἰς αὐτὸ τίθεται ἐνίοτε ἐν τῇ προτάσ., ἐν ᾧ δὲν ἔπαρχει ἐν αὐτῇ λέξει, πρὸς ἣν ἀναφέρεται, νοεῖται ὁμοῦς πρόσωπόν τι, πρὸς δ αὕτη πρέπει νὰ ἀνανεχθῆ. Πλ. πολ. 367, ο «φήσομεν ὁμολογεῖν (σε) θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν, ξυμφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἄδικον αὐτῷ μὲν ξυμφέρον, τῷ δὲ ἄττιον ἀξύμφορον = τὸ ἄδικον τοῦτο, ὅπερ εἶνε ξυμφέρ. ἀνθρώπῳ τινὶ νόμ. 730, b «τὰ περὶ γονίας τε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ξενικά τε καὶ ἐπιχώρια διεληλύθαμεν σχεδὸν ὁμιλήματα = τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι (τὰ ὁμιλήμ.), οὓς πρέπει τις νὰ ἔχη πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς σεαυτὸν καὶ τοὺς περὶ ἑαυτόν. πολ. 344, c 1). Οὕτω λέγεται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμ. 1, 34 «ὧ; οὐδὲν γλύχιον ἢς πατρίδος οὐδὲ τυχῆων γίγνεται, εἴτερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ γαίῃ ἀπάνευθε τυχῆων» εἰ καὶ ἔνταυθα εἶνε ἦττον περίστρον, διότι ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. κείναι τὸ τίς.

4. Τοῦνκντίον τίθενται αἱ ἐξηρητημέναι πλάγια πτώσεις τῆς ἀντωνυμ. αὐτός, ἡ, ὁ, ἢ καὶ δεικτικῆς τινος πανταχοῦ, «ἴπου ἀντικειμένον τι δὲν ἀντιτίθεται πρὸς ἑαυτὸ, ἀλλὰ πρὸς ἕτερον» Θουκ. 1, 107 «ἐβόηθησαν ἐπ' αὐτοὺς (contra eos) οἱ Ἀθηναῖοι». Πλ. Πρωτ. 311. a «τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; » ad eum. Φαίδ. 231, b «οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως; ὅ, τι ἀν αὐτοῖς (eis) οἴωνται πράξαντες χαριεῖσθαι».

5. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει συχνότατα καὶ ἐν ταῖς ἐν τῷ ἀριθ. 3 κταλεχθεῖσαις περιπτώσεσιν, ὅταν δηλ. μέλος προτάσ. ἢ δευτερευούσας τις προτάσας δὲν ἐκφέρηται ἐκ τοῦ προσώπ., πρὸς δ ἢ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ λαλοῦντος (συγγραφῆως). Ἐν ταῖς δευτερευούσ. προτάσεσιν, ἰδίχ δὲ ταῖς καθ' ὀριστικῆν, ἢ ἔκφρασις αὕτη εἶνε ἢ τὰ μέγιστα συνήθης ²⁾. Καὶ ἐν τῇ λατιν. γλώσσ. τίθεται ἐνίοτε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἢ ejus κ.τ.λ. ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς, σπανιώτερον ὁμοῦς πολὺ ἢ ἐν τῇ ἑλλην. ³⁾ Θουκ. 2, 65 «ἐπειράτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν». 6, 16 «οἶδα τοὺς τοιοῦτους ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς βίῳ λυπηροὺς ὄντας». Ξεν. ἀν. 1. 5, 12 «Κλέαρχος ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σκηνὴν διὰ τοῦ Μένωνος στρατεύμακτος; σὺν ὀλίγοις τοῖς περὶ αὐτόν. Κύρ. 1. 4, 19 «(οἱ πολέμιοι) εὐθὺς ἀφήσουσι τὴν λείαν, ἐπειδὴν ἴδωσι τινας ἐπ' αὐτοὺς ἐλαύνοντας» (contra se) 2. 1, 1 «προσηύξαντο θεοῖς ἵλεως δεχέσθαι αὐτοὺς (se) 7. 5, 17 «παρηγγύησεν δ Κῦρος χιλιάρχους παρῆναι πρὸς αὐτόν» (aquad se). 8. 1, 37·38. ἀν. 2. 3, 25 «(Τισσαφέρνης) ἔλεγεν, ὅτι διαπεπραγμένος ἦκοι παρὰ βασιλέως δοθῆναι αὐτῷ (sibi) σώζειν τοὺς Ἑλληνας». 7. 2, 1 «ἐθέτο, εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ πειρασθαι πρὸς Σεύθην ἄγειν τὸ στράτευμα». ἀπομν. 2. 1;

1) Schneider εἰς Πλ. πολ. 367, c. T. I. σ. 144. — 2) Ἰδ. Kühn. εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 49. — 3) Ἰδ. Kühn. Λατ. Γρ. §. 122, 7.

22 «ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ, εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται». 4, 7, 1 «τὴν ἐκυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὀμιλοῦντας αὐτῷ» (ἄλλ' ἐν 1. 2, 3 «τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ». 51 «παρὰ τοῖς ἐκυτῷ συνοῦσι»). ἀπολ. 23 («Σωκράτης») ἔργου τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνᾶναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι». Θουκ. 1, 55 («αὐτοῦς) ἐν θεραπειᾷ εἶχον πολλῆ, ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν ἀνχωρήσαγτες προσποιήσειαν» = ut sibi Corcyram compara- rent. Οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσ. 1) Ξεν. ἀν. 1. 1, 5 «ἐπεμελεῖτο, ὡς (οἱ βάρβαροι) εὐνοικῶς ἔχοιεν αὐτῷ». Ἰδ. ἑλλ. 2. 3, 41. 3. 1, 3. 3. 2, 11 «κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ ἐκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ἵνα εἴη αὐτῷ καταγωγὴ». Πλ. Λυσ. 208, d «ἐκείνη σὲ ἐξ ποιεῖν, ὅτι ἂν βούλη, ἐν' αὐτῇ μακρῖος ἦς». Οὕτω καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ ῥήμα. Θουκ. 6, 34 «διὰ φόβου εἰσι, μὴ ποτε Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἔλθωσιν». Ξεν. ἀν. 1. 10, 9 «ἔδεισαν οἱ Ἕλλη- νες, μὴ περιπτύξαντες αὐτοὺς κατακόψωσιν». 3. 4, 1 «φοβοῦντο, μὴ ἐπιθοῦντο αὐτοῖς οἱ πολέμιοι». Οὕτω καὶ τὸ μιν, ἐγκλιτι- κῶς παρ' Ἡρόδ. 1, 11 («Γύγης) ἐκέτευε μὴ μιν ἀναγκαίῃ ἐν- δεῖν διακοκῖναι τοιαύτην αἴρεσιν». 45 «(ὁ φονεὺς) ἐπικαταφά- ξαι μιν κελεύων τῷ νεκρῷ». 125 («Κῦρος) ἔφη Ἀστυάγῃ μιν στρατηγὸν Περσέων ἀποδεικνύειν». Ἐὰν προηγῆται ἡ αὐτοπα- θῆς ἑαυτοῦ, ἔπεται συνήθως ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς πτώσεως τις τῆς αὐτοῦ. 2) Ξεν. ἀν. 1. 3, 4 «συναγαγὼν τοὺς θ' ἑαυτοῦ στρα- τιώτας καὶ τοὺς προσελθόντας αὐτῷ». ἑλλ. 1. 4, 12 «ἐπεὶ ἑώρα ἑαυτῷ εὖνουν οὖσαν (τὴν πόλιν) καὶ στρατηγὸν αὐτὸν ἡρημένους» (ἴδ. τὸς πολίτας). Περὶ τῶν ἐο, εὔ, οἷ κ.τ.λ. = αὐτοῦ κ.τ.λ. Ἰδ. σημ. 6.

Σημ. 3. Ἡ γοησις αὐτῆ των ἐξηρητημένων (πλαγιών) πτώσ. τῆς αὐτοῦ δια- κριτέα τῆς χρέσ. ἐκείνης, καθ' ἣν αἱ πτώσ. αὐταὶ τίθενται ἀντὶ τῆς αὐτο- παθοῦς, ἂν κρείπ. νά δηλωθῆ ἱμφατικῶς λεγομένη ἢ νοουμένη ἀντίθε- σις προσώπ. ἢ πράγμ. πρὸς ἄλλοι. 3). Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὁμοίως ταύτη ἢ ἕνοια δὲν ἐκφέρεται ἐκ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐκ τοῦ λαλοῦντος (γρά- φοντος). Πάντοις οὕτως τίθενται καὶ ἐν τῇ λατιν. αἱ πλάγ. πτώσ. τῆς ipse 4). Θουκ. 1, 112 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Κύπρον ἐστρατεύσαντο γαυρὶ διακοσσίας ἀδῶν τε καὶ τῶν θυμάρων» = et ipsorum et sociorum. 2, 68 «οἱ Ἀμπρα- κιώται τὴν στρατείαν ποιοῦνται ἀδῶν τε καὶ Χαδῶν». 5, 18 «Δελφοῦς εἶ- ναι αὐτεδικούς καὶ αὐτῶν καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν». 6, 38 «ἡ πόλις ἡμῶν στάσεις πολλὰς καὶ ἀγῶνας οὐ πρὸς τοὺς πολεμίους πλείονας ἢ πρὸς αὐτὴν ἀναίρειται». Ξεν. ἀν. 7. 4, 20 «ὁ Ξενοφῶν δαταὶ ἐπὶ τὸ ὄρος, εἰ βούλεται, συστρατεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἑᾶσαι» δηλ. στρατεύεσθαι = ipsum, αὐτὸν

1) Ἰδ. L. Kühnast die Representation im Gbr. des sog. apoteles. Kon- junktivs. Rastenburg 1851, σ. 98. — 2) Ἰδ. L. Kühnast ἐν τῇ προμνηθ. συγγρ. 1851, σ. 91. — 3) Ἰδ. Kühnast σ. 92. — 4) Ἰδ. Kühner Lat. Gr. §. 122, A. 12.

μόνον. Θουκ. 1, 50 «τῶν αὐτῶν φίλου; ἀγνοοῦντες ἔκτεινον» = τοὺς ἰδίους ἐκτῶν φίλου; καὶ οὐχὶ τοὺς ἑτέρου. Εἰς τὰ τοιαῦτα χωρία ἄνευ λόγου ὡς τὸ πολλὸν μεταβάλλουσι τὴν ψιλὴν εἰς δασεῖαν. Παρ' Ἡρδ. πολλὰκις ἀπαντᾷ οὕτως ἡ ὀνομαστικὴ ὁ αὐτοῦ μετὰ σημασ. αὐτοπαθ. οἶον 1, 165 «δειμαίνοντες, μὴ αἱ μὲν (νῆσοι αἱ Οἰνοῦσαι) ἐμπόριον γίνωνται, ἡ δὲ αὐτῶν νῆσο; ἀποκλήσθη» δηλ. τοῦ ἐμπορίου = ἡ ἴδια ἐκτῶν νῆσ. 2, 133 «τὸν δὲ πέμψαι ἐς τὸ μαντήιον». ἀντιμεμφόμενον, ὅτι ὁ μὲν αὐτοῦ πατὴρ καὶ πάτερω; . . ἐβίωσαν χρόνον ἐπὶ πολλόν, αὐτὸς δ' εὐσεβῆ; ἔων μέλλοι ταχέως οὕτω τελευτήσῃ» = ὁ μὲν ἴδιος ἐκταυτοῦ πατὴρ . . ἀττός του ὁμοῦ κτλ.

Σημ. 4. Οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται ἐνίοτε ἀντὶ τῶν αὐτοπαθ. τὰς πλαγίας τῆ; αὐτὸ; πτώσ., μετὰ προηγουμένη; ὀνομαστ. τῆ; ἰδίας· οἶον τῶν, αὐτὸ;, αὐτοί, μάλιστα δὲ καὶ ἀντὶ τῶν τριῶν προσώπων τῆ; αὐτοπαθ. [ὁ Ὅμηρ. καὶ ἄνευ προηγουμένη; ὀνομαστ. τῆ; αὐτῶν, γδ. σημ. 5, d.] Αἰσχλ. ἐπτ. 176 «αὐτοὶ δ' ὅπ' αὐτῶν . . πορθούμεθα» κατὰ Lips. Vict. (ἢ Vulg. ὁμοῦ δ' φ' αὐτῶν). χορηφ. 219 «αὐτὸ; κατ' αὐτοῦ γ' ἄρα μηχανοῦραφῶ», (ἄνευ ποιητ. γρ., ὁ Well. ὁμοῦ ἐκ διορθώσ. κ α θ' αὐτοῦ) = ἐγὼ αὐτὸ; κατ' ἐμαυτόν. Πρ. 407 «αὐτοὶ δ' ὅπ' αὐτῶν . . παῖοντ'» (οὕτως οἱ κῶδ. Ven. A. Ox. Mosc. Ald. Turn. Vict. ἀντὶ δ' φ' αὐτῶν). Σοφ. Ἡλ. 285 «αὐτὴ πρὸ; αὐτῆν». (ὁ κῶδ. Laur. A. ἔχει αὐτῆν πρὸ; αὐτῆν = πρὸ; ἐμαυτῆν. Οἶδ. τ. 138 «ὐπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸ; αὐτοῦ (=ἐμαυτοῦ) τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος», (οὕτω καὶ ὁ Σουίδ. ἐν τῷ ἀπωτέρω, ἐκτὸ; ὀλίγων κῶδ.). Αἴ. 1132 «τοὺ; γ' αὐτὸ; αὐτοῦ (=ἐμαυτοῦ) πολέμιοι» δηλ. οὐκ ἔω θάπτειν (οὕτως οἱ κῶδ. Laur. A. Bar. 2. Mosc. a). Οἶδ. κ. 1356 «τὸν αὐτὸ; αὐτοῦ (=σεαυτοῦ) πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας». (οὕτως οἱ κῶδ. πάντες πλὴν τοῦ Laur. A.). Εὐρ. Ἄνδρ. 1143 «αὐτοὶ δ' ὅπ' αὐτῶν» (δηλ. ἐπιπτον). Ἄλλὰ καὶ αὐτοῦ κ.τ.λ. Αἰσχλ. ἐπτ. 388 «αὐτὸ; καθ' αὐτοῦ». Σοφ. Οἶδ. τ. 223 «αὐτὸ; κ α θ' αὐτοῦ». Εὐρ. Ἰ. 610 «αὐτὴ καθ' αὐτῆν». Ἰπκ. 396 «αὐτὴ δ' ὅφ' αὐτῆ;». γδ. §. 455, 2. Διὸ θέλουσι πολλοὶ τῶν λογίων, ἐν οἷ; ὁ Ellendt λατ. γλ. T. I. σ. 272, ὁ Lobbeck εἰς Σοφ. Αἴ. 906 κ.τ.λ. νὰ γράψωσιν ἐν πᾶσι τοῖ; πρῶγμ. τοῖ; αὐτοῦ κ.τ.λ., οὐχὶ ὁμοῦ ὀρθῶ;. Ἰδ. ἀριθ. 2. §. 487.

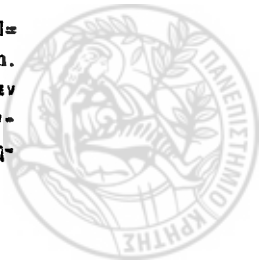
Σημ. 5. Ἐν τῷ ὀμηρ. γλῶσση ἡ αὐτοπαθῆ; σχῆσι; ἐκφέρεται τετραχῶ; α) διὰ τῆ; προσωπ. ἀντων. ἐμὲ, μέ. 1). Κ, 378 «ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι», ἴδια μάλιστα ἐν τῇ συντάξ. τῆ; αἰτιατ. μ. ἀπαρεμφ. Ν, 269 «οὐδ' ἐμὲ φημι λαλασκόμενον ἔμμεναι ἄλλῃ;». Ἰδ. Π, 198. θ. 221. Υ, 361 «οὐ μὲ τί φημι μεθυσμένο;. Συχνότατα β) ἐν τῷ τριῶν προσώπων. διὰ τῆ; ὀρθοτονομένη; ἀντων. ἐο (εἶο, εἶ, ἔθεν), οἶ, εἶ, σφείων, σφεία, σφεία (ἀντα πάντα παρ' Ὅμηρ. τίθενται καὶ ὡ; ἀντωνυμ. προσωπ. τοῦ III προσώπων. =εἶνα, εἶ κ.τ.λ. γδ. σημ. 6). Β, 239 «ὁ; καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἄο μὲγ' ἐμείνονα φῶτα, ἡτίμησεν». η, 217 «(γαστέρι) ἡτ' ἐκίλευσε ἔο μνησασθαι». Δ, 409 «οἶδον γείνατο εἶο χέρηα». Ε, 96 «πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγα;». Ε, 800 «ἡ ὀλίγον οἶ παῖδα εἰοκῶτα γείνατο Τυδείδ;». Ι, 306 «οὐ τινὰ φησιν ὁμοῖον οἶ ἔμμεναι Δαναῶν». Λ, 239 «ἔλκ' ἐπὶ οἶ». Ω, 134 «σκόζεσθαι σοῖ φησι θεοῦ; ἔε δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι». Ο, 574 «ἀκόντισι . . ἀμφὶ εἶ παπτήνα;». χ, 436 «ὁ Τηλέμαχον . . ἐ; εἶ καλεσσάμενο;. . προσήδα». Δ, 535 «οἶ γε μέγαυ παρ' ἔοντα . . ὡσαν ἀπὸ σφείων». Ε, 311 «φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφείσιν». Μ,

1) Ἰδ. Hermann opusc. I. σ. 320. Krüger II. §. 51, 2.

118 «περί σφίσι ἄγνωτον ὕλην». Β, 366 «κατὰ σφέας γὰρ μάχονται»=καθ' ἑαυτοῦς, (ἐκαστον φῶλον καθ' ἑαυτό). η, 40 «οὐκ ἐνόησαν ἐρχόμενον κατὰ ἔστου διὰ σφέας». - ο) διὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὀρθοτονουμένων ἄντων. μετὰ τῆς αὐτοῦ κ.τ.λ., ἴδ. §. 168, 1). - d) διὰ τῆς ἄντων. αὐτὸς ἐν τῇ ὑπὸ τὸ Α. ἔρθηθειση σημασίᾳ. I, 342 «ὅστις ἀνήρ ἀγαθός . . τὴν αὐτοῦ (δηλ. ἄλοχον) φιλεῖ . . ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητῆν περ ἰουσαν» (κοινῶς αὐτοῦ, ἴδ. Σπρίτzn.), ἀντιθέσις τῆς ἑαυτοῦ συζ. πρὸς τὴν δουρικτ. αὐτοῦ δὲ καὶ οὐχὶ αὐτοῦ, θιούτι ἢ ἔννοια δὲν ἐκφέρεται ὡς ἐκ τοῦ ἀνήρ ἀγαθός, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ λέγοντος (τοῦ Ἀχιλλέως). 6, 125 ὁ Ἄντιν. λέγει περὶ τῆς Πηνελόπ. «μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖτ', αὐτὰρ σοὶ γε ποθὴν πολέος διδοίτο». φ, 249 «ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων»=χάριν ἑμοῦ αὐτοῦ (ἀντιθ. πρὸς τὸ πάντων). θ, 247 «ἄλλω δ' αὐτὸν φωνεῖ κατακάρυπτον ἦϊσκαν»=αὐτός ἑαυτὸν (κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ προηγούμεν. ἀνδρῶν ὀυσαμενέων). ξ, 51 «ἰστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα . . αὐτοῦ ἐνεύοναιον» = ὅπερ ἦτο ἴδιον ἑαυτοῦ λέχος. 389. «οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι . . , ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας αὐτὸν τ' ἐλαίρων» = σὲ αὐτόν. ζ, 27 «σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστι, ἵνα χρῆ καλὰ μὲν αὐτὴν ἔνυσσθαι, τὰ δὲ τοιοῖ παρασχέμεν, οἳ κ' σ' ἄγωνται»= οὐ αὐτὸς (κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν νυμφίον καὶ παρανούμφιον). Η, 337 «δεῖομεν . . πύργους ὑψηλοῦς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» = καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Γ, 301 «ἰδὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις βέσι . . αὐτῶν καὶ τεκέων». κ, 27 «αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν». ἴδ. κ, 416. ω, 270. Μ, 104 1). ἴδ. Ἄπολλ. π. ἄντων. 101.

Σημ. 6. Ἡ ἄντων. οὐ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ νέῃ ἰωνικῇ διαλέκ. δὲν ἔχει μόνον σημασ. αὐτοπαθῆ, ἣν ἐν τῇ σημ. 5 εἶδομεν, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς προσωπ. ἄντων. (ejus), ὅτε εἶνε ἐγκλιτικῆ, ἴδ. §. 162. Ξ, 427 «οὔτις εὐ ἀκλήδεσεν». Ο, 165 «ἐπεὶ εὐφημι . . φέρτερος εἶναι». Υ, 464 «εἴ πῶς εὐ περιδοίτο», Α, 114 «ἐπεὶ οὐ ἐθέλει ἔστι χερσίων», μ. σ. Spitzn. Γ, 128 «οὐς ἔθεν ἐνεκ' ἔπασχον». ἴδ. |, 419 ἔνθα οὐχὶ ὀρθῶς κῆται ἐν τοῖς κώδ. ἔθεν, ὡς καὶ Ο, 199. Υ, 305 «Ἔνοι τῶν γραμματικῶν καὶ κριτικῶν θέλουσι τὰ εὐ, ἔθεν ὀρθοτονούμεν., ἐὰν ἐπὶ τῆς ἄντωνυμ. κῆται ἔμφασις τις, οὐχὶ ὁμως ὀρθῶς; 2). Α, 72 «τὴν οἱ πόρι Φοῖτος»=οἱ, αὐτῶ. Β, 215 «ὁ δὲ οἱ παρελέξατο»=οἱ, αὐτῆ. μ, 422 «ἐκ δὲ οἱ (οἱ δηλ. νηὶ) ἰστόν ἀραξ» (δηλ. χύμα). Φ, 175 «ἄλλο ἐπὶ οἱ ἐνθα οὐχὶ ὀρθῶς κῆται ἐν τοῖς κώδ. οἱ, ἴδ. Spitzn. Π, 109 «κάδ δὲ οἱ ἰδρῶς . . ἐρῶεν» Ρ, 7 «πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε», οὕτω συχνότατα. Καὶ ἐν ἱζηρημέναις προτάσ., ὡς τὸ αὐτοῦ ἀντι ἑαυτοῦ (ἀριθ. 5), π. χ. Ε, 298 «δείσας, μήπως οἱ ἐρουσαίω νακρὸν Ἀχαιοί», ἔνθα ὁ λατίν. μεταχειρίζ. τὴν αὐτοπαθῆ. Μ, 458 «ἐρυσάμενος βάλε μέσας (δηλ. θύρας). ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη». Β, 197 «φιλετ δὲ ἐμπίετα Ζεὺς». Γ, 408 «καὶ ἐφύλασσε». Α, 236 «περὶ γὰρ ῥὰ ἐ (δηλ. σκηπτρον) χαλκός ἔλειψεν». συχνότατ. Πληθυντ. Σ, 311 «ἐκ γὰρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς». γ, 134 «τῶ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον». Β, 93 «μετὰ δὲ σφίσι Ὀσσα δε-

1) ἴδ. Hermann opusc. I. σ. 320. Πρῶγμ. ἐξ Ἄπολλ. τοῦ Ῥοδ. ἴδ. Wel= lauer εἰς 1, 476. — 2) Παραδέχομαι ἤδη τὴν ἰδέαν τοῦ Knīcala (Untersuch. auf d. Geb. der Pron. Wien 1870. σ. 14), ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν μετατροπὴν τῆς αὐτοπαθοῦς σημασ. τοῦ οὐ, εἰς τὴν τῆς ἐπαναληπτικῆς (οἷον ejus, αὐτοῦ), ἀλλὰ τὸὐναντίον μετατροπὴν τῆς ἐπαναληπτικ. σημασ. εἰς τὴν τῆς αὐτοπαθ.

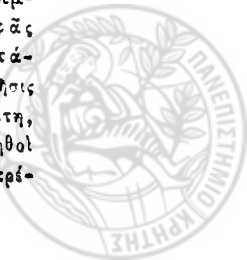
δῆμι. 206 «ἐνα σφίσι βασιλεύη». Ρ, 453 «ἔτι γὰρ σφίσι πῆμα ὄρεζω». Β, 614 «οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει». α, 142 «παρὰ δέ σφι (δηλ. πινάκισσι) τίθει κόπυλλα». Α. 73 «ὄσφιν ἐβ φρονέων ἀγορήσατο». Ε, 195 «παρὰ δέ σφιν . . ἔπιτο ἐστάσι». Ω, 96 «ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζεται κύμα». Γ, 301 «ὠδὲ σφ' ἰγνίφαλος χαμῆδης βροί» = σφι. Θ, 4 «αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε». Σ, 304 «καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσασ». Δ, 284 «καὶ σφ ε α ς φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα», Ε, 151 «ἀλλὰ σφ ε α ς κρατερὸς Διομήδης ἐξενάρξεν». Θ, 480 «οὐνεκ' ἄρα σφ ε α ς αἴμας μοῦσ' ἰδίδαξε». Α, 111 «καὶ γὰρ σφε . . εἶδαν» = eos. Γ, 265 «οἷς σφ' ἀλίτηται». Δυϊκ. Α, 8 «τίς τ' ἄρ σφ ω ε . . ξυθέκη μάχεσθαι». Θ, 317 «ἀλλὰ σφ ω ε δόλος . . ἐβόηει». Ψ, 281 «ὄσφιν . . ἔλαιον χαϊτῶν κατέχευε».

Σημ. 7. Ἡ τῆρ νέας ἰωνικ. διαλέκτου γενικὴ εὔ, ἔγκλιτικῶς δὲ παρ' Ἡρδ. μόνον ἐν 3, 135 «Δημοκῆδης δὲ δεΐσας, μὴ εὖ ἐκπειρωτὸ Δαρεΐος, τίθεται ἐν δευτερευούσῃ προτάσ., ὡς ἡ αὐτοῦ κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 5. Ἦ δοτικὴ οἶ, συχνότατα ἔγκλιτ., π. χ. 1, 31 «αὐτίκα δὲ οἶ εὐδοντι ἐπέστη ὄνιτρος». 45 «ὄπισθε δὲ αἶ ἐπέτο οἶ ὄ φονεύς». 3, 15 «ἀπάλαβε, τὴν οἶ ὄ πατῆρ εἶχε ἀρχήν». 7, 58 «τὸ πρόσω ἐπορεύετο, σὺν δὲ οἶ ὄ παζὸς στρατός». Ἦ δὲ αἰτιατ. Ἐ δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἡρδ. Ἦ πληθ. ὄνομ. 4, 43 «οἶ, ὄκω σφεῖς καταγοῖατο τῆ νηϊ, φάγεσκον». Ἰδ. 7, 168, συνήθως. Γενικὴ 1, 31 «Ἀργεῖοι δὲ σφ ε ω ν εἰκόνας . . ἀνέθεσαν». 2, 85 «ταραΐ σφ ε ω ν εἰσὶ αἶδε». 3, 15 «ἦν καὶ σφ ε ω ν ἀποστῆσαι». ἐνταῦθα καὶ ἡ δοτικ. «οἶ δὲ σφι βόες οὐ παρεγένοντο». 2, 86 «σὺν δὲ σφι αἶ προσήκουσαι πάσαι, πολλάκις. (Τὸ σφίσι ν ὄμως αὐτοπαθ. μόνον, δὲν εἶνε ὄμως διὰ τοῦτο καὶ ἀνάγκη τὸ ἐν 7, 140 νὰ ἀναγνώσωμεν μετὰ τῶν νεωτέρ. ἐκδοτῶν ἐκ τῶν κώδ. «λέγειν σφίσι μὲν εἶναι δύο βασιλέας, Ἀργεῖοι δὲ ἕνα», ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡδύνατο νὰ κῆται καὶ αὐτοῖς κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 5.). Αἰτιατ. 1, 57 «τῶν νῦν σφ ε α ς περιοικόντων». 7, 38 «καὶ σφ ε α ς καταλαμβάνει». 9, 13 «ἐλίπζων ὄμολογήσειν σφ ε α ς». Ἐν δευτέρ. προτάσ. 8, 130 «σταθμεύμενοι, ὅτι σφ ε α ς οὐκ ἐπεδίωξαν» (δηλ. οἶ Ἑλλήνης) κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 5. 1, 46 «ὡ; ἐπείρηται σφ ε α (δηλ. τὰ μαντιῆ) δεῦτερα», συχνότατον. Περὶ τῆς πληθ. αἰτιατ. σφ ε ἀντὶ σφ ε α ς, σφ ε α Ἰδ. §. 162.

Σημ. 8. Καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς διαλέκτ. τίθεται πολλάκις ἡ ἀντων. οὐ ὡς ἀντων. προσωπικῆ ejus, αὐτοῦ, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττ. ποιητ. τὰ οἶ ἔγκλιτ. = οἶ, σφιν, σφί, σφε, σφᾶς ἔγκλιτ. = eis, eos, eas τὸ σφᾶς δὲ καὶ σφίσι ὀρθοτονούμ., Ἰδ. §. 160-165. Ἐν τῷ πεζῷ ὄμως ἀττικῶ σποραδικώτατα μόνον ἀπαντᾷ ἡ χρῆσις αὕτη 1). Ξεν. ἀν. 3. 1, 5 «ὃ Σωκράτης ὄποπτεύσας, μὴ τι πρὸς τῆς πόλεως οἶ (δηλ. τῷ Ξενοφῶντι) ἐπαίτιον εἶη Κύρω φίλον γενέσθαι», = metuens, ne quid ei a civibus crimini daretur, quod amicitiam jungeret cum Cyro. Κύρ. 3. 2, 26 «συνέφασάν οἶ» (ει). Θουκ. 5, 49 «φάσκοντες σφᾶς (eos) ὄπλα ἐπανεχεῖν». 6, 61 «οἶ ἐκείνου (Ἀλκιβιάδου) πεισθῆναι σφᾶς εὐστρατεύειν». Ξεν. ἔλλ. 6. 5, 35 «ὅτι . . σφίσι ν (τοῖς Θεβαίοις) ἐμπαδῶν γίνοντο» (οἶ Λακεδαιμόνιοι). Ἐν τοῖς πρῶγμ. τούτοις τὸ ἀντικείμενον, πρὸς ὃ ἡ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται, εἶνε ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν σημαντικώτερον. τοῦ ὄποκειμ. τῆς προτάσ. Συχνότερα εἶνε ἡ χρῆσις αὕτη παρὰ τοῖς μετγν.

Σημ. 9. Κανονικῶς ὄμως ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ ἡ ἀντων. οὐ ἔχει σημασ. αὐτοπαθῆ. 2). Μεταχειρίζεται ὄμως αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε μόνον, ὅτι ἡ

αυτοπαθής αναφορά εἶνε πλαγία, ἤτοι ὅτε ἡ αναφορά αὐτὴ γίνεταί οὐχὶ πρὸς τὸ ἔγγυς ἱσταμένον ὑποκείμεν. (οἶον ἐν τῷ ὀ τύραννος χαρίζεταί ἐαυτῷ), ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀπωτέρω (οἶον ὁ τύραννος νομίζει τούς πολίτας ὑπηρετεῖν οἱ). Παρὰ Θουκ. ὅμως καὶ τοῖς μετ. μιμηταῖς αὐτοῦ· οἶον Πολυδ. Ἀππιαν. καὶ ἄλλοις, ὁ πληθυντικ. αὐτοῦ σχεδὸν παλλάκις ἀναφέρεται πρὸς τὸ ἔγγυτα τον ὑποκείμεν. Θουκ. 2, 65 «οἱ Ἀθηναῖοι» οὐ πρότερον ἐνώδωσαν (τοῖς πολεμίοις), ἢ αὐτοὶ ἐν σφίσι κατὰ τὰς ἰδίαις διαφορὰς περιπεσόντες ἐσφάλησαν», ἴδ. 76, 2, 4, 8 «ἐπὶ τὰς ἐν τῇ Κερκύρα ναυς σφῶν τοὺς ἐξήκοντα ἐπεμψαν», ἴδ. 28, ἔνθα τὸ σφίσι πρέπει νὰ ἀνανεθῆ πρὸς τὸ τοῖς σώφροσι, καὶ οὐχὶ τῷ Κλέονι. 60. 103, 4. 5. 14, 2 σφῶν. 34, 2 σφῶν. 38, 3 σφίσι. 73, 1 σφῶν. 6, 76, 4 σφίσιν. 7. 5, 1 σφίσιν. 8. 40, 2 «μετὰ σφῶν». 90, 1 σφῶν. 105. «ἤρξαντο μίρει τινὶ σφῶν ἀτακτοτέρου γενέσθαι». Σπάρτια εἶνε καθ' ἑνὴν καὶ πρῶγ. οὐ Σορ. Οἶδ. τ. 1257 «μητρῶανδ' ὅπου κίχοι δικλῆν ἄρουραν οὐτε καὶ τέκνων». Πλ. συμπ. 174, d «περιμίνοντες οὐ κελύειν προίεναί». Παραδείγματα τοῦ οὐ ἀναφερόμ. πρὸς τὸ ἀπωτέρω ὑποκείμεν. Πλ. πολ. 614, b «ἔφη δὲ, ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν πορεύεσθαι». κτλ. 617, a «τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα (κλήρον) ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι πλὴν οὐ· ἔ δὲ οὐκ ἔαν». συμπ. 175, a «καὶ ἔμὲν ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα». ἔνθα c. 223, b «ἄλλους τινὰς ἔφη ὁ Ἀριστόδημος οἴχεσθαι ἀπίοντας, ἔ δὲ (δηλ. τὸν Ἀριστόδημον) ὕπνον λαβεῖν». πολ. 327, b «κατιδὼν οὖν ἡμᾶς οἴκαδε ὤρμημένους Πολέμαρχος ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἔ κελύεσθαι. συμπ. 174, e «οἱ μὲν γὰρ εἰθὺς παῖδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν» Ἀντιφ. 1, 16 «ἠρώτα αὐτὴν, εἰ ἐθελήσει διακονῆσαι οἶ». 5, 93. Ἀνδοκ. 1, 15 «αἶ οἱ ἄδειαν δοῖεν, μὴνύσειν περὶ τῶν μυστηρίων». 38 «ἔφη εἶναι ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυριῶν». 40. 41. 42. Ἰσαί. 6, 27 «εἶπεν, ὅτι βούλοιο τὰ πρὸς τὸν υἱὸν οἱ πεπραγμένα γράψας καταθέσθαι». Ξεν. ἀν. 1, 1, 1 («δαρτεῖς) ἐδούλοτο οἱ τὸν παῖδα παρεῖναι». 2, 8 «λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσῶν νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας». ἔλλ. 7, 1, 38 «τὸ τῶν χρημάτων πληθος ἀλαζονείαν οἱ γε δοκεῖν ἔφη». Θουκ. 4, 9 «τὴν νῆσον ταύτην φοβούμενοι, μὴ ἐξ αὐτῆς τὸν πόλεμον σφίσι ποιῶνται, ὀπλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτήν. μετὰ τοῦτο ἐν λόγῳ πλαγ. «σφεῖς δὲ ἐκπολιορκήσειν τὸ χωρίον». Ξεν. ἀν. 7, 5, 9 «Ἡρακλείδης εἰσαγαγὼν τοὺς ἄλλους στρατηγούς πρὸς Σεύθην λέγειν ἐκέλευεν αὐτούς, ὅτι οὐδὲν ἂν ἤττον σφεῖς ἀγάγοιεν τὴν στρατιάν ἢ Ξενοφῶν» = se ducturos esse. ἔλλ. 5, 2, 8 «εἰδόμενον, ὡς, ἑως σφεῖς οἴκοι ἦσαν, εἰδέχτο ἢ πόλις τοῦς Λακεδαιμονίου». Κύρ. 4, 2, 4. Ἱέρ. 2, 9 «σφάλλειαν σφίσι ἐν ἡρόνται εἶναι». ἀν. 1, 8, 2. 4. 3, 23. Ἰσοκρ. 12, 257 «ἔξενται εἰπεῖν αὐτοῖς, ὅτι σφεῖς μὲν ὄντες οὕτως ὀλίγοι . . . ἠκολούθησαν». Ἀντιφ. 6, 35 «ἡγήσαντο ταύτην σφίσιν ἔσσεσθαι σωτηρίαν». Ἀνδοκ. 3, 27 «κελεύουσιν ἡμᾶς κοινῇ μετὰ σφῶν πολεμεῖν». Ξεν. ἔλλ. 6, 5, 36. ἀν. 3, 5, 16. Πλ. συμπ. 220, c «οἱ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν (Σωκράτη) ὡς καταφρονοῦντα σφῶν». ὁ αὐτὸς 175, c «μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς δειπνεῖν». Ξεν. Κύρ. 2, 1, 1 προσευξάμενοι θεοῖς ἦλωσ καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς». 4, 7 «ἔλεξαν, ὅτι πέμψει σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεύς». Δημ. 22, 10 «οἱ βουλευταὶ ἐξέδοντο μὴ σφᾶς ἀφελῆσθαι τὴν δημοσίαν». Καὶ ἐν τοιαύταις (καθ' ὀριστικὴν) δευτερ. προτάσεσιν, ἐν αἷς ἢ μετὰ τῆς κυρίας προτάσε. σύνδεσις εἶνε ἀσθενεστέρα, ἢ χρῆσις τῆς μὲν ἀπλῆς αυτοπαθ. εἶνε συχνή, τῆς δὲ συνθέτου ἑαυτοῦ εἰσανιωτάτη, ἴδ. φερθ. 2. Θουκ. 3, 3 «τὰς τῶν Μυτιληναίων τριήρεις, αἶ ἔτυχον βοήθει πρὸς σφᾶς παροῦσαι κατέσχεον οἱ Ἀθηναῖοι». 4, 109, 1. 5, 44 «τῶν πρέ-

σδεων, οἱ σφίσι περὶ τῶν σπονδῶν ἔτυχον ἀπόντες, ἡμίλου». 6, 76 «ἡγμονές γενομένοι τῶν τε Ἴωνων καὶ ὅσοι ἀπὸ σφῶν» (a se δηλ. Atheniensibus orti) ἦσαν ἑμμάχοι». Ἰδ. Sall. J. 61, 1 «Metellus in iis urbibus, quae ad se defecerant, praesidia imponit 1). 3, 108 «ἐπαναχωροῦντες δέ, ὡς ἐσθρων τὸ πλεόν νενικημένον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνανές σφίσι προσέκειντο χαλεπῶς διεσέζοντο ἐς τὰς Ὀλκας». 5, 65 «ἐπειδὴ σφεῖς ἡσυχάζον, ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτῶν στρατηγούς· ἐν αἰτίᾳ εἶχον». ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «ὅτι (διούτι) οἱ μὲν σάζονται, σφεῖς δὲ προδίδονται». 5, 73 «οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς (ὁ Ἄγιος) παρήλαε καὶ ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν τὸ στρατεύμα, καθ' ἡσυχίαν ἐσώθησαν». 6, 63 «οἱ Συρακόσιοι; ἐπειδὴ (οἱ Ἀθηναῖοι) πλέοντες; . . πολλὸ ἀπὸ σφῶν ἐφαίνοντο, ἐτι πλεόν καταφρόνησαν» (δηλ. τῶν Ἀθηναίων), 8, 90. 1. 2, 90 «οἱ Πελοποννησῖοι εἶχουσιν ἕταξαν (ναῦς), ὅπως . . μὴ διαφύγοιεν πλείοντα τὸν ἐπίπλουον σφῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἔξω τοῦ ἑαυτῶν κέρως;» (τὰ σφῶν καὶ ἑαυτῶν ἀναφέρονται εἰς τὸ οἱ Πελοπον.) 1, 20 «οἱ ἄνθρωποι τὴς ἀκοῆς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἦν ἐπιχώρια σφίσιν ἦ, . . ἀδασανίστως παρ' ἄλλήλων δέχονται». μ. σ. Porro ἔκδ. ἐν Goth. 6, 32 «ξυνεπέχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὁμιλος τῶν τε πολιτῶν καὶ εἰ τις ἄλλος εὐνοῦς παρῆν σφίσι;» καὶ μετ' αὐτὸν τὸν γάρ. Ξεν. ἀν. 5, 4, 33 «ἐζήτουν (οἱ Μοσόνοικοι) ταῖς ἐταίραις, αἷς ἦγον οἱ Ἐλληνες ἐμφανῶς φυγίνεσθαι· νόμος γάρ ἦν οὗτος; σφίσι;». ἔλλ. 1. 7, 5 «οἱ στρατηγοὶ βραχέα ἕκαστος ἀπελογήσατο· οὐ γὰρ προὔτεθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον». (Ἐαυτοῦ Ξεν. ἔλλ. 5, 3, 13 «ἦν οὐ τῷ Ἀγχιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα· καὶ γὰρ τῷ μὲν πατρὶ αὐτοῦ Ἀρχιδάμῳ ἔνοιον ἦσαν οἱ περὶ Πυδάνεμον, . . ἑαυτῷ δὲ οἱ ἀμφὶ Προκλέα.) Ἰδ. Κορν. Νέπ. λυσ. 1. «id qua ratione consecutus sit, latet; non enim virtute sui exercitus sed immodestia factum est adversariorum. Περὶ τῆς συχνῆς; χρῆσ. τοῦ αὐτοῦ ἐν ταῖς ὡδα βηθείσαι; περιπτώσειν Ἰδ. ἀριθ. 5.

6. Αἱ αὐτοπαθεῖς κτητικαὶ ἀντων. δηλοῦνται· α) διὰ τῶν ἀπλῶν ἐπιθετικ. προσωπικ. ἀντων.· ὅλον ἐμὸς, σὸς κ.τ.λ.· β) διὰ τῶν γενικ. τῶν προσωπικ. ἀντων., σπανίως· ὅλον τὸν πατέρα μου.· γ) διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιθετικ. προσωπικ. ἀντων. μετὰ τῆς γενικ. τῆς αὐτὸς (κατὰ τὴν ἐν § 406, 3)· τὸν ἡμέτερον αὐτῶν πατέρα, ἢ διὰ τῆς γενικ. τῆς κυρίως αὐτοπαθ. ἀντων.· ὅλον τὸν ἐμμαντοῦ πατέρα» 2).

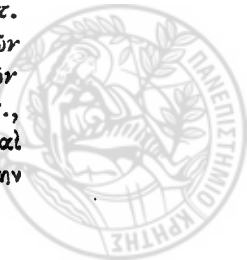
α) Ἰσοκρ. 12, 241 «πεποίηκας τοὺς μὲν σοὺς προγόνους εἰρηνικούς, Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικούς». Λυσ. 24, 16 «τοῖς τὰ σφέτερα σώζειν βουλομένοις». Δημ. 53, 12 «τῶν κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ τι βούλει». 40, 8 «ὑμεῖς τοὺς ὑμέτερους παῖδας ἀγαπάετε».

β) Ἀντιφ. 1, 23 «ἐγὼ ὑμᾶς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς μου τεθνεῶτος αἰτοῦμαι». Ἀρρ. Πλ. 55 «πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησιμὸν ἡμῶν ὅ,τι νοεῖ». Ἰππ. 565 «εὐλόγησαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν». Πλ. Ἀχχ. 179, c «αἰτιώμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν». Θουκ. 4, 8 «ἐπὶ τὰς ἐν τῇ Κερκύρα ναῦς σφῶν ἔπεμψαν.» 5, 14 «τοὺς

1) Πλείονα πρῶγμ. Ἰδ. ἐν Kühners L. Gr. §. 122, A. 10. — 2) Ἰδ. Arndt ἐν τῇ π. ἀντων. αὐτοπ. σ. 5.

ζυμμάχους ἐδεδίεσαν σφῶν». 73 «ὡς ἤσθητο τὸ εὐώνυμον σφῶν ποιοῦν». 8, 105. Παρὰ τοῖς μτγν. συνηθέστερον, ἐν δὲ τῇ κοινή γλῶσ. συνηθέστατον.

ε) Ἐν τῷ ἐνικῷ ἢ σύνταξις, ἐμὸν αὐτοῦ πατέρα, σὸν αὐτοῦ πατ., ὄν αὐτοῦ πατ., εἶνε ποιητ. ἐπικ. ἢ γενική αὐτοῦ χρησιμεύει καὶ ἵνα ἐξάρη τὴν ἐννοίαν τῆς διαστολῆς, διακρίσεως. Ζ, 446 «ἀρνούμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢδ' ἐμὸν αὐτοῦ» = καὶ τὸ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου· 490 «τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε». ζ, 185. χ, 218 «σῶ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις». Κ, 204 αὐκ ἂν δῆ τις ἀνὴρ πεπίθοιτ' ἐφ' αὐτοῦ θυμῶ». δ, 643 «τίνες αὐτῶ κούροι ἔποντ' ; Ἰθάκης ἐξάιρετοι ἢ εἰσι αὐτοῦ θῆτες»; 6, 138 «ἐμέτερος . . . θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν». Ο, 39 «πρωτερον λέχος αὐτῶν». Σοφ. Ἥλ. 252 «ἐγὼ . . . καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα καὶ τοῦμὸν αὐτῆς ἦλθον». Οἰδ. τ. 416 «λέληθας ἐχθρὸς ὦν τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε καπὶ γῆς ἄνω». 1248 «τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι τοῖς οἴσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν». Ἄρφ. Πλ. 33. (Ἡ αὐτὴ σύνταξις συμβαίνει καὶ ἐν σημασ. μεταβατικῇ· οἶον δ, 643 «εἰσι αὐτοῦ θῆτες». ο, 262 «λίσσομ' ὑπὲρ . . . σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων».) Ἐν τῷ πεζῷ τίθεται ἐν σημασ. αὐτοπαθ. ἀντὶ (τὸν) ἐμὸν αὐτοῦ πατέρα κ.τ.λ., τὸν ἐμαυτοῦ πατ. κ.τ.λ., καὶ μάλιστα οὕτως, ὥστε ἢ ἀντωνυμ. αὐτὸς ἢ α) διατηρεῖ τὴν διασταλτικὴν, διακριτικὴν αὐτῆς δύναμιν ἢ β) ἀποβάλλει αὐτήν. α) Ἡρδ. 3, 68 «τόν γε σωτῆς ἀδελφεὸν γινώσκει» = τὸν ἴδιον ἐκυτῆς ἀδ. Θουκ. 6, 92 «τῆ ἐμαυτοῦ (χώρῃ) μετὰ τῶν πολεμιστῶν ἐπέρχομαι». Ξεν. ἀν. 5. 9, 29 «νομίζω τοῦτον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν στασιάζειν». Ψευδ. Ἄνδοκ. 4, 15 «ὑβρίζει γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ». Αἰσχ. 2, 144 «ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω». Ἄρφ. Πλ. 1134 «ἄρ' ὠφελήσαις ἂν τι τὸν σαυτοῦ φίλον» περὶ τῆς προστιθεμένης αὐτός· αὐτὸς αὐτοῦ κ.τ.λ. ἰδ. Α. 4, α. Ε. - β) Ἡρδ. 5, 87 «(λέγουσι) εἰρωτῶν ἐκάστην αὐτέων (τῶν γυναικῶν), ὅκη εἶη δ' ἐωυτῆς ἀνὴρ» = ubi esset suus vir. Θουκ. 2, 101 «στρατονίκην, τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, δίδωσι Σείθῃ» = τὴν ἀδελφὴν του, οὐχὶ καὶ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἀδ. ἰδ. 6, 59 «Αἰκντίδῃ θυγατέρα ἑαυτοῦ Ἀρχεδίκην ἔδωκε». 8, 87, 1. Αἰσχ. 2, 94 «πρὸς τὴν βουλήν τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν καὶ τὸν ἰατρὸν ἔπεμψα». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 12 «ιδόντι αὐτῶ τὴν σὴν δύναμιν πάλιν ἀπαρρασκευώτατα τὰ ἑαυτοῦ φανεῖται». Ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μὲν τοῦ I καὶ II προσώπ. συνήθης μὲν ἔκφρασις εἶνε, τὸν ἡμέτερον αὐτῶν πατέρα, τὸν ὑμέτ. αὐτῶν πατ., σπανιωτάτη δὲ ἢ, τὸν ἡμῶν αὐτῶν πατ., τὸν ὑμῶν αὐτῶν πατ., ἐπὶ δὲ τοῦ III λέγεται καὶ τὸν σφιτέρον αὐτῶν πατ., καὶ τὸν ἑαυτῶν πατ. (οὐχὶ δὲ καὶ τὸν σφῶν αὐτῶν πατ., λέγεται ὁμῶς ἀνάρθρ. ἐν σημασ. κτητικῇ σφῶν αὐτῶν), α) I καὶ II πληθ. πρόσωπ. Θουκ. 3, 43 «τὴν τοῦ πείσαντος γυνώμην

ζημιούτε και οὐ τὰς ὑμετέρας αὐτῶν = τὰς ἰδίας ἑαυτῶν γινώμ., τὰς ἰδικάς σας γιν. 6, 83 «ἐπ' ἐλευθερίῃ τῇ τῶν ζυμπάντων τε καὶ τῇ ἡμετέρῃ αὐτῶν κινδυνεύουσιν» = καὶ τῇ ἡμῶν τῶν ἰδίων. 21 «γνόντας, ὅτι πολὺ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μέλλομεν πλεῖν» = πολὺ μακρὰν τῆς ἰδίας ἡμῶν χώρ. (Ἀλλὰ καὶ μεταβατικ. π. χ. 6, 68, 3.). 2, 11 «δίκαιον ἡμᾶς μῆτε τῶν πατέρων χεῖρους φαίνεσθαι μῆτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους», ἀντὶ τοῦ συνηθούς «τῆς ὑμετέρας αὐτῶν δόξης». Ξεν. 6, 3, 21 «ἐπισκέψασθε καὶ τὰ τῶν ἵππων καὶ τὰ ἡμῶν αὐτῶν ὄπλα». - 6) III-πληθ. πρόσ. Θουκ. 8, 25 «οἱ Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρχ προεξέξαντες» = *quum suo cornu prorupissent*. Ἀντιφ. 1, 30 «οἰκίετας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικυλοῦντες μαρτύρας». Λυκοῦρ. 141 «ἀπαγγείλατε τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν παῖσι». Ἰσοκρ. 3, 57 «διδάσκετε τοὺς παῖδας τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν». Λυσ. 28, 7 «ἤρῳνται οὐκέτι τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἀμυρτήμασι τὸν νοῦν ὑμᾶς παρέξιν». Ἰσῆ. 10, 17 «ἕτεροι μὲν, ὅταν περὶ χρημάτων δυστυχῶσι, τοὺς σφετέρους αὐτῶν παῖδας εἰς ἑτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν». Ξεν. ἑλλ. 4, 4, 17 «οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν ἑαυτῶν συμμάχων κατεφρόνου». Ἰέρ. 3, 8 «πολλοὺς ὑπὸ γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τυράννου διεφθαρμένους» (εὐρήσεις) = ὑπὸ τῶν ἰδίων ἑαυτ. γυν. ἑλλ. 5, 4, 62 «οὐ δυνατὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀμα μὲν τὴν ἑαυτῶν χώραν φυλάττειν, ἀμα δὲ τὰς συμμάχιδας πόλεις». ἄν. 1, 9, 12 «πλεῖστοι αὐτῶ ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προσέσθαι». 3, 2, 20 «εἰσόντι, ὅτι, ἢν τι περὶ ἡμᾶς ἀμυρτάνουσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀμυρτάνουσι». Πλ. ἀπολ. 19, 8 «τοὺς νέους, οἳ ἐξεσι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖχ ἔνευται ἢ ἂν βούλωνται». Ἰσοκρ. 6, 43 «στερηθέντες τῶν ἑαυτῶν» = τῶν σφετέρων. Τ, 302 «σφῶν δ' αὐτῶν κήδ' ἐκάστη» (δηλ. ἐστενάχετο). Ἡρόδ. 1, 115 «οἱ γὰρ με πηῖδες πίζοντες σφῶν αὐτῶν ἐστήσαντα βισσιλέα». Λυσ. 13, 72 «τὰ ὀνόματα διχπράττονται σφῶν αὐτῶν προσγραφῆναι εἰς τὴν στήλην». Δημ. 18, 150 «τὴν γῆν, ἢν οἱ Ἀμφισσεῖς σφῶν αὐτῶν οὔσαν γεωργεῖν ἔφασαν».

Συνοπτικῶς.

- Ἑνικ. τὸν ἐμὸν (σὸν, ἐόν) αὐτοῦ πατέρα, ποιητικόν.
τὸν ἐμαντοῦ (σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ) πατέρα, πεζόν.
Πλ. τὸν ἡμέτερον (ἡμέτερον) αὐτῶν πατέρα [σπανιώτατ. δὲ τὸν ἡμῶν (ὑμῶν αὐτῶν πατ.)].
τὸν σφετέρον αὐτῶν πατέρα ἢ τὸν ἑαυτῶν πατ. (οὐχὶ δὲ τὸν σφῶν αὐτῶν πατ., λέγεται ὁμοῦς ἀνάρθρη κτητικῶς τὸν πατέρα σφῶν αὐτῶν).

7. Αἱ αὐτοπαθ. ἀντωνυμῖαι τοῦ τρίτου προσώπ. κείνται οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. τοῦ σφῶν. καὶ δευτ. προσώπ. ἢ αὐτῶν

τοπαθής τότε δὲν δηλοῖ πρόσωπ. ὠρισμένον, ἀλλὰ διςφυλάττει μόνον τὴν δύναμιν τῆς τοῦ ὑποκειμ. αὐτοπαθείας· διὸ πολλάκις ἔχει τὴν σημασι. ἀπλῶς τοῦ ἐπιθέτου ἴδιοι, ἢ τὴν τῆς ἀντωνυμ. αὐτός, ipse· τὸ ὠρισμένον πρόσωπ., πρὸς δ ἢ αὐτοπαθ. πρέπει νὰ ἀνανεοθῇ, πρέπει σαφῶς νὰ δηλωθῇ διὰ τῆς συντάξεως τῆς προτάσε. Ἐν τῇ ἀλεξανδρινῇ δὲ διαλέκτῃ ἢ χορηγίαι αὐτῆ βρομηθῶν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπεκράτησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ πληθ. ἐαυτῶν κ.τ.λ. ἐτίθετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ ἡμῶν καὶ ἑμῶν αὐτῶν κ.τ.λ., πιθανόν, διότι ὁ συντομώτερος οὗτος τύπος ἦτο ἀρμοδιώτερος τῇ χρήσει ταύτῃ· ἀλλὰ καὶ τὸ, ἐαυτοῦ κ.τ.λ. ἀντιέμαυτοῦ, σεαυτοῦ κ.τ.λ. ἦτο ἐν αὐτῇ πολὺ συχνότερον· ἢ τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαϊκῆτι 1). Καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις ἀπαντᾷ τὸ φαινόμενον τοῦτο. Πασαι αἱ σλαβικαὶ γλώσσαι σχηματίζουνσι πολλὰ αὐτοπαθηρῆμα. μετὰ τῆς ἀντωνυμ. τοῦ III προσώπ., ἣτις ἀνπληροῦ προσέτι καὶ τὸ I καὶ II προσώπ. 2) π. χ. βοεμ. diwjm se = θαυμάζω, diwjs se = θαυμάζεις, diwjme se = θαυμάζομεν, diwjte se = θαυμάζετε. Οὗτω καὶ ἡ κτητικὴ τοῦ III προσώπ. ἀναφέρεται εἰς τὸ I καὶ II προσώπ. π. χ. βοεμ. *oti otce sweho y matkw swan* = σέβου τὸν σὸν πατέρα καὶ τὴν σὴν μητέρα. Καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ ἢ κοινῇ διαλέκτῳ μεταχειρίζεται τὸ αὐτοπαθὲς *sich* ἐπὶ τοῦ I καὶ II πληθ. προσ.· οἷον *wir bedanken sich· wir haben sich gefreut· ihr habt sich gewundert* 3). Καὶ μετὰ προθέσεων· οἷον *ich gehe hinter sich· ich fiel für sich*. 4).

a) Ἡ ἀπλή αὐτοπαθ. οὐσιαστικὴ ἀντωνυμ. τοῦ III προσώπ. ἀντὶ τῆς τοῦ I καὶ II (σπέν. καὶ μόνον ἐπικ.). K, 398 «φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσι» (= μεθ' ὑμῖν), μ. σ. Spitzn. Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 893 «ῥηϊδίως δ' ἂν εἶο καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρις» (= σοί). 2, 635 «αὐτὰρ ἔγωγε εἶο οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι» (= ἐμοῦ).

b) Ἡ σύνθετος αὐτοπαθ. οὐσιαστικὴ ἀντωνυμ. ἐαυτοῦ κ.τ.λ. ἀντὶ τῆς ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ κ.τ.λ. [συχνὰ ἐν τε τῇ ποιήσ. (οὐχὶ ὅμως καὶ παρ' Ὀμ.) καὶ τῷ πεζῷ]. Αἰσχλ. Ἀγ. 1113 «ἄμφι δ' αὐτὰς θροεῖ νόμον ἄνομον» = σεαυτῆς. 1269 «εἰ δ' ἐτητύμως μόνρον τὸν αὐτῆς οἶσθα». 1295 «εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρήνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς». Χοηφ. 109 «πρῶτον μὲν αὐτῆν» (= σεαυτὴν) δηλ. προσέννεπε. 1009 «νῦν αὐτὸν (κοινῶς αὐτὸν) αἰνῶ» = ἐμαυτόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 966 «καθ' αὐτὸν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἀμαρτίας δνειδος» = κατ' ἐμαυτόν. Ἡρόδ. 5. 92, 1 «αὐτοὶ πρῶτον τύραννον καταστησάμενοι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις δίζηθε κατιστάναι». Θουκ. 1, 82 «τὰ αὐτῶν ἄμα ἐκπορίζομεθα». Ξεν. ἀν. 6. 6, 15 «καταδικάζω ἐαυτοῦ» (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κωδ.). Ἄπομν. 1. 4, 9 «οὐδὲ τὴν ἐαυτοῦ σύ γε ψυχὴν ὀρξ;» (μ. τ. ποιη.

1) *18. Arndt ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. σ. 20. — 2) *18. Grimm IV. σ. 49. —

3) *18. Grimm σ. 37. — 4) *18. Grimm σ. 319.

γραφ. *σεαυτοῦ*), μ. σ. Kühners. 2. 1, 30 «οὕτω παιδεύεις τοὺς *ἐαυτῆς φίλους*» (οἱ πλεῖστοι. καὶ ἄρ. κώδ.). 31 «τοῦ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου *ἐαυτῆς* (= *σεαυτῆς*) ἀνήκοος εἶ». 6, 35 «ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων ἀγάλλῃ οὐχ ἤττον ἢ ἐπὶ τοῖς *ἐαυτοῦ*». 4. 1, 35 «ἔξεστί σοι ζῆν καρπούμενον τὰ *ἐαυτοῦ*» (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.). ἑλλ. 1. 7, 19 «*εὐρήσετε σφᾶς αὐτοὺς ἡμικρηκότας*». Κύρ. 1. 6, 44 «παρὰ ἰσραὴ μὴτ' ἐν *ἐαυτῶ* μηδέποτε μὴτ' ἐν τῇ στρατιᾷ κινδυνεύτης» (ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ.). 5. 1, 21 «νομίζω γὰρ *ἐαυτὸν* εἰκέναι λέγοντι ταῦτα» κτλ. (κατὰ τοὺς κώδ.). Πλ. Ἀλκ. 2, 140, c «ἐθέλειν ἄν σε πρὸς τὴν *ἐαυτοῦ* μητέρα διαπεπερχῆσαι, ἄπερ κτλ.» (ἐν ἐνὶ μόν. κώδ. *σαυτοῦ*), μ. σ. Stallb. Φαίδ. 78, b «δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι *ἐαυτοῦς*». 191, c «ὅμως μὴ ἐγὼ ἄμα *ἐαυτὸν* τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας οἰχόσομαι» (εἰς μόν. κώδ. διορθοῖ *ἐμαυτὸν*). Λάχ. 200, b «σὺ δοκεῖς οὐδὲν πρὸς *αὐτὸν* βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους». Ἀντιφ. 3, δ, 1 «δικίαι ἐκότεροι αὐτοὺς οἰόμεθα λέγειν» μ. σ. Maetzner. 5, 60 «δεῖ με καὶ ὑπὲρ Λυκίων ἀπολογήσασθαι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ *αὐ. οὐ* μόνον» (ποικ. *αὐτοῦ*). Ἄνδοκ. 1, 114 «αὐτὸς μὲν *αὐτὸν* ἀπώλλουον». Ἄνδοκ. 2, 8 «οὕτω σφόδρα *σφᾶς* αὐτοὺς ἐπερόβησθε». Λυκοῦρ. 91 «παρ' ὧν πλεῖστα ἀγαθὰ πεπόνθαμεν, εἰς τούτους μὲ τὸν *αὐτῶν* βίον καταναλώσει μέγιστον ἀσέβημά ἐστι» (= ἡμῶν αὐτῶν) Ἰσοκρ. 4, 106 «διετρίψαμεν ἀστασίαστοι πρὸς *σφᾶς* αὐτοὺς», μ. σ. Bremi. 15, 145 «εἰς τοὺς λειτουργοῦντας οὐ μόνον αὐτὸν παρέχεις, ἀλλὰ καὶ τὸν υἱόν». Δημ. 18, 163 «οὐδ' ἀνκλθεῖν αὐτοὺς ἂν ἠδυνήθημεν». Αἰσχ. 3, 163 «βούλει σε θῶ φοβηθῆναι καὶ χρήσασθαι τῷ *αὐτοῦ* τρόπῳ» (οὕτω σχεδ. πάντα. οἱ κώδ.). 39 ἐν τινι τοῦ Φιλίππ. ἐπιστολῇ «ἴστε ἡμᾶς τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' *ἐαυτοῦς* πεποιημένους».

c) Ἡ αὐτοπαθ. ἐπιθετικὴ ἀντων. ἐός, *σφέτερος* ἀντὶ ἐμός, *σός*, *ἡμέτερος*, *ὑμέτερος* (σπανί. καὶ μόν. ποιητ., *σφέτερος* δὲ σποραδικ. καὶ πεζ.). Τ, 174 «σὺ δὲ φρεσὶ ἦσιν ἰανθῆς (ψευδῆς ἢ ποικίλ. γραφ. *φρεσὶν ἦσι*, ἔνεκα τοῦ *ἦσιν*, ἄλλοι κώδ. ἔχουσι *φρεσὶ σῆσιν*, οὕτως ὁ Bekk., Spitzn.). α, 402 «δῶμασι οἷσι ἀνάσσεις» (ποικ. γρ. *σοῖσι*, ὡς ὁ Bekk.). δ, 192 «ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σέτο οἷσιν ἐνὶ μεγάρουσι καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν» (ὁ στίχ. οὗτος ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχ. νόθου). ι, 28 «οὗτοι ἐγωγε ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι». Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 634. ν, 320 «αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχω, δεδαίγμενον ἤτορ ἠλώμην» (θεωρεῖται νόθον). Ἡσδ. ἔργ. 2 «Μοῦσαι.. δεῦτε, Δί' ἐνέπετε, *σφέτερον* πατέρ' ὑμενέουσαι». 381 «σοὶ δ' εἰς πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν» (θεωρεῖται νόθον, ἰδ. Goettl.). ἰδ. σημ. 10. Σποραδικὸν εἶνε ἐν τῷ ἄττ. πεζ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 10 «ἐβοήθουον (1 p.) πολλάκις τῶν ἡμετέρων ἀγομένων (*quum nostrae res diriperentur*) καὶ περὶ τῶν *σφετέρων* φρουρίων πράγματα

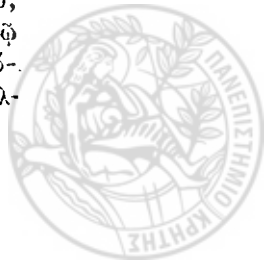
είχον» (de castellis nostris). Συχνότερον παρὰ τοῖς μτγν., ἴδ. Passow καὶ Σπκελλαρ. ἐν τῇ λέξ. σφέτερος. Παρὰ τοῖς μτγν. τίθεται τὸ σφέτερος, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σφωίτερος ἐνίοτε, ἀντὶ ἐμοῦ, σός. ἴδ. §. 170. Θεόκρ. 25, 163 «σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι». mente mea. 22, 67 «σφετέρῃς μὴ φείδου τέχνης» arti tuae ne perperceris. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 395 «δῆμον σφωίτεροι-σιν ὑπὸ σκήπτροις δαμάσσαι» = ὑπὸ τὰ σὰ σκήπτρα.

Σημ. 10. Ὁ Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρῳ χωρίοις, ἐν οἷς οἱ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἰ καὶ Ἠ πρός., ἢ μεταβάλλει τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ οὖν τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, θεωρεῖ αὐτὸ ὑποβολιακόν. Τὴν ἰδίαν του ταύτην δὲν παραδέχεται ὁ Buitman ἐν τῷ Λεξιλ. I. 91, ὁ Bekker, καὶ Nitzsch εἰς Ὀδύς. α, 402 καὶ Α., ἀμφίβολον ὁμῶς μένει, ἂν οὗτοι ἔχωσι δίκαιον· συνειτώτερον κρίνει περὶ αὐτοῦ ὁ Spitzner εἰς K, 398.

Σημ. 11. Περὶ τῆς χρήσ. τῆς αὐτοῦ κ.τ.λ. ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. τῶν τριῶν ἀντωνυμ. ἴδε σημ. 4 καὶ 5.

8. Αἱ αὐτοπαθ. ἀντων. τίθενται συχνότατα ἀντὶ τῆς ἀλληλοπαθοῦς ἀλλήλων, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπ., ὡς τοῦτο καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις, π. χ. τῇ γαλλικῇ se rencontrer, τῇ γερμ. wir begegnen uns ἀντὶ wir beg. einander· se battre, sich schlagen ἀντὶ einander κτλ. ¹⁾ Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 16 «φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις». Πλ. πολ. 621, c «δικαιοσύνην ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς». Λυσ. 8, 19 «πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς τρέψεσθε κάπειτα καθ' ἕνα ἕκαστον ἡμῖν αὐτοῖς ἀπεχθήσεσθε». Δημ. 48, 6 «ἡμῖν αὐτοῖς διαλεξόμεθα». Ἀμφότερα καὶ ἀντωνυμ. ἢ τε αὐτοπαθ. καὶ ἢ ἀλληλοπαθοῦς τίθενται, ὅτε ἢ πρᾶξις τοῦ ῥήμ. ἐπαραφέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι· διὸ ἀμφότερα ἐκφράζουσι σχέσιν αὐτοπαθῆ, καὶ ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας σχέσιν, οἷαν τὸ γένος πρὸς τὸ εἶδος· ἐπειδὴ ἵσχυρον τὸ γένος περιλαμβάνει τὸ εἶδος, δύναται καὶ ἢ αὐτοπαθοῦς νὰ τεθῆ ἀντὶ τῆς ἀλληλοπαθοῦς, ὅπου εὐκόλως δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὅτι πολλὰ πρόσωπα οὕτως ἐνεργοῦσι πρὸς ἀλλήλας, ὥστε ἢ πρᾶξις εἶνε ἀμοιβαία. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἢ ἀλληλοπαθοῦς, (ἀλλήλους δηλ. ἄλλος ἄλλον, inter se) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἑαυτὸν ἕκαστος, ἔχει τὸ ἄλλους ἀντὶ τῆς ὡς ἀλληλοπαθοῦς θεσιμῆς αὐτοπαθοῦς (ἑαυτοῦς, inter se ipsos), ἐπειτα, ὅτι ἢ ἀλληλοπαθοῦς πρέπει νὰ τεθῆ κατ' ἀνάγκην, ὅπου ἢ ἀντίθεσις ἑαυτὸν ἕκαστος ἐκφέρεται ἢ νοεῖται· οἷον Ἰσοκρ. 4, 16 «μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ἢ τοῖς αὐτῶν ἰδοῖς ἀγαθοῖς» δηλ. ἢ ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἕκαστος ἀγαθοῖς. Πλ. Φαίδρ. 263, a «ἀμφισβητούμεν ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς» δηλ. καὶ ἑαυτῶν ἕκαστος ἡμῶν. [Ὁ Ἰσοκρ. 12, 13 «(πάντες ἴσασιν) ἐμὲ τῶν λόγων ἡγεμόνα τούτων γεγεννημένον τῶν πεπρακταλόντων τοῦς Ἐλ-

1) ἴδ. Arndt ἐν τῇ ῥήθ. πραγμ. σ. 11.

ληνας ἐπὶ τῷ τῆν ὀμόνοιαν τῆν πρὸς ἀλλήλους· καὶ τῆν στρα-
τεῖαν τῆν ἐπὶ τοῦ βαρβάρου», ἐπειδὴ ἡ ἀντιθέσις κείται εἰς
τὰ ὀμόνοια καὶ στρατεία, δὲν τίθηται τῶν ἑαυτῶν].

9. Εἶνε δὲ τὸ ὑπερτιμὸν πάλιν φητικόν, ὅτι κωνονιχῶς τίθηται ἡ
αὐτοπαθὴ ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἀντιθέσις τοῦ ἀλλοῦ ἐκφέρεται τιμῆ καὶ νοεῖ-
ται· ἴσον ἴσοκρ. 4, 15 «χρὴ διαλύσασθαι τὰ στρατὰ ἡμῶν· αὐτῆς
ἔχθρος ἐπὶ πάντων βάρβαρον· τραπεσθῆναι». 18, 30 «ἐγὼ πιστεῖ-
πρὸς τοὺς ἀλλοὺς εὐρήσομεν, εἰ πᾶς πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ γεγενη-
μένους οὕτως εἰκὴ λύσομεν;» Λυσ. 8, 19 «ἐπειδὴ περὶ ὑμῶν ἔθρε
ἔστιν ἕνα τῶν· ζυνοῦνται ἐπὶ κινῶς λέγειν καὶ ποιεῖν, ἐπειδὴν
ὑμῶν ἐγὼ μὴ ζυῶ, πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς τρέψεσθε κάποιτα· καθ' ἕνα
ἑκαστον ἡμῶν αὐτοὺς ἀπεχθήσεσθε». Δημ. 33, 8 «συμβέσθητε ἐκ
τούτου αὐτοῖς μὲν ἀντιπάλους εἶναι τούτους, ὑμᾶς δὲ· θεσπ-
πεδεῖν». Λυσ. 14, 42 «οἱ δὲ ἐπὶ ἄρκων τῆν πόλιν ἡμιόρτηκα-
σιν ἀδίκως καὶ παρνομῶς καὶ πρὸς τοὺς ἀλλοὺς διακείσασθαι· καὶ
πρὸς ἑαυτῶν αὐτοὺς πολιτευόμενοι». ἴσοκ. 12, 226 «σέπειτοι· σφί-
σιν αὐτοῖς ὀμόνοιοῦντες τοὺς ἀλλοὺς ἀπολλύουσιν». Μετὰ νόμισ-
της ἀντιθέσις. Σοφ. Αντ. 145 «καθ' αὐτοῖν διχοχταῖς λόγγας ἰσθή-
σαντ' ἔχθρον κοινὸν θανάτου μέρος ἄμφω». Θουκ. 4, 38 «οἱ δὲ
καθ' ἑαυτοὺς βουλευσάμενοι τὰ ὄπλα παρέδωσαν». Λυκόβργ. 180
«πιστὴν ἔδοσαν ἑαυτοῖς πάντες οἱ Ἕλληνες». 127 «απαρκελεύ-
σθε ὑμῶν αὐτοὺς». ἴσοκρ. 8, 118 «οἱ μὲν (Θεττακοί) σφίσι αὐ-
τοῖς πολεμῶσιν» (inter se, non contra externos hostes). Δημ.
4, 10 «ἢ βούλεσθε περιμένετε αὐτῶν (= ἡμῶν αὐτῶν, ἰδ. §. 435
7, a) πυθάνεσθαι». 9, 50 «ἐπειδὴν πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς
προσπέση». 18, 19 «πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτά-
ραττεν». Οὕτως δημολογεῖσθαι, ἀμφισβητεῖσθαι, διαφέρεισθαι,
ἐναντίον εἶναι καὶ τὰ δημοσιεῖν αὐτοῖς ἢ ἑαυτοῖς. Προστίθεται
δ' ἐνίοτε καὶ ἡ αὐτὴ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀντιθέσις. Ξεν. ἑλλ. 1,
2, 17 «ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτῶν
αὐτοῖς καὶ ἠσπάζοντο τοὺς μετὰ Θρασύλλου». 5, 9 «αὐτοὶ ἐκ
ἑαυτοῖς στασιάζοντες». Δημ. 43, 9 «τὸ σόφισμα τὸ τοῦτο, αὐ-
τοὺς μὲν ἑαυτοῖς συναγωνίζεσθαι καὶ δημολογεῖν ἅπαντα, περὶ ἧ-
μῶν δὲ λέγειν τὰ οὐδεπώποτε γινόμενα».

10. Ἄν διμῶς ἴδεν συμβαίνει οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἑτέρα ἀντι-
θεσις, τίθενται ἄρην· διακρίσιως ἤτε αὐτοπαθ. καὶ ἡ ἀλλήλο-
παθῆς, πολλάκις μάλιστα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει χάριν
ἀπλῆς ἐναλλαγῆς. Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 20 «φθοροῦντες ἑαυτοῖς
μισοῦσιν ἀλλήλους». 7, 12 «ἐντὶ ὄρωμένων ἑαυτὰς ἡδέως
ἀλλήλας ἐώρων». 3, 5, 16. Πλ. Λυσ. 221, e «ἡμεῖς, εἰ φίλου
ἔστων ἀλλήλοις, φύσει πῆ οικειοὶ ἴεσθ' ὑμῶν αὐτοῖν». Δημ. 48, 9
«συνθήκας ἐγράψαμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς περὶ ἀπάντων καὶ ἄρκους
ἰσχυροὺς ὠμόσαμεν ἀλλήλοις».

Σημ. 12. Νοεῖται δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ ἀλλήλους δὲν δύναται νὰ τῆθῃ

ἀντι τοῦ ἐαυτοῦς. (τὰ εἰδικὰ ἀπλ. ἀπὸ τῆς γένουσι). Διό τὸ ἐν Θουκ. 3, 81 καὶ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν διέφθεραν ἀλλήλους· δὲν πρόβας νὰ ἐξηγηθῆ ἀντι τοῦ ἐαυτοῦς μετὰ Μιτθ. §. 489, III., ἀλλὰ διέφθ. ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διεφθέρησαν ἀναμταῖο τῶν.

II. Ἀντωνυμιαὶ δεικτικαί.

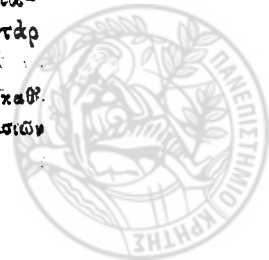
§. 456. α) Ὁ, ἡ, τὸ = οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

1. Ἐν ἀπάσαις ταῖς δεικτικ. ἀντωνυμ. μεγίστην συντηκτικὴν σημασίαν ἔχει ἡ ἀντωνυμία ὁ, ἡ, τὸ, τὸ μὲν ἐνεκα τῆς ποιικίλης αὐτῆς σημασ., ἅτε τιθεμένη οὐ μόνον ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμ., ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπαγορικὴ καὶ ὡς ἄρθρον, τὸ δὲ, διότι ἀκριβῶς καὶ ἱστορικῶς δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν βαθμῆδόν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνάπτουζιν τοῦ ἄρθρου ἐκ τῆς δεικτικ. ταύτης ἀντων., καταμανθάνοντες τὴν γένεσιν ἐπι αὐτῆς ἐν τοῖς ὁμηρικ. ἔπεσι, εἴτα δ' ὀρῶντες αὐτὴν βαθμῆδόν κειμένην κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς σταθερώτερον καὶ ἀκριβέστερον, μέχρι οὐ τέλος ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἀναπτύχθη εἰς τὸν ὑπατοῦ τῆς τελειότητος αὐτῆς βαθμῆν, ὥστε ἐγένετο ἀρμοδίη πρὸς ἐκφρασίν καὶ τῶν λεπτοτάτων ἀναφαρῶν. Πρὸς τὴν ἑλλην. δεικτικ. ἀντων. ὁ, ἡ, τὸ ἀντιστειχέει κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν ἡ γοτθικ., sa, só, thata, γενικ. this, thizds, this κ.τ.λ. ¹⁾, γερμ. der, die, das. Καὶ ἐν τῇ γοτθ. ἡ ἀντωνυμ. αὕτη ἔχει ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλλην. τὴν τριπλῆν σημασίαν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνεπτύχθη τὸ ἄρθρον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλλην. Αὕτη εἶνε καὶ ἐν τῇ γοτθ. ἡ ἀπλουστάτη ἐν ἀπάσαις ταῖς δεικτικ. ἀντωνυμ., καὶ διὰ τοῦτο ἦτο καὶ ἡ τὰ μάλιστα ἀρμοδίη, ἔκ ἀναγκῆς μετὰ τὴν ἐξασθένησιν τῆς δεικτικῆς αὐτῆς δυνάμεως τὸ ἔργον τοῦ ἄρθρου.

§. 457. α) Ὁ, ἡ, τὸ, ὡς ἀντωνυμ. δεικτ. καὶ ὡς ἄρθρ. ἐν τοῖς ὁμηρικ. ἔπεσι.

1. Ἡ ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ ἔχει ἐπι καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν τοῖς ὁμηρ. ἔπεσι τὴν σημασίαν τῶν οὐσιαστικῆς, ὅσα καὶ ἐπιθετικ. δεικτικ. ἀντων., ἀναφερομένη εἰς ἀντικείμενόν τι, παρστανούσα αὐτὸ ὡς γνωστὸν ἢ εἰρημένον, ἢ προβάλλουσα καὶ ἀναπαριστάουσα αὐτὸ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ. ²⁾ Σχεφέστατα καταράνηται ἡ δεικτικὴ αὐτῆς σημασία, ὅταν κηται ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστικῆ. Α, 9, 48 γὰρ βροιλῆν χολωθεῖς νόσον ἀνά στρατὸν ὤρεσν. 12. 29 «τῆρ δ' ἐγὼ οὐ λύσω». 43 «τοῦ δ' ἔκλυε φειδῶς Ἀπόλλων». 55. 57. 58. κ.τ.λ. Α, 341 «τοῦ γὰρ θεράπων ἀπὸ νεοῦ ἔχον· αὐτῶρ δ' περὶς θύνη δὴ πρόμακων κ. Η, 383 «καυτῶρ

1) *18. Grimm IV. 366. — 2) Σημ. μεταφρ. Γνωστὴ εἶνε ἡ ἄχρι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐπι ἰδιώματος διασείσις τῶν ὀδῶν f ὅπως κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἄρθρου σημασιῶν τῆς τοῦ ἄρθρ. δηλ. καὶ τῆς δεικτ. ἀντωνυμίας.

ὁ τοῖσιν . . μετεφώνεον». Ο, 539 αἶος ὁ τῷ πολέμιζε μένων». Σ, 475 ἀψήλαί τε πύλκι σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀρχρυταίῃ». 494 «κοῦροι θ' ὄρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν αὐλοὶ . . βοῆν ἔχον». 1, 74 «τῷ πείσει, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλευῆσθαι». Δ, 233 «οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν . . , τοὺς μᾶλα θρῦνέσκε». Τῷ = διὰ τοῦτο, τότε, διό, ἰδ. §. 507, Α. 2. Οὕτω καὶ τὸ, τό. Ρ, 404 «τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνᾶμεν». ἰδ. Τ, 213.

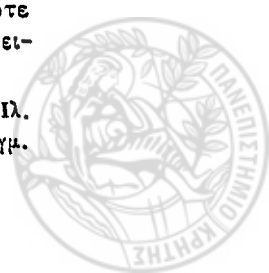
2. Ἡ δεικτικὴ αὐτῆς δύναμις παρίσταται ἤττον ἀσθενῆς, ὅταν ἡ ἀντωνυμ. ἠνωμένη μετ' οὐσιαστικοῦ κῆται ἀνευ ἐπομένης ἀναφορικῆς προτάσ. Καὶ τότε ὅμως χρησιμεύει προσέτι, ἵνα ἀναπαραστήσῃ ἀντικείμενόν τι, νὰ παραστήσῃ δηλ. αὐτὸ ὡς παρὸν, ὡς γνωστὸν ἢ εἰρημένον, ἢ ἵνα ἐξάκρῃ αὐτὸ σαφῶς παντὸς ἐταίρου. Ἐν πλείστοις ὅμως χωρίοις τὸ οὐσιαστικὸν πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς προσθετικὸς προσδιορ. τῆς ἀντωνυμ. Α, 20 «παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην, τὰ τ' ἀποικια δέχεσθαι» = τὰ λύτρα ταῦτα, ἅτινα κρατεῖ ἐν χερσὶ. ι, 215. Α, 33 «ὡς ἔφατ' ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων» οὗτος, ὁ ῥηθεὶς δηλ. γέρον. 380. 35 «πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπᾶνευθε κιῶν ἡρᾶθ' ὁ γεραϊός». ε, 98 «τὸν μῦθον ἐνισπῆσω» = τοῦτον τὸν ποθοῦμενον δηλ. λόγον. Η, 412 «ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσιν» = ἐκεῖνο, τὸ σκῆπτρον δηλ. (ἀντικείμεμ. γνωστ.). Δ, 1 «οἱ θεοὶ» = ἐκεῖνοι ὅμως, δηλ. οἱ θεοὶ (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). Οὕτω τίθεται πολλὰκις πρὸς ἕξασιν τῶν ἀντιθέσεων. Δ, 399 «τοῖος ἔην Τυδεὺς . . , ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἰς χέρηρα». λ, 4 «ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν». Κ, 498 «ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχῆσαστο Τυδείος υἱός, . . τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους». Πρὸς δέ' ι, 375 «καὶ τότε' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς» = τὸν μοχλ., ὃν ἐκράτουν ἐγὼ ἐν χερσ. Φ, 421 «ἡ κυνάμουχ ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα» = ἡ μικρὰ ἐκείνη σκυλόμουχα, λέγει ἡ Ἑρα περὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ζ, 467 «ἄψ δ' ὁ πάϊς» = ὁ παῖς δηλ. ἐκεῖνος (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν προῤῥηθέντα Ἐκτορα). (Ε, 554 «οἶω τῶγε λέοντε δῦω ὄρεος κορυφῆσιν ἐτραφέτην» κ.τ.λ., ἐνθα τὸ τῶγε ἀναφέρεται εἰς τοὺς δῦω ἀδελφοὺς, διὸ κεῖται οὐσιαστικῶς ἀντὶ τῶγε, οἶω λέοντε δῦω κ.τ.λ.) Α, 637 «Νέστωρ ὁ γέρων» ὁ γέρον ἐκεῖνος, ὃν πάντες ἴστε. Οὕτω καὶ α, 11 τὸν Χρῦσῆν ἀρητήρα». Φ, 317 «τὰ τεύχεα καλὰ» = τὰ ἐνδοξὰ ἐκεῖνα ὄπλα τοῦ Ἀχιλλ. φ, 10 «τὸν ξένον δῦστηνον» = τὸν ἀτυχ. τοῦτον ξένον, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν πρὸ ὀλίγου προσελθόντα Ὀδυσ. ι, 378 «ὁ μοχλὸς ἐλάτιος» = ὁ ἐξ ἐλατικῆς ἐκεῖνος μοχλὸς (ὁ περιγραφεὶς ἤδη ἐν 319). Ρ, 80 «τὸν ἄριστον» = τοῦτον τὸν ἄριστον' οὕτως οἱ ἄλλοι = οὗτοι δηλ. οἱ ἄλλοι, τὰλλα = ταῦτα δηλ. τὰ λοιπὰ. Α, 107 «αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλκ φρεσὶ μαντεύεσθαι» = ταῦτα, ἅτινα εἶνε πάντοτε λυπηρὰ. 167 «ἦν ποτε δασμὸς ἱκηται, σοὶ τὸ γέ-

ρας πολύ μείζον» κ.τ.λ. τὸ βραβεῖον τοῦτο, ὅπερ θὰ ἦνε π. μείζ., ἐπειδὴ ὁ Ἀχιλλ. ὑπαινίττεται τὸ γέρας, ὅπερ ὁ Ἀγαμέμν. εἶχε λάβῃ. 217 «ἤλαθον ἐγὼ παύσουσα τὸν σὸν μένος» = τοῦτον τὸν θυμὸν σου, οἷον δεικνύεις νῦν. 340 «τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος» = τούτου τοῦ ἀπην. βασ. Α, 552 «ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;» = ποῖος εἶνε ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπες;» 2, ε, 183 «οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι» = ποῖος εἶνε ὁ λόγ. οὗτος, ὃν ἐσκέφθης νὰ εἴπῃς· λ, 19 «οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο» = *qualis vir ille T. fuerit, quem occidit* 1).

3. Ἐν πολλοῖς χωρίοις ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμ. καταφαίνεται ἐκ τῆς ἢ ἐν τῷ στίχῳ κατέχει θέσεως, ἥτοι ἐν τῇ ἄρσει τοῦ πρώτ. ποδός 2). *Ιδ. ἀριθ. 4. θ, 388 «ὁ ξένος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι» = ὁ ξένος οὗτος ψ, 28. τ, 482 «σὺ δέ μ' ἔτρφες αὐτῇ | τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν» = ἐν τῷ στήθει σου τούτῳ. α, 351 «τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται». Ε, 265 «τῆς γὰρ τοι γενεῆς, ἥς κτλ. Προσέτι δὲ καὶ ὅτε προηγείται οὐσιαστικὸν ἀναρθρ. ἔπεται δὲ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἕτερον ἔναρθρ. Κ, 536 «Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης» = καὶ οὗτος ὁ κρατ. δηλ. Διομ. Υ, 320 «Αἰνείας ἡδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς». χ, 104 «αὐσώτῃ καὶ τῷ βουκόλῳ». υ, 310 «ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηκα». Καὶ ὅταν ὁ προσθετ. προσδιορ. προηγῆται τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ. Α, 660 «βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης» = οὗτος δηλ. ὁ Τυδ.

4. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι συμφωνεῖ ἡ ὁμηρ. χρῆσις τῆς δεικτικ. ταύτης ἀντωνυμ. πρὸς τὴν παρ' ἀτικ. χρῆσιν αὐτῆς π. χ. ἐπὶ τῶν *ἐπιμερισμῶν* καὶ *ἀντιθέσεων*. Ε, 271 «τοὺς μὲν τέσσαρας. . ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ, τῷ δὲ δὴ Αἰνείχ' ὄωκεν». Ξ, 435 «τὴν μὲν ἴαν (μοῖραν) νόμφησι. . θῆκεν. . , τὰς δ' ἄλλας νεῖμε ἐκάστῳ. Ε, 145 «τὸν μὲν. . , τὸν δ' ἕτερον». Οὕτω πολλάκις ὁ μὲν. . ὁ δέ. Β, 52 «οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄωκα». μ, 73 καὶ 101 «οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. . , τὸν δὲ ἕτερον σκόπελον χθαμαλῶτερον ὄψαι». Συχνάκις, ὅταν μετὰ προηγουμένην ἀναρθρ. λέξιν ἔπεται ἑτέρα ἔναρθρ. ἐκείνη ἀντιτιθεμένη. Β, 217 «φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τῶν δὲ οἱ ὤμω κυρτῶ». Ν, 616 «λάχε δ' ὀστέα, τῷ δὲ οἱ ὄσσε. . πέσον ἐν κονίησιν» ἢ ὅταν ἐπαναφῆρηται εἰς τι προμνησθὲν οὐσιαστικὸν ἢ ἐν γένει εἰς τι προηγηθέν. μ. 167 «ἐξήκετο νηῦς. . νῆσον Σειρήνοι. . » 201 «ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν». Α, 33 «ὡς ἔφατ' (Ἀγαμέμνων) ἔδει-

1) *Ιδ. Sommer in Krit. Bibl. v. Seebode 1823, σ. 723. Nägelsbach εἰς Ἴλ. Exc. XIX. Nitzsch εἰς Ὀδ. IX, 181. — 2) *Ιδ. Nägelsbach ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. σ. 328.

σεν δ' ἔ γέρον καὶ ἐπέσθαι μύθη», μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. ἀπειλὴν πρὸς ἱερό. Χρῆσους αἰμή σε, γέρον, κοίλησιν ἀγῶν παρὰ νηυσὶ κιχείω». Β, 329 «ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτα ἔτα παλεμίζομεν εὐθι, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν», γ, 306 «ἐπτάστες ἦνασσα. Μικλήνης, τῷ δὲ οἱ βυδοάτῳ (δηλ. ἔτει) κακὸν ἤλυθε». μ. 73 «οἱ δὲ δύο σκόπελοι» ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν περιγραφὴν. Πολλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολύτων ἀριθμ. ἀνευ οὐσιαστικοῦ, ἀναφορικῶς πρὸς προηγουμένην λέξιν· οἶον Β, 271 αἵππους, τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο. . ., τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπέπλεε. . ., τῷ δὲ δὴ Αἰνεῖχ δῶκεν», ἢ ὅτε ἡ ἀντωνυμία μετὰ οὐσιαστικ. ἠνωμένη ἀναφέρεται εἰς ἐπομένην ἐπιθετικ. πρότασιν. Κ, 323 αἴ μὴν τοὺς ἵππους. δῶσειν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα». ψ, 28 ἀλλ' Ὀδυσσεύς, ὁ ξείνος, τὸν πάντες ἐτίμων» = ὁ ξένος ἐκεῖνος. Ἰσχυρότερον πολὺ ἐξαιρέται ἡ δεικτικὴ ἔννοια, ὅταν ἡ ἀντωνυμ. κηται μετὰ τὸ οὐσιαστικ. αὐτῆς, καὶ μάλιστα ἐξαιρέται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ δεξιῶς τὸ πολὺ ἐπι μᾶλλον τούτου ἔνεκα, διότι ἡ ἀντωνυμ. κηται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ πρώτ. πρῶτος ἰδ. ἀριθ. 3 Δ, 40 «μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι | τὴν ἐθέλω, εὐθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάσιν». Ε, 320 «οὐδ' υἱὸς Καπανῆος, ἐλήθετο συνθεσάων | τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης». 331. Ι, 631 «οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἐταίρων | τῆς, ἢ μιν. . . ἐτίομεν». Ν, 594. Ρ, 172 «ἄλλων | τῶν, ὅσοι Λυκίην. . . ναϊεπάουσι». θ, 119 «οὐδὲ παλαιῶν | τάων, αἱ πάρος ἦσαν εὐπλοκαυτίδες Ἀχαιαί». Πανταχοῦ δ' ἐν τῇ ἄρσει τοῦ πρώτ. ποδός. κ, 74 «ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν». φ, 42. Περὶ τῆς ἀττικῆς χρήσ. ταύτης ἰδ. §. 459, 1, α). Οὕτω πως ἐν τῇ συχνῇ συντάξει ἤματι τῷ, ὅτε (ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε), ἐνθά τὸ τῷ κεῖται πάλιν μετὰ τὸ οὐσιαστ. αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ἄρσει. Γ, 189 «ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες».

5. Εἰ καὶ λοιπὸν ἡ ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ ἔχει παρ' Οὐρ. κανονικῶς σημασ. δεικτικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν πλείστοις χωρίοις ἀπαντῶσιν ἀναρθεα οὐσιαστικά, ἅτινα ὁ ἀττ. πρῶτ. λόγ. ἤθελεν ἐξενέγκῃ ἐνάρθῃ, ὡς τοῦτο δύναται τις νὰ ἴδῃ παραβάλλων τὸν ὁμηρ. στίχ. Α, 12 πρὸς τὸν Πλ. πολ. 393, ε, ἀπαντῶσιν· οὐχ ἤτων παρ' αὐτῷ καὶ ἔγῃ πλείστα καὶ σαφῆ οὐ μόνον ἀπλῆς προσεγγίσεως τῆς ἀντωνυμ. ταύτης πρὸς τὴν ἀττικὴν χρῆσιν τοῦ ἀρθροῦ, ἀλλὰ καὶ τελείας συμφωνίας ταύτης πρὸς τὴν ἀττικ. τοῦ ἀρθροῦ χρῆσιν, τῆς δεικτικῆς δυνάμεως αὐτῆς τοσοῦτῳ ἐξασθενησάσης, ὥστε ἔχει τὴν σημασίαν οἰονεὶ γραμματικοῦ τινος μόνον τύπου, ὃν ὁ λαλῶν μεταχειρίζεται, ἵνα ἀτομικέσῃ, ἢ εἰδοποίησιν οὐσιαστικοῦ τινος ἔννοιαν, νὰ ἀφικέσῃ δηλ. ἀπ' αὐτοῦ τὸ γενικόν, τὴν ἀοριστίαν, καὶ τὸ παραστήσῃ ὀρισμένον. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρῃ γλώσσῃ ἡ χρῆσις τῆς ἀντωνυμ. ὡς ἄρθρον εἶνε σχετικῶς σπανία, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ταύτῃ ὑπερισχύει ὁ αἰ-

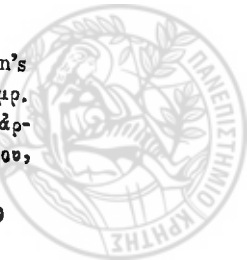
σθητικός; ἀντιληπτικός τρόπος, διό καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐν τῇ ἐποχῇ τζύτῃ θεωροῦνται μᾶλλον ὡς ὄντα μερικῶς, καθ' ἕκαστα.

6. Αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς τίθεται παρ' Ὀμρ. ἡ ἀντωνυμ. δ, ἡ, τὸ, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄττικ. ἄρθρου, εἰσὶν ἰδίᾳ αἱ ἐπόμεναι 1).

α) Τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ οὐσιαστικοποιῇ ἐπιθετα, μεταγωγὰς, ἀντωνυμίας καὶ ἐπιρρήματα. Ἐπιθετα. ρ, 218 «ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον». Ἰδ. Π, 53. Ψ, 265 «τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ, τῷ τετάρτῳ». ἀλλ' ἐν 270 «πέμπτῳ δέ». Ε, 414 «κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν». ρ, 415 «οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος». Ν, 154. Ρ, 689. ξ, 19. 108. Θ, 342 «τὸν ὀπίστατον». Α, 178. Ι, 579 «τὸ μὲν ἡμῶς οἰνοπέδοιο». Α, 165 «τὸ μὲν πλεῖον πολυζήκος πολέμοιο». ξ, 12 «τὸ μέλκν δρυός». ο, 324 «οἷζ τε τοῖς ἀγαθοῖσι παρὰδρῶσι χέρης». Δ, 260 «Ἀργεῖον οἱ ἄριστοι». Α, 658. β, 277 «οἱ πλεονες πατρὸς κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους». τ, 504 «τὰ γὰρ πρότερ' ἔκρυτο πάντα». Α, 576 «ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικά». Μετογωγὰς. Ψ, 702 «τῷ μὲν νικήσαντι». 325 «τὸν προὔχοντα». 663 «ὁ νικηθεὶς». Φ, 262 «τὸν ἄγοντα». Α, 70 «ἃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα πρὸ τ' ἐόντα». Ἀντωνυμίας. Θ, 430 «τὰ ἀφρονέων». Ψ, 572 «τοὺς σούς». Α, 706 «τὰ ἕκαστα». Συχνότατα τὰ, οἱ ἄλλοι, ceteri, καὶ τἄλλα. «τὸ μὲν ἄλλο» Ψ, 454. ὁ ἕτερος, οἱ ἕτεροι. Ἐπιρρήματα. συχνὰ τὰ, τὸ πάρος, τὸ πρῖν, τὸ πρόσθεν, τὸ πάροιθεν. Α, 613 «τὰ γ' ὀπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν». λ, 66 «αὐν δέ σε τῶν ὀπισθεν γουνάζομαι» = ἰκετεύω σε ἐν ὀνόματι τῶν ὑπολειπομένων. ψ, 214 «οὐνεκά σου τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα». Ν, 679 «ἡ τὰ πρῶτα. . ἔσαλτο». Οὕτω τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον. Οὐδέποτε ὁ Ὀμρ. οὐσιαστικοποιεῖ τὸ ἀπαρμόφ. διὰ τοῦ ἄρθρου. τὸ ἐν υ, 52 «ἀνὴ καὶ τὸ φυλάσσειν πάννουχον ἐγρήσσοντα» ἐξηγεῖ ὀρθῶς ὁ NageIsbach ἐν τῇ ῥήθ. συγγρ. σ. 328 οὕτως. «ἀνὴ καὶ τοῦτο, φυλάσσειν», οὕτω καὶ α, 370 «ἐπεὶ τό γε καλὸν ἀκουόμενον ἐστὶν ἀοιδοῦ» (Ἰδ. ι, 3), Ἰδ. §. 469, 3.

β) Τὸ ἐπιθετικ. ἐπιθετον ἢ ἐπιρρήμα ἢ ἡ γενικὴ τίθενται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ οὐσιαστικ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἄττικοῖς. Κ, 536 «ὁ κρατερὸς Διομήδης». Α, 691 «τῶν προτέρων ἐτέων». Ψ, 336 «τὸν δεξιὸν ἵππον». 640 «τὰ μέγιστα θεῶλα». Ξ. 373 «τὰ μακρότατα ἔγχεα». Α, 185 «τὸ σὸν γέρας». Η, 284 «ἐν τῇ δ' ἐβδο-

1) Ἰδ. Nágelsbach ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ. 323. Η. Düntzer in Zimmermann's Zeitschr 1837, σ. 626, οὕτως ὁμοῦς παραδέχεται φαινομενικὸν μόνον παρ' Ὀμρ. ἄρθρ. Matthiae §. 264, 3. Thiersch §. 284, 19. Bernhardy σ. 305, ὅστις ἀρνεῖται μετ' Ἀριστάρχου παρ' Ὀμρ. τὴν χρῆσιν τοῦ δ, ἡ, τὸ, ὡς ἄρθρου, Krüger II. §. 50.

μάτη βίνω». Β, 681 «τὸ Πελασγικὸν Ἄργος». Δ, 42 «τὸν ἐμὸν χόλον». Α, 185 «τὸ σὸν γέρας». 207 «τὸ σὸν μένος». λ, 515 «τὸ δὲν μένος». 376 «τὰ σὰ κήδεα». Ε, 321 «τοὺς μὲν εἰς ἡρύκακε μώνυχας ἵππους». Μ, 280 «τὰ ἀ κήλα». ζ, 185 «τὰ σ' αὐτοῦ κήδεα». δ, 694 «ὁ μὲν ὑμέτερος θυμός». Β, 281 «οἱ πρῶτοί τε καὶ ὑστατοὶ υἱεὶς Ἀχαιῶν». 597 «τοῖς ἄλλοισι θεοῖς». Ξ, 274 «οἱ ἐνεργε θεοί». 503 «ἡ Προμάχοιο δάμαρ». Ο, 37 «τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ». 74 «τὸ Πηλεΐδαο ἐέλδωρ». Ψ, 376 «αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἵπποι». Κ, 408 «αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί». Καὶ ἡ σύνταξις· ὁ ἀνήρ ἀγαθός = ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν (§. 463, 3, Β) = ὁ ἀνὴρ ὅστις, ἐὰν, ἐπειδὴ εἶνε ἀγαθ., ἀπαντᾷ παρ' Ὀμρ. πολλάκις. Φ, 317 «τὰ τεύχεα κελὰ» = τὰ ὕπλα, ὅσων ὡραῖα καὶ ἂν συμβῆ νὰ ὦσι. Α, 340 «πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος» = ἐνώπιον τοῦ βασιλ., ὅστις οὕτως ἀπεινώως φέρεται. λ, 492 «ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσπεες» = τοῦ παιδ., ὅστις εἶνε τόσῳ τολμηρός. Ἄλλ' ἐν ι, 378 «ὁ μοχλὸς ἐλάτινος» τὸ ὁ ἐπαναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον τὸν *μοχλόν*· ἐν ἄλλοις χωρίοις φαίνεται προτιμωμένη ἡ θέσις αὕτη ἕνεκα τοῦ μέτρου· οἷον ι, 464 «τὰ μῆλα ταναύποδα . . ἐλαύνομεν» ἀντὶ τοῦ τὰ *ταναύποδα μῆλα*. ἴδ. ἀριθ. 2.

ε) Πολλάκις τίθεται τὸ ἄρθρ. ἐν τῷ προσθετικῷ προσδ. λ, 298 «καὶ Αἰθίοι ἐίδον, τὴν Τυνδαρέου παρὰ κούριν». ζ, 61 «ἀνακτες οἱ νέοι» Α, 614 «Μαχάονι τῷ Ἀσκληπιάδῃ». Ε, 820 «θεοῖς τοῖς ἄλλοις». Ι, 219 «τοίχοιο τοῦ ἐτέροιο». Α, 288 «ἀνὴρ ὄριστος». Ν, 794 «ἡοὶ τῇ προτέρῃ». Φ, 5 «ἤματι τῷ προτέρῳ». Ξ, 213 «Ζηνὸς τοῦ ἀρίστου». Κ, 11 «πεδίον τὸ Τρωϊκόν» Υ, 181 «τιμῆ τῇ Πριάμου». Θ, 360 «πατὴρ οὐμός». 532 «ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης». κ, 436 «σὺν δὲ ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς». Ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, τῶν δεικτικῶν ὁμοῦς σπανί. σ, 114 «τοῦτον τὸν ἀναλτον». τ, 372 «αἱ κύνες αἶδε». β, 351 «κεῖνον διομένην τὸν κάμμορον», η, 223 «ἐμέ τὸν δύστηνον». Θ, 211 «ἡμέας τοὺς ἄλλους». Ἐν συνδέσει μετὰ γεν. κτητικῆς μόνον ἐν Ι, 342 «ἀνὴρ ἀγαθός . . τὴν αὐτοῦ (γυναῖκα) φιλέει». (Ἄλλ' ἐν Γ, 185 «χαίρω σεῦ . . τὸν μῦθον ἀκούσας» δηλοῦν, ἀκούσ. παρὰ σοῦ τοῦτον τὸν μῦθ.). Ἐπὶ τοῦ πᾶς πολλάκις. ν, 262 «οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης Τρωϊάδος» = νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' ἐμοῦ τὴν ὅλην λείαν, ὀλόκληρον τ.λ. Ξ, 279 «θεοὺς ἀπαντας τοὺς ὑποταρταρίους». ω, 79 «ἀπάντων τῶν ἄλλων ἐτάρων». (οὔπω ὁμοῦς παρ' αὐτῶ, ἡ πᾶσα γῆ = ὀλόκληρος ἡ γῆ· οἱ πάντες ἄνθρωποι = οἱ ὅλοι ἄνθρ.) η, 55 «τοκῆων τῶν αὐτῶν». 326 «ἤματι τῷ αὐτῷ». (Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. τοῦ ὁ αὐτὸς *idem* τίθεται ἡ αὐτὸς συχνότερον ἀνάρθρ. π. χ. θ, 107 «αὐτὴν ὁδὸν *eandem viam*. ἴδ. κ, 263. π, 138.) Προσέτι· Α, 535 «ἀντιγες αἱ περὶ δίφρον». Ι, 559 «ἀνδρῶν τῶν τότε». ω, 497 «εἴξ

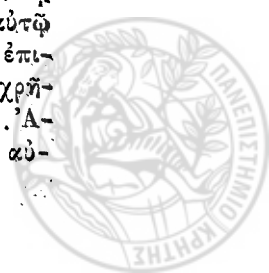
δ' υίεϋς οί Δολίοιο». Αί ἐν τῇ ἀττικῇ ὄμως γλώσσ. συνήθ. συν-
τάξεις· ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός· ὁ πατήρ ὁ ἐμός· ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθη-
ναίων· οἱ ἄνθρωποι οἱ τότε κ.τ.λ. εἶνε ἄγνωστοι· τῇ ἀρχαιότερα
γλώσση.

δ) Τὸ ἄρθρον τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς κτητικῆς ἀντων., ὥστε
δηλοῖ καὶ τὸ ἀνῆκον, ἀρμόζον τινί. Α, 142 «νῦν μὲν δὴ τοῦ
πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην» = τοῦ ὑμετέρου πατρὸς. Φ, 412
«οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνης». Δ, 399 «τοῖος ἔην
Τυδεύς . . ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἶο χέρηκ». λ, 492 «τοῦ παι-
δός = τοῦ σοῦ παιδ. σ, 380 «οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὄνειδίζων
ἀγορεύεις» = τὴν ἐμὴν κοιλίαν. θ, 195 «καὶ κ' ἄλαός ται, ζεῖνε,
διακρίνειε τὸ σῆμα» = τὸ σὸν σῆμα. Η, 412 «ὡς εἰπὼν τὸ σκῆ-
πτρον ἀνέσχεθε» = τὸ ἑαυτοῦ σκῆπτρ. Ψ, 75 «καί μοι δὸς τὴν
χεῖρα». Α, 763 «αὐτὰρ Ἀχιλλεύς οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται». =
e virtute sua fructum percipiet. ο, 218 «ἐγκόσμεῖτε τὰ
τεύχε', ἑταῖροι, νῆ μελαίνη» = τὰ εἰς τὴν ναῦν ἀνήκοντα σκευή.
λ, 339 «μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηρίζοντι· κολούετε» = τὰ δῶ-
ρα τὰ ὀφειλόμενα εἰς ἓνα δυστυχῆ. σ, 385 «αἰψὰ κέ τοι τὰ
θύρετρα . . φεύγοντι στείνοιτο» = τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ ἀνήκοντα,
χρησίμα ἐν πάσῃ οἰκίᾳ. τ, 232 «τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα» = τὸν
χρησίμων εἰς τὴν ἐνδυμασίαν χιτῶνα.

ε) Χρησιμεύει τέλος τὸ ἄρθρ. ἐνίοτε, ἵνα δηλώσῃ ἀπλῶς ἐν-
νοιαν οὐσιαστικοῦ ὡς αὐτοτελεῆ, ἀκριβῆ καὶ ὀρισμένην. Α, 69
«ὥστ' ἀμητῆρες . . ὄγμον ἐλκύνωσιν . . πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ
δράγματα ταρφέα πίπτει».

§. 438. 6) Ὅ, ἡ, τὸ, ἀντωνυμ. δεικτικῆ καὶ ἄρθρον
ἐν τοῖς μεθ' Ὀμηρον ποιηταῖς.

1. Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ἡσιόδου ἡ δεικτικὴ τῆς ἀντωνυμ.
ταύτης σημασίαν τιστοιχεῖ πάντως πρὸς τὴν τοῦ Ἡσιόδου· Ησδ.
θεογ. 39 «τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐτὰ ἐκ στομάτων ἠδεῖα». 43
«αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι θεῶν γένος . . κλειούσιν». 60.
71. 80 κ.τ.λ. 440 «καὶ τοῖς, οἱ . . ἐργάζονται». Πολλάκις ἐν
ἀντιθέσει· οἶον 242 «αἱ δὲ γυναῖκες». 255 «αἱ δὲ φρένες». 256
θεογ. 84 «οἱ δὲ νυ λαοί». 142 «τὰ μὲν ἄλλα . . μῦθος δ'
ὀφθαλμός». Ἐπαναφορικῶς· θεογ. 278 «αἱ δύο» = αἱ δύο (ῥη-
θεῖσαι). 291 «ἤματι τῷ, ὅτε», ὡς παρ' Ὀμρ. = ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμ., ὅτε. Περιέργον ὄμως εἶνε, ὅτι οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' αὐτῷ
ἡ ἀντωνυμία αὐτὴ ὡς κυρίως ἄρθρον. Οἱ ἐπόμενοι τούτοις ἐπι-
χοὶ φαίνονται παρακολουθοῦντες τῷ Ὀμρ. ὡς πρὸς τὴν διπλῆν χρῆ-
σιν τῆς ἀντωνυμ. ταύτης, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ μετγ., ὡς π. χ. Ἀ-
πολλών. δ' Ῥόδ. Ἐνθ' δ' ἡ δεικτικὴ χρῆσις αὐτῆς εἶνε παρ' αὐ-
τοῖς συχνοτάτη, ἢ ὡς ἄρθρ. εἶνε σπανία.

2. Ἄλλα καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς ποιήσ. ποιοῦνται τὴν χρῆσιν τοῦ ἄρθρ., πολὺ ὅμως σπανιωτέρων ἢ ὁ πεζῶς, ὅπερ ἄλλως εἶνε καὶ πάντως φυσικόν, διότι ὁ ποιητῆς συνειθίζε νὰ ἐκλαμβάνῃ τὰ ἀντικείμενα ἐν τῇ εἰδικότητι αὐτῶν ὡς ὄντα ἀνεξάρτητα, καθ' ἑαυτὰ, εἰδικά· διὸ καὶ εὐκόλως δύναται νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκην τοῦ ἄρθρ., δι' οὗ τὸ οὐσιαστικόν ἐξέρχεται τῆς ἑαυτοῦ γενικότητος καὶ καθίσταται εἰδικόν, μερικόν καὶ περιωρισμένον. Οὕτω π. χ. παρὰ Πινδάρῳ σπανιώτατα μόνον ἀπαντᾷ τὸ ἄρθρ. π. χ. Πίνδ. Ὀλ. I, 8 «ὁ πολὺφατος ὕμνος». 44 «τὸν ἀλαθῆ λόγον», 66 «τὸ ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος», 81 «ὁ μέγας δὲ κίνδυνος», 30 «τὰ μείλιχα», 113 «τὸ δ' ἔσχατον» ἐπὶ ἀντιθέσ. ὅμως δεικτικόν, Ὀλ. I, 1 «ὁ δὲ χρυσός». Καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικ. ποιητ., τοῖς τραγικοῖς, ἰδίᾳ δ' ἐν τοῖς χοροῖς καὶ ἄλλοις λυρικ. χωρίοις δὲν εἶνε πολὺ συνήθης ἡ χρῆσις τοῦ κυρίως ἄρθρ., καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐν ἐκείναις μόνον ταῖς περιπτώσεσιν, ἐν αἷς ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ὅμρ. (§. 457).

3. Ἡ παρ' Ὅμρ. Ἡσδ. καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπικ. συχνοτάτη δεικτικὴ σημάς. τῆς ἀντωνυμ. ταύτης διστηρήθη καὶ παρὰ τοῖς λοιπ. ποιηταῖς, καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ ἀττικῷ πεζῷ, ὡς ὀφόμεθα ἐν §. 459, συχνότατα ὅμως ἐν συνδέσει μετὰ τῶν μὲν, δὲ, σχεδὸν συχνὰ μετὰ τοῦ γάρ, καὶ μετὰ προθέσεις ἔτι, ὡς καὶ μετὰ τὸν καί. Πίνδ. Ν. 4, 9 «τὸ (= hoc) μοι θέμεν Κρονίδα . . ὕμνου προκείμενον εἶη». Π. 5, 40 «τό σφ' ἔχει . . μέλαθρον» = *quare*, κατὰ τοῦς πλείστ. κώδ., ὡς παρ' Ὅμρ., ἰδ. §. 457, 1. Ὀλ. 2, 53 «ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν» = *harum et illarum (variarum) rerum opportunitatem*. [Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ἰδ. §. 459, 1, f)] Π. 5, 55 «ὄλβος . . τὰ καὶ τὰ νέμων». 7, 22 «τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι», *varia, et bona et mala*. Ν. 1, 30 «σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες» (μ. σ. Dissen) = *in tuis moribus usus est et roboris et consilii*. Ἰσ. 4, 52 «Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει». Ὀλ. 2, 78 «Πηλεὺς τε καὶ Κᾄθμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται». 6, 75 «μῶμος ἐξ ἄλλων κρέματτι φθονόντων τοῖς, οἷς . . ποτιστάξει Χάρις εὐκλέα μορφάν». Π. 2, 65 «τὰ μὲν . . τὰ δέ». Ν. 7, 55 «φυξ. . διαφερόμεν βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι». = *sortiti alius haec, alia alii*. Ἰσ. 3, 11 «τὰ δέ . . κάρυξε». *Αἰσχλ.* ἰκ. 434 «ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς». 1033 «ὅτε τοι μόρσιμόνεστι, τὸ γένοιτ' ἄν». Ἀγ. 7 «κστέρας, ὅταν φθίνωσιν ἀντολάς τε τῶν». Εὐμ. 7 «ἰδίδωσι δ' ἢ γενέθλιον δόσιν Φοῖβῳ». μ. σ. Wellauer. 166 «καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται». Πλ. 237 «τῷ τοι κάμπτομαι» = διὰ τοῦτο. Πρ. 788 «συμβαίνει τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ». 569 «ὁ δὲ πορθέεται». χοη. 239 «ἢ δὲ πανδίκως ἐγθαίρεται». ἰκ. 353 «τῶν γάρ». 948 χορ. «τοῦ γάρ». Εὐμ. 440 «τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον». Ἀγ. 1457 χορ. «ἐκ τοῦ γάρ». ἰδ. ἐπτ. 17. Πρ. 234 «καὶ τοῦ

σιν οὐδεις ἀντέβαινε». Εὐμ. 660 «ἐν δὲ τῷ». Παρὰ Σοφοκλεῖ σπανίως μόνον. Οἰδ. τ. 200 χορ. ατόν». 510 χορ. «τῷ» = διὰ τοῦτο, τούτου ἔνεκα, Φιλ. 142 «τό μοι ἔνεπε». Συχνότατα τὰ, ὁ μὲν . . ὁ δὲ· οἱ μὲν . . οἱ δὲ· τὸ μὲν . . τὸ δὲ κτλ., πολλακῶς δὲ καὶ, ὁ δὲ, τὸ δὲ, ἰδ. Ellendt. λατ. γλῶσ. II. σ. 198. Φιλ. 154 χορ. «τὸ γὰρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον». Ἠλ. 45 «ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει». Οἰδ. τ. 1082 «τῆς γὰρ πέφυκα μητρὸς ἀντι ταύτης τῆς μητρ. πέφ. 1102 χορ. «τὸ γὰρ πλάκες . . φίλαι». Οἰδ. κ. 742 «ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ». Ἄντ. 1199 «καὶ τὸν μὲν». Οἰδ. κ. 1699 χορ. «καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον». Εὐρ. Φ. 9 «τοῦ δὲ Λάβδακον φῦναι λέγουσιν». 17 «ὁ δ' εἶπεν». 21. 30 «ἡ δέ». 41. 69 «τὴ δέ». Ἄλκ. 264 «οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοί». Ἡράκλ. 291 «ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μάλλον». Ἄνδρ. 283 «ταὶ δέ». 675 «καὶ τῷ μὲν . . τῇ δέ». Βάκ. 389 καὶ 566 «ὁ δέ». 568 «ἡ δέ». 572 «οἱ μὲν . . , οἱ δὲ . . ὁ δέ». Ἐλ. 709 «ἡ δέ». 761 «τὰ μὲν». ἰκ. 207 «πρὸς δὲ τοῖσι». Ἰφ. τ. 782 «τάχ' οὖν ἐρῶ· τῶν δ' εἰς ἄπιστ' ἀφίζομαι» κατὰ τὴν εὐφυᾶ διόρθωσ. τοῦ Seidlers, ἀντι τοῦ, ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπ. Περὶ τῶν, ὁ, ὁ δὲ = οὗτος, οὗτος ὅμως, μεθ' ἐπομένου προσθετικ. προσθ. ἰδ. §. 469. Ἡ τῶν κωμικῶν γλῶσσα· οἶον τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν τῷ διαλόγῳ συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ἀντωνυμ. ταύτης καθ' ὅλου πρὸς τὴν παρὰ τοῖς πεζοῖς.

§. 459. γ) Ὅ, ἡ, τὸ, ἐν τῷ πεζῷ μετὰ σημασ. δεικτικῆς.

1. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ διατηρήθη ἡ χρῆσις τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ, περιωρίσθη ὅμως ἐν ὀρισμέναις μόνον περιπτώσεσι, μάλιστα δὲ ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστικῆ μόνη μὲν σπανίως, κανονικῶς ὅμως ἐν συνδέσει μετὰ λεξιδίων, ἐφ' ὧν οἰοῖται ἐπερείδεται· οἶον τῶν, γὰρ, δὲ, μὲν καὶ τοί, ἅτινα ἔπονται αὐτῷ, ἢ τοῦ καὶ, ὅπερ προηγέται αὐτοῦ.

α) Ἄνευ τοιοῦτου στηρίγματος τίθεται μόνον ἀμέσως πρὸς προτάσ. εἰσηγουμένης διὰ τῶν ὅς, ὅσος, οἶος, χρησίμου πρὸς περιγραφὴν ἐπιθέτου, ἢ, ὅπερ καὶ πάντως ἰδίων, οὐσιαστικοῦ ἄφηρημένου. Εἰσηγητῆς καὶ τῆς συντάξεως ταύτης εἶνε ὁ Ὅμηρ., ἰδ. §. 457, 4. Ἐν τοῖς πεζοῖς μεταχειρίζεται τὴν σύνταξ. ταύτην συχνότατα ὁ Πλάτων πρὸς δῆλωσιν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν. Ἡρδ. 3, 131 «ἔχων οὐδὲν τῶν, ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλῆια». 8, 133 «τῶν, οἷά τε ἦν σφι, ἀποπειρήσασθαι» = ut sciscitaretur ea (sc. oracula), quae ipsis essent commoda. Πλ. σοφ. 241, ε «εἴτε μιμημάτων εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν, ὅσαι περὶ ταῦτά εἰσι», μ. σ. Hdrf. Παρμ. 130, c «χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν πάντων». Φαίδρ. 247, ε «τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὄν ὄντως ἐπιστήμην». πολ. 469, b «ὅταν τις γῆρας ἢ τινα ἄλλω τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν, ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν

τῶ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι». 509, e «τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς, ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖκα καὶ φανά ξυνέστηκε». Φαίδ. 75, b ἀδρέγεσαι τοῦ, ὅ ἐστιν ἴσον». 92, d «ὡσπερ αὐτῆς (δηλ. τῆς ψυχῆς) ἐστὶν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ, ὅ ἐστιν» (ἐννοίας ἀφηρημένης). Πρωτ. 320, d ἀέκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν, ὅσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται». Λουσ. 23, 8 «τόν τε Εὐθύκριτον καὶ τὸν, ὃς ἔφη δεσπότης τούτου εἶναι». Δημ. 22, 64 «καὶ μισεῖν τοὺς, οἷόςπερ οὗτος». 18, 146 «τοὺς ὀποιοῦσάποθ' ὁμαστὲ ἐξεπέμπετε στρατηγούς».

b) Πλ. νόμ. 701, e «ἐπὶ δὲ τὸ ἄκρον ἀγαγόντων ἐκατέρων, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίου, οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς» = *utrisque ad summum vel servitutis vel contrarii provectis, id nec his nec illis salutare fuit* Stallb ἀντὶ τοῦ συνήθ., οὔτε τοῖς μὲν, οὔτε τοῖς δέ. Ὅμοιον παρὰ Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 8 ἀφωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς». Ἐν τῷ νόθῳ χωρίῳ 12 «οὐδὲ τᾶλλα δύο ἢ τρία μᾶ πόλει, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆ, τὸ δὲ τῆ». Πλ. πολ. 546, c «τὴν μὲν ἴσην . . , τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῆ, προμήκη δέ». μ. σ. Schneider.

c) Ὁ δέ, τὸ δέ κ.τ.λ. ἀνευ προηγουμένων τῶν, μὲν κ.τ.λ. Ἡρόδ. 4, 4 «τῶν δὲ εἵνεκα ὁ Δαρεῖος συνήγειρε ἐπ' αὐτοὺς στρατεύματα» (= ἔνεκα τούτων, δηλ. τῶν βηθέντων λόγων, τὸ δέ κοινόν, τῶνδε εἵνεκα οὐχὶ ἐρθόν, διότι δηλοῖ, ἔνεκα τῶν ἐπομένων λόγων). Δημ. 18, 140 «τὸ δ' οὐ τοιοῦτόν ἐστι» μ. σ. Dissen. Πλ. Φαίδ. 87, c «τὸ δ', οἶμαι, οὐχ οὕτως ἔχει». Ἰδ. συμπ. 183, d Θουκ. 1, 107 «τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπήγον αὐτοὺς» = *partim vero quodam modo*, Ἰδ. Popp. 118 «τὸ δέ τι καὶ πολέμοιο οἰκείους ἐξειρογόμενοι». 7. 48, 2. Δημ. 4, 37 αὐ δ' εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν». 6, 15 «ὁ δὲ ταῦτα μὲν μέλλει». Πλ. Φαίδρ. 228, b «ὁ δὲ ἐπέθετο προθύμως τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἡνίκανά». Τὸ τὸ δὲ δηλοῖ πολλάκις τούναντίον, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ὅμως, πλὴν ἀλλά. Πλ. ἀπολ. 23, a «οἶονται γὰρ με οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἂ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω τὸ δὲ κινδυνεύει τῷ ὄντι. ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι» εἰ δὲ μὴ φαίνεται «*articulus cum δὲ conjunctus indicat id, quod alii cuidam ita opponitur, ut pro vero haberi debeat*» Stallb., ὅστις ἀναφέρει πολλὰ τούτου πρὸ γμ. Θουκ. 3, 11 «τὰ δὲ (partim autem) καὶ ἀπὸ θεραπείας . . περιεγινόμεθα». 1, 81 «τοῖς ὄπλοις αὐτῶν ὑπερφόρομεν . . τοῖς δὲ ἄλλη γῆ ἐστὶ πολλή» = ἀλλ' ὅμως οὗτοι (οἱ ἐναντίοι ἡμῶν) ἔχουσι μεγάλ. χώρ.

d) Ὁ μὲν . . , ὁ δὲ = ὁ εἷς, ὁ ἄλλος· οἱ μὲν . . οἱ δέ· τὸ μὲν . . , τὸ δέ· τὰ μὲν . . τὰ δέ· οὕτω καὶ, τῆ μὲν . . τῆ δέ = *hic, illic* ἐν ταῦθα μὲν, ἐκεῖ δέ. Πλ. συμπ. 211, a «πρὸς μὲν τὸ καλόν, πρὸς δὲ τὸ αἰσχρόν» = ὡς πρὸς μὲν τὸ ἐν καλόν, ὡς πρὸς

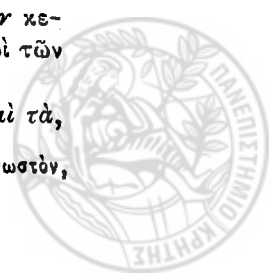
τὸ ἄλλο ὅμως αἰσχρο. Ξεν. ἀν. 1. 10, 4 «οἱ μὲν δῖακοντες . . . οἱ δ' ἀρπάζοντες». 2. 5, 5 «ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἐκ διαβολῆς, τοὺς δὲ καὶ ἐξ ὑποψίας» κτλ. 5. 6, 24 «ἐμπειρος δὲ εἰμι τῆς Αἰολίδος τὰ μὲν διὰ τὸ ἐκέθην εἶναι, τὰ δὲ διὰ τὸ ζυνεστρατεῦσθαι ἐν αὐτῇ σὺν Κλεάρχῳ». 4. 8, 10 «τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ ἐξοδον εὐρήσομεν τὸ ὄρος» = ἐδῶ μὲν, ἐκεῖ δὲ, ποῦ μὲν ἄνοδ., ποῦ δὲ ἐξοδ. Πλ. νόμ. 839, b «τέχνην . . . τῇ μὲν ῥάστην ἀπασῶν, τῇ δὲ χαλεπωτάτην» = ἐν μέρει μὲν, ἐν μέρει δέ. Ἡρόδ. 2, 86 «διὰ τῶν μυζωτήρων ἐξάγουσι τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μὲν αὐτοῦ οὕτω ἐξήγοντες, τὰ δὲ ἐγγλέοντες φάρμακον», ἔνθα τὸ μὲν τὰ μὲν (τὸν ἐγκέφ.) εἶνε ἀντικείμεν. τοῦ ἐξάγ., τὸ δὲ τὰ δὲ ἐκληπτέον ἐπιρρήματικῶς = ἐνταῦθα δέ. Πολλάκις δὲ προστίθεται καὶ τὸ τις, *alius quis . . . alius quis*, ὅταν τὰ ἀλλήλοις ἀντιτιθέμενα ἀντικείμεν. ὡς ἰσὺς ἀβέβαια ἢ ἀόριστα. Ξεν. συμπ. 2, 6 «καὶ ὁ μὲν τις . . . ὁ δὲ τις . . . ἕτερος δὲ τις» Κύρ. 3. 2, 10 «οἱ μὲν τινες ἀπέθνησκον, οἱ δ' ἔφρευγον». 6. 1, 1 «οἱ μὲν . . . οἱ δὲ . . . , ὁ δὲ τις Σάκκας, ὁ δὲ τις Γωδρύας» = ὁ δὲ κάποιος Σ. . . , Γωδ. ἀν. 3. 3, 19 «ὄρω ἵππους ὄντας ἐν τῷ στρατεύματι, τοὺς μὲν τινὰς παρ' ἐμοί, τοὺς δὲ τῷ Κλεάρχῳ καταλελειμμένους». ἀπομν. 2. 5, 3 «τὸν μὲν τινὰ . . . τὸν δέ». ἔλλ. 4. 4, 3. ἀν. 4. 1, 14 «ἐπορεύθησαν τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι». Πλ. Φίλ. 13, c «τὰς μὲν εἶναι τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς κακὰς». Εὐθύφρ. 12, a «τὸ μὲν αὐτοῦ ὅσιον, τὸ δὲ τι καὶ ἄλλο». Ἐναλλάσσει πρὸς τὸ ἄλλος. Πλ. νόμ. 658, b «εἰκόσ που τὸν μὲν τινὰ ἐπιδεικνύναι ῥαψωδῖαν, ἄλλον δὲ κιθαρωδῖαν, τὸν δὲ τινὰ τραγωδῖαν». Καὶ ἄνευ τοῦ ἀντιστοίχου οἱ μὲν. Ξεν. ἀν. 5. 7, 16 «τὸν δὲ Κλεάρτεον ἀποκτείνουσι καὶ τῶν ἄλλων συγχούσ' οἱ δὲ τινὰς καὶ εἰς Κερασσοῦντα αὐτῶν ἀποχωροῦσι» = ὅσοι δὲ που συνέβη νὰ ὑπολειφθῶσι.

Σημ. Τῷ δ μὲν πολλάκις δὲν ἀντιτίθεται τὸ, ὁ δὲ, ἀλλ' ἑτέρα τις λέξις. Θουκ. 2, 92 «ἄνδρας τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώρησαν». Δημ. 2, 3 «ὁ μὲν . . . ὅμοιός δέ». Ξεν. ἀν. 7. 2, 14 «τοὺς μὲν . . . αὐτοὺς δέ».

e) Καὶ τὸν, καὶ τὴν = *et eum, et eam*, εἶνε συχρὸν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ αἱ ἄλλαι αὐτῶν πτώσεως. Ἡρόδ. 1, 24 «καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονήν». 2, 162 «καὶ τῷ οὐκῶς ἀκούσιον ἐγένετο τὸ ποιούμενον». 4, 5 «καὶ τῶν ἰδόντα πρῶτον τὸν πρεσβύτατον ἄσπον ἰέναι». 4, 9 «καὶ τὸν κομισάμενον (δηλ. τοὺς ἵππους) ἐθέλειν ἀπαλλάσσεσθαι». 1, 86 «καὶ τοὺς προσελθόντας ἐπειρωτᾶν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9 «καὶ τὸν κελευῖσαι δοῦναι». Πλ. συμπ. 174, a «καὶ τὸν εἶπεν». Περὶ τῶν ὀνομαστικ. δὲ, καὶ ὅς, καὶ ἧ, καὶ ὅς, ἰδ. §. 518, 4.

f) Τὸν καὶ τὸν = τοῦτον καὶ τοῦτον· τὸ καὶ τὸ¹) τὰ καὶ τὰ,

1) Σημ. μεταφρ. Ἡ δεικτ. τοῦ ἀρθρ. αὕτη σημασις. διετηρήθη, ὡς γνωστὸν, καὶ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα καὶ μέγιστα κατακόρως.

αίτιατ. (ιδ. §. 458, 3), περι ἀντικειμένου, ὅπερ δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ. Λυσ. 1, 23 ἀκαὶ ἀφικνοῦμαι ὡς τὸν καὶ τὸν καὶ τοὺς μὲν ἔνδον κατέλαβον, τοὺς δὲ οὐκ ἐπιδημοῦντας εὔρον». 19, 59 «καὶ μοι κάλει τὸν καὶ τόν». Δημ. 9, 68 «ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι». 18, 243 «εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὕτως, οὐκ ἂν ἀπέθανεν». 21, 141 «τί δὴ τὰ καὶ τὰ πεπονηώς δὲ δεινα οὐκ ἐλάμβανε δικὴν παρ' ἐμοῦ;» Πλ. νόμ. 784, c «ὀμόσαντες ἢ μὴν ἀδυνατεῖν τὸν καὶ τὸν βελτίω ποιεῖν». Μετὰ οὐσιαστικοῦ. Πλ. νόμ. 721, b «ζῆμιουσθαι χρήμασί τε καὶ ἀτιμίξ, χρήμασι μὲν τόσοις, καὶ τόσοις, τῇ καὶ τῇ δὲ ἀτιμίξ». Πάντως οὕτως τὰ, τόσα καὶ τόσα, ὡς ἐν τῷ προῤῥῆθ. χωρίῳ (οὕτως, ὡς γνωστὸν, καὶ ἀπαρалаλάκτως διέσωσε τοῦτο καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα), τοῖος καὶ τοῖος (=τέτοιος καὶ τέτοιος). Πλ. Φαίδρ. 271, d «ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα καὶ τοῖα καὶ τοῖα», μ. σ. Stallb. πολ. 429, b «ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν». 438, a «τοῦ δὲ τοίου ἢ τοίου».

g) Μετὰ προθέσεων (ιδ. §. 458, 3) συνηθέστατον μόνον ἐν τῷ πρὸ τοῦ, ἢ προτοῦ ἀντιστοιχοῦν τῷ γερμ. vor dem, τὸ σημεριν. ἰδίωμα διεφύλαξε καὶ αὐτὸ = πρὸ τοῦ, ἢ μπροτοῦ ἢ μπριχοῦ προφέρον, σημαίνει δὲ ἢ προτοῦ, πρὸ τούτου, πρότερον, ante id, quod modo definitum est, tempus· οἷον Ἡρόδ. 1, 103 «πρῶτος διέταξε χωρὶς ἐκάστους εἶναι . . . πρὸ τοῦ δὲ ἀναμιξ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα». Θουκ. 1, 118 «(οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἡσύχαζον τὸ πλεόν τοῦ χρόνου, ὄντες καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχθεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους». Πλ. συμπ. 173, a «ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω, οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν· πρὸ τοῦ δὲ κτλ.». ἢ τὸ πρότερον ποτε, πάλαι ποτε· οἷον Θουκ. 1, 103 «ἦν δὲ τι καὶ χρηστήριον τοῖς Λακεδαιμονίοις Πυθικὸν πρὸ τοῦ τὸν ἰκέτην τοῦ Διὸς ἀφίεναι». Πλ. Εὐθύδρ. 303, c «πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστατον». (Τὸ δὲ ἐν §. 349 b, σ. 30 μνημονευθὲν ἐν τοῖς μετὰ τοῦ ὑπερθετικ. δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα). Παρὰ μὲν τοῦ . . . παρὰ δὲ τοῦ Ξεν. πολ. Ἀθ. 2. 12. Τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς, ιδ. τὰ ἐν τῷ b). [Τὸ δὲ παρὰ Θουκ. 1. 2, 5 «ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον» δηλοῖ ex antiquissimis temporibus, ἐνδὲ 4, 63 «καὶ διὰ τὸ ἦδη φοβεροῦς παρόντας Ἀθηναίους» εἶνε μειμιγμένοι δύο συντάξ. = διὰ τὸ . . . παρῆναι, καὶ διὰ ἡδηφθ. παρόντ. Ἀθ., ιδ. Popp. ἐν τῇ ἐκδ. Γοτίγ. Οὕτως ἐξηγητέα καὶ τὰ ἐν 5. 7, 2. 8. 105, 2. Τὸ δὲ ἐν 7. 71, 2 «διὰ τὸ . . . ἔχειν» εἶνε ἀναντιρρήτως ἀνάγνωσις σφαλῆρὰ, ιδ. Popp. ἐν ἐκδ. Γοτίγ.] Παρ' Ἡρόδ. 1, 51 «καὶ τάδε ἄλλα ἅμα τοῖσι» (3 κώδ. ἔχουσιν αὐτοῖσι, αἱ δὲ νεώτερ. ἐκδόσ. ἅμα τούτοισι). 5, 97 «ταῦτά τε δὴ ἔλεγε καὶ πρὸς τοῖσι τάδε» (2 κώδ. ἔχ. πρὸς τούτοισι). 6, 84 «ἐκ τε τοῦ» = ex eo tempore (ἢ γραφῇ ποικίλ., ἐκ τε τούτου).

h) *Tō toi* = *idcirco*, (ιδ. §. 457, 1) ἐν τῷ πεζῷ μόνον. Πλ. συμπ. 239, b *ατῷ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐμβολὴν ἄλλω τρώ-πω στέλλονται*, κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντι, *καὶ γάρ τοι, ἐναντίον τῆς ἐννοίας*, ιδ. Stallb. Θεαίτ. 179, d *ατῷ τοι . . . σκεπτέον*. Ίμερ. λόγ. 6, 4 *ατῷ τοι καὶ γράψαι κτλ.*, ιδ. Hdrf καὶ Stallb.

i) *Tó γε* σπανιώτατον. Πλ. Εὐθύδ. 271, c *απάνσοφοι ἀτεχνῶς τὸ γε, οὐδ' ἤδη* κατὰ τ. πλείστ. κ. ἀρίστ. κώδ. ἀντι τοῦ, πάν. ἀτεχνῶς ὡς ἔγωγε ἤδη, οὕτως ὁ Stallb., ὁ δὲ Schneidec εἰς πολ. 546, c. 291, a *ἀλλὰ μὴν τὸ γε εὐ οἶδα, ὅτι κτλ.* (οὕτως ἔχ. πάντες οἱ κώδ. ἐκτὸς τῶν Vat. r καὶ Lob, οἵτινες ἔχ. τότε, ὅπερ παρέλαθεν ὁ Stallb.). πολιτικ. 305, c *τὸ γε δὴ κατανοητέον . . . ὅτι* (οὕτως ἢ vulg., πολλοὶ ὅμως κώδ. ἔχ. τὸ δέ). Ἡρδ. 2, 173 *ἀλθοὶ ἂν ἦτοι μανεῖς ἢ ὄγε ἀπόπληκτος γενόμενος*, μετὰ πάντως ἐπικῆς χροιάς, ιδ. §. 469.

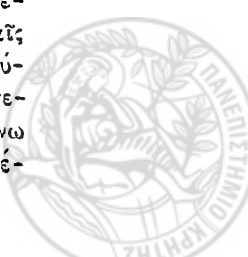
k) *Ὁ γὰρ* πολλακίς παρ' Ἡρδ. οἶον 1, 172 *αὐτοῖσι γὰρ κάλλιστον κάλλιστόν ἐστι*. 2, 124 *τῆς γὰρ μῆκος μὲν εἰσι πέντε στάδιοι*. 148 *αὐτοῦ γὰρ δώδεκα μὲν εἰσι αὐλαί*.

2. Ὅτι δὲ τὸ *ὄ, ἦ, τὸ*, πολλακίς τίθεται καὶ ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορ. μετὰ σημασίας δεικτικῆς παρά τε ποιητ. ἀπὸ Ὀμρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ὁψόμεθα ἐν §. 461, 8.

§. 460. δ) Ὅ, ἦ, τὸ, ὡς ἀντωνυμ. ἀναφορικῆ.

1. Ὡς ἢ γερμαν. γλῶσσα μεταχειρίζεται τὰ ἄρθρα *der, die, das* καὶ ὡς ἀντων. ἀναφορ., οὕτως καὶ ἡ ἑλληνικῆ, πλὴν πάντοτε ὀρθοτονούμ. (δισφύλαξε δὲ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα, εἰ καὶ σπανίως, καὶ τὴν τοικύτην σημασ. ὡς π. χ. τὰ κερνάς τὰ χάνεις, τὰ χρωστᾶς πληρώσεις). Πῶς ἢ χρῆσις αὕτη πρέπει νὰ ἐξηγηθῆ, ὁψόμεθα κατωτέρω ἐν τῇ περὶ τῶν συνθέτων προτάσ. διδασκαλίᾳ §. 518.

2. Ἡ ἀναφορικῆ αὕτη χρῆσις εἶνε συχνοτάτη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἰωνικῇ (τῇ ὀμηρικῇ) διαλέκτῳ, συνήθης ὅμως ἢ ὅς ἀντι ὁ, καθὼς καὶ ἡ οἷ συνηθεστέρα τῆς τοῖ· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ αἰολικῇ, δωρικῇ καὶ γὰρ ἰωνικῇ, πλὴν ἐν ἐκείνῃ μὲν τίθενται συνήθως οἱ ἀπὸ τοῦ τ μόνον ἀρχόμενοι ἀναφορικοὶ τύποι· διὸ καὶ τὰ πληθ. τοὶ καὶ ταί (ἀντι οἱ, αἱ), ἐνικὰ ὅμως εἶνε ὅς, ἦ, ἐν ταύτῃ δὲ, τῇ νέᾳ ἰων. ὡς καὶ παρ' Ἡρδ. ἐπ' Ἰσῆς οἱ ἀπὸ τοῦ τ μόνον ἀρχόμενοι. τύποι, ἀλλὰ καὶ οἱ, ὅς, ἦ, οὐδὲν ἤττον ὅμως καὶ οἱ, οἷ, αἱ μετὰ δὲ τὰς ὑφισταμένας ἀπόστροφον προθέσεις τίθενται οἱ συνήθ. ἀναφορ. τύποι, καθὼς καὶ ἐν ταῖς συντάξ. ἐξ οὗ, ἐν ᾧ, ἐς ὁ. Ὁ Ἰπποκράτης ὅμως ἀπέσχε τῆς τοικύτης τοῦ ἄρθρ. χρῆσεως. A, 388 *ἠπέιλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστίν*. II, 835 *Ἐρωσί . . . μεταπρέπω, ὃ σπιν ἀμύνω ἡμᾶρ ἀναγκαῖον*. 6, 262 *ακλυθί μευ, ὃ χυθὶς θεὸς ἤλυθεσ ἡμέ-*

τερον δῶ». Α, 72 «ἦν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἄπολλων». 125 «ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται» = *quae ex urbibus praedati sumus, ea sunt distributa*. Η, 146 «τεύχεα δ' ἐξενάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης». θ, 23 «ἀέθλους πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος». Ζ, 493 «πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάσιν». Ρ, 145. Κ, 27 «Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ . . ἤλυθον». α, 23. Πρῶγμ. τῆς αἰολικ. καὶ δωρικ. διαλέκτου ἰδ. ἐν §. 174, 2. Ἡρδ. 1, 1 «τὸν χῶρον τὸν καὶ νῦν οἰκέουσι». ἐκεῖ «κατὰ τωῦτό, τὸ καὶ Ἑλληνας λέγουσι». ἐκεῖ «τῶν φορτίων, τῶνσφι ἦν θυμὸς μάλιστα». 2 «τᾶλλα, τῶν εἶνεκεν ἀπίκατο». 5 «τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδικῶν ἔργων ἐς τοὺς Ἑλληνας, τοῦτον σημήνας προθήσομαι ἐς τὸ πρόσω τοῦ λόγου». ἐκεῖ «τὰ γὰρ τὸ πάλαι μεγάλα ἦν, τὰ πολλὰ αὐτῶν σμικρὰ γέγονε» καὶ πανταχοῦ συχν. ἰδ. §. 174, 3.

3. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὀμρ. καὶ οἱ τραγικοὶ (οὐχὶ ὁμῶς καὶ οἱ κωμικοὶ, τὸ δὲ παρ' Ἀρφ. Ἀχ. 870 «τῶν ἐγὼ φέρω» εἶνε βοιώτιον) μεταχειρίζονται τὸ ἄρθρον ὡς ἀντων. ἀναφορικῆν, συχνότατα μὲν ὁ Σοφ., σπανιώτερ. δ' ὁ Αἰσχλ., ἐν τῷ διαλόγῳ σπανιώτατα, ὁ δὲ Εὐριπ. συχνότερ. μὲν ἐν τοῖς χωρικοῖς, ἐν δὲ τῷ διαλόγῳ τοὺς ἀπὸ τοῦ τ μόνον ἀρχομ. τύπους· ὁ τύπος ὁ = ὅς ἀπαντᾷ σπανιώτατα, ἰδ. τὴν σημ. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενοι τύποι τίθενται ἐν τῷ διαλόγῳ, α) πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας, β) πρὸς ἔκτασιν βραχείας συλλαβῆς, ὅπερ ὁμῶς εἶνε σπάνιον, γ) ὡς τὸ πολὺ ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις, πρὸς ἐπιβύωσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ στίχου· ἢ χρῆσις τοῦ τύπου τούτου ἐν τοῖς μελικ. χωρίοις εἶνε συχνότερα ἢ ἐν τῷ διαλόγῳ, ἐν τοῖς μελικ. ὁμῶς χωρίοις πολλάκις καὶ ἄνευ τῶν ῥηθέντων λόγων 4). α) Αἰσχλ. ἐπτ. 37 «σκοποῦς . . ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδοῦ». Ἀγ. 512 «μικέλλη, τῇ κατείργασται πέδον». Σοφ. Οἶδ. τ. 1055 «ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀρτίως | μαλεῖν ἐφιέμεσθα, τὸν θ' οὔτος λέγει». Τρ. 47 «ἀέλτον λιπῶν ἔττειχε, τῆρ». 381 «Ἰόλη κλειτο, τῆς». Φιλ. 14 «σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ». Ἀντ. 1086 «τοξέυματα | βέβχια τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῆ». Εὐρ. Ἀνδρ. 810 «κτείνουσα, τοὺς οὐ χρῆ κτανεῖν». - β) Αἰσχλ. ἱκ. 302 «Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε». Εὐρ. Βάκχ. 712 «ᾧστ' εἰ παρήσθα, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις». [Σοφ. Οἶδ. κ. 35 κεῖται ἐν τοῖς κώδ. «σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀ δηλοῦμεν» παρὰ τὴν ἔννοιαν διὸ ὁ Στέφανος θέλει «σκοπ. προσ. τῶν ἀδηλοῦμεν» = *de quibus incerti sumus ἢ quae ignoramus, ὁ Σχολ. «περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν», ἄτυπα ὁμῶς, διότι οἱ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομ. τύπ. ὡς ἐνταῦθα τὸ τῶν τίθενται παρὰ Σοφ. μόνον μετὰ προηγούμενον*

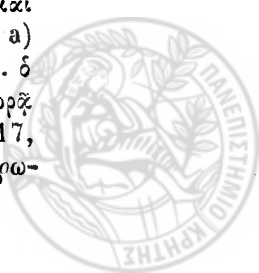
1) 18. Hahn Progr. Salzwedel 1846, σ. 6.

φωνῆν· διὸ δ Elmsley θέλει, ὧν ἀδηλοῦμεν ὀρθότερα ὅμως πασῶν φαίνεται ἢ ὑπὸ τοῦ Hahn ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. σ. 11 διόρθωσις, τῶν ἀ' δηλοῦμεν = eorum, quae ignogamus, ἰδ. §. 459, 1 a) - c) Αἰσχλ. ἰκ. 262 «χθόνα | τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων, | τὰ δὴ . ἀνήκε γὰρ». Συχνότερ. ἐν τοῖς μελικ. χωρ. ὅσον Αἰσχλ. εὐμ. 878 «οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, | τὰν . νέμει». Σοφ. Αἴ. 226. Ἥλ. 205. Ἄντι 606. 825. 1137. Φιλ. 1127. Εὐρ. Ἐκ. 473 «ἢ Τιτάνων γενεάν, | τὰν Ζεὺς . . κομίζει». Ῥ. 240. Ἴππ. 1279. Ἴφ. αὐλ. 208.-d) Χωρία μελικά· Αἰσχλ. Π. 43 «ἔθνος, τοὺς . ἐξορμῶσιν». 864 «Σαλαμῖνά τε, τὰς». ἰκ. 162 «παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνω». Σοφ. Αἴ. 255, Φ. 707 «οὐκ ἄλλων | αἴρων, τῶν νεμόμεσθα». Εὐρ. Ἐκ. 635 «Ἐλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν . Ἄλιος αὐγάζει». Ἄνδρ. 107 «Ἐκτορα, τὸν περὶ τείχῃ | εἴλκυσε». ἰκ. 75 «χορὸν, τὸν Αἴδας σέθει». 976. Ἴππ. 747 «οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει.» Ἄλκ. 967. Ἴφ. τ. 151 «νοκτὸς, τὰς ἐξῆλθ' ὄρφνα». 897.

Σημ. Ἡ ὄνομαστ. δ = qui ἀπαντᾷ παρ' Εὐρ. Ἴππ. 525 χωρ. «Ἐρως, Ἐρως, δ κατ' ὀμμάτων | στάσεις πόθον» οὕτως οἱ κώδ. καὶ ἡ ἐκδ. Ald. ὑποστηρίζουμένη ἐκ τοῦ μέτρου. Βάκ. 545 χωρ. ἡ μὲν Ald ἔχει «θεοί-σιν, ὅς με βροχοῖσι τὰν τοῦ», δ δὲ Ἑρμανν. πάνυ ὀρθῶς γράφει χάριν τοῦ μέτρου «θεοί-σιν, ὁ μ' ἐν βροχοῖσι τὰν τοῦ», δ δὲ A. Nauck γράφει «θεοίς, [ὅς ἐμὲ βρ. τ. τ. Ἐν τῷ διαλόγῳ Εὐρ. Βάκ. 468 Πέ. «Ζεὺς δ' ἔστ' ἐκεῖ τις, ὅς νέους τίχτει θεοὺς; Δι. οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔξευξεν γάμοις», ὡς ὀρθῶς διώρθωσεν ὁ Βαρ-πες ἀντὶ τοῦ, ὁ ἢ ὅς Σεμέλης τῶν κωδ., Σεμέλην δ κώδ. Στεφάνου· ὁ Musgr- καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι, «οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις», ὁ Ἑρ-μανν· τέλος «οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζεύξας γάμοις» (ὁ Par. 5 γάμοις).

§. 461. ε) Ὁ, ἦ, τὸ, κυρίως ἄρθρ., ὡς τοῦτο ἐντελῶς ἀνεπτύχθη ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ, καὶ ἰδίᾳ τῷ πεζῷ.

1. Τὸ κυρίως ἄρθρον θεωρητέον ὡς γραμματικὸς τις τύπος, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν ἵνα εἰδοποιῇ, ἀτομικὴν τὸ οὐσιαστικὸν ἦτοι νὰ στερεῇ αὐτὸ τῆς γενικότητός του καὶ νὰ τὸ καθιστᾷ ἀπὸ γενικοῦ εἰδικόν, ἀπὸ ἀορίστου ὀρισμένον. Τὸ ἄρθρον οὐσιαστικὸν δηλοῖ ἡ ἀόριστος καὶ καθ' ἑαυτὴν οὐσίαν, ἢ παρίστησι τὸ ἀφηρημένον ὡς πάντως γενικόν. Καὶ λοιπὸν ἄνθρωπος· a) ἄνθρωπος τις, ὡς οὐσία μερικὴ καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀορίστος, ἦτοι κάποιος ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ὅσον ἄνθρωπος ἤλθεν ὡς ἐμὲ· b) ἄνθρωπος, πᾶς ὅστις δένεινε ἄλογον ζῶον, ἀλλ' ἄνθρωπος (πᾶς, ὅστις καλεῖται ἄνθρ.), ὡς γένος, ὅπεροί γε μὴν ἐκφέρουσιν ἐν ἄρθρῳ· ὅσον der Mensch. Πλ. Πρωτ. 321, c «ἢ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ἣ ἔδει καὶ ἄνθρωπον (= πάντα ἄνθρ.) ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς· - ὁ ἄνθρωπος· a) ὁ ἄνθρωπος ὡς οὐσία μερικὴ καὶ καθ' ἑαυτὴν, ὁ ἄνθρωπος δηλ. ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος, δυνάποδ' ἀλλεῖ τις εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐξέτασιν καὶ καθορᾶ αὐτὸν ὡς ὄν διάφορον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Πλ. Φαίδ. 117, c («Σωκράτης) κατεκλήθη ὑπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευεν ὁ ἄνθρω-

πος· **b**) ὁ ἄνθρωπος ὡς γένος, ὅπως συλλογίζομαι αὐτὸν καθ' ἑλ-
λην τὴν οὐσίην αὐτοῦ, ὡς σαφές τι καὶ ὠρισμένον, ἐπειδὴ
περικυβάνω ὁμοῦ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ δηλῶ αὐτὸ ὡς ὄλοντι ἀκριβῆς καὶ ὠρισμένον· οἷον «ὁ ἄνθρωπος
θνητός ἐστι» = ὁ ἄνθρωπος, πάντες δηλ. οἱ ἄνθρ. εἶνε θνητοί. Πλ.
Πρωτ. 322, a «ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε σοφίης». Ξεν. συμπ.
4, 47 «καὶ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἠγοῦνται πάντα
εἰδέναι». ἄν. 2. 6, 10 «λέγειν αὐτὸν ἔφασαν, ὡς δέοι τὸν στρα-
τιώτην φοβεῖσθαι μᾶλλον τὸν ἄρχοντα ἢ τοὺς πολεμίους». Γάλα,
νοεῖται ἀόριστός τις γαλακτικὴ ὕλη, τὸ γάλα, ὕλη ὠρισμένη,
ἢ ὡς γένος. Πλ. Τιμ. 81, c «τεθρακμμένος ἐν γάλακτι». Τὸ γάλα
ἠδύ ἐστι. Σοφία = σοφία, κάποια σοφία, ἢ σοφία = ἡ σοφία, ἢ
ὠρισμένη σοφ., ἢ φρόνησις, ὑποτιθεμένη ὡς ὠρισμένη ιδιότης. Πλ.
Λάχ. 123, d «καὶ ἡ ἡνιοχεία σοφία ἐστι». Πρωτ. 360, d «ἡ
σοφία τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀνδρεία ἐστίν». Φιλοσοφία = φι-
λοσοφ., γενικόν τι καὶ ἀόρ., ἢ φιλοσοφ. = ἡ φιλοσοφ., ἢ ὠρισμένη
τῆς φιλοσοφ. ἐπιστήμη. Πλ. Θεαίτ. 174, a «διάγειν ἐν φιλοσο-
φίᾳ» = in philosophando. Φαίδρ. 239, b «τοῦτο δὲ ἡ θεία φι-
λοσοφία τυγχάνει ὄν». Φαίδ. 69, c «καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ δι-
καιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ἦ»,
ἔνθα αἱ ῥηθείσαι ἀρεταὶ παρίστανται ὡς ἔννοια ὠρισμένα. Τὸ ἀ-
φηρημένον δὲ λαμβάνει τὸ ἄρθρ. καὶ τότε, ὅταν ἔχη τὴν
σημασ. τοῦ συγκεκριμένου· οἷον ἡ στάσις = ἡ ὠρισμένη στάσις· τὸ
πρᾶγμα = ἡ ὠρισμένη πρᾶξις, τὸ ὠρισμ. πρᾶγ. διδ. καὶ ὁ πληθ.
αἱ στάσεις, τὰ πράγματα. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀνάρθρ. καὶ
ἐνάρθρ. ἀπαρεμφ. ἴδ. §. 478, 1.

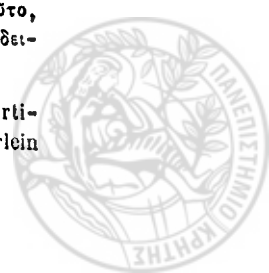
Σημ. 1. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ (ἴδ. Βεκκέρ. ἀνέκθ. II. σ. 899, Ἀπολλών.
π. συντάξ. σ. 26, π. ἀντων. 16) τιθεῖσι πᾶσαν τὴν οὐσίαν τοῦ ἄρθρου ἐν τοῖς,
ἀναφορὰ, ἀναπόλησις προεγνωσμένου καὶ ἀπόντος προσώπου.
Εἶνε ἀληθές, ὅτι πλειστάκις τίθεται τὸ ἄρθρ., ἵνα δηλώσῃ ἀναφορὰν γνωστοῦ
τινος καὶ προμνησθέντος, δὲν παρίσταται ὅμως τότε τὸ ἄρθρον ὡς κύριον,
καθ' ἄρθρ., ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ δεικτικὴν σημασίαν.

Σημ. 2. Τὸ ἀόριστον γερμαν. ἄρθρον εἶν ἔχει σημασ. διπλῆν. Δηλοῖ
δηλ. ἢ τὸ γένος πλὴν ἀόριστως· οἷον εἶν Mensch, ὅπερ οἱ μὲν ἀρχαῖοι
Ἕλλ. ἀνάρθρ. ἐκφέρουσιν, ἡμεῖς δὲ οἱ νεώτεροι γερμανικῶ τῷ τρόπῳ διὰ τῆς
προσθήκης τοῦ ἀόριστ. κάποιος· οἷον ἄνθρωπος = κάποιος ἄνθρωπος· ἢ δηλοῖ
μὲν, ὡς καὶ τὸ ὀριστικ. ἄρθρ., ἐν τι τοῦ γένους καθ' ἑαυτὸ, οὐχὶ ὅμως ὠρισμέ-
νον καὶ διάφορον τῶν λοιπῶν, ὅτε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, οἱ ἀρχαῖοι
Ἕλλ. μεταχειρίζονται τὸ οὐσιαστικ. ἀνάρθρ., ἴδ. ἀριθ. 1. Ὅταν ὅμως ὁ
Ἕλληνας θέλῃ νὰ δηλώσῃ ἐν τι τοῦ γένους καθ' ἑαυτὸ ὡς τοιοῦτον, ὑπερ παρί-
σταται μὲν αὐτῷ ὡς τι πραγματικῶς ὑπάρχον, δὲν δύναται ὅμως ἢ δὲν θέλει
νὰ ὀρίσῃ αὐτὸ ἀκριβέστερον, συνδέει τὸ ἀνάρθρ. οὐσιαστ. μετὰ τῆς ἀόριστ. ἀν-
των. τίς quidem, τὸ δὲ καθ' ἡμ. ἰδίωμα διὰ τῶν ἑνας, μία, ἐν καὶ κάποιος,
α, ο' οἷον γυνή τις ὄρνεν εἶχε. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τίς ἴδ. §.
470, Α. 6. Τοῦ οὐσιαστικῶς τιθεμένου τίς quidem διάφορον εἶνε τὸ, ἢ ὁ

δε τνα, ὅπερ δηλοῖ μὲν ἐπ' ἴσης τίς quidem, τίθεται ὁμως πάντοτε ἐν ἄρθρ. εἴτε ὠρισμένον πρόσωπ. δηλοῖ, ὅπερ ἠδύνατό τις νά κατονομάσῃ, εἴτε ἀόριστον, τυχόν, δοκοῦν 1).

Σημ. 3. Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 1 βηθέντων ἐξάγεται· α) ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν δύνανται νά τεθῆ ὡς ὑποκειμένον ἢ προτάσ. εἴτε ἐν ἄρθρ. εἴτε ἐν ἄρθρως, ἂν ὠρισμένον ἢ ἀόριστον ἀντικείμεν. πρὴν αὐτὸ νά ὑποληφθῆ· οἷον ὁ ἄνθρωπος θνητός ἐστίν καὶ ἄνθρωπος θνητός ἐστίν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ ὑποκείμεν. ἐκφράζει ἀντικείμενόν τι, καθ' οὗ κατηγορεῖται τι, καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ὄλης ἰννοίας, ὑπάρχει δὲ τὸ ἀντικείμεν. τοῦτο πρὸς τὸν λέγοντα ἐν ὠρισμένῃ τινὶ ἀναφορᾷ, καὶ ἰσομένως· ἐξέρχεται τῆς σφαιράς τῆς γενικῆς, ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὑπολαμβάνεται τὸ ὑποκείμεν. τοῦτο κανονικῶς ὡς ὠρισμένον τι ἀντικείμεν. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 5 «τῆς φάλαγγος ἀνάγκη τοῦ πρώτου ἀρίστου εἶναι καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς κακίστους τετάχθαι». ἀπομν. 3. 1, 8 «τοὺς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χειρίστους» = πρέπει τις νά τάξῃ τοὺς στρατιώτ. οὕτως, ὥστε οἱ πρώτοι (κατὰ τὴν τάξιν) καὶ οἱ τελευταῖοι στρατιώται νά ὦσιν οἱ ἄριστοι κτλ. μ. σ. Kühners. Ὅταν ὁμοῦ τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ἀπλῶς ὡς ἰννοια γενικὴ ἢνευ οὐδεμιᾶς εἰδικεύσεως, οὐδενὸς εἶδους, τότε πρέπει νά τεθῆ ἄνρθρ., ὡς π. χ. ἐν τῷ πρῶτῳ ἀποφθέγματι, τῆ γνώμῃ παρὰ Πλ. Θεαίτ. 152, α «πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι» = πᾶς, ὅστις εἶνε ἄνθρωπ., ὅστις περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἰννοίᾳ τοῦ ἄνθρ. εἶνε τὸ μέτρον ὄλων τῶν πραγμάτων. Ἰσοκρ. 3, 7 «λόγος ἀληθῆς καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς ἰδωλὸν ἐστίν». Ἰδ. Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 29. - β) ὅτι τὸ κατηγορούμενον τούναντιον τίθεται ὡς τὸ πολὺ ἄνρθρως, 2) ἐπειδὴ τοῦτο δὲν δηλοῖ κανονικῶς ὠρισμένον τι ἄτομον, εἶδος, ἀλλὰ μόνον ἰδιότητα, ἣτις κατηγορεῖται κατὰ τὴν ἡμέραν γίνετο». Θουκ. 2, 14 «καλεῖται ἡ ἀκρόπολις ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις». Πλ. Φαιδ. 107, c «εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγῆ ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ σώματος ἀππλάχθαι». Ἰπκ. 1, 297, c «οὐδὲ γε τὸ αἴτιον γιγνόμενόν ἐστίν, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐ αἴτιον». = ἡ αἰτία δὲν εἶνε γένεσις, καθὼς καὶ ἡ γένεσις πάλιν δὲν εἶνε αἰτία· συμπ. 196, c «εἶναι ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν». ἐκεῖ 186, c «τοῦτό ἐστι, ᾧ ὄνομα (κατηγορούμ.) τὸ ἱατρικόν» (ὕποκειμ.) κα τοῦτο εἶνε, μὲ τὸ ποῖον τὸ ἱατρικ. ὀνομάζεται, τὸ ἱατρικ. ἔχει ὄνομα τοῦτο, ὅπερ λέγω. Τούναντιον Φίλ. 12, b «πειρατέον ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς θεοῦ, ἣν ὀδε Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαίφησι, τὸ δὲ ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα (ὕποκειμ.) ἡ ὀδο-νῆν (κατηγορούμ.) εἶναι». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 62 «ἐάν τις φανερός γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν . . ., τοῦτοις θάνατός (κατηγορούμ.) ἐστίν ἡ ζημία». (ὕποκειμ.). [Ἐν δὲ ταῖς φράσεσι θάνατον ζημίαν τάττειν, ἐπιτίθεσθαι, ποιεῖν, τὸ ζημίαν εἶνε ἀκριβέστ. προσδιορ. τοῦ θάνατον, Ἰδ. σ. Kühn. εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 4.] Ξεν. ἀπομν. 3. 10, 1 «ἄρα γραφικὴ ἐστίν ἡ εἰ-κασία τῶν ὀρωμένων;» = ἄρα γε ἡ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὀρωτῶν πραγμ. τέχνη εἶνε (καλεῖται) γραφικὴ; ἀνῆκει ἄρα γε ἡ τέχνη. αὐτῆ εἰς τὴν ζωγραφικὴν; Τοῦτο, περὶ οὗ ἐρωτᾷ ὁ Σωκρ., δὲν εἶνε ἡ ζωγραφικὴ (γραφικὴ), ἀλλὰ ἡ ἀποδει-

1) Ἰδ. Hermann ad Viger σ. 704, 24. — 2) Ἰδ. J. Domseiffen de articulo ap. Graecos ejusque usu in praedicato. Amstelodami 1856. Ἰδ. Scheuerlein Synt. σ. 227.

κτική. Πλ. Γοργ. 507, d «οὗτος (κατηγορούμ.) ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς (ὀποκειμ.) εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν». Μενέξ. 248, a «ὧτ' ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνῆρηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, τούτῳ ἄριστα παρσκευάσται ζῆν, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρείος καὶ φρόνιμος», ὁ λόγος ἐν ταῦθα εἶνε περί τῶν, σώφρων, ἀνδρείος, φρόνιμος = ὁ σώφρων ἐστὶν οὐσος, ὄτω. Φαίδ. 78, c «ἅπερ αἶε κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, ἃ δ' ἄλλοτ' ἄλλως, ταῦτα δὲ τὰ ξύνθετα» = τὰ ἀξύνθ. εἶναι ταῦτα, ἅπερ κτλ. (Οὐδὲν ἤττον ὅμως δύναται καὶ τὸ οὗτος, ἐὰν κῆται τὸ οὐσιαστικ. ἀνάρθρ., νὰ ἦνε ὀποκειμ. ἐκεῖνο δὲ κατηγοροῦμ. Πλ. ἀπολ. 24, b «αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἀπολογία» Φαίδ. 110, a «ἐκείνός ἐστιν ὁ ἀληθὴς οὐρανός». 111, a «ὅπερ (κατηγορ.) ἡμῖν τὸ ὕδωρ (ὀποκειμ.) πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο (κατηγ.) ἐκαί τὸν ἀέρα, ὁ (κατηγ.) δὲ ἡμῖν ὁ ἀήρ, ἐκεῖνοι τὸν αἰθέρα». Φαίδρ. 250, a «ὁ (κατηγ.) δ' ἐστὶ τὸ πάθος (ὀποκειμ.), ἀγνοοῦσι. συμπ. 199, c «ἐπιδειξαι, ὀποῖός τις (κατηγ.) ἐστὶν ὁ Ἔρως». Γοργ. 448, e «οὐδαίς ἔρωτῃ, ποῖα τις (κατηγ.) εἴη ἡ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς» (κατηγ.). Πρωτ. 331, a «σὸς (κατηγ.) οὗτος ὁ λόγος ἐστίν;» Εὐθύδ. 11, c «σ αἰ (κατηγ.) γὰρ αἰ ὀποθέσεις εἰσίν». Ἔνεκα τοῦ αὐτοῦ δὲ λόγου δὲν τίθεται ἐν τῇ ἑλλην. γλώσσῃ. τὸ ἄρθρον εἰς τὸ κατηγοροῦμ., ἐνφ' ἐν ἄλλαις γλώσσῃ. οἷον τῇ γερμαν. τίθεται, ὅταν κατηγορ. ἦνε ὑπερθετικόν, ἢ οὐσιαστικόν μετ' ἐπιθετικ. ὑπερθετικ. προσδιορ., ἢ συγκριτικόν, ἢ ἀριθμητικ. τακτικόν. Θουκ. 3, 116 «οἱ ἐπὶ τῇ Αἴτῃ τῷ ὄρει οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ». Ξεν. οἰκ. 6, 8 «ἀνδρὶ καλῷ κάγαυθ' ἔργασία κρατίστη ἐστὶ γεωργία». Ἄγ. 1, 3. 5, 5. 7, 2. 9, 7. συμπ. 2, 5, 3, 13 κ.τ.λ. Δημ. 35, 2 «εἰσὶ (δηλ. οἱ Φασηλίται) πονηράτατοι ἀνθρώπων καὶ ἀδικώτατοι». [Τὸ παρὰ Πλ. Αυσ. 204, e «Δημοκράτους ὁ πρεσβύτατος υἱός» φαίνεται ῥηθὲν δεικτικῶς = ὁ πρεσβύτατ. ἐκεῖνος υἱ. Ὅπου ὅμως ἀναφέρεται εἰς γνωστὸν ἢ μνημονευθὲν, πρέπει φυσικὰ νὰ τεθῆ τὸ ἄρθρ. Πλ. Γοργ. 448, e «οὐ γὰρ ἀπεκρινάμην, ὅτι (ἡ ῥητορικὴ) εἴη ἡ καλλίστη» (τέχνη), ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα «Γοργίας μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τέχνων». Ἰδ. σημ. 4. Πλ. νόμ. 735, e «ὁ δὲ πρῶτός ἐστι τῶν καθαρῶν ὁ τοιοῦσδε ἡμῖν», τὸ δὲ πρῶτός. εἶνε ὀποκειμ., τὸ δὲ ὁ τοιοῦσδε κατηγοροῦμ. = ὁ πρῶτός. εἶνε τοιοῦτος, οἷος θὰ περιγραφῆ κατωτέρω.] Θουκ. 1, 55 «ἐτύχωνον δυνάμει αὐτῶν οἱ πλείους πρῶτοι ὄντες τῆς πόλεως». Πλ. Γοργ. 479, d «δεύτερον ἄρα ἐστὶ τῶν κακῶν μεγέθει τὸ ἀδικεῖν». Ἐὰν δὲ ἀντιτιθῆται ἀνάρθρῳ λέξει ἕναρθρος μετοχή, ἡ μένμετοχὴ εἶνε τὸ ὀποκειμ., ἐκείνη δὲ τὸ κατηγοροῦμ. Ξεν. ἀν. 4, 2, 5 «ὁ ἡγησόμενος οὐδαίς ἐσται» = μικρός, οὐτιδανὸς θὰ ἦνε, δὲν θὰ ὑπάρχη ἐκεῖνος, ὅστις θὰ δείξῃ ἡμῖν τὴν ὁδόν. Πλ. Φαίδ. 97, d «νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος». Φαίδρ. 245, d «οὕτω δὲ κινήσεις ἀρχὴ τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινῶν». Μετ' ἔφέλεως Ξεν. ἀν. 3, 1, 42 «οὕτε πληθὸς ἐστὶν οὔτε ἰσχυρός ἢ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιοῦσα» = τὸ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιοῦν (ὀποκειμ.) δὲν εἶνε οὔτε οἱ πολλοὶ ἄνθρ. οὔτε οἱ ἰσχυροὶ (κατηγορ.). [Οὐδὲν ἤττον δύναται νὰ ἦνε κατηγοροῦμ. καὶ ἡ ἐναρθρ. μετοχὴ, ὅταν ἀναφέρηται εἰς τι προηγούμενον. Πλ. πολ. 608, e «τὸ μὲν ἀπολύον καὶ διαφθεῖρον (κατηγ.) πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σῶζον καὶ ἀφελόν» (κατηγ.) τὸ ἀγαθόν. = πᾶσα ἡ κακία ἀπολλύει καὶ διαφθεῖρει κτλ. Ἰδ. Εὐθύδ. 290, e καὶ σημ. 4].

Σημ. 4. Ὅταν ὅμως τὸ κατηγορούμενον πρέπει νὰ δηλωθῆ οὐχ' ὡς ἄριστον καὶ γενικόν, ἀλλ' ὡς ὀρισμένον, ὡς γνωστὸν ἢ μεμαθη-

ἄρθρου πρέπει νὰ σχηματίσωμεν δύο προτάσ., ὡς καὶ οἱ γεμμ. = ποῖον λοιπὸν εἶδος ἐκ τῶν δύο εἶνε τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ αὐμ. εἶνε ὁμοίот. καὶ ξυγγεν. Γοργ. 521, α «ἐπὶ ποτίραν οὐμὲ παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως;» ὡς πρὸς τὴν ἐπομένην ἐρώτησ. «τὴν τοῦ διαμάχεσθαι . . ἢ ὡς . . ;»

2. Τὸ ἄρθρον συχνότατα προστίθεται εἰς ὄνομα προσηγορικόν, ἵνα παραστήσῃ αὐτὸ ὡς ἀνήκον, ἴδιον, προσήκον ἀντικειμένῳ τιρὶ, ὡς κείμενον ἐν ἀναγκαίᾳ τιρὶ πρὸς αὐτὸ ἀναφορᾷ ἢ μετ' αὐτοῦ συνδέσει. Διδ. συχνότατα κεῖται ἀντὶ τῆς κτητικ. ἀντωνυμ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6 «ἐνόμιζεν, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξίεπαινον ποιήσσει, τὸ ὄλον αὐτῷ καλῶς ἔχειν» (partem, cui praeest, centuriam suam). 8. 3, 3 «νείμας τούτων (τῶν στολῶν) τὸ μέρος ἐκάστῳ τῶν ἡγεμόνων ἐκέλευσεν αὐτούς τούτοις κοσμεῖν τοὺς αὐτῶν φίλους» (partem debitam). 8. 5, 15. ἀν. 2. 5, 38 «Κλέαρχος, ἐπεὶ ἐπιορκῶν ἐφάνη, ἔχει τὴν δίκην» = τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ κκαταδίκ. 1. 3, 20. 5. 6, 35. 5. 6, 26 «ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν τὴν μισθοφορίαν» = mercedem ad hoc iter necessariam. 7. 6, 23 «ἔδει τὰ ἐνέχυρα τότε λαβεῖν» = pignora ad fidem confirmandam necessaria. 7. 2, 8 «τοὺς ἵππους» = equis ad iter faciendum necessariis. 1. 8, 3 «Κῦρος καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἄρματος τὸν θώρακα ἐνέδου καὶ ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον τὰ παλτὰ εἰς τὰς χεῖρας ἔλαβε» = ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἄρμ. κτλ. 4. 7, 27 «(ὁ ἡγεμὼν, τοὺς Ἑλληνας) ἤτει μάλιστα τοὺς δακτυλίους» (τὰ ἑαυτῶν δακτυλίδια). Πλ. Φαίδρ. 227, β «ἡ δὴλον, ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίης εἰστίξ», μὲ τοὺς ἑαυτοῦ λόγ.

3. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν δύναμιν, ἵνα ἐξάρῃ ἀντικείμενον τι ὡς τι ἐκ τῶν πολλῶν καθ' ἑαυτὸ, εἶδος, μερικόν, καὶ ἐκ πολλῶν κεχωρισμένον, τίθεται καὶ ὅταν ἀντικείμενον τι πρέπη νὰ ὑποληφθῇ ὡς ὃν ἐν διανεμητικῇ πρὸς τὸ κατηγοροῦμ. τῆς προτάσ. ἀναφορᾷ (quisque, ἕκαστος). Ξεν. ἀν. 1. 3, 21 «προσαίτουσι μισθὸν ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται δώσειν ἀντὶ δωρικοῦ τρία ἡμιδαιρεία καὶ τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ» = singulis mensibus singulis militibus. 5. 6, 23. 7. 6, 7. Κύρ. 3. 14, 6. (οὐδὲν ἦττον παραλείπεται ἐνίοτε καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄρθρ. Ξεν. πολ. Λακ. 15, 5 «ἔδωκε πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν» (e singulis partibus porcellum accipere), μ. σ. Haase. ἑλλ. 2. 4, 23 «εἶλοντο δέκα, ἕνα ἀπὸ φυλῆς». 4. 2, 8 «κριταὶ κατέστησαν τῶν ξυμμάχων εἰς ἀπὸ πόλεως». = singuli e singulis urbibus].

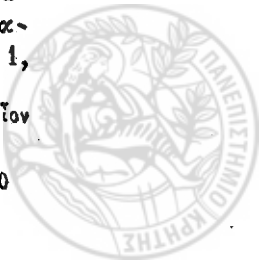
4. Ἐπίθετα καὶ μετοχαὶ λαμβάνουσι κανονικῶς τὸ ἄρθρ., ὅταν παρίστανται ὡς οὐσιαστικὰ (κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 1). Ὁ σοφός = ὁ σοφ., πᾶς σοφός, οἱ ἀγαθοί, οἱ κακοί, οἱ δικάζοντες = οἱ δικασταί, οἱ λέγοντες = οἱ ῥήτορες, οἱ ἔχοντες = οἱ πλούσιοι. Θουκ. 3, 72 ὁ βουλούμενος = quivis ὅστισδήποτε, ὁ τυχὼν = πᾶς ὁ κατὰ

τύχην· τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, τὸ θαρσοῦν = τὸ θάρρος. Θουκ. 1, 36 «τὸ δεδιὸς αὐτοῦ» = δ φόβος, 2, 87 «τῆς ζυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι (τῷ ἀποτελέσματι) ἀμβλύνεσθαι». ὁ Θουκ. εἶνε πλήρης τοιούτων ἀφηρημ. ἐκφράσ. *Τὰ καλά, res pulchrae, τὰ ἀγαθὰ, bona*. Θουκ. 2, 15 «Θησεύς γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς» = γενόμεν. συνετὸς καὶ δυνατὸς, ἰδ. §. 403. Περὶ τῶν οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανομένων ἀνάρθρ. ἐπιθέτων καὶ μετοχῶν ἰδ. §. 462, 1).

5. Ἡ οὐσιαστικοποιηθεῖσα δὲ μετοχὴ διαφέρει τοῦ κυρίως οὐσιαστικοῦ, καθ' ὅτι ἔχει κοινὰ μετὰ τοῦ ἐξ οὗ γίνεταί ῥήμ. τύπου, (φωνῆν καὶ διὰθεσιν) ἐνεργητικόν, μέσον καὶ παθητικόν, χρόνον, κλίσει (σχηματισμὸν) καὶ σύνταξιν, ἰδ. §. 471, 1. Ἡ χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. οὐσιαστικοποιουμένης μετοχῆς εἶνε ἐν τῇ ἑλλην. πολλῶ ἐρυθτέρα ἢ ἐν ἄλλαις γλώσσ.· οἷον τῇ λατιν. γερμανικῇ κτλ., ἐν ταῖς πλείσταις δὲ περιπτώσεσιν μεταχειρίζονται αἱ γλώσσαι αὗται περιφράσεις, (ὑπερ καὶ αὐτὸ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ποιεῖ, διότι ἀτυχῶς ἀπέθετο σχεδὸν ὀλοτελῶς τὴν μετοχὴν) μεταφράζουσαι ταύτας διὰ τῶν ἀντωνυμ. ἢ καὶ ἄλλων λέξ. μετὰ ῥήμ., παρεμφατικ. καλουμένου· οἷον *der, welcher, is, qui, ein solcher, welcher, die, welche Leute, welche, jeder, der, alle, welche, οὗτος, ὅστις is, qui· τοιοῦτος, ὁσος· οὔτοι, οὔτινες· ἄνθρωποι, οἵτινες· πᾶς, ὅστις· πάντες, οἵτινες*. Τίθεται δ' αὕτη ἐπὶ ὀρισμέτων ἢ καὶ πικνὸς προστυχόντος ἀντικειμέν. Ἡρδ. 9, 70 «πρῶτοι ἐσῆλθον Τεγεῆτι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρδονίου οὔτοι ἔσαν οἱ διαρπάσαντες». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 20 «αἰσχρὸν ἀντιλέγειν μὴ οὐχὶ τὸν πλείστα ποροῦντα καὶ ὠφελούντα τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ μεγίστων ἀξιοῦσθαι». ἑλλ. 6, 5, 24 «χλεπὸν εὐρεῖν τοὺς ἐθελήσοιτας μένειν, ἐπειδὴν τινὰς φεύγοντας τῶν ἑαυτῶν ὀρώσιν». ἄν. 7, 7, 42 «ὁ ἀρετὴν ἔχων πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι καὶ εὖ μὲν πικνῶν ἔχει τοὺς συνηθησομένους, ἐὰν δέ τι σφαλῆ, οὐ σπανίζει τῶν βοηθησομένων». Πλ. Μενέξ. 236, b «(ἤκουσεν,) ὅτι μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἰρεῖσθαι τὸν ἐροῦντα» = *qui orationem haberet*. Θουκ. 6, 35 «ὀλίγον ἦν τὸ πιστεῦον τῷ Ἐρμοκράτει καὶ φοβούμενον τὸ μέλλον». Περὶ τῆς ὡς οὐσιαστικοῦ (οὐσιαστικοποιηθείσης) μετοχ. μετὰ τινος κατηγορουμ. ἰδ. §. 464, A. 7· περὶ τοῦ εἰσιν οἱ λέγοντες. ἰδ. §. 554, 5.

6. Καὶ ἐπιρρήματα δὲ τοῦ τόπου, χρόνου, ποιότητος, βαθμοῦ, καὶ τοῦ τροπικοῦ ἐπιρρήμ. οὐ, προσέτι δὲ καὶ ἐμπροθέτους πτώσεις δύναται ἢ ἑλλ. γλώσσ. διὰ τῆς προτάξ. τοῦ ἄρθρ. ἵνα καταστήσῃ αὐτὰ οὐ μόνον οὐσιαστικὰ ἀλλὰ καὶ ἐπίθετα ¹). a) Ἡρδ. 1,

1) Σημ. μεταφρ. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διεφύλαξεν, ὡς γνωστὸν, τοῦτο· οἷον τὸ ἐπάνω, τὸ κάτω, τὸ ἔμπροσθά, τὸ πίσω κτλ.

177 «τὰ μὲν κάτω τῆς Ἀσίας Ἄρπαγος ἀνάστατα ἐποίησε, τὰ δὲ ἄνω αὐτῆς Κύρος». = τὰ μὲν μεσημβρινὰ τῆς Ἀσ. . τὰ δὲ βόρεια. 142 «οὔτε τὰ ἄνω αὐτῆς χωρὶς τούτου ποιεῖ τῆ Ἰωνίῃ οὔτε τὰ κάτω, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἠῶ, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἐσπέρην». 95 Ἀσσυρίων ἀρχόντων τῆς ἄνω Ἀσίας». Θουκ. 2, 48 («ἡ νόσος) καὶ ἐς τὴν ἄνω πόλιν ἀφίκετο) = καὶ εἰς τὸ ἄνω κείμενον μέρος τῆς πόλεως, εἰς τὸ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. μακρύτερον μέρ. τῆς πόλ. 1, 93, 7. Πλ. νόμ. 878, a «τοῖς ἄνω τοῦ γένους» (=majoribus). Σοφ. Ἄντ. 75 «πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω (mortuis) τῶν ἐνθάδε = ἢ τοῖς ἐνθάδε (viventibus). Θουκ. 4, 25 «ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ». Πλ. πολ. 393, b «τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων». Θουκ. 6, 17 «τὰ τε ἐκεῖ εὐπορώτερα ἔσται, καὶ τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει, ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς βουλεύσηθε». = καὶ ἐκείνη ἢ θέσις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ ἐδῶ. Πλ. Φαίδ. 109, d «εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον». Πρωτ. 327, d «τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν». -b) Θουκ. 3, 9 «ζυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντες», ἔνθα καὶ «προδότας τῶν προτοῦ φίλων.» Πλ. Φαίδρ. 228, a «Λυσίας δεινότατος ὢν τῶν νῦν γράφειν». σοφ. 256, c «κατὰ τὸν νῦν λόγον». πολιτικ. 271, e «τῶν νῦν οἱ τότε διέφερον». Πρωτ. 343, c «ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις». πολ. 450, c «ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ». Λυσ. 7, 12 «ἐν τῷ τέως χρόνῳ». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 14 «οἱ πάλαι σοφοὶ ἄνδρες». Περμ. 156, d «τὸ ἐξαίφνης = τὸ ἔξαφνον, ἀκαριαῖον. Ἐκεῖ «ἢ ἐξαίφνης φύσις». Φαίδ. 103, e «εἰς τὸν αἰὶ χρόνον». Ὁ αἰὶ δηλοῖ πολλάκις ὁ παντοτεινός, ὁ ἐκάστοτε, ὁ τυχῶν, ὁ παρτυχῶν. Πολλὰ προέτι ἐπιβήματα καὶ ἐκφράσεις λαμβάνουσι τὸ οὐδέτερον. ἄρθρ., ἐὰν πρέπη νὰ δηλωθῇ ὄλος ὁ κύκλος χρονικῆς περιόδου οἷον τὸ νῦν = τόρα, ἦτοι πᾶν τῷ ἐν τῷ παρόντι, οὕτω καὶ, τὰ νῦν οἷον Ἡρόδ. 7, 104 «ἐγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε (nunc quummaxime) ἔστοργῶς ἐκείνους» τὸ πάλαι = πάλαι ποτὲ, ἦτοι ἐν τῷ πάλαι ποτὲ χρόνῳ, ἐν τοῖς παλαιοῖς χρ. τὸ πρὶν τὸ αὐτίκα (ἐν τῇ σφίρει οἰοῦναι τοῦ ἀκαριαίου), τὸ παρ' αὐτίκα Θουκ. 4, 121 «οὔτε ἐς τὸ μετέπειτα οὔτε ἐς τὸ παρ' αὐτίκα. Τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα τὸ λοιπὸν in posterum, τοῦ λοιποῦ τὸ ἀρχαῖον «τὰ τελευταῖα εἰς Μαραθῶνα ἀπέβη» (= ἐν τέλει, τέλος) Δημ. 4. 34. Ἀλεξανδρινά τὰ ποθέσπερα = τὸ πρὸς ἐσπέρον. Θεόκρ. 4, 3. 5, 113. - c) Πλ. Κριτ. 107, b «ἢ σφόδρα ἄγνοια». Θουκ. 8, 1 «οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν» = οἱ ἄριστ. τ. στρ. 89 «τῶν πάνυ στρατηγῶν». Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 1 «τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ». Ἡρόδ. 3, 104 «τὸ κάρτα ψῦχος». Πλ. πολ. 341, c «ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης». Φαίδ. 66, b «τοῖς γνησίως φιλοσόφοις». Ἰσοκρ. 6, 28 «τοὺς ὡς ἀληθῶς Μεσσηνίους». Ξεν. ἔλλ. 2. 3, 38 «τοὺς ὁμολογουμένως συκοφάντας». Δημ. 29, 14 «τὸν ὁμολογουμένως δοῦλον». Πλ. νόμ. 667, c «τὸ εὖ καὶ τὰ

πυλῶς» = ὁ καλὸς καὶ ὠρθὸς τρόπος. Θουκ. 6, 80 «αἰρεῖσθε τὴν αὐτίκα ἀκινδύνας δουλείαν» = τὴν πρὸς τὸ παρὸν (στιγμιαίαν) ἀκινδύνον δουλ. Ἡρόδ. 2, 147 «εἶναι φίλους τὰ μάλιστα». 6, 89 «ἔσαν σφι φίλοι ἐς τὰ μάλιστα». 1, 20. 1, 191 τὸ κάρτα = vel maxime, συγν. παρ' Ἡρόδ. οἶον 1, 71. 3, 104 κτλ. Πλ. πολιτικ. 270, ε «κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφηνίζετο». ἀπολ. 26, ε «οὐκ εἰμὶ τὸ παράπαν (progrus) ἄθεος». Θουκ. 1, 68 «τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων». 1, 95. Παρὰ τοῖς ἀλεξανδρινοῖς πολλάκις τίθεται τὸ τὸ μετ' ἐπιθέτων ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανομένω. Θεόφρ. 1, 41 «κἀμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰοικώς». 3, 3 «ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε». (Τὸ παρ' Αἰλιαν. περὶ ζώων 9, 57 «τῶν λειμώνων τὰ σύντροφα κομώντων» ἐβλήθη κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ κομᾶν κόμηγ.) - d) Θουκ. 1, 137 «τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσηποίησκατο, τότε δι' αὐτὸν οὐ δικάλυσιν» = pontes non destructos. μ. σ. Popp. ἔκδ. μεγ. 3, 95 «τὴν οὐ περιτείχισιν». 5, 50 «κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως» = διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι ἀγωνίζεσθαι, ὁ Σχολιαστ. 7, 34 «διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπικατωγὴν». Περὶ τῶν ἀνάθρ. ἐπιρρῆμ. ἔδ. §. 462, m). Οἱ ἀμφὶ (περὶ) τινα· οἱ ἀμφὶ τὸν πόλεμον· τὰ παρά τιος κ.τ.λ. ἔδ. §. 403. d). «Ὁ πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμος». «Ἡ ἐν Χερρόννησῳ τυραννίς» κ.τ.λ. Καὶ αὐτὸ τὸ, ὁ πρὶν μ. ἀπαρεμφ. Πλ. Φαίδρ. 259, b «λέγεται, ὡς ποτ' ἦσαν οὗτοι (δηλ. οἱ τέττιγες) ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γεγονόσαι.» = ὅτι οἱ τέττ. ἦσαν ποτε ἄνθρωποι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔζωον πρὸ τῆς γενέσεως τῶν Μουσῶν. Περὶ τῶν τὸ, τὰ σ. γεν. ἔδ. §. 403, b. Περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ ἄρθρ. ἔδ. §. 462, m) περὶ τὸ τέλος.

7. Δύναται δὲ τέλος νὰ δοθῇ διὰ τῆς προτάξεως ὄλων τῶν πτώσ. τοῦ οὐδετέρ. ἐρικ. ἄρθρ. τύπος καὶ σημασία οὐδετέρου οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου πάση λέξει καὶ παντὶ λεκτικῶ τύπῳ, καθὼς καὶ ὀλοκλήρως τοῦ λόγου συντάξουσιν.¹⁾ οἶον τὸ τέπτω, τὸ τύπτεις· «τὸ Ἀρίσταρχοι προπαροξύνεται, τὸ Ἀρίσταρχοι εἰς οὐ λήγει» Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 22. Πλ. σοφ. 257, b «τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα». Φιλ. 20, b «τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥηθὲν λύει πάντα φόβον» = «istuc verbum «si vis» quum pronuntiatum sit» Stallb. Δημ. 18, 4 «ὑμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὴν πόλιν λέγω». 20, 29 ἀδιὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ μηδένα μῆτε τῶν πολιτῶν μῆτε τῶν ἰσοτελῶν περιλαμβανείν. . . , ἐν δὲ τῷ τῶν ξένων μὴ διορίζειν κτλ.» ἐν τῇ ἐκφράσει μηδένα, καὶ, τῶν ξένων. Πλ. πολ. 341, b «διορίζαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ» = utrum prin-

Σημ. μεταφρ. Διετήρησεν, ὡς γνωστὸν. καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρ. χρῆσιν τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμα· οἶον τὸ νὰ τὸ εἴπω εἶνε εὐκόλον κτλ.

cipem dicas eum, qui vulgari sermone dicatur, an eum, qui subtiliore sermone. 352, d «ὁ λόγος (ἐστὶ), περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χρῆ ζῆν». Ἡρδ. 8, 79 «στασιάζειν περὶ τοῦ ὀκότερος ἡμέων πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάζεται». Πλ. Φαίδ. 102, c «οὐδὲ γε αὖ ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχουσι τῷ ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων ἐστίν». Ἰδ. §. 478, 2. Πολλάκις τίθεται ὡς ἐπεξηγήσις προηγηθέντος οὐσιαστικοῦ. Πλ. Φιλ. 59, e «εὖ ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν τὸ καὶ δις καὶ τρίς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν». σοφ. 231, c. Περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι παρὰ Θουκ. τίθεται ἐνίοτε τὸ τὸ καὶ μετὰ προηγουμένην γενικ. ἢ δοτ. 7, 67 «τῆς δοκίσεως προσγεγεννημένης αὐτῷ, τὸ κρτιστόους εἶναι, εἰ τοὺς κρτιστόους ἐνικήσμεν». 8, 87 «ὡς καταβοῆς ἔνεκα τῆς ἐς Λακεδαιμόνα, τὸ λέγεσθαι, ὡς οὐκ ἀδικεῖ». ἔνθα ὁ Ρορρ. γράφει τοῦ λέγ. 7, 36 «τῆ πρότερον ἀμαθία τῶν κυβερνητῶν δοκούση εἶναι, τὸ ἀντίπρωρον ζυγκροῦσαι, μάλιστ' ἂν αὐτοὶ χρῆσασθαι», καὶ ὅμως τὸ χωρ. τοῦτο ὁ Πόππιος θεωρεῖ ἐφθαρμένον. Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις πρέπει τις ἀναμφιδόλως τὸ τὸ νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀπλήν αἰτιατικ. ἀντικειμενικὴν, ἥς ἡ χρῆσις εἶνε εὐρεῖα ἐν τῇ ἑλλην. χωρὶς δ' ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν προηγουμένην πτώσιν τίθησι τὴν αἰτιατ. τὸ ἔχων ἐν νῶ τὴν ἔννοιαν, νομίζω δηλαδῆ.

Σημ. 7. Ἐνίοτε κεῖται μετὰ ἐν τοιοῦτον οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ οὐδε. ἄρθρ. τὸ ἄρθρ. τοῦ γένους τοῦ προηγουμέν. οὐσιαστικ. ἕνεκα ἔλξεώς τινος. Ἔν. ἀπομν. 1, 3, 3 «καὶ πρὸς φίλους δὲ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δαίταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν τὴν καθ' ὄναμιν ἔρδειν». Πλ. Παρμ. 128, d «ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις, ἢ εἰ πολλά ἐστίν, ἢ ἡ τοῦ ἐν εἶναι». πολιτικ. 304, c.

Σημ. 8. Ἰδιώμα τῆς ἑλλ. γλώσσης εἶνε, ἵνα προτάσῃ μὲν τὸ ἄρθρ. μετὰ ἀντωνυμ. κτητικῆς ἢ γενικ. ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ἐπιτάσῃ δὲ τὸ ἀνήκον αὐταῖς οὐσιαστικὸν ἐν δευτερευούσῃ τινὶ προτάσ., ὅταν ἀμφιδάλῃ τις περὶ τῆς δηλώσεως ἢ τοῦ ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Πλ. ἀπολ. 20, e «τῆς ἐμῆς, εἰ δὲ τίς ἐστι σοφία καὶ οἶα, μάρτυρα ὁμῖν παρῆγομαι τὸν θεόν». Ψευδ. Πλ. Θεαγ. 121, c «ἡ τοῦ υἱός τουτουῦ, εἴτε φυτεῖαν, εἴτε παιδοποιεῖαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν». Δημ. 23, 156 «ἡ ὅμα τέρα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἴτε χρῆ φιλανθρωπίαν λέγειν εἴθ' ὅτι δῆποι». 18, 20 «ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρῆ σαχίαν εἴτ' ἄγνοίαν εἴτε καὶ ἀμφοτέρα ταῦτ' εἶπεν». 270 «συγχερωῶσι τὴν ἐμὴν, εἴτε τύχην εἴτε θυστυχίαν ὀνομάζουσιν βούλει, πάντων αἰτίαν γεγενησθαι». Μεθ' ἔλξεως. Ἰσοκρ. 15, 50 «περὶ τῆς ἐμῆς, εἴτε βούλεσθε καλεῖν θυνάμεως εἴτε διατριβῆς, ἀκηκόατε». Ἰδ. Auct ad Herenn. 4, 29 «obfuit eo tempore plurimum rei publicae consulum, sive stultitiam sive malitiam dicere oportet sive utrumque» 1).

8. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον ἀρκτικῶς ἦτο ἀντωνυμ. δεικτικῆ, εἶνε

1) Ἰδ. Menke ap. Dissen ad Dem. 18, 20 καὶ Westermann ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτῳ.

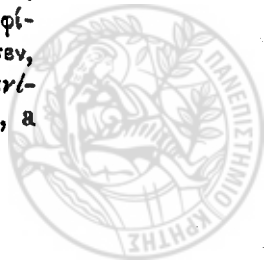
επόμενον, ὅτι συχνὰ ἔτι τίθεται οὐ μόνον ἐν τῇ ποιήσ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ μετὰ σημασ. δεικτικῆς. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίχ ἐν ταῖς ἐξῆς περιπτώσεσι: α) τὸ ἄρθρον ἐπαναφέρεται εἰς τι προηγούμενω; μνημονευθέν ἀόριστον, καὶ λοιπὸν ἀνάρθρ. ῥηθὲν ἀντικείμεν. Ξεν. ἀν. 1. 1, 1 «Δακρείου γίγονται παῖδες δύο.. Ἐπεὶ δὲ ἠσθένης Δακρεῖος καὶ ὑπώπτει τελευτήν τοῦ βίου, ἐβαύλετο τῷ παιδὲ ἀμφοτέρω παρῆναι.» - β) Διὰ τοῦ ἄρθρ. ἀναφέρεται ὁ λαλῶν εἰς ἀντικείμεν. τι. Πλ. Θεαίτ. 143, c ἀλλὰ, παῖ, «λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε». Δημ. 8, 3 ἀέχθρος; ὑπάρχων τῇ πόλει Φίλιππος», *huic urbi*. - γ) Διὰ τοῦ ἄρθρου δηλοῦνται γνωστά καὶ ἔνδοξα πρόσωπα ἢ πράγματα, ὅτε ὁ λατίν. συνειθίζει νὰ μεταχειρίζηται τὴν ἀντων. *ille* ἢ *iste* ἴδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 26 κεφ. 6. Θουκ. 2, 47 «ἡ νόσος» = ἡ κοινῶς γνωστή νόσ. Ξεν. ἀν. 3. 2, 13 «ὅτε Ξερξῆς ἀγείρας τὴν ἀναριθμητοῦ στρατιᾶν ἤλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» = *illum innumerabilem exercitum*. Πλ. πολ. 329, c «τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὐ ἔχει, δὲ τῷ Σεριφίῳ (*Seriphio isti*) λοιδορουμένῳ. . ἀπεκρίνατο». Δημ. 29, 19 «ἐξήτει με τὸν ἀνθρώπον» (δηλ. τὸν Μιλύαν), *istum hominem*, πολλάκις οὕτως ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ.

§. 462. Παράλειψις τοῦ ἄρθρου.

Τὸ ἄρθρον ἐν τισι περιπτώσεσι δύναται νὰ τεθῆ ἢ καὶ παραλειφθῆ. Αἱ γερμαν. γλώσσαι, ἰδίχ δὲ ἡ γοτθικὴ συμφωνεῖ γενικῶς κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἑλληνικ. ¹⁾ Διακρίνομεν δὲ τὰς ἐξῆς περιπτώσεις:

α) Τὰ τῶν προσώπων κύρια ὀνόματα ἀποκρούουσι τὸ ἄρθρ., καθότι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δηλοῦσιν ὠρισμένα άτομα, λαμβάνουσι ὅμως αὐτὸ, ἐὰν πρότερον ἐμνημονεύθησαν, καὶ εἴτα γίγνεται ἀναφορὰ εἰς αὐτὰ, ἢ καὶ ἐπὶ μὴ προηγηθείσης μνείας, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῶσιν ὡς ἀρκούντως γνωστά ἢ ἔνδοξα. Τὰ κατὰ πληθυντ. τιθέμενα ἐθνικὰ ὀνόματα, ὡς καὶ τὰ τῶν χωρῶν, τόπων, καὶ ἑορτῶν ὅτε μὲν δέχονται τὸ ἄρθρ., ὅτε δὲ οὐχί. Σωκράτης ἔφη τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ μετ' ἐπιθέτου συντάξει αὐτοῦ ὅσον σοφὸς Σωκράτης = ὁ γνωστός σοφ. Σωκρ. Θουκ. 2, 1 «ἄρχεται δὲ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων». 2, «μετὰ Εὐβολίας ἔλωσιν κτλ.» Ἰσοκρ. 6, 17 ἀπειδὴ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον, κατὰ μὲν ἀρχὰς οἱ παῖδες αὐτοῦ ἐν πολλοῖς κινδύνοις ἦσαν, τελευτήσαντος δ' Εὐρυσθέως κατώκησαν ἐν Λωριεῦσι, ἐπὶ δὲ τρίτης γενεᾶς εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο κτλ.» Ξεν. ἀν. 1. 4, 5 «Ἀβροκόμας οὐ τοῦτ' ἐποίησεν, ἀλλ' ἐπεὶ ἤκουε Κῦρον ἐν Κιλικίᾳ ὄντα, ἀναστρέψας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν». 1. 1, 2. Πλ. Μενέξ. 236, a

1) ἴδ. Grimm IV. σ. 383. 436. K. F. Becker ausfür. Gr. I. §. 129.

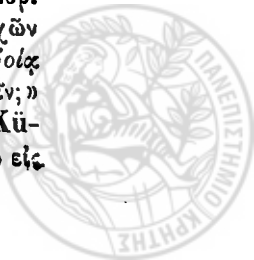
ἄμουσικὴν μὲν ὑπὸ Ἀμπερου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀρτιφῶτος, τοῦ Ρομνουσίου, ὅμως κἀν οὗτος οἶός τ' εἶη Ἀθηναίους γε ἐν Ἀθηναίοις ἐπαινῶν εὐδοκιμεῖν, Ἀθηναίους. Ἀθην. γενικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀνάρθρ. π. χ. Θουκ. 1. 1, 2 «τοῖς Ἑλλήσι» καὶ 1, 1 «τὴν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων», τῶν Πελ. καὶ Ἀθην. ἐν ὠρισμένη ἐποχῇ. 1. 25, 1 «οἱ Ἐπιδάμνιοι», ὡς ὄλον, ἢ πόλις τῶν Ἐπιδ., ἀλλὰ καὶ ἀνάρθρ. 2 «Κορίνθιοι», ὡς ὄλοντι πάλιν ἀνευ εἰδούς. Ἀντιφ. 1, 14 πρῶτον μὲν, Φιλόνως, εἶτα ὁ Φιλόν., ὑπὸ τοῦ Φιλ. κτλ. Πλ. Φαίδρ. 229, b ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρεΐθβιαν ἀρπάσαι» (ὡς ὄνομα γνωστὸν γνωστοῦ μύθου). Ξεν. ἀν. 6. 2, 2 «ἔνθα ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον Κύνα καταβῆναι». ἀπομν. 4. 8, 2 «ἀνάγκη ἐγένετο αὐτῷ (Σωκράτει) μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι διὰ τὸ Ἀήλια ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι». Ξεν. πολ. Ἀθ. 3, 4 «χορηγοὺς διαδικάσαι εἰς Διονύσια καὶ Θαρρήλια καὶ Παραθήγαια καὶ Προμήθεια καὶ Ἡφαίστεια». Ἀντιφ. 6, 11 «χορηγὸς καταστάθην εἰς Θαρρήλια». Ἰσαϊ. 5, 36 «τῇ φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας». Λυσ. 21. 2, 3. Ἰσαϊ. 5, 36 «τραγωδοῖς δὲ καὶ πύρριχισταῖς». Παρὰ Δημ. συχν. ἐν νόθοις χωρ. π. χ. 18, 54 «Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς». 84. 115 κτλ.

Σημ. 1. Ἄν ἔπεται μετὰ τὸ κύριον προσώπ. ὄνομα ἐναρθρὸς προσθετικ. προσδιορ., τίθεται τὸ κύρ. ὄνομα ἀνάρθρ. οἷον Κροτῆος, ὁ Λυδῶν βασιλεὺς; Ξεν. Κύρ. 1. 5, 3. Ἐὰν δ' ἔχη τὸ ἄρθρ., τότε τοῦτο ἔχει σημασ. δεικτικὴν δηλοῦν τὸ κύρ. ὄνομα ὡς προμνησθὲν ἢ γνωστὸν. Ξεν. ἀν. 6, 4, 13 «ὁ Σιλανός, ὁ Ἀμβρακιώτης» ὡς προμνησθεὶς οὕτω 5, 8 «ὁ Ἀρηξίων, ὁ μάντις». Ἰσαϊ. 9, 19 «ὅτε ἀπέθνησκεν ὁ Εὐθυκράτης, ὁ πατὴρ Ἀστυφίλου», γνωστὸς τοῖς ἀκραταῖς, ἴδ. Schoemann. Αὐκουβγ. 17 «τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, τοῦ Σαυτήρος» (ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσι) μ. σ. Maetzner. ἴδ. 136. Ξεν. ἀν. 3. 2, 9 κ. τ. λ. Συχνὰ οὕτως ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν. Θουκ. 5, 31 «τῷ Διὶ, τῷ Ὀλυμπίῳ». Δημ. 18, 253 «τὸν Δία, τὸν Δωδωναίον καὶ τὸν Ἀπέλλω, τὸν Πάθιον». 21, 115 «τῷ Διὶ, τῷ Νεμείῳ». 35, 40 «μὰ τὸν Δία, τὸν ἄνακτα». Τὸ ἄρθρ. τίθεται ἐπὶ τοῦ προσθετικ. προσδιορισμ., ὅταν οὗτος χρησιμεύῃ πρὸς διάκρισιν προμνησθέντος προσώπ. ἢ πράγμ. ἀπ' ἄλλων ὀμωνύμων, ἢ πρέπη γὰρ δηλωθῇ οὗτος ὡς γνωστὸς· στερεῖται ὅμως τοῦ ἄρθρ. ὁ προσθετ. προσδιορ., ἐὰν ἦνε ἐπιθετικ. ἀπλῶς προσδιορ. Ἡρδ. 1, 1 «Ἡρόδοτος Ἀλικαρνασσεὺς» = ὁ ἐξ Ἀλικ. Ἡρδ. Θουκ. 1, 1 «Θουκιδίδης Ἀθηναῖος» = ὁ ἐξ Ἀθ. Ἡ προσθήκη τοῦ ἄρθρ. ἐν τοῖς χωρ. τούτοις ἤθελεν ἐκφράζει ἀλαζονείαν τινα. Ξεν. ἀν. 3. 1, 4 λέγει αἰδημόνως περὶ αὐτοῦ «Ξενοφῶν Ἀθηναῖος», ἐν 5 ὅμως «Σωκράτει, τῷ Ἀθηναίῳ», ὡσεὶ περὶ ἐξόχου ἀνδρός. 6. 4, 2 «Θράκες Βιθυνοὶ» ὡς μέρος τῶν Θρακ. οἱ Βιθ., ἐν Ἡρδ. ὅμως 1, 28 «Θρηκῆς οἱ Θυνοί τε καὶ Βιθυνοὶ» καὶ Ξεν. ἑλλ. 1. 3, 2 «τοὺς Βιθυνοὺς Θρακῆας», ὡς ὄλοντι. Ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς κηται μετὰ τὸ κύριον ὄνομα ὡς προσθετικ. προσδιορ., τότε ὁ μετὰ τούτου προσθετ. προσδ. προστίθεται ἀνάρθρ. Θουκ. 1, 114 «Σιτάλκης, ὁ Τήριος, Θρακῶν βασιλεὺς». ἴδ. 104. 2, 21. 29. 47 κτλ. ἴδ. Ρορρ. εἰς 2, 76 ἐκδ. μεγ. - Τὸ ὄνομα τῶν ποταμῶν κηται κανονικῶς ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ ἄρθρ. καὶ τῆς λέξ. ποταμῶς οἷον «ὁ Ἄλως ποτα-

μ δ ς· Ἡρδ. 1, 72. «ὁ Ἀχελῷος ποτ.» Θουκ. 2, 102. ἐπὶ τὸν Πόραμον ποτ.· Ξεν. ἄν. 1, 4, 1. «ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποτ.» 11, γδ. 19. Σπάνια εἶνε τὰ πρῶγμ. οἷα «ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ Κακυπάρει» Θουκ. 7, 80, ὅπερ συχν. παρὰ τοῖς μτγν., γδ. Ρορ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. Ἐνίσταε τὸ ἄρθρ. καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται. Θουκ. 1, 46 «Ἀχέρων ποταμός» μ. σ. Ρορ. Ξεν. ἄν. 1, 4, 1 «ἐπὶ Ψαρὸν ποταμὸν» μ. σ. Kühners. 5, 3, 8 «ποταμός Σελινούδς»· καὶ Σελινοῦς ποτ. Ὡς προτάσσεται τὸ ὄνομα τῶν ποταμῶν, οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δ-ρέων, νήσων, λιμνῶν, πόλεων καὶ ἄλλων χωρῶν, ἐὰν ταῦτα ἔχωσι τὸ αὐτὸ γένος ἢ τοῦλάχιστον τὴν αὐτὴν τῷ προσθετ. προσ-ταθτα ἔχωσι γ ἢ, ἄκρον, ὄρος, νήσος κτλ.· οἷον «ἐπὶ τὴν Σολύγειαν κώμην» Θουκ. 4, 43. «τοῦ Σκόμβρου ὄρους» 2, 96. «τοῦ Ἀίμου ὄρους» 2, 96 «ὁ Αἶμος». «ἡ Βόλβη λίμνη» 1, 58. 4, 103. «ἡ Μένδη πόλις» 4, 130. Ἐὰν τὸ γένος ἢ ἡ κλίσις δὲν ὦσι τὰ αὐτὰ, ὁ προσθετ. προσδιορ. προστίθεται ἐνάρθρ.· οἷον «τῷ ὄρει τῇ Γεραναίᾳ» Θουκ. 4, 70, «τὴν ἄκραν τὸ Κενὸς σῆμα» 8, 105. «τῆς Ἰδης τοῦ ὄρους» 108. «ἡ Αἰκυθος τὸ φρούριον» 4, 113. «τὸ χωρίον αἰ Ἐννείαι ὄδοι» 1, 100. «τὴν πόλιν τοῦς Ταροῦδς» Ξεν. ἄν. 1, 2, 26. Σπανίως ἐλλείπει τὸ ἄρθρ.· οἷον «ἀπὸ Ἀδδῆρων πόλεως».

Σημ. 2. Ἐὰν ὁ προσθετ. πρ ο σ θ ε τ. δὲν ἦνε κύριον ὄνομα, δδ-ναται ἐπ' ἴσῃ ἢ νὰ κηται τὸ ἄρθρ., ὅπερ εἶνε καὶ συνηθετέρα περίπτωσις, ἢ καὶ νὰ ἐλλείπῃ, ἂν ὠρισμένοις ἢ ἀόριστος οὗτος πρέπῃ νὰ δηλωθῇ. Εὐρ. Ὀρ. 293 «ἐγὼ δ' ὁ τλήμων», συχν. Σοφ. Ἥλ. 450 «κάμου ταλαίνης». Εὐρ. Τρ. 185 «τῷ πρόσκειμαι δούλα τλάμων»; Ἄλλ' ἐν 190 «τῷ δ' ἄ τλάμων . . δου-λεῖσω γραδς.»

β) Οὕτω πως δύναται τὸ ἄρθρ. νὰ ἐλλίπῃ ἀπ' ἐκείνων τῶν προσηγορικῶν, ἅτινα τίθενται καὶ ὡς κύρια ὀνόματα ἢ ἀντ' αὐ-τῶν· οἷον ἥλιος, σελίγη, θάλασσα, οὐρανός, χρόνος, ἄστρα, γῆ, ὠραι=αὶ τοῦ ἔτους ἐποχαί, ὠρα=ἡ νεανικὴ ἀκμὴ, ἦθη, κεραυ-τός, ἀνεμοὶ καὶ τὰ ὅμ., τὰ ὀνόματα τῶν ἀρέμων καὶ ἀστέρων, τὰ, ἄστν ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, πόλις ἐπὶ ὠρισμένης πόλεως, ἣτις εἶνε γνωστὴ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, ἀκρόπολις, νῆσος ἐπὶ ὠρι-σμέν. νήσου, τείχος ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, γδ. Schoe- mann εἰς Ἰσαί. 5, 22, πεδίον, ἐπὶ ὠρισμένης πεδιάδος τῆς Ἀτ-τικῆς, βασιλεὺς ἐπὶ ὠρισμένου βασιλείως, κανονικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλείως τῶν Περσῶν κ.τ.λ. Ξεν. ἄν. 7, 3, 34 «ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς». Πλ. Τίμ. 38, c «ἕνα γεννηθῆ χρόνος, ἥλιος καὶ σελίγη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλανήται». Κρατ. 397, d «φαίνοντά μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τούτους μόνους τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι, ἥλιον καὶ σελίγην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν». συμπ. 172, a αἰτύγχανον πρῶην εἰς ἄστν (Athenas) αἰκοθεν ἀνίων Φαληρόθεν. (Καὶ ὅμως ἐν πολ. 327, a «ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστν».) Θουκ. 1, 10 «ξυνοικισθείσης πόλεως». Πλ. Φαίδρ. 227, a «πορεύομαι πρὸς περίπατον ἔξω τείχους» (τῶν τειχῶν τῆς πόλεως). Δημ. 8, 74 «Θηβαίους ἔχοντες ἐν νήσῳ (Εὐβοίᾳ ἐννοητέα ἐκ τῶν προηγουμένων) τί χρῆσεσθε καὶ τί δεῖ ποιεῖν;» μ. σ. Bremi. Ξεν. ἄν. 1, 10, 15 «ἥλιος ἐδύετο» μ. σ. Kühners 5, 7, 7 «ἐπίστασθε, ὅτι βορέας μὲν ἔξω τοῦ Πόντου εἰς

τὴν Ἑλλάδα φέρει, νότος δὲ εἴσω εἰς Φῶσιν». 1. 4, 10 «πάντα, ὅσα ὦραι φύουσι». ἀπομν. 2. 1, 22 «ἐσθῆτα, δι' ἧς μάλιστα ὦρα διαλάμπου». 21 «ἐπεὶ (Ἡρακλῆς) ἐκ παίδων εἰς ἦθη ὤρματο, ἐν ἧ κτλ.» ἀπομν. 4. 3, 14 «κεραυνός τε. . . καὶ ἀνεμοί». ἀν. 1. 1, 6 «ἦσαν αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις Τισσαφέρωνος τὸ ἀρχαῖον ἐκ βασιλείας δεδομέναι» 1. 2, 8 «μεγάλου βασιλέως», ὡς 4, 11. 7, 2. (Μετὰ τοῦ ἀρθρ. ὁμοίως 2. 4, 4. 5, 38 κ.τ.λ.).

c) Ἐνίοτε ὁμοίως παρκλείπεται τὸ ἀρθρον καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκφράσεων, εἰ καὶ ὁ λόγος εἶνε περὶ ὀρισμένων ἀντικειμένων. Ξεν. ἀν. 3. 1, 6 «ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων θεός, οἷς ἔδει, θῆειν», μ. σ. Kühners: Πλ. Φαίδρ. 249, c «ἡμῶν ἢ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῶ». Ἄρθρωπος μετὰ περιφρονήσεως. Ἄντιφ. 2, 6, 2 «ἐμοὶ δὲ ζῶν ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ οἴκου ἐγένετο», μ. σ. Maetzner. Παρὰ Δημ. συχνότατα ἄρθρωπος περὶ Φιλίππου. Πλ. Φαίδρ. 268, c «εἴποι ἂν οἶμαι, ὅτι μαίνεται ἄρθρωπος» μ. σ. Stallb (δ Becker ἀρθρ.), ἰδ. Αἴσχν. 2, 11. Ἐπειδὴ δὲ οὐ μόνον ἡ ὀνομαστικὴ, ἀλλὰ καὶ αἱ πλάγια πτώσεις τίθενται ἀνάρθρ ἢ γραφὴ ἄρθρωπος δὲν δικαιολογεῖται, ὡς καὶ ἀθήρ ἀντὶ ἀθήρ, ὅταν ἀναφέρονται εἰς ὀρισμένον, προῤῥηθέντα ἄρθρωπον. Ἄντιφ. 5, 66 «ἐὰν μὴ ἐξεύρω, ὅτω τρόπῳ ἀφανῆς ἐστὶν ἀθήρ». Πλ. Φαίδρ. 267, a «σοφὸς γὰρ ἀθήρ» σχετικῶς πρὸς τὸν προῤῥηθέντα Εὐθύνον πολ. 331, e «σοφὸς γὰρ καὶ θεὸς ἀθήρ» (μετὰ τῆς ποιικίλ. γραφ. ὁ ἀθήρ) ὡς πρὸς τὸν ῥηθέντα Σιμωνίδην. Πρωτ. 315, e. Παρὰ τοῖς τρχγικοῖς συχνότατον τοῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσ. π. χ. Σοφ. Φιλ. 1228 «ἀνδρα» περὶ Φιλοκτήτου, ἰδ. Ellend λατ. γλῶσσ. I. σ. 160. Πλ. Πρωτ. 313, c «ἄρ' οὖν ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ἂν ἐμπορὸς τις ἢ κἀπῆλος τῶν ἀγωγίμων, ἄρ' ἂν ψυχὴ τρέφεται». Ἐνίοτε ἐπὶ προσωπικῶν ὀνομάτων ἀρχόντων. Πλ. νόμ. 766, b «αἱ πᾶσαι ἀρχαὶ πλὴν βουλῆς (ἀφρημ. ἀντὶ συγκεκρ.) καὶ πρυτάνεων φερόντων ψῆφον». Στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καὶ τὰ ὅμ. Ξεν. ἀν. 3. 5, 7. 6. 5, 12. κτλ. καὶ τέλος ἐπὶ ἐκφράσεων δηλουσῶν καθ' ἑαυτὰς ὀρισμένον τι. Ξεν. ἀν. 1. 6, 6. «δεξιὰν ἔλαθον καὶ ἔδωκα». 4. 8, 2 «εἶχον ὑπὲρ δεξιῶν χωρίον οἷον χαλιπώτατον καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ἄλλον ποταμόν». Κύρ. 4. 2, 7 «δεξιῶν δός». Θουκ. 1, 48 «εὐώνυμον κέρας». 6, 67 «δεξιῶν κέρας».

d) Ἐπὶ συγγενικῶν καὶ ὁμοίων προσηγοριῶν, ἐν αἷς γνωστὴ εἶνε ἄρ' ἐκυτῆς ἢ ὀριστικὴ ἀναφορὰ ὅσον πατήρ, μήτηρ, πάππος, υἱός, ἀδελφός, γονεῖς, παῖδες, ἀνήρ (=σύζυγος), γυνὴ (=ἡ σύζυγ.) κτλ. ¹⁾ (οὕτω καὶ ἐν τῇ γερμαν. π. χ. Vater hat es gesagt.). Πλ. πολ. 574, a «αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος ἂν πατρός

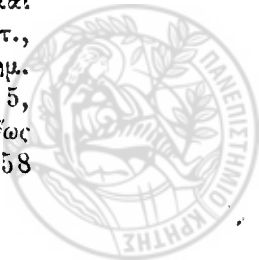
1) Σημ. μεταφρ. καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διεφύλαξεν, ὡς γνωστὸν, ἐνίοτε τὸ τοιοῦτον ὅσον πατέρας σου μιλῶν κ.τ.λ.

τε και μητρὸς πλέον ἔχειν». νόμ. 881, d «εάν δέ τις ὄφλη δι-
κην αἰκίας γονέων» = τῶν ἐκυτοῦ γον. 930, e «γονέων ἀμελεῖν
οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος ζυμβουλὸς ποτε γένοιτ' ἂν οὔδεις οὐ-
δενί». Ἀλκ. 1, 126, e «δύμοιοιαν, ἦν περ πατήρ τε υἱὸν (τὸν
ἐκυτοῦ υἱ.) φιλῶν ὁμονοεῖ καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῷ (ἐκυ-
τοῦ ἀδελ.) καὶ γυνὴ ἀνδρὶ» (τῷ ἐκυτῆς ἀνδρὶ).

e) Ὅταν δύο ἢ καὶ πλείονα παρατεταγμένα οὐσιαστικὰ συν-
δέωνται εἰς ἓν ὄλον, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμαν. Weib und Kind,
Ross und Reiter κ.τ.λ., καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμέρας ἰδιώματι γυναῖκα
καὶ παιδί, ἄντρας καὶ γυνίκα κτλ. Θουκ. 2, 72 ἀπόλιν καὶ οἰ-
κίας ἡμῖν παράδοτε». ἐκεῖ «παῖδες σφῶν καὶ γυναῖκες». Ξεν.
ἀν. 1, 4, 8 «ἔχω αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ γυναῖκας». μ. σ. Kü-
hners. 4. 1, 8 «ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας ἔχοντες καὶ γυναῖκας
καὶ παῖδας ἔφρουγον ἐπὶ τὰ ὄρη» 7. 4, 5. 7. 8, 9. Πλ. πολ. 574
b ἀμαχομένων γέροντός τε καὶ γρῶδος, εἰ καὶ προηγεῖται τοῦς
γονέας. Καὶ ἐν συνδέσει μετὰ ἐπιθετικῆς ἐπ' ἴσης προτάσ. Ξεν.
Κύρ. 3. 3, 44 «καὶ ὑπὲρ γῆς, ἐν ἣ ἔφυτε καὶ ὑπὲρ οἰκῶν, ἐν οἷς
ἐτράφητε, καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ περὶ τέκνων».

f) Συνηθεστάτη εἶνε ἡ παράλειψις τοῦ ἀρθροῦ ἐν τῇ μετὰ μετο-
χῆς συνδέσει αὐτοῦ, ἐπεὶ δὴ τότε ἡ μὲν ἔκφρασις λαμβάνει χαρακτῆρα
ἐπιρρήματικόν, τὰ δὲ ἀντικείμενα ἐξαιρούνται ἤττον ὠρισμένως.
Θουκ. 4, 11 «ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἡμύονοντο» (ἐν 31 «ὃ
ἦν ἐκ τε θαλάσσης ἀπόκρημον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥμιστα ἐπίμα-
χον»). Ξεν. ἀν. 1. 1, 7 «ὃ Κύρος ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ
γῆν καὶ κατὰ θάλατταν». ἰδ. Θουκ. 4, 8. Ξεν. ἑλλ. 6. 2, 8.
Θουκ. 2, 83a παρὰ γῆν σφῶν κομιζομένων» (πλὴν ἐν 3, 90
«ἔπλει παρὰ τὴν γῆν»). Ξεν. ἀν. 6. 2, 1 «ἔπλεον παρὰ γῆν». μ. σ.
Kühn. 3, 10 ἀπορευόμενος παρὰ θάλατταν». 5. 3, 2 «ἐπὶ θα-
λάττῃ» (ἀλλ' ἐν 18 «παρὰ τὴν θάλατ.»). Κύρ. 2. 4, 3 «ἐπὶ
μετώπου διένεικα (κατὰ μέτωπ.), ἐπεσθαι κατὰ χώρην (ἕκαστος κατὰ
τὴν θέσιν του) κατ' οὐρανὸν ἀκολουθεῖν». 7. 1, 21 «κατ' ἄκρον» =
κατὰ τὸ ἀκρότατον μέρος. 2. 3, 21 «(τὸν λόχον) παράγειν εἰς
μέτωπον». 6. 3, 21 «ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι». Ξεν. ἀν. 5.
2, 26 «οἱ κατὰ στόμα» = in fronte collocati. 4. 3, 26 «παρ'
ἀσπίδας (sinistrorsum) παραγαγόντες τὴν ἐνωμοσίαν ἐπὶ φά-
λαγγος». πολ. Λακ. 11, 10 «ὃ κατ' οὐρανὸν λόχος». ἀν. 7. 3,
16 «ἐπὶ θύραις ἦσαν».

g) Πολλάκις ἐλλείπει τὸ ἀρθρ. ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν χρονικ. προσ-
διορ., ἀλλ' ὁμως ἐν ταῖς πλαγαίαις μόνον ὡς τὸ πολὺ πτώσ. καὶ
ἐν συνδέσει μετὰ προθέσ. (ἰδ. f), σπανιώτερ. μὲν ἐν τῇ ὀνομαστ.,
ὡς ὑποκείμεν., πάντοτε ὁμως ὡς κατηγορούμ. κατὰ τὰ §. 461. σημ.
3. Θουκ. 4, 25 «καὶ γὰρ ἐπέγενετο τῷ ἔργῳ». Ξεν. Κύρ. 4. 5,
14 «ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπέφαινε». ἀν. 3. 2, 1. 4. 2, 7. 3, 9 «ἕως
ὑπέφαινε» Ἀγ. 1, 25 «ἔχρ ὑπέφαινε» (ἀλλ' ἑλλ. 5. 4, 58

«ὕποφαίνοντος τοῦ ἕαρος»). ἀν. 3. 1, 33 «ὅτε δὲ ταῦτα ἦν, σχεδὸν μέσαι ἦσαν νύκτες». 4. 2, 4 «ταῦτα ἐποιοῦν, μέχρι σκότος ἐγένετο». 4. 4, 1 «ἀμφὶ μέσον ἡμέρας ἐπορεύθησαν» 6. 5, 32 «περὶ ἡλίου δυσμάς». 7. 3, 34 «ὡς ἦν ἡλιος ἐπὶ δυσμαῖς». 2. 6, 7 «καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός». 6. 3, 23 «εὐθὺς ἀφ' ἐσπέρας ᾤχοντο ἀπιόντες». 4, 6, 12 «μεθ' ἡμέραν μαχόμενος».

h) Πάντως φυσικὴ εἶνε ἡ τοῦ ἄρθρ. παράλειψις, ὅταν τὰ προσηγορικὰ ὀνόματ. ἔχωσι σημασ. ἀφηρημ., ἢ ὅταν ἐκφράζωσιν ἐνέργειαν· καὶ ἐνταῦθα συχνότατα ἐν συνδέσει μετὰ προθέσ. Ἡγεῖσθαι, νομίζειν θεοὺς = τὸ πιστεύειν εἰς θεὸν, τὸ παραδέχεσθαι θεόν, τὸ δὲ ἡγ., νομ. τοὺς θεοὺς = τοὺς ὠρισμέν. θεοὺς, τοὺς τῇ πόλει ἀνήκοντας θε. Πλ. νόμ. 899, d «ὀρῶμεν, εἴτε ἰκανῶς ἤδη τοῖς οὐχ ἡγουμένοις θεοὺς εἰρήκαμεν, ὡς εἰσὶ θεοί, εἴτε ἐπιδεῶς». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 64 «θς (Σωκρ.) ἀντὶ τοῦ μὴ νομίζειν θεοὺς φανερὸς ἦν θεραπέυων τοὺς θεοὺς» = ὅστις ἐφαίνετο θεραπεύ. τοὺς ὑπὸ τῆς πόλ. παραδεδεγμ. θε. παρὰ νὰ μὴ παραδέχεται θε. Εὐρ. Ἐκ. 800 «νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγουμέθα» ἀναφορικ. πρὸς τὸ προῤῥηθ. οἱ θεοὶ σθένουσι. Ξεν. ἀν. 1. 3, 6 «ἐπὶ δαίπνον ἐλθεῖν» = πορεύεται διὰ φαγητόν, (διὰ νὰ φάγη). (Πλὴν ἐν ἀν. 4. 2, 4 «τότε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ δαίπνον» = διὰ τὸ φαγητόν, τὸ ὠρισμ. τραπέζι. ἴδ. Bornem. εἰς Ξεν. συμπ. 1, 13, ὅστις, οὐχὶ ὀρθῶς, οὐδεμίαν διαφορὰν παραδέχεται). Ἐφ' ἵππου = ἵππεύων, π. χ. ἴεναι. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9 «ὅταν ἐξίη βασιλεὺς ἐπὶ θήραν» (δηλ. venatum, ad venandum). (Ἄλλ' ἐν 11 «ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θήραν» ἀναφορικ. πρὸς τὰ προηγούμεν., ἴδ. 1. 4, 5.) ἀπομν. 1. 1, 9 «πότερον ἐπιστάμενον ἠνιοχεῖν ἐπὶ ζεύχος λαβεῖν κρεῖττον ἢ μὴ ἐπιστάμενον» (ad vehendum), μ. σ. Kühn. Ἡρόδ. 3, 14 «ἐπὶ ὄθωρ ἴεναι» = aquatum ire. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 5 «τὰ διὰ στόματος ἡδέα» = quae edendo percipiuntur. 3. 9, 11 «ἐν νηϊ» = in navigando, in nave regenda, τὸ δὲ ἐν τῇ νηϊ = ἐν τῇ ὠρισμ., τῇ γνωστῇ νηϊ.

i) Τὰ ἀφηρημένα στεροῦνται πολλάκις τοῦ ἄρθρ. καὶ τότε ἔτι, ὅτε φαίνονται ἐν ὠρισμένῃ τινὶ ἀναφορᾷ, ἢ καὶ ὅτε λαμβάνουσι σημασίαν συγκεκριμ., συμβαίνει δ' ἰδίᾳ τοῦτο ἐπὶ τῶν ὀνομ. τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς γνωσταὶ ἐπωνυμίαι, ὡς κύρια οἰονεὶ ὀνόματα. Πλ. Φαίδρ. 245, d «μόνον τὸ αὐτὸ κινουῦν . . τοῖς ἄλλοις . . πηγῇ καὶ ἀρχῇ κινήσεως· ἀρχῇ δὲ ἀγέννητον· ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γινόμενον γίγνεσθαι». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 23 «πάντα ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥμισυ δὲ σωφροσύνη». 3. 9, 5 «ἐπεὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄλλα καλὰ τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῇ πράττεται, δηλον εἶναι, ὅτι καὶ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα ἀρετῇ σοφία ἐστί». Κύρ. 8. 3, 25 «μάλιστα ἐμμελέηκει αὐτῷ ἱππικῆς». οἰκ. 6, 8 «ἐδοκιμάσαμεν

ἀνδρὶ καλῶ τε κἀγαθῶ ἐργασίαν εἶναι καὶ ἐπιστήμην κρατίστην γεωργίαν», ἔνθα ὁ Δινδόρφιος οὐχὶ ὀρθῶς προσέθηκε τήν. Πλ. συμπ. 186, ε «ἢ τε οὖν ἰατρικὴ, ὥσπερ λέγω, πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία· μουσικὴ δὲ . . . κατὰ ταῦτά ἔχει» (ἢ ἰατρικὴ ἀναφορ. πρὸς τὰ προηγούμεν.). Προσέτι δὲ, καὶ ἐν τῷ ἀφηρημ. πρέπη νὰ θεωρηθῇ ἐξισούμενον ἐννοία ῥηματικῆ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 24 «Ἄλκι-βιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν γυναικῶν θηρώμενος», = οὐχὶ διὰ τὸ ἑαυτοῦ κάλλος, δηλ. διὰ τὸ κάλλος του, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸς εἶναι. 3. 3, 11 «παῦτα πάντα διὰ λόγου ἐμάθο-μεν» = animi sensus oratione expromendo. - Συχνότατα καὶ τὰ οὐσιαστικὰ μέγεθος, πλήθος, ὕψος, εὖρος, πλάτος, βάθος, γένος, ὄνομα, πρόφασιν, καὶ τὰ τούτ. ὅμ. τίθενται ἐν τῇ αἰτιατ. ἀνάφρ., ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς ἐπιρροηματικαὶ οἰονεὶ ἐκφράς. Ξεν. ἀν. 1. 2, 23 «ποταμὸς Κύδνος ὄνομα, εὖ-ρος δύο πλεθρῶν» 1. 4, 8. 4. 2, 2 «οἱ μὲν ἐπορεύοντο πλήθος ὡς δισχίλιοι». ἀπομν. 1. 4, 8 «πλήθος ἄπειρα». (Πλὴν ἐν 1. 1, 14 «ἄπειρα τὸ πλήθος»). Κύρ. 2. 1, 25 «πλήθος μὲν . . . μέ-γεθος δέ». (Πλὴν ἐν ἀπομν. 1. 3, 12 «ἡμιβωλοιαῖα τὸ μέγε-θος»). Κύρ. 2. 4, 4 «τὴν τάξιν εἰς δώδεκα τάττειν βάθος». (Πλὴν ἐν ἀν. 1. 7, 14 «τάφρος ἦν ὀρυκτὴ βαθεῖα, τὸ μὲν εὖρος ὀρυγιαὶ πέντε, τὸ δὲ βάθος ὀρυγιαὶ τρεῖς»). Θουκ. 3, 111 «οἱ Μαντινῆς πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν ἐξεληθόντες». 5, 80 «ὁ δὲ ἀγῶνά τινα πρόφασιν γυμνικὸν ποιήσας».

κ) Ἐὰν οὐσιαστικὸν συνδεδεμένον μετ' ἐπιθετικ. γενικῆς πα-ρίστησιν ἐννοίαν καθολικὴν, καθ' ἑλίου, τὸ ἄρθρ. ἐπὶ μὲν τοῦ συντα-κτικοῦ οὐσιαστικ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραλείπεται, ἐπὶ δὲ τῆς γενικ. προστίθεται. Σοφ. Οἰδ. τ. 1530 «τέρμα τοῦ βίου» = σκοπὸς τῆς ζωῆς. Οἰδ. κ. 725 «τέρμα τῆς σωτηρίας». Φιλ. 900 «δυσχέ-ρεια τοῦ νοσήματος». Θουκ. 4, 12 «τῶν χωρίων χαλεπότητι». 8, 33 «ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων». Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 2 «ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου». ἀν. 1. 1, 1. ἀπολ. 30. Κύρ. 5. 1, 13. 7. 2, 20 «ἐξ ἀκμῆ τοῦ βίου». πολ. Λακ. 2, 1 «τῶν παίδων πό-δας» = παιδόποδα. Κύρ. 2. 4, 4 «ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιάς». ἀν. 6. 6, 27 «τῶν στρατιωτῶν δόγμα». ἀπομν. 3. 6, 10 «περὶ γε φυλακῆς τῆς χώρας.» συμπ. 7, 2 «τροχὸς τῶν κεραμεικῶν» = κεραμεικός. Πλ. νόμ. 770, α «ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου». Σπυριώτερ. τίθεται τὸ ἄρθρ. καὶ ἐν τῇ συντακτικῇ οὐσιαστικ. Ξεν. ἀν. 1. 9, 30 «ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ βίου». πολ. Λακ. 10, 1 «ἐπὶ τῇ τέρ-ματι τοῦ βίου» Πλ. Φαίδ. 65, α «τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας». Διὸ τότε ἀμφότεραι αἱ ἐννοιαὶ ἐκλαμβάνονται αὐτοτελεῖς καὶ ὠρισμέναι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πρὸ γμ. π. χ. Πλ. Γοργ. 474, ε «τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος». Ὅταν ὅμως ἡ γενικὴ ἦεν ὄνομα κύ-ριον τὸ ἄρθρ. παραλείπεται, εἰ καὶ δύναται νὰ προστεθῇ ἐν τῇ

συντηκτικῶ οὐσιαστ. Ἡρδ. 3, 26 «κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν», καὶ ὁμοίως ἐν 2, 30 καὶ 4, 52 «κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν», Ὅταν ὁμοίως ἀμφοτέρω ἀί ἔννοιαι ἐκλαμβάνονται κατ' ὄλου, καθολικαί, γενικαί, στεροῦνται τοῦ ἄρθρ. ἀμφοτέρω. Πλ. Μενεξ. 246, e αὐτὴ σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς δειλῶ καὶ κακῶ ξυνοικοῦντα πρέποντα φαίνονται». Ἐὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ ἄλλων συντάξεων, ἐν αἷ, δύο οὐσιαστικὰ κεῖνται ἐν πλησιεστέρω τινὶ πρὸς ἄλληλα σχέσει. Πλ. πολ. 354, a «οὐδεποτ' ἄρχ λυσιτελέστερον ἀδικίᾳ δικαιοσύνης», ἀλλ' ἐν b «λυσιτελέστερον ἢ ἀδικίᾳ τῆς δικαιοσύνης», ἐκεῖ μὲν ἀμφοτέρω ἀί ἔννοιαι ἐκλαμβάνονται ὡς καθαρῶς ἀφηρημέναι, ἐνταῦθα δὲ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα, ὡς προμνησθεῖσαι ἤδη.

1) Τὰ ὡς οὐσιαστικὰ τιθέμενα ἐπιθετα καὶ μετοχαί (§. 461, 4) δὲν δέχονται τὸ ἄρθρ., ἐὰν ἡ ἔννοια πρέπη νὰ δηλωθῇ πάντως γενικῆ ἐν τῷ πληθυντικῷ δὲ καὶ ὅταν μέρος τοῦ ὄλου δηλωθῆται, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς κυρίως οὐσιαστικοῖς. a) Ἐπιθετορ. Πλ. Μενεξ. 246, e «οὐτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς δειλῶ καὶ κακῶ ξυνοικοῦντα πρέποντα φαίνονται». πολ. 610, d «ἀπαλλαγῆ γὰρ ἂν εἴη κακῶν». Θουκ. 2, 81 «μέσον ἔχοντες προσήεσαν Χάονες». 4, 31 «μέσον καὶ ὁμαλώτατον . . εἶχε». Ξεν. Κύρ. 1, 8, 8 «ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας». 23. Θουκ. 1, 8 «ὑπὲρ ἡμισυ Κἄρες ἐφάνησαν» = πλέον ἢ ἡμίσι, μ. σ. Popp. 8, 68. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 47. ἀν. 6, 2, 10 μ. σ. Kühn. ἐλλ. 4, 3, 15 «ἡμισυ μόρας τῆς ἐξ Ὀρχομενοῦ». Πολυλλάκις πρὸς Πλάτ. ἀπαντᾷ ἀνάρθρ. τὸ ἐνικ. οὐδέτ. ἐπὶ ἀφηρημ. ἐνοτιῶν ὅλον καλόν, τὸ παρ' ἄλλων λεγόμεν. τὸ καλόν. Ἰππ. 1, 293, e «σκοπεῖ, εἴ σοι δοκεῖ καλόν εἶναι, οὐ καὶ νῦν δὴ ἐπελαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει» μ. σ. Stallh. = ἂν φαίνεται σοι, ὅτι ὠραίστης εἶνε τοῦτο, οὐτινος καὶ τόρα δὲ ἐθέλλωμεν. Ἄνάρθρ. ὁμοίως πρέπει νὰ τεθῆ κατὰ τὰ ἐν §. 461, σημ. 3, ὅταν τοῦτο ἦνε κατηγορούμ. Φίλ. 11, a «Φίληθος ἀγαθὸν εἶναι φησι τὸ χαίρειν». πολ. 505, c «οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀρίζομενοι». - b) Συχνότατα τίθεται ἀνάρθρ. ὁ πληθυντ. τῶν μετοχῶν. Καὶ ὁ Ὅμορ. αὐτὸς συνδέει βεβαίως μετ' ἄρθρ. τὴν οὐσιαστικοποιηθ. μετοχ. (ἴδ. §. 457, 6), ὅτι ὁμοίως καὶ παραλείπει αὐτὸ κατὰ τὰ ἐν §. 457, 5 μὲν ἰσχυρῶς μνείας ¹). Κ. 47 αὐδ γὰρ πω ἰδόμην οὐδὲ κλύον ἀυδῆσαντος (= τινός, ὅστις ἐλάλησε) ἀνδρ' ἕνα τοσσάδε . . μητίσασθαι». ε, 400 «τόσσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας». Ἡσδ. ἐργ. 12 «τὴν μὲν κεν. ἐπαινήσεις νοήσας» = φρόνιμός τις. Σοφ. Ἄντ. 687 «γένοιτο μὲν τῶν χᾶτέρω καλῶς ἔχον» = εἰ καὶ θὰ ἡδύνατο νὰ γείνη καὶ ἄλλω τινὶ ὠφέλιμος καλὴ τις ἰδέα. Ἡλ. 697 «ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναται

1) ἴδ. Matthiae II. §. 271, σημ., Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 8. καὶ ἐνάδ. 1, 1, 7.

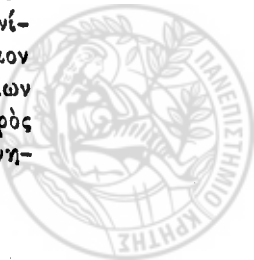
ποτέ. Θεόκρ. 9, 34 «οὐτ' ἔαρ ἑξαπίρας γλυκερώτερον» = *ver subitum*, μ. σ. Kiesling καὶ Wüstemann. Δημ. 19, 141 «τῶν ἐχθρῶν Φωκῶων ἄρδην ὄλεθρος» = ἐντελής; ὄλ. 18, 62 «ἐν τοικύτῃ καταστᾶσει καὶ ἔτι ἀγνοίῃ». Πλ. πολ. 564, a «ἢ ἄγαρ ἐλευθερίῃ ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαρ δουλείαν μεταβάλλειν». = ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθ. φαίνεται, ὅτι μεταβάλλειεις ὑπερβολ. δουλείκν, μ. σ. Schneider. νόμ. 639, b «οὐδ' αὖτως ἀνδρῶν ἀρχοντα, ἀλλὰ τινῶν σφόδρα γυναικῶν» μ. σ. Stallb. Πολλάκις τὸ ἄλλως = ἄλλως, ἀλλιώτικα, εἰ δὲ μὴ, *merus*, ἢ τοῦλάχιστον, ἀπλῶς. Ἡρδ. 5, 8 «θᾶππουσι κατακχύσαντες ἢ ἄλλως γῆ κρύψαιτες», = ἢ τοῦλάχιστον ἀπλῶς ἐν τῇ γῆ κρύψ., μ. σ. Baehr. Θουκ. 8, 78 «ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον». Πλ. Θεαίτ. 176, d «οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη» = ἀλλ' ἀπλᾶ βῆρη γῆς. Ἄρρ. νεφ. 1203 «πρόβατα ἄλλως». Δημ. 19, 24 «οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασικανία κατεφαίνετο». Εὐρ. Ἐκ. 626 «ἄλλως φροντίδων βουλεύματα». Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐ. Εὐρ. Ἴππ. 196 (Ἀναπ.) «δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βίτου κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίης». ἴδ. Plaut. Pers. 3. 1, 57 «non tu nunc hominum mores vides». Ter. Heaut. Andr. 1. 2, 4 «heri semper lenitas». Cic. Verr. 2, 192 «magis vir». Tusc. 2. 22, 53 «C. Marius, rusticanus vir, sed plane vir». καὶ τὰ ὅμ. τούτοις, ἴδ. Kühner. λατ. γραμμ. §. 133, A. 3. (Ἀτόπως ὅμως πᾶν ἀνάγουσιν ἐνταῦθα καὶ τὰ πρῶγμ., ἐν οἷς τὸ ἐπίρρ. ἀποδίδοται εἰς τὸ εἶναι ἢ ἄλλο τι ῥῆμα· οἶον μάλα χεῖμῶνος ὄντος· μάλ' εὐήμερίας οὐσης, ἴδ. §. 353, 4. Ξεν. ἑλλ. 6. 2, 39 «Χαθρίαν μάλα στρατηγὸν νομιζόμενον». Κύρ. 4. 2, 5 «μάλα συμφορὰν τοῦτο ἡγοῦμεθα.) - Πίνδ. Π. 1, 77 «ἐν Σπάρτῃ δ' ἔρεω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν» = τὴν πρὸ Κιθ. μάχ. Ἐν δὲ τοῖς χωρίοις· οἷα τὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 55 «ἔξῃ ἀνδράσιρ κᾶλλιον ἢ κενῆς κρταεῖν». Ἡλ. 61 «οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν» = *vox cum lucro juncta non est malum*, παραλείπεται οὐχὶ τὸ ἄρθρ. ἀλλ' ἡ μετοχὴ ὄν.

§. 463. Θέσις τοῦ ἄρθρου.

1. Τὸ ἄρθρον συχνότατα χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ διὰ παρεμπιπτόντων λεξιδίων· οἷον τῶν, *μὲν, μὲν γάρ, μὲν οὖν, δέ, δ' οὖν, γέ, δέ γε* (σπαν. διὰ, δέ και), *τέ, τέ γάρ, τοί, τοίνυν, γάρ, δὴ, ἄρα*· σπανίως διὰ τῶν αὐ, *μὲν οὖν δὴ*· πολλάκις διὰ τοῦ *οἶμαι*· διὰ δὲ τοῦ τις πολλάκις παρ' Ἡρδ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς μτγν., παρὰ τοῖς ἀττικ. ὅμως τότε μόνον, ὅταν μετὰ τὸ ἄρρ. κῆται ἐπιθετικ. προσδ., καὶ λοιπὸν μεταξὺ τοῦ ἐπιθετ. προσδ. καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ· διὰ τοῦ αὐτὸς αὐτοῦ (ποιητ. ἴδ. §. 45δ, A). Πολλάκις ἀπκντῶσι παρ' Ἑλλ. καὶ μέγιστα περὶθέσεις, ἵνα παρκοτήσωσι πᾶσας τὰς μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ κειμένας λέξεις ὥσει μέγα τι οὐσια-

στικόν ὄλον. §. 461, 7. Ξεν. ἀν. 1. 2, 1 ατήν μὲν πρόφασιν». 1. 1, 2 «ὁ μὲν οὖν πρεσβύτερος». 3 «ἡ δὲ μήτηρ». 2, 12 ατή δ' οὖν στρατιᾷ». 18 «ἦ τε Κέλσισσα». 1. 1, 5 «καὶ τῶν παρ' ἑαυτῷ δὲ βαρβάρων». 8 «τῆς μὲν πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς». 9 τοῖς ὑπὲρ Ἑλλησπόντου οἰκοῦσι». 2, 18 ατόν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον». 5. 8, 24 «τοὺς μὲν γὰρ κύνας» κτλ. Θουκ. 1, 36 «τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας». (Ἐὰν προηγήται τοῦ ἄρθρ. πρόθεσ. οἱ πεζοὶ λέγουσιν ἢ, πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα, ἢ, πρὸς τὸν ἄνδρα δὲ, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸν δὲ ἄνδρα. Πλ. Φαίδ. 50, α «ἀπὸ τε τῆς ἡδονῆς». 75, α «ἔκ γε τῶν αἰσθήσεων». Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 19 ἀπερί τε τῆς πόλεως». Οἱ δὲ ποιητ. ἄλλως ὄιον Εὐρ. Μῆδ. 475 «ἐκ τῶν δὲ πρώτων»). Πλ. συμπ. 189, d «ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις». νόμ. 813, b. 219, c «ἡ τοι τῆς διανοίας ὄψις». Φαίδ. 75, b «πρὸ τοῦ ἄρα ἀρξασθαι». πολ. 413, b «τοὺς τοίνυν βιασθέντας». Θουκ. 6, 22 «τὸν δὲ καὶ αὐτόθεν σῖτον». Πλ. Φίλ. 25, d «τὴν αὖ τοῦ πέρατος γένναν». Φαίδ. 112, e «τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα». Γοργ. 483, d «ἡ δὲ γε οἶμαι φύσις» μ. σ. Hdrf. καὶ Stallb. πολ. 568, c «εἰς δὲ γε οἶμαι τὰς ἄλλας πόλεις». Δημ. 54, 38 «οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι». Ἡρδ. 1, 84 «τῶν τινα Λυδῶν». μ. σ. Baehr. 85 «τῶν τις Περσέων». 109. 124 κ.τ.λ. Θουκ. 5, 82 «τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τιτὲς πόλεων». 1, 45. Ξεν. ἀν. 2. 5, 32 «τῶν βαρβάρων τιτὲς ἰππέων». 5. 7, 19 «τῶν δ' ἀποφυγόντων τιτὰς Ἑλλήνων». Κύρ. 5. 4, 1. 7. 2, 3. Πλ. Γοργ. 451, α «τούτων τις τῶν τεχνῶν». b «τῶν διὰ λόγου τις τὸ κύρος ἔχουσῶν». Ἐλευθεριωτάτη πολλὰκις εἶνε παρὰ τοῖς ποιητ. ἡ τμήσις τοῦ ἄρθρ. ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. αὐτοῦ ὄιον Σοφ. Αἴ. 311 «καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἀφθογγος χρόνον». Ἐνεκα δὲ τῆς τάσεως τῆς ἑλλην. γλώσσης εἰς τὸ νὰ τίθηται μετὰ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστικοῦ λέξεις ἀνηκούσας εἰς ἔναρθρ. οὐσιαστ., προῆλθε πολλὰκις ουσώρευσις ἄρθρ., ἣν ἡ γερμαν. ἀποφεύγει. Πλ. σοφ. 254, α «τὰ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὁμμάττα». πολιτικ. 281, α «τὸ τῆς τοῦ ζαίνοντος τέχνης ἔργον».

2. Ἐκὼν δύο ἢ πλεῖονα οὐσιαστικὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦ καὶ, ἢ, τὲ. . καὶ, τὸ ἄρθρον ἢ ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκὰς τοῦ αὐτῶν καὶ τότε αἱ μερικαὶ ἔννοια θεωροῦνται ὡς καθ' ἑαυτὰς ὑπάρχουσαι, ἢ ὡς ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀλλήλας κείμεναι· ἢ δὲν ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄρθρ., καὶ τότε αἱ μερικαὶ ἔννοια θεωροῦνται ὡς συνδεδεμέναι ἐν μιᾷ ὁλικῇ παραστάσει. Ἡρδ. 4, 71 «ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίῃ τῆς θήκης τῶν πικρακίων τε μίαν ἀποπνιξάντες θάπτουσι καὶ τὸν οἰνοχόον καὶ μάγειρον καὶ ἰπποκόμον καὶ διήκονον καὶ ἀγγελιοφόρον καὶ ἵππους καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπαρχὰς» (ὁλικὴ παρχάστασις πάντων, ὅσα δ νεκρὸς μετεχειρίζετο ἐν τῷ βίῳ). Θουκ. 1. 1 «τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννη-

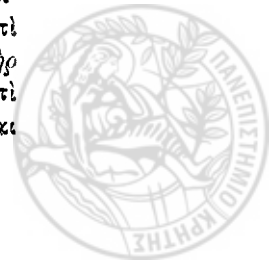
σίων και Ἀθηναίων» (παράστασις δλική), ἴδ. Popp. ἔκδ. μεγ. κλι εἰς 1. 71, 4. 97, 1. 2, 13 «τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ και οἰκίας». 1, 57 «τοῖς ἐπὶ Θράκης Χαλκιδεῦσι και Βοττιαίοις». 140 «τὴν βεδκίωσιν και πετραν τῆς γνώμης». Πλ. Κρατ. 405, c «τὸν ἀκόλουθόν τε και τὴν ἀκοιτιν», ἐκάστη ἔννοια θεωρεῖται καθ' ἑαυτήν. Γοργ. 469, e «και τὰ γε Ἀθηναίων νεώρια και τριήρεις και τὰ πλοῖα πάντα και τὰ δημόσια και τὰ ἴδια», ἔνθα δ Stallb. ὑποτίθησι και αἱ τριήρεις, οὐχι ὀρθῶς ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον τὰ νεώρια και τριήρ. ἐκλαμβάνονται ὡς ἓν, εἶτα δὲ προστίθενται τὰ λοιπὰ ὡς αὐτοτελεῖ. Κρατ. 422, e «σημαίνειν ταῖς χερσὶ και κεφαλῇ και τῷ ἄλλῳ σώματι» δ Stallb. ἀνευ λόγου ἀναγινώσκει μετὰ τινων κωδ. και τῇ κεφ., τὸ ταῖς χερ. κ. κεφ. ἀποτελεῖ ὅλον τι, ὡς και τὸ τῷ ἄλλ. σώμ. (Τὸ δὲ παρὰ Φαίδ. 85, a ἀναγνωστέον μετὰ τῶν κωδ. «ἦ τε ἀηδῶν και ἡ χελιδῶν και ὁ ἔποψ», ὡς και Ξεν. οἰκ. 1, 1 «ἡ ἰκτριική και ἡ χαλκευτική και ἡ τεκτονική», ἔνθα δ Breitenb ἀναγιν. μετὰ τινων κωδ. και χαλκ.) Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 19 «Σωκράτης πάντα ἡγεῖτο θεοὺς εἰδέναι, τὰ τε λεγόμενα και πραττόμενα και τὰ σιγῇ βουλευόμενα». (τὰ μὲν δύο πρῶτα μέλη ἀποτελοῦσιν ἓν ὅλον, τὸ δὲ τελευταῖον ἀντιτίθεται τούτῳ. μ. σ. Kühn.) 2. 1, 20 «αἱ ῥαδιουργίαι και ἐκ τοῦ παρχρησμ. ἡδοναί». 2. 2, 5 «τὰ τε συμφέροντα και κεχαρισμένα». 3. 10, 5 «τὸ μεγαλοπρεπές τε και ἐλεύθερον και τὸ ταπεινόν τε και ἀνελεύθερον». Ἰππαρ. 1, 19 «ἀγωνίζεσθαι περὶ τε τῆς πόλεως και περὶ εὐκλείας και περὶ τῆς ψυχῆς» (τὰ δύο πρῶτα μέλη δηλοῦσιν τὴν δλικὴν ἔννοιαν οἶονεἰ ἐνδοξόπολις). Δημ. 18, 212 «ὁ σύμβουλος, και ῥήτωρ ἐγώ». μ. σ. Dissen. Μετ' ἐπιτάσεως δὲ 278 «τὸν πολιτευόμενον και τὸν ῥήτορα». 205 «τὸν τῆς εἰμαρμένης και τὸν αὐτόματον θάνατον», ἵνα ἐξάρη τὴν ἀντίθεσιν. Οὔτω Πλ. Φαίδ. 69, c «και ἡ σωφροσύνη και ἡ δικαιοσύνη και ἡ ἀνδρεία και αὐτὴ ἡ φρόνησις». ("Ἄνευ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἄρθρ. πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ ἤθελον συμπεριληφθῆ εἰς μίαν ἔννοιαν δλικήν.) Τραχεῖζ εἶνε ἡ πηράλειψις τοῦ ἄρθρ. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, αἵτινες ἐνεκα τούτου πρέπει νὰ νοηθῶσιν ἐπ' ἴσης ὡς συμπεριληφθεῖσαι ἐν ἐνὶ ὄλω Θουκ. 1, 7 «αἱ πόλεις αἱ τε ἐν ταῖς νήσοις και ἐν ταῖς ἡπείροις». Πλ. Εὐθύφρ. 9, c «τὸ ὄσιον και μῆ». 15, e «τὰ τε ὄσια και μῆ». (πλὴν ἐν d «τό τε ὄσιον και τὸ ἀνόσιον» αἱ ἀντιθέσεις θεωροῦνται καθ' ἑαυτάς), ἴδ. Stallb. σ. 209. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15 «και τὰ σώματα τε ἡμῶν οὐδὲν χείρονα ἔχειν, ψυχὰς τε ἡμῶν οὐδὲν χείρονας ἡμῶν προσήκει ἔχειν» μ. σ. Born. ἀν. 3. 4, 7 «αὐτοῦ δὲ τείχεος ἦν αὐτῆς τὸ εὖρος πέντε και εἴκοσι πόδες, ὕψος δ' ἑκτόν». 3. 5, 7 «οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἤσαν, στρατηγοὶ δὲ και λογαροὶ συνῆλθον», εἰ και τὸ χωρίον τοῦτο δικαιολογεῖται διὰ τῶν ἐν §. 462, e). ῥηθέντ. Πλ. νόμ. 903,

ἄ μετατιθέναι τὸ μὲν ἄμεινον γιγνόμενον ἦθος εἰς βελτίω τόπον, χειρὸν δὲ εἰς τὸν χειρόνα» ἀντὶ τὸ δὲ *χειρὸν* δηλ. *γιγνόμενον* ἦττον ὅμως τραχὺ ἐν Ἀντιφ. 2, 7 «τοῦ δὲ θεράποντος πῶς χρῆ πιστότερον τὴν μωρυρικὴν ἢ τῶν ἐλευθέρων ἡγεσθαι»· διότι τὸ *μαρτυρίαν* κεῖται πλησίον τῆς γενικ. *τῶν ἐλευθ.* τοῦναντίον δὲ θὰ ἦτο τραχὺ τὸ, τοῦ δὲ *θερ. τ. μαρτ.* πῶς χρῆ *πιστ. ἡγεσθ.* ἢ *τ. ἐλευθ.* Κανονικῶς ὅμως ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄρθρ., ὡς καὶ ἐν τῇ γερμαν., ἀν τὸ προηγηθὲν οὐσιαστικὸν ἔπρεπε νὰ ἐπαναληθῇ¹⁾. Ἰσοκρ. 2, 4 «πότερόν ἐστιν ἄξιον ἐλέσθαι τὸν βίον τὸν τῶν ἰδιωτευόντων . . ἢ τὸν τυραννεύοντων». Ψευδ. Πλ. ἐπ. 354, e «μετρία ἢ θεῶ δουλεία, ἄμετρος δὲ ἢ τοῖς ἀνθρώποις». Δύναται ὅμως νὰ ἐπαναληθῇ καὶ τὸ οὐσιαστικ. Ξεν. Κύρ. 5, 2, 31 «ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν τῆς πρὸς αὐτὴν Βαβυλῶνα πορείας». Ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄρθρ. ἐμφαντικῶς εἰς τὰ ἐπίθετα καὶ μετοχ., εἰ καὶ ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. Ἀντιφ. 1, 21 «τῷ τεθνεῶτι ὕμῃς κελεύω καὶ τῷ ἡδικημένῳ τιμωροῦς γενέσθαι». μ. σ. Maetzner. Δημ. 19, 87 «τὸν αἴτιον καὶ τὸν προασκευάσαντα τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἐκείνῳ». 280 «τοῦ Θρατυβούλου τοῦ δημοτικοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ Φυλῆς καταγαγόντος τὸν δῆμον». 311 «τὴν δόξαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον». Μόνον ἐν τῇ ποιήσ. χάριν τοῦ μέτρου τὸ ἄρθρ. τίθεται, εἰ καὶ σπανιώτατα, ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον μέλει τῆς προτάσ. Εὐρ. Ἥλ. 1352 (Ἀναπ.) «οἷσιν δ' ὄσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βίῳ».

3. Ὅταν τὸ ἔναρθρ. οὐσιαστικὸν συνδέηται μετ' ἐπιθετικ. προσδ. (§. 400), πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὰς ἐξῆς δύο περιπτώσεις ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἄρθρ.:

A. Ἐὰν ὁ ἐπιθετ. προσδ. συνδέηται μετὰ τοῦ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἰς *μῆλα ἔργουα* (ὡς τὰ σημερ. ὁ *καλόμοιρος, κακόμοιρος* κτλ., τὰ γερμ. *der gute Mann = Biedermann* κτλ.), καὶ δηλοῖ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀντιτίθεται ἄλλοις ἀντικειμέν. τοῦ αὐτοῦ γένους, τότε *τριπλῆ* θέσιν τὸ ἄρθρ. λαμβάνει· a) ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ - b) ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός - c) ἀνὴρ ὁ ἀγαθός. Τὴν *τριπλῆ* ταύτην θέσιν τοῦ ἐπιθετικ. προσδιορ. καλοῦμεν *ἐπιθετικὴν*, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ ἐπιθετικ. προσδιορ. παρίσταται ὡς ὄντως τοιοῦτος. - Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει· ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἢ βαρύτερως κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐπιθ. προσδ. Πλ. νόμ. 805, d «δεῖ παιδεῖς κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀρρένων γένει». Ἐν τῇ δευτέρῃ δὲ καὶ τρίτῃ περιπτώσει· ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός, καὶ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός, ἢ βαρύτερως κεῖται ἐπὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ μάλιστα ἐπὶ μὲν τῆς δευτέρας περιπτ. ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός τὸ οὐσιαστικὸν τίθεται ὡς ὠρισμένον ἢ προμνησθὲν, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ἀνὴρ ὁ ἀγαθός τίθεται ὡς ἄοριστον, προσδιορίζεται

1) Ἰδ. Matthiae II. §. 282, 1.

ὁμως ἀκριβέστερον διὰ τῆς προσθήκης ἐπιθετικοῦ προσδ., ἐν ἀμφοτέραις ὁμως ταῖς περιπτώσεσι ταύταις γίνεταί ἀντίθεσις ἄλλω τινι οὐσιαστικῷ. Ξεν. ἀν. 5. 1, 1 «ὅσα μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἐν τῇ πορείᾳ τῇ μέχρι ἐπὶ θάλατταν τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται». 5. 8, 24 «ἦν σωφρονῆτε, τοῦτον τάναντία ποιήσετε ἢ τοὺς κύνας ποιῶσι· τοὺς μὲν γὰρ κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας δεδέασι, τὰς δὲ νύκτας ἀφίαισι, τοῦτον δὲ τὴν νύκτα μὲν δῆσετε, τὴν δὲ ἡμέραν ἀφήσετε» (ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς προῤῥηθ. κύνας, καὶ ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ τοῦτον). Ψευδ. Ἴσοκρ. 1, 16 «τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης». Αἰσχ. 3, 6 «διοικοῦνται αἱ μὲν τυραννίδες καὶ ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων, αἱ δὲ πόλεις δημοκρατοῦμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις». Πλ. Λάχ. 191, b «τὸ μὲν γὰρ ἰππικὸν τὸ ἐκείνων (τῶν Σκυθῶν) οὕτω μάχεται, τὸ δὲ ὀλιτικὸν τὸ γε τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐγὼ λέγω». Μενέξ. 240, e «ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημι οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς τε ἡμετέρας». Ἴσοκρ. 4, 15 «διεξέρχονται τὰς τε συμφορὰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν γεγενημένας καὶ τὰς ὠφελείας τὰς ἐκ τῆς στρατείας τῆς ἐπ' ἐκείνον ἰσομένας». - Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 32 «ἐγὼ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δ' ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς. 4. 5, 11 «τί διαφέρει ἀνθρώπος ἀκρατῆς θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου;» Πλ. πολιτικ. 294, a «τὸ δ' ἀριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν». Ἐνίοτε ἐναλλάσσουν αἱ θέσεις τῶν, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός, ἀνευ διαφορᾶς σημασίας. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 8 «τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἢ πειθῶ καὶ ἢ καρτερίᾳ καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται» (= καὶ τὰ μεγάλα ἀγαθὰ). Πλ. πολ. 545, a «πῶς ποτε ἢ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατον ἔχει;» = πρὸς τὴν ἀκρ. ἀδικ. 1).

B. Ὁ ἐπιθετικὸς προσδ. δὲν ἐνοῦται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ εἰς μίαν ἔννοιαν, ἀλλ' ἔχει σημασ. κατηγορικὴν, ἐκλαμβάνομενος καθ' ἑαυτὸν ὡς κατηγορούμενον συντεταγμένης δευτερευούσης προτάς., οὐδὲ ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλο τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμεν., ἀλλ' ἀντιτίθεται αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, ἐπειδὴ δηλοῦται, ὅτι ἀντικείμεν. τι πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἔν τινι ἰδιότητι, καθ' ἑαυτὸ καὶ ἀνευ ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλο. Οἱ γερμαν. τότε ἐν μὲν τῷ ἐνικῷ μεταχειρίζονται τὸ ἀόρ. ἄρθρ. ein, τὸν δὲ πληθυντ. τιθεῖσιν ἀνάρθρ., ἐκτὸς ἂν δηλῶνται ὠρισμένα ἀντικείμεν. Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει διττῶς τὸ ἀρθρ. τίθεται ἐν τῇ ἑλλήν. a) ὁ ἀνὴρ ἀγαθός, b) ἀγαθός ὁ ἀνὴρ = ὁ ἀνὴρ ἀγαθός ὧν = ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶνε ἀγ., καθ' ὅσον,

1) 18. Kruger in Jahn's Ztschr. 1838, σ. 62.

ὥστε νὰ, ἐπειδὴ, ἐάν, ἀν εἶνε ἀγ., ὅπερ προῆλθεν ἐκ τοῦ, ὁ ἀνὴρ ἀγαθός ἐστίν, ἢ ἀγαθός ἐστίν ὁ ἀνὴρ. Καλοῦμεν δὲ τὴν τοιαύτην θέσιν τοῦ ἀρθρ. κατηγορικὴν. Ἡ ἔμφασις κεῖται ἐπὶ τῆς ἡγουμένης λέξεως. Ἄς παραβάλη τις τὸ, οἱ ἄνθρωποι μισοῦσι τὸν ἄνδρα κακόν, ἢ κακόν τὸν ἄνδρα = οἱ ἄνθρ. μισ. τὸν ἄνδρ., ὅστις, καθ' ὅσον, ὥστε νὰ, ἐπειδὴ, ἐάν, ἀν εἶνε κακός, πρὸς τὸ, τὸν κακόν ἄνδρα ἢ τὸν ἄνδρα τὸν κακόν = τὸν κακόν ἄνθρ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν καλόν διὸ «τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν, τοὺς δὲ κακοὺς μισοῦμεν». Ὁ Γάλλος ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει τίθησιν ἐπ' ἑσῆς τὸ ἐπίθετον μετὰ τὸ ἔναρθρ. οὐσιαστικ. Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διεφύλαξεν ὡς γνωστὸν, τὴν τοιαύτην τοῦ ἀρθρ. θέσ., πολλάκις ὅμως ἀναλελυμένως, ὡς τὸ παιδί καλὸ, καὶ καλὸ τὸ παιδί, καλὸ τοῦ εἶνε τὸ παιδί κτλ. Θουκ. 1, 49 «οἱ Κερκυραῖοι ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν (quia deserta erant), μ. σ. Ρορ. 2, 49 «(πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς ἔρριψαν ἐς φρέατα) τῇ δὲ ψῆ ἀναπαύσῃ ξυνεχόμενοι». 93 «τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενὰς» = ὥστε εἶναι κενὰς. 6, 34 «οἱ δὲ μετ' ὀλίγων ἐφοδίων περσιωθέντες ἀποροῖεν ἀν κατὰ χωρὶς ἐρημα» = ἐπεὶ ἐρημα ἦν. ἰδ. 1, 19 μ. σ. Ρορ. ἔκδ. μεγ. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 13 «(ὁ θεός) τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσεν» = ἡ ψυχὴ, ἣν ὁ θεός τῷ ἄνθρ. ἐνέφυσεν, κρατίστη ἐστίν, μ. σ. Kühn. 2. 1, 9 «ἀξιώ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ ἀφρονα τὰ ἐπιτήδεια παρασκευάζειν» = τὰ ἐπιτ. παρασκ., ὥστε ἀφρονα εἶναι. 30 «ἵνα καθυπνώσῃς ἠδέως τὰς στρωμνάς μαλακὰς παρασκευάζῃ». 3. 10, 8 «τῶν μὲν μαχομένων ἀπειλητικὰ τὰ ὄμματα ἀπεικαστέον, τῶν δὲ νενικηκότων εὐφραινομένων ἢ ὄψις μιμητέα» = ὥστε ἀπειλητικὰ εἶναι, καὶ, ὥστε εὐφραινομένων εἶναι. 4. 7, 7 αὐτὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν» (τὸ νὰ ἦνε τὸ χρῶμα μελάντερ. εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ καταλάμπεσθαι ὑπὸ τ. ἡλ.) Ψευδ. Λυσ. 2, 36 «αὐτὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχεσάντων τοὺς ὑπεκτεθέντας ἡλιζον πείσασθαι» = εἰ εὐτυχήσειαν. Δημ. 21, 193 «τὰ φρούρια ἦσαν ἐρημα λελοιπότες» = ὥστε εἶναι ἐρημα. Εὐρ. Φοίν. 526 οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς» = non oportet pulchris verbis uti de rebus, quae non sunt honestae, εἰ τὰ ἔργα μὴ καλὰ ἐστί, ὁ Ματθ. πένυ ὀρθῶς συνῆει τὸ μὴ μετὰ τοῦ καλός, ἰδ. §. 464, 2, ἄλλως ὅμως ὁ Ἑρμαννος καὶ Κλώτσιος. Τὸ ἀρθρον δύναται νὰ ἀναφέρηται καὶ εἰς προηγούμενον ἢ καὶ ἐπόμενον. Σοφ. Αἴ. 1121 Μέν. «ὁ τοξότης (δηλ. ὁ Τεῦχος) ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Τεῦκ. οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην (δηλ. τοξικὴν) ἐκτῆσάμην» = ἡ τέχνη, ἣν ἐκτῆσάμ., οὐκ ἐστὶ βάνουσος. Οἰδ. τ. 526 «τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι» = ὅτι οἱ λόγοι, οὓς ὁ μάντ. λέγει εἰσὶ ψευδεῖς. Φιλ. 352 «ἐπειτα μέντοι χῶ λό-

γος καλὸς προσῆν, εἰ τὰπι Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰὼν» = ὥστε συνέβη καὶ ἡ ἀπλή μνεία νὰ ἦνε εὐάρεστος».

§. 464. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥηθεις. θέσεων τοῦ ἄρθρ.
ἐν τοῖς ἐπιθετικ. προσδιορισμοῖς.

1. Εἰς τὰ ῥηματικά οὐσιαστικά, τὰ πρᾶξιν ἢ κατάστασιν δηλοῦντα, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἄλλα οὐσιαστικά προστίθεται πολλάκις ὁ προθετοπτότως ἐκφερόμ. καὶ μετὰ τὸ οὐσιαστ. αὐτοῦ τιθέμενος ἐπιθετ. προσδιορ. ἄνευ ἐπαραλήψεως τοῦ ἄρθρ. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει, καὶ ὅταν παρεντίθῃται ἐπιθετικ. προσδ. μεταξύ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστ. Θουκ. 2, 52 «ἡ ξυγκομιδῆ (commigratio) ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ». Ξεν. ἑλλ. 6. 4, 37 «τὰ αἶτια τῆς ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῆς γυναικὸς» ἀντὶ τῆς ὑπὸ τ. γυν. ἐπιβ. ἢ τῆς ἐπιβ. τῆς ὑπὸ τ. γυν. Θουκ. 1, 18 ἀμετὰ δὲ τὴν τῶν τυράνων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος». 3, 44 «ἡ νῦν ὑμετέρα ὄργη ἐς Μιτυληναίους». 6, 31 «εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τὴν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν». Ξεν. Ἰέρ. 3, 4 «τῆς τῶν γυναικῶν φιλας πρὸς τοὺς ἀνδρας». Πλ. πολ. 463, b «τῶν ἀρχόντων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν» κατὰ τοὺς πλείστ. κώδ. ἰδ. Schneider. (Ὀλίγ. ὅμως πρότερον «οἱ δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἀρχοντες».) 532, c «πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα» μ. σ. Schneider. ἰδ. A. 1. Ἐν τῇ ποιήσει συμβαίνει ἐνίοτε τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν κτητικ. ἀντωνυμ. Σοφ. Αἴ. 573 «ὁ λυμεὼν ἐμός». Εὐρ. Ἰππ. 683 «ὁ γεννήτωρ ἐμός». Θεόκρ. 27, 58 «τῶν πέχονον ἐμόν». Πολλάκις δὲ, ἐὰν τὸ ἐπίθετον ἦνε ὄνομα κύριον. Ξεν. Ἀγ. 1, 10 «τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας», μ. σ. Heiland. ἑλλ. 4. 3, 15 «τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων Ἑλληνίδων» (ἐν 14 ὅμως «τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνίδων πόλεων»). 4. 3, 8 «ἐν τῷ ὄρει Ναρδακίῳ». Πλ. Φαίδ. 57, d «τῶν πολιτῶν Φλιασίων». μ. σ. Stallb. ἀπολ. 32, a «ἡμῶν ἢ φυλῆ Ἀντιοχίς». Μενέξ. 70, b «οἱ τοῦ σοῦ ἐταίρου Ἀριστίππου πολῖται Λαρισσαῖοι».

2. Οἱ ἀκριβέστ. προσδ. μετοχῆς, ἐπιθέτου ἢ ἀπαρεμφ. δὲν τίθενται πολλάκις μεταξύ τοῦ ἄρθρου καὶ τούτων, ἀλλὰ προηγούνται τοῦ ἄρθρου, ἵνα ἐξάρωσιν ταῦτα ἐμφαντικώτερον, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐξ ἀπλῆς ἀμελείας. Ἡρδ. 7, 184 «τὰς καμήλους τοὺς ἐλαύνοντας Ἀραβίους». Θουκ. 6, 64 «εἶναι δὲ ταῦτα τοὺς ξυνδράσκοντας πολλούς». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 13 «καὶ τὴν σοφίαν τοὺς ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι». μ. σ. Kühn. 4. 4, 7 «περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτώσιν». Πλ. ἀπολ. 90, c «πλείους ἔσονται ὑμᾶς οἱ ἐλέγχοντες». Ξεν. Κύρ. 5. 3, 19 «ὁ Ἀσσύριος παιδας μὲν, ὡς εἴκει, τὸ ποιεῖσθαι ἀφείλετο, οὐ μέντοι κτλ.» μ. σ. Born. ἀπολ. 9 «ἀνελευθέρας τὸ ζῆν». Σοφ. Ἄντ. 324 «εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρώντας» =

τοὺς ταῦτα δρῶντας. 710 «ἀλλ' ἄνδρα, καὶ τις ἢ σοφός, τὸ μαν-
θάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν» = τὸν ἄνδρα πολλαὶ μανθ. Γρ. 65
«σὲ πικτρὸς οὕτω δαρὸν ἐξεναμμένου τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦ ἴσθαι,
αἰσχύνῃν φέρει». Αἴ. 1166 χορ. «ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰμυνηστον
τάρον. . καθέξει». = τὸν βρ. αἰμυν. μ. σ. Schneidew. Θουκ. 7,
72 «πληρώσκαυτε; ἔτι τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν» ἀντὶ, τὰς ἔτι λοιπ.
1, 137 «ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται»
ἀντὶ, ἢ πάλ. ἀπ. = reversio, ἴδ. Popp. 2, 38 «ὦν καθ' ἡμέ-
ραν ἢ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσοι» = ἢ καθ' ἡμ. τέρ. Τὸ, αἰεῖ=
ἐκχάστοτε, τίθεται καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν μετοχὴν. Ξεν. ἑλλ. 2.
1, 4 «ἀεὶ ὁ ἀκούων» μ. σ. Breitenb. Κύρ. 1. 4, 3 «ἀεὶ τοὺς
παρόντας». 2. 3, 2 «τοῖς νικῶσιν αἰεῖ» 1).

3. Ὅταν ἐναρθρ. οὐσιαστικὸν συντάσσεται γενικῇ, ἢ τοῦ ἐπιθετ.
προσθ. θέσις συμβαίνει νὰ ἦνε ἢ ὑπὸ τὸ Ἄ ῥηθεῖσα τότε μόνον,
ὅταν τὸ οὐσιαστικ. μετὰ τῆς γενικ. αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν
πρὸς ἄλλο τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμε. ὡς οἶον ὁ τῶν Ἀθηναίων
δῆμος, ἢ ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων = ὁ δῆμος τῶν Ἀθην. κατ' ἀντί-
θεσ. πρὸς ἄλλον δῆμ. ἢ ἔμφασις κεῖται τότε ἐπὶ τῆς γενικ.
Τοῦναντίον δὲ ἢ γενικ. προηγεῖται ἢ ἔπεται τοῦ συντακτι-
κοῦ ἐναρθρ. οὐσιαστικοῦ, ὅταν τὸ οὐσιαστικ. δηλοῖ μέρος
τῆς ἐννοίας τοῦ κατὰ γενικὴν κειμένου οὐσιαστικ., τὸ δὲ μέ-
ρος τοῦτο ἀντιτίθεται ἐτέρῳ μέρει τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ
ἔμφασις τότε κεῖται ἐπὶ τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστ. ὡς οἶον ὁ δῆ-
μος τῶν Ἀθηναίων, ἢ τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος = ὁ δῆμος, ὁ
κοινὸς λαὸς τῶν Ἀθην. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς εὐγεν., ἐκ τῶν
Ἀθηναίων (τοῦ κοινοῦ λαοῦ καὶ εὐγεν.) ὁ δῆμος. καὶ οὐχὶ οἱ
εὐγενεῖς. Ἐν τῇ τοιαύτῃ λοιπὸν θέσει τῆς γεν. ἢ γενικῇ δὲν
εἶνε ἐπιθετικῇ, ἀλλὰ διαιρετικῇ, ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς, ἐνταῦθα
δὲν ὑποτίθεται ἐν ἀντιθέσ. πρὸς ἄλλον λαὸν, ἀλλ' ὡς μέρος τοῦ
Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ κατ' ἀντίθεσ. πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ λαοῦ
ἦτοι τῶν ἀριστοκρατῶν. Ἡ Σωκράτους φιλοσοφία, ἢ ἡ φιλ. ἢ
Σωκρ. = ἢ Σωκρατικὴ φιλοσοφία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φιλο-
σοφικὰ συστήματα ἄλλων. Τοῦναντίον δὲ τὸ, ἢ φιλ. Σωκράτους
ἢ Σωκράτους ἢ φιλοσ. = ἢ φιλοσ. τοῦ Σωκράτους καὶ οὐχὶ ἄλλο
τι αὐτοῦ, π. χ. ὁ βίος αὐτοῦ. Ἡρδ. 1, 5 «διὰ τὴν Ἰλίου ἔλω-
σιν» ἐνταῦθα ὁμοῦ καὶ, «τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης τῆς ἐς τοὺς Ἑλ-
ληνας» (ἢ ἀρχὴ εἶναι μέρος τῆς ἔχθρ.). [Ἐν Θουκ. ὁμοῦ 1, 93
«Ἀθηναῖοι μὲν οὖν οὕτως ἐτειχίσθησαν εὐθὺς μετὰ τὴν Μήδων
ἀναχώρησιν» = μετὰ τὴν μηδικὴν ἀποχώρ. 3, 51 «μετὰ τὴν
Λέσβου ἄλωσιν». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασ., καὶ ὅταν ἢ γενικῇ κῆται
μετὰ πρόθεσιν ἀνήκουσαν ἐτέρῳ οὐσιαστ. ὡς οἶον Θουκ. 1, 65
«μετὰ δὲ τῆς Ποτιδαίας τὴν ἀποτείχισιν» = μετὰ δὲ τὴν τῆς

1) ἴδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 4. 1, 7. εἰς ἄπομν. 4. 8. 10.

Ποτ. ἀποτ.] 3, 101 «ξυνέπρασσον αὐτῷ Ἀμφισσῆς διὰ τὸ τῶν Φωκῶν ἔχθος» = ἕνεκα τοῦ μίσ. πρὸς τοῦ Φωκ. (Περὶ ἐξαιρέσε. τοῦ κανόν. τούτ. ἰδ. σημ. 1.) 4, 132 «Περδίκκας τοῖς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῖς ὁμολογίαν ποιεῖται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ Βρασιδίου ἔχθραν» = ἕνεκα τῆς ἔχθρ. κατὰ Βρασ. 1). Τούωντίον δέ Ξεν. ἀν. 1. 2, 18 «ἡ Κίλισσα ἰδοῦσα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος ἐθαύμασε» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ στρατεύμ. πράγμ. Πλ. Μενέξ. 90, b αὐτόν εὖ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς φρονίμους τῶν Ἀθην. Λυσ. 204, e «τὰ εἶδος τοῦ παιδὸς» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸ, τοῦνομα τοῦ παιδ. Δημ. 2, 10 «ὥσπερ οἰκίαις τὰ κάτωθεν (infimas partes) ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, οὕτως καὶ τῶν πρῶτων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς καὶ δικαίας εἶναι προσηέει». - Δύναται προσέτι καὶ τὸ μὲν οὐσιαστ. νὰ προηγῆται ἀνάρθρ., ἢ δὲ ἐπιθετικῆ γενικῆ νὰ ἔπηται ἐνάρθρ., τότε ὅμως τὸ οὐσιαστ. αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ λαμβανόμενον ὡς ἔννοια γένους προσδιορίζεται ἀκριβέστερον. Ἡρδ. 5, 50 «ἀπὸ θαλάσσης τῆς Ἰωνῶν» = ἀπὸ τοῦ ἰωνικ. πελάγ. Ξεν. ἀν. 6. 4, 19 «ἐπὶ σκηνὴν ἰόντες τὴν Ξενοφώντος». Θουκ. 4, 1 «κατὰ ἔχθος τὸ Ῥηγίων». 7, 57.

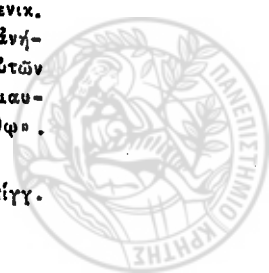
Σημ. 1. Καὶ ὅμως ἀπαντῶσι πρῶγμ., ἐν οἷς ἦ τε ἐπιθετικῆ καὶ ἡ διαίρετικῆ γεν. προστίθενται ἀνάρθρ., ὅπερ παρὰ Θουκ. εἶνε καὶ τὸ συνηθέστατον. Ἡρδ. 1, 5 «ἐμίσητο τῷ ναυκλήρῳ τῆς νεός». Θουκ. 2, 85 «ἰδῆου τὴν γῆν τῶν Κυθωνιατῶν». 5, 67 «οἱ ξύμμαχοι Ἀρκάδων». 7. 35 «τῆς στρατείας ὁ μετὰ μλος» (διὰ τὴν μεταμέλειαν). Ξεν. ἀν. 1. 2, 26 «διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν». 3. 16 «τὴν εὐθείαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος». 4, 12 «παρὰ τὸν πατέρα τοῦ Κύρου». 4. 3, 22 «Ἀόκιος δ' ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν πελταστῶν». Κύρ. 8. 1, 8 «ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου» (ἐν ἀναθ. ὅμως 2. 5, 31 «ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς Τισσαφέρνηος»). Πλ. πολ. 387, e «τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν». Κρίτ. 47, a «οὐ πάσας χρῆ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν τὰς δ' οὐ» κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. Εὐθύδ. 277, d «ἐν τῇ τελευτῇ τῶν Κορυβάντων». Γοργ. 455 e «τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων». μ. α. Stallb. Λυκοσργ. 93 «ἐπὶ τὸν βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν». μ. σ. Maetzner. Δημ. 4, 3 «τῇ τότε βῶμῃ τῶν Λακεδαιμονίων», ἔνθα ἡ θέσις αὕτη δὲν εἶνε τόσῳ περιεργος, ἐπιθετῆ προηγείται ἐπιθετικ. προσδιετ., ἴδ. ἀριθ. 1, ἐπ' ἴσης ἐνταῦθα «τῇ νῦν ὕβρει τούτου». οὕτω πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν ῥηματικ. οὐσιαστικῶν τῶν πρᾶξιν ἢ κατάστασιν δηλούντων, ἴδ. ἀριθ. 1. Θουκ. 2, 12 «ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου». 3, 2 «μετὰ δὲ τὴν ἰσολλὴν τῶν Πελοποννησίων». Ξεν. ἀν. 1. 2, 25 «ἐν δὲ τῇ ὑπερολλῇ τῶν ὀρών». Ἐνίοτε δὲ καὶ προηγείται τὸ συντακτικὸ οὐσιαστικ. ἢ ἐπιθετικ. γεν., ὅταν αὕτη κρίπη νὰ ἐξαρθῆ ἔτι μᾶλλον. Ἡρδ. 1, 2 «(λέγουσι) Ἑλλήνων τινὰς ἀρπάσαι τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην» (τὴν βασιλόπαιδα, ἀντὶ τὴν τοῦ βασιλ. θυγ.). Θουκ. 8, 85 «περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδῶ-

1) ἴδ. Popp. εἰς Θουκ. 1. 12, 3 καὶ 103, 3 ἐκδ. μετ.

σως». Ξεν. ἑλλ. 6. 4, 19 «τῆς νίκης τὸ μέγεθος». Πλ. Πρωτ. 321, d «Ὁ Προμηθεὺς κλέπτει Ἡραίου καὶ Ἀθηναίης τὴν ἐντεχον σοφίαν οὖν περιί.»

4. Ἐάν ἀντὶ τῶν κτητικῶν ἀντων. τίθηται ἡ γενικὴ τῶν οὐσιαστ. ἀντωνυμ., τὸ δὲ μετ' αὐτῆς συναπτόμενον οὐσιαστ. ἦνε ἔναρθρ., αἱ μὲν αὐτοπαθεῖς ἀντων. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ κ.τ.λ. λαμβάνουσι τὴν ἐπιθετικὴν τοῦ Α θέσιν· οἷον «τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα ἢ τὸν πατέρα τὸν ἐμαυτοῦ ἢ πατέρα τὸν ἐμαυτοῦ, ἴδε τὰ πρῶγμ. ἐν §. 455, 6, c), αἱ δὲ ἀπ.λαῖ προσωπ. ἀντωνυμ. μου, σοῦ κ.τ.λ. λαμβάνουσι τὴν θέσιν τῆς γενικ. διαιρετικ.· οἷον ὁ πατήρ μου ἢ μου ὁ πατήρ· ὁ πατήρ σου ἢ σοῦ ὁ πατήρ· ὁ πατήρ αὐτοῦ (-ῆς) ἢ αὐτοῦ-ῆς ὁ πατήρ· ὁ πατήρ ἡμῶν, ὑμῶν, τῶν, αὐτῶν, ἢ ἡμῶν, ὑμῶν κτλ. ὁ πατήρ. Πλ. Φαίδ. 117, a «ἔως ἂν σου βέβροσ ἐν σκέλεσι γένηται». συμπ. 215, e αοῦδὲ θεθορύθητό μου ἢ ψυχῆ». Ἰσοκρ. 4, 58 «κατέφυγον ἐπὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν» καὶ 64 «ἡμῶν οἱ πρόγονοι». Ὅταν ὅμως τὸ οὐσιαστικὸν ἔχη παρ' αὐτῶ καὶ ἄλλον ἐπιθετ. προσδ., αἱ ἀντωνυμ. αὐταὶ δύνανται νὰ θεῶσι τότε ἐν τῷ μέσῳ. Ἄρφ. βέβρ. 485 αεὶς τὴν κάτωμου κοιλιάν». Θουκ. 1, 32 «ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη». 5, 10 «οἱ δὲ αὐτοῦ ξυστραφέντες ὀπλίζται». Ἰσοκρ. ἐπ. 5, 1 «τὸ καταλελημμένον μου μέρος». Πλ. συμπ. 189, d «ἡ γὰρ πάλα ἡμῶν φύσις οὐχ αὐτῆ ἦν, ἥπερ νῦν, ἀλλ' ἄλλοία». -Τὴν ἐπιθετικὴν τοῦ Α θέσιν ἔχουσιν καὶ αἱ γενικ. τῶν δεικτικῶν καὶ ἀλληλοπαθ. (ἀντανακλαστικ.) ἀντωνυμ.· οἷον ὁ τούτου (ἐκείνου) πατήρ ἢ ὁ πατήρ ὁ τούτου (ἐκείνου). Πλ. συμπ. 219, b «ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεὶς τὸν τουτουί». πολ. 558, d «ὑπὸ τῷ πατρὶ θετραμμένους ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσι». Ἰσοκρ. 4, 16 «χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς». Οὐδὲν ἤττον ἀπαντῶσιν ἐνίοτε αἱ δεικτικαὶ ἀντων. καὶ ἀνάρθρ. μετὰ ἔναρθρ. οὐσιαστικόν· οἷον «οἱ ἀναγκαῖαι ἐκείνου» Ἰσακ. 9, 10. ατὰ ἐρὰ ἐκείνου» 36. «τοῦ πατρός τούτων» 10, 3. «τῆ νῦν ὕβρει τούτου» Δημ. 4, 3.

Σημ. 2. Ἐλάχισται δὲ καθόλου ἑξαιρέσεις ὑπάρχουσι τοῦ βηθίντος κανόνος ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἄρθρ. ἐπὶ τῆς γενικ. τῶν προσωπικ. καὶ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. 1). Σοφ. Οἶδ. τ. 1458 «ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρα». Διοχλ. χορη. 277 «τάς δὲ νῦν νόσους». Ἄρφ. λυσ. 168 «τῶ; μὲν ἁμῶν ἄνδρας». 416 «τῆς μου γυναίκος». ὄρν. 1110 «τάς γὰρ ἡμῶν οἰκίας». Ἡρόδ. 9, 50 «οἱ τέ σφειων ὀπίωνες». Θουκ. 6, 89 «τῶν δ' ἡμῶν προγόνων τὴν προξενίαν», (ἀνθ' οὗ ὁ Haacke θέλει τῶν δ' ἡμῶν προγ.). 3, 22 «τῆς αὐτῶν φυλακῆς». 92 «τὸ αὐτῶν ζυμμαχικόν». 8, 48 «τῆ αὐτοῦ ἀρχῆς». Ἰσοκρ. 7, 55 «ταῖς αὐτῶν ἱμελεσίαις». Περὶ τοῦ δ' αὐτοῦ ἐν σημασ. αὐτοπαθεῖ ἴδ. §. 445, 5, σημ. 3' καὶ ἡ γενικ. δὲ διαιρετ. αὐτῶν ἀπαντᾷ πολλάκις μετὰ τοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ αὐτῆ ἀνήκοντος οὐσιαστ. Ἡρόδ. 1, 143 «τοῖσι δὲ αὐτῶν νησιώταις». 167 «οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὸ Φήγιον καταφυγόντες». -Ἄρφ. εἰρ. 880 «ἐμαυτοῦ τῷ πέει» ἀντὶ τῷ ἐμαυτοῦ πέει. Ἄρφ. ἀποσκ. 579 M. «τασοὶ κατὰ τὴν τῆ κεφαλῆ σαυτοῦ λίθω».

'Αρρ. νερ. 515 «τὴν φύσιν αὐτοῦ». 905 «τὸν πατέρ' αὐτοῦ». 'Εν ὄρισιν ὁμοῦς 472 ἀνγνωστόν μετὰ Bergk «τὸν πατέρ' αὐτῆς». 'Εκ τῶν πεζῶν δ' Ἡρθ. μεταχειρίζεται τὴν θέσιν ταύτην τοῦ ἄρθρ. ἐν πολλ. χωρίοις: οἶον 2, 107 «τὸν ἀδελφὸν ἐωυτοῦ». Ξεν. ἑλλ. 7. 1, 44 «ταύτην τὴν πίστιν ἑμαυτοῦ» (μ. τῆς ποικιλ. γραφ. «ταύτην πίστ. ἑμαυτ.»). 3, 12 «τοὺς εὐεργέτας ἑαυτῶν» (μ. τ. ποικ. γρ. αὐτῶν ἤγουν αὐτῶν).

Σημ. 3. Ὁ Ὅμηρ. δὲν προστίθισι τὸ ἄρθρ. εἰς τὸ οὐσιαστ. τὸ μετ' οὐσιαστικῆς ἀντωνυμ. συνδεδεμένον. 1) Διὸ λέγει π. χ. «πίθεις δὴ μευ θυμὸν» φ, 230. «σεῦ φίλα γούνατα» ν, 231. «ἡμέων κεφαλᾶς» ι, 498. «σφῶν γούνατα» ω, 381. «ὄνομ' αὐτοῦ» δ, 710 κτλ. (Τὸ ἐν Τ ὁμοῦς 185 «χαίρω σεῦ, λαορτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας» τὸ σεῦ ἀνήκει εἰς τὸ ἀκούσας = χαίρω ἀκούσας παρὰ σοῦ τοιοῦτον λόγον). Παρατηρήσεως ὁμοῦς ἄξιον εἶνε, ὅτι δ' Ὅμηρ. μεταχειρίζεται ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ πολλάκις καὶ τὸν ὀρθοτονοῦμενον ἀντωνυμικ. τύπον. Ζ, 344 «ἄφρ ἔμετο». Ε, 214 «ἀπ' ἔμετο κάρη τάμοι». π, 241 «σεῖο μέγα κλέος». Ἀλλὰ καὶ παρ' ἀττικοῖς ἀπαντῶσι τοιαυτὰ τινα πρῶγμ. Ἄρρ. σφ. 1398 «ἔμοῦ τὰ φορτία» Λυσ. 301 «τὰς λήμας ἔμοῦ». (Τὸ ἐν βατρ ὁμοῦς 964 ἀναγνωστόν μετὰ Krüger ἐν τῇ ἑλλ. συντάξ. II. §. 47, 9. σημ. 3. καὶ Bergk «γνώσει τε τοὺς τοῦτου κάμοῦς ἑκατέρου μαθητὰς» ἀντὶ «τοῦτου τε κάμοῦ γ' ἑκατ.» καὶ ἱπκ. 910 μετὰ Bergk ἀναγνωστόν «ὦ Δῆμ', μου πρὸς τὴν κεφαλὴν» ἀντὶ ὦ Δῆμ' ἔμοῦ). Καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐνός: τῶν μελῶν τῆς προτάσ. Ἄνδοκ. 2, 24 «ἔμοῦ τὸ μὲν σῶμα». Οὕτω καὶ Ἰσοκρ. 15, 16 «οἱ μὲν ἄλλοι τοῖς λόγοις διαλύονται τὰς διαβολὰς, ἔμοῦ δὲ Λυσίμαχος αὐτοῦς τοὺς λόγους διαβέβληκεν», ὅπερ εἶνε ἤτιον περίεργον, διότι τὸ ἔμοῦ χωρίζεται τοῦ οὐσιαστικ. αὐτοῦ διὰ τῆς παρενθεσίσης λέξ. Λυσίμ. ('Εν δὲ τῷ Ἰσοκρ. 12, 15 «τῶν μὲν ῥητόρων τὸν τρόπον φέγοντες προστάτας αὐτοῦς τῆς κόλως ποιοῦνται, ἔμοῦ δὲ τοὺς λόγους ἐπαινοῦντες αὐτῷ μοι φθονοῦσι» τὸ ἔμοῦ εἶνε ἀναγκαῖον καὶ ἐκληπτέον ὡς γενικὴ διαίρετ. ὡς καὶ ἡ ἀντίθεσις τῶν ῥητόρων).

5. Σαφέστατα καταφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν ἐν Α καὶ Β θέσεων τοῦ ἄρθρ. ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων· ἄκρος, μέσος καὶ ἔσχατος. Ὁταν συμβαίνῃ ἡ θέσις τοῦ ἄρθρ. ἢ ἐν τῷ Α, τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἔχουσι καθαρῶς σημασι. ἐπιθετικὴν, τὸ δὲ οὐσιαστικ. μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθετ. προσδ. ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλα τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμενα· οἶον ἡ μέση πόλις ἢ ἡ πόλις ἢ μέση = ἡ μέση πόλις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλας πόλεις, ἢ μέση τῶν πόλεων· ἢ ἔσχατη νῆσος = ἡ ἔσχατη τῶν νήσων, ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλας νήσους. Θουκ. 4, 35 «ἐς τὸ ἔσχατον ἔρυμα τῆς νήσου» ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλα ἐρύματα. Πλ. νόμ. 823, α «τὸν ἄκρον πολίτην» = τὸν τελειότατον ἐκ τῶν πολιτῶν, ἀντιθετικ. πρὸς τοὺς ἄλλ. πολίτ. Ὅταν τούναντίον συμβῇ ἡ θέσις τοῦ ἄρθρ. ἢ ἐν τῷ Β, τὰ ῥηθέντα ἐπίθετα ἔχουσι σημασι. κατηγορικὴν, τὸ δὲ οὐσιαστικὸν ἀντιτίθεται ἑαυτῷ, ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου δηλοῦται ἀκριβέστερός τι προσδιορισμ. (μέρος δηλ.) τοῦ οὐσιαστικ.· οἶον ἐπὶ τῷ ὄρει ἄκρω ἢ ἐπ' ἄκρω τῷ ὄρει = εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους, ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ὄρ. τὸ ἄκρον· ἐν μέσῃ τῇ πόλει (σπανί. ἐν τῇ πόλ.

1) Ἰδ. Krüger ἐν τ. ῥηθ. χωρ. 9, σημ. 3. 4. 5.

μέση) = ἐν τῷ μέρει τῆς πόλ., ὅπερ εἶνε μέσον, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλ. ἐν ἐσχάτῃ τῇ γήσῳ ἢ ἐν γήσῳ τῇ ἐσχάτῃ = εἰς τὸ ἐσχατον τῆς νῆσ. μέρ. Ἡρδ. 1, 185 «διὰ τῆς πόλιος μέσης». 5, 101 «διὰ μέσης τῆς ἀγοράς». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3 «κατὰ μέσον τὸν κύκλον». ἀν. 1. 2, 17. ἑλλ. 5. 4, 33 «ἐν μέσοις τοῖς πολεμίοις ἀπέθανε». 3, 17 «ἄρχ τῆ οὐρᾶ σείουσιν». 5, 8 «ἐπὶ ταῖς μηριαίαις ἄκραις». Κύρ. 4. 8, 17 «οἱ Πέρσαι) περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῶν δασεῖς ἔχουσιν».

6. Οὕτω πως τὸ ἐπιθ. *μόνος* λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Α., ὅταν ἐκφράζῃ ὄντως ἐπιθετικὸν προσδιορισμ. τοῦ οὐσιαστικ. αὐτοῦ· οἷον ὁ *μόνος* παῖς = ἐκ τῶν παιδῶν ὁ *μόνος*, λαμβάνει δὲ τὴν τοῦ Β, ὅταν περιέχῃ ἀκριβέστερον τοῦ κατηγορουμένου προσδιορ.· οἷον ὁ *παῖς* *παίζει* *μόνος*, ἢ *μόνος* ὁ *παῖς* *παίζ.* = ὁ *παῖς* *παίζ.* *μόνος* του ἤτοι ἄνευ συντρόφων. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4 «τὸν *μόνον* μοι καὶ φίλον *παῖδα* ἀφείλετο τὴν ψυχὴν». ἀπομν. 1. 4, 12 «μόνην τῶν ἀνθρώπων (γλῶτταν) ἐποίησαν (οἱ θεοὶ) οἷαν ἀθροῦν τὴν φωνήν» = ἡ τῶν ἀνθρώπων γλῶττα *μόνη* ἐστίν, ἢ ἐποίησαν οἱ θ. οἷαν κτλ. Οὕτω πως καὶ τὸ *ἡμισυς*. Ξεν. Ἱέρ. 8, 4 «αἱ ἀπὸ δυνατωτάτων ἡμίσειαι χάριτες πλεον ἢ ὅλον τὸ παρὰ τοῦ ἰδιώτου δώρημα δύνανται» = αἱ ἐκ τῶν χαρίτ. ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἡμισ. *χάρ.* ἰσχύουσι πλεον ἢ κτλ. Κύρ. 8. 3, 10 «τὰ ἄρματα τὰ ἡμίσεια». Πλ. νόμ. 946, α «ἐὰν τὸν ἡμισυ ἀριθμὸν πλείω ποιῶσι» = ἐὰν ἐκ τῶν ἀριθμ. τὸν ἡμ. ποιῶσι πλ.· τούναντίον δὲ ἡμισυς ὁ ἀριθμὸς = τὸ ἡμισυ τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ἀριθ. ἐκεῖνο, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἡμ. Περὶ τοῦ ὅλου καὶ πᾶς ἴδ. §. 465, 6.

7. Ἐὰν ἀποδίδωνται τῷ οὐσιαστικῷ δύο ἢ καὶ πλείονες ἐπιθετ. προσδ., ἐν παρεπθετικῇ σχέσει ὄντες (ἴδ. §. 405, d) 4), ἀπαντῶσιν αἱ ἐξῆς θέσεις· α) ὁ *περικλείων* ἐπιθετικ. προσδ. προηγείται ἐνάρθρ., τὸ δὲ ἄρθρ. τότε δὲν ἐπαναλαμβάνεται· οἷον ἡ *μεγίστη* τοῦ Διὸς ἑορτή = ἡ *μεγίστ.* ἐκ τῶν ἑορτ. τοῦ Διὸς. Ξεν. ἑλλ. 7. 4, 38 «εἰς τὰς ἄλλας Ἀρκαδικὰς πόλεις». - β) ὁ *περικλείων* ἐπιθετικ. προσδ. προηγείται μὲν ἐνάρθρ., ἔπεται ὁμως ὁ δεῦτερος ἐπιθ. προσδ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστικ.· οἷον ἡ *μεγίστη* ἢ τοῦ Διὸς ἑορτή. Ἡρδ. 7, 196 «ὁ ναυτικὸς ὁ τῶν βαρβάρων στρατός». Θουκ. 7, 54 («τροπαῖον) τῆς ἄνω τῆς πρὸς τῷ τείχει ἀπολήψεως τῶν ὀπλιτῶν». Πλ. πολ. 565, d «τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερόν». = τὸ Ἀρκαδικὸν ἱερ. τοῦ Λυκ. Διὸς. 328, d «αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί». = αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ ἡδον. (Περὶ τοῦ ὁ ἄλλος ἐν συνδέσει μετὰ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθέτ. ἴδ. §. 465; 9). Θουκ. 1, 23 «ἡ οὐχ ἥμισυ βλάβασα ἢ λοιμώδης νόσος». - γ) ὁ *περικλειόμενος* ἐπιθετικ. προσδιορ. προηγείται ἐνάρθρ., ἔπεται δὲ ὁ *περικλείων* ἐπιθ. προσδ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστ.· Θουκ. 1, 126 «ἐν τῇ τοῦ Διὸς τῇ *μεγίστῃ* ἑορτῇ». 8, 90 «ἐς αὐτὸν τὸν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ λι-

μένος τὸν ἕτερον πύργον». Ἡρδ. 6, 46 ἀεὶ τῶν ἐκ Σκαπτῆς Ἰγλῆς τῶν χρυσέων μετάλλων». Πλ. Κρατ. 398, b «ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ». - d) δύναται ὁ περικλειῶν ἐπίθετ. προσδ. νὰ κῆται καὶ μεταξύ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ περιεκλεισμένου ἐπιθέτ., ἢ μεταξύ τοῦ περιεκλεισμένου ἐπιθέτ. καὶ τοῦ οὐσιαστ., τότε ὅμως τὸ ἄρθρ. προτάσσεται ἐνὸς ἐκάστου τῶν τριῶν μελῶν. Θουκ. 1, 108 «τὰ τεῖχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετέλεσαν». Παραλείπεται ὅμως τὸ ἄρθρ. ἀπὸ τῶν περικλειουσῶν δεικτ. ἀντωνυμ. ἐν τῷ μέσῳ κειμένων, ἐπειδὴ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς περιέχουσι τὸ ἄρθρ. Ἄρφ. νεφ. 766 «τὴν λίθον ταύτην ἐώρακας τὴν καλλὴν τὴν διαφανῆ». Θουκ. 8, 80 «αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὐταὶ νῆες». Πλ. συμπ. 213, e «τὴν τούτου ταυτηρὶ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν». - e) προηγῆται μὲν ἐνάρθρ. τὸ περικλειῶν ἐπίθ., ἔπονται ὅμως ἀνάρθρ. τὸ τε παρενθεθειμένον οὐσιαστικ. καὶ τὸ εἰς αὐτὸ ἀνήκον ἐπίθετ. Ἐϋρ. Ἐλ. 457 «πρὸς τὰς πάροιθεν συμφορὰς εὐδαίμονας». Ξεν. ἑλλ. 4. 3, 15 «ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πόλεων Ἑλληνίδων». 8, 26 «τὰς ὑπὸ τῇ Θράκῃ οἰκούσας πόλεις Ἑλληνίδας». ἴδ. ἀριθ. 1, a. E.- f) προηγῆται ἐνάρθρ. τὸ παρενθεθειμένον (περικεκλεισμένον) ἐπίθετ., ἔπονται δὲ ἀνάρθρ. τὸ περικλειῶν ἐπίθετ. καὶ τελευταῖον τὸ οὐσιαστικόν, μεθ' ἃ ὅμως δύναται νὰ τεθῆ καὶ νέος ἔτι ἐνάρθρ. ἐπιθετικ. προσδ. Θουκ. 8, 13 «καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας Πελοποννησίων ἐκκαίδεκα νῆες αἱ μετὰ Γυλίππου ξυνοπολεμήσασαι». - g) προτάσσεται τὸ οὐσιαστ. ἐνάρθρ., ἔπονται ὅμως τότε πρῶτον μὲν τὸ παρενθεθειμένον ἐπίθετ. καὶ εἶτα τὸ περικλειῶν, ἀμφότερα ἐνάρθρ. Ἀνδοκ. 3, 7, «τὸ τεῖχος τὸ μακρὸν τὸ νότιον». (Ὁμοίον Σοφ. Τρ. 872 «τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον» = *donum Herculi missum*. Ἐϋρ. Ἀνδρ. 215 ἀμφοὶ Θρήκην χιόνι τὴν κατάρρυτον»).

8. Ἐὰν ἐπιθετικὴ μετοχὴ ἔχη ἀκριβέστερον προσδιόρ., ἀπαντῶσιν αἱ ἐξῆς θέσεις:

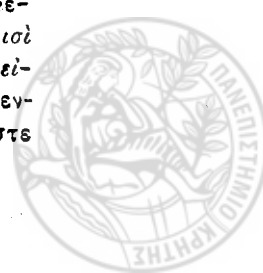
- a) ὁ πρὸς τὸν πόλεμον αἰρεθείς στρατηγός,
- b) ὁ στρατηγός ὁ πρὸς τὸν πόλεμον αἰρεθείς,
- c) ὁ αἰρεθείς πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγός,
- d) ὁ αἰρεθείς στρατηγός πρὸς τὸν πόλεμον,
- e) ὁ πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγός αἰρεθείς 1).

a) Δημ. 8, 25 «τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκπλέοντας ἐμπόρους». Ξεν. ἑλλ. 3. 4, 1 «ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον εἰς τὴν Ἑλλάδα». Αἰσχ. 3, 25 «διὰ τὸν πρὸς Εὐβουλον γενομένην πλοῖον ὑμῖν». Δημ. 18, 95 «τῶν καθ' ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῆ πόλει». 4, 4 «τῆς νῦν ὑπαρχούσης αὐτῷ δυνάμει». 20, 83

1) ἴδ. Fr. Frank quaest. Aeschin. Fuldae 1841. σ. 15. Dissen ad Dem. 18, 292. Maetzner ad Antiph. 5. 81. Stallb. ad Pl. Phil 20, b.

« τὰς παρ' ὑμῶν ὑπαρχούσας αὐτῶ τιμὰς ».-b) Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 18 « πόλεις αἱ τῶν καλῶν μάλιστα ἐπιμελόμεναι ». Διὰ τῆς θέσεως ταύτης ἡ ἐπιθετικ. μετοχὴ ἐξαιρεται ἐμφαντικώτερον = eas dico, quae ἢ urbes, et eae quidem, quae ¹⁾). Δημ. 8, 46 « ἐκεῖνος ἔτοιμον ἔχει δύναμιν τὸν ἀδικήσουσαν καὶ καταδουλωσομένην ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ». Εὐρ. ¹. 324 « τὰ λάινα σ' ἡ τεκοῦσα τίς ποτ' ἦν ἄρα; » - c) Δημ. 6, 22 « τὸν καθεστῶσαν νῦν δεκαδάρχλιαν ». 8, 10 « τὸν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει δύναμιν ».-d) Ξεν. ἑλλ. 5, 2, 4 « τὸν βέοντα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως ». Δημ. 6, 8 « τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πράγματι ». 18, 176 « τὸν ἐφοσηκότα κίνδυνον τῇ πόλει » οὕτω πολλάκις. Αἰσχ. 2, 155 « τῆς παρουσίας ἀπορίας αὐτῶ », 3, 55 « τὴν ὑπάρχουσαν εἰρήνην τῇ πόλει ». Οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν παραλειπομένων μὲν, εὐκόλως δὲ νοουμένων· οἷον Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 30 « τὴν μεταξὺ (δηλ. κειμένην) πόλιν Ἡραίας καὶ Μακίστου ». Δημ. 18, 197 « ὅπερ δ' ἂν ὁ φαυλότατος καὶ δυσμενέστατος ἄνθρωπος τῇ πόλει (δηλ. ποιήσεις), τοῦτο πεποικῶς ἐξήτασαι » ἀντὶ τοῦ συνήθ. « καὶ τῇ πόλει δυσμεν. ἢ καὶ δυσμεν. ὦν τῇ πόλει », ἐπειδὴ ἡ θέσις αὕτη τῶν ἐπιθέτ. αὕτη καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶνε συνήθης. - e) Ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ ἡ μετοχὴ κατατάσσεται ἐν τῷ κατηγορικῷ τοῦ Β τύπῳ; ἐπειδὴ αὕτη δηλοῖ ἀκριβέστερ. προσδιορ. τῶν προηγουμένων λέξεων, π. χ. αἰτίαν, καὶ οὕτως ἀναφέρεται οἷον εἰς τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάς. π. χ. « ἐφοβοῦντο τὴν Ἀθηναίων ἐς τὸν Μηδικὸν πόλεμον τόλμαν γενομένην » (ἴδ. Θουκ. 1, 90) = ἐφοβοῦντο τὴν τόλμην τῶν Ἀθην., ὡς αὕτη ἐδείχθη ἐν τῷ μηδικῷ πολέμῳ· τούναντίον « τὴν Ἀθην. εἰς τὸν Μηδ. πόλεμον γενομένην τόλμαν » = τὴν ἐν τῷ μηδικῷ πολέμῳ ἀποδειχθεῖσαν τόλμην τῶν Ἀθην.. Αἰσχ. Πρ. 313 « τὸν νῦν χόλον παρόντα ». Σοφ. Φ. 1316 « τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ». Τρ. 436 « τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νόπος Διὸς καταστράπτουτος ». Ἄρφ. Πλ. 996 « καὶ τἄλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα παρόντα ». Θουκ. 2, 15 « εἰς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ἐνοίκησε πάντας » = ἐν τῇ πόλει, ὡς αὕτη νῦν εἶνε. 18 « ἢ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γερομένη ». 3, 56 « τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα ». 5, 5 « τοῖς ἐκ Μεσσηνίας ἐποίκοις ἐκπεπτωκόσιν ». 5, 11 « πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς οὔσης ». Ξεν. ἀν. 5, 3, 4 « τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων ἀργύριον γερόμενον ». ἑλλ. 5, 1, 36 « ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης καλουμένης ». Ἄντιφ. 5, 81 « τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις γερομένοις ». Ἰσαί. 3, 50 « τοῖς γε ἐκ τῆς γησιᾶς θυγατρὸς παισὶ γεγορόσιν ». Δημ. 18, 126 « διὰ τὰς ὑπὸ τούτου βλασφημίαις εἰρημίας ».-Ἐάν ὧσι δύο ἢ καὶ πλείονες αὐτῆς προσδιορισμ., τίθενται ἢ μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστικ., ἢ χωρίζονται οὕτως, ὥστε

1) ἴδ. Kuhner ad Xen, ἀπομν. 2, 7, 13.

ὁ εἰς νὰ προτάσσηται ἢ ἐπιτάσσηται τῆς μετοχῆς. Θουκ. 1, 14 αὐτοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιη. ἀς λόγου κατεσχηκότος». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38 «ἐθήρχ τὰ ἐν τοῖς παραδείσοις θηρία τρεφόμενα». ἄν. 7. 7, 32 «οἱ ὑπὸ σοι Θρησκῆς γενόμενοι». Δημ. 18, 98 «τὴν τότε Θηβαίους ῥώμην καὶ δόξαν ὑπάρχουσαν». Ξεν. ἄν. 5. 6, 20 «τῆς κύριας χώρας περὶ τὸν Πόντον οἰκουμένης». Δημ. 18, 35 «οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες». 19, 84 «ταύτην τὸν ἀπὸ τοῦ τόπου ἀσφάλειαν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει». Θουκ. 8, 77 «οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες εἰς τὴν Σάμον, οἱ δέκα πρεσβευταί.» Αἰσχ. 1, 93 «οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ λόγοι λεγόμενοι περὶ Τιμάρχου».

Σημ. 4. Ὁ τελευταῖος ἔκφρασις τὸς τρόπος, ὅς ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων. Σοφ. Οἰδ. κ. 1514 «αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς ἀντὶ αἱ πολλὰ διατελεῖς βρ. ἢ αἱ βρον. αἱ πολλὰ διατ. Ἄρρ. Πλ. 294 «τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην». Αἰσχ. 2, 132 «τὰ τῶν παρθῶν τῶν εἰς Πύλας χωρία κύρια» ἀντὶ τὰ τῶν παρ. τ. εἰς Π. κύρια χωρία, ἢ τὰ χωρία τὰ τῶν παρ. εἰς Π. κύρια. 3, 241 «τοὺς μὲν ὄντως ἀνθρώπους ἀγαθοῦς» ἀντὶ τοὺς μὲν ὄντ. ἀγαθ. ἀνθρ., ἢ τοὺς μὲν ἀνθρ. τοὺς ὄντ. ἀγ. Δημ. 18, 271 «τὴν ἀπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοινήν».

Σημ. 5. Ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ ἀόριστος, τὸ ἄρθρ. παραλείπεται. Ξεν. ἔλλ. 1. 1, 23 «εἰς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα». οἶκον. 9, 4 «διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις. . κεκαλλωπισμένα». μ. σ. Breitenb.

Σημ. 6. Ἐπειδὴ ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸς ἔκφρασεις ταυτὸν καὶ θᾶτερον πρὸς ἔκφρασιν ἀφηρημένων ἔννοιῶν (= ταυτότητα, διαφορὰν), συνδέει ἐνίοτε ταῦτα μετ' ἄρθρ. νόμ. 741, α «τὴν ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα καὶ τὸ ταυτὸν». Τιμ. 37, b «περὶ τὸ ταυτὸν» ἔνθα καὶ, «ὁ τοῦ θᾶτερον κύκλος». 44, b «τότε θᾶτερον καὶ τὸ ταυτὸν». σοφ. 355, b «τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτὸν ὡς ἐν τι διανοητέον ἡμῖν». σ «τίταρτον δὲ εἶδος τὸ ταυτὸν τιθώμεν;. . τὸ θᾶτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον;»

Σημ. 7. Ἐὰν προστίθωνται εἰς οὐσιαστικοποιηθεῖσαν μετοχ. κατηγοριοκοὶ προσδιορ., δύνανται νὰ τεθῶσιν ἢ μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ τῆς μετοχ., ἢ μετὰ τὴν μετοχ. Ξεν. ἄν. 5. 6, 22 «ἐν ξυλλόγῳ τῶν στρατιωτῶν ὄντων» = in conventu hominum, qui erant milites. 4. 4, 21 «οἱ οἰνοχοδοὶ φάσκοντες εἶναι». = homines, qui pocillatores se esse dicunt. Πλ. πολ. 341, c «λέγε τὸν τῷ ὄντι ἱατρὸν ὄντα» = λέγε μοι ἐκεῖνον, ὅστις ὄντως ἐστὶν ἱατρός. Ἰσαί. 6, 16 «παρὰ τῶν ὄντων θεράποντων». μ. σ. Schoemann. Δημ. 5, 5 «οἷα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασι».

§. 465. Χρήσις τοῦ ἄρθρ. ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἀριθμητικ. ὀνομ. μετὰ ἢ ἄνευ οὐσιαστικοῦ.

1. Προστίθεται ἐνίοτε τὸ ἄρθρ. εἰς τὰς κατ' αἰτιατικ. προσωπικ. οὐσιαστικὰς ἀντωνυμ., ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ προσώπου ἐμφαντικώτερ. ἐξαιρήται ἡ προσωπικότης ἢ, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, ἐὰν ἀναφέρηται εἰς προζήθηδεν πρόσωπον. α) Πλ. Φαίδρ. 258, α «καὶ ὁ εἶπε, τὸν ἑαυτὸν δὲ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων» (τὴν ἐξοχότητά του) μ. σ. Stallb. Φίλ. 20, b «δεινὸν μὲν τοῖ-

νυν ἔτι προσδοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμὲ· τὸ γὰρ αἰεὶ βούλει», ῥηθὲν
 λυεῖ πάντα φόβον» = τὸ ἀτομόν μου, ἴδ. Stallb. 59, b «τὸν
 μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληθον χρῆ συχνὰ χαιρεῖν
 ἔαν». Θεαίτ. 166, a «οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης . . γέλωτα δὴ τὸν
 ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξεν». σοφ. 239, b, δ Ἀπολλών. περὶ ἀντων.
 σ. 15 ἀναφέρει πρὸ γμ. ἐκ τοῦ Καλλιμάχου «ναὶ μὰ τὸν αὐτὴν ἐμὲ»
 καὶ «τὸν σὲ Κροτωνιάδην» καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου «νῦν δὲ κατὰ
 πόλιν εὗρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σὲ, τὸν ἐμὲ, τουτονί». -b) Πλ. Αυσ.
 203, b «δεῦρο δὴ, ἧ δ' ἔς, εὐθὺ ἡμῶν . . Ποῖ, ἔφην ἐγὼ, λέ-
 γεις καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς» δηλ. καὶ τίνες εἰσιν οὗτοι, οὐς
 λέγεις ὑμᾶς· ἴδ. Stallb. Φιλ. 14, d «ὅταν τις ἐμὲ φῆ Πρωταρ-
 χον, ἕνα γεγονότα φύσει, πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναν-
 τίους ἀλλήλοις τιθεμενος».

2. Αἱ ἐρωτηματ. ἀντων. τίς, τί, ποῖος, λαμβάνουσι τὸ ἄρθρ.,
 ὅταν ἡ ἐρωτήσις γίγνηται περὶ μνησθέντος προσώπ. ἢ πράγμ. ἢ
 ποιότητος. Τοῦτο δ' ἰδίχ συμβαίνει, ἐὰν ὁ μὲν εἰς ἐν ἐριστικῷ
 διαλόγῳ ἀναφέρῃ τι, ἵνα προσδιορίσῃ εἶτα αὐτὸ ἀκριβέστερον, ὁ δὲ
 ἕτερος μὴ ἀναμείνας τὸν ἀκριβέστ. τούτου προσδιορ. διακόπτει
 αὐτοῦ τὸν λόγον, καὶ ἀναφερόμενος διὰ τοῦ ἄρθρ. εἰς τὰς λέξεις
 ἐκείνου ἐρωτᾷ τί νὰ σημαίνωσιν ἄρα γε αἱ λέξεις αὗται. 1) Σοφ.
 Οἰδ. κ. 893 Οἰδ. «πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
 Τεῦκρ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε». Ἥλ. 671. Φαίδ.
 «Φανοτεὺς, ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. Κλ. τὸ ποῖον;»
 ἴδ. Φιλ. 1229. Ἀρφ. νερ. 1270 Ἀμ. «ἀλλὰ μοι τὰ χρήματα
 τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἄλαβεν. Στρ. τὰ ποῖα ταῦτα χρή-
 ματα». Π. 696 Τρυγ. «εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν. Ἐρμ.
 τὸ τί;» εἰρήν. 693 Ἐρμ. «οἷξ μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου. Τρυγ.
 τὰ τί;» ἀνθ' οὗ ἡδύνατο νὰ τεθῆ, τὰ τίνα; Πλ. Φαίδρ. 277, a
 Σωκρ. «Νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη, ὦ Φαῖδρε, δυνάμεθα κρίνειν. Φαίδρ.
 τὰ ποῖα;» 279, a Σωκρ. «Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἴσοκράτης· ὁ μὲν-
 τοι μαντευομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἐθέλω. Φ. τὸ ποῖον δὴ;»
 Πλ. πολ. 550, c «εἷη δὲ γ' ἂν, ὡς ἐγώ μαι, ὀλιγαρχία ἢ μετὰ
 τὴν τοιαύτην πολιτείαν . . Λέγεις δὲ, ἧδ' ἔς, τὴν ποῖαν κατὰ-
 στασιν ὀλιγαρχίαν;» Δάχ. 193, e Σωκρ. «Βούλει οὖν ᾧ λέγομεν
 πειθώμεθα τό γε τοσοῦτον; Α. τὸ ποῖον δὴ τοῦτο καὶ τίνην τρό-
 πῳ;» ἴδ. πολ. 375, a. 421, e μ. σ. Stallb. Σπανίως παρὰ Ξε-
 νοφ. π. χ. οἰκ. 10, 1, Αἰσχλ. Πρ. 249 Πρ. «θνητοὺς ἔπαυσα μὴ
 προδέρκεσθαι μόρον. Χορ. τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου;»
 ἐνταῦθα ἡ λέξις φάρμακον δὲν ἐτέθη μὲν ἐν ταῖς λέξεσι τοῦ
 Προμηθ., ὑπονοεῖται ὅμως εὐκόλως ἐκ τοῦ λόγου. Ἐνίοτε δ' ἀ-
 ναφέρεται καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα. Πλ. Φαίδ. 78, b «οὐκοῦν τοιόνδε
 τι δεῖ ἡμᾶς ἀναρῆσθαι ἑαυτοὺς (= ἡμᾶς αὐτοὺς), τῷ ποῖῳ τιρὶ ἄρα

1) ἴδ. Hermann ad Viger σ. 705, 25.

προσῆκει τούτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεδάνυσθαι, καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτό»; Εὐθύφρ. 12, ε ἀπειρῶ δὴ καὶ σὺ ἐμὲ οὕτω διδάξαι, τὸ ποῖον μέρος τοῦ δικαίου ὄσιόν ἐστιν». Δημ. 18, 64 «ἡδέως ἂν ἐροίμην, τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἂν, πότερον τῆς συναϊτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἑλλησι κακῶν ἢ τῆς περιεωρακείας ταῦτα γενόμενα ἐπὶ τῇ τῆς ἰδίης πλεονεξίας ἐλπίδι».

Σημ. 1. Τοῦ ἰκφραστικοῦ τούτου τρόπου διάφορος εἶνε ἱκίνιος, καθ' ὃν μετ' ἄναρθρ. ἱρωτηματ. λέξιν ἔπεται ἔναρθρ. οὐσιαστικὸν ἢ δεικτικὴ ἀντων. Ὅταν π. χ. ἐγὼ μὲν λέγω ἱρῶ σοι μῦθον, ὁ δὲ ἕτερος μὴ ἄναμμένων τὴν διήγησίν μου ταύτην ἱρωτᾷ τὸν ποῖον· τὸ μὲν ἄρθρ. ἀποδίδεται ἀπλῶς εἰς τὸ προηγούμεν. μῦθον, ὁ δὲ ἱρωτῶν θέλει πλέον νὰ μάθῃ τὴν διὰ τῆς ἀπλῆς λέξεως μῦθος δηλουμένην σημασ. Ὅταν ὁμοῦς ἱρωτῶ ποῖον τὸν μῦθον εἶπες; ὁ μὲν ἄλλος ἔχει εἶπη τι, ἐγὼ ὁμοῦς ἱρωτῶν οὕτω θέλω νὰ μάθω ἀκριβέστερον τὴν τούτου διήγησιν. Ἄφου ὁ Ζεὺς εἶπε τῇ Ἥρᾳ, ὅτι δὲν εἶνε σὸν τὸ ἱρωτῶν περὶ ὄλων, αὐτῇ ἀναφωνεῖ ποῖον τὸν μῦθον εἶπες; = ὁ λόγος τὸν ὅποτον εἶπες εἶνε ποτος; τί δηλοῖ; Οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἱρωτημ. λέξ. συνδέεται μετὰ δεικτικῶν, Ἰδ. §. 467, 2. Γοργ. 521, α «ἐπὶ ποτέραν οὖν με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως;» Εὐθύφρ. 14, ε «φράσαν δέ μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὕσα ἀπὸ τῶν δώρων»;

Σημ. 2. Ἡ ἀόριστος ὁμοῦς ἀντωνυμ. τίς οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἄρθρ., ἐπειδὴ ἐν τοῖς χωρίοις, ἔνθα τοῦτο συμβαίνει· οἷον Σοφ. Οἰδ. κ. 289 «ὅταν ὁ κύριος παρῆ τις». τύρ. 107 «τοὺς αὐτοίντας τινὰς» ἢ μὲν ἀντωνυμ. πρέπει νὰ ἐκληθῇ οὐσιαστικῶς = εἰς τις ἄνθρωπος, τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρ. οὐσιαστικὸν ὡς προσθετικ. προσδ.

3. Ἄναρθρ. μὲν τίθεται οὐσιαστικὸν συναπτόμενον μετ' ἀντωνυμίας κτητικ. ἢ γενικ. ἀντωνυμίας προσωπικῆς ἢ καὶ αὐτοπαθ. (§. 464, 4), ἐὰν τὸ ἀντικείμεν. πρέπη νὰ ἐκληθῇ ἀόριστον, ἐνάρθρ. δὲ, ὅταν ὠρισμένον. Ἰδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 79. [Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμρ., εἰ καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀνάρθρ. §. 457, 6, b.] Ἐμὸς ἀδελφός ἢ ἀδελφός μου = ἀδελφός μου τις, εἰς τις τῶν ἀδελφῶν μου (ἀορίστως), οὕτω καὶ μετὰ τῆς αὐτοπαθ. ἀδελφός ἐμαυτοῦ, π. χ. Θουκ. 2, 102 «ἀπὸ Ἀκαρῶνος, παιδὸς ἐαυτοῦ τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε». Τὰ δὲ, ὁ ἐμὸς πατήρ, ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς· ὁ σὸς λόγος, ὁ λόγος ὁ σὸς = ὁ λόγος σου, ὠρισμένως· ὁ ἐμὸς παῖς = ὁ γνωστός ἐκ τῶν πολλῶν ἢ καὶ ὁ μόνος υἱός μου· οὕτω καὶ ὁ λόγος σου, ἢ σοῦ ὁ λόγος, τὸν σεαυτοῦ πατέρα ἢ τὸν πατέρα τὸν σεαυτοῦ. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρ. Ἰδ. §. 464, 4. Οὕτω πολλάκις καὶ ἐν τῇ γοθθικῇ, τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μέσῃ ἄνω γερμαν. τίθεται τὸ ἄρθρ. πρὸ οὐσιαστικ. μετ' ἀντωνυμ. κτητικ. συνδεδεμένου 1)· οἷον *der mīn fatar, diu mīn muoter*. Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἰταλικῇ· οἷον *il mio padre, la mia madre*. Ἐπὶ τῶν λέξεων πόλις, πατρὶς καὶ τῶν ὁμοί., καθὼς καὶ τῶν ὀνομάτων τῆς συγγενείας· οἷον πατήρ κ.τ.λ., Ἰδ. §. 462,

1) Ἰδ. Grimm. IV. σ. 403 καὶ 440. Becker ausf. Gr. §. 130.

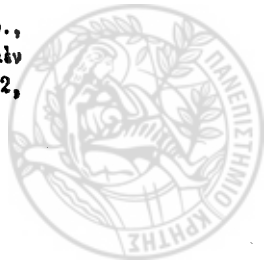
δ), δύναται νὰ παραλειφθῆ τὸ ἄρθρ. καὶ τότε ἔτι, ὅταν δηλώσιν ὠρισμένον τι. Λυσ. 6, 54 «Διοκλῆς ὁ Ζακῆρου τοῦ ἱεροφάντου, πάππος δὲ ἡμέτερος». 13, 27 «πατρίδα σφετέραν αὐτῶν καταλιπόντες»· ἔθθα καὶ «οὐ πατρίδα ἂν σουτοῦ κατέλιπες». Πλ. Μενέξ. 243, ε «ὥστε μὴ ἂν ἄλλως εὐξασθαι μηδένα πόλιν ἑαυτοῦ νοσῆσαι». Ψευδ. Δημ. 59, 12 «γυναικὶς ἑμαυτοῦ. 1)» Ἐπὶ ἀντιθέσεως ὅμως τὸ ἄρθρ. πρέπει νὰ τεθῆ. Ἴσοκρ. 4, 46 «αἱ μὲν ἄλλαι πανηγύρεις. . . ἡ δ' ἡμέτερα πόλις». Τίθεται ἐπ' ἴσης καὶ μετ' ἐμφάσεως. Σοφ. Ἥλ. 207 «διδύμαιν χειροῖν, αἱ τὸν ἑμὸν εἶλον βίον πρόδοτον» ὁ Σχολ. λέγει «πάνυ περιπαθῶς· αἰτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἑμὸν βίον ἀνεῖλον καὶ προέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς». 536 ἡ Κλυταιμνήστρα λέγει «ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν (συγατέρα) κτανεῖν». Δύναται προσέτι τὸ οὐσιαστικ. κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ τεθῆ ἀνάρθρ. (ἀορίστως), νὰ προσδιορίζηται ὅμως ὑστερον ἀκριβέστερον δι' ἐνάρθρ. ἐπομένης ἀντων. κτητικῆς (ὡς τὸ, ἀνήρ ὁ ἀγαθός §. 463, 3, Α.). Θουκ. 1, 53 «ἡμῖν πολεμίους τοὺς ἡμέτερούς τιμωρουμένοις ἐμποδῶν ἴστασθε». Πλ. σοφ. 225, δ «κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν». Διάφορα ὅμως τούτου θεωρητέα τὰ χωρία· οἷον Σοφ. Ἥλ. 566 «πατήρ ποθ' οὐμός». 588 «πατέρα τὸν ἑμὸν», ἐπειδὴ τὸ πατήρ δύναται νὰ κῆται ἀντὶ ὁ πατήρ κατὰ τὰ ἐν §. 462, δ.

4. Τὸ μετὰ τῶν δεικτικ. ἀντωνυμ. οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος, καθὼς καὶ τοῦ αὐτοῦ=ipse οὐσιαστ. λαμβάνει τὸ ἄρθρ. κανονικῶς, καὶ μάλιστα τὴν θέσιν τοῦ Β (§. 463, 3, Β), ἐπειδὴ αἱ ἀντωνυμ. αὐταὶ δὲν ἐκλαμβάνονται ὡς ἐπιθετικοὶ προσδιορ., ἀλλὰ ἢ ὡς οὐσιαστικὰ (οὗτος, δηλ. ὁ ἄνθρωπος) ἢ τοπικῶς ἐν ἐννοίᾳ κατηγορικῆ [ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶνε οὗτος (ἐνταῦθα), ἐκεῖνος (ἐκεῖ)], διό· οὗτος ὁ ἀνὴρ ἢ ὁ ἀνὴρ οὗτος (οὐχὶ ὁ οὗτος ἀνὴρ) ἢδε ἡ γνώμη ἢ ἡ γνώμη ἢδε (οὐχὶ ἡ ἢδε γνώμη) ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἢ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος (οὐχὶ ὁ ἐκεῖνος ἀνὴρ) αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ βασιλεὺς αὐτός· λέγεται δὲ καὶ, ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, σπανίως ὅμως, (ὁ) βασιλεὺς ὁ αὐτός=idem rex.

Σημ. 3. Πολλάκις ἡ ἀντωνυμ. χωρίζεται τοῦ οὐσιαστικ. αὐτῆς διὰ μιᾶς ἢ καὶ πλειόνων λέξεων. Πλ. Μενέξ. 237, ε «ἢδε ἔτεον ἢ γῆ τοὺς προγόνους». σομπ. 213 c «ὁ τοῦτου ἔρωσ τοῦ ἀνθρώπου». ε «τὴν τοῦτου ταυτηνὴ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν». Δημ. 18, 153 «ἡ μικρὰ κεφαλὴ ταραξασα αὐτῆ».

Σημ. 4. Ἐν τοῖς χωρίοις· οἷον Θουκ. 1, 45 «εἰς τῶν ἑκείνων τι χωρίων» ἢ γενικῆ ἐκείνων ἔφαρτάται ἀπὸ τοῦ, τῶν χωρίων=contra aliquod ex illorum oppidis. ἴδ. 1. 53, 3.

Σημ. 5. Ὅταν τὸ ἄρθρ. οὐσιαστικὸν συντάσσεται μετ' ἐπιθετικ. προσδιορ., ἢ δεικτικῆ ἀντωνυμ. δύναται νὰ τεθῆ ἐν τῷ μεταξῷ. Θουκ. 8, 89 «καὶ αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων, αὐταὶ νῆες» ἀντὶ αὐταὶ αἱ τῶν Πελ. νῆες. Ξεν. ἀν 4. 2,

6 «μαστός ἦν ὑπὲρ αὐτῶν, παρ' ὃν ἦν ἡ στενή αὐτῆ ὁδός;» ἀντὶ αὕτη ἡ στενή ὁδ. Δημ. 4, 17 «ἐπὶ τὰς ἐξαίφνης ταύτας ἀπὸ τῆς οἰκείας χώρας αὐτοῦ στρατείας». ἀντὶ ἐπὶ ταύτας τὰς ἐξαίφ. ἀπὸ τ. οἰκ. χώρ. αὐτ. στρατ. 6, 21 «οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρός τοὺς τυράννους αὐτὰι λίαν ὀμιλίαι» ἀντὶ αὐταῖς αἱ λίαν πρός τ. τυρ. ὄμ. Πλ. Πρωτ. 313, b «τὸ ἀφικομένῳ τοῦτῳ ἔξενῳ», μ. σ. Stallb. Φαίδ. 69, c «οἱ τὰς τελευταῖς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες» 1). Οὕτω καὶ Πλ. Λυσ. 217, d «ταῦτὸν τοῦτο χρώμα». = τ. χρ. τοῦτο, ὅπερ εἶνε τὸ αὐτό. Ξεν. ἑλλ. 3, 4, 13 «ἐπὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόφον».

Σημ. 6. Παραλείπεται τὸ ἄρθρ. ἐν τοῖς οὐσιαστικοῖς:

a) "Ὅταν ἡ μὲν ἀντωνυμ. κῆται ὡς ὑποκείμενον, τὸ δὲ οὐσιαστικὸν ὡς κατηγορούμενον (§. 461, Α. 3). Ἡρόδ. 4, 139 «ἔδοξέ σφι τάδε ἔργα τε καὶ ἔπια προσθεῖναι». = τὰ ἐπόμενα ταῦτα, ἀτινά ἐστι ἔργ. τε καὶ ἔπ. Θουκ. 1, 1 «κίνησις αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς; Ἕλλησιν ἐγένετο» = τοῦτο ὑπῆρξε κίν. μεγ. 65 «αἰτία αὕτη». 5, 75 «καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τότε ἐπιφερομένην αἰτίαν. . ἐνὶ ἔργῳ τοῦτῳ ἀπελύσαντο» = καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ἔργ., δι' οὗ κ.τ.λ. Ξεν. ἀν. 2, 2, 12 «ταύτην γνώμην ἔχω» = αὕτη ἐστὶν ἡ γνώμη, ἣν ἔχω. ἀπομν. 1, 2, 42 «πάντες οὗτοι νόμοι εἰσὶν, οὓς τὸ πλῆθος δοκιμάσαν ἔγραψε» = πᾶν τοῦτο εἶνε νόμ., ὃν τ. πλ. δοκ. ἔγρα. Πλ. συμπ. 179, c «εὐαριθμητοῖς δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί». = τοῦτό ἐστι γέρας, ὃ οἱ θ. ἔδ. κτλ. ἀπολ. 24, b «αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἀπολογία». Λυσ. 7, 10 «τέθνηκε ταῦτα τρία ἔτη» = ταῦτ. ἐστ. ἔτη τρία, ἀφ' οὗ τέθν. 14, 12 «τούτῳ παραδείγματι χρώμενοι» = χρώμ. τούτῳ ὡς ὄντι παραδείγμ. Ἰσοκρ. 4, 71 «μεγίστου πολέμου συστάντος ἐκείνου», ἐάν προηγεῖτο ἐνταῦθα τὸ ὑποκείμ., θὰ ἐτίθετο «ἐκείνου τοῦ πολέμου μεγίστου συστάντος» = ὡς μεγίστου. Δημ. 18, 44 «ἕτερος λόγος οὗτος» = οὗτός ἐστιν ἕτερος λόγος, τοῦτο εἶνε ἄλλο ζήτημα. 150 «κενὴ προφάσει ταύτη κατεχρῶ» = κατεχ. ταύτη, ὡς οὕση κεν. προφ. "Ὅταν τὸ κατηγορικ. οὐσιαστικ. ἔχη παρ' ἑαυτῷ ἐπιθετικ. προσδιορ., ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ. κῆται ἐν τῷ μεταξῷ, ἴδ. σημ. 5. Θουκ. 1, 98 «πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχίς παρὰ τὸ καθεστηκό;» = τοῦτο ἦν ἡ πρ. ξυμμ. πόλ.-; ἥτις κτλ. Ξεν. Κύρ. 1, 5, 3 «λέγων, ὡς μεγάλα τε εἶη ταῦτα ἔθνη καὶ ἰσχυρά», ἀντὶ ταῦτα εἶη μεγ. κ. ἰσχ. ἔθνη, ἴδ. Born. ἀν. 4, 7, 5 («δρωμέν) ὀλίγους τοῦτους ἀνθρώπους» = ὄρωμ., ὅτι οὗτοι εἰσὶν ὀλίγ. ἄνθρ. μ. σ. Kühn. 8, 4 «οἶμαι ἐμὴν ταύτην πατρίδα εἶναι», ἀντὶ ταύτην εἶναι ἐμ. πατρ. "Ὅταν ὁμως τὸ κατηγορικ. οὐσιαστικ. πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τι ὀρισμένον ἢ προβῆθῆν, τότε τὸ ἄρθρ. κῆται ἐν τῷ μεταξῷ. (ἴδ. §. 461, Α. 4). Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 15 «ὄποτέ (Σωκράτης) τι τῶν λόγων διεξίει, διὰ τῶν μάλιστα ἠμολογουμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην τὴν ἀσφάλειαν εἶναι λόγου». = νομίζ., ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἀσφαλῆς διδασκτικὸς τρόπος, ὡς δηλ. ὁ τρόπ. οὗτος σαφῶς παρεστάθη ἐκ τῶν προβῆθῆντων παραδειγμ., μ. σ. Kühn. "Ὅταν τὸ οὐσιαστικ. συνάπτηται μετ' ἐπιθετικῆς προτάς., τὸ ἄρθρ. δύναται νὰ λίπη ὡς ἀντικαθιστάμενον διὰ τῆς ἐπιθετικ. προτάς. Ἡρόδ. 3, 111 «ἐν τοῖσι δὲ χωροῖσι. . ἐν τοῖσι» (= οἰς). 4, 8 «ἐς γῆν ταύτην. . ἦν τινα». Θουκ. 2, 74 «ἐπὶ γῆν τὴνδε ἤλθομεν, ἐν ἣ κτλ.» 3, 59 «ἡμέρας τε ἀναμνησάσμεν ἐκείνης, ἣ κτλ.» 4, 86 «στρατιεῖ γε τῆ δ', ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω». Παραλείπεται πρὸς ἔτι καὶ ὅταν ἡ μὲν δεικτ. ἀντωνυμ. ἐκφράξῃ ἀπλῶς τοπικὴν ἀναφορὰν (= ἐνταῦθα, ἐκεῖ), ὁ δὲ λαλῶν δεικνύει τι οἶονεῖ σὺν τοῖς δακτύλοις. Ἡρόδ. 5,

1) ἴδ. Rost Griech Gram §. 98, σημ. 3.

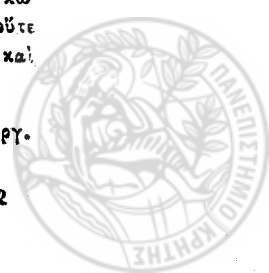
26 γυναικῶν τούτων, ὡς φαίνοι, πολλή ἐστὶ ὁμῶν εὐκταίη». = τῶν γυναικῶν τούτων ἰδῶ. 4, 9 «Ἐπιποῦς μὲν δὴ τὰ ὕτα εἰς ἀπικουμένας ἐνθάδε ἔσωσά τοι ἐγὼ». = ταύτας νὰ ἰδῶ τὰς ἱππ., ἐνθα καὶ «χώρης γὰρ τῆσδε ἔχω τὸ κράτος αὐτῆ», ἀμέσως ὁμῶς μετὰ τοῦτο, ὅτε ἄλλος οὐκ εἶπεν «τοῦτον μὲν τῆσδε τῆς χώρας οἰκητορα ποιεῖ». Θουκ. 1, 51 «πρὶν τινες ἰδόντες εἶπον, ὅτι νῆες εἰ κείναι ἐπιπλεύουσιν» = ὅτι νῆες ἐκεῖ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρ. προσπλέ. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 6 «φίρε λαβῶν χιτῶνας μὲν τούτους! τοῖς τῶν δορυφόρων ἡγεμόσι, κασᾶς δὲ τούσδε τοὺς ἐπιπλεύουσιν τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς, καὶ τῶν ἀρμάτων τοῖς ἡγεμόσιν ἄλλους τούσδε χιτῶνας». = χιτ. μὲν τούτους ἰδῶ. ἐπίπ. δὲ καλύμ. ἐνταῦθα νά. (Δύνωνται ὁμοίως καὶ τὸ ἄναρθρ. οὐσιαστικ. νὰ ἦνε ὀποκειμ., ἢ δὲ δεικτική κατηγοροῦμ. οἶον Πλ. ἀπολ. 18, α «ὅν τοῦτο ὁμῶν δέομαι δίκαιον, τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως ἔειπ, αὐτὸ δὲ τοῦτο σκοπεῖν καὶ τούτῳ τὸν νοῦν προσέχειν, εἰ δίκαια λέγω ἢ μὴ δίκαστοῦ μὲν γὰρ αὐτῆ ἀρετῆ, ῥήτορος δὲ τάλῃθι λέγειν» = τοῦ μὲν δίκαστ. ἢ ἀρετῆ κείται ἐν τούτῳ, ἵνα διακρίνη ἅντις λέγῃ δίκαια ἢ μὴ, τοῦ δὲ ῥήτορος ἐν τούτῳ, ἵνα λέγῃ τὴν ἀλήθειαν).

b) Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἦνε ὄνομα κύριον· οἶον οὗτος, ὁδε, ἐκεῖνος, αὐτὸς· Σωκράτης. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 3 «Εὐθύδημος οὐτοσί». συμπ. 2, 3 «ἢ Νικηράτου τοῦδε» δηλ. γυνή. 2, 19 «Χερμίδης οὐτοσί». 3, 8 «Ἀβτολύκω τούτῳ». 4, 62. ἀν. 1, 5, 13 «αὐτὸν Μένωνα». 2, 1, 5 «αὐτὸς Μένων». Δημ. 18, 114 «οὐτοσί Νεοπτόλεμος». Καὶ ὅταν ὄνομα γέν. κοινοῦ κῆται ἀντὶ κυρίου (ἴδ. §. 462, b). Ξεν. ἀν. 1, 7, 11 «αὐτοῦ βασιλέως». ἔλλ. 3, 5, 14.

c) Ὅταν κρέπη νὰ δηλωθῇ ἡ ἀπόλυτος ἔννοια οὐσιαστικοῦ, τὸ οὐσιαστικὸν συντάσσεται πολλακίς παρὰ Πλάτωνι ἀνάρθρ. μετὰ τῆς ἀντωνομίας αὐτός. Πλ. Παρμ. 133, d. ο «εἴ τις ἡμῶν του δεσπότης ἢ δουλός ἐστιν, οὐκ αὐτοῦ δεσπότη του δήπου, ὃ ἐστὶ δεσπότης, ἐκεῖνου δουλός ἐστιν, οὐδὲ αὐτοῦ δουλοῦ, ὃ ἐστὶ δουλος, δεσπότης ὃ δεσπότης». Θεαίτ. 175, c «εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας». πολ. 476, c «αὐτὸ κάλλος» 1).

d) Ὅταν τὸ οὗτος ἀνὴρ κῆται μετὰ πάθους, ἰδίᾳ δὲ, ἐπὶ περιφρονησέως ἀντὶ τῆς ἀντωνομ. αὐτοῦ, τοῦ λαλοῦντος εἰς τὸ πρόσωπον ἀναφερομένου. Πλ. Γοργ. 489, ἢ ὁ Καλλιπλῆς λέγει Σωκράτει «οὐτοσί ἀνὴρ οὐ παύεται φλυαρῶν. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει τηλικούτος ὢν ὄνοματ' ἀνθρώπων; ἀντὶ οὐ οὐ πάυση φλ. 505, c Καλλιπλ. «Οὐκ εἶδ, ἄττα λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινὰ ἐρώτα». Σωκρ. Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ἀφελούμενος». Εὐρ. Φ. 920 ὁ Τειρεσίας λέγει περὶ τοῦ παρόντος Κρέοντος. «ἀνὴρ ὃδ' οὐκ ἐθ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν». Συχνάκις οὕτω παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀνὴρ ὃδε ἢ ὃδε ὃ ἀνὴρ ἀντὶ ἐγὼ. Σοφ. Φ. 1036 «ὀλεσθε δ' ἠδικηκότες τὸ νῦν ἔνδρα τὸ νῦν, θεοσίν εἰ δίκης μέλει». ἴδ. 1375. Αἴ. 78. Ἄντ. 1035 «τοξάειτ' ἀνδρὸς τοῦδε». Εὐρ. Ἄλκ. 331 «κοῦτις ἀντὶ σοῦ ποτε τόνδ' ἀνδρα νόμφη Θεσσαλῆς προσφθέγξεται» (= ἐμὲ). 689 «μὴ θνησχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ πρὸς σοῦ» (= ὑπὲρ ἐμοῦ) 2). Οὕτω καὶ Ἡρόδ. 1, 108 «οὔτε ἄλλοτὲ κω παρτίδες ἀνδρὶ τῷδε ἄχαρὶ οὐδέν» = ἐμοί. Ἄντιφ. 6, 9 «οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐξελέγξαι ἀδικουντα τόνδε τὸν ἀνδρα» = ἐμὲ, ἴδ. Maetzner. Οὔτω καὶ

1) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδρ. 247. d. — 2) ἴδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 467, b. Ellendt λατ. γλῶσσ. II. σ. 268. Monk εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 341.

παρ' αὐτῶ τῷ Ὀμρ. τὸ οὗτος ἀνὴρ. 6, 40 «ὦ γέρον, οὐ ἐκὰς οὗτος ἀνὴρ (αἰγῶ) (τάχα εἴσεαι αὐτός), ὁ; λαὸν ἤγειρα».

e) Ἡ ποιήσις παραλείπει πλειστακίς τὸ ἄρθρ. καὶ ἐκεῖ, ἐνθα ὁ πεζὺς πρέπει νὰ θέσῃ αὐτό. Ὁ Ὀμρ. παραλείπει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ἄρθρ. O, 206 «τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπας». [Τὸ ἐν Π ὁμοῦ 30 «μη' ἐμέ γ' οὖν οὗτος γε λάβοι χόλος, ὃν οὐ φυλάσσεις», εἶνε κατὰ τὰ ἐν a)]. Σ, 295 «μηκέτι ταῦτα νοήματα φαν' ἐνὶ δῆμῳ». τ, 598 «λίξο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ». N, 121 «κακὸν ποιήσετε μείζον τῆδε μεθμοσύνη». B, 37 «ἤματι κείνῳ». λ, 614 «ὁ; κείνον τελαμῶνα ἐξ ἑγκάθειτο τέχνη». Οὕτω παρ' Ὀμρ. συνήθως καὶ τὸ αὐτὸς = idem, σπανίως ἐνάρθρ. M, 225 «ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα». θ, 107 «ἤρχε δὲ τῷ αὐτῆν ὁδόν, ἦν περ οἱ ἄλλοι». κ, 158. π, 138 κτλ. Ἡσδ. ἀσπ. 35. 37. Σποραδικὸν παρὰ Πίνδρ. N. 5, 1 «ἐλινύσσοντα. . ἀγάλαματ' ἐπ' αὐτὰς βαμβίδος» = signa in loco statuta in eadem basi, ἴδ. Dissen ἐκδ. Γοτίγγ. ἀγνωστος ὁμοῦ εἶνε τοῖς τραγικοῖς ἢ ἤρησις αὐτῆ 1). Πίνδ. Ὀλ. 1, 115 «τοῦτον χρόνον». 3, 7 «τοῦτο θεόδραμον χρέος». 5, 14 «τόνδε δάμον», 6, 11 «ἐν τούτῳ πεδίλῳ» κτλ. Συχνότατα καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Αἰσχλ. Πρ. 20 «τῶδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ». 31 «ἀτερπῆ τῆνδε φρουρήσεις πέτραν». κτλ. ἐπτ. 384 «νύκτα ταύτην». 561 «λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος» κτλ. Συχνὸν ἐπ' ἴσης καὶ παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ., σπανίως ὁμοῦ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἐν τοῖς πεζοῖς δὲ ὁ Ἡρδ. πολλάκις καὶ ἰδίᾳ, ὅταν ἢ δεικτ. ἀντων. ἢ προπαρασκευαστικῆ τῶν ἐπομένων. Ἄρφ. Αὐσ. 635 «τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς . τῆδε γραῶς». Ἡρδ. 1, 9 «λέγω λόγον τόνδε», πολλάκις. 2, 111 «διὰ τοῖνδε πρήγμα». 160 «τοὺς ἐκ νομοῦ τούτου γενομένους βασιλέας». 3, 137 «προΐσχαμένους ἔπα τάδε». 4, 135 «προφάσιος δὲ τῆσδε (εἴνεκεν) 2).

5. Τὸ μετὰ τῶν δεικτικ. ἐπιθέτων, τοιοῦτος, τοιοῦσδε, τοσοῦτος, τοσοῦσδε, τηλικούτος συναπτόμενον οὐσιαστικὸν τίθεται ἢ ἀνάρθρ., ὅταν τὸ ἀντικείμεν. ἦνε ἀόριστον = εἰς τις τούτων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ὦσι τοιοῦτοι, τοιοῖδε κτλ. ὡς ὅσον Πλ. συμπ. 203, c «ἄτε οὖν Πόρου καὶ Πενίνας υἱὸς ὧν ὁ Ἔρωσ ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε» = κατήνητησεν εἰς τοιαύτην τινὰ θέσιν ἢ ἐνάρθρ., καὶ μάλιστα ἐν τῇ θέσει τοῦ A (S. 463, 3), ὅταν τὸ ἀντικείμ. δηλῶται ὡς ὠρισμένον, ἐπειδὴ ἢ διὰ τῶν ῥηθέντων ἐπιθέτ. δηλουμένη ποιότης ἢ ποσότης πρέπει τότε νὰ δηλωθῇ ἢ ὡς τι προμνησθέν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τι, ὅπερ ἦδη τὸ πρῶτον πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, ἦτοι ὡς ἐπόμενόν τι, ἢ ὡς τι ὅπερ ἀρμόζει εἰς ὄλον τὸ γένος τῶν προῤῥηθέντ. ἀντικειμέν. Οὕτω πως οὐσιαστικὰ εἶνε καὶ τὰ, ὁ τοιοῦτος, τὰ τοιαῦτα κ.τ.λ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 8 «πῶς ἀν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ διαφθείροι τοὺς νέους». = talis vir, qualem descripsimus Socratem. 5, 4 «ἐν συνουσίᾳ δὲ τίς ἀν ἡσθείῃ τῷ τοιοῦτῳ, ὃν εἰδείῃ τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις», ἔνθα οὐ μόνον εἰς τὸ προηγουμένον ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐπόμεν. Κύρ. 5, 5, 32 «ἄρ' οὖν δύναιο τὸν τοιοῦτον ἀμεπτον φίλον νομίζειν». = talem, qualis antea descriptus

1) ἴδ. Ellendt λατ. γλῶσ. σ. 270. Hermann opusc. I. σ. 333. ἰδίᾳ Μαρτίαν εἰς Βέρ. T. VII. σ. 502. — 2) ἴδ. Krüger ἑλλ. Γραμ. II. §. 50, 11. A. 1, 3.

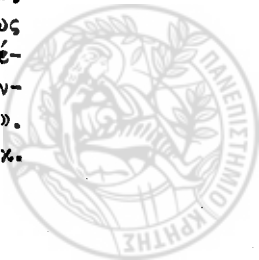
est. πολ. Λακ. 1, 7 «δρῶν τοὺς τηλικούτους φυλάττοντας μάλι-
στα τὰς γυναῖκας», ὡς πρὸς τὸ προηγούμενον γεραιῶ, δηλοῖ ὅμως
σύνμακα καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν γεραιῶν. κυνηγ. 9, 10. Πλ. Λυσ.
214, e. Δημ. 18, 305 «τῶν τοσοῦτων καὶ τοιούτων ἀγαθῶν
ὕμιν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις ἔχοντες χάριν». (Ἐν δὲ Πλ. πολ.
351, e «τοιᾶνδε τινὰ φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν», τὸ τοιᾶνδε
κατηγορικῶς = ἡ δύναμις, ἣν ἔχει, φαίνεται τοιαύδε τις οὐσα. ἴδ.
Stallb.) Πολλάκις δὲ εἶνε καὶ προσθετικ. προσδ. τοῦ τᾶλλα.
Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2 «καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα» = καὶ τᾶλλα, ἄ-
τινά ἐστι τοιαῦτα, οἷα τὰ προμνησθέντα, ἴδ. Born. οἶκον. 19,
16 «καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων». Τὸ τὰ τοιαῦτα δηλοῖ
πολλάκις καὶ τὰ παρόμοια, καὶ τὰ τούτοις ὅμ. Δημ. 8, 25
«παρὰπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν, τὰ τοιαῦτα, ἴδ. Schae-
fer App. σ. 506. Σοφ. Ἄντ. 726 ὁ Κρέων ἀποβλέπων εἰς τὴν
ἑαυτοῦ ἡλικίαν λέγει «οἱ τηλικοῖδε καὶ διδασξόμεσθα δὴ φρο-
νεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικούδε τὴν φύσιν». Ὅταν ὅμως συμβῆ
θέσις τοῦ ἄρθρ. νὰ ἦνε ἡ τοῦ B. (§. 463, 3), αἰ ῥηθεῖσαι λέ-
ξεις ἐκκληπτέαι κατηγορικῶς. Θουκ. 6, 43 «τοσῆδε τῆ παρα-
σκευῇ Ἀθηναῖοι. . . εἰς τὴν Σικελίαν ἐπεραιοῦντο» = τοσῆδε ἦν ἡ
παρασκευῆ, ἦ». 44 «τοσαύτη ἡ πρώτη παρασκευῆ πρὸς τὸν
πόλεμον διέπλει». Πλ. Πρωτ. 318, a «τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος
λόγος». Γοργ. 456, c «ἡ μὲν οὖν δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ
τοιούτη τῆς τέχνης». Ἐν τοῖς πρῶγμ., οἷα Δημ. 20, 34 «αυ-
τον τὸν τοιοῦτον περὶ ὑμᾶς γεγενημένον», τὸ μὲν ἄρθρ. ἀνήκει
τῆ μετοχῇ, τὸ δὲ τοιοῦτον εἶνε κατηγορούμενον. 98 «τούς μὴ
τοιούτους κριθέντας» = τούς κριθ. μὴ τοιοῦτ. εἶναι. Πολλάκις ὅμως
παραλείπεται τὸ ἄρθρ., καὶ ἔνθα ἡδύνατο νὰ τεθῆ. Θουκ. 2, 18
«ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ
εἶχεν». 41, 5 μ. σ. Popp. 54, 1, ἐν δὲ τῇ φράσει, τοιαῦτα
εἶπον παραλείπεται πάντοτε, ἴδ. 1, 43. 79.

Σημ. 7. Περί τοῦ ὁ οἶος σὺ ἀνὴρ ἴδ. §. 555, Α. 10.

6. Ὅταν οὐσιαστικὸν συνάπτηται μετὰ τῶν πᾶς, πάντες,
ὄλος, διακριτέαι αἱ ἐξῆς περιπτώσεις:

a) Ἐὰν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. ἐκλαμβάνηται πάντως γενικῇ,
τὸ ἄρθρ. παραλείπεται. Πᾶς ἄνθρωπος (σπανίως ἄνθρ. πᾶς) = πᾶς
ἄνθρ, κάθε ἀνθρ., ἥτοι πᾶς, ὅστις ἀρμόζει τὸ κατηγοροῦμ. ἄνθρωπος
πάντες ἄνθρωποι. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15. 16. ἀπομν. 4. 4, 19 οὕτω
καὶ, ὄλη πόλις = ὄλόκληρος πόλις· πόλις ὄλη = πόλις ὄλόκλη. Διὸ τὸ
πᾶς ἐνικῶς μεταφράζεται διὰ τοῦ κάθε, ἕκαστος, πολλάκις ὅμως
καὶ διὰ τοῦ καθόλου, ἐντελής, παρτελής. Πλ. πολ. 575, a «Ἐρως
ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν». Πολιτικ. 284, b «(αἰ τέ-
χναι) τὸ μέτρον σώζουσαι πάντ' ἀγαθὰ καὶ κατὰ ἀπεργάζον-
ται». Δημ. 18, 279 «(τοῦτο τὸ) πρᾶγμα πᾶσαν ἔχει κακίαν».

b) Ὅταν τὸ μετὰ τοῦ πᾶς, πάντες συναπτόμενον οὐσιαστικ.

πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ὅλον τι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἓν ἕκαστον τῶν μερῶν αὐτοῦ, τὸ οὐσιαστ. λαμβάνει τὸ ἄρθρ. ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θέσει τοῦ Β (§. 463, 3). Ἡ πᾶσα γῆ=ἡ ὅλη γῆ, ἡ γῆ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως· οἱ πάντες πολῖται = ἀπαξάπαντες οἱ πολῖται, ἅπαντες οἱ πολ. ἄνευ ἐξαιρέσεως. Ἡ αὐτῇ σύνδεσις συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ὅλος· ἡ ὅλη πόλις. Θουκ. 4, 60 «τὴν πᾶσαν Σικελίαν». 61. 3, 36 «ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτείνειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 8 «εἰς τὸν πᾶντα βίον». Σοφ. Ἄντ. 1023 «ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι κοινὸν τοῦ ἔχμαρτάνειν». Πλ. πολ. 546, α «τὸν ἅπαντα χρόνον». Γοργ. 470, ε «ἐν τούτῳ ἡ πᾶσα εὐδαιμορία ἐστίν». Θεαίτ. 204, α «τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι». Πρωτ. 329, ε «ὥσπερ τὰ τοῦ προσώπου μόριχ ἔχει πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22 «(οἱ θεοὶ) τὴν τῶν ὄλων τάξιν συνέχουσιν» = τὴν τάξ. τοῦ παντός. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ ἐν ὄλω, ἐν συνόλω, ὄλο ὄλο ἐπὶ τῆς δηλώσεως τῶν ἀριθμῶν. Ἡρδ. 7, 4 «βρασιλεύοντα τὰ πάντα ἔτεα ἕξ τε καὶ τριήκοντα ἀπιθχνεῖν». = τὰ πᾶντα ἔτεα, ἃ ἐβασίλευε, ἦν ἕξ τε κ. τριήκ. Θουκ. 1, 60 «πέμπουσιν ἐξυκασίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὀπλίτας» = οἱ πάντες ὀπλίται, οὓς πέμπουσιν, ἑξακόσιοι κ. χίλιοι εἰσιν. 1, 100. 4, 38. 39. 5, 26. 6, 43 «Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Σικελίαν ἐπεραιοῦντο τριήρεσι ταῖς πάσαις τέσσαρσι καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατόν». [Ἀνάθρ. παρ' Ὀμρ. καὶ Ἡσδ. ὄλον Σ, 373 «τρίποδος γὰρ εἰκόσι πάντας». Ἡσδ. θεογ. 803. «ἐννέα πάντ' ἔτεα» ἰδ. λεξ. Πηρσοβ. III. σ. 763, b. καὶ Σακελλ. ἐν ἄρθρ. πᾶς σ. 722. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 1, 163 «ἐβίωσα πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν ἔτεα». Θουκ. 4, 129 «ξύμπαντες ἑπτακόσιοι ὀπλίται». 5. 3, 4. Παρ' Ἡρδ. καὶ ἐν τῇ σημασί. τοῦ ἑκάστου γένους. 1, 50 «κτῆνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε κλίνας τε καὶ φιλάς καὶ εἴματα». 4, 88 «Δαρρεῖος τὸν ἀρχιτέκτονα ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα» = *denis rebus ex quoque genere*. 9, 81 «Πυρσανή πάντα δέκα ἐξαιρέθη τε καὶ ἐδόθη, γυναῖκες, ἵπποι, τέλαντα, κάμηλοι, ὡς δὲ αὐτῶς καὶ τᾶλλα χρήματα»¹⁾).

ε) Ἐὰν ἐν τινι ἀντικειμένῳ ὠρισμένῳ, διὸ καὶ ἐνάρθρ. τιθεμένῳ, προστεθῇ ἡ ἔννοια πᾶς ἢ ὅλος ὡς ἀπλοῦς ἀκριβέστερ. προσδιορ., συμβαίνει κατηγορικῇ θέσει τοῦ ἄρθρ. νὰ ἦνε ἡ τοῦ Β (§. 463, 3), ὅπερ εἶνε καὶ ἡ συνηθεστάτη χρῆσις τοῦ πᾶς, πάντες, ὅλος. Ἡ γερμ. γλῶσσα δὲν ποιεῖ πολλάκις διάκρισιν τῆς ἐπιθετικῆς ταύτης καὶ κατηγορικῆς χρῆσις. καὶ θέσεως τῶν πᾶς καὶ ὅλος, μεταφράζουσα τὰ, ἡ πᾶσα πόλις καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἢ ἡ πόλις

1) ἰδ. Hermani ad Viger. σ. 727, 94. Baehr εἰς Ἡρδ. II ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

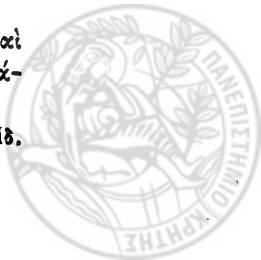
πάσα· οἱ πάντες στρατιῶται καὶ πάντες οἱ στρατιῶται ἢ οἱ στρ. πάντες διὰ τῶν die ganze Stadt, alle Krieger, ἐνῶ ἡ ἑλλ. γλωσσο, καὶ αὐτὸ τὸ καθ' ἰδίωμα ἐνίοτε, ποιεῖ διάκρισιν οὐσιώδη. Ἡ πόλις πάσα (ἢ πάσα ἢ πόλις) ἠρέθη = ἡ πόλις ἐκυριεύθη δολόκληρος, ἢ ἐκυρ. δλοτελῶς ἢ πόλ.· οἱ στρατιῶται πάντες (ἢ πάντες οἱ στρατιῶται) καλῶς ἐμαχέσαντο = οἱ στρατ. πάντες ἄνευ ἐξαιρέσεως καλ. ἐμαχ. ἢ ἄνευ ἐξαιρέσ. οἱ στρατ. ὅλοι καλ. ἐμαχ. Ξεν. ἀν. 7. 1, 7 «διαβαίνουσι πάντες εἰς τὸ Βυζάντιον οἱ στρατιῶται». ἀπομν. 2. 1, 28 «(εἰ) ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειραχτέον εὖ ποιεῖν». 4. 8, 11. ἑλλ. 4. 8, 28 «προστάται πάσης τῆς Λέσθου ἔσονται». Κύρ. 1. 2, 15. Πλ. νόμ. 728, a «πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός». Δημ. 18, 294 «νῆ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεοὺς». Ἀμφότεροι αἱ θέσεις ἀπαντῶσιν ἠνωμέναι ἐν Ἀρφ. ὄρν. 445 «ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν».

Σημ. 8. Ἐνίοτε εὐρίσκεται τὸ μετὰ τοῦ πᾶς οὐσιαστικ. ἀνάρθρ., ἐνῶ ἀνεμένει αὐτὸ ἐνάρθρ.· οἷον πᾶς χρόνος ἀντὶ ὁ πᾶς χρ. ἢ ἀντὶ πᾶς ὁ χρ. ἢ ὁ χρ. πᾶς, ὅπερ μάλιστα ἀπαντᾷ οὐ μόνον ἐν τῇ ποιήσει καὶ Ἡρδ. 1), ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀττικῷ πεζῷ, εἰ καὶ σπανίως. 2) Σοφ. Φ. 1240 «πάντ' ἀπήκοας λόγον». Αἴ. 480. 734 «τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρῆ δηλοῦν λόγον». Ἡρδ. 2, 113 «πάντα λόγον ἐξηγεύμενοι, ὡς εἶχε περὶ τὴν Ἑλένην». πᾶσαν διήγ. περὶ τῆς Ἑλένης. ἀρηγοῦμενοι (τοῦναντίον δὲ 6, 2 «μαθόντες τὸν πάντα λόγον»· ἦττον ὅμως περιεργον τοῦτο ἐπὶ ἐπομένων ἐπιθετικ. προτάσ.· οἷον 9, 9 «ἐπύθετο πάντα λόγον, τὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον»). Πλ. πολ. 608, c «πᾶς οὐτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος πρὸς πάντα ὀλίγος πού τις ἀν εἶη» ἀντὶ πρὸς τὸν πάντα.

7. Ἐὰν οὐσιαστικὸν συνάπτηται μετὰ τοῦ ἕκαστος=quisque, τὸ ἀρθρ. παραλείπεται ὡς ἐπὶ τοῦ πᾶς ἐν τῇ σημασί. ἕκαστος, ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. ἐκλαμβάνηται πάντως γενικῇ, προστίθεται ὅμως ἀν' ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐξαιρείται ἐμφαντικῶς. Θέσις τοῦ ἀρθρ. εἶνε ἡ κατηγορικὴ τοῦ Β. §. 463, 3. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 12 «οὐκ ὀλίγα ἐστὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοιαῦτα ὄραν τε καὶ ἀκούειν» (=καθ' ἑκάστην, καθ' ἡμέραν=quotidie πᾶσαν ἡμέραν, γενικῶς), Κύρ. 1. 2, 5. ἑλλ. 3. 5, 13. Λυκοῦργ. 126, μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 68 «κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην» =κατὰ τὴν ἡμ., ἀλλὰ κατὰ μίαν ἑκάστην. ἰδ. 249. Ξεν. Κύρ. 8. 6, 6 «ὅ, τι ἀν ἐν τῇ γῇ ἑκάστη καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἦ, μεμνήσονται» = ἐν τῇ χώρᾳ, πλὴν ἐν μιᾷ ἑκάστη. ἰδ. ἀν. 7. 4, 14. Πλ. Φαίδρ. 248, e. Ἴππ. 1. 281. μ. σ. Stallb.

8. Οὐσιαστικὸν μετὰ ἑκάτερος = ἕκαστος τῶν δύο, ἀμφω καὶ ἀμφότερος = καὶ οἱ δύο, λαμβάνει πάντοτε τὸ ἀρθρ., καὶ μὴ-

1) Ἰδ. Krüger ἑλλ. Γρ. II. §. 50, 11, A. 1. 3. σημ. 3. — 2) Ἰδ. Schneider εἰς Πλ. πολ. T. III. σ. 250.

λιστα ἐν τῇ κατηγορικῇ τοῦ Β θέσει (§. 463, 3), ἐπειδὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ λόγος δύναται νὰ ἦνε πάντοτε περὶ γνωστῆς μόνον, καὶ λοιπὸν ὠρισμένης δυάδος. Ἰδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 44. Χοιροβ. εἰς Βεκκέρ. ἀνέκδ. III. σ. 1248. Θουκ. 4, 14 «καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν». 93 «ἐπὶ τῷ κέρει ἐκατέρω». 96 «ἐκατέρων τῶν στρατοπέδων». Ξεν. ἤν. 3, 2, 36 «ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐκατέρων». Ξεν. 5, 32 «τῷ ὡτί ἐκατέρω». Θουκ. 5, 23 «ἄμφω τὴν πόλιν». 3, 6 «ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσι». Ξεν. ἀν. 1, 1, 1 «τὴν παῖδε ἀμφοτέρω». 3, 1, 31 «ἀμφοτέρα τὰ ὄτρα». Πλ. νόμ. 757, e «τοῖν ἰσοτήτοι ἀμφοῖν». Πρωτ. 314, d «ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν». πολ. 455, d «ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν». Ἀνάκρ. Αἰσχλ. Πρ. 129 χορ. «ἀμφοτέρας . . αἶα». Σοφ. Οἶδ. κ. 483 «ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν». [Ὁ Πλάτ. ὁμοῦς οὐ μόνον λέγει Ἰππ. 1. 303, a «αὐτὸ τὸ ἐκάτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων», συμπ. 209, b «τὸ ξυναμφοτέρων» κτλ., ἀλλὰ μεταχειρίζεται τὰ ἀμφοτέρος καὶ ξυναμφοτ. ἐνίοτε καὶ ὡς ὄντως ἐπιθετικὰ ἐπιθετα. Θεαίτ. 203, c «τὴν συλλαβὴν πότερον λέγομεν τὰ ἀμφοτέρα στοιχεῖα» Φίλ. 22, a «τί δ' ὁ ξυναμφοτέρος (βίος) ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς κοινὸς γενόμενος;»]

9. Ἄλλος=διάρροπος, ἄλλος, alius, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτός=ipse· ὁ ἄλλος = ὁ ἄλλος, ὁ ἐπίλοιπος, reliquus· οἱ ἄλλοι = ceteri, οἱ ἄλλοι, οἱ ἐπίλοιποι· ἡ ἄλλη Ἑλλάς. Θουκ. 1, 77=cetera Graecia· οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι = οἱ ἄλλοι ἄνθρ., ὡς πρὸς ὠρισμένα άτομα, ἢ οἱ ἐπίλοιποι ceteri. (Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἄλλο καὶ τὸ οἱ ἄλλοι ἐν τῇ σημεσί. τοῦ οἱ ἐπίλοιποι ceteri π. χ. Β, 1 «ἄλλοι μὲν Θεοί. Δίχ δὲ» μ. σ. Spitzn.) Ἐὰν οἱ ἄλλοι, τὰ ἄλλα συντάσσωνται σὺν οὐσιαστικῷ ἢ οὐσιαστικοποιηθέντι ἐπιθέτῳ ἢ μετοχῇ, λαμβάνει τὸ οὐσιαστ. τοῦτο τὸ ἄρθρ. κανονικῶς, καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς προσθετ. προσδ. τοῦ οἱ ἄλλοι, τὰ ἄλλα. Θουκ. 8, 64 «ἐς τὰ ἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία». Ξεν. Ἰέρ. 9, 5 «τὰ ἄλλα τὰ πολιτικά». οἰκ. 19, 16 «περὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων». ἀπολλ. 11 «οἱ ἄλλοι οἱ παρατυγχάνοντες». Πλ. ἀπολ. 22, d «τὰ ἄλλα τὰ μέγιστα». Σπανίως τὸ ὁ ἄλλος κεῖται μετὰ. Πλ. νόμ. 963, c «καὶ τὰ δύο τὰ ἄλλα»-καὶ τὰ λοιπὰ δηλ. τὰ δύο. Σπανιώτατα ὁμοῦς παραλείπεται τὸ δεύτερον ἄρθρ. ὡς Ξεν. ἀν. 7, 1, 13 «τὰ ἄλλα ἐπιτήδεια» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. Α. Β ἀντὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπιτήδεια. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν οἱ ἄλλοι πάντες οἱ, τὰ ἄλλα πάντα τὰ, πλὴν καὶ ἐνταῦθα ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἐξαιρέσεις, συχνότερον ὁμοῦς αἰ τοιαῦται ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἢ τῶν οὐσιαστικοποιηθέντων ἐπιθέτ. Δημ. 15, 30 «τοῖς ἄλλοις ἀπανθῶσιν ἀνθρώποις». 18, 274 «τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' ὄρω πᾶσιν ἀνθρώποις». (οὐδόλως παράδοξον τοῦτο ἐπὶ κυρίου ὀνόματος κατὰ τὰ §. 462, a) ὡς 8, 49 «τοὺς ἄλλους πάντας Ἑλλήνας.») [Ἀντιφ. 6, 45 «εἰς τὰ ἄλλα πάντα ἰσρὰ» ἀναγνωστέον πάντα τὰ

ἐπὶ τοῦ συγκριτικ. καὶ ὑπερθετ. Ἡρδ. 6, 81 «τὴν πλείω στρατιῇν ἀπῆκε» = τὸ πλεῖον μέρος τοῦ στρατ., ὡς ὠρισμένον ὅλον. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 9 «ἐὰν φίλους ἢ πόλιν ὠφελεῖν δέη, ποτέρῳ ἢ πλείων σχολῇ τούτων ἐπιμελεῖσθαι, τῷ ὡς ἐγὼ νῦν, ἢ τῷ ὡς σὺ μακαρίζεις δικαιωμένῳ» (ἢ περισσοτέρᾳ ἀπραξίᾳ, ὡς τι ὠρισμένον ἀντικείμεν., ὡς τι ὠρισμ. ὅλον). ἄν. 7. 6, 16 «εἰ ἐδίδου, ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐδίδου, ὅπως ἐμοὶ δούς μείον ἀποδοίη ὑμῖν τὸ πλείον». πολ. Λακ. 9, 2 «ἔπεται τῇ ἀρετῇ σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον μᾶλλον ἢ τῇ κακίᾳ». Οἱ πλείους ἢ τὸ πλεόν = οἱ περισσώτεροι, τὸ περισσότ. μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὀλιγοτέρ., τὸ ὀλιγώτ. μέρος (= οἱ ἐλάττους)· διδ ὠρισμένον τι ὅλον· δηλοῦ δὲ οἱ πλείους καὶ τὸν λαόν, τὸν ὄχλον, plebs· οἱ πλείστοι, τὸ πλεῖστον = οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεῖστ. μέρος, ὡς ὠρισμένον τι ὅλον ἐπ' ἴσης νοητέον. Θουκ. 8, 73 «τοῖς πλείοσιν ὤρηγντο ἐπιτίθεσθαι» (κατὰ τῆς μερίδος τοῦ λαοῦ). Πλ. νόμ. 718, a «ἐν ἐλλίσις ἀγαθαῖς διάγοντες τὸ πλείστον τοῦ βίου». Παρὰ Θουκ. πολλάκις, τὸ πλεόν ἢ ἀντὶ τοῦ συνήθ. πλεόν ἢ π. χ. 3, 12 «δέει τὸ πλεόν ἢ φιλικῶς κατεχόμενοι» = ἀπὸ φόβου τὸ περισσώτερον μέρος ἢ ἀπὸ φιλίας κατεχόμεν. Ἐν Σοφ. οἰδ. κ. 36 «πρὶν νῦν τὰ πλείον ἴστορεῖν ἐκ τῆσδ' ἔδρας ἔξελλθε» = πρὶν νᾶ διηγηθῆς τώρα τὰ περισσώτερά ἐκείνων, ἅτινα θέλεις νᾶ δηγ., ἔξελ. κτλ. Φιλ. 576 «μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείονα» = μὴ μ' ἐρώτα διὰ τὰ περισσότ., ἅτινα θέλεις νᾶ ἀκούσης. Τρ. 731 «σιγᾶν ἂν ἀρμόζει σε τὸν πλείω λόγον» = τὸν περισσώτερον λόγον, ἂν σὺ ἐν νῷ ἔχεις, ἴδ. Schneidew. Εὐρ. Μῆδ. 609 «ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' εἰ σοὶ τὰ πλείονα» = δὲν θὰ κριθῶ μετὰ σοῦ περὶ τῶνδε τὴν περισσοτέρ. κρίσιν, ἢν ἡδυνάμην, δὲν θὰ ἐρίσω πρὸς σέ περισσώτερον, ἐνῷ ἡδυν. Ἄρφ. βῆτ. 160 «ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον» = τὸν περισσώτερον χρόνον, τὸν ὠρισμ. χρ., ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἀνοχήν, ὑπομονήν μου. Οὕτω καὶ Σοφ. οἰδ. κ. 796 «οὐκ ἂν λάβοις τὰ πλείον ἢ σωτήρια», ἐπειδὴ ὁ οἰδίπ. καὶ κακὰ ὠρισμένα ἔχει πρὸ ὀμμάτων καὶ σωτήρια ὠρισμ. ἴδ. Schneidew. 1) -c) Ἡ συμβαίνει ἢ κατηγορικῇ τοῦ ἄρθρ. θέσις (S. 463, 3, B) κατὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ πολὺ προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικ. ὡς ἀκριβέστερον κατηγορικῶς προσδιορ. Θουκ. 1, 52 «σφίσι πολλὰ τὰ ἀποραξυμβεσηκότα (ὀρῶντες)» = ὀρῶντ., ὅτι αἱ δυσχέρειαί αἱ συμβαίνουσαι αὐτοῖς· ἐφάνοντο οὖσαι πολλαί, τὸ ἄρθρ. ἐνταῦθα ἀποδίδεται εἰς τὰ προῤῥηθέντα, ἂν καὶ πολλάκις καὶ ἄνευ τῆς τοιαύτης ἀναφορᾶς· οἶον 6, 46 «πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» = κατηγοροῦντο ὑπὸ τῶν στρατιωτ. πολύ. 7, 71 «ὁ πεζὸς πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε» = ὁ

1) Ὁ Ματθ. II. 2. 266, σημ. οὐχὶ ὀρθῶς νομίζει, ὅτι τὸ ἐν τοῖς χωρίοις τοῦτοις ἄρθρ. δύναται νᾶ ᾖ περιττόν.

πεζ. στρατ. εἶχεν τὸν ἀγῶνα τοῦ πνεύματος καὶ τὸν ἐρεθισμόν, τὴν ταραχὴν εἰς μέγαν βαθμόν. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6 «ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα» = ὅτι τὰ κρέατα ἦσαν πολλὰ, εἰς μέγαν ἀριθ.

12. Ὀλίγοι=ὀλίγοι· ὅσον ὀλίγοι ἄνθρωποι· οἱ ὀλίγοι=οἱ ὀλίγοι ἢ οἱ προμνησθέντες ὀλίγοι, ἢ ὠρισμένον τι ὅλον, ἰδίχ δὲ οἱ ὀλιγαρχικοί, ὡς ὅλον τι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ πολλοί. Θουκ. 5, 84 «πρέσβεις οἱ Μήλιοι πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 45 «ὅσα οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι». Πλ. πολιτικ. 291, d «τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν». Ὅταν ὅμως ἡ ἔννοια τῶν ὀλιγαρχικῶν δηλωταὶ ὡς ἀόριστος, τὸ ἄρθρ. παραλείπεται. Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 15 ἀποδοθῆναι τὴν πόλιν ὑπ' ὀλίγων = ὑπ' ὀλιγαρχικῶν, ὡς καὶ τὸ πολλοί. Θουκ. 4, 126 αἰ γε μῆδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἦκατε, ἐν αἷς πολλοὶ ὀλίγων ἄρχουσιν, ἀλλὰ πλείων μᾶλλον ἐλάσσους.

13. Ἐπὶ τῶν μετ' ἀπολύτων ἀριθμητικ. συναπτομένων οὐσιαστικῶν παραλείπεται μὲν τὸ ἄρθρ., ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. ἦνε ἀόριστος· ὅσον τρεῖς ἄνδρες ἦλθον, τίθεται δὲ, καὶ μάλιστα α) συχνότατα ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θέσει τοῦ ἄρθρ. ὑπὸ τὸ Α (§. 463, 3), ἐὰν ἀποδίδηται εἰς ἀναρθρ. οὐσιαστικ. συντασσόμενον ἀριθμητικῶ ἀπολύτῳ, πολλακίς καὶ ὅταν τὸ μετ' ἀριθμητικῶ ἀπολύτου οὐσιαστικὸν προσδιορίζηται ἀκριβέστερον δι' ἐπομένης ἐπιθετικ. προτάσ. 1) διὸ καὶ ὅταν ἡ ἔννοια πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ὠρισμένη ἢ ὡς ὀλότης, κεφάλαιον, ἰδίχ δὲ μετὰ τὰς προθέσ. ἀμφί, περί, εἰς, ὑπέρ, ὅτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντικειμένων περιλαμβάνεται ἀθροιστικῶς. Θουκ. 1, 49 «τοῖς Κερκυραίοις τῶν εἴκοσι νεῶν οὐ παρουσῶν» ὡς πρὸς τὰς προηγηθεῖς. λέξ. αἰοὶ Κερκυραῖοι εἴκοσι ναυσὶν αὐτοὺς τρεψόμενοι». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12 ἀπειδὴν τὰ δέκα ἔτη διατελέσωσιν, ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας», (ἀναφορικ. πρὸς τὰ ἐν §. 9) Θουκ. 4. 3, 4 ατὰς τῶν Μυτιληναίων δέκα τριήρεις, αἱ ἔτυχον βοηθοὶ παροῦσαι». 22 αἰοὶ τριακόσοι αὐτῶν, οἳ ἐτέτχκτο παρξβοηθεῖν». 8, 15 ατὰς ὀκτώ ἤδη πέμπειν, αἱ ἀνακχωρήκεσαν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8 αἰοὶ τῶν βσιλιέων οἰνοχόοι τοῖς τρισὶ δακτύλοις δχοῦντες τὴν φιάλην» = μὲ τοὺς τρεῖς γνωστούς δακτύλ. Πλ. πολ. 460, e «ἀρ' οὖν ξυνοκαεῖ μέτριος χρόνος ἀμῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα», ἐπειδὴ ὁ Πλάτ. ἐν νῷ εἶχεν ὠρισμένην χρονικὴν περίοδον, ἣν ἀμέσως παρακατιῶν ἐπέζηγεῖ ἀκριβέστερον, ἰδ. Stallb. 337, b ἐρεεῖς, ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δις ἕξ», τὰ δώδεκα ὡς ἀριθμ. ὠρισμένος. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 3 αἰππεῖς εἰς τοὺς τετρακισχιλοὺς συνελεγοντο αὐτῷ καὶ τοξόται εἰς τοὺς μυ-

1) *Id. Arnold παρὰ Pscrp. εἰς Θουκ. Π. III. Τόμ. 2, σ. 541.

ρλους». ἰδ. 6. 1, 50. 54. ἀν. 2. 6, 15 «ἦν, ὅτε ἐτελεύτα, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη»=εἶχε τὰ πεντήκοντα περίπου ἔτη. 1. 2, 9 «ἐγένοντο πελτασταὶ ἀμφὶ τοὺς δισχιλίους». 2. 6, 30, συχρόν. 4. 8, 15 «ἐγένοντο μὲν λόχοι. . ἀμφὶ τοὺς ὀγδοήκοντα, ὁ δὲ λόχος ἕκαστος σχεδὸν εἰς τοὺς ἑκατόν». Ἐνίοτε καὶ ἐπὶ μὴ στρογγύλων ἀριθμῶν οἶον Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16 «ἀμφὶ τὰ πέντε ἢ ἑκαταίδεκα ἔτη». Πλ. νόμ. 794, α «ἀπὸ τριέτους μέχρι τῶν ἑξ ἑτῶν». Ἄλλὰ καὶ ἀνευ προθέσ. Θουκ. 4, 2 «Ἀθηναῖοι τὰς τεσσαράκοντα ναῦς εἰς Σικελίαν ἀπέστειλαν». (τὸ ὅλον 40 πλοῖα) 1). Ἰδ. 4, 8. 11. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 13 «ἐπειδὴν τὰ πέντε καὶ εἴκοσι ἔτη διατελέσωσιν, εἶησαν ἂν οὗτοι πλείον τι γεγονότες ἢ τὰ πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς». Ἰδίχ δὲ ὅταν ὠρισμένον μέρος ἀντιτίθεται εἰς μνημονευθέντα ἀριθμ. (Καὶ παρ' Ὁμρ. ἔτι Υ, 269). Ἡρδ. 6, 27 «πέμψασι εἰς Δελφούς χορὸν νενηνέων ἑκατόν δύο μόνοι τούτων ἀπενόστησαν, τοὺς δὲ ὀκτώ τε καὶ ἐνετήκοντα αὐτῶν λοιμὸς ὑπολαβῶν ἀπήνεικε» = τοὺς λοιποὺς ἐν ὄλῳ 98 λοιμὸς ἤφχυνσε. Θουκ. 1, 116 «(Ἀθηναῖοι) ἐναυμάχησαν Σαμίων ναυσὶν ἑβδομήκοντα, ὧν ἦσαν αἱ εἴκοσι στρατιώτιδες» = οἱ Ἀθην. ἐναυμάχ. κατὰ 70 νηῶν τῶν Σαμί., ὧν αἱ εἴκοσι ἦσαν στρατιώτ. αἱ 20 ἀντιτίθενται τῷ ὀλίκῳ ἀριθμῷ. 8, 39 «περιτυχόντες ναυσὶ δέκα Ἀθηναίων τὰς τρεῖς λαμβάνουσι». Ἐπὶ τῆς δηλώσεως τῶν μερῶν ὄλου τινὸς ἦτοι τοῦ κλάσματος τὸ ἄρθρ. τίθεται ἔντε τῷ ὄλῳ καὶ ἐν τῷ μέρει, ἐπειδὴ ἀμφότερα κεῖνται ἐν ὠρισμένῃ τινὶ πρὸς ἄλληλα σχέσει 2). Θουκ. 1, 10 «Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας νέμονται» = ἐκ τῶν πέντε τὰ δύο, ἦτοι τὰ δύο πέμπτα. Οὕτω καὶ ὅταν τὸ ὅλον ἐλλείπη. Θουκ. 1, 104 «τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέμφιδος τῶν δύο μερῶν πρὸς τὸ τρίτον ἐπολέμου» = τῶν δύο τρίτων, κατὰ τοῦ 1|3. 2, 10 «ζυγγήσαν τὰ δύο μέρη ἀπὸ πόλεως ἐκάστης ἐς τὸν Ἰσθμόν» ἰδ. 2. 47, 2. - b) ἐν τῇ κατηγορικῇ θέσει τοῦ ἄρθρ. ὑπὸ B (§. 463, 3), ὅτε προστίθεται εἰς ὠρισμένον τι ἀντικείμενον ὁ ἀριθμ. ὡς ἀπλοῦς ἀκριβέστερ. προσδ., ὁ ἀριθμ. ὅμως οὕτω ἐμνημονεύθη. Ἐμαχίσαντο οἱ μετὰ Περικλέους ὀπλίται χίλιοι, ἢ χίλιοι οἱ μετὰ Περ. ὀπλίται. Θουκ. 3, 22 «μετὰ δὲ αὐτὸν οἱ ἐπόμενοι ἑξ ἑφ' ἑκάτερον τῶν πύργων ἀνέβκινον» = οἱ ἐπόμεν., καὶ μάλιστα ἑξ, ἰδ. Porp. ἑκδ. Γοττίγγ. ἰδ. 6, 43.

14. Οὐσιαστικὸν μετὰ τακτικοῦ ἀριθμητικοῦ τίθεται ἀνάρθρ. τε καὶ ἐνάρθρ. (καὶ δὴ ἐν τῇ ἐπιθετικῇ τοῦ ἄρθρ. θέσει), ἐφ' ὅσον τὸ ἀντικείμεν. πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς ὀριστικὸν ἢ ὀριστικόν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ἐπιθετικ. τούτου προσδιορ. ἐξαιρεταὶ τι ὀριστικώτερον, εὐκόλως ἐξηγεῖται ἢ τοῦ ἄρθρ. παρά-

1) Ἰδ. Scheuerlein Σύνταξ. σ. 213. — 2) Ἰδ. Rost Ἑλλ. Γρ. §. 98, σ. 436. Scheuerlein ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 216.

λειψις. Θουκ. 4, 90 «*ἡμέρα δὲ ἀρχάμενοι τρίτη*». μ. σ. Popp. 101 «*τοῦ δὲ Δηλίου ἐπτακαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ ληφθέντος*». 8, 58 «*τρίτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει*». Ξεν. ἀν. 7. 7, 35 «*δέκατος τοῦτου μέρος*» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., μ. σ. Kühn. Πλ. Μενέξ. 235, c «*τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρῃ*». Λυσ. 7, 10 «*τρίτῳ ἔτει*». ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «*τῷ δὲ τετάρτῳ*» ἕνεκα τῆς ἀντιθέσεως. Θουκ. 2, 70 «*καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε*», ἐνῷ ἄλλως. ὁ Θουκ. παραλείπει τὸ ἄρθρ. ἐν τῇ φράσει ταύτῃ οἶον 2, 47 «*πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου τοῦδε ἐτελεύτα*». 103 κ.τ.λ. 1, 87 «*ἐν τῷ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει*» μ. σ. Popp. 2, 2 «*τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει*». Δημ. 42, 5 «*τοῦ μεταγειννίωνος μηνὸς τῇ δευτέρᾳ*». 11 «*τῇ ἐνδεκάτῃ τοῦ βοηδρομιώνος μηνὸς*». Καὶ παρ' Ὀμρ. ἔτι, ἴδ. §. 457, 6, a).

§. 466. Συνοπτικὴ ἱστορία τοῦ ἄρθρου.

1. Ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἄρθρ. εὐρίσκεται, σπανίως θεβαίως καὶ μόνον ἐν τισι περιπτώσεσιν, ἐν τοῖς ποιήμ. τοῦ Ὀμρ. καὶ Ἡσδ. κατεδείχθη ἐν §. 457. Ἄπασαι δὲ αἱ ἑλλ. διάλεκτοι ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ἄρθρ. τὴν μεγίστην ὅμως αὐτοῦ ἀνάπτυξιν ἔσχε διὰ τοῦ ἀττικοῦ πεζοῦ, καὶ ἰδιαίτατα μάλιστα ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ τοῦ Πλάτωνος, ἐν ἣ ἐπὶ τὸ σαφέστατον καταφαίνονται ἡμῖν αἱ ἐλάχιστοι διαφοραὶ τῆς χρήσεως ἢ μὴ τοῦ ἄρθρ., ἡ καθαρὰ καὶ σαφὴς δῆλωσις τῶν ἐνοιῶν, καὶ ἡ ἀκριβεστάτη διάκρισις τοῦ ἐπὶ μέρους ἀπὸ τοῦ καθόλου. Ἐν τῇ ποιήσῃ μεγάλη φαίνεται ἡ διαφορὰ κατὰ τὰ διάφορα αὐτῆς εἶδη, ἐπεὶ δὲ ὅσῳ σεμνότερον, καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἶνε τὸ εἶδος, καὶ ὅσῳ ὁ παραστατικὸς αὐτοῦ τρόπος ἀπομακρύνεται τῆς συνήθους τῷ βίῳ γλώσσῃς, τόσῳ καὶ σπανιωτέρα ἀποβαίνει ἡ χρῆσις τοῦ ἄρθρ. (§. 458) ὅσῳ δὲ τοῦναντίον τὸ εἶδος ἵσταται πλησιέστερον τοῦ πραγματικοῦ βίου, καὶ ὅσῳ οἰκειότερα ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶνε πρὸς τὴν διάλεκτον τοῦ λαοῦ, τόσῳ συχνοτέρα εἶνε ἐν αὐτῷ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἄρθρ. Διὸ βλέπομεν, ὅτι ἐν τοῖς σεμνοῖς εἶδεσι, τῇ *λυρικῇ* δηλ. ποιήσ. καὶ τῇ *τραγωδίᾳ*, ἰδίᾳ μάλιστα ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, τὸ ἄρθρ. ἀπαντᾷ σπανίως, καὶ ἐν ἐκείναις μάλιστα ταῖς περιπτώσεσιν περιωρίσθη, ἐν αἷς τίθεται καὶ παρ' Ὀμήρῳ (§. 458), τοῦναντίον δὲ ἐν τοῖς εἶδεσι τῆς ποιήσεως, ὧν ἡ ὕλη ἠρύσθη ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου, μεθ' οὗ εὐρίσκονται ταῦτα ἐν στενῇ συναφείᾳ, ἐν τῇ *κωμῳδίᾳ* δηλ., καὶ δὴ οὐ μόνον τῇ ἀττικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ δωρικῇ τοῦ *Ἐπιχάρμου*, καὶ ἐν τοῖς δωρικ. Μίμοις τοῦ Σόφρωνος, ἡ χρῆσις τοῦ ἄρθρου εἶνε πάντως ἡ αὐτὴ τῇ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς *Ἰδυλλίοις* ποιήμασιν, ἅτινα παριστῶσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ζῶσαν εἰκόνα τοῦ πραγματικοῦ.

2. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν πεζ. λόγον, εὐρίσκομεν τὴν χρῆσιν

τοῦ ἄρθρ. τὰ μάλιστα ἐπιμελημένην καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Φιλολάου ¹⁾). Καὶ ἐν αὐταῖς; ἔτι ταῖς συγγραφαῖς τοῦ Ἡροδῶτ. καὶ Ἰπποκράτ., ταῖς ἐν τῇ νέᾳ ἰωνικῇ διαλέκτῳ συγγραφείσαις, ἢ χρῆσις αὐτῆ τοῦ ἄρθρ. συμφωνεῖ καθ' ὄλου πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ, εἰ καὶ ὁ Ἡρδ. ἔχει ἔτι κοινὰ τινὰ μετὰ τοῦ Ὀμορ., ἐπεὶδὴ πολλάκις παρκαλείπει τὸ ἄρθρ., ἐνῶ ὁ ἀττικ. πεζ. ἤθελε θέσση αὐτὸ, μεταχειρίζεται δὲ μάλιστα αὐτὸ καὶ ὡς ἀντωνυμ. ἀναφορ. (§. 460). Ὡς πρὸς τὰ γνήσια τοῦ Ἰπποκράτους συγγράμμ. παρατηρητέον, ὅτι τὸ ἄρθρ. ἐν μὲν τοῖς ἀρχαιότεροις τίθεται σπανιώτερον, ἐν δὲ τοῖς συγγραφεῖσι μετὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διακονήν αὐτοῦ συχνότερον καὶ ἀρμοδιώτερον πρὸς τὴν ἀττ. χρῆσιν ²⁾).

§. 467. b) Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ὄδε, οὗτος, ἐκεῖνος.

1. Ἡ σημασίαι τῶν δεικτικ. ἀντωνυμιῶν, καὶ δὴ οὐ μόνον τῶν ἐπιφύηματικῶν τῆδε, ταύτη, ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντι οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων τιθεμένων ὄδε, οὗτος, ἐκεῖνος, εἶνε τοπικῆ, ἐπεὶδὴ αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τι, ὅπερ εὐρίσκεται ἢ πλησίον τοῦ λαλοῦντος (ὄδε=οὗτος γὰρ ἐνθάδε, *celui-ci* οὗτος=οὗτος ἐνταῦθα, ἐδῶ) ἢ μακρὰν αὐτοῦ (ἐκεῖνος=ἐκεῖνος ἐκεῖ, *celui-là*). Ἡ πρώτη καὶ κυρία διαφορὰ μετὰ τοῦ ὄδε καὶ οὗτος εἶνε, ὅτι ἡ μὲν ὄδε = *hic* ἀναφέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀμέσῳ περιοχῇ ἢ τῷ ἀμέσῳ πλησίον τοῦ λαλοῦντος· τοῦτο κυρίως εἶνε ἴδιον εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπ. τῆς δεικτικῆς· διὸ καὶ συχνὸν οὕτω ἐν τῷ διαλόγῳ τῶν δραματικῶν, ἐν ᾧ αἱ εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπ. ἀναφοραὶ εἰσὶ φυσικῶς συχνόταται· ἡ δὲ οὗτος, *iste* ἀναφέρεται εἰς τι, ὅπερ ἀληθῶς εὐρίσκεται μὲν ἔτι ἐν τῇ περιοχῇ καὶ τῷ πλησίον τοῦ λαλοῦντος, οὐχὶ ὅμως τοῖς ἀμέσῳ, καὶ ὅπερ, εἴτε δευτέρον πρόσωπ. ἐστὶ τοῦτο εἴτε τρίτον, ἀντιτίθεται τῷ λέγοντι. Ἡ ἐκεῖνος (ἐκεῖ) ὅμως ἀποτελεῖ καθαρὰν ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὴν ὄδε, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν οὗτος, εἰ καὶ αὕτη ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν τινὰ πρὸς τὴν ὄδε, πάντοτε ὅμως δηλοῖ ἀντικείμενόν τι, ὅπερ κεῖται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ (περιοχῇ) τοῦ λέγοντος. Πᾶν ὅ,τι λέγεται περὶ τοῦ τόπου, ἰσχύει ἐπ' ἴσης καὶ περὶ τοῦ χρόνου. Διότι τὸ παρὸν θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς τι πλησίον αὐτοῦ κείμενον, τὸ δὲ παρελθὸν ὡς τι χωρισμένον καὶ ἀπομεμακρυσμένον ἀπ' αὐτοῦ· οἶον τῆδε τῇ ἡμέρᾳ = ἐν ταύτῃ τῇ σημερινῇ ἡμ.· ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ δηλοῖ μὲν ἐπ' ἴσης τὸ αὐτὸ, ἤττον ὅμως σαφῶς ἐκπεφρασμένον· ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ = ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμ. (τῷ παρελθόντι δηλ. ἀνηκούσῃ).

2. Τὴν τοπικὴν ἀρχτικὴν σημασίαν τῶν δεικτικ. ἀντωνυμ. εὐρίσκομεν ἐναργεστάτην καὶ συχνοτάτην ἐν τοῖς ὁμηρικ. ἔπεσι.

1) *18. Chr. Petersen Ztschr. f. Altertumswiss. 1840. σ. 902. — 2) *18. Petersen ἐν τῷ ἀνωτέρῳ συγγράμματι, σ. 903.

Τὸν λαλοῦντα Ὅμηρον πρέπει τις νὰ λαλή, ὡς ὀρθῶς ὁ Nitzsch λέγει εἰς α, 185, καὶ οὐχὶ νὰ ἀναγιγνώσκῃ. Ζ, 460 «καὶ ποτέ τις εἴησι ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας· | Ἐκτορος ἦδε γυνή»=αὕτη νὰ ἡ ἐνθάδε γυνή. α, 76 «ἀλλ' ἄγετ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες»=οὔτοι νὰ ἡμεῖς; οἱ ἐδῶ δ, 26 «ξείνω δὴ τινε τῶδε»=ἰδοῦ, ἐνταῦθα δὰ εἶνε δύο φίλοι· ι, 348 «ὄφρ' εἰδῆς, οἶόντι ποτὸν τῶδε νηὺς ἐκεκευθῆι ἡμετέρη»=ὀποτὸν τι εἶνε τοῦτο νὰ τὸ ἐνταῦθα, τὸ παρὸν ποτὸν φ, 207 «ἔιδον μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας ἦλθον»=ἐγὼ δ ἐνταῦθα, οὗτος αὐτὸς, ἐγὼ δ ἐδῶ φ, 532 «ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὄδε κλονέων»=ἐνταῦθα, ὁ πλησίον ἡμῶν. Τὸ ὄδε καὶ ἐπὶ ἀπωτέρω ἀντικειμένων, εἰς α ὅμως ἀναφέρεται ὁ κλών. α, 186 «νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιος». Κ, 82 «τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνά στρατὸν ἔρχεαι οἶος;»=τίς εἶσαι σὺ, ὅστις ἐνταῦθα μόνος ἔρχεσαι; ἰδ. 341. Α, 612 «Νέστορ' ἔρειο, ὄντινα τοῦτον ἄγει»=ὀποτὸν τινα τοῦτον ἐδῶ ἄγει. Γ. 391 «κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ»=οὗτος ἐκεῖ. Ε, 604 «καὶ νῦν οἱ πάρα κείτος Ἄρης»=ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ Ἄρ. Τ, 344 «κεῖνος ὄγε . . ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον»=ἐκεῖ οὗτος. καθ. ἰδ. σ, 239. Συχνὸν οὕτω παρ' Ὅμ. τὸ τόδ' hic εἰς τοῦτον νὰ τὸν τόπον ἰδ. Ξ, 298. 309 πολλάκις μ. σ. Nitzsch εἰς α, 409, καὶ=hic ἐνταῦθα. Σοφ. Φ. 29 «τόδ' ἐξῦπερθε»=τοῦτο νὰ ἐνταῦθα τὸ ἀνωτέρω. Σοφ. Ἡλ. 1216 «εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τῶδε»=ἐὰν τοῦτο νὰ, ἐνταῦθα τὸ σῶμ. Ὀρ. βαστάζω. 1228 «δράτ' Ὀρέστην τόνδε». Ἄρφ. νεφ. 214 Στρ. «ἀλλ' ἢ Λακεδαίμων ποῦ ἔστιν; Δισκ. ὅπου ἔστιν; αὐτῆ!»=ἔρωτᾷς ποῦ εἶνε; ἐδῶ νὰ. ὄρν. 1158 «καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις»=ἅπαντα ἐκεῖ νὰ ἐκεῖ Σοφ. Οἰδ. τ. 2 «τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε (=ἐνταῦθὰ νὰ) μοι θαύξετε;» Αἴ. 46 «ποῖαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;» Φιλ. 1 «ἀκτὴ μὲν ἦδε»=ἄκτὴ μὲν εἶνε αὕτη νὰ ἐδῶ. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς πολλάκις, ὅταν γίνηται ἀναφορὰ πρὸς πρόσωπ., ὅπερ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάζεται. Σοφ. Ἄντ. 155 «ἀλλ' ὄδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρος . . χωρεῖ»=ἀλλ' οὗτος νὰ ἰδοῦ ἐνταῦθα ὁ βασιλ. τ. χώρ. . . ἔρχεται. 526. Οἰδ. κ. 111 «πορεύονται γὰρ οἶδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί.» 723 «ἄσπον ἔρχεται Κρέων ὄδ' ἡμῖν». Εὐρ. Ἄλκ. 24 «ἦδη δέ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας». 136 «ἀλλ' ἦδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται», μ. σ. Monk. Ἐκ. 187 «τί τόδ' ἀγγέλλεις;»=τί ἀγγέλλ. ἐδῶ; 501 «τίς οὔτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔας κείσθαι;»=τίς εἶσι ἐδῶ, ὅστις . . .; 724 «ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῶδε δεσπότην δέμας Ἀγαμέμνονος». Σπανίως τὸ οὔτος τίθεται παρὰ τοῖς τραγικ. ἐν σημασ. τοπικῇ ¹). Σοφ. Ἡλ. 1431 Ὀρ. «εἰσορᾶτε ποῦ τὸν ἄνδρ'; Ἡλ. ἐφ' ἡμῖν οὔτος ἐκ προκαστίου χωρεῖ»=ἐκ τοῦ προκαστ. ἐδῶ χωρ. ἐφ' ἡμῖν. 1474

1) Ἰδ. W. H. Kolster εἰς Σοφ. Ἡλέκ. ἐν τῷ φιλολόγῳ 1850· σ. 202.

αὐτῆ πέλας σοῦ» = ἐδῶ πλησίον σοῦ εἶνε αὐτῆ. (Διάφορον τοῦτου εἶνε τὸ οὗτος ὑπὸ σημασ. δεικτικὴν. Σοφ. Ἦλ. 1346 «τίς οὐτός ἐστ', ἀδελφέ». 1351 «ἢ κείνος οὗτος, ὃν κτλ.») Ἦρδ. 1, 111 «νῦν τε ὅδε ἐστὶ» = καὶ νῦν ἐδῶ νὰ εἶνε οὗτος «le voici cet enfant» Larcher, ἴδ. Baehr. 7, 48 «κοῖτα ταῦτα λέγεις εἶναι δύο μοι πολεμιώτατα;» = ποῖτα εἶνε ταῦτα, περὶ ὧν ἐδῶ λέγεις, ὅτι δύο μοι εἶνε κτλ. Θουκ. 1, 53 «ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες χρήσασθαι ὡς πολεμίους» = nos qui hic sumus. 51 «εἶπον, ὅτι νῆες ἐκείναι ἐπιπλέουσι» = ἐκεῖ, ἴδ. §. 465, Α. 6. Πλ. ἀπολ. 20, d «διὰ σοφίην τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. Ποίαν δὴ σοφίαν ταύτην»; συμπ. 202, a «τί τοῦτο;» πολ. 327, b «ἡρόμην ὅπου αὐτὸς εἶη. Οὗτος, ἔρη, ὅπισθεν προσέρχεται» = ἐδῶ ἐρχεται οὗτος ὅπισθεν σου. Προσέτι δὲ τὸ ὄδ' ἐγὼ ἐν τῇ σημασ. = ἰδοὺ ἐγὼ, ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ. Τ. 140 «δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν» = ἰδοὺ ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ, ἵνα πάντα τὰ δῶρα παράσχω. Ἄνευ τῆς ἐγὼ. Εὐρ. Ὀρ. 380 «ὄδ' εἶμ' Ὀρέστῆς, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς». Ἦρδ. 1, 115 «εἰ ὧν δὴ τοῦδε εἵνεκα ἀξίος τευ κακοῦ εἶμι, ὅδε τοι πᾶρεμι». (Δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα τὸ παρά Πινδ. Ὀλ. 4, 24 «οὔτος ἐγὼ ταχυτάτις» *talisis sum celeritate*, ἴδ. Dissen.) Οὕτω καὶ τάδε πάντα = πάντα τὰ ἐνταῦθα ὄντα. Ἦρδ. 4, 118 «(ὁ Πέρσης) γεφυροῖ ποταμὸν Ἰστρον, βουλόμενος καὶ τάδε πάντα ὑπ' ἐωυτῷ ποιήσασθαι». Θουκ. 4, 60 «τάδε πάντα πειράσασθαι ὑπὸ σφῶς ποιῆσθαι». Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ προηγούμενον Ἄρφ. ἱππ. 99 «πάντα ταυτὶ καταπάσσω» ¹⁾).

3) Ἐκ τῆς ἀρτικῆς τῆς ὅδε σημασ. ἐξηγεῖται, α) ὅτι τίθεται αὐτῆ πολλὰκις ἐμφαντικῶς ἀντὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμ. οἶον Σοφ. Ἦλ. 353 «τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόνων» = τῶν ἐμῶν γόνων. 450 «σμικρὰ μὲν τὰδ'» = μικρὰ μὲν εἶνε τὰ ἐμὰ δῶρα. 912 «τῆσδε ἀποστήναι στέγης» = τῆς ἡμετέρ. στέγ. 1004 «τούσδ' ἀκούσεται λόγους» = τὰς ἐμὰς αἰτίας, ἀφορμὰς. Ἄντ. 43 «εἰ τὸν νεκρὸν ζῆν τῆσδε κουφιεῖς χερί» = σὺν τῇ ἐμῇ χερί. Οἰδ. τ. 51 «ἀλλ' ἀσφαλεῖξ τήσδ' ἀνόρθωσον πόλιν» = τὴν ἡμετέρ. πόλ. 811 «σκήπτρω τυπεις ἐκ τῆσδε χειρὸς» = ἐκ τῆς ἐμῆς χειρ. - b) ὅτι δύνανται νὰ τεθῆ ποιητ. ἀντὶ τῆς ἐγὼ. Σοφ. Τρ. 305 «τῆσδε γε ζώσης ἔτι» ἀντὶ ἐμοῦ. 1013 «ἐπὶ τῶδε νοσοῦντι» ἀντὶ ἐμοί. Ἦλ. 956 «ζῆν τῆσδ' ἀδελφῆ» = ζῆν ἐμοί. Πλ. Λάχ. 180, d «εἴ τι ἔχεις τῶσδε, τῷ σαυτοῦ συμπότῃ, ἀγαθὸν συμβουλεύσαι» = ἐμοί. Ὁ Ἄντιφ. 6, 17 μεταχειρίζεται οὕτως τὴν οὗτος· αἰτιῶνται δὲ οὗτοι. . . ὡς οὗτος κελεύσειε πιεῖν τὸν παῖδα τὸ φάρμακον» = ἐγὼ κελεύσομαι. Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμφ.

1) Ἰδ. Bernhardy Σύντ. 279., ἀδίκως ὁμῶς συγκαταλέγει ἐνταῦθα τὸ ἐν Πλ. Θεαιτ. 168, d, ἐνθα ὑπὸ τὸ, τάδε πάντα νοητὸν τὸ, κωφὰ πρόσωπα, ἴδ. Stallb.

τίθεται οὕτως ἡ δεικτική ἀντων. ὁ α, 359 «μῦθος.. μελήσει.. ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ» = ἐμοῦ, ἰδ. Nitzsch. Περὶ τῶν οὗτος ἀνήρ = σὺ, καὶ ἀνήρ ὅδε = ἐγὼ, ἰδ. §. 465, Α. 6, d).- c) ὅτι ἀρμολογίως τίθεται ἐν τῇ φράσει τὰδ' ἐστίν, οὐ τὰδ' ἐστίν, δι' ἧς ἡ ἀναφορὰ γίνεταί εἰς τι προκειμένον τῷ λέγοντι· περὶ τούτου ὁμως παρατηρητέον, ὅτι ὁ πληθυντ. ἀναφέρεται εἰς ἓν καὶ μόνον ὠρισμένον ἀντικείμεν., καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ὀμρ. (α, 226), ἰδίᾳ δὲ συχνὸν παρὰ τοῖς δραματικοῖς, καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ πεζῷ οὐχὶ ξένον· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ταῦτα τίθεται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ἀναφορικῶς πρὸς τι προμνησθὲν, ἰδ. §. 366, σημ.

4. Ἐκ τῆς αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως ἀναπτύσσεται ἡ πνευματικῆ. Ἐν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ ἀντιλήψει ἐξέρχονται αἱ ἀντωνυμ. τῶν ἀρχτικῶν αὐτῶν στενῶν ὀρίων καὶ ἐκφράζουσιν ἀναφορὰς ἐλευθεριωτέρας. Διὸ ἀντικείμενα δύο δύνανται νὰ κῆνται τῷ λέγοντι τοπικῶς ἐπὶ ἴσης πλησίον, ἀμφοτέρων νὰ κῆνται ἐν τῇ σφαίρᾳ αὐτοῦ, δὲν εἶνε ὁμως αὐτῷ καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας, τότε τὸ μὲν σημαντικώτερον δηλοῦται διὰ τοῦ ὅδε, τὸ δὲ ἥττον σημαντικ. διὰ τοῦ οὗτος. Θ, 109 «τούτῳ μὲν (ἵππῳ) θεράποντε κομείτων, τῷδε δὲ νῶϊ Τρωσίν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν», ἔνθα τὸ μὲν τούτῳ ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν βραδυότητα τῶν ὀποιῶν ὠνείδισεν ὁ Διομήδης, ἀνήκον ὁμως αὐτοῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ (100 «στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων»), τὸ δὲ τῷδε ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ, οὓς ἐπαινεῖ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Οὕτως ἀπαντᾷ τις πολλάκις τὸ ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀντὶ πολλοῦ τιμώμενον καὶ ἐπαινούμενον διὰ τοῦ ὅδε δηλούμενον, τὸ δὲ ὀλίγου ἀξίον καὶ ψεγόμενον διὰ τοῦ οὗτος. Οὕτως ἐπὶ ἴσης τὸ ὅδε τίθεται ἐπὶ ἀντικειμένων, ἅτινα ἀναφέρονται μὲν τοπικῶς εἰς τὸ δεύτερον ἢ τρίτον πρόσωπ., διὸ καὶ μακρὰν τῆς σφαίρας, ἐξουσίης τοῦ λαλοῦντος κειμένων, ἔλκονται ὁμως ὑπ' αὐτοῦ ἐν ζωνῇ ἀντιληπτικῷ τρόπῳ εἰς τὴν ἄμεσον ἑαυτοῦ σφαῖραν καὶ ἐξουσίαν καὶ θεωροῦνται ὡς ἀπτόμενα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ¹⁾. Σοφ. Ἠλ. 884 «τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν;» = παρὰ τίνος ἀκούσασα τὴν διήγησίν σου ταύτην. . . ; 888 «ἔστι μοι βλέψασα θάληπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ» = περὶ τοῦ ἀνηκέστου τούτου πυρός σου. Αἶ. 1032 ὁ Τεῦκρ. λέγει «οὔτος (Αἴας) δ' ἐκείνου (Ἐκτορος) τήγδε δωρεὰν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὄλωλε», ἔνθα τὸ τήγδε δωρεὰν (τὸ δωρηθὲν τῷ Αἰκντί ξίφος), καθὼς καὶ τὸ πρὸς τοῦδε δηλ. τοῦ κνώδοντος ἀναφέρονται εἰς τὸν Αἰ-αντα, ὁ Τεῦκρος ὁμως κρατῶν τὸ ξίφος ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἴδιον οἰονεῖ αὐτοῦ κτῆμα. Ἠλ. 1142 «τοῖς πατρὸς (φονεῦσαι σύντροφός εἰμί)· εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίβη», ὅπερ εἶνε πολὺ ἐμφαντικώτερον τοῦ τούτοις. Τίθεται μάλιστα πολ-

1) ἰδ. Kolster εἰς Σοφ. Ἠλ. ἐν τῇ ῥηθ, συγγρ. σ. 199.

λάκις ὅδε ἀντὶ τοῦ ἀντιθέτου αὐτῆ ἐκείνος. Διὸ λέγει ἡ Κλυ-
ταιμήστρα περὶ τῆς θυσιασθείσης κόρης αὐτῆς Ἥλ. 540 «πότε-
ρον ἐκείνω (Μενέλεω) παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ, οὐς τῆσδε μάλ-
λον εἰκὸς ἦν θνήσκειν»; Εἰ καὶ ἄλλως περὶ τεθηγότων κανονικῶς
τίθεται ἐκείνος, ἡ Κλυταιμν. ὁμως μεταχειρίζεται τὸ τῆσδε,
ἐπειδὴ μεθ' ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτῆς μένει παρὰ τῆ ἑαυτῆς κόρη.
Δύνανται ὁμως ἢ τε ὅδε καὶ ἡ οὗτος νὰ ἀναφέρονται ἐν ἐνὶ καὶ τῷ
αὐτῷ ἀντικειμένῳ, ὧν ἡ μὲν ὅδε παρίστησιν αὐτὸ ἐμφαντικῶς, ἡ
δὲ οὗτος ἀπῶς δεικτικῶς· αἱ ὅδε . . οὗτος ἔχουσι σχέσιν πρὸς
ἀλλήλας, ὡσεὶ ἡ ἄρσις πρὸς τὴν θέσιν, αἱ δὲ οὗτος . . ὅδε, οἷαν
ἡ θέσις πρὸς τὴν ἄρσιν. Σοφ. Ἄντ. 189 «ἦδ' (ἡ χθῶν, patria)
ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι πλεόντες ὀρθῆς τοὺς φίλους
πειοῦμεθα». 29 ὁ «τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανί-
στησιν δόμων». 673 «ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν'
αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἦδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν». Ἥλ.
981 «τούτω φιλεῖν χρῆ, τάδε χρῆ πάντας σέβειν».

5. Καὶ ἡ οὗτος πολλὰκις τίθεται περὶ τούτου, ὅπερ ὁ λαλῶν
ὄρᾳ πρὸ ἑαυτοῦ, ἀντιλαμβάνεται ταῖς ἑαυτοῦ αἰσθήσεσιν, ἡ ἀν-
τίληψις ὁμως εἶνε τότε ἥττον ὀξεῖα καὶ ζωηρά. Πίνδ. Ὀλ. 1,115
«εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν», ὁ Σχολ. δν ζῶμεν, per
hanc vitam, donec fato fungaris» Boeckh. Πλ. Φαίδ. 75, e
«ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν
τὰς ἐπιστήμας» in rebus sensibus nostris subjectis. Φίλ. 58,
e «αἱ πολλὰι τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνθηται» = in eis
rebus, quas quotidie videmus' μ. σ. Stallb. Διὸ ἡ οὗτος τί-
θεται καθόλου περὶ παντὸς γνωστοῦ, ὅπερ ὁ λέγων δείκνυσι, κα-
θῶς καὶ περὶ ἐνδόξων ἢ διαβοήτων, γενικῶς δὲ περιλαλήτων
προσώπ. ἢ πρᾶγματ. Οὕτω παρὰ Πλάτ. τὸ ταῦτα = ὁ κόσμος
οὗτος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Πίνδ. Ν. 9, 29 «πεῖραν μὲν ἀγά-
νορα . . ταύταν» = notos hosce impetus, Dissen. Σοφ. Οἰδ. τ.
562 «τότ' οὖν ὁ μὲντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ». 568. Ξεν. ἀν.
1. 5, 8 «ἔχοντες τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας». Πλ. Ἴππ.
1. 282, e «ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος Πρόδικος οὗτος» = ὁ γνωστός
Πρ. Μενέξ. 76, a «οἷον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς γεωμετρικαῖς». Φαίδ.
69, c «κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετάς ἡμῖν οὗτοι καταστή-
σαντες οὐ φαῦλοί τινες εἶναι». = celebrati illi. Κρίτ. 45, a «οὐχ
ὄραξ τούτους τοὺς συκοφάντας, ὡς εὐτελεῖς» = τούτους τοὺς περι-
βοήτους· συμπ. 181, e «τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστάς» 1).

Σημ. 1. Περὶ τοῦ οὗτος ἐν ταῖς ἀναφωνήσεσιν ἰδ. §. 356, 4.

6. Αἱ δεικτικαὶ τόδε, τάδε, τοῦτο, ταῦτα, ταῦτα μετὰ τοπι-
κῶν καὶ χρονικῶν ἐπιρρήμ. ὀρίζουσιν σαφέστερον τὴν τοπικὴν
καὶ χρονικ. σχέσιν. Ἠρδ. 1, 189 «τὴν θερείην πᾶσαν αὐτοῦ

1) ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. συμπ. 181, e.

ταύτη διέτριψαν» = ἐδ' αὐτοῦ ἀκριβῶς, ἐντελῶς αὐτοῦ, αὐτοῦ δά: 4, 135 «κκτέλιπε αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ». μ. σ. Baehr. ἰδ. 4, 80. 9, 11. 7, 108 «τυγχάνω τὰ νῦν τάδε ἐστοργῶς ἐκείνους» = *nunc ipsum*.

7. Αἱ οὗτος, οὕτως, τοιοῦτος, τοσοῦτος, καὶ αἱ ὅδε, ὡς, τοιάδε, τηλικόσδε τίθενται συνήθως μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἐκεῖναι μὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ ἀμέσως προηγούμενον, αὐταὶ δὲ εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον. Ἡρδ. 6, 53 «ταῦτα μὲν (τὰ προηγούμεν.) Λακεδαιμόνιοι λέγουσι . . . τάδε δὲ (τὰ ἐπόμενα) . . . ἐγὼ γράφω». 58 «ταῦτα μὲν (quae dicta sunt) ζῶσι τοῖσι βασιλεῦσι δεδοται ἐκ τοῦ κοινοῦ τῶν Σπαρτηγέτων ἀποθανοῦσι δὲ τάδε» τὰ ἐπόμεν. ἰδ. 7, 133. Θουκ. 1, 53 «οἱ μὲν δὴ (Κορίνθιοι) τοιαῦτα εἶπον . . . οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοιάδε ἀπεκρίναντο». 67 «οἱ Κορίνθιοι . . . ἐπέειπον τοιάδε» ὡς πρὸς τὰ ἐπόμενα, ἐν 72 ὁμῶς «τοιαῦτα μὲν (ὡς πρὸς τὰ προηγούμενα) οἱ Κορίνθιοι εἶπον». 2, 72 «παρασκευῇ τοσαύτῃ», ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγούμεν. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 31 «καὶ ὁ Κύρος ἀκούσας τοῦ Γωβρόου τοιαῦτα (ἐπὶ τῶν προηγούμεν.) τοιάδε (ἐπὶ τῶν ἐπομένων.) πρὸς αὐτὸν ἔλεξε». ἀπομν. 2. 4, 4 «τοσοῦτον» (ὡς πρὸς τὰ προηγούμενα). Διὸ ἡ τόσῳ συχρῆ ἀναφορικῆ τοῦ οὗτος χρῆσις τίθεται ἀντὶ πλαγίας πτώσεως τῆς αὐτοῦ, ἣτις δοιοῖται τὴν ἀναφορὰν πολὺ ἀσθενεστέραν π. χ. Λυκούργ. 3 «ὡσπερ ὠφέλιμόν ἐστι τῇ πόλει εἶναι τοὺς κρίνοντας ἐν ταύτῃ» κτλ. μ. σ. Maetzner. 117 «ποιήσαντες στήλην ἐψηφίσαντο εἰς ταύτην ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους». 126. Περικιτέρω παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ταῖς συντάξεσιν· οἷον αὐτοῦ ἔστι τουτὶ τὸ κακόν, οὐ γὰρ ἄλεγον» Πλ. 64. «αὐτοῦ ἔστι τουτὶ τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν» νεφ. 26 μ. σ. Kock. - Οὐχὶ σπανίως αἱ πρῶται ἀναφορικῶς ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐπόμενον, ἢ δεῖξις ὁμῶς εἶνε τότε ἀσθενεσττέρα ἢ διὰ τῶν δευτέρων ¹⁾. Ἡρδ. 1, 178 «τὸ οὐνομαστότατον (πόλισμα) ἦν Βαβυλῶν, εὐῖσα τοιαύτη δὴ τις πόλις κέεται κτλ.» Θουκ. 4, 58 «Ἐρμοκράτης εἰς τὸ κοινὸν τοιοῦτους δὴ λόγους εἶπεν». Ξεν. ἀν. 1. 3, 15 αὐτός μὲν δὴ τοιαῦτα (ἐπὶ τῶν προηγούμεν.) εἶπε· μετὰ δὲ τοῦτον Κλέαρχος εἶπε «ταῦτα» (ἐπὶ τῶν ἐπομένων.), ἰδ. 2. 1, 9. ἀπομν. 1. 2, 61 «λίτοσοῦτον» (ἐπὶ τῶν ἐπομένων.) γέγονε». Πλ. Αυσ. 219, d «ἐννοήσωμεν γὰρ οὕτως» (ἐπὶ τῶν ἐπομένων.). Συνηθέστατα τὰ, τοῦτο ὅτι ἢ ὡς (=ὅτι), ἰδ. §. 469, 3, οὕτως, ὥστε, ἰδ. §. 583. Σπανιώτερον δὲ πολὺ, τοῦλάχιστον ἐν τῷ πίζῳ, αἱ ὅδε, τοιάσδε, τοσόσδε, ὡς ἀναφέρονται εἰς προμηρηθῆν, τοῦ λαλοῦντος παριστάτορος αὐτὸ ἐαυτῷ ἢ μεταφορτικῶς τὸ παρελθόν ἐν τῷ ἐαυτοῦ χρόνῳ, καὶ παριστάτορος αὐτὸ οἰοεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὡς τι παρὸν, ὡς ὁ λατίνος πολλὰκις μεταχειρίζεται τὸ *hic*, ἐνῶ

1) ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 3. εἰς ἀνάβ. 2. 5, 10.

ἀνέμενέ τις τὸ is ἢ ille. 1) Θουκ. 2, 34 «ὥδε μὲν (ὡς πρότερον περιεγράφη) θάπτουσι». 60 «προσόντος δὲ καὶ τοῦδε» ἀναφορικ. πρὸς τὸ προηγούμεν. 71 «τάδε μὲν ὑμῖν πατέρες οἱ ὑμέτεροι ἔδοσαν». 6, 2 «βάρβαροι μὲν οὖν τοσοῖτε Σικελίην καὶ οὕτως ἔκτησαν». Κύρ. 3, 3, 35 «τάδε δὲ εἰ μὴ τυγχάνετε κατανενηκότες, ἀκούσατε». Ὀλίγῳ δὲ πρότερ. «ἐγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παλαιῶν, ποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, καὶ αἰσχυνοίμην ἂν» = ἐν τῇ τῶρα νὰ ὑπ' ἐμοῦ περιγραφείσῃ καταστάσει.

8. Καὶ ἐν τῇ συνδέσει, καὶ οὗτος, ἢ οὗτος δείκνυσι τὴν προηγούμενον· δηλοῖ δὲ a) καὶ οὗτος, ὁμοίως, ἐπ' ἴσης, b) καὶ μάλιστα, καὶ δὴ, et hic quidem, isque. a) Ξεν. ἀν. 1, 10, 18 «καὶ τὰς ἀμύξας μεστὰς ἀλεύρων . . καὶ ταῦτα διήρπασαν». 2, 6, 30 «Ἀγίας δὲ καὶ Σωκράτης καὶ τούτω ἀπεθανέτην». 3, 2, 5 «Ἀριατος δὲ . . καὶ οὗτος ἡμᾶς κκῶς ποιεῖν πειράται». - b) Ἡρόδ. 1, 147 αὐτοὶ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν». Ξεν. οἰκ. 2, 5 ἀζένοους προσήκει σοι πολλοὺς δέχεσθαι καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς». ἀν. 2, 5, 21 «ἀπόρων καὶ τούτων πονηρῶν». Συχνότατον τὸ καὶ ταῦτα. Ξεν. ἀν. 2, 4, 15 «Μένωνα δὲ οὐκ ἐζήτει, καὶ ταῦτα παρ' Ἀριαίου ὧν τοῦ Μένωνος ξένου». Ἰδ. 7, 1, 29, 6, 35. Περὶ τοῦ καὶ ταῦτα πρὸ μετοχῆς Ἰδ. §. 486, Α. 9.

9. Προηγούνται κανονικῶς ἀναφορικῆς δευτερευούσης προτάσεως ἀσθενέστεραι δεικτικαὶ ἀντων. οὗτος, τοιοῦτος κ.τ.λ. οἷον οὗτος ἐστίν, ὃν εἶδες ἄνδρα. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 13 «τοσοῦτω . . ὅσῳ». Πλ. Γοργ. 473; e «ὅταν τοιαῦτα λέγῃς, & κτλ.». Σπανίως δὲ μόνον, καὶ ἰδίῳ ἐν τῷ πεζῷ, τίθενται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ ἰσχυρότεραι δεικτικ. ἀντων. ὅδε, τοιοῦδε κ.τ.λ., καὶ μάλιστα πάντοτε οὕτως, ὥστε τὸ ἀντικείμενον παρίσταται ὡς παρόν. Θουκ. 2, 103 «τρίτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε» Ξεν. ἀνάβ. 7, 3, 47 «εἶπε· Τάδε δὴ, ὧ Ξενοφῶν, & σὺ ἔλεγες» = ἰδοὺ ἐνταῦθα νὰ εἶνε ταῦτα, & κτλ. Πλ. νόμ. 627, e «ὅδε ὅς». Λάχ. 191, a, B, 346 «τούσδε δ' ἔα φθινύθειν. . , τοί» (=οἱ). α, 371 «καλὸν ἀκούμενον ἐστὶν αἰοῖδου τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστίν.» Σοφ. Τρ. 283 «τάσδε δ', ἄσπερ εἰσορᾷς». Φιλ. 199 «πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ κτλ.» 471 «ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἷοις ὄρας». 613 «νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν». Ἰδ. 831. Οἰδ. τ. 383. 649. 798. 1130. 1145. Ἄντ. 623. Αἶ. 255. Εὐρ. Ἰππ. 101. Ἰφ. τ. 624. Καὶ ἐπὶ προηγούμενων ἀναφορικῶν προτάσεως. Σοφ. Ἄντ. 464 «ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κκῶς ζῆ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;» Ἄντ. 646. 666. Αἶ. 1080. Τρ. 23, 820. Φ. 87. Ἠλ. 441. Πλ.

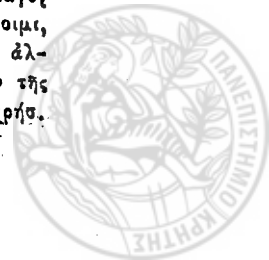
1) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 3. 1, 7, 5, καὶ εἰς Κικέρ. Tuscul. 1, 3, 5.

Χαρμ. 165, α «οὐδ' ἴθι οὖν ἕνεκα λέγω ταῦτα πάντα, τόδ' ἐστι», ἔνθα τὸ τόδε ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐπόμεν. Θουκ. 1, 37 «ὅσα ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τοσῶδε φανερωτέραν ἔξῃν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεικνύουσι». Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6¹⁾).

10. Ἐνίοτε δύο ἢ καὶ πολλὰ οὗτος ἀναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμεν. συμβαίνει δὲ τοῦτο πάντοτε μετὰ τινος ἐμφάσεως, ὅπου δὲ δὲν συμβαίνει ἡ τοιαύτη ἐμφασ., τίθεται ἐν τῇ δευτέρᾳ θέσει πλαγία τις πτώσις τῆς αὐτῆς. Πλ. συμπ. 214, d αὐτός, ἐξ ἑνὸς ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου παρόντος ἢ θεὸν ἢ ἀνθρώπον ἄλλον ἢ τοῦτον, οὐκ ἀρέζεταιί μου τῶ χεῖρερ· Ἰ. 534, c «ὁ θεὸς ἐξικιρούμενος τούτων τὸν νοῦν τοῦτοις χρῆται ὑπηρεταῖς». Δημ. 29, 7 «πριζόμενοι παρὰ τούτου τούτῳ τὰς τιμὰς διέλυσχαν». μ. σ. Bremi. Καὶ τὸ ἐκεῖνος τίθεται ἐνίοτε δις ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμ. Σοφ. Οἶδ. κ. 1760 «ἀπέπειν ἐμοὶ κείνος μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους, μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱερὰν, ἣν κείνος ἔχει». Ἦρ. 605 «τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροισιν ἀμφιδύσεται χροῖ, . . πρὶν κείνος αὐτὸν . . δείξῃ θεοῖσιν». Αἴ. 1039 «κείνος τ' ἐκεῖνα στεργέτω κἀγὼ τάδε» ἔνθα τὸ ἐκεῖνα κεῖται ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. διὸ ὁ Σχολ. τὰ ἐαυτοῦ δόγματα. Ξεν. ἀν. 5. 5, 7 «ἦν γὰρ ἐκείνων καὶ φόρον ἐκείνοις ἔφερον». Ἰσαϊ. 3, 1 «ἐν χρόνῳ τοσοῦτῳ ἔχοντος ἐκείνου τὸν κληρὸν οὐδεὶς πάποτε . . ἡμφισβήτησε τῆς κληρονομίας ἐκείνῳ». Ἐν τῷ πεζῷ ὁμοῦς ἔπεται εἰς τὸ ἐκεῖνος συχνότερον πλαγία πτώσ. τῆς αὐτῆς. Λυσ. 12, 71 αὐδ' πρότερον εἶπασε τὴν ἐκκλησίαν γενέσθαι, ἕως ὃ λεγόμενος ὑπ' ἐκείνου καιρὸς ἐπιμελῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτηρήθη» 2). Διάφορος ὁμοῦς πάντως τῆς χρήσεως τχύτης εἶνε ἢ χρῆσ. τοῦ ἐκεῖνος μετὰ πλαγίαν πτώσ. τῆς αὐτῆς ἢ μετ' ἀντωνυμ. αὐτοπαθῆ, ἴδ. ἀριθ. 12.

11. Ἡ ἐκεῖνος ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ ἀριθ. 1 εἶδομεν, ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὁδε καὶ οὗτος. Ἐνῶ αὐταὶ δηλοῦσιν ἀντικείμεν., ὁπερ κεῖται ἐν τῇ σφαιρῇ, τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λέγοντος, καὶ λοιπὸν ἀντικείμεν. κείμεν. πλησίον τοῦ λέγοντος κατὰ τόπον ἢ χρόνον ἢ τὴν ἀνατύπωσιν, ἢ ἐκεῖνος δηλοῖ ἀντικείμεν. κείμενον μακρὰν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δεικτικ. ἀντωνυμ. ἐκφράζουσι πολλάκις καθαρῶς πνευματικὴν ἀναφορὰν, διὰ τοῦτο ἐν ἀντιθέσεσιν, οὐχὶ σπανίως, διὰ μὲν τῆς οὗτος δὲν δηλοῦται τὸ γραμματικῶς πλησιέστερον ἀντικείμεν., ἀλλὰ τὸ

1) Ἰδ. Matth. II. 8. 470, 2). Ellend lat. γλ. II. σ. 273. Wunder εἰς Σοφ. Φ. 87. — 2) Ἰδ. Bernhardy Σύντ. 277, οὗτος ὁμοῦς οὐχὶ ὁρθῶς ὁπάγει, ἐνταῦθα τὸ τοῦ Πλ. Αἰχ. 200, c «τὸν Νικηράτον τοῦ τῷ ἡδιστ' ἐπιτρέπομαι, εἰ ἰθὺλοι οὐ τὸ ε», ἐπειδὴ ἡ αὐτὸς = ἰσπερ ἤθελεν ἐνταῦθα παραστήσῃ ἀλλοίαν ἀγῆτως ἔνοιαν· πλανᾶται ἐπ' ἴσης καὶ ἐν τούτῳ, ὅτι τὴν χρῆσιν τῆς ἐκεῖνος μεθ' ἐπομέν. πλαγ. πτώσ. τῆς αὐτῆς συγγίει μετὰ τῆς χρῆσ. πλαγ. πτώσ. τῆς αὐτῆς μεθ' ἐπομ. τῆς ἐκεῖνος.

σηματικώτερον, τὸ παρὶ οὗ ὁ λαλῶν ἰδίχ' ἐνδιαφέρεται, διὰ δὲ τῆς ἐκείνος οὐχὶ τὸ ἀπωτέρω, ἀλλὰ τὸ ἥτιον σηματικόν. Τὸ αὐτὸ πάντως συμβαίνει καὶ ἐν τῇ λατιν. ἐπὶ τῶν *hic* καὶ *ille* ¹⁾). Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 13 «τοσοῦτῳ δεινότερον ἐστὶ τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκείνα μὲν ἀψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἀπτόμενον». Λυσ. 16, 7 «ὥστε πολὺ ἂν δικαιοτέρον ἐκείνοις τοῖς γράμμασι ἢ τούτοις πιστεύετε· ἐκ μὲν γὰρ τούτων κτλ.» μ. σ. Bremi. Δημ. 8, 72 «καὶ (δεῖ) τὸ βέλτιστον αἰεὶ, μὴ τὸ ῥᾶστον ἅπαντας λέγειν· ἐπ' ἐκείνο (τὸ ῥᾶστον) μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτῆ βαδιδεῖται, ἐπὶ τοῦτο (τὸ βέλτιστον) δὲ τῷ λόγῳ δεῖ προάγεσθαι διδάσκοντα τὸν ἀγχιθὸν πολίτην» ἔνθα ὁ Schaefer «*relationem dicas logicam, non grammaticam; quippe τὸ ῥᾶστον removendum, τὸ βέλτιστον amplexandum*».

12 Ἡ ἐκείνος ἀναφέρεται πολλάκις εἰς προηγούμεν. οὐσιαστικ. ἢ προηγουμ. πλάγιον πτώσει τῆς ἀντωνυμ. αὐτὸς ἢ τῆς αὐτοπαθ. ἑαυτοῦ. Πλὴν ἀλλὰ ἡ μὲν ἐκείνος δηλοῖ τότε πάντοτε ἐμφαντικῶς ἀντίθετον, διὰ δὲ τοῦ ἄλλου ἐκφραστικῶς τρόπου δὲν δηλοῦται ἄλλο τι ἢ ἀπλῶς τὸ τρίτον πρόσωπ. ²⁾ Θουκ. 2, 11 «ὅτῃ ἐν τῇ γῇ ὀρώσειν ἡμᾶς δροῦντάς τε καὶ τάκεινων φθείροντας» = καὶ τὰ σφῶν. 8, 45 «(οἱ Χῆροι) ἀξιοῦσι καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασι ἀλλοῦς ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν» = ὑπὲρ τῆς σφῶν ἐλ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 3 «τῷ φανερός εἶναι τοιοῦτος ὧν ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἐκυτῷ μιμουμένους ἐκείνον τοιούτου γενήσεσθαι». 4. 1, 1 «οὐδὲν ὠφελιμώτερον ἦν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι καὶ μετ' ἐκείνου διατρίβειν». ἀν. 4. 3, 20 «καὶ Χειρίσοφος μὲν ἐνέβκινε καὶ οἱ σὺν ἐκείνῳ». 7. 4, 10 «ἐπήρητο ὁ Σεύθης τὸν παῖδα, εἰ παίσσειεν αὐτὸν (Ἐπισθένην) ἀντὶ ἐκείνου» (δηλ. τοῦ παιδός). Πλ. Πρωτ. 310, d «ἂν αὐτῷ διδώσ' ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκείνον». Εὐθύφρ. 14, d «αἰτεῖν τε φῆς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) καὶ διδόναι ἐκείνοις». ἰδ. Λυσ. 210, a. Πλ. πολ. 558, d «οὐδὲν ὑπὸ τῷ πατρὶ τετραμμένον ἐν τοῖς ἐκείνου ἦθεσι». Τῆς χρήσεως ὁμοῦς τυχῆς πρέπει τις νὰ διακρίνη ἐκείνην, καθ' ἣν ἀμέσως μετὰ οὐσιαστικὸν λέγεται ἢ ἐκείνος ἐπὶ νεκροῦ ἢ ἀπόντος· οἷον Ἰσακ. 1, 1 «τελευτήσαντος Κλεωνόμου· ἐκείνος γὰρ» κτλ. ³⁾.

13) Ὡς ἐν τῇ λατιν. τίθεται τὸ *ille*, οὕτω καὶ ἡ ἐκείνος, εἰ καὶ σπανιώτερον, ἐπὶ ἀντικειμένων γνωστώων, ἐνδόξων ἢ διαβοήτων προσώπων. Σοφ. Οἰδ. κ. 87 «(Φοῖβῳ) ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκείν' ὄτ' ἐξέχρη κακὰ, ταύτην ἔλεξε παύλαν». Εὐρ. Ἰφ. τ. 205 «ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων δαίμων τᾶς ματρὸς ζῶνας καὶ

1) Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδρ. 232, d. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. ἐν τῷ χωρ., εἰς Κικέρ. Tusc. I. 49, 117. Λατ. Γρ. §. 123, A. 3. — 2) Ἰδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 3. — 3) Ἰδ. Schoemann ad Isae. ἐν τῷ χωρ. σ. 177.

νυκτός κείνας» = τῆς πλήρους ἐκείνης δυστυχιῶν νυκτός. Ἄρφ. νεφ. 534 «Ἡλέκτραν κατ' ἐκείνην». Ἀχ. 708 «ἐκείνος ἦνίχ' ἦν Θουκυδίδης». ἔκκ. 167 «δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον». Δημ. 18, 219 «Κκλίστρατος ἐκείνος». Ἡ ἐκείνος ἐν συνδέσει μετὰ τῆς ὄδε, ἢ μὲν ἐκείνος ἀναφέρεται εἰς τι ῥηθὲν ἢ γνωστὸν, ἢ δὲ ὄδε εἰς τι παρὸν. Σοφ. Οἰδ. κ. 138 «ὄδ' ἐκείνος ἐγὼ» = ἐκείνος, ὃν ζητεῖτε, ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι παρών. Φ. 261 «ὄδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κεί-
 ρος, ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὄπλων». Ἄντ. 384 «ἦδ' ἔστ' ἐκείνη τούργον ἢ ζειργασμένη». Ἡλ. 665 «ἦδε σοι κείνη πέρη». Ἄρφ. νεφ. 1157 «ὄδ' ἐκείνος ἀνὴρ». Οὐ-
 τως καὶ τὸ οὗτος . . ἐκείνος. Ἄρφ. Π. 240 «ἄρ' οὗτός ἔστ' ἐκεί-
 ρος, ὃν καὶ φεύγομεν». Ἡρδ. 1, 32 «εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἔτι τελευτήσῃ τὸν βίον εὔ, οὗτος ἐκείνος, τὸν σὺ ζητεῖς». Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοσοῦτον συχνὰ ἀπαντῶν τοῦτ' ἐκείνο, τόδ' ἐκείνο μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἐστίν, ὅπερ ἐν τοῖς διαλόγοις ἰδίχ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. ἀπκντᾶ, σπανίως δὲ παρὰ τοῖς τραγιμ. τούτων τὸ μὲν ἐκείνο δεικνύει καὶ ἐνταῦθα ῥηθὲν τι, γνωστὸν, τὰ δὲ τοῦτο, ὄδε δηλοῦσι τὴν ἀναφορὰν τούτου εἰς τὸ παρὸν. Ἄρφ. νεφ. 985 «ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνα, ἐξ ὧν κτλ.» 1052 «ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκείνα, ἃ κτλ.» ἴδ. βᾶτ. 318. 1342. Ἀχ. 41 «τοῦτ' ἐκείν', οὐγὰρ λέγον' ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίζεται» μ. σ. A. Müller. ἴδ. 820. ὄρ. 353. Παρὰ Σοφοκλ. ἀπαντᾶ ἄπαξ μόνον καὶ μάλιστα σὺν ἐπιθέτῳ. Ἡλ. 1115 «τοῦτ' ἐκείν' ἤδη σαφές» = τοῦτὸ ἐστὶν ἤδη σαφές ἐκείνο, ἐκείνο δηλ., ὅπερ ἀνήγγειλεν ὁ παιδαγωγ. ἐν 757. Εὐρ. Μ. 98 «τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μήτηρ κινεῖ κραδίαν κινετὸ δέ γόλον». Ὀρ. 840 «τοῦτ' ἐκείνο κτᾶσθ' ἐταί-
 ρους». Ἐλ. 622. Πλ. Φκίδρ. 241, d «ταῦτ' ἐκείνο, ὦ Φαίδρε» ἀνα-
 φορικῶς πρὸς τὸν προηγούμενον. στίχ. «hoc illud est, quod ante dixeram, me dithyrambos propemodum loqui» ἴδ. Stallb. συμπ. 223, a «ταῦτ' ἐκείνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθότα· Σωκράτους παρόντος, τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλω». ἴδ. συμπ. 210, e. Χαρμ. 166, b «εὐτό ἐστὶν ἐκείνο, ἔφη, ὦ Σώκρατες· ἐπ' αὐτὸ ἦκεις ἐρευνῶν κτλ.» Ἰππ. 1, 296, d «ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκείνο, ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἢ ψυχὴ εἰπεῖν». (ἴδ. ἀ-
 νωτέρ. §. 467. ἀριθ. 7· τοῦτ' ἐστὶ τουτὶ.)

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ἢ ἐκείνος δεικνύσιν ἀντικείμενον τι μακρὰν τοῦ λέγοντος κείμενον, δύναται νὰ τεθῇ οὐ μόνον ἐπὶ ῥηθέντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥηθησομένου. ἴδ. §. 469, 3.

§. 468. c) Ἡ ἀντωνυμία αὐτός 1).

1. Ἡ ἀντωνυμ. αὐτός (κυρίως αὐτός = πάλιν οὗτος, ἔπειτα, αὐτός οὗτος, κατ' ἐξοχὴν αὐτός, τὸ σήμερ. ἀττόςτου, τὸ λατ. ipse=is-

1) ἴδ. Hermann opusc I. σ. 308.

pse, ἰδ. §. 173, 6) κεῖται μεταξύ τῶν προσωπικῶν καὶ δεικτικῶν ἄντωνυμ. τίθεται δὲ τριχῶς: a) μετὰ σημασ. διασταλτικῆς, ὡς τὸ λατ. ipse, αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ὄχι ἄλλος. b) ἀντὶ τοῦ γ' προσώπ. τῆς προσωπικ. εἰς τὰς π. λαγίας αὐτῆς πτώσ. (§. 455, 4). c) ἐν τῇ σημασ. idem, ὁ ἴδιος, ὁ αὐτὸς, παρ' Ὀμρ. μὲν συνήθως ἀνάρθρ. (§. 457, 6, b), ἐν δὲ τῷ πεζῷ ἐνάρθρ. (§. 465, 4).

2. Ἐν τῇ διασταλτικῇ αὐτῆς σημασ. δηλοῖ πάντοτε ἀντίθεσιν τινα ἐκφραζομένην ἢ νοουμένην πρὸς τι ἄλλο, καὶ τίθεται a) ἢ μόνον, ὡς ἐν ταῖς διαβοήτοις ἐκείναις τῶν Πυθαγορείων λέξεσιν αὐτὸς ἔφα, ipse dixit, αὐτὸς κατ' ἐξοχὴν τὸ εἶπε καὶ οὐχὶ ἄλλος, ἀπτόστου ἢ b) συνάπτεται μετὰ οὐσιαστικοῦ ἢ ἄντωνυμ. οὐσιαστικῆς· οἷον ὁ στρατηγὸς αὐτὸς ἀπέφυγεν = δ στρ. αὐτὸς, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγὸς, ὡς πρὸς τὴν θέσ. τοῦ ἄρθρ. ἰδ. §. 465, 4· ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτὸς, ἢ αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, ἐκεῖνο μὲν, ὅταν δικστέλλωνται τὰ πρόσωπα, τοῦτο δὲ, ὅταν ἡ ἔμφασις κῆται ἐπὶ τῆς αὐτὸς, ἰδ. X, 428 καὶ O, 234 ¹⁾· αὐτὸν ἐμὲ κ.τ.λ., ἢ αὐτὸν με, σε, ἢ ἐμὲ, σὲ αὐτὸν, ἰδ. §. 454, A. 4· μετὰ τῶν ἑκάστος, ἐκάτερος ἢ αὐτὸς φαίνεται πάντοτε προτασσομένη. Αἰσχλ. Πρ. 952 «αὐθ' ἑκαστ' ἔκφραξε». Εὐρ. Ἐκ. 1227 «τὰ χρηστά δ' αὐθ' ἑκαστα ἔχει φίλους». Ὀρ. 1393. Φ. 494. Ἡρδ. 3, 82 «αὐτὸς ἑκάστος». 5, 13 «αὐτὰ ἑκαστα». 5, 78. 7, 19. 8, 123. 9, 26 «αὐτοὶ ἐκάτεροι». Θουκ. 7, 70 «αὐτὸς ἑκάστος». Δημ. 14, 15. Διδ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλ. ἀνθέκαστος ²⁾. - ἢ τέλος ἐνοῦται μετὰ τοῦ ἐν τῷ ῥήματι κειμένου προσώπου. H, 332 «αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς». = αὐτοὶ δ' ἡμεῖς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ προηγηθὲν σέ. P, 332 «ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον» = αὐτοὶ δ' ὑμεῖς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγηθ. Ζεὺς.

Σημ. 1. Συχνότατα, καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ ὁμηρικῇ γλώσσῃ, ἡ αὐτὸς ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν πρόσωπ. ἢ πράγμ., ὅπερ δὲν εἶνε τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὸς ἐνοούμενον. Οὕτως ὑπὸ τὴν αὐτὸς λ, 602 νοητέον αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ ᾄδῃ εἶδωλον αὐτοῦ. A, 4 ὑπὸ τὸ αὐτοὺς νοοῦνται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ψυχὰς αὐτῶν· πολλάκις δηλοῖ καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἴδια ἑαυτοῦ πράγματα· οἷον A, 46 «ἔκλαψαν δ' ἄρ' οἵστοι . . αὐτοῦ κινήθεντος»· πολλάκις τίθεται καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν· οἷον E, 460. Z, 18· δηλοῖ ἐπ' ἴσης τὸ ὅλον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μέρη αὐτοῦ· οἷον H, 474 «φίνοις. . . αὐτῆσι βόεσι»· τὸ πρόσωπον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἑαυτὸ, ἐὰν ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτοῦ δύο ἢ καὶ πλείονες πράξεις, ὧν τὴν μίαν ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρὸς., τὴν δὲ ἑτέραν δ' ἄλλο προσώπου· οἷον θ, 75, ἢ καὶ διὰ πράγματος· οἷον Π, 48, ἐνθα αὐτὸς κεῖται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγηθ. χ α λ κ φ· ἦττον ὁμοῦς καθαρὰ ἢ ἀντίθεσιν φαίνεται ἐν τῷ ζ, 328 «τοῦ δ' ἐκλυεν Παλλὰς Ἀθήνη» αὐτῷ δ' οὐκ

1) Ἴδ. Hermann ἐν τῇ ῥηθ. συγγρ. σ. 322. — 2) Ἴδ. Μαθ. II. §. 468, 6. Hermann ad Vig σ. 733, 123. Baehr εἰς Ἡρδ. 9, 26. Valcken. x. Klotz εἰς Εὐρ. Φοίν. 497. λεξ. Παιουσῶν. καὶ Σαυτελλ. ἐν τῇ λξ. αὐθ' ἑκάστος.

τακτικῶν ἀριθμητικῶν ἀπὸ τοῦ τρίτου καὶ ἐξεξῆς; δλοῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτὸς κατ' ἔξοχὴν. Θουκ. 1, 8 «Καλλίαν πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν» (ἐπεμφαν) πείσασαρος καὶ αὐτὸν τὸν κατ' ἔξοχὴν σημαντικώτερον Καλλίαν πέμπτον, ἦτο Καλλίας ἦτο ὁ σημαντικώτερος τῶν λοιπῶν. 46 «Κορινθίων στρατηγὸς ἦν Ξενοκλειδῆς πέμπτος αὐτός». 116 «Περικλέους δεκάτου αὐτοῦ στρατηγούτου». Ψδ. 2, 79. Ξεν. ἑλλ. 2, 2, 17. -f) καὶ αὐτὸς, ὡς τὸ λατιν. *ei ipse* καὶ αὐτὸς ἐξ ἄλλου μέρους, καὶ αὐτὸς ἐπ' ἑαυτοῦ. Ξεν. ἑλλ. 3, 1, 10 «Μανία, ἡ τοῦ Ζήνιος γυνή, Δαρδανίς καὶ αὐτή» (ὀλίγ. πρότερον «Ζήνιος Δαρδανεύς»), μ. σ. Breitenb. ἀν. 3, 4, 44 «οἱ δ' ἐπὶ τοῦ λόφου πολέμοιοι, ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ὤρμησαν ἀμιλλάσασθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον». 5, 5, 9 «ἔξισομεν δὲ Ἑλλήνες ὄντες καὶ αὐτοὶ ὄψ' ὁμῶν ὄντων Ἑλλήνων ἀγαθὸν μὲν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν». 7, 6, 18 «πάρεστι δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ἀκούων σύνοιδέ μοι, εἰ ἐπιτοκῶ». («Ὅμοιον καὶ τὸ, καὶ οὗτος Ψδ. §. 467, 8). Δύναται οὐδὲν ἦττον νὰ δηλοῦ καὶ *vel ipse*. Ξεν. ἀν. 2, 6, 9 «ἐκόλαξέ τε (Κλέαρχος) ἀεὶ ἰσχυρῶς καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὡς καὶ αὐτῷ μεταμείλειν ἐσθ' ὅτε» = ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν ἕδιον καταμείβαινε ἐνίοτε μεταμείλει.

Σημ. 3. Ἐπειδὴ ἡ αὐτὸς τοῦτου ἕνεκα προσδιορίζει ἀντικειμένον τι ἀκριβέστερον, διότι δηλοῦ αὐτὸ ὡς διασταλμένον καὶ διακεκριμένον πάντων τῶν λοιπῶν, ὡς αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ, διὰ τοῦτο ἐτίθετο καὶ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, ἵνα ἐκφράσῃ ἐννοίας ἀφρημένας ὡς τοιαύτας ἦτο ἀπολύτως, ἀκριβῶς. Πλ. Πολ. 493, e «αὐτὸ τὸ καλὸν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ, ἡ αὐτὸ τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἐσθ' ὅπως πληθὸς ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι;» Θεαιτ. 175, c «εἰς σίψιν αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας». πολ. 582, a «μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀληθειαν, οἷόν ἐστιν». Οὕτω παρὰ Πλάτ. προτάσσεται πολλάκις τὸ οὐδέτ. αὐτὸ τῆς προσδιοριστέας ἐννοίας. Πρωτ. 360, e «τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἡ ἀρετή;» = ἐν τίνι συνίσταται ἡ κυρία οὐσία τῆς ἀρετῆς; πολ. 363, a «οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκίμησας». μ. σ. Stallb. 472, c «ἔζητοῦμεν αὐτὸ δικαιοσύνην, οἷόν ἐστιν». Σπανιώτερ. εἶνε ὁ πληθυντ. αὐτῆς πρὸς δηλωσιν ἐννοιῶν γένους. Πλ. σοφ. 225, c «περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ τῶν ἀδικῶν».

Σημ. 4. Ἐὰν ἐπηται εἰς τὴν αὐτὸς ἐπιθετικὴ πρότασις, σημαίνει τότε ἡ αὐτὸς, ἀκριβῶς αὐτὸς, αὐτὸς οὗτος, ἴσῃ ἴσῃ αὐτὸς, ἢ δηλοῦ τὸ γ'. πρόσωπ. τῆς ὀρθοτονομαίνας προσωπικ. ἀντωνυμ. Εὐρ. Τρ. 677 ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἦτις ἀνδρα τὸν πάρος καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ = αὐτὴν ἀκριβῶς, ἦτις, ἀφοῦκασε κτλ., ἀγαπᾷ κτλ. Ἰσαϊ. 9, 7 «ἀναγκατὸν μοί ἐστιν ἐξ αὐτῶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν ἐλέγχειν ψευδεῖς οὔσας τὰς διαθήκας» = ex eis ipsis, ἐξ αὐτῶν ἀκριβῶς τούτων. Δημ. 9, 63 «οἱ δ' ἐν αὐτοῖς, οἷς χαρίζονται Φιλίππῳ συμπράτουςιν». Ψδ. τὰ ἐν σημ. 2, α πρῶγμ. ἔκν δὲ τοῦναντίον προτάσσεται ἡ ἐπιθετ. πρότασις, καὶ κηται μετ' αὐτὴν πλαγίᾳ τις πτώσις τῆς αὐτὸς, ἔχει τότε ἡ αὐτὸς τὴν σημασίαν ἀσθενοῦς καὶ ἀτόνου δεικτικ. ἀντων., διὸ καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ κηται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως. 1) Θουκ. 3, 13 «ᾧ γὰρ δοκεὶ μακρὰν ἀπειναι ἡ λείσδος, τὴν ὠφέλειαν αὐτῷ ἐγγύθεν παρέξει». Ξεν. ἀν. 6, 4, 9 «ὅς δὲ μὴ εὐρεσκον, κενωτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν». Ἑλλ. 3, 1, 28 «ὅς; εὐρεν... εἶπαν αὐτοῖς κτλ.» 3, 4, 15. Κύρ. 8, 8, 16. Λυσ. 16, 11 «τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ

1) Ἰδ. Maetzner εἰς Λουκοῦρ. 136. εἰς Ἀντιφ. 6, 10. Strange Lpz. Jhrb. v. Seebode III. Suppl. s. 442. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1, 9, 29.

κόβους ή πότους . . τυγχάνουσι τὰς διατριβὰς ποιούμενοι, πάντας αὐτοῦς ὄψεσθέ μοι διαφόρους ὄντας.»

Σημ. 5. Περὶ τῆς αὐτὸς ἐν συνδέσει μετ' αὐτοπαθ. ἄντων. ἴδ. §. 455, 2 καὶ b, c)· περὶ τῆς αὐτὸς ἀντὶ καὶ τῶν τριῶν προσώπ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἴδ. §. 455, A. 4 καὶ 5· οὕτω κεῖται ἡ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιτικῇ γλώσσῃ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῶν τριῶν προσώπ. τῶν προσωπικ. ἄντων. μετὰ τῆς αὐτὸς. Ω, 503 «ἀλλ' αἰδέτο θεοῦ; Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον» = ἐμὲ αὐτόν· ξ, 389 «ἀλλὰ Δία ἔβιον δαίσις αὐτόν τ' ἑλεαίρων» = σὲ αὐτόν. Ρ, 163 «αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόους ἔντεα καλὰ λύσειαν καὶ κ' αὐτόν ἀγοίμεθ' Ἴλιον ἔσω.» = καὶ κέ μιν αὐτόν 1).

Σημ. 6. Ἡ ὀνομαστικὴ αὐτὸς, ἡ, ὁ οὐδέποτε δηλοῖ τὴν ἀπλὴν προσωπικ. ἄντων., ἥτις ἐκφέρεται διὰ τοῦ γ'. προσώπ. τοῦ ῥήμ. Ἐν τισὶ χωρίοις φαίνεται μὲν ἡ ὀνομαστικὴ οὕτω τιθεμένη, μετ' ἀκριβεστέρως ὁμοῦς προσοχῆς ἀνευρίσκει τὴς πανταχοῦ τὴν διασταλτικὴν αὐτῆς σημασ.

Σημ. 7. Ἐκ τῆς ἄντωνυμ. αὐτὸς προήλθε τὸ ποιητικ. ἐπίβ. αὐτως· περὶ τῆς παραγωγῆς ὁμοῦ αὐτοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ (αὐτως καὶ αὖτως) καὶ τῆς σημασ. αὐτοῦ, διάφοροί εἰσι αἱ γνώμαι τῶν τε ἀρχαίων καὶ νέων γραμματικῶν 2). Ἐγὼ ὁμοῦ θεωρῶ τὴν ἐπομένην γνώμην ὡς τὴν ὀρθοτάτην. Οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ἦνε, ὅτι ἡ αὐτως προήλθεν ἐκ τῆς αὐτὸς καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ θηλ. αὐτῆ· διὸ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ἀρκτικόν τύπον τὸν ἐπιλωμένον. Ὁ ἀναδοξασμὸς τοῦ τόνου ἐξηγητός ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐπιβήμασι π. χ. τοῦ ὁμοῦς προσελθόντος ἐκ τοῦ ὁμοῦς. Ὁ Εὐστάθιος· εἰς Β, 120 θεωρεῖ τὸ αὐτως αἰολικ. καὶ ἐκ τοῦ του ἐξηγεῖ τὴν ψίλωσιν αὐτοῦ, ἐν δὲ τῷ ξ, 151 «οὐκ αὐτως μυθήσομαι». νομίζει, ὅτι ψιλοῦται δωρικῶς. Ἀμφοτέρως τὰς ἰδέας αὐτοῦ ταύτας ἐγὼ δὲν ἐπιδοκιμάζω, ἐπειδὴ τὸ αὐτως προήλθεν ἐκ τοῦ αὐτὸς. Παρ' Ὁμήρῳ ἀναντιρρήτως ἡ αὐτως πανταχοῦ ἐπιλοῦτο, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν βηθέντων πρῶγμ. οὐκ αὖτως κτλ. καὶ Ψ, 268 «ἔτ' αὖτως» μ. σ. Spitzn., εἰ καὶ φεῖ κῶδ. ἔχουσι ποικίλ. γραφ. ὅϊον αὐτως, αὖτως καὶ ἄτόνοις· αὐτως· ἐκ τῆς τελευταίας δὲ ταύτης γραφῆς παρατηρεῖται ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ἐγίγνωσκον ἐπ' ἀκριβῶς ἂν αὐτως ἢ αὖτως ἔπρεπε νὰ γραφῆ. Ἡ μετὰ δασείας γραφὴ καὶ προφορά αὐτοῦ φαίνεται ἀναπτυχθεῖσα ἐν τῇ ἀττικῇ ἢ διαλέκτῳ, ἐπειδὴ αὕτη, ὡς ἐβήμεν εἰπόντες ἐν §. 22, 10, εἶχε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν δασείαν. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς κῶδ. τῶν τραγικῶν εὐρίσκειται τὸ αὖτως ὡς· τὸ πολὺ δασυνόμενον. Πᾶσαι δὲ αἱ διάφοροι αὐτοῦ σημασίαι ἐξηγοῦνται, ἐάν τις παραγάγῃ αὐτὸ ἐκ τοῦ αὐτὸς. Ἡ ἀρκτικὴ αὐτοῦ σημασ. εἶνε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπ' Ἰσης, οὕτω πως, διὸ καὶ, οὐκ ἄλλως, μόνον οὕτως, ἀπλῶς, ἐνίοτε δὲ = μᾶτην. Τοῦ οὕτως διαφέρει ἡ αὖτως ὡς ἡ οὕτως τῆς αὐτὸς· διὸ καὶ δὲ μὲν σύνθετος αὐτοῦ τύπος ὡς αὐτως (ἴδ. κατωτέρω) δύναται νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ οὕτως, ὃ δὲ ἀπλοῦς μετὰ τοῦ ὦδε, καὶ λοιπὸν ὦδ' αὖτως = ἐντελῶς οὕτως, ἐπ' Ἰσης, ἀκριβῶς οὕτως, ὡς ἐπὶ μακρὸν δηλ., ἡ ὡς ἄλλο τι συνέβη· ἴδ. Ο, 513. Σοφ. Τρ. 1040. Ἐκφράζει δὲ καθόλου πολλάκις ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλην τινὰ κατᾶστασιν. Διὸ, καὶ αὖτως = καὶ οὕτω πλέον, καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς περιστά-

1) ἴδ. Hermann opusc. I, σ. 318. — 2) ἴδ. Buttmann Lexil. I. σ. 35. Hermann opusc. I. σ. 338. Matthiae II. §. 601. Thiersch §. 198, 5. Ellendt λατ. γλώσσ. I. σ. 274. Schneider dial. Sophocl. σ. 20. Hoffmann XXI. καὶ XXII. Buch der ilias I. Abth. σ. 203.

σεως, οὐχί ἄλλως, ἀπαράλλακτα, ἴδ. Α, 510. Ε, 255. Ι, 599· δηλοῖ περαιτέρω τὴν ἀρκετικὴν, τὴν ἀμετάβλητον δηλ. κατάστασιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μεταβολὰς, εἰς ἃς αὐτὴ ὑπόκειται. Σ, 338 «τόφρα δέ μοι . . κείσασιν αὐτῶς» = ἐφ' ὅσον μοῦ κείσαι ἀκόμη οὕτως ἄθραπτος, ὡς ἤδη κείσαι. ἴδ. Ω, 413. Ψ, 268 «(λίβητα) λευκὸν ἔτ' αὐτῶς» = ἀκόμη οὕτως ὡς ἀρκετικῶς ἦτο. Δηλοῖ προσέτι οὕτω πως μόνον, ἀπλῶς, ἄνευ ἐτέρου τινός, ἀφροντίστος· διὸ καὶ temere, (εἰκῆ, τυχαίως) sine causa ἄνευ λόγου· διὸ ἐνίοτε μάτην, εἰς μάτην, ματαιῶς. Κ, 50 «ὄσ' Ἐκτωρ ἔβρεξε . . υἱᾶς Ἀχαιῶν αὐτῶς. οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῦ» = ἀπλῶς μόνον ὡς ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς θεοῦ. ξ, 151 «οὐκ αὐτῶς μυθῆσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ» = οὐχὶ ἀπλῶς. Ζ, 55 «τῆ δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς ἀνδρῶν». = temere, τυχαίως· υ. 379 «οὐδὲ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης» = ἀλλὰ ἀπλῶς μόνον. ὡς βάρ. Υ, 348 «μὰφ αὐτῶς εὐχετάσασθαι» = μάτην ἀπλῶς μόνον καυχᾶσαι. Ζ, 400 «παῖδα . . νηπιοναυτῶς» = ἀπλῶς μόνον παιδάριον. Β, 342 «αὐτῶς γάρ β', ἐπέσσω ἱριδαίνομεν» = μάτην. Ὡς τὸ αὐτὸς τίθεται παρ' Ὁμηρ. συνήθως ἀνδρῶν. ἀντὶ ὁ αὐτὸς, idem [§. 457. 6, b)], οὕτω καὶ τὸ, αὐτῶς ἰσημαίνει κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπ' ἴσης τρόπον, ἀκριβῶς οὕτως, ἀπαράλλακτα. Πσδ. θεογ. 702 «εἴσατο δ' ἄντα . . ὄσαν ἀκούσαι αὐτῶς, ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν πλινυατο». Σοφ. Οἰδ. τ. 931. ΑΥ. 1179. Ἄντ. 85. Συντάσσεται δὲ καὶ δοτ., ὡς τὸ, ὁ αὐτὸς. Ἄνακρ. ἀποστ. 19, 4 Bergk (παρ' Ἀθην. 533, e) «παῖς Κόκης καὶ σκιαδόσκην ἑλεφαντίνην φορέει γυναίξιν αὐτῶς». (Ἐν Δ. ὄμως 17 ἀναγνωστέον σὺν Ἀριστάρχῳ «εἰ δ' αὐτῶς», ἴδ. Spitzn.) Ἡ τελευταία σημασι. τοῦ ἀπαράλλακτα καταφαίνεται σαφῶς ἰδίᾳ ἐν τῷ ἐπιβῆμ. ὡς αὐτῶς, σχηματισθέντι ἐκ τοῦ δ' αὐτὸς, idem, ὅπερ τίθεται ἀπὸ Ὁμηρ. (παρ' ὧ ὄμως χωρίζεται διὰ τοῦ δέ' οἶον ὡς δ' αὐτῶς) ἐν τε τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῳ. Γ, 339 «ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος Ἀρήϊος ἐντε' ἔδυνεν». Οὕτως ἐνίοτε καὶ παρ' ἄλλοις συγγραφεύσι π. χ. Ξεν. ἀν. 5. 6, 9 «ὡς δ' αὐτῶς καὶ ὁ Παρθένιος ἄδατος», ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὄμως ἀδιαίρετον, ἀντιστοιχοῦν πολλὰς πρὸς συγκριτικὰς ἰκφράσεις· οἶον ὡς περ, οἶον . . ὡς αὐτῶς· ἐνίοτε δὲ ἐπιτινεται καὶ διὰ τῶν, οὕτως, κατὰ ταῦτά καὶ τὰς ὁμ. ἰκφρ. ἴδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ. Ὡς ἐν τῇ λατιν. λέγεται pariter ac οὕτω καὶ παρ' Ἡρδ. ὡσαύτως καὶ, 7, 86 «Βάκτριαι δὲ ἰσχυράδατο ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῳ» = ἦσαν παρεσκευασμέναι ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ἐν τῷ πεζικῳ. Ἐπὶ ἴσης συντάσσεται δοτ. ὡς καὶ ἡ, ὁ αὐτὸς. Ἡρδ. 2, 67 «ὡς δὲ αὐτῶς τῆσι κυσὶ οἱ ἔχνηται θάπτονται». Σοφ. Τρ. 372 «ταῦτα πολλοί . . συνεξήκουον ὡσαύτως ἱμοί». (Οὕτω καὶ Πλ. νόμ. 646, d καὶ πολ. 576, d., ἐνθα ἡ γενικὴ ἐξηγητέα κατὰ τὰ ἐν §. 417, σημ. 9.).

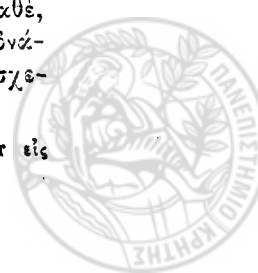
§. 469. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ἰδιωμάτων ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν προσωπικ. καὶ δεικτικ. ἀντωνυμιῶν.

1. Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμ. παραλείπονται ἐν τισι περιπτώσεσι· α) πρὸ τῶν ἀναφορικῶν, ἴδ. §. 554, 4. - β), παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ λόγου ζωοῦ, καὶ παθητικῶν δηλώσεων. δ, 290 «ἄλγιον' οὐ γάρ οἱ τι τά γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον» = τοῦτο εἶνε λυπηρότατον. π, 147. Θεόκρ. 15, 79 «λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα» θεῶν περονάματα φασεῖς» μ. σ. Wuestemann. 83 «ἔμψυχ', οὐκ ἐνουφαντά». Οὕτω καὶ Σοφ. Φ. 863 «τὸ δ' ἄλωσιμον ἐμᾶ

φροντίδι, πατ' πόνος δ μὴ φοβῶν κράτιστος» = ὅ,τι ψευδῶς κατέχει τὸν νοῦν μου, εἶνε τοῦτο· ἀκίνδυνος κόπος εἶνε τὸ κράτιστον, δ Schneidew.-c) ἐν τῷ πελῶ, ὅταν θέλῃ τις νὰ περιλάβῃ τὸ ῥηθὲν ἐν συντόμῳ τινὶ κρίσει, ἤτοι συντόμῳ. Πλ. Φαίδ. 89, ε αὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, αἰσχρόν;». *nonne hoc turpe est?*». νόμ. 791, α «γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ φαίνεται ἀπεργασαμένη τῆς . . πηδήσεως, παντάπασιν ἀγαπητόν τι = καὶ τοῦτο εἶνε πᾶρα πολὺ ἀγαπητόν. Λυκοῦργ. 70 «ἄρά γε ὅμοιον τῷ φεύγοντι τὴν πατρίδα;» = ἄρά γε τοῦτο εἶνε ὅμοιον τινι, ὅστις φεύγει τὴν πατρ.; ἰδ. Maetzner. - d) συχνάκις, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἐν ταῖς φράσεσι, τεκμήριον δέ, μαρτύριον δέ, σημεῖον δέ, δῆλον δέ, κεφάλαιον δέ, αἴτιον δέ, μέγιστον δέ, κ.τ.λ. Πλ. νόμ. 821, ε «τεκμήριον δέ· ἐγὼ κτλ.» Ξεν. ἀπομν. 3. 4, 12 «τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι». Ψευδ. Λυσ. 6, 15 «δεινὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι· ἂν μὲν τις ἀνδρὸς σῶμα τρώσῃ κτλ.» Συνήθως ὅμως προστίθεται τὸ γάρ, ἰδ. §. 544, 1. Οὐδὲν ἦττον ὅμως προστίθεται καὶ ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ. οἶον Ξεν. ἀν. 1. 9, 29 «τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου . . , οὐδεὶς ἀπῆει πρὸς βασιλέα» μ. σ. Kühner. Μετὰ τῆς δεικτ. καὶ τοῦ γάρ, ἰδ. §. 544. 1. ¹⁾

2. Ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ πολλάκις ἐν δυσὶν ἀλλεπαλλήλοις προτάσ. ἐπὶ μὴ ἀμφιβόλου πάντως ὑποκειμένου προστίθεται ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσ. τὸ ὑποκειμ. διὰ τοῦ ὄγε ἢ καὶ ἐπαναλαμβάνεται προσωπικῆ τις ἀντωνυμ. μετὰ τινος ἐμφάσεως, ἵνα ἐξάρῃ τὴν ταυτότητα τοῦ ὑποκειμένου ἀμφοτέρ. τῶν προτάσ. Α, 320 «οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος . . , ἀλλ' ὄγε κτλ.» = *sed idem*. 496 «Θέτις δ' οὐ λήθητ' ἐρετμέων παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγε ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης». Β, 664. Α, 226. Ο, 586. α, 4 μ. σ. Nitzsch. Ζ, 46 «ζῶγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα». Οὕτω πως καὶ ἐν ταῖς διαλευκτικαῖς προτάσ. Γ, 409 «εἰς δ κέ σ' ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλην» μ. σ. Naegelsbach. Κ, 481 «ἀλλὰ λυ' ἴππους· ἢ ἐ σὺ' ἀνδρας ἔναιρε». Μ. 240 «οὐδ' ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι . . , εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε». 6, 327 «ἢ τινας ἐκ Πύλου ἄξει . . ἢ ὄγε καὶ Σπάρτηθεν». Οὕτω καὶ Ἡρδ. 2, 173 «λάθοι ἂν ἦτοι μανεῖς ἢ ὄγε ἀπόπληκτος γενόμενος». 7, 10 «ἀκούσεσθαί τινα φημι Μαρδόνιον (= σέ, ἐπειδὴ ὁ Ἀρτάβαζος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Μαρδ.). . ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον (= dilaniatum) ἢ κου ἐν γῇ τῇ Ἀθηναίων ἢ σέ γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίῳ» μ. σ. Baehr. Θεόκρ. 5, 69 «τὺ δ', ὦ γαυθὲ, μήτ' ἐμέ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσης». Παρὰ τοῖς τραγικ. ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι σπανία καὶ σχε-

*) Ἰδ. Bernhardy σ. 285. Matthiae §. 615, 2. §. 630 f. Benseler εἰς Ἰσόκρ. ἀνοπ. 17, σ. 174.

δὸν μόνον ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις. Σοφ. Φ. 1118 χορ. ἀπτόμος
σε δαιμόνων τάδ' (= sic, οὕτως), οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχευ, μ. σ.
Buttmann κ. Wunter. Οἰδ. τ. χορ. 1101 «τίς σε, τέκνον, τίς
σ' ἔτικτε τῶν μακραιῶνων (Νυμφῶν) . . ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ Λο-
ξίου». Ἐν τῇ ἀποδόσει. Αἰσχλ. Ἀγ. 1030 «εἰ δ' ἀξυνήμων οὐσα
μὴ δέχη λόγον, σὺ δ' ἀντι φωνῆς φράζε καρβῶν χερσί». Οὕτω
καὶ ἐν τῇ λατιν. Hor. 1. 9, 16 «nec dulces amores sperne
puer, neque tu choreas». Virg. Aen. 5, 457 «nunc dextra
ingeminans ictus, nunc ille sinistra». Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ
μέλει τ. προτάς. μετὰ δεῖξωσ τοῦ ὑποκειμένου προηγηθείσης
προτάς. ε. 132 «πατήρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης, ζῶει ὅγ' ἠέθνηκεν».
ἰδ. δ, 821. Φ, 113, Α, 190 («Ἀχιλλεύς) μερμήριζεν, ἢ ὅγε φάσγα-
νον δέξυ ἐρουσάμενος . . τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὅ δ' Ἀτρεΐδην ἐνα-
ρίζοι ἢ ἐ χόλον παύσειεν», ἔνθα τὸ ὅγε ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλ-
λέα, καθὼς καὶ τὸ ὅ δ', ὅπερ ἐπαναλαμβάνει τὸ ὑποκείμεν. ἔνεκα
τῆς ἀντιθέσ. πρὸς τὸ τοὺς μὲν, ἰδ. Nägelsbach ἐν τῷ χωρ. καὶ
Exkurs. IV. K, 503 «μερμήριζε . . , ἢ ὅγε . . ἐξερύοι ἢ . .
ἔλοιτο». ἰδ. γ, 89. Ὡς ἐν Α, 190, οὕτω πολλὰκις προκαλεῖται
ἢ ἐπανάληψις τοῦ ὑποκειμ. διὰ τινος προηγηθείσης ἀντιθέσ. ἢ
ἀντίθεσ. ὅμως τότε δὲν εἶνε ἐν τοῖς προσώποις, ἀλλ' ἐν τοῖς κατη-
γορουμένοις (ταῖς πράξεσι). K, 237 «μηδὲ σύγ' αἰδόμενος . . τὴν
μὲν ἀρείω καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσεαι». ἰδ. μ, 219.
Ἡρόδ. 1, 206 «σὺ δὲ, εἰ . . προθυμέεαι Μασσαγετέων πειρηθῆ-
ναι, φέρε, μόχθοι μὲν . . ἄφες, σὺ δὲ . . διάβαινε». 7, 10 «εἰ δὲ
ταῦτα μὲν ὑποδύνειν οὐκ ἐθελήσεις, σὺ δὲ στρατεύμα ἀνάξεις ἐπὶ
τὴν Ἑλλάδα». Σοφ. Ἡλ. 448 «ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθεσ, σὺ δὲ . .
δὸς» μ. σ. Schneidew. - Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ὁ δὲ, ἰδίχ ἐν τῇ
ἐπικῇ γλώσ. καὶ πᾶρ' Ἡροδότῳ. Θ, 119 «καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφά-
μαρθ', ὁ δ' ἠνίοχον . . βάλει». 302. Υ, 321, ε, 15. Ἡρόδ. 1, 66
«οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἀρκάδων μὲν τῶν ἄλλων ἀπέιχοντο, οἱ δὲ
(δηλ. Λακεδαιμ.) ἐπὶ Τεγεάτας ἐστρατεύοντο» μ. σ. Baehr. 1,
107. 5, 120. 7, 163. 6, 3 «τὴν μὲν γενομένην αὐτοῖσι αἰτίην
οὐ μάλ' ἐξέφρινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφι». Ὅμοιον παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ.
247, b. c. αἰ μὲν . . ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ, στά-
σας δὲ αὐτὰς περιχύει ἢ περιφορὰ, αἰ δὲ θεωροῦσι τὰ ἔξω τοῦ
οὐρανοῦ». Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀντιθέσ., ὅτε τὸ ὁ δὲ δηλοῖ
idemque ὁ αὐτὸς δὲ. Θ, 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμκι θόρε . . ,
ὁ δὲ χερμάδιον λάβε». χ, 86. Εὐρ. Ὀρ. 35 «νοσεῖ τλήμων Ὀρέ-
στης, ὁ δὲ πεσὼν ἐν δαμνίοις κεῖται», ἔνθα ἄνευ λόγου ὁ Nauck
γράφ. «Ὀρέστης ὅδε πεσὼν τ' ἐν δαμ. κεῖ». Ξεν. ἀν. 4. 2, 6
«αὐτοὶ ἐνταῦθα ἔμενον ὡς κατέχοντες τὸ ἄκρον' οἱ δ' οὐ
κατεῖχον ¹⁾».

1) Ἰδ. Bernhardy σύντ. σ. 310. Krüger Comment. ad Dionys. historiogr.
σ. 264. Naegelsbach IV. Exc. z. Iliade σ. 217, f. Baehr εἰς Ἡρόδ. 5, 120.

3. Αἱ τε προσωπικαὶ καὶ αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμ. εἰσὶν ἐνίοτε παρασκευαστικά. Αἱ τοῦ γ'. προσώπ. τῶν προσώπ. ἀντων., οὐδ', οἱ, ἐ, μίρ, καὶ ἡ δεικτικὴ δ τίθενται παρ' Ὀμρ. μὲν συχνά, ἡ δ καὶ παρ' ἄλλοις ποιητ., σπανιώτερον δὲ καὶ σποραδικῶς καὶ ἐν τῷ πεζῷ, οὕτως, ὥστε προκαλοῦσι τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἐπόμενον οὐσιαστικὸν καὶ οἰοεὶ παρασκευάζουσιν αὐτὸ, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ, καὶ αὐτῷ τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι συχνά¹⁾. Φ, 249 «ἵνα μιν πᾶσαισι πόνοισι, δῖον Ἀχιλλῆα». Ν, 315. α, 194. ζ, 48 «ἡ μιν ἔγειρεν, Νηυσικάαν εὐπέπλον». Ν, 600 «σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε, ποιμένι λαῶν». Α, 488 «δ μῆνιε . . . διογενῆς Πηλεὸς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς». α, 125 «ἡ δ' ἔσπετο, Παλλὰς Ἀθήνη». ε, 68 «ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλυφυροτο, ἡμερὶς ἠβώωσα». Ε, 508 «τοῦ δ' ἐκράκινεν ἐφετμάς, Φοίβου Ἀπόλλωνος». Φ, 13 «τὸ δὲ φλέγει ἀκάμκτον πῦρ». Πίνδ. Ν. 5, 38 «ἔνθα μιν εὐφρονες ἴλαι σὺν καλῆμοιο βοᾷ θεὸν δέκοντι», μ. σ. Dissen. Σοφ. Φ. 371 «δ δ' εἶπ', Ὀδυσσεύς». Αἴ. 780 «δ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας πέμπει με. . . Τεῦκρος». Ἥλ. 136. Οἰδ. τ. 1171. Θουκ. 6, 57 «καὶ δ μὲν τοὺς δορυφόρους τὸ αὐτίκα διαφεύγει, δ Ἀριστογείτων». Αἱ δεικτικαὶ οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος, αὐτός, τοσοῦτος τίθενται συχνότατα ἐν τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ πρὸς παρασκευὴν ἢ προεισαγωγὴν ἐπομένου οὐσιαστικοῦ, ἢ κατ' οὐδέτερον γένος πρὸς παρασκευὴν ἢ προεισαγωγὴν ἐπομένης ἀπαρεμφάτου ἢ ὀλοκλήρου προτάσ. α) Πρὸς παρασκευὴν οὐσιαστικοῦ. α, 159 «τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδή». Πλ. Γοργ. 478, c «οὐ τοῦτ' ἦν εὐδαιμονία, ὡς ἔοικε, κακοῦ ἀπαλλαγῆ, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν μὴδὲ κτήσις». 515, e «ταυτὶ ἀκούω Περικλέα πεποικηέναι Ἀθηναίους, ἀργούς καὶ δειλοὺς κτλ.» ἄπολ. 37, a «τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.» πολ. 583, d «τοῦτο τότε ἠδὺ ἔσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡ ἡσυχία». 606, b «ἐκεῖνο κερδαίνειν ἠγεῖται, τὴν ἠδονήν». Φκίδ. 81, b «γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἠδονῶν». - β) κατ' οὐδέτ. γέν. πρὸς παρασκευὴν ἀπαρεμφάτου ἢ αἰτιατ. σὺν ἀπαρεμφ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρ. α, 82 αἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακρῆσσι θεοῖσιν, ροσῆσαι Ὀδυσῆα». ι, 3 «ἦτοι μὲν τότε καλὸν ἀκούμεν ἐστὶν αἰδοῦσθαι». υ, 334 «σῆ τάδε μητρί . . . κατῆλεξον, γήμασθαι». Εὐρ. Ὀρ. 1162 «βῆρος τι κἄν τῷδ' ἐστὶν, αἰγεῖσθαι λίαν». (Περὶ τοῦ τὸ = τοῦτο πρὸ ἀπαρεμφ. παρ' Ὀμρ. ἰδ. Σ. 457, 6, a.) Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8 «τοῦτο μόνον ὄρθῃ πάντας, τῷ πρόσθεν ἔπεσθαι». 6. 1, 15. 8. 7, 25 «τί γὰρ

1) ἴδ. Matthiae II. §§. 289, Α. 9. 469, 10). Thiersch §. 284, 17. Nitzsch εἰς Ὀδῶς. VI, 48. Ellendt λ. γλ. II. σ. 199. Schneidewin εἰς Σοφ. Φ. 371.

τούτου μικριώτερον, τοῦ γῆ μιχθῆναι». ἑλλ. 4. 1, 2 «ἐπο-
ρεῦετο πάλαι τούτου ἐπιθυμῶν, τοῦ ἀριστάγει τὸ ἔθνος ἀπὸ βα-
σιλέως». Ἱέρ. 7, 3 ἀδοκεῖ τούτῳ διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων
ζῶων, τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι». Πλ. νόμ. 670, d «μέχρι γε τοσού-
του πεπαιδευθεῖν σχεδὸν ἀναγκαῖον, μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι
ξυνακολουθεῖν». Ξεν. ἀπομν. 4, 7. 5. Πλ. πολ. 341, d «ἐπὶ
τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ ζητεῖν». ἀπολ. 35,
c «οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταγαρί-
ζεσθαι τὰ δίκαια». 38, c. πολ. 578, d. Γοργ. 474, e «οὐ δὴ-
που ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ καλὰ, τοῦ ἢ ὠφέλεια εἶναι ἢ ἡδέα
ἢ ἀμφοτέρα». Δημ. 18, 123 «ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τούτῳ
διαφέρειν ἡγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ' ἔχειν
κτλ.» - c) πρὸς παρασκευὴν ἐνάρθρ. ἢ ἀνάρθρ. μετοχῆς. Σοφ.
Φ. 1305 «τοσοῦτόν γ' ἔστι, τοὺς πρώτους στρατοῦ . . κακοῦς
δρτας». Ἀρφ. νεφ. 380 «τοῦτ' ἐλελήθη, ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν,
ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δίος νυκὶ βασιλεύων». Θουκ. 3, 18 «οἱ Ἀθη-
ναῖοι πυθνανόμενοι ταῦτα, τοὺς τε Μυτιληναίους τῆς γῆς κρα-
τοῦντας καὶ τοὺς σφετέρους στρατιώτας οὐχ ἱκανοὺς δρτας εἶρ-
γειν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 28 «παρ' ἐκείνων (φιλίαν τοσαύτην λά-
βοιμι), παρὰ τῶν μηδεπώποτε πολεμίων γεγενημένων». Πλ.
Εὐθύδ. 284, b «ὥστ' ἐκεῖνα ποιήσειεν ἂν καὶ ὅστισοῦν, τὰ μη-
δαμοῦ δρτα». νόμ. 680, d «μῶν οὖν (τοιαῦτα πολιτεῖται γίγνον-
ται) ἐκ τούτων, τῶν κατὰ μίαν οἰκῆσιν καὶ κατὰ γένος διεσπαρ-
μένων . . ;» Λάχ. 183, c «ἐκ τούτων οἱ ὀνομαστοὶ γίγονται,
ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων ἕκαστα». Ἴσοκρ. 7, 27 «πῶς ἂν τις
εὔροι ταύτης δικαιότεραν δημοκρατίαν, τῆς τοὺς μὲν δυνατωτά-
τους ἐπὶ τὰς πρᾶξεις καθιστάσης, αὐτῶν δὲ τούτων τὸν δῆμον
κύριον ποιούσης;» 12, 12 «πρὸς ἐκείνους ἐστὶ τοὺς οὐδὲν ἀποδε-
ξομένους». ἰδ. 36. - d) πρὸς παρασκευ. ὀλοκλήρου δευτερευούσης
προτάσ., ἐνίοτε δὲ καὶ κυρίως. Ξεν. συμπ. 4, 40 «πλείστου δ'
ἄξιον κτῆμα ἐν τῷ ἐμῷ πλούτῳ λογίζομαι εἶναι ἐκεῖνο, ὅτι
κτλ.» 49 «ἐκεῖνο ἡδέως ἂν πυθόμην, πῶς αὐτοὺς θεραπεύων
οὕτω φίλους ἔχεις». Κύρ. 5. 2, 35 «ἐκεῖνο σκεψόμεθα, ὅπως
κτλ.» Πλ. Γοργ. 515, e «τόδε μοι εἶπέ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται
Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι». Δημ. 4, 5 «ἀλλ'
οἶδενι τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι κτλ.» 18, 142 «ἐκεῖνο φοβοῦ-
μαι, μὴ . . ὑποληφθῆ». Γοργ. 474, d «τί δὲ τόδε; τὰ καλὰ
κτλ.» ἰδ. 476, b 1).

Σημ. 1. Οὕτω πως τίθενται καὶ τὰ δεικτικὰ ἐπιβρῆμ. Ξεν. ἀν. 4. 6,

1) ἴδ. Matthiae II. §. 472, 2. Krüger Comment. ad Diony. hist. c. 291. Stallb. εἰς Πλ. Φαῖδ. 81, b. Λάχ. 183, c. πολ. 338, d. ἀπολ. 35, c. Heindorf εἰς Πλ. Πρωτ. 356, c. Schneider εἰς Πλ. πολ. 606, b. Herbst εἰς Ξεν. συμπ. 4. 40.

10 «ἐγὼ δ' αὐτῷ γινώσκω· εἰ μὲν ἀνάγκη κτλ.» Πλ. πολ. 618, ο «αὐτὴν ἔκατ' ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι».

4, Τοῦναντίον δὲ πλειστάκις αἱ τε προσωπ. ἀντωνυμ. καὶ αἱ δεικτικαὶ οὗτος καὶ αὐτὸς ἔχουσι δύναμιν ἐπαναληπτικὴν, ἐπειδὴ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσ. μετὰ προηγηθῆν οὐσιαστικὸν ἢ οὐσιαστικ. ἀντωνυμίαν, τὸ μὲν χάριν σαφηνείας π. χ., ὅταν κῆται μακρὰ τις παρεμπιπτούσα πρότασ. μεταξύ τούτων καὶ τοῦ εἰς ὃ αὐταὶ ἀνήκουσι ῥήμ., τὸ δὲ χάριν ῥητορικῆς ἐμφάσεως τίθεται τοιαύτη τις ἀντωνυμία, ἥτις τὸ προηγηθ. οὐσιαστ. ἢ τὴν οὐσιαστικ. ἀντωνυμ. ἐπαναλαμβάνει πάλιν καὶ ἢ ἀνακαλεῖ πάλιν αὐτὸ ἐν τῇ μνήμῃ, ἢ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν εἰς αὐτὰ ἐμφαντικῶς. α) ἐπὶ πῶν προσωπ. ἀντωνυμ. κεντκι τότε ἐν τῇ δευτέρῃ θέσει κανονικῶς οἱ ἐγκλιτικοὶ τύποι αὐτῶν. Εὐρ. Φ. 498 «ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ζυνετά μοι δοκεῖς λέγειν». Ξεν. Κύρ. 1. 5, 7 «προσειλόμην ὑμᾶς οὐ νῦν πρῶτον δοκιμάσας, ἀλλ' ἐκ παίδων ὄρων ὑμᾶς . . ἐκπονοῦντας». ἀν. 6. 6, 20 ἀέκελεύσε σε . . κριναντά σε αὐτὸν χρῆσθαι κτλ.» Ψευδ. Δημ. 47, 74 «οὔτοι φοντο ἐμὲ, εἰ πολλὰ μου λάβοιεν ἐνέχυρα, ἄσμενον ἀφήσειν με τοὺς μάρτυρας». Σοφ. Τρ. 220 χορ. «ἰδοῦ μ' ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσός». μ. σ. Schneidew. Ἄρφ. Ἀχ. 384 ἀνῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε ἐνσκευάσασθαι μ' ὡς ἀθλιώτατον». μ. σ. A. Müller ¹⁾. - β) ἢ οὗτος, ἰδίχ δὲ ἢ αὐτὸς, σπανίως ἢ ἐκείνος (ἐπικ. εἶνε ἢ δεικτικὴ ὃ, ἐπικ. καὶ ποιητικ. τὸ γ'. πρόσωπ. τῆς προσωπ. οὔ). Α, 300 «τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοὶ ἐστι., τῶν οὐκ ἄν τι φέροις». π, 78 «τὸν ξείνον, ἐπεὶ τὸν ἔκετο δῶμα, ἔσσω μιν χλαῖναν». (Μετὰ ἀναφορικὴν Γ, 5 αἰ' τ' ἐπεὶ . . φύγον. . , κλαγγῇ ταί τε πέτονται.) Σοφ. Οἶδ. τ. 248 «κατεύχομαι δὲ τὸν δεδραχότ', εἴτε τις εἰς ὧν λέλθην, εἴτε πλειόνων μετὰ, κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρέψαι βίον» μ. σ. Schneidew. 170. 718. Εὐρ. Βάκ. 202 «πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὀμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος». Ἡρδ. 3, 63 «ὃ δὲ μοι μάγος, τὸν Καμβύσης ἐπίτροπον τῶν οἰκίων ἀπέδεξε, οὗτος ταῦτα ἐνετείλατο». 85 «τῶν θηλέων ἵππων μίην, τὴν ὃ Δαρείου ἵππος ἔστεργε μάλιστα, ταύτην ἀγαγὼν εἰς τὸ προξστειον κατέδησε» μ. σ. Boehr. Περίεργον εἶνε τὸ ἐν 2, 124 «ἐκ τῶν λιθοτομίων τῶν ἐν τῷ Ἀραβίῳ οὐρεὶ, ἐκ τούτων ἔλκειν λίθους» ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «πρὸς τὸ Λιβυκὸν καλεῦμενον ὄρος, πρὸς τοῦτο ἔλκειν» 4, 172 «ὀμνύουσι τοὺς παρὰ σφίσι ἄνδρας δικαιοτάτους λεγομένους γενέσθαι τούτους τῶν τύμβων ἀπτόμενοι» = ὀμνύουσιν εἰς τοὺς ἄνδρας, οἵτινες. Καὶ μετ' ἀναφορικὴν μάλιστα ἀντωνυμ. σὺν τῇ ἐπαναλήψει καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ 4, 44 «ὃς βουλόμενος Ἴνδον πο-

1) Is. Matthiae II. §. 465, 4, ἰδίχ δὲ Fritzsche quaest. Lucian. σ. 14.

ταμόν, δς κροκιδείλους δεύτερος οὔτος ποταμῶν πάντων παρέχεται, τούτον τὸν ποταμόν εἶδέναι, τῇ ἐς θάλασσαν ἐκδιδούτ». Ὁ τοιοῦτος ἐκφραστικὸς τρόπος ἀρμύζει ἐντελῶς εἰς τὸ διηγηματικὸν τοῦ Ἡροδότ., ὃν πρέπει νὰ νοώμεν ὡς πάντως διὰ τοῦ στόματος ἀφηγούμενον. Θουκ. 4, 69 καὶ οἰκίαι τοῦ προαστείου ἐπάλλεις λαμβάνουσαι, αὐταὶ ὑπῆρχον ἔρυμακ». 8, 61 «*Λέοντα*, δς Ἀντισθένης ἐπιβάτης ζυγήλαθε, τούτου κεκομισμένοι». 1, 80. Μετ' ἐμφάσεως. 5, 36 «*Κλεόβουλος* καὶ *Ξεράρης*, οὔτοι, οἵπερ τῶν ἐφόρων ἐβούλοντο μάλιστα διαλύσαι τὰς σπονδάς, λόγους ποιοῦνται». Ξεν. Ἱέρ. 3, 14 «καὶ ἀντί γε τοῦ εἶργειν ἐκ τῶν ἱερῶν . . , ἀντί τούτου καὶ εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἱστᾶσιν αἱ πόλεις τῶν τὸ τοιοῦτο ποιησάντων». Κύρ. 1. 4, 19 «οἱ, ἦν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται ἡμεῖς ἐκείνοι». πολ. Λακ. 10, 4. Κύρ. 6. 1, 17 «ἡμεῖς δὲ τὰ πρόσσρα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας, ἐκεῖνα κτᾶσθε καὶ ἐργάζεσθε». Ἱέρ. 1, 17 «τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον, τούτο παρέχει τὰς ἡδονάς». μ. σ. Breitenb., 21. 25. 32. Κύρ. 1. 3, 15. πολ. Ἀθην. 1, 2. συμπ. 4, 1. 8, 33. ἀν. 2. 4, 7. 5. 6, 15. 5. 7, 30. 6. 5, 17. Κύρ. 8. 7, 9 «τὸ δὲ προβουλεύειν καὶ τὸ ἡγεῖσθαι, ἐφ' ὅτι ἂν καιρὸς δοκεῖ εἶναι, τούτο προστάττω τῷ προτέρῳ γενομένῳ». ἴδ. §. 12. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 24 «*Ἀλιβιάδης*, ὡςπερ οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγῶνων ἀθληταὶ ῥαδίως πρωτεύοντες ἀμελοῦσι τῆς ἀσκήσεως, οὕτω κακείνος ἡμέλησεν αὐτοῦ», ἔνεκα τῆς ἀντιθέσεως, ὡς τοῦτο πολλάκις. ἴδ. ἐλλ. 2. 4, 41. Πλ. Θεαίτ. 155, e «χάριν οὖν μοι εἴσει, ἐάν σοι ἀνδρὸς, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνησομαι αὐτῶν». Φιλ. 54, c «τὸ γέ μὴν, οὐ ἔνεκα . . γίγνοιτ' ἂν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρα ἐκεῖνὸς ἐστι». πολ. 398, a «κνδρα δὴ . . , εἰ ἡμῖν ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν. . , προσκνοῖμεν ἂν αὐτόν». Λυκοῦρ. 117 «*Ἰππαρχον* οὐχ ὑπομείναντα τὴν περὶ τῆς προδοσίας ἐν τῷ δήμῳ κρίσιν, ἀλλ' ἔρημον τὸν ἀγῶνα ἐάσαντα, θανάτῳ τούτου ζημιώσαντες». Ἴσοκρ. 4, 1 «τοῖς δ' ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἰδίᾳ πορήσασι . . τούτοις δ' οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένευμην». 6. 8, 12. Δημ. 28, 6 «αὐτὴν δὲ τὴν διαθήκην, δι' ἧς . . ἐγίγοντο κύριοι . . , ταύτην δ' οὐκ ἐσημύναντο» 1).

Σημ. 2. Ἐνίστατο ἐπαναλαμβάνεται τὸ οὐσιαστικ., ἐνθα ἀνεμίνετο ἡ δεικτ. ἀντωνυμ. συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίᾳ ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμ., καὶ δὴ μετὰ τινος ἐμφάσεως, μάλιστα δὲ ἀναφορικῶς πρὸς προηγηθείσαν πῶσιν τῆς

1) ἴδ. Ματθ. II. §. 472. Bernhardy. Σόντ. σ. 283. 290. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 30, d. συμπ. 195, a. Χαρμ. 163, c. Θεαίτ. 155, e. Γοργ. 482, d. Maetzner εἰς Λυκοῦρ. 24. 27. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 63, σ. 154. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 26. 1. 4, 18. ἀν. 2. 2, 20.

πύτος. Ξεν. ἀπομν. 2. 5, 4 «τοῖς φίλοις . . , ἵνα ἤττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδώσιν». ἀν. 1. 9. 15 «πολλή ἦν ἀφθονία αὐτῶ (δηλ. Κύρου) τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν, ὅπου τις οἴοιτο Κύρον αἰσθήσεσθαι» 31 «ἀποθνήσκοντες γὰρ αὐτοῦ (δηλ. Κύρου) πάντες, οἱ παρ' αὐτὸν (δηλ. Κύρον) φίλοι καὶ συντράπεζοι μαχόμενοι ἀπέθανον ὑπὲρ Κύρου». 3. 2, 23 «οἱ βασιλεύως ἄκοντες ἐν τῇ βασιλεύως χώρῃ οἰκοῦσιν» 1).

§. 470. III. Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία τις, τι.

1) Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία τις, τι, ἔχει πολλάκις ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστικῆς σημασίαν περιληπτικῆν, ὡς τὸ γερμ. *man*. II, 209 «ἐνθα τις ἄλλοιμον ἤτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω». Οὕτω καὶ τὰ, λέγει τις ἀν, φαίη τις ἀν, ὡς τὸ λατιν. *dicat quis* ἢ *quispiam*, τὸ γερμ. *man kann sagen*, τὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμ. τί γὰ εἶπη τις ἢ τινὰς κτλ. «οὐκ ἂν τις εὔροι ἄνδρα σοφώτερον». Σοφ. Οἰδ. τ. 964 «τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἐστίν;» *Εἰρωνικῶς* ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ, πλήθους. Α, 289 «πᾶσι δὲ σηκίειν (ἐθέλει), ἔ τιρ' οὐ πείσεσθαι δίω». Δημ. 4, 8 «ἀλλὰ καὶ μισεῖ τις ἐκεῖνον (Φίλιππον) καὶ δέδιεν», μ. σ. *Bremi*. Πολλάκις ἀναφέρεται ἡ τις εἰς προῤῥηθὲν πρόσωπον. Αἰσχλ. ἐπτ. 384 «καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις . . τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἢ νοῖα τιρὶ» = *stultitia facile ominosa fiat cui, i. e. ei, de quo locutus es*. Θουκ. 5, 14 «καὶ ἄλλας (σπονδᾶς) οὐκ ἤθελον σπένδεσθαι οἱ Ἀργεῖοι, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τὴν Κυνουρίαν γῆν ἀποδώσει», *nisi quis, sc. Lacadaemonii, de quibus ante actum est*. Ἰδ. Duker. 4, 13 «ἦν ἐσπλήη τις». Ξεν. Κύρ. 6. 4, 20 «ἕκαστος ὑμῶν ὑπομιμνησκέτω τοὺς μεθ' αὐτοῦ, ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς, καὶ ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς». Κατακρόως μεταχειρίζονται οἱ Ἕλληνες (ὡς καὶ οἱ νεώτεροι ἡμεῖς) τὴν τις ἐν ὄλαις ταῖς πτώσεσιν ἀντὶ τοῦ ἐγώ, σὺ, ὡς καὶ οἱ γερμ. τὸ *man*. Ἀρφ. θεσ. 603 «ποῖ τις τρέψεται;» = ἐγὼ τρέψομαι (ὡς ὀλίγ. μετὰ τοῦτο, *κακοδαίμων ἐγώ*). βῆτ. 552 «κακὸν ἦκει τιρὶ» = *tibi*. 554 ἀδώσει τις δίκη» = *tu*. Σοφ. Ἄντ. 751 «ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τιρα» = *te*. Αἴ. 245 χορ. «ὦρα τιν' ἦδη . . ποδοῖν κλοπὸν ἀρέσθαι» = *me* ἢ *nos*, εἶνε καιρὸς νᾶ καταφύγη τις εἰς τὴν κατάρκν. 1138 «τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεταιί τιρὶ» = *tibi*. Εὐρ. Ἄνδ. 577 «χαλᾶν κελεύω δεσμά, πρὶν κλαίειν τινὰ» = πρὶν ἢ κλαύση τινὰς (= σὺ). Πλ. Ἄλκ. 2, 138, α Σωκρ. «Φαίνεται γέ τοι ἐσκυθρωπακέναι . . , ὡς τι ζυνοοῦμενος. Ἄλκ. Καὶ τί ἂν τις ζυνοοῖτο;» = ἐγώ 2).

2. Τὸ τις ἐν τῇ μετ' οὐσιαστικῶν συντάξει κεῖται ἀντὶ τοῦ

1) Πλείονα πρὸ γμ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 6, 4. καὶ εἰς ἀνάβ. 1. 6, 11.

— 2) Ἰδ. Ματθ. II. §. 487, 3) καὶ ἰδίᾳ Duker εἰς Θουκ. 5. 14, 4 παρὰ Horp. II. 3, Τόμ. 3, σ. 471.

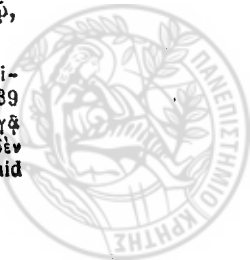
ἀορίστου ἄρθρου, ἴδ. §. 461, Α. 2. Ὅταν ὅμως τὸ οὐσιαστικὸν ἔχη τὸ ὀριστικὸν ἄρθρ., προστίθεται ἐνίοτε τὸ τίς ὡς ἀκριβέστερος προσδιορ., δι' οὗ ὁ λαλῶν θέλει νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. ὀριζομένη ἔννοια εἶνε δι' αὐτὸν συνδεδεμένη κατὰ τι μετὰ τινος ἀβεβηχίτητος. Σοφ. Οἰδ. τ. 107 «τούτου θυκόντας νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοῦντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας», ὅτι ὁ Λάϊος ἐφρονεῦθη, εἶναι βέβηχον· διὰ τοὺς αὐτοῦντας, οὕτω ὅμως ἀπεκαλύφθη τίνες οἱ φονεῖς· διὸ τινάς. Οἰδ. κ. 289 «ἔταν δ' ὁ κύριος παρῆ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν, τὰτ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσῃ», ὁ ἄνθρωπος (ὁ Θησεύς), ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, εἶνε τῷ Οἰδίποδι ὠρισμένος· διὸ ὁ κύρ., τῷ χορῶ ὅμως δὲν εἶνε εἰσέτι γνωστός· διὸ τίς.

3. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τίς ἐκφράζει ἀορίστον τι, ὑπ' οὐδενὸς ὀρίου περιοριζόμενον, συντελεῖ μετὰ ἐπιθέτων ἢ ἐπιρρήματων καὶ εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσῃ ἢ ἀσθενώσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν λέξ. τούτων ἀναλόγως τῆς σημασίας ἢ τῆς ἐν τῷ λόγῳ συναφείας αὐτῶν. Μετὰ τῶν ἀντωνυμ. δὲ ἢ τῶν ἀπολύτ. ἀριθμητ. ἀντιστοιχεῖ τὸ τίς πρὸς τὸ γερμ. *etwa*, τὸ λατιν. *sepe* περίπου, σχεδόν τις, ἢ ἂν τις, κάποιός τις. *Μέγας τις ἀνήρ* = ἓνας κάποιος μεγάλος, ἓνας πολὺ μεγάλ. ἄνθρωπος, σχεδὸν μεγάλος, δὲν εἰζεύρω (δὲν δύναμαι νὰ εἰπω) πόσον μεγάλος ἄνθρωπος εἶνε· *μικρὸς τις ἀνήρ* = ἓνας κάποιος πολὺ μικρὸς ἄνθρωπος, σχεδὸν μικρός. Καὶ παρ' Ὀμ. ρ. 449 «ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναϊδής ἔσσι προΐκτης». Πλ. πολ. 596, c «δεινὸν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ. τὸ *quidam* ¹⁾. Cic. Ac. 2. 1, 2 «*incredibilis quaedam ingenii magnitudo; habuit enim divinam quandam memoriam rerum*» = Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 12 «δεινὴν τινα λέγεις δύναμιν τοῦ φιλήματος εἶναι» μ. σ. Kühn. οἰκ. 7, 39 «ἡ ἐμὴ φυλκὴ γελοία τις ἂν, οἴμαι, φαίνοιτο». Πλ. νόμ. 686, a «καὶ χρόνον τιν' ἂν πολὺν μένειν». 698, d «ἐν τινὶ βραχεῖ χρόνῳ». Δημ. 18, 18 «ἀλλὰ τις ἦν ἄκριτος ἕρις καὶ ταρχή». Ξεν. Κύρ. 7. 2, 21 «ἐαυτὸν δὲ ὅστις ἐστὶ, πάντα τινὰ ἐνόμιζον ἄνθρωπον εἰδέναι». = ὅτι ἀληθῶς κάθε ἄνθρ. 6. 1, 42 «ἕκαστός τις». Οὕτω πῶς καὶ μετὰ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθέτ. Γ, 220 «φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτως» ὡς τὸ λατιν. *iracundum quendam*. Cic. Tusc. 2. 4, 11 «*te natura excelsum quendam genuit*». σ, 382 «καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι καὶ κραταιός». Η, 156 «πολλὰς γὰρ τις ἔκειτο». = κάπου πολὺ μακρὰν ἔκειτο αὐτὸς ἐκεῖ, ἓνας κάποιος πολὺ μικρὸς ἔκειτο ἐκεῖ πέρα. Ἡρδ. 3, 38 «*πουλὴ τι καλλίστου (νόμου)*». Θουκ. 1, 138 «(Θεμιστοκλή;) διαφερόντως τι . . . ἄξιος θαυμάσαι». (Οὕτω πῶς τὸ πῶς, π. χ. Πλ. Μενέξ. 235, a «*κάλλιστά πῶς τοῖς δνόμασι ποικίλλοντες*») Ξεν.

1) ¹⁸ Kühner Δατ. Γραμμ. §. 124. Α. 6 καὶ εἰς Κικ. Tusc. 2. 4, . . .

Ἱερ. 4, 2 «θαῖττόν τι». οἰκ. 4, 11 «σχεδόν τι», ἰδ. Πλ. Φαίδ. 63, e, μ. σ. Stallb. Λάχ. 192, c. Ξεν. ἀν. 7. 6, 26 «ἐδυνάμεθα σίτον λαμβάνειν οὐδέν τι ἄφθονον»=κάπου περίπου ἐντελῶς οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν. ἀπομν. 1. 2, 42. οἰκ. 3, 8 μ. σ. Breitenb. Οὕτω καὶ οὗ τι, μή τι οἰκ. 8, 21. Κύρ. 3. 1, 38. ἀν. 4. 8, 26 «μᾶλλον τι». 5. 8, 11 «ἤττόν τι». Πλ. Λυσ. 204, d «οὐ πάνυ, ἔφη, τι δεινὰ ἔστιν» μ. σ. Stallb. - Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 «ἡ γραφή κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν»=τοιαύτη σχεδόν, περίπου, haec fere. 3. 6, 5 «λέξον, πόσαι τινές εἰσι (αἱ πρόσδοι τῆ πόλει)»=πόσαι περίπου, quot fere. ὅσος τις, καὶ παρ' Ὅμρ. ε, 45 «(ιδώμεθα), ὅσος τις χρυσός. . ἀσκή ἔνεστιν»=ἴς ἂν πόσος πολλός, ὡς πόσος. Οὕτω καὶ οὕτω τι (ἢ οὕτω πως)=οὕτω σχεδόν, περίπου, οὕτω πως, sic fere. τρεῖς τινες=τρεῖς περίπου. Ἐν δὲ τῆ φράσει εἰς τις τὸ εἰς θεωρητέον ὡς προσθετικ. προσδ. τοῦ τίς = quis unus κάποιος εἰς, ἕνας, καὶ μάλιστα μόνον εἰς, μοναχὰ ἕνας. A, 144 «εἰς δὲ τίς ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω» ἰδ. Λυκούργ. 95 «ἕνα τινά». Πλ. Ἰ. 531, d «εἰς τις». - Ἡ ἀόρ. ἀντων. τινές μετὰ τῶν ἀπολύτ. ἀριθμητικ. τίθεται διττῶς· α) συχνότατα οὕτως, ὥστε πρέπει νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ ἀριθμητικ. καὶ δηλοῖ ἀριθμὸν στρογγύλον (περίπου) οἷον Θουκ. 3. 111, 4 «ἕς διακοσίους τινὰς αὐτῶν ἀπέκτειναν». 7. 87, 3 «ἡμέρας ἐβδομήκοντά τινας». 8. 21, 1 «ἕς διακοσίους μὲν τινας τοὺς πάντας. . ἀπέκτεινεν». 8, 73 «τριάκοντα μὲν τινας». Πλ. νόμ. 704, b «σχεδόν. . εἰς τινὰς ὀγδοήκοντα σταδίους». ὡς καὶ ἐν τ. λατιν. aliquos viginti dies, quadringentos aliquos milites κ.τ.λ. ἰδ. Kvitčala Untersuch. auf d. Geb. der Pron. Wien 1870. σ. 22, ὅστις ἀρμοδίως πάνυ ὑπάγει ἐνταῦθα τὴν π. Θουκ. 3. 68, 3 ἔκφρασιν ἐνιαυτὸν τινα = ἐν περίπου ἔτος. - b) σπανίως οὕτως, ὥστε ν' ἀνήκη εἰς τὸ οὐσιαστικ., ὡς τὸ λάτ. quidam, ὃ ἀριθμ. ὁμως, ὡς ὠρισμένη προσθήκη, προστίθεται ὡς προσθετικ. προσδιόρ. οἷον Θουκ. 8. 100, 5 «παρεγένοντό τινες δύο νῆες» = advenuntur naves quaedam duae δηλ. δύο. Πλ. πολ. 601, d ἀπερὶ ἑκαστον ταύτας τινὰς τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησομένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην»=ὠρισμένους τινὰς τέχνας, δηλ. τρεῖς, ἰδ. Schneider, ὅστις παραβάλλει τοῦτο πρὸς τὰ Πλ. Φαίδρ. 265, d «τούτων δὲ τιῶν ἐκ τύχης ῥηθέντων δυοῖν εἰδοῖν» = ἐκ τούτων περίπου τῶν τυχαίως ῥηθέντων εἰδῶν, δηλ. τῶν δύο· καὶ 265, a. Δημ. 20, 145 «τρεῖς σέ τινες γραψάμενοι». 23, 142 «ἐν δὲ Λαμψάκῳ τινὲς ἄνθρωποι γίγνονται δύο. Θερσαγόρας ὄνομ' αὐτῶν, θάττερόν δ' Ἐξήκεστος»=ὠρισμένοι τινες ἄνθρωποι., δηλ. δύο.

Σημ. 1. Διὸ ἡ σημασία τοῦ τίς, τι = ἕξ ὅπως τις, ἕξ ὅπως τι, eximius quidam, eximium quiddam, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ λατ. aliquis, aliquid Ἐξρ. Ἰλλ. 939 «ἠὲ τις τις εἶναι τοῖσι χρήμασι σθένων». Θεόφρ. 11, 79 «δηλονότι ἐν τῇ γὰρ κηλῶν τις φαίνομαί ἡμεῖς» (ἐν ἀπᾶσ. ταῖς ἐκδόσ. κηλῶν τίς, ὅπερ ὁμως δὲν εἶνε ὁρθόν, ἰδ. §. 90, 5. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 12 «ἴσως ἂν τι λέγοις» = aliquid

(rem magni momenti). Κύρ. 1. 4, 20 «ἔδοξέ τι λέγειν τῷ Ἀστούγει». Πλ. συμπ. 173, b «οἴεσθ' τι ποιεῖν οὐδὲν ποιοῦντες» ἐνθα ἀντίθεσις εἶνε τὸ οὐδὲν. Φαίδρ. 173, a. 243, a. 260, a. Οὕτω καὶ τὸ ποιεῖν τι. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 12. Ἰδ. Ὀπίδ. Trist. V. 1. 59 «est a li q u id fatale malum per verba levare» 1).

Σημ. 2. Ἡ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βίου ληφθεῖσα καὶ παρ' Ἡρδ., τοῖς ἀπτικοῖς καὶ τοῖς μετ. ἀπαντῶσα φράσις ἢ τις ἢ οὐδαίς δηλοῖ μάλιστα κάποιός τις ἢ σχεδὸν οὐδαίς. Ἡρδ. 3, 140 «ἀναβέβηκε δ' ἢ τις ἢ οὐδαίς κω παρ' ἡμῖα; αὐτῶν», μ. σ. Baehr. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 45 «τούτων δὲ τῶν περιεστηκότων ἢ τινα ἢ οὐδὲν α οἶδα». Πλ. ἀπολ. 17, b «οὔτοι, ἢ τι ἢ οὐδὲν ἀληθὲς εἰρήχασιν» = nihil propemodum = οὔτοι ἔχουσι εἴπη σχεδὸν οὐδὲν ἀληθ., μ. σ. Stallb. Ἰδ. πολ. 496, c. Πέρσ. σατύρ. 1, 3 «quis loquet haec? vel duo vel nemo» (h. e. vix quisquam), μ. σ. Casaub.

Σημ. 3. Ἐνίοτε εὐρίσκειται τὸ τις, τὶ ἐπαναλαμβανόμενον. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11 «οἴει τι, ἔφη, ἤττόν τι τοῦτο εἶναι αἰσχρόν» = hoc aliquid modo minus turpe esse, κατὰ τοὺς ἀριστ. κώδ. Ἰδ. Born. ἐν τῇ ἐκδ. Λειψ. σ. 109. Σοφ. Ἄντ. 689 «ὅσα λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ φέγειν ἔχει». Τρ. 943 «εἴ τις δύο ἢ καὶ πλεον; τις ἡμέρας λογιζέται». Εὐρ. Ορ. 1219 «φύλασσε δ', ἦν τις, πρὶν τελευτηθῆ φόνος, ἢ ἔξυμαχός τις ἢ κασίγνητος πατρὸς ἑλλῶν εἰς οἴκουσ φθῆ». Ἄνδρ. 734 «ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω Σπάρτης πόλις τις». Ἐκ. 1178 «εἴ τις γυναικας τῶν πρὶν εἰρήκεν κακῶς, ἦνὸν λέγων ἔστιν τις ἡμέλλει λέγειν» 2).

Σημ. 4. Περὶ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον παραλείψεως τοῦ τ' ἐν ταῖς συντάξεσιν, ὡς. θαυμαστὸν λέγεις, Ἰδ. §. 360, A. 1. Ὡς δ' ἑλλην λέγει τόσω θαυμαστὸν τι, ὅτω καὶ θαυμαστὸν λέγεις, οὕτω καὶ ὁ γερμ. du sagst et was Wunderbares καὶ du sagst Wunderbares, διαφέρει ὁμως ἡ γερμ. ἔκφρασις τῆς ἑλλην. μόνον καθ' ὅτι ἡ γερμ. δὲν διακρίνει τὸν ἐν κ. ἀπὸ τοῦ πληθυντ., ὅπερ συμβαίνει ἐν τῇ ἑλλην. π. χ. Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 6 «θαυμαστὰ λέγεις».

Σημ. 5. Περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ τ' ὡς ὑποκειμένου Ἰδ. §. 352, g). Περὶ τῶν τ' εἰς, τὶ μετὰ πληθυντικοῦ §. 359, 3, b). Περὶ τοῦ τ' ἢ πᾶς τις μ. τοῦ δ' προσώπ. τῆς προστακτ. §. 371, 4, γ). Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ τ' εἰς §. 90, 5.

Σημ. 6. Ἡ κανονικὴ τοῦ τ' θέσις εἶνε αὕτη, ὅτι ὡς; ἐγκλιτικὸν τίθεται μετὰ τὴν λέξιν, εἰς ἢ ἀνήκει οἷον ἀνὴρ τις. Ἐν συνθέτῳ ὁμως λόγῳ πλειστακίς καὶ προτάσεται αὐτῆς. Π. 406 «ὡς; δ' ὅτι τις φύς». Πλ. Φαίδρ. 248, c «καὶ τὶ συντυχία χρησαμένη». 251, a «ἢ τινα σώματος ἰδέαν». Δημ. 9, 47 «ἔστι τοίνυν τις εὐήθης λόγος». Ἐὰν τὸ τ' ἦνε κοινὸν δυσὶ λέξεσι, προτίθεται ἐνίοτε μόνον εἰς τὴν τελευταίαν. Αἰσχλ. Πρ. 21 «οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφήν βρωτῶν». Σοφ. Τρ 3 «οὔτ' εἰ χρηστός οὔτ' εἴ τιν κωκόσ». μ. σ. Schneidew. 1254 «σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον». Ἄντ. 257 «σημεῖα οὔτε θεοῦ οὔτε του κυνῶν». Εὐρ. Ἐκ. 370 «οὔτ' ἐλπίδος γάρ οὔτε του δόξης». Σόλ. ἔλεγ. 4, 12 «οὐδ' ἱερῶν κτείνων οὔτε τι δημοσίων φειδόμενον». Πλ. Φιλ. 42, e «οὔτε ἡδονὴ γίγτοιτ' ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ ποτὲ οὔτ' ἂν τις λύπη». Συχνότατα χωρίζεται τοῦτο τῆς εἰς ἢ ἀνήκει λέξ. διὰ πολλῶν ἑλλων λέξ. Ξεν. ἑλλ. 4. 1, 11 «ὄταντι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω». Δημ. 18, 65 «ἦν ἂν τις κατὰ τῶν ἐναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἔκλεινο; μ ἐμψίς καὶ κατηγορία». Πλ. συμπ. 201, e «σχεδὸν γάρ τι». Αἰχ. 192, c. Φαίδ. 63, e, μ. σ. Stallb. Λυσιδ. 204, e «οὐ γάρ πάνυ, ἔφη, τι». Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τ' εἰς μετ' ἄρθρου Ἰδ. §. 463, 1. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τ' εἰς ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσ. τινος, ἢ ὄρου προτάσ. Ἰδ. §. 90, 5. [Τὸ Σοφ. Ἄντ. 158 γραπτέον μετὰ τοῦ Ἐρμ. «χωρεῖ τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσω» ἀντὶ τοῦ, χ. ὁρ ε τ, τινά, διότι τὸ τίνα εἶνε ζωηρότερον τοῦ τινά Schneidew. οὕτω καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Φ. 1167 διορθοῦται νῦν πάνυ ὀρθῶς «ὦῃ, τίς . . κυροίτ' ἀντὶ τοῦ τ' εἰς.]

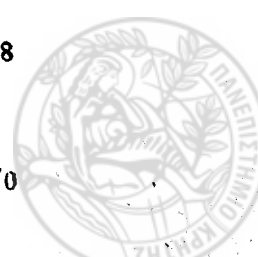
Σημ. 7. Περὶ τῶν ἀναφορ. κ. ἀντωνυμ. Ἰδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐπιθετικ. προτάσ., περὶ δὲ τῶν ἐρωτηματικ. ἀντωνυμ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐρωτηματικ. ἀντωνυμ. . .

1) Ἰδ. Μετθ. II. §. 487, 5). Hoogev. x. Zeune εἰς Viger. σ. 152 x. Hermann εἰς Vig. 731, 112. Wuestemann εἰς Θεοδρ. ἐντ. χωρ. τούτω. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λακ. 2, 12. Kühner εἰς Κικ. Tusc. 1. 20, 45. — 2) Ἰδ. Μετθ. II. §. 487, 7. Reisig Conjectan. 1. σ. 234. Porson in Addend. εἰς Εδρ. Ἐκ. σ. 100 ἐκδ. Λειψ. Ellend lat. γλωσ. II. σ. 833.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

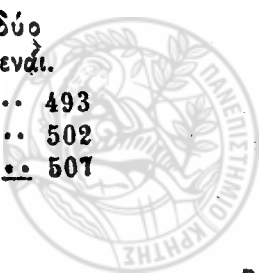
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ		§.	Σελ.
ΣΥΝΤΑΞΙΣ			
ΕΙΣΑΓΩΓΗ			
§.	Σελ.		
344. Γλώσσα. Ἀντικείμεν. τ. Γραμματικῆς	1	355. Ῥήματα συνδετικὰ ἢ συνδετικοειδῆ	43
345. Ἀιάπτυξ. τῶν μερῶν κ. τύπων τ. λόγ. ἐκ τῆς προτάσ	2	356. Ἰδιώμ. ὡς πρὸς τὴν χρῆσ. τῆς ὀνομαστικ.	45
Παρατηρήσ. ἐπί τινωνιδίωμ. τῆς ἑλλ. γλώσ. ὡς πρὸς τὴν χρῆσ. τῶν οὐσιαστ.		357. Κλητικὴ	48
346. a) Μετωνυμικὴ χρῆσ. τῶν οὐσιαστικῶν	11	358. Ἀκριβέστ. προσδιор. τοῦ ὑποκ. καὶ κατηγ.	52
b) Συνεπτυγμ. σημ. τ. ἀφηρ. οὐσιαστ.	13	359. Διδασκαλίξ περὶ τῆς ἀφομοιώσ. τῶν τύπων	53
c) Ἰδιώμ. τ. οὐσιαστ. ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἀριθμῶν	13	359. Γενικὸς κανὼν	53
347. a) Ἐνικός	13	359. Ἐξαίρεσεις	53
348. b) Πληθυντικός	15	359. I. Σύνταξ. κατὰ σύρεσ.	53
349. c) Δυϊκός	20	360. II. Ἀρσενικ. ἢ θηλυκ. ὑποκ. μετὰ κατηγορ. ἐπιθ. κατ' οὐδ. ἐνικόν.	56
349b. Παρατηρήσ. ἐπὶ τῆς παραθέσ. τῶν ἐπιθέτ., ἐπιρρήμ. καὶ ῥημάτων	21	361. Συνέχεια	61
Σύνταξ. τῆς ἀπλ. προτάσ.		362. III. Τὸ κατηγορικόν οὐσιαστ. διαφέρει τοῦ ὑποκειμ. αὐτοῦ κατὰ γέν. ἢ ἀριθμόν.	63
ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ			
350. Οὐσιωδέστατα μέρη τῆς ἀπλῆς προτάσ	31	363. IV. Τὸ κατηγ. ὑπερθ. διάφορον, τ. ὑποκειμ. αὐτοῦ κατὰ γένος	64
351. A. Ὑποκείμενον	31	364. V. Οὐδέτ. πληθυντ. μετὰ ῥήματος ἐνικοῦ	65
352. Παράλλ. τοῦ ὑποκειμ.	33	365. Ἐξαίρεσεις	65
353. B. Κατηγορούμενον	37	366. VI. Τὸ κατηγορικόν ἐπίθετ. κατ' οὐδέτ. πληθυντ. ἀντὶ ἐνικοῦ	67
354. Παράλειψις τοῦ εἶναι	40	367. VII. Ἀρσενικ. ἢ θηλ. ὑποκειμ. κατὰ πληθ. μετὰ ῥήμ. ἀριθ. ἐνικοῦ	68
		368. VIII. Ὑποκειμ. δυϊκ. μετὰ κατηγ. εἰς πληθ. καὶ ὑποκ. πληθ. μετὰ κατηγορ. εἰς δυϊκόν	70

§.	Σελ.	§.	Σελ.
369. IX.		εὐκτ. προστακτ., ἀ- παρεμφ. καὶ μετοχῆς	178
370.	75	Διδασκαλία περὶ τῶν ἐγ- κλίσεων ἤτοι τῶν κατηγορ. τύπων τοῦ ῥήματος.	
371.	78	390. Σημκσ. τῶν ἐγκλίσεων	193
371.	84	Χρήσις τῶν ἐγκλίσεων.	
372.	90	391. a) Ὀριστικὴ	195
Παρατηρήσ. περὶ τῶν δια- θέσεων (γενῶν) τοῦ ῥήμ.		392a) Ὀριστικὴ καὶ προσ. τακτ. μετὰ ἀν (κέν)	197
373. A. Τύπος ἐνεργητικῶς	92	392b) Παρατηρήσεις περὶ τῆς παραλείψ. τοῦ ἀν ἐν τοῖς ἱστορικ. χρόν. τῆς ὀριστικ.	205
374. B. Μέσος	102	b) Ὑποτακ. καὶ εὐκτ.	
375. Παρατηρήσ. περὶ τῆς αὐτοπ.σημ. τῶν μέσων	111	393. Σημκσ. τῆς ὑποτακτ. καὶ εὐκτικ	209
376. Μέσον μετὰ σημ. παθ.	115	394. Χρήσις τῆς ὑποτακτ.	214
377. Παρατηρήσ. περὶ τῶν ἀποθετικῶν	121	395. Χρήσις τῆς εὐκτικῆς	222
378. C. Παθητικῶς	123	396. Εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἀν (κέν)	229
379. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων καὶ ἐγκλίσ. τοῦ ῥήμ	131	397. c. Προστακτικὴ	235
A. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων.		398. Παρατηρήσ. περὶ τῶν τροπικ. ἐπιρῥήμ. ἀν καὶ κέν	240
380. Προανάμνησις ἢ προσ- ημείωσις	131	399. Χρήσις τῶν ἐγκλίσ. ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσι	252
381. Συνοπτικῶς πως περὶ τῶν χρόνων	132		
Χρήσις τῶν χρόνων.		ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ	
482. a) Ἐνεστώς	133	400. Περὶ τῆς ἐπιθετικ. σχέσ. τῆς προτάσ.	242
383. b) Παρατατικῶς	142	401. Γένεσις τῆς ἐπιθετ. σχέσ. τῆς προτάσ.	242
384. c) Παρακείμενος	146	402. Ἐναλλαγὴ τῶν ἐπι- θετικ. τύπων	243
385. d) Ὑπερσυντέλικος	150	403. Παράλειψ. τοῦ δι' ἐπι- θετ. προσδ. ἀκριβέστ. προσδιοριστ. οὐσιαστ.	248
386. e) Ἀόριστος	153		
387. f) Μέλλων	169		
388. g) Μέλλων τετελεισμ.	175		
389. Χρόνοι τῆς ὑποτακτ.			

§.	Σελ.	§.	Σελ.
404.	Ἐπιθετικ. ἐπιθετον	273	415. Σύνταξις τῆς γενικ. μετὰ ῥημάτ., ἐπιθέτ. (μετοχῶν) καὶ ἐπιθ.
405.	Παρατηρήσεις.		348
	a) Οὐσιαστ. ἀντιἐπιθ. ἐν ἐπιθετ. ἀναφορᾷ	274	416. Συνέχεια
	b) Ἐπιθετ. ἀντιἐπιθ. ῥηματικ. ἐκφράσ.	275	417. Συνέχεια
	c) Προληπτικ. χρῆσ. τῶν ἐπιθ. ἐπιθετων	278	418. Συνέχεια
	d) Παράταξις καὶ παρ. ἑν. τ. ἐπιθ. ἐπιθέτ.	279	419. Συνέχεια
	e) Ἀντιστροφή τῶν μελῶν τῆς ἐπιθετ. σχέσ. τῆς προτ.	200	420. Συνέχεια
406.	Προσθετ. προσδιορισ.	284	421. Τέλος
	ΚΕΦ. ΤΡΙΤΟΝ		Γ. Δ ο τ ι κ ή.
407.	Περὶ τῆς ἀρτικειμεν. σχέσ. τῆς προτάσ.	293	422. Παρατηρήσ. γενικαί
	I. Διδασκαλία περὶ τῶν π τ ὠ σ ε ω ν.		423. a. Δοτικὴ προσωπικὴ
408.	Σημασίαι τῶν πτώσ.	293	424. Δοτ. μετὰ οὐσιαστ.
	A. Α ἰ τ ι α τ ι κ ή.		425. b. Δοτικὴ πρᾶγματος
409.	a) Αἰτιατ. μετὰ ῥημ. μεταβ. καὶ ὡς μεταβ. ἐκλαμβ. ἀμεταβ. κτ.	295	426. c. Δοτικὴ τοπικὴ καὶ χρονικὴ
410.	b) Αἰτιατ. μετ' ἀμεταβ. καὶ παθ. ῥημάτων τε καὶ ἐπιθέτων	308	427. Σύνταξις τῶν ῥημ. εἰς τέος, τία, τιον
411.	Διπλῆ Αἰτιατικὴ	323	II. Διδασκαλία περὶ τῶν προθέσεων.
412.	Ἰδιὰ τινα ἰδιώματα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς αἰτιατ. (ἐλλειπτικὴ αἰτιατ. αἰτιατ. ἐπιἀναφωνήσ., καὶ αἰτιατ. ἀπόλ.)	335	428. Σημασίαι καὶ σύνταξ. τῶν προθέσεων
	B. Γ ε ν ι κ ή.		I. Προθέσεις μετὰ μιᾶς πτώσεως.
413.	Παρατηρήσ. γενικαί	337	1. Προθέσεις μετὰ γενικ. μόνον συντασσόμεναι.
414.	Σύνταξις τῆς γενικῆς μετ' οὐσιαστ. ἐπιθέτ. ἢ ἐπιρρήματος οὐσιαστ. ἐκλαμβανομέν.	337	429. 1) Ἄντι καὶ πρό
			430. 2) Ἀπὸ καὶ ἐξ (ἐκ)
			2. Προθέσ. μετὰ δ ο τ. μόνον συντασσόμεναι.
			431. Ἐν καὶ σὺν (ζύν)
			3. Προθέσ. μετὰ α ἰ τ. μόνον συντασσόμεναι.
			432. Εἰς (ἐς) καὶ ὡς
			II. Προθέσ. μετὰ δύο πτώσ. συντασσόμενά.
			433. a. Ἄνὰ καὶ κατὰ
			434. b. Διά
			435. c. Ὑπέρ

Σ.	Σελ.	Σ.	Σελ.
III. Προθέσ. μετὰ τῶν τριῶν πτώσ. συντάσσμ.		455. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ιδίχ ἀντωνυμιῶν . . .	589
436. 1) a.	'Αμφί 510	II. Ἄντωνυμ. δεικτικάι.	
437. b.	Περὶ 514	456. a)	'Ο, ἡ, τὸ = οὗτος, αὕτη, τοῦτο 605
438. 2)	'Επί 518	457. α)	'Ο, ἡ, τὸ, ἀντων. δεικτικὴ καὶ ἄρθρ. ἐν τοῖς ὁμηρ. ἔπεισι 605
439. 3)	Μετά 530	458. β)	'Ο, ἡ, τὸ, ἀντων. δεικτικὴ καὶ ἄρθρ. ἐν τοῖς μετ' Ὁμηρ. ποιηταῖς 611
440. 4) a.	Παρά 534	459. γ)	'Ο, ἡ, τὸ, μετὰ σημασ. δεικτικ. ἐν τῷ πεζῷ 613
441. b.	Πρὸς 540	460. δ)	'Ο, ἡ, τὸ, ὡς ἀν- των. ἀναφορικὴ . . . 617
442. 5)	'Υπό 547	461. ε)	'Ο, ἡ, τὸ, ὡς κυ- ρίως ἄρθρον 619
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ιδιωτισμῶν τῶν προθέσ.		462.	Παράλειψις τοῦ ἄρθρ. 629
443. a.	'Αρκτικὴ σημασ. τ. προθέσεων ὡς ἐπιρρήμ. τοπικ. . . 551	463.	Θέσις τοῦ ἄρθρου . . . 638
444. b.	Σύνδεσις δύο προθ. 553	464.	Παρατηρήσ. ἐπὶ τῶν ῤηθεις. θέσ. τ. ἄρθρ. ἐν τοῖς ἐπιθ. προσδιορ. 644
445. c.	Τμησεις τῶν προθ. ἐν τοῖς συνθ. ῤήμασι 556	465.	Χρησ. τ. ἄρθρ. ἐπὶ τ. ἀντωνυμ. κ. ἀριθμητ. ὄνομ. μετὰ ἢ ἀνευ οὐσιαστικοῦ 652
446. d.	Προθέσ. ἐν συνδέσ. μετ' ἐπιρρήματων 566	466.	Συνοπτικὴ ἱστορία τοῦ ἄρθρ. 667
447. e.	Συνεπτυγμ. σύντ. τῶν προθέσεων . . 568	467. b)	Αἱ δεικτ. ἀντων. ὄδε, οὗτος, ἐκεῖνος . . 668
448. f.	'Εφελεξις τ. ἐν ἄρθρ. προθέσεων 574	468. c)	Ἡ ἀντωνυμ. αὐτός 677
449. g.	Σύνταξις τ. προθ. σ. διαφ. πτώσεσι 575	469.	Παρατηρ. ἐπὶ τινῶν ιδιωμ. ὡς πρὸς τὴν χρησ. τῶν προσωπικ. κ. δεικτικ. ἀντωνυμ. 682
450. h.	'Εναλλαγὴ τῶν προθέσεων 476	970. III.	Ἡ ἀόριστ. ἀντων. τις, τί 968
451. i.	'Επανάληψις καὶ παράλ. τ. προθέσ. 577		
452. k.	Θέσις τῶν προθέσ. 581		
ΚΕΦ. ΤΕΤΑΡΤΟΝ			
453.	Διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑπο- κειμέν. κατηγοροῦμ., ἐπιθετ. προσδιορισμ. καὶ ἀντικειμένων . . 584		
454. I.	'Αντωνυμίαι πρὸς- ωπικ. καὶ αὐτοπαθεῖς 584		